

Thế Bất Khả Đáng

Contents

Thế Bất Khả Đáng	5
1. Chương 1 - Giải Độ Sức	5
2. Chương 2 - Ai Nói Đây?	7
3. Chương 3 - Nỗi Niềm Khó Nói Nghĩ Lại Còn Kinh	9
4. Chương 4 - Giúp Em Làm Mối Đi Mà!	10
5. Chương 5 - Nhân Vật “nguy Hiểm”	11
6. Chương 6 - Lần Đầu Giao Chiến	13
7. Chương 7 - Một Hộp Bánh Cookie	14
8. Chương 8 - Cút Càng Xa Càng Tốt!	16
9. Chương 9 - Đừng Đặc Biệt Không Biết Xấu Hổ Như Thế!	18
10. Chương 10 - Măng Chết Mi Luôn!	20
11. Chương 11 - Yểng Ta Chán Nản Rồi	21
12. Chương 12 - Thời Gian Trước Khi Bắn	23
13. Chương 13 - Tôi Nhìn Trúng Cậu Rồi	25
14. Chương 14 - Đây Là Cái Kiểu Logic Gì Chứ?	27
15. Chương 15 - Quần Cậu Có Chút Thấp!	29
16. Chương 16 - Chặt Chẽ Khóa Trong Tim	31
17. Chương 17 - Nếu Cậu Cười Với Tôi Một Chút...	33
18. Chương 18 - Đàn Ông Như Này Mới Đủ Tuyệt Diệu!	35
19. Chương 19 - Không Thể Thương Lượng	37
20. Chương 20 - Gửi Nuôi	39
21. Chương 21 - Lặng Thầm Bảo Vệ Em	41
22. Chương 22 - Trong Cửa Sổ, Ngoài Cửa Sổ	43
23. Chương 23 - Mặc Quần Nhỏ Vào	44
24. Chương 24 - Tập Kích Đêm Khuya	46
25. Chương 25 - Tiểu Nhu Tình Đêm Mưa	47
26. Chương 26 - Nhớ Nhung Đại Yểng	49
27. Chương 27 - Tìm Hiểu Mặt Bên	52
28. Chương 28 - Sao Không Chờ Tôi Về Rồi Hẵng Kiểm Tra Sức Khỏe?	56
29. Chương 29 - Vụng Trộm	57
30. Chương 30 - Một Chữ Ngàn Vàng	59
31. Chương 31 - Trúc Mã Hội Tụ	63
32. Chương 32 - Cấn Tai Anh Nha!	66
33. Chương 33 - Đại Vũ Trì Thủy	67
34. Chương 34 - Dẫn Trộm Vào Nhà	69
35. Chương 35 - Đêm Qua Người Tôi Cấn Không Phải Là Cậu?	71
36. Chương 36 - Đau Đến Thực Tiêu Hồn	72
37. Chương 37 - Tranh Chấp	74
38. Chương 38 - Tuyên Đại Thiếu Gia Làm Loạn Không Hối Tiếc	76
39. Chương 39 - Cùng Sửa Máy Tập	78
40. Chương 40 - Nhóc Con Tì Tiện	79
41. Chương 41 - Bất Công	81

42. Chương 42 - Đào Củ Sen	83
43. Chương 43 - Ham Ăn	84
44. Chương 44 - Cùng Tôi Đi Hóng Gió	86
45. Chương 45 - Xuất Phát Nào!	88
46. Chương 46 - Tình Yêu Mạnh Nha	91
47. Chương 47 - Đó Là Nụ Hôn Đầu Của Lão Tử!	94
48. Chương 48 - Hiểu Nhau Thêm Chút Nữa	95
49. Chương 49 - Dừng Xe!	97
50. Chương 50 - Tiểu Bĩ Ổi Trong Ổ Chăn	99
51. Chương 51 - Không Chống Đỡ Nổi	100
52. Chương 52 - Cuối Cùng Cũng Tóm Được Mày Rồi!	103
53. Chương 53 - Oan Gia Chạm Trán	105
54. Chương 54 - Lại Bị Sập Bẫy	107
55. Chương 55 - Hai Quả Lựu To	109
56. Chương 56 - Mỹ Nam Bên Bể Bơi	111
57. Chương 57 - Đại Tiệc Mỹ Vị	114
58. Chương 58 - Sự Cố	115
59. Chương 59 - Đút Ăn	117
60. Chương 60 - Viện Có Mượn Ổ Chăn	118
61. Chương 61 - Tình Cảm Chạy Lềch	121
62. Chương 62 - Khó Chịu	125
63. Chương 63 - Một Minh Vụng Trộm Hành Sự	126
64. Chương 64 - Xấu Hổ Đỏ Bềng Cả Mặt	127
65. Chương 65 - Mở Cửa Ra, Để Tôi Vào!	129
66. Chương 66 - Thời Điểm Tiến Hành Giải Quyết Mâu Thuẫn	131
67. Chương 67 - Ông Nội Anh!	134
68. Chương 68 - Thu Hoạch Ngoài Mong Đợi	137
69. Chương 69 - Gãi Thêm Tí Nữa Đi	141
70. Chương 70 - Ngây Thơ	144
71. Chương 71 - Cùng Yêu Cùng Thương	148
72. Chương 72 - Cậu Cũng Đối Tốt Với Hấn Đi	151
73. Chương 73 - Tôi Lay Cậu Luôn	155
74. Chương 74 - Vuốt Vuốt Giận, Không Sao Đầu Mà	159
75. Chương 75 - Thật Vừa	162
76. Chương 76 - Giới Thiệu Một Cô Bạn Gái Cho Anh	166
77. Chương 77 - Tôi Sắp Bị Em Gái Anh Đùa Đến Chết Rồi!	169
78. Chương 78 - Chườm Nóng	173
79. Chương 79 - Cậu Cứ Tha Hồ Mà Ghen Đi	176
80. Chương 80 - Tu Thân Dưỡng Tính	180
81. Chương 81 - Hấn Là Của Tôi!	183
82. Chương 82 - Tiến Triển Thêm Một Bước	187
83. Chương 83 - Sĩ Khả Sát Bất Khả Nhục (quân Tử Thà Chết Không Chịu Nhục)	191
84. Chương 84 - Có Thể Chống Lại Ý Trời	195
85. Chương 85 - Thêm Một Cái Đầu Não	199
86. Chương 86 - Đặc Biệt Hiểu Thảo	202
87. Chương 87 - Hạ Diệt Cậu Ở Lại	206
88. Chương 88 - Nhóc Con, Cho Cậu Khiêu Khích Đây!	210
89. Chương 89 - Chuyến Khởi Hành Lừa Đảo.	214
90. Chương 90 - Nổi Ám Ảnh Hoán Đổi Người	217
91. Chương 91 - Cậu Á Dem Miệng Giữ Kín Một Chút	221
92. Chương 92 - Miễn Tìm!	224
93. Chương 93 - Huỳnh Muội Tán Gẫu	228
94. Chương 94 - Người Vợ Đảm	232
95. Chương 95 - Huỳnh Đệ Của Anh Hấn Điên Rồi!	235

96. Chương 96 - Kỳ Nghỉ Quá Dài	238
97. Chương 97 - Đường Về Nhà Chồng Trắc Trở	242
98. Chương 98 - Hảo Tiểu Tử	246
99. Chương 99 - Tôi Không Thể Mất Một Người	249
100. Chương 100 - Hai Gã Đàn Ông Điên Loạn	254
101. Chương 101 - Bắt Được “gian Dâm”	258
102. Chương 102 - Tiểu Tổ Tông Ấm Áp	262
103. Chương 103 - Cực Kỳ Đại Phát	265
104. Chương 104 - Hậu Quả Của Kỳ Nghỉ Đông	270
105. Chương 105 - Tôi Phục Cậu Luôn!	273
106. Chương 106 - Cảm Ơn Cậu	277
107. Chương 107 - Mặt Mày Bầm Dập	281
108. Chương 108 - Trứng Trọc Lóc Không Có Lông	291
109. Chương 109 - Mắt To Mắt Nhỏ	295
110. Chương 110 - Giải Trừ Tâm Bệnh	298
111. Chương 111 - Trả Thù	303
112. Chương 112 - Tâm Trí Không Thể Thoải Mái	306
113. Chương 113 - Chuyện Không Ngờ Tới	310
114. Chương 114 - Một Con Sói Đến Từ Phương Bắc	314
115. Chương 115 - Viên Đại Tiểu Thư Đáng Thương	317
116. Chương 116 - Một trò Hề	320
117. Chương 117 - Tôi Thật Ngốc	325
118. Chương 118 - Khủng Hoảng Tứ Phía	329
119. Chương 119 - Cảnh Giới Phóng Đãng	333
120. Chương 120 - Cảm Giác Đã Sai Chỗ	337
121. Chương 121 - Hóa Giải Mâu Thuẫn	340
122. Chương 122 - Anh Chớ Ép Tôi Dùng Biện Pháp Mạnh	344
123. Chương 123 - Màn Kịch Chưa Xót	347
124. Chương 124 - Quần Lót Bị Mất	351
125. Chương 125 - Cậu Đêm Qua Đã Hiện Nguyên Hình?	355
126. Chương 126 - Quần Lót Bị Rộng	359
127. Chương 127 - Kẻ Trộm Đi Bắt Phạm Nhân	363
128. Chương 128 - Làm Hòa	367
129. Chương 129 - Bị Dọa Đến Tè Ra Quần	371
130. Chương 130 - Chính Là Tự Tin Như Vậy	374
131. Chương 131 - Bảo Đảm Không Bạc Đãi Cậu	378
132. Chương 132 - Sáu Quý Ông Tề Tụ	382
133. Chương 133 - Không Trượt Một Phát	386
134. Chương 134 - Giá Quá Mắc	393
135. Chương 135 - Tự Hắc Đế	397
136. Chương 136 - Tránh Xa Người Này Ra	401
137. Chương 137 - Tiêu Chuẩn	405
138. Chương 138 - Nội Bộ Lục Dục	409
139. Chương 139 - Cái Gì Gọi Là Trời Sinh Một Đôi	412
140. Chương 140 - Phong Tỏa Huyết Cười	417
141. Chương 141 - Tình Huống Bất Ngờ	421
142. Chương 142 - Gọi Cứu Bình	426
143. Chương 143 - Cảm Ơn “đại Tẩu”	430
144. Chương 144 - Hạ Tiểu Yêu Trở Mặt	433
145. Chương 145 - Bắt Đầu Tính Số	437
146. Chương 146 - Hiểu Ra Mọi Chuyện	440
147. Chương 147 - Một Minh Tôi Làm Ba Nghìn Người	444
148. Chương 148 - Cậu Đó Nha Nhân Thần Thật Tốt!	447
149. Chương 149 - Thật Sự Lo Lắng!	451

150. Chương 150 - Gọi!	454
151. Chương 151 - Đại Thần Thánh Từ Trên Trời Giáng Xuống!	458
152. Chương 152 - Nam Nhân Không Có Gì Tốt	462
153. Chương 153 - Cùng ‘báo Ngạn Tổ’ Nói Lời Ngôn Tình	465
154. Chương 154 - Vạch Trần	469
155. Chương 155 - Tuyên Đại Bịp	473
156. Chương 156 - Liên Tục Gặp Trục Trắc	477
157. Chương 157 - Thổ Hào Chân Chính	480
158. Chương 158 - Đứng Núi Này Trông Núi Nọ	484
159. Chương 159 - Nghìn Vạn Lần Phải Chờ Tôi	488
160. Chương 160 - Mau Trả “đòn Bánh Tét Bự” Lại Cho Ta	492
161. Chương 161 - Vì Cậu Mà Buộc Hấn Ra Đi Là Đùa Giỡn?	496
162. Chương 162 - Hy Sinh	500
163. Chương 163 - Người Là Người Bị Thần Kinh	504
164. Chương 164 - Xé Mở Ngụy Trang	509
165. Chương 165 - Loại Bỏ Tâm Bệnh	512
166. Chương 166 - Biến Cố	516
167. Chương 167 - Việc Này Tôi Quyết Định Rồi	520
168. Chương 168 - Về Nhà	523
169. Chương 169 - Cuộc Chiến Truyền Thông Bắt Đầu!	526
170. Chương 170 - Cái Gì Mới Được Gọi Là Chân Ái?	531
171. Chương 171 - Lòng Đau Tựa Dao Cắt	535
172. Chương 172 - Thắng Thắn Một Lần	539
173. Chương 173 - Mất Tích	543
174. Chương 174 - Ách...	547
175. Chương 175 - Anh Ta Tại Sao Cũng Ở Đây?	551
176. Chương 176 - Đại Cuộc Đã Định	554
177. Chương 177 - Vật Về Nguyên Chủ	558
178. Chương 178 - Cảm Giác Có Ngụy Cơ.	561
179. Chương 179 - Một Chút Giống Con Người Cũng Không Có.	565
180. Chương 180 - Thật Sự Rất Thoải Mái	569
181. Chương 181 - Cười	573
182. Chương 182 - Kỳ Thực Cậu Đã Sớm Hồi Hận.	576
183. Chương 183 - Con Hươu Tuyết Ngủ Xuẩn	580
184. Chương 184 - Vô Tình Gặp Trên Đường	583
185. Chương 185 - Anh Cứ Chờ Cho Tôi Chết Đi	588
186. Chương 186 - Không Bao Giờ Chơi Đùa Nữa	591
187. Chương 187 - Biết Vậy Đừng Làm	595
188. Chương 188 - Anh Mãi Là No.1	599
189. Chương 189 - Tình Yêu Trên Bờ Vai	602
190. Chương 190 - Tiếng Gọi Của Tình Yêu	605
191. Chương 191 - Tỉnh Lại	609
192. Chương 192 - Hết Lòng Chăm Sóc	612
193. Chương 193 - Đại Tổ Tông	616
194. Chương 194 - An Ủi	620
195. Chương 195 - Chỉ Nguyện Được Sống Trong Con Mê Đắm	623
196. Chương 196 - Chiến Tích	627
197. Chương 197 - Rốt Cục Ai Không Đứng Dẫn ?	632
198. Chương 198 - Khẩu Vị Của Cậu Nặng Như Vậy?	636
199. Chương 199 - Cậu Trốn Đi Đâu?	640
200. Chương 200 - Phản Kích	644
201. Chương 201 - Thế Nào Lại Là Người ???	648
202. Chương 202 - Hấn Đại Thần Tiên	651
203. Chương 203 - Cắt Đứt Tơ Tình	656

204. Chương 204 - Nội Chiến	660
205. Chương 205 - Thừa Dịp Châm Dầu	664
206. Chương 206 - Thực Sự Xinh Đẹp Phi Thường	668
207. Chương 207 - Về Nước	672
208. Chương 208 - Một Cái Tin Nhắn	677
209. Chương 209 - Theo Đuổi Mẹ Vợ	681
210. Chương 210 - Thật Không Có Phẩm Hạnh	685
211. Chương 211 - Ghen Tuông Với Cả Ngạch Nương	690
212. Chương 212 - Giống Như Lột Da Heo	694
213. Chương 212 - Giống Như Lột Da Heo	698
214. Chương 212 - Giống Như Lột Da Heo	703
215. Chương 212 - Giống Như Lột Da Heo	707
216. Chương 212 - Giống Như Lột Da Heo	711
217. Chương 212 - Giống Như Lột Da Heo	716
218. Chương 212 - Giống Như Lột Da Heo	720
219. Chương 212 - Giống Như Lột Da Heo	724
220. Chương 213 - Tôi Thấy Vậy Cũng Tốt!	728
221. Chương 214 - Biến Đi! Biến Ra Đi! Biến Đi	733
222. Chương 215 - Chương Cuối	737
223. Chương 216 - Phiên Ngoại 1	742
224. Chương 217 - Phiên Ngoại 2	745

Thế Bất Khả Đáng

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, cường bá phúc hắc trung khuyến công – nữ vương yêu nghiệt ngạo kiều cảnh sát t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-bat-kha-dang>

1. Chương 1 - Giải Độ Sức

Mỗi năm một lần giải thi đấu vật tự do dành cho cảnh sát Trung Quốc và Hoa Kỳ lại diễn ra ở sân vận động Bắc Kinh.

“Ngày hôm qua chúng tôi đã tiến hành một cuộc thi dự tuyển, trải qua những trận đấu kịch liệt, đã tìm ra mười sáu tuyển thủ tiến vào trận chung kết. Người chủ trì lần lượt gọi to tên của mười sáu người này: ”Joy, Brown, Đới Cao Cao, Hạ Diệu,...”

Mười sáu tuyển thủ mặc đồng phục cảnh sát lần lượt lên đài biểu diễn, tám người Trung Quốc tám người Hoa Kỳ, mặt đối mặt xếp thành hai hàng, hướng về đối thủ cúi chào làm lễ một cái. Brown đứng ở vị trí

thứ ba thuộc hàng ngũ Hoa Kỳ, cúi người chín mươi độ âm thầm đánh giá người đứng chệch phía đối diện là Hạ Diệu từ trên đầu xuống dưới đũng quần, khoé miệng kín đáo nhếch lên một nụ cười không mấy tử tế.

Tiếng súng báo hiệu bắt đầu thi đấu khai hoả, lần lượt hai người đối kháng, người thắng sẽ được vào đấu vòng trong.

Giải đấu vật tự do giữa cảnh sát Trung Quốc và Hoa Kỳ là sự giao thoa giữa hai nền văn hoá võ thuật khác nhau giữa Trung Hoa và Tây Phương. Cảnh sát Trung Quốc chú trọng vào các chiêu thức bằng chân, vô cùng ác liệt. Bên Hoa Kỳ lại lấy nắm đấm là đòn sát thủ, một chiêu hạ gục đối phương. Mà Brown người giỏi nhất trong đội hình cảnh sát Hoa Kỳ.

Trận đấu đầu tiên, Brown đấu với Chu Hoa Cường.

Vừa nhập trận Brown liền cho Chu Hoa Cường một đòn áp đảo tinh thần, một chân đạp cho Chu Hoa Cường nằm dài ra đất. Trong mấy phút, Brown đem quyền cước của mình phát huy hết sức nhuần nhuyễn, trong sân thỉnh thoảng lại nổ ra những tràng pháo tay nhiệt liệt. Không còn nghi ngờ gì nữa Brown nắm phần thắng trận đấu đầu tiên. Sau khi diễn ra tiếp bảy trận đấu nữa, loại được tám người, trên đài còn sót lại ba người Hoa Kỳ năm người Trung Quốc trong đó có Hạ Diệu.

Vòng hai thi đấu bắt đầu, lần này bên Trung chọn ra một người có thực lực chiến đấu là Trương Văn Long.

Đầu trận, Trương Văn Long quét một cước lên đầu Brown, Brown không có chút phản ứng nào, nắm chân Trương Văn Long vặn một cái khiến cậu ta ngã xuống đất. Sau một phút hai bên lại tiếp tục chiến đấu, Trương Văn Long lại dùng đòn sở trường của mình liên tục đá vào đầu Brown, nhưng Brown lại chẳng có phản ứng gì. Mà liên tục đá vào đầu gối của Trương Văn Long, khiến cậu ta chấn thương mà bị loại. Vòng thi đấu thứ hai cũng kết thúc, bốn người bị loại, trên khán đài còn lại một người Hoa Kỳ ba người Trung Quốc bao gồm Hạ Diệu.

Vòng thứ ba thi đấu bắt đầu. May mắn Brown không được xếp đấu với Hạ Diệu.

Trong khi Brown ở trên khán đài, Hạ Diệu đứng ở khu vực chờ, nghe hai người công nhân bên cạnh bàn tán.

“Này, tên Hoa Kỳ kia cũng ác chiến thật, cảnh sát của ta đứng cạnh bên hần chả khác gì con gà con !”

“Mấy người giỏi võ của ta đều bị hần hạ gục, xem ra ba người còn lại này cũng quá dữ!”

“Á cái đậu xanh ! người này cũng gục rồi !”

“Dậy ! Dậy đi ! Đột không dậy nổi.”

Tiếng còi vang lên, Brown lại thắng. Vòng thứ ba thi đấu kết thúc, hai người bị loại, trên khán đài còn lại một Hoa Kỳ một Trung Quốc là Hạ Diệu. Sau trận tranh huy chương đồng, trận tranh giải quán quân huy chương vàng cũng bắt đầu.

Sân vận động nổ ra những tiếng hò hét không ngớt, tất nhiên tiếng hò reo bên Trung lấn át hẳn bên Hoa Kỳ. Tuy rằng đội nhà chiếm ưu thế nhưng không một ai dám thở ra hơi vì đối phương quá mạnh mẽ.”

Rất nhanh, hai bên đã lên trên đài thi đấu. Brown đứng dưới ánh đèn như một bức tượng điêu khắc rực rỡ, cường tráng chắc khoẻ. Khiến người ta liên tưởng ngay đến Lâm Giáo Đầu trong truyện Thủy Hử, có sức nhỏ núi nhấc đỉnh, giết sư đập hổ, thống lĩnh mười vạn cấm quân, vô cùng uy phong lẫm liệt. Đứng đối diện hẳn là Hạ Diệu, dáng người thẳng tắp như cây tùng, mũi cao, môi mỏng, đôi mắt đẹp anh tuấn, hoàn toàn không giống như là đến đấu vật.

Hai bên bắt tay giao hữu, Hạ Diệu cười nhạt, cười đến khiến cho người ta thoải mái , dễ chịu.

Có vẻ như hai bên đang chờ đợi, thăm dò chuẩn bị cho một cuộc ác chiến đời sống lấp ló. Loại bình tĩnh này như bình lặng trước bão táp. Sau đó, chính là đột nhiên bộc phát những trận quyền cước hung hãn mạnh mẽ. Hai bên đối chọi, đánh nhau kịch liệt, công thủ tiến lùi, chuyển động nhanh rồi chậm, cương nhu ảo diệu, luân phiên đáp trả.

Brown xuất một đá lực cực lớn, hung hãn mạnh mẽ, cực kì chuẩn xác, đe dọa cực độ. Hạ Diệu lộn chệch sang một bên, vừa hạ xuống liền xuất ra một quyền. Sau đó, vút một cái lên cao tung ra một loại quyền

làm đốt cháy không trên võ đài, Hạ Diệu như một con báo vừa nhảy lên cao vừa tung ra song quyền nhắm thẳng chính xác vào đầu của Brown. Trong sân bùng nổ tiếng ủng hộ của khán giả.

Nếu như chỉ dùng một từ để miêu tả các chiêu thức của Hạ Diệu, thì từ đó chính là “đẹp”. Đắm thẳng, móc, nhảy lên, lùi về... Mỗi một chiêu biến hoá khôn lường, rất có uy lực nhưng không kém phần đẹp mắt, không những khiến cho khán giả trong sân thật sự mở rộng tầm mắt, mà còn khiến cho chính Brown như mê như say.

Thi đấu tiến vào giai đoạn gay cấn tột độ, Hạ Diệu liên tiếp chiếm lấy thế thượng phong, giáng một quyền mạnh đả kích đối thủ. Lại dùng chính mình khéo léo đeo thể trọng nặng 115 Kg của Brown vật ngã xuống đất, nện đến võ đài “ầm ầm” vang dội.

“Một phút... Hai phút...” Trọng tài bắt đầu tính giờ.

Hạ Diệu lấy cùi chỏ mạnh mẽ đè lên ngực Brown, khi gần tới 3 phút, Brown đột nhiên ưỡn ngực một cái, Hạ Diệu đem thân thể nghiêng về phía trước, dốc hết sức mà vươn mình lên phòng ngừa đối phương trở mình. Brown lợi dụng cơ hội này, bàn tay lớn túm chặt gáy hạ diệu ấn xuống.

Sau đó...

Hôn lên môi Hạ Diệu một cái.

Hiện trường vang lên tiếng xôn xao.

Hạ diệu bị bức đến trong khét ngoài sống.

Tiếng còi trọng tài vang lên, phán Hạ Diệu thắng lợi. Sân vận động bùng nổ rung trời tiếng ủng hộ.

Nhưng Hạ Diệu làm như không nghe thấy, nắm đầm tung ra trên mặt Brown như súng máy bắn phá. So với vừa nãy thi đấu thì còn khốc liệt hơn, quả thực như là muốn đánh chết đối thủ.

Trọng tài chạy lại ngăn cản, “Tôi nói là thi đấu đã kết thúc, cậu còn chưa đánh đủ à?”

Hạ Diệu lúc này mới đứng lên, rất phong độ mà đem Brown bị sưng mặt sưng mũi từ trên mặt đất kéo lên.

“You’re—very—handsome!” Brown nói.

Hạ Diệu nở một nụ cười giao hữu, nói thì thầm một câu mà chỉ hai người nghe được.

“I’m—not—gay—and—ĐKMM!”

2. Chương 2 - Ai Nói Đây?

Editor B96_N

Khi về cục cảnh sát, các đồng chí cảnh sát xếp thành hàng hoan nghênh chào đón Hạ Diệu chiến thắng trở về.

“Được đó, Hạ thiếu gia, chiến thắng liên tục cả ba vòng nha?”

“Các nữ đồng nghiệp ở bộ phận khác đều nóng lòng muốn chụp ảnh chung với cậu đó.”

“Đội trưởng còn muốn tổ chức một tiệc mừng chiến thắng cho cậu nữa, anh em cùng ra ngoài làm một bữa.”

“...”

Một đám người nhiều chuyện vây xung quanh Hạ Diệu xả một tràng, cậu ta im lặng không lên tiếng dọn dẹp đồ vật cá nhân, dọn dẹp xong lại nở một nụ cười lấy lệ, “Bây giờ tôi có chút mệt, để lúc khác rảnh rồi hãy tính!” Nói xong khoát đồng phục cảnh sát lên vai, bước nhanh rời khỏi ánh mắt của mọi người.

“Ha, sao tôi nhìn thấy sắc mặt cậu ta có vẻ như không được tốt?”

“Có lẽ bị tên nước ngoài kia cướp nụ hôn đầu, nên trong lòng cảm thấy khó chịu?”

“Phì - Anh đừng có đùa với tôi nha”

“ ... ”

Nhà Hạ Diệu ở Vương Phủ Tỉnh (1), nằm ngay dưới chân hoàng thành, tổng thể rộng mấy trăm mẫu, là khu nhà cao cấp kiểu Trung Quốc. Nhưng kiến trúc lại chỉ có ba phòng, phòng ngủ chính lớn như sân bóng, ở giữa có bày một cái giường.

(1) :Vương Phủ Tỉnh là một trong những phố mua sắm nổi tiếng nhất của Bắc Kinh.

” Xin chào! xin chào!”

Người vừa chào với Hạ Diệu thật ra là một con chim yểng (2), học nói rất nhanh, lúc rảnh rỗi Hạ Diệu sẽ dạy cho nó nói hai câu, lúc không rảnh thì lại treo một cái máy cassette ở trước cửa sổ, cho chim yểng đọc theo máy.

(2): Chim yểng là một loài chim thuộc họ sáo sống ở các khu vực đồi núi Nam Á.

Chim yểng vừa vặn lại học được một câu hát lại hát đi hát lại: “Cùng em hôn hôn hôn hôn hôn, hôn em thật nồng nàn...”

Hạ Diệu nổi gân xanh trên trán, tao nói sao mày hát như vậy hả? Hết lần này đến lần khác hát “Hôn”! Mày hát tử tế một chút không được hả? hát như cái máy hết điện, nghe mà thốn trong lòng.

Kết quả, Hạ Diệu mở cái máy lên, phát hiện nó thật sự hết điện, máy hát và chim yểng hát chẳng khác gì nhau. Máy hát hát, chim yểng bên kia theo phản xạ cũng hát theo, lần này xem như có hai cái máy hết điện cùng song ca.

“Đừng hát nữa!” Hạ Diệu tức giận gầm lên.

Yểng tử ngay lập tức nhại lại, “Đừng hát nữa”. Sau đó lại tiếp tục bắn một tràng “Hôn”.

Hạ Diệu đang lúc bực bội, cửa đột nhiên cạch một cái, gương mặt Bành Trạch xuất hiện trong tầm mắt.

“Sao cậu lại tới đây?” Hạ Diệu buồn bực.

Bành Trạch đầu đội mũ bóng chày, uy phong bước vào, “Gọi điện cho cậu cậu cũng không nhận, tôi chỉ có thể đến tận cửa mời. Buổi tối có một tiệc rượu chúc mừng tổ chức dành riêng cho cậu, cậu nhất định phải hưởng ứng đó!”

Hạ Diệu không hề suy nghĩ liền vút một câu, “Không đi.”

“Đừng mà! Anh Đậu đã đặt phòng rồi, gái đẹp cũng đã gọi, cậu đừng để anh ấy mất mặt chứ?”

Hạ Diệu trái lại còn nghịch hai quả hạch đào, làm như không nghe thấy.

Bành Trạch biểu cảm không thể hiểu được,”Tôi biết cậu buồn bực, tham gia một tiệc rượu thì sao? Cậu không thể gặp người khác hả? Anh em tôi muốn cậu nở mày nở mặt mà, tôi mà có thảm đỏ cũng đeo trái mời cậu rồi.

“Không có hứng.”

Bành Trạch bị ghen ba chữ này đến nói không ra lời.

Đột nhiên, trong phòng lại truyền đến một giọng chất vấn, “Đứa nào nói chuyện đó?”

Bành Trạch dán mắt lên mặt Hạ Diệu xác định là cậu ta không hề có mở miệng.

Trong chốc lát, giọng nói kia lại xuất hiện, “Đứa nào nói chuyện đó?”

Bành Trạch sợ đến ngực rung động, đem mắt chuyển hướng đến Hạ Diệu, cậu ta vẫn như trước không hề mở miệng.

“Cậu... có nghe thấy có một giọng nói kì lạ không?”

Hạ Diệu che giấu nụ cười, lạnh nhạt nói “Không hề!”

Đúng lúc này, yểng tử lại nhỏ giọng nói một câu: “Đứa nào nói chuyện đó?”

Bành Trạch đầu tiên là chấn động, sau đó đột nhiên bình tĩnh tươi cười, ngón tay rung lên một cái chỉ về phía Hạ Diệu.

“Dùng âm bụng dọa tôi đúng không?”

Hạ Diệu, “...”

3. Chương 3 - Nỗi Niềm Khó Nói Nghĩ Lại Còn Kinh

(Edit: Mr. Dee)

Vừa nói xong, chim yểng trước cửa sổ lại bắn ra một tràng rap.

“Xin chào, khoẻ không, phát tài, phát tài, cùng em hôn hôn hôn hôn hôn, hôn em thật rỗng rỗng...”

Bành Trạch tìm quanh phòng một vòng, rốt cục cũng phát hiện trước cửa sổ có một con chim nhỏ màu đen, cái đầu nhỏ ngược lên, cái miệng nhỏ nhún vừa mở ra lại đóng lại, đôi mắt sáng lấp lánh có thần.

“Này, cái này cũng quá là buồn cười đi!” Bành Trạch thán phục một tiếng.

Yểng tử cũng nói theo: “Quá là buồn cười!”

Bành Trạch cười ha hả. Chim yểng nhà ta cũng giương cao cổ, phát ra tiếng cười cạc cạc

Bành Trạch cùng yểng tử trên đùa rất lâu, sau đó lại đưa ánh mắt hướng lên mặt Hạ Diệu, trở lại chuyện chính, “Tôi nói, cậu nể mặt mà đi một lần đi, đi rồi nói vài câu cho có lệ cũng được. Tôi là đồng ý với Đâu ca rồi, bằng mọi cách phải mời được cậu tới.”

Hạ Diệu vẫn còn thờ ơ.

“Viên Như cũng đi”. Bành Trạch cố ý nhấn mạnh một chút.

Kết quả, không nhắc đến cái tên này thì thôi, nhắc rồi lại càng không muốn đi.

Bành Trạch bắt đầu đi, “Cậu rất cuộc suy nghĩ như thế nào? Con gái đông bắc rất tốt, thùy mị nét na, muốn như thế nào liền có thể ấy, sao cậu không gọi cho cô ấy một cú điện thoại đi?”

Hạ Diệu móc một thẻ ATM ra đưa cho Bành Trạch, “Bữa nay tôi mời, các cậu cứ việc thoải mái. Nhân tiện thay tôi cảm ơn Đâu ca, nói tôi có chút mệt, lúc khác sẽ cùng tụ tập náo nhiệt sau.”

Bành Trạch về mặt đau khổ, “Coi như tôi van xin cậu được không ? tôi gọi cậu là ông nội được không? tôi...”

“Này!” yểng tử đáp trả rất vang dội.

Hạ Diệu cười khúc khích một chút, sau đó vỗ vai Bành Trạch, xách lồng chim thả ra ngoài đi dạo.

Hạ Diệu tính cách cũng không phải là quái gở, cậu ta đi trên đường thấy người lớn tuổi đều chào hỏi.

“Bác Vương, đi dạo sau khi ăn đó à?”

“Ừm, để tiêu cơm đó mà.”

Người lớn tuổi trong khu ai cũng mến Hạ Diệu, cậu ta là công tử của gia đình danh giá, đứa trẻ này biết nói biết đùa lại biết thu xếp chuyện. Nhất là thân hình đẹp đẽ, khí khái phần chần, khí chất oai hùng, đặc biệt là biết đối nhân xử thế.

Hạ Diệu trong chuyện tình cảm cũng không tệ, rất đàn ông lại nghĩa khí. Nhưng lại có một điểm, là quá thanh tâm quả dục (1). Các cuộc vui chơi xã giao bình thường cậu ta đều không khước từ, chỉ riêng có loại trò tiêu khiển mạnh mẽ, có các cô tụ tập, hẳn tuyệt đối lảng tránh. Có người nói cậu ta chậm mở mang đầu óc, có người nói cậu ta lãnh cảm, còn có người nói cậu ấy đồng t...

(1) Thanh tâm quả dục: giữ cho tâm hồn luôn thanh sạch, dè nén dục vọng

Thật ra sự thật là: Hạ Diệu có nỗi niềm khó nói, cậu ấy có một đoạn kí ức không dám nhớ đến.

Trong thời gian Hạ Diệu học cao trung, cũng như những nam sinh khác, nảy sinh nhiều hiếu kì, xao động đối với người khác giới. Rốt cục một ngày, cậu ta không cưỡng lại mê hoặc, mở videocall chat xxx.

Không may, cậu gặp phải một tên tâm thần.

Đó là một người nam, da trắng nõn, chân dài nhẵn mịn. Hắn đem cameras nhắm ngay nửa người dưới, sau đó lấy hai chân bắt chéo giấu cậu nhỏ, nhìn không khác gì thân thể con gái. Sau đó vừa hút thuốc vừa hứng thú mà nhìn Hạ Diệu lộ đồ.

Hạ Diệu nhìn “Trần nữ” giữa hai chân gợi ra một khu rừng gợi cảm, tưởng tượng đủ một loại cảnh dâm đang bên trong, cạch cạch đánh một hàng chữ.

“Tách chân ra anh nhìn một cái”

Đối diện cũng đánh một hàng chữ, “Anh, vậy anh tuyệt đối không được chớp mắt nha, em cho anh xem một phép màu.”

Hạ Diệu sắp đạt cực độ, còn thiếu một chút nữa là đem toàn bộ xuất ra

Khung tin nhấn hiện lên ba chữ.

“Một, hai, ba!”

Hạ Diệu nhìn không chớp mắt.

Sau đó, đối diện “Em gái” mở đùi ra...

Sau đó, Hạ Diệu ám ảnh khó quên.

Những gã đàn ông khác thấy phụ nữ mặc váy ngắn, lộ ra cặp chân thon dài trơn nhẵn, đều phát sinh dục vọng muốn lột sạch, nhưng Hạ Diệu thì lại có dục vọng lập tức xắn áo đánh người. Hạ Diệu lập lời thề, đời này nhất định phải bắt cho được gã đàn ông kia, tự tay cắt cửa quý của hắn, triệt để giúp hắn hoàn thành mộng tưởng được làm em gái.

4. Chương 4 - Giúp Em Làm Mỗi Đi Mà!

(Edit: Mr. Dee)

###

Ở bờ sông, Hạ Diệu đem yểng tử cùng đi dạo, phía trước đột nhiên xuất hiện một chiếc xe. Một cô gái rất lẳng lơ kêu gọi vùng Đông Bắc từ trên xe bước xuống, ngang ngược đứng ở trước mặt Hạ Diệu.

Thân mặc một chiếc váy màu lục (1), vai được khoét sâu thiết kế đặc biệt gợi cảm, kết hợp với mái tóc được uốn xoắn, phát hoạ nên dáng vẻ trưởng thành nhưng lại thủy mị thướt tha. Bắt mắt nhất là chỗ xẻ sâu nơi chân váy, làm lộ ra cặp chân đẹp vừa trắng nõn vừa thẳng dài, toả sáng mà “kích thích” nhãn cầu Hạ Diệu.

Tạo hình này chắc chắn phải có chín mươi chín phần trăm đàn ông phải quay đầu lại, nhưng Hạ Diệu lại nằm ở một phần trăm còn lại.

“Em nói, Hạ thiếu gia, đặc biệt chuẩn bị tiệc rượu cho anh, tại sao anh lại không đi?”

Hạ Diệu mặt không thay đổi cự tuyệt, “Không muốn đi”.

Viên Như tiến thêm mấy bước đem cặp chân dài hướng về phía Hạ Diệu, lớn tiếng hỏi: “Chẳng lẽ là anh tránh mặt em sao?”

“Không hề.” Nói xong hai chữ, Hạ Diệu trực tiếp xoay người trở về.

Viên Như nhanh chân đuổi theo, “Này, em đang hỏi anh, anh vội đi cái gì?”

Hạ Diệu liếc mắt nhìn Viên Như, lạnh lùng nói: “Váy này xem chừng xê tà tới tận nách hử?”

Viên Như không hề tỏ ý xấu hổ, ngược lại còn lăng lơ hướng Hạ Diệu mà giễu cợt: “Anh thấy hấp dẫn chứ?”

Nói xong còn cố ý vén váy cao hơn nữa, để lộ cặp chân dài mê người.

Hạ Diệu đi nhanh hai bước, cố ý cách Viên Như thật xa.

Viên Như vẫn đuổi theo, đuổi tới khi Hạ Diệu vào hẻm nhỏ, xe của cô ta cũng không lái vào được nữa, mới bắt đất dõ mà bỏ đi.

...

“Anh hai, em lại đang thích một người đàn ông”

Qua cái từ “lại” này, có thể thấy tình huống này diễn ra không biết bao nhiêu lần.

“Nhưng mà anh ấy lại không có ý đối với em, anh giúp em làm cho hấp thích em đi, trên thế gian này chỉ có mình anh là giúp được em thôi.”

Viên Tung im lặng trầm mặt.

“Anh ấy là cháu đích tôn ba đời của một dòng họ danh giá có công với cách mạng.”

Viên Tung vẫn im lặng trầm mặc.

“Anh ấy rất đẹp trai, bản lĩnh hoàn hảo, chưa từng yêu ai, không có tật xấu, hơn nữa bây giờ còn độc thân. Anh nói đi, loại đàn ông này đi đâu mà tìm? Trừ đứa em gái này của anh ra, ai còn có khả năng khống chế được.”

Viên Như từ đầu đến cuối không nhận được câu trả lời, nhịn không được liền giận dữ hỏi: “Anh trả lời em một chút gì đi chứ!”

“Tự giải quyết việc của em đi.”

Viên Như vừa nghe như vậy liền có chút khấn trương, “Người đàn ông này quá mạnh mẽ, như một tảng đá cứng, có khiêu gợi cách mấy anh ấy đều không có phản ứng. Anh nói xem hai cái chân dài gợi cảm của em này, người thấy người khen, nhưng anh ấy lại không hề có phản ứng một chút gì.”

Viên Tung cũng không phản ứng gì.

“Điều này chứng tỏ cái gì? chứng tỏ người đàn ông thực sự đáng tin cậy!” Viên Như tiếp tục lẳng nhăng, “Anh hai à, anh giúp em một chút đi, em cam đoan, nếu gặp hần, anh sẽ thích hần ngay cái nhìn đầu tiên.”

5. Chương 5 - Nhân Vật “nguy Hiểm”

(Edit: Mr. Dee)

###

Buổi tối sau khi tan việc, Hạ Diệu đi ra từ cửa chính phân cục cảnh sát, ghé cửa hàng bách hoá cách đó không xa mua thuốc lá

“Cho một gói thuốc lá Yuxi (1).”

(1): Thuốc lá Yuxi: tầm 23 Nhân Dân Tệ 1 gói (1NDT gần bằng 4000 đồng)

Chủ tiệm lấy một gói thuốc lá từ trên quầy, lúc thối tiền thừa, một vị khách hàng khác cũng bước vào cửa. Ánh mắt của ông chủ cực kì căng thẳng, đó là phản xạ có điều kiện khi người bình thường nhìn thấy người đó, tiếng nói của ông chủ cũng có phần dè dặt đi rất nhiều.

“Anh... anh cần mua gì?”

Một giọng hồn hậu có lực bên cạnh Hạ Diệu nặng nề vang lên, “Giống như cậu ta.”

Chủ tiệm xoay người, vội vàng lấy một gói thuốc khác.

Hạ Diệu liếc nhìn người bên cạnh.

Một người đàn ông không thấp hơn một mét chín, thân thể anh tuần uy vũ bị ẩn áo gió màu đen rộng thùng thình, xương mày thẳng tắp lông mày đen nhánh hình lưỡi kiếm kéo chênh đến tận khoé mắt, cùng sống mũi cũng thẳng mà tạo nên một bộ khung vững chắc như được đẽo gọt chạm khắc.

Viên Tung đồng thời cũng quan sát Hạ Diệu

Trên khuôn mặt mười phần đàn ông lại xuất hiện một đôi mắt dài, trên và dưới mi mắt tạo thành một hình bình hành kéo dài về phía thái dương, che khuất trông mắt đen nhánh hơn phân nửa chỉ để lộ ra phần mí hoặc nhất là phần chính giữa. Khoé mắt và đuôi mày hơi cong, khiến người đối diện nhìn có chút không kiềm chế được. Đường nét khuôn miệng vốn rất đậm chất đàn ông nhưng khi hợp với đôi mắt cùng da dẻ trắng mịn màng như vậy lại toả ra một vẻ vô cùng dâm mị.

Hạ Diệu cẩn thận nhận tiền thối, đi nhanh ra ngoài.

“Cậu đẹp trai, thuốc lá cậu để quên này”. Chủ tiệm gọi to

Hạ Diệu vừa muốn quay lại lấy, đột nhiên kể bên một cái bóng đen kịt mang khí tức cường đại xẹt qua. Kéo cổ áo của cậu, đem gói thuốc ném vào bên trong. Tốc độ của Viên Tung rất nhanh, Hạ Diệu còn chưa nói tiếng cảm ơn, cậu ta đã lên xe. Hạ Diệu đem tay hướng về phía gáy, luồn tay vào cổ áo, vốn định đem gói thuốc kia lấy ra một cách tự nhiên, kết quả là tay lại không với tới khiến cậu ngay người ra.

“Đậu!” Hạ Diệu chửi thề một tiếng, cố tình nhét gói thuốc sâu như vậy làm gì?

Vì vậy, mắt hình tượng mà đem áo sơ mi lôi ra khỏi quần, lộ ra một mảng lưng trơn nhẵn. Sau đó dùng môi ngậm lấy một điếu thuốc, dánh dập anh tuần mà đi dạo trên phố.

Bảy giờ tối, là giờ cao điểm kẹt xe, Hạ Diệu vốn định mở kính chắn gió hít thở không khí, kết quả khi kính vừa hạ xuống lại đụng trúng một tia nhìn tối tăm xuất phát từ cửa xe bên cạnh. Đó là một loại ánh mắt cố ý dò xét, con mắt này không kiên kị mà đuổi theo Hạ Diệu suốt quãng đường.

Lòng ngực Hạ Diệu chấn động, là gã đàn ông đụng phải lúc mua thuốc lá. Hắn lái xe không nhìn đường mà nhìn mình làm gì? Hạ Diệu chửi thề trong lòng, nhưng khuôn mặt vẫn tự nhiên cười tươi cười, trực tiếp vẫy tay chào Viên Tung.

“Trùng hợp ha!”

Nói xong, cấp tốc nâng kính chắn gió lên, không dám nhìn sang bên cạnh nữa.

Vài ngày sau, mỗi ngày Viên Tung trong một khoảng thời gian cố định lại đến cùng một chỗ để “tìm” Hạ Diệu, không hề làm chỉ, duy nhất chỉ nhìn chăm chăm cậu ta. Dù cho Hạ Diệu có nhìn ngược lại, ánh mắt kia cũng không hề kiên kị mà bắn tới

Hạ Diệu là cảnh sát, cậu ta cảm nhận môi trường xung quanh rất nhạy bén, bây giờ đây cậu ta có thể nghĩ thấy một cỗ khí thế cường đạo đang bao lấy, ùn ùn hướng cậu ta mà cuốn tới. Hạ Diệu chưa từng biết sợ ai là gì, xét về mức độ nguy hiểm mà nói, cậu từng dùng tay không hạ gục tên côn đồ mang súng, từng bao

vây quét tập đoàn buôn ma túy cỡ lớn trong núi sâu. Từ hình thể nhân vật mà nói, cậu đã nhiều năm thi đấu trên võ đài như vậy, đàn ông cao lớn hơn cường tráng hơn mạnh mẽ hơn cũng từng gặp qua.

Nhưng chưa từng ai, khiến Hạ Diệu sinh ra một loại cảm giác lòng bàn chân như đi trên mây như vậy.

6. Chương 6 - Lần Đầu Giao Chiến

(Edit: Mr. Dee)

###

Hạ Diệu mơ hồ cảm thấy, cậu ta như bị một tội phạm theo dõi, bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ bị bắt cóc tổng tiền.

Vậy nên, trong một buổi chiều nhàn rỗi, cậu ta ở đồn cảnh sát xem tất cả các hồ sơ về các án lớn trong vòng hai năm gần đây, tìm xem người tình nghi nào có hình dáng giống như Viên Tung không. Kết quả tìm kiếm cả một buổi chiều cũng không tìm kiếm được tài liệu nào dùng được, hoặc là các án lớn đều đã được phá, hoặc là các án nhỏ không đáng chú ý tới, ví dụ như ăn cắp xe đạp, căn bản đều không có liên quan gì tới người đàn ông khí thế bức người kia.

Trải qua hoang mang mấy ngày, Hạ Diệu cũng phá lệ mời mười mấy vệ sĩ. Ở trong một chiếc xe thương vụ dài ngồi vậy quanh một vòng, hộ tống cậu ta trên đường từ đơn vị về nhà. Chiếc xe quẹo vào một các quảng trường vắng vẻ, Hạ Diệu không kiểm chế được mà nhìn ra ngoài kính chắn gió, bắt gặp một tia nhìn âm u tối tăm quen thuộc.

“Dừng xe”. Hạ Diệu nói với tài xế.

Rất nhanh, bên cạnh chiếc xe kia cũng dừng, kính chắn gió được hạ xuống, Viên Tung nhìn sang, ánh mắt sáng như đuốc.

Nhìn! Vẫn còn nhìn hả? Nhìn cái bà ngoại nhà anh! Hạ Diệu điên cuồng chửi rửa trong lòng, nét mặt không thay đổi, tay chỉ ra phía ngoài cửa sổ, “Bắt người kia cho tôi”.

Mười mấy vệ sĩ đã được huấn luyện nghiêm chỉnh bước xuống xe, đi tới xe phía đối diện.

“Xuống mau!” Vệ sĩ trưởng hung dữ quát một tiếng.

Không ngờ, trên chiếc xe kia không chỉ có một mình Viên Tung, còn có hai gã nhân viên của công ty anh ta, theo hộ tống phía sau Viên Tung. Nghe phía bên ngoài có tiếng quát, hai gã bước xuống xe, hết thấy râu đen tóc ngắn, toát ra khí lực đàn ông.

“Chúng ta bảo hẩn ta xuống, không có bảo cái người!” Tên vệ sĩ bên này nói.

Bên kia gã nhân viên nói: “Muốn mời người đó, còn phải xem bản lĩnh các người.”

Lời này vừa nói ra tên vệ sĩ trưởng nhanh chóng ra tay với gã nhân viên đối diện. Kết quả, vừa mới đối mặt, một chưa kịp ra một đòn. Đã bị cú “Xoay người xoáy chân” đá cho lão đảo ngã gục xuống đất. Tên trợ thủ bên cạnh giận dữ, vừa giơ chân tính báo thù. Liền bị đối phương cầm chân quật ngã xuống đường, kỹ thuật xuất thần nhập quỷ, tên vệ sĩ chưa kịp thấy đối phương dùng động tác gì, đã bị quăng lên, mặt cắm xuống đường nhựa phổ đi bộ. Qua mấy chiêu, mười mấy tên vệ sĩ bên này đều hoảng sợ.

Trong xe Hạ Diệu quan sát tỉ mỉ, vệ sĩ là cậu ta tự thuê, đối với thực lực của bọn họ cậu ta nắm rất rõ, tuy rằng không phải là hạng nhất nhưng cũng không gọi là tầm thường. Mắt thấy bên này mười mấy người lại bị hai tên kia trấn áp, trong lòng nuốt không trôi cục tức này. Vì vậy từ trên xe bước xuống, hướng đám vệ sĩ đang hợp sức giao đầu tức giận quát một tiếng.

“Tránh sang một bên!”

Một vệ sĩ vội vã hỏi, “Hạ thiếu gia, cậu...”

Hạ Diệu đi tới gã nhân viên trước mặt, đầu tiên là xoay người đá một cái thật đẹp lên bên trái đối phương, sau đó biến đổi trọng tâm trong chớp mắt xoay người tiếp cận gã nhân viên đem người này hất tung xuống đất.

Bọn bảo vệ ngưỡng mộ mà nhìn Hạ Diệu, thực lực cậu tốt như vậy còn mời bọn tôi làm gì.

Viên Tung ở trong xe ung dung thần nhiên quan sát cuộc chiến, không nghĩ tới, tên da mỏng này thực sự có tài.

Gã nhân viên còn lại dừng cảm nhảy vọt lên tung một cú chân quật cao, cố gắng tập kích Hạ Diệu. Chỉ thấy tay trái Hạ Diệu giơ lên chặn cú đá của gã nhân viên kia, đồng thời chân trái quét lên, nhẹ nhàng đá lên chân đối phương. Liền nghe thấy “ầm” một tiếng, gã kia đầu đầu đâm xuống đất. Hạ Diệu phỉ phỉ tay, đang định xoay người đi mời người trên xe kia xuống, bả vai đã bị một bàn tay to lớn dẻo dai khóa lấy.

Rốt cuộc anh cũng chịu xuống... Thân hình sắc bén của Hạ Diệu bất chợt xoay chuyển.

Cảnh tượng sau đó, khiến mỗi kẻ có mặt tại đây đều phải ghen hòng trên trời.

Hạ Diệu dừng nói là đánh, căn bản còn không tới gần Viên Tung, đã bị Viên Tung quay tới quay lui như bao cát, thậm chí ngay cả làm một tên bồi luyện (1) cũng không xứng, miễn cưỡng chỉ có thể tính là một – bao cát.

(1) Tên bồi luyện: người giúp luyện tập võ (training partner).

Hạ Diệu muốn lợi dụng cơ thể để tập kích Viên Tung, kết quả Viên Tung còn linh hoạt hơn, sức lực lại gấp mấy lần Hạ Diệu. Toàn bộ cục diện, hết như người lớn đánh với trẻ con, Hạ Diệu bị đánh đến bay tới bay lui, đám vệ sĩ đứng xem một bên đều sợ Hạ Diệu bị đánh như tử. Cuối cùng, Viên Tung thấy Hạ Diệu không còn ý định đánh trả mới thu tay lại.

Hạ Diệu cũng không phải chịu thương tích gì quá lớn, chỉ là bị xoay mấy vòng, có chút choáng mà thôi.

Sau một hồi trì hoãn, Hạ Diệu lạnh lùng nhìn Viên Tung, “Hôm nay chúng ta nói cho rõ đi, anh là tìm tôi để báo thù hay cướp tài sản, cho anh thỏa mãn!”

Viên Tung giọng điệu vô cùng bình thản nói: “Em gái tôi thích cậu.”

“Gì?” Hạ Diệu không hiểu.

“Viên Như.”

Hạ Diệu không lên tiếng, ánh mắt nặng nề nhìn xuống mặt đất.

Cả một tuần lễ này! các loại thấp thỏm lo âu, lo lắng sợ hãi, điều tra tìm tòi nghiên cứu, suy luận phỏng đoán...

Sau hơn một phút đồng hồ, Hạ Diệu thành linh ngẩng đầu lên, gom toàn bộ sức lực hướng Viên Tung quát một tiếng.

“Hai anh em các người bị điên rồi hả?”

“Nhấn em gái anh, đừng có mà nhây!”

7. Chương 7 - Một Hộp Bánh Cookie

(Edit: Mr. Dee)

###

Ngày hôm sau đến đơn vị, Hạ Diệu gõ một cái lên bàn làm việc bên cạnh.

“Tiểu Huy, cậu có rảnh không ?”

“Có, sao vậy?”

Hạ Diệu nói: “Giúp tôi điều tra một người.”

“Ai?”

“Viên Tung, hẳn sống ở...”

“Cậu nói anh của Viên Như?”. Tiểu Huy cắt lời Hạ Diệu

Hạ Diệu buồn bực, “Cậu biết hẳn ta ?”

“Tôi nghe qua chuyện của bọn họ, sao vậy? Viên Như không nói với cậu à?”

Trên thực tế, Viên Như nói chuyện cùng Hạ Diệu không nhiều bằng với đám đồng nghiệp của cậu ta. Những lúc Viên Như chạy đến đơn vị của Hạ Diệu, cậu ta đề tìm mọi lý do để ra ngoài, để lại Viên Như cùng đám đồng nghiệp tự do tán dóc.

“Viên Tung trước kia là bộ đội đặc chủng, sau lại đổi nghề lập một công ty vệ sĩ, hiện tại rất nổi tiếng. Nghe đồn công ty họ tổ chức nghiệp vụ rất tốt, hầu hết vệ sĩ của các minh tinh nổi tiếng hoặc là các chính trị gia đều là người của họ.”

Chả trách bản lĩnh của hai người trên xe kia lại lợi như vậy, thì ra là vệ sĩ... Nghĩ đến mười mấy tên vệ sĩ mà mình mời, Hạ Diệu lại cảm thấy có chút xấu hổ. Nghĩ tới thân thủ Viên Tung, Hạ Diệu cảm thấy lạnh cả người. Bất quá hôm qua đều đã nói rõ ràng, sau này xem như nước sông không phạm nước giếng, xem như chưa từng gặp người này.

Giờ ăn cơm trưa, Viên Như lại lẩm nhảm về Hạ Diệu, như muốn tẩy não Viên Tung, muốn cho anh ta hoàn toàn chấp nhận người em rể này, sau đó mà dốc hết sức lực giúp cho cô ta.

“Anh, anh biết Hạ Diệu ghét nhất là bị người khác gọi là gì không ?”

Viên Tung thần nhiên ăn mì trong bát, một chút phản ứng cũng không có.

“Hạ hoà thượng!” Viên Như cười phì một cái, “Đồng nghiệp trong đơn vị anh ấy nói cho em biết, chỉ cần gọi Hạ Diệu là hoà thượng, khuôn mặt anh ấy liền kéo giãn ra... dài như vậy nè!”

Viên Như vừa nói vừa dùng tay kéo cằm dài xuống tận đất, bắt chước điệu bộ Hạ Diệu, tự làm tự khoái mà cười to.

Viên Tung trợn mắt nhìn Viên Như một cái, khiến người em gái này vừa hé miệng ra ngay lập tức ngậm lại, ngoan ngoãn ăn cơm trong bát.

Một lúc sau đó, Viên Như mới dám thăm dò Viên Tung: “Anh, giúp em một chuyện này thôi!”

“Nói!”

Viên Như xoay người lấy cái túi da của mình, từ bên trong lấy ra một chiếc hộp được gói đẹp đẽ, đưa đến tay Viên Tung tựa như đưa một vật quý.

“Hạ Diệu thích ăn đồ ngọt, đây là bánh cookie em tự tay làm, anh giúp em đưa cho anh ấy đi! Mỗi lần em đưa anh ấy vật gì anh ấy cũng không nhận, lần này anh đích thân ra mặt, có lẽ anh ấy sẽ nhận. Không chừng khi anh ấy biết được tay nghề của em, sẽ có cảm tình với em.”

Viên Như nói nhiều như thế, chỉ sợ Viên Tung không để ý đến cô ta, không ngờ Viên Tung vô cùng thoải mái nhận lấy chiếc hộp.

Đây là lần đầu tiên việc này xảy ra, khiến Viên Như cảm thấy lo lắng.

“Em nói, anh không được lén ăn vụng đó” Viên Như ngẫm lại thấy việc này không có khả năng xảy ra, “À , em quên anh không ăn ngọt, vậy được, việc này nhờ đến anh!”

Viên Tung mặt lạnh lùng nghiêm nghị bước lên xe, lên xe rồi, không cần lâu lắc liền đem hộp cookie ăn hết. Sau đó vứt cái hộp sang một bên, lái xe đi.

...

Chạng vạng tan tầm, Hạ Diệu lái xe chậm rãi ra khỏi cổng phân cục cảnh sát, đang muốn cảm nhận cảm giác không có ai theo đuôi vô cùng thoải mái, liền thấy hình bóng chiếc xe quen thuộc từ xa đối diện lối đi bộ. Viên Tung mang kính râm lại ngồi sau kính chắn gió, tuy rằng các hai lớp kính, nhưng Hạ Diệu như trước vẫn cảm nhận được hai đường nhìn phát ra lực cực lớn vô cùng uy hiếp.

Hạ Diệu muốn làm như không biết, làm như không thấy, nhưng lúc xe vừa chạy, chiếc xe kia lại đuổi theo.

Ba loại lửa trong lòng Hạ Diệu minh hỏa - ám hỏa - quỷ hỏa hợp thành tam muội chân hỏa bốc cháy lên cả đuôi lông mày. Sao lại có loại người phiền phức như vậy chứ? Đã nói “đ*o nhây” rồi mà? Sao lại đến nữa rồi?

Tới trước một cái ngã ba, Hạ Diệu dừng xe lại.

Viên Tung cũng dừng xe.

Hạ Diệu đi tới cạnh xe Viên Tung, gõ lên cửa kính chắn gió.

Viên Tung hạ kính chắn gió xuống, không đợi Hạ Diệu mở miệng, đã đem chiếc hộp kia ra.

“Em gái tôi có quà muốn đưa cậu.”

Hạ Diệu chống hai tay lên cửa kính chắn gió, hai mắt hẹp dài thẳng tắp nhìn Viên Tung.

“Tôi nói rõ ràng một lần cuối, đồ của cô ta trao tôi không lấy, có trao thân tôi cũng không lấy, anh bảo cô ta dẹp cái ý nghĩ này đi!”

Viên Tung nói, “Tôi chỉ biết đưa đồ, không biết chuyển lời.”

Ót Hạ Diệu nổi đầy gân xanh, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào khuôn mặt cứng rắn của Viên Tung hồi lâu, cuối cùng nghiêng răng nói một câu.

“Được, anh có bản lĩnh cứ việc mỗi ngày theo tôi, để tôi xem là anh rảnh hay tôi rảnh!”

8. Chương 8 - Cút Càng Xa Càng Tốt!

(Edit: Mr. Dee)

###

Sự thật chứng minh, Viên Tung rất rảnh .

Loại rảnh rỗi này không phải là loại có nhiều thời gian dư dả, mà là loại “rảnh tự do” muốn rảnh lúc nào là rảnh lúc đó. Hạ Diệu ban ngày có thể nhàn rỗi nhưng cũng phải ngồi ở đơn vị nghiêm chỉnh, sau năm giờ mới được tan ca. Nhưng Viên Tung thì không như vậy. Cho dù người ta có bận như thế nào, sau khi xử lý xong mọi chuyện trong tay, là có thể chuyên tâm ngồi chờ ở cổng đơn vị của Hạ Diệu

Hạ Diệu liên tục ba ngày chịu đựng ánh mắt như điện cao thế của Viên Tung, tinh thần gần như phân liệt.

Nếu là người khác, muốn nhìn thì cứ nhìn, cho dù cố ý dán mắt lên người Hạ Diệu, cậu ta cũng làm như không thấy. Thế nhưng ánh mắt Viên Tung lại mang theo đỉnh nhọn, dù Hạ Diệu không nhìn trực diện anh ta, cũng sinh cảm giác đâm chích da thịt, khó chịu vô cùng

Thế là ngày thứ ba, Hạ Diệu quyết tâm chen chúc đi tàu điện ngầm.

Nhắc tới tàu điện ngầm, Hạ Diệu đã ba năm chưa đi. Một mặt là tự lái xe thuận tiện hơn, mặt khác Hạ Diệu có chứng sợ nơi đông người. Đó là khi ở chỗ có nhiều người, người bị chứng này sẽ xuất hiện hiện tượng hoa mắt chóng mặt, dạ dày cồn cào.

Chưa kể từ khi làm cảnh sát Hạ Diệu lại sinh bệnh nghề nghiệp, ở nơi có nhiều người tinh thần lại căng thẳng cao độ, tai và mắt lên tục đảo xung quanh mà nghe ngóng, quan sát, qua cử chỉ lại xuất hiện đủ loại nghi ngờ vô căn cứ. Người phụ nữ kia dáng đi sao lại khép nép như vậy, không chừng “phía dưới” có tàng trữ thuốc nổ, người đàn ông kia sao lại bế một đứa bé ngủ li bì như thế, không biết có phải là bắt cóc đem bán không?...

Nhưng mà bất luận như thế nào, Hạ Diệu cũng quyết tâm bước lên tàu điện ngầm.

Lúc này là đỉnh điểm tan tằm, Hạ Diệu từ tuyến số 6 sang tuyến số 2 lại chuyển sang tuyến số 1, ba chuyến tàu chịu đựng đủ loại chen lấn xô đẩy, bên trong xe lại toả ra mùi người nồng nặc. Nhưng cái khó chịu nhất là hai cô gái mặt vấy ngấn đứng hai bên, chỉ cần tàu dừng một cái, bốn cái chân lại dán lên người cậu.

Đậu má!

Hạ Diệu nhần nhịn đủ loại hành hạ lên đầu, ngực, bụng, có lúc như muốn nôn ra. Dù như vậy, nhưng trong lòng cậu ta lại tự nhủ, chỉ cần có thể tránh cái tên điên kia, cho dù có chịu nhiều khổ khổ hơn cũng đáng !

Mãi suy nghĩ, liếc mắt một cái, cảm giác muốn ngừng thở.

...

Một thân hình quen thuộc hiện lên cách đó không xa, cũng không thể trách Hạ Diệu cố ý nhìn, mà bởi vì Viên Tung quá cao lớn. Đứng ở đó cao hơn người khác một cái đầu, ai cũng nhất gan tránh xa anh ta ba mét, như sợ bị anh ta chèn cho tan xương nát thịt . Người khác ở bên này chen lấn đến biến dạng, anh ta ở bên kia lại rất rộng rãi, dựa vào vách tàu, ánh mắt ung dung nhìn tới.

Viên Tung tuy không có biểu tình gì trên khuôn mặt, nhưng Hạ Diệu như trước cảm nhận được bên dưới khuôn mặt không cảm xúc kia lại ẩn dấu ý cười châm biếm.

Nếu như chân Hạ Diệu mà dài hai mét, cậu ta nhất quyết cho Viên Tung một cái đạp

Nhìn anh đi chưa kia!

“Tàu sắp đến trạm Đông Đan, hành khách xuống trạm Đông Đan xin hãy chuẩn bị. Các vị hành khách, nhà ga Đông Đan...The—next—station—is—dongdan...”

Hành khách hai bên Hạ Diệu chen chúc xuống trạm, cậu ta đếm thời gian từng phút từng giây, chờ một giây trước khi tàu khép cửa, nhanh chóng chui ra ngoài, ra sớm một trạm.

Hai chân vững vàng chạm đất, trong lòng Hạ Diệu khẽ cười một tiếng.

Thời gian mà cậu tính tương đối chuẩn, vừa bước khỏi tàu, cửa tàu sau lưng liền đóng. Cậu và Viên Tung cách nhau năm sáu người, trong chiếc tàu chen chúc người kia, dù Viên Tung có biến thành người giấy, anh ta cũng không có cách nào bay qua được

Vừa muốn bước đi, vai lại bị một bàn tay to dẻo dai siết lại.

Hạ Diệu khẽ rung mình, yếu ớt xoay người lại.

Đậm má, anh đạp lên đầu người ta mà phi ra ngoài sao?

Viên Tung vô cùng bình thản nói, “Cậu xuống nhầm trạm rồi.”

Ông đây cần anh nhắc nhở hả?!!!!

Hạ Diệu hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhần nhịn đến nổi điên, cậu ta hung hăng nắm tay Viên Tung đang ở trên vai lôi xuống, trong nụ cười lộ ra hung hãn tiêu hồn.

“Người anh em, không từ bỏ đúng không?”

Viên Tung đóng thẳng ánh mắt khí phách nghiêm nghị lên mặt Hạ Diệu, không nói lời nào.

Hạ Diệu dùng giọng điệu vô cùng chân thành kiềm nén chán ghét cực độ sâu trong lòng nói với Viên Tung.

“Lê ra, ấn tượng của tôi đối với anh rất tốt, vừa gặp liền biết là một người đàn ông đích thực! Nhưng anh sao lại không có chính kiến ? Mặc cho em gái mình thao túng vậy chứ? Thực sự, tôi khuyên anh từ bỏ đi!

Lỡ mất bao nhiêu thì giờ công sức! Nếu anh là một người đàn ông chân chính, đừng để tôi xem thường anh, ngày mai đừng tới nữa.”

Hạ Diệu thành khẩn xả ra một tràng, Viên Tung chỉ đáp lại tám chữ.

“Em gái tôi có quà muốn tặng cậu.”

Hạ Diệu cuối cùng không nhịn được gào lên một tiếng lớn.

“Tránh xa tôi ra! càng xa càng tốt! !”

9. Chương 9 - Đừng Đặc Biệt Không Biết Xấu hổ Như Thế!

(Edit: Mr. Dee)

###

Ngày hôm sau, vì để tránh chạm mặt Viên Tung, Hạ Diệu quyết định ra khỏi nhà bằng xe đạp địa hình. Dáng người hơi khom, tay cầm lái, đồng phục sơ mi cảnh sát bị gió tốc lên, bụng dưới phẳng phiu căn mìn lúc ẩn lúc hiện lộ ra. Đôi chân dài thẳng tắp được bao lấy trong chiếc quần cảnh sát co duỗi liên tục theo động tác đạp xe, đôi chân phát họa đường nét săn chắc cường tráng.

Tất cả phụ nữ ngồi trong xe đều không cưỡng được mà đưa mắt đuổi theo hình ảnh lướt nhanh qua kính chắn gió, nếu chỉ dùng bốn chữ để miêu tả cảm nhận thị giác thì sẽ là:

“Vô cùng đẹp trai”

Đến đơn vị, Hạ Diệu dựng chiếc xe đạp địa hình ở bãi giữ xe, vừa lúc gặp được một đồng nghiệp tên Trương Điền.

“Ô kìa ! Sao hôm nay lại đi xe đạp vậy ?” Trương Điền hỏi

Hạ Diệu tất nhiên sẽ không nói là để trốn người, chỉ trả lời: “Để rèn luyện thân thể.”

“Dáng người cậu như thế này mà còn rèn luyện?” Trương Điền vỗ mông Hạ Diệu một cái, “Cũng sắp luyện cái này lên cơ rồi hả?”

Biểu cảm Hạ Diệu lộ vẻ không bằng lòng, “Cậu tính vỗ xẹp nó đấy hả?”

“Chết! tôi quên.” Trương Điền cười mỉa, “Hạ thiếu gia, cậu nói ghét người khác sờ, ghét người khác đụng, còn ghét người nào cưỡi đồ trước mặt cậu, tương lai có vợ thì phải làm sao?”

Hạ Diệu vỗ một cái vào gáy Trương Điền, “Việc này cần cậu quan tâm sao?”

Buổi tối tan việc, Hạ Diệu ra cổng sau cố ý liếc mắt sang bãi giữ xe một chút, chiếc xe chưa mất, vẫn còn dựng ở đó.

Lại liếc mắt ra ngoài cổng lớn, chiếc xe kia như trước mà đợi tại đó, Hạ Diệu khó hiểu trừng mắt nhìn Viên Tung một cái, đuổi chân ra phía bánh sau, dáng dấp đẹp trai đạp xe lên đường.

Viên Tung chạy ô tô trên đường, ánh mắt hàm chứa sỏi đá thô ráp nhìn chăm chú cặp mông thịt đang đong đưa trên yên xe của Hạ Diệu, nhịp điệu tương đối gợi cảm.

Tới một ngã rẽ, Hạ Diệu chột cua gấp vào một cái hẻm chật hẹp.

Sau đó, khoe môi cong lên một đường cười khiêu gợi, anh có bản lĩnh thì đâm vào đây! Không kẹp chết anh mới lạ!

Viên Tung dừng xe lại ở đầu hẻm.

Hạ Diệu nhú mảy lại, đạp vài cái định tăng tốc độ, muốn mau chóng tránh khỏi tầm mắt người kia, kết quả chân đạp bỗng nhiên có chút kẹt. Lại dùng sức đạp hai cái, chợt nghe rắc một cái, phía dưới xe có một bộ phận bị hỏng.

Sau khi ngồi xổm xuống kiểm tra một lúc, con người Hạ Diệu trong nháy mắt nổi lên một tầng tơ máu.

Xích xe bị đứt.

Đến mức bị đứt, lòng Hạ Diệu rõ như gương, âm thầm nghĩ rằng. Muốn tôi xin anh chở tôi về tiện thể bắt tôi nhận quà chứ gì? Ông đây quyết không quay đầu lại, ông đây thà dắt xe trở về, cũng không thèm lên xe của nhà người.

Thế là, Hạ Diệu dắt xe tiến về phía trước.

Lại đi tới một chỗ cua quẹo, trước mặt bất ngờ xuất hiện một cái rãnh sâu, Hạ Diệu nhìn bảng hiệu “Công trình đang thi công” cảm giác như bị đâm vào mặt.

Hạ Diệu hung dữ đạp một cái xuống tay lái.

Đến khi Hạ Diệu quay trở về đường cũ đến trước đầu hẻm, Viên Tung vẫn ở đó, biểu cảm như chưa từng quen biết Hạ Diệu.

Hạ Diệu mang theo ý cười đẩy xe tiến lên, gõ một cái cửa sổ xe. Đợi khi Viên Tung hạ kính chắn gió xuống, Hạ Diệu nhắc chiếc xe đạp địa hình kia lên, ném về phía Viên Tung đang ngồi trong xe.

Tiện thể gào lên một câu giận dữ khí phách ngất trời.

“Đừng có mà mặt dày!”

Ném xe xong, nhanh chóng chạy đi.

Khoé miệng Viên Tung không kiềm chế được lộ ra một tia cười, thoáng qua rồi biến mất.

Buổi tối về nhà, Mẹ Hạ Diệu chỉ thấy mỗi cái người không của cậu, không thấy chiếc xe đạp kia đâu, không nhận được hỏi: “Xe đâu? Không phải sáng sớm con đạp xe ra ngoài sao?”

“A...” Hạ Diệu cười gượng, “Bàn đạp bị hỏng, con đem xe đi sửa rồi.”

“Con đạp xe cũng bất cẩn quá, chất lượng xe tốt như vậy lại bị con làm hỏng bàn đạp.” Mẹ Hạ Diệu lộ ra chút tức giận trong giọng nói.

Hạ Diệu thầm lè lưỡi, không dám nói nhiều lời, cấp tốc lén lút về phòng.

Thời điểm ném chiếc xe có bao nhiêu thoải mái, thì bây giờ mất xe rồi lại có bấy nhiêu rầu rĩ.

Hạ Diệu không sợ ai, chỉ sợ “Hoàng ngạch nương” (1) của cậu ta. Các gia đình khác đều là “con hư tại mẹ”, nhà cậu lại ngược lại. Tuy rằng cậu là con trai duy nhất, nhưng mẹ Hạ Diệu lại dạy dỗ không hề nương tay, Hạ Diệu xem như được mẹ đánh mà nên người.

(1) Hoàng ngạch nương: kiểu gọi mẹ của hoàng tử thời xưa. (ý là gọi yêu mẹ của Hạ Diệu)

Mẹ Hạ Diệu đối với cậu đòi hỏi rất nghiêm khắc, khi còn bé khi Hạ Diệu cùng đứa trẻ khác đánh nhau, không cần biết ai đúng ai sai, bà Hạ đều bắt con mình xin lỗi. Tuy rằng nhà khá giả, nhưng bà Hạ lại không cho phép con mình tiêu tốn một phân tiền nào, tiêu lương sáu ngàn tệ đều phải kê khai đầy đủ.

Chiếc xe hơn một ngàn tệ, nói là ném sao? Việc này mà để “Mẫu hậu” không biết được sẽ đến mức nào?

Tìm Viên Tung đòi? Đ*o ! Hạ Diệu thà bị mẹ dùng gậy đánh chết, chứ tuyệt đối không chủ động liên lạc con sói đuôi to (2) kia.

(2) Sói đuôi to: Từ gốc: - “Đại vĩ ba lang” Dùng để ám chỉ những kẻ giả bộ đứng đắn ra vẻ chính nhân quân tử

Kệ, ngày mai tìm người mượn ít tiền, mua lại chiếc khác là xong.

10. Chương 10 - Măng Chết Mi Luôn!

Kết quả, sáng sớm hôm sau, Hạ Diệu vừa bước ra ngoài liền thấy chiếc xe địa hình của mình được dựng trước cửa.

Xích xe đã được thay mới, bộ phận bị đập hỏng cũng đã sửa xong, thoát nhìn không khác gì trước kia. Hạ Diệu đưa mắt nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng Viên Tung đâu, trong lòng không khỏi hừ lạnh một tiếng.

“Cuối cùng cũng làm được một việc con người!”

Bất quá, Hạ Diệu không định đạp xe đi làm nữa, cậu cực kỳ hoài nghi nhân phẩm của Viên Tung. Ngộ nhỡ hấn lại động tay động chân gì với xe, an toàn trên đường đi của cậu liền không được bảo đảm.

Bởi vậy, để cho an toàn, lần này Hạ Diệu đổi từ xe đạp sang pa-tin.

So với ngày hôm qua, Hạ Diệu một thân trang phục lại thêm đồ bảo hiểm lại càng phong cách, lúc trượt tới trước cổng đơn vị, vừa vận chậm mặt mấy nữ đồng nghiệp tụ tập ra ngoài. Hạ Diệu vừa lướt khỏi tầm mắt của bọn họ, các cô nàng liền bắt đầu lao xao nghị luận.

“Hai ngày nay cậu Hạ làm sao vậy? Hôm qua thì đi xe đạp địa hình, hôm nay thì trượt pa-tin!”

“Cô thử nói xem, anh ta như vậy, có phải là thông suốt rồi không?”

“Ý của cô là... tôi có cơ hội rồi?”

“Phì — cô mặt dày quá.”

“...”

Hạ Diệu trở lại văn phòng, cởi giày pa-tin, trực tiếp đặt nó trong tầm mắt, để xem lần này mi động tay động chân thế nào?

Buổi tối tan ca, Hạ Diệu xỏ giày pa-tin thoải mái trượt trên phố lớn ngõ nhỏ, xuyên qua các loại đường chật ngõ hẹp, rất là tiêu sái. Có bản lĩnh thì người đuổi đi! Người theo vào đi! Ông đây cho mi ngay cả cái bóng cũng không nhìn thấy.

Sau mấy ngày, Hạ Diệu cuối cùng cũng thể nghiệm được cảm giác không bị người chăm chăm theo dõi, đường về nhà tự do bay lượn. Trong lòng gào to thống khoái quá đi! Cơm tối cũng ăn nhiều một bát.

Kết quả, buổi đêm đi ngủ, lúc Hạ Diệu tới cửa sổ kéo rèm, liền bị một gương mặt bất thành hình xuất hiện hù cho sợ tới mức bắn xa ba thước.

Sau khi thở hồng hộc, cậu liền hướng về phía cửa sổ rống giận một tiếng: “Cút!”

Một tiếng rống này, làm chú yểng cũng phải sợ tới mức nhảy loạn cào cào trong lòng.

Mẹ Hạ chạy tới gõ cửa, “Con trai, làm sao vậy?”

Hạ Diệu phẫn hận kéo xoạch rèm cửa lại, xoa dịu hô hấp một chút rồi nói: “Không có gì đâu ạ, mẹ ngủ đi mẹ.”

Mẹ Hạ đi rồi, Hạ Diệu một mình ngồi xếp bằng trên giường vận khí, cũng may phòng cậu đủ lớn, từ giường tới cửa sổ có một khoảng cách. Bằng không trong vòng hai thước, cậu nhất định sẽ bị ánh mắt ngoài rèm cửa kia bức tới tâm thần phân liệt.

Sao lại có người dai như đĩa muối, sống chết bám chặt, mặt dày mày dạn đến thế cơ chứ?

Chỉ vì một món quà sao?

Mi cứ trực tiếp ném, rồi quay về nói với em gái mi, đồ đã đưa tới tay, chẳng phải là được rồi sao?

Đệt!!

Sau khi Hạ Diệu làm dịu tâm tình một chút, ánh mắt lại nhìn không được mà bắn về phía cửa sổ, phỏng đoán liệu lúc này Viên Tung đã đi hay chưa. Hơn tiếng đồng hồ rồi, hẳn là đi rồi chứ?

Hạ Diệu có chút không yên tâm, rón ra rón rén đi tới trước cửa sổ, bẩy một khe hở trên rèm cửa rồi lén dòm ra ngoài.

Sau đó, Viên Tung liền từ khe hở kia, nhìn thấy một con mắt xinh đẹp híp híp, mang theo ý thăm dò, nghi ngờ cùng dè dặt. Sau đó con mắt còn lại cũng hiện ra, tiếp nữa là sống mũi cao, bờ môi mỏng, phần cằm kiên định, nét mặt cũng từ ôn hòa tốt đẹp biến thành giận không kiềm được.

Cuối cùng, xoạch một cái, cả khuôn mặt đều thu trở vào, cùng với đó là tiếng bước chân huych huych.

Ngày hôm sau, trước khi đi làm, Hạ Diệu đổi hai cục pin mới cho máy đọc lại, bật lên rồi treo bên cạnh lồng chim.

Trong máy đọc lại lặp đi lặp lại câu nói mà Hạ Diệu vừa ghi hôm qua.

“Cút đi! Cút đi! Cút đi...”

Buổi tối, Hạ Diệu vẫn như trước trượt pa-tin về nhà, vứt Viên Tung đi thật xa. Đến lúc về nhà, ăn xong bữa tối, cho chú yểng ăn no, Hạ Diệu bắt đầu chờ đợi cái loa này tận chức tận trách vì mình phục vụ.

Từ lúc Viên Tung còn chưa tới, yểng ta đã bắt đầu liên thoảng nói liên hồi, chờ Viên Tung tới rồi, yểng ta lại càng kêu mạnh mẽ hơn.

“Cút đi! Cút đi! Cút đi!...”

Hạ Diệu chẳng cần phải đi kéo rèm cửa sổ, cũng có thể tưởng tượng ra được khuôn mặt bị thóa mạ ngoài kia là xấu hổ chật vật cỡ nào. Không khỏi nhếch nhếch khóe môi, hậm hực hừ mấy tiếng, “Mắng chết mi luôn!”

11. Chương 11 - Yểng Ta Chán Nản Rồi

Lúc Viên Như đi tìm Viên Tung, Viên Tung đang ở căn cứ huấn luyện dã ngoại, đích thân giám sát việc huấn luyện của các đội viên. Trước đó mấy ngày, công ty vừa chiêu vào một đám học viên mới, phải trải qua đợt huấn luyện địa ngục dài tới cả tháng, chỉ một phần ba trong số đó là có thể lưu lại, hai phần ba còn lại đều bị đào thải.

Cách đó không xa đang tiến hành việc huấn luyện sáu người cùng nâng lốp xe, lốp xe to nặng tới mấy trăm cân đè lên vai sáu người, hơn nữa sáu người này còn có chiều cao không đồng đều, nâng lên tương đối mất sức, lại còn phải chạy xa như vậy, quả thực không phải người thường có thể chịu được.

Sau ba vòng, một đội viên đã uể oải.

Phó tổng huấn luyện viên đứng cạnh Viên Tung thấy thế liền đi tới đá một cước, giày đinh hung hăng húc lên đầu gối đội viên, trực tiếp tróc một tầng da, đau đến nỗi đội viên kia ngã lăn xuống đất, kêu rên liên tục.

“Đứng dậy!” Phó tổng huấn luyện viên rống to.

Mệt đến hư thoát, đau đến tê tâm liệt phế, đứng lên được mới lạ!

Phó tổng huấn luyện viên lại bổ một cước lên phần xương cụt, đập đến đội viên trẻ kia phải nằm úp sấp gào khóc.

Loại cảnh tượng này, ở loại địa phương này đã từng thấy rất nhiều lần, các huấn luyện viên mí mắt cũng chẳng buồn chớp.

Viên Tung đi tới trước mặt đội viên kia, đạm nhiên nói: “Đứng lên.”

Ngữ khí cực kỳ bình thường, hai chữ cực kỳ ngắn gọn, lại như hai khẩu súng lạnh như băng, hòng súng dí thẳng lên hai huyệt thái dương, khiến người ta từ dưới đáy lòng sinh ra một loại cảm xúc cực độ sợ hãi, hoàn toàn không cho phép cãi lại.

Đội viên khóc hét một tiếng, dùng khí lực toàn thân mà bò dậy.

Sau đó, Viên Tung hờ hững chỉ một ngón tay.

Đội viên kia khập khiễng quay về hàng, đem một phần lớp xe đội lên bả vai, mồ hôi to như hạt đỗ đọng trên mí mắt.

Viên Tung lại đạm nhiên ra một khẩu lệnh.

“Chạy.”

Sáu người đồng loạt cất bước chạy đi.

“Viên tổng, Viên Như đang ở phòng nghỉ chờ ngài đấy.”

Viên Tung đưa mắt liếc phó tổng huấn luyện viên bên cạnh, ý bảo hẳn nghiêm khắc coi chừng, sau đó cất bước đi về phía phòng nghỉ cách đó không xa.

Viên Tung đi chưa được bao lâu thì tới thời gian nghỉ ngơi, đám đội viên ngồi xếp bằng một chỗ nói chuyện phiếm.

“Tổng huấn luyện viên của chúng ta dạo này bận việc gì ấy?”

“Nghe nói là bận việc của em gái anh ta, Viên đại mỹ nhân lại nhìn trúng một tiểu ca, mới 24 tuổi, đặc biệt đẹp trai, hình như còn là con cháu nhà quyền thế.”

“Buồn bực thật, cậu nói xem tổng huấn luyện viên của chúng ta đã 30 rồi đi? Sao chẳng thấy anh ta sốt ruột cho mình? Nữ bảo tiêu của chúng ta xinh đẹp bao nhiêu! Lúc tới bãi biển làm đặc huấn còn mặc bikini, ngực bự lắc tới lắc lui, tổng huấn luyện viên mí mắt cũng chẳng buồn liếc lấy một cái.”

“Tôi cứ cảm thấy tổng huấn luyện viên của chúng ta vô vị thế nào ấy.”

“Đệt... Sao cậu lại nói thế?”

“Cậu hiểu lầm ý tôi rồi, ý tôi là ở trong lòng tôi, không có khái niệm Viên tổng sẽ nói chuyện yêu đương. Anh ta chính là bùng báng súng, chính là anh hùng hào kiệt, chính là không màng nhi nữ tình trường.”

“Cũng không hẳn vậy, chưa biết chừng chính là chậm thông suốt đấy! Tôi nói cậu nghe, ông cậu tôi chính là một người như vậy, ba mươi lăm tuổi cũng chưa có đối tượng, người trong nhà sốt ruột lắm rồi, cho rằng hẳn là Gay. Kết quả thì thế nào? Một hôm người ta bắt chợt thông suốt, liếc mắt một cái liền nhìn trúng vợ tôi, từ đó về sau chết sống cũng không chịu buông tay!”

“Coi rồi kìa, mau đứng lên.”

“...”

* * *

Viên Như lại tới tẩy não Viên Tung.

“Anh, anh biết không? Hạ Diệu có nuôi một con yểng, con chim kia đặc biệt đáng yêu, đáng yêu hết như Hạ Diệu vậy.”

Viên Tung có thể không biết sao? Tối qua vừa bị nó mắng hơn hai tiếng đồng hồ.

“Anh, em cũng rất thích con chim kia, em cũng muốn quan tâm chăm sóc nó. Anh nói xem, hai bọn em cùng nuôi chim, là một việc ấm áp lãng mạn cỡ nào a!”

Viên Tung trầm giọng hỏi: “Em muốn nói gì?”

Viên Như cười hì hì, lắc lắc cánh tay Viên Tung: “Anh, giúp em mang hộp thức ăn cho chim này đưa Hạ Diệu nhé, đây là do em đặc biệt đi tìm bậc thầy về nuôi động vật để phối chế đấy, ăn vào có thể khiến giọng

nói của yểng càng thêm lạnh lót. Chờ sau này bọn em ở bên nhau rồi, liền bảo con chim nhỏ kia hát tình ca cho bọn em mỗi ngày, woa anh à...”

Viên Tung không nói hai lời, trực tiếp nhận lấy cái hộp kia.

Viên Như phát hiện, thái độ của Viên Tung đối với Hạ Diệu càng ngày càng khoan dung, xem ra dưới đáy lòng hắn đã chấp nhận cậu em rể này rồi.

Viên Như không biết, kỳ thực Viên Tung cũng nuôi một con chim, sáng sớm nay vừa mua trên chợ. Hình thể lớn hơn so với con chim của Hạ Diệu, màu lông đen bóng, giọng nói cũng lạnh lót hơn. Hắn cũng mua cho con chim này một máy đọc lại, đặc biệt dạy nó nói chuyện.

Trở về công ty, Viên Tung liền đem hộp thức ăn mà Viên Như vừa đưa cho hắn, nhét toàn bộ cho chim mình ăn.

Hai ngày sau, Hạ Diệu phát hiện, chú yểng của mình không thích kêu la nữa, cả ngày lù dù ủ rũ. Thậm chí cho ăn ngon cũng không phấn chấn, trước đây nó thích nhất là ăn đậu phộng húng lủi do Hạ Diệu chính miệng nhai qua, bây giờ ngửi cũng chẳng buồn ngửi.

Chẳng lẽ là do hai ngày nay mắng chửi người nhiều quá, dẫn đến lao lực mất rồi?

Thế là Hạ Diệu lại cất máy đọc lại đi, ban ngày để yểng ta được nghỉ ngơi đầy đủ, không làm ồn tới nó nữa.

Kết quả, tình hình chẳng những không có biến chuyển, mà còn nghiêm trọng hơn, chú yểng của cậu càng ngày càng chán nản.

Chiều hôm nay, Hạ Diệu ở đơn vị thấp thỏm không yên, cứ lo lắng cho chú yểng ở nhà. Bởi vậy bèn xin lãnh đạo cho nghỉ sớm, lái xe về nhà trước.

Kết quả, còn chưa mở cửa ra, đã nghe thấy từ trong phòng mơ hồ truyền đến tiếng chim hót.

Lẽ nào yểng của cậu vui vẻ trở lại rồi?

Hạ Diệu lòng tràn đầy chờ mong mà đẩy cửa ra, kết quả, cảnh tượng trước mắt khiến tròng mắt cậu cũng phải tái xanh.

Bên cạnh chú yểng của cậu, bất ngờ xuất hiện một con đại yểng khác, giọng của nó vang như sấm rền, kêu lớn với yểng của Hạ Diệu: “Không cút! Không cút! Không cút!”

Mà chú yểng đáng thương của cậu, chỉ có thể khàn giọng ra sức gắt lại: “Cút đi... cút đi...”

Mỗi tiếng “cút đi” đều gian nan biết bao, khiến Hạ Diệu xót xa biết bao.

Về sau, chú yểng của cậu triệt để không nói nổi nữa, nhắm mắt rũ mi mà cuộn mình lại trong lồng, con người nho nhỏ xoay tròn, đáng thương khổ phải nói. Nhưng con đại yểng bên cạnh vẫn đang kêu la không ngừng, một bộ ý thế hiếp người, mặt mũi cuồng vọng khinh người quá đáng.

Hạ Diệu thiếu chút nữa thì ghen thở.

12. Chương 12 - Thời Gian Trước Khi Bắt

Hạ Diệu liền ngồi chờ trong phòng ngủ, gần tới giờ tan tầm, từ ban công truyền tới một tiếng động rất khẽ.

Cậu xoải chân phóng qua đó, xốc rèm cửa lên, liền nhìn thấy một gương mặt khiến cậu phải cảm hận. Viên Tung nhẹ nhàng mở cửa sổ lấy lồng chim về, từ lúc Hạ Diệu nghe được động tĩnh cho tới lúc rèm cửa được kéo lên, trước sau không tới hai giây đồng hồ, thế mà lồng chim đã được Viên Tung vững vàng bê trên tay.

“Được lắm!” Hạ Diệu khẫu khí âm trầm.

Viên Tung nói bằng ngữ khí trầm ổn: “Áo ba lỗ của cậu bị lệch rồi, lộ hết cả đầu ngực.”

Hạ Diệu mặc một chiếc áo ba lỗ, bởi vì ban nãy chạy quá hùng hổ, nên áo bị lệch đi. Bên dưới mặc một chiếc quần ngủ ở nhà, ống quần xắn lên, để lộ cẳng chân nhẵn nhụi cân xứng, hai chân tách ra đứng thẳng, diêm dâm thân thiết lại không mất đi ý vị đàn ông.

Mẹ kiếp mi gọi cái kia là đầu ngực*! Cái này của ông cũng không có sản xuất sữa, mi phân biệt cho rõ ràng mà sử dụng từ ngữ chứ! Hạ Diệu tỏ vẻ căm ghét, trực tiếp đưa tay ra ngoài cửa sổ, ngửi khí dị thường. (“đầu ngực” trong tiếng Trung là , trong đó có nghĩa là “sữa”, bởi vậy Hạ Diệu mới bắt bẻ)

“Đưa đây!”

Viên Tung hỏi: “Cái gì?”

Hạ Diệu lạnh lùng nói: “Món quà mà em gái anh muốn tặng tôi.”

Viên Tung xoay người quay về xe, lấy ra cả hộp bánh cookie và thức ăn cho chim mà Viên Như đã bàn giao cho hắn.

Sau khi Hạ Diệu cầm trong tay, liền nén một tia kiên nhẫn cuối cùng mà nói với Viên Tung: “Bây giờ nhiệm vụ của anh đã hoàn thành tốt đẹp, từ nay về sau đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, ngài mau đi nghỉ mát đi thôi!”

Nói xong, rầm một tiếng đóng cửa sổ lại.

Vốn định trực tiếp ném thẳng “quà tặng” vào sọt rác, nhưng nghĩ nghĩ một hồi, lại thấy vẫn nên ngó qua rồi hăng vút, coi như không uống phí bức tức đã phải chịu đựng suốt mấy ngày qua.

Vì thế, Hạ Diệu bèn mở hộp bánh cookie ra.

Sau khi nhìn thấy thứ bên trong, con mắt hí hí của Hạ Diệu lập tức trợn trừng.

Bên trong là một cái mỗ, món đồ đặc trưng của các hòa thượng.

Tiếp tục nửa dỡ nửa xé chiếc hộp còn lại, bên trong là một quyển kinh thư.

Huyết dịch khắp người Hạ Diệu đều đang sôi trào, da đầu sắp bị thiêu trụi.

Cầm lấy hai thứ này phi thẳng tới trước cửa sổ, định trực tiếp ném ra ngoài, kết quả vừa mở cửa ra, lại thấy Viên Tung vẫn đang đứng đó, một chút tư thế cũng không thay đổi.

“Được, chưa đi càng tốt.” Hạ Diệu chỉ vào mặt Viên Tung nói: “Bảo với em gái anh, tôi muốn gặp cô ta một lần cuối cùng. Nếu cô ta còn muốn miễn cưỡng lưu lại trong tôi một ấn tượng không tồi, vậy anh hãy khuyên cô ta đừng có mặc váy ngắn tới!”

Buổi tối, biết được tin tức này, Viên Như cực kỳ kích động.

“Ôi chào mẹ ời! Anh à, anh thật quá lợi hại! Em theo đuổi hắn lâu như vậy, đừng nói hẹn em, ngay cả em hẹn hắn, hắn cũng chưa từng tới.”

Viên Tung khó có được chủ động biểu lộ sự quan tâm đối với Viên Như, “Trước tiên thử nghĩ xem ngày mai nên mặc gì đi.”

“Phải phải phải!” Viên Như chạy vào phòng quần áo riêng của cô, lượn đi lượn lại trước năm cái tủ, “Cái này nhé? Có phải quá diêm dúa rồi không? Cái này thì sao? Không được, không tìm được giày để phối cùng...”

Cuối cùng tìm tới tìm lui, lại lấy ra một chiếc váy díp siêu ngắn. Bình thường Viên Tung phản cảm nhất với việc Viên Như mặc thành như vậy, thế nên lúc Viên Như cầm nó ra, cô còn đặc biệt lén liếc Viên Tung một cái, chỉ sợ hắn sẽ giận dữ quát âm lên.

Viên Tung đứng cạnh suốt một hồi lâu, bờ môi mím chặt cuối cùng cũng mở ra.

“Liền chọn cái này đi.”

* * *

Người đã xui xẻo, đầu đánh rầm cũng có thể đập vỡ thứ đồ phía sau.

Câu này dùng để hình dung Viên Như là không thể thích hợp hơn. Vốn hôm qua Hạ Diệu đã điều chỉnh lại tâm tình suốt cả một đêm, hôm nay vừa khá hơn được chút xíu, định bụng sẽ khéo léo khách khí mà biểu đạt một chút thái độ của cậu với Viên Như, kết quả Viên Như lại diện tới một bộ váy ngắn, dập tắt toàn bộ điểm trắc ẩn duy nhất trong lòng Hạ Diệu.

“Rốt cuộc cô còn muốn gây sức ép với tôi tới khi nào?” Hạ Diệu nói toạc móng heo.

Ngón tay xinh đẹp của Viên Như khẽ nâng gò má, ánh mắt mê đắm nhìn thẳng về phía Hạ Diệu.

“Gây sức ép tới thiên hoang địa lão, sông cạn đá mòn. Núi không còn góc, trời đất hợp nhất, mới dám cùng người đoạn tuyệt.”

Hạ Diệu, “...Ý của cô là, bất kể thế nào cô cũng không buông tha cho tôi?”

“Người nếu không rời không bỏ, ta tất sinh tử gắn bó.”

“...”

Hạ Diệu tạm dừng để nghỉ lấy sức, rồi mới nặn ra được một tia động lực để nói chuyện với Viên Như.

“Tôi có một điểm thiếu hụt trí mạng.”

“Anh nào có điểm thiếu hụt gì đâu? Em không thấy nha! Ở trong mắt em, anh chính là hoàn mỹ không tỳ vết, khuyết điểm của anh cũng là ưu điểm! Vả lại, có khuyết điểm thì đã làm sao? Em cũng có rất nhiều khuyết điểm nha! Yêu đương chẳng phải là quá trình bao dung lẫn nhau, hòa hợp lẫn nhau sao? Dẫn thế nào em cũng nhận định anh rồi. Cho dù anh có vừa bẩn vừa lười, tính tình lại không tốt, em cũng nguyện ý yêu anh thương anh chiều chuộng anh. Cho dù anh có bị người ta tạt axit hủy dung, em cũng nguyện ý cùng anh đến thiên trường địa cửu. Cho dù anh xảy ra tai nạn giao thông phải sống đời thực vật, em cũng nguyện ý phục vụ anh cả đời. Cho dù anh...”

“Nếu tôi bất lực thì sao?” Hạ Diệu cắt ngang lời Viên Như.

Viên Như bất chợt cả kinh, một lúc lâu sau mới phục hồi lại tinh thần.

“Anh nói gì?”

“Thời gian giữ được trước lúc bẩn của tôi, ba giây.”

Viên Như bối bối tóc sau gáy, “Là như vậy à... cái đó... Em còn có chút việc, sẽ không tào lao với anh nữa. Vậy chuyện của chúng ta cứ thế đi, em cũng không phải phụ nữ đứng đắn gì, anh tự xem rồi lo liệu.”

Nói xong, liền phóng ra khỏi quán cafe như bỏ chạy.

13. Chương 13 - Tôi Nhìn Trúng Cậu Rồi

Tiểu Huy và Trương Điền trở lại văn phòng, thấy trên bàn làm việc có rất nhiều đồ ăn vặt và đồ uống. Lại liếc Hạ Diệu, thấy cậu ta đang vắt vẻo một chân trên đầu gối, nhếch mày vui vẻ nhìn bọn họ.

“Ồi chào, có chuyện gì thú vị đây?” Tiểu Huy chạy tới đón gọn lành.

Hạ Diệu nói: “Tôi mua cho các cậu đây.”

Trương Điền vẻ mặt thụ sủng nhược kinh, “Hôm nay là ngày gì thế?”

“Không ngày gì cả, chỉ là tâm tình tôi tốt thôi.”

Tiểu Huy muốn bóc một bao hạt dưa, kết quả miệng bao bị toạc quá lớn, hạt dưa vãi cả ra đất. Tiểu Huy đang định khom người đi dọn, Hạ Diệu lại kéo lấy hắn.

“Đừng nhặt, để đấy lát nữa tôi quét.”

Tiểu Huy nghe xong lời này liền cùng Trương Điền trao đổi một ánh mắt, đây là hỉ sự lớn cỡ nào chứ? Có thể khiến Hạ đại thiếu gia chủ động đi lao động thu dọn cơ đấy.

Quả nhiên hạnh phúc và đau đớn luôn nương tựa vào nhau, trước khi quen biết Viên Như, tháng ngày của Hạ Diệu cũng chỉ bình bình đạm đạm mà trôi qua, không có chuyện gì đáng để hưng phấn. Kết quả nhìn ủy khuất suốt mấy ngày qua, cuối cùng cũng diệt trừ được hai cái đại họa trong lòng, tâm tình nháy mắt liền sáng khoái không gì sánh nổi, như thể chiếm được tiện nghi cực lớn.

Buổi tối tan ca, Hạ Diệu ôm tâm tình thoải mái vô hạn, bá vai đồng sự, nói nói cười cười đi ra ngoài cổng.

“Cậu Hạ, hôm nay có việc gì vui thế? Nói các anh em nghe thử xem nào.”

Hạ Diệu mím môi làm ra vẻ thần bí, đường nét trên mặt vô cùng tươi tắn sống động.

“Không nói cho các cậu biết.”

“Ha, cố tình khơi gợi trí tò mò đấy phỏng? Đại Điền, cậu ta không nói, làm sao bây giờ?”

Thế là Trương Điền và Tiểu Huy cùng nhau giả trò với Hạ Diệu.

“Đừng đùa, đừng đùa...”

Hạ Diệu nửa giận nửa cười đẩy bọn họ ra, ba người đang đùa đến vui vẻ, bỗng nhiên Hạ Diệu liếc thấy một bóng xe quen thuộc đang đậu cách đó không xa. Nét mặt linh động lập tức chết cứng, ngữ khí cũng cứng ngắt theo.

“Đừng đùa nữa!” Hạ Diệu nổi giận gầm lên một tiếng.

Hai người đồng sự nhanh chóng thu tay về, còn trêu chọc nói: “Sao tự nhiên không chịu được thế? Ban nãy còn tốt đẹp mà, mới chạm hai cái đã tức giận rồi, cậu nói xem...”

Hạ Diệu điều chỉnh lại cơ mặt một chút, nhẫn nại nặn ra một nụ cười.

“Không có gì, hai cậu về trước đi, tôi đi lấy xe.”

Tiểu Huy và Trương Điền đi rồi, Hạ Diệu liền duy trì bộ mặt cương thi, đi về phía chiếc ô tô đang đỗ bên kia đường.

“Sao anh còn tới?”

Ngón tay kẹp điều thuốc của Viên Tung duỗi ra bên ngoài ô cửa, búng búng tàn thuốc, ánh mắt thô ráp vẫn gài mạnh trên mặt Hạ Diệu như trước, không kiêng nể gì, không chút che giấu.

Hạ Diệu cố nén một tia kiên nhẫn cuối cùng, hỏi Viên Tung: “Tôi đã nói rõ ràng với em gái của anh rồi, lẽ nào cô ta chưa nói cho anh biết?”

“Nói rồi.”

Hạ Diệu ghét nhất là loại khẩu khí rõ ràng ngang ngạnh vô lý, nhưng cứ duy trì bình thản dị thường này của Viên Tung.

“Nói rồi mà anh còn tới?!” Hạ Diệu ngữ khí không lành.

Viên Tung mở cửa xe bước xuống, dùng chân vè dụi đầu lọc thuốc, nhìn xuống Hạ Diệu từ một khoảng cách gần, ánh mắt rất chuyên chú.

“Tôi nhìn trúng cậu rồi.”

Hạ Diệu đổ mắt tía tai mắng lại Viên Tung, “Anh nhìn trúng tôi thì có tác dụng gì! Em gái anh đã chứng mất với tôi rồi, anh cũng không thể làm chủ hộ cô ta đi?”

Khóe miệng Viên Tung lộ ra một tia ý cười không dễ phát hiện, hất đuôi tay ra, dị thường khí phách mà chỉ vào ngực mình, rồi lại chọc chọc vào huyệt thái dương của Hạ Diệu.

“Ý của tôi là, ‘tôi’ nhìn trúng ‘cậu’ rồi.”

Viên Tung nói ra lời này, hết như xuất ra một Thiết Sa chưởng, nháy mắt đã bức Hạ Diệu giật lùi ba bước.

“Không phải... Tôi không hiểu nổi, trông tôi giống gay lắm sao?”

Viên Tung nói: “Tôi chính là nhìn trúng cậu, không liên quan tới gay.”

“Vậy anh nghĩ tôi có thể nhìn trúng anh sao?” Hạ Diệu sắc bén quắc lại.

Viên Tung nói: “Có hay không cũng chẳng liên quan.”

“Ý anh là, anh thích tôi thì không liên quan tới tôi?”

“Có liên quan.”

“Tại sao lại có liên quan?”

“Người tôi nhìn trúng chính là cậu, sao có thể không liên quan tới cậu?”

F*ck you! Ông đây không thèm vặn xoắn với mi nữa!

Hạ Diệu lại nói: “Mẹ kiếp, nếu tôi có thể nhìn trúng anh, tôi tự cắt tờ rym!”

Nói xong liền xoay người bỏ chạy, khuôn mặt kia như thể bị áp lên một bàn ủi lớn, nháy mắt đã cháy đến đỏ rực, gió thổi qua có khi còn bốc ra hơi nước được đấy!

14. Chương 14 - Đây Là Cái Kiểu Logic Gì Chứ?

Cả đêm hôm ấy, Hạ Diệu đều ngủ không được ngon, trần trọc suy nghĩ chuyện ban sáng, càng nghĩ càng cảm thấy chán ghét. Đàng ấy thử nói mà xem, một gã đàn ông đang yên đang lành, thế nào tự nhiên lại nhìn trúng cậu cơ chứ? Nếu là một cô gái thì còn dễ lo liệu, tùy tiện nói đôi câu ngang ngạnh là đá văng được thôi. Thế nhưng loại người này lại không phải thân thiện gì cho cam, trông cái đức hạnh kia chắc hẳn chuyện gì cũng làm ra được. Thế này mà chọc giận hấn, để hấn tới trước cửa đơn vị diễn một tràng tuyên thệ ái tình, sau này chẳng cần nghĩ cũng đủ thấy nhục đầu.

Vốn dĩ là cuối tuần, có thể ngủ nướng một giấc ngon lành, nhưng Hạ Diệu lại chẳng buồn ngủ chút nào. Cầm di động bấm tìm một hồi lâu, cuối cùng dừng lại ở cái tên Bành Trạch, liền căng thẳng bấm gọi.

“Alo...” Giọng nói ngái ngủ truyền tới từ trong ống nghe.

Hạ Diệu trầm giọng hỏi: “Đại Trạch, cậu có rảnh không?”

“Khi nào?”

“Bây giờ luôn.”

Bành Trạch ngập dài một cái, “Bây giờ mới mấy giờ chứ?”

Hạ Diệu thở dài, “Bên tôi xảy ra chút chuyện, hơn nữa còn là vấn đề rất nghiêm trọng. Nếu cậu tiện, liền qua đây một chuyến đi, quán cafe ở ngay cổng Đồng Trụ, tôi chờ cậu.”

Ngắt điện thoại, Hạ Diệu rửa mặt qua loa rồi thay quần áo đi ra ngoài.

Vốn định bí mật tán gẫu, kết quả Bành Trạch lại dẫn theo một gã trai tới. Hơn nữa còn là một yêu nam*, phong cách ăn mặc đặc biệt mang hơi hướm phương tây, ánh mắt khi đi đường còn hào hứng nhìn ngó xung quanh.

(*mỹ nam trung tính hóa)

“Đây là ai nhỉ?” Hạ Diệu hỏi.

Bành Trạch giới thiệu, “Một người bạn của tôi, Lý Chân Chân.”

Lý Chân Chân cười tà, “Cứ gọi tôi Chân Chân là được rồi.”

Chân Chân... Hạ Diệu âm thầm mắc ói, chẳng hiểu có phải do bị Viên Tung làm rộn hay không, bây giờ Hạ Diệu cứ hể nhìn thấy người nào có thần vận gay là trong lòng lại không thoải mái.

Ánh mắt của Lý Chân Chân rất độc, Hạ Diệu bên này có chút tình tự nào, đều bị hấn chộp được cả.

Ba người vừa ngồi xuống ghế, phục vụ bàn liền đi tới.

“Xin hỏi ba anh dùng gì ạ?”

Hạ Diệu nói: “Cafe đi.”

“Hai tách cafe.” Bành Trạch nói xong lại quay sang Lý Chân Chân, “Em uống gì?”

Lý Chân Chân nói: “Nước khoáng thiên nhiên Băng Xuyên 5100m (1).”

Bành Trạch phì cười, “Em nói thẳng là nước lọc không phải được rồi sao!”

“Giống nhau làm sao được? Nước khoáng Băng Xuyên có thể làm tăng độ đàn hồi của da, nước lọc có thể sao?”

Hạ Diệu lại âm thầm liếc xấu Lý Chân Chân một cái.

Sau khi người phục vụ rời đi, Bành Trạch cố ý chỉ vào Hạ Diệu, hỏi Lý Chân Chân: “Khà, người anh em này của anh có đẹp trai không?”

Lý Chân Chân liếc nhìn Hạ Diệu, băng quơ đáp: “Cũng xem như có chút dạng người đi!”

Hạ Diệu không quá để ý tới lời bình phẩm của người ngoài về diện mạo của cậu, giữa anh em trêu chọc nhau cũng không quá để tâm, nhưng lời này từ miệng Lý Chân Chân nói ra, sao lại cảm thấy khó chịu vậy chứ?

Bành Trạch lại hỏi Hạ Diệu: “Phải rồi, cậu nói bên cậu xảy ra chuyện, rốt cuộc là chuyện gì?”

“Khỏi nói đi, dù sao bây giờ tôi cũng triệt để nhịn xuống rồi.” Hạ Diệu thở dài, “Tôi thật sự không biết nên mở miệng thế nào, bỏ đi, để sau này rồi nói, chúng ta tán gẫu chút chuyện khác trước đi.”

Lý Chân Chân ứa ra một câu, “Nghe ý tứ này là đang chê tôi làm cản trở chứ gì?”

Bành Trạch vỗ một cái lên đùi Lý Chân Chân, nói: “Em đừng thiếu tự trọng đi! BẠN anh chỉ thuận miệng nói thôi, nào có ý đấy?”

Lý Chân Chân nói: “Anh đập đùi tôi làm gì? Tôi nói cho anh biết! Chúng ta trong diễn ngoài diễn phải phân cho rõ ràng, đừng suốt ngày động tay động chân, để người khác thấy được thì biết nói thế nào?”

“Anh động tay động chân thì lại làm sao?” Bành Trạch càng táo tợn hơn, sờ loạn trên người Lý Chân Chân, “Cái miệng em còn tiện nữa, gia liền ở đây thượng em luôn.”

Lý Chân Chân cố tình rên một tiếng khiến Hạ Diệu cảm thấy cực kỳ không thoải mái.

Sau khi nháo đủ, Lý Chân Chân kéo cổ áo lên, đứng dậy nói: “Thôi, không cản trở hai người các anh hàn huyên tình cảm nữa, tôi sang cửa hàng tổng hợp bên kia xem thử, tản bộ một chút.”

Bành Trạch nói: “Thấy gì đẹp thì cứ mua, lão công mua cho em.”

Nói xong lại cười phóng đàng một hồi rồi mới quay đầu về, phát hiện sắc mặt Hạ Diệu cực kỳ không tốt.

“Khụ... là như vậy.” Bành Trạch giải thích một chút, “Gần đây tôi đang thích một cô gái, để chiếm được trái tim của cô nàng, tôi mới gọi Lý Chân Chân tới cùng tôi làm trò ái muội.”

Khóe miệng Hạ Diệu giật giật, “Cậu cùng hấn ái muội, là để theo đuổi một cô gái?”

Cái này là kiểu logic mẹ gì!

Bành Trạch khẳng khái nói: “Đúng vậy! Cậu không biết sao? Bây giờ con gái đều thích thế đấy! Tôi trực tiếp theo đuổi thì chẳng buồn để ý tới tôi, tôi vừa cùng Chân Chân ái muội, cô nàng liền dính tới ngay lập tức.”

Hạ Diệu hóa đá.

Bành Trạch hỏi: “Đúng rồi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khủng khiếp thế? Bây giờ Lý Chân Chân cũng đi rồi, cậu có thể nói.”

Hạ Diệu ấp úng lắc đầu.

“Không có.”

“Không có?”

“Ừ.”

15. Chương 15 - Quân Cậu Có Chút Thấp!

Buổi tối lúc ăn cơm, Hạ Diệu cứ thấp thỏm lo âu.

Mẹ Hạ nhìn ra cậu có điểm không thích hợp, bèn gấp một miếng cá bỏ vào bát cậu, thuận tiện hỏi một câu, “Con trai, nghĩ gì vậy?”

“Mẹ, lần trước mẹ nói với con... nhà chú Triệu hay nhà chú Mạnh có cô con gái xấp xỉ tuổi con phải không nhỉ?”

“À, con nói Mạnh Tâm Di đó hả?” Mẹ Hạ đặt đũa xuống, mỉm cười nhìn Hạ Diệu, “Trước đây mẹ đề cập với con, chẳng phải con luôn nói không có hứng thú đấy sao? Thế nào mà bỗng nhiên lại thông suốt rồi?”

“Đây chẳng phải là muốn để ngài sớm được ôm cháu trai đó sao?”

Mẹ Hạ giả vờ hờn giận lườm Hạ Diệu một cái, “Con mới bao tuổi chứ? Mẹ cũng đâu nóng vội!”

Ngài không nóng vội nhưng con nóng vội... Hạ Diệu gắp hai miếng cơm, lại hỏi mẹ Hạ: “Cô ấy là người thế nào hả mẹ?”

“Con nói Mạnh Tâm Di ấy à?”

Hạ Diệu gật đầu.

Mẹ Hạ trầm tư trong chốc lát, nói: “Diện mạo cũng được, vóc dáng không cao, nhưng rất thanh tú! Quan trọng là cô gái này có tài, đánh đàn rất hay, hơn nữa còn biết làm thơ, đã từng xuất bản hai tập thơ. Nhà bọn họ là dòng dõi thư hương, đời cha mẹ đều là người thành thật biết điều, con gái hẳn là cũng không tồi.”

Hạ Diệu nghe xong rất vừa lòng, “Con chính là thích phụ nữ truyền thống một chút.”

Mẹ Hạ rất kinh hỉ, bởi lẽ lúc nào bà cũng phải nghe mẹ của những đứa trẻ khác oán thán, nói con trai họ rất khác người, gu tìm bạn gái cũng rất nặng, khiến các bà không tiếp nhận được blah blah. Bà không ngờ thằng con trai ở tuổi dậy thì vẫn luôn phản nghịch này, hiện tại lại thận trọng lý trí trong việc kén vợ như thế, khiến bà cảm thấy cực kỳ vui mừng.

“Vậy được rồi, lát nữa mẹ sẽ liên hệ với mẹ của cô ấy, ngày mai vừa khéo là cuối tuần, hai con liền gặp mặt một lần đi.”

* * *

Sáng hôm sau, trời còn chưa hửng, Viên Tung đã bị Viên Như đánh thức.

“Anh, anh mau cứu em đi, em sắp phát điên rồi!”

Viên Tung bất động thanh sắc đi vào buồng vệ sinh đánh răng.

Viên Như đuổi theo vào tận buồng vệ sinh, “Anh, giúp em tìm một đối tượng đi! Bây giờ em đang bị vây trong tâm lý cực độ trống rỗng. Hạ Diệu cứ xoay vòng trong đầu em mãi, em nhất định phải mau chóng quên anh ta!”

“Có sẵn, một người.” Viên Tung nói.

Đôi mắt to tròn của Viên Như lập tức sáng ngời, “Trông thế nào? Em mặc kệ hấn có tiền hay không, có bằng cấp hay không, nhất định trông phải đẹp trai! Điều quan trọng nhất chính là tố chất thân thể phải tốt! Dù cường tráng đủ ụ mãnh, giống anh vậy nha.”

Cứ như vậy một lúc sau, Viên Tung đã thần tốc rửa mặt xong, đi tới bên cạnh bàn viết trong phòng ngủ, rút ra một tấm danh thiếp, đưa cho Viên Như.

Viên Như giả bộ ngượng ngùng, “Em là một cô gái, trực tiếp hẹn gặp người ta, liệu có thể hiện em không đủ rụt rè không?”

“Anh có thể giúp em hẹn.”

“Vậy thời gian và địa điểm cứ tùy anh quyết định đi!”

Viên Như nói xong, xinh xinh điên điên mà đi vào phòng sửa soạn một hồi.

* * *

Ngày hôm sau, Hạ Diệu và Mạnh Tâm Di hẹn gặp mặt trong một quán trà, vì nghĩ nhất định Viên Tung sẽ không tới loại địa phương nồng đậm khí tức văn nghệ này, nên Hạ Diệu mới lựa chọn nó. Cậu không ôm xa cầu, chỉ cần bên nữ không mặc váy ngắn tới, là cậu có thể tiếp nhận. Còn về phần chung sống sau này, để lúc khác rồi nói, trước tiên quảng Viên Tung đi mới là việc quan trọng nhất.

Khiến Hạ Diệu rất vừa lòng chính là, Mạnh Tâm Di không mặc váy ngắn, trái lại còn mặc quần dài áo khoác dài, bọc mình đến đặc biệt kín kẽ.

Ấn tượng đầu tiên của Mạnh Tâm Di đối với Hạ Diệu là cực độ hưng phấn rồi lại thấp thỏm lo âu, mỗi nàng thực nữ đều có một trái tim thực nữ, trên mặt tuy bình tĩnh, nhưng trong lòng lại rối loạn bất an.

Người đàn ông này, ai mà giữ được chứ?

“Em có lẽ khá truyền thống, lúc thường cũng không nói nhiều, chỉ cần anh không cảm thấy vô vị là tốt rồi.” Mạnh Tâm Di nói.

Hạ Diệu bảo: “Không sao, anh thích con gái truyền thống một chút.”

“Tiên sinh, trà của ngài đây.”

“Được, cảm...”

Từ “ơn” còn chưa kịp nói ra, Hạ Diệu đã xuyên qua bức bình phong ngăn cách, liếc thấy một thân ảnh không hài hòa ở cửa.

Viên Tung một thân quần áo kiểu Tôn Trung Sơn (1), vẹn toàn khí phách, phong độ phiên phiên, cùng nơi này hoàn toàn không có cảm giác tách biệt. Nhưng hai con mắt lộ rõ tài năng kia, vẫn đâm tới Hạ Diệu vừa đau vừa ngứa.

Đệt! Thật mẹ nó âm hồn bất tán!

“Ngại quá, anh vào phòng vệ sinh một lát.” Hạ Diệu nói.

Rất nhanh, Hạ Diệu đã đi tới trước mặt Viên Tung, ánh mắt sắc lạnh nhìn hấn chằm chằm.

“Không nể mặt phải không? Không dứt phải không? Kiểu gì tôi cũng phải tát anh một phát, anh mới biết xấu hổ phải không?” Hạ Diệu liền từ từ nói cả tràng chanh chua.

Viên Tung nghiêng người về phía trước, lặng yên nhìn Hạ Diệu chăm chú, thế rồi duỗi bàn tay to lớn ra sau eo cậu.

“Anh làm gì hả?” Hạ Diệu găm lên giận dữ.

Viên Tung nói: “Không làm gì, thấy quần cậu có chút thấp, xách lại cho cậu thôi.”

Hạ Diệu giận đến tâm can phé phủ đều co rút thành một nhúm, đây là nơi nào hả? Đây là đại sảnh quán trà đó! Chỉ có mấy tấm vách chạm rồng ngăn cách, mười mấy con mắt đều đang đổ dồn về phía này, cậu đường đường một thằng đàn ông, lại để một thằng đàn ông khác xách quần cho!

16. Chương 16 - Chặt Chẽ Khóa Trong Tim

Hạ Diệu bên này cùng Viên Tung giằng co, Mạnh Tâm Di bên kia cũng không nhàn rỗi.

Địa điểm hẹn gặp mà Viên Tung tìm cho Viên Như vừa khéo chính là quán trà này, Viên Như đang oán thầm phẩm vị của anh trai cô “quá mức đứng đắn”, chợt liếc thấy một thân ảnh quen thuộc.

Hạ Diệu đang ngồi ở ngay gian chéo bên phía đối diện, nhiệt tình trò chuyện với một cô gái.

Viên Như phùng phùng bốc hỏa trong lòng, khuôn mặt cương thi của Hạ Diệu mà cũng biết cười sao? Dù! Không phải cũng tới để xem mắt đấy chứ? Bất lực mà còn có mặt mũi đi xem mắt? Đây chẳng phải là hãm hại con gái nhà người ta sao!

Còn đang mải suy nghĩ, Hạ Diệu đã chạy về phía Viên Tung.

Viên Như lén chuồn sang, ngồi vào vị trí của Hạ Diệu, cười cười nhìn Mạnh Tâm Di bên phía đối diện.

“Cô cũng tới để xem mắt?”

Tự nhiên xuất hiện một người xa lạ, Mạnh Tâm Di có chút bất ngờ không kịp đề phòng, nhưng vẫn lễ phép gật đầu.

Quả nhiên... Viên Như nghiêng rằng, bèn thuận theo tâm trân trọng bảo vệ chị em phụ nữ, hiên ngang lẫm liệt mà đem tổn thương mình đã phải chịu ra làm gương tày liếp cung cấp cho Mạnh Tâm Di.

“Tôi cảm thấy, làm một người phụ nữ, bất kể lăng lơ hay nội liễm, tình dục đối với chúng ta mà nói cũng đều là một vấn đề không thể thiếu. Tính tôi tương đối thẳng thắn, có gì nói nấy thôi! Đừng bởi vì sương mắt nhất thời mà tạo thành nuối tiếc cả đời nhé!”

Mạnh Tâm Di vẽ mặt hồ đồ, “Rốt cuộc cô đang nói gì thế?”

Viên Như ghé mặt lại gần, nhỏ giọng thì thầm vào tai Mạnh Tâm Di: “Người đàn ông cùng cô đi xem mắt kia, Hạ Diệu, anh ta bị bắt lực.”

Mạnh Tâm Di lập tức cả kinh.

Viên Như lại nói: “Chúng ta đều là người từng trải, tầm quan trọng của phương diện này đối với phụ nữ chúng ta, tôi nghĩ không cần tôi phải...”

“Ai là người từng trải chứ?” Mạnh Tâm Di đỏ mặt, trong giọng nói lộ ra ý xấu hổ buồn bực, “Tôi không từng trải phong phú như vậy, cũng không thể nghiệm sâu như vậy, tôi cảm thấy anh ấy rất tốt là được rồi.”

Viên Như nhún vai, “VẬY coi như tôi chưa nói gì.”

Một lát sau, Hạ Diệu cũng trở lại.

Điều chỉnh tâm tình một chút, Hạ Diệu vẫn rất ôn hòa nói chuyện với Mạnh Tâm Di: “Cho anh số điện thoại của em đi, sau này chúng ta thường xuyên liên lạc.”

Không ngờ, Mạnh Tâm Di lại ngập ngừng nói: “Hay là... thôi đi...”

“Sao cơ?”

“Em cảm thấy anh quá xuất chúng, em đặc biệt không có cảm giác an toàn.”

Nói xong, cấp tốc nhắc túi bỏ chạy, tốc độ biến mất so với Viên Như vừa rồi chỉ chậm hơn một nhịp.

Viên Như nãy giờ vẫn luôn đứng thẳng lơ tai nghe ngóng, lúc này nhìn thấy Mạnh Tâm Di bỏ đi, trong lòng hừ lạnh một tiếng: giả bộ thanh thuần gì chứ?! Không có cảm giác an toàn? Đàn ông bắt lực mà còn không thấy an toàn, chẳng lẽ muốn tìm một gã không có tờ rym luôn sao?

Đang nghĩ ngợi, khuôn mặt tuần tú của Hạ Diệu đã bắt ngờ xuất hiện trước mắt.

Mặc dù “bắt lực”, nhưng Viên Như phải đối diện với khuôn mặt Hạ Diệu ở khoảng cách gần như vậy, vẫn khó lòng không chế tim đập gia tốc.

“Trùng hợp ha!” Viên Như ngại ngùng cất tiếng chào hỏi.

Hạ Diệu ngoài cười nhưng trong không cười, nói: “Là quá trùng hợp luôn, tới cùng anh cô?”

“Anh em? Anh em cũng tới đây sao?” Viên Như kinh ngạc.

“Cô cứ giả vờ đi!”

Quảng xuống năm chữ lạnh buốt, Hạ Diệu lập tức quay người đi thẳng.

* * *

Mấy ngày sau đó, Hạ Diệu triệt để suy nghĩ rõ ràng, đối với loại người cho một đốm lửa liền bùng nổ như Viên Tung, cách tốt nhất chính là xem thường hắn! Viên Tung muốn nhìn thì cứ để mặc cho hắn nhìn, Viên Tung muốn đi theo thì cứ để mặc cho hắn đi theo, Viên Tung đứng ngoài cửa sổ phòng ngủ, Hạ Diệu liền đổ thật nhiều đồ tanh hôi ra ngoài, dùng để dụ muỗi.

Còn Viên Tung thì vừa khéo ngược lại, thái độ của hắn đối với Hạ Diệu đã từ gây khó dễ khắp nơi biến thành dốc lòng che chở. Trời lạnh đưa quần áo, trời mưa đưa ô, tăng ca thì đưa thức ăn... Có thể nói là săn sóc tỉ mỉ, quan tâm chu đáo.

Xế chiều hôm ấy, Hạ Diệu vừa đẩy cửa bước vào phòng làm việc, liền thấy Tiểu Huy và Trương Điền đang gặm cổ vịt. Cậu bèn qua góp một chân, cầm một chiếc cổ vịt lên gặm.

“Ha! Sao các cậu biết tôi thích ăn cổ vịt vị này?” Hạ Diệu bảnh chọe hỏi.

Tiểu Huy nói: “Bọn tôi biết đâu, anh vợ cậu biết đấy chứ! Đây là do hắn mua, bọn tôi chỉ hưởng chút hào quang thôi!”

Cái gọi là “anh vợ” hiển nhiên ám chỉ Viên Tung, Hạ Diệu vừa nghe thấy vậy liền trầm mặt, dù cổ vịt có ngon đến mấy cũng nhạt nhẽo vô vị, gặm được một nửa liền ném vào thùng rác.

“Tôi bảo này cậu Hạ, anh vợ cậu đối tốt với cậu như vậy, cậu còn không khấn trương ổn định với Viên Như đi? Bọn tôi đều nhìn đến sốt cả ruột rồi.”

Hạ Diệu không nói gì, ánh mắt thẳng tắp nhìn vào mô hình ngôi nhà bằng gỗ đang để trên bàn làm việc, trầm mặc một hồi lâu, rồi mới cất tiếng hỏi: “Cái này là ai đưa tới?”

Hỏi rồi Hạ Diệu mới thấy thật vô nghĩa, còn ai có thể nhảm chán như vậy ầu trĩ như vậy?

Cậu định đem mô hình nhà kia ném đi, kết quả vừa nhấc lên, từ bên trong liền rơi ra một con tò he hình người nho nhỏ.

Nhìn đến con tò he, Hạ Diệu không khỏi cả kinh. Đây quả thực chính là bản sao thu nhỏ của chính mình, ngũ quan trông sống động như thật, thần thái cũng y như đúc. Thậm chí ngay cả nốt ruồi bên cánh mũi cũng được điểm lên mặt.

Thế nhưng mà!!! Hạ thân của nó là trần truồng!! Tiểu kê nhi ngạo kiêu hướng lên trời, cái mông tròn trịa lập thể đến độ muốn cắn xuống một phát.

Hạ Diệu nghiêng chặt khớp hàm, trực tiếp ném con tò he kia vào thùng rác.

“Chắc, cậu đừng ném chứ!” Trương Điền nhắc nhở, “Bé con này chính là được làm dựa theo khuôn mặt của cậu, ném đi đâu cũng có thể bị người khác nhận ra! Cái này nếu để nữ đồng nghiệp nào thăm mền cậu nhặt được, lén cầm về thủ d* m, cậu liền chịu thiệt lớn nha!”

Hạ Diệu bắt đắc dĩ lại đồ hình nhân kia ra, dùng nắm đấm dùng để giày nện thử, hình nhân bé nhỏ vẫn bình yên vô sự, thậm chí ngay cả một mảng da cũng không bong sút.

Ông lại không tin không đập nát được mày!

Thế là, Hạ Diệu bèn đến phòng bảo vệ mượn một cây búa, liều mạng nện xuống.

Tiểu Huy thật sự nhìn không nổi nữa, mới ở một bên nhắc nhở: “Cậu Hạ, nguyên liệu của con tò he kia là dùng đất sét hòa với bột gạo nếp, trộn với lòng trắng trứng tạo thành, cùng một chất liệu với Đại Thủy Pháp (1) của Viên Minh Viên (2). Đại Thủy Pháp kia từ xưa tới nay đã trải qua bao lần xâm phạm tấn công, cậu nếu không có sức mạnh của tám liên quân quốc tế, tôi khuyên cậu vẫn nên nghỉ ngơi đi thì hơn!”

Hạ Diệu, “...”

Nếu không đập bể được hình nhân tò he, vậy mô hình nhà gỗ này vẫn đập được chứ?

Búa vừa vung lên, Tiểu Huy lại ở một bên háng háng giọng.

“Con tò he kia của cậu ngay cả quần áo cũng không mặc, cậu đập hỏng nhà nó rồi, biết giấu nó đi đâu?”

Hạ Diệu, “...”

*Chú thích

(1) Đại Thủy Pháp: Di chỉ Đại Thủy Pháp là một phần khu Tây Dương Lâu trong Viên Minh Viên. Cảnh quan chủ đạo của khu Tây Dương Lâu chính là đài phun nước nhân tạo, được gọi là “thủy pháp”, đặc điểm là số lượng nhiều, khí thế lớn, kết cấu đặc biệt. Năm 1860, khi liên quân Anh – Pháp xâm lược Bắc Kinh, đã tiến hành một hồi hạo kiếp ở Viên Minh Viên, phóng hỏa thiêu hủy, hiện nay chỉ còn lại Đại Thủy Pháp, mấy cột đá cấm thạch nhìn từ xa trông vẫn sừng sững.

(2) Viên Minh Viên: tọa lạc ở phía tây ngoài thành Bắc Kinh, tiếp giáp với Di Hòa Viên. Viên Minh Viên là một trong những khu vườn hoàng gia nổi tiếng nhất, diện tích rộng hơn 5200m². Viên Minh Viên là khu nghỉ mát của các gia đình hoàng cung trong đời nhà Thanh. Khu vườn bị liên minh Anh – Pháp đốt cháy hồi năm 1860 và năm 1900 lại một lần nữa bị thiêu cháy khi các nhóm quân của lực lượng liên minh Anh, Mỹ, Đức, Pháp, Nga, Nhật, Italia và Áo xâm chiếm Bắc Kinh.

17. Chương 17 - Nếu Cậu Cười Với Tôi Một Chút...

Tan ca, Hạ Diệu mặt vô biểu cảm bước ra từ cổng chính đơn vị, đi tới trước xe Viên Tung.

Viên Tung hạ kính xuống, Hạ Diệu trực tiếp ném thẳng cả mô hình nhà gỗ lẫn con tò he hình người vào trong xe Viên Tung.

“Cầm mấy món đồ chơi rách nát này của anh đi!”

Viên Tung mở cánh cửa nhỏ nhỏ của mô hình nhà, đem “tiểu Hạ Diệu” từ bên trong lấy ra, bàn tay to lớn thô ráp vuốt ve trên tiểu kê nhi của nó, trầm giọng nói: “Giữ lại... để tôi thủ d* m sao?”

Chỉ bằng mấy động tác đáng khinh và một câu nói, Viên Tung đã thành công chọc cho Hạ Diệu nổi điên.

“Bỏ cái móng vuốt bẩn thỉu của anh ra!”

Viên Tung không nhanh không chậm nói: “Cậu đã không cần nó, còn quân tôi giày vò nó thế nào sao?”

Hạ Diệu nghiêng rằng đứng đực ra một hồi lâu, cuối cùng vẫn thò tay qua ô cửa kính, cố sức đoạt lấy hình nhân nho nhỏ trong tay Viên Tung. Viên Tung cố ý duỗi tay ra xa, Hạ Diệu với không tới lại càng đem đầu chui vào. Mái tóc nhẹ nhàng mềm mại lướt qua cằm Viên Tung, cọ đến lòng hán ngứa ngáy, thật muốn cứ

thế dùng một tay kéo Hạ Diệu vào xe, ôm vào lòng, dùng đầu lưỡi hôn tới chân tóc cậu, cọ cảm lên da đầu cậu.

Hạ Diệu lại đoạt lấy hình nhân bé nhỏ kia về tay.

Viên Tung nói: “Nếu cậu cười với tôi một chút, tôi có thể cân nhắc để con tò he này mặc vào một chiếc quần nhỏ.”

“Nằm mơ!” Hạ Diệu cầm con tò he hình người kia, khẩu khí đặc biệt hờ hững, “Tôi thà để nó cởi truồng, chứ không muốn cười với anh.”

“Vậy cậu cứ giam nó vào nhà mà trông coi cho tốt đi, tránh có ngày nó cởi truồng chạy ra ngoài.”

Hạ Diệu vô cùng không tình nguyện mà nhận lấy ngôi nhà gỗ, sầm mặt bỏ đi.

* * *

Chiều thứ sáu, Hạ Diệu bước vào văn phòng, thấy Tiểu Huy và Trương Điền đang tụm lại cùng xem video, xem đến say sưa.

“Xem gì đấy?”

Hạ Diệu vừa ghé lại gần, liền thấy khuôn mặt Viên Tung bất thành linh xuất hiện trên màn hình máy tính.

Trương Điền nói: “Clip phỏng vấn anh vợ cậu.”

Hạ Diệu khịt mũi khinh thường, trực tiếp lướt về máy mình ngồi chơi game, cắt đứt với mọi âm thanh bên ngoài. Kết quả đang chơi đến hứng khởi, Tiểu Huy lại vỗ bộp một cái xuống vai cậu.

Hạ Diệu bỏ tai nghe ra, hỏi: “Sao vậy?”

Tiểu Huy thản nhiên nói: “Anh vợ cậu là một trong mười thanh niên kiệt xuất của toàn quốc đấy.”

“Hắn á?” Hạ Diệu lập tức lộ ra vẻ mặt mắc ói, “Hắn kiệt xuất chỗ nào?”

Mặt dày kiệt xuất? Đường ngang ngõ tắt kiệt xuất? Hay là bỉ ổi biến thái kiệt xuất?

“Từ khi hắn thành lập công ty cho tới bây giờ, đã quyên góp giúp các tổ chức cứu trợ xã hội mấy ngàn vạn rồi. Hồi trước trên weibo có share thông tin về một gia đình nghèo khó, vì cứu con đau ốm mà không ngại bán nội tạng, cuối cùng chính công ty bọn họ đã cấp trợ toàn bộ viện phí.”

“Đó là vì công ty bọn họ có tiền!”

Dù ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng Hạ Diệu vẫn rất rung động. Tuy người ngoài luôn nói Viên Tung là một nhân vật quang minh chính trực, nhưng cậu vẫn luôn cảm thấy Viên Tung nhân phẩm kém, không đáng tin. Có điều vừa nghe thấy vậy, liền phát hiện người này chỉ là tác phong tình cảm có kém một chút, bụng dạ kỳ thực cũng không tồi.

Hạ Diệu nhân tiện tạm dừng trò chơi, đi sang bên cạnh rót một cốc nước uống.

Từ trong máy tính truyền ra giọng nói của MC, “Anh cảm thấy công ty các anh có thể dẫn đầu trong ngành bảo tiêu, chủ yếu dựa vào cái gì?”

Viên Tung ngữ khí đặc biệt trầm ổn đáp: “Bởi vì con người tôi rất an phận.”

Hạ Diệu thiếu chút nữa thì thổ huyết vào cốc nước, an phận? Cưng nhiên có thể dùng cái từ “an phận” để hình dung? Hạ Diệu nghĩ thầm: không phải anh giày xéo cái từ này, mà là anh đang bóp chết tươi nó đó!

MC lại hỏi tiếp: “Tôi nghe nói cha anh qua đời là một cú đả kích rất lớn đối với anh?”

“Phải, bởi mẹ tôi đã mất vì bệnh từ khi tôi còn rất nhỏ, là cha tôi đã nuôi lớn tôi và em gái tôi.”

Tiểu Huy liếc mắt với Trương Điền, “Chẳng trách đối với chuyện người yêu của em gái lại để tâm đến vậy, thì ra cha mẹ đều mất, chỉ còn lại một cô em gái này.”

Trương Điền cười hà hà hai tiếng, đuổi đầu về phía Hạ Diệu.

“Tôi bảo này, cậu Hạ, nhận lời đi! Gia đình tốt quá mà! Cậu ngay cả thử thách của bố mẹ vợ cũng không phải trải qua!”

Hạ Diệu liếc xéo hai người họ một cái, không nói gì.

Viên Tung trong máy tính lại nói: “Khoảng thời gian ấy là giai đoạn mờ mịt nhất trong cuộc đời tôi, lẽ ra tôi có thể ở lại quân đội, nhưng vì nguyên nhân gia đình, khiến tôi không thể không chuyển nghề sớm. Tôi từng làm thợ mộc thợ nề, từng sản xuất gia cụ, cũng từng làm thợ sửa xe... Thời điểm nghèo khó nhất, mỗi ngày tôi chỉ ăn một bữa cơm.”

Hạ Diệu đứng cạnh im lặng lắng nghe, cậu nhớ tới mô hình nhà gỗ kia, hôm qua lén nhìn thử rồi, những mô hình bên trong so với bên ngoài còn đẹp hơn. Ban đầu cứ tưởng hắt mua với giá cao, bây giờ mới biết là do tự tay hắt làm.

Vừa nghĩ như vậy, Hạ Diệu liền cảm thấy Viên Tung cũng không quá đáng ghét, dừng nghiệp từ đôi bàn tay trắng, cần cù siêng năng, chỉ ít so với những cậu ấm cả ngày chơi bời lêu lổng thì tốt hơn nhiều.

“Ôi chao, anh vợ cậu quả thực là toàn tài nha! Xem xong tôi cũng muốn giới thiệu em họ mình cho anh ta rồi.”

Hạ Diệu vừa nghe thấy vậy, nháy mắt liền mất bình tĩnh, lôi kéo tay Tiểu Huy nói: “Tôi cầu xin cậu, khẩn trương giới thiệu em gái cậu cho hắt đi! Nếu hai người họ có thể nên chuyện, tôi liền khấu đầu cậu ba cái.”

Tiểu Huy lập tức vui vẻ, “Để tâm như vậy, không hổ là anh vợ ha?”

Hạ Diệu phóng ra một chiêu “phi gối kích mắt”, Tiểu Huy cảm thấy mắt mũi như bị một cân giấm đổ vào, chua xót đến mức nước mắt cũng chảy cả ra.

Đúng lúc ba người đang đùa đến sôi nổi, điện thoại của văn phòng bỗng nhiên vang lên.

“Có nhiệm vụ khẩn cấp, chuẩn bị vũ trang đầy đủ, xuất cảnh!”

18. Chương 18 - Đàn Ông Như Đây Mới Đủ Tuyệt Diệu!

Con đường phía tây của Viên Minh Viên, Hạ Diệu cùng mười mấy đồng chí cảnh sát hình sự khác đang mai phục bên đường. Trải qua một năm điều tra hình sự, một tổ chức tội phạm giết người cướp của đặc biệt nguy hiểm có khả năng sẽ xuất hiện ở đây, trong đó hai kẻ có liên quan là tội phạm truy nã cấp A, đã dính mấy vụ án mạng.

Tiểu Huy nôn nóng nhìn đồng hồ liên tục, nói thật, hắt mới tới đội hình sự chưa được nửa năm, đây là lần đầu tiên chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm như vậy, trong lòng thấp thỏm không yên, so với tội phạm đang đào tẩu còn căng thẳng hơn.

Hạ Diệu thì ngược lại, nét mặt cậu vẫn rất bình tĩnh, ánh mắt cảnh giác rà soát xe cộ chạy qua, môi mím lại thành một đường.

Trời dần tối, một chiếc xe thương vụ Honda xuất hiện trong tầm mắt của mấy viên cảnh sát.

Đội trưởng một mình tiến lên, chặn chiếc xe đó lại, yêu cầu tiến hành kiểm tra đối với nhân viên trong xe.

Không ngờ, chiếc xe Honda kia bất chợt rồ ga phóng lên, ngược chiều chạy trốn như điên dọc theo tuyến đường phụ. Các cảnh sát thấy tình hình như vậy, ý thức được tội phạm truy nã có thể sẽ xuất hiện, liền lái xe đuổi theo một mạch. Tội phạm truy nã từ đường phụ bỏ chạy thực mạng, rồi lại quẹo vào đường chính tiếp tục chạy trốn.

Dưới sự vây đuổi chặn đầu của hai xe cảnh sát, chiếc xe Honda kia bỗng nhiên nổ lốp, xoay ngang ra giữa đường lớn. Bảy người nhảy xuống từ trên xe, nã súng liên tiếp về phía xe cảnh sát.

“Nằm xuống!”

Đại đội trưởng hét lớn với mấy viên cảnh sát trong xe.

Viên đạn lưu lại trên kính chắn gió những dấu vết dữ tợn, khiến người ta không rét mà run.

Sau nhiều lần nổ súng không hiệu quả, toàn bộ cảnh sát đều được xuất động, xuống xe truy bắt tội phạm.

Nhưng mà, so sánh với tội phạm giết người có tổ chức vượt trội, thì những viên cảnh sát hình sự này quả thực yếu kém hơn nhiều. Có người tùy tiện đứng ở bụi cây, hoặc núp sau cửa xe, có người giữ chặt cò súng không buông tay, đạn mang theo thoáng chốc đã bắn sạch.

Nguy hiểm nhất phải kể tới chính là cảnh sát Trương đi theo bên cạnh Hạ Diệu, đã không hiểu rõ kỹ thuật bắn súng của tội phạm tinh chuẩn thế nào thì thôi, còn thò đầu ra xem xét như chỉ đang bắt mấy tên lưu manh.

Kết quả, sau một cú bắn tã, mũ sắt của cảnh sát Trương đã bị đạn súng trường bắn thủng, đầu bị thương nặng, tử vong ngay tại chỗ.

Sự sợ hãi ngoài ý muốn của cảnh sát Trương khiến mấy viên cảnh sát xung quanh đều cảm thấy sợ hãi sâu sắc, có người thậm chí tay cầm súng đang run rẩy, băng đạn cũng đổi không xong. Nhưng Hạ Diệu lại cảm thấy huyết mạch phun trào, một cỗ dục vọng kích dục phát ra từ dưới đáy lòng, khiến cậu bất chấp sự ngăn cản của đội trưởng, trực tiếp cùng tội phạm giao phong chính diện.

Đúng lúc này, một chiếc taxi từ phía đông chạy tới.

Chủ xe thấy có người cướp xe, hơn nữa kẻ cướp còn mang súng trong tay, vội vàng mở cửa định bỏ chạy. Nhưng chưa kịp rời khỏi xe, làn đạn vô tình đã ập tới, tài xế bỏ mạng tại chỗ.

Đám tội phạm định trèo lên xe tháo chạy, Hạ Diệu lấy vòng xuyên ở ngã tư đường làm vật che chắn, liên tiếp nã đạn về phía đám tội phạm đang cố mở cửa xe, chỉ có một phát là bắn trúng chân, tên tội phạm lập tức co quắp ngã vật xuống trước cửa xe.

Lúc này, lại có một chiếc xe bus chạy tới.

Vốn dĩ tài xế xe bus có thể nhấn ga bỏ chạy, nhưng gã nhìn thấy loại cảnh tượng này, nháy mắt liền bị hù đến sợ choáng váng, lại đạp nhầm chân phanh thắng kít lại.

Tên tội phạm xông thẳng vào xe bus bắn phá như phát rồ, hơn mười hành khách bị thương, tiếng kêu thảm thiết lập tức vang lên chói tai, tiếng khóc hét cùng tiếng kêu cứu trộn lẫn vào nhau, quần quanh trong trời đêm đen kịt.

“F*ck!”

Hạ Diệu phần nộ gầm lên một tiếng, phi nhanh về phía tên tội phạm đang quay lưng lại với cậu, vung cảnh côn lên nện xuống vai gã. Súng trường trong tay tên côn đồ rơi xuống đất, nhưng gã lại xoay người ngay lập tức, móc ra một khẩu súng lục từ trước ngực, nhắm thẳng vào đầu Hạ Diệu.

Đúng khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc ấy, bỗng nhiên một cỗ cường lực xoay phát thân thể của Hạ Diệu lại, cậu còn chưa kịp phản ứng, đã được một thân hình cường tráng bảo vệ.

Viên đạn xẹt qua cổ tay Viên Tung, tước xuống một tầng da thịt.

Viên Tung lại dùng tốc độ kinh người đoạt lấy súng từ tay Hạ Diệu, nhắm thẳng về phía tên tội phạm đang gần trong gang tấc, một súng bạo đầu.

Sợ của tên tội phạm trực tiếp bị bắn thủng, não chảy đầy đất, cảnh tượng nhìn thấy mà ghê người. Ngay tại thời điểm Hạ Diệu cảm thấy dạ dày khó chịu cường liệt, Viên Tung đã nhắc cậu cùng khẩu súng của tên tội phạm đi ra xa.

Viên Tung hai tay hai súng, tư thế cúi thấp người đi nhanh về phía trước, lợi dụng địa hình địa vật, cực kỳ bình tĩnh mà bắn ra ba phát đạn, lập tức có ba kẻ ứng tiếng ngã vật xuống đất.

Hạ Diệu nháy mắt liền bị kỹ thuật bắn súng của Viên Tung làm cho cứng đờ, đây chính là vừa đi vừa bắn nha! Hơn nữa còn là giữa đêm tối, cư nhiên có thể chuẩn xác đến vậy sao?!

Nhưng kỹ thuật bắn có chuẩn hơn nữa, cũng không bằng đối phương đông người, bảy người bảy súng, ba tên đã ngã xuống, bốn tên còn lại nghe thấy động tĩnh, đều hướng về phía Viên Tung mà nổ súng.

Súng là của Hạ Diệu, cậu biết rất rõ bên trong còn bao nhiêu đạn, tuyệt đối không đủ để Viên Tung đánh bốn tên còn lại.

Gần như chỉ trong tích tắc, Viên Tung đã làm ra một động tác kinh người đó là đổi đạn bằng một tay. Không chút khe hở mà nổ ba phát súng liên tiếp, lại là súng nào súng nấy trúng mục tiêu.

Tên tội phạm còn lại đã hết sạch đạn trong nòng, điên cuồng chạy trốn về phía gầm cầu lớn.

Mỗi bên súng trái phải của Viên Tung còn lại một viên đạn, phát thứ nhất, từ súng lục bên tay trái bắn ra, phát thứ hai, từ súng lục bên tay phải bắn ra. Viên đạn thứ nhất vừa bắn ra, liền theo đó, viên đạn thứ hai cũng bắn ra, trúng ngay phần đuôi của viên đạn thứ nhất, hai viên đạn trước sau nối tiếp nhau, lần lượt trúng mục tiêu.

Trời quá tối, ai cũng không nhìn rõ rốt cuộc là ai trúng đạn, chỉ biết toàn bộ tội phạm đều đã sa lưới. Chỉ một mình Hạ Diệu là nhìn thấy rõ ràng, tám viên đạn, ba chết bốn trọng thương.

Hai súng cùng xuất kích, đổi đạn bằng một tay, súng lộn vòng trên trời, đủ loại tuyệt kỹ chỉ có thể xuất hiện trong phim Hollywood, lại sờ sờ bày ra trước mắt Hạ Diệu, làm cậu phải nhìn đến nghẹn họng trên trời.

Lúc này, mấy viên cảnh sát ẩn núp trong chỗ tối mới chen chúc nhau ủa ra, nhào tới áp tải tội phạm lên xe cảnh sát.

Viên Tung chủ động đuổi tay về phía Hạ Diệu, ý bảo cậu cùng tay hấn lại.

Hạ Diệu cúi đầu liếc thấy cổ tay Viên Tung đầm đìa máu chảy, đó là do ban nãy vì cứu cậu nên bị viên đạn xẹt qua.

“Thôi, không công, trực tiếp cùng tôi lên xe đi.”

Viên Tung nói: “Cậu không sợ tôi chạy mất?”

Hạ Diệu liếc xéo hần, “Về điểm này, tôi thực yên tâm.”

“Hay là dắt tôi đi có vẻ an toàn hơn đấy nhỉ?” Viên Tung dùng ngữ khí đặc biệt trầm ổn để trần thuật một cái có đặc biệt ấu trĩ.

Hạ Diệu trực tiếp túm lấy cổ tay bị thương của Viên Tung, nắm lại thật chặt, chặt tới nỗi kẽ ngón tay cũng rỉ ra máu.

Viên Tung nghiêng răng, nhưng khóe môi lại cong lên.

19. Chương 19 - Không Thể Thương Lượng

Viên Tung tạm thời được bảo lãnh chờ thẩm vấn, quay về làm việc và sinh sống như bình thường.

Sau khi cùng nhau phá đại án, cả bộ công an đều rất bận rộn, Hạ Diệu tranh thủ lúc rảnh rỗi, suy tính xem có nên đi thăm Viên Tung hay không. Mặc dù động cơ xuất hiện bất ngờ của Viên Tung thật đáng hận, mấy vết thương kia đối với hần mà nói cũng chỉ là chuyện vật vãnh, nhưng suy cho cùng, những thương tích ấy đều là chịu vì Hạ Diệu, về tình về lý cậu đều nên đi thăm một chút.

Bận rộn đến khuya trở khuya trật mới tan ca, Hạ Diệu tới cửa hàng tổng hợp mua một ít quà, xách đến nhà Viên Tung.

Viên Như ra mở cửa, nhìn thấy hoa tươi trong tay Hạ Diệu, trái tim bé nhỏ vẫn không chịu thua kém mà rạo rức đập thành thịch.

“Không phải chúng ta đã nói rõ ràng hết rồi sao? Anh thế nào lại... anh như vậy... khiến em rất khó xử...”

Viên Như chìa tay ra đón bó hoa trong tay Hạ Diệu, kết quả Hạ Diệu lại trực tiếp đi vòng qua người cô, tiến thẳng vào trong.

“Anh cô có nhà không?”

“Anh tìm anh ấy làm gì?”

Sau khi nghe Hạ Diệu nói rõ mục đích đến, Viên Như lập tức ngã ngửa. Đậu xanh! Thì ra có chuyện như vậy, uống công mình tự đa tình một phen. Có điều cô chẳng biết gì về việc Viên Tung bị đánh án, vì tính chất công việc của Viên Tung bị thương là chuyện như cơm bữa, vậy nên Viên Như cũng không để ý.

Vừa nghe Hạ Diệu nói vậy, Viên Như liền thu hồi nụ cười không đứng đắn, vội vàng tới trước cửa phòng ngủ gọi Viên Tung.

“Anh, cảnh sát Hạ tìm anh.”

Giọng nói trầm trầm của Viên Tung vang lên từ trong phòng, “Vào đi!”

“Đù! Anh, anh tính thế nào đấy? Người ta tới nhà chúng ta tìm anh, anh nên ra ngoài đón khách mới phải chứ, đằng này lại bảo hẩn đi vào tìm anh, anh thật là...”

Viên Như còn chưa nói hết, Hạ Diệu đã đẩy cửa vào.

Sau đó cậu liền phát hiện, Viên Tung bảo cậu vào phòng thay vì tự ra khỏi phòng là có lý do. Toàn thân hẩn chỉ mặc một chiếc quần đùi, cơ bắp màu đồng gợi cảm mà cuồng dã, một thứ cự vật có thể gọi là khó hạ thần thoại ẩn núp giữa hai chân, trắng trợn thể hiện ra khí tức dã thú của hẩn.

Nếu là gã đàn ông khác dùng hình tượng này phô bày trước mặt Hạ Diệu, Hạ Diệu nhất định sẽ hung hăng ghen tị một phen. Thế nhưng đối với một vị rõ ràng có mục đích không trong sáng thì cậu sẽ nhìn nhận kiểu khác.

Hạ Diệu thu liễm dây thần kinh luống cuống, lạnh lùng nói với Viên Tung: “Mặc quần áo hẩn hoi vào, ra ngoài nói chuyện!”

Nói xong, mặt vô biểu cảm xoay người ra ngoài.

Trong khoảnh khắc cửa đóng lại, Viên Tung rõ ràng nhìn thấy hai tai Hạ Diệu đỏ bừng.

Viên Tung tùy tiện khoác lên người một chiếc áo rồi đi ra, Hạ Diệu đang uống trà lạnh để giảm nhiệt.

“Sao muộn thế này mới tới?”

Hạ Diệu nói: “Trong cục rất nhiều việc, nhất thời không kiếm được thời gian. Tôi tới đây chủ yếu là muốn nói một chút về trường hợp của anh. Mặc dù anh không phải nhân viên chấp pháp, nhưng tình huống khi ấy tương đối nguy ngập, kẻ xấu nổ súng về phía quần chúng, tính nguy hại xã hội cực cao. Dưới tình huống như vậy, mặc dù anh đã bắn chết nghi phạm, nhưng cũng thuộc về trường hợp phòng vệ chính đáng, sau khi điều tra rõ ràng, hẩn là sẽ không phải chịu trách nhiệm hình sự.”

Viên Tung không nói lời nào, chỉ lẳng lặng nhìn Hạ Diệu.

Hạ Diệu bị hẩn nhìn chòng chọc đến vô cùng mất tự nhiên, thái độ mới rồi còn ôn hòa, chỉ trong nháy mắt đã trở nên lạnh lùng nghiêm nghị.

“Anh có nghe tôi nói không đấy?”

Viên Tung đặc biệt không thành khẩn mà ừ một tiếng.

Sau đó, Hạ Diệu liền không biết nên nói gì nữa. Hai người lần lượt lâm vào trầm mặc, Viên Tung tiếp tục trắng trợn nhìn Hạ Diệu chăm chăm, cứ nhìn mãi nhìn mãi, như thể muốn nhìn tới từng cọng lông của Hạ Diệu.

Không biết có phải bởi vì biểu hiện anh dũng của Viên Tung ngày đó khiến Hạ Diệu có thêm vài phần tán thưởng đối với hẩn hay không. Bây giờ bị Viên Tung nhìn chăm chăm như vậy, Hạ Diệu đã không còn cảm thấy quá chán ghét.

Viên Tung đang nhìn đến xuất thần, Hạ Diệu bỗng nhiên bật cười khó hiểu.

Nụ cười này, khiến trái tim Viên Tung hung hãn rung lên.

“Cười gì?”

Hạ Diệu nói: “Tôi cảm thấy con người anh cũng được, là một người đàn ông thành thực! Chẳng bằng như vậy đi, tôi có thể cùng anh kết giao bạn bè, anh cảm thấy thế nào?”

Viên Tung đặc biệt thẳng thắn đáp lại hai chữ, “Không được.”

“Nhất định... phải như vậy sao? Như vậy được sao?”

“Được.”

Hạ Diệu miễn cưỡng thu liễm sự cáu kỉnh, lại nói với Viên Tung: “Kỳ thực tôi thấy, cảm giác của anh đối với tôi có khả năng chính là một loại ăn ý đồng cảm, kết quả lại bị anh hiểu sai. Tôi cũng có kiểu anh em thân thiết này mà! Suốt ngày nhớ nhung, ba ngày không thấy liền muốn...”

“Ai?”

Hạ Diệu âm thầm nghiêng răng, đồ cờ hó! Nói mãi mà chẳng bắt được trọng điểm!

“Thôi thì nói thế này đi, anh khẳng định anh đối với tôi là loại tình cảm không chính đáng kia sao? Liệu có phải là do anh hiểu sai không? Anh có chứng cứ gì để chứng minh anh đối với tôi là...”

“Tôi muốn cùng cậu lên giường.” Viên Tung nói.

“...”

Hạ Diệu hiểu ra, cậu không nên động cái tâm trắc ẩn này mà làm gì, cậu không nên tới đây, không nên trí nhớ ngắn hạn, để bây giờ lại phải vác khuôn mặt đỏ bừng xấu hổ mà đi về.

Viên Như vào nhà vệ sinh một lúc, quay ra đã không thấy Hạ Diệu đâu nữa.

“Hắn đi rồi?” Hỏi Viên Tung.

Viên Tung gật đầu.

Viên Như bỗng nhiên sà vào lòng Viên Tung, nước mắt lăn chã nói: “Anh à, anh khiến em cảm động quá đi mất. Em cũng đã quyết định buông tha cho hắn rồi, anh còn đối tốt với hắn như vậy...”

20. Chương 20 - Gửi Nuôi

Viên Tung phải đích thân dẫn một nhóm nữ bảo tiêu tới bãi biển Yên Thai làm đặc huấn, trước lúc xuất phát liền xách lồng chim tới tìm Hạ Diệu, mặt dày nói: “Tôi phải ra ngoài một khoảng thời gian, trước mắt đem nó gửi nuôi ở chỗ cậu đi.”

“Nếu tôi không đồng ý thì sao?” Hạ Diệu hỏi.

Viên Tung nói: “Vậy tôi liền không đi nữa.”

Hạ Diệu lập tức nhận lấy lồng chim, xoay người đi vào nhà, treo lên trước ban công phòng ngủ, chỉ vào đầu chú yến mà cảnh cáo: “Nói cho mày biết, chớ có bắt nạt tiểu hắc nhà tao đó nha.”

Đại yến to mồm kêu một tiếng lãnh lớt, “Tôi yêu cậu!”

Hạ Diệu thần sắc đình trệ, trong đôi mắt nheo nheo lộ ra ý cảnh cáo ác liệt.

“Mày còn nói bậy nói bạ nữa, tao bóp chết mày!”

“Tôi yêu cậu, tôi yêu cậu, tôi yêu cậu...”

Mẹ Hạ ở trong thư phòng nghe thấy động tĩnh, bèn ló đầu vào hỏi Hạ Diệu: “Ai nói đấy?”

Hạ Diệu bực tức đè thấp thanh âm quát đại yểng một tiếng, “Yên tĩnh chút đi! Còn ầm ĩ nữa là tao bẻ cái mỏ mày xuống đó!”

Tối buổi đêm, Hạ Diệu sau cả một ngày bận rộn đã vô cùng mệt mỏi, đang mơ mơ màng màng chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, bỗng nhiên bị một tiếng kêu của đại yểng đánh thức.

“Cậu thật mê người!”

Hạ Diệu hung dữ quăng ánh mắt về phía cửa sổ, mợ mày, thật đúng là người sao dương chim vậy!

Sợ quát lại chỉ tổ khiến yểng ta càng thêm lảm nhảm kêu rống, Hạ Diệu liền giả vờ như không nghe thấy, khẽ trở mình một cái rồi lại tiếp tục ngủ.

“Cởi áo lót của cậu! Cởi quần nhỏ của cậu! Cởi áo lót của cậu! Cởi quần nhỏ của cậu!...”

Cái mồm gì thế này?! Hạ Diệu không thể nhịn hơn được nữa, liền quay đầu sang quát ầm lên với đại yểng: “Đừng có ầm ĩ nữa!”

Kết quả, một tiếng này của cậu chẳng những không khiến đại yểng câm miệng, trái lại còn kích khởi dục vọng phát ngôn của tiểu yểng.

Tiểu yểng học theo khẩu khí của Hạ Diệu, rống lên lặp đi lặp lại.

“Đừng có ầm ĩ nữa, đừng có ầm ĩ nữa, đừng có ầm ĩ nữa...”

Đại yểng lại càng sôi nổi, vỗ cánh phành phạch xinh xinh điên điên mà nhảy nhót trong lồng, càng nói càng hăng hái.

Và thế là, trong phòng liền vang lên “khúc song ca” lúc trầm lúc bổng.

“Cậu thật mê người, đừng có ầm ĩ nữa, tôi yêu cậu, đừng có ầm ĩ nữa, cậu là áng mây đẹp nhất trong lòng tôi, khiến tôi muốn dụng tâm giữ lại...”

Giữ cái trứng! Hạ Diệu gào một tiếng, “Cút!”

* * *

Ngày hôm sau tan làm, Hạ Diệu liền xách lồng chim đi ra ngoài, định đem con đại yểng này tới nhà bạn gửi nuôi, kết quả lại bị mẹ Hạ ngăn cản.

“Con đừng đem chú chim này đi tặng người ta, mẹ thấy khá là thích nó đấy!” Mẹ Hạ nói.

Hạ Diệu buồn bực, “Mẹ thích nó?”

“Phải, cái miệng nhỏ của chú chim này thật là ngọt, mở miệng khép miệng đều là tôi yêu cậu, cậu thật mê người..., so với chim của con thì khiến người ta yêu thích hơn nhiều. Con chim kia của con đôi lúc lại vô duyên vô cớ thốt ra mấy lời thô tục, đặc biệt không khiến người ta yêu thích!”

Hạ Diệu không biết nên nói gì cho phải, nếu mẹ cậu mà biết vì sao con chim này lại nói những lời như vậy, phỏng chừng sẽ bắt nó làm thịt ngay tại chỗ.

“Nếu con không thích nuôi, vậy treo vào ban công phòng mẹ đi.” Mẹ Hạ nói.

Hạ Diệu nghĩ tới chuyện không biết con chim này sẽ còn ứa ra những lời gheo người gì, đành phải nói: “Thôi, vẫn là để nuôi trong phòng con đi.”

Thế là, cậu lại nghiêng răng nghiêng lợi xách con chim ồn ào kia về.

* * *

Bên bờ biển Yên Thái, một đàn mỹ nữ bảo tiêu mặc bikini, bị trời hết tứ chi rồi ném lên bãi cát nằm phơi nắng gắt. Qua hai ba ngày huấn luyện ngăn ngủi, có người đã bị phơi nắng đến tróc da, vết thương to nhỏ trên người gần như đều bị nước biển ngâm trắng.

Đứng sau lưng các cô là hai nam huấn luyện viên cường tráng mặc mê thả phục (1), một gã đạp chân lên người mỹ nữ đang nằm phủ phục dưới mặt cát, một gã cầm vật nặng trong tay đè lên lưng mỹ nữ trước mặt.

Các nữ bảo tiêu ăn mặc gợi cảm nóng cháy, vẻ mặt thống khổ, nam huấn luyện viên lại có vẻ chẳng nường tay chút nào.

Viên Tung đi chân trần trên bãi biển, mặt vô biểu cảm chăm chú nhìn đám thiếu nữ yếu đuối này chịu đủ các loại tra tấn.

Trong một lần huấn luyện vật lộn, có nữ bảo tiêu bị huấn luyện viên giật đứt áo ngực, lập tức kêu ré lên một tiếng, dùng tay che lại theo bản năng, kết quả vì động tác này mà phải chịu phạt nặng.

Viên Tung đứng trước mặt một hàng nữ bảo tiêu, ngữ khí đặc biệt hờ hững nói: “Nhớ cho kỹ, thân là một vệ sĩ, sự an toàn của chủ nhân mới là quan trọng nhất, hình tượng cá nhân của các cô chỉ là thứ yếu. Muốn trở thành một vệ sĩ đạt tiêu chuẩn, nhất định phải có sự hi sinh hình tượng cá nhân...”

Đang nói, di động chợt vang lên.

Viên Tung phát tay ý bảo các huấn luyện viên tiếp tục huấn luyện, còn mình thì đi sang một bên nhận điện thoại.

*Chú thích

(1) mê thả phục: là một loại trang phục huấn luyện cơ bản. Mê thả phục yêu cầu sóng ánh sáng phản xạ của nó cùng sóng ánh sáng phản xạ của cảnh vật xung quanh có sự giống nhau đáng kể, chẳng những có thể mê hoặc thị lực trình sát của địch nhân, mà còn có thể đối phó với trình sát hồng ngoại, khiến thiết bị dò nhìn hiện đại của địch nhân khó có thể nắm bắt được mục tiêu.

21. Chương 21 - Lặng Thầm Bảo Vệ Em

“Trong đám tội phạm kia, có một tên chạy thoát.”

Viên Tung trầm mặc một hồi lâu, rồi mới nói: “Tôi biết rồi.”

Trở lại bãi huấn luyện, phó tổng huấn luyện viên thấy sắc mặt Viên Tung có chút nghiêm trọng, liền hỏi: “Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Bên Bắc Kinh xảy ra chút chuyện.”

“Nếu anh có việc gấp thì cứ về trước đi, bên này có bọn tôi rồi mà. Kỳ thực anh cũng không cần thiết phải tự tay dẫn dắt từng học viên, chúng ta huấn luyện cũng giống nhau thôi, chẳng lẽ anh còn không tin nhiệm thực lực của ban lãnh đạo chúng tôi sao?”

Không phải vấn đề tín nhiệm hay không, mà là vấn đề lập trường và nguyên tắc. Rất nhiều học viên ở đây đều là nhắm vào Viên Tung mà đến, thanh danh của Viên Tung ở trong giới, khiến những người bảo tiêu này thà rằng vứt bỏ cuộc sống ưu việt hiện có, trải qua đợt huấn luyện tàn khốc để được trở thành học trò của Viên Tung, đây là một tấm biển chữ vàng trong ngành bảo tiêu.

Viên Tung lãnh đạm nói: “Tiếp tục huấn luyện đi!”

* * *

Hạ Diệu bên này cũng nhận được tin tức nghi phạm quan trọng đào tẩu, thì ra ngày đó trong xe không chỉ có bảy người, mà còn một tên vẫn luôn trốn trong xe không chịu xuống. Khi ấy cảnh sát cùng tội phạm truy nã giao phong chính diện, bọn bự đối phó, hơn nữa trời tối, không ai chú ý tới kẻ còn lại trong xe. Hơn

nửa kẻ này thân thủ cực kỳ mất tiết, lựa đúng thời điểm hai bên địch ta đang giao chiến ác liệt, gã liền lợi dụng địa hình và vật cản để lén đào thoát.

Thông tin tên sát nhân đào tẩu vừa được truyền ra, dân chúng liền mất bình tĩnh.

Đừng nói dân chúng, ngay cả cảnh sát trong cục cũng đều cảm thấy bất an. Dù sao cũng là một nhóm sát nhân vô cùng khủng bố, bỗng chốc bảy tên bị diệt, hơn nữa tình cảnh khi ấy loạn như vậy, chẳng ai biết mấy phát súng kia là do ai phóng ra. Tên sát nhân một khi tới cửa báo thù, thân nhân của mỗi viên cảnh sát tham gia truy bắt đều không được bảo đảm an toàn.

Ban ngày còn đỡ, tội phạm truy nã có càn rỡ đến mấy cũng không ngu xuẩn tới mức tự chui đầu vào rọ. Nhưng tới ban đêm, trên đường về nhà, bốn phía quanh nhà, thậm chí ngay trong nhà mình... khắp nơi đều ẩn tàng mối nguy hiểm.

Đặc biệt là Hạ Diệu, cậu là người có hành động và biểu hiện nổi trội nhất trong đợt truy bắt lần này.

Trong cục muốn cấp xe chuyên dụng cho Hạ Diệu, đặc biệt đón đưa, nhưng lại bị Hạ Diệu cự tuyệt.

Có ngon thì đến đây đi, vừa hay ông mày đang chờ mày tìm tới cửa đấy!

Chạng vạng, sau khi kết thúc buổi huấn luyện, Viên Tung liền lái xe từ Yên Thai, ước chừng lái hơn năm tiếng đồng hồ mới về tới Bắc Kinh. Lúc này đã là đêm khuya, rất nhiều nhà đều đã tắt đèn, bao gồm cả phòng Hạ Diệu.

Viên Tung châm một điếu thuốc, lặng lẽ đứng hút ngoài cửa sổ phòng ngủ của Hạ Diệu. Nét mặt nhìn như nhàn tản, kỳ thực thần kinh lại kéo căng tới siết sao, tỉ mỉ quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Mãi cho đến tờ mờ sáng, Viên Tung mới lái xe quay về Yên Thai, lại tiếp tục triển khai việc huấn luyện cho ngày kế tiếp.

* * *

Hai ngày nay, con đại yểng kia bỗng nhiên thành thật hơn nhiều, ban đêm cũng không nghe thấy tiếng nó kêu la nữa. Lúc Hạ Diệu thức dậy đi tiểu, liền mò ra cửa sổ thăm dò xem rốt cuộc là như thế nào, kết quả liền phát hiện con đại yểng kia đã biến mất.

Lại liếc ra ngoài cửa sổ, ánh mắt lập tức ngẩn ngơ.

Viên Tung quay lưng về phía cậu mà đứng, tấm lưng rộng lớn căng ra thành một đường nét cứng cỏi, hai tay hẩn nắm chặt vạt áo tây. Hạ Diệu từng nghe người ta nói, hai tay nắm vạt áo tây, chính là để đề phòng trên tay có mồ hôi, thời điểm bắn súng hoặc lên đạn sẽ bị trơn, kết quả để địch nhân chiếm mất tiên cơ.

Hạ Diệu cũng nhìn thấy, trên cần cổ trắng băng và sau tai Viên Tung đã bị muỗi đốt thành mấy nốt, hẩn thậm chí chẳng buồn gãi, cứ như vậy mà đứng vững vàng. Sở dĩ chỗ này có nhiều muỗi như vậy, cũng là nhờ Hạ Diệu ban tặng, bát canh cá cậu đổ ra đến hôm nay còn tản ra chút mùi đấy.

Giờ phút này, trong lòng Hạ Diệu có một loại tư vị khó nói thành lời.

Cậu muốn mở bung cửa sổ, hướng về phía Viên Tung mà hét lớn: tôi không cần anh phải như vậy, tôi không muốn nợ nhân tình của anh... Thế nhưng cậu không nói được.

Cuối cùng lại lẳng lặng quay về giường, hít thở sâu một hơi, chui vào ổ chăn.

Một đêm mất ngủ, mãi tới khi trời gần sáng, từ cửa sổ truyền đến một động tĩnh rất nhỏ, trước kia Hạ Diệu chưa từng nghe thấy.

Cậu liếc mắt về phía ban công, đại yểng đã trở lại.

22. Chương 22 - Trong Cửa Sổ, Ngoài Cửa Sổ

Buổi tối tan ca, Hạ Diệu xách theo một chai thuốc diệt muỗi đi về nhà.

Cậu lau dọn sạch sẽ toàn bộ bức tường bên ngoài bị hắt canh cá và ướm vật, rồi lại xịt cả thuốc diệt muỗi. Lúc xịt còn lén la lén lút, hết như đang làm chuyện gì xấu xa, chỉ sợ bị người ta bắt gặp. Lúc hắt đồ bắn ra thì rất dễ dàng, chỉ mấy động tác là xong, khi dọn dẹp tấy rửa lại tốn thể lực vô cùng, Hạ Diệu bận rộn suốt cả hồi lâu.

Mãi tới hơn chín giờ tối, Hạ Diệu mới coi như đã tẩy sạch bãi chiến trường này.

Đưa tay lau lau mồ hôi trên trán, trong lòng không khỏi càu nhàu.

Vậy xong lại đi dọn sạch, dẫn muỗi tới lại đuổi muỗi đi, mình đây chẳng phải nhàn quá hóa rồ ròi sao? Trực tiếp nói thẳng với hắn, âm ỉ đuổi hắn đi chẳng phải xong việc rồi sao?

Sau đấy, Hạ Diệu tự tìm cho mình một cái cớ miễn cưỡng chấp nhận được.

Phàm là bộ đội đặc chủng, đều có tố chất tâm lý siêu phàm và ý chí bền vững kiên định, loại người này đuổi đi chẳng được đâu. Vả lại, tự nhiên miễn phí “mời” được một tay bảo tiêu cấp cao nhất, loại tiện nghi này biết đi đâu mà nhặt?

Có lẽ là do quá mệt, Hạ Diệu nằm ụp xuống giường liền ngủ, ngay cả đèn cũng không tắt, rèm cửa cũng không kéo.

Lúc Viên Tung tới, mùi thuốc diệt muỗi còn chưa tán hết, gió đêm vừa thổi qua, mùi hương liền len vào mũi Viên Tung. Hắn như nhìn thấy dáng vẻ của Hạ Diệu lúc xịt thuốc, cái biểu tình vừa rối rắm vừa không tình nguyện ấy.

Viên Tung xuyên qua cửa sổ nhìn vào trong phòng, thấy Hạ Diệu đang nằm úp sấp trên giường, cả mảng lưng lớn lộ ra trần trụi. Da thịt trắng mịn săn chắc, một đường kéo thẳng tới rãnh hông, cái hông rất vểnh, nhưng không lẳng lơ, mà là một loại gợi cảm thuộc về dương cương, rất có khí vị đàn ông.

Viên Tung liếm liếm khoe môi, trong lòng ủ cả đồng lửa, lại không có nơi nào để phát tác.

Loại tư thế ngủ này mặc dù đẹp mắt, nhưng rất khó chịu. Hạ Diệu nghiêng đầu, ngủ như vậy lâu chẳng những đè lên tim, mà còn dễ bị đau cổ.

Người khi đang say ngủ, nghe thấy một tiếng ho khan hoặc chút động tĩnh nào đó đều sẽ trở mình.

Bởi vậy, Viên Tung liền huýt gió một tiếng.

Quả nhiên, Hạ Diệu vừa nghe thấy động tĩnh liền uể oải lệp bẹp xoay người, tư thế dừng lại lúc lưng đã hướng về phía Viên Tung.

Gió đêm có chút lạnh lạnh, Viên Tung lại huýt thêm tiếng nữa.

Hạ Diệu kéo chăn đã bị đá văng đắp lại lên người, thần tình thoát nhìn cực không tình nguyện, như thể phải chịu ủy khuất gì lớn lắm.

“Thật nghe lời.”

Lặng yên thì thầm ba chữ này, Viên Tung lại quay đầu về, tiếp tục giữ vững “cương vị” của mình.

* * *

Liên tiếp ba ngày sau đó, Viên Tung vẫn chạy qua chạy lại giữa hai nơi như vậy, ban đêm đúng giờ tới “đứng gác”, trời vừa hửng sáng lại rời đi.

Ban đầu Hạ Diệu vốn nghĩ, là con người thì thân thể sẽ không thể chịu nổi, một hai ngày còn tạm tạm, không có khả năng ngày nào cũng tới đấy chứ? Theo như cậu được biết, đợt đặc huấn này của Viên Tung cần khoảng thời gian là hai tuần lễ, cho dù người có làm bằng thép, cũng chịu không nổi kiểu gây sức ép như vậy đi?

Thế nhưng Hạ Diệu lại đụng phải một loại người ngang tàng, người ta chính là mình đồng da sắt, gió mặc gió, mưa mặc mưa.

Nếu trời đẹp thì còn tạm được, nhưng như hôm nay, cuồng phong gào thét, chai chai lọ lọ bên ngoài bị gió thổi đến leng keng loạn hưởng, rõ ràng chính là dấu hiệu của mưa lớn sắp đổ xuống.

Hạ Diệu lặn qua lộn lại trên giường mấy vòng liền, rồi bất chợt nhảy dựng lên, bước nhanh về phía ban công.

“Đi ngay!”

Viên Tung vẫn đứng thẳng băng vững vàng, ngay cả đầu cũng không ngoảnh lại.

“Nổi gió lớn rồi anh không thấy sao?”

Gió cát đại mạc, bão bùng nơi biên cảnh, đã từng chấp hành biết bao nhiệm vụ nguy nan hung hiểm như vậy, còn so đo với cái gió vài cấp này sao?

Trong lòng Hạ Diệu chẳng biết từ đâu dâng lên một cỗ oán khí, rầm một tiếng đóng cửa sổ lại.

Kệ mợ có đi hay không, thổi bay cho đáng kiếp!

Chưa được mấy chốc, một tia sét đã nổ tung bên ngoài cửa sổ, trong quầng ánh sáng, Hạ Diệu thấy được khuôn mặt bình tĩnh lãnh đạm của Viên Tung.

Huych huych huych đi tới mấy bước.

“Mẹ kiếp có phải anh muốn để sét đánh chết không hả?”

Viên Tung vẫn sừng sững bất động.

Hạ Diệu không thể nhịn hơn được nữa, rút ra một cây dù từ trong tủ quần áo, ném về phía cái đầu của Viên Tung.

Một cú bạo đầu này, ném tới lồng ngực Viên Tung phải nóng lên hăm hập.

23. Chương 23 - Mặc Quần Nhỏ Vào

Chẳng mấy chốc, trời thực sự đổ mưa, hơn nữa còn là mưa rền gió dữ. Mặc dù đã đóng cửa sổ nhưng Hạ Diệu vẫn có thể nghe được động tĩnh bên ngoài. Hạt mưa nện lộp độp lên bề cửa sổ, nện đến lòng Hạ Diệu thất linh bát lạc, nện ra vô số tia lửa nhỏ.

Cậu đi tới bên cạnh cửa sổ, oán hận nhìn ra ngoài.

Nếu trời chỉ mưa thôi thì còn đỡ, đằng này lại gió giật ầm ầm kèm cả giông tố, cây dù trong tay Viên Tung đã bị chà đạp đến chẳng còn ra hình dạng.

“Cút lên xe anh đi!” Hạ Diệu tức giận rống lên một tiếng.

Kết quả chẳng trấn trụ được Viên Tung, lại còn rước cả mẹ Hạ tới.

“Con trai, làm sao vậy?”

Hạ Diệu tạm thời làm dịu hô hấp một chút, nói về phía cửa: “Mẹ, con không sao.”

“Sét đánh đấy, nhớ đóng cửa sổ cho chặt.”

“Vâng.”

Kết quả, Hạ Diệu chẳng những không đóng cửa sổ, mà còn mở phanh cửa sổ ra.

“Lăn vào đây!”

Viên Tung nhảy qua cửa sổ vào phòng chỉ trong nháy mắt, Hạ Diệu rõ ràng nhìn thấy một tia cười nhe nhớn ẩn giấu dưới khuôn mặt bình tĩnh của hắn.

Sau khi vào phòng, Hạ Diệu liền bảo Viên Tung đi tắm rửa trước, để tránh cả người ướt sũng, ngồi chỗ nào cũng bất tiện. Tiếp đó lại lấy một bộ đồ ngủ rộng thùng thình từ trong tủ quần áo ra, đưa cho Viên Tung.

Sau khi vào phòng tắm, Viên Tung mới phát hiện nơi này có đủ các loại đồ dưỡng da của trai tân Hạ Diệu, nhin không được hừ cười một tiếng, còn thích làm đom nĩa cơ!

Viên Tung tắm rửa xong đi ra ngoài, thấy Hạ Diệu đang phơi quần áo ướt của hắn lên dây.

“Quần lót của cậu nhỏ quá, mặc chật.” Viên Tung nói.

Hạ Diệu phùng một cái tím tái cả mặt.

“Cái đêch, ai bảo anh mặc?”

“Tôi thấy trong phòng tắm có treo, liền mặc.” Một bộ biểu tình như lẽ hiển nhiên.

Ánh mắt sắc lẹm lạnh băng của Hạ Diệu thẳng tắp trừng về phía hắn.

Viên Tung trượt tay tới bên xương hông cường tráng, ngữ khí đặc biệt cố tình.

“Không thì... bây giờ tôi cởi ra?”

“Không cần!”

Hạ Diệu cứng rắn gạt đi, sầm mặt đi về phía bàn viết.

Sau đó kéo mở ngăn bàn, lấy mô hình nhà gỗ ra.

“Lời ngày đó anh nói có còn tính không?” Hạ Diệu hỏi.

Viên Tung hỏi lại: “Lời gì?”

Hạ Diệu có chút không được tự nhiên nói: “Chính là gia cười với anh một cái, anh liền cho nó mặc vào một chiếc quần nhỏ.”

Nói xong bèn lấy con tò he hình người ra.

Viên Tung vừa thấy vậy, khóe môi căng cứng liền nhin không được hiện lên một tia ý cười.

“Cười gì?” Hạ Diệu mặt mũi âm trầm.

Việc này phải ai cũng sẽ cười thôi, tiểu kê nhi và cái mông nho nhỏ của con tò he kia đều đã bị Hạ Diệu bôi đen, bên trên còn dính chút gì đó nhão nhão trông cực buồn cười. Xem ra trước đây Hạ Diệu đã nỗ lực vô số lần, nghĩ muốn cho con tò he này mặc vào một chiếc quần nhỏ, kết quả tay nghề lại không được tốt, liền biến thành cái bộ dạng như hiện tại.

Viên Tung chép miệng, thản nhiên nói: “Độ khó tăng lên mất rồi, chỉ cười thôi không được!”

“Đừng có được đằng chân lân đằng đầu!” Hạ Diệu nheo mắt nhòm Viên Tung, “Gia bảo anh sửa là đã coi trọng anh rồi! Có sửa hay không, không sửa thì trả đây!”

Viên Tung nghiêng đầu liếc nhìn Hạ Diệu, nói: “Sửa.”

Lúc này Hạ Diệu mới xem như có chút ý cười.

Thế là, ngoài trời đổ mưa to, trong nhà hai người ngồi bên cửa sổ. Hạ Diệu vừa nghe tiếng mưa rơi, vừa nghe tiếng đinh đinh đang đang của Viên Tung. Cậu đặc biệt buồn bực, vì sao cậu dùng búa cũng không đập được, mà Viên Tung chỉ dùng một con dao nhỏ lại có thể chém sắt như chém bùn thề?

“Lực không ở trên dao, mà ở nơi tay.” Viên Tung nói.

Hừ... Hạ Diệu hừ lạnh một tiếng.

Bất quá, không thể không khiến Hạ Diệu bội phục chính là đôi bàn tay to lớn thoát nhìn vô cùng thô kệch của Viên Tung lại có thể làm được công việc tinh tế như vậy. Dao kẹp giữa ngón tay lưu loát uyển chuyển,

làm việc dẻo gọt mà đặc biệt đẹp mắt. Chẳng mấy chốc, tiểu kê kê giường lên trời của con tò he đã biến mất, thay vào đó là một ụ nhỏ gồ lên chắc chắn.

Chẳng biết Viên Tung động tay động chân kiểu gì, sau khi mặc quần nhỏ vào, trông nó chẳng những không đứng đắn hơn, trái lại còn có cảm giác mời gọi. Vẫn thường hay nói hoàn toàn trần trụi chẳng khiến người ta bị cám dỗ, nửa che nửa đậy mới gọi là gợi cảm, bàn tay thần sầu của Viên Tung đã diễn tả vô cùng sâu sắc câu nói này.

Hạ Diệu cảm thấy vẫn không được tự nhiên, lại nói: “Mặc quần dài vào.”

Viên Tung nâng mí mắt lên nhìn cậu một cái, nói: “Lượng công trình quá lớn, tôi không xoay chuyển được.”

“Anh tuyệt đối là cố ý.”

Viên Tung liếm liếm răng nanh, “Tôi chiếu theo yêu cầu của cậu đấy thôi? Cho nó mặc thêm một chiếc quần nhỏ. Cậu không nói rõ hiển nhiên là muốn nó lẳng lơ, còn trách tôi thủ nghệ bất tài.”

24. Chương 24 - Tập Kích Đâm Khuya

Trái tim Hạ Diệu bỗng chốc tóe lửa, cậu vùng mạnh một nắm đấm về phía cổ Viên Tung.

“Đạch, anh bảo ai lẳng lơ đấy?”

Viên Tung thần tốc xòe bàn tay ra, bốp một tiếng đờ được cú đấm này. Sau đó năm ngón tay chậm chậm khép lại, bao bọc tay Hạ Diệu trong lòng bàn tay của mình.

Hạ Diệu dùng sức giãy ra, nhưng không dời đi được.

Trong lòng không phục, nắm đấm còn lại cũng khua tới luôn, kết quả lại bị tay kia của Viên Tung bao bọc giống vậy.

“Buông ra!” Hạ Diệu dựng thẳng lông mày.

Viên Tung chẳng những không buông tay, trái lại còn nắm chặt thêm, như thể muốn bóp nát xương ngón tay của Hạ Diệu, nắm vụn da thịt, hoàn toàn khảm vào lòng bàn tay của mình.

Hạ Diệu bị đau, đầu lại ánh mắt của Viên Tung, sâu trong nội tâm bỗng nhiên có một loại cảm giác rét sợ.

Viên Tung lẳng lặng nhìn cậu, sắc bén như dao, ác liệt như lửa, tựa hồ muốn đem da thịt xương cốt của Hạ Diệu nuốt cả vào bụng. Ngay tại thời khắc Hạ Diệu hoảng loạn, bỗng nhiên một cỗ cường lực kéo giật lấy cậu, cứng rắn nhắc bổng cậu lên khỏi mặt đất, cả người đổ về phía Viên Tung.

Một âm thanh nặng nề vang lên, cả mặt Hạ Diệu đập bốp vào lồng ngực rắn chắc mà đầy độ đàn hồi của Viên Tung. Sau đó, còn chưa kịp đứng vững, thân thể đã lại bắt đầu ngã mạnh về phía sau, hai chân không thể khống chế, lảo đảo một cái ngã xuống giường.

Đèn bỗng nhiên phụt tắt, Hạ Diệu bị một thân hình cường tráng đè nặng đến không thể động đậy.

Cậu định chửi toáng lên, nhưng lại bị Viên Tung bịt miệng.

Hai chữ “xâm phạm” đâm thẳng vào tầng vỏ não, sâu trong nội tâm Hạ Diệu điên cuồng oán giận cùng gào thét tuyệt vọng. Cậu gần như liều mạng mà phản kháng giãy giụa, mấy giây đồng hồ sau đã đầm đìa mồ hôi.

Bàn tay Viên Tung đặt trên miệng Hạ Diệu, cảm nhận được bờ môi mỏng dưới lòng bàn tay mình đang mấp máy và ma sát kịch liệt, còn cả từng luồng nhiệt khí khản trương dồn dập đang phả mạnh lên mu bàn tay, trắng trợn biểu lộ sự căng thẳng cùng kháng cự cường liệt của Hạ Diệu đối với việc tiếp xúc thân thể, đây là loại phản ứng chỉ thấy được ở đàn ông chưa có kinh nghiệm gì.

Viên Tung mỉm cười, nụ cười của hắn cùng hành động tùy tiện hiện giờ hình thành sự tương phản cường liệt, cười tới nỗi Hạ Diệu ngay cả suy nghĩ muốn giết hắn cũng có.

Bỗng nhiên, một nòng súng lạnh như băng dựng thẳng trước ô cửa sổ rộng mở.

Viên Tung bất ngờ nhảy bật lên, gần như chỉ trong nháy mắt đã phi tới cửa sổ, một chương bỏ xuống cổ tay kẻ cầm súng. Bộp một tiếng, khẩu súng rơi xuống sàn nhà, Hạ Diệu kịp thời phản ứng, cấp tốc lao về phía cửa sổ.

Nhưng vì vừa bị Viên Tung đè ép quá lâu nên thân thể không được linh hoạt như lúc thường, chờ tới khi cậu tới bên cửa sổ, Viên Tung đã rầm một tiếng đóng chặt cửa lại. Bởi vì dùng lực quá mạnh, cửa sổ như bị khảm chặt vào tường, làm thế nào cũng không đẩy ra được.

Sức của Hạ Diệu không nhỏ, nếu là ở lúc thường, nhất định có thể mở được cửa sổ. Thế nhưng vừa bị Viên Tung siết rõ chặt, hai bàn tay như bị rút gân, hoàn toàn không sử dụng được lực.

Cậu muốn chạy ra phòng khách mở cửa, kết quả lại phát hiện cửa chính và cửa sổ đều đã bị khóa chặt, mở không ra.

Hạ Diệu vịn cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Trong màn mưa, Viên Tung đang cùng một gã đàn ông không rõ thân phận triển đấu.

Giờ phút này, Hạ Diệu mới hiểu vì sao Viên Tung phải bóp tay mình, phải tắt đèn trong phòng, phải xô mình ngã xuống giường, hơn nữa còn bịt miệng mình...

Mà mình, vào thời điểm ấy lại hối hận vì đã để một kẻ tính khí ác liệt tiến vào phòng.

Cuộc chiến bên ngoài đang đến hồi kịch liệt, gã đàn ông kia thân thủ cũng không tồi, bằng không đã chẳng trốn thoát dưới tình huống lần trước. Hơn nữa trong ngực gã còn giấu một khẩu súng khác, hòng súng chỉ thẳng vào Viên Tung, trong lòng Hạ Diệu hồi hộp căng thẳng. Viên Tung mở rộng hai tay, chỉ trong nháy mắt, đã thực hiện một chiêu tay không đoạt súng cực kỳ ghê gớm.

Sau đó, hai người lại tay không triển đấu một hồi, Viên Tung móc hai chân lên vai tên tội phạm, tên tội phạm quăng Viên Tung ngã xuống đất, Viên Tung lại dùng hai bắp đùi cường hãn lật cả người tên tội phạm ngã sấp xuống theo. Sau đó đầu gối hắn đập mạnh lên lưng tên tội phạm, vặn chéo hai tay gã ra sau rồi bóp mạnh, chỉ nghe thấy hai tiếng răng rắc vang lên, tên tội phạm phát ra một tiếng rống tuyệt vọng.

25. Chương 25 - Tiểu Nhu Tình Đêm Mưa

Sau hơn mười giây, tên tội phạm đã ngất đi, không còn chút xíu lực phản kháng nào nữa.

Trái tim bị siết chặt của Hạ Diệu cuối cùng cũng được thả lỏng thư thái.

Viên Tung vẫn gắt gao đè chặt tên tội phạm như trước, để phòng gã đột nhiên tỉnh lại, sau đó sờ soạng khắp người gã một lượt, móc ra hai cái kẹp đạn, cất vào túi áo.

Bây giờ có thể để tôi ra ngoài rồi chứ? Hạ Diệu nghĩ bụng, động uỳnh uỳnh mấy cái lên cửa sổ.

Kết quả, Viên Tung lại tỉnh bơ phớt lờ cậu, tự túm tên tội phạm từ dưới đất lên, đội mưa lớn đi về phía chiếc ô tô cách đó không xa. Sau đó từ trong xe lấy ra một sợi dây thừng đã được chuẩn bị sớm, trói thật chặt tên tội phạm lại, ném vào thùng xe. Sau khi xử lý ổn thỏa mọi việc, mới một lần nữa cất bước đi về phía cửa sổ phòng ngủ của Hạ Diệu.

Cách một lớp cửa kính ướt rượt, Hạ Diệu nhìn thấy người đàn ông đang đi trong màn mưa kia, cao lớn uy vũ, khí vũ hiên ngang, mang theo một cỗ khí phách rung trời chuyển đất.

Ầm một tiếng, cửa sổ bị Viên Tung kéo ra.

“Người đâu?” Hạ Diệu hỏi.

Viên Tung nói: “Bị tôi trói lại rồi, sáng mai áp tải về cảnh cục.”

Nói xong, hắn đưa súng ống cùng hai cái kẹp đạn thu hoạch được qua cửa sổ.

Hạ Diệu nhận lấy, vẫn chưa tính là xong việc, ánh mắt nhìn về phía Viên Tung thoáng chốc trở nên lãnh lệ.

“Tại sao anh đóng chặt cửa sổ, không cho tôi ra ngoài? Anh tưởng anh rất có năng lực sao? Anh tưởng anh đơn thương độc mã, tay không tác sát đấu với tên tội phạm rất oách sao? Mẹ kiếp tôi mới là cảnh sát! Mẹ kiếp anh dựa vào cái gì cướp đoạt quyền lợi chấp pháp của tôi?”

Hạ Diệu tuôn cả tràng hùng hồn kịch liệt, kết quả lại đổi lấy một câu trả lời đặc biệt bình thản.

“Sợ cậu bị mưa ướt.”

Hạ Diệu ngẩn ra, như có thứ gì đang mắc nghẹn trong yết hầu, những lời muốn nói đều không nói ra được.

Viên Tung lại hỏi: “Tay còn đau không?”

Hạ Diệu buồn bực nói: “Hết từ lâu rồi.”

“Chìa ra đây tôi xem thử.”

“Làm gì?” Hạ Diệu nhú mày.

Viên Tung không cho phép Hạ Diệu phản kháng, túm chặt lấy hai cổ tay Hạ Diệu, kéo tay cậu ra ngoài cửa sổ. Sau một hồi cẩn thận xem xét, ánh mắt truy hỏi quét về phía Hạ Diệu.

“Thật sự không đau nữa?”

Hạ Diệu còn chưa kịp nói, Viên Tung lại hung hăng siết hai tay cậu một cái, lực độ so với ban nãy chỉ có tăng không giảm. Sau đó, cười cười thưởng thức ánh mắt hình viên đạn của Hạ Diệu một chút, trầm giọng nói: “Ngủ một giấc thật ngon đi!”

Nói xong, lại rầm một tiếng đem cửa sổ đóng lại, vuốt nước mưa trên mặt một cái, xoắn bước quay về xe của mình.

Hạ Diệu lại kéo cửa sổ lần nữa, tiếp tục kéo không ra.

Lực tay của Viên Tung thực sự không phải bình thường, chờ tới khi hai tay Hạ Diệu khôi phục tri giác, cơn mưa bên ngoài đã nhỏ đi rất nhiều. Hạ Diệu ngoài miệng hùng hùng hổ hổ, nhưng vẫn tận dụng khoảng thời gian ngắn ngủi này, đem quần áo trong nhà vệ sinh của Viên Tung đi giặt sạch sẽ rồi lại sấy khô, cất vào túi xong xách ra ngoài.

Viên Tung ngửa đầu lên ghế tựa nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe được tiếng bước chân sột soạt, mí mắt vén lên một khe nhỏ, thấy một mặt thân ảnh anh khí bức nhân đang tiến lại gần xe mình.

“Cho anh, thay đi!”

Viên Tung trên người ướt sũng, khi chạm tới bộ quần áo khô ráo còn tỏa ra mùi hương nhàn nhạt, tâm đều sắp tan chảy tới nơi.

Lúc Viên Tung thay quần áo, Hạ Diệu cố ý quay đầu đi chỗ khác. Chờ tới lúc cậu chuyển đường nhìn về, Viên Tung đã thay xong, cuộn bộ quần áo ướt sũng vừa được đổi ra trả lại cho Hạ Diệu.

Hạ Diệu cúi đầu nhìn, quần áo đều đủ cả, duy chỉ có chiếc quần lót “mượn tạm” kia là không thấy đâu. Vốn cậu cũng không định đòi, nhưng liếc thấy chiếc quần lót được giặt sạch sẽ bị đặt sang một bên, Viên Tung không thay nó, trái lại vẫn mặc chiếc quần lót ẩm ướt kia của cậu, trong lòng liền có chút không thoải mái.

“Sao anh không thay quần lót ra?”

Viên Tung tà liếc Hạ Diệu, hỏi: “Cậu còn muốn à? Muốn thì tôi cởi ra trả cậu!”

“Bỏ đi! Không cần nữa!” Hạ Diệu ngữ khí đặc biệt lạnh lùng cứng rắn.

Viên Tung ẩn giấu ý cười, quay mặt về phía Hạ Diệu.

“Về ngủ đi.”

Hạ Diệu không nhúc nhích.

Viên Tung duỗi tay ra ngoài cửa xe, khoảng cách một thước, chỉ thẳng vào chóp mũi Hạ Diệu.

“Còn không đi, có tin tôi túm cậu vào xe, làm cậu luôn không!”

Hạ Diệu hung dữ nện unction lên cửa kính xe một cái, quay đầu bỏ chạy lấy người, tốc độ rút lui kia, nhịp chân hỗn loạn kia, đã trắng trợn bán đứng chút tâm tư bất an cùng lo lắng của cảnh sát Hạ vào thời khắc ấy.

Viên Tung ngưng thần nhìn theo bóng lưng Hạ Diệu suốt hồi lâu, tới khi nhắm mắt lại vẫn không che đi được ý mê luyến.

26. Chương 26 - Nhớ Nhung Đại Yểng

Đợt đặc huấn trên bãi biển kéo dài hai tuần cuối cùng cũng kết thúc, Viên Tung dẫn đám học viên từ Yên Thai quay về Bắc Kinh.

Trước lúc xuất phát, Viên Tung đặc biệt đi mua một chút đặc sản Yên Thai, trong đó lê Lai Dương là món tương đối nổi tiếng. Nhưng bởi vì trên thị trường vàng thau lẫn lộn, sợ không mua được hàng chính thống, Viên Tung liền cố ý lái xe tới vườn trái cây bản xứ của Lai Dương, đích thân trèo lên cây để hái, đặc biệt chọn quả vừa to vừa giòn, giá của một quả lê có thể mua được cả rô lê bình thường.

Mãi đến tối, xe Viên Tung mới chạy về tới Bắc Kinh.

Hạ Diệu đã sáu bảy ngày không thấy Viên Tung, trong tâm tình thoải mái cũng có thêm chút tư vị nhạt nhẽo.

Đại yểng vẫn lăm mồm như thế, mấy hôm trước không biết bị cảm mạo hay làm sao, giọng nói đột nhiên có chút khàn khàn, mang theo chút ý vị pha trộn giữa Đan Điền Phương (1) và Tăng Chí Vĩ (2), dù vậy vẫn thao thao bất tuyệt mãi không yên. Để lỡ tai khỏi bị tra tấn, Hạ Diệu bèn đặc biệt bỏ vào máy đọc lại một đoạn bình thư (3) và một đoạn lời dẫn.

Thế là, có đôi lúc Hạ Diệu đang ngắt người, bên cạnh bỗng nhiên vang lên một giọng hát nói.

“Quác! Kể chuyện thiên hạ đại thế, phân lâu tất hợp, hợp lâu tất phân... Chào mọi người, tôi là Tăng Chí Vĩ đây...”

Đã vô số lần trong đầu Hạ Diệu toát lên ý định đem con chim này đưa cho người khác nuôi, nhưng hễ nhắc lồng chim lên, nghe được một tiếng “tôi yêu cậu” của đại yểng ngu ngốc, Hạ Diệu lại không đành lòng.

Thế nên suốt hai ngày nay, Hạ Diệu vẫn luôn ngóng trông Viên Tung trở về, mau mau chóng chóng mà rước đồ dỏ hơi này đi.

Lúc Viên Tung lái xe tới, Hạ Diệu đang đứng trên ban công tán phét với Bành Trạch qua điện thoại, vừa liếc thấy bóng dáng Viên Tung, Hạ Diệu liền cấp tốc nói kết thúc.

“Ê, tôi phải đi tắm đây, khi nào rảnh rồi lại nói chuyện sau nhé!”

Lúc Viên Tung lại gần Hạ Diệu, cư nhiên nhìn thấy trên mặt cậu lộ ra một tia ý cười.

“Về rồi?” Hạ Diệu hỏi.

Viên Tung đem chiếc túi to đang xách trong tay đưa cho Hạ Diệu.

“Đặc sản.”

Hạ Diệu thích ăn lê, hồi còn đi học, mẹ Hạ thường hay gọt lê bỏ vào hộp giữ tươi cho cậu, để cậu mang đến lớp ăn. Nhưng thấy Viên Tung mua lê tới, Hạ Diệu lại bày ra dáng điệu khinh thường chẳng thèm để ý.

“Nhà chúng tôi có rất nhiều lê, hơn nữa đều là công phẩm đặc biệt, tự nhiên không thuốc trừ sâu không phân hóa học, ai muốn lê lỏm này của anh chứ?”

Viên Tung không nói gì, xoay người xách túi lê lớn kia đi về xe.

“Đưa đây!” Hạ Diệu bỗng nhiên cất tiếng.

Viên Tung tà liếc Hạ Diệu, “Chẳng phải cậu chê lê này của tôi lỏm sao?”

Hạ Diệu hừ lạnh một tiếng, “Ăn mãi đồ ngon cũng chán, thỉnh thoảng phải ăn chút hàng lỏm để thay đổi khẩu vị chứ!”

Viên Tung không nhúc nhích.

“Đưa đây!!!” Hạ Diệu thô bạo rống lên.

Lúc này Viên Tung mới xách túi lê đi tới, đưa cho Hạ Diệu.

Hạ Diệu lấy dao gọt hoa quả ra, chậm chậm gọt bỏ lớp vỏ ngoài. Gọt chậm thì thôi không nói, còn gọt đến đặc biệt dày, hơn nữa toàn bị đứt.

“Đồ vụng về này!”

Nói xong Viên Tung liền giành lấy quả lê và con dao trong tay Hạ Diệu, tự mình gọt giúp cậu.

Hạ Diệu vốn định bảo không cần, nhưng đến lúc mở miệng thì nửa quả lê đã được gọt xong, vỏ lê gọt xuống mỏng như tờ giấy, hơn nữa đoạn nào đoạn nấy chiều rộng đều đặn, thẳng đến cuối cùng cũng không bị đứt.

Lê gọt xong như một cây kem màu trắng sữa, Hạ Diệu nhìn thoáng qua, nhin không được lăm bắm nói: “Không ngờ nhìn vỏ ngoài trông rõ xù xì, thịt quả bên trong lại trắng như vậy.”

Viên Tung thầm nghĩ: không trắng bằng cậu...

Hạ Diệu cắn thử một miếng, hương vị thanh ngọt thơm ngon, chất quả non mịn, rất nhiều nước, ngọt như đường... Không kìm được ừm ừm mấy tiếng thỏa mãn, sau khi phát hiện Viên Tung đang nhìn mình, lại cấp tốc thu hồi nét mặt say mê.

“Thế nào?” Viên Tung hỏi.

Hạ Diệu thần nhiên đáp, “Cũng tạm được.”

Ăn xong mấy miếng, thấy Viên Tung vẫn đang chăm chú nhìn mình, Hạ Diệu rất không được tự nhiên hỏi: “Anh ăn không? Ăn thì tôi chia cho một nửa, dù sao một mình tôi cũng không ăn hết.”

“Lê là không thể chia ra ăn (4)!” Viên Tung nói.

“Hừ... anh mê tín thế.” Hạ Diệu nhướn mày, “Vậy tôi lại càng muốn chia cho anh một nửa, mau mau cách xa tôi ra một chút.”

Nói xong, cậu gọt tiếp một nửa đưa cho Viên Tung.

Viên Tung không dùng tay nhận, mà dùng miệng tiếp lấy. Chẳng những ngậm lê vào miệng, mà còn thừa cơ liếm lên ngón tay dính nước lê của Hạ Diệu một chút.

Hạ Diệu cấp tốc rút tay về, mắt lộ hung quang.

“Anh muốn chết hả?”

Viên Tung nhai nuốt miếng lê trong miệng, giọng điệu vô cùng thần nhiên: “Liếm một chút cũng không cho?”

Hạ Diệu tức giận bất bình, “Dựa vào cái gì tôi phải cho anh liếm? Mẹ kiếp anh là ai mà tôi phải cho anh liếm?”

Vừa dứt lời, ngón tay lại bị Viên Tung túm ra liếm thêm cái nữa.

“Đạch mợ anh!”

Viên Tung bỗng nhiên sầm mặt, ánh mắt cực kỳ đáng sợ ép chặt Hạ Diệu, nói: “Cậu chửi thêm câu nữa xem!”

Nói thật, Hạ Diệu thực sự có chút bị trấn trụ, đừng nói cậu, ngay cả những huấn luyện viên cao lớn thô kệch trong công ty kia, thấy Viên Tung sa sầm mặt mũi cũng không dám thở mạnh. Hạ Diệu coi như có dũng khí, biết Viên Tung không dám làm gì mình, lại chống gan lên chửi Viên Tung một câu.

“Đạch cụ anh!”

Lần này Viên Tung trực tiếp thò tay vào, nhéo mạnh khoe miệng Hạ Diệu.

Trong ngực Hạ Diệu bốc lên một cụm lửa, cũng không phải quá đau, chỉ là cực kỳ phẫn nộ với loại hành vi này của Viên Tung. Anh dựa vào cái gì mà nhéo tôi hả? Anh lấy thân phận với lập trường gì mà nhéo tôi hả? Ông đây chửi anh thì đã làm sao? Ông đây chính là chửi anh đấy!

Thế là Hạ Diệu lại chửi Viên Tung thêm câu nữa, thấy cánh tay Viên Tung lại duỗi vào, liền nhanh như chớp đóng sập cửa sổ.

Kẹp chết mi nha!

Chỉ nghe thấy rầm một tiếng, Viên Tung mí mắt cũng chẳng buồn chớp, kính pha lê lại rung lên bần bật.

Hạ Diệu còn đang kinh ngạc, khoe miệng lại bị Viên Tung nhéo thêm cái nữa.

Đù đù đù đù đù...

Đúng lúc hai người đang nháo đến huyền não, mẹ Hạ liền đi tới gõ cửa.

“Mẹ nghe thấy rầm một tiếng, làm sao vậy?”

Hạ Diệu làm dịu một chút lửa giận trong lòng, trầm giọng đáp: “Không sao đâu mẹ, con đóng cửa sổ thôi.”

“Đóng cửa sổ mà dùng lực lớn như vậy làm gì? Nói con bao nhiêu lần rồi?”

“Dạ, con biết rồi.”

Sau khi mẹ Hạ rời đi, Hạ Diệu liền dè dặt âm giọng, tức giận nói với Viên Tung: “Mang con chim của anh đi, nhanh lên đồ đểu!”

* * *

Sau khi kẻ nghi phạm cuối cùng bị sa lưới, vụ đặc án dùng súng giết người liền được phá. Mặc dù Viên Tung trợ giúp cảnh sát bao vây tiêu trừ tội phạm tạo thành nhiều tử vong, nhưng bởi vì tình huống khi ấy tương đối đặc thù, hơn nữa về sau lại có công bắt được tên nghi phạm cuối cùng, bởi vậy hẳn không phải gánh trách nhiệm hình sự. Tuy vậy nhất định phải bồi thường kinh tế cho gia đình nghi phạm, việc này cứ thế được cho qua.

Nhận được văn kiện phán quyết gửi xuống, Hạ Diệu mới xem như chính thức thở phào nhẹ nhõm.

Lại bận rộn liên tiếp mấy ngày, không có thời gian chăm sóc tiểu yểng, trưa nay Hạ Diệu về nhà, phát hiện chú yểng của cậu lại mất tinh thần nữa rồi. Ừ ừ lượn lờ trong lồng, không kêu tiếng nào, mắt không có tiêu cự, đùa kiểu gì cũng không lên tiếng.

“Tiểu Hắc, Hắc Hắc, chào mày! Chào mày!”

Hạ Diệu vừa cười vừa nói rất nhiều với yểng ta, thế nhưng yểng ta đều không phản ứng.

“Mày là ché tao lạnh nhạt với mày sao? Tiểu Hắc nhìn này, chào mày! Chào mày! Ăn cơm! Ăn cơm...”

Hạ Diệu nói đến khô cả cổ, yểng ta vẫn chẳng ừ hử gì.

“Sao lại thế này chứ?”

Mẹ Hạ vào phòng, nói với Hạ Diệu: “Có thể là nhớ con chim to kia rồi.”

Nhớ con chim to hư hỏng kia? Sao có thể chứ? Hạ Diệu còn nhớ rõ ràng, trước đây lúc nuôi con đại yểng kia trong nhà, hai con chim lúc nào cũng chành chọe với nhau, khi ấy Tiểu Hắc của cậu luôn bị bắt nạt, sao có thể nhớ nhưng nó chứ?

Mẹ Hạ nói: “Chim chính là như vậy đấy, phải có bạn mới vui được.”

Hạ Diệu vẫn không tin, cậu gỡ lồng chim xuống, cẩn thận nhìn ngó yểng ta một hồi, sau đó bắt chước giọng điệu của Đan Điền Phương, thử thăm dò nói: “Kể chuyện thiên hạ đại thế, phân lâu tất hợp, hợp lâu tất phân...”

Đôi mắt của Tiểu Hắc lập tức sáng ngời, xoay tròn tí tấp, khê khê: “Ai nói đấy? Ai nói đấy?”

Hạ Diệu không tin trò quỷ này, lại ồm giọng nói thêm một câu, “Chào mọi người, tôi là Tăng Chí Vĩ đây!”

Tiểu Hắc ngổng cổ lên kêu lớn: “Vỗ tay vỗ tay! Vỗ tay vỗ tay!”

Hạ Diệu đen cả mặt, chưa từng thấy con chim nào không tiền đồ như này!

Thế là buổi chiều vừa tan ca, Hạ Diệu lại đi lên chợ, mua một chú đại yểng có dáng vẻ tương đương, hình thể to lớn, bộ lông đen bóng, giọng cũng rất to. Quan trọng nhất chính là con chim to này rất ngoan ngoãn, không giống như con yểng kia, cứ rồi việc là lại làm ầm ĩ, y hết kẻ điên.

Về đến nhà, Hạ Diệu liền cấp tốc treo chú yểng mới mua lên cạnh lồng Tiểu Hắc.

Sau đó, cậu cứ chờ suốt, chờ tràng cảnh ầm ập đại yểng cùng tiểu yểng ồn ào nháo loạn. Chú chim lớn này ca hát nghe êm tai hơn so với con đại yểng trước, ngữ khí nói chuyện cũng không quá hung mãnh, quan trọng nhất là nó không tranh ăn tranh sung với tiểu yểng, có thể coi là ôn tồn lịch sự, nho nhã lễ độ.

Kết quả, tiểu yểng một chút cũng chẳng thèm nhìn nó, bất luận đại yểng ở bên cạnh lôi kéo làm quen thế nào, nó vẫn mang một bộ dáng vẻ lạnh lẽo phớt lờ. Thế nên về sau con đại yểng kia cũng mất hứng, hai chú chim cứ như vậy mắt to trừng mắt nhỏ.

Đệch! Hạ Diệu nhin không được chữ thăm: ngoan ngoãn hiểu chuyện thì mày không thích, lại đi nhớ thương con chim đểu cáng kia, mày thế này chẳng phải rất ti tiện sao?

*Chú thích

(1) Đan Điền Phương: là một bậc thầy nổi tiếng trong nghệ thuật biểu diễn hát nói.

(2) Tăng Chí Vĩ: là một diễn viên Hồng Kông và là người dẫn chương trình của đài TVB Hồng Kông.

(2) bình thư: một dạng nghệ thuật hát nói của người TQ, mang màu sắc địa phương, lưu hành trong dân gian.

(4) “quả lê” trong tiếng Trung là “ ”, “chia cách” trong tiếng Trung là “ ”. Hai chữ này có cách đọc giống nhau, bởi vậy người ta kiêng việc chia lê ra để ăn, vì sợ sẽ phải chia cách.

27. Chương 27 - Tìm Hiểu Mặt Bên

Hạ Diệu tìm được số điện thoại của Viên Tung từ hồ sơ cá nhân trong máy tính, do dự một chút, cuối cùng vẫn bấm số.

“Mang chim của anh tới đây tìm tôi.”

Nói xong, nhanh như chớp cúp điện thoại.

Hơn nửa tiếng sau, Viên Tung tới trước cửa nhà Hạ Diệu. Hạ Diệu đã đứng sẵn ngoài cửa chờ Viên Tung, thấy Viên Tung tay không bước xuống từ trên xe, liền cao giọng hỏi từ xa: “Chim của anh đâu?”

Viên Tung vỗ vỗ đùi quần, “Đây.”

Hạ Diệu nghiêng rằng, “Tôi hỏi con đại yểng của anh đâu?”

Viên Tung vẫn vỗ đùi quần, “Đây.”

Hạ Diệu đang định mở miệng mắng người, bỗng nhiên một con chim to phành phạch bay ra từ đùi quần Viên Tung, toàn thân đen nhánh, giọng nói sang sảng. Sau đó Viên Tung lại lấy ra một cái lồng chim từ phía sau, bỏ đại yểng vào, xách tới trước mặt Hạ Diệu.

Hạ Diệu xem đến ngây cả người, không phải cái này là... ảo thuật biến ra đấy chứ?

Viên Tung biết thừa còn hỏi: “Bảo tôi xách chim đến làm gì?”

“Tiểu Hắc nhà chúng tôi hiếm lạ nó, rồi nó đi không được, tôi quyết định thu dưỡng con chim này của anh, ra giá đi.”

“Không bán.”

Hạ Diệu nói: “Vậy tôi liền trực tiếp đem đi.”

Viên Tung nắm bộp lấy gáy Hạ Diệu, mặt tiến sát tới, khi chỉ còn cách mặt Hạ Diệu chưa đến năm centimet thì dừng lại, vừa mở miệng nói liền phả toàn bộ nhiệt khí vào nửa mặt bên của Hạ Diệu, đó là khí tức hỗn hậu đặc biệt chỉ có ở loại đàn ông rắn rỏi.

“Không thì như vậy đi...” Viên Tung bảo, “Sau này mỗi ngày để nó tới đây chơi với chim của cậu một lúc.”

Hạ Diệu nói: “Nếu nó có thể tự bay tới đây, tôi chẳng ý kiến.”

Viên Tung lẳng lặng chăm chú nhìn Hạ Diệu một hồi lâu, bảo: “Cậu thật trắng.”

Hạ Diệu phát lực khuỷu tay, hung dữ đâm về phía xương sườn của Viên Tung, sau đó xoay người tung một cú đá, động tác phi thường đẹp mắt. Viên Tung tiếp chiêu, đơn giản cùng Hạ Diệu so đấu mấy cước, cuối cùng khi thu tay về, giọng điệu giễu cợt nhẹ nhàng nói ra bốn chữ.

“Khua chân múa tay.”

Liên tục ba lần vô địch giải cảnh sát độ sức, chưa từng có ai dùng bốn chữ “khua chân múa tay” này để hình dung Hạ Diệu. Nhưng bị Viên Tung xem thường như vậy, Hạ Diệu lại tâm phục khẩu phục, bình thường tiểu đánh tiểu nháo cậu sẽ nổi giận, nhưng một khi đã thật sự dựa vào thực lực để nói chuyện thì cậu rất nghiêm túc.

“Nghe nói công ty các anh hiện giờ vẫn đang tuyển học viên mới phải không?”

Viên Tung khẩu khí đặc biệt khẳng định, “Không tuyển nữa.”

“Có thể phá lệ cho tôi tới đó học tập một đợt được không? Tôi luôn rất hiếu kỳ với khả năng cực đại của công ty anh.”

Viên Tung nói, “Công ty chúng tôi chỉ thu nhận học viên tham gia học cả tuần.”

“Tôi có thể đóng học phí cả tuần, rồi ngày nghỉ sẽ tới học rải rác, như vậy được không?”

“Không được.”

Hạ Diệu cứ tưởng cậu đưa ra yêu cầu này, Viên Tung sẽ đáp ứng ngay lập tức, thậm chí còn có phần mong ước. Nhưng kết quả lại vượt ngoài dự đoán của Hạ Diệu, Viên Tung thẳng thừng cự tuyệt, hơn nữa còn cự tuyệt đến cực kỳ quả quyết.

“Tại sao tôi không được đi?”

Viên Tung khẩu khí đặc biệt nghiêm túc đáp: “Cái đó không cần thiết.”

“Sao lại không cần thiết?” Hạ Diệu nói, “Động tác ra chiêu có đẹp mắt hơn nữa, cũng chỉ là khua tay múa chân, đùa giỡn cho người khác xem. Tôi cảm thấy những gì được các anh truyền thụ mới thực là hữu dụng, đặc biệt đối với loại chức nghiệp phải dấn thân vào nguy hiểm như cảnh sát tôi đây mà nói, học được cách bảo vệ quần chúng và bảo vệ chính mình đều vô cùng quan trọng.”

Hạ Diệu lần đầu tiên nghiêm túc tỏ ý tán dương đối với công ty của Viên Tung, kết quả Viên Tung lại chẳng hề cảm kích.

“Tóm lại cậu đừng đi.”

Hả? Tại sao tôi không thể đi? Hạ Diệu vẫn khẳng khái phản bác lại Viên Tung, “Tôi cứ đi!”

Nói xong còn chú ý quan sát phản ứng của Viên Tung một chút, phát hiện hắn không phải lạt mềm buộc chặt, mà là thực sự rất không vui. Hạ Diệu trong lòng đặc biệt nghĩ không thông, tại sao tôi không thể đi? Tôi không trả tiền hay tôi tư chất kém hả?

Viên Tung quét ánh mắt thâm trầm liếc nhìn Hạ Diệu, chẳng nói chẳng rằng, bỏ đi.

* * *

Ngày hôm sau, Hạ Diệu thực sự tới công ty của Viên Tung.

Đúng lúc Viên Tung đang đi ra ngoài có việc, Hạ Diệu liền hàn huyên cùng một trong số các huấn luyện viên ở đây.

Huấn luyện viên này có tên là Thi Thiên Bư, cũng là lão binh xuất ngũ từ bộ đội đặc chủng, đi theo Viên Tung làm việc được bốn năm năm rồi, xem như trợ thủ đắc lực của Viên Tung.

“Hắn là tay súng thiện xạ của quân đội, đến giờ trong quân đội còn lưu truyền đủ loại truyền thuyết về hắn, rất nhiều kỷ lục tới nay vẫn chưa có người phá được. Nếu hắn mà ở lại quân đội, khẳng định sẽ có rất nhiều đất để dụng võ, đáng tiếc...” Thi Thiên Bư nhin không được mà cảm khái.

Hạ Diệu hỏi: “Bình thường hắn có hà khắc với các anh không?”

“Hà khắc?” Thi Thiên Bư nghiêng rằng, “Có thể sử dụng từ hà khắc để hình dung sao? Quả thực chính là tàn nhẫn!”

Nói xong còn ngó nhìn xung quanh, xác định Viên Tung không ở gần đây, mới dám nói tiếp.

“Hắn đối với học viên hay kể cả là huấn luyện viên cũng đặc biệt khiêm khắc, dù sao tôi tới đây bốn năm năm rồi, chưa thấy hắn cười được mấy lần. Phần lớn học viên ở đây đều từng bị hắn đánh, cậu thấy vết sẹo trên đùi tôi đây không? Chính là bị hắn dùng gậy đánh từ hai năm trước, đến giờ còn chưa biến mất.”

Hạ Diệu nheo mắt quan sát bốn phía, thấy những nữ học viên ở đằng kia đang tập quảng người, xuất phát từ bản năng thương hương tiếc ngọc của đàn ông, trong lòng bỗng cảm thấy không ổn.

“Hắn sẽ không ngay cả học viên nữ cũng đánh đấy chứ?”

Thi Thiên Bư trợn trừng mắt, “Học viên nữ thì sao? Ở đây mà còn phân biệt nam nữ? Chỉ cần phạm lỗi, toàn bộ đều không tránh khỏi bị đánh một trận. Hai năm nay còn khá hơn chút xíu, không cần hắn phải đích thân động thủ, bọn tôi thay hắn làm. Nếu là vào mấy năm trước, trong phòng huấn luyện này, ngày nào cũng đầy tiếng gào khóc thảm thiết!”

Hạ Diệu âm thầm lú lười, hung tàn thế sao?

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên có mấy tiếng tát tai truyền tới, Hạ Diệu nghiêng đầu sang, thấy một cậu con trai đang bị huấn luyện viên người nước ngoài vả miệng, liền tiếp ba bốn phát, mặt mũi nhanh chóng sưng vù lên.

“Cậu ta làm sao vậy?” Hạ Diệu hỏi.

Thi Thiên Bư nói: “Nhất định là lại chửi bậy rồi.”

“Chửi người liền bị ăn tát? Ngộ nhỡ lỡ miệng thì sao? Có thằng con trai nào lúc nói chuyện mà không mang theo chút bản chứ?”

Thi Thiên Bư nói: “Đương nhiên không được, bảo tiêu phải cùng chủ nhân đi tham dự đủ loại tràng cảnh, đây là lễ nghi cơ bản nhất. Chớ nói chữ bậy, ngay cả một chữ thô tục cũng không được.”

Hạ Diệu lúc này mới hiểu, tại sao mình chữ Viên Tung mấy câu lại bị hắt nhéo miệng, thì ra là thói quen nghề nghiệp.

Thi Thiên Bư nói tiếp: “Hôm nay xem như cậu ta gặp may đấy, tổng huấn luyện viên đi vắng. Nếu để tổng huấn luyện viên nghe thấy được, hạ xuống một bạt tai, chục ngày cũng đừng hòng mở miệng ăn cơm!”

Hạ Diệu có chút không nỡ nhìn tiếp: “Ồ trưởng huấn luyện của các anh, ngay cả tự tôn cơ bản cũng không có, lại vẫn có người kiên trì sao?”

“Hàng năm thời điểm báo danh đều là một đám người mệnh mông, tưởng rằng tới đây là lấy được tiếng, tùy tiện lĩnh giấy chứng nhận tốt nghiệp là có thể làm nghề bảo tiêu. Kết quả sau mấy ngày huấn luyện phát hiện chuyện không đơn giản như vậy, không chịu nổi liên tục của chạy lấy người. Sau mấy vòng đào thải, chông đỡ được tới cuối cùng chỉ còn vài người thôi.”

“Họ ham muốn gì vậy?”

“Cậu bảo ham muốn gì đây? Đương nhiên là giấy chứng nhận đẳng cấp rồi. Ở chỗ bọn tôi, nếu có thể lấy được giấy chứng nhận bảo tiêu cấp A, thu nhập hàng tháng ít nhất là từng này.” Thi Thiên Bư dùng đầu ngón tay khua một con số tám.

“Tám ngàn?” Hạ Diệu hỏi.

Thi Thiên Bư khí phách đáp, “Tám vạn.”

“Đáng giá đến thế ư?”

“Đương nhiên rồi, biển chữ vàng cũng không phải để làm cảnh!”

Hạ Diệu rút ra một bao thuốc từ trong túi áo, đưa cho Thi Thiên Bư một điếu.

“Chỗ này của chúng tôi không cho hút thuốc.”

Lầm quỵ củ thế... Hạ Diệu lầu bầu, lại nhét thuốc về.

Sau đó rảnh rỗi đến nhàm chán, lại dò la về Viên Tung qua Thi Thiên Bư.

“Tổng huấn luyện viên của các anh năm nay bao nhiêu tuổi?”

Thi Thiên Bư đáp: “Ba mốt.”

Hạ Diệu bấm đốt ngón tay tính toán, chỉ lớn hơn cậu bảy tuổi, sao cứ có cảm giác hơn cả một lứa vậy nhỉ? Quả nhiên mà, từng trải sẽ khiến người ta có khuynh hướng trưởng thành hơn, kiểu người như Hạ Diệu đây, từ lúc sinh ra đã được ngậm thìa vàng, hơn hai mươi tuổi nói chuyện vẫn mang theo ý vị non nớt.

“Vậy hẳn từng quen bạn gái chưa?” Hạ Diệu hỏi.

Thi Thiên Bư chẳng hề nghĩ ngợi đáp: “Chưa từng, từ lúc tôi quen biết hẳn, hẳn chỉ độc thân. Trước đây ở trong quân đội đặc chủng, lại càng không thể có bạn gái.”

Hạ Diệu nói: “Đàn ông huyết khí phương cương như vậy, không có bạn gái chịu được sao?”

“Có gì mà không chịu được? Bọn tôi đều là kẻ thô tục! Chẳng còn cách nào! Làm bảo tiêu, nhất là bảo tiêu cấp cao, bình thường ngay cả điện thoại cũng không thể mang, có bạn gái sẽ rất phiền phức.”

“Vậy cũng chưa từng có phụ nữ theo đuổi hẳn sao?” Hạ Diệu hỏi.

Thi Thiên Bư phì cười, “Ai dám theo đuổi chứ? Loại đàn ông này chỉ có thể mang về cúng bái! Nói theo kiểu thô tục thì chính là, làm cũng có thể làm các nàng đến chết, ai mà chịu nổi chứ?”

Hạ Diệu cũng hừ cười một tiếng, trong lòng thầm chữ đậu má!

Hai người lại hàn huyên một hồi, phó tổng huấn luyện viên bên kia gọi Thi Thiên Bư, Thi Thiên Bư hươ tay, ra hiệu sẽ qua ngay đây, sau đó lại quay đầu về hỏi Hạ Diệu.

“Có phải bây giờ thay đổi chủ ý rồi không?”

Hạ Diệu ngữ khí rất quả quyết, “Sao thể được? Tôi đã nói đến thì nhất định sẽ đến. Chỉ có điều bình thường tôi phải đi làm, thứ bảy chủ nhật mới có thể tới đây, được không?”

“Không vấn đề!” Thi Thiên Bưư đáp cực kỳ khẳng khái, “Chỗ chúng tôi ngoài nghiệp vụ bảo tiêu, còn có thể cung cấp khóa trình học tập phòng vệ an toàn cho những khách khác, thời gian rất linh hoạt.”

Đệt... Hạ Diệu thầm chửi Viên Tung, cho dù không thích tới đến, cũng chẳng cần phải lừa người như vậy đi?

28. Chương 28 - Sao Không Chờ Tôi Về Rồi Hẵng Kiểm Tra Sức Khỏe?

Viên Tung từ bên ngoài trở về, liếc thấy Hạ Diệu đầu tiên, ánh mắt liền trầm xuống.

“Đây là tân học viên tôi mới thu nhận hôm nay.” Thi Thiên Bưư giới thiệu với Viên Tung.

Hạ Diệu nói: “Không cần giới thiệu, chúng tôi quen nhau, hôm qua tôi vừa so chiêu với hấn xong.”

Thi Thiên Bưư đập tay ba cái, “Sao cậu không nói sớm? Sớm nói thì tôi đã chiết khấu cho cậu năm phần trăm rồi.”

“Trả tiền lại.” Viên Tung nói.

Thi Thiên Bưư lộ ra ánh mắt kinh ngạc, “Trả? Đã ký hợp đồng mất rồi.”

Sắc mặt Viên Tung nháy mắt biến thành âm hai mươi độ.

Hạ Diệu lại bồi thêm một câu: “Hơn nữa tôi còn kiểm tra sức khỏe rồi, tất cả các phương diện đều đạt tiêu chuẩn.”

“Kiểm tra sức khỏe? Chuyện khi nào?” Viên Tung trầm giọng hỏi.

Thi Thiên Bưư nói: “Chính là ban nãy đây! Tôi kéo cậu ta đi kiểm tra sức khỏe, cởi sạch trơn. Ban đầu cậu ta còn ngại ngùng, tôi bảo đều là đàn ông con trai với nhau, có gì mà phải ngại?”

Sắc mặt Viên Tung lại giảm xuống thêm hai mươi độ nữa, một lúc sau mới phát ra tiếng chất vấn nặng nề.

“Tại sao không chờ tôi về rồi hẵng kiểm tra sức khỏe?”

Thi Thiên Bưư không hiểu chuyện gì xảy ra, vẫn cố sức giải thích: “Kỳ thực chỉ hơn kém nhau ba phút đồng hồ thôi, tôi vừa đóng cửa phòng kiểm tra sức khỏe, xe của anh liền chạy tới trước cổng. Nếu anh tới sớm hơn ba phút, việc này...”

“Được rồi!” Viên Tung gầm nhẹ một tiếng, “Phải làm gì thì đi làm đi!”

Lúc Thi Thiên Bưư rời đi còn rất ủy khuất, sao chỉ vì một chuyện kiểm tra sức khỏe mà nổi giận với tôi? Bình thường chưa từng có chuyện như thế!

Viên Tung nhìn Hạ Diệu, nét mặt bất giác trở về ôn hòa.

“Nhất định muốn học ở đây?”

Hạ Diệu dùng giọng Đông Bắc trả lời Viên Tung một câu, “Nhất định.”

“Cậu muốn học ở đây cũng được, nhưng nhất định phải do đích thân tôi dạy cậu.”

Hạ Diệu lập tức cự tuyệt, “Tôi không cần anh, tôi muốn tìm một huấn luyện viên nghiêm khắc nhất.”

“Tôi chính là người nghiêm khắc nhất.”

Hạ Diệu không tin, lại túm lấy một nhân viên công tác đi ngang qua, hỏi: “Huấn luyện viên nghiêm khắc nhất ở chỗ các anh là ai?”

“Chính là người đằng sau cậu đấy!”

Hạ Diệu không thèm nhìn Viên Tung, lại hỏi: “Thế còn nghiêm thứ hai?”

Nhân viên công tác nghĩ nghĩ một chút, chĩa chĩa Thi Thiên Bưu, nói: “Hắn là hắn đi.”

“Vậy được rồi, tôi đây liền chọn huấn luyện viên Thi.”

Viên Tung nói: “Hắn không thể dẫn dắt cậu, hắn là huấn luyện viên giảng dạy tập thể, không dạy cá nhân.”

“Tôi cũng đâu có nói muốn huấn luyện cá nhân! Tôi chính là muốn được huấn luyện cùng những bảo tiêu kia, chỉ có điều giờ lên lớp của tôi phải ít hơn chút thôi.”

Nói vậy xong, sắc mặt Viên Tung càng thêm khó coi.

Hạ Diệu liếc xéo Viên Tung, trong lòng thầm nghĩ: sao hắn lại không thích mình huấn luyện ở đây vậy nhỉ? Sợ những công nhân viên kia làm lộ nội tình của hắn sao? Sợ mình biết hắn già mà vẫn còn zin à?

Nghĩ tới trai già mà vẫn còn zin, Hạ Diệu liền cong môi mỉm cười, hàm răng trắng sáng nổi lên tinh quang tà ác.

“Ngài cả ngày ngạo mạn hét tới hét lui, ầm ĩ suốt mà vẫn là một trai tân à?”

Viên Tung liếc nhìn Hạ Diệu, “Cậu không phải?”

“Tôi?” Hạ Diệu ngừng một chút, giọng điệu trêu tức, “Anh nhìn gương mặt phong lưu của gia đây, sao có thể vẫn là trai tân cơ chứ? Tôi năm nay hai mươi tư, còn một năm nữa là bước vào độ tuổi hoàng kim của đàn ông. Biết độ tuổi hoàng kim của đàn ông là bao nhiêu không? Từ hai lăm đến ba mươi tuổi, ài, cây thương của anh còn chưa kịp đánh bóng đã biến thành phế liệu mất rồi, tôi thật xót thương thay cho anh mà.”

Viên Tung cũng không cùng cậu tranh chấp, trực tiếp duỗi tay đến bên mép Hạ Diệu, cọ cọ đám ria của cậu.

“Làm gì hả?” Hạ Diệu trực tiếp đánh rụng tay Viên Tung.

Viên Tung chẳng làm gì hết, hắn chỉ muốn thử xem ria của Hạ Diệu là cứng hay mềm. Ria của trai tân sẽ không bởi vì thường xuyên phải cạo mà trở nên thô cứng, hệt như Hạ Diệu vậy, mềm mềm mượt mượt.

29. Chương 29 - Vụng Trộm

Hạ Diệu lướt qua một lượt các phòng làm việc, điền bảng biểu, in dấu tay, thỏa thuận phương án huấn luyện, bởi vì nói quá nhiều nên thường xuyên uống nước. Chốc chốc lại buồn đi vệ sinh, vội vội vàng vàng chạy về phía WC, còn chưa kịp hành sự đã sắp nhịn không nổi, vừa lấy ra liền “xè”.

Một hoạt động cực kỳ bình thường, cũng có thể bán đứng tính từng trải của một người đàn ông.

Thông thường dưới loại tình huống này, vội vội vàng vàng chạy tới WC đều là trai tân, ngược lại, nếu một người đàn ông thông thả bước vào WC, vừa nhìn ngó xung quanh vừa đi về phía bệ tiểu tiện, duỗi một bàn tay vào trong đũng quần đào lấy, thật vất vả mới tìm được công cụ của mình. Sau đó lại đứng yên bất động một hồi, tựa như đang khảo luận một nan đề của thế giới, chờ tới khi kết thúc công việc, mới phát hiện đã làm ướt cả giày, thì đó tuyệt đối không phải trai tân.

Như Hạ Diệu đây, vật thể ở khó hạ như vòi rồng cao áp của chiến sĩ phòng cháy chữa cháy, phun cả lên bức tường đối diện, thậm chí còn có thể bắn ngược trở về, đây tuyệt đối là trai tân.

Đương nhiên, trai tân cũng rất chú ý quan sát nơi riêng tư của những người đàn ông khác, sau đó bụng dạ hẹp hòi mà đem so sánh với của mình. Hạ Diệu chính là như vậy, mỗi lần đi tiểu đều trông có vẻ rất chuyên tâm, kỳ thực ánh mắt lại luôn ngó trái ngó phải.

Hạ Diệu dậy thì sớm hơn so với bạn đồng lứa, hồi lớp sáu tiểu học, lúc đi nhà xí còn từng có nam sinh khác gọi cậu là “củ cải trắng”, mỗi lần như vậy Hạ Diệu lại quăng hai cái, về mặt ta đây lợi hại. Thật không ngờ, hơn mười năm đã qua, củ cải trắng của người ta đã biến thành củ cải đen, củ cải trắng của Hạ Diệu lại vẫn trong sáng giòn rụm như thế.

Lúc tiến hành được một nửa, bên cạnh liền có người đi tới, ánh mắt Hạ Diệu theo bản năng lệch sang bên phải.

Người nọ kéo khóa quần, vừa lấy cái đó ra được một nửa, Hạ Diệu liền rùng mình. Sau đó tiếng nước từ bên cạnh truyền tới, nếu dùng vòi cao áp để hình dung cái đó của Hạ Diệu, vậy vị kia tuyệt đối có thể coi là nỏ pháo, tiếng động này đủ để khiến toàn bộ người trong WC phải ghé mắt liếc xéo.

Có thằng đàn ông nào thấy được đại thần như vậy mà không hướng mắt lên liếc thử một cái? Hạ Diệu cũng không ngoại lệ.

Kết quả, lúc liếc tới hầu kết đã cảm thấy không được đúng cho lắm, mí mắt nâng thêm tí nữa, liếc tới bờ môi với đường nét kiên nghị cứng rắn lại hơi nhếch lên, liền thấy kẻ kia đang dùng một tư thái bề nhễ để nhìn cậu.

Hạ Diệu cấp tốc thu hồi ánh mắt. Đệt! Sao lại chạm mặt hần nữa rồi?

Trong lòng sợ run một hồi, đột nhiên nhớ tới ban nãy mình vừa rêu rao độ tuổi hoàng kim thể lợ thể chai, rồi lại so sánh với tình huống hiện tại. Đã hiểu cái gì gọi là lạc đà chết đói còn lớn hơn ngựa béo, cái thứ này cho dù có suy sụp, cũng dư sức lấy một địch ba đi?

Kỳ thực lúc Hạ Diệu lén rình coi Viên Tung, Viên Tung cũng đang liếc ngó Hạ Diệu, cái đó của Hạ Diệu lấy ra được hơn nửa, màu sắc thanh lệ, phần đầu mềm mại màu hồng, lại một lần nữa bán đứng thân phận trai tân của cậu.

Hạ Diệu dường như ý thức được đặc trưng này, nhanh nhanh chóng chóng thu tờ rym, chạy về phía bồn rửa tay.

Viên Tung không nhanh không chậm, nhưng tốc độ đi tới bồn rửa tay lại chẳng kém Hạ Diệu là bao.

Sau đó, bốn mắt chạm nhau trong gương, một bên vừa sắc bén lóe lên liền cấp tốc thu hồi, một bên lại ẩn giấu ý cười trắng trợn.

Sau khi ra ngoài, vừa đúng lúc là thời gian nghỉ ngơi, Hạ Diệu liền tới trò chuyện cùng một đám học viên.

Có mấy học viên nữ nhìn thấy ngoại hình, cách ăn mặc cùng khí chất của Hạ Diệu, đều tranh nhau trò chuyện với cậu. Hạ Diệu ở nơi công cộng từ trước tới tay đều mang ý cười, hữu lễ hiền hòa, hào sảng khéo miệng, phong phạm cậu ầm ỹ thu hút người khác khỏi cần phải nói.

“Tôi đã bảo Tề Viện Viện cũng thường thôi mà, người ta cứ thích tăng bốc vậy chứ, nếu tôi mà được như này như kia, chỉ ba ngày là đã lên tới đỉnh cao rồi.”

“Tôi vừa nhìn thấy cô ta liền mất kiên nhẫn.”

“Emma, tôi sắp chịu không nổi rồi, cầu loại bỏ đi!”

“...”

Cả một đám đang trò chuyện đến say sưa vui vẻ, bỗng nhiên Viên Tung xuất hiện từ phía sau Hạ Diệu, nhìn như tùy ý mà vỗ một cái lên mông cậu, hỏi mọi người: “Đang tán gẫu gì thế?”

Đám người kia liền giật mình cả kinh, lão đại đã khi nào thì cảm thấy hứng thú với nội dung tán phét của chúng ta cơ chứ?

Kết quả, đám học viên đang định mở miệng trả lời, Viên Tung đã xoay người đi mất. Hơn nữa còn không phải đi nhận điện thoại, cũng không phải có ai gọi hần, cứ như vậy thông thả mà rời đi chỗ khác.

“Hợ, quái lạ, ban nãy có phải hần vừa hỏi chúng ta đang tán gẫu cái gì không?”

“Đúng thế.”

“Chúng ta còn chưa nói, sao hắn đã đi mất rồi?”

“VẬY CHỨ HẮN ĐẾN ĐÂY LÀM GÌ?”

Tất cả mọi người đều mang vẻ mặt cực kỳ khó hiểu, chỉ một mình Hạ Diệu là sa sầm mặt mũi, duỗi tay về phía sau, dùng sức phủ phủ hai cái ở chỗ vừa bị Viên Tung sờ qua.

30. Chương 30 - Một Chữ Ngân Vàng

Sáng sớm, Viên Như mặc đồ ngủ, đầu tóc bù xù bước ra từ phòng ngủ, lững thững đi tới phòng huấn luyện.

Đám học viên bảo tiêu ở đây đã sớm quen với cách ăn mặc lúc ở nhà của Viên Như, không mặc áo ngực, hai bánh bao lớn cúp D lúc ẩn lúc hiện trong bộ đồ ngủ rộng thùng thình. Thỉnh thoảng cô nàng còn vươn vai, làm cả khuôn ngực chuyển động, tầng vải sợi mỏng manh trên ngực căng ra thành hình dáng gỗ gồ, vẫn hồn nhiên không hay biết mà đi xuyên qua một đám đàn ông.

“Trương Đức Tử, hôm qua tôi bảo anh đi siêu thị mua cho tôi băng hàng ngày, sao anh lại mua cho tôi băng vệ sinh hả?” Viên Như oang oang hỏi một chàng trai thường xuyên làm chân chạy vật.

Chàng trai vẻ mặt hồ đồ, “Cái đó... có gì khác nhau sao?”

“Nói nhảm! Băng kia là để dùng trước và sau kỳ kinh, còn băng vệ sinh là để dùng trong kỳ kinh.”

“Nếu đã không có cái kia, còn dùng làm gì? Không ngại bị quá bí bách sao?”

“Tôi đánh chết anh...”

Viên Như đang nháo đến âm ỉ, đột nhiên liếc thấy một thân ảnh quen thuộc, cánh tay đang quần lấy chàng trai kia lập tức buông ra, ý cười đùa trong mắt dần dần nhạt đi, thay vào đó là sự kinh hãi.

“Hắn... hắn... sao hắn lại tới đây?” Viên Như chỉ vào Hạ Diệu đang khuôn vác cùng một đám bảo tiêu cách đó không xa.

Chàng trai nói: “Hôm qua hắn tới báo danh, sao thế? Em quen?”

“Hắn chính là Hạ Diệu đó!”

Nói xong, Viên Như liền lộ ra vẻ mặt kích động chưa từng có, đầu tiên là cào cào mái tóc rối tinh, sau đó cúi đầu liếc xuống cách ăn mặc toàn thân của mình, nghiêng rằng nghiêng lợi tức giận, vẻ mặt hối hận không kịp. Thấy đội ngũ kia của Hạ Diệu chuẩn bị đi tới đây, Viên Như liền cấp tốc che ngực bỏ chạy.

Chỉ chốc lát sau, thân phận của Hạ Diệu đã được lan truyền ra khắp trường. Lúc thay quần áo, mọi người đều lén liếc nhìn cậu.

“Thì ra cậu ta chính là Hạ Diệu!”

“Hôm qua cậu ta tới báo danh, tôi đã theo dõi suốt nửa ngày, còn đang nghĩ không biết ở đâu ra một anh chàng đẹp trai như vậy!”

“Viên đại mỹ nhân thật có mắt mà!”

“...”

Hạ Diệu cởi quần áo của mình ra, thay sang bộ bảo tiêu đặc huấn, ống quần bó đến tử mĩ kỹ càng, dây lưng cài tạch tạch, cổ áo lật ra, từng góc áo đều được kéo đến phẳng lì. Cuối cùng lại lau sạch sẽ từng góc tử đồ một lượt, rồi mới xếp chồng quần áo vừa cởi ra được gấp vuông vức vào trong.

Chỉ một động tác đơn giản, đã có thể nhìn ra người này chú trọng hình tượng bao nhiêu.

Lúc hoạt động chuẩn bị được làm xong, Thi Thiên Bưu ra lệnh cho hai mươi hai bảo tiêu đứng quay lưng vào nhau tạo thành một vòng tròn.

“Sau đây là mười phút huấn luyện vật lộn trối bắt, tôi ra lệnh một tiếng, các cậu mau chóng xoay người đoạt lấy mảnh vải, sau đó tìm một đối thủ bất kỳ, chế ngự đối phương rồi trối lại, kẻ thất bại sẽ phải chịu phạt nặng. Ngoại trừ các khớp xương cùng bộ vị yếu hại không thể tấn công, các cậu có thể áp dụng mọi thủ đoạn để chế ngự đối phương.”

Tiếng còi vừa vang lên, Hạ Diệu liền thần tốc xoay người lại, là người đầu tiên giành được mảnh vải. Cậu nhắm vào một học viên bên phía đối diện, lách mình một cái rồi tung chân đá thẳng vào vai người nọ, sau đó cổ tay phát lực, túm chặt lấy cổ người kia.

Học viên kia nghiễm nhiên dày dạn kinh nghiệm hơn Hạ Diệu nhiều, ban nãy động tác thay quần áo của Hạ Diệu đã bị hắn theo dõi từ đầu đến cuối. Lúc này hắn không ra công cũng không phát lực, mà chỉ chuyên chú vào việc xé rách quần áo của Hạ Diệu.

Hạ Diệu vốn đã sắp sửa chế ngự được học viên này, kết quả lại vì quần áo bị xé rách mà thoáng thất thần, liền bị học viên kia tóm được. Sau đó hai người bắt đầu triển đấu, Hạ Diệu liền tiếp bị kéo quần áo, giận đến chửi ầm lên.

“Đệt, đừng có kéo nữa!”

Một tiếng này lập tức rước tới Thi Thiên Bưu.

“Xảy ra chuyện gì?”

Hai người dừng tay, Hạ Diệu kéo lại quần áo cho phẳng, tức giận nói: “Hắn kéo quần áo của tôi.”

“Hôm qua là chính miệng cậu đã đáp ứng, muốn cùng những bảo tiêu này huấn luyện theo tiêu chuẩn, vậy tôi nói cho cậu biết...” Thi Thiên Bưu bắt chước khẩu khí của Viên Tung, nói: “Thân là một bảo tiêu, sự an toàn của chủ nhân mới là quan trọng nhất, hình tượng cá nhân của cậu chỉ là thứ yếu. Muốn trở thành một bảo tiêu đạt chuẩn, nhất định phải có sự hi sinh hình tượng cá nhân...”

Nói xong, bàn tay to liền túm lấy cổ áo Hạ Diệu, kéo mạnh một cái, hai khuy áo bên trên liền rớt ra.

Hạ Diệu mím chặt môi, vẻ mặt cứng đờ, nhìn ra được cậu đang gắng sức chịu đựng.

“Vì cậu là em rể của Viên tổng, tôi lại càng phải nghiêm khắc với cậu gấp bội!”

Nói xong lại kéo phình phụt, toàn bộ vật áo đều bị kéo ra; kéo thêm nữa, lộ ra một mảng ngực lớn; kéo thêm nữa, hai điểm đỏ đều bị bại lộ...

Viên Tung đứng trước cửa sổ phòng làm việc, nhìn quần áo mà hắn còn chẳng nỡ xé lại bị người khác kéo mạnh mấy lần liền, hơn nữa còn bắt chước cách nói chuyện của mình, trong lòng liền khó mà tiếp thụ, mẹ kiếp đây chính là báo ứng chứ gì!

Hạ Diệu vừa bị xé quần áo lại phải đi lẫn lộn cùng một đám người trong vũng bùn, việc này đối với Hạ Diệu ưa sạch sẽ mà nói là kiểu khiêu chiến cỡ nào cơ chứ! Hơn nữa trước ngực và sau lưng còn bắt buộc phải lẫn cho đều, nếu chỉ có phần lưng lẫn lên bùn, trước ngực vẫn sạch sẽ, vậy sẽ phải lẫn lại. Vật áo trước của Hạ Diệu gần như đã bị xé hết, nếu muốn lẫn cho trước sau đều đặn, thì phải cọ cả lên người.

Lúc đầu Hạ Diệu làm không hẳn hoi, kết quả bị phạt phải lẫn lại, lúc lẫn lại bị một học viên động tác chậm chạp làm cản trở lối đi, kết quả lại bị Thi Thiên Bưu đá cho một cước.

“Là do hắn cản đường tôi!” Hạ Diệu cãi chày cãi cối.

Thi Thiên Bưu nói: “Nhưng cậu là em rể của Viên tổng, tôi nhất định phải có trách nhiệm với cậu hơn!”

Tiếp đó lại bồi thêm một cước!

Tới giữa trưa, tất cả mọi người đều đi ăn cơm, Hạ Diệu bởi vì chống đối huấn luyện viên, lại thêm cậu là em rể của Viên Tung, Thi Thiên Bưu vì để nâng cao hình tượng của Viên Tung, thể hiện khí độ chí công vô tư, liền quả quyết phạt Hạ Diệu đứng phơi giữa trời nắng chói chang.

Bình thường Viên Tung đều tới canteen ăn trưa, nhưng hôm nay lại lần nữa mãi chưa thấy xuất hiện.

Mấy huấn luyện viên tụ tập lại với nhau, vừa ăn vừa trò chuyện.

“Sao hôm nay không thấy Viên tổng nhỉ?”

“Đúng thế! Tôi cũng đang bận khoản đấy, có phải hần ra ngoài rồi không?”

“Không, vẫn ở trong phòng làm việc suốt đấy.”

“Không giống hần nha!”

“...”

Buổi chiều có lịch học theo chương trình, trong giờ học có phát một đoạn clip vật lộn do Viên Tung cùng một vị cao thủ khác mô phỏng, nhất chiêu nhất thức đều giảng giải đến cực kỳ tỉ mỉ. Tất cả mọi người đều chăm chú học theo chiêu thức trên màn hình, chỉ một mình Hạ Diệu là nhìn chăm chăm vào thân thể Viên Tung, cậu đang tìm kiếm nhược điểm của Viên Tung.

Kết thúc buổi học, bỗng nhiên Hạ Diệu cảm thấy có người đập vào lưng mình.

Quay đầu lại liền thấy một cô gái có tướng mạo anh khí, nói với cậu: “Viên tổng gọi cậu tới phòng làm việc một chuyện.”

Hạ Diệu đi tới phòng làm việc của Viên Tung, nhưng không thấy Viên Tung đâu.

Trên bàn làm việc bày mấy miếng bánh ngọt, tất cả đều mới ra lò, tản ra mùi sữa thơm phưng phức. Ánh mắt Hạ Diệu lưu chuyển, đầu lưỡi liếm liếm qua răng nanh. Đây không phải quá mức rõ ràng rồi sao? Viên Tung sợ Hạ Diệu bị đói, đặc biệt chuẩn bị đồ ăn, để tránh hiềm nghi, còn cố ý đi vắng khỏi hiện trường. Bởi vậy, Hạ Diệu có muốn “ăn vụng” mấy miếng cũng chẳng ai thấy.

Ăn hay không ăn? Đồ ngọt chính là thứ mà Hạ Diệu không có lực kháng cự nhất, lúc trước nếu không phải ngoài vỏ hộp đựng mô viết là bánh cookie, cậu tuyệt đối sẽ không ngu ngốc mà đem mở ra.

Ngay thời điểm bàn tay Hạ Diệu chuẩn bị duỗi tới, cánh cửa liền kẹt một tiếng bật mở.

Bóng dáng Thi Thiên Bư xuất hiện trước cửa.

“Sao cậu lại ở đây?” Thi Thiên Bư hỏi.

Hạ Diệu nói: “Viên Tung gọi tôi tới.”

Thi Thiên Bư liếc thấy đồ ăn trên bàn làm việc của Viên Tung, nháy mắt liền lộ ra vẻ mặt thất vọng.

“Anh vợ cậu thật là hao tâm tổn trí mà! Để rèn luyện ý chí của cậu, lại nghĩ ra được một chiêu thế này.” Nói xong hần liền bưng đĩa bánh kia lên, vừa ăn vừa đi ra ngoài.

Kết quả còn chưa ăn được hai miếng, đã nhìn thấy một gương mặt âm trầm đang đi thẳng về phía mình.

Thi Thiên Bư nhai nuốt miếng bánh trong miệng, giơ ngón cái lên với Viên Tung.

“Viên tổng, cậu em rể này của anh khá lắm đấy, có thể kháng cự lại sức cám dỗ!”

Viên Tung nhìn chăm chăm theo hần cho tới khi chẳng còn bóng dáng mới chịu chuyển đường nhìn về.

Lăn lộn suốt cả ngày, ai cũng mặt xám mày tro, đặc biệt là Hạ Diệu, quả thực như một con khỉ bùn. Toàn bộ học viên đều tới nhà tắm công cộng để cọ rửa tập thể, Hạ Diệu cũng không ngoại lệ.

Mang theo quần áo sạch đi về phía nhà tắm, đột nhiên lại bị một người gọi lại.

“Viên tổng có bố trí cho cậu một gian phòng tắm riêng, mời cậu đi theo tôi.”

Hạ Diệu đi chưa được bao xa, lại bị Thi Thiên Bư đón đầu ngăn chặn.

“Đi đâu?”

Hạ Diệu không nói gì, học viên bên cạnh cũng không dám mở miệng, bởi vì Viên Tung đã đặc biệt dặn dò việc này không được để lộ ra ngoài.

“Lại muốn đi kiếm đặc quyền phải không?” Thi Thiên Bư đột nhiên sa sầm mặt, nghiêm giọng khiển trách học viên đi chuyển lời: “Làm gì? Hình tượng công chính liêm minh của Viên tổng là để cậu bôi bẩn hay sao? Cứ tưởng mình hay đấy!”

Nói xong liền túm lấy tay Hạ Diệu.

“Không cần để ý tới loại người này, chúng ta cùng tới nhà tắm tẩy rửa.”

Hạ Diệu chọn một vò hoa sen ở góc khuất nhất, vừa rửa sạch bùn đất trên người, ánh mắt từ bốn phương tám hướng liền đổ dồn về. Chẳng trách được, Hạ Diệu quá trắng mà, hoàn toàn không hợp với màu da xung quanh. Hệt như vừa vớt ra từ trong vại sữa vậy, khắp người không tìm được một điểm khác màu. Chẳng những trắng, dáng người cậu còn cực kỳ đẹp, rắn rỏi kiện mỹ, hai chân thon dài, thắt lưng hõm sâu, cặp mông rất vĩnh, đây mà là một phòng gay thì có khi máu mũi đã chảy thành sông rồi.

Hạ Diệu quần một chiếc khăn dưới thân, đám con trai trong phòng đều cực kỳ muốn kéo ra, thử nhìn xem vật cất giấu bên trong có phải cũng trắng như vậy hay không, nhưng chẳng ai dám.

Đúng lúc này, Thi Thiên Bư trần truồng tiến vào, khổ hạ như treo một ống thuốc lào, lắc trái lắc phải đi về phía Hạ Diệu.

“Tắm rửa còn quần khăn làm gì? Cả phòng toàn đàn ông với nhau, có ai mà không biết chứ? Ha ha ha...”

Cả phòng liền rộ lên tiếng cười phụ họa, Thi Thiên Bư kéo tấm khăn quần dưới thân Hạ Diệu ra, vô số cặp mắt liền quét về hướng này. Thế nhưng không quét tới được cây củ cải trắng như trong mong đợi, mà lại quét tới một sống lưng cường tráng cùng cặp đùi bư hãn.

Ánh mắt lạnh lẽ của Viên Tung đảo qua khắp phòng, giọng nói thâm trầm xuyên qua cột nước dâm thẳng về phía đám người đang vui cười.

“Nháo cái gì? Thành thật hết cho tôi!”

Tất cả mọi người đều quy củ cúi đầu xuống, còn lớn gan thì thảm một câu: sao đi tắm mà còn phải thị sát? Bình thường chưa từng có loại đĩ ngộ này nha!

Viên Tung chấp tay sau lưng đứng chắn trước người Hạ Diệu, tựa như một bức bình phong cực lớn, vừa vặn che khuất Hạ Diệu. Bất luận Hạ Diệu lắc lư thế nào, cây củ cải trắng bóc kia vẫn trong phạm vi che phủ của hắn, ai cũng đừng hòng thấy được.

* * *

Ngày hôm sau tại buổi họp giao ban, Viên Tung khen ngợi Thi Thiên Bư trước mặt mọi người.

“Các anh phải học tập huấn luyện viên Thi, đối xử bình đẳng với các học viên, tận chức tận trách, khiến tôi vô cùng hài lòng.”

Đây là lần đầu tiên Viên Tung biểu dương một người trước mặt tập thể, Thi Thiên Bư đắc ý khỏi cần phải nói.

Buổi chiều phát tiền lương, Thi Thiên Bư cứ nghĩ mình có biểu hiện xuất chúng như vậy, kiểu gì cũng được tăng thưởng chút đỉnh, kết quả tập trung nhìn vào, lại thấy bị ít đi ba ngàn đồng tiền thưởng.

“Hạch toán sai rồi à?” Hỏi kế toán viên.

Kế toán viên nói: “Không sai, tôi đã đặc biệt kiểm tra đối chiếu lại, tiền thưởng tháng này của anh chính là hai ngàn.”

Thi Thiên Bư vội vội vàng vàng chạy tới văn phòng của Viên Tung, hỏi hắn xem rốt cuộc là như thế nào.

Viên Tung sau một hồi yên lặng, ánh mắt lạnh dâm mới quét về phía Thi Thiên Bư đang đứng trước mặt.

“Biết cái gì gọi là một chữ ngàn vàng không? Tôi khen anh nhiều câu như vậy, hắn là đáng giá ba ngàn đồng đi?”

“...”

31. Chương 31 - Trúc Mã Hội Tự

Sấm tối tan làm, sau khi nhận được một cuộc điện thoại, Hạ Diệu cực kỳ kích động mà chạy về phía một câu lạc bộ tư nhân.

“Tiên sinh, mời đi theo tôi.”

Hạ Diệu được phục vụ viên dẫn tới một gian phòng đã chỉ định trước, vừa đẩy cửa ra liền thấy đầy chật nam nữ, cảnh tượng ồn ào huyền ảo đập thẳng vào mắt Hạ Diệu. Ánh mắt cậu gấp rút lướt qua đám người, cuối cùng dừng lại trên người một thanh niên đang ngồi hút thuốc trong góc phòng.

“Đại Vũ!” Hạ Diệu kích động gào ầm lên.

Tuyên Đại Vũ đang tán gẫu cùng người khác, nghe thấy một tiếng này, liền nheo mắt dò xét xung quanh. Khoảnh khắc nhìn thấy Hạ Diệu, ánh mắt hắn còn thoáng ngừng lại, sau đó từ dưới đáy mắt lập tức bùng lên một ngọn lửa.

“Dù má...”

Tuyên Đại Vũ nhảy dựng lên khỏi ghế sofa như một con báo hoang, gần như đá văng đám người cản đường, lao thẳng tới trước mặt Hạ Diệu. Sau đó bàn tay to lớn quần siết lấy cổ cậu, trực tiếp kéo tới sofa, đè mạnh xuống, một chuỗi hôn còn mang theo cả găm cắn tàn sát bừa bãi trên mặt Hạ Diệu.

Bình thường Hạ Diệu không thích để người khác giày vò mình, nhưng hôm nay có lẽ là do quá hưng phấn, cũng không so đo nhiều như vậy. Tuyên Đại Vũ gặm cậu, cậu cũng cắn Tuyên Đại Vũ, hai anh trai nồng nhiệt một hồi kích động không thôi, rồi mới thở hồng hộc tách nhau ra.

“Bao nhiêu năm không gặp rồi? Mẹ kiếp cậu cũng không nhớ tôi hả!” Tuyên Đại Vũ giả vờ giận dữ chất vấn.

Đôi mắt Hạ Diệu đỏ hồng lộ ra hưng phấn dị thường, “Ai không nhớ ai hả? Tôi tìm cậu biết bao nhiêu năm rồi. Lúc cậu đi cũng không chào hỏi lấy một tiếng, lưu lại có cái số điện thoại bỏ mẹ thì không gọi được!”

“Nói nhảm!” Tuyên Đại Vũ lộ ra nụ cười không đứng đắn, “Bao nhiêu năm? Nếu cậu thật lòng thật dạ muốn tìm tôi, mẹ kiếp sớm đã tìm được rồi!”

Ba người Tuyên Đại Vũ, Hạ Diệu và Bành Trạch là một nhóm thân thiết cùng lớn lên trong một khu dân cư, trong khu dân cư còn có Đậu Điệp cũng hay ở cạnh nhìn bọn họ chơi đùa. Nhưng vì Đậu Điệp lớn hơn bọn họ ba bốn tuổi, chỉ thỉnh thoảng mới chơi cùng bọn họ, nên quan hệ không thân thiết bằng ba người họ. Đường nhiên thân thiết nhất phải kể tới chính là Hạ Diệu cùng Tuyên Đại Vũ, hai người này mới thực sự là ngủ cùng một chăn, tè dầm cùng một giường mà lớn lên.

Về sau tới năm lớp mười một, đột nhiên Tuyên Đại Vũ chuyển trường, cả nhà cậu ta dọn tới Ma Cao. Tuyên Đại Vũ cũng cắt đứt liên hệ với Hạ Diệu và Bành Trạch, mãi tới bây giờ mới lộ diện.

Phục vụ viên bưng lên một đĩa trái cây, Tuyên Đại Vũ xiên ngay một miếng lê, nhét vào miệng Hạ Diệu, vừa nhìn cậu ăn vừa nói: “Ban nãy cậu bước vào suýt nữa thì tôi không nhận ra, làm thế nào mà biến thành đẹp trai như vậy hả?”

“Cái gì gọi là ‘biến thành’ đẹp trai như vậy?” Hạ Diệu nhú mày, “Anh đây vẫn luôn đẹp trai mà!”

Tuyên Đại Vũ cười ha hả, kéo Hạ Diệu vào lòng, hung dữ nheo mạnh một cái lên eo cậu, bảo: “Tôi nhớ hồi còn đi học cậu đâu có trắng như vậy, sao bây giờ lại tươi ngon mọng nước thế này?”

Hạ Diệu cười bảnh chọe, “Bảo dưỡng tốt.”

“Bảo dưỡng thế nào?”

Bành Trạch ở một bên dùng giọng điệu đùa cợt nói: “Hàng ngày ăn chay chứ gì nữa!”

Hạ Diệu cười đùa đá hắn một cú, “Cút sang bên! Bớt nói nhảm cho tôi nhờ!”

Tuyên Đại Vũ lại chăm chú nhìn Hạ Diệu một hồi lâu, quan sát từ trên xuống dưới, hận không thể lột sạch trơn mà đem hai ba tắc thịt trong đũng quần lôi cả ra nhìn. Cuối cùng bàn tay to lớn chế trụ sau ót cậu, kéo khuôn mặt tuần tú tới sát dưới mí mắt mình, trầm thấp mỉm cười.

“Không đem người yêu tới hả?”

Hạ Diệu nhe răng, “Làm gì có!”

Tuyên Đại Vũ nheo nheo mắt, đặc biệt nghi ngờ mà nhìn Hạ Diệu chăm chú, bảo: “Theo lý thuyết mà nói, bên cạnh cậu hẳn là không dứt phụ nữ mới phải!”

Bành Trạch ngồi cạnh hừ cười một tiếng, “Cậu ta không phải không nhiều người theo, mà là mãi chẳng chịu ưng ai. Người ta sống cuộc sống độc thân quý tộc thoải mái dễ chịu. Suốt ngày xách lồng chim ra bờ sông cho chim đi dạo, đại mỹ nữ nịnh nọt quyến rũ đều không liếc lấy một cái, thanh cao cực kỳ.”

Tuyên Đại Vũ lại càng bất ngờ, “Tôi nhớ cậu là kẻ hiểu biết sớm nhất trong số chúng ta mà! Lông còn chưa dài hết đã ức hiếp nữ sinh trên đường, tốc váy người ta sờ ngực người ta, không phải là cậu làm đấy sao?”

Bành Trạch nói, “Đúng thế, cậu ta hồi ấy như một tên tiểu lưu manh! Ngày nào cũng khoe khoang với chúng ta về cây củ cải trắng bự của mình!”

Tuyên Đại Vũ bật cười ha hả, “Đúng đúng đúng, tôi nhớ ra rồi, củ cải trắng bự... Đệch mẹ bao nhiêu năm không sờ rồi, mau lại đây, để anh hai nhìn một cái xem nào, có phải đã lớn thành nhân sâm rồi không?”

“Cút cút cút cút cút!”

Tuyên Đại Vũ đùa giỡn lưu manh, Bành Trạch cũng cùng trêu xấu, ba người nháo loạn một hồi rõ lâu, cuối cùng Đậu Diệp gọi bọn họ tới cùng uống rượu, lúc này mới tính là nghiêm chỉnh lại.

“Cô chú vẫn khỏe chứ hả?” Tuyên Đại Vũ hỏi Hạ Diệu.

Hạ Diệu đáp: “Vẫn vậy.”

Bành Trạch bồi thêm một câu: “Cha cậu ta được điều ra tỉnh ngoài rồi.”

“Điều đi khi nào?” Tuyên Đại Vũ hỏi.

Hạ Diệu nói: “Năm trước.”

“Cậu với mẹ cậu không đi cùng sao?”

“Không, lúc nào được nghỉ dài hạn thì tôi với mẹ sẽ sang bên kia ở một thời gian, thực sự không quen. Bao giờ ba tôi tới Bắc Kinh dự hội nghị, sẽ về nhà ở hai đêm, trung bình một hai tháng gặp mặt một lần.”

Tuyên Đại Vũ lại chuyển mắt về phía Bành Trạch, “Cậu thì sao? Cũng vẫn độc thân?”

Bành Trạch còn chưa kịp nói, Hạ Diệu đã đem chuyện mình biết kể ra tường tận.

“Cậu ta suốt ngày đi cùng một tên ẻo lả.”

“Đừng nói ẻo lả.” Bành Trạch nghe vậy liền không vui, “Con người Chân Chân rất tốt, chỉ có điều hơi chanh chua thôi.”

Tuyên Đại Vũ dùng sức vò đầu Bành Trạch một phen, giễu cợt nói: “Tôi đây mới bốn năm năm không về, khắp thủ đô đã toàn là gay rồi!”

Hai người bật cười ha hả, Hạ Diệu ở một bên nhếch nhếch mép mãi mà cười không nổi.

Sau đấy Bành Trạch lại hỏi Tuyên Đại Vũ: “Nhà cậu sao nói chuyển liên chuyển luôn thế?”

Ánh mắt Tuyên Đại Vũ thoáng đổi, hẩn cụng ly với Bành Trạch, nói: “Trong nhà xảy ra chút chuyện, tới bây giờ tôi cũng chưa hiểu hết. Mặc kệ đi, uống cái đã!”

Ba người chén đưa chén đẩy, vừa uống vừa tán phét chuyện hồi còn nhỏ, càng nói càng hưng phấn. Tâm tình bị đè nén suốt nhiều ngày trời của Hạ Diệu cuối cùng cũng được giải tỏa, tiếng nhạc trong phòng đột

nhiên tăng lớn, nam nữ trên sàn lắc loạn xà ngầu. Hạ Diệu ngửa cổ uống cạn một chén, nện cộp bình rượu xuống mặt bàn.

“Nhảy cái xiếc gì thế này! Anh đây nhảy cho các em xem một lần!”

Hạ Diệu phóng vèo tới sàn nhảy, như một cột sét giáng xuống, vạt áo sơ mi từ trong thắt lưng vẩy ra, vòng eo gầy mảnh cực dẻo dai mà vạm vỡ, cảm giác năng lượng tràn trề. Mặc trên người chiếc quần chế phục quy củ, quả thực có thể khiến cho hai cặp chân dài múa ra một loại cảm giác cuồng dã, đột phá cấm kỵ.

Tuyên Đại Vũ nhìn về phía Hạ Diệu, Hạ Diệu liền cong một bên khóe môi mỉm cười.

Trong lòng Tuyên Đại Vũ thoáng lộp độp, miếng táo trong miệng mới nhai hai lần đã nuốt mất, nghẹn đến đau cả ngực. Tuyên Đại Vũ túm lấy tay Bành Trạch, chỉ vào Hạ Diệu, vẻ mặt không thể tin nổi, “Cậu ta thực sự chưa có bạn gái?”

“Thực sự chưa có!” Bành Trạch ghé vào tai Tuyên Đại Vũ nói lớn: “Người trong đơn vị cậu ta đăng sau đều lên gọi cậu ta là Hạ đại hòa thượng!”

Vừa nói xong, liền thấy sàn nhảy bên kia hỗn loạn một trận, không biết Hạ Diệu âm ỉ với ai rồi.

Tuyên Đại Vũ vội vàng chạy tới, hỏi: “Sao thế?”

Hạ Diệu chỉ vào một cô gái vừa dán sát vào người cậu nhảy múa rồi tận lực trêu đùa, nói: “Cô ta bị điên!”

“Không sao, không sao...” Tuyên Đại Vũ vuốt vuốt cho xuôi lông Hạ Diệu, kéo cậu trở về sô pha, cố ý đùa cậu, “Tôi nhớ trước đây mỗi lần cậu say là lại cắn người, ban này sao không cắn cho cô ả một phát?”

Bành Trạch bên cạnh bật cười ha hả, “Đúng đúng đúng, chẳng những cắn người, mà một khi đã cắn còn không chịu nhả ra.”

“Hôm nay sao còn chưa cắn nhỉ?”

“Nhất định là uống chưa đủ say rồi!”

“Nào nào nào, uống tiếp!”

Cứ như vậy, ba người đều uống rất nhiều.

Bành Trạch theo xe Đậu Điệp đi về, chỉ còn lại Tuyên Đại Vũ và Hạ Diệu. Hạ Diệu đã say đến bất tỉnh nhân sự, Tuyên Đại Vũ tạm thời còn giữ được mấy phần thanh tỉnh, quơ lấy tay Hạ Diệu, xốc cậu lên lưng.

“Đi nào, tôi công cậu về nhà!”

Tuyên Đại Vũ công Hạ Diệu xiêu xiêu vẹo vẹo bước ra khỏi câu lạc bộ, ngoài cửa có mấy gã tài xế phụ trách đưa đón tiến tới hỏi thăm: “Tiên sinh, xin hỏi ngài muốn đi đâu?”

“Không cần các anh, tôi vẫn nhận được đường... nhận được đường... Cậu ta hồi nhỏ... tôi công suốt... cậu ta thích tôi công như vậy.”

Tuyên Đại Vũ công Hạ Diệu đi một đoạn rất dài, Hạ Diệu nằm sấp trên lưng hắn, vẫn nửa tỉnh nửa mê suốt, đột nhiên lại thốt ra một câu.

“Tôi bị một người đàn ông nhìn trúng.”

Cổ chân Tuyên Đại Vũ khẽ run, suýt nữa thì ngã nhào xuống đất. Khó khăn lắm mới ổn định được thân mình, tiếp tục đi về phía trước.

Hạ Diệu ở trên vai hắn lại lè nhè một câu.

“Hơn nữa tôi còn đánh không lại hắn.”

Tuyên Đại Vũ dùng giọng điệu say khướt nói: “Bớt tờ rym hắn đi.”

Viên Tung đứng ngay một chỗ cách bọn họ không xa, vừa đúng lúc bên cạnh có một tên tiểu tử say khướt loạng chạng bước ra từ quán bar. Viên Tung liền chớp mắt lấy đai lưng cậu ta, trực tiếp xách lên.

Tuyên Đại Vũ đột nhiên cảm thấy trên lưng mình nhẹ hẫng, vừa ngoảnh đầu lại, một cổ trọng lực lại đè xuống.

Trời quá tối, đoạn đường này lại không có đèn, Tuyên Đại Vũ cũng không nhìn rõ người trên lưng mình là ai, liền hừ cười nói: “Còn tưởng làm cậu ngã chống vó rồi chứ, ôm cho chắc vào!”

Hai cánh tay dùng sức xốc lên, vững vàng kẹp lấy khoeo chân người nọ, tiếp tục đi về phía trước.

32. Chương 32 - Cấn Tai Anh Nha!

Hạ Diệu vững vàng đáp xuống lưng Viên Tung, không hề hay biết việc người bên dưới đã bị thay đổi, vẫn đang tiếp tục trọng tâm câu chuyện ban nãy.

“Tôi đánh không lại hắn... phải làm sao?”

Viên Tung lặng im không nói, toàn bộ lực chú ý đều tập trung lại trên mông Hạ Diệu. Hắn không dùng cánh tay kẹp khoeo chân như Tuyên Đại Vũ, mà dùng bàn tay to lớn để nâng mông Hạ Diệu. Như vậy thứ nhất có thể khiến cậu nằm được thoải mái hơn chút, thứ hai có thể khiến cảm giác ở tay thoải mái hơn chút.

“Đàn anh Thái Sâm từng gợi ý cho chúng ta, đánh không lại, vậy thì cấn lỗ tai!”

Vừa dứt lời, cánh tay Hạ Diệu liền thít chặt lấy cổ Viên Tung, à uôm một cái ngoạm phập lên.

Cú này, nếu đổi lại là người bình thường, sớm đã đau đến há hốc miệng gào khóc ồm tỏi, nhảy tung tung cả thước, thuận tiện quăng luôn kẻ trên lưng xuống con lạch bên cạnh rồi đập thêm cho hai phát. Mẹ kiếp đây không phải là cấn bình thường đâu! Đây là muốn nuốt luôn tai người ta đấy!

Thế nhưng, Viên Tung lại chỉ khẽ nhú mày một chút, cũng không giải cứu vành tai mình khỏi khoang miệng Hạ Diệu. Hắn chỉ lên gân phần thịt xung quanh lỗ tai, để tai mình trở nên dẻo dai kiên cường hơn một chút, chịu được cú cấn hơn một chút.

A! Còn cấn thế này à... Hạ Diệu lại gia tăng lực độ.

Viên Tung luôn mang theo bên mình một chiếc gương nhỏ, đây là một trong những vật phẩm cần thiết của bảo tiêu, tiện cho việc tra xét hoàn cảnh xung quanh. Hiện tại nó đang được kẹp nghiêng trên khuy áo thứ hai, Viên Tung dùng nó để thưởng thức vẻ mặt nảy sinh ác độc mà liễu mạng cấn người của Hạ Diệu, hưởng thụ tâm tình cậu biến hóa mãnh liệt vì hắn mà sinh ra.

Dần dần, màu đen mị hoặc trong mắt Hạ Diệu càng lúc càng hẹp, độ nghiêng của răng nanh cũng bắt đầu giảm bớt. Nhưng cậu vẫn không nhả ra, mà chuyển từ cấn sang gặm, đem vật trong miệng biến thành công cụ mài răng.

Một bên tai này của Viên Tung dường như đã mất đi thính giác, hoàn toàn không nghe thấy tiếng động xung quanh. Chỉ có thể cảm nhận được âm thanh sột soạt, mềm nhẹ kia, như bọt sóng bé nhỏ không ngừng hôn lên bờ biển, triền miên u uẩn trong lòng.

Viên Tung bất giác thả chậm cước bộ, cứ như vậy bị Hạ Diệu cấn tai đi hơn hai tiếng đồng hồ mới về tới trước cửa nhà cậu.

Trong ví Hạ Diệu có chìa khóa nhà, nhưng sợ đánh thức mẹ Hạ, Viên Tung bèn đổi sang đi cửa sổ.

Sau đó là một động tác có độ khó tương đối cao, Viên Tung đem Hạ Diệu từ ngoài cửa sổ vào phòng. Trong suốt quá trình này, chẳng những Hạ Diệu vẫn nằm phủ phục trên lưng Viên Tung, mà cái miệng cấn cũng không hề nhả ra.

Viên Tung nhẹ nhàng đặt Hạ Diệu xuống giường, cả mình cũng bị ngã xuống theo, chẳng còn cách nào, Hạ Diệu hoàn toàn không chịu nhả miệng.

Mặc dù luyến tiếc, nhưng tới lúc này rồi, Viên Tung cũng không thể không khẽ giọng bảo Hạ Diệu: “Nên nhả ra đi.”

Còn chưa nói dứt lời, Hạ Diệu đã cắn càng mạnh hơn.

Sợ đánh thức Hạ Diệu, Viên Tung chỉ có thể nửa nằm nửa chống, nghiêng nghiêng người, chờ đợi cực kỳ tốn công. Liếc nhìn Hạ Diệu, đôi mắt cậu vẫn chưa hoàn toàn khép lại, màu sắc đen láy từ kẽ lông mi hiện ra, mang theo một mặt ý vị ngà ngà say, bồn chồn, khiêu khích, mê ly...

Lần đầu tiên nhìn thấy Hạ Diệu, Viên Tung đã bị mê hoặc bởi ánh mắt cậu, ánh mắt cậu tựa như Đạo Mã Đán trong kinh kịch, ngoài anh khí còn bao hàm cả phong tình nồng đậm.

Viên Tung chuyên chú nhìn cậu, đứng quần đưng lên một ngọn núi đàn ông hùng vĩ.

Hạ Diệu hé đôi môi mỏng, không cho phép Viên Tung rút ra, lại càng ngoạm to một chút. Trực tiếp cắn tới gốc, bao toàn bộ vành tai Viên Tung vào miệng, dùng răng nanh bén nhọn tỉ mỉ nghiền cọ.

Cực vật dưới khổ Viên Tung lập tức xoay mình dựng thẳng, ngực phát ra một tiếng thở dốc nặng nề.

Hạ Diệu hồn nhiên không hay biết.

Đồng tử Viên Tung đỏ như máu, không khống chế được ý niệm dâm tà. Hắn rất muốn xé toang quần áo Hạ Diệu, muốn hung hăng sờ cậu ngấm cậu, muốn mút đầu ngực cậu, muốn nhào tờ rym cậu, muốn tách cánh mỏng cậu ra... Thậm chí đã muốn một ngày nào đó, Hạ Diệu sau khi say rượu sẽ hàm ngậm cực vật của mình vào miệng, tỉ mỉ nghiền cọ, một đêm tư vị tiêu hồn...

Viên Tung cực lực kiềm nén, chỉ cần ý niệm bị buông lỏng một chút thôi, toàn bộ nỗ lực trước đây đều sẽ trở thành công cốc.

Thế rồi, Viên Tung cái gì cũng không làm, hắn gắng gượng nhẫn nhịn hơn một tiếng đồng hồ. Hạ Diệu cuối cùng cũng ngủ say, vành tai Viên Tung được giải thoát khỏi miệng cậu.

Viên Tung cũng chỉ dùng ngón tay búng búng vào hai má cậu một chút, thế rồi rời đi.

33. Chương 33 - Đại Vũ Trì Thủy

Tuyên Đại Vũ công cậu chàng đã say túy lúy kia đi mấy dặm, giữa đường phải nghỉ vài lần, cánh tay mỏi đến rã rời, nhưng chưa từng nghĩ tới chuyện đặt người này xuống. Vừa nghĩ đã bốn năm không được thân mật như vậy, cho dù cánh tay có bị đè cong tới tận thắt lưng, hắn cũng phải công cậu về nhà.

Chàng trai này ngủ với chất lượng cực tốt, gần như nằm bò trên lưng Tuyên Đại Vũ mà ngủ, giữa đường còn ngáy khò khò.

Tuyên Đại Vũ ngừng bước, nghiêng đầu ra sau liếc thử, liền liếc thấy một cái ót.

“Trước đây ngủ có ngáy đâu! Sao bây giờ cũng có tật xấu này rồi?”

Tuyên Đại Vũ đã uống đến thần trí mơ hồ, cũng không nghĩ nhiều, lại tiếp tục thò tên này đi về phía trước.

Cũng may nơi mà Tuyên Đại Vũ tạm thời đang ở gần hơn so với nhà Hạ Diệu, Tuyên Đại Vũ tới trước cửa nhà, ngoác miệng thở hổn hển. Rút ra một tay để mở cửa, đi qua huyền quan, trực tiếp khiêng tên này vào phòng ngủ.

Sau đó, hắn quẳng cậu ta xuống một chiếc giường lớn mềm mại.

“Tiểu Hạ tử, hôm nay liền ngủ cùng đại ca đi, đại ca cũng...”

Tuyên Đại Vũ sau khi thấy rõ kẻ trên giường, nháy mắt liền tỉnh rượu, miệng hắn còn đang há, nhưng lời lại không nói ra được nữa. Hắn sững sờ cả người đứng đực ra bên giường, suốt hồi lâu vẫn chưa hồi phục lại tinh thần.

Chàng trai kia bị đập đầu xuống giường liền tỉnh lại, thời điểm nhìn thấy Tuyên Đại Vũ cũng ngậy ngấn cả người.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ suốt hồi lâu.

Tuyên Đại Vũ kịp phản ứng trước, bỏ tới một tiếng rống.

“Cậu là ai?!”

Chàng trai nọ đảo mắt nhìn xung quanh, lại nhìn nhìn lớp đệm dưới mông, cau mày gắt ngược lại Tuyên Đại Vũ, “Anh xách tôi tới đây, anh còn hỏi tôi là ai?”

Sắc mặt Tuyên Đại Vũ lập tức biến đổi, “Tôi là muốn hỏi cậu, thế nào mà cậu lại chạy lên lưng tôi?”

“Mẹ kiếp tôi còn muốn hỏi anh đấy!!”

Tuyên Đại Vũ ngửi ngửi liền thấy trên người tên này nồng nặc mùi rượu, biết cậu ta cũng uống không ít, nói không chừng là do hai người đều uống quá nhiều, hấn túm nhằm người, vị này lại nằm nhằm chỗ, mới tạo thành tình huống treo ngoe như hiện tại.

“Mẹ kiếp công sụn cả lưng mẹ kiếp muốn chết, thế mà lại khiêng về nhà cái thứ gì đây!”

“Tôi cầu anh công tôi sao? Mẹ kiếp tôi đang đi trên đường yên lành, bị anh vác đến nơi này, tôi còn cảm thấy phát hoảng đấy!”

Tuyên Đại Vũ lạnh mặt chỉ một ngón tay về phía cửa, “Đi nhanh.”

Chàng trai nọ liền co chân lại, vỗ vỗ miệng nói: “Nửa đêm nửa hôm còn gây sức ép cái gì chứ? Bây giờ gọi xe về cũng phải mất tới mấy tiếng đồng hồ, tôi còn ngủ gì nữa?”

“Tôi quản cậu ngủ hay không đấy à! Tóm lại đừng ăn vạ ở nhà tôi, muốn đi đâu thì đi!”

“Tối mù mù thế này, tôi đi đâu được?”

Tuyên Đại Vũ gắng gượng dần nén cơn giận, nói với cậu trai kia: “Để tôi nói cho cậu biết nhé, từ cửa nhà tôi đi ra ngoài, quẹo về bên phải, lên đường lớn, đi thẳng về hướng đông...”

“Tôi không biết đường đâu!” Cậu trai cắt ngang lời Tuyên Đại Vũ.

Tuyên Đại Vũ rút ra mười tờ tiền từ trong ví, nhét vào tay cậu ta.

“Từ nay tiền đủ cho cậu đi xe rồi chứ hả?”

Chàng trai xoắn xoắn mấy tờ tiền trong tay, nhếch mí mắt lên nhìn Tuyên Đại Vũ, nói: “Hơn nửa đêm xách tôi đến giường anh, sau đó lại cho tôi một số tiền... Sao mà tôi càng cân nhắc càng cảm thấy việc này không bình thường thế nhỉ?”

Cậu ta vừa nói thế, Tuyên Đại Vũ liền bắt chợt nhớ tới một câu, chính là câu ban nãy Hạ Diệu nói lúc nằm sấp trên lưng hắn. Cậu ta nói có một người đàn ông thích cậu ta, khi ấy “tưởng nhầm” là Hạ Diệu nói, hóa ra là thằng cha này nói.

Tuyên Đại Vũ dường như hiểu ra được chút gì đó, ánh mắt âm trầm liếc xéo về phía tên kia.

“Có phải cậu là gay, mưu đồ dính lấy tôi không?”

Chàng trai trên giường lập tức nhảy dựng lên, bắt ngờ bỏ nhào về phía Tuyên Đại Vũ.

“Mẹ kiếp anh mới là gay đấy!”

Tuyên Đại Vũ dùng một quyền quăng lại tên kia về giường, cậu chàng nhe răng nhếch mép trên giường, kêu đến đặc biệt sôi máu.

Tuyên Đại Vũ đánh giá cậu ta một chút, áo sơ mi hoa hòe cùng quần bò thùng lố, cách ăn mặc điển hình của một tên lưu manh. Trên mặt đất có một tấm chứng minh thư, là rơi ra từ túi quần của tên kia trong lúc tranh chấp ban nãy.

Tuyên Đại Vũ nhặt lên nhìn thử, không khỏi sững sờ.

“Cậu tên là Vương Trì Thủy?”

Vương Trì Thủy nhướn mày, “Chính là gia!”

“Vậy hôm nay xem như cậu rơi vào tay tôi rồi!”

“Gi cơ?”

“Tôi chính là Đại Vũ.”

“...”

*Chú thích: Tên của Tuyên Đại Vũ và Vương Trì Thủy ghép lại là Đại Vũ Trì Thủy, dịch ra là Đại Vũ trị thủy, đây cũng là một truyền thuyết nổi tiếng của Trung Quốc thời xưa.

Theo truyền thuyết, Đại Vũ là vị vua đầu tiên của nhà Hạ trong lịch sử Trung Quốc, được coi là người sáng lập ra triều đại này. Ông được nhớ tới nhiều nhất với tư cách là người đã có công phát triển kỹ thuật trị thủy chinh phục các sông ngòi Trung Quốc. Thay vì trực tiếp đắp đập ngăn dòng chảy của sông, ông đã thực hiện một hệ thống kênh mương thủy lợi truyền giảm nước lũ vào các cánh đồng, cũng như chi tiêu lớn cho nỗ lực nạo vét lòng sông. Đại Vũ đã dành hầu hết thời gian cá nhân của mình để hỗ trợ công tác nạo vét dải phù sa của con sông trong 13 năm cho đến khi dự án hoàn thành. Việc nạo vét thủy lợi đã thành công và cho phép văn hóa Trung Hoa cổ đại phát triển dọc theo sông Hoàng Hà, sông Vị và đường thủy của vùng trung tâm Trung Quốc. Dự án này đã khiến Đại Vũ nổi tiếng trong suốt lịch sử Trung Quốc, và được gọi trong lịch sử Trung Quốc là “Đại Vũ trị thủy”.

(theo wiki)

34. Chương 34 - Dẫn Trộm Vào Nhà

Vương Trì Thủy còn chưa kịp phản ứng thì đã bị Tuyên Đại Vũ xách cổ áo, vừa kéo vừa lôi ra phòng khách. Tuyên Đại Vũ lấy uy hiếp làm chủ, đánh người làm phụ, không kiêng nể gì mà chà đạp Vương Trì Thủy một phen, vừa khua nắm đấm vừa ép hỏi: “Có đi hay không? Có đi hay không?”

Vương Trì Thủy này thật không phải kiêu binh thường, nếu đổi lại là người khác, sớm đã ôm một nghìn đồng mà bỏ chạy, nào có ai lại vẫn ở đây tự chuốc lấy khổ? Nhưng Vương Trì Thủy lại không như vậy, Tuyên Đại Vũ càng xua đuổi cậu ta, cậu ta lại càng bám dính không chịu đi.

“Tôi bảo này anh trai, anh cũng quá là vô tình đấy! Nhà anh rộng rãi thế này, tôi tùy tiện tìm một chỗ là ngủ được rồi, có thể gây trở ngại cho đại sự của anh bao nhiêu chứ?”

Tuyên Đại Vũ lạnh mặt nói: “Tôi không có thói quen để kẻ khác ngủ lại nhà mình.”

“Vậy người vốn ở trên lưng anh thì sao? Nếu anh không định để cậu ta ngủ lại đây một đêm, anh còn công cậu ta về nhà làm gì?”

“Cậu ta là ngoại lệ!”

Vương Trì Thủy nói: “Vậy anh cũng xem như tôi là ngoại lệ đi.”

Tuyên Đại Vũ vẻ mặt chán ghét đánh giá Vương Trì Thủy, “Cậu thì có tư cách gì để làm ngoại lệ chứ?”

“Thì chính là dựa vào cái tên của chúng ta đây!”

Vương Trì Thủy vừa nói vừa rút chứng minh thư ra, quơ quơ trước mặt Tuyên Đại Vũ.

“Cậu kia nói như nào ấy nhỉ? Kiếp trước năm trăm lần ngoái đầu nhìn lại, mới đổi được kiếp này một lần chạm mặt...”

Tuyên Đại Vũ mặt đầy hắc tuyến, “Đó là kiếp trước năm trăm lần ngoái đầu nhìn lại, mới đổi được kiếp này một lần gặp gỡ thoáng qua...”

“Đúng đúng đúng, không phải chạm mặt, chính là gặp gỡ thoáng qua, cũng chẳng khác nhau là mấy. Đây chính là duyên phận của chúng ta, uống say công nhâm người lại có thể công về một người có tên ghép thành đôi với mình, kiếp trước chẳng phải đã ngoái đến sái cả cổ hay sao?!”

“Lượn lượn lượn, không cần lắm miệng với tôi, cầm tiền rồi biến nhanh đi!”

Tuyên Đại Vũ đẩy Vương Trì Thủy ra ngoài.

Vương Trì Thủy túm lấy tay áo Tuyên Đại Vũ không buông, vẫn lải nhải nói: “Đại Vũ trị thủy, Đại Vũ trị thủy, không có trị thủy tôi đây, ai biết anh là Đại Vũ chứ?”

“Mẹ kiếp tôi không trị thủy thì tôi cũng là hoàng đế lão tử!”

Vương Trì Thủy bị đẩy tới cửa, hai tay gắt gao bám chặt lấy khung cửa, đầu thò vào khe lấy khe cửa, gắng sức cười he he bảo Tuyên Đại Vũ: “Hoàng đế thì lại càng phải quan tâm tới bách tính muôn dân trong thiên hạ nha!!”

Tuyên Đại Vũ ngó mu bàn tay níu lấy khung cửa đến nổi đầy gân xanh của Vương Trì Thủy, màu mắt liền trầm xuống, rầm một tiếng quăng cửa ra, tức giận nói: “Cho cậu ngủ ở đây là được chứ gì?”

Gom lại một thân hàn khí đi vào phòng ngủ, hẩn cảm ra một chiếc gối ném vào người Vương Trì Thủy.

“Ngủ phòng khách!”

Vương Trì Thủy nói: “Tôi ngủ một mình bên ngoài sợ lắm.”

“Muốn chết không?” Tuyên Đại Vũ tức giận cảnh cáo: “Thành thật ở bên ngoài cho tôi, dám thò một chân vào đây thử xem!”

Tuyên Đại Vũ rầm một tiếng đóng cửa phòng lại, khóa trái từ bên trong, sau đó đeo tai nghe vào, miễn cho bị kẻ nào đó quấy rầy.

Vừa nhắm mắt liền ngủ thẳng tới hừng đông, Tuyên Đại Vũ tỉnh dậy uể oải vươn vai, cánh tay mỏi đến gần như không nhấc lên nổi. Lúc này mới nhớ tới chuyện đêm qua, cũng không biết tên khốn kia đã đi hay chưa? Nghĩ vậy, Tuyên Đại Vũ liền xỏ dép lệt xệt lê ra ngoài.

Đẩy cửa ra, thấy trên sofa chỉ còn lại một chiếc gối tro tro, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Kết quả, ánh mắt vừa đảo ra cửa, thần kinh lại bị kéo căng lần nữa.

Giá để giày trống không.

Bốn năm đôi giày da trên ấy đã không cánh mà bay, trong đó có một đôi là giày da cá sấu đắt tiền, đặc biệt mang về từ Italy, còn chưa đi được lần nào đã biến mất. Lại chạy sang phòng ngủ bên cạnh, mở tủ quần áo ra, thấy toàn bộ trang phục cũng bị lấy mất, chỉ còn lại mấy bộ đồ tắm, quần lót và tất...

Ví da lại càng chẳng cần phải nói, di động và hơn một vạn tiền mặt cùng mấy tấm card bên trong đều bị cuốn đi.

Mất tiền chỉ là chuyện nhỏ, khốn nạn với đáng giận nhất chính là không quần áo không điện thoại, không thể ra ngoài lại chẳng liên lạc được với ai, chỉ có thể ngồi ngốc mỗ ở đây.

Địch mợ! Tuyên Đại Vũ siết nắm tay răng rắc, khuôn mặt tái xanh cúi xuống nền nhà, đang trợn trừng đến xuất thần, chuông cửa đột nhiên vang lên.

35. Chương 35 - Đêm Qua Người Tôi Cấn Không Phải Là Cậu?

Tuyên Đại Vũ đi ra mở cửa, liền thấy Hạ Diệu đang đứng bên ngoài.

Sắc mặt âm trầm của Tuyên Đại Vũ nháy mắt đã hòa dịu xuống không ít, nổi cảm tức trong lòng cũng bốc hơi phân nửa, hắn bất chợt chớp chớp lấy ót Hạ Diệu, thở dài một tiếng.

“Cuối cùng cậu cũng tới rồi!”

Hạ Diệu không để ý Tuyên Đại Vũ đang nói gì, cậu chỉ dồn sức nhìn chăm chăm vào tai hắn.

“Nhìn gì đấy?” Tuyên Đại Vũ hỏi.

Hạ Diệu nói: “Nhìn xem có phải tai cậu bị tôi cấn hỏng rồi không?”

Tuyên Đại Vũ về mặt lơ ngơ, “Cậu cấn tai tôi khi nào?”

“Đêm qua uống rượu xong... tôi mơ mơ hồ hồ nhớ là tôi cấn tai cậu, có vẻ còn dùng lực không nhỏ. Sáng sớm nay tỉnh dậy, thấy trong miệng còn vị tanh tanh, tôi nghĩ là đã cấn cậu đến chảy máu, vội vàng chạy tới xem thử.”

Tuyên Đại Vũ dùng tay lật lật tai mình, rất kinh ngạc nói: “Không mà! Tai tôi chẳng có cảm giác gì cả! Nếu thật sự bị cậu cấn, cho dù không tàn cũng phải rụng một khối thịt đi?”

“Vậy người tôi cấn là ai chứ?” Hạ Diệu xoa xoa gáy, “Tôi nhớ rõ đêm qua chính cậu là người cấn tôi về nhà, trên đường đi tôi ngậm tai cậu rửa loạn...”

“Cậu đừng nhắc chuyện này nữa đi!” Tuyên Đại Vũ ngắt ngang lời Hạ Diệu, “Kể đêm qua tôi cố gắng về không phải cậu.”

Hạ Diệu càng thêm lơ mơ, “Không thể nào! Cậu không cấn tôi, vậy ai đã đưa tôi về nhà? Tôi nhớ rõ ràng, là cậu cấn tôi ra khỏi câu lạc bộ mà.”

Nói tới việc này Tuyên Đại Vũ lại giận không kiềm được, “Tôi cũng nhớ rõ ràng người tôi cấn là cậu, ai dè chờ tới khi tôi cấn về nhà rồi, vừa quăng xuống giường, mẹ kiếp thế nào lại đổi thành người khác!”

Khóe miệng Hạ Diệu giật giật, “Là ý gì?”

Tuyên Đại Vũ kể lại cho Hạ Diệu nghe chuyện đêm qua, Hạ Diệu lập tức nín khe, bực không được mà cười cũng chẳng xong, vẻ mặt phức tạp như đang phải nhẫn nhịn đến nội thương.

“Còn có loại chuyện này nữa sao? Không phải trước đó cậu ta đã theo dõi cậu đấy chứ?”

“Tôi vừa trở về Bắc Kinh chưa được hai ngày, một tên trộm vặt như cậu ta, làm gì có được cái năng lực ấy?”

Hạ Diệu thoáng ngừng một chút, nín cười hỏi: “Cậu ta thực sự tên là Vương Trì Thủy?”

“Nói thừa, chứng minh thư tôi cũng xem rồi, còn có thể là giả sao?”

Hạ Diệu bật cười ha hả, cười đến nỗi Tuyên Đại Vũ phải bóp cổ cậu.

“Tôi bảo này, cậu nhận đi thôi! Người anh em ấy vừa thấy liền biết chính là quý nhân của đời cậu rồi, cậu xem tên hai người xứng đôi cỡ nào kia!” Nói xong lại không kiềm được mà cười lớn một trận.

“Tôi khinh!” Tuyên Đại Vũ bảo, “Có thể xứng bằng tên chúng ta sao?”

“Tên chúng ta xứng chỗ nào?”

Tuyên Đại Vũ giải thích đầu ra đây, “Tôi là Đại Vũ, quân vương khai quốc của triều Hạ, cậu họ Hạ, tên Diệu, toàn bộ vinh diệu của triều Hạ đều nằm trong tay tôi, cậu chính là người trong lòng bàn tay tôi! Hiểu không?”

Hạ Diệu khịt mũi khinh bỉ, “Cậu đây là gắng gượng móc nối.”

Tuyên Đại Vũ không nói gì, ánh mắt thẳng tắp nhìn Hạ Diệu chăm chăm, mũi mũi mắt mắt, nhìn đến đặc biệt chú tâm.

“Củ cải trắng bự, sao cậu lại trở nên đẹp trai vậy chứ?”

Hạ Diệu liếc xéo hắn, “Cậu nói mấy lần rồi hả? Trong lòng tự biết là được rồi, cứ nói ra làm gì?”

Tuyên Đại Vũ cười xấu xa, nhéo nhéo mắt Hạ Diệu, Hạ Diệu bộp một cái đánh tay hắn ra, tự mình cân nhắc, “Hôm qua không phải cậu đưa tôi về, vậy là ai đã đưa tôi về nhà chứ?”

“Bành Trạch?” Tuyên Đại Vũ vừa nói xong liền phủ nhận luôn, “Không thể nào, cậu ta về trước chúng ta.”

“Rõ ràng tôi nhớ đã cắn tai một người, cái loại cảm giác này đặc biệt chân thực...”

Tuyên Đại Vũ nói: “Có lẽ là nằm mơ đấy, với cái đám rặng này của cậu, nếu thật sự bị cậu cắn, người ta đã sớm tới tìm cậu liệu mạng rồi.”

Chỉ mong là vậy... Hạ Diệu thầm nghĩ.

“À phải rồi, vụ trộm của cậu thiệt hại lớn ghê, có cần lập án điều tra không?”

Tuyên Đại Vũ bảo: “Không cần lập án, tôi mất mặt lắm! Nếu cậu tiện thì lên giúp tôi điều tra một chút thử xem, sớm muộn gì tôi cũng phải bắt cho được thằng khốn này.”

Hạ Diệu gật đầu.

Hai người lặng im ngồi một lúc, Tuyên Đại Vũ quay sang nhìn Hạ Diệu, bảo: “Hôm nay là cuối tuần, ra ngoài lượn một vòng với đại ca đi!”

“Tôi đăng ký một lớp đặc huấn bảo tiêu ngắn hạn mất rồi, cuối tuần phải tới đó huấn luyện.”

Tuyên Đại Vũ lấy làm khó hiểu, “Cậu đăng ký làm gì? Cậu còn muốn làm cả bảo tiêu sao?”

“Không phải, lớp đào tạo ngắn hạn của bọn họ không có mục tiêu rõ ràng, cái tôi hướng tới chính là khóa học huấn luyện chống khủng bố và kỹ thuật trinh sát đặc chủng. Còn cả một chút phòng chống bạo lực, truy tung, tóm bắt nữa, rất kích thích mà cũng rất hữu dụng trong thực tế.”

“Vậy tôi đi cùng cậu nhé.” Tuyên Đại Vũ bảo.

Hạ Diệu liếc nhìn Tuyên Đại Vũ, “Cậu đi cùng tôi làm gì?”

Tuyên Đại Vũ cười, “Không làm gì, chỉ là muốn ở cạnh cậu nhiều hơn thôi.”

Hạ Diệu do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý.

36. Chương 36 - Đau Đến Thực Tiêu Hồn

“Anh ơi, em mua sữa đậu nành và bánh quẩy rồi này, anh ra ăn đi!”

Viên Tung từ nhà vệ sinh đi ra, Viên Như nhìn chòng chọc hắn hồi lâu, nhin không được liền hỏi: “Anh, sao em cảm thấy tai anh bên to bên nhỏ ấy nhỉ?”

“Chắc nhìn nhầm rồi?”

Viên Tung cầm một chiếc bánh quẩy lên, hai ba miếng đã ăn hết.

Viên Như tiến sát tới trước mặt Viên Tung, tỉ mỉ quan sát một hồi, nơi bị Hạ Diệu nhay đi nhay lại đã sưng đỏ quá thể. Càng kinh khủng hơn chính là những chỗ bị cắn rách da hiện giờ đã kết vảy, khắp cả tai vết thương buồn thiu, nhìn trông thê thảm cực kỳ.

Viên Như âm thầm lú lút, “Anh, cái tai này của anh bị làm sao thế?”

Viên Tung mạn bất kinh tâm đáp: “Bọ cạp quắp.”

“Con bọ cạp này phải lớn cỡ nào chứ?”

Viên Tung nghĩ thầm: nói chung là lớn hơn em.

Viên Như ăn qua loa một chút điểm tâm rồi vào phòng ngủ kiểm ít thuốc trầy da mang ra bôi cho Viên Tung, vừa bôi vừa thử thăm dò: “Anh, tại sao Hạ Diệu lại đăng ký học lớp huấn luyện của anh?”

Mi cốt lãnh ngành của Viên Tung khẽ nhú, hần thản nhiên đáp: “Không rõ.”

“Em nghe học viên của chúng ta nói, hần tới đây là vì hối hận trước kia đã đối với em như vậy, muốn em tha thứ. Tóm lại là đủ thứ linh tinh cả, nói gì cũng có, nếu hần thật sự có ý kia, em đang suy nghĩ liệu nên cho hần thêm một cơ hội hay không? Bất lực cũng không phải bệnh nan y, chưa biết chừng tìm được một phương thuốc cổ truyền nào đấy, lại có thể chữa.”

Viên Tung biết rõ cây củ cải trắng bự kia của Hạ Diệu lúc sản xuất nước có kinh lực thế nào, với cái mã lực kia, còn có thể là bất lực sao?

* * *

Vào cuối tuần, Viên Tung luôn tới công ty sớm hơn một tiếng so với bình thường, kiểm tra từng góc ngách trong sân huấn luyện và phòng huấn luyện một lượt. Nhìn xem có tiềm ẩn nhân tố nguy hiểm nào không, tránh cho khi huấn luyện không cẩn thận lại đụng bị thương củ cải trắng nhà hần.

Sau khi kiểm tra xong toàn bộ, Viên Tung quay về phòng làm việc, lúc này đám học viên mới lục tục tới.

Hạ Diệu đến cùng Tuyên Đại Vũ, Tuyên Đại Vũ khoác vai cậu, hai người cười cười nói nói. Viên Tung mặt không biểu cảm đẩy cửa đi ra, chỉ vào một quản lý viên đứng cách đó không xa, “Anh, lại đây.”

Hạ Diệu đang định tới phòng thay đồ, đột nhiên bị quản lý viên chặn lại.

“Việc huấn luyện của chúng ta đều là tiến hành bí mật, không phải học viên thì không được vào phòng huấn luyện.”

Hạ Diệu buồn bực, “Vừa rồi lúc tiến vào tôi đã đánh tiếng với bảo vệ ngoài cổng, anh ta gạt đầu đồng ý rồi.”

“Đó là anh ta thất trách.” Quản lý viên nói.

Hạ Diệu xuống nước bảo: “Hôm nay đều chỉ là một vài bài huấn luyện sức mạnh cơ bản thôi, cậu ấy ở bên cạnh xem chắc hần không vấn đề gì chứ?”

“Thứ lỗi, như vậy cũng không được.” Quản lý viên rất kiên quyết.

Tuyên Đại Vũ nổi nóng, “Mẹ kiếp có cái công ty bảo tiêu thôi mà cũng nặng hình thức vậy! Học viện cấp cao an toàn hơn các anh tôi cũng từng tới rồi, có thể này đâu...”

Hạ Diệu ngăn hần lại, bảo với quản lý viên: “Để tôi đi nói với Viên tổng.”

Hạ Diệu bảo Tuyên Đại Vũ tạm thời đứng ngoài chờ cậu, một mình đi vào phòng làm việc của Viên Tung.

Viên Tung đang chờ cậu bên trong.

Hạ Diệu vừa đẩy cửa ra liền cao giọng chất vấn, “Anh có ý chứ gì?”

Viên Tung còn chưa kịp trả lời, Hạ Diệu đã tự động cầm nín.

Tại hần... sao lại...

“Có ý gì?” Viên Tung hỏi cậu.

Hạ Diệu thần tốc quay người đi, bước nhanh về phía cửa.

“Không có gì, tôi có một người bạn muốn vào huấn luyện cùng tôi, nếu quy định đã không cho phép, vậy tôi...”

“Đứng lại!” Viên Tung uy thanh quát chặn.

Hạ Diệu dừng lại trước cửa, âm thầm chửi rủa hai tiếng, một đám mây đen khổng lồ dần dần phủ chụp xuống.

Viên Tung đứng sau lưng Hạ Diệu, một luồng nhiệt khí phả vào tai Hạ Diệu.

“Cẩn người xong liền định bỏ chạy như vậy?”

Hạ Diệu liếc xéo Viên Tung, khẩu khí lạnh lẽo bảo: “Ai cần anh?”

Viên Tung bị vẻ mặt rõ ràng không giấu được chột dạ lại vẫn cố tỏ ra bình tĩnh của Hạ Diệu làm cho mặt cười, ông chú già còn bắt chước giọng điệu non nớt của trẻ con, bảo: “Bị chó nhỏ cắn.”

Hạ Diệu âm thầm quăng ra một ánh mắt lạnh lẽo khinh bỉ, sau đó quay mặt về phía Viên Tung, giọng điệu ngang ngược bảo: “Chính tôi cần đấy, tôi cần anh thì lại làm sao? Tôi tụ tập bạn bè thì liên quan gì đến anh? Ai bảo anh đi theo tôi?”

Viên Tung nói: “Ai bảo cậu ghẹo người như vậy?”

Hạ Diệu âm ỉt, “Ai ghẹo anh?”

“Cậu.”

Hạ Diệu nín nhịn một hồi lâu, cuối cùng không nhẫn được nữa liền kêu: “Được rồi, anh nói xem chuyện này phải giải quyết thế nào? Mua thuốc hay xin lỗi, cứ thoải mái đi!”

“Cho cậu hai lựa chọn, hoặc là để tôi cắn cậu một cái, hoặc là cậu lại cắn tôi thêm cái nữa.”

Đôi mày kiếm của Hạ Diệu khê chau, “Nếu tôi không chọn thì sao?”

“Vậy cứ để bạn cậu ở ngoài chờ cho mát đi!”

Hạ Diệu vừa nghĩ Tuyên Đại Vũ mới trở về, lúc này cậu lại đi làm, thời gian hai người gặp nhau vốn đã hữu hạn. Hơn nữa ban nãy cậu vừa hùng hổ khí thế tiến vào đây, giờ lại ra ngoài nói việc không thành, cũng quá là mất mặt đi!

Vừa nghĩ như vậy, Hạ Diệu liền lạnh mặt đi tới trước người Viên Tung, hung hăng túm lấy cổ áo hắn, kéo đầu hắn xuống, cắn thêm phát nữa vào bên tai vốn đã bị thương của hắn.

Đau đến thật tiêu hồn...

Hạ Diệu cắn xong liền cấp tốc xoay người bỏ chạy ra cửa.

“Đột một lát!”

Lại muốn gì nữa? Hạ Diệu trừng mắt xoay người lại, bất chợt một bộ đồ huấn luyện được ném tới.

“Đừng mặc bộ kia của cậu nữa, đổi cái này đi.”

Lần trước Hạ Diệu lẫn lộn trên mặt đất, quần áo bị mài rách toàn bộ, ngực bị xước thương một mảng, khiến Viên Tung đau lòng mãi không thôi. Hắn lập tức trở về tìm người may gấp bộ quần áo này, phần ngực, đùi quần với cánh mỏng đều được gia cố thêm một lớp, để những tiểu bảo bối kia được sinh hoạt trong điều kiện an toàn thoải mái nhất.

Rate this:

37. Chương 37 - Tranh Chấp

Lúc Hạ Diệu tập luyện, Tuyên Đại Vũ liền ngậm điều thuốc đứng một bên ngắm nhìn. Thi thoảng thấy Hạ Diệu tung ra một cú đá đẹp mắt hay làm ra động tác gì tiêu sái, lại vỗ tay hưởng ứng hoặc huýt gió một tiếng. Mỗi lần như vậy, Hạ Diệu đều phóng đường nhìn qua, hai người trao đổi ánh mắt, liền ngầm hiểu lòng nhau mà mỉm cười.

Đợi tới lúc giải lao, Tuyên Đại Vũ liền đưa khăn mặt ướt cho Hạ Diệu, hai người ngồi tán gẫu với nhau. Hạ Diệu thần thái phi dương, khua chân múa tay, nói đến đặc biệt hăng say. Dường như thời gian mười phút

ngủ giải lao hoàn toàn không đủ để cậu biểu đạt, mỗi lần tiếng còi của huấn luyện viên vang lên, Hạ Diệu đứng dậy đi về phía hàng ngũ, nhất định phải ngoái đầu lại bồi thêm một hai câu.

Viên Tung phát hiện ra, tính cách của Hạ Diệu đặc biệt phong phú.

Đối với người cậu thích, cậu có thể nói bất kỳ chuyện gì, nhiệt tình như lửa; đối với người cậu không thích, cậu có thể trầm lặng kiệm lời, lạnh lùng như sương. Mà hắn vừa hay bị đặt ở phần trung gian, thái độ không rõ là thích hay ghét, không nóng không lạnh, không mặn không nhạt. Chính loại thái độ này càng khiến Viên Tung cảm thấy như có trăm cái móng đang gãi vào tim.

Đặc biệt là khi trường hợp của phần “thích” bày ra trước mặt Viên Tung, tư vị ấy hết như một vại dưa chuột muối giấm, bạn có thể tưởng tượng nó chua đến mức nào rồi đấy!

Tiết đầu tiên của buổi học chiều, Viên Tung liền ra khỏi phòng làm việc, đích thân đi giám sát học viên tập luyện.

Tuyên Đại Vũ vẫn ngồi ở vị trí ban sáng, nhưng trước mặt đột nhiên xuất hiện một đạo thân ảnh, trực tiếp che chắn mất tầm nhìn Hạ Diệu của hắn. Tuyên Đại Vũ cứ tưởng chỉ là ngẫu nhiên, bèn tạm thời chuyển đường nhìn ra chỗ khác, kết quả tới khi quay đầu lại, vẫn thấy đạo thân ảnh kia đứng đó, che chắn Hạ Diệu đến đặc biệt kín kẽ.

Đậu xanh! Sao lại không có mắt vậy chứ?

Tuyên Đại Vũ dụi tắt diều thuốc, đứng dậy đi vòng quanh phòng huấn luyện, vừa đi vừa nhìn ngó xung quanh. Trông bên ngoài như đang xem xét điều kiện của nơi này, thực tế ánh mắt lại vẫn luôn quét về phía trung tâm hàng ngũ.

Kết quả, bất luận Tuyên Đại Vũ có đi đến đâu, Viên Tung đều xoay người đến đó, hơn nữa góc độ còn tính toán tương đối chuẩn xác. Cho dù Hạ Diệu chuyển động thế nào, Tuyên Đại Vũ cũng chỉ chụp được một vài khớp xương, hơn nữa còn là nhoáng vụt qua, hoàn toàn không thấy rõ. Cho dù Tuyên Đại Vũ gia tăng tốc độ di chuyển cũng chẳng ăn thua, bởi vì hắn cách Hạ Diệu xa, Viên Tung cách Hạ Diệu gần. Cho dù hắn có đi nhanh hơn mấy bước, Viên Tung cũng chỉ cần di chuyển một bước nhỏ là đã đủ để che chắn hắn rồi.

Đệt, thật là kỳ quái!

Cứ như vậy giằng co hơn một tiếng đồng hồ, Tuyên Đại Vũ đã nhận ra, người anh em này là cố ý.

Lần này hắn không nhìn Hạ Diệu nữa, mà chuyển sang nhìn chòng chọc Viên Tung.

Người này mặc dù mặc huấn phục giống học viên bình thường, nhưng khí tràng mạnh mẽ toát ra lại hoàn toàn khác biệt với mọi người. Đường nét khuôn mặt cực kỳ cứng rắn, mi cốt cao vút cùng ánh mắt thô lệ tạo nên khí chất lẫm liệt đặc biệt chỉ có ở đàn ông phương bắc. Học viên nào cũng nhìn hắn bằng ánh mắt kính nể và căng thẳng, thậm chí có người bởi vì bị hắn tới gần mà lộ ra nét mặt cực độ bất an.

Thật rõ ràng, hắn chính là tổng huấn luyện viên của nơi này, cũng chính là Viên tổng mà Hạ Diệu nhắc tới ban nãy.

Có lẽ vì đặc biệt quan tâm tới Hạ Diệu, khiến Tuyên Đại Vũ lơ mờ cảm thấy, ánh mắt của Viên Tung mặc dù tản mát, nhưng tụ điểm vẫn luôn là trên người Hạ Diệu.

Lúc đầu luyện tập thể, Hạ Diệu bị một học viên phía trước gây trở ngại, động tác chậm mất một nhịp.

Một gã huấn luyện viên cường tráng người nước ngoài hung dữ đập lên hông Hạ Diệu, cũng là đập thẳng vào lòng Viên Tung. Viên Tung quên luôn cả di chuyển thân thể để che chắn đường nhìn của Tuyên Đại Vũ, cứ như vậy khiến Tuyên Đại Vũ thấy được.

Trong lòng Tuyên Đại Vũ phùng một cái bùng lên lửa giận, thế như lửa lan đồng cỏ mà bốc thẳng lên đầu. Hắn dùng chân dụi mạnh diều thuốc, xách một cây gậy xông vào giữa đám người.

“Địch cụ! Có loại đánh người bậy bạ như chúng mày sao? Cũng không nhìn cho rõ xem là lỗi của ai...”

Tuyên Đại Vũ còn chưa xông tới trước mặt gã huấn luyện viên người nước ngoài, đã bị đám học viên ba chân bốn cẳng chế trụ. Tuyên Đại Vũ nhận thấy lấy một địch nhiều không có phần thắng, liền quay phắt

người vọt về phía phòng dụng cụ, ở bên trong quảng vung đá đập, tiếng rầm rầm làm chấn động tới cả nhân viên công tác bên ngoài, mãi hồi lâu sau mới hoàn hồn để xông vào ngăn cản.

38. Chương 38 - Tuyên Đại Thiếu Gia Làm Loạn Không Hối Tiếc

Hạ Diệu chen qua đám người chui lên phía trước, sợ bọn họ không chế ngự được Tuyên Đại Vũ, mâu thuẫn tiến thêm một bước trở nên gay gắt, đến khi ấy áp dụng phương pháp cứng rắn, người chịu thiệt nhất định sẽ là Tuyên Đại Vũ. Cậu chạy bước lớn tới trước mặt Tuyên Đại Vũ, ôm nhào lấy hắn từ phía sau, cổ tay nắm trụ cổ hắn, gắt gao kiềm giữ hắn lại, đồng thời dùng sức đoạt lấy cây gậy trong tay hắn.

Hạ Diệu tức giận rống lên bên tai Tuyên Đại Vũ: “Mẹ nó cậu điên rồi sao?”

Hạ Diệu gầm lên tiếng này, một mặt là giận dữ quát Tuyên Đại Vũ, mặt khác cũng là để cảnh cáo những người phía sau. Đây là anh em của tôi, hắn làm ra chuyện gì, trách nhiệm sẽ do tôi gánh vác, các người đừng có ai đụng vào hắn.

“Ai điên?” Tuyên Đại Vũ mắt đỏ ngầu hỏi Hạ Diệu: “Cậu cứ như vậy để hắn ta đá một cú? Hắn ta dựa vào cái gì mà đá cậu? Mông cậu là thứ hắn ta đá được sao?”

Hạ Diệu quát lại, “Đây là tập luyện!”

“Tập luyện thì có thể đá loạn sao? Cậu xem tôi là kẻ mù à? Rõ ràng là do tên phế vật kia cản đường cậu, có gì người bị đá lại là cậu?” Tuyên Đại Vũ chỉ vào tên huấn luyện viên đánh người, âm âm mắng chửi, “Mẹ kiếp mày tưởng mày là tổng tư lệnh quân khu đấy à? Muốn đánh ai thì đánh hã! Đến chỗ mày huấn luyện là đã cho mày thể diện rồi, mày còn dám hống hách!”

Tiếng Trung của huấn luyện viên người nước ngoài kia tương đối trôi chảy, bị Tuyên Đại Vũ chửi rửa như vậy, trong lòng hiển nhiên không phục. Gã siết chặt nắm đấm định xông tới, nhưng lại bị Viên Tung dùng tay ra hiệu lui trở về.

“Mẹ kiếp cậu đủ rồi đấy!” Hạ Diệu trực tiếp đâm mạnh một quyền vào ngực Tuyên Đại Vũ.

Tuyên Đại Vũ thở hồng hộc, ánh mắt sắc lẹm vẫn không dịu xuống, đường nhìn dịch chuyển từ gã huấn luyện viên sang người Viên Tung.

“Tôi nói cho các người biết, đập phá thiết bị chẳng là cái thá gì! Đã chọc vào tôi, công ty bảo tiêu này của các người cũng phải đóng cửa! Đánh người? Đến phiên các người tự tát vào mặt mình đi!”

Viên Tung chẳng nói một lời, ánh mắt lạnh cứng như lưỡi dao sắc bén, cắt chọc thẳng vào thần kinh Hạ Diệu.

Hạ Diệu siết chặt cánh tay, sống chết ôm lấy Tuyên Đại Vũ, vừa ép hắn ngậm miệng vừa che chở cho hắn mà lúi ra ngoài. Lúc đi lướt qua người Viên Tung, ánh mắt Hạ Diệu một khắc cũng không rời mà nhìn chăm chăm vào Viên Tung, thẳng tới khi kéo được Tuyên Đại Vũ bình yên vô tổn đi ra khỏi đám người, ánh sáng hội tụ trong mắt mới dịu xuống.

Viên Tung thấy được trong mắt cậu vẻ quyết tuyệt không thể lay động, như gà mẹ đang che chở cho gà con. Nếu giờ phút này mà làm tổn thương Tuyên Đại Vũ, nhất định cũng sẽ làm tổn thương tới Hạ Diệu.

Vì một chút khả năng có thể tạo thành cảm xúc tiêu cực cho Hạ Diệu ấy, cho dù mất hết thể diện, hắn cũng nhẫn.

Chẳng mấy chốc, từ phía sau vang lên tiếng nghị luận cùng chửi rửa của mọi người.

“Cứ thế để cho hắn đi sao? Đồ đạc thì thế nào? Tự nhiên mất trắng?”

“Hắn dựa vào cái gì mà điên cuồng như vậy? Con cháu của cán bộ cấp cao thì giỏi lắm đấy à!”

“...”

Viên Tung xoay người lại, quay mặt về phía mọi người, đậm nhạt nói: “Tiếp tục huấn luyện.”

Vốn còn có người định làm âm ỉ, nhưng vừa nhìn thấy sắc mặt của Viên Tung, tất cả đều ngoan ngoãn ngậm miệng, lặng im đi về phía sân huấn luyện.

Hạ Diệu vừa lên xe liền làm âm lên với Tuyên Đại Vũ.

“Nhìn xem cậu làm cái chuyện gì đây?! Chỉ vì một cú đá như vậy, đáng sao! Có ai mà chưa từng bị đánh chứ?”

Tuyên Đại Vũ khẩu khí không hồi tiếc, “Hắn ta thích đánh ai thì đánh, đánh chết tôi cũng chẳng quan tâm, nhưng hắn ta đánh cậu thì chính là không được!”

Hạ Diệu chẳng biết nên nói là tức giận hay cảm động, tư vị không thể gọi tên. Cậu rút ra một điều thuốc, châm hút trong tâm tình phức tạp.

Tuyên Đại Vũ lại bảo: “Cậu còn nhớ không? Hồi chúng ta còn nhỏ, kẻ khác bắt nạt cậu, tôi liền ra mặt thay cậu. Trưởng thành rồi cũng vậy thôi, ai cũng dùng hồng động tới một cọng lông của cậu, chẳng cần biết lý do là gì!”

“Thân thủ tôi tốt hơn cậu, tôi còn cần cậu bảo vệ sao?”

“Nhưng mà cậu trắng hơn tôi!”

Hạ Diệu bực mình, “Cái đó với trắng hay không trắng thì có liên quan quái gì?”

“Quá trắng, sẽ rất dễ dẫn phát ham muốn ngược đãi của kẻ khác.” Tuyên Đại Vũ bảo.

Hạ Diệu hung hăng dụi tắt tàn thuốc, ngửa đầu ra sau tựa vào thành ghế, không nói gì nữa.

Tuyên Đại Vũ ở bên cạnh lăm nhăm một mình, “Hơn nữa ông chú kia, tôi thấy ánh mắt của hắn cứ nhìn cậu chăm chăm, mẹ kiếp liền không yên lòng, đệt!”

“Ông chú kia?” Hạ Diệu nạy mở một khe mắt.

Tuyên Đại Vũ bảo: “Chính là tổng huấn luyện viên của các cậu chứ ai, gọi là Viên gì ấy.”

Ông chú... Hạ Diệu bỗng nhiên mở bừng mắt ra, “Hắn có già như vậy sao?”

Tuyên Đại Vũ dựng thẳng lông mày, “Nói hắn già cậu còn không vui lòng?”

“Không phải không vui lòng, tôi là đang tùy việc mà xét, người ta mới ba mươi, so với chúng ta chẳng lớn hơn là bao. Hắn dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng, công ty mới phát triển chưa được bao lâu, mấy năm nay dốc sức làm ăn cũng thực không dễ dàng, cậu chỉ dùng mấy gậy đã phá hỏng bao nhiêu tâm huyết của người ta?”

Tuyên Đại Vũ hừ lạnh một tiếng, “Mẹ kiếp tôi còn cảm thấy chưa đủ đâu, cho một mối lửa mới đáng!”

Hạ Diệu biết có nói cũng vô ích thôi, Tuyên Đại Vũ từ nhỏ chính là như vậy, hồn nhiên đến vô biên. Chỉ cần là thứ gì hắn nhìn không quen mắt, sẽ bị tiêu diệt đến gần như toàn bộ, đập xuống bùn đất mới thôi.

Yên lặng trong chốc lát, Tuyên Đại Vũ lại bảo: “Ban này tên nước ngoài khốn kiếp kia đá cậu một cú thật hung ác, cậu kéo quần xuống đi, để tôi nhìn thử xem có bị tím không?”

Hạ Diệu nhú mày, “Ban ngày ban mặt giữa đường giữa phố mà đi cởi quần? Cậu bị nhũn não hả?”

“Sợ gì chứ? Ở đây chỉ có hai người chúng ta.”

“Hai người cũng không được!” Hạ Diệu quả quyết nói.

Tuyên Đại Vũ toét miệng cười đều đặn, “Hồi bé chẳng phải ngày nào cậu cũng cởi truồng chạy tới nhà tôi sao? Con trộm nhỏ kia của cậu đều bị tôi bóp bao nhiêu lần rồi, còn thẹn thùng với tôi?”

“Đó là hồi bé, lúc ấy lông còn chưa thềm mọc, bây giờ còn có thể như vậy sao?”

Tuyên Đại Vũ nói: “Chẳng vấn đề, tôi không xem lông, chỉ xem chỗ bị đá thôi.”

“...”

“Cậu kéo quần xuống một khoảng ngắn thôi, chỉ một khoảng ngắn!”

Hạ Diệu cuối cùng cũng nhịn không nổi nữa, hít sâu mười phần hét ra một tiếng “Cút!!!”, giẫm nghiêng chân ga phóng vèo lên đường.

39. Chương 39 - Cùng Sửa Máy Tập

Sau trận náo loạn ấy, Viên Tung cho triệu tập tất cả phó tổng huấn luyện viên và huấn luyện viên các phân đội, nhằm vào sự việc lần này để triển khai một buổi thảo luận. Vấn đề thảo luận trung tâm của hội nghị chính là: làm thế nào để tránh cho loại sự việc này không xảy ra lần nữa.

“Chúng ta mở lớp cũng bốn năm năm rồi, chưa từng gặp phải loại người hỗn hào như vậy!”

“Tôi cho rằng phương pháp giải quyết tốt nhất chính là hoàn trả học phí, loại học viên này chúng ta thực sự không gánh nổi!”

“Viên tổng, anh cảm thấy thế nào?”

Viên Tung trầm nghĩ trong lòng: khó khăn lắm nhóc con mới chịu chui vào hang ổ, ông đây nỗ lực đuổi cậu ta đi sao? Kể cả cậu ta cho một mồi lửa thiêu rụi, ông đây cũng phải quây nhốt cậu ta trong đồng phế tích này.

Trầm mặc hồi lâu, hần kết trượt trượt, hần trực tiếp quăng xuống một câu.

“Học viên này nếu còn tái phạm, cứ giao cho tôi xử lý!”

Thi Thiên Bưu nhíu đôi mày rậm, thuận miệng thốt lên một câu, “Vậy chẳng phải cậu ta càng thảm sao? Đến khi ấy liệu có khả năng mâu thuẫn càng lớn hơn không?”

Một huấn luyện viên ở bên cạnh nhỏ giọng bảo gã: “Anh có gốc không thế? Cậu ta là ai hả? Là em rể của Viên tổng đấy, Viên tổng có thể nhẫn tâm hạ thủ sao? Anh còn không hiểu ý của Viên tổng à? Ý của hần chính là muốn nói: người này về sau không thể đánh.”

“Không có khả năng.” Thi Thiên Bưu ánh mắt kiên định ngay thẳng, “Từ trước tới nay Viên tổng vẫn luôn thiết diện vô tư, đối xử bình đẳng, hần tuyệt đối sẽ không thiên vị cho bất kỳ kẻ nào.”

“Viên tổng khẩu trừ của anh ba ngàn đồng quả có hơi ít.”

“...”

* * *

Liên tiếp bốn ngày sau, Hạ Diệu vì công việc bận rộn nên vẫn chưa rút ra được thời gian để đi tìm Viên Tung. Viên Tung cũng không chủ động liên lạc với cậu, cũng không ai nhắc cậu về việc bồi thường, điều này khiến Hạ Diệu rất phiền lòng.

Tối thứ sáu hôm nay, Hạ Diệu được tan ca sớm, vốn định trực tiếp gọi điện cho Viên Tung. Nhưng rồi suy nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn quyết định tự mình đi tới một chuyến, để tránh không hiểu rõ tình hình lại sinh ra chênh lệch số tiền phải bồi thường.

Lúc Hạ Diệu tới, học viên đều đã tan học, phòng huấn luyện rộng lớn chỉ còn một mình Viên Tung. Từ trong phòng dụng cụ truyền ra tiếng đing đing đang đang, hình như đang được tu sửa, Hạ Diệu cất bước tiến vào.

Viên Tung đang ngồi xổm trên mặt đất sửa chữa một máy huấn luyện tổng hợp, sang thu rồi mà hần vẫn mặc độc chiếc áo ba lỗ, vạt áo cuốn tới ngực, lộ ra cơ bụng tám múi săn chắc. Mồ hôi thấm trên làn da màu

đồng mang dã tính nguyên thủy như rừng mưa nhiệt đới, xuôi theo rãnh ngực rõ nét chảy xuống thành một đường cong khêu gợi hùng hồn.

Hạ Diệu nói thẳng, “Đồ đạc bị đập hư bao nhiêu? Tôi đền.”

Viên Tung như thể không nghe thấy, ngón tay thô lè rút xuống một cây đinh đang ngậm bên khoe môi, vắn vào từng cây. Hoàn toàn không dùng bất kỳ dụng cụ nào, tay không là đã có thể vắn chặt đinh ốc, không để lại một khe dư thừa.

Hạ Diệu phát hiện khuôn mặt Viên Tung lại khôi phục vẻ lãnh khốc âm hàm như buổi đầu gặp gỡ, ánh mắt lúc chuyên chú có chút dọa người. Cho dù không phải nhìn thẳng vào Hạ Diệu, nhưng Hạ Diệu vẫn cảm thấy một cỗ hàn khí lủi từ cột sống lên não bộ.

Hạ Diệu thử lên tiếng lần nữa, “Này, đang hỏi anh đấy, rốt cuộc bao nhiêu tiền?”

Viên Tung đóng nốt cây đinh cuối cùng, bàn tay to lớn nhấc một bên giá đỡ lên, thuận miệng bảo: “Lại đây giúp một tay.”

Hạ Diệu nhất thời không kịp phản ứng.

Lúc này Viên Tung mới hướng mắt về phía cậu, ngữ khí bắt đầu trở về ôn hòa: “Bảo cậu tới giúp một tay không nghe thấy sao? Một chút nhân lực đều không có.”

Hạ Diệu lúc này mới bước qua, nhấc lên đầu kia của chiếc máy tập, hai người cùng đi về phía bờ tường. Sau khi đặt xong, Viên Tung lại bảo Hạ Diệu cùng đi sửa một máy tập khác, hần ở bên này gỡ đinh đinh đang đang, tháo dỡ lắp ráp, Hạ Diệu liền ở bên kia hỗ trợ, đỡ giúp đỡ hoặc chuyển dụng cụ.

Bận rộn hơn hai tiếng đồng hồ, sửa xong mấy chiếc máy tập cuối cùng, gian phòng cũng được thu dọn gọn gàng. Hạ Diệu toát đầy mồ hôi, vạt áo trước đều ướt đầm.

Ngón cái thô ráp của Viên Tung mơn trớn khoe mắt Hạ Diệu, giúp cậu lau đi mồ hôi trên mặt.

“Làm chẳng bao nhiêu, mồ hôi lại chảy rõ nhiều.”

Hạ Diệu hất tay Viên Tung ra, bảo: “Toàn mùi gỉ sắt.”

Viên Tung không nói lời nào, châm một điếu thuốc ngậm lên khoe môi, lẳng lặng nhìn Hạ Diệu.

40. Chương 40 - Nhóc Con Ti Tiện

“Mấy ngày ngủ không ngon rồi chứ hả?”

Hạ Diệu thề thốt phủ nhận, “Sao tôi phải thế? Chẳng phải chỉ là đập hư chút đồ thôi sao? Cũng không phải không thể bồi thường.”

Ngoài miệng tuy nói cứng, kỳ thực trong lòng Hạ Diệu lại rất không đang tâm. Huấn luyện viên ở đây tận chức tận trách, học viên cũng đoàn kết một lòng, vốn bầu không khí rất tích cực, kết quả lại nháo ra chuyện như vậy. Đập hỏng đồ chỉ là chuyện nhỏ, bất kính với huấn luyện viên mới là chuyện lớn, cậu vốn định mượn buổi huấn luyện ngày mai để nói lời xin lỗi, kết quả lại thực sự thiếu kiên nhẫn liền chạy tới đây trước.

“Ai đêm qua một giờ hơn còn chưa ngủ được, lặn qua lặn lại trong ổ chăn đến ngã lộn cổ?”

Trong mắt Hạ Diệu lóe lên một tia lãnh liệt, “Nếu anh đã tới, sao không kêu một tiếng hả?”

Viên Tung lạnh mặt bảo: “Bạn cậu đập hết thiết bị của công ty tôi, dựa vào cái gì tôi phải nói chuyện với cậu?”

“Vậy bạn tôi đập hết thiết bị, anh còn tới nhìn tôi làm gì?”

Hầu kết Viên Tung trượt trượt, khoe môi lãnh liệt ném ra hai chữ.

“Nhớ cậu.”

Để che giấu vẻ mặt mất tự nhiên, Hạ Diệu cố ý nghiêng cổ liếc xéo Viên Tung, bảo: “Đừng dây dưa lãng nhăng nữa, rốt cuộc tốn bao nhiêu tiền? Thử kể xem.”

Viên Tung phả ra một luồng khói trắng từ mũi, thản nhiên đáp: “Không tốn tiền, đều do tôi tự sửa.”

“Vậy tôi trả anh tiền nguyên vật liệu.” Hạ Diệu nói.

“Không cần tiền nữa, coi như miễn học phí cho cậu, từ nay về sau tôi sẽ dẫn dắt cậu!”

“Tôi không cần anh dẫn dắt!”

Viên Tung tiến sát lại gần Hạ Diệu, Hạ Diệu dùng một nắm đấm chống lên ngực Viên Tung. Kết quả hoàn toàn không địch lại nội lực cường đại phát ra từ lồng ngực hắn, để giày còn miết ra vết tích dữ tợn trên mặt đất, sống lưng đập mạnh lên tường.

Viên Tung trầm giọng hỏi: “Sao không thể để tôi dẫn dắt? Chẳng lẽ tôi ăn thịt cậu sao?”

“Không nguyên nhân, chỉ đơn giản là không thích.”

Ánh mắt thô ráp của Viên Tung quét cạ lên mặt Hạ Diệu, hắn dùng khẩu khí đùa cợt bảo: “Hôm đó uống say, là tên nhóc ti tiện nào cấn tai tôi không chịu nhả? Bây giờ còn nói không thích!”

Hạ Diệu bị ba chữ “nhóc ti tiện” làm kích động đến bên tai bốc lửa, vung một trọng quyền về phía mi cốt của Viên Tung, Viên Tung nghiêng người né đi. Hạ Diệu đầu tiên là đâm vào khoảng không, sau đó quyền trái quyền phải đều bị Viên Tung tránh thoát. Lại tung ra một cú đá xoay đẹp mắt, đập trúng phần bụng của Viên Tung. Viên Tung lù lù bất động, bàn tay to lớn nắm chặt bắp đùi Hạ Diệu không cho rút về, hắn xoay tròn người cậu 360°, bưng lấy cặp mông rồi ôm vào lòng.

Vốn tưởng rằng cứ thế chiếm được tiện nghi, kết quả Hạ Diệu lại thừa dịp Viên Tung mất tập trung, bắt ngờ quét một quyền thật mạnh về phía nách Viên Tung, cũng chính là vị trí sau bả vai.

Đây là yếu điểm của Viên Tung, là bộ vị mà Hạ Diệu phải nghiên cứu mấy ngày mới tìm ra được.

Cảm giác đau đớn tê dại cực đại khiến Viên Tung buộc phải nới lỏng tay, trên ngón tay còn lưu lại xúc cảm xộp mềm của cặp mông, đã nghe thấy hai tiếng gót giày vững vàng đập mạnh xuống mặt đất.

Hạ Diệu bị chiếm một chiêu tiện nghi, lại vẫn cười tươi như hoa.

Lần đầu tiên Viên Tung thấy Hạ Diệu cười với mình như vậy, tâm tư vừa ngứa ngáy vừa bất đắc dĩ.

“Coi cậu kia... cũng tinh ranh đấy.”

Hạ Diệu hừ lạnh một tiếng, đương nhiên... Hạ gia ta là ai cơ chứ? Tối đây chính là để học tập bản lĩnh của anh, nắm thóp anh. Một ngày nào đó anh còn dám đuổi theo tôi, tôi liền dỡ khối thịt ở đũng quần anh ra!

Viên Tung chăm chú quan sát biểu cảm biến hóa của Hạ Diệu, khóe mắt cậu cong lên, màu quang lưu động như một sợi tơ quần dắt lấy dây thần kinh Viên Tung.

Hạ Diệu cảm nhận được ánh nhìn chăm chú không có hảo ý của Viên Tung, lập tức quăng trả một ánh mắt lãnh lệ.

“Nhìn tôi thế làm gì?”

Màu mắt Viên Tung trầm xuống, trong ngữ khí toát ra cảm giác áp bách nồng đậm.

“Thằng nhóc đập phá hôm đó là ai?”

Hạ Diệu đáp: “Bạn tôi.”

“Chính là tên bạn mấy ngày không gặp liền nhớ nhung kia của cậu?”

Mấy lời từng nói này Hạ Diệu đều quên cả rồi, không ngờ Viên Tung còn nhớ rõ thế. Ngày nào hắn cũng niệm đi niệm lại mấy câu ấy trong lòng, bẽ vụn nhào nát, nghiên cứu kỹ càng từng chữ.

“Lần trước tôi nói không phải là hấn, mà là Bành Trạch, bao nhiêu năm qua Bành Trạch chưa từng phân tách với tôi. Còn người này là Tuyên Đại Vũ, cũng là bạn từ nhỏ của tôi, nhưng lúc tôi học cao trung thì hấn chuyển đi, đã nhiều năm không liên lạc, mấy hôm trước mới trở về.”

“Mới trở về mà đã nóng hổi như vậy? Đánh cậu một cái liền liều mạng đến thế?”

“Anh có thôi đi không?!” Hạ Diệu nổi nóng.

Khuôn mặt Viên Tung âm trầm đến cực độ, kỳ thực hấn là muốn nói, cậu bị đá, chỉ có thể để một mình tôi đau lòng, mẹ kiếp kẻ khác đau lòng khiến tôi khó chịu!

Trùng trùng nhìn Hạ Diệu khoảng hơn hai phút đồng hồ, Viên Tung mới trầm giọng lên tiếng: “Mông bị đá có đau không?”

Hạ Diệu giật giật khoe môi, “Sớm không việc gì nữa rồi.”

Viên Tung không như Tuyên Đại Vũ, muốn quan tâm một chút còn phải trưng cầu ý kiến Hạ Diệu. Hấn trực tiếp ôm lấy thắt lưng Hạ Diệu kéo sát lại gần, túm gộp cả quần dài lẫn quần lót kéo xuống, dây lưng cũng đứt luôn.

Hạ Diệu cảm thấy cặp mông chột lạnh, ngay lập tức trợn trừng hai mắt, xách quần lên mặc chữ.

“Mẹ kiếp anh muốn làm gì?”

Viên Tung thông dong trêu chọc, “Cặp mông trắng thật, hết như bánh bao.”

A a a a a a!!!

Hạ Diệu nhắc lên cây gậy mà Tuyên Đại Vũ từng dùng, đuổi theo Viên Tung quật loạn, ánh đèn bị chẻ ra thành vô số vệt bóng, linh động đuổi chạy ầm ầm trong phòng...

41. Chương 41 - Bất Công

Nhoáng cái đã tới cuối tháng chín, Hạ Diệu ở công ty bảo tiêu của Viên Tung làm đặc huấn được hơn một tháng rồi. Từ học viên dự bị đã chuyển biến thành phần tử tích cực, rất mau chóng hòa hợp với học viên ở nơi này. Đến cuối tuần, còn có thể xách ra chút đồ ăn ngon từ trong nhà, cầm tới chia cho các anh em cùng ăn.

Những học viên này bình thường thích nhất là trêu chọc Viên Tung với Hạ Diệu, anh vợ với em rể. Bởi vì bọn họ phát hiện, từ lúc Hạ Diệu đến, Viên Tung không còn quá nghiêm khắc như trước. Từ thứ hai tới thứ sáu, ngoại trừ tiết học đặc biệt và những lúc giám sát theo thường lệ, thời gian còn lại cực ít khi thấy hấn lộ diện. Nhưng một khi tới cuối tuần, gần như bất chấp mọi kiểu thời tiết đều đến đây, một tác cũng không rời. Hơn nữa có học viên tinh tế còn phát hiện ra, Viên Tung cuối tuần ăn mặc rất khác so với ngày thường.

Vào ngày thường, không ai dám đề xuất ý kiến với Viên Tung, đó quả thực chính là tự tìm cái chết. Tới cuối tuần thì lại không như vậy, chỉ cần Hạ Diệu có mặt ở đây, Viên Tung sẽ mặt không đổi sắc mà nói một câu “Để tôi suy nghĩ đã”. Bởi vậy, một khi có ý kiến hay quan điểm gì, các học viên đều thực ăn ý mà để dành đến cuối tuần, túm Hạ Diệu tới để cùng đề cập.

Thậm chí đến cuối tuần, các huấn luyện viên đều sôi nổi hấn lên, rảnh rỗi liền trêu chọc Viên Tung với Hạ Diệu.

“Báo cáo tổng huấn luyện viên, vừa rồi lúc tập luyện thể năng, Hạ Diệu làm biếng hai mươi phút.”

“Báo cáo tổng huấn luyện viên, vừa rồi Hạ Diệu một mình ra ngoài nghe điện thoại, không đúng hạn hoàn thành nhiệm vụ quy định.”

“Báo cáo tổng huấn luyện viên, chiếu theo tiêu chuẩn trừng phạt từ trước tới giờ, ngài nên đá cậu ta ba cú, đánh cậu ta hai gậy, tịch thu điện thoại của cậu ta nữa.”

“...”

Sau đó, mấy huấn luyện viên híp mắt tà ác ngó chăm chăm Hạ Diệu bị Viên Tung gọi vào văn phòng, đủ loại rình coi với nghe trộm.

Mấy phút sau, Hạ Diệu bước ra từ phòng làm việc của Viên Tung, mấy gã huấn luyện viên làm như lơ đãng đi đi lại lại, giám sát học viên tập luyện. Kỳ thực hễ chạm mặt nhau là lại thì thầm khe khẽ, “Khà, nhìn thấy không? Túi quần lại phòng lên rồi.”

Mỗi lần Hạ Diệu bị Viên Tung gọi vào văn phòng “giáo huấn riêng”, khi đi ra đều sẽ phồng lên một bên túi quần, không phải túi áo, mà là túi quần. Bên trong đều là đồ ăn vặt, hiện tại là một thanh socola hạnh nhân và hai gói mâm xôi khô, đều là đặc sản Đông Bắc, họ hàng gửi lên từ dưới quê. Hôm nào đó nói nặng lời, còn có thể nhét thêm một bao thuốc lá, chỉ sợ ai đó giận dữ.

Quan hệ giữa Hạ Diệu với Viên Tung cũng không còn căng thẳng như trước, lúc nghỉ ngơi cũng sẽ trò chuyện đôi câu, phần lớn là về việc huấn luyện. Hạ Diệu phát hiện Viên Tung này lúc đứng đắn lên cũng không tồi, hành sự quyết đoán, nhân cách chính trực, có tâm nghề nghiệp. Thỉnh thoảng lên cơn thiếu đứng đắn, Hạ Diệu có thể trốn thì trốn, không trốn được bị hấn sờ hai cái, đơn giản chỉ mắng vài câu, cũng không để bụng.

Tần suất gặp mặt của tiểu yểng và đại yểng duy trì đồng nhất với chủ nhân của chúng, cứ đến cuối tuần Hạ Diệu sẽ xách lồng chim đến công ty, sau đó đổi sang một cái lồng rộng hơn, đem cả hai chú chim thả vào, treo lên một góc đại thụ trong công ty.

Cạnh sân huấn luyện của công ty có một hồ sen, lá sen rậm rạp, lại đã tới mùa thu hoạch củ sen (1).

Hôm nay là mười bốn tháng tám âm lịch, rất nhiều đơn vị cho nghỉ từ trưa, công ty Viên Tung lại vẫn duy trì huấn luyện như thường. Rất nhiều học viên đứng ngồi không yên, thừa dịp Hạ Diệu ở đây, đều đề nghị không huấn luyện nữa, đi đào củ sen tập thể.

Viên Tung vẻ mặt nghiêm túc nói: “Có thể đào, nhưng huấn luyện xong rồi đào, muốn đào bao nhiêu thì cứ đào.”

“Huấn luyện xong mới đào thì còn gì thú vị, mọi người cùng nhau đào mới hào hứng chứ!”

“Chính thế! Huấn luyện xong thì trời tối mất rồi, đến lúc ấy lại phải vội vã về nhà, ai còn tâm trí mà đào củ sen chứ?”

“Bây giờ đào là buổi tối có thể mang về nhà rồi.”

Viên Tung vẫn nghiêm mặt, ngữ khí quyết đoán.

“Tôi nói không được là không được, Trung Thu với Quốc Khánh có thời gian thì lại tới mà chơi, bây giờ chính là thời gian huấn luyện.”

Chúng học viên đều mất hứng quay về đội, ai cũng xì mặt, một bộ biểu tình tức giận mà không dám nói.

Tiết thứ nhất kết thúc, Hạ Diệu đứng trước cửa sổ lầu hai, lẳng lặng nhìn hồ sen cách đó không xa. Kỳ thực cậu cũng muốn đào củ sen, từ nhỏ cậu đã là đại thiếu gia được cơm bưng nước rót, chưa từng trải qua loại việc nhà nông này.

Viên Tung chậm chậm bước tới, đứng bên cạnh Hạ Diệu, nghiêng đầu nhìn cậu.

“Cậu cũng muốn đào củ sen?”

Hạ Diệu đút tay trong túi quần, làm vẻ mặt không hề gì.

“Không, tôi chỉ ngắm hai con chim chút thôi.”

Nói xong, Hạ Diệu liếc nhìn Viên Tung một cái, bỏ đi.

Năm phút sau, một tin tức tốt lành truyền vào đội.

“Viên tổng nói buổi huấn luyện chiều nay hủy bỏ, đi đào củ sen tập thể!”

...

*Chú thích

(1) củ sen: thân rễ cây sen, thường gọi là “ngó sen” hay “củ sen”, bao gồm nhiều đoạn phình ra thắt lại, giống như xúc xích. Ngó sen là loại rau củ tuyệt diệu, giúp tăng cường sức sống cho các tế bào, nâng cao thể lực và tạo ra nguyên khí dồi dào.

42. Chương 42 - Đào Củ Sen

Các huấn luyện viên đem ra mười mấy bộ áo liền quần, đặc biệt lợi xuống bùn đào củ sen. Viên Tung từ trong đó chọn ra một bộ chưa từng bị mặc, kiểm tra kỹ lưỡng mọi bộ vị một lượt, xác định không có chỗ nào rách, mới vẫy tay gọi Hạ Diệu tới.

“Đây, cậu mặc bộ này đi.”

Xung quanh trầm rộ lên tiếng cảm thán.

Ánh mắt trầm bén của Viên Tung lướt qua, đám học viên liền thành thành thật thật cúi xuống trang bị cho mình, không ai liếc sang bên này nữa.

“Mặc thêm cái quần đi.” Viên Tung bảo Hạ Diệu, “Dưới nước nhiệt độ thấp, đông lạnh chân.”

Hạ Diệu ngại phiền toái, “Người ta con gái còn mặc một quần xuất trận, tôi đường đường một thằng con trai, sợ gì chứ?”

Nói xong liền đeo bao tay vào, khiêng xẻng chuyên dụng bừa bừa húng khởi đi ra ngoài. Viên Tung nhìn dáng vẻ nôn nóng của cậu, khóe miệng hiện lên một tia cười.

Vừa giẫm được một chân vào nước bùn, lập tức lún sâu nửa thước, bắp đùi bị bùn lầy bao bọc, hàn khí từ gang bàn chân lúi ra khắp toàn thân, thân thể tức thì run lên cầm cập. Lúc này Hạ Diệu mới hối hận, biết thể mặc thêm cái quần nữa. Nhưng giá lạnh dưới chân cũng không ngăn lại được lửa nóng trong lòng, Hạ Diệu cắn răng lò dò đi tới chỗ có lá sen rậm rạp.

Loại chuyện vác xẻng đi làm việc nhà nông này không giống những việc khác, thân thủ tốt mấy mà không có kinh nghiệm thì cũng như không. Hạ Diệu vụng về tay chân, ở trong hồ sen loạng choạng lò dò đi về phía trước. Tìm được một vị trí, lóng ngóng nhắc xẻng lên, đào ra một đồng bùn nhão, nhưng không phát hiện bóng dáng củ sen đâu.

Viên Tung nhìn bộ dạng vụng về của cậu, khóe miệng cong lên một nụ cười.

Hạ Diệu lại đào một tầng bùn nữa, vẫn không thấy củ sen đâu, đưa mắt ngó đông ngó tây một hồi, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Viên Tung.

“Anh gạt người phải không? Ở đây làm gì có củ sen?”

Viên Tung hếch cằm lên, “Cậu đào thêm một tầng nữa đi.”

Hạ Diệu nhẩn nại đào tiếp, bỗng nhiên, mấy chóp nhọn đen đen hiện ra.

“Viên Tung, anh mau lại đây, thử nhìn giúp tôi xem đây có phải củ sen không!”

Bên cạnh có ba bốn người đang đứng, đều gần Hạ Diệu hơn so với Viên Tung, nhưng Hạ Diệu lại chỉ gọi Viên Tung. Ngay cả chính cậu cũng chưa phát hiện, trong khoảnh khắc cậu hưng phấn nhất, người mà cậu cất tiếng gọi lại là Viên Tung.

Lần đầu tiên nếm được cảm giác được Hạ Diệu cần, đường nét khuôn mặt lãnh khốc cương nghị của Viên Tung không khỏi trở nên nhu hòa, hần bước nhanh tới bên cạnh Hạ Diệu.

“Đừng động vào, để tôi đào cho.” Viên Tung nói.

Hạ Diệu nắm chặt xẻng không chịu buông.

Ngữ khí Viên Tung như đang dỗ dành trẻ con, “Cậu đào lần đầu chưa có kinh nghiệm, dễ làm đứt củ sen. Để tôi đào trước một cái làm mẫu cho, lát nữa rồi cậu lại tự đào.”

Hạ Diệu đành phải buông tay, cúi gập thắt lưng híp mắt đứng một bên quan sát.

Thủ pháp của Viên Tung đặc biệt thuần thực, vừa đào vừa rửa sạch bùn đất, dần dần củ sen liền hiện hình. Đào xong vùng đất xung quanh, lại dùng xẻng nhỏ khoét sạch bùn đất dưới khúc củ sen. Dùng tay nắm lấy khúc củ rồi lắc nhẹ một cái, củ sen liền lỏng ra, cẩn thận kéo lên được một khúc, lại tiếp tục đào theo hướng mà nó sinh trưởng...

Viên Tung vừa đào vừa dùng khoeo mắt liếc Hạ Diệu, tên kia hai tay chống đầu gối, cặp mông vững vững, chăm chú quan sát không rời mắt, hệt như đang nhìn chăm chăm kẻ thù của mình.

Củ sen trắng, củ sen mập, mau mau hiện hình cho gia!

Viên Tung cảm thấy tim mình hệt như củ sen trong tay, bị dáng vẻ mời gọi của Hạ Diệu đâm đến thủng lỗ chỗ.

Viên Tung kéo ra một đoạn củ sen hoàn chỉnh từ trong bùn lầy, dài hơn một thước, còn có hai ba nhánh phụ, năm sáu chóp nhọn héch lên, trông rất có sức sống.

“Ra rồi, ra rồi.”

Hạ Diệu kinh hô một tiếng, ngờ nghech hệt như đứa trẻ nông thôn lần đầu tiên được lên thành phố.

Dưới sự làm mẫu cùng đốc lòng chỉ dạy của Viên Tung, cuối cùng Hạ Diệu cũng tìm ra được bí quyết, đào liền tiếp được mấy củ. Trời bất tri bất giác đã tối, các học viên lục tục lên bờ, lúc Hạ Diệu xách theo một túi củ sen to trở về phòng huấn luyện, trên mặt còn vương sắc đỏ bừng chưa tan, hùng hồn khoe khoang với học viên bên cạnh.

“Viên tổng bảo mọi người đừng về vội, uống bát canh gừng đã, đề phòng cảm mạo.”

Đầu bếp trong nhà ăn đang hầm canh gừng, liếc thấy Viên Tung đẩy cửa tiến vào đi thẳng tới bếp gas.

“Ôi chào, không cần đâu, tôi tự nấu là được rồi.” Đầu bếp nói.

Viên Tung đáp một câu, “Anh cứ nấu của anh đi, tôi lo việc của tôi.”

Nói xong liền mượn lửa bếp châm một điếu thuốc ngậm lên khoeo môi, lấy ra túi củ sen to, đi tới bồn nước rửa sạch sẽ, lại múc ra nửa lon gạo nếp, tới bên bếp bắt đầu thoăn thoắt làm việc.

43. Chương 43 - Ham Ăn

Ngày mai chính là mười lăm tháng tám, chiếu theo thông lệ, hàng năm đều sẽ phát bánh Trung Thu cho học viên, năm nay cũng không ngoại lệ. Mỗi học viên được lĩnh một hộp bánh Trung Thu, lĩnh xong đều liếc về phía Hạ Diệu, nhìn thử xem sự đãi ngộ đối với cậu em rể có giống như với bọn họ không.

Có người lớn gan còn đoạt lấy hộp bánh Trung Thu của Hạ Diệu, thấy cũng chỉ là hộp bánh bình thường, lúc này mới chịu bỏ qua.

Kỳ thực, vỏ hộp bánh giống nhau, nhưng bánh bên trong thì đúng là không giống nhau.

Hạ Diệu thu dọn xong đồ đạc, đi tìm túi củ sen kia của mình, kết quả lại phát hiện không thấy đâu nữa. Còn đang buồn bực, Viên Tung đã xách theo một túi giữ nhiệt cỡ lớn đi ra. Bên trong là củ sen nấu đường quế (1) vừa mới ra lò, mùi hương từ rõ xa đã ngửi thấy.

“Cầm về cho bác gái nếm thử.” Viên Tung nói.

“Sao anh lại bảo đầu bếp nấu cho tôi rồi? Tôi thích ăn nộm trộn cơ.”

Đầu bếp vừa đúng lúc thu dọn đồ đạc xong đang chuẩn bị đi về, nghe thấy vậy liền dừng bước.

“Cái này không phải do tôi nấu đâu, là do đích thân Viên tổng của chúng ta làm đấy. Tôi ở đây công tác được hơn năm rồi, lần đầu tiên thấy Viên tổng xuống bếp, phần tình cảm này cậu không thể không nhận đâu nhé!”

Hạ Diệu ôm thái độ bán tín bán nghi liếc nhìn Viên Tung, gã đàn ông thô lỗ như anh á, thứ làm ra có thể ăn được sao?

* * *

Vào bữa tối, món củ sen nấu đường quế kia được thái lát bưng lên bàn.

Mẹ Hạ nếm thử một miếng, lập tức trợn tròn mắt.

“Ừm, củ sen nấu đường quế này ngon quá đi mất, còn ngon hơn cả của cô giúp việc Lý ở nhà ta làm trước đây.”

Có khoa trương như vậy sao? Hạ Diệu không tin, gấp một miếng ăn thử.

Lập tức một cỗ hương hoa quế đậm đà xông vào mũi, củ sen hương vị ngọt thanh, gạo nếp mềm dẻo bóng mỡ, mùi vị cực kỳ thơm ngon. Đây là một món ăn phương nam, cách chế biến tinh xảo, hoàn toàn trái ngược với phương pháp ninh hầm bằng nồi áp suất như của đồ ăn Đông Bắc. Hạ Diệu vốn tưởng một gã đàn ông Đông Bắc lực lưỡng như Viên Tung không thể làm ra loại thức ăn đòi hỏi sự tinh tế như vậy, cùng lắm thì miễn cưỡng ăn được thôi, không ngờ lại đạt tiêu chuẩn cấp đại sư hẳn hoi!

Trước đây Hạ Diệu không quá thích ăn món này, thế nhưng bây giờ đôi đũa lại gấp lên gấp xuống không ngừng.

Mẹ Hạ nhìn không được bèn hỏi: “Củ sen nấu đường quế này mua ở đâu thế?”

“Thì... ở một quán ven đường thôi ạ.”

“Ngày mai mua thêm nữa nhé.”

Hạ Diệu suýt nghẹn, “Cái đó thì... ngày mai là Trung Thu mà mẹ! Người ta cũng phải về nhà nghỉ lễ chứ!”

“À, mẹ quên mất việc này, vậy chờ qua lễ rồi lại mua.”

Hạ Diệu vốn tưởng hai ba ngày trôi qua, mẫu hậu của cậu sẽ quên việc này. Kết quả vào ngày đầu tiên đi làm sau kỳ nghỉ lễ, đang chuẩn bị ra khỏi nhà, cậu đã bị mẹ Hạ túm lại.

“Đừng quên mua ít củ sen nấu đường quế về đấy, vẫn là của cửa hàng kia nha.”

Buổi tối, Hạ Diệu tùy tiện tìm một quán thực phẩm chín, mua ít củ sen nấu đường quế về. Kết quả vừa ăn một miếng, liền bị mẹ cậu nhận ra. Chớ nói mẹ Hạ, ngay cả chính Hạ Diệu cũng thấy không phải hương vị ấy.

“Con lừa đảo mẹ đấy à?” Mẹ Hạ trừng mắt với Hạ Diệu.

Hạ Diệu thở dài, “Cửa hàng nhà bọn họ chỉ cuối tuần mới mở.”

“Vậy cuối tuần mua về!”

Cuối tuần, Hạ Diệu vừa đặt chân đến công ty Viên Tung, mẹ Hạ liền nhắn tin đến.

“Con trai, tối về đừng quên mua củ sen nấu đường quế của nhà kia nhé.”

Hạ Diệu giật giật khoe môi, mới ăn có một lần mà đã thành nghiện, có điều... đúng là mẹ nào dưỡng ra con nấy. Hạ Diệu cũng ăn chưa đủ, mấy ngày nay chỉ cần đói bụng, lập tức trong đầu sẽ hiện đầy hình ảnh củ sen nấu đường quế kia.

Nhưng biết phải mở miệng thế nào đây? Cũng không thể nói tôi với mẹ tôi ăn thành nghiện mất rồi, phiền anh làm thêm ít nữa. Quá là không tiền đồ đi? Có mỗi củ sen nấu đường quế mà cũng nhớ thương cho được, mẹ con hai người ham ăn tới cỡ nào chứ?

Hạ Diệu hít sâu một hơi, thần tình rồi rảo tiến vào phòng thay đồ.

* * *

Viên Tung phát hiện ra, hôm nay Hạ Diệu luôn vô thức liếc nhìn về phía hồ sen. Sáng sớm lúc chạy bộ liếc hai cái, lúc cho chim ăn liếc hai cái, lúc huấn luyện đấu vật liếc hai cái, ngay cả lúc đi toilet xách quần cũng hướng mắt ra cửa sổ liếc hai cái...

Buổi chiều trong giờ giải lao giữa tiết hai tiết ba, Hạ Diệu lại theo thói quen liếc nhìn về phía hồ sen, ánh mắt lập tức đình trệ.

Trong hồ sen rộng lớn có một thân ảnh đang chuyển động, mặc dù cách rất xa, nhưng Hạ Diệu vẫn có thể nhận ra đó là Viên Tung. Chỉ có hắn mới dám bước chân trần xuống hồ sen vào mùa này, không rung mình không run rẩy, nhịp bước trong nước bùn vẫn vững vàng như thế. Hắn cúi gập nửa người, lồng ngực cường tráng gần như chạm xuống mặt nước, mười ngón tay sục sâu vào bùn, một đoạn củ sen liền bị tóm trụ. Động tác cực kỳ thuần thực, chẳng mấy chốc trên bờ đã chất đầy đủ loại củ sen với kích cỡ và độ dài khác nhau.

Viên Tung nhảy ra khỏi hồ, bấp chân trần trĩu khỏe khoắn bị đất bùn vấy bọ, xách theo củ sen đi chân trần lên đường nhựa, in xuống mặt đường từng dấu chân cương nghị cứng rắn.

Một luồng gió thu từ cửa sổ quét vào, thổi tới trong lòng Hạ Diệu run lên hai cái.

Chú thích:

(1) củ sen nấu đường quế: là một trong những món ăn truyền thống của vùng Giang Nam. Gạo nếp được nhồi vào củ sen, dày công chế biến cùng nước hoa quế, táo đỏ. Đây là một món ăn rất ngon và bổ dưỡng.

44. Chương 44 - Cùng Tôi Đi Hóng Gió

Sau buổi học, mặc dù Viên Tung không yêu cầu, nhưng Hạ Diệu vẫn rất ăn ý mà lết xác đi tìm hắn. Nói thật, cậu vẫn có chút không tin món ăn kia là do Viên Tung đích thân làm. Bởi vậy cố tình nấp sau cánh cửa nhà bếp, dòm vào qua khe cửa.

Trong nhà bếp chỉ có một mình Viên Tung.

Củ sen đã được luộc thành màu đỏ, Viên Tung vớt chúng ra từ trong nồi đất. Đợi cho nguội bớt rồi lại thuần thực lột bỏ vỏ ngoài, cắt thành từng miếng hình tròn bỏ vào bát. Sau đó thêm đường phèn giã nhỏ, đường trắng và đường quế, đập nắp vỉ hấp lên...

Hạ Diệu đang nhìn đến nhập thần, Viên Tung quay lưng về phía cậu, giọng nói trầm lắng vang lên từ trong phòng.

“Muốn xem thì tiến vào mà xem, lén lén lút lút làm gì?”

Hạ Diệu lúc này mới đẩy cửa ra, thân hình cao gầy tựa nghiêng bên khung cửa, trong ánh mắt pha mấy phần ý tứ tán thưởng, lúc lên tiếng trong ngữ khí lại lén mang theo vị chua không thể nói rõ là ghen tị hay không phục.

“Toàn tài nha!”

Viên Tung bước tới cạnh cậu, cánh tay hữu lực chống lên khung cửa trên đỉnh đầu Hạ Diệu, bình tĩnh nhìn cậu chăm chú.

“Ai bảo tôi đừng phải một tên khó hầu hạ làm gì.”

Hạ Diệu cố tình phớt lờ ý nghĩa sâu xa của mấy lời này, vỗ vỗ lên bả vai Viên Tung, khách khí nói: “Cám ơn anh nhiều nha!”

“Cám ơn tôi làm gì? Tôi có nói là làm cho cậu sao?”

Màu mắt Hạ Diệu lập tức ám trầm, bàn tay chụp trên vai Viên Tung bắt đầu siết chặt.

Viên Tung nhở bàn tay đang khảm trên vai mình xuống, nắm trong lòng bàn tay mình, ánh mắt nhìn thẳng vào Hạ Diệu vô cùng nhu hòa.

“Lần sau muốn ăn nữa thì cứ nói thẳng, ra vẻ đáng thương làm gì.”

Hạ Diệu khó chịu rút tay về.

Viên Tung lại hỏi: “Mùng một tháng mười* đi đâu chơi?”

(*quốc khánh Trung Quốc)

“Cảnh sát bọn tôi phải trực ban, chỉ nghỉ hai ngày thôi. Nơi xa không đi được rồi, chỗ gần thì toàn người là người. Chắc cùng các anh em đi dạo phố, đánh bài thôi.”

“Mấy chuyện như dạo phố đều là của con gái mà.” Viên Tung nói, “Tôi dẫn cậu tới một nơi.”

Nói xong liền kéo Hạ Diệu xuống ga ra dưới lầu, bên trong ngoài hai chiếc ô tô, còn có một chiếc xe gắn máy. Đôi mắt Hạ Diệu vừa đảo qua chiếc mô-tô Harley định chế cao cấp kia lập tức tỏa sáng. Thân xe mạ kín crôm cùng các bộ phận hợp kim nhôm phơi bày ra hào quang kim loại lạnh khốc. Màu sắc, độ bóng, đỉnh khoan, trang sức... khiến cả chiếc xe phân khối lớn tỏa sáng rực rỡ.

Trong phim Hồng Kông trước đây, thường xuyên xuất hiện những cảnh như vậy: một đám đàn ông lịch lãm chói mắt mang dấu hiệu chim ưng, mặc áo da quần da giày da đen, đeo găng tay da, điều khiển mười mấy chiếc xe phân khối lớn, oai phong lẫm liệt rong ruổi trên đường. Đối với người sinh ra vào đầu những năm tám mươi như Viên Tung mà nói, đặc biệt có đam mê với mô-tô phân khối lớn.

Thằng con trai nào cũng có giấc mộng Harley, Hạ Diệu cũng không ngoại lệ, từ hồi mười bảy mười tám tuổi cậu đã âm ỉ đòi mua một chiếc, nhưng mẹ Hạ quả thúc rất nghiêm. Loại phong cách cưỡi mô-tô phân khối lớn này quá mức chói mắt, tâm dễ chạy loạn. Bởi vậy Hạ Diệu chỉ từng được phóng ở cầu lạc bộ mấy lần, đến giờ còn hoài niệm cảm giác kích thích cuồng dã ấy.

“Anh lái nó chở cậu ra bờ Hoàng Hà hóng gió thế nào?” Viên Tung bảo, “Đây mới là việc mà đàn ông con trai làm.”

Hạ Diệu rõ ràng đã động tâm, nhưng ngoài miệng vẫn không nói gì, bàn tay đặt trên ghi-đông xe nắm chặt thả lỏng, nắm chặt thả lỏng. Cuối cùng thực sự không đành nên được cuồng nhiệt dưới đáy lòng, xoắn dài căng chân ngồi lên xe.

“Tôi thử cái đã.”

Viên Tung ném cho Hạ Diệu mũ bảo hiểm và kính mắt chắn gió, Hạ Diệu đeo xong cảm thấy có chút nặng, mặc dù chịu khổ nhưng rất đẹp trai. Viên Tung đứng trên sân huấn luyện quan sát, Hạ Diệu lăn bánh, tăng tốc, rẽ ngoặt, rồi lại tăng tốc, dáng người điển trai cùng chiếc xe mô-tô dưới thân như hòa thành một thể. Sau khi phóng một vòng trong sân huấn luyện rộng lớn, cậu lại nhanh như chớp phi lên đường lớn.

Phóng mô-tô thể nghiệm mấy dặm, Hạ Diệu cảm thấy vẫn chưa đã ghiền, khoanh khắc gỡ mũ bảo hiểm ra, lồng ngực còn đang nóng hầm hập. Yêu chết loại cảm giác vô câu vô thúc, đâm dĩa sáng khoái này.

Viên Tung đã nhân lúc ấy về bếp đóng gói củ sen hấp đường quế chín thơm rồi xách tới.

“Thế nào? Có muốn đi không?” Viên Tung hỏi.

Hạ Diệu hấp háy mắt, ngữ khí lộ ra sự hưng phấn khó có thể che giấu.

“Tôi không đi cùng xe với anh, tôi muốn mua một chiếc.”

“Toàn bộ xe này đều do tôi tự tay lắp ráp, khắp thế giới chỉ có một chiếc duy nhất, cậu đi đâu cũng không mua được chiếc xe chạy phiêu vậy đâu.”

Hạ Diệu liếc xéo Viên Tung, “Khoác lác chứ gì.”

“Rốt cuộc có đi hay không?” Viên Tung quơ quơ túi củ sen nấu đường quế vừa ra lò đang tỏa hương ngào ngạt kia, ý tứ uy hiếp thực rõ ràng.

Hạ Diệu túm giắt cổ tay Viên Tung, trực tiếp đoạt lấy củ sen nấu đường quế, trước khi đi ném lại một câu.

“Để nói sau đi!”

45. Chương 45 - Xuất Phát Nào!

Mùng một tháng mười là ngày lễ của cả nước, cũng là ngày bận rộn nhất của cảnh sát.

Từ mùng một đến mùng bốn, ngày nào Hạ Diệu cũng đi sớm về muộn, tuần tra, bảo an... đủ loại nhiệm vụ tập hợp trên thân. Buổi sáng sáu giờ đã ra quảng trường Thiên An Môn, buổi trưa theo dòng người di chuyển tới viện bảo tàng Cố Cung, buổi chiều lại chạy đến công viên giải trí, suốt cả buổi tối đại đội hình sự lại xuất hiện ở một chợ bán buôn hàng hóa nằm ngoài Bắc Kinh...

Không chỉ thế, mỗi ngày Hạ Diệu còn phải làm “cảnh quan” cho du khách ngoại tỉnh.

Cái gọi là “cảnh quan” chính là võ trang đầy đủ, cầm trong tay súng phòng chống bạo động, đi tuần xung quanh một số kiến trúc tiêu biểu ở Bắc Kinh. Du khách đi ngang qua cậu, đặc biệt là nữ du khách, hầu hết ai cũng nhìn cậu chăm chăm.

“Mau nhìn anh cảnh sát kia kìa, ngầu quá đi!”

“Ê, tớ vừa thấy một anh cảnh sát, đẹp ngây người luôn, tớ dẫn cậu đi xem.”

“A a a, mau giúp tớ chụp hình anh cảnh sát này đi!”

“...”

Hạ Diệu không chỉ như khỉ trong vườn bách thú bị người ta ngắm nghía, mà còn chui vào camera của vô số người. Cận cảnh, trung cảnh, đặc tả... thậm chí còn có tình huống “chụp chung” mà cậu hoàn toàn không hay biết.

Buổi đêm, Hạ Diệu dạo bước sau biển người, đột nhiên nhớ tới chuyện Tuyên Đại Vũ phó thác cho mình, liền chạy thẳng tới câu lạc bộ tư nhân đã tự hợp uống rượu ngày đó. Đến rồi liền yêu cầu xem băng ghi hình từ camera giám sát bên ngoài câu lạc bộ, muốn thông qua băng ghi hình để biết được diện mạo của Vương Trì Thủy, nhằm xác định rõ thân phận lúc thẩm tra hồ sơ.

Hạ Diệu kéo băng ghi hình đến mười giờ hơn đêm đó, ánh chùng là lúc bọn họ rời khỏi câu lạc bộ. Khách khứa tốp năm tốp ba đi ra, Hạ Diệu thấy Bàn Trạch lên xe của Đậu Điệp, ô tô chậm chậm chạy ra khỏi phạm vi theo dõi. Tiếp đó có bóng dáng hai người chồng lên nhau xuất hiện trước cửa câu lạc bộ, ánh mắt Hạ Diệu lập tức tập trung.

Đây chẳng phải là cậu và Tuyên Đại Vũ sao?

Không đúng! Nếu chính là Tuyên Đại Vũ công cậu ra, vậy tại sao về sau cậu lại chạy lên lưng Viên Tung cơ chứ?

Hạ Diệu đang nghĩ ngợi, đột nhiên bóng hai người nhoáng lên một cái, chờ tới khi cậu nhìn kỹ lại, đã thấy mình nằm úp sấp trên lưng Viên Tung. Chỉ trong thời gian một cái nhoáng lên như vậy, cậu còn không thấy rõ mình đã đổi vị trí thế nào.

Hạ Diệu bèn tua lại băng ghi hình về trước, lần này chăm chú nhìn vào màn hình không chuyển mắt.

Nhân vật mục tiêu đã xuất hiện, lão đảo đi về phía Tuyên Đại Vũ. Lúc này từ chỗ tối bên cạnh đột nhiên lóe lên một bóng người, tiếp theo nhân vật mục tiêu này đã trèo lên lưng Tuyên Đại Vũ, còn cậu cũng đổi sang lưng Viên Tung. Về phần cụ thể đổi như thế nào, Hạ Diệu cũng không nhìn rõ.

Chuyện đổi người gần như chỉ trong một tích tắc, hoàn toàn như ảo thuật, tốc độ mắt thường của Hạ Diệu căn bản không đuổi kịp tốc độ hạ thủ của Viên Tung. Tạm thời không nói đến chuyện thủ pháp của người này cao siêu cỡ nào, chỉ cần nói khí lực của người này thôi, rốt cuộc nghịch thiên đến mức nào chứ? Rõ ràng là hai thằng con trai to đùng, lại cứ như vậy bay tới bay lui dưới tay hắn.

Hạ Diệu cảm thấy như mình đang xem phim ma, sống lưng nhè nhẹ bốc lên hơi lạnh.

Cậu để đoạn phim chạy chậm mười lần, sau khi xem rõ ràng quá trình cụ thể, khí lạnh đều bị nộ hỏa trong lòng bức ra khỏi cơ thể, cả người giãn không kèm được.

Khốn nạn, dám chơi ông đây như vậy!

Sau khi tự thuận khí một hồi, Hạ Diệu lại thu mạch suy nghĩ, chuyện cũng đã qua rồi, bây giờ có nói nữa cũng vô dụng. Trước mắt nhiệm vụ trọng yếu nhất là điều tra Vương Trì Thủy, đây mới là mục đích cậu xem băng ghi hình.

Bởi vậy, Hạ Diệu lại tua băng về, sau khi đặt chế độ chạy chậm, điều chỉnh nước phim, đã cơ bản nắm được đặc trưng tướng mạo của Vương Trì Thủy.

Sau đó lại mở hồ sơ thông tin nhân khẩu của nội bộ cục công an, tra tìm cái tên “Vương Trì Thủy”, rồi đem ra đối chiếu từng người một. Căn cứ vào băng ghi hình và lời miêu tả của Tuyên Đại Vũ, trong phạm vi Hạ Diệu có thể điều tra, không thấy có ai phù hợp.

Hôm sau, Hạ Diệu liền đem kết quả điều tra này nói cho Tuyên Đại Vũ biết.

“Không thể nào!” Tuyên Đại Vũ kêu, “Cậu ta nói giọng Bắc Kinh rất lưu loát, nghe khẩu âm hẳn là người Bắc Kinh bản địa, sao có thể không tra ra chứ?”

Hạ Diệu hỏi: “Liệu có phải từ nhỏ lớn lên ở Bắc Kinh, sau đó chuyển hộ khẩu sang vùng khác?”

“Không thể nào!” Giọng điệu Tuyên Đại Vũ đặc biệt quyết đoán, “Nhìn cái kiểu của cậu ta, có thể mang hộ khẩu Bắc Kinh đã là may lắm rồi, cậu ta còn có thể chuyển ra ngoài sao?”

Được rồi... Hạ Diệu nói: “Có thể là người Bắc phiêu, để tôi về tra thêm nhân khẩu lưu động vậy.”

Lại tra một lượt giấy tờ tạm trú, vẫn không tìm ra người này.

“Có khi nào giấy căn cước là giả không?” Hạ Diệu hỏi.

Tuyên Đại Vũ nhú mày, “Ý cậu là cậu ta hành nghề lừa đảo? Ngày đó cố tình sắp xếp cục diện để trèo lên lưng tôi?”

“Không phải.” Hạ Diệu nói.

Tuyên Đại Vũ nghi hoặc, “Sao cậu khẳng định như vậy?”

“Hả?... À, là vì ngày đó cậu bảo tôi đẩy thôi! Cậu nói cậu mới về Bắc Kinh, cậu ta làm gì có bản lĩnh nhoáng một cái đã nhìn trúng cậu?”

“Có băng ghi hình không? Cho tôi xem.”

Hạ Diệu thần sắc ngưng trệ, vội vàng chối bay chối biến, “Không cần xem, tôi xem rồi, hai chúng ta căn bản không ra cửa cùng nhau. Tên nhóc kia ra song song với cậu, cậu trực tiếp kéo người ta lên lưng.”

“Theo như cậu nói, là do tôi chủ động?”

Hạ Diệu dỗi gặt lương tâm mà gặt đầu.

Tuyên Đại Vũ ảo não vỗ vỗ ót, “VẬY chẳng phải tôi đây tự chuốc lấy phiền toái rồi sao!”

“Thôi được rồi, đang đại lễ, nghĩ đến cậu ta làm gì? Nói tôi nghe xem, mấy ngày nay đi những đâu chơi rồi?”
Hạ Diệu chuyển hướng đề tài.

Tuyên Đại Vũ nói: “Khỏi phải nói, chẳng phải cậu vẫn luôn không có thời gian rảnh đấy sao? Tôi liền bảo Bành Trạch lái xe đưa tôi ra ngoài đi loanh quanh, nhìn xem Bắc Kinh của chúng ta biến đổi thế nào rồi. Kết quả cậu thử đoán xem? Đồng muốn chết luôn! Sau này có nói gì cũng quyết không ra ngoài vào dịp lễ này nữa.”

Hạ Diệu cười, nhét một điều thuốc vào miệng Tuyên Đại Vũ.

Lúc Tuyên Đại Vũ ngậm lấy, còn cắn một cái lên tay Hạ Diệu.

Hạ Diệu nghiêng răng, “Cậu là chó đấy à?”

Tuyên Đại Vũ lại bảo: “Phải rồi, ngày mai hẳn là cậu được nghỉ rồi chứ? Mấy anh em tụ họp đánh bài đi! Tôi ra ngoài nhiều năm như vậy, còn rất nhiều người chưa lui tới, vừa vận nhân cơ hội này nói lại tình cảm.”

“Cậu đi đi!” Hạ Diệu phả nhẹ làn khói trong miệng, thản nhiên nói: “Mấy ngày nay tôi mệt quá rồi, được nghỉ chẳng muốn làm gì cả, chỉ muốn ở nhà nghỉ ngơi hai ngày cho khỏe thôi.”

Tuyên Đại Vũ mặc dù có chút thất vọng, nhưng nhìn dáng vẻ Hạ Diệu, liền biết cậu không còn tinh thần và thể lực, cũng không cưỡng cầu nữa.

Kỳ thực Hạ Diệu nào có phải hết tinh lực cơ chứ? Cậu là đang nhớ thương chiếc mô-tô phân khối lớn kia đấy!

Để tránh cho tất cả “sự cố ngoài ý muốn” có thể xảy ra, Hạ Diệu và Viên Tung đã quy ước, chuyến này đi lấy hóng gió làm chính, ngắm cảnh làm phụ. Sẽ trở về ngay trong đêm ấy, tuyệt đối không qua đêm bên ngoài. Bởi vậy để tranh thủ được nhiều thời gian hơn, hai người thương lượng sẽ xuất phát vào bốn giờ sáng, giữa trưa tới bờ Hoàng Hà hóng gió, ăn đồ nướng, buổi chiều liền phóng về, như vậy đến tối là có thể về tới Bắc Kinh.

Thế nhưng, kế hoạch vĩnh viễn không theo kịp sự biến hóa.

Ba rưỡi sáng, Hạ Diệu nghe thấy tiếng chuông báo thức kêu, ngày ngày ngốc ngốc tưởng mình đang nằm mơ.

Bốn giờ Viên Tung tới gõ cửa sổ, Hạ Diệu mơ mơ màng màng ngồi dậy, đầu tóc bù xù, mí mắt rũ sụp. Thực sự không có tinh thần quẩn nhiễu như vậy, trực tiếp mặc một chiếc quần đùi rồi lảo đảo vào phòng vệ sinh, hai cặp chân trắng bóc không cần thận để Viên Tung ở ngoài cửa sổ liếc thấy được, ý nghĩ gian tà muốn qua đêm bên ngoài lại bắt đầu nổi lên trong lòng.

Hạ Diệu cù nhây ước chừng nửa tiếng đồng hồ, đợi tới khi xuất hiện, quả thực cùng kẻ ban nãy như hai người khác nhau.

Đầu đội mũ bảo hiểm siêu ngẫu, mặc áo khoác da đen, chân đi giày mũi đinh, một thân trang bị kỳ sị, trông ngẫu vô cùng. Cậu đi tới bên cạnh Viên Tung, không nói lời nào cũng không lên xe, chỉ dùng ánh mắt sắc bén mang đặc thù chức nghiệp cảnh sát để trừng nhìn tên “đại phạm nhân” dám thừa dịp cậu say rượu mà giở trò ly miêu hoán thái tử này.

Viên Tung đóng đinh con ngươi tối đen trên mặt Hạ Diệu, lúc lâu sau mới mở miệng.

“Cậu trừng tôi đến cương hết cả lên rồi.”

Hạ Diệu tức sôi gan, giày da trực tiếp bay thẳng về phía điểm yếu của Viên Tung.

Viên Tung vội vàng ngăn lại, nói: “Đừng làm ồn, cẩn thận đánh thức mẹ cậu.”

Lúc này Hạ Diệu mới thu chân, sầm mặt lên xe.

Hai người thương lượng mỗi người đòi một đoạn, đường trong Bắc Kinh bị giám thị nghiêm ngặt, Hạ Diệu chưa có bằng lái, chỉ có thể để Viên Tung đòi trước.

Xe mô-tô phóng như gió trên đường, lúc này vừa vặn là năm giờ, trời còn chưa sáng, xe trên đường rất ít, gần như không có chướng ngại vật. Hạ Diệu ngồi sau được một lúc lại buồn ngủ, cậu nhắc đi nhắc lại với mình mấy câu: Đừng ngủ! Hoạt bát lên! Đừng gục xuống! Đây không phải sau lưng một người, đây là núi đao biển lửa, mi mà gục xuống là mất mạng liền...

Sau khi niệm đi niệm lại mấy lần, Hạ Diệu đã cam chịu số phận, đầu bẹp một cái ngả lên vai Viên Tung, cánh tay cũng như làm phấn mà vòng qua eo Viên Tung.

Nhóc con ti tiện... Viên Tung hừ cười một tiếng.

Để Hạ Diệu ngủ được ngon hơn, không để cậu bị lạnh, Viên Tung đặc biệt chọn một vài đoạn đường bằng phẳng, tốc độ xe cũng giảm xuống chút ít.

Bởi vậy, thời gian ra khỏi thành phố lại tiếp tục chậm hơn một giờ so với kế hoạch ban đầu.

46. Chương 46 - Tình Yêu Mạnh Nha

Lúc Hạ Diệu tỉnh lại đã là hơn bảy giờ, trời sáng rõ rồi. Cậu vừa liếc đồng hồ liền tỉnh táo ngay lập tức, ngó nhìn bốn phía xung quanh, hoang vu dã lĩnh, nhà cửa thưa thớt. Vỗ vỗ lên lưng Viên Tung, Hạ Diệu lớn tiếng hỏi: “Chúng ta đến đâu rồi?”

“Vừa ra khỏi thành phố, hẳn là trong địa phận Hà Bắc.”

“Cái gì? Đi đến bây giờ mới ra khỏi thành phố?” Hạ Diệu nóng nảy, “Vậy phải đến bao giờ mới tới Hà Nam chứ? Với cái tốc độ này mà anh cũng không biết thẹn kêu đưa tôi đi hóng gió? Xuống xuống xuống, mau xuống đi, để tôi lái!”

Viên Tung dừng xe ở một trạm xăng dầu, sau khi thêm đầy bình xăng, liền đưa xe cho Hạ Diệu.

Động cơ phát ra tiếng nổ ran như sư tử rống, ổng bô chấn động kịch liệt, phun ra hơi nóng hừng hực...

Hạ Diệu thuần thục điều khiển tay phải của mình, để vận tốc tăng lên như gió, cũng may có kính chắn gió, bằng không gió lốc rít gào ập tới có thể thổi bay cả kính áp tròng. Loại cảm giác tự do tự tại này tựa như một loại ma túy tiêu hồn, có thể khiến người ta nhanh chóng quên đi cả chuỗi phiền muộn, mãn nguyện mà phóng về phía trước.

Viên Tung ngồi sau Hạ Diệu, đũng quần chặt chẽ dán vào giữa hai cánh mông được quần da bao bọc của cậu, chợt nghe thấy Hạ Diệu hô lớn từ trong mũ bảo hiểm: “Sảng khoái quá... Kích thích quá... Muốn điên rồi.”

Viên Tung đặc biệt muốn đem xe máy cùng cảnh vật xung quanh cắt rụn khỏi khung cảnh hiện tại.

Dùng tốc độ bão táp như vậy phóng hơn 200 kilomet rồi mới hạ tốc độ, đi vào một con đường tắt. Đường không bằng phẳng bằng lúc trước, thi thoảng còn có chỗ mấp mô, Hạ Diệu cũng lái có chút mệt rồi, liền giảm tốc độ theo bản năng.

Tay Viên Tung bắt giác vòng qua eo Hạ Diệu.

Hạ Diệu dị thường miễn cảm, phản ứng lớn đến nỗi thiếu chút nữa thì nhảy khỏi xe, lập tức quay đầu lại rống lên một tiếng.

“Anh làm gì hả?”

Viên Tung ngữ khí trầm ổn nói: “Ôm chút thôi, để tránh bị hất ngã!”

Hạ Diệu bực mình, “Ban này lái nhanh như vậy anh chả ho he gì thì thôi, bây giờ giảm tốc độ còn giả bộ gì hả?”

“Ban này mặt đường bằng phẳng, bây giờ rất xóc nảy.”

Vừa nói xong liền vấp phải một ổ voi, xung quanh toàn là đá vụn rải rác. Mông Hạ Diệu trên yên rung rung dịch chuyển, hung hăng kích thích tiểu Tung gia đằng sau. Viên Tung nhân thời cơ ôm lấy eo Hạ Diệu, để hai người càng dán sát vào nhau, ác liệt cảm thụ sự ma sát giữa những cú xóc nảy.

Hạ Diệu cực không thoải mái, nhưng lại không dám vận vẹo thân thể, sợ lật xe, cũng sợ kẻ nào đó càng thêm táo tợn. Chỉ có thể cứng rắn chịu đựng, dần dần quen với sự tiếp xúc của Viên Tung, cơ thể căng cứng cũng dần buông lỏng.

“Anh muốn ôm thì ôm, nhưng tay đừng có hoạt động vớ vẩn!”

Viên Tung đặt cằm lên vai Hạ Diệu, khẩu khí giễu cợt hỏi: “Cậu có máu buồn?”

Cơ thể Hạ Diệu lại bắt đầu căng cứng, “Anh quan tâm làm gì!”

Vừa nói xong, nách liền bị một bàn tay không an phận nào đó tập kích, tiếp theo là eo, bụng... Xe bắt đầu điên cuồng xóc nảy trông thành trên đường, Hạ Diệu mắng chửi suốt dọc đường đi.

“Địch! Cút ra xa.”

“Phía trước có xe bò, xe bò!”

“Còn nháo nữa tôi đập anh xuống có tin hay không?”

“...”

Cuối cùng Hạ Diệu ầm ĩ đến mệt, cũng lái mệt rồi, liền dừng xe lại, tìm một tảng đá đặt mông ngồi xuống.

“Có đói bụng không?” Viên Tung hỏi.

Ầm ĩ suốt cả đường, có thể không đói sao?

Hạ Diệu đưa mắt nhìn xung quanh, ngút ngàn không một bóng người, khắp nơi đều là đồng ruộng. Còn cách trạm phục vụ xa lắm, Hạ Diệu đã đói đến không chịu được, định bụng ăn chút đồ vặt lót dạ rồi mới đi tiếp.

“Anh mang theo cái gì để ăn?” Hạ Diệu hỏi Viên Tung.

Viên Tung nói: “Cậu muốn ăn gì thì có cái ấy.”

Hạ Diệu hoàn toàn không tin lời hắn, tự đi lục cốp xe, phát hiện bên trong ngoài áo mưa, sạc điện thoại và một vài công cụ sửa chữa khác thì không có gì.

“Nói dóc hả, làm gì có đồ ăn?” Hạ Diệu cá giận.

Viên Tung bảo: “Cậu nói xem muốn ăn gì, tôi liền biến ra cho cậu cái đó.”

Hạ Diệu khịt mũi khinh bỉ, “Anh biến ra cho tôi một túi hạt thông đi.”

Hạ Diệu cảm thấy loại đàn ông thô tháo như Viên Tung, phỏng chừng ngay cả hạt thông là gì cũng không biết. Kết quả vừa nhoáng lên một cái, một túi hạt thông đã được đưa tới trước mặt Hạ Diệu.

“Ha, anh lấy ra từ chỗ nào?”

Hạ Diệu không lấy gì làm ngạc nhiên với thủ pháp đánh tráo của Viên Tung, dù sao sớm đã được diện kiến. Cậu chỉ tò mò những thứ đồ ăn vặt này được giấu ở đâu thôi. Duỗi tay vào túi áo Viên Tung, phát hiện trống không.

Viên Tung tiếp tục đùa Hạ Diệu, “Đã nói là biến ra mà, cậu còn không tin.”

“Anh tưởng tôi dễ bị lừa lắm hả!” Hạ Diệu lại nói, “Biến thêm một túi bò viên tiêu đen (1) xem nào.”

Lần này Hạ Diệu nhìn thật chăm chú, xem tay Viên Tung duỗi vào đâu. Kết quả bàn tay Viên Tung duỗi vào túi áo, lấy ra một túi bỏ viên tiêu đen, đưa cho Hạ Diệu.

Hạ Diệu giậm chân, “Chà bông rau tím cuốn phượng hoàng (2)!”

Tôi không thêm tin trò quỷ này đâu, anh có thể có hết mọi thứ sao?

Kết quả chứng minh, Viên Tung chính là lén giấu cả một kho tàng, muốn gì có nấy, chà bông rau tím cuốn phượng hoàng cứ thế hiện ra trước mắt Hạ Diệu.

Lúc này Hạ Diệu không khách khí nữa, “Anh biến cho tôi một lồng bánh bao, phải là vừa mới ra lò.”

Khoé miệng Viên Tung nhin không được nhếch lên một tia cười.

“Cậu muốn bỏng chết tôi hả.”

Viên Tung vừa nói vậy, Hạ Diệu liền hăm hừ hai tiếng, roẹt một cái cởi khuy áo khoác của Viên Tung ra. Liền nhìn thấy quần áo rất vừa người, bên trong treo đầy đồ ăn vặt, rực rỡ muôn màu, đều là những thứ Hạ Diệu thích ăn, xem chừng phải tới hai mươi cân.

Hạ Diệu kinh ngạc, “Anh... treo lăm thế không nặng sao? Sao anh không bỏ vào cốp xe?”

“Không bỏ được.” Viên Tung nói.

“Anh có thể thêm một cái thùng ở đằng trước mà!”

Viên Tung đáp: “Thêm thùng, lúc cậu lái xe sẽ không thoải mái.”

“Vậy anh có thể thêm ở phía sau!”

“Thêm phía sau, lúc cậu ngồi xe sẽ không thoải mái.”

Đáy lòng Hạ Diệu vô duyên vô cớ nổi lên một cổ khí phẫn uất, không nơi phát tiết lại quấy cậu đến tâm phiền ý loạn. Cuối cùng quát cho Viên Tung một câu “Ngốc nghếch”, rồi giục hấn tiếp tục lên đường.

* * *

Mãi đến hơn hai giờ chiều, hai người mới tới nơi đã định, muộn ba tiếng đồng hồ so với kế hoạch.

Hai người không xuống xe, tránh những nơi đông đúc, khu du lịch nườm nượp người, trực tiếp phi xe lên cầu lớn và bờ sông. Nghe tiếng sóng lớn cuộn cuộn thét gào ầm vang, nhìn ra khoảng không bát ngát, mặt nước mênh mông cuộn cuộn, càng cảm nhận được khí thế ào ạt của sông cả, một loại tự hào dân tộc tự nhiên sinh ra.

Người một khi được thả đến nơi rộng lớn bao la, tâm tình tự nhiên sẽ khoáng đạt sáng sủa. Rất lâu rồi Hạ Diệu không có được loại cảm giác sáng khoái này, không có những lời căn nhắc của cha mẹ, lục đục đấu đá của đồng sự, vòng luẩn quẩn của lợi ích quyền hành... Chỉ có một chiếc xe phi băng băng như vậy, không bị mưa gió ngăn trở, tư duy phóng khoáng, cái gì cũng không cần nghĩ.

Lột xuống tấm vỏ vật chất thối nát, kỳ thực sự thoải mái bên trong chính là đơn giản như vậy.

Bên tai Viên Tung truyền tới tiếng hô rõ to của Hạ Diệu.

“Ê, người anh em, hát một bài đi!”

Viên Tung nghiêng đầu, hỏi: “Muốn nghe cái gì?”

“Heavy metal đi! Có thể khiến người ta nhiệt huyết sôi trào.”

Đừng nói hát, Viên Tung ngay cả nghe cũng chưa từng nghe, hần chỉ biết mấy bài hát thôi. Để không thối bay mất hưng trí của Hạ Diệu, Viên Tung đáp một câu: “Cái đó thì có gì hay? Để tôi hát cho cậu một đoạn nhiệt huyết sôi trào hơn nhiều.”

Hạ Diệu hơi nhấc mông lên, tay vịn vào vai Viên Tung, kê lỗ tai lại gần.

“Một thanh lợi kiếm xẹt qua bầu trời, phô ra thân hình cường tráng của chúng ta, hào hùng cường tráng quân uy, công lý thổi lên danh tiếng, công lý thổi lên danh tiếng. Quan sát địch tình, đến vô hình, đi vô tung. Phá trận địa địch, mạnh mẽ như hổ, uy thế như rồng.”

Khóe miệng Hạ Diệu giật giật, đầu tiên là một trận phần nộ vì bị lừa bịp, sau đó bình tĩnh nghe tiếp, lại ném ra một loại tư vị khác.

Đang nhắm nháp, xe đột nhiên tăng tốc, từ bãi sông lao thẳng xuống lòng sông như mất lái. Theo một tiếng hét kinh hoàng của Hạ Diệu, là sóng lớn mang theo cát vàng tạt thẳng vào mặt, giữa lúc thở dốc, xe lại quành một góc lớn, dùng mã lực kinh người xông lên bờ, cuộn cuộn làm nổi lên một tầng bọt sóng.

“Đù má!”

Hạ Diệu vẩy vẩy mái tóc bị nước làm ướt nhẹp, giữa lúc mắng chửi xe lại quay đầu tăng tốc, trực tiếp bỏ thẳng xuống nước, hai bên trào lên cột sóng cao cả thước, gọi cho Hạ Diệu ướt sũng.

“Viên Tung, đêch cụ anh!! A a a!!”

Hạ Diệu chính là điển hình của kiểu ngoài miệng mắng chửi, trong lòng thâm thích. Lúc xe lại xông xuống nước lần nữa, cậu cúi người dùng mũ bảo hiểm múc một vốc nước, ào ào đổ xuống từ cổ áo Viên Tung.

Đây chính là nước Hoàng Hà nha! Nửa cân nước nửa cân cát nha.

Sau khi chơi mệt, hai người dừng xe ở một bên, ngồi xuống chiếu trên bãi sông. Quần áo hai người đều ướt, thành thật mà nói thì Viên Tung ướt nhiều hơn một chút, từ cổ đến gót chân đều nhỏ nước. Lúc này mặt trời đang chói, hai người lại nô lâu vậy nên vẫn chưa cảm thấy lạnh.

Hạ Diệu liếc nhìn Viên Tung, thấy Viên Tung đang dùng bàn tay to lớn vuốt nước trên mặt, mái tóc ngắn thô cứng ẹp hết xuống đầu. Cậu duỗi tay qua, thử thăm dò cái ót cứng rắn của Viên Tung một chút, sau đó thần tốc rút tay về.

“Làm gì vậy?” Viên Tung nhìn về phía cậu.

“Không có gì, thử xem lạnh không.”

47. Chương 47 - Đó Là Nụ Hôn Đầu Của Lão Tử!

Nói xong Hạ Diệu bèn quay đầu đi, nhặt lên một hòn đá nhỏ, neho neho mắt nhắm thử rồi phóng vèo về phía mặt nước, tôm một cái làm bắn ra một chuỗi thủy hoa. Sau khi chơi một hồi, Hạ Diệu mới theo bản năng nghiêng đầu liếc sang bên cạnh, kết quả liền phát hiện này giờ Viên Tung vẫn giữ nguyên tư thế, thẳng nhìn cậu chằm chằm. Sóng mắt hần như nước sông cuộn cuộn, dâng trào vẫn đục.

Hạ Diệu không khỏi cứng đờ cả người, “Nhìn tôi thế làm gì?”

Giây tiếp theo, thân thể cao một mét tám hai đã bị Viên Tung trực tiếp kéo ngã vào lòng, mái tóc bị đôi tay to lớn hung hăng túm lấy, đầu bị buộc phải ngửa ra sau. Hơi thở nồng đậm hormone phái mạnh đánh úp tới miệng Hạ Diệu, cậu tránh không kịp, hai cánh môi mỏng bị người ta ngậm lấy. Kề môi mím chặt bất ngờ bị nạy mở, đầu lưỡi bị cường ngạnh sẵn đuối, hung hãn mút vào.

Hạ Diệu cảm thấy cát sỏi quay cuồng trong miệng, lúc này mới ý thức được mình đang bị cưỡng hôn, cẳng chân liên đập loạn xuống đất, làm cuộn lên một đám cát bụi.

Viên Tung hơi thở thô loạn, hôn chẳng chương pháp gì, không có sâu triền miên như giữa nam với nữ. Ngán ngùi mà cấp bách, thỉnh linh xảy ra rồi lại cấp tốc kết thúc, như thể chỉ là mất kiểm soát trong tích tắc.

Hạ Diệu sững sờ nhìn lên đỉnh đầu, Viên Tung tặng cho cậu một nụ cười cực kỳ có ý vị đàn ông.

Giây tiếp theo kịp thời phản ứng, Hạ Diệu liền dùng sức giãy ra khỏi Viên Tung, giận dữ quát ầm lên: “Anh điên rồi hả?”

Một khắc vừa rồi Viên Tung đích thực đã phát điên, chỉ bởi một động tác đơn giản là duỗi tay ra thăm dò gáy hấn một chút của Hạ Diệu, liền khiến lồng ngực hấn nóng bùng lên, bốc cháy, đến nỗi không thể không bùng nổ.

Hấn thực sự rất thích Hạ Diệu, tình cảm của đàn ông một khi đã bị khiêu khích bùng lên thì không thể kháng cự (thể bất khả kháng).

Hạ Diệu đứng thở hồng hộc một hồi, trong lòng rất không được tự nhiên, nhưng lại không thể phát tiết. Lần cưỡng hôn này của Viên Tung với lần cưỡng hôn trước của tên ngoại quốc Brown khi ở trên lôi đài hoàn toàn khác biệt. Brown khiến cậu cảm thấy nhục nhã, ghê tởm, hận không thể dùng một quyền nện chết gã. Nhưng đối với Viên Tung, cậu lại không có loại cảm giác này, hoặc giả đã sớm có tâm lý đề phòng, chỉ khó chịu trong chốc lát rồi thôi.

Viên Tung hỏi Hạ Diệu: “Trước đây từng hôn người khác chưa?”

“Nói thừa!” Hạ Diệu bảo, “Tôi đang tuổi huyết khí phương cương, tiết mục này có thể thiếu được sao?”

Hạ Diệu tuổi đời còn non, không biết giấu giếm cảm xúc trên mặt, nói thật hay nói dối chỉ cần liếc một cái là bị Viên Tung nhận ra ngay. Lần trước cậu khoắc lác bản thân không phải trai tơ, Viên Tung chỉ quan sát một hồi là trong lòng hiểu rõ. Nhưng lần này, ánh mắt Hạ Diệu rõ ràng không hề che giấu, đúng lý hợp tình mà tính luôn cả lần bị Brown cưỡng hôn.

Viên Tung không biết nội tình, chỉ đơn giản thấy rõ ý tứ mà Hạ Diệu biểu đạt ra.

Bốn phía chợt lặng ngắt.

Bỗng nhiên, một nắm đấm nện thẳng xuống đất làm phát ra tiếng động rầm rầm khiến người ta phải run sợ, một tầng đất cát bị cuộn khởi, toàn bộ đều ập lên mặt lên người Hạ Diệu.

Hạ Diệu phun phì phì mấy cái, quay đầu lại định mắng chửi, đột nhiên phát hiện khuôn mặt đen sì của người nào đó có chút nguy hiểm. Đây không phải cảm xúc xấu tận lực nguy tạo ra, mà là lửa giận đã cực lực thu liễm nhưng vẫn không khống chế được.

“Đó là nụ hôn đầu tiên của lão tử!”

Không biết vì sao, khoảnh khắc Viên Tung giận dữ nói ra câu này, đồng thời sử dụng ánh mắt âm trầm để tạo áp lực với Hạ Diệu, bỗng nhiên Hạ Diệu lại có một cổ xung động muốn cười.

Sau đó cậu cố nhịn xuống, đặc biệt súc tích mà quảng ra một chữ.

“Đáng!”

Đáng đời nhà anh! Suốt ngày thích đùa giỡn lưu manh, không phân biệt đối tượng cũng chẳng phân biệt nơi chốn, lần này bị người ta đoạt trước rồi đi? Hạ Diệu không biết là chiếm được tiện nghi hay phải chịu thiệt, hả hề dương dương tự đắc một mình.

Giây tiếp theo đã bị Viên Tung tóm lấy, hấn chẳng buồn lặp lại uy hiếp cảnh cáo, cũng không nở đánh, vậy thì cù léc đi. Cù đến Hạ Diệu vừa rống vừa cười, vừa hét vừa chửi, lăn qua lộn lại dưới mặt đất. Chưa từng nhếch nhác như vậy, quần áo toàn là đất cát, trông chẳng khác gì một con khỉ bùn.

Thấy Hạ Diệu đã triệt để thoát lực, Viên Tung mới miễn cưỡng buông tha cho cậu.

48. Chương 48 - Hiểu Nhau Thêm Chút Nữa

Mua mấy con cá nướng, hơn mười xiên thịt nướng, vài chai bia, hai người ngồi xếp bằng bên bờ sông tán gẫu.

“Sao anh lại nhập ngũ?”

Hạ Diệu cứ tưởng Viên Tung sẽ trả lời là vì sứ mệnh hoặc vì vô cùng súng bái quân nhân với súng ống này kia, kết quả câu trả lời của Viên Tung lại đặc biệt đơn giản.

“Muốn để người trong nhà được sống tốt hơn chút thôi.”

Hạ Diệu nốc hai ngụm bia lớn, trầm mặc không nói gì.

“Cha tôi không học vấn, nhà nghèo, hơn ba mươi tuổi mới lấy vợ. Mẹ tôi thân thể không tốt, lúc sinh em gái tôi cũng đã ngoài bốn mươi, sinh chưa được bao lâu thì mất. Tôi chỉ học hết trung học rồi đi lính, ban đầu chỉ để bớt một miệng ăn, về sau ở trong quân đội từ từ rèn luyện, làm quen được với một đám chiến hữu, mới có tình cảm đặc biệt với quân đội.

“Rời khỏi nơi ấy chắc anh rất luyến tiếc?” Hạ Diệu hỏi.

Viên Tung nói: “Giấc mơ của tôi chính là xây dựng một trường quân đội tư nhân.”

Hạ Diệu yên lặng ăn thịt nướng, cậu từng được nghe về một số thành tích của Viên Tung khi còn ở trong quân đội. Nếu không phải hấn sớm xuất ngũ, nhất định sẽ là đối tượng bồi dưỡng trọng yếu của quốc gia. Có lẽ bất đắc dĩ thương cảm với Viên Tung, Hạ Diệu bắt giác thờ dài.

Viên Tung thấy thằng nhóc có vẻ nặng nề, liền dùng chai bia huých huých vào người cậu, bảo: “Không nói chuyện tôi nữa, nói chuyện cậu đi, từ nhỏ đã được người ta cưng phụng như tiểu tử tông chứ hả?”

“Nào có?” Hạ Diệu thề thốt phủ nhận, “Lúc ông nội tôi còn sống, nhà tôi chưa ra ở riêng, tôi có tới mấy bà nội, cái thời kỳ ấy anh cũng biết rồi đấy. Chúng tôi ở cùng một nơi, nhưng không có kiểu lục đục tranh đấu như trên ti vi đâu, đại gia đình chúng tôi sống rất hòa thuận. Kỳ thực tôi hồi nhỏ ngoại trừ có thêm một bảo mẫu, một tài xế, còn lại cũng chẳng khác gì anh.”

“Tôi chưa từng đi học ở trường tư, ông nội tôi luôn nói cô lập trẻ con trong một vòng tròn nhỏ hẹp sẽ không tốt. Lúc trước tôi học cao trung, bạn cùng lớp với tôi hầu hết đều không ai biết bối cảnh gia đình tôi, tôi cũng kiêng không nhắc đến, bởi vậy giữa tôi và các bạn học vẫn luôn rất tốt. Sau khi lên đại học, mọi người đều trưởng thành, vòng tròn bạn bè lại càng lúc càng hẹp. Kỳ thực loại người giống như chúng ta, trong cuộc sống phải chịu rất nhiều giới hạn, tôi thậm chí còn không thể tùy tiện kết bạn.”

Hạ Diệu lại nói liên miên một hồi, nói rất nhiều, nói về gia đình cậu, nói về những mối quan hệ lỏng lẻo rắc rối mang tới gánh nặng cho cậu, nói những bất đắc dĩ khi công trạng phải khổ sở liều mạng mới đạt được lại bị người ta phủ nhận... Những chuyện này cậu không dễ dàng nói với người ngoài, hôm nay lại mượn rượu để đổ ra hết.

Sau đó, hai người lại tán gẫu về những món đồ chơi lúc nhỏ. Hạ Diệu có cảm giác đặc biệt ưu việt, từ khi bắt đầu có ký ức, cậu đã chơi mô hình ô tô bản limited, chơi các loại đồ chơi nhập khẩu, cả những trò chơi điện tử vừa sản xuất còn chưa đưa ra thị trường. Viên Tung thì chơi những thứ hỗn tạp hơn nhiều, nào là lăn vòng sắt, đánh khăng, nhổ cọc gỗ, trượt băng, bắn bi...

Sau đó lại nói đến đồ ăn vặt thời ấu thơ, những món quà đặc sản Đông Bắc, lê ướp lạnh, hồng ướp lạnh, một xu hai miếng kẹo kéo... Rồi lại nói đến bánh chèo nhiều nhân của Đông Bắc, sườn heo tẩm bột chiên vàng óng, thịt heo hầm dưa chua thơm nức mũi... Nói đến mức nước miếng Hạ Diệu chảy dài ba thước.

“Có cơ hội tôi sẽ đưa cậu về quê, ngồi trên giường sưởi ăn đồ ăn Đông Bắc chính tông nhất.” Viên Tung nói.

Hạ Diệu gật đầu lia lịa, cái dáng vẻ tham ăn kia khiến xương cốt Viên Tung đều ngứa ngáy hết cả.

Bất tri bất giác, mặt trời đã chuyển về phía tây, Hạ Diệu cảm thấy một luồng hơi lạnh, lúc này mới ý thức được thời gian đã không còn sớm. Liếc nhìn đồng hồ, thế mà đã năm giờ rồi, lập tức hét âm lên.

“Đù má! Đã đến giờ này rồi sao, mau mau mau, đứng dậy! Chúng ta phải nhanh lên, bằng không trước mười hai giờ không thể về nhà.”

Viên Tung không nói gì, lấy ra một chiếc áo từ trong cốp xe, đưa cho Hạ Diệu khoác thêm, thế rồi hai người cùng lên đường về nhà.

49. Chương 49 - Dừng Xe!

Nắng chiều lệch về phía tây, kéo ra những chiếc bóng thật dài trên đường.

Quần áo của Hạ Diệu vẫn ẩm ướt, mặc dù bên ngoài đã khoác thêm một chiếc, nhưng tốc độ xe quá nhanh, gió lạnh vẫn rớt vào người. Hạ Diệu co vai rụt cổ, thỉnh thoảng lại hít ngược một luồng khí lạnh.

“Lạnh à?” Viên Tung hỏi, “Nếu lạnh thì tôi giảm tốc độ xe một chút.”

Hạ Diệu lập tức phản đối, “Không thể giảm nữa! Còn giảm thì chúng ta sẽ phải ngủ một đêm ngoài đường!”

Viên Tung không nói gì, tiếp tục duy trì vận tốc ban đầu.

Hạ Diệu cuối cùng cũng lưu luyến thò một đốt ngón tay nhỏ nhỏ ra khỏi ống áo, thử thăm dò quần áo của Viên Tung, phát hiện còn ướt hơn của cậu. Lòng Hạ Diệu liền căng chặt, nhin không được bèn hỏi một câu, “Anh lạnh không?”

“Không lạnh.”

Có cậu ngồi phía sau, trong lòng luôn có một lò sưởi nhỏ.

Xe chạy chưa đến một tiếng đồng hồ, trời đã mau chóng sập tối. Hạ Diệu ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện bầu trời mới rồi còn xanh thẫm trong veo, chỉ phút chốc đã bị mây đen bao phủ. Một mảng mây mưa đang kéo tới từ phía nam, có xu hướng mở rộng về phía bắc.

Thôi xong! Hạ Diệu âm thầm căng thẳng, sao nói mưa liền mưa luôn thế này?

Cậu vồ vồ lên lưng Viên Tung, “Ê, phóng nhanh hơn chút nữa đi, đừng để mây đen đuổi kịp chúng ta!”

“Nghĩ hay ghê!” Viên Tung nói, “Đây là đường tắt, đường vốn đã không dễ đi, vận tốc xe bây giờ là cao rồi. Còn tăng tốc thêm nữa thì sẽ không phải hóng gió mà là liều mạng đấy, cậu muốn giữ mạng hay muốn về nhà?”

“Muốn về nhà.”

Đáy mắt Viên Tung ẩn giấu ý cười không dễ phát hiện, hỏi lại một câu: “Sĩ khả sát bất khả nhục? (1)”

“Cái gì?” Hạ Diệu lớn tiếng hô, “Tôi không nghe rõ.”

“Không có gì.”

Cũng may không nghe rõ, nếu thật nghe được câu này, Hạ Diệu cho dù có bị ướt chết trên đường, cũng tuyệt không đặt chân vào khách sạn.

Giữa đường gặp một trạm xăng, hai người dừng lại đổ xăng. Phía trước có rất nhiều xe đang xếp hàng, Hạ Diệu sốt ruột, mây đen so với cậu lại càng sốt ruột hơn. Trong lúc nói chuyện, mây đen đã bao phủ kín trời, chẳng mấy chốc liền đổ mưa xuống tầm tã.

Hạ Diệu trong lòng oán hận mà không chỗ nào để phát tiết, bèn quay sang chất vấn Viên Tung: “Có phải anh xem dự báo thời tiết rồi mới đến không?”

“Sao cậu không bảo tôi đánh tiếng trước với ông trời luôn đi?”

Hạ Diệu hừ lạnh, lấy ra áo mưa từ trong cốp xe mặc thêm vào người, thấy Viên Tung vẫn không động tĩnh, bèn hỏi: “Sao anh không mặc?”

“Trời mưa lớn thế này, đường rất trơn, lái xe dễ xảy ra tai nạn. Nghe lời, chờ mưa ngớt một chút rồi chúng ta lại đi.”

Hạ Diệu nào chịu nghe lời hần, lập tức vùi đầu vào màn mưa, Viên Tung túm giạt cậu lại, trầm mặt hỏi: “Không đi không được sao?”

“Không đi không được!”

Viên Tung thở dài một tiếng, đậm nhạt bảo: “Vây cậu chở tôi đi.”

“Chở thì chở, lên xe.”

Viên Tung cao hơn Hạ Diệu, lúc hắn ngồi đằng sau, hai cánh tay vòng qua trước ngực Hạ Diệu, bả vai rộng rãi gộp cùng áo mưa rộng thùng thình gần như có thể bao trọn cả người Hạ Diệu vào trong, vô hình trung lại thêm một tầng che chở, có thể khiến Hạ Diệu bớt ướt mưa một chút. Hơn nữa cứ như vậy, Hạ Diệu cũng không quá lạnh.

Phía trước đột nhiên xuất hiện một đoạn đường tối hù, không có đèn đường, không có ánh trăng, thậm chí không có xe nào đi trước.

Hai bên đường rập rập đủ loại cây, mưa bụi khiến tầm nhìn xa duy trì ở mức trên dưới hai mươi mét, trông cực kỳ tĩnh lặng, như con đường dẫn xuống âm phủ. Lúc này trí tưởng tượng của con người ta thường sẽ phát triển vô biên, được thể nhớ tới đủ loại hình ảnh khủng bố, khuôn mặt người vằn vẹo cùng những sự cố quỷ dị.

Viên Tung cảm nhận được cơ thể Hạ Diệu cứng đờ, bèn trầm giọng ghé vào tai cậu nói: “Không sợ.”

Hai chữ đặc biệt vững vàng giản đơn, trong thời khắc này lại giúp xóa sạch tất cả sợ hãi cùng bất an trong lòng Hạ Diệu. Cắn cổ cậu dán lên da thịt rắn chắc thô lẹ lại nóng bỏng của Viên Tung, trong lòng cảm thấy kiên định mạc danh.

Mưa càng lúc càng lớn, vì mũ bảo hiểm không có cần gạt nước nên trời mưa sẽ làm tăng độ nhiễu tầm nhìn. Nếu mở kính của mũ bảo hiểm ra, mưa sẽ tạt cho không mở nổi mắt, còn đóng kính lại thì không thấy rõ tình hình phía trước. Hạ Diệu chỉ có thể mở một khe nhỏ để tránh mưa bay, gắng sức mở lớn hai mắt quan sát tình hình phía trước thông qua khe hở tích đầy nước mưa. Bởi vậy, lái xe càng lúc càng trở nên vất vả, Hạ Diệu mới đi được hơn chục cây số đã cảm thấy sức cùng lực kiệt.

Vì thế hai người chỉ có thể thay đổi vị trí cho nhau.

Hạ Diệu ngồi sau hứng gió liên lạnh đến run cầm cập, răng va vào nhau lách cách. Ban đầu còn không chịu ôm Viên Tung, về sau thực sự lạnh đến không còn cách nào khác, hai cánh tay liền vòng lên. Lập tức có vô số dòng nước xuôi theo nếp áo mưa của Viên Tung rót vào người Hạ Diệu, làm cậu rung mình một cái.

“Chui vào áo mưa của tôi.” Viên Tung nói.

Hạ Diệu chui vào sờ thử, phát hiện quần áo bên trong của hắn cũng ướt đầm. Găng tay, áo lái xe, quần và giày của Viên Tung, không cái nào may mắn thoát khỏi, nghĩ tới tình cảnh ban nãy Viên Tung ôm mình, yết hầu Hạ Diệu liền một trận chua chát.

Xe chạy qua một thị trấn nhỏ, hai bên đường lấp lánh ánh đèn, những tấm bảng hiệu khách sạn nhà nghỉ nối tiếp nhau. Bồn tắm ấm áp, giường lớn thư thái, bữa ăn khuya mỹ vị, tất cả đều đang vẫy gọi Hạ Diệu.

Hạ Diệu nghiêng rằng không lên tiếng, xốc lên áo mưa của Viên Tung rồi chui vào, che đi ánh sáng bên ngoài.

Bởi vì mệt mỏi quá độ, Hạ Diệu không tự chủ được mà áp mặt lên lưng Viên Tung, đột nhiên cảm thấy nó không còn nóng ấm như ban đầu. Lúc này cậu mới nhớ ra, bọn họ đã lái xe đi hơn một ngàn kilômet, giá trị mệt mỏi đã sớm đạt tới đỉnh điểm của người bình thường.

Trái tim Hạ Diệu bị hung hăng nhéo chặt, cậu cố nín nhịn đi một đoạn đường, cuối cùng cũng không gắng gượng được nữa mà rống ra một tiếng.

“Dừng xe!”

*Chú thích

(1) sĩ khả sát bất khả nhục: nghĩa là kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục. Ở đây ý Viên Tung muốn nói Hạ Diệu thà chết chứ không muốn vào khách sạn với anh vì có nguy cơ bị xâm sữ)))

50. Chương 50 - Tiểu Bĩ Ổi Trong Ổ Chăn

Hai người thử hỏi mấy khách sạn quanh đó, toàn bộ đều nói không còn phòng trống. Cuối cùng cũng tìm được một khách sạn còn dư phòng, kết quả lại chỉ còn dư một phòng đơn, hai người bắt buộc phải ngủ trên cùng một giường.

Hạ Diệu quay đầu định bỏ đi, lại bị ông chủ khuyên nhủ.

“Chàng trai, ngoài trời mưa lớn như vậy, cậu đừng qua lại gây sức ép làm gì nữa. Ngoài chỗ tôi ra, không khách sạn nào còn phòng trống đâu. Chỗ chúng tôi tốt xấu gì cũng được xem là một khu du lịch, hàng năm vào thời điểm này đều đông nghẹt người, muốn có phòng đều phải đặt trước. Vả lại hôm nay trời còn mưa, phòng lại càng không dễ kiếm, các cậu không thuê sẽ bị người khác chiếm ngay đấy.”

Vừa nói xong, liền có một đôi nam nữ trẻ tuổi ướm lướm thướt tiến vào hỏi phòng.

Ông chủ đi qua nói tình hình một chút, sau đó xoay người lại hỏi Hạ Diệu, “Rốt cuộc các cậu có thuê hay không? Không thuê thì tôi để cho người ta luôn này. Người ta còn chẳng phải người yêu mà cũng định tạm chen ở qua một đêm. Hai người các cậu đều là đàn ông, còn gì phải kiêng dè chứ?”

Viên Tung không nói hai lời, trực tiếp giao tiền.

Hạ Diệu chỉ có thể mang một vẻ mặt ầm nhẩn không phát tiết mà đi theo nhân viên phục vụ về phía phòng mình.

Khách sạn tuy nhỏ, nhưng điều kiện bên trong cũng không tồi. Vừa vào phòng, Hạ Diệu liền khẩn cấp chui vô nhà vệ sinh, lột hết quần áo ướt sũng ra, sẵn khoái tắm nước ấm một hồi.

Sau khi trải qua ba bốn tiếng đồng hồ bị nước mưa gội rửa, Hạ Diệu bỗng cảm thấy được nước ấm xoa dịu là một cảm giác con mẹ nó quá mức tiêu hồn!

Đang sảng khoái thư thái, cửa phòng vệ sinh đột nhiên bật mở không chút dấu hiệu báo trước, một thân hình cao lớn khôi ngô nghênh diện màn sương đi về phía cậu. Khuôn mặt Hạ Diệu nháy mắt từ hồng chuyển sang tím, thần tốc túm lấy khăn tắm quấn chặt quanh hông. Tốc độ phản ứng kia quả thực vượt ngoài khả năng của người bình thường, nhanh không thể địch nổi.

Kết quả, Viên Tung chỉ nhặt đồng quần áo ướt mà Hạ Diệu thay ra, chẳng buồn nhìn cậu lấy một cái, đi ra ngoài luôn.

Hạ Diệu nhin không được bèn rống lên một tiếng về phía cửa.

“Anh cầm quần áo tôi đi làm gì?”

“Tôi bảo nhân viên phục vụ đem đi giặt, sáng sớm mai là có thể khô.”

Sau khi Hạ Diệu đi ra, Viên Tung liền vào phòng tắm, cũng ném toàn bộ quần áo ướt ra ngoài cửa, bảo với Hạ Diệu: “Lát nữa nhân viên phục vụ đến gõ cửa, cậu trực tiếp cầm ra ngoài là được.”

“Mặc kệ!”

Lời tuy nói như vậy, nhưng Hạ Diệu vẫn sầm mặt đi nhặt từng chiếc quần áo của Viên Tung lên. Nhặt đến cuối cùng chỉ còn lại một chiếc quần lót, không biết xuất phát từ tâm lý gì, Hạ Diệu cầm chiếc quần lót lên liền nhin không được mà nhìn nhiều một chút. So với các cỡ quần lót bình thường của nam thì đều lớn hơn, đặc biệt là phần nhô ra phía trước dị thường hiển hách, như thể vừa bị một cự vật đáng sợ nào đó làm dãn tung ra.

Hạ Diệu đang xem đến nhập thần, cửa phòng tắm đột nhiên bật mở.

Và thế là hành vi lén lút nghiên cứu quần lót trym bự của cậu, vừa vắn bị chủ nhân trym bự bắt được quả tang.

Chút mặt mũi còn lại của Hạ Diệu lập tức bị đốt cháy.

Viên Tung giấu cợt cười, “Thế nào? Cậu còn muốn tự tay giặt cho tôi?”

Hạ Diệu có loại kích động muốn vo tròn chiếc quần lót trong tay rồi nhét thẳng vào miệng Viên Tung.

Chờ tới khi Viên Tung từ phòng vệ sinh đi ra, Hạ Diệu đã chui vào ổ chăn rồi, bọc mình như một con nhộng, kín đến không một kẽ hở. Đã vậy còn đặc biệt nói với Viên Tung đang đi về phía giường: “Tôi bảo nhân viên phục vụ mang thêm một bộ chăn đệm rồi, chúng ta đắp riêng.”

Viên Tung không nói gì, trong suốt quá trình đi đến bên giường, ánh mắt luôn bị khối đại nam châm Hạ Diệu này hút chặt.

Hạ Diệu cảm thấy tiếng bước chân càng lúc càng gần, các cơ sau lưng vô thức căng cứng theo bản năng.

Viên Tung chẳng buồn nhìn bộ chăn đệm của mình, bàn tay to lớn trực tiếp túm lấy một góc chăn được Hạ Diệu ém chặt, bất ngờ xóc mạnh lên, từ phía sau ôm lấy Hạ Diệu. Sau đó lại ém chăn vào, đè thật chặt góc chăn, cầm tù Hạ Diệu trong không gian vừa ấm áp lại vừa chật hẹp này, hoàn toàn không cho phép phản kháng.

“Lão tử muốn ngủ cùng cậu trong một ổ chăn thì làm thế nào?” Hơi thở Viên Tung ngấm mang nhiệt khí phun hết lên tai Hạ Diệu.

Cả người Hạ Diệu đều bị vây trong trạng thái đề phòng bậc nhất, răng nanh thiếu chút nữa thì nghiến nát, ánh mắt lảng lệ quét về phía tên khốn sau lưng, cả giận quát: “Tôi nói cho anh biết Viên Tung, anh mà dám làm gì tôi, mẹ kiếp tôi sẽ giết chết anh!”

Lòng ngực tinh trắng của Viên Tung áp lên tấm lưng trần trụi của Hạ Diệu, cánh tay vòng qua eo cậu, khắp tay đều là xúc cảm trơn mịn. Đừng nói làm gì cậu, cho dù cái gì cũng không làm, chỉ cần ôm như vậy thôi, cũng có thể khiến huyết áp của Viên Tung tăng vọt đến hơn hai trăm rồi.

Bàn tay to lớn của Viên Tung kim giữ hai má Hạ Diệu, cứng rắn vịn mặt cậu về phía mình.

“Ban nãy nghịch quần lót của tôi làm gì?”

Hạ Diệu thề thốt phủ nhận, “Ai nghịch chứ?”

Viên Tung cười: “Là muốn xem xem bản thân mình có bao nhiêu mị lực, có thể khiến tôi căng giãn quần lót đến cỡ nào sao?”

Thật con mẹ nó không biết xấu hổ... Hạ Diệu vung tay thụi cho Viên Tung một quyền vào ngực, giận dữ quát: “Địch cụ anh!”

“Tôi thay cụ tôi cảm ơn cậu.”

51. Chương 51 - Không Chống Đỡ Nổi

Hạ Diệu rút phẳng chiếc gối dưới đầu ném bay ra đằng sau, ngăn cách đầu cậu với đầu Viên Tung. Viên Tung chẳng những không ngừng quấy rối, trái lại càng táo tợn hơn. Hắn đem cánh tay mình xuống để Hạ Diệu làm gối, thế là từ đầu đến chân Hạ Diệu đều bị Viên Tung ôm chặt vào lòng.

Hạ Diệu không giằng co nổi nữa, bèn thẳng thắn coi Viên Tung như một cái đệm người vừa cứng vừa ấm, cho hắn xấu hổ chết đi!

Cầm Viên Tung đặt trên cổ Hạ Diệu, ánh mắt tỉ mỉ phác họa đường nét trên mặt Hạ Diệu, sau khi lặp đi lặp lại vô số lần, cuối cùng một hơi thở mạnh mẽ phả vào tai Hạ Diệu.

“Trông thật đẹp.”

Viên Tung chưa từng tùy tiện khen ai, càng không cần phải nói đến các loại hình dung từ như “thật”, “quá”, “đặc biệt”... Thế nên Thi Thiên Bưu được hắn khen mấy câu mới cam tâm tình nguyện mà chấp nhận bị trù

tiền lương. Nếu hấn từ đáy lòng tán thưởng một người, vậy thì chúng tỏ điểm được tán thưởng của người ấy đã tốt đến mức không thể bới móc.

Hạ Diệu vốn định trực tiếp làm lơ, nhưng Viên Tung vừa mở miệng, phần cảm cùng quai hàm lún phún râu liền vô thức cọ cọ lên cổ cậu, chọc Hạ Diệu nổi hết da gà.

Sợ Viên Tung phát hiện ra sự miễn cảm của cậu rồi lại càng gây sức ép táo tợn hơn, Hạ Diệu đành phải lén lút xích ra một tắc, đồng thời trả lời lấy lệ một câu.

“Tại anh cả ngày phải ở cùng một đám đàn ông thô kệch nên mắt thẩm mỹ bị vẩn vọ cả rồi, chứ người có diện mạo đẹp hơn tôi, đây ra đây thôi.”

“Không có.” Viên Tung ngắt lời.

Hạ Diệu đặc biệt muốn chửi một câu: không có thì không có, đm anh đừng cọ tới cọ lui nữa được không hả?

Vừa xích ra được một tắc, cảm của Viên Tung đã lại đuổi theo, nháy mắt Hạ Diệu liền cảm thấy trên cổ như đầy kiến bò. Để khỏi xấu hổ, Hạ Diệu chỉ có thể tiếp tục xích, tiếp tục tìm cái để nói.

“Anh nhìn trúng tôi, cũng bởi vì trông tôi đẹp?”

Hỏi xong câu này, Hạ Diệu thiếu chút nữa thì tự tát cho mình một bạt tai. Đm mi tán gẫu cái quỷ gì đây? Ngớ ngẩn đi nói loại lời phiến tình này làm gì, đây chẳng phải tự đâm đầu vào lưới hay sao?

Viên Tung chẳng hề che giấu bản tính đàn ông, bàn tay to lớn nhẹ nhàng xoa xoa mặt Hạ Diệu, thản nhiên đáp: “Tôi vừa liếc một cái liền nhìn trúng cậu, còn có thể vì lý do nào khác sao?”

Hạ Diệu cảm thấy bàn tay thô ráp kia của Viên Tung tựa như mọc đầy xước mang rô, sờ chỗ nào liền ngứa chỗ đó, sờ chỗ nào liền không chịu nổi chỗ đó. Vội vàng bóp trụ cổ tay hấn, có vẻ hơi bứt rứt nói: “Thế thì... tôi có một người anh em, trông còn đẹp trai hơn tôi, hơn nữa cậu ta có thể tiếp nhận loại chuyện với đàn ông này, hay là để tôi giới thiệu cậu ta cho anh làm quen nhé?”

Viên Tung trầm giọng bình tĩnh đáp: “Tôi là một tay súng bắn tỉa, tình yêu của tôi chỉ có một mục tiêu, một phát liền trúng, không thể thay đổi.”

“Anh cũng chẳng buồn hỏi xem mục tiêu có vui lòng hay không!”

Viên Tung ung dung đáp: “Có mục tiêu nào lại tự nguyện bị tay súng bắn tỉa bắn chết?”

Nói xong hấn liền cương quyết giãy thoát cổ tay đang bị Hạ Diệu kiềm giữ, tiếp tục đuổi lên mặt Hạ Diệu, bá đạo mà vuốt ve cứng nệm.

Hạ Diệu quả thực muốn phát điên rồi, làm gì có kẻ nào không chịu nói lý lẽ như này chứ? Anh nói xàm xí thì cứ xàm xí đi, còn đuổi tay lên làm gì! Hạ Diệu cái gì cũng không sợ, chỉ sợ mỗi nhột, còn sợ bị người khác biết được cậu sợ nhột nữa. Nhịn khóc nhịn cười, lại còn phải nhịn sự kích động có thể bùng phát bất cứ lúc nào, muốn tỏ ra tự nhiên một chút, lãnh đạm một chút, để Viên Tung tự cảm thấy không hứng thú mà rút tay về. Kết quả Viên Tung còn chưa chịu dứt, Hạ Diệu đã chịu không nổi mà rống lên một tiếng: “Địch mợ đừng sờ soạn nữa có được không hả?”

Thôi xong! Một tiếng này xem như hỏng chuyện rồi, Viên Tung đã nhìn ra, hóa ra ngay cả sờ mặt mà cậu cũng có phản ứng, vậy tôi đây tiếp tục sờ.

A a a... Lông mao khắp người Hạ Diệu đều dựng đứng lên, đánh thì đánh không lại, sờ thì đụng trúng tên mặt mũi dày như tấm tôn. Rơi vào đường cùng, bạo lực không giải quyết được vấn đề, chỉ có thể dùng trí.

Hạ Diệu quay mặt lại, vùi đầu vào khuỷu tay Viên Tung, ai oán kêu than một tiếng.

“Tôi mệt quá đi!”

Quả nhiên, chiều này hữu dụng, ánh mắt thâm trầm sắc bén của Viên Tung đánh giá điệu bộ ủy khuất vùi mặt vào tay mình của Hạ Diệu, thâm nghĩ: đây là đang làm nũng với tôi sao?

Có thằng đàn ông nào chịu được loại nhu tình này chứ? Càng không cần phải nói tới Viên Tung, si mê Hạ Diệu đến mức vừa nhìn thấy cậu cười liền mềm hết cả xương.

Thấy Viên Tung ngừng tay, Hạ Diệu đột nhiên xoay người, nhân lúc hấn thiếu phòng bị liền tung ra một quyền, bà nội mi này!

Hậu quả của việc thống khoái nhất thời chính là, cậu trực tiếp bị Viên Tung cường ngạnh ghì chặt vào lòng, bàn tay to lớn từ mặt di chuyển đến từng nơi mẫn cảm trên người. Viên tung cù tới mức Hạ Diệu phải ngao ngao kêu gào, lăn lộn khắp giường, khăn tắm tuột cả ra, trym nhỏ quật tứ tung, mặt đỏ tai hồng mà đắm giường xin tha.

“Đừng... đừng nháo nữa.”

Viên Tung nói: “Cậu quay mặt lại đây thì tôi không cù cậu nữa.”

Hạ Diệu lật người, vừa quay mặt về phía Viên Tung, liền bị hấn hôn cái chóc vào miệng.

“Cậu đấy.”

Ánh mắt của một bảo tiêu cực kỳ có lực sát thương, đặc biệt là bảo tiêu đầu lĩnh, lại còn xuất thân từ bộ đội đặc chủng. Lời mà Hạ Diệu định nói vừa lao tới bên miệng liền bị cứng rắn chặn lại. Cậu cùng Viên Tung bốn mắt nhìn nhau, hai khuôn mặt chỉ cách khoảng một đốt ngón tay, miệng hơi hơi chu ra là có thể hôn lên môi đối phương.

Viên Tung trầm giọng hỏi: “Cậu thực sự từng cùng người khác hôn môi?”

Hạ Diệu trầm mặc, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Cũng chính bởi một giây chần chừ này của cậu, lồng ngực Viên Tung đột nhiên bùng lên ngọn lửa. Hấn một hơi phong bế môi Hạ Diệu, đầu lưỡi điên cuồng càn quét tiến vào. So với nụ hôn vội vàng gấp gáp bên bờ sông ban chiều, lúc này động tác của Viên Tung chậm rãi hơn rất nhiều. Hấn đem đầu lưỡi thâm nhập vào sâu trong yết hầu Hạ Diệu mà liếm, mà đè, dùng một phương thức vừa bá đạo vừa tục tĩu mà đòi lấy thỏa thích ẩm áp.

Bởi vì kinh nghiệm có hạn, kỹ thuật hôn của Viên Tung cứ cứng rắn, nhưng môi lưỡi hấn rất có lực, người khác hút liếm một hồi phải nhả ra thở dốc, hấn thì hoàn toàn không cần, không ngừng kéo dài thể công kích quyết liệt, quấn lấy môi lưỡi Hạ Diệu xoay vòng loạn chuyển, vừa thô bạo vừa cuồng dã.

Mới đầu Hạ Diệu còn có ý định phản kháng, sau đó đột nhiên cảm thấy bản thân mệt mỏi cực kỳ, tựa như thoát lực sau khi chạy hết mấy chục kilômet, cả người xuôi lơ, cơ thể buông lỏng, chỉ có hô hấp còn đang luật động một cách không nhịp nhàng.

Viên Tung lại càng phấn khích, bàn tay ôm lấy lưng Hạ Diệu trượt động một chút, xúc cảm trơn mịn khiến khó hạ hấn thô bạo đột khởi. Tay hấn bắt đầu không tự chủ được mà di chuyển, chen vào giữa lồng ngực kề sát của hai người, đầu ngón tay thô lệ chà xát nhũ tiêm đã ngạnh lên của Hạ Diệu, nháy mắt cảm thấy lồng ngực Hạ Diệu run rẩy một trận cuồng liệt.

Viên Tung chẳng những không thu tay, trái lại còn cong lên một ngón, ác ý cọ gầy hạt đậu đỏ cứng rắn của Hạ Diệu.

Hạ Diệu co rút cơ eo, tiếng kháng cự thống khổ bị kiềm nén liền thoát ra từ miệng, cậu bắt đầu kịch liệt giãy giụa. Sống chết giữ lấy cổ tay Viên Tung, tay hai người ở trước ngực Hạ Diệu giằng co đưa đẩy. Nhu tình triền miên trong miệng biến thành gặm cắn ác liệt, quá trình sau đó giống đang đánh nhau hơn, Hạ Diệu hệt như chú chó nhỏ bị giam phải đuôi.

Cuối cùng, Viên Tung rời khỏi môi Hạ Diệu, ngữ khí đùa cợt hỏi: “Đầu ngực mẫn cảm đến thế?”

Hạ Diệu cắn hai móng vuốt vào mái tóc ngắn thô cứng của Viên Tung, liễu mạng bứt lên, tức giận nhắc nhở lần nữa, “Đm đừng gọi là ‘đầu ngực’ có được không hả?”

Khóe miệng Viên Tung nhếch ra một nụ cười, “Không gọi đầu ngực thì gọi là gì? Nhũ vớinãi có gì khác nhau sao? (1)”

Hạ Diệu tức đến tím cả mặt, lồng ngực trần trụi phập phồng lên xuống, hai hạt đậu đỏ cứng rắn nhô lên ngay trong tầm mắt Viên Tung.

Viên Tung bình tĩnh nhìn hồi lâu, khẽ môi lên tai Hạ Diệu, âm giọng trầm thấp lại hơi khàn khàn nói: “Tôi muốn liếm đầu ngực cậu.”

Lồng ngực Hạ Diệu chấn động, bờ môi mỏng của Viên Tung đã kề lên xương quai xanh của cậu, dòng điện lưu kịch liệt truyền xuống dưới. Hạ Diệu cái khó ló cái khôn, hai cánh tay lập tức quẩn lên vai Viên Tung, chui đầu vào gáy hắn, khóc lóc kể lể như sắp hỏng đến nơi.

“Đừng nháo nữa được không? Tôi muốn... đi ngủ... a... tôi mệt lắm rồi.”

Thực tế chứng minh, chiều này đúng là trăm trận trăm thắng, Viên Tung cho dù lửa có cháy đến tận lông mày, cũng không chống cự nổi Hạ Diệu mềm giọng cầu xin.

Hạ Diệu lại nhân cơ hội ôm chặt thêm chút nữa.

Lệ khí trong mắt Viên Tung bị tước đi hơn phân nửa, bàn tay làm loạn trên lưng Hạ Diệu cũng thoáng ngừng, hắn kéo chân đắp lại thật kín cho Hạ Diệu, mặt đối mặt, khẩu khí thỏa hiệp bảo: “Được rồi, ngủ đi.”

Đợi tới khi hô hấp của cả hai đều bình ổn trở lại, Viên Tung mới đứng dậy đi vào phòng vệ sinh.

Hạ Diệu tê mắt ti hí, xác định Viên Tung không ở trong phòng, liền lén lút thò tay vào trong khăn tắm, bao lấy phía dưới của mình.

Ướt rượt một mảng...

Hạ Diệu liều chết cắn chặt môi, như thể đang cùng chính mình phân cao thấp, vò nát drap giường dưới tay thành một đóa hoa trăm nếp.

Viên Tung nắm phân thân thô mãnh trong tay, tưởng tượng ra cái mông vểnh cao của Hạ Diệu, tràng cảnh dâm dăng là bị mình thao đến nghiêng trái ngã phải. Vật thể xương xóp sung huyết, kích cỡ tăng vọt, cứng đến dọa người. Giằng co suốt một khoảng thời gian rất dài, tốc độ trên tay Viên Tung mới tăng nhanh, mi cốt dựng thẳng, gân trên cổ bạo khởi, kèm theo đó là mấy tiếng thở dốc hùng hồn, cuối cùng phun lên bức tường trắng một mảng đục lớn...

Hạ Diệu thực sự đã quá mệt mỏi, lúc Viên Tung từ phòng tắm trở ra, cậu đã quay lưng về phía hắn ngủ thật say.

Viên Tung duỗi đầu sang, nhẹ nhàng ghé vào tai Hạ Diệu huýt một tiếng.

Hạ Diệu phát hiện động tĩnh, mơ mơ màng màng trở mình một cái, quay mặt về phía Viên Tung.

Viên Tung lại vòng tay qua, Hạ Diệu liền vô thức chui vào lòng hắn.

Thoải mái chưa được bao lâu, Viên Tung lại trèo ra khỏi ổ chăn, đi vào phòng vệ sinh. Một đêm lặp đi lặp lại năm sáu lần như thế, mãi đến tận hừng đông, trong phòng vệ sinh vẫn ngập tràn mùi khói thuốc cùng khí tức giống đục nồng đậm, mãi chẳng tán đi nổi.

52. Chương 52 - Cuối Cùng Cũng Tóm Được Mày Rồi!

Sáng sớm, Tuyên Đại Vũ đã xách quà đi tới nhà Hạ Diệu.

Mẹ Hạ nhìn thấy Tuyên Đại Vũ, đầu tiên là sửng sốt, sau đó nhớ tới gương mặt quen thuộc kia, liền lộ ra vẻ mặt tươi cười vừa kinh hỉ vừa dịu dàng.

“Ôi chào, đây là Đại Vũ mà? Mấy năm rồi cô chưa gặp cháu nhỉ? Nhoáng một cái đều đã thành người lớn cả rồi! Mấy hôm trước Hạ Diệu có nói với cô, bảo là cháu về rồi, cô đang định hôm nào đó sẽ mời cháu tới

nhà ăn bữa cơm đầy. Còn nhớ hồi nhỏ, cứ đến giờ cơm là cháu lại chạy tới nhà cô chú, nói ăn cơm do cô giúp việc nhà cô làm ngon hơn. Sau này nhà cô đổi người giúp việc, cháu vẫn chạy sang đây hàng ngày, mẹ cháu liền bảo, nào có phải nó thích ăn cơm nhà cô? Nó là thích Hạ Diệu nhà cô đấy...”

Tuyên Đại Vũ hí hí cười hai tiếng, vừa hàn huyên với mẹ Hạ vừa đi vào nhà.

“Cô đi pha cho cháu tách trà.”

Tuyên Đại Vũ vội vàng xua tay, “Không cần đâu cô ơi, cháu không uống đâu.”

Mặc dù Tuyên Đại Vũ nói vậy, nhưng mẹ Hạ vẫn đi vào phòng bếp pha trà cho Tuyên Đại Vũ.

Tuyên Đại Vũ đi loanh quanh khắp các phòng một lượt, vì ít phòng nên rất nhanh đã tìm được phòng ngủ của Hạ Diệu. Đẩy cửa tiến vào, vốn tưởng Hạ Diệu còn đang ngủ, kết quả lại phát hiện chăn đệm trong phòng được gấp ngay ngắn chỉnh tề, bộ cảnh phục sạch sẽ phẳng phiu được treo trên mắc áo. Thực rõ ràng, Hạ Diệu đã đi ra ngoài.

Tuyên Đại Vũ mở các ngăn kéo của Hạ Diệu ra xem, muốn tìm những dấu vết thanh xuân mà hắn đã lỡ mất suốt mấy năm nay. Kết quả phát hiện đúng như Bành Trạch nói, cuộc sống của Hạ Diệu mấy năm qua rất đơn độc. Trong ngăn kéo không có quà do phụ nữ tặng, toàn bộ đều là các loại văn kiện và bảng biểu công tác. Trên giá sách không có lấy một cuốn tiểu thuyết, toàn bộ đều là sách chuyên ngành về đấu vật và mấy quyển tạp chí kinh tế.

Sống thật xứng với danh hiệu đàn ông tinh khiết...

Thứ duy nhất hấp dẫn được sự chú ý của Tuyên Đại Vũ chính là một mô hình nhà nho nhỏ được Hạ Diệu nhét ở ngăn dưới cùng của chiếc bàn viết. Hắn cầm lên quan sát một chút, phát hiện cửa phòng lại còn có khóa, sau khi dùng chìa khóa nhỏ vặn mở, liền lấy ra một con tò he hình người từ bên trong. Làm giống y như đúc, Tuyên Đại Vũ vừa liếc một cái liền bật cười, liếc đến cái thứ hai thì nét cười liền đông cứng lại.

Con tò he chỉ mặc một chiếc quần lót, phong tình ở khó hạ khiến người ta phải tưởng tượng xa xôi.

Tuyên Đại Vũ đương nhiên sẽ không ngờ đến mức cho rằng đây là do Hạ Diệu tự làm.

“Chào cậu!”

Đột nhiên truyền tới một giọng nói trong trẻo, dọa Tuyên Đại Vũ nhảy dựng lên, hắn đặt mô hình nhà trong tay xuống, cất bước đi về phía ban công. Nhìn thấy trên ban công có treo hai lồng chim, trong lồng là hai chú yến một lớn một nhỏ toàn thân đen bóng, Tuyên Đại Vũ không khỏi nhếch nhếch khóe miệng, đây hẳn là món đồ chơi mà Hạ Diệu thường nhắc tới đi!

Tuyên Đại Vũ huýt một tiếng với tiểu yến, nói: “Anh chàng đẹp trai!”

Tiểu yến cũng ồm ồm nói: “Anh chàng đẹp trai!”

Tuyên Đại Vũ lại chuyển đường nhìn sang đại yến bên cạnh, cũng hô một tiếng “Anh chàng đẹp trai”.

Không ngờ, con đại yến này hoàn toàn không đáp lời. Hai cánh của nó miễn cưỡng rũ xuống, con mắt đen nhánh bề ngoài nhìn Tuyên Đại Vũ, một bộ dáng vẻ ông đây lười để ý đến mi.

“Đại Vũ? Đại Vũ?”

Từ bên ngoài truyền tới tiếng gọi của mẹ Hạ, Tuyên Đại Vũ nghiêng nghiêng răng với đại yến, rồi bước nhanh ra khỏi phòng.

“Sao cháu lại chạy đến phòng này?” Mẹ Hạ cười hỏi.

Tuyên Đại Vũ vừa nhận lấy tách trà vừa đáp: “Chỉ là thuận tiện nhìn xem một chút thôi ạ, à phải rồi, Hạ Diệu đi đâu rồi hả cô?”

“Cô cũng không biết, đi từ sáng sớm hôm qua rồi. Nói là cùng một người bạn đi hóng gió, cụ thể đi đâu thì cô cũng không hỏi cận kề. Thằng bé lớn rồi mà, hỏi nhiều lại làm nó khó chịu.”

Dưới đáy mắt Tuyên Đại Vũ ẩn giấu nét buồn bực không dễ phát hiện. Lấy lý do ở nhà nghỉ ngơi để cự tuyệt tôi, thế mà lại cùng kẻ khác ra ngoài chơi...

Buổi tối, Tuyên Đại Vũ trong lòng bực dọc liền triệu tập mấy anh em, ở một câu lạc bộ đánh bài. Thua liền tù tì mấy ván, sau khi tiêu diệt nửa kết bia, mới mang một thân lệ khí đi ra cửa.

Vừa mở cửa xe, trong lúc vô tình liền liếc thấy một thân ảnh cách đó không xa, động tác lập tức bị dừng lại.

Người nọ đầu tóc rực rỡ, từng sợi rõ ràng, màu đen màu vàng nối tiếp nhau kéo dài tới tận thái dương, lại thêm một thân đồ hiphop, mang phong cách rock n roll cuồng dã. Cậu ta lượn vòng trên đường, ánh mắt lùng tìm, không biết đang làm trò gì.

Tuyên Đại Vũ ngẩn ngơ trong tích tắc, không phải mình nhận nhầm người đấy chứ?

Đang mãi nghĩ ngợi, ánh mắt của “cậu chàng rocker” đột nhiên ngừng lại trên người hai gã đàn ông, mắt cậu ta phóng ra tinh quang. Hai gã kia uống say bí tỉ, giống với tình hình của Tuyên Đại Vũ và Hạ Diệu ngày đó, một người công một người. Chợt thấy cậu chàng rocker đi theo sau hai tên kia, tìm một thời cơ chuẩn xác, túm lấy người trên lưng ném xuống, tự mình nhảy lên.

Cơ mặt của Tuyên Đại Vũ co giật mất mười mấy giây đồng hồ, quả nhiên... không nhận sai mà!!

Rầm một tiếng đóng phịch cửa xe lại, hần lấy tốc độ gió cuốn mây tan, quét sạch ngàn quân để nện bước hung hãn phi về phía cậu trai nọ.

Địch cụ mày, cuối cùng ông cũng tóm được mày rồi!

53. Chương 53 - Oan Gia Chạm Trán

Vương Trì Thủy vừa nằm vững trên lưng gã đàn ông xa lạ này, trong lòng liền mừng thầm: chiều này thật đúng là tuyệt chết mợ! Nếu còn gặp được dạng người có tiền như thế nữa thì tốt biết bao.

Bỗng nhiên cậu thấy một luồng gió xoáy quỹ dị đánh úp lại từ phía sau, cứng rắn nạy mở bàn tay đang bấu chặt vào vai gã đàn ông kia của cậu, cơ thể thân bất do kỷ mà ngã ra đằng sau.

Á! Á! Á! Chuyện gì thế này?

Vương Trì Thủy còn chưa kịp phản ứng, đã bị Tuyên Đại Vũ túm cổ ném thẳng xuống đất.

Cứ tưởng là do “nguyên chủ” của cái lưng này ra tay, kết quả vừa ngẩng đầu lên liền thấy khuôn mặt của Tuyên Đại Vũ. Vương Trì Thủy giật giật khóe miệng một hồi lâu, mới hậm hực từ dưới mặt đất bò dậy.

Tuyên Đại Vũ túm lấy nắm tóc vàng hoe trước trán Vương Trì Thủy mà kéo dựng lên, giễu cợt nói: “Khá quá ha! Mới mấy ngày không gặp, đã từ tóc rocker Nhật nhảy lên thành tóc HKT rồi?” (1)

Con người trong mắt Vương Trì Thủy loạn chuyển, một mặt men say nháy mắt tập kích tới đuôi lông mày, âm cuối trong giọng nói cũng kéo ra thật dài.

“Không phải... Anh... anh là ai nhỉ...”

“Mẹ kiếp bớt giả vờ giả vịt đi!” Tuyên Đại Vũ đập cái bốp lên ót Vương Trì Thủy, “Cậu ngay cả cha mẹ áo cơm đều không nhận ra rồi?”

Vương Trì Thủy nháy mắt bị đánh tỉnh, ra sức xoa xoa cái ót, trông đáng vẻ vừa ủy khuất lại vừa nịnh nọt.

“Ai ui, Đại Vũ ca, là anh đó à! Ban nãy văng vất quá, không nhận ra. À thì... Đại Vũ ca, em không tán gẫu với anh được rồi, cậu hai nhà em còn đang chờ em kìa, em phải đi trước đây.”

Nói rồi liền chia chia vào gã đàn ông vừa công cậu ta, giả vờ vô tội như thể không phải đang sử dụng lại mảnh cũ. Sau đó xoay người, nhón chân chuẩn bị chuẩn êm, kết quả lại bị Tuyên Đại Vũ túm cạp quần xách trở về.

Tuyên Đại Vũ không cùng cậu ta vòng vo, “Bịa đặt! Mẹ kiếp cậu còn dám bịa đặt với tôi! Tôi thật đúng là được mở rộng tầm mắt mà, lần đầu tiên thấy có loại mảnh khóe bíp bộp lập dị mà lại sáng tạo như cậu.”

“Tôi... tôi lừa anh cái gì?” Vương Trì Thủy tiếp tục giả ngu.

Tuyên Đại Vũ hừ lạnh một tiếng, hung hăng nhéo một tai Vương Trì Thủy, cứng rắn lời khuyên đinh bằng sắt bên trên xuống, đặt trong lòng bàn tay cân nhắc một chút, nói: “Khá quá ha! Ăn chơi hết mình ha! Cậu cũng từ chỗ tôi trộm đi không ít mà, mới hơn một tháng đã không còn tắc sắt rồi?”

Wương Trì Thủy vừa bưng tai gào khóc kêu đau, vừa vỗ vỗ đùi thốn thức không ngừng.

“Ôi chao, xem chuyện gì này! Hôm ấy lúc tôi rời đi anh còn chưa ngủ dậy, tôi vốn định khóa cửa lại cho anh, thế nhưng gõ cửa phòng mãi mà chả thấy anh phản ứng gì, tôi đành đi luôn! Không phải lúc tôi đi rồi thì có kẻ trộm mò vào nhà đấy chứ? A! Tôi nhớ ra rồi, hôm ấy lúc tôi ra cửa trời còn chưa sáng, trước nhà anh có hai bóng người lảng vảng, khi ấy tôi còn lấy làm khó hiểu nữa, sớm như vậy mà đã ra ngoài làm gì? Phải rồi! Nhất định là hai tên đó, không sai! Một tên đầu húi cua mặc áo khoác đen, một tên chân hơi thọt, lúc ấy tôi...”

Wương Trì Thủy vừa liếc thấy khuôn mặt đen như đáy nồi của Tuyên Đại Vũ, lập tức gục đầu xuống.

Tuyên Đại Vũ âm u hỏi: “Tốt nghiệp trường sân khấu điện ảnh đấy à?”

“Từng làm diễn viên quần chúng hai lần.”

Tuyên Đại Vũ, “...”

Năm phút sau, Vương Trì Thủy bị Tuyên Đại Vũ kéo vào một góc tối đánh cho tơi bời một trận. Vương Trì Thủy bị đánh đến gào khóc ồm ồm, nhưng không đánh trả cũng không chống đỡ, chỉ liều chết ôm lấy Tuyên Đại Vũ, dính lên người hấn như kẹo cao su. Tuyên Đại Vũ bị ám một thân mùi nước hoa, trong lòng vô cùng chán ghét, chỉ vào đầu Vương Trì Thủy mà hăm dọa: “Cậu cút xuống ngay cho tôi!”

Wương Trì Thủy treo cả người lên thân Tuyên Đại Vũ, hai chân còn vòng qua thắt lưng hấn, cánh tay ôm lấy cổ hấn, mặt mũi bầm dập mà lắc đầu cho hấn xem.

“Không xuống phải không? Vậy vừa hay, tôi trực tiếp đem cậu tới đồn công an.”

Không ngờ, câu uy hiếp này chẳng những không hù dọa được Vương Trì Thủy, trái lại còn khiến cậu ta ôm dính chặt hơn.

“Đi thì đi!” Trong mắt Vương Trì Thủy lộ ra một cổ khí thế quyết liệt, “Tôi còn ước được vào trại tạm giam ấy chứ! Vào đấy vừa có phòng miễn phí, vừa có cơm miễn phí, mùa đông còn được bật sưởi sớm nữa, tôi đỡ cả tiền mua than!”

“Mẹ kiếp bớt giở trò khích tướng mà làm ra vẻ đáng thương với tôi đi!” Tuyên Đại Vũ nói, “Đm cậu không thiếu tay cũng chẳng thiếu chân, sao không tự nuôi sống được chính mình? Bao nhiêu người mỗi tháng cũng chỉ kiếm có một hai nghìn, vẫn sống đàng hoàng tử tế đó thôi, người ta đâu có đi lừa đảo như cậu!”

Wương Trì Thủy nín nghẹn một hồi lâu, đột nhiên bùng nổ, “Mẹ kiếp đều tại anh cả!”

“Tại tôi?” Tuyên Đại Vũ nghiêng răng nghiêng lợi, “Mẹ kiếp cậu ăn cướp còn thích la làng?”

“Chính tại anh! Trước đây tôi cũng là người làm công lương thiện, giữ khuôn giữ phép, là anh dẫn tôi đi vào con đường xa hoa lãng phí không lối về!”

*Chú thích

(1) tui thề đoạn này tui không có chém =)))))) chị Sài thực sự nhắc đến HKT đó =)))))) tui search baike mà cười xém chếtttttt =)))))) Hồi lâu có nghe nói bên bên cũng biết tới HKT mà tui hổng có tin, giờ thì tui tin rồi =))))))

54. Chương 54 - Lại Bị Sập Bẫy

Vương Trì Thủy ăng ăng nước mắt, bày ra vẻ mặt ăn năn hối lỗi.

“Nếu không phải do anh công tôi về nhà anh, ép buộc tôi, tôi có thể động khởi ý niệm ăn trộm sao? Nếu không phải do anh có tiền như thế, một đôi giày cũng tới mấy vạn, tôi có thể chạnh lòng mà thu hoạch luôn sao? Nếu không phải do anh khiến tôi nếm được vị ngon của ngồi mát ăn bát vàng, tôi có thể manh nha tâm lý há miệng chờ sung sao? Nếu không phải do anh cho tôi cảm giác đi lừa gạt, tôi có thể cả ngày đến đây cắm chốt sao?... Anh nói xem, việc này không phải tại anh thì còn tại ai?”

Tuyên Đại Vũ bị chuỗi tố cáo liên tiếp của Vương Trì Thủy trấn trụ, hẩn phát hiện, câu thành ngữ “ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng có trạng nguyên” quả không sai chút nào. Mỗi nghề nghiệp đều có một kẻ đẳng phong tạo cực, trong đám người cận bã có thể cận bã thành như Vương Trì Thủy đây, cũng coi như một điều kì diệu!

Đằng sau mỗi tên biến thái đều có một câu chuyện ngược tâm, đối với Tuyên Đại Vũ mà nói, lắng nghe một đoạn quá khứ bi thảm của Vương Trì Thủy, so với trực tiếp tổng cậu ta vào đồn cảnh sát thì hả giận hơn nhiều.

“Cậu xuống đi đã!” Giọng điệu của Tuyên Đại Vũ bỗng nhiên bình ổn trở lại.

Vương Trì Thủy trong lòng không yên tâm, thử thăm dò: “Anh cam đoan không đánh tôi đi đã.”

“Tôi không đánh cậu, cậu xuống đi!”

Lúc này Vương Trì Thủy mới xuống khỏi người Tuyên Đại Vũ, lúc đặt hai chân xuống đất, trong mắt còn mang theo mấy phần phòng bị. Thấy Tuyên Đại Vũ không có ý định động thủ, trái tim treo ngược trong lòng mới chính thức hạ xuống.

Tuyên Đại Vũ rút ra một điều thuốc bỏ vào miệng, vừa châm lửa liền bị Vương Trì Thủy kẹp hai ngón tay cướp đi mất, cậu ta nhét vào miệng mình, còn không biết xấu hổ mà bảo Tuyên Đại Vũ: “Anh hút điều khác đi.”

Tuyên Đại Vũ dùng ánh mắt âm trầm đánh giá Vương Trì Thủy, lúc lâu sau mới mở miệng hỏi: “Rốt cuộc cậu tên là gì?”

“Vương Trì Thủy mà!”

“Phét lác!” Tuyên Đại Vũ cả giận nói, “Ngày đó tôi bảo bạn tôi ở cục cảnh sát tra thử rồi, trong hồ sơ căn bản không có người nào như cậu nói.”

“Tôi căn bản không đăng ký hộ khẩu!”

Tuyên Đại Vũ hỏi: “Quê cậu ở đâu?”

Vương Trì Thủy mấp máy môi mấy cái, nói: “Sơn Đông.”

“Bắc phiêu?”

Vương Trì Thủy hút mạnh một hơi thuốc, làn khói bị ép ra từ lỗ mũi và khóe miệng, ngữ khí cũng không còn cà lơ phát phơ như ban nãy.

“Chị tôi bị chết đuối, bởi vậy tôi mới có tên là Vương Trì Thủy. Ba mẹ tôi ly hôn từ hồi tôi còn nhỏ, mẹ tôi tái giá, ba tôi bán nhà và toàn bộ đồ đạc rồi bỏ chạy, tôi sống cùng bà tôi. Thời thơ ấu của tôi căn bản đều là lớn lên trong tiếng cười nhạo, lúc nào cũng nợ tiền học rồi tiền này tiền kia. Chịu không nổi loại ánh mắt mà bạn bè cùng trang lứa vẫn luôn dùng để nhìn mình, vào sơ trung tôi liền thôi học, 13 tuổi đi rửa chén đĩa ở tiệm cơm, mỗi tháng được 240 đồng.”

“Về sau bà tôi mất, họ hàng thân thích không ai thu lưu tôi, tôi liền tới Bắc Kinh. Phiêu dạt bảy tám năm, không có nơi ở cố định, nay nhà ga xe lửa, mai đại sảnh bệnh viện. Tôi dốc sức lao động, làm thuê ở một xưởng thực phẩm, sản xuất thịt đầu heo, anh từng thấy người ta dùng rìu chặt heo thành hai nửa bao giờ chưa? Dịp tết làm tăng ca đến hai ngày một đêm không chợp mắt, không có tiền thưởng thêm, một tháng chỉ hơn 600 đồng. Về sau tôi liền chạy vào nội thành, không bằng cấp thì đi đâu xin việc cho được? Chỉ có

thể lao động chân tay, làm dân công làm người bán hàng rong, đổi quần áo cho thú trong vườn bách thú, kiếm được chút tiền còn chưa đủ để người ta lừa.”

“Đêm ấy anh đựng phải tôi, trong túi tôi còn mấy chục đồng, ở trong quán bar quyền rũ người ta kiếm cốc rượu, bị người ta đá ra ngoài. Tôi không nghĩ tới việc cứ thế bị anh công về nhà, anh chỉ thuận tay mà đã lấy ra cả một ngàn đồng, lúc ấy tôi liên động tâm. Thực sự, nếu không phải bị anh ép buộc, tôi đã không đến mức trộm đồ của anh. Tôi cầm những đồng tiền dơ bẩn kia về quê, mua một đồng đồ xa xỉ, khoe khoang trước mặt đám họ hàng thân thích, anh có biết lúc bọn họ khen tôi, trong lòng tôi là tư vị gì không...”

Vương Trì Thủy càng nói càng lộ vẻ kích động, cuối cùng nước mắt nước mũi lòng thông mà bám lấy tay Tuyên Đại Vũ, năn nỉ nói: “Anh trai, anh đưa tôi vào tù đi, tôi cầu xin anh, tôi thực sự không sống qua ngày nổi nữa, căn bản không giống một con người.”

Tuyên Đại Vũ lạnh lùng trả lời: “Muốn đi thì tự đi đi.”

Nói xong liền dùng sức dụi tắt đầu thuốc lá, đứng dậy bỏ đi.

Tuyên Đại Vũ không về nhà, mà lái xe tới nhà Hạ Diệu.

Hạ Diệu cũng vừa về đến nhà, dừng xe ở cách cửa nhà hơn một trăm mét.

Viên Tung bất động thanh sắc mà chăm chú nhìn Hạ Diệu lấy ra từng món đồ từ trong cốp, mắt thấy chỉ còn dư lại mỗi cái điện thoại, đột nhiên sử một cỗ đại lực kéo Hạ Diệu tới trước mặt, ánh mắt đen sâu thẳm nhìn cậu như thiêu như đốt.

Hạ Diệu nhú đôi mày kiếm, dốc sức đẩy ra.

“Dừng kéo tôi, buông ra!”

Viên Tung hôn mạnh một cái lên miệng Hạ Diệu.

Hạ Diệu mắng một tiếng, lúc xoay người đi, trên mặt không hề mang vẻ tức giận.

Cậu mang thần thái phấn khởi mà đi tới cửa nhà mới nhìn thấy khuôn mặt ẩn nhẫn bất phát của Tuyên Đại Vũ.

“Hey... cậu... sao cậu lại tới đây?”

Tuyên Đại Vũ rống lên, “Đm hôm nay tôi đến hai lần rồi đấy!”

“Hả?... À, cậu cũng biết con người tôi vốn sợ ồn ào mà, tôi thích ra ngoài giải sầu một mình.”

Tuyên Đại Vũ hỏi: “Thế người đàn ông ban nãy là ai?”

“Hắn hả? Tài xế tôi muốn.”

“Tài xế còn có thể hôn cậu?”

“Hôn tôi?” Hạ Diệu ra vẻ ghen hợm trên trời, không thể hiểu nổi, “Hắn làm sao có thể hôn tôi? Cậu nhìn lầm rồi đi? Đó là một người đàn ông mà, hắn hôn tôi làm gì? Tôi có vấn đề gì đâu?”

Tuyên Đại Vũ vốn không thấy rõ, hơn nữa Hạ Diệu nói có vẻ rất hùng hồn, bỗng nhiên cảm thấy đuối lý. Hơn nữa giữa anh em với nhau bài xích việc này quả thực có điểm không được tự nhiên, nên cũng không tiếp tục nữa.

Hạ Diệu cảm thấy áy náy, bá vai Tuyên Đại Vũ nói: “Đi nào đi nào, vào nhà cái đã.”

“Tôi không vào.” Tuyên Đại Vũ nói: “Tôi tới đây là để nói với cậu một chuyện, Vương Trì Thủy kia tôi đã tìm được rồi.”

“Tìm được rồi? Từ đâu tìm được? Cậu ta đâu?”

Tuyên Đại Vũ kể cho Hạ Diệu nghe chuyện mình gặp Vương Trì Thủy, cả đoạn quá khứ thê lương mà Vương Trì Thủy đã kể cho hắn cũng thuật lại tường tận, tỏ rõ sự rộng lượng cùng lòng bao dung của một người đàn ông.

Không ngờ, Hạ Diệu chẳng những không chút động dung, trái lại còn dùng nhãn quang chuyên nghiệp để chất vấn: “Có phải cậu bị cậu ta lừa rồi không? Tôi nói cậu nghe, bây giờ Bắc Kinh không như mấy năm trước đâu, bọn lừa đảo bây giờ tăng với cấp số nhân luôn đó, ngày nào bọn tôi cũng nhận được điện thoại cấp báo.

“Không thể nào!” Tuyên Đại Vũ giận dữ trợn trừng hai mắt, “Cậu ta còn dám lừa tôi?”

Hạ Diệu ngẫm nghĩ thấy cũng phải, bọn lừa đảo rất ít khi lừa ai tới hai lần.

Hai người lại tán gẫu thêm một lúc, Hạ Diệu hỏi Tuyên Đại Vũ: “Mấy giờ rồi?”

Tuyên Đại Vũ nâng tay trái lên, trống trơn, thần kinh chột căng thẳng, lại nâng tay phải lên, phát hiện cũng trống trơn.

“Hey? Không phải mấy hôm trước cậu vừa mua một cái đồng hồ sao? Không đeo đến à?”

Vừa hỏi xong, Hạ Diệu liền hiểu ngay là chuyện gì xảy ra.

Tuyên Đại Vũ sắc mặt xanh mét, từ trong mắt bắn ra cả vụn mũi tên.

Vương Trì Thủy... Còn để ta tóm được mi lần nữa xem, mẹ kiếp ta lấy nước tiểu dìm chết mi luôn!

55. Chương 55 - Hai Quả Lựu To

Thời gian chậm chậm trôi qua cùng với sự tụt giảm của nhiệt độ, nháy mắt đã lại tới thứ sáu. Trước kia cứ đến cuối tuần, Hạ Diệu đều phải ép buộc bản thân đi huấn luyện, bởi vì ngày thường đã rất mệt mỏi với công việc nên tới cuối tuần khó tránh khỏi bị kiệt sức. Bây giờ thì ngày nào cũng trông ngóng tới cuối tuần, cứ như có sức lực không dùng hết, hôm nào được tan ca sớm có khi còn lượn sang chỗ kia một vòng.

Ba giờ chiều Hạ Diệu đã tan ca, xếp một thùng quả lựu rồi mang tới công ty của Viên Tung.

Lúc đến nơi, tất cả đội viên đều đang huấn luyện bên ngoài, Hạ Diệu từ xa xa nhìn thấy Viên Tung đang đích thân làm mẫu cho học viên. Vừa tiến lên vừa cầm súng nhắm thẳng vào bia mà bắn, pằng pằng pằng như nhịp trống, 25 cái bia cũng đổ gục xuống theo tiếng súng. Hạ Diệu tập trung quan sát rất lâu, mãi đến khi tiếng còi bên kia vang lên, cậu mới phục hồi lại tinh thần mà đi về phía phòng huấn luyện.

Vào phòng huấn luyện, Hạ Diệu đặt thùng lựu xuống, chà chà tay thổi xua khí lạnh, sau đó từ trong thùng lấy ra hai quả lựu to nhất.

Không lâu sau, các đội viên liền lục tục trở về phòng.

“Ồ kia! Hạ Diệu, đến lúc nào thế?”

Hạ Diệu ngoắc ngoắc tay với đám bạn, “Nào nào lại đây, tôi mang lựu tới cho các cậu này.”

Vừa nói xong, mấy thằng cha liền ba chân bốn cẳng chạy tới tranh nhau, lần nào Hạ Diệu mang đồ tới cũng được mọi người nhiệt liệt hoan nghênh. Một mặt là vì cậu em dễ khiến người ta yêu thích, không ai không tặng bóc cậu. Mặt khác là vì những thứ Hạ Diệu mang tới quả thực đều rất tốt, lần nào cũng là cống phẩm đặc biệt, không lưu hành trên thị trường.

Sau khi tất cả mọi người chọn xong hết, Hạ Diệu bỏ lại hai quả lựu to nhất vào thùng.

Lúc này Viên Tung mới tiến vào, thấy mỗi người trong tay đều cầm lựu, liền hỏi Hạ Diệu: “Có phần của tôi không?”

Hạ Diệu dương dương cầm, “Anh chọn trong số còn lại đi!”

Viên Tung vừa cầm lấy lên ngắm nghía một chút, đột nhiên có một huấn luyện viên đi ngang qua, nhìn thấy quả lựu trong tay Viên Tung, nhin không được bèn chen vào một câu: “Viên tổng, quả lựu này của anh sao lại to hơn quả của tôi nhiều thế nhỉ?”

Hắn vừa nói ra câu này, bốn năm người liền quây tới, đều đem quả của mình ra đối chiếu với Viên Tung.

“Hey, cũng to hơn của tôi.”

“Mẫu chốt là nó rất đỏ, cậu xem của tôi này, một quả xanh một quả đỏ.”

“Đúng thế! Ban này tôi là người chọn đầu tiên mà, sao tôi không nhìn thấy quả ngon thế này nhỉ?”

Ánh mắt nghi ngờ đều bay về phía Hạ Diệu, cậu một câu tôi một câu, sĩ vả đến mức Hạ Diệu đỏ hồng hết tai, cuối cùng Hạ Diệu cười mắng mọi người, “Đm làm sao tôi biết được? Chê nhỏ thì trả lại đây, tôi chẳng thêm cho nữa đâu!”

Mọi người đang cười giỡn lập tức đều thu dọn đồ đạc rồi đi về, phòng huấn luyện to đùng trong thoáng chốc chỉ còn lại Hạ Diệu và Viên Tung.

Điều hòa trong văn phòng được mở từ trước, từng luồng từng luồng gió ấm thổi ra, Hạ Diệu vừa bước chân vào liền bị Viên Tung ôm lấy, kéo thẳng đến góc tường, khẩn cấp hôn lên môi. Hơi thở nặng nề gấp gáp hòa trộn với bờ môi mỏng đặc biệt có cảm giác rần rỗi của đàn ông, kích thích giác quan thần kinh rất lâu chưa được điều động của Hạ Diệu.

“Mẹ anh... buông tôi ra... còn chưa chịu thôi... ưm...”

Hạ Diệu không nhớ rõ mình từng bị Viên Tung cưỡng hôn bao nhiêu lần, hình như từ lúc đi hóng gió về, Viên Tung liền thường xuyên tìm kiếm cơ hội hôn cậu. Cậu muốn giãy mà giãy không ra, muốn chửi mà chửi không được, cứ hôn cứ hôn, không biết là đã tê liệt hay đã ngằm chấp nhận, Hạ Diệu thế nhưng không có một tia ý thức phản kháng, cứ thế để mặc cho Viên Tung mút đoạt đi vị đạo riêng của mình.

Giằng co một khoảng thời gian rất dài, đầu lưỡi của Viên Tung mới quét ngang qua môi Hạ Diệu, cuối cùng cũng ngừng lại.

“Hai quả lựu kia là cậu cố tình giữ lại cho tôi?”

Hạ Diệu nhếch nhếch khóe môi, “Đó là học viên của anh thương anh, cố tình không chọn đi đấy. Anh thật sự cho rằng người ta không nhìn thấy sao? Bọn họ là cố tình trêu đùa anh thôi, kỳ thực trong lòng đều sáng tỏ như gương.”

Viên Tung chỉ cười không nói, hai tay trượt tới eo Hạ Diệu, xuôi theo vạt áo mò vào trong.

Hạ Diệu phản ứng thần tốc, đè lại tay Viên Tung, ánh mắt mang ý cảnh cáo bắn về phía Viên Tung, “Anh làm gì?”

Viên Tung bắn trả một ánh mắt càng thêm lãnh lệ, ngữ khí trầm thấp hỏi: “Cậu lại mặc quần tụt?”

“Quần này còn kêu tụt? Cao thêm tí nữa là y hết quần cảnh phục rồi.” Hạ Diệu nói.

“Sao không tụt?” Hai bàn tay ấm áp của Viên Tung áp lên phần bụng trơn nhẵn của Hạ Diệu, hắn nghiêng đầu soi xét Hạ Diệu, “Đang là mùa gì? Mặc như vậy không thấy lạnh bụng sao?”

Hạ Diệu dùng tay túm lấy tay Viên Tung, kết quả bị hắn lật tay túm lại.

“Tay lạnh thế này? Không mặc quần thu chứ gì?”

Hạ Diệu nói: “Tôi không mặc quần thu từ rất nhiều năm nay rồi.”

Viên Tung liếc xéo cậu, “Đỏm đáng như vậy?”

“Không phải chuyện đom đáng hay không, đây là một loại thái độ nhân sinh không chịu thỏa hiệp với thiên nhiên, hoạt bát sôi nổi. Ài, có nói anh cũng không hiểu được, chúng ta không phải là người cùng một niên đại.”

Nói xong Hạ Diệu liền xách túi của mình lên, đặc biệt ngẫu mà rời đi.

Viên Tung gọi người quản lý đến, nói: “Hôm nay về muộn một chút, thử bật toàn bộ thiết bị sưởi ấm ở chỗ chúng ta lên xem, ngày mai chính thức cung ấm.”

“Ngày mai đã cung ấm?” Người quản lý kinh ngạc, “Hôm nay mới mùa 2, mọi năm đều phải 17 18 mới cung ấm mà, bây giờ lại trước thời hạn cả nửa tháng, thế thì phải thêm bao nhiêu phí tổn cho việc cung ấm chứ?”

“Phần phí tổn này cứ trừ thẳng vào tài khoản cá nhân của tôi.”

56. Chương 56 - Mỹ Nam Bên Bể Bơi

Ngày hôm sau, Hạ Diệu so vai rút cổ tiến vào phòng huấn luyện, một luồng gió ấm chọt phả vào mặt, thối nở trái tim co chặt của Hạ Diệu chỉ trong nháy mắt. Loại cảm giác ấm áp này thoải mái dị thường, hoàn toàn không giống với điều hòa ở văn phòng, Hạ Diệu thử sờ xuống hệ thống sưởi, là nóng đấy, sớm như vậy mà đã cung ấm rồi sao?

Đang mải nghĩ ngợi, tiếng còi của huấn luyện viên chọt vang lên.

“Mau vào phòng thay đồ đổi sang đồ bơi đi, hôm nay chúng ta tiến hành huấn luyện chiến đấu dưới nước.”

Hạ Diệu là một trong số những người ra khỏi phòng thay đồ sau cùng, vừa bước ra liền hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Da dễ trắng bóng, cơ ngực nở nang lại không khoa trương, vòng eo gầy mảnh nhưng không có vẻ đơn bạc, hai đường cong khiêu gợi tạo thành hình chữ V trên quần bơi, bộ vị được quần bơi bao bọc gồ trước vênh sau rất tiêu chuẩn, hữu hình khiêu gợi.

Một học viên nữ tiến lại gần, lén hỏi Hạ Diệu: “Cậu Hạ, tôi có thể bóp mông cậu một chút không?”

Hạ Diệu méo mặt.

Học viên nữ kia trêu chọc nói: “Tôi cảm thấy mông cậu chắc chắn rất dẻo!”

“Đm dẻo là từ để hình dung bằng vị giác, okie?” Một học viên nữ khác ở bên cạnh cười nói: “Giàu tính đàn hồi mới là để hình dung bằng xúc giác!”

Hạ Diệu cười với các cô, cũng không để bụng, quay về đứng vào hàng.

Không lâu sau thì Viên Tung tới, ánh mắt đảo lượt qua mọi người. Thời điểm liếc tới Hạ Diệu, ánh mắt mờ mịt ngừng lại trong nửa giây, sau đó lại chuyển về phía mọi người, bắt đầu giảng giải những nội dung cơ bản của việc chiến đấu dưới nước.

Viên Tung đích thân xuống nước, ở trong nước làm mẫu, đám học viên liền quây thành một vòng đứng trên bờ quan sát.

Hạ Diệu nửa đứng nửa ngồi, hai tay chống trên đầu gối, chăm chú nhìn Viên Tung. Viên Tung đang diễn giải nội dung hít thở dưới nước, cả người chìm trong nước. Nước bể bơi xanh thắm trong veo, có thể thấy rõ thân thể ẩn núp chuyển động, cường tráng như giao long. Tiêu chuẩn thẩm mỹ của nam nữ không giống nhau, ở trong mắt cánh đàn ông, dáng người như Viên Tung mới đích thực là ước mơ tha thiết của bọn họ.

Huấn luyện viên ra lệnh một tiếng, các học viên đều đồng loạt xuống nước, việc huấn luyện chính thức bắt đầu.

Kết quả, cũng không biết là vì Hạ Diệu bơi kém hay vì cái gì, hôm nay cậu đặc biệt xuống phong độ. Bình thường không tính là đứng đầu, nhưng cũng không tới mức kém cỏi như hôm nay. Lúc tiến hành huấn luyện bơi đứng tại chỗ, các học viên khác từ đầu đến cuối đều để lộ hai tay trên mặt nước, chỉ có mình Hạ Diệu là vẫn dùng tay để phụ trợ bơi.

Viên Tung lặng yên bơi tới cạnh cậu, nhìn cậu ở trong nước đá đập lung tung, ngữ khí nghiêm khắc khiển trách: “Ban này lúc tôi giảng lý thuyết, cậu nghe được cái gì?”

Trên khuôn mặt tuấn tú đầy nước của Hạ Diệu ghi rõ ba chữ — tôi không nghe.

Viên Tung trừng mắt nhìn Hạ Diệu, cái này nếu đổi thành người khác, nhất định sẽ phải chịu phạt. Kết quả Viên Tung điệu bộ là điệu bộ như vậy, nhưng lúc thô lỗ kéo Hạ Diệu tới bên mình, lại ghé vào tai cậu nói khẽ một câu: “Nghe lời, mọi người đều đang nhìn cậu đấy.”

Sau đó, việc huấn luyện trong nước của Hạ Diệu liền đổi thành một mình Viên Tung đích thân giám sát.

“Hai chân không được gấp khúc, đứng, theo khẩu lệnh của tôi.”

“Chân dùng sức một chút, kiên trì thêm chút nữa.”

Một học viên bên cạnh nhin không được mở miệng nói: “Viên tổng à, cậu ta đã làm rất tốt rồi, anh hẳn là nên đi hướng dẫn cho những người khác.”

Sau khi nhận được ánh mắt đáp trả của Viên Tung, vẻ mặt của học viên nọ nháy mắt đổi thành: cậu ta còn phải tiếp tục cố gắng... cố gắng...

Thời điểm hướng dẫn kỹ thuật tiếp theo, Hạ Diệu nửa chìm trong nước, bàn tay Viên Tung vỗ về eo cậu, thỉnh thoảng khó tránh khỏi sẽ chạm tới hông, những lúc này Viên Tung phải cực lực khắc chế mới không khiến mình nghĩ chệch hướng.

Nhưng chẳng còn cách nào, thân thể tiếp xúc và phản xạ sinh lý là thứ mà con người ta không thể khống chế, cũng như làn da trơn bóng và giàu tính đàn hồi của Hạ Diệu là do trời sinh vậy. Hơn nữa thời gian tiếp xúc thân thể của hai người khá dài, lúc Hạ Diệu ở trong nước khua khoảng hai tay, vô tình chạm tới bộ vị gồ lên phía trước quần bơi của Viên Tung, Viên Tung nháy mắt liền có phản ứng.

Loại phản ứng này cũng bị Hạ Diệu trong mấy lần lặn xuống nước nhìn thấy rõ ràng, nhưng trên mặt cậu vẫn giả vờ như không biết gì. Phản cơ thể trên mặt nước của Viên Tung thoát nhìn cũng không khác gì lúc bình thường, vẻ mặt vẫn trầm ổn như vậy.

Bởi thế, Viên Tung chỉ có thể “hướng dẫn” cho một mình Hạ Diệu, thời gian dài đến ba tiếng đồng hồ, phía dưới đã cứng đến rần đanh, thậm chí tới độ vững chắc kiên cố.

Lúc này, tiếng còi của Viên Tung vang lên.

“Mọi người nghỉ ngơi chút đi, chuẩn bị ăn trưa.”

Đám học viên lần lượt trèo ra khỏi bể bơi, Hạ Diệu cũng lên bờ, đứng ở chỗ cách Viên Tung không xa, neho mắt bể nghề mà nhìn xuống hân, vẻ mặt càn rỡ giầu đồ bìm leo.

“Ê, tôi bảo này Viên Tung, sao anh còn chưa chịu lên thế?”

Hạ Diệu vừa nói vậy, đám học viên mới lên khỏi bể bơi và đám còn ở trong nước đều đồng loạt quay đầu hướng mắt về phía Viên Tung, trên mặt cũng hiện vẻ nghi hoặc giống như Hạ Diệu đang giả vờ.

Hạ Diệu tiếp tục phá hời.

“Viên tổng, có phải anh bị chuột rút không?”

“Hey, có cần tôi kéo anh lên không?”

“...”

Đàn ông khác nếu trong trường hợp bị ngạnh lên trước mặt đám đông, hơi che giấu đi là cũng có thể lấp liếm. Nhưng phía dưới của Viên Tung một khi đã cương, tựa như khẩu súng dựng thẳng trong rừng cây rậm rạp, họng súng hướng lên trời, một bộ vận sức chờ phát động, sống động vô cùng, khí thế hung hân gió cuốn mây tan.

Hạ Diệu ở trên bờ ồn ào, Viên Tung cũng không đáp lại, cứ như vậy khí định thần nhàn mà ẩn trong nước nhìn cậu chăm chú.

* * *

Buổi tối tan học, các học viên khác đều nhanh nhẹn thay quần áo, sốt ruột đi về nhà. Một mình Hạ Diệu ở trong phòng thay đồ lè rề không đi, có chút không muốn rời đi. Hôm qua mạnh miệng nói cái gì mà không mặc quần thu là bởi đối kháng với thiên nhiên, kỳ thực cậu cũng sợ lạnh. Khoảng thời gian này là khó sống nhất, mọi nơi đều chưa cung ấm, cậu về nhà cũng phải đợi rất lâu mới được ăn cơm, cho nên có thể ở đây rề rề kiếm chút hơi ấm thêm tí nào thì cứ ở thêm tí ấy.

Đèn ngoài đại sảnh và phòng huấn luyện lần lượt tắt đi, Hạ Diệu đang xỏ tất, đột nhiên đèn phòng thay đồ cũng tắt, bốn phía rơi vào một mảng tối đen. Hạ Diệu cứ tưởng là do người quản lý tắt, vội vàng nhắc nhở: “Hey, còn người mà!”

Vừa dứt lời, một bóng đen cao lớn nhoáng lên, Hạ Diệu trong lòng thoáng căng thẳng, còn một chiếc tất chưa kịp xỏ đã vội đứng dậy bỏ chạy. Kết quả vẫn chậm một bước, bị bàn tay to lớn của Viên Tung nắm trụ eo, nửa kéo nửa ôm đẩy vào góc tường.

Sau lưng dán lên bức tường lạnh băng, đỉnh đầu đen ngòm, giơ tay không nhìn thấy năm ngón, chỉ có thể nghe được tiếng thở dốc nặng nề cùng tiếng chất vắn như giạn như không.

“Buổi sáng dám ở trên bờ phá hôi? Hừm?”

Hạ Diệu nhin không được bật cười, rất nhanh lại bị chìm ngập trong sự giao đụng của đôi môi, trong tiếng nước nhem nhép bá đạo chiếm đoạt. Đầu lưỡi Viên Tung càn quét khoang miệng Hạ Diệu, khiêu khích dây thần kinh mẫn cảm nhất trên đầu lưỡi Hạ Diệu. Hạ Diệu trong lúc né tránh luôn hữu ý vô ý mà dây dưa cùng môi lưỡi Viên Tung, khí tức giống được nháy mắt lan tràn trong không gian nhỏ bé tối tăm khép kín.

“Dù... tất tôi còn chưa đi xong... Á...”

Viên Tung nghe thấy vậy, trực tiếp nâng mông Hạ Diệu mà bế bổng lên. Khuôn mặt Hạ Diệu nháy mắt nóng bừng, bội cảm khuất nhục mà dùng tay túm tóc Viên Tung, giãy giụa muốn xuống. Viên Tung lại một mực không tha mà đem đầu lưỡi chuyển đến tai Hạ Diệu, liếm hôn nhẩn nhè, ngậm mút nhẹ nhàng, Hạ Diệu nháy mắt phát ra tiếng kháng cự vỡ tan.

“Cút... Đệt...”

Hạ Diệu chửi bới càng hung hãn, Viên Tung khi dễ càng dữ dội, đối với loại trai tân nhiều năm nín nghẹn như Hạ Diệu mà nói, không cần quá nhiều kỹ xảo, hơi khiêu khích một chút là độ mẫn cảm đã tăng vọt rồi. Viên Tung mạnh mẽ hôn cổ Hạ Diệu, thân thể Hạ Diệu kịch liệt giãy giụa, tiếng chửi bới trong miệng rõ ràng bị biến thành điệu. Viên Tung thuận thế trượt tay vào áo Hạ Diệu, hai ngón tay trêu đùa đầu ngực, Hạ Diệu nháy mắt như bị điện giật, eo diên cuồng run rẩy.

“A... mẹ kiếp anh cút ngay cho tôi...”

Hạ Diệu gần như giựt đứt một nắm tóc của Viên Tung, điện lưu trong ngực vẫn diên cuồng lủi xuống bụng. Viên Tung đùa xong một bên đầu ngực lại chuyển sang bên còn lại, điểm đỏ mềm mại biến thành tiểu đậu cứng rắn, Hạ Diệu gần như bị loại tê ngứa khó hiểu này kích thích đến tan rã ý chí.

Cảm thấy trước ngực chột lạnh, vạt áo sơ mi đã bị cuốn lên, thân thể bỗng dưng bay bổng, xúc cảm ướt át đáp xuống bụng.

Vàng trán Hạ Diệu nháy mắt hiện lên một tầng mồ hôi, thất lưng giữa lúc xoay loạn đã cảm nhận được sự biến hóa từ hạ thể của Viên Tung, bắt đầu liều lĩnh chống cự. Nắm tay đầm thùm thụp lên vị trí sau vai Viên Tung, tay gắt gao giữ vạt áo, không cho đầu lưỡi của Viên Tung chạm tới “bãi mìn”.

Điểm yếu của Viên Tung bị kiểm giữ, cánh tay hần thoáng buông lỏng, đưa mắt lên nhìn thẳng Hạ Diệu.

Hạ Diệu cũng nhìn hần chăm chăm.

Hai người nhìn nhau mấy chục giây đồng hồ trong bóng tối, Hạ Diệu âm thầm có loại ý niệm sụp đổ, cậu miễn cưỡng chống đỡ không để mẩu gạch nát cuối cùng rơi xuống, khóe miệng kéo ra một nụ cười khiên cưỡng.

“Đừng nháo nữa, tôi đói bụng rồi, ở chỗ anh có gì ăn không?”

Kỳ thực vào giờ khắc này, Viên Tung vốn có thể cưỡng ép tiếp tục, nhưng đó chỉ là phòng tuyến thân thể dễ dàng công phá, khi thân dưới tỉnh táo lại rồi, tâm lý sẽ gặp phản ứng ngược. Hắn biết Hạ Diệu không tiếp nhận được. Hắn là một tay súng bắn tỉa, mục tiêu ái tình này cần có đủ kiên nhẫn để theo đuổi, cơ hội chỉ có một, hắn không nỡ làm xằng làm bậy trên người Hạ Diệu.

Viên Tung buông lỏng bàn tay đang đặt trên hông Hạ Diệu, hỏi: “Muốn ăn gì?”

Hạ Diệu đẩy Viên Tung ra, nhảy sang ngồi trên tấm đệm êm bên cạnh, cũng không bật đèn, vừa xỏ tất vừa nói: “Tùy, có gì ăn đấy.”

57. Chương 57 - Đại Tiệc Mỹ Vị

Sau khi ra khỏi phòng thay đồ, Hạ Diệu lại chui vào buồng vệ sinh, núp trong đó tới nửa tiếng đồng hồ. Đến khi đi về phía phòng bếp, đã có mùi thịt bay ra từ bên trong.

“Bây giờ anh còn làm à? Tiện cái gì thì tôi ăn cái đấy là được rồi.”

Tới khi bước vào phòng bếp, nhìn thấy những bán thành phẩm còn chưa hoàn thiện đã có màu sắc hấp dẫn, hương thơm nức mũi, Hạ Diệu liền thu hồi những lời này. Nhìn sơ qua đã thấy có sườn có gà có tôm có cá, buổi trưa lúc ăn cơm rõ ràng không thịnh soạn như vậy, những nguyên liệu này đều từ đâu mà ra? Sao lại có sẵn thế nhỉ?

Viên Tung bên kia luôn tay xào hắt nướng chiên, tiếng động đặc biệt lớn, Hạ Diệu cũng lười hỏi nhiều, ngoan ngoãn ngồi xuống trước bàn cơm chờ ăn.

Không lâu sau, món đầu tiên đã được bưng lên.

“Đây là món gì?” Hạ Diệu hỏi.

Viên Tung nói: “Đây là một món đặc sản của người Đông Bắc chúng tôi, thịt gà hoa tiêu(1).”

Hạ Diệu vốn định chờ Viên Tung làm xong hết rồi hai người cùng ăn, nhưng món đang bày ra trước mắt này thực sự quá dụ nhân, bởi vậy quyết định nếm thử trước. Thịt gà này đã được Viên Tung ngâm trước bằng rượu hoa điều ủ tám năm, mùi rượu nồng đậm, thịt gà non mà không sống, bóng mà không già, mềm mà không nát. Hạ Diệu ăn thử một miếng, người và gà đều say, lại bị hương hoa tiêu lay tỉnh.

Đệt, ngon quá xá!!!

Hạ Diệu vốn chỉ định nếm thử, kết quả một miếng đã nghiện lại ăn miếng thứ hai, miếng thứ hai chưa đủ lại ăn miếng thứ ba... Thẳng đến khi Viên Tung bưng món thứ hai lên bàn, lực chú ý của Hạ Diệu mới được xoay chuyển.

Viên Tung dùng mười bảy loại gia vị để chế biến món sườn kho tương (2) thơm nức mũi, màu sắc đỏ hồng, cũng là một món ăn Đông Bắc.

Hạ Diệu khần cấp đặt đũa.

Gặm ngay một miếng, nước sốt bao bọc miếng sườn non mềm, thịt sườn thơm ngon mà không ngấy, đặc biệt hấp dẫn, đặc biệt đã thèm.

A a a... ngon quá ngon quá! Trong đầu Hạ Diệu ngoài ngon quá ra, đã chẳng còn gì khác.

Một lúc sau, lại thêm tôm he niêu đất (3), nộm sơi xào chua cay (4), lườn vịt nấu nấm Khẩu Bắc (5), món cuối cùng là miến thịt heo hầm dưa chua (6) đặc sắc nhất của vùng Đông Bắc.

Hạ Diệu vốn không thích dưa chua, nhưng dưa chua do Viên Tung làm có màu trắng vàng, giòn rụm man mát, trong vị chua còn mang theo vị ngọt nhẹ nhẹ.

“Dưa chua này anh mua ở đâu vậy?” Hạ Diệu hỏi.

Viên Tung thần nhiên đáp: “Đây là do tôi tự muối, dưa chua mua ở siêu thị chẳng có vị gì cả.”

Miến cũng là do Viên Tung tự tay làm, không có chất phụ gia, mềm mại trơn bóng, ngon miệng hợp lòng người. Thịt ba chỉ chọn từ heo quê, mỡ béo trong thịt được lửa lớn đun chảy ra, phối thêm dưa chua nên béo mà không ngấy.

“Ngon quá, ừm, ngon ngon, thật là thơm...”

Hạ Diệu ăn hết miếng này đến miếng khác, đầu cũng không ngẩng lên. Vốn còn định duy trì hình tượng thiếu gia thanh cao lãnh ngạo, hỉ nộ không hiện sắc của ngày thường, nhưng lại không có cách nào, ăn ngon đến mức khiến cậu quên sạch tất cả. Ăn lửng dạ rồi mới cảm thấy Viên Tung gần như chưa động đũa, ngẩng mặt lên liền thấy hắn đang chăm chú nhìn mình.

Hạ Diệu bên miệng dính một lớp dầu, cố gắng bày ra nụ cười ung dung.

“Cũng tạm được.”

Viên Tung cuối cùng làm một bát canh trứng chim (7), Hạ Diệu uống liền hơn nửa bát, không chống nổi đũa lên nữa mới lưu luyến cáo biệt với bàn đồ ăn thừa.

Mấy hôm sau, Hạ Diệu hết như ma xui quỷ khiến, chiều nào tan làm cũng chạy đến đây kiếm ẩm kiếm cơm. Viên Tung làm nhiều món ăn đa dạng để thay đổi khẩu vị cho cậu, Hạ Diệu sau khi rượu no cơm no mới lái xe về nhà.

Mẹ Hạ cũng phát hiện ra sự dị thường, bèn hỏi: “Mấy hôm nay sao con toàn tăng ca thế?”

Hạ Diệu nói: “Có một án lớn, cấp trên thúc giục gấp rút lắm ạ.”

“Vậy cũng phải chú ý tới thân thể chứ! Cứ mua đồ ăn bên ngoài mãi sao được? Lần sau lại tăng ca thì nói trước với mẹ một tiếng, mẹ bảo tài xế đem cơm tới cho con.”

“Không cần đâu!” Hạ Diệu vội vàng nói: “Đơn vị con có phụ trách việc cơm nước, thức ăn ngon lắm mẹ ạ, mẹ không cần nhọc tâm đâu.”

Viên Như cũng buồn bực, “Anh à, dạo này sao anh lười thế? Ngay cả cơm tối cũng không chịu làm, ngày nào em cũng phải ra ngoài ăn, đến nỗi dạ dày em chẳng có chút nước béo nào cả.”

Viên Tung đáp lại một chữ, “Bận.”

“Phải rồi, anh à, em muốn nói với anh chuyện này, em lại thất tình rồi.”

Viên Tung theo thói quen chẳng buồn đếm xỉa.

Viên Như lầm bầm: “Em phát hiện ra, mức độ thẩm mỹ của con người ta chỉ tăng chứ không giảm, một khi đã thưởng thức được thứ gì tốt đẹp, liền chướng mắt với những thứ kém cỏi hơn. Hạ Diệu đã tăng mắt nhìn của em lên đến mức cao nhất, khiến em hiện giờ nhìn ai cũng không thuận mắt. Anh, anh nói xem em phải làm sao bây giờ?”

Viên Tung đáp lại bằng sự trầm mặc, bởi lẽ cảm xúc phức tạp tương tự, hắn cũng có.

58. Chương 58 - Sự Cố

Lại tới một ngày thứ sáu, Hạ Diệu đã sớm thu dọn xong đồ đạc, nhìn đồng hồ thấy mới ba giờ rưỡi, phỏng chừng phải một lúc nữa mới có thể tan ca. Đang bấm đốt ngón tay tính thời gian tới chỗ Viên Tung thì lại nhận được chỉ thị của đại đội trưởng, thông báo có nhiệm vụ khẩn cấp, phải ba người là cậu và Tiểu Huy cùng Trương Điền xuất cảnh.

Đối tượng phải bắt lần này là một kẻ đã phạm tội hình sự nhiều lần, tên là Triệu Tường, mười sáu tuổi đã phải vào trại giáo dưỡng vì tội lưu manh ấu dâm, trong hai mươi năm sau đó từng phạm tội tám lần. Ngoài

một lần đánh bạc, một lần phá hoại của công, còn lại đều là đánh lộn ẩu đả, nhiều lần bị phán tù có thời hạn hoặc tạm giam. Lần này là cảnh sát nhận được tin báo Triệu Tường thu mua súng ống thông qua con đường bất hợp pháp, lập tức triển khai hành động tiến hành vây bắt.

Sau khi đề ra phương án tác chiến, ba người mặc thường phục rồi đi tới núp sẵn trong tiểu khu của Triệu Tường.

Sáu giờ hơn, lúc Hạ Diệu bước lên bậc thang thứ tư của tầng một, đèn điều khiển bằng âm thanh trên hành lang tầng hai bỗng nhiên bật sáng. Hạ Diệu vừa ngẩng đầu lên, liền thấy trước mặt có năm gã đàn ông lực lưỡng đang đi xuống. Thì ra Triệu Tường định hành động sớm hơn dự kiến, số người dẫn theo cũng nhiều hơn hai người so với tin tình báo mà cảnh sát nhận được trước đó.

Tình hình như vậy khiến Tiểu Huy và Trương Điền đều không kiềm được mà toát hết mồ hôi.

“Không sao đâu!” Hạ Diệu bình tĩnh như thường, trấn an hai người bạn họ, “Các cậu hành động theo tôi.”

Cùng lúc ấy, đám Triệu Tường cũng phát hiện ra Hạ Diệu, Tiểu Huy và Trương Điền. Biết bị ngăn chặn, năm gã khua múa dao khoằm và ống tuýp nhọn, xông xuống dưới như nổi điên, một trận độn độ chiến đấu trong hành lang nhỏ hẹp cứ thế bùng nổ.

Để đề phòng “đạn lạc” làm bị thương dân thường dưới lầu, ba người Hạ Diệu chỉ có thể dùng cảnh côn hoặc tay không để liêu mạng với năm gã đàn ông lực lưỡng kia. Trong đó có hai gã thấy Hạ Diệu mi mục anh tuấn, da mịn thịt non, tưởng chỉ là lính tới bổ sung cho đủ quân số, liền xông về phía Hạ Diệu trước, định hạ cậu để mở đường máu xông ra ngoài.

Kết quả, Hạ Diệu đầu tiên là tung ra một cú đá xoáy, dùng chân phải giả vờ tấn công đối phương từ bên dưới, sau đó xoay người dùng chân trái công kích từ phía trên. Mạnh mẽ đá bay một gã tới cửa, đầu đập vào bức tường phía sau, mãi chẳng bò dậy được. Lại thêm một cú quăng ngã bằng chân thật đẹp mắt, hung dữ quăng tên còn lại ra xa.

Giải quyết xong hai tên bên cạnh, Hạ Diệu mới phát hiện một tên đang khua khoằm dao khoằm ngay gần Trương Điền. Má trái của Trương Điền đã trúng một dao, máu tươi chảy ròng ròng. Hạ Diệu phi tới chỗ Trương Điền, thi triển thuật tóm giữ, đánh ngã tên kia, đoạt lấy dao khoằm. Trương Điền sử ra toàn bộ sức lực cuối cùng, đè trụ tên du côn rồi còng tay hắn lại.

Hạ Diệu lại quay đi xem thử tình hình của Tiểu Huy, đại não lập tức nổ ầm một cái, Triệu Tường đang dùng súng chỉ thẳng vào đầu Tiểu Huy, từng bước từng bước đi xuống lầu. Hạ Diệu nhắm đúng thời cơ, tung ra một chiêu tay không đoạt súng cực kỳ mạo hiểm, đây là học được từ chỗ Viên Tung, nhưng mức độ đẹp mắt thì còn kém xa so với Viên Tung.

Triệu Tường đã nhiều lần gây án, ít nhất cũng có thân thủ không tồi, Hạ Diệu dùng động tác nhanh nhẹn chuyển hướng nòng súng của Triệu Tường, nhưng không thể đoạt đi khẩu súng mà hắn đang nắm chặt trong tay. Hai người triển đấu một trận, ôm nhau lăn xuống cầu thang, súng rơi xuống tầng một qua chỗ ngoặt của cầu thang, bị Tiểu Huy lộn mấy vòng nhào tới nhặt được.

Khuỷu tay Hạ Diệu đập vào tay vịn cầu thang, một trận đau đón tê dại tập kích thẳng tới vỏ đại não, cậu nghiêng rặng chịu đựng, ghì chặt lấy tay Triệu Tường không buông, mãi đến khi mấy cảnh sát khu vực từ bên ngoài xông vào viện trợ mới thôi.

Cuối cùng, năm gã du côn cũng bị chế ngự toàn bộ, áp giải lên xe cảnh sát.

Trương Điền được đưa vào bệnh viện khẩn cấp, phần mặt bị trọng thương, khâu mười tám mũi từ trán bên trái chạy dọc xuống cánh mũi phải.

“Có phải tôi bị hủy dung rồi không?” Trương Điền hỏi Hạ Diệu.

Hạ Diệu an ủi hắn, “Không việc gì, đàn ông có chút sẹo càng thêm gợi cảm, cậu xem có người còn cố tình vạch lên mặt mình hai ba đường đấy thôi.”

Trương Điền đột nhiên có chút ghen ngào, “Hôm nay nếu không nhờ có cậu, mạng của hai anh em tôi đều quảng lại đây mất rồi.”

Tiểu Huy đứng bên cạnh lặng yên không nói, vành mắt cũng đỏ hoe.

“Được rồi, đều đã thế này còn câu nệ gì nữa?!”

Một lúc sau người nhà của Trương Điền đến, Hạ Diệu và Tiểu Huy rời khỏi phòng bệnh. Đi gần tới cửa bệnh viện, Tiểu Huy vỗ một cái lên vai Hạ Diệu, lúc này Hạ Diệu mới cảm thấy cánh tay của mình đau quặn một cách không bình thường.

“Cậu đi trước đi, tôi gọi điện thoại một cái.” Hạ Diệu bảo Tiểu Huy.

Sau khi Tiểu Huy đi rồi, Hạ Diệu tới khoa chỉnh hình chụp X-quang mới phát hiện mình bị gãy xương. Sau khi băng bó xong toàn bộ thì đã là tám giờ tối.

Hạ Diệu gọi một chiếc taxi, vốn định chạy thẳng về nhà. Kết quả đi tới hơn nửa đường, đột nhiên Hạ Diệu lại bảo: “Bác tài, tôi không về Vương Phủ Tỉnh nữa, cho xe chạy tới phố Kiến Ngoại đi ạ.”

59. Chương 59 - Đút Ăn

Taxi dừng lại trước cổng công ty Viên Tung, bảo vệ gác cổng nhìn thấy Hạ Diệu liền gật đầu cười ra hiệu với cậu.

Đi trên lối vào thật dài, thấy đèn trong phòng huấn luyện bị cảnh liểu dày đặc cắt ra thành vô số tia sáng, trông ngược Hạ Diệu trên đường đến đây đã được bình ổn lúc này không hiểu tại sao lại tiếp tục loạn nhịp.

Viên Tung vẫn chưa về, cũng không gọi cho Hạ Diệu, tựa hồ đoán được cậu nhất định sẽ đến, chỉ có điều không ngờ cậu lại dùng tạo hình như vậy để xuất hiện trước mặt mình. Nhìn thấy thanh nẹp trên cánh tay Hạ Diệu, khuôn mặt lãnh ngạnh của Viên Tung rõ ràng hiện lên vẻ đau xót khó có thể che giấu. Đi lính nhiều năm như vậy, đại thương tiểu thương gì cũng từng nếm qua, viên đạn gọt xương cùng lắm cũng chỉ nhúu mảy một cái, chưa từng có vết thương nào lại khiến Viên Tung cảm thấy xúc mục kinh tâm như thế này, bởi vậy mãi lâu sau hắn mới mở miệng hỏi: “Sao đây?”

Hạ Diệu thì như chẳng có việc gì, “Lúc chấp hành nhiệm vụ, không cẩn thận bị gãy.”

Cùng là giọng điệu khinh miêu đậm tả, nhưng khi Hạ Diệu nói việc này với đồng sự và khi nói với Viên Tung, cảm xúc trong lòng lại hoàn toàn khác biệt, hồi đáp muốn nhận được cũng hoàn toàn tương phản.

Viên Tung không nói gì, bàn tay to lớn chụp lên gáy Hạ Diệu, kéo cậu vào phòng.

“Hôm nay làm món gì thế?” Hạ Diệu hỏi.

Viên Tung cố tình sầm mặt nói: “Hết rồi.”

“Sao lại hết rồi? Chẳng phải tôi chỉ đến muộn một chút thôi sao? Không đến nỗi không phần tôi chút nào chứ?”

Viên Tung liếc xéo Hạ Diệu, “Cậu tự làm gãy một tay, tôi còn phải làm cơm cho cậu ăn?”

Hạ Diệu nóng nảy, “Cũng không phải tôi cố ý làm gãy mà! Lúc ấy tình thế nguy cấp...”

“Được rồi!” Viên Tung ngắt lời Hạ Diệu, “Ngoan ngoãn ngồi đợi, tôi mang ra cho cậu.”

Hạ Diệu sớm đã đói cồn cào, vốn có thể giống Tiểu Huy tùy tiện kiếm chút gì đó lót dạ bên ngoài bệnh viện, nhưng cậu cứ cảm thấy thật phiền phức, liền nhẫn nhịn đến tận bây giờ. Đói đến đứng ngồi không yên, tò tò đi theo Viên Tung vào phòng bếp, vừa ghé cổ nhìn vừa nói: “Nè, tôi bị thương tay phải đấy nhé, không cầm đũa được đâu, anh nấu cho tôi chút gì mà có thể dùng thìa để ăn ấy. Phải rồi, món chính hôm nay là gì thế?”

“Mì sợi.”

Mì sợi... Hạ Diệu mù mờ, “Không còn gì khác sao?”

“Không còn.”

Thịt thái hạt lựu trưng tương, cà chua quấy lẫn trứng chim, sợi mì được cán ra như bằng máy móc... Viên Tung nấu cho Hạ Diệu một bát thật đầy, sau khi làm xong, dưới tình cảnh Hạ Diệu không hề có chút chuẩn bị, hắn gấp một miếng đưa tới bên miệng Hạ Diệu.

“Ăn đi.”

Hạ Diệu lập tức bày ra vẻ phản cảm, “Không cần anh đút, tôi có thể dùng tay trái từ từ ăn.”

“Cậu không ăn thì tôi ăn.” Viên Tung nói xong liền rút bát về, gấp mì lên đưa tới bên miệng.

“Đừng đừng đừng, tôi ăn!”

Hạ Diệu thực sự cực kỳ đói rồi, cũng mặc kệ không so đo nhiều như vậy nữa, để Viên Tung đút cho mình ăn. Nhịp điệu đưa lên hạ xuống của Viên Tung rất tốt, tựa hồ đã trải qua khóa huấn luyện đặc biệt, đũa này tiếp đũa khác, đưa lên vừa chuẩn xác lại vừa kịp thời. Ban đầu Hạ Diệu còn có chút mất tự nhiên, nhưng dần dần cũng thích ứng, bắt đầu vừa ăn vừa lải nhải.

“Anh không biết tình huống lúc ấy nguy hiểm đến mức nào đâu, cậu Trương Điền ở cơ quan tôi ấy, mặt cậu ta bị rách rõ sâu từ đây đến tận đây này...”

Toàn bộ đèn trong khu nhà đều đã bị tắt, duy chỉ có một phòng là còn ánh đèn ảm áp nhàn nhạt. Mùi thức ăn thơm phức tỏa ra qua khe cửa sổ, hòa lẫn với tiếng nói chuyện thao thao bất tuyệt, càng làm tôn thêm sự tĩnh mịch của màn đêm. Hạ Diệu ngồi xếp bằng, miệng không ngừng mấp máy. Đôi đũa trong tay Viên Tung không ngừng đưa tới bên miệng Hạ Diệu, ánh mắt thâm trầm của hắn chăm chú nhìn cậu.

Hạ Diệu hút sục sợi mì Viên Tung đưa tới bên miệng, hỏi Viên Tung: “Sao anh không ăn?”

Viên Tung thần nhiên đáp: “Tôi ăn rồi.”

Kỳ thực, Viên Tung một miếng cũng nuốt không trôi.

“Anh không chờ tôi nha!” Hạ Diệu đá một cú lên đầu gối Viên Tung.

Nói xong lời này, chính Hạ Diệu cũng tự sửng sốt, đột nhiên có chút không hiểu rõ mạch suy nghĩ của mình. Viên Tung vì sao phải chờ mình? Mình vì sao muốn Viên Tung chờ? Chẳng phải chỉ là kiểm bữa cơm ăn thôi sao? Có gì mà phải nhiều chuyện như vậy cơ chứ?

Viên Tung hỏi Hạ Diệu: “Ăn nữa không?”

Hạ Diệu gật đầu, “Có, ăn thêm bát nữa.”

“Cậu ăn hai bát rồi đấy.” Viên Tung nhắc nhở Hạ Diệu, “Buổi tối ăn nhiều không dễ tiêu hoá đâu.”

“Không sao, ban ngày tôi tiêu hao nhiều thể lực, ăn thêm một bát cũng không vấn đề.”

60. Chương 60 - Viện Cớ Mượn Ổ Chăn

Ăn cơm xong, Viên Tung bảo Hạ Diệu: “Đi, tôi đưa cậu về nhà.”

Hạ Diệu thoáng ngập ngừng, chầm chậm nói: “Anh cứ về đi, đêm nay tôi ngủ lại ở đây.”

Trong mắt Viên Tung hiện lên một mặt ý cười, thoáng chốc liền lướt qua.

Hạ Diệu lại nhấn mạnh một chút, “Là tôi ngủ ở đây, không phải ngủ cùng anh, anh nên về nhà đi. Tôi chỉ là muốn mượn tạm văn phòng của anh để ngủ một đêm thôi, bằng không trễ thế này mà còn trở về, mẹ tôi lại nhìn thấy tôi bị thương, khẳng định sẽ hỏi này hỏi nọ, đảm bảo cả đêm ngủ không yên.”

Viên Tung diện vô biểu tình nói: “Cánh tay cậu bị thương, buổi đêm ngủ nhớ để ý một chút. Nếu một tấm chăn không đủ đắp thì trong tủ vẫn còn đấy. Nước trong phòng tắm lúc nào cũng ấm, mở ra là có thể dùng, lúc cậu tắm nhớ nhấc tay lên, đừng chạm vào nước...”

Hạ Diệu thần sắc đình trệ, “VẬY... Ạ...”

“Làm sao?” Viên Tung cố ý hỏi.

Hạ Diệu xấu hổ cười cười, “Hôm nay sao mà thẳng thắn vậy?”

“Chẳng phải cậu bảo tôi về sao?”

“Phải... là tôi bảo anh về.” Hạ Diệu tự lẩm bẩm hai câu, cuối cùng nói với Viên Tung: “VẬY anh mau về đi, lượn nhanh lên, anh đi rồi tôi còn tắm rửa nữa.”

Viên Tung chẳng nói chẳng rằng, xoay người bước ra cửa.

Hạ Diệu cứ tưởng cánh cửa sẽ chỉ đóng lại một giây, giây tiếp theo Viên Tung sẽ đẩy ra, sau đó mặt dày mày dạn xông vào ôm lấy Hạ Diệu, nói một câu tôi đùa cậu đấy thôi! Kết quả thật đúng là con mẹ nó đùa mình mà! Viên Tung ấy vậy mà thật sự bỏ đi, từ đại sảnh huấn luyện đi xuống lầu, lại từ dưới lầu đi ra khỏi cửa quay, cuối cùng lái xe phóng thẳng ra ngoài cổng.

“Đù má!” Hạ Diệu đứng trước cửa sổ, cũng không biết đang chờ ai đây.

Một mình ngồi ngệt ra hơn mười phút, Hạ Diệu trầm mặt đứng lên, đi đến tủ quần áo lấy ra một chiếc khoác mặc lên người, lẩm bẩm nói: “Anh đi tôi cũng đi! Đem tôi chẳng thêm ngủ một mình ở tòa nhà to thế này đâu! Thật đù biết suy nghĩ, hừ...”

Hùng hùng hổ hổ đi tới cửa, vừa mở cửa ra liền nhìn thấy một thân hình cao lớn đang tiến vào phòng huấn luyện rộng rãi, đi về phía cậu. Hạ Diệu muốn rút cũng rút không kịp, một thân trang phục này của cậu đã sớm rơi vào mắt Viên Tung.

Viên Tung đứng im trước mặt Hạ Diệu, ánh mắt tối đen nhìn cậu như thiêu như đốt, đáy mắt không che giấu được ý cười.

“Ăn mặc thế này là muốn làm gì?”

Hạ Diệu cục xúc nói: “Chẳng muốn làm gì, chỉ là cảm thấy hơi lạnh... Thế...” Giọng đột nhiên biến lớn, “Mẹ kiếp tại sao anh lại trở về? Ai cho anh về?”

Nói rồi cởi phắt áo khoác ra, chồm lên đầu Viên Tung, dùng cánh tay không bị thương đập loạn lên người Viên Tung, đánh đến chính mình cũng phải bật cười, không giả vờ nổi nữa.

“Đừng nháo, cẩn thận đụng tới cánh tay.” Viên Tung cũng cười bỏ áo khoác xuống, quần lên người Hạ Diệu, siết cậu thật chặt, bảo: “Tôi chỉ ra ngoài mua một chiếc gối.”

“Mua gối làm gì? Không phải ở đây có hai chiếc rồi sao?”

Viên Tung đáp: “Cánh tay cậu mang nẹp, lúc ngủ tốt nhất nên đệm thêm một gối ở bên dưới, thúc đẩy tuần hoàn máu, tránh bị sưng tấy.”

“À.”

Viên Tung ném gối lên giường, lại hỏi Hạ Diệu: “Cậu tắm chưa?”

“Chưa, hôm nay tôi không tắm nữa, phiền phức lắm, cánh tay không thể đụng vào nước, còn phải quần này quần nọ bên ngoài.”

“Tôi giúp cậu tắm.” Viên Tung nói, “Ban ngày cậu thực thi nhiệm vụ, lăn lộn trên đất nhiều thế mà, không tắm sao lên giường được?”

Hạ Diệu thái độ kiên quyết, “Tôi không muốn tắm!”

Viên Tung dùng bàn tay to lớn kẹp lấy cằm Hạ Diệu, lẳng lặng nhìn chăm chú vào khuôn mặt tuấn tú anh khí bức nhân, hỏi: “Ban nãy là ai trước lúc tôi đi bảo là muốn tắm rửa hả? Có lẽ nào là vì muốn dụ dỗ tôi ở lại đây?”

Hạ Diệu bị người chọc trúng tim đen, lập tức giận giữ quát lên: “Viên Tung, mẹ kiếp anh thật không biết xấu hổ!”

“Đó cũng là do cậu giật giây.” Viên Tung nói khê bên tai Hạ Diệu, thấy Hạ Diệu lại có xu hướng nổi bão, vội vàng mềm giọng vỗ về: “Được rồi, cậu cứ mặc quần lót, tôi lau người cho cậu.”

Không lâu sau, từ trong phòng tắm truyền ra tiếng cười của Hạ Diệu với đủ loại tiết tấu.

“Ha ha ha... Không được không được... Nhột...”

Cũng không biết là do Viên Tung lực đạo quá quý dị, hay là do Hạ Diệu quá miễn cảm, Viên Tung dùng khăn thấm nước ấm lau người cho Hạ Diệu, kết quả lau chỗ nào cũng nhột. Lau cổ cười hì hì, lau ngực cười ha ha, lau đến eo liền nhảy dựng lên. Chờ lau đến nách, cả người liền như một con cá trạch, liều mạng đập nước.

“Không được... nhột quá... đổi chỗ khác đi...”

Viên Tung âm trầm liếc xéo Hạ Diệu, đổi chỗ nào? Có chỗ nào đổi được sao? Lau mặt cậu cũng kêu nhột, la hét đến nỗi ông đây cũng hết cả lên rồi.

Hạ Diệu vốn đã cấp cho thị giác của Viên Tung kích thích cực mạnh, chỉ cần hẩn cúi mắt xuống một cái là có thể nhìn thấy phần trước quần lót ẩn ẩn lộ ra da thịt trắng bóc của Hạ Diệu, là vật tượng trưng cho giống đực nhô lên ngạo nghễ. Rãnh mông ẩn sâu trong hai cánh mông rất tròn rất vểnh, tỏa ra cảm giác thần bí dụ nhân.

Hạ Diệu liếc thấy hạ thân “khác thường” của Viên Tung, nụ cười trên mặt lập tức thu hồi.

Viên Tung lại dùng một chiếc khăn ướt khác đi lau mặt cho Hạ Diệu.

Mặt Hạ Diệu bị nước nóng hun đỏ hồng từ cổ trở lên, nhuộm đầm khuôn mặt anh tuấn lập thể, lại mang theo một tia ngoan thuận động lòng người. Tiết tấu trên tay Viên Tung nhin không được chậm lại một chút, lúc lau tới xương gò má của Hạ Diệu, nhìn thấy một vệt máu xuôi xuống.

“Cái này là làm sao?” Viên Tung nhíu mày.

Hạ Diệu nói: “Chắc là lúc bị quăng xuống đất không cẩn thận chà sát.”

Viên Tung nhẹ nhàng lau xoa vị trí ấy, hỏi: “Có đau không?”

Hạ Diệu thầm nhủ trong bụng: có chút đau... còn có chút nhột...

Viên Tung lại thả khăn vào nước ấm vò vò, sau khi vắt khô liền lau nách cho Hạ Diệu.

Hạ Diệu cố nhin thật lâu, cuối cùng không nhin được nữa, phì một tiếng, vừa cười vừa kẹp cánh tay lại.

“Nâng lên.” Viên Tung nói.

Hạ Diệu lắc đầu, “Rửa sạch đi, không cần lau nữa.”

Viên Tung trực tiếp ấn Hạ Diệu vào góc tường, cưỡng chế nâng cánh tay cậu lên, dùng khăn mặt lau xoa cẩn thận xung quanh lông nách. Hạ Diệu cười đến mặt mũi đỏ rần, thất lưng dưới sự kích thích không ngừng lắc lư, mông ma sát vào vách tường phát ra tiếng ken két mê người, bức tròng mắt Viên Tung đỏ hết cả lên.

Cuối cùng, quá trình tắm rửa vừa dài lâu vừa đầy tra tấn cũng kết thúc, Hạ Diệu chui vào chăn trước, Viên Tung sau khi gội rửa đơn giản một chút cũng theo vào trong chăn.

So với lần trước ở khách sạn, lần này Viên Tung có vẻ thành thật hơn nhiều. Có lẽ là cố kỵ vết thương trên người Hạ Diệu, mặc dù nằm trong cùng một ổ chăn, nhưng hẩn không cưỡng ép ôm lấy Hạ Diệu như lần trước.

Đèn trong phòng đã tắt, hai người lằm rằm nói chuyện phiếm liên miên.

“Tại sao giọng anh không bị khẩu âm?” Hạ Diệu hỏi.

Viên Tung thần nhiên đáp: “Giọng Đông Bắc càng xuôi về phía bắc thì càng nhạt, Liêu Trữ có khẩu âm nặng nhất, tôi là người Hắc Long Giang, khẩu âm nhẹ nhất. Lại ở Bắc Kinh nhiều năm như vậy rồi, chút giọng Đông Bắc ấy đã sớm mất đi.”

“Hắc Long Giang à... Xa thế, tôi chỉ từng đi qua Cáp Nhĩ Tân một lần, hồi ấy còn nhỏ, đi xem khắc băng, những pho tượng băng ấy thật là đẹp nha! Nhưng hồi ấy máy ảnh chất lượng kém, rất nhiều ảnh chúng tôi chụp ban đêm đều không nhìn rõ...”

Hạ Diệu lại nói liên miên một hồi, đột nhiên cảm thấy Viên Tung không có chút phản ứng nào, chẳng lẽ ngủ rồi sao? Nghĩ vậy, Hạ Diệu liền chậm chậm xích lại gần, dùng cánh tay không bị thương chống người dậy, nghiêng đầu về phía mặt Viên Tung mà nhìn. Lẳng lặng nhìn hẩn một hồi lâu, khuỷu tay đã tê rần, cánh tay mềm nhũn xuống, đầu đập lên bả vai Viên Tung.

Viên Tung như một con báo săn lật người nhảy chồm lên, nháy mắt đã đè Hạ Diệu xuống dưới thân, trong đôi mắt tối đen lộ ra ánh sáng khác thường.

“Anh giả vờ ngủ!”

Hơi thở nặng nề của Viên Tung bao phủ mang tai Hạ Diệu, “Vốn đã định ngủ rồi, là cậu cứ dụ dỗ tôi.”

“Ai dụ dỗ anh? Ưm...”

Viên Tung phong bế môi Hạ Diệu, cậu Hạ nào đó mới một giây trước còn đang tự bào chữa cho mình, một giây sau đã mau chóng tiến vào trạng thái. Viên Tung sau khi cùng Hạ Diệu nghiêng ngả môi lưỡi một hồi, lại đem đầu lưỡi ôn hậu hữu lực chạm tới lỗ tai Hạ Diệu.

“Anh cút...” Hạ Diệu cuống cuống lắc đầu, tránh né đòn kích thích ác liệt của Viên Tung.

Viên Tung vừa liếm vừa nói: “Đặc biệt thích nghe cậu rên rỉ.”

“Anh nói nhảm!” Hạ Diệu mạnh miệng, “Mẹ kiếp tôi rên rỉ khi nào? Đừng đem mấy thứ dâm ý của anh quăng bừa lên người tôi.”

Viên Tung không nói gì, trực tiếp dùng hai cánh tay Hạ Diệu lên đỉnh đầu, phòng ngừa cậu lộn xộn. Sau đó cúi đầu xuống, đầu lưỡi đảo qua yết hầu, xâm nhập vào vùng nách cấm địa. Gần như ngay khi luồng nhiệt khí đầu tiên phả lên, Hạ Diệu đã lập tức quên băng lời xảo biện ban nãy.

“Đừng đừng... Nhột... A...”

Loại nhột này rõ ràng khác với ban nãy đùa nháo ở phòng tắm, hoàn toàn cười không nổi, thay vào đó chính là nhịn không được bật ra tiếng rên rỉ, thanh điệu ghẹo nhân.

Viên Tung làm ướt đám lông thưa thớt lộn xộn dưới nách Hạ Diệu, dùng đầu lưỡi chải vuốt sang một bên, sau đó liếm hôn đến phần da thịt dễ nhột dưới chân lông, lại dùng đầu lưỡi với tiết tấu nhanh đùa nghịch phần da thịt ấy.

“Nhột... nhột... a...”

Hạ Diệu nhột đến giãy giụa liên tục, cực chẳng đã cánh tay bị thương, không dám có động tác quá mạnh, hơn nữa lực đạo của Viên Tung rất lớn, căn bản không cho phép Hạ Diệu động đậy. Hạ Diệu vô tình ma sát với Viên Tung, lại luôn không thể khống chế mà ưỡn ngực lên, cơ ngực cọ sát đối đỉnh, ngọn lửa trong ngực cũng bùng bùng lan rộng.

61. Chương 61 - Tình Cảm Chạy Lệch

Đầu lưỡi của Viên Tung bắt đầu trượt xuống ngực Hạ Diệu, cách nhũ đầu càng gần, cơ thể Hạ Diệu càng căng thẳng, giãy giụa càng thêm kịch liệt. Viên Tung đầu tiên là gặm cắn nhẹ nhàngh khuôn ngực trắng mịn

đầy tính đàn hồi của Hạ Diệu, thỉnh thoảng lại dùng đầu lưỡi liếm liếm rãnh ngực, nhìn thấy nhũ đầu Hạ Diệu trướng lên rõ ràng, biến thành hạt đậu đỏ cứng rắn.

“Muốn ăn thì phải làm sao bây giờ?” Ánh mắt Viên Tung thiêu đốt mà nhìn nhũ đầu màu đỏ nhạt của Hạ Diệu.

Sắc mặt Hạ Diệu đỏ bừng, “Tôi nói cho anh biết... anh đừng quá đà... A...”

Đầu lưỡi ướt át vừa chạm tới đầu ngực, lời cảnh cáo liền bị tiếng rên rỉ thống khổ mang theo tiếng nước nở thay thế. Viên Tung thử liếm hai cái, khổ bộ Hạ Diệu liền bắt đầu run rẩy kịch liệt, kéo theo phần bụng Viên Tung ngứa ran. Hắn lập tức tăng thêm lực độ và tần suất của đầu lưỡi, quần nhiễu nghiền áp trên nhũ tiem non mềm, thô lỗ mà đùa bỡn.

“A a... ưm... a a...”

Điện lưu tụ lại trước ngực Hạ Diệu rồi lan ra khắp toàn thân, khiến cả người cậu đều run rẩy chấn động không thể ngừng. Cảm giác khuất nhục xâm nhập đại não, lại vô sỉ mà trêu ghẹo dây thần kinh phấn khích, Hạ Diệu nghiêng đầu áp khuôn mặt nóng bỏng nhãn nhó lên cánh tay bị đè giữ, yết hầu trượt động bị cần cổ rướn lên kéo duỗi, phác họa nên một đường cong khêu gợi.

Viên Tung dùng răng nanh nhẹ nhàng kéo xả nhũ đầu cứng rắn, mạnh mẽ mút vào.

Hạ Diệu kích động đến ưỡn cả thắt lưng, hai đùi không thể tự khống chế mà kẹp lấy bắp đùi cường tráng của Viên Tung. Bờ mông run rẩy theo bắp đùi với tần số cao, sóng điện dâm đang truyền tới đùi Viên Tung, kích thích cự vật dưới khó hạ hẳn dâng trào bạo khởi.

“Chịu không nổi nữa... ưm...”

Viên Tung lại chuyển đầu sang bên cạnh, tiếp tục chà đạp nhũ đầu cơ khát không thôi bên kia. Sau đó dùng một tay đè lại hai cánh tay Hạ Diệu, tay kia lại vờ nặn hạt đậu đỏ bị chơi đến phù phũng, ngón tay thô ráp nghiền nặn cọ gảy.

“Đệt... xin anh...”

Tiếng nước nở trong rên rỉ của Hạ Diệu càng lúc càng đậm, phía trước quần lót ướt rượt một mảng. Viên Tung biết đầu ngực Hạ Diệu đặc biệt mẫn cảm, bởi vậy lúc giờ trò lưu manh mới nói muốn liếm một chút. Mà Hạ Diệu thì không có tí kinh nghiệm nào, cho dù là thời điểm tự mình “giải quyết”, cũng rất ít khi chạm tới nơi này, đều là đơn giản rãnh mạch, đi thẳng vào vấn đề.

Khoái cảm xa lạ mà cực đại khiến Hạ Diệu có chút bất ngờ không kịp đề phòng, thần kinh trong não không theo kịp tiết tấu của thân thể, tất cả sự nguy trang đều bị bóc trần, chỉ còn lại sự kích động nguyên thủy dẫn phát đủ loại phản ứng phản nghịch.

Bàn tay Viên Tung chơi đùa đầu ngực Hạ Diệu dần dần trượt xuống, luồn vào giữa hai bắp đùi của Hạ Diệu đang kẹp lấy một đùi mình, dùng lòng bàn tay và ngón tay thô ráp xoa nắn thịt đùi trơn nhẵn mềm mại của Hạ Diệu.

Hạ Diệu lại phản kháng và giãy giụa một trận kịch liệt.

Viên Tung bị xúc cảm trên tay kích thích đến con ngươi bốc hỏa, thô bạo mà hôn miệng lưỡi Hạ Diệu một hồi, hỏi: “Bảo dưỡng thế nào vậy? Chỗ này cũng mịn đến thế?”

Hạ Diệu bị sờ đến ý loạn tình mê, đã không còn nói nổi một câu lưu loát. Viên Tung lại nhất quyết không buông tha cho cậu, bàn tay xoa nắn càng lúc càng dụng lực, nhào nặn phần thịt mềm nhất non nhất giữa hai chân Hạ Diệu đến phù thũng đỏ hồng, đến mức khóe mắt Hạ Diệu ẩm ướt, phải liên tục xin tha.

“Đừng làm nữa... ax... ax...”

Trong tiếng khản cầu của Hạ Diệu, Viên Tung mới duỗi tay đến quần lót dính ướt của cậu, còn chưa có bất kỳ động tác nào, đã nghe thấy một hồi tiếng rên rỉ kịch liệt khê găm.

Sau đó, lòng bàn tay ẩm ướt một mảng ẩm áp, bắp đùi Hạ Diệu cứng ngắc run rẩy, nét mặt vừa nhãn nhó vừa tiêu hồn. Đợi tới khi hô hấp dần trở về ổn định, đại não Hạ Diệu vẫn rỗng không.

“Nhanh vậy mà đã bắn rồi?” Viên Tung khẩu khí đùa cợt.

Hạ Diệu trợn đôi mắt đỏ hồng trừng nhìn hắn, lại tặng cho hắn một chữ “cút”, sau đó xoay người đưa lưng về phía Viên Tung, tự mình giặt dãi.

Viên Tung không buông tha mà dùng cánh tay hữu lực quấn Hạ Diệu vào lòng, miệng tiến đến bên tai cậu, khí tức hùng hậu ồ ồ phả tới, “Cái đó của tôi vẫn còn cứng đấy.”

Hạ Diệu ôm hận nghiêng răng, cực lực ả nhãn không bùng phát.

Viên Tung thò tay vào trong quần lót của mình, phóng thích dương vật long tinh hổ mãnh. Lần này hắn không vào nhà vệ sinh, toàn bộ mối bận tâm đều bị đủ loại hành động quấy nhiễu tâm can của Hạ Diệu bao phủ, hắn chỉ muốn ở ngay trên chiếc giường này, ôm lấy tên đầu sỏ khiến hắn thần hồn điên đảo, chân thành tha thiết biểu lộ ra khát vọng của mình.

“Mẹ kiếp cậu thật đúng là một tên nhóc dâm dăng, bình thường giả bộ chính nhân quân tử, kết quả lại khó nhịn như vậy. Ông đây chính là thích điệu bộ phóng dăng này của cậu, tim đều bị cậu đào rỗng...”

Viên Tung ghé xuống tai Hạ Diệu, nói đủ loại dâm ngôn dăng ngữ kích thích song phương. Hạ Diệu cho dù không quay đầu lại, cũng có thể cảm nhận được cự vật to lớn dữ tợn nổi đầy mạch máu đang kích động phía sau, tràn đầy khí tức giống đực, rít gào xông tới, bạo phát vang rền trong một tiếng gầm rống hùng hồn.

Đại não Hạ Diệu nháy mắt trở nên mơ hồ.

Ý thức duy nhất còn tồn tại chính là kẻ đang ôm lấy mình từ phía sau là một người đàn ông, mà cậu chỉ cảm thấy khuất nhục, chứ không ghê tởm.

* * *

Ngày hôm sau mặc dù là cuối tuần, nhưng vì Hạ Diệu bị thương, cũng không cách nào cùng những học viên khác tham gia huấn luyện. Buổi sáng cậu tới bệnh viện thăm Trương Điền, buổi chiều đi tìm Bành Trạch.

Bành Trạch đang ở câu lạc bộ đánh bi-a, Lý Chân Chân mặc một thân trang phục rách nát đứng cạnh bên, ánh mắt uể oải quan sát hắn. Cách đó không xa còn có một đám mỹ nữ đứng xem thi đấu, lú ra lú rú, chỉ chỉ trỏ trỏ.

Hạ Diệu vừa tiến vào, liền rước lấy một trận tiếng huýt gió, tiếng huýt gió này không phải xuất phát từ miệng đàn ông, mà từ một cô gái đội mũ lưỡi trai ngồi ở chính giữa.

Bành Trạch nghe thấy tiếng huýt gió liền quay đầu lại, nhìn thấy “tạo hình” của Hạ Diệu, nhin không được sưng sốt, vội vàng chạy qua.

“Đây là... xảy ra chuyện gì?”

Hạ Diệu vẻ mặt mệt mỏi, nói chuyện cũng không có tinh thần.

“Hai hôm trước bắt một tên trùm lưu manh, không cẩn thận bị ngã.”

“Cậu đấy... không đến mức phải liều mạng như vậy chứ?” Bành Trạch vẻ mặt đau lòng.

Hạ Diệu còn chưa kịp nói gì, bên cạnh đã truyền tới một tiếng gọi lớn.

“Bành Tử, đến cậu rồi này.”

Bành Trạch hướng về phía Lý Chân Chân quơ quơ gậy bi-a trong tay, nói: “Cục cưng, lại đây đánh thay anh mấy gậy.”

Lý Chân Chân lắc eo đi tới, cùng Hạ Diệu bốn mắt nhìn nhau, đều không lộ ra vẻ gì.

Chờ Lý Chân Chân đi rồi, Hạ Diệu mới hỏi Bành Trạch: “Con bé cậu theo đuổi thế nào rồi?”

“Thì vẫn thế.” Bành Trạch hất hất cằm, “Đội mũ lưỡi trai ngồi ở chính giữa kia kia.”

Hạ Diệu nheo mắt đánh giá một hồi, ngữ khí rất vô cảm: “Trông cũng chỉ vậy thôi à!”

“Trông quả thực không tính là xuất chúng, nhưng tôi thích tính cách của cô nàng, đặc biệt ngang tàng.” Bành Trạch nói xong liền tự cười với mình, tựa hồ đặc biệt hài lòng với sự lựa chọn của bản thân.

Ánh mắt Hạ Diệu lại từ cô bé kia chuyển tới Lý Chân Chân, mặc dù cậu không thích Lý Chân Chân, nhưng không thể không thừa nhận Lý Chân Chân so với cô bé kia thì có ngoại hình xuất chúng hơn một chút.

“Phải rồi, cậu còn chưa nói đấy, rốt cuộc cậu định thế nào?” Hạ Diệu lại hỏi.

Bành Trạch nói: “Rất tốt mà! Cậu xem, cô nàng cứ nhìn chúng tôi vui vẻ mãi thôi, bây giờ bám theo chúng tôi kè kè, hôm nào cũng dính lấy, đi đâu cũng đi cùng...”

Hạ Diệu đen mặt, bám theo “chúng tôi” kè kè, cái này mà cũng tính là hay?

Hai người lại nói chuyện phiếm một hồi, Hạ Diệu phát hiện, Lý Chân Chân thường xuyên liếc về phía bên này, bĩu môi trông mất, vẻ mặt vô cùng phong phú. Trong lòng cậu vốn rất khó chịu với loại chuyện này, hôm nay chẳng biết vì sao, đột nhiên lại muốn tán gẫu một chút.

“Tên ẻo lả kia có phải thực sự động tâm với cậu rồi không? Sao tôi thấy ánh mắt cậu ta nhìn cậu có chút không được bình thường nhỉ?”

Bành Trạch cười khà khà, nói có chút tự hào: “Hai bọn tôi ngày nào cũng dính lấy nhau, cậu ta có thể không nhớ thương tôi sao?” Nói rồi liền ghé lên tai Hạ Diệu, nhỏ giọng bảo: “Bọn tôi từng làm mấy lần trong cùng một ổ chăn rồi, đêm đặc biệt phóng đảng, đặc biệt sướng tôi!”

“Đệt!” Hạ Diệu nhú mày, “Đã vậy rồi thì cậu trực tiếp đến với cậu ta luôn đi còn gì nữa!”

“Thế sao mà được?!” Về mặt Bành Trạch nháy mắt từ đùa giỡn trở nên nghiêm chỉnh, “Bọn tôi đều là nam, vui đùa một chút còn được, sao có thể thành thật chứ? Vả lại, người tôi thích chính là cô nàng kia, chứ không phải cậu ta!”

Hạ Diệu lại hỏi: “Vậy nếu chờ tới lúc cậu đuổi theo cô nàng kia, tên ẻo lả này cũng động tình với cậu rồi, thì phải làm thế nào?”

Bành Trạch nói: “Đem giao kèo ra nói chứ còn sao! Từ đầu đã ước định rồi, cậu ta không khống chế được thì đó là chuyện của cậu ta. Vả lại, cậu ta cũng không phải kiểu người dai dẳng, cậu tưởng rằng cậu ta chỉ từng làm với một mình tôi hả? Chưa biết chừng nháo với mấy tên rồi ấy chứ.”

Trong lòng Hạ Diệu buồn bực vô cớ, yên lặng châm một điếu thuốc.

Bành Trạch lại tiếp tục nói: “Yên tâm đi, trong lòng anh em hiểu rõ chứ! Cái gì có thể đụng, cái gì không thể đụng, tôi đây đều biết rõ. Cậu cứ yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không đi sai đường.”

Hạ Diệu ậm ừ lầm bầm: “Nếu cậu ta đối xử với cậu quá tốt, khiến trong lòng cậu sinh ra tâm lý ỷ lại, rồi cảm thấy ở bên cạnh cậu ta rất thoải mái, thì cậu làm thế nào?”

Bành Trạch ngữ khí đặc biệt khẳng định và nghiêm túc: “Tôi tuyệt đối sẽ không phạm phải loại sai lầm có tính nguyên tắc này, cho dù có tôi cũng sẽ bóp chết từ trong trứng nước! Tôi đường đường một thằng đàn ông chuẩn mực, sao có thể chà đạp mình như vậy được?”

Hạ Diệu hung hăng dụi tắt điếu thuốc, bảo: “Tôi đi đây.”

“Nhanh thế? Mới nói có mấy câu mà?”

“Có việc!”

Vứt lại hai chữ này, Hạ Diệu liền trầm mặt bỏ đi.

Bành Trạch buồn bực: mình lại chọc giận gì cậu ta rồi? Lúc đến hãy còn yên lành mà...

62. Chương 62 - Khó Chịu

Hạ Diệu về đến nhà chưa được bao lâu thì Tuyên Đại Vũ vội vàng vàng chạy sang.

“Này này, tôi nghe Bành Tử bảo cậu bị thương, rốt cuộc là thế nào? Có nặng lắm không?”

Hạ Diệu nhẹ nhàng băng quơ đáp: “Không việc gì, chỉ là gãy vương thôi.”

“Gãy xương mà còn không việc gì?” Tuyên Đại Vũ vẻ mặt đau lòng, “Mẹ kiếp chẳng lẽ cậu còn muốn bại liệt hay sao?”

Hạ Diệu mỉm cười mệt mỏi, cánh tay không bị thương ôm quàng lấy cổ Tuyên Đại Vũ, tựa nửa người lên, đầu nặng nề đập vào lưng Tuyên Đại Vũ, thở ra một tiếng thật dài.

Giữa hai hàng lông mày của Tuyên Đại Vũ hiện lên một nét dịu dàng, bàn tay duỗi ra sau, vỗ vỗ một cái lên mông Hạ Diệu, hỏi: “Sao nào? Cánh tay còn đau hửm?”

“Không.” Hạ Diệu uể oải đáp, đầu tựa lên vai Tuyên Đại Vũ, chậm rì rì phun ra hai chữ, “Khó chịu.”

“Khó chịu? Khó chịu ở đâu?”

“Khó chịu trong lòng.”

Tuyên Đại Vũ nhướn đôi mày rậm, kéo phắt Hạ Diệu từ phía sau ra trước mặt, ân cần hỏi: “Trong lòng khó chịu cái gì? Ai chọc ghẹo cậu? Lúc này Bành Trạch gọi điện cũng bảo với tôi là tâm tình cậu không được tốt lắm, rốt cuộc là làm sao?”

Hạ Diệu mấp máy môi, đột nhiên phát hiện có một số lời cho dù là ở trước mặt Tuyên Đại Vũ thì cậu cũng không thể nói ra.

“Không sao, tay phải tôi bị thương, làm gì cũng bất tiện nên cảm thấy khó chịu thôi.”

“Chỉ vì việc cón con này hả?” Tuyên Đại Vũ nói, “Mời một người đi theo bảo hộ là được! Bảo hấn theo sát cậu suốt hai mươi tư tiếng đồng hồ, việc gì cũng làm giúp cậu. Nếu thực sự không được thì để anh đây bảo hộ cậu đi, cậu có chuyện gì không tiện thì để tôi làm giúp, ví dụ như cởi quần đi toilet, đỡ tờ rym...”

“Cút sang một bên!” Hạ Diệu bật cười vui vẻ.

Mẹ Hạ bưng khay bánh ngọt tiến vào, hỏi: “Trò chuyện gì vậy? Cười cao hứng thế?”

Tuyên Đại Vũ cười hì hì, “Tán dóc linh tinh thôi ạ.”

Buổi tối, mẹ Hạ giữ Tuyên Đại Vũ ở lại ăn cơm, đây là lần đầu tiên Hạ Diệu ăn cơm tối ở nhà suốt nửa tháng qua. Mẹ Hạ vì muốn chăm sóc cho con trai nên tận lực chuẩn bị một vài món ăn tiện dùng thìa xúc. Cho dù như vậy, Hạ Diệu vẫn ăn uể oải buồn hui.

Mẹ Hạ phát hiện Hạ Diệu liên tiếp nhìn đồng hồ, nhin không được bèn hỏi: “Sao vậy con trai? Không ăn cơm đi, cứ nhìn đồng hồ làm gì? Có việc gì sao?”

“Không ạ.” Hạ Diệu rầu rĩ cúi đầu xuống.

Tuyên Đại Vũ gấp một miếng thịt chim câu, lọc bỏ hết xương, đưa tới bên miệng Hạ Diệu.

“Nào, há miệng ra!”

Hạ Diệu rất tự nhiên mà há miệng ra ăn, ăn xong tự dưng bật thốt một câu.

“Con muốn ăn mì sợi.”

Mẹ Hạ giận dữ trừng mắt liếc cậu, “Càng không tiện ăn cái gì thì con càng muốn ăn cái đó.”

Hạ Diệu không lên tiếng, mẹ Hạ và Tuyên Đại Vũ ở bên cạnh trò chuyện, thỉnh thoảng cậu nói xen vào một câu, phần lớn thời gian đều thấp thỏm không yên.

Có cần gọi điện cho Viên Tung, bảo hấn là mình không sang bên ấy không? Hạ Diệu lặng im suy nghĩ, việc này có cần thiết không? Đã bao giờ mình nói mình nhất định sẽ qua chỗ hấn ăn cơm chưa? Gọi thì cảm

thấy có chút như là làm điều thừa thãi. Không gọi thì tự cảm thấy dường như không được yên tâm, trong lòng cứ như có quỷ.

Cơm nước xong xuôi, tâm tình rối rắm của Hạ Diệu vẫn chưa được xoa dịu, lúc nói chuyện với Tuyên Đại Vũ vẫn liên tiếp liếc mắt ra ngoài cửa sổ.

“Mẹ kiếp bây giờ tôi chỉ có một tâm nguyện duy nhất.” Tuyên Đại Vũ nói.

Mất một lúc lâu Hạ Diệu mới phục hồi lại tinh thần, “Gì?”

“Bắt cho được thằng nhóc Vương Trì Thủy kia!”

Hạ Diệu phì cười, “Cậu vẫn còn nhưng nhớ tên đó sao?”

“Vô cùng nhưng nhớ, ăn không ngon ngủ không yên.”

Hạ Diệu bảo: “Mấy ngày nay tôi không cần xuất cảnh, chỉ ngồi trong phòng làm việc thôi, nhân khoảng thời gian này tôi giúp cậu điều tra đi vậy, thử xem có lôi được tên này ra không.”

63. Chương 63 - Một Minh Vụng Trộm Hành Sự

Sau khi Tuyên Đại Vũ ra về, mẹ Hạ vào phòng Hạ Diệu bảo: “Cánh tay con bị thương, không thể chạm vào nước, để mẹ giúp con tắm rửa đi!”

Hạ Diệu xấu hổ, “Con lớn từng nào rồi? Sao có thể để mẹ giúp con tắm rửa nữa? Không sao đâu, con quần túi ni lông bên ngoài cánh tay, lát nữa lúc tắm bỏ tay ra khỏi bồn tắm là được.”

“Còn biết xấu hổ hả?” Mẹ Hạ cong môi mỉm cười, “Chẳng biết là ai hồi nhỏ ngày nào cũng đòi mẹ nhìn mông nó đấy.”

“Được rồi mẹ, mẹ đừng hạ giá con nữa, chuyện từ tám đời rồi còn cứ nhắc lại mãi.” Hạ Diệu đặt tay lên vai mẹ Hạ, vừa nói vừa đẩy mẹ ra cửa, “Mẹ đi ngủ đi thôi! Một mình con vẫn làm được.”

“Vậy con nhớ chú ý một chút, đừng chạm tới nước.”

Hạ Diệu vào phòng tắm, xả đầy nước bồn tắm, dè dè dặt dặt nằm vào. Đầu ngửa ra tựa lên thành bồn, nước ấm mát xa toàn thân, đôi mắt dài mảnh xinh đẹp khẽ khép lại, trên mặt mang vẻ mệt mỏi uể oải sau khi đã trút bỏ căng thẳng.

Cảnh tượng hôm qua bị Viên Tung chà xát thân thể hiện ra trước mắt, tư vị tê ngứa khó nhịn kia dường như còn sót lại trên khắp da thịt, tư duy không ngừng liên tưởng, Hạ Diệu lại nhớ tới đủ loại bất kham trong ổ chăn. Rồi lại nhớ tới những lời Bành Trạch nói, nhớ tới dáng vẻ tự cho là cực chuẩn, lý trí nhưng bạc tình của hắn. Tâm loạn như ma...

Quên đi, không nghĩ nữa...

Hạ Diệu dùng một tay vụng về kỳ cọ thân thể, xoa xoa chà chà, đột nhiên phát hiện bên dưới của mình đã dựng lên, đầu nhỏ hồng hồng đang mang một bộ dáng vẻ ngứa đòn.

Đù má, không phải chứ?

Trên trán Hạ Diệu vã ra một tầng mồ hôi. Mặc dù việc cương cứng đối với bất kỳ thằng đàn ông nào cũng không phải xa lạ, thế nhưng đang nghĩ tới một thằng đàn ông, thậm chí sau khi đã mang rất nhiều phiền muộn mà còn có thể cương lên, đối với Hạ Diệu mà nói là trở tay không kịp.

“Nè nếp chút đi...” Hạ Diệu lăm bằm tự nói với tên tiểu yêu nhà mình: “Đm đừng làm ta phiền nữa! Ta đếm đến ba...”

“Một!” Ngắn ra hơn một phút đồng hồ.

“Hai!” Lại ngắn ra hơn một phút đồng hồ.

...

Thôi được rồi, Hạ Diệu mang một bộ dáng vẻ hoàn toàn hết cách với mi, cứng chiều mà duỗi tay nắm lấy. Sau đó lại bắt đầu huấn luyện lực ma sát của bàn tay và độ linh hoạt của ngón tay, ngực hồng lên một mảng lớn, cơ ngực theo nhịp hô hấp nặng nề mà rung động, hai cẳng chân dài thẳng cân xứng không ngừng gập lên hạ xuống, cổ duỗi cao, hầu kết chuyển động.

Cuối cùng, cơ mông Hạ Diệu bắt đầu co rút cường liệt, giữa hai hàng lông mày hiện lên thần sắc thống khổ, kèm theo đó là tiếng kêu rên gấp gáp kích động, vẻ mặt tiêu hồn chí cực sáng khoải đầm đìa được đặc tả trên khuôn mặt anh tuấn, nếu có người đứng đây chiêm ngưỡng, đủ để bị đào rỗng máu mũi.

Bạch trọc phun lên chỗ tiếp giáp với mu bàn tay, Hạ Diệu thừ ra mất một lúc, đột nhiên nện uỳnh xuống mặt nước, làm bắn lên vô số thủy hoa phấn uất.

* * *

Giờ này khắc này, Viên Tung đang cùng Viên Như ăn cơm.

“Ài, cuối cùng cũng được ăn một bữa cho ra hồn, mấy ngày nay anh toàn bỏ đói em thôi. Anh không thể nói một chút với đầu bếp sao? Đừng ngày nào cũng làm mấy món giống nhau như vậy...”

Viên Như bên này lầu bầu tự oán, Viên Tung bên kia gọi điện thoại cho Hạ Diệu.

Tổng cộng gọi hai lần, một lần không người nhấc, một lần trực tiếp tắt máy.

Viên Tung cũng đoán được sẽ như thế này, cho nên hôm nay không ở lại công ty, trực tiếp về nhà làm cơm tối. Hắn biết hôm qua có chút mất kiểm chế, Hạ Diệu nhất định cần thời gian tiếp nhận, hắn cũng bằng lòng để cho Hạ Diệu không gian một mình suy ngẫm cho thấu đáo. Chỉ có điều hắn không ngờ, khoảng thời gian rối rắm này của Hạ Diệu vượt xa so với mức độ mà hắn có thể dung túng.

64. Chương 64 - Xấu hổ đỏ bừng cả mặt

Hạ Diệu ghé lạnh Viên Tung rờn rã hơn nửa tháng.

Ngày nào cũng ngoại trừ đơn vị thì là nhà, không tới chỗ Viên Tung nữa, cho dù đến thời gian huấn luyện cuối tuần cũng không tới chỗ kia. Chẳng những thế, Hạ Diệu còn kéo số điện thoại của Viên Tung vào sổ đen. Ngày nào đi làm cũng có xe chuyên dụng đưa đón, xe trực tiếp đưa đi từ cổng chính, đón ngay dưới sảnh đơn vị. Trên đường nếu có chạm trán với xe Viên Tung, Hạ Diệu liền quay đầu đi nằm thẳng xuống ghế, giả vờ không phát hiện. Cửa sổ ban công trong phòng ngủ được đóng kín kẽ, rèm che khít khao, ngay cả một con kiến cũng không chui lọt...

Hai người dường như lại khôi phục trở về tình trạng như thuở ban đầu, Viên Tung truy đuổi không buông, Hạ Diệu hững hờ lạnh nhạt.

Chỉ có điều, tâm tình của Hạ Diệu đã có sự khác biệt rất lớn so với thời điểm kia.

Trước kia mỗi khi Viên Tung nhìn cậu chăm chú, cậu chỉ cảm thấy luống cuống lo sợ. Bây giờ Viên Tung nhìn cậu chăm chú, trong lòng cậu lại như sóng cuộn biển gầm, đủ loại tâm tình mạc danh đàng trào. Trước kia coi khinh Viên Tung là chuyện bình thường như cơm bữa, bây giờ nếu đi qua người Viên Tung, trong lòng Hạ Diệu lại có một loại tư vị phức tạp khó mà hình dung.

Hơn nữa Hạ Diệu phát hiện, dạo này mình gặp chuyện này đặc biệt thường xuyên.

Mỗi ngày chỉ cần vừa chui vào ổ chăn, liền nôn nóng phần khích mạc danh kỳ diệu, lập đi lập lại trong đầu đều là cảnh tượng của đêm đó, hoàn toàn không khống chế được, hết như bị thôi miên. Có hôm một đêm bị tới hai ba lần, sau đó còn mất ngủ mê man, ban ngày tinh thần cực kém.

Lại tới một cuối tuần nữa, Hạ Diệu xách quà đến bệnh viện thăm Trương Điền.

Trương Điền vừa nhìn thấy Hạ Diệu, câu đầu tiên nói chính là: “Sao sắc mặt cậu kém vậy?”

“Có à?” Hạ Diệu vô thức dùng tay sờ sờ lên mặt mình, “Không có gì khác biệt mà?”

“Khác biệt rất lớn.” Trương Điền nói, “Hơn tuần trước tôi thấy cậu còn tràn đầy sức sống, bây giờ mới qua nửa tháng, sao lại u ám đến vậy? Cậu xem hai vành mắt của cậu thâm xì kia kìa, còn cả tướng ngời nữa chứ, chân cong lưng khòm, cảm thấy đặc biệt không có tinh thần. Tôi bảo này, không phải cậu bị hư thận đấy chứ?”

Hạ Diệu mặt mũi cứng đờ, mắt một lúc mới chột dạ cười cười.

“Làm sao có thể?”

Trương Điền ngẫm lại thấy cũng đúng, “Người thanh tâm quả dục như cậu, sao có thể mắc loại bệnh này cơ chứ?”

Trước kia Tiểu Huy và Trương Điền thường đem hành vi không ăn hương hỏa nhân gian này ra để trêu chọc Hạ đại hòa thượng, Hạ Diệu vẫn luôn tỏ thái độ thờ ơ, còn có một tia ý vị tôi thanh cao tôi tự hào. Hiện giờ lại bị Trương Điền đem ra nói, trong lòng Hạ Diệu chỉ có một cảm giác: thật mẹ kiếp... không dám nhận đâu...

Trò chuyện một chốc, Hạ Diệu bảo: “Tôi ra ngoài hút thuốc.”

Đi ra khỏi tòa nhà bệnh viện, Hạ Diệu muốn kiếm một chỗ yên tĩnh, kết quả vừa rẽ ngoặt một cái, đã đụng ngay phải một thân hình cao lớn đang đứng đón đầu. Hạ Diệu gần như không thèm ngẩng mặt lên nhìn đã quay đầu bỏ chạy, kết quả sau gáy liền bị một bàn tay to lớn hung hăng tóm trụ, mạnh mẽ cưỡng ép cậu quay người lại, cổ bị kẹp chặt trong khuỷu tay của người nào đó.

“Buông tay ra!” Hạ Diệu tức giận rống lên.

Viên Tung chẳng những không buông ra, trái lại càng siết chặt hơn, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống thiêu đốt Hạ Diệu, trong giọng nói mang theo khí tức âm trầm đã ẩn nhẫn nhiều ngày không thể không phát, “Rốt cuộc cậu muốn làm gì?”

Hạ Diệu nổi nóng, “Mẹ kiếp tự nhiên anh tới tóm tôi, tôi còn đang muốn hỏi anh muốn làm gì nữa đây!”

“Tự nhiên?” Viên Tung lần đầu tiên đen mặt với Hạ Diệu, “Tự cậu làm trò bao nhiêu ngày, trong lòng cậu không đếm sao?”

Hạ Diệu mạnh miệng, “Tôi làm trò gì chứ? Tôi đi làm quy củ, mỗi ngày về nhà đúng giờ, tôi làm trò gì hả?”

Viên Tung cũng không vòng vo, trực tiếp nói thẳng với Hạ Diệu.

“Cậu trốn tôi làm gì?”

Hạ Diệu không thừa nhận, “Ai trốn anh? Tôi không đi tìm anh thì là trốn anh sao? Trước đây tôi tìm anh cũng là bởi vì công ty các anh ầm ập, tôi chính là tới đó để kiếm tí ầm ập, kiếm bữa cơm ăn mà thôi. Bây giờ khắp nơi đều cung ầm rồi, tôi lại bị thương phải ăn kiêng, cái này không thể ăn cái kia không thể ăn, tôi còn đi tìm anh làm gì?”

Viên Tung tức giận trợn trừng mắt hổ với Hạ Diệu, “Cậu nhỏ mọn vậy sao?”

Hạ Diệu cứng cổ, “Tôi chính là nhỏ mọn như vậy đấy!”

“Kiếm có cũng kiếm lấy một cái có kỹ thuật hơn được không hả?”

“Cái gì có kỹ thuật?” Hạ Diệu bị người chọc trúng tim đen, nháy mắt bùng nổ, “Đm tôi ghét anh, không muốn gặp anh! Cái này có đủ kỹ thuật chưa?”

Viên Tung không nói câu nào, ánh mắt lạnh lẽo dữ tợn như đao phong.

Hạ Diệu dùng sức cố cạy cánh tay Viên Tung đang vòng quanh cổ mình, rống giận: “Mẹ kiếp anh buông tay ra!”

Viên Tung cảm thấy ngón tay nhỏ bé của Hạ Diệu đặc biệt lạnh, không phải cái lạnh do ở ngoài không khí lạnh trong một thời gian dài, mà là một loại hàn khí toát ra từ bên trong.

Hạ Diệu thấy Viên Tung vẫn không chịu buông tay, liền dùng hắc cánh tay bị thương cự nự với hắn, bức bách Viên Tung phải tuân theo.

Viên Tung cuối cùng cũng buông ra.

Hạ Diệu lại tìm một góc không người, hút liên tiếp bốn năm điều thuốc, cảm xúc mới dần bình ổn trở lại. Quay về phòng bệnh, Hạ Diệu ngồi thêm mấy phút đồng hồ rồi bảo Trương Điền: “Điền Nhi, tôi còn có chút việc, về trước đã nhé, cậu dưỡng bệnh cho tốt.”

“Về nhanh vậy sao? Tôi tiễn cậu nhé.”

“Không cần đâu.”

Hạ Diệu bước nhanh ra xe, vừa đặt mông ngồi xuống, đột nhiên phát hiện trên ghế dựa có thêm một hộp thuốc.

“Ồ, chú Triệu, đây là thuốc chú mua à?”

Chú lái xe trả lời: “Đâu có! Tôi vẫn ngồi trên xe suốt mà, có đi xuống đâu, thuốc gì cơ?”

Hạ Diệu cúi đầu nhìn nhãn hộp thuốc, thần sắc đình trệ, là một hộp thuốc bổ thận! Lại liếc nhìn cửa sổ xe rộng mở, nháy mắt liền hiểu được cái gì, trong lòng thầm chửi một tiếng đù má, sau đó... xấu hổ đỏ bừng cả mặt.

65. Chương 65 - Mở Cửa Ra, Để Tôi Vào!

Tối chủ nhật, Viên Tung hẹn gặp một người đồng đội cũ.

Người đồng đội cũ này bằng tuổi Viên Tung, xuất ngũ muộn hơn hắn hai năm, nhưng con nhà người ta thì đã bốn tuổi rồi. Hai người trước đây đều là lính chủ chốt trong quân đội, mới năm năm ngắn ngủi, tính thần và diện mạo lại có sự chênh lệch rất lớn. Mấy năm qua Viên Tung vẫn luôn kiên trì tập luyện, lại dần dần vào hành nghề bảo tiêu, ngạo nghễ thiết cốt, tư thế oai hùng không giảm so với năm xưa. Trái lại, người bạn cũ đã sớm thành gia lập nghiệp, mấy năm gần đây có chút phát tướng, đã quay về với dáng vẻ mà một người đàn ông ba mươi tuổi nên có.

Chiến hữu gặp nhau, vô cùng cảm khái.

Người bạn cũ nói: “Mấy bài phỏng vấn của anh tôi đều xem không sót cái nào. Nói thật, tôi rất bội phục anh, tôi không có được phần quyết đoán ấy. Sau khi xuất ngũ tôi liền về quê, làm việc trong ngành đường sắt, hai tuần mới có thể về nhà một lần.”

Viên Tung cộng ly với lão chiến hữu, uống một ngụm lớn rượu đế, ruột gan nóng hừng hực.

“À mà, đến bây giờ anh vẫn còn độc thân sao?” Người bạn hỏi.

Viên Tung gật đầu.

Người bạn có chút khó tin, “Hồi anh còn trong quân đội, nữ binh thầm mến anh đều có thể hợp thành một đại đội đấy. Lúc ấy nhiệm vụ huấn luyện nặng nề, không có tâm tư đi lo nghĩ những chuyện này thì còn chấp nhận được. Nhưng bây giờ anh công thành danh toại, mỹ nữ bên người nhiều như mây, anh không nhìn trúng nổi một ai sao?”

“Có.” Viên Tung nói, “Nhưng người ta không bằng lòng.”

“Với giá trị con người và điều kiện của anh bây giờ, còn có thể có người không bằng lòng sao?”

Mấu chốt là giá trị con người của cậu ta còn cao hơn tôi, điều kiện càng tốt hơn tôi... Viên Tung lại buồn bực uống một ngụm rượu lớn.

Lão chiến hữu lấy làm hiếu kỳ, “Có phải người ta ở trong công ty anh không?”

“Miễn cưỡng xem như một học viên.”

“Tôi đã bảo mà!” Lão chiến hữu nhấp nháy ánh mắt, “Lần trước tôi thấy một đoạn phim quay nữ bảo tiêu đặc huấn của công ty anh, mấy cô nàng đó đều quá là xinh đẹp! À thế người anh thích thì như thế nào?”

Nhắc đến Hạ Diệu, trong đôi mắt lạnh lùng cứng rắn của Viên Tung cuối cùng cũng lộ ra một chút ánh sáng nhu hòa.

“Người ta ấy à... học cái gì cũng một chút là thông suốt, có phản ứng nhanh hơn so với tất cả các học viên khác. Bình thường ở cơ quan cũng là một nhân vật mà mọi người đều khen, phá án điều tra rất giỏi. Thoạt nhìn thì thấy người này đặc biệt tinh ranh, trên thực tế lại không có bụng dạ gì, là một đứa trẻ thực sự rất ngốc nghếch.”

Lão chiến hữu vẽ mặt đầy hâm mộ, “Anh chưa từng nghe câu này sao? Có IQ không EQ mới thật là tuyệt sắc (1).”

“Tuyệt sắc thì đúng là tuyệt sắc thật...” Viên Tung nghiêng nghiêng răng hàm, “Nhưng mẹ kiếp thật khiến người ta không thể nào bớt lo!”

Nói xong liền bưng chén rượu lên uống cạn một hơi.

Ra khỏi quán rượu, Viên Tung tiễn bạn lên xe, dặn tài xế chở bạn về nhà an toàn. Sau đó cũng không chờ tài xế quay lại đón mình mà trực tiếp vẫy lấy một chiếc taxi. Sau khi lên xe, Viên Tung mở rộng hai chân, duỗi dài chiếm tới hơn nửa chỗ ngồi phía sau, khuôn mặt anh tuần lạnh lùng, con người đỏ sạm, hơi thở nồng nặc mùi rượu phả ra bức nhân.

Toàn bộ cơ bắp sau lưng tài xế đều chết cứng tập thể, có một loại cảm giác nếu không mau lái xe sẽ bị một súng bắn cho toác đầu.

Trầm mặc hồi lâu, Viên Tung mới nặng nề mở miệng.

“Đi Vương Phủ Tĩnh.”

* * *

Mấy ngày nay Hạ Diệu làm mình làm mẩy với Viên Tung, tiểu yểng của cậu cũng gây sức ép đủ kiểu.

Mấy ngày đầu còn tạm yên ổn, nhưng rồi cứ hễ tới ngày ước định gặp nhau của nó và đại yểng là nó lại bắt đầu làm âm làm ỉ. Ban đầu là giữa nửa đêm bắt chước tiếng phanh xe ô tô, khiến Hạ Diệu tưởng nhầm Viên Tung nửa đêm chạy tới làm càn, liền mất ngủ cả đêm. Sau đó bắt đầu chuyển sang làm ồn đòi “ăn gì đó”, chờ Hạ Diệu trộn xong thức ăn rồi dứt cho nó, nó lại hờ hững lạnh nhạt, tiếp tục âm ỉ đòi “ăn gì đó”...

Ví như chiều nay, Hạ Diệu tan làm về đến nhà liền nhìn thấy yểng ta nằm thẳng cẳng trong lòng, hai mắt trợn trắng, Hạ Diệu sợ đến mức vội vàng chạy tới mở cửa lồng. Kết quả vừa chạm tay vào tiểu yểng, nó liền xoay hai vòng rồi đứng lên, còn mổ một cái vào mu bàn tay Hạ Diệu.

“Đệt! Tao làm thịt mày bây giờ!” Hạ Diệu cắn phẫn.

Đêm đến, Hạ Diệu chui vào ổ chăn, tiến hành trình tự thiết yếu trước lúc đi ngủ — tự mình giáo dục.

Hay là đêm nay thôi đi vậy, mình mới dùng thuốc bổ thận để chấn hưng tinh thần được mấy ngày, đừng mù quáng làm loạn nữa. Cố gắng chuyển dời lực chú ý, nghĩ xem rốt cuộc Vương Trì Thủy trốn ở nơi nào? Ngày ấy cậu ta bị Tuyên Đại Vũ công về, là thật sự vô tội hay là cố ý? Có điều nếu xem từ phim tư liệu thì lúc Viên Tung ra tay hoán người, Vương Trì Thủy quả thực không chút phòng bị. Nhắc đến mới thấy lực tay Viên Tung thật đúng là ghê gớm, chẳng những khí lực lúc túm người nâng vật rất lớn, mà thời điểm sờ nắm làm loạn cũng thô lỗ hơn so với người khác...

Shit!

Hạ Diệu tự phỉ nhổ mình một cái, lại thò tay vào trong quần lót.

Đang chơi đến chuyên tâm, đột nhiên từ cửa sổ truyền tới một tiếng: “Không được nhúc nhích!”

Mặc dù nghe ra là tiếng của tiểu yểng, nhưng sự mẫn cảm nghề nghiệp vẫn khiến ngón tay Hạ Diệu cứng đờ, lập tức hướng về phía cửa sổ mà rống lên một tiếng: “Yên tĩnh chút đi, kêu gào cái quái gì?!”

Chẳng bao lâu sau, một trận tiếng phanh xe bén nhọn truyền tới từ bên ngoài cửa sổ, Hạ Diệu tưởng lại là tiểu yểng đang đùa dai, cũng chẳng buồn để ý. Kết quả ngón tay vừa hoạt động trở lại, chợt nghe thấy tiếng gõ vào cửa sổ, mặc dù tiếng gõ không lớn, nhưng vẫn chấn động đến da đầu Hạ Diệu phát run.

Đù má, không phải đến đây vào đúng lúc này đây chứ?

“Rầm — rầm — rầm!” Ba tiếng đập rất có tiết tấu vang lên.

Hạ Diệu khoác lên người một tấm thảm, chậm rì rì lảo đảo đi tới trước cửa sổ, nhìn thấy gương mặt bên ngoài, trái tim lập tức co rút một trận kịch liệt.

“Mở cửa, để tôi vào!” Ánh mắt Viên Tung thực dọa người.

Hạ Diệu nào dám mở cửa? Mở là phiền toái ngay!

“Anh điên rồi à?” Hạ Diệu nói.

Bàn tay Viên Tung liều chết chen vào giữa hai cánh cửa thủy tinh, nói rõ từng chữ: “Nếu để tôi xông vào, tự gánh lấy hậu quả.”

Nghĩ đến mẹ Hạ ở phòng ngủ cách vách, nghĩ đến đủ loại khả năng phát sinh sau khi Viên Tung tiến vào... Hạ Diệu đầu tranh tư tưởng một hồi lâu, cuối cùng vẫn hướng tay về phía chốt cửa.

*Chú thích:

(1) IQ và EQ: mọi người có thể tìm hiểu rõ hơn về 2 khái niệm này ở đây nhé.

66. Chương 66 - Thời Điểm Tiến Hành Giải Quyết Mâu Thuẫn

Một luồng gió lạnh quét vào, theo sau đó là một khuôn ngực nóng cháy động lên, Hạ Diệu lảo đảo mấy bước cuối cùng bị vấp ngã xuống giường. Mùi rượu nồng nặc thiêu đốt mặt cậu, từ cổ đến ngực Hạ Diệu đều là một mảng hừng hực như lửa. Cậu nhìn khuôn mặt cương nghị vừa bị cậu nghĩ tới nghĩ lui lúc này đã gần ngay trong gang tấc, cổ họng bất giác khô khốc.

“Anh muốn làm gì?”

Viên Tung rút phất tấm thảm Hạ Diệu quần loạn trên người, bàn tay xuôi theo bụng dưới trượt thẳng tới bắp đùi.

“Làm nốt việc mà cậu chưa làm hết.”

Hạ Diệu đột nhiên tròng lớn đôi mắt đang khẽ nheo, hai chân cấp tốc khép lại, bàn tay chộp lấy cổ tay Viên Tung, giãy giụa hung mãnh dị thường.

“Mẹ kiếp tôi nói cho anh biết nhé Viên Tung, anh đừng có mà kiểm chuyện! Hôm nay anh uống say rồi, tôi không so đo với anh, nếu anh thật dám làm càn, ngày mai tỉnh rượu rồi anh liền hối hận đi!”

Viên Tung nói bằng giọng điệu đặc biệt ung dung bình tĩnh: “Tôi tới chính là để kiểm chuyện.”

“Anh dám!... A... đừng đừng đừng... tôi xin anh...”

Hạ Diệu thấy cứng không được định chuyển sang mềm, đáng tiếc đã muộn rồi, Viên Tung làm quần lót của cậu biến mất như ảo thuật. Hai chân khép chặt bị thô lỗ nạy ra, đẩy sang hai bên, bị một cánh tay và một bắp chân của Viên Tung chế trụ, ép phải mở rộng ra. Khó hạ phong tình trần trụi đều bị tùy ý thưởng ngoạn, Hạ Diệu nháy mắt xấu hổ đỏ bừng cả mặt.

Mặc dù ban nãy vừa làm một trận khiến thằng nhóc của Hạ Diệu trông có vẻ xiu xuống, nhưng vẫn có thể nhìn ra dấu vết vừa dâng trào phần chần cách đây không lâu. Về phần tên gọi ấy mà, “bắt lực” thuần túy chỉ là lời bịa đặt thôi, cái kích cỡ và độ cương cứng này so với đàn ông bình thường khác đều vượt trội hơn, chứng tỏ biệt danh “củ cải trắng bự” lúc trước cũng không phải tự hào suông.

“Sớm đã muốn xem món đồ chơi dâm dăng này của cậu.” Ánh mắt Viên Tung đóng đinh giữa hai chân Hạ Diệu.

Hạ Diệu then đến quả thực chẳng còn mặt mũi nào, đầu không ngừng quấy loạn, muốn xoay về hướng mà Viên Tung không nhìn thấy.

Chẳng ngờ Viên Tung túm lấy tóc Hạ Diệu, hung hăng xoay đầu cậu lại, trầm giọng hạ lệnh.

“Nhìn!”

Hạ Diệu thống khổ nức nở một tiếng, “Cút...”

Viên Tung chẳng làm gì hết, chỉ dùng ánh mắt thô ráp mà như mang theo lông mao để phác họa đường nét phía dưới của Hạ Diệu, khiến thằng nhóc đã gần mềm xuống của Hạ Diệu lại có xu thế ngẩng đầu lên. Lúc này mà còn dùng mấy cái ám thị lừa mình dối người thì hoàn toàn vô dụng rồi, đếm một hai ba ấy hả? Cứ việc đếm đến một trăm, cũng không cần được tên tiểu yêu bán đứng cái sự hạ lưu của mình.

“Thích tôi nhìn cậu như vậy à?” Viên Tung khẩu khí giễu cợt bảo, “Chẳng bằng nhìn cho rõ thêm tí nữa đi.”

Hạ Diệu lại giãy giụa một hồi uống công, “Không được mà...”

Viên Tung đè chặn tay chân Hạ Diệu, dùng lực mạnh ép cho mông Hạ Diệu phải rời khỏi mặt giường. Ban đầu bộ vị nằm trong tầm mắt chỉ là vật cứng giữa bộ lông, bây giờ thì cả hai túi cầu, thậm chí khe rãnh bí ẩn nằm giữa hai cánh mông và huyết khẩu thần bí đều như ẩn như hiện.

Hạ Diệu mặt mũi như sắp bị thiêu cháy đến nơi, Viên Tung lại vẫn một mực ở bên tai bốn cột không thôi.

“Hai quả cầu kia của cậu bên trong tích trữ bao nhiêu? Đủ để cậu suốt ngày chơi vậy sao?”

“Ai suốt ngày chơi? Mẹ kiếp tôi không thèm chơi đâu nhé! Tôi không chơi!”

Viên Tung hừ cười một tiếng, đổi bàn tay đang áp chế chân Hạ Diệu thành một chân khác, tay kia thì rút ra sờ loạn. Dừng lại trên lồng ngực đang phập phồng kịch liệt của Hạ Diệu, hai ngón tay tách ra, kẹp lấy cơ ngực chắc mẩy của Hạ Diệu, ép đầu ngực cùng cơ thịt rất có tính đàn hồi thành một cụm.

Vừa như vậy, hạt đậu đỏ bên trên liền càng thêm cứng rắn dựng thẳng, quấy rầy động lòng người.

Dây thần kinh xấu hổ của Hạ Diệu như bị người ta bóp ra thành vô số mảnh nhỏ, lan tràn trên mặt như chất phóng xạ.

Ngón tay thô ráp của Viên Tung bắt đầu kẹp cụm thịt nho nhỏ kia kéo về phía trước, thần kinh mẫn cảm xung quanh điểm đỏ bị lôi nhè nhẹ, dần thoát khỏi hai ngón tay Viên Tung. Da thịt trong tay Viên Tung càng lúc càng ít, càng lúc càng ít, đến cuối cùng giữa hai ngón tay chỉ còn kẹp lấy hai hạt mẫn cảm đã cứng như tiểu đậu...

Hô hấp của Hạ Diệu cũng theo sự chà xát của ngón tay Viên Tung mà càng lúc càng trở nên nặng nề, cuối cùng buột ra tiếng rên tại khoảnh khắc đầu ngực bị hai ngón tay kẹp chặt lấy.

“Ừm...”

Viên Tung rử rử bên tai Hạ Diệu: “Đầu ngực trưởng rồi.”

Hạ Diệu mỗi lần nghe thấy hai chữ “đầu ngực” đều có một loại cảm giác sỉ nhục do sai biệt giới tính, nhìn không được hết âm lên, “ĐM anh có thể đừng nói mãi đầu ngực đầu ngực có được không hả?”

Viên Tung chẳng thèm đếm xỉa đến sự phản kháng của cậu, tiếp tục ép hỏi: “Có muốn tôi liếm cho cậu không?”

Hạ Diệu còn chưa mở miệng, lão nhị dâm đang bên dưới đã quấy cái đầu hồng hồng lên “vẫy gọi”: Mau tới đây đi! Mau tới đây đi! Tổ không đợi được nữa rồi!

Viên Tung vừa mút liếm cho Hạ Diệu một hơi, Hạ Diệu đã không còn lực chống đỡ, tiếng rên rỉ kéo dài mãi cùng thất lực lắc động không ngừng. Dưới tầm mắt Hạ Diệu là đầu lưỡi chuyển động linh hoạt của Viên Tung, còn cả vật hùng tính cứng rắn dựng thẳng giữa hai chân rộng mở của mình. Lần đầu tiên trực quan trần trụi nhìn thấy sự biến hóa như thế khiến Hạ Diệu xấu hổ mãi không thôi.

Ngón tay Viên Tung bắt đầu dờ xuống, tham nhập vào nhúm lông, mông đùi Hạ Diệu kịch liệt run rẩy.

“Đừng... không được...”

Viên Tung ác ý kéo nghịch nhúm lông thừa thốt loãn xoắn của Hạ Diệu, kích thích đến nỗi Hạ Diệu cả mặt bạo hồng, bờ mông trên mặt giường cọ sát không ngừng. Hoàn toàn không thể tiếp nhận được loại địa phương này bị người khiêu khích đùa cợt, ý thức cực lực kháng cự, nhưng thân thể lại cực độ ham thích. Tình tự yêu ghét khó phân đan xen hòa trộn trong đầu, khiến thần kinh Hạ Diệu cận kề bùng nổ.

Ngón tay Viên Tung khẽ cọ nhẹ lên phần đỉnh mềm mại mẫn cảm nhất của cậu.

Trong nháy mắt Hạ Diệu lập tức bật ra tiếng khóc, phòng tuyến âm âm sụp đổ.

Tiếp đó, Viên Tung lại nắm lấy cây củ cải trắng chưa từng bị người nhúng chàm khiến hấn nhớ thương đã lâu kia, quyết đoán mà bộ lộ lên xuống. Dòng điện kịch liệt tuôn trào tra tấn Hạ Diệu đến rã rời hoàn toàn, cơ bắp ở hai chân đều co rút lại, mũi chân quắp đạp đệm giường, nghiêng nhiên một bộ dáng vẻ thích thú đến bùng nổ.

Loại khoái cảm tới cực hạn này, Hạ Diệu chưa từng cảm nhận được mỗi khi tự mình động thủ.

Lòng bàn tay Viên Tung thô ráp, có cảm giác như cát sỏi, không cần làm gì tinh vi phức tạp, chỉ cần diện tích bàn tay to lớn ma sát với thân thể mẫn cảm của Hạ Diệu đã đủ để khiến cậu phải dục tiên dục tử. Hơn nữa lại thêm cảm giác cấm kỵ cùng mâu thuẫn trong lòng, càng khiến cho tầng tầng nguy trang của Hạ Diệu bị xé nát.

“Đệt... thích quá... sướng quá... A a...”

Cảm nhận được tiếng rên rỉ của Hạ Diệu dần biến điệu lên cao, Viên Tung lập tức thu tay về.

Tiếng gầm khê bên bờ bùng nổ của Hạ Diệu đã gần buột ra khỏi miệng, lại bị cứng rắn đánh ngược trở về, trong lòng tất nhiên không thoải mái, ánh mắt vội vàng hấp tấp lại bồn chồn sốt ruột quét về phía Viên Tung.

Viên Tung vẫn không nhúc nhích, bàn tay to lớn vẫn nắm chặt lấy vật cứng của Hạ Diệu.

Hạ Diệu vẫn còn là một cậu trai non kinh nghiệm, ở phương diện này hoàn toàn không có sức khống chế, lúc này ngoại trừ suy nghĩ muốn bắn ra thì không còn gì khác. Cái mông thoát ly mặt giường, không tự chủ được mà ưỡn động về phía trước, xuyên qua xuyên lại giữa bàn tay của Viên Tung. Hai đùi Viên Tung tiếp tục đè ép lên cẳng chân Hạ Diệu, khiến việc ưỡn động của cậu có vẻ càng thêm khó khăn, càng như vậy, biểu hiện thất thổ không thể đợi được muốn phóng thích của Hạ Diệu lại càng có năng lực kích thích dữ dội thần kinh dưới khổ hạ Viên Tung.

Sau một trận ưỡn động điên cuồng kịch liệt, cặp mông rướm đầy mồ hôi của Hạ Diệu bỗng nhiên run rẩy mạnh mẽ.

“Ax... ax...”

Được tận mắt chứng kiến biểu cảm cao trào của Hạ Diệu rồi, chất còn trong người Viên Tung lại bị nhóm lên nhanh chóng, không thể nhẫn nại được nữa. Thân thể chen vào giữa hai chân Hạ Diệu, hai cánh tay hung hăng siết lấy cậu, như một con mãnh hổ phát điên, thô bạo mà cấp thiết liếm hôn gặm cắn trên bờ môi mỏng, cổ và bả vai Hạ Diệu.

Hạ Diệu chưa từng thấy Viên Tung mất lực khống chế như vậy, dồn ép đến nỗi cậu thở không ra hơi.

Viên Tung cấp tốc cởi sạch quần áo trên người, một thân cơ bắp cùng vật thể uy mãnh hùng tráng dưới khổ hạ bại lộ hoàn toàn trước mắt Hạ Diệu, khiến Hạ Diệu hồng từ đỉnh đầu đến gót chân.

Hai người trần trụi ôm lấy nhau, bộ lông rậm dày dưới khổ hạ Viên Tung không ngừng khiêu khích củ cải trắng bự vừa ỉu xuống của Hạ Diệu. Giữa lúc giây giụa né tránh, Hạ Diệu lại có cảm giác.

Đúng lúc này, Viên Tung đột nhiên ưỡn động thất lưng, hung hăng động vào kẽ mông Hạ Diệu.

Động tác cấm kỵ phản lại luân lý khiến đồng tử Hạ Diệu đỏ ngầu, cậu vung mạnh một quyền vào mặt Viên Tung.

“Tên khốn nhà anh!”

Viên Tung chẳng những không áy náy, trái lại còn hung hăng nắm lấy cánh tay Hạ Diệu thi ngược, ánh mắt bạo lệ thiêu đốt mà nhìn cậu, những lời dè nén trong lòng suốt mấy ngày qua cuối cùng cũng được bùng nổ.

“Tôi có dồn ép cậu sao? Tôi đứng đợi trên đường chỉ là muốn nhìn thử xem cánh tay của cậu đã bình phục tới đâu, nếu lão tử thật muốn làm gì, một cước chân ga là đã có thể chặn cậu lại! Cậu còn không cho tôi liếc nhìn lấy một cái sao?”

Nói xong lại chà đạp một trận mãnh liệt.

Mặc dù vẫn chưa “thực thương thực chiến”, Hạ Diệu vẫn bị lực thất lưng kinh người của Viên Tung chấn đến tê dại toàn bộ nửa người dưới.

“Cậu kiểu gì cũng phải định nghĩa tốt xấu cho đêm đó sao? Kiểu gì cũng phải tự mình cố chấp sao?” Viên Tung vẫn giận dữ trừng nhìn Hạ Diệu, “Không có cái tố chất tâm lý kia, còn thích thể hiện cái gì?”

Lại bạo ngược công kích một hồi, đâm đến Hạ Diệu ngứa cổ nước nỡ, trên mặt tẫn hiển vẻ ủy khuất nhục nhã cùng oán hận.

Thấy Hạ Diệu như vậy, Viên Tung cuối cùng vẫn là đau lòng. Tạm dừng một hồi, bàn tay to khỏe xoa nhẹ lên mặt Hạ Diệu, ngữ khí chợt mềm xuống, “Bị động đau rồi à?”

Hạ Diệu rống thẳm trong bụng: mẹ kiếp anh thử cầm một tấm thép động mạnh lên đũng quần anh mấy cái xem!

67. Chương 67 - Ông Nội Anh!

Thấy ánh mắt của Viên Tung trở nên nhu hòa, Hạ Diệu cứ tưởng tới đây là hấn dừng tay. Nào ngờ ngay giây tiếp theo cậu đã bị bế xốc lên, cái mông co dãn mười phần nện xuống bụng Viên Tung, cánh mông mẫn cảm bị đâm lông lộn xộn bên dưới ác ý quấy rầy, lập tức Hạ Diệu phát ra mấy tiếng kháng nghị mất tự nhiên.

“Còn chưa chịu thôi? Đủ rồi đấy...”

Viên Tung ngửa người ra tựa vào đầu giường, gắt gao ôm Hạ Diệu vào lòng. Hai bắp chân bư hăn chiếm đóng dưới thân Hạ Diệu vòng ra từ hai bên, đè xuống đùi Hạ Diệu. Cẳng chân móc lấy khoeo chân Hạ Diệu, ác ý mà kéo duỗi ra hai bên. Thẳng tới khi khoảng cách giữa hai chân đủ lớn, bộ vị ở chính giữa đủ trực quan rõ ràng, đủ để khiến Viên Tung huyết mạch phun trương mới thôi.

Hạ Diệu thẹn quá hóa giận, “Anh không thể không chơi kiểu này được à?”

“Tôi thích nhìn cậu thẹn thùng.” Viên Tung liếm cổ Hạ Diệu bảo.

Hạ Diệu đỏ bừng cả mặt, né trái né phải, thẳm chữ một tiếng “biến thái”.

Đôi tay Viên Tung quấn chặt lấy Hạ Diệu bỗng nhiên chuyển động, chạy loạn trên làn da trắng nõn mịn màng của cậu, đặc biệt chọn vuốt qua vuốt lại những bộ vị mà Hạ Diệu sợ nhột nhất, như là ngực, bụng, eo. Cuối cùng trượt tới mặt trong của bắp đùi, vuốt ve đầy tham luyến, từng đường chỉ tay thô ráp trong lòng bàn tay thì nhau kích thích khu vực mẫn cảm nhất của Hạ Diệu.

Hạ Diệu phát ra tiếng rên khó nhin, duỗi tay ra định bóp trụ cổ tay Viên Tung nhưng lại bị hấn tóm lấy rồi di chuyển cùng.

“Nhột à?” Viên Tung cố ý hỏi.

Hạ Diệu lộ ra vẻ thống khổ giữa hai hàng lông mày, trong giọng điệu lại mang theo ý lên án cùng cầu xin tha thứ.

“Nhột muốn chết...”

Kết quả, Viên Tung chẳng những không thu tay về, trái lại còn từ vuốt ve trở thành cọ gảy đầu ngón tay. Ba ngón tay nhẹ nhàng cạo động trong đùi Hạ Diệu, từ đầu gối đến vùng xương chậu, rồi lại chậm chậm trở về giày vò theo đường cũ.

Hạ Diệu bị chòng ghẹo đến lắc lư vòng eo điên cuồng, vặn vẹo giãy giụa, nhưng cứ hễ tránh là chú trym lại cọ xát với “lùm cỏ dại” dưới thân, bị sự tiếp xúc làm cho càng thêm dục hỏa đốt người.

“Không được... nhột... chịu không nổi...”

Viên Tung liếm hôn gò má và mang tai Hạ Diệu, hỏi: “Chỗ nào chịu không nổi?”

“Còn phải hỏi sao?” Hạ Diệu cả mặt đều muốn bốc cháy.

Viên Tung cố ý chơi xấu, “Tôi muốn biết.”

Hạ Diệu nín nghen một hồi, cuối cùng bùng nổ ra ba chữ: “Ông nội anh!”

Viên Tung bị Hạ Diệu chọc cười, liền không khiến cậu phải ngứa gan ngứa ruột thêm nữa, bàn tay to nắm lấy ông nội nhỏ của Hạ Diệu, tay kia bóp niết ngực cậu, hai tay cùng một lúc hoạt động.

Trong nháy mắt, đoàn đoàn sóng nhiệt vọt tới, nhóm bùng lên thân thể Hạ Diệu khao khát đã lâu. Loại tư thế này khiến cậu có cảm giác thẹn thùng sai khác, tựa như chính mình đang thủ dâm, chỉ có điều đối thành tay Viên Tung mà thôi.

“Đêm nào cậu cũng chơi như này chứ gì?” Viên Tung nháy mắt chọt trúng điểm nổ của Hạ Diệu.

Hạ Diệu bạo hồng cả mặt, thở hổn hển nói: “Anh cut...”

“Khi nào thử biểu diễn một lần trước mặt tôi đi, để anh đây nhìn xem đằng sau thì cậu buông thả phóng túng thế nào?”

“Mẹ kiếp anh mới phóng túng ấy... A a... đừng nấn...”

Theo tiếng rên rỉ vặn vẹo của Hạ Diệu, bên dưới của Viên Tung cũng đã nóng như que hàn. Hấn nhắc người Hạ Diệu ngồi dịch xuống dưới. Thế là, cự vật ẩn trốn đã lâu bất ngờ bật lên, sánh cùng tiểu quái thú của Hạ Diệu, song song nẩy ra giữa tầm mắt của hai người. Ngọn lửa lập tức bùng lên càn quấy trong phòng, một loại dã tính nguyên thủy không có liên quan tới giới tính phá tan tấm màn cấm kỵ mà bùng ra.

Viên Tung túm tay Hạ Diệu kéo xuống, cưỡng ép cậu nắm lấy cự căn của mình.

Đây là lần đầu tiên Hạ Diệu nắm tính khí của đàn ông trưởng thành, chuyện hồi nhỏ cùng Bành Trạch và Tuyên Đại Vũ nghịch trym có thể bỏ qua không tính. Cự vật trong tay thô dài uy mãnh, độ cứng hải nhân, nhiệt độ nóng đến mức làm ngực cậu cũng phải nóng lên. Hạ Diệu nhin không được thăm nghĩ, dạng cực phẩm nào mới có thể sánh với cây thương vương này đây?

Còn đang mải nghĩ, Viên Tung đã nắm tay Hạ Diệu bắt đầu hoạt động trên cây thương vương.

“Tôi không...”

Hạ Diệu lần đầu tiên làm loại chuyện này cho đàn ông, cảm thấy khuất nhục không thể tiếp nhận cũng là lẽ thường.

Mệnh căn của Viên Tung một khi tiếp xúc với Hạ Diệu, dục hỏa liền đốt tới lông mày, khẳng định Hạ Diệu không có dư đường để phản kháng. Hắn một tay điều khiển Hạ Diệu chuyển động, tay kia vẫn hoạt động trên cái đó của Hạ Diệu, duy trì tốc độ và tiết tấu bằng nhau.

Hạ Diệu suy cho cùng vẫn non trẻ hơn Viên Tung, huyết khí phương cương, lực khống chế không quá mạnh mẽ, mấy lần muốn bắn đều bị Viên Tung giảm chậm tiết tấu để ngăn lại.

“Ưm ưm... Tôi muốn bắn...” Hạ Diệu phát ra tiếng rên rỉ kèm theo nước nỏ.

Viên Tung khẽ liếm hôn ngoài miệng Hạ Diệu như an ủi, cảm giác môi răng khắng khít thân mật khiến hắn trầm luân mà hăm sâu vào, một cỗ nhiệt khí nóng lên truyền vào miệng Hạ Diệu.

“Có một số việc không nhất thiết phải hiểu cho rõ ràng, làm thế nào để trong lòng cảm thấy thoải mái là được. Tôi không ép cậu, cậu cũng đừng tìm khó dễ cho bản thân, được không? Viên Tung tôi cả đời này chưa từng sợ ai, nhưng thái độ trong ánh mắt cậu mấy ngày qua, tôi thực sự sợ rồi.”

Lòng ngực Hạ Diệu chợt nóng lên một cách khó hiểu, đầu lưỡi vốn ở trong miệng cậu triển quán cọ nghiền, đột nhiên bị cậu ấn lại vào miệng Viên Tung.

Lần đầu tiên chân chính nhận được sự đáp lại, điều này khiến đồng tử Viên Tung sung huyết. Hắn như một con hùng sư gãy thoát khỏi trói buộc, cổ tay bỗng nhiên phát lực. Thắt lưng không thể khống chế mà uốn động về phía trước, cự vật bạo trưởng trong tay thỉnh thoảng lại ma sát qua kẽ móng Hạ Diệu.

Bờ móng Hạ Diệu xóc nảy, cảm giác tê ngứa khi phía sau bị ma sát cùng dòng điện giữa hai chân hội tụ thành một luồng nhiệt, ầm ầm bùng nổ.

“A a... không được... ax...”

Hai súng cùng nổ, thế không thể đỡ (thế bất khả đáng).

Hạ Diệu chấn động suốt một hồi lâu mới từ trên người Viên Tung lăn xuống, thoát lực mà úp mặt xuống giường, trên cánh móng vênh cao rướm đầy mồ hôi.

Cũng may lúc này Viên Tung đã dời mắt sang chỗ khác, bằng không nhìn thấy cảnh tượng ấy khẳng định lại nã pháo thêm lần nữa.

Đúng lúc hai người đang làm dịu lại hô hấp thì mẹ Hạ tới đây gõ cửa.

“Con trai, đêm hôm không ngủ còn lăn lộn cái gì đấy?”

Hạ Diệu cấp tốc vung chăn lên, trùm kín người cậu và Viên Tung.

Trong ổ chăn tối om, chỉ có thể nghe được tiếng thở dốc của đối phương.

Qua một hồi lâu, tiếng bước chân của mẹ Hạ dần xa, tiếng cửa phòng cách vách vang lên, Hạ Diệu lúc này mới thở phào một hơi, nhưng vẫn chưa chui ra khỏi chăn.

“Nè, hỏi anh một chuyện!” Hạ Diệu bảo.

“Cậu nói.”

“Anh là trai tân thật sao? Tôi cảm thấy nghiệp vụ của anh rất chi là thuần thực nha!”

Viên Tung trầm mặc suốt một hồi lâu, đạm nhiên đáp: “Đối phó với người như cậu, trình độ nửa vời cũng đủ rồi.”

“Đệt!”

Hạ Diệu nháy mắt rút phất chăn khỏi người Viên Tung, bọc chăn kín người lăn sang một bên, để Viên Tung phơi trần như nhộng.

Qua một lúc thật lâu, Viên Tung vẫn không động tĩnh gì, Hạ Diệu mất kiên nhẫn, dùng một bộ khẩu khí của đáng cứu thế để hỏi: “Lạnh không?”

Viên Tung một chút cũng không lạnh, nhưng để Hạ Diệu có được loại cảm giác tâm lý thỏa mãn, hẳn vẫn từ một tiếng.

Hạ Diệu hừ lạnh, “Nếu muốn chặn, anh phải đáp ứng tôi một điều kiện.”

“Nói đi.”

Hạ Diệu khê ho một tiếng, bảo: “Việc hôm nay, không được nói bừa cho người khác!”

Viên Tung gật đầu xem như đáp ứng.

“Vậy anh đây liền thưởng cho chú một góc chặn.”

Nói xong liền vênh vác vứt cho Viên Tung một góc chặn, chẳng buồn nghĩ xem tại sao không bảo Viên Tung mặc quần áo rồi đi mà lại giữ hắn ngủ lại qua đêm, cứ thế hồn nhiên khép mắt.

Chẳng biết có phải vì lo mẹ Hạ sẽ tiến vào hay không, cả đêm hôm ấy Hạ Diệu đều ngủ không được sâu giấc, chớp mắt hơn hai tiếng đồng hồ lại mở mắt ra, khuôn mặt Viên Tung rõ ràng phóng đại trước mắt.

Hạ Diệu đột nhiên nhớ tới cái ngày mà cậu uống say, Viên Tung đưa cậu về nhà. Hôm ấy cậu nằm trên giường, mơ mơ màng màng còn cảm nhận được trong miệng mình ngậm thứ gì đó. Thăm nghĩ không biết đêm ấy Viên Tung phải đợi bao nhiêu lâu, đường nhìn của Hạ Diệu liền quét về phía lỗ tai Viên Tung. Lúc ấy cần nặng thế cơ mà, chẳng biết có để lại sẹo không nhỉ?

Đèn trong phòng mờ mờ, Hạ Diệu không thấy được rõ ràng, bèn khe khẽ chống tay lên, kề mặt tới gần lỗ tai Viên Tung để quan sát.

Viên Tung hơi hí hí mắt, trước tầm nhìn là gò má tuấn lãng anh khí của Hạ Diệu, nước da trắng nõn trong đêm tối lại càng có vẻ sạch sẽ thanh khiết, lông tơ trên mặt đều có thể thấy được rõ ràng. Ai giữa nửa đêm nhìn thấy gương mặt như vậy mà có thể không nghĩ linh tinh cơ chứ? Huống chi còn thở phì phì nhiệt khí vào lỗ tai người ta, đây chẳng phải chính là câu dẫn trắng trợn hay sao?

Vì thế, Hạ Diệu hơn nửa đêm lại làm cho mình sáng khoái một phen.

* * *

Ngày hôm sau tan làm, Hạ Diệu kéo lê vòng eo bủn rủn lên xe, lái thẳng một mạch không chút do dự, trực tiếp tới công ty Viên Tung. Mới đầu còn giả bộ không phải tới để tìm Viên Tung, sắp lại cùng đám học viên tán phét một hồi, kết quả vừa ngửi thấy mùi cơm, liền bắt đầu tìm mọi lý do để đuổi người đi.

Hai người lâu rồi mới lại ngồi trước bàn cơm.

Viên Tung làm cho Hạ Diệu một bàn lớn đồ ăn, tất cả đều là những món bổ thận.

Hạ Diệu vừa hừ hừ ăn ngấu ăn nghiêng, vừa kiểm khoảng không để nói một câu, “Tôi bảo anh nghe này, nếu không phải vì bổ thận ấy mà, tôi cũng chẳng qua chỗ anh đâu. Đây là cho anh một cơ hội để lấy công chuộc tội đấy, sợ anh áy náy đó mà.”

Viên Tung đáp: “Nếu lừa mình dối người có thể khiến cậu thoải mái hơn một chút trong lòng, tôi tình nguyện giúp cậu bắt nạt cậu.”

Hạ Diệu thoáng ngừng đũa, thế rồi liền gấp lên một miếng thận, ném thẳng vào mặt Viên Tung.

Viên Tung há miệng tiếp được, thu liễm nụ cười, tiếp nhận phản ý tốt này.

68. Chương 68 - Thu Hoạch Ngoài Mong Đợi

Vào một cái đã tới giữa tháng mười hai, Trương Điền lành thương xuất viện rồi, trên mặt còn lưu lại một vết sẹo. Nẹp gỗ trên khuỷu tay Hạ Diệu cũng đã được gỡ ra, nhưng vết thương chưa khỏi hẳn, vẫn không thể xuất cảnh, chỉ có thể ngồi trong phòng làm việc.

Hạ Diệu vốn đã trắng, bây giờ lại là mùa đông, ngày nào cũng không thấy ánh mặt trời, bưng bít càng thêm trắng.

Trương Điền từ sáng đến tối kêu la trong phòng làm việc, oán trách đủ loại bất công.

“Các cậu nhìn khuôn mặt của tôi xem này, hoàn toàn bị hủy rồi, còn tìm người yêu kiểu gì đây?”

Tiểu Huy cười bảo: “Tìm người yêu không liên quan tới mặt mũi, cậu xem Hạ Diệu đẹp trai thế kia, chẳng phải vẫn ế chổng ế chơ đó sao?”

Hạ Diệu ngồi một bên chỉnh sửa tài liệu, giả vờ không nghe thấy.

Tiểu Huy vừa nói vậy, Trương Điền trong lòng lại càng thêm bất bình.

“Thật đúng là kẻ ăn không hết người lần chẳng ra, cậu thử nói xem tôi thì bị sẹo trên mặt, cậu ta thì càng ngày càng đẹp trai rực rỡ! Trước mấy ngày tôi về, cậu ta mặt mũi vẫn còn vàng vọt u ám, bây giờ trông đã tươi ngon mọng nước thế này rồi.” Nói xong liền nhéo má Hạ Diệu một cái.

Hạ Diệu nhếch một bên khóe môi, lưu loát nói ra một đoạn lời quảng cáo.

“Phụ nữ khiêu gợi có thể ví như một tác phẩm nghệ thuật, đàn ông hoàn mỹ thời hiện đại cũng có thể được tán thưởng, giữ gìn làn da của đàn ông chính là yêu mến xúc giác của phụ nữ.”

“Chắc chắn, nghe cậu nói kia.” Tiểu Huy liếc ánh mắt giễu cợt về phía Trương Điền, “Cậu đáp lại mấy câu nghe thử coi.”

Trương Điền thoáng ngừng một chút, tay vuốt vuốt mặt, làm ra một bộ biểu cảm khoa trương.

“Sớm tối dải dầu mưa nắng, dùng một chút mà quý giá biết bao. Ha, thật đúng là xứng đáng với khuôn mặt này của ta!”

Tiểu Huy bị chọc đến ôm bụng cười, “Thấy không? Đây chính là sự khác biệt giữa đẹp trai nhà giàu với nghèo hèn rách rưới.”

Đúng lúc ba người đang tán phét vui vẻ, đội trưởng gọi điện thoại tới, thông báo có nhiệm vụ phải xuất cảnh. Trương Điền cùng Tiểu Huy nhanh nhẹn chỉnh lý rồi lập tức rời đi, để lại một mình Hạ Diệu trong văn phòng, mọi việc đều đã làm xong cả rồi, không biết nên làm gì bây giờ đây.

Buồn chán xách lên một túi quà vặt, đang hăng say nhai rôm rốp, điện thoại của Tuyên Đại Vũ gọi tới.

“Yêu nhi à, đêm qua tôi vừa nằm mơ.”

“Mơ thấy cái gì?”

“Mơ thấy tên Vương Trì Thủy kia bị tôi tóm được.”

Hạ Diệu phì cười, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó tôi kiếm một đám đàn ông cường tráng nó.”

Trên trán Hạ Diệu nổi mấy đường hắc tuyến, “Xem cậu mơ cái đen tối gì kia.”

Tuyên Đại Vũ cười hì hì, “Bây giờ tôi thực sự có một loại mong muốn, nếu bắt được nó sẽ bỏ tiền ra mướn ngay mấy tên gay, chuyên gia đi làm chuyện đó, làm tới khi nào lỗ ass của nó nở bung xòe, tốt nhất là táng cho lòi cả ruột ra!”

“Chúng ta có thể dừng bàn đến chuyện lỗ ass được không?” Hạ Diệu bực mình, “Tôi đang ăn đó!”

“Ăn gì thế?”

“Thanh mai.”

Tuyên Đại Vũ bảo: “Tôi nói cậu nghe, ăn cái đó ít thôi, ăn nhiều là bị tiêu chảy đó. Lần trước tôi ăn một lúc hết hai túi, kết quả bị tiêu chảy đến tiêu hồn, hai ngày liền ass đều nóng rát.”

“Cậu còn chưa chịu thôi đi?” Hạ Diệu trừng mắt.

Tuyên Đại Vũ cười hà hà.

Hai người lại nói chuyện tào lao một hồi, sau đấy lãnh đạo gọi điện bảo đi qua, Hạ Diệu liền dập máy trước. Nửa giờ sau, lúc Hạ Diệu quay về văn phòng, Tiểu Huy và Trương Điền cũng đã trở lại.

“Nhanh vậy sao?” Hạ Diệu ngạc nhiên.

Tiểu Huy bảo: “Haiz, chỉ là một tên bụi đời say rượu thôi, nhấc tay xách về là xong, tôi còn tưởng chuyện gì to tát lắm chứ, phải đi ba người lận.”

Hạ Diệu thuận miệng hỏi: “Rượu vào làm loạn hả?”

“Không phải, tên này không...” Tiểu Huy chưa nói đã cười.

Trương Điền nói thay: “Lại đây lại đây, để tôi kể cho cậu nghe, tên này đặc biệt cực phẩm, mấy hôm trước chẳng phải chúng ta cứ nhận được điện thoại báo án sao? Chính là ông Lưu, trong nhà mất chai rượu Mao Đài kia kia, lần này bắt được chính là tên trộm kia. Thì ra không phải lần nào hắn cũng trộm rượu mang đi, mà là thực sự uống ngay trong nhà người ta! Cậu đoán sau đó thế nào? Hắn ở trong nhà người ta uống say rồi, ngủ một ngày một đêm rồi, chờ đến lúc chủ nhà quay về còn chưa chịu tỉnh!”

Hạ Diệu nghe vậy cũng thấy rất mới mẻ, “Còn có loại cực phẩm này sao?”

“Chẳng phải vừa tóm về đấy sao? Đang giam sờ sờ trong phòng thẩm vấn kia kia.”

“Tên là gì thế?” Hạ Diệu thuận miệng hỏi.

Trương Điền đáp: “Gọi là Lý Trì Thủy thì phải?”

Tiểu Huy chữa lại, “Hình như là Vương Trì Thủy chứ?”

“Không nhớ rõ lắm, nói chung là cái gì đấy Trì Thủy, tôi nhớ rõ hai chữ sau, Đại Vũ Trì Thủy mà!”

Mặt Hạ Diệu thoát cái liền tái xanh, Trì Thủy... kẻ trộm... Cậu lập tức đứng dậy đi về phía phòng thẩm vấn.

Trương Điền quay mặt về phía Tiểu Huy, “Không phải là người quen của cậu Hạ đấy chứ?”

“Cậu ta có thể có loại người quen này sao? Nếu cậu nói chúng ta đối diện với năm thằng nhóc con, cậu ta câu kết với đám trẻ con trộm vặt tôi còn tin, Hạ thiếu gia mà có thể phạm tội được sao?”

“Vậy kia là kẻ phạm tội nhiều lần à?”

Tiểu Huy nhú nhú mày, “Chẳng nhớ rõ là bao nhiêu lần nữa!

* * *

Hạ Diệu bước vào phòng thẩm vấn, Vương Trì Thủy liền bị trói chặt vào ghế, ngồi rất thành thật. Hạ Diệu quét mắt nhìn cậu ta, mi thanh mục tú, trông cũng không đến nỗi nào đâu. Nhìn ngũ quan, thực sự có chút giống với miêu tả của Tuyên Đại Vũ.

Vương Trì Thủy ngẩng đầu nhìn thấy Hạ Diệu, ánh mắt lập tức thất thần, đăm anh cảnh sát này trông đẹp trai quá đi! Mới vừa rồi còn căng thẳng hồi hộp, sợ trong quá trình thẩm vấn bị đánh, bây giờ nhìn thấy dáng vẻ này của Hạ Diệu, nhất thời lại cảm thấy không cho anh cảnh sát này chạm vào mình mấy cái thì cũng thiệt thòi quá đi thôi.

“Tên.” Hạ Diệu hỏi.

Vương Trì Thủy vẫn chưa kịp phản ứng, “Đã bắt đầu lấy lời khai rồi ạ?”

“Tôi hỏi tên của cậu!” Hạ Diệu nghiêm mặt.

“Vương Trì Thủy.”

Hạ Diệu không nói hai lời, đẩy cửa bước ra ngoài.

Vương Trì Thủy còn có chút không nỡ, sao mới hỏi có một câu mà đã đi rồi? Tôi con chưa nhìn đủ mà! Tiến vào nói thêm mấy câu nữa đi...

Hạ Diệu vừa ra ngoài liền gọi cho Tuyên Đại Vũ.

“Tôi bảo này, có sẵn lỗ ass đây còn muốn cấm không?”

Cổ họng Tuyên Đại Vũ căng thẳng: “Thế nào, có phải cậu...”

Bên kia truyền tới tiếng nói vang như sấm rền của Tuyên Đại Vũ, chân đến di động trong tay Hạ Diệu cũng phải phát run.

“Thật sao?”

“Chỉ là bước đầu hoài nghi, tôi vẫn chưa chính thức thẩm vấn, không biết có phải là người mà cậu muốn tìm hay không.”

Bên kia ào ào một trận tiếng đồ vật đổ, “Cậu chờ đấy, tôi lập tức tới ngay!”

Hai mươi phút sau, Tuyên Đại Vũ bước vào cục cảnh sát, vừa thấy Hạ Diệu liền khẩn cấp hỏi: “Nó đâu?”

“Nhốt trong phòng thẩm vấn chứ đâu!”

Tuyên Đại Vũ bước vội về phía đó, lại bị Hạ Diệu ngăn cản.

“Cậu không thể vào được.”

“Hôm nay tôi nhất định phải đập chết thằng oắt con kia!” Tuyên Đại Vũ giận đến không thể đợi thêm.

Hạ Diệu lạnh mặt nói: “Phòng thẩm vấn có camera giám sát, cậu đừng gây chuyện cho tôi.”

Tuyên Đại Vũ xanh mặt, nắm đấm siết lại kêu răng rắc.

Hạ Diệu bảo: “Thế này đi! Tôi đi xin chỉ thị của lãnh đạo một chút, mở camera giám sát ra, như vậy cậu ngồi ở bên ngoài cũng có thể trực tiếp xem được quá trình thẩm vấn.”

Tuyên Đại Vũ gượng gượng kiêu hãnh trong lòng, bị Hạ Diệu kéo vào một gian phòng khác. Hạ Diệu mở camera giám sát ra, điều chỉnh đến phòng tra hỏi nơi Vương Trì Thủy đang ngồi, mặt Tuyên Đại Vũ lập tức đen sì.

“Địch mợ chính là nó! Thằng oắt con kia có hóa thành tro tôi cũng nhận ra.”

“Cậu nhỏ giọng một chút.” Hạ Diệu vỗ vai Tuyên Đại Vũ, “Vậy cậu cứ ngồi đây xem đi, ngấm lại cụ thể quá trình phát sinh án trộm của cậu, quay về rồi cung cấp cho tôi.”

Rất nhanh, Hạ Diệu lại tiến vào gian phòng thẩm vấn kia.

Vương Trì Thủy ngẩng đầu nhìn thấy Hạ Diệu, khóe môi nháy mắt tràn ra một nụ cười toe.

Hạ Diệu hừ nói, “Tổ chất tâm lý còn không tòi ha!”

“Bình thường tôi nhìn thấy anh nào đẹp trai, tổ chất tâm lý đều sẽ chuyển biến tốt.”

Hạ Diệu lạnh mặt quát lớn, “Nghiêm túc một chút đi!”

Vương Trì Thủy lập tức ngồi thẳng lên, vẻ mặt lắng nghe giáo huấn.

“Tên.”

“Vương Trì Thủy.”

“Địa chỉ gia đình.”

“Ở ngay trên chứng minh thư của tôi đấy.”

Hạ Diệu cầm chứng minh thư của Vương Trì Thủy lên xem một chút, đảm bảo không thể sai được, vừa nhìn thấy phần địa chỉ liền cười thầm một tiếng đủ má. Còn Sơn Đông sơn điếc cái gì? Trên này ghi rõ ràng, “Lang phường Hà Bắc”; loại lời nói dối cỡ này mà Tuyên Đại Vũ cũng có thể tin?

“Lang phường Hà Bắc, cách đây rất gần ha!” Hạ Diệu nói.

Vương Trì Thủy gật đầu, “Một tháng có thể về nhà một lần.”

Hạ Diệu lại trưng ra vẻ mặt hắc tuyến, chẳng phải nói là cô nhi sao? Đại Vũ, cậu quả thực bị người ta lừa đến chẳng còn một mẫu.

Lại bày ra một gương mặt nghiêm chỉnh, hỏi: “Gây án mấy lần rồi?”

“Lần này là lần thứ ba.” Vương Trì Thủy thống khoái thừa nhận, “Nhà kia ba ngày hai lần đi công tác, nhà gã có một hòm rượu Mao Đài. Tôi nhân lúc gã đi công tác liền lên vào uống, lần đầu tiên uống nửa bình, gã chưa phát hiện ra, lần thứ hai tôi lại uống nốt nửa bình, gã cũng chưa phát hiện ra. Lần thứ ba tôi liền uống thêm...”

Hạ Diệu lại hỏi: “Ngoài chuyện này ra? Trước đây chưa từng có sao?”

“Không có!” Vương Trì Thủy mặt không biến sắc, “Tuyệt đối là phạm lỗi lần đầu!”

Hạ Diệu nheo nheo mắt, “Vậy cậu có biết người nào là Tuyên Đại Vũ không?”

Nét mặt Vương Trì Thủy thoáng đình trệ, hư tâm dưới đáy mắt chẳng mấy chốc lại bị thay thế bởi vẻ nghi hoặc cố tạo ra.

“Tuyên Thái Vũ? Tôi chỉ biết Đại Vũ, Đại Vũ Trì Thủy thì ai chả biết!” Nói xong ánh mắt bỗng nhiên sáng ngời, “Thật sự có người gọi là cái gì... Tuyên Đại Vũ sao? Tôi còn tưởng anh đùa giỡn tôi ấy chứ, cái tên này với tôi cũng quá là xứng đôi đi, chỉ số duyên phận phải đạt tới 99% ấy nhỉ? Nghe cứ như anh em kết nghĩa ấy.”

Lúc này Tuyên Đại Vũ ngồi trong phòng, ý nghĩ muốn đập tan cả camera giám sát cũng có.

69. Chương 69 - Gãi Thêm Tí Nữa Đi

Hạ Diệu khẽ gõ ngón tay xuống mặt bàn, ánh mắt sắc bén quét nhìn Vương Trì Thủy, một lúc lâu không nói gì. Trong lòng âm thầm tính toán, phải làm sao mới có thể ép được Vương Trì Thủy nói ra đây.

Vương Trì Thủy bị Hạ Diệu nhìn chòng chọc đến trong lòng phát run, nhưng vẫn nhịn không được mà đưa mắt ngẩng nhìn Hạ Diệu. Vương Trì Thủy từng nhìn thấy rất nhiều người mặc chế phục, nhưng mặc chế phục mà có thể trông phong tình đến vậy thì vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy. Dù sao thì cũng mất công vào đồn một chuyến rồi, nếu không làm chút chuyện phá cách khác người, đến lúc ra khỏi đồn biết phải vênh vang khoác lác thế nào với người ta đây?

Nghĩ vậy, Vương Trì Thủy bèn vắn vắn người, vẻ mặt nôn nóng xoắn xuýt.

“Ấy này, đồng chí cảnh sát, tôi ngứa cổ quá đi mất, có thể cởi trói để tôi gãi một chút được không?”

Hạ Diệu không chút động dung: “Nhịn đi.”

“Cái này nhịn làm sao được?” Vương Trì Thủy nghe cổ nhún vai, vắn vẹo vùng vẫy, “Ôi trời ơi, ngứa chết tôi mất thôi, có phải có kiến bò vào rồi không? Ủi ỉu...”

Hạ Diệu lạnh lùng liếc cậu ta, “Còn ầm ỉ sống động quá nhỉ?”

“Thực sự rất khó chịu mà.” Vương Trì Thủy khóc lóc kể lể, “Đồng chí cảnh sát, chỗ các anh chẳng phải rất coi trọng việc nhân tính hóa quá trình thẩm vấn sao? Chút nguyện vọng nhỏ bé ấy của quần chúng mà cũng không thể thỏa mãn ư?”

Hạ Diệu thẳng thắn đáp, “Trong quá trình thẩm vấn không thể cởi trói.”

“Vậy anh có thể giúp tôi gãi một chút được không?” Vương Trì Thủy vẻ mặt cầu xin.

Hạ Diệu đi tới bên cạnh cậu ta, nhấc một chân lên, giày cảnh sát dững mãi giờ tới bên sườn mặt, âm trầm hỏi: “Tôi dùng cái này gãi giúp cậu nhé?”

Vương Trì Thủy làm ra vẻ bất chấp mọi giá, “Cái này cũng được, cái này cũng được, cứ tùy tiện kiếm cái gì cọ cọ lên cổ tôi là được, tôi chịu không nổi nữa rồi.”

Chớ chỉ nhìn nhân phẩm xoàng xĩnh của Vương Trì Thủy mà đoán lầm, cậu ta diễn kịch thực sự rất giỏi đấy, có thể diễn tả cảm giác ngứa ngáy y hệt như bị độc ẩn phát tác, khiến người ngoài nhìn vào cũng phải thấy khó chịu theo. Hơn nữa Hạ Diệu chính là điển hình của dạng người chỉ sợ ngứa chứ không sợ đau, khắp người toàn là mấu buồn, từ nhỏ đã coi “ngứa ngứa” là một loại cảm quan có sự thử nghiệm thống khổ nhất trong đời.

Dựa vào tinh thần của chủ nghĩa nhân đạo, Hạ Diệu đành duỗi tay qua.

“Cậu tắm chưa hả?”

“Tắm rồi.” Vương Trì Thủy nói, “Lần nào tôi tới nhà kia uống trộm rượu cũng tiện thể tắm luôn một cái.”

Hạ Diệu hừ lạnh, “Cậu đúng là không xem mình như người ngoài.”

“Phòng tắm nhà bọn họ sạch sẽ cực kỳ, so với đi nhà tắm công cộng thì lợi hơn nhiều, trong bồn tắm lớn còn có cả máy mát xa. Thả mình vào bồn nước ấm, rồi lại hớp thêm một ngụm rượu, cái tư vị kia...”

“Bớt thôi mồm đi!” Hạ Diệu hỏi, “Chỗ nào ngứa?”

“Ngay dưới cổ đấy, đúng đúng đúng, chính là chỗ đó... ời... dịch sang bên phải một chút đi. Ái, anh vừa gãi xong chả hiểu sao tôi lại cảm thấy sau lưng cũng có chút ngứa rồi? Đúng đúng, lui xuống dưới, a... quá chuẩn luôn, chính là chỗ đó, đừng đừng lại...”

Hai phút sau, từ cửa truyền tới một trận tiếng bước chân huych huych huych, sau đó là tiếng rống thô bạo của Tuyên Đại Vũ vang lên ngoài cửa.

“Đù má Vương Trì Thủy, có phải mày không muốn sống nữa không?”

Mấy viên cảnh sát đang ngồi tán gẫu trong phòng làm việc vừa nghe thấy động tĩnh bên này liền vội vàng chạy ra, ba bốn người chế trụ Tuyên Đại Vũ, ngăn chặn hắn tiếp tục dùng chân đá tung cửa. Hạ Diệu vừa nghe thấy vậy cũng vội vàng xông ra, đầu tiên đóng kín cửa lại, sau đó mới nói với mấy người đồng nghiệp: “Đừng động thủ, đây là bạn thân của tôi.”

Mấy viên cảnh sát kia nghe thấy vậy mới thả tay ra, Hạ Diệu quàng lấy cổ Tuyên Đại Vũ, kéo người ra bên ngoài, hỏi: “Cậu muốn làm gì hả?”

Tuyên Đại Vũ chỉ vào cửa phòng thảm vấn, tức giận mắng: “Cậu xem cái dáng gợn của nó đi! Luôn miệng chối đây đẩy thì thôi chưa nói, mẹ kiếp còn bảo cậu gãi ngứa cho nó, nó...”

“Được rồi được rồi.” Hạ Diệu ngắt lời Tuyên Đại Vũ, “Cậu ồn ào cái gì hả? Đây là nơi nào cậu không biết sao? Cẩn thận không khéo nó được thả rồi, chính cậu lại bị tóm vào đấy!”

Tuyên Đại Vũ tức giận thở hồng hộc, bỗng dưng lôi Hạ Diệu vào phòng vệ sinh.

“Làm cái gì đấy?”

Hạ Diệu còn chưa hỏi cho rõ ràng, Tuyên Đại Vũ đã kéo Hạ Diệu tới bồn rửa tay, đích thân chà tay cho cậu. Lòng bàn tay, mu bàn tay, kẽ ngón tay, liên tiếp bóp nước rửa tay tận hai lần, Hạ Diệu có muốn rút tay về cũng không được.

“Chắc, cậu làm gì mà gớm thế!” Hạ Diệu bảo, “Việc có to tát gì đâu? Đến mức ấy sao?”

Tuyên Đại Vũ đáp vô cùng nghiêm túc: “Tôi chỉ không thể nhìn tay cậu chạm vào đồ bẩn.”

Lúc này Hạ Diệu bỗng dưng nảy ra một ý nghĩ kỳ quái, cậu nghĩ: nếu Tuyên Đại Vũ biết được những chuyện mà cậu và Viên Tung từng làm với nhau, liệu có lột luôn một tầng da của cậu không nhỉ?

“Tôi bảo cậu nghe, nguyên bộ quần áo tôi mặc vào cái đêm công nó về ấy, rồi thì cả đệm giường nó nằm, sô pha khăn mặt... tôi đều đem đốt hết mọe nó rồi!” Tuyên Đại Vũ oán hận.

Hạ Diệu quét cả bàn tay đầy nước lên mặt Tuyên Đại Vũ, cười bảo: “Vì một tên như thế mà phải tự giày vò bản thân, không đáng.”

Chẳng biết vì sao, lúc tay Hạ Diệu khẽ vuốt lên mặt Tuyên Đại Vũ, bỗng nhiên mọi sự tức giận của hắn đều bay biến hết.

“Được rồi, chúng ta nói chút chuyện nghiêm túc đi.” Hạ Diệu đưa một miếng thuốc cho Tuyên Đại Vũ, vừa châm lửa giúp hắn vừa hỏi, “Hai lần hắn trộm đồ của cậu, có để lại chứng cứ gì trên hiện trường không?”

“Chứng cứ... để lại trên hiện trường... có thì có đấy...” Tuyên Đại Vũ liếc nhìn Hạ Diệu, “Chẳng phải tôi vừa nói rồi sao? ... Đốt hết cả rồi...”

Hạ Diệu, “...”

Hút xong một miếng thuốc, Hạ Diệu mới hung dữ chọc một phát vào gáy Tuyên Đại Vũ, “Cậu bảo tôi phải nói sao với cậu đây? Bảo cậu sớm lập biên bản vụ án thì cậu không lập, nếu cậu sớm lập biên bản vụ án, tới lúc điều tra là có thể cùng lúc đưa ra. Đáng nhẽ số tiền bị mất tới hơn mười vạn, đủ để nó bị phán mấy năm tù, bây giờ thì chỉ có ba bình rượu, gộp lại còn chưa tới hai ngàn đồng, chưa đủ đạt đến mức hình phạt đầu tiên, cùng lắm là tạm giam mười lăm ngày, còn phải xem trại tạm giam còn chỗ không nữa kìa!”

Tuyên Đại Vũ nói: “Tôi không muốn để nó ngồi mấy năm tù, cũng không muốn tìm lại số tiền đã mất, mẹ kiếp tôi chỉ muốn tóm cho được nó! Nếu nó thực sự bị kết án mấy năm tù, tôi biết phải đợi đến bao giờ nó mới ra tù? Bây giờ tôi không có nguyện vọng gì khác, chỉ hi vọng ngày mà nó được phóng thích, cậu có thể giao nó vẹn toàn vào tay tôi.”

Hạ Diệu không biết nên nói gì nữa, đành dụi tắt đầu thuốc rồi quay người đi vào cơ quan.

Vì còn phải tiếp tục tiến hành thẩm vấn Vương Trì Thủy nên buổi tối Hạ Diệu đành tăng ca, cậu gọi điện cho Viên Tung trước, báo với hắn là mình không tới ăn.

Lúc ấy Tuyên Đại Vũ đang ở ngay bên cạnh, nghe vậy liền hỏi: “Cậu gọi điện cho ai thế?”

“À... không có gì, một người bạn thôi, đã hẹn tối nay cùng ăn cơm rồi nên hủy thôi.”

Tuyên Đại Vũ cũng không hỏi nữa, cùng Hạ Diệu tăng ca tới chín giờ hơn, sau đấy hai người cùng lái xe về nhà. Khi lên xe rõ ràng Hạ Diệu còn tỏ vẻ mình sẽ về nhà, lại còn là về cùng Tuyên Đại Vũ. Kết quả gần tới cửa nhà, mắt ngó thấy Tuyên Đại Vũ đã lái xe rời đi, xe của cậu lại tiếp tục chạy về hướng đông.

Trên đường còn gọi điện cho mẹ Hạ, “Mẹ à, tối nay con phải thực thi nhiệm vụ, nếu muộn quá thì sẽ không về nhà nữa ạ.”

“Nhớ chú ý an toàn.”

Suốt một đường cười dài mà lái xe tới công ty Viên Tung, kết quả vừa xuống xe lại bày ra một bộ vẻ mặt bị ép buộc đầy bất đắc dĩ.

“Ài, tăng ca muộn quá, sợ về nhà lại đánh thức mẹ tôi, đành qua chỗ anh ở tạm một đêm vậy!”

Viên Tung đứng ngay trước cửa, lúc đi ngang qua người hắn, Hạ Diệu còn liếc xéo một cái, bảo: “Không được mừng thầm đâu đấy!”

Kết quả, Viên Tung người ta đã thu lại được nụ cười, Hạ Diệu chính mình lại không kiềm được mà nở một đóa hoa đào trên môi, đẹp đến chết người.

Ban đêm, Hạ Diệu nằm sấp trên giường, cầm ipad chơi game.

Viên Tung thấy tay Hạ Diệu còn chưa hoàn toàn bình phục mà đã chống xuống gối lâu như vậy, trong lòng đau xót, lại không nỡ quăn cậu nghiêm khắc, cuối cùng liền tìm một lý do khác.

“Suốt ngày chơi cái này thì có gì hay chứ?”

Hạ Diệu sâu kín liếc nhìn Viên Tung, nói một câu bằng giọng Đông Bắc biểu đạt sự khinh bỉ của mình.

“Nhà quê!”

Nói thật, Viên Tung đúng là không có hứng thú với mấy thứ này, trước đây ở trong quân đội, thiết bị điện tử là thứ bị cấm tiệt. Vả lại hắn là tay súng bắn tỉa, việc bảo vệ thị lực cực kỳ quan trọng. Suốt hơn sáu

năm kể từ ngày xuất ngũ đến nay vẫn rất ít khi tiếp xúc với thiết bị điện tử, ngay cả điện thoại di động cũng là loại máy thương vụ mà ngoài gọi điện và nhắn tin ra thì gần như không có công năng gì khác.

Hạ Diệu chơi mệt rồi, ấn nút tạm dừng, úp mặt xuống gối nghỉ ngơi. Một lúc sau, bỗng nhiên cất tiếng: “Lưng tôi ngứa quá, gãi cho tôi đi.”

Bàn tay Viên Tung thuận theo vạt áo Hạ Diệu duỗi vào trong, chọn bừa một điểm rồi bắt đầu gãi.

“Lên trên một chút... ừm... ra giữa, đứng, lại sang trái một chút đi... A... thật thoải mái... Bên dưới, bên dưới, đúng đúng đúng, gãi mạnh một chút...”

Vừa chỉ huy vừa từ từ nhắm mắt lại để lộ vẻ mặt đầy hưởng thụ, mọe nó rất chi là thoải mái nha!

Thẳng đến khi khắp lưng Hạ Diệu đều đỏ rồi, Viên Tung mới ngừng tay.

“Được chưa?”

Hạ Diệu lằm bằm nói, “Gãi nữa đi...”

Viên Tung trong lòng méo mó, trái tim đều có thể bị một tiếng này bóp chảy ra nước.

Hạ Diệu quay mặt sang một bên, cứ thế ngủ say sưa.

Một lúc lâu sau, Viên Tung cảm giác Hạ Diệu không còn động tĩnh gì, mới chống tay lên tiến lại gần nhìn thử, thấy Hạ Diệu đã gối lên ipad ngủ ngon lành. Bàn tay to lớn của Viên Tung nhẹ nhàng luồn vào giữa gối, khẽ nâng má Hạ Diệu lên, chậm chậm rút ipad bên dưới ra, đặt sang một bên, sau đó ôm cậu ngủ.

70. Chương 70 - Ngây Thơ

Lấy xong lời khai, hoàn tất việc kiểm tra sức khỏe, Vương Trì Thủy liền bị áp tải lên xe cảnh sát, đưa tới trại tạm giam.

Cảnh sát áp tải có bốn người tất cả, trong đó bao gồm cả Hạ Diệu. Lúc ngồi trên xe, cặp mắt láo liên của Vương Trì Thủy cứ liếc Hạ Diệu mãi, thỉnh thoảng Hạ Diệu liếc nhìn lại, Vương Trì Thủy lập tức cười híp mắt. Trông cái điệu bộ này chẳng giống như sắp bị đưa vào trại tạm giam chút nào, ngược lại giống sắp được đưa tới “thiên thượng nhân gian” hơn.

Tiểu Huy ngồi ngay bên cạnh, thấy Vương Trì Thủy như vậy, trong lòng rất buồn bực.

“Lần đầu tiên thấy có kẻ sắp vào trại tạm giam mà còn cao hứng thế này, cậu có người quen ở trong hả?”

Wương Trì Thủy cười lắc đầu, “Không có.”

“Có người đang truy lùng cậu đòi nợ?”

Vẫn cười lắc đầu, “Không có.”

“Vậy có gì tốt đẹp mà cậu cười lăm thế?”

“Không biết.” Vẫn cứ cười tít mắt.

Tiểu Huy: “...”

Kỳ thực Vương Trì Thủy cũng không biết rõ, chỉ là nhìn thấy Hạ Diệu thì cậu ta cao hứng thôi, đáng tiếc Hạ Diệu lại không muốn nhìn thấy cậu ta. Mấy viên cảnh sát khác đều trò chuyện với Vương Trì Thủy mấy câu, duy chỉ có Hạ Diệu là vẫn một mực thờ ơ.

Wương Trì Thủy chủ động bắt chuyện với Hạ Diệu, “Cảnh sát Hạ, anh có vẻ không thích nói chuyện lắm nhỉ.”

Tiểu Huy ở bên cạnh hừ nói, “Đấy là đối với cậu thôi.”

Vương Trì Thủy chẳng buồn bận tâm, tiếp tục cười cười quan sát Hạ Diệu.

Hạ Diệu cất điện thoại vào túi, cuối cùng cũng đưa mắt nhìn thẳng vào Vương Trì Thủy.

“Mang đủ tiền chưa?”

Vương Trì Thủy hỏi: “Mang tiền gì?”

Hạ Diệu hảo tâm nhắc nhở, “Ồ trong đây đồ ăn không tốt đâu, tốt nhất là cậu bảo người nhà đem chút tiền vào, tránh cho lúc ấy lại phải chịu đói.”

“Không sao, tôi ăn gì cũng được, không khó ăn.” Vương Trì Thủy nhếch nhếch khóe môi, “Hơn nữa, đồ trong ấy đắt lắm, tôi lấy đâu ra tiền mà cho bọn họ?”

“Cậu thật là tinh ranh.” Tiểu Huy nhin không được bèn trêu, “Tôi thật sự không hiểu nổi, người ta trộm rượu Mao Đài đều đem đi bán kiếm lời, chỉ có mình cậu là giữ lại uống, rốt cuộc cậu tham tới cỡ nào chứ?”

Vương Trì Thủy trâng tráo đáp: “Tôi đây là theo đuổi cuộc sống thượng lưu.”

Tiểu Huy phì cười một tiếng, không nói gì nữa.

Lúc này Hạ Diệu lại tỉ mỉ đánh giá Vương Trì Thủy, cậu phát hiện từ đầu tới chân Vương Trì Thủy đều là đồ lớn, chỉ có cái đầu còn xem như phong cách. Trong lòng không khỏi buồn bực, cậu ta trộm của Tuyên Đại Vũ nhiều thứ như vậy, ít nhất cũng phải có giá trị tới mười mấy vạn. Cậu ta không mua hàng hiệu không ăn cơm tiệm không thuê nhà ở, uống có ngụm rượu cũng phải trộm của nhà người ta, vậy số tiền ấy rốt cuộc bị cậu ta giấu đi đâu rồi?

Đang mải nghĩ ngợi, đột nhiên Vương Trì Thủy hỏi Hạ Diệu: “Cảnh sát Hạ, có thể hỏi anh một chuyện được không?”

Hạ Diệu phục hồi lại tinh thần, hỏi: “Chuyện gì?”

“Anh lại gần đây, tôi hỏi nhỏ anh thôi.”

Tiểu Huy bận tâm tới sự an toàn của Hạ Diệu, liền ở một bên lạnh giọng nói: “Có gì thì cứ nói thẳng ra đi, nói trước mặt mọi người luôn, nếu là lời gì xấu xa bẩn thỉu, vậy thì đừng có nói!”

Thế nhưng Hạ Diệu lại dè dặt Tiểu Huy, trực tiếp duỗi đầu qua.

Vương Trì Thủy thoáng ngập ngừng, dè dặt dặt hỏi Hạ Diệu: “Chuyện là... trong trại tạm giam có nạn cưỡng mông không?”

Hạ Diệu liền tặng lại ba chữ.

“Đừng có mơ!”

Được rồi... Vương Trì Thủy miễn cưỡng thở phào nhẹ nhõm.

Hạ Diệu quay về vấn đề chính, “Trong phòng giam nào cũng có camera giám sát, những chuyện bạo lực là không có khả năng phát sinh, về điểm này thì cậu cứ yên tâm đi.”

Vương Trì Thủy thoải mái đáp một tiếng cảm ơn.

* * *

Thứ bảy tuần này, cuối cùng Hạ Diệu cũng khôi phục việc huấn luyện như bình thường, sáng sớm liền cực kỳ hào hứng mà xách theo lồng chim đi tới công ty bảo tiêu.

Lúc một nữ học viên đi ngang qua, thấy Hạ Diệu đang đùa với chú chim nhỏ, bèn cố tình sát lại gần bắt chuyện.

“Hạ thiếu gia, con chim này của cậu suốt ngày bị nhốt trong lồng có buồn không cơ chứ? Thỉnh thoảng cũng phải thả cho nó ra ngoài hóng gió đi?”

Hạ Diệu đáp: “Ngộ nhờ nó bay mất thì sao?”

“Hắn là không đến mức ấy đâu? Con vẹt nhà chị tôi hôm nào cũng được đem ra ngoài tản bộ, nó cứ đậu trên vai anh chồng chị tôi, từ trước tới nay chưa từng thấy nó bay loạn, tôi cảm thấy cậu cũng có thể đào tạo cho con chim này có ý thức như vậy.”

Hạ Diệu đột nhiên nghĩ tới điều gì, khóe miệng lộ ra một nụ cười không hiền hậu.

* * *

Buổi trưa ăn cơm xong, Hạ Diệu đưa cho Viên Tung một miếng sầu riêng.

“Ăn đi.”

Viên Tung rất không thích ăn cái này, không phải vì không thích ngửi mùi của nó, chỉ đơn giản là cảm thấy ngấy thôi.

Hạ Diệu lại bồi thêm một câu, “Cái này tôi mang từ nhà đi, chỉ mang có một miếng thôi, chính mình cũng chưa nỡ ăn.”

Trên thực tế, miếng sầu riêng này là cậu mang đi cho tiểu yểng ăn, tiểu yểng đặc biệt mê luyện cái hương vị này, lần nào ngửi thấy mùi cũng vô cùng phấn khích, đủ loại lời kịch hay đều được bắn ra để nịnh nọt.

Hạ Diệu từ trước tới nay không thừa nhận bản thân nhớ thương Viên Tung, lần đầu tiên bày tỏ ý tốt, Viên Tung nỡ lòng nào cự tuyệt?

Cầm lấy miếng sầu riêng, hai ba miếng đã ăn hết sạch.

* * *

Tiết thứ sáu là giờ giảng giải lý thuyết, Viên Tung phụ trách giảng chính. Viên Tung rất ít khi giảng bài, thông thường giảng giải đều là những nội dung có yêu cầu và sự đòi hỏi cao, hơn nữa hắn kiệm lời như vàng, bởi vậy loại chương trình học này rất quý báu. Đám học viên nhất định sẽ tới đông đủ, ngay cả đến muộn hay xin nghỉ phép cũng không dám, toàn bộ đều trong trạng thái khẩn trương cao độ.

Những huấn luyện viên khác đều dạy ở từng phòng riêng biệt, chỉ có giờ học của Viên Tung là ở phòng huấn luyện. Hơn nữa mỗi học viên đều bắt buộc phải đứng như trong quân đội để nghe giảng bài, có thể nói là tương đối nghiêm khắc.

Viên Tung tuần tự nói xong, nét mặt đặc biệt nghiêm túc.

Các học viên cũng đều thẳng lưng nín thở ngưng thần, động đậy cũng không dám động đậy.

Ngay tại bầu không khí nghiêm túc khẩn trương ấy, đột nhiên một con tiểu yểng toàn thân đen nhánh bay vào.

Không ai dám nhìn chim, bởi vì chỉ cần thất thần một giây thì sẽ bị đánh ngay.

Tiểu yểng lượn hai vòng trên đầu Viên Tung, thế rồi đậu xuống bả vai Viên Tung, ra sức ngậm lấy vành tai hắn không buông, âm ỉ kêu, “Ăn cơm... ăn cơm...”

Bầu không khí nghiêm túc nháy mắt bị phá hư.

Tất cả mọi người đều nín cười, thầm nghĩ: đây chẳng phải là chú chim của cậu em rể sao? Thật là lớn mật mà!

Hạ Diệu trong lòng vui sướng nhất, trên mặt lại giả vờ như lạnh nhạt nhất.

Viên Tung liếc mắt nhìn Hạ Diệu, không nói gì, tiếp tục giảng bài.

Kết quả vừa há miệng ra, tiểu yểng lại chuyển từ tai hắn xuống bên môi, ra sức mổ vào khóe miệng hắn, nói: “Hôn một cái! Hôn một cái!...”

Một con chim nhiệt tình đáng yêu phối hợp với một người đàn ông lãnh khốc không ngừng act-cool, là một loại xung động khiến các nữ đồng chí có mặt tại đây đều phải âm thầm hét lớn trong lòng: “Đáng yêu quá đi thôi!!!”

Nhưng cũng âm thầm bày tỏ sự lo lắng đối với tiểu yểng, cho dù có là chim của em rể, nhưng rất nhiều người hiểu rõ tính tình của Viên Tung đều sợ hắn sẽ dùng một bàn tay bóp chết chú chim nhỏ đáng yêu này.

Kết quả tốt nhất chính là, Viên Tung hãy phải tay một cái đuôi nó đi.

Kết quả, Viên Tung chẳng những không phải tay đuôi nó đi, mà còn thực sự hôn một cái lên chiếc mỏ nhọn của tiểu yểng?? Mặc dù động tác rất nhanh, nhưng tất cả mọi người đều thấy được màn này, mấy chục cặp mắt tròn tròn có thể xâu thành cả một chuỗi vòng cổ.

Tiểu yểng nếm được chút vị sâu riêng rồi, mới thỏa mãn vỗ cánh bay đi.

Sau đó bầu không khí của lớp học đã hoàn toàn không thể nghiêm túc nổi nữa.

Thời khắc có mị lực nhất của một người đàn ông không phải là khi hắn lãnh khốc dọa người, bề ngoài vẻ lạnh lùng, mà là khi hắn không cẩn thận để lộ ra một tia ôn nhu dưới lớp vỏ lạnh lùng thường trực, cực kỳ dễ động nhân tâm.

Đám nữ học viên âm thầm trao đổi ánh mắt, đều mang dáng vẻ hưng phấn khác thường, tựa như sự mến mộ đối với Viên Tung vẫn luôn ẩn giấu dưới đáy lòng bất ngờ được phá bọc chui ra, thần tốc đâm chồi nảy lộc, bung cánh xòe tán, chỉ trong khoảnh khắc đã lớn thành một cây đại thụ xanh tươi.

Hạ Diệu liếc trái nhìn phải, trong lòng thầm nghĩ: bà ngoại nó, rõ ràng là định bôi đen hắn, thế nào lại thành rước tới cho hắn một đám fan nào tàn.

Viên Tung tinh ý như vậy, có thể không biết là chuyện gì xảy ra sao? Nên biết rằng sự uy nghiêm của một người đàn ông là phải kinh qua ngày rộng tháng dài mới có thể bồi đắp nên, nhưng chuyện phá hoại thì chỉ cần một phát pháo thôi. Hạ Diệu tự dưng bắn hắn một phát, hắn có thể không tức giận sao? Chuyện này nếu đặt vào hoàn cảnh một học viên khác, khó tránh khỏi một trận hành hung. Thế nhưng Hạ Diệu khẳng định không chịu nổi phần trừng phạt ấy, cậu đã đoán chắc Viên Tung sẽ không nổi giận với mình, nên mới không kiêng nể gì mà đi giở trò. Kết quả cậu không ngờ tới, Viên Tung lại có chiêu khác để trị cậu.

Tịch thu ipad, viết bản kiểm điểm!

Hạ Diệu nổi cáu, loay hoay một hồi trong phòng làm việc của Viên Tung. Nên biết rằng dạo này cậu đang nghiện chơi game, tịch thu ipad đối với cậu mà nói quả thực là tai ương ngập đầu.

“Anh giấu của tôi ở đâu rồi? Lấy ra mau!” Hạ Diệu nóng nảy kêu gào với Viên Tung.

Viên Tung một bộ biểu tình không cho phép cự cãi, “Viết kiểm điểm, đạt yêu cầu rồi tôi trả lại.”

“Anh bị bắt bình thường hả?” Hạ Diệu giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, “Đã thời đại nào rồi, còn viết bản kiểm điểm?”

Ngữ khí Viên Tung vẫn nghiêm khắc như trước, “Viết, không viết khỏi cần ăn cơm.”

Hạ Diệu biết Viên Tung ăn mềm không ăn cứng, nhưng lại không xuống nước để xin lỗi hắn được, cuối cùng quyết định sử dụng cật nhả, dùng khuỷu tay chọt chọt vào ngực Viên Tung, một bộ biểu tình định lừa gạt cho qua cửa.

“Thôi được rồi mà, chuyện có gì lớn đâu? Mặt mũi quan trọng đến vậy sao? Đàn ông đàn ông, rộng rãi chút đi!”

Viên Tung đáp: “Không phải chuyện mặt mũi hay không mặt mũi.”

“Vậy là chuyện gì?”

Viên Tung nhin một hồi lâu, cuối cùng mới trằm mặt chất vấn.

“Chẳng phải cậu nói miếng sâu riêng kia là cho tôi sao?”

Hạ Diệu giật giật khóe môi, “Chỉ vì cái nhỏ xíu này hả?”

Khuôn mặt lạnh ngạnh của Viên Tung đã trả lời cho Hạ Diệu biết, chính vì cái nhỏ xíu này đó.

“Đệt, phục anh luôn...” Hạ Diệu vừa lầu bầu vừa đi sang một bên lục lọi balô, mò suốt hồi lâu mới mò được một quả cam, tức giận nhét cho Viên Tung, “Cái này là thành tâm thành ý tặng anh đây, được chưa hả?”

Viên Tung hất hất cằm, ý bảo cậu tiếp tục đi lục balô.

Hạ Diệu lại lục một hồi, chẳng biết ipad đã được thả về từ lúc nào.

Lấy ipad ra khỏi túi, đầu tiên là kiểm tra ngay phần ghi nhớ trò chơi, cũng may vẫn còn nguyên vẹn, rồi lại tà liếc Viên Tung một cái, sâu kín ném ra hai chữ.

“Ngây thơ.”

71. Chương 71 - Cùng Yêu Cùng Thương

Buổi tối, Hạ Diệu ở lại công ty ăn cơm như lễ dĩ nhiên. Mới ban nãy còn hậm hực vì bị Viên Tung tịch thu ipad, bây giờ nghĩ thấy mùi thức ăn đã lại nhiệt huyết sục sôi. Nhớ tới cảnh tượng lúc chiều Viên Tung bị chim ngậm vành tai, Hạ Diệu âm thầm tận hưởng đủ loại dư vị, đồng thời vẫn cảm thấy chưa thật đã ghiền, tựa hồ chọc giận Viên Tung là một chuyện đáng kích thích biết bao.

Thế là nhân lúc Viên Tung cúi người xuống chỉnh lửa, Hạ Diệu liền duỗi móng vuốt ra, tập trung khí lực toàn thân vào hai ngón tay. Tiếp đó xòe kẹp càng cua ra, hung hăng nhéo một cái lên móng thịt cứng rắn của Viên Tung.

Màu mắt Viên Tung dần ám trầm, nhưng hần vẫn bỏ đồ ăn vô nôi đầu vào đấy, xèo một tiếng, vòng lửa chói mắt bốc lên quanh miệng nôi, mùi hương cũng tỏa ra theo.

Hạ Diệu tà liếc Viên Tung, không phản ứng gì cơ á?

Không thể nào! Kiểu người như Viên Tung, suốt ngày huênh hoang, hận không thể thuận phục hết toàn bộ con người trên toàn thế giới, coi quyền uy còn quan trọng hơn tính mệnh, hần có thể khoan nhượng cho kẻ khác làm bẽ mặt mình sao?

Liệu có phải do da dày quá nên không có cảm giác không?

Nghĩ vậy, Hạ Diệu lại duỗi móng vuốt ra, lần này đổi sang bên kia, lực độ còn lớn hơn ban nãy. Sau ột Viên Tung khẽ nổi gân xanh, có thể nhìn ra được hần đang có chút khó chịu. Nhưng món ăn này yêu cầu rất cao về độ lửa, nhất định phải đảo luôn tay, nếu không sẽ rất dễ bị dính nôi.

Lại không thu được kết quả như mong đợi, Hạ Diệu có chút không cam tâm, lại đứng ra sau lưng Viên Tung, vận công vận lực, lần này cả hai tay cùng nhau ra trận. Như kẹp càng cua hung hăng quắp lấy hai cánh móng, véo một hồi mới thu tay về.

Viên Tung sau ột bạo nổi gân xanh, cần cổ tiếp màu với ngọn lửa.

Hần quay đầu lại chỉ hỏi một câu, “Cậu chán chưa?”

Hạ Diệu điên cuồng cười sảng sặc, phải biết rằng chữ “chán” này từ miệng Viên Tung nói ra, nghe vào tai cảm giác rất không tương xứng, thật là sảng khoái chết mợ!

Ngay giây tiếp theo, tắt bếp vào bàn, Hạ Diệu đang cười đến hả hê, đột nhiên từ dưới thân truyền tới một trận đau nhéo. Hai bàn tay to rộng của Viên Tung gần như bao trọn lấy móng Hạ Diệu. Năm ngón tay khảm vào giữa thịt móng mềm mại, trực tiếp bưng cả người Hạ Diệu lên.

Trọng lượng toàn thân đều tập trung vào một chỗ, có thể tưởng tượng cảm giác đau đớn của Hạ Diệu thấm thía tới cỡ nào.

Hơn nữa trọng tâm còn không ổn định, nhất thiết phải kẹp lấy cổ Viên Tung mới không bị chật vật mà ngã nhào xuống đất.

“Đau! Đau!” Hạ Diệu nhe răng gào ầm lên, “Buông tay ra!”

“Cho cậu véo tôi, mà lại không cho tôi véo cậu sao?”

Hạ Diệu kêu gào khóc lóc, “Tôi mới dùng bao nhiêu lực chứ hả?”

Trên thực tế, Hạ Diệu dùng toàn lực, Viên Tung mới chỉ dùng ba phần lực, thế nhưng đã xấp xỉ như nhau. Khác biệt duy nhất là ở chỗ thịt mông Viên Tung thì cứng, thịt mông Hạ Diệu lại mềm.

Thấy Viên Tung còn chưa chịu buông tay, Hạ Diệu nhin đau tung ra một đấm vào sau bả vai Viên Tung, rồi nhân lúc hắn chưa kịp chuẩn bị lại thụi thêm một gối, trực tiếp cưỡi lên vai hắn. Vốn định dùng chiêu “kéo chân” mà Viên Tung đã dạy cho cậu để hạ chính hắn, kết quả lại bị hắn lật tay kéo ngã, vừa vặn ngã nằm ngang vào lòng Viên Tung.

Trên má Hạ Diệu nổi lên một tầng sắc hồng buồn bực, cậu giãy giụa liều mạng vùng vẫy đòi tái chiến.

Viên Tung kịp thời ngăn lại, ngon ngọt khuyên nhủ dỗ dành, “Thôi được rồi, cánh tay vừa khá lên được một chút, đừng làm bậy.”

Hạ Diệu chợt nhớ là do bản thân mình khơi mào trước, nên cũng không so đo gì nữa, hậm hực vọt sang một bên chơi game. Chơi chưa được bao lâu đã lại sán tới, đi hơi cà nhắc, bất thành linh ghì lấy cổ Viên Tung, phà hơi thở vào tai hắn.

“Tôi giới thiệu cho anh một người bạn gái nhé?”

Viên Tung liếc đôi mắt đen thui nhìn Hạ Diệu, hỏi: “Vì sao?”

Hạ Diệu vui vẻ nói: “Hôm nay lúc anh hôn tiểu yểu, anh không thấy ánh mắt gào khóc thèm muốn của đám nữ học viên kia sao! Anh biết không? Tự nhiên tôi đặc biệt muốn được trông thấy cảnh tượng anh ân ái với phụ nữ. Tráng hán cứng cỏi phối hợp với nữ tử thù mị, hình ảnh ấy đặc biệt giàu sức chấn động, chỉ cần nghĩ thôi đã thấy nhiệt huyết sôi trào rồi.”

Viên Tung chẳng nói chẳng rằng, bàn tay to lớn chụp lên ót Hạ Diệu, gẩy cậu sang một bên.

Hạ Diệu trông thấy gương mặt u ám âm trầm của Viên Tung, trong lòng thầm sảng khoái.

Buổi tối ăn cơm xong, Hạ Diệu nằm trên ghế sofa chơi game, Viên Tung cố ý hỏi: “Sao cậu còn chưa đi?”

Hạ Diệu rời mắt khỏi màn hình ipad, vén mí mắt lên nhìn Viên Tung.

“Đi?”

Viên Tung vừa gặm lê chua vừa nói: “Cậu không đi, tôi làm sao tìm được bạn gái?”

Hạ Diệu sắc mặt đầu tiên là trầm xuống, sau đó lại chuyển trở về hưng phấn thật nhanh, cầm ipad lên bỏ vào balô, phối hợp với ngữ khí đặc biệt hào phóng: “Ồi chaooooo, vậy tôi phải khẩn trương thu dọn đồ đạc rồi rời đi thôi.”

Viên Tung cũng không ngăn cản, đứng một bên gặm từng miếng lê chua đặc biệt hăng hái.

Hạ Diệu đi tới bên cạnh hắn, giả vờ làm ra vẻ khinh thường.

“Cái này thì có gì ngon? Quả nhiều nước ngọt anh không ăn, ngày nào cũng đi gặm cái thứ chua loét này!”

“Quả này không chua chút nào, càng ăn càng thấy ngọt.” Viên Tung lại cầm một quả lê đưa tới bên miệng Hạ Diệu, bảo: “Không tin cậu nếm thử xem.”

Hạ Diệu dường như đã quên mất việc mình phải rời đi, liền cầm lấy quả lê kia, cắn rộp một miếng lớn. Nhai chưa được hai cái đã nhăn hết cả mặt mũi, khóe mắt nổi lên một tầng hơi nước.

Đệt cụ anh! Chua chết tôi mất thôi.

Hạ Diệu bị chua đến mức đuối đánh Viên Tung khắp phòng, balô không biết đã bị vứt trở về sofa từ lúc nào, cuối cùng thân hình kiện mỷ nhảy chồm lên lưng Viên Tung, nháy mắt bổ nhào xuống, cả hai người cùng ngã vào sofa.

Viên Tung ở bên dưới, Hạ Diệu nằm úp sấp trên người Viên Tung, cánh tay ghì chặt cổ Viên Tung.

“Ghê hết cả răng tôi rồi.”

Viên Tung không nói lời nào, chỉ lặng yên nhìn Hạ Diệu.

Hạ Diệu thi lực trên khuỷu tay, thân thể cố uốn về phía sau một chút, vật giữa hai chân liền cọ phải hai túi bụi dưới khóe hạ Viên Tung.

“Tôi bảo tôi ghê hết cả răng rồi! Đều tại trái lê thúi kia của anh đấy!”

Viên Tung vẫn không nói gì, hơi thở dốc nặng nề phả cả vào khuôn mặt anh tuấn của Hạ Diệu.

Thân thể Hạ Diệu lại cố uốn về phía sau, mặt gần như kề sát vào Viên Tung, nghe răng nhú mảy.

“Đm anh chữa ngay cho tôi!”

Đồng tử Viên Tung đỏ thắm như thăng lên một ngọn lửa, cánh tay gắt gao trói chặt Hạ Diệu, bàn tay rộng lớn chế trụ ót cậu, dùng sức ấn xuống, trong nháy mắt sóng nhiệt của môi răng giao triền liền dâng lên khắp toàn thân. Hai vật hùng tính ban nãy đã “đánh màn chào hỏi” rất nhanh liền cọ sát lẫn nhau, tận tình triền miên giữa vòng eo chuyển động và đong đưa của cả hai người.

Tay Viên Tung vừa duỗi tới cánh hông Hạ Diệu, liền gặp phải sự kháng cự cường liệt.

“Ban nãy bị bóp đau không?” Viên Tung hỏi.

Hạ Diệu tức giận hừ đáp: “Hỏi thừa!”

Chẳng mấy chốc, trong phòng làm việc đã truyền ra tiếng rên rỉ vừa thống khổ lại vừa cố kìm nén của Hạ Diệu.

“A... đừng nhào nặn... không cần vào...”

Loại bỏ sạch những “tích tụ” suốt mấy ngày qua, lại tắm rửa một cái, nháy mắt liền thần thanh khí爽. Trước khi chui vào ổ chăn, Hạ Diệu cố tình liếc ra ngoài cửa sổ, bảo: “Tôi xem thời sự thấy bão trong sương mù có chứa rất nhiều thứ ô nhiễm có hại cho sức khỏe, nếu tắm sạch rồi mà còn chạy ra ngoài, vậy chẳng khác nào phí công tắm.”

Ý ngoài lời, tôi chính là lười tắm lại lần nữa, nên mới không về nhà.

Viên Tung tuân theo tinh thần “nếu cậu muốn lừa mình dối người, tôi sẽ cùng cậu bắt nạt cậu”, nên không đáp lời, cũng không tỏ thái độ gì, chỉ âm thầm lặng lẽ mà yêu thích cây củ cải trắng bụi trong ngoài bất nhất này.

Hạ Diệu theo thói quen cầm lấy ipad chơi game, đang đánh đến hăng say, đột nhiên máy bắt đầu tỏa nhiệt, sau đấy là tắt phụt. Hạ Diệu hết cả hồn, tuyệt đối phải tự động ghi nhớ lịch sử phần chơi cho ta nhaaaa! Bằng không công sức ngồi chơi này giờ coi như uống phí.

Kết quả, khiến Hạ Diệu càng hết hồn hơn chính là, chẳng những phần chơi ban nãy không được lưu, mà toàn bộ phần chơi trước đó cũng bị mất.

Đại não Hạ Diệu cũng bị thanh không cùng lịch sử trò chơi.

Viên Tung nhận ra sự khác thường của Hạ Diệu, bèn hỏi: “Làm sao vậy?”

Hạ Diệu lầm bầm tự nói, “Lẽ ra tôi không nên tin lời Tuyên Đại Vũ mới phải, cậu ta bảo cái ipad này có cấu hình cao, chơi được game nặng, kết quả còn chẳng phải mất sạch đó sao? Lãng phí cả tình cảm của tôi...”

Nói xong bèn quay lưng lại với Viên Tung, tự mình gặm nhắm cơn buồn bực.

Nói thật, Viên Tung rất phản đối việc Hạ Diệu suốt ngày ôm ipad chơi game, không chỉ bởi nó chiếm dụng mất thời gian ở bên nhau của hai người, mà còn bởi nghe nói cái ipad này là do Tuyên Đại Vũ đưa, trong lòng Viên Tung càng thêm khó chịu. Nhưng vừa nghĩ tới chuyện Hạ Diệu suốt ngày ôm lấy ipad, nghiêm túc chơi đến nỗi con người cũng không chuyển động, lại nhìn tới dáng vẻ thất hồn lạc phách của cậu bây giờ, vẫn là cảm thấy thật đau lòng.

Viên Tung luôn tay vào áo Hạ Diệu, gãi gãi lưng cho cậu.

Vị trí sau lưng chính là như vậy, có đôi khi cậu không ngứa, nhưng được gãi vẫn sẽ cảm thấy rất thoải mái. Hơn nữa Viên Tung gãi lưng cho Hạ Diệu thông thường đều chỉ một chốc là cậu có thể chìm vào giấc ngủ, lần nào cũng vậy.

Quả nhiên, Hạ Diệu buồn rầu một lúc rồi dần khép mắt lại.

Viên Tung cầm ipad của cậu lên.

Nửa đêm, trong lúc vô tình thức giấc, Hạ Diệu cảm giác bên cạnh mình có ánh sáng. Mơ mơ màng màng nhìn thấy Viên Tung đang cầm ipad của cậu, vừa hút thuốc vừa nghiên cứu cái gì.

Bởi vì bình thường ở đơn vị, Tiểu Huy và Trương Điền cũng thường mượn ipad chơi, nên Hạ Diệu tưởng rằng Viên Tung cũng chỉ tùy tiện xem một chút thôi, không lấy làm bận tâm, xoay người một cái lại tiếp tục ngủ.

Sáng sớm hôm sau Hạ Diệu tỉnh dậy, nghĩ tới chuyện phần chơi lúc trước không còn nữa, trong lòng lại buồn rầu một hồi. Vẫn chưa chết tâm mà cầm ipad lên, sờ vào vẫn còn cảm nhận được chút hơi ấm, tưởng rằng tại vì trong ổ chăn nên cũng không để ý lắm. Kết quả vừa mở game ra, lại bất ngờ phát hiện phần chơi trước đó đã được khôi phục như một kỳ tích.

“A! Không phải là do hôm qua máy gặp trục trặc, tối hôm nay thì lại tốt rồi đấy chứ?”

Không phải... Hạ Diệu phát hiện ra, phần chơi cũng không hoàn toàn khôi phục đến tiến độ mà cậu đã chơi, vẫn còn kém mất một đoạn ngắn, thế nên vấn đề hẳn là không phải do máy.

Đột nhiên Hạ Diệu nhớ tới cảnh tượng đêm qua tỉnh lại nhìn thấy Viên Tung đang hí hoáy nghịch ipad của cậu.

Có cảm giác vào thời điểm ấy, cậu đã ngủ được rất lâu rất lâu rồi. Hạ Diệu thử dùng tay thăm dò độ ấm của ipad, lại kiểm tra thời gian tắt máy của lần trước, phát hiện là vào năm giờ bốn mươi phút sáng, bây giờ cũng mới chưa đến bảy giờ.

Ước chừng trọn một đêm...

Hạ Diệu thật không biết kiểu người hoàn toàn không thông thạo thiết bị điện tử như Viên Tung, đã phải mò mẫm kiểu gì để chơi tới được phần này.

Hạ Diệu ngẩn ngơ mất mấy phút đồng hồ, đột nhiên mở ipad ra xóa bỏ luôn trò chơi kia đi.

Sau đó biếng nhác đi tới cửa nhà vệ sinh, giơ ipad lên, hỏi: “Có phải hôm qua anh động vào ipad của tôi không?”

Viên Tung đang cạo râu, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Hạ Diệu hừ lạnh một tiếng, đi tới bên cạnh Viên Tung, nói bằng giọng điệu rất ngang tàng: “Anh biết sao không, anh xóa mất game của tôi rồi đấy.”

Viên Tung quét một đám bọt trắng lên mặt Hạ Diệu, cái gì cũng không nói, cứ thế bỏ đi.

72. Chương 72 - Cậu Cũng Đối Tốt Với Hấn Đi

Trận tuyết đầu tiên của mùa đông vừa đổ xuống, khắp đất trời đều là một màu trắng xóa, Bắc Kinh ngày thường mù mịt khói bụi lúc này có vẻ sạch sẽ lạ thường.

Hạ Diệu cùng Tuyên Đại Vũ chui vào một quán cơm ăn lẩu, nước lẩu trong chiếc nồi đồng mạ vàng sôi sùng sục, tỏa ra hơi nóng nghi ngút, xông mặt Hạ Diệu đến đỏ hồng. Suốt từ sáng tới trưa đi tuần ngoài đường, cuối cùng cũng được ăn một miếng nóng hổi.

Tuyên Đại Vũ dùng đũa gấp hai miếng thịt dê tươi ngon, bỏ vào nồi nước lẩu nóng hổi trần qua, rồi gấp bỏ vào bát nước chấm của Hạ Diệu.

“Cậu cứ ăn đi, tôi tự trần được mà.” Hạ Diệu bảo.

Tuyên Đại Vũ đáp bằng giọng bất đắc dĩ: “Tôi là vì thấy tay cầm đũa của cậu cứ run cầm cập mãi thôi.”

Hạ Diệu cười hì hì, “Bạn chỉ cốt có khác.”

“Cái ipad tôi đưa cậu chơi rất thích chứ hả?” Tuyên Đại Vũ thuận miệng hỏi.

Hạ Diệu thoáng ngừng lại, rồi phun phì phì nói: “Tốt cái rắm! Lần trước đang chơi được tới một nửa thì chết ngắc.”

“Sao lại thế được?”

Sao lại không thể thế? Hạ Diệu thầm hừ lạnh một tiếng, làm hại ai đó phải bận rộn suốt cả một đêm.

Nghĩ đến đây, chiếc đũa vói vào nồi lẩu của Hạ Diệu đột nhiên ngừng lại, cậu liếc mắt về phía Tuyên Đại Vũ.

“Cậu thử nói xem... nếu một người đối xử với cậu quá tốt thì phải làm sao?”

Tuyên Đại Vũ thần sắc đình trệ, hỏi ngược lại: “Được thế còn không tốt?”

“Không phải, chỉ là quá tốt, tốt đến mức cậu có chút không nhìn nhận được. Hơn nữa, lòng tốt của hắn có thể sẽ mang tới cho cậu một áp lực tâm lý nhất định, vốn cậu nghĩ muốn khắc chế bản thân, nhưng bởi vì đủ loại hành động và việc làm của hắn mà không cách nào tự khắc chế.”

Ánh mắt nghi ngờ của Tuyên Đại Vũ hướng về phía Hạ Diệu, “Có cô nào theo đuổi cậu à?”

“Không.” Hạ Diệu lập tức phủ định, “Chỉ là quan hệ bạn bè bình thường thôi.”

Đối với loại chuyện này, Tuyên Đại Vũ cũng lấy đầu ra biện pháp, bản thân hắn còn mơ hồ kìa.

“Sao cậu không đi hỏi Bành Tử? Chẳng phải cậu ta là cao thủ tình trường đó sao? Ngay cả chiêu dùng gay để câu em gái mà cũng nghĩ ra được, chút chuyện nhỏ ấy của cậu thì có là gì đối với cậu ta cơ chứ?”

Hạ Diệu vớt hai hòn tôm viên bỏ vào bát, băng quơ đáp: “Lười tìm cậu ta.”

“Sao vậy?”

“Cậu ta rất tinh ranh.” Hạ Diệu nói.

Từ sau lần trước gặp mặt ở câu lạc bộ, hai người vẫn chưa gặp lại, cũng có lúc Bành Trạch hẹn Hạ Diệu ra ngoài, nhưng Hạ Diệu đều tìm đủ loại lý do để trốn tránh, ngay cả điện thoại cũng rất hiếm khi gọi.

Tuyên Đại Vũ vừa ăn vừa ngẫm nghĩ, sinh hoạt của Hạ Diệu ngày nào cũng như ngày nào, ngoại trừ đơn vị thì chính là nhà, thỉnh thoảng có lui tới công ty bảo tiêu kia, nhưng cũng chưa từng nghe nói có cô gái nào đang cưa cẩm cậu. Người này với Hạ Diệu là quan hệ bạn bè thông thường, đối xử với cậu đặc biệt tốt, cậu lại không muốn đem chuyện này kể cho Bành Trạch, sao càng nghĩ càng cảm thấy như là Hạ Diệu đang nói đến mình ấy nhỉ?

Vừa nghĩ như vậy, Tuyên Đại Vũ liền mở miệng hỏi: “Cậu muốn gặp hắn à?”

“Cũng không thể nói là không muốn gặp, dù sao tôi muốn gặp hắn cũng không bằng hắn muốn gặp tôi.”

Tuyên Đại Vũ nghe giọng điệu che che giấu giấu của Hạ Diệu, càng cảm thấy như là cậu ta đang ám chỉ mình.

“Vậy cậu muốn thế nào? Vứt bỏ hắn? Tuyệt giao?” Tuyên Đại Vũ hỏi.

“Không không không.” Hạ Diệu phủ nhận thật quyết đoán, “Không đến mức phải âm ỉ như vậy! Chỉ là muốn để tôi tự thu liễm một chút, đừng mãi nghĩ ngợi về chuyện này.”

“Tôi biết rồi.” Tuyên Đại Vũ kết luận như đã xác định.

Hạ Diệu ngừng đưa nhìn hắn, “Làm thế nào?”

“Cậu cũng đối tốt với hắn đi.”

Hạ Diệu mờ mịt.

Tuyên Đại Vũ tiếp tục bảo: “Chỉ có khi nào cậu đối tốt với hắn, hoàn trả món nợ tình cảm này, hai người mới có thể đứng ở vị trí ngang hàng với nhau. Hai người có vị trí ngang hàng rồi, cậu sẽ không còn cảm thấy gánh nặng về mặt tâm lý nữa. Không còn gánh nặng về mặt tâm lý, cậu sẽ có thể thu phóng tự nhiên, thoải mái dần xếp mối quan hệ này tùy theo ý mình.”

Loại lời quân sư về chuyện tình cảm ngổ ngẩn như của Tuyên Đại Vũ vừa nói ra, cũng chỉ có loại người yếu kém kiến thức về mặt tình cảm như Hạ Diệu mới có thể nghiêm túc đi suy xét.

“Thật à?”

Tuyên Đại Vũ gật đầu.

Hạ Diệu không nói gì nữa, gấp mấy cọng mì tiếp tục ăn.

“À phải rồi, tôi bảo cậu giúp tôi để mắt tới Vương Trì Thủy, có thời gian rảnh thì qua bên kia nhìn thử xem, cậu đã qua chưa?” Tuyên Đại Vũ lại hỏi.

Hạ Diệu đáp chẳng buồn ngẩng đầu lên: “Mấy hôm nay bận quá, chưa có thời gian.”

“Ừm, giúp tôi trông chừng cậu ta kỹ một chút, đừng để cậu ta lại giở mánh khéo gì, lỡ cậu ta dùng tiền nhờ vả quan hệ để được ra ngoài trước thời hạn thì đm tôi biết đi đâu mà bắt cho được?”

Hạ Diệu nhin không được buồn cười, “Cậu yên tâm, cậu ta vất vả lắm mới vào được tù, ăn miễn phí uống miễn phí, không ở đủ thì làm sao nở ra?”

Tuyên Đại Vũ ngẫm lại thấy cũng đúng, ở trong đây suy cho cùng vẫn tốt hơn so với ra ngoài để mình giày vò. Vừa nghĩ như vậy, Tuyên Đại Vũ lại cảm thấy để Vương Trì Thủy ở trong trại tạm giam thật là tiện nghi cho cậu ta quá.

“Tôi nói cậu nghe, tôi bây giờ chỉ hận không thể dùng tiền mua ngay hai tên gay, phạm tội rồi trà trộn vào trại tạm giam, xử lý nó ngay trong đây!” Tuyên Đại Vũ hằm hè xoa tay, tựa hồ đã không thể chờ đợi thêm được nữa.

Hạ Diệu phì cười, “Sao cậu không trực tiếp bỏ tiền chuộc cậu ta ra đi? Làm bên ngoài chẳng phải càng thống khoái hơn sao?”

“Chiêu này hay!” Tuyên Đại Vũ cười ha hả.

Hạ Diệu bó tay với hắn.

Vừa nói dứt lời chưa được hai phút, di động của Hạ Diệu liên reo.

Cầm lên nhìn thử, vừa hay chính là điện thoại của viên cảnh ngục trong trại tạm giam. Lúc trước Hạ Diệu đã dặn dò gã, bảo nếu Vương Trì Thủy xảy ra tình huống gì thì lập tức báo tin cho cậu biết.

“Cậu Hạ, cậu qua đây một chuyến đi, xảy ra chút chuyện rồi.”

Hạ Diệu thần sắc đình trệ, “Chuyện gì vậy?”

Nghe viên cảnh ngục bên kia nói xong, đôi mắt hẹp dài của Hạ Diệu lập tức trợn lớn.

“Thật hay giả?”

“...”

Tuyên Đại Vũ đặt đĩa xuống, chăm chú theo dõi Hạ Diệu.

“Làm sao vậy?”

Hạ Diệu đỏ khốc đỏ cười bảo: “Có người làm miễn phí giúp cậu việc đấy rồi.”

Tuyên Đại Vũ lúc mới đầu còn chưa kịp phản ứng, đợi tới khi kịp phản ứng thì liền đập bàn cười điên cuồng, thiếu chút nữa lật tung cả nôi lẩu.

“Đáng kiếp! Thật mẹ nó đáng kiếp!”

Hạ Diệu khẩn trương thu dọn đồ đạc, bảo: “Tôi qua đó một chuyến đây.”

“Cậu qua đó làm gì?” Tuyên Đại Vũ hỏi.

Hạ Diệu nói: “Tôi phải đi xem tình hình cậu ta chứ sao! Hi vọng không xảy ra chuyện gì.”

“Xảy ra chuyện chẳng phải càng tốt sao?”

Hạ Diệu dùng tay gõ gõ bàn, “Cậu bị ngốc hả? Ngộ nhờ cậu ta nghĩ quẩn mà tự sát, tới lúc ấy cậu còn báo thù ai?”

Tuyên Đại Vũ không nói gì.

Hạ Diệu lại bảo: “Ngộ nhờ cậu ta bị kích thích đến phát bệnh tâm thần, tới lúc ấy cậu muốn mấy tên gay đi làm cậu ta, càng làm cậu ta lại càng thích, thế có oan ức cho cậu không?”

Tuyên Đại Vũ lập tức thay đổi thái độ, vội vàng dùng tay thúc đẩy Hạ Diệu.

“Vậy cậu mau đi đi, an ủi nó cho thật tốt vào, rồi đưa đám cảnh ngục ít tiền, bảo bọn họ chiêu đãi đồ ăn đồ uống thật ngon, dưỡng cho nó béo tròn béo trắng ra. Chỉ có hưởng hạnh phúc rồi, mới có thể khiến nó càng cảm nhận sâu sắc sự tra tấn khi rớt từ thiên đàng xuống địa ngục!”

* * *

Lúc Hạ Diệu tới trại tạm giam, những người có liên quan tới sự việc đều đã bị gọi đi thẩm vấn. Theo như những gì Hạ Diệu biết được từ tin tình báo, kỳ thực đây cũng chỉ là trò âm ỉ vớ vẩn thôi, chẳng qua Vương Trì Thủy cứ kêu gào như bị chọc tiết vậy. Gã đàn ông kia cũng chưa làm gì cậu ta, chỉ là lúc tối đi ngủ thì có sờ soạng cậu ta hai cái, dọa cậu ta là muốn thế này thế kia, còn thò ngón tay vào kẽ mông cậu ta.

Sau đấy Vương Trì Thủy liền kêu la âm ỉ, cũng chẳng sợ đám người cùng phòng chê cười, cứ thế kêu gào như thể đang bị cái kia thật vậy.

Cảnh ngục gọi Vương Trì Thủy vào phòng trực ban, ngay từ cái liếc nhìn đầu tiên, Hạ Diệu đã nhận ra cậu ta gây đi rõ rệt.

Vương Trì Thủy vừa trông thấy Hạ Diệu, liền như trông thấy người thân đã nhiều ngày không gặp, nước mắt rơi lã chã.

“Cảnh sát Hạ, chẳng phải anh nói trong trại tạm giam không có nạn cưỡng mông sao?”

Viên cảnh ngục bên cạnh lập tức quăng ánh nhìn kinh ngạc về phía Hạ Diệu, “Cậu...” Lại còn từng cùng hắn thảo luận loại vấn đề này á? Ý thức được sự xấu hổ của Hạ Diệu, gã vội vàng thu hồi ánh mắt, ho nhẹ một tiếng bảo: “Các người cứ nói chuyện trước, tôi đi tuần một vòng quanh các phòng đây.”

Cảnh ngục đi rồi, Hạ Diệu tà liếc Vương Trì Thủy.

“Tôi bảo này, cậu nói chuyện có thể dùng đầu óc một chút được không?”

Vương Trì Thủy ngữ khí nặng nề: “Tôi hiện giờ đã không còn đầu óc.”

Hạ Diệu lại quét nhìn Vương Trì Thủy, phát hiện cậu ta sắc mặt u ám, như thể thực sự phải chịu kích thích rồi. Mặc dù là một tên vô lại giả dối, nhưng cũng có tôn nghiêm của mình, nào có người đàn ông nào chịu được phân khuất nhục ấy? Ngộ nhờ cậu ta cứ luẩn quẩn chuyện này trong lòng, lại nháo thêm mấy chuyện trong trại tạm giam, từ bước tạm giam chuyển thành bắt hãm, tới lúc ấy Tuyên Đại Vũ còn phải chờ đến khi nào?

Nghĩ vậy, Hạ Diệu quyết định an ủi Vương Trì Thủy một chút.

“Sống ở đây thế nào?” Chủ động hỏi thăm.

Vương Trì Thủy đáp: “Thì cứ vậy thôi.”

“Ăn uống thế nào?”

“Cũng tạm được.”

Hạ Diệu lại hỏi: “Vẫn luôn ăn đồ ăn được phát, chưa từng chọn thêm món ngoài?”

“Đồ ăn được phát rất tốt, có cơm có rau có canh, dù sao tôi cũng không phải mất mấy chục đồng tiền để mua loại cơm nát này.”

Hạ Diệu từ lâu đã biết đồ ăn trong trại tạm giam thông thường chỉ là một chiếc bánh bao, một bát rau luộc, để một người ăn vốn không đủ no. Bình thường những người vào đây đều bị giam cầm ba ngày, dài thì hơn chục ngày, độ trừng phạt bằng cách hạn chế tự do thôi là chưa đủ, chỉ có thể tra tấn thêm về mặt điều kiện sinh hoạt. Nếu muốn được sống ở đây dễ chịu hơn một chút, nhất định phải cất giấu ít tiền, thêm đồ ăn mua quà vật đắt lót cảnh ngục, không có tiền thì quả thực sống một ngày hết như một năm.

Thế nhưng Vương Trì Thủy lại cứng rắn mà nhẫn nại được tới bảy tám ngày.

Hạ Diệu từ trong túi rút ra mấy tờ tiền đưa cho Vương Trì Thủy, “Cầm lấy cái này mà bổ sung.”

Vương Trì Thủy lộ ra ánh mắt kinh ngạc, “Sao anh lại cho tôi tiền?”

“Bảo cậu cầm thì cậu cứ cầm đi.”

Trên gương mặt u ám của Vương Trì Thủy cuối cùng cũng hiện lên một tia huyết sắc, cậu ta sung sướng nhận lấy tiền, cẩn thận nhét vào túi, con ngươi đen bóng cứ chăm chú nhìn Hạ Diệu mãi.

Thấy ánh mắt cảm kích của Vương Trì Thủy, Hạ Diệu nghĩ tới chuyện mình không phải thật lòng thật dạ đối tốt với cậu ta, mà là có mưu đồ khác, trong lòng không khỏi có chút áy náy.

Kết quả, Vương Trì Thủy kéo kéo khỏe miệng hồi lâu, cuối cùng chậm rãi nói ra một câu.

“Cảnh sát Hạ, tôi thấy trong ví của anh còn rất nhiều tiền ấy nhỉ.”

73. Chương 73 - Tôi Lạy Cậu Luôn

Hạ Diệu đen mặt, “Cậu đừng có mà được đằng chân lân đằng đầu đi! Cho cậu một ít đã là không tồi rồi!”

Vương Trì Thủy vẫn mặt dày mà lèo nhèo, “Cho tôi thêm hai tờ nữa đi, tôi bị đói tận mấy hôm rồi.”

“Tôi đưa hết tiền cho cậu thì tôi còn tiêu cái gì nữa?” Hạ Diệu tức giận.

“Chẳng phải anh là con nhà giàu sao?”

Hạ Diệu lạnh mắt nhìn trả, “Ai bảo cậu tôi là con nhà giàu?”

“Thì chính viên cảnh ngục ban nãy đó.”

Hạ Diệu chỉ vào đầu Vương Trì Thủy mắng: “Tôi nói cho cậu biết, tôi chúa ghét ba cái từ này, từ nay về sau chớ có nhắc lại. Tiền của tôi không phải bay tới cùng gió, trời mưa xối xả tôi còn phải ra ngoài kiểm tra nắp giếng, trời đổ tuyết lớn vẫn phải ra ngoài điều khiển giao thông, một tháng làm được mấy ngàn đồng, tôi sống dễ dàng lắm đấy hả?”

Vương Trì Thủy nghe xong ra chiều hổ thẹn, sau đấy tiếp tục dùng ngữ khí càng hổ thẹn hơn để nói: “Vậy cũng cho tôi thêm mấy tờ đi! Anh thử nghĩ mà xem, tôi ra ngoài xong cũng phải ăn cơm! Ngộ nhỡ đến lúc ấy tôi cùng đường bí lối, lại đi ăn trộm ăn cắp, rồi lại bị bắt vào đồn, thế chẳng phải các anh bắt tôi vô nghĩa rồi hay sao?”

“Yên tâm, ra ngoài có người lo cơm cho cậu.” Hạ Diệu khẩu khí lạnh lùng.

Vương Trì Thủy sững sờ, “Ai thế?”

Hạ Diệu cúi đầu nhìn thấy nét mặt ẩn ẩn hưng phấn của Vương Trì Thủy, lại tưởng tượng ra kết quả bi thảm sau này của cậu ta, vẫn là không đành lòng, lại cắn răng rút thêm mấy tờ tiền đưa cho Vương Trì Thủy.

Vương Trì Thủy cảm ơn chưa được bao lâu, tròng mắt lại lén liếc lên.

“Cảnh sát Hạ, trong ví của anh cũng không còn lại mấy tờ nhỉ? Còn chưa đến một...”

“Có phải cậu muốn ăn đòn không hả?” Hạ Diệu phát hỏa.

Vương Trì Thủy cuống quýt xua tay, “Không phải, anh hiểu lầm ý tôi rồi, tôi không định đòi thêm tiền của anh đâu, tôi là liếc thấy ví của anh rất đẹp ấy mà. Hay là tôi trả anh toàn bộ số tiền này, anh tặng tôi cái ví kia nhé, tôi còn có thể giữ nó làm vật kỷ niệm.”

Hạ Diệu âm trầm cười, “Cũng biết nhìn hàng quá ha.”

Cái ví này là của Đậu Điệp tặng cho Hạ Diệu nhân ngày sinh nhật, gộp hết toàn bộ số tiền có trong ví Hạ Diệu lúc này cũng chẳng bằng tiền cái ví.

Vương Trì Thủy phản ứng rất nhanh, thời điểm bàn tay Hạ Diệu quét xuống, cậu ta liền ôm lấy đầu gối thụp xuống.

Hạ Diệu lười giằng co với loại người này, trực tiếp nói thẳng: “Cậu thành thật mà ở trong này đi, tôi về đây.”

“Đợi một chút.” Vương Trì Thủy gọi Hạ Diệu lại.

Hạ Diệu mất kiên nhẫn, “Cậu còn muốn gì nữa? Tôi nói cho cậu biết, tiền chỉ có đến thế thôi, cậu thích thì...”

“Không phải.” Vương Trì Thủy ngắt lời Hạ Diệu, “Tôi đùa giỡn với anh đấy thôi.”

Hạ Diệu thần sắc thoáng đình trệ, không hiểu ý của Vương Trì Thủy.

Vương Trì Thủy rút tiền trong túi ra, nhét lại vào tay Hạ Diệu.

“Cảnh sát Hạ, tôi không thể nhận tiền của anh được, tôi ở trong này rất tốt, chịu đựng thêm bảy tám ngày nữa là được ra ngoài thôi.”

Vương Trì Thủy vừa nói như vậy, Hạ Diệu lại cảm thấy không được tự nhiên.

“Không phải... tôi không có ý gì khác, cậu có thể chờ tới lúc ra ngoài rồi trả lại tiền cho tôi cũng được mà.”

Vương Trì Thủy nói bằng giọng đặc biệt thành thật: “Tôi ra ngoài rồi sẽ không trả lại anh nữa đâu, cảnh sát Hạ, tôi biết rõ bản thân mình là cái phẩm hạnh gì, anh đừng để tôi lừa bịp.”

Hạ Diệu đột nhiên không biết nên nói gì nữa.

Vương Trì Thủy cứng rắn nhét tiền về túi Hạ Diệu.

Hai người lặng yên đối mặt nhìn nhau trong chốc lát, Vương Trì Thủy bỗng nhiên quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, ngữ khí trĩu nặng một cách khó hiểu.

“Tôi thật hi vọng ngày mà mình được thả ra, trời cũng sẽ đổ xuống một trận tuyết lớn.”

Hạ Diệu hỏi: “Tại sao?”

“Không tại sao cả, chỉ là tôi thích nhìn tuyết rơi thôi, tất cả những gì xấu xí đều sẽ bị vùi lấp.”

Thời khắc này, bỗng nhiên Hạ Diệu cảm thấy, có lẽ phía sau Vương Trì Thủy là cả một câu chuyện dài.

* * *

Viên cảnh ngục tiền Hạ Diệu tới cửa, Hạ Diệu vỗ vai gã bảo: “Làm phiền anh rồi.”

“Xem cậu nói gì kia, chỉ cần là cậu có lỗi, tôi nhất định sẽ bao che giúp mà.”

Trên đường trở về, trong đầu Hạ Diệu cứ lớn vồn mãi những lời của Tuyên Đại Vũ.

“Cậu cũng đối tốt với hần đi, cậu cũng đối tốt với hần đi, cậu cũng đối tốt với hần đi...”

Hạ Diệu dừng xe trước một cửa hàng bách hóa, cân nhắc định mua tặng Viên Tung một món quà. Đút tay vào túi áo, định đếm trước xem còn bao nhiêu tiền rồi mới lại quyết định xem nên mua thứ gì.

Kết quả, sờ lần suốt hồi lâu, phát hiện túi áo ngày thường dùng để cất ví hoàn toàn trống rỗng. Lại sờ những túi khác, chỉ có túi áo mà Vương Trì Thủy đem tiền nhét trở về là phòng, còn lại đều trống rỗng.

Hạ Diệu âm thầm có một loại dự cảm chẳng lành, cậu chậm chậm thò tay vào túi áo mà Vương Trì Thủy nhét tiền.

Sau đó, rút ra một tờ báo cũ giảm giá.

Hạ Diệu nhớ lại thời điểm Vương Trì Thủy nhét tiền vào túi áo mình, rồi cả giây phút cảm khái lúc cậu ta quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nháy mắt liên hiểu được tất cả. Hung hăng động nắm đấm lên vô-lăng, phía sau có cả một câu chuyện dài? Mẹ kiếp có cái câu chuyện gì cơ chứ? Chỉ là mình ngu ngốc bị hần lừa gạt đẩy thôi!

Nhìn đồng hồ, thấy còn có chút thời gian, Hạ Diệu liền tăng tốc xe quay ngược trở về.

Viên cảnh ngục đóng cửa chưa được bao lâu, một hồi tiếng gõ cửa gấp gáp lại truyền tới.

“Ai thế?”

“Tôi.”

Viên cảnh ngục ra mở cửa cho Hạ Diệu. Vừa tiến vào, việc đầu tiên mà Hạ Diệu làm chính là mắng chửi Vương Trì Thủy, lời lẽ sắc nhọn, tâm tình kích động, cuối cùng tổng kết lại một câu, “Địch mợ tôi muốn giết hần luôn rồi đây.”

Viên cảnh ngục nghe đến hồ đồ, “Chẳng phải ban nãy cậu còn bảo tôi nhớ bao che cho hần sao?”

“Ban nãy? Ban nãy trong đầu tôi có bọt, bây giờ bị tôi vắt ra cả rồi!”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“ĐM hần trộm tiền của tôi! Ở ngay trong phòng này!” Hạ Diệu rống.

Viên cảnh ngục giật giật khóe miệng vài cái, “Hần chẳng phải là bạn cậu sao? Thế nào lại trộm tiền của cậu?”

Hạ Diệu không cách nào nói rõ cho được, sốt ruột đi hai vòng trong phòng, cuối cùng bảo: “Chỗ này của anh có camera giám sát phải không? Giúp tôi tua ngược về trước một đoạn, chính là lúc tôi nói chuyện riêng với hần trong phòng trực ban ấy.”

Chẳng bao lâu sau, viên cảnh ngục đã chiếu theo yêu cầu của Hạ Diệu, tua lại băng ghi hình của camera cho cậu xem.

Hạ Diệu cùng cảnh ngục chăm chú quan sát màn hình, một lúc sau, cảnh ngục xem tới đoạn Hạ Diệu lấy tiền dúi cho Vương Trì Thủy.

“Ê, chẳng phải là cậu chủ động đưa tiền cho hần sao?”

Hạ Diệu trầm mặt nói: “Anh cứ xem tiếp đi.”

Băng ghi hình tiếp tục chạy về phía sau, cuối cùng tới thời điểm hai người cùng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Hạ Diệu chăm chú hết mức để quan sát, đột nhiên, tay Vương Trì Thủy chớp lên một cái, Hạ Diệu còn chưa kịp phản ứng, tay cậu ta đã lại trở về chỗ cũ.

“Hần là đoạn này rồi.” Hạ Diệu lăm lăm, “Anh tua chậm lại đi.”

Tốc độ băng được tua chậm lại gấp mấy lần, cuối cùng Hạ Diệu cũng nhìn thấy rõ toàn bộ động tác.

Cái này gọi là một phát ăn ngay, thật là lưu loát mà! Thủ pháp đủ liều mạng để so sánh với cả Viên Tung!

Thậm chí Hạ Diệu còn có chút hoài nghi, liệu có phải Vương Trì Thủy với Viên Tung là cùng một thầy mà ra không? Cậu ta đêm đó có phải đã cùng Viên Tung thương lượng trước không? Có phải cậu ta là do Viên Tung cố tình sắp xếp vào cạnh Tuyên Đại Vũ để gây khó dễ cho Tuyên Đại Vũ không?

“Đệch mợ!” Viên cảnh ngục nói, “Loại người này cậu không cần khách khí, chứng cứ vô cùng xác thực luôn, trong ví cậu có tổng cộng bao nhiêu tiền?”

Hạ Diệu ấp úng đáp: “Cộng cả tiền ví chắc khoảng mấy vạn đồng.”

“Dám trộm cả tiền của cảnh sát ngay trong phòng trực ban của trại tạm giam, mẹ nó không muốn sống nữa chẳng! Chốc nữa tôi đem đoạn băng ghi hình này chuyển ra ngoài cho cậu, đủ để phán nó từ tám đến mười năm tù.”

Mấy lời nói của Tuyên Đại Vũ lại bắt đầu lớn vồn bên tai Hạ Diệu, “Nếu nó thực sự bị phán mấy năm tù, tôi biết phải đợi tới bao giờ nó mới ra tù? Nếu nó thực sự bị phán mấy năm tù, tôi biết phải đợi tới bao giờ nó mới ra tù?...”

Hạ Diệu túm tay viên cảnh ngục ngăn lại, đậm nhạt nói: “Việc này anh không cần quan tâm, anh có thể giúp tôi gọi cậu ta ra đây không? Tôi muốn nói chuyện với cậu ta, mấy phút đồng hồ thôi.”

Viên cảnh ngục gật đầu.

Một lát sau, Vương Trì Thủy lại bị cảnh ngục gọi vào phòng trực ban.

Hạ Diệu một quyền khua Vương Trì Thủy vào thẳng góc tường, tay bóp lấy cổ cậu ta, giận điên người quát: “Ví của tôi đâu?”

“Ví của anh?” Vương Trì Thủy cố tình giả ngu, “Ví của anh không tìm thấy? Liệu có phải bị rơi trên đường rồi không? Ban nãy lúc hai ta nói chuyện, tôi thấy ví của anh bị văng một góc ra ngoài. Thôi xong, nhất định là bị rơi rồi, cảnh sát Hạ, anh mau đi tìm đi thôi!” Nói rồi liền dùng sức đẩy ngực Hạ Diệu ra.

Hạ Diệu nghiêng rằng trợn trừng mắt nhìn cậu ta, bảo: “Tôi không cần ví và tiền, cậu trả lại giấy tờ cho tôi.”

“Tôi ngay cả ví của anh cũng không cầm, làm sao mà có giấy tờ của anh được cơ chứ?” Vương Trì Thủy tiếp tục giả ngu.

Thời khắc này, Hạ Diệu cuối cùng cũng thấu hiểu được Tuyên Đại Vũ.

Con hàng này quá là cực phẩm, không phải cực phẩm bình thường. Cậu ta dùng loại kế sách mà người mình miễn đều có thể nhìn ra để đùa giỡn Tuyên Đại Vũ hai lần, nhân tiện đùa giỡn cả cảnh sát hình sự cậu đây một lần. Lúc chưa có bằng chứng thì không tố cáo được cậu ta, bây giờ có bằng chứng rồi lại vẫn không thể tố cáo được cậu ta! Không thể đánh không thể chửi không thể kích động, lại còn phải chiêu đãi ăn ngon uống ngọt!

Hạ Diệu gạt gù, nói một câu phát ra từ tận phế phủ.

“Tôi lạy cậu luôn.”

Nói xong, hung dữ quang mạnh Vương Trì Thủy đi, bước nhanh ra ngoài.

Nhìn thấy viên cảnh ngục đang đứng bên ngoài hút thuốc, Hạ Diệu vô cùng gian nan mà toét miệng cười.

“Tôi với cậu ta đùa giỡn chút thôi, ví tôi cầm lại rồi.”

Viên cảnh ngục đen mặt.

Hạ Diệu lại vỗ vai gã, từ kẽ răng nghiêng ra một câu giao phó.

“Giúp tôi che chở cho cậu ta thật tốt nhé.”

Từ trại tạm giam ra tới cổng lớn, khuôn mặt kia của Hạ Diệu nháy mắt chuyển sang âm trầm tới cực độ. Sau khi lên xe, cậu hung hăng thọc tay vào túi áo, móc ra thẻ ngân hàng, thẻ hội viên, chứng minh thư đã được Vương Trì Thủy trộm nhét vào từ lúc nào, hung dữ hất tung hết cả, văng đầy trong khoang xe.

74. Chương 74 - Vuốt Vuốt Giận, Không Sao Đâu Mà

“Anh, em vừa hạ xuống một quyết định rất gian nan.” Viên Như nói.

Viên Tung lặng lẽ đứng quay lưng về phía Viên Như, ánh mắt nhìn thẳng ra ngoài cửa sổ. Xe của Hạ Diệu đang chạy vào từ cổng chính, tốc độ xe tương đối nhanh, tới bãi đỗ xe thì mạnh mẽ phanh kít lại, thân xe rung lắc kịch liệt. Hạ Diệu từ trong xe bước ra, đẩy một thân khí thể nóng nẩy, rầm một tiếng đóng cửa xe lại.

Viên Như nói tiếp: “Em quyết định, sẽ cho mình thêm một cơ hội nữa.”

Viên Tung thấy Hạ Diệu cất bước đi nhanh về phía phòng huấn luyện, để giày mài cả ra đốm lửa.

“Đương nhiên, để đáp tạ sự quan tâm cùng bảo vệ kiên trì của anh trong suốt thời gian vừa qua, em cũng quyết định tặng cho anh một sự kinh hi.”

Đường nhìn của Viên Tung xuôi từ cửa kính phòng làm việc ra bên ngoài, thấy Hạ Diệu oán hận quẳng balô xuống đất, ngay cả quần áo cũng chẳng thèm thay, cứ thế đi thẳng một mạch về phía bao cát. Sau khi dùng hai tay giữ cho bao cát đứng yên, cậu bắt đầu quyền đâm cước đá với bao cát, xem ra đang rất muốn xả giận.

“Anh, anh thử đoán xem là kinh hi gì nào?”

Viên Tung lập tức mở cửa, đi thẳng về phía Hạ Diệu.

Viên Như bực bội gọi với theo, “Ê, anh có nghe em nói không thế?”

Viên Tung đi đến bên cạnh Hạ Diệu, cũng không nói lời nào, chỉ yên lặng đứng nhìn cậu. Hạ Diệu vẻ mặt âm trầm, một mực quyền đâm cước đá, chẳng buồn liếc nhìn Viên Tung lấy một cái. Sau đấy lại như tâm sinh bất mãn với Viên Tung, nắm đầm dịch chuyển phương hướng, quét bao cát về phía Viên Tung.

Viên Tung dùng tay giữ bao cát lại.

Cuối cùng Hạ Diệu phát cú đâm mạnh một quyền lên bao cát, rồi đặt mông ngồi xuống tấm đệm mềm, thở hồng hộc.

Viên Tung từ trên cao nhìn xuống Hạ Diệu, ngón tay búng búng ót cậu, hỏi: “Đã ghiền chưa?”

“Chưa đã ghiền.” Hạ Diệu trong lòng vẫn rất ghen ghét.

“Đi nào, tôi đưa cậu ra sân tập bắn cho đã ghiền.”

Lúc Viên Tung túm tay Hạ Diệu đi về phía cầu thang, vừa vặn đụng trúng Viên Như cũng đang muốn xuống cầu thang. Viên Như chăm chú nhìn bàn tay đang nắm chặt lấy nhau của hai người, bảo: “Các anh...”

Còn chưa nói xong, Viên Tung với Hạ Diệu đã xoắn bước rời đi.

Viên Như chăm chăm nhìn theo bóng dáng thân mật của hai người, nhin không được nở ra một nụ cười thỏa mãn. Chậc chậc..., trông đúng là rất giống người một nhà, xem ra quyết định này của mình là chính xác.

* * *

Sau một trận tuyết lớn, trường bắn trông càng có vẻ mênh mông tĩnh lặng, mặt tuyết trắng tinh bằng phẳng khiến người ta không nở giẫm chân lên. Mấy tấm bia ngắm đứng trơ trọi giữa nền tuyết, Viên Tung đi tới phủi sạch tuyết bên trên, rồi dán lại mấy tờ giấy ngắm.

Cách đó mấy chục thước, Hạ Diệu khiêng trên vai một cây súng trường, một mắt nhìn vào ống ngắm, điều chỉnh vị trí mấy lần.

Chọn tấm bia thứ sáu, Hạ Diệu xem nó như Vương Trì Thủy hóa thân, bắn đoàn đoàn... liên tiếp mười phát súng. Cảm giác chấn động khi đạn bắn ra khiến ngón tay cậu hơi run lên, nỗi khó chịu trong lòng như vỡ tan ra dưới xung động của viên đạn.

Viên Tung cũng nhấc súng lên, ngắm vào tấm bia thứ hai.

Hạ Diệu nhìn không được liếc nhìn sang bên cạnh, thời khắc Viên Tung cầm súng lúc này là mê người nhất. Loại tư thế cầm súng cực ngẫu nhiên này hoàn toàn không cần phải phô bày, mà là tự kết hợp với trời đông để hiển lộ. Ánh mắt sắc bén, khuôn mặt nhìn nghiêng như đao khắc cùng súng ống lạnh như băng dung hòa thành một thể, có cảm giác khẩu súng trong tay hắn không phải một món công cụ, mà là một người bạn tri kỷ đã đồng hành nhiều năm.

Tốc độ ngắm bia của Viên Tung cực kỳ nhanh, thẳng thắn dứt khoát bắn ra mười phát.

Hạ Diệu lại ngắm vào tấm bia thứ ba, tiếp tục suy tưởng thành Vương Trì Thủy, mười phát súng bắn ra như trút giận, trong lòng bỗng cảm thấy sảng khoái.

Viên Tung cũng bắn theo mười phát súng.

Hai người như thể đang phân cao thấp, tám tấm bia tổng cộng tám mươi phát súng, mỗi người bốn mươi phát. Sau khi bắn xong liền đi tới chỗ dựng bia, tự đếm số phát bắn trúng của mình.

Hạ Diệu đếm trước phần của cậu, tám tấm bia thứ nhất vì bắn quá gấp nên số lượng đạn trúng rất ít, chỉ có ba phát trúng, hơn nữa vị trí đều cách hồng tâm khá xa. Tới tám tấm bia thứ hai thì khá hơn một chút, càng về sau càng tốt, tám tấm bia cuối cùng trúng được bảy phát, hơn nữa có một viên trúng vào hồng tâm.

“Thế nào?” Hạ Diệu nhìn không được vênh mặt lên với Viên Tung.

Viên Tung bày ra vẻ mặt tạm chấp nhận.

Hạ Diệu không phục, “Để tôi xem anh bắn trúng được bao nhiêu phát.”

Viên Tung đang định đi đếm, Hạ Diệu liền gầy hấn ra, bảo, “Để tôi đếm giúp anh.”

Bia thứ nhất chỉ có một vết đạn, ngay vị trí hồng tâm.

Hạ Diệu lập tức lộ ra vẻ mặt khinh bỉ, “Loại trình độ này của anh mà cũng là thiện xạ ấy hả? Một súng này là ăn rùa chứ gì?”

Nói rồi lại chuyển sang tám tấm bia tiếp theo, vẫn chỉ có một vết đạn, Hạ Diệu nhìn không được bắt đầu buồn bực. Tới tám tấm bia thứ ba, thứ tư vẫn như vậy. Hạ Diệu thoáng đình trệ mắt vài giây đồng hồ, nháy mắt liền nhìn ra manh mối. Viên Tung không phải chỉ bắn trúng một phát, mà là phát đầu tiên bắn trúng hồng tâm, chín phát sau đều xuyên qua vết đạn cũ.

Hạ Diệu lập tức bị dọa suýt tè ra quần.

Chấn động qua đi, chính là rỗng giận và gặm gừ như bệnh nhân tâm thần.

Thế méo nào không nhường tôi một chút? Thế méo nào không nhường tôi một chút hả?... Ông đây đến là để tìm kiếm sự an ủi, để tìm sự cân bằng cho cõi lòng, chứ không phải để làm nền cho anh đâu ĐM!!! Hạ Diệu điên cuồng dùng báng súng đánh mấy phát vào lưng Viên Tung, rồi đặt mông ngồi phịch xuống nền đất tuyết, hút thuốc vận khí.

Viên Tung bỏ súng xuống đất, ngồi xếp bằng bên cạnh Hạ Diệu, tay xoa nhẹ mấy giọt mồ hôi sau ót cậu.

“Đại thiếu gia nhà chúng ta hôm nay bị sao vậy?”

Hạ Diệu hung dữ dí đầu thuốc xuống nền đất tuyết, tức giận nói: “Bị người ta lừa.”

Viên Tung hơi nhú mày, “Ai dám lừa cậu?”

“Một thằng nhóc bụi đời.”

Hạ Diệu cuối cùng cũng tóm được một người có thể giải bày tâm sự, liền đem nỗi nghẹn khuất trong lòng đổ ra toàn bộ. Trong lúc kể còn vô số lần giận dữ đá đập nền tuyết, đổ mặt tía tai sa sả với Viên Tung một hồi.

“Anh nói xem, con hàng kia có phải do anh ráp tâm xếp vào bên cạnh Tuyên Đại Vũ để giày vò cậu ta không?”

Viên Tung thấy dáng vẻ uất ức của Hạ Diệu, trong lòng khẳng định rất đau lòng, nhưng đau lòng bao nhiêu cũng không tránh khỏi bất ngờ sinh ra ý ghen tuông, lại là chuyện về Tuyên Đại Vũ. Lặng lặng nghe Hạ Diệu nói xong, hắn mới lãnh đạm mở miệng.

“Tôi không quen Vương Trì Thủy nào hết.”

Hạ Diệu kỳ thực cũng biết Viên Tung không làm ra loại chuyện này đâu, nhưng cứ muốn bới lông tìm vết mà mắng hắn hai câu cơ.

Viên Tung xoa bàn tay lớn lên gò má lạnh băng của Hạ Diệu, ngữ khí ôn hòa, “Thôi được rồi, chuyện có lớn lắm đâu? Có ai mà chưa từng bị lừa? Đàn ông con trai mà, rộng rãi chút đi, có nợ thì ta chờ hắn ra tù rồi lại tính tiếp.”

Hạ Diệu tiếp tục sang sảng, “Đm đều tại anh! Nếu không phải anh quăng cái cục phẩm ấy lên lưng Tuyên Đại Vũ, có thể xảy ra một đồng chuyện bực mình như vậy sao? Anh nói xem, lúc trước chọn người sao anh không chọn lấy một thằng bình thường một chút, lại đi chọn cái thằng hề này hả.”

Viên Tung: “...”

Một lát sau, Hạ Diệu đã tiêu hết hơn nửa cơn giận, trong lòng cũng cảm thấy rất áy náy, lại hạ giọng bảo:

“Kỳ thực cũng không phải tôi giận cậu ta hãm hại tôi, mà là tôi giận chính bản thân mình trí nhớ quá kém. Anh thử nói xem, rõ ràng cậu ta đã lừa Tuyên Đại Vũ đến hai lần, tại sao tôi lại chẳng có chút ý thức phòng bị nào cơ chứ? Tôi đây mấy năm làm cảnh sát hình sự chẳng phải là vứt đi rồi sao? Mẹ kiếp tôi thật đúng là đồ vô dụng!”

Viên Tung chụp bàn tay to lớn lên ót Hạ Diệu, bảo: “Là vì cậu còn nhỏ đấy thôi.”

“Còn nhỏ?” Hạ Diệu làm ra vẻ mặt không thể lý giải nổi, “Tôi đã bằng này tuổi rồi, còn nhỏ?”

Viên Tung lại nói: “Không có gì to tát, cậu ta trộm mắt của cậu bao nhiêu tiền? Tôi đền lại cho cậu.”

“Không phải vấn đề tiền hay không tiền.” Hạ Diệu còn chưa nói ra, số tiền kia là cậu vốn định dùng để mua quà cho Viên Tung.

Viên Tung lặng im một lát, trầm giọng bảo: “Đứng dậy đi đã, đừng ngồi dưới đất nữa, ướt hết quần bây giờ.”

Hạ Diệu vẫn không nhúc nhích.

“Mới này còn bảo mình đã bằng này tuổi rồi, cậu nhìn xem cậu bây giờ...” Viên Tung trừng giận Hạ Diệu, “Có ai lớn rồi mà còn ngồi đất ăn vạ không?”

Nói xong bèn kéo Hạ Diệu đứng dậy, lấy tay phỉ phỉ tuyết trên mông cậu, nhân tiện tép cho một cái, “Cậu thử nhìn xem, quần ướt hết rồi đây này.”

Hạ Diệu đột nhiên ôm choàng lấy cổ Viên Tung, ghé vào tai hắn nhỏ giọng bảo: “Tôi tìm cho anh một cô bạn gái nhé?”

Viên Tung liếc xéo Hạ Diệu, ánh mắt như dao.

Toàn bộ ghen ghét cùng bất mãn trong lòng Hạ Diệu vào giờ khắc này đã hóa thành hư ảo, tâm tình thư thái.

Không biết cậu đã đùa Viên Tung như này bao nhiêu lần rồi, dường như mỗi lần cảm thấy không thoải mái, chỉ cần nói mấy lời này với Viên Tung, nhìn thấy khuôn mặt cứng nhắc của Viên Tung, trong lòng liền có một niềm vui thích vô hạn, chuyện không thoải mái cũng cứ thế trôi đi.

Trên đường về, đột nhiên Viên Tung bảo: “Cậu có từng nghĩ tới hay chưa, có thể Vương Trì Thủy biết cậu và Tuyên Đại Vũ là cùng một phe?”

“Không thể nào.” Hạ Diệu ngữ khí rất quả quyết, “Tôi chưa từng đề cập tới chuyện này, làm sao cậu ta biết được?”

Viên Tung không nói gì thêm.

Hạ Diệu liếc nhìn Viên Tung, bảo: “Anh có thể đổi quần áo đi được không? Ngày nào cũng mặc một bộ này, anh không chán sao?”

“Tôi đổi rồi.” Viên Tung nói, “Cái này tôi mua ba bộ.”

“Thật phục anh.” Hạ Diệu rầy la, “Anh lười đến cỡ nào chứ hả?”

* * *

Mấy ngày sau, tâm tình Hạ Diệu đã tốt hơn chút đỉnh, cậu lại ôm một trái tim mạnh mẽ tới trại tạm giam.

“Mấy hôm nay cậu ta thế nào?” Hạ Diệu hỏi cảnh ngục, “Có phải suốt ngày được ăn ngon mặc đẹp, cuộc sống thoải mái hơn bội phần không?”

Cảnh ngục nói: “Vẫn vậy thôi.”

“Vẫn vậy?”

Cảnh ngục gật đầu, “Tôi chưa từng thấy cậu ta gọi thêm đồ ăn, cũng không tham gia khi đám cùng phòng góp đồ ăn lại với nhau, chưa từng mua quà vật, hút thuốc cũng đi xin xỏ người khác.”

Hạ Diệu có chút khó tin, đã trộm tiền đi rồi, không tiêu thì giữ có tác dụng gì?

“Không tin cậu thử xem camera này.” Cảnh ngục bảo, “Bây giờ đang đúng vào giờ ăn trưa của bọn họ đấy.”

Hạ Diệu xoay chuyển tầm mắt, nhìn về phía màn hình. Ngồi trong góc phòng phía đông nam chính là Vương Trì Thủy, so với lần gặp trước thì trông cậu ta có vẻ gầy hơn chút nữa. Cậu ta một tay cầm bánh bao gặm từng miếng lớn, một tay bưng bát canh cải trắng lên uống. Ăn hết phần của mình còn nhìn chăm chăm phần của người khác, người ta gọi thêm chút đồ xào nên chẳng thèm ăn cái này, Vương Trì Thủy liền trực tiếp bưng về ăn hộ.

Chẳng mấy chốc, hai chiếc bánh bao đã vào bụng, hai chén canh cũng uống hết veo.

Hạ Diệu âm thầm lú lười, tên này rốt cuộc tài nỏ đến cỡ nào vậy trời?

75. Chương 75 - Thật Vừa

Trên đường về nhà, Hạ Diệu tạt qua mấy cửa hàng bách hóa tổng hợp, nhớ tới phong cách ăn mặc ngàn năm không đổi của Viên Tung, đột nhiên lại có một loại xúc động muốn mua tặng hắn một bộ quần áo mới. Nhưng trong tay chẳng còn bao nhiêu tiền, nếu thật sự giao ra thì đến cả sinh hoạt phí tháng này cũng không đủ dùng.

“Cậu cũng đối tốt với hắn đi, cậu cũng đối tốt với hắn đi, cậu cũng đối tốt với hắn đi...”

Tiếng nói của Tuyên Đại Vũ lại vang lên bên tai Hạ Diệu hết như hòa thượng niệm kinh.

Hạ Diệu cắn răng một cái, cuối cùng vẫn cho xe dừng lại trước cửa một bách hóa.

Vào trong cửa hàng, dạo tới dạo lui, phàm là những thứ có thể nhìn được thì đều không mua nổi, mà hễ là những thứ mua được thì về cơ bản đều không thể nhìn nổi. Vất vả lắm mới chọn được một chiếc áo khoác, cảm thấy rất phù hợp với khí chất của Viên Tung. Thử tưởng tượng ra hình ảnh Viên Tung siêu ngẫu mặc chiếc áo khoác này, cầm súng trong tay, cưỡi con xe phân khối lớn, trong lòng Hạ Diệu liền không tránh khỏi ngứa ngáy.

“Cái áo này bao nhiêu?”

“Giảm giá rồi thì là 3699.”

“Đắt thế ư...” Hạ Diệu thoáng lưỡng lự.

Cậu vừa được phát lương cách đây vài ngày, bị Vương Tri Thủy lừa mất hơn ba ngàn, trong túi bây giờ chỉ còn khoảng bốn ngàn. Nếu mua thêm chiếc áo khoác này, tương đương với việc chỉ còn ba trăm đồng tiền sinh hoạt phí.

Nhìn đồng hồ, thấy chỉ còn gần nửa tiếng nữa là phải đi làm, nếu còn loay quanh thêm nữa thì sẽ muộn mất.

Nghiến răng rồi giậm chân một cái, cậu đi ra quầy thu ngân trả tiền.

* * *

Buổi tối, lúc Hạ Diệu tới trường huấn luyện thì đám học viên đều đã ra về, cửa phòng làm việc của Viên Tung đang đóng, bên trong không có ai. Hạ Diệu quanh quẩn trước cửa phòng làm việc của Viên Tung suốt một hồi lâu, trong lòng không khỏi suy nghĩ: nên đưa cho hắn kiểu gì đây?

Đưa trực tiếp? Đây là áo mà người anh em tôi đây thưởng cho anh đấy, nhìn anh ngày nào cũng mặc sáu bộ kia thật là bủn xỉn chết mợ! Không được, Hạ Diệu cảm thấy lúc mình ở trước mặt Viên Tung hoàn toàn không có được khí thế tiêu sái như vậy. Nếu trực tiếp nói là mua cho hắn, không khéo lại khiến Viên Tung nghĩ nhiều cũng nên, như kiểu mình thực sự có ý gì với hắn vậy. Hay là không đưa trực tiếp thì cứ ném vào phòng làm việc đi? Nếu hắn hỏi thì bảo không biết, để hắn tự đi tìm hiểu...

Hạ Diệu hệt như thằng bé lần đầu tiên thổ lộ với bạn gái, nhịp tim đập còn tăng cao vọt.

Đang định đẩy cửa bước vào thì bất chợt thấy phía sau quần bị người túm lại, tiếp đó là một khối tuyết cầu lăn vào quần lót, lạnh đến nỗi Hạ Diệu bật nhảy chơi chơi. Cầm giặc quay lại nhìn Viên Tung trong chốc lát, cậu bỏ áo trong tay xuống, lập tức bỏ nhào về phía hắn.

Viên Tung nhét tuyết cầu vào quần lót Hạ Diệu, Hạ Diệu chỉ cần nhét tay vào áo Viên Tung là đủ. Cậu vừa từ bên ngoài về, tay lạnh băng chưa kịp ấm lại, vừa hay cần một cái “lò sưởi nhân tạo” để truyền nhiệt lượng.

Hạ Diệu phát ra tiếng cười tà ác, hai bàn tay luồn vào từ vạt dưới của áo Viên Tung, trực tiếp chạm lên lồng ngực nóng rực như lửa của hắn.

Oa... thật là ấm áp, Hạ Diệu lộ ra vẻ mặt hưởng thụ.

Nếu đổi thành người khác thì sớm đã phải kêu ngao một tiếng rõ to rồi túm tay cậu hất ra. Nhưng Viên Tung lại chẳng buồn nhú mày, lồng ngực còn đang không ngừng trào ra nhiệt năng, adrenalin nháy mắt tăng vọt.

Hạ Diệu dùng đầu ngón tay lạnh cóng, néo mạnh lấy hai điểm nổi lên trước ngực Viên Tung.

Viên Tung hơi nheo mắt lại, ánh mắt đầy ý vị đàn ông liếc xuống cậu.

Âm u hỏi: “Làm gì đấy?”

Hạ Diệu cười hì hì, không nói gì, lại rút tay ra rồi xoay người đi nhanh vào phòng làm việc.

Viên Tung bước theo sau cậu, trong lòng hừ nói: Cậu cứ đùa nghịch xấu xa đi, sớm muộn gì cũng có ngày trừng trị cậu.

Sau khi tiến vào, chẳng mấy chốc Viên Tung đã phát hiện ra bộ áo mới mà Hạ Diệu ném lên bàn làm việc.

“Áo này ở đâu ra?”

Hạ Diệu thần kinh căng thẳng, đáp: “Cái đó à... tôi mới mua cho chú tôi. Hay là thế này đi, anh thay ông ấy thử trước xem sao, chú tôi cao bằng anh, dáng người cũng gần giống anh.”

Viên Tung vừa vung tay lên liền mặc xong áo.

Hạ Diệu thâm bất ngón tay cái tách trong lòng, yeah! Mặc lên người hiệu quả quá tuyệt vời!

Viên Tung quay người lại, nét hưng phấn trên mặt Hạ Diệu lập tức bị thu hồi, cậu lại bày ra một vẻ mặt sầu lo.

“Không được rồi... Chú tôi mặc khăng định bị chật, vai ông ấy so với anh còn rộng hơn. Anh nhìn xem này, phần vai anh mặc đều bị chật căng, ông ấy càng không thể mặc vừa.”

Viên Tung bảo: “Không chật, rất vừa.”

“Ồ, vậy thì cho anh luôn, đây là hàng giảm giá đặc biệt, người ta không cho trả lại.”

Ánh mắt hàm cười của Viên Tung sâu kín hướng về phía Hạ Diệu, thật không?

Hạ Diệu kiễng mũi chân, quàng cánh tay lên vai Viên Tung, một bộ vẻ mặt rắp tâm chế giễu, “Lần sau muốn thì cứ nói thẳng nha, lại còn ‘rất vừa’, anh cũng có bụng dạ quá đấy!”

Viên Tung rõ ràng bị Hạ Diệu chọc cười.

Hạ Diệu lại bị Viên Tung cười đến phát cáu, đây là... cái tình huống gì chứ?

Viên Tung dùng một tay kéo Hạ Diệu vào lòng, điên cuồng hôn vô số lên má và môi cậu, những nội liễm trầm ổn của người đàn ông hoàn toàn bay biến mất. Mẹ kiếp thật khiến ông đây yêu chết cậu rồi.

“A, a, anh đừng hôn lên mặt!”

“Á á... đừng hôn nữa... Đủ rồi đấy.”

“Mẹ kiếp có phải anh bị lên cơn điên không hả?”

“...”

* * *

Viên Tung đi tắm rửa trước, Hạ Diệu ngồi lục lọi tủ quần áo của Viên Tung, lấy ra một chiếc quần có thể phối với cái áo kia, đưa cho hắn: “Anh mặc cái này luôn đi.”

Một lát sau, cảm thấy tiếng nước đã ngừng, Hạ Diệu đi tới trước cửa.

Viên Tung lần lượt mặc vào quần lót, quần giữ ấm, quần thường và áo lót lông cừu, vừa buộc xong dây quần thì Hạ Diệu đẩy cửa tiến vào, đưa áo khoác cho hắn, “Thử lại lần nữa xem.”

Viên Tung thuận miệng nói: “Lựa thời gian cũng chuẩn thật.”

“Nói thừa, tôi là ai chứ hả? Cảnh sát hình sự mà chút lực quan sát ấy cũng không có được sao?”

Kỳ thực Hạ Diệu là nấp ở sau cửa, nhìn chăm chăm Viên Tung lần lượt mặc từng thứ lên người rồi mới tiến vào.

Đêm nay có thể coi là Hạ Diệu bị gây sức ép đến gần chết. Chẳng phải cậu mua áo khoác cho Viên Tung sao? Thuần túy là mua cho hắn sáu hộp Viagra. Từ lúc chui vào chăn, tay và miệng Viên Tung chưa từng rời khỏi người Hạ Diệu. Chơi hơn ba tiếng đồng hồ, đã bắn hai lần, thất lưng Hạ Diệu mỗi nhử hết cả, miệng Viên Tung vẫn còn ngậm lấy đầu ngực Hạ Diệu không buông.

“Đừng liếm nữa có được không?” Hạ Diệu dùng tay quần lấy đầu Viên Tung, khẽ giọng cầu xin.

Nhiệt khí trong miệng Viên Tung thổi thẳng tới tai Hạ Diệu, hắn trầm giọng nói: “Tôi còn muốn liếm bên dưới của cậu.” Vừa nói vừa dùng bàn tay to lớn bóp nắn phần thịt mềm mại trên bắp đùi Hạ Diệu.

Hạ Diệu vừa nghe được lời này, phần bụng dưới liền bị khơi lên một mảng lửa, có thằng đàn ông nào mà không hướng tới cái chỗ ấy? Lúc này thất lưng cũng hết cả rồi, cánh tay ôm sát lấy cổ Viên Tung, cậu ghé vào tai hắn nói: “Tôi muốn anh quỳ liếm cho tôi.”

Đồng tử Viên Tung một màu đỏ quạch. Quỳ liếm? Tôi muốn anh quỳ liếm! Viên Tung như trừng phạt mà đánh lên hai bắp đùi của Hạ Diệu to gan lớn mật, hung dữ đè nhấn hai bên thất lưng, bày ra một tư thế đáng hổ thẹn, mặt trực tiếp vùi xuống.

“A a a... đừng...”

Đầu lưỡi Viên Tung trượt dọc trên bắp đùi Hạ Diệu, thất lưng Hạ Diệu run rẩy co giật hết như bị dòng điện chạy qua. Khi Viên Tung đã khiêu khích đến cực hạn, dùng miệng bao lấy nơi yếu ớt của Hạ Diệu, Hạ

Diệu liền như bị điện cao thế giật mạnh, hai cánh mông đều xóc nảy lên. Ngón tay túm chặt lấy tóc Viên Tung mà kéo, kịch liệt giãy giụa vụn vụn, đệm giường đều bị mồ hôi trên mông cọ đến ẩm ướt.

Sau khi Viên Tung trần trọng như bảo bối mà phun ra nuốt vào một hồi, đầu lưỡi đánh thẳng xuống dưới, bao lấy hai viên thịt của Hạ Diệu, quai hàm hữu lực ngậm mút gặm cắn. Hạ Diệu hai má đỏ bừng, không ngừng dùng tiếng khóc nức nở để cầu xin tha thứ.

“Ừm... thích quá...”

Đầu lưỡi Viên Tung đảo qua phần xương chậu của Hạ Diệu, đột nhiên dùng tay tách kẽ mông ra.

“Tôi muốn liếm xuống dưới thêm chút nữa.”

Hạ Diệu cứng đờ cả người, bắt đầu liều mạng giãy giụa và ngăn cản, mặt nghẹn đến đỏ bừng.

“Không được! Không được! Cút!”

Viên Tung lại đè lên người Hạ Diệu lần nữa, vừa vờ lộng phần dưới, vừa ghé xuống tai cậu thì thầm.

“Tại sao không được?”

Hạ Diệu vừa đè cổ tay Viên Tung vừa dốc sức ổn định hô hấp, bảo: “Nào có tại sao? ĐM đấy chính là... là biến thái... Anh biết không hả?”

Ngón tay Viên Tung nhịn không được trượt vào kẽ mông gầy lợt, hấn dùng giọng điệu trầm thấp đầy khiêu gợi để nói: “Vừa nãy tôi thấy cả rồi.”

“Thấy rồi thì lại thế nào? ĐM chẳng lẽ anh không có?” Hạ Diệu đỏ rực cả mặt, bảnh xích cổ tay Viên Tung.

Giọng điệu hạ lưu của Viên Tung đã miêu tả rõ cảm thụ thị giác của hắn: “Đặc biệt lẳng lơ.”

“Anh cút... A a...”

Hạ Diệu bị ngượng đến gần chảy cả nước mắt, cảm thấy tay Viên Tung chọc tới một vị trí mẫn cảm nào đó, nháy mắt liền vùng người lên như cá chép đánh vảy, đè phắt Viên Tung xuống dưới thân, bắt đầu gỡ đủ các loại trả thù và chà đạp.

* * *

Ba hôm sau là ngày phóng thích của Vương Trì Thủy, Hạ Diệu qua đón từ sáng sớm.

Vương Trì Thủy đã thay quần áo của mình, vui vẻ ngoảnh mặt về phía Hạ Diệu.

“Cảnh sát Hạ, anh đối với tôi thực sự rất tận tâm, xe đưa xe đón, tôi đến yêu anh mất thôi.”

Hạ Diệu hừ lạnh một tiếng, “Ít lắm lời hôi thối cho tôi nhờ, đi mau lên.”

Lúc tới trước cửa, Hạ Diệu đã sớm liếc thấy chiếc xe của Tuyên Đại Vũ, rồi lại thấy ánh mắt ần ần hưng phấn của Vương Trì Thủy, nhịn không được khẽ ho một tiếng, “Tôi muốn nói cho cậu biết chuyện này, cậu chuẩn bị tâm lý cho tốt đi.”

Vương Trì Thủy vẫn rất sung sướng, “Anh nói đi.”

“Tôi với Tuyên Đại Vũ là anh em tốt, cậu ta là bạn từ nhỏ của tôi.”

“Tôi biết.” Vương Trì Thủy nói.

Hạ Diệu rất bất ngờ, “Làm sao cậu biết?”

Vương Trì Thủy nói: “Lúc anh thẩm vấn tôi ở đồn cảnh sát từng đề cập tới hắn, lúc ấy tôi liền đoán được hai người nhất định có quen biết nhau. Về sau anh lại chủ động cho tôi tiền, tôi liền biết ngay hai người là bạn.”

Hạ Diệu nháy mắt ghen lời.

Đi tới cửa, Vương Trì Thủy đột nhiên vẫy vẫy chiếc ví trong tay với Hạ Diệu, híp mắt cười. “Cảm ơn tiền thuốc men mà anh tài trợ.”

Tâm tình của Hạ Diệu đột nhiên có chút phức tạp.

Vương Trì Thủy vừa nói xong, liền bị ba gã đàn ông xông ra chặn đường, vịn tay áp tải vào xe của Tuyên Đại Vũ, cậu ta chẳng hề chống cự chút nào. Tuyên Đại Vũ ngậm một miếng thuốc, đầu tiên là dùng ánh mắt hung ác để liếc nhìn Vương Trì Thủy, sau đó vui sướng đi về phía Hạ Diệu.

“Cuối cùng cũng để ông đây tóm được nó rồi!”

Hạ Diệu nhắc nhở hắn, “Cảnh cáo chút để cậu ta biết mặt là được rồi, đừng thực sự động tay động chân.”

Tuyên Đại Vũ cười đến đặc biệt hung ác, “Yên tâm đi.”

76. Chương 76 - Giới Thiệu Một Cô Bạn Gái Cho Anh

Thứ bảy, Viên Như đi ăn cơm tối với một cô bạn thân.

Cô tiểu thư này tên là Vương Sương, quê ở tỉnh Chiết Giang, tới Bắc Kinh làm người mẫu. Diện mạo của cô nàng vô cùng xinh đẹp, có nét dịu dàng thanh tú của con gái Giang Nam. Chịu sự đầu độc của Viên Như một thời gian dài, nội tâm lại có cả sự hào phóng bộc trực như nữ hán tử.

“Tại sao tự nhiên cậu lại muốn tìm bạn gái cho anh cậu?” Vương Sương hỏi.

Viên Như nói: “Anh ấy suốt ngày vì chuyện tình cảm của tớ mà bận rộn hao tâm, tớ cũng nên suy nghĩ giúp anh ấy một chút.”

“Bận rộn vì chuyện tình cảm của cậu? Cậu lại bảo anh ấy tìm bạn trai cho cậu à?”

Viên Như lắc đầu, nốc một ngụm rượu để.

“Vẫn là người lúc trước, ba-giây-bắn.”

Vương Sương cả kinh, “Không phải chứ? Cậu muốn hủy hoại hạnh phúc cả đời của mình hay sao?”

Viên Như đỏ mặt nói: “Cậu không hiểu rồi, đây không phải bệnh nan y đâu, hôm qua tớ đã thử tra cứu tìm hiểu, thì ra đàn ông có chứng ngại về chuyện ấy chiếm tới 50% cơ đấy.”

“Vấn đề là... ba giây thì cũng quá ngắn đi!” Vương Sương có vẻ hơi xấu hổ, “Cho dù là một phút thì cũng còn đỡ hơn.”

Viên Như trừng liếc cô nàng một cái, “Cậu chưa từng nghe nói đến kỹ thuật cắt dây thần kinh lưng sao? Chỉ cần cắt xoẹt một phát ở chỗ đấy, bệnh này sẽ được diệt trừ tận gốc ngay.”

Vương Sương xanh và non, “Thế à?”

Viên Như bỏ đũa xuống, thở dài xa xăm.

“Cái quan trọng là tớ cứ nhớ thương anh ta hoài, ở với ai khác cũng không cảm thấy dễ chịu. Cậu biết không, anh ta chủ động tới công ty bảo tiêu của anh tớ để tập luyện đấy. Loại cậu ấm con nhà giàu như anh ta, muốn thuê bao nhiêu bảo tiêu mà chẳng được? Huống chi còn là cảnh sát hình sự, thân thủ vốn đã rất lợi hại rồi, cậu thử nói xem anh ta tới đây tập luyện để làm cái gì?”

Vương Sương đặc biệt phối hợp mà đáp: “Anh ta cũng nhớ thương cậu rồi.”

“Với lại anh tớ đối xử với anh ta đặc biệt tốt, tớ chưa từng thấy anh tớ đối tốt với ai như vậy. Hôm ấy trông thấy anh tớ dắt anh ta đi, hình ảnh đó đặc biệt gây xúc động, hệt như chúng tớ đã ngấm ngấm trở thành người một nhà, chắc chắn anh tớ đã ưng và nhận định cậu em rể này rồi! Mới đầu tớ tưởng Hạ Diệu cùng lắm cũng chỉ kiên trì được mấy tuần lễ, nào ngờ kiên trì tới tận bây giờ, anh tớ thì cứ lặng lẽ mà thay tớ bảo hộ cho anh ta. Tớ xúc động sâu sắc, nên mới làm ra một quyết định rất khó khăn, chính là lại cho Hạ Diệu thêm một cơ hội, cũng để báo đáp phần ân tình này của anh tớ.”

“Anh cậu đúng là rất thương cậu nhỉ.” Vương Sương vô cùng hâm mộ.

Viên Như hiếm có lúc nào để lộ ra vẻ mặt nghiêm túc như thế, “Để nói cậu nghe, toàn bộ đám đàn ông Trung Quốc để cậu tùy chọn, cậu cũng không chọn ra được một người như anh trai tớ đâu. Xuất thân từ bộ đội đặc chủng, đủ chính trực đủ đàn ông, gây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng, đủ quyết đoán đủ trách nhiệm. Tướng mạo thì khỏi phải bàn, hai anh em tớ cùng một mẹ sinh ra, cậu cứ nhìn diện mạo của tớ đây, rồi tự suy ngẫm là biết liền.”

Nói xong lại ghé vào tai Vương Sương: “Quan trọng nhất chính là, về phương diện kia thì số dách luôn. Cái gì mà dùng ngón tay chống đẩy hít đất, một cánh tay kéo xe đi về phía trước, đều làm như chơi vậy á! Bả vai có thể khiêng vạc lớn, chân có thể đá vỡ thiết trụ, thắt lưng có thể kéo xe lửa... Tư thế bá đạo hơn nữa cũng cân được, đảm bảo làm cậu thích đến phát điên!”

“Cậu nhỏ tiếng một chút.” Vương Sương đỏ rần cả mặt.

Viên Như cười hì hì, “Thế nào?”

Vương Sương vừa ăn vừa nói: “Tớ từng thấy anh cậu trên ti vi rồi, đúng là rất ngẫu, nhưng tớ cứ có cảm giác xa cách thế nào ấy, kiểu đàn ông này rất khó khổng chế.”

“Có tính thách thức thì mới có cảm giác thành tựu mà! Nhiều đàn ông dễ khổng chế theo đuổi cậu đến vậy, nhưng sao cậu không ưng ai? Còn chẳng phải bởi vì họ rất tầm thường sao? Như anh tớ đây, rất khó động tâm với ai, nhưng một khi đã động tâm thì tuyệt đối không thay lòng đổi dạ. Thế nên tớ vẫn luôn nói với mọi người là, phụ nữ xinh đẹp đến mấy tớ cũng không ghen tức, chỉ có theo đuổi được anh trai tớ thì mới xứng với thiên tiên, tớ tuyệt đối cung phụng cô ta làm nữ thần của tớ cả đời.”

Vương Sương bị Viên Như chọc cười, bẹo má cô nàng nói: “Coi đồ ngốc nhà cậu kìa!”

Viên Như túm tay Vương Sương, “Cho nên cậu mau mau cố gắng đi! Cậu thử nghĩ mà xem, gả cho anh tớ tốt bao nhiêu, có xe có nhà, cha mẹ thì đều mất cả rồi, lại không phải chịu xích mích với cô em chồng nữa chứ.”

“Được rồi, vậy để tớ thử xem sao, nếu anh ấy không thích thì tớ sẽ rút lui.”

Viên Như gấp cho Vương Sương một miếng thịt dê, Vương Sương ném xong liền trầm trồ gật đầu khen ngợi.

“Hương vị Đông Bắc của món này thật là tuyệt vời.”

“So với anh tớ làm thì còn kém xa!” Viên Như nói, “Để hôm nào rảnh rồi sẽ dẫn cậu tới nhà tớ ăn một bữa.”

Vương Sương vội gật đầu cười.

Ăn cơm xong, Viên Như hẹn Vương Sương ngày mai sẽ dẫn cô nàng đi gặp Viên Tung.

“Cậu đánh tiếng trước với anh cậu chưa?”

Viên Như nói: “Tớ gửi tin nhắn cho anh ấy rồi.”

Vương Sương gật đầu, mang theo trái tim kích động trở về nhà.

* * *

Ngày hôm sau, Viên Tung rời giường từ sáng sớm, việc đầu tiên là bỏ quần áo rụng rơi lả tả khắp giường của Hạ Diệu vào hệ thống sưởi. Sau đó mới đi đánh răng rửa mặt, chuẩn bị bữa sáng, chờ thu dọn xong toàn bộ, lại lấy quần áo của Hạ Diệu ra khỏi máy sưởi, lúc này quần áo đã được hơi đến ấm sức.

“Dậy đi.” Viên Tung búng nhẹ lên gáy Hạ Diệu.

Hạ Diệu chẳng hề động cựa.

Viên Tung nhìn đồng hồ đeo tay, bảo: “Một lát nữa nhân viên vệ sinh sẽ tới quét dọn phòng huấn luyện.”

Hạ Diệu vừa uể oải vừa cúi kính, xoay người một cái.

Viên Tung thấy tóc Hạ Diệu bù dù như tổ quạ, trái tim vô cớ mềm nhũn ra, bàn tay to lớn xoa nhẹ hai cái lên đầu cậu, ngữ khí đùa giỡn bảo: “Diệu bộ đáng khinh... Nếu trong quân đội mà dám ngủ nướng thế này, đánh cậu tím mông rồi.”

Hạ Diệu hoàn toàn không đếm xỉa tới Viên Tung.

Viên Tung lại úp sấp xuống, đầu ghé vào hõm vai Hạ Diệu, ngửi chút hương cơ thể cuối cùng trước khi rời giường của cậu, tay duỗi tới giữa hai chân Hạ Diệu, trầm giọng trêu chọc: “Mau đi dội nước cho cậu em đi này, thử nhìn xem đã cứng thành cái dạng gì rồi.”

Hạ Diệu một giây không động, hai giây không động... Trì hoãn đến giây thứ năm, đột nhiên cự mình vùng dậy, kéo Viên Tung nửa ngã xuống giường, hưởng thụ một trận khoái cảm tập kích thành công vào sáng sớm.

Mặc quần áo xong xuôi, rửa sạch mặt mũi, đang định đi ăn chút gì đó, chợt nghe thấy tiếng Viên Tung ở trong phòng ngủ: “Hạ Diệu, cậu vào đây.”

Hạ Diệu rất ít khi nghe Viên Tung gọi cả tên của mình, thông thường kêu như vậy thì đều không phải việc tốt.

“Chuyện gì?” Hạ Diệu đứng tựa cửa nhìn Viên Tung.

Viên Tung chỉ vào cái chăn mà Hạ Diệu vừa gấp, bảo: “Gấp lại lần nữa.”

“Có cần thiết phải thế không?” Hạ Diệu bực mình.

Viên Tung hất cằm, ngữ khí lạnh lùng cứng rắn, “Tự cậu nhìn xem.”

Hạ Diệu liếc nhìn trên giường, so với khối chăn được Viên Tung gấp vuông vắn góc cạnh, thì chăn của cậu quả thực trông như một đống sh*t. Ở phương diện gấp chăn, Viên Tung có chứng cưỡng ép, chẳng những cưỡng ép bản thân mà còn cưỡng ép người khác, không đạt được mục đích thì không bỏ qua.

Hạ Diệu đối đến còn cào ruột gan, làm biếng tranh luận với hắn, đành đi vào sửa chăn, vừa sửa vừa tức giận sỉ nhục Viên Tung, “Chẳng trách anh không có bạn gái, ai mà thêm chung sống với người như anh chứ?”

Nói xong đột nhiên lại nhớ tới cái gì, híp mắt lộ ra một nụ cười không hảo ý với Viên Tung.

“Tôi giới thiệu cho anh một cô bạn gái nhé?”

Sau khi bắt được một ánh mắt lạnh lùng của Viên Tung, Hạ Diệu hừ cười mỹ mãn, thích chí bỏ đi ăn sáng.

Buổi huấn luyện hôm nay, Viên Tung mặc chiếc áo khoác do Hạ Diệu mua.

Lần đầu tiên mặc loại kiểu dáng và màu sắc này, trông Viên Tung như trẻ ra tới vài tuổi. Đi trên đường khí vũ hiên ngang, tư thế oai hùng phần chần, rước tới không ít ánh mắt đánh giá.

Hạ Diệu liền tìm kiếm cảm giác thỏa mãn từ những ánh mắt này. Đây chính là do tớ lựa chọn đấy! Thế nào? Mê người chứ hả? Đẹp trai chứ hả? Trông mà thèm chứ hả?

Ở đầu cầu thang, Viên Như đang dẫn Vương Sương đi lên.

Wương Sương cứ vuốt ngực thuận khí mãi, “Tớ căng thẳng quá, cậu rút cuộc đã đánh tiếng trước chưa thế?”

“Không vấn đề gì, tớ gửi tin nhắn cho anh rồi mà.” Viên Như an ủi cô nàng.

Wương Sương vẫn chưa yên tâm, “Anh ấy trả lời rồi sao?”

Viên Như đang định nói gì, chợt liếc thấy Viên Tung đứng cách đó không xa, lập tức sáng bừng cả mặt.

“Hey, cậu mau nhìn xem kìa, anh tớ ở ngay bên kia! Ôi chào, thật là hiếm thấy nha, vì gặp cậu mà anh tớ còn thay hẳn một cái áo khoác phong cách thế kia. Tớ nói cậu nghe, anh tớ chưa từng mặc loại quần áo này. Thật đấy, tớ mua cho nhưng anh ấy đều không thích mặc, có thể thấy được anh tớ coi trọng cậu thế nào nha!”

Wương Sương đỏ bừng cả mặt, trái tim cũng vọt tới tận cổ họng, người đàn ông này so với trong tưởng tượng của cô... càng khó có thể chống đỡ.

“Anh!” Viên Như hô lớn một tiếng.

Viên Tung và Hạ Diệu đồng thời quay đầu lại.

Vương Sương cũng liếc thấy Hạ Diệu, lại phạm phải một lần ngẩn ngơ.

“Trời ạ, người này cũng đẹp trai quá, trông anh ta đặc biệt giống một nam minh tinh, gọi là gì ấy nhỉ...”

Viên Như ghé vào tai Vương Sương nói: “Đây chính là anh chàng ba giây kia.”

Vương Sương siết chặt bàn tay thở dài, “Không phải chứ? Cũng quá là phí phạm của giờ mà.”

“Em anh đang gọi anh kia.” Hạ Diệu bảo Viên Tung.

Viên Tung cất bước đi về phía Viên Như và Vương Sương.

Hạ Diệu thì chạy tới cạnh một học viên khác tán gẫu, rất tự giác mà cách xa Viên Như một chút.

Vương Sương vừa thấy Viên Tung đi tới, tay đang kéo Viên Như vô thức nắm lại thật chặt. Viên Tung cách cô càng gần, loại khí thể lạnh lùng nhiếp nhân lại càng cường liệt. Hệt như đang đi về phía cô không phải một người, mà là một cơn bão hoang hung mãnh.

“Anh, đây là Vương Sương mà em đã nói với anh trong tin nhắn hôm qua.”

Nói xong liền đẩy Vương Sương ra trước mặt Viên Tung.

Viên Tung chưa đọc tin nhắn, nhưng xuất phát từ lễ nghĩa, hấn vẫn duỗi tay ra bắt.

Thi Thiên Bư tới tìm Viên Tung, Vương Sương nhân lúc này ghé vào tay Viên Như nói một câu, “Lực tay của anh cậu thật ghê gớm, cả tay tớ đều bị anh ấy bao trọn bên trong, đến giờ ngón tay vẫn còn tê nè.”

Viên Như xoa xoa cho cô nàng, thuận tiện bảo, “Tớ còn có việc, đi trước đây, cậu cố lên nhé!”

“Á, cậu không ở lại với tớ sao?” Vương Sương túm chặt lấy tay Viên Như không buông.

Viên Như gửi cho cô nàng một ánh mắt ra hiệu. Hai người thân cận, tớ một cái bóng đèn ở lại gây trở ngại làm gì? Chưa kể tớ còn có việc của mình phải làm nữa.

Cuối cùng nhắc nhở một câu, “Anh tớ không thích nói chuyện cho lắm, cậu chủ động chút nhé.”

Vương Sương rất không khí lực mà ừm một tiếng.

77. Chương 77 - Tôi Sắp Bị Em Gái Anh Đưa Đến Chết Rồi!

Sau khi Viên Như rời đi, Vương Sương liền cứng rắn ở lại, cặp mắt hoa đào xoay nhìn khắp nơi, thỉnh thoảng lại dùng tay nghịch nghịch tóc. Sau đó Thi Thiên Bư cũng rời đi, chỉ còn lại mỗi cô và Viên Tung, cô càng không biết nên nói gì cho phải.

Viên Tung tưởng Vương Sương là đang chờ Viên Như, bèn gật đầu ra hiệu với một giáo viên đứng cạnh.

Giáo viên lại gần, khách khí nói với Vương Sương: “Mời cô tới phòng tiếp đãi ngồi một chút.”

Lúc này Viên Tung đã xoay người định rời đi.

Vương Sương vội vàng nói: “Không, tôi còn có chuyện muốn nói với thầy... thầy Viên.”

Viên Tung ngừng bước, xoay người lại nhìn cô, mặt vô biểu cảm.

Vương Sương lúng túng bảo, “À thì... tay anh thật là lớn.”

Nói xong xấu hổ cười, kết quả phát hiện Viên Tung vẫn không chút biểu cảm, cả người như một khối băng khắc, ngọn lửa trong trái tim cô nháy mắt cũng bị băng giá dập tắt.

“Chân của anh cũng rất lớn...”

Đừng trách Viên Tung không phản ứng, chính Vương Sương nói xong cũng cảm thấy nhàm chán, mình đang nói cái ngớ ngẩn gì đây? Càng nói không tốt lại càng căng thẳng, càng căng thẳng lại càng không biết nên nói gì cho tốt.

“Vóc dáng cũng rất lớn...”

Viên Tung: “...”

“À thì... chỗ nào của anh cũng lớn.”

Viên Tung: “...”

Vương Sương tự xì một tiếng khinh miệt bản thân trong lòng, phong phạm đại tỷ của cô đâu rồi?

Lần này, Viên Tung chủ động cất tiếng.

“Xin hỏi cô có chuyện gì sao?”

Vương Sương vừa nghe được lời này liền cảm thấy có chút không thích hợp, tôi tới là để cùng anh xem mắt, anh hỏi tôi có chuyện gì? Lễ nào Viên Như chưa truyền đạt đúng chỗ? Hay là anh dùng loại phương thức này để biểu đạt ý cự tuyệt?

“Viên Như chưa nói cho anh biết mục đích đến của tôi ngày hôm nay sao?”

Viên Tung đáp: “Tôi chưa đọc tin nhắn.”

Vương Sương oán thầm: còn nói quần áo đặc biệt vì mình mà thay. Viên Như quả nhiên không đáng tin... Thôi được rồi, tạm thời xem như Viên Tung lơ mơ dự cảm được lần xuất hiện đầu tiên của người phụ nữ trong đời mình, nên mới thay một thân quần áo mới. Nếu đã tới đây rồi, người cũng đã gặp, không nỗ lực một phen chẳng phải rất đáng tiếc sao?

Cảm nhận được ánh mắt Viên Tung vẫn luôn quét về phía hàng ngũ bên kia, để lưu hấn lại thêm một lát, Vương Sương quyết định bắt tay vào việc.

“Chuyện là như vậy, tôi có một người bạn làm bên truyền thông, cậu ấy luôn muốn làm một kế hoạch tuyên truyền cho công ty các anh, không biết anh có cảm thấy hứng thú hay không?”

Viên Tung đáp: “Công ty chúng tôi có bộ phận tuyên truyền, cô có thể liên hệ với người lãnh đạo của bộ phận đó.”

“Tôi chỉ muốn cùng anh thảo luận vấn đề này.” Vương Sương nói.

Viên Tung sắc mặt khế đổi.

Vương Sương vội vàng bồi thêm một câu, “Là bởi vì lần tuyên truyền này của chúng tôi vốn không chỉ định tuyên truyền riêng về công ty các anh, mà còn muốn tuyên truyền về đội ngũ lãnh đạo, bạn tôi hi vọng tôi có thể bàn bạc trước với người đại diện của công ty. Vả lại... chuyên môn của tôi cũng không phải nhân viên quan hệ xã hội, phỏng chừng không thể đàm luận rõ ràng với lãnh đạo của bộ phận tuyên truyền.”

Viên Tung chìa tay ra, hữu lễ dẫn đường cho Vương Sương.

“Vây xin mời.”

Thế là Viên Tung cùng Vương Sương đi xuống phòng hội nghị ở tầng dưới.

Hạ Diệu nhìn như cùng đám học viên tán gẫu rất vui vẻ, kỳ thực ánh mắt vẫn luôn liếc về phía Viên Tung, trong lòng thầm ói, đại mỹ nữ kia là ai thế? Cứ lăm nhăm mãi không thôi. Còn đang nghĩ ngợi, hai người đã sóng vai cùng đi xuống lầu, Hạ Diệu đột nhiên có chút không thoải mái.

“Hey, nghĩ gì đấy?” Viên Như đột nhiên nhảy ra trước mặt Hạ Diệu.

Bốn phía lập tức ồ lên tiếng huýt gió, bình thường chỉ thấy ông anh vợ với cậu em rể ở cạnh nhau, cuối cùng hôm nay chính chủ cũng xuất hiện rồi.

Hạ Diệu hơi lạnh lùng đáp: “Chẳng nghĩ gì cả.”

Viên Như hừ cười một tiếng, “Không nghĩ em sẽ lại tới tìm anh sao?”

“Quả thực không nghĩ.” Hạ Diệu thành thật trả lời, cậu tưởng mình đã vĩnh viễn thoát khỏi ma chú của Viên Như rồi chứ.

Cặp mắt hoa đào của Viên Như lập lòe, “Hôm nay em muốn cho anh một sự kinh hỉ.”

Hạ Diệu trầm nghĩ: vẫn là thôi đi thì hơn, cô cho tôi chỉ toàn kinh, không có hỉ.

“Có điều, sự kinh hỉ này cũng phải trả bằng một cái giá khá đắt.”

Hạ Diệu coi như khách khí mà trả lời một câu, “Tôi phải đi tập luyện rồi.”

Sau đó vòng qua người cô, định trở về hàng ngũ.

“Đừng đi mà!” Viên Như chạy theo túm lấy Hạ Diệu, “Chút giá phải trả ấy so với mấy tháng anh ở đây vất vả kiên trì, hẳn không tính là gì đi?”

Hạ Diệu hoàn toàn không hiểu lối suy nghĩ của Viên Như, việc này thì có quan hệ gì?

Viên Như nháy mắt ra hiệu với mấy tên bảo tiêu đứng cạnh, mấy tên này liền chế trụ Hạ Diệu, khẩu khí nửa thúc giục nửa thương lượng bảo: “Cậu Hạ, cậu đừng cô phụ ý tốt của Viên tiểu thư nhà chúng tôi, cô ấy vì phần đại lễ này mà tốn không ít tâm tư đâu.”

Một mình Hạ Diệu cuối cùng cũng không thể địch lại nhiều người như vậy, huống chi bọn họ đều là nhóm tinh anh đệ nhất của trường huấn luyện, là quân dự bị bảo vệ những lãnh đạo cấp cao.

Mấy tên này kéo Hạ Diệu vào thang máy, sau đó lại ấn cậu vào xe, dưới hoàn cảnh Viên Tung không hay biết gì, áp giải Hạ Diệu rời đi.

Hạ Diệu nheo nheo mắt, mang vẻ mặt đầy mắt kiên nhẫn, nhưng cũng không phát tác. Cậu nghĩ có lẽ Viên Như rảnh việc nên giờ trò dầy thôi, nói không chừng ở đâu đó đã chuẩn bị sẵn một màn hình lớn, bên trên phát từng chi tiết về cậu, chính là loại tình tiết cảm động cầu huyết trong phim kịch dầy mà.

Kết quả, sự “kinh hỉ” này vượt quá xa so với dự liệu của Hạ Diệu. Hạ Diệu bị người dẫn vào một gian phòng khép kín, trong này không có cửa sổ, không có gia cụ, chỉ độc một chiếc giường đơn trải đệm trắng.

Khuôn mặt xinh xắn của Viên Như đỏ bừng, giọng nói dịu dàng hiếm thấy, âm giọng run rẩy không che giấu được sự buồn nôn.

“Đừng ngại ngùng, đây không phải vấn đề của riêng anh, đây là vấn đề mà cả hai chúng ta đều phải đối mặt. Sự nỗ lực của anh trong suốt khoảng thời gian vừa qua em đều nhìn thấy được, em cảm thấy rất có lỗi vì đã vứt bỏ anh. Lần này em nhất định sẽ ở bên ngoài đợi anh, lắng lắng cùng anh vượt qua cửa ải gian nan này.”

Nói xong, Viên Như đi ra ngoài.

Ngay sau đó, hai người mặc áo khoác trắng tiến vào, một người là bác sĩ tâm lý, một người là bác sĩ nam khoa.

Để tránh khỏi xấu hổ, những người Viên Như tìm tới đều là đàn ông.

Hai tên bác sĩ lần lượt giới thiệu bản thân một chút, bác sĩ tâm lý nói rất nhiều lời vô nghĩa, Hạ Diệu càng nghe càng thấy không bình thường. Đợi tới khi bác sĩ nam khoa đi đến nói hết phương pháp chữa bệnh của mình, mặt Hạ Diệu thoát cái liềm tái xanh.

“Chàng trai trẻ, bây giờ tôi sẽ kiểm tra một lượt cho cậu.”

Đại não Hạ Diệu nháy mắt bùng nổ, cậu gầm lên giận dữ, “Mẹ kiếp tôi không có bệnh! Cút ngay cho tôi!”

Bác sĩ tâm lý ở một bên an ủi bác sĩ nam khoa, “Không việc gì đâu, phản ứng bình thường ấy mà.”

Nói xong, bốn tên bảo tiêu liền tiến lên, trực tiếp ấn Hạ Diệu xuống giường, đè giữ cánh tay cùng bắp chân đang vùng vẫy của cậu, không cho cậu động đậy. Hạ Diệu bị bức ép đến tình cảnh này, ngoài kịch liệt giãy giụa ra thì chỉ còn biết chửi bới hai tay bác sĩ.

“Mẹ kiếp các người thử động vào tôi một chút xem!”

Bác sĩ tâm lý ở bên cạnh hảo tâm khuyên giải động viên, “Chữa trị ở đây so với một mình lén lút đi bệnh viện, bị mọi người vây xem thì tốt hơn nhiều mà? Tôi cũng nghe nói đám vệ sĩ nhà cậu có tổ chất nghiệp vụ phi thường ưu việt, từ trước tới nay vẫn luôn kín miệng như bưng, bọn họ...”

“Ông câm miệng cho tôi!” Hạ Diệu rống giận với bác sĩ tâm lý.

Khuyên giải không thành công chỉ có thể ép buộc, quần của Hạ Diệu chẳng mấy chốc đã bị lột xuống, một cái máy không biết là máy gì duỗi tới thăm dò cái ấy của cậu. Dao động rất nhỏ bắt đầu tàn sát bờ bãi quanh nơi riêng tư, bức Hạ Diệu phải giãn dãn hết âm lên không ngớt, chửi bới liên thanh.

“ĐM cút hết cho tôi!”

Có lẽ tiềm năng bùng nổ của con người trong khoảnh khắc cận kề sụp đổ là vô hạn, Hạ Diệu vùng thoát được khỏi sự quản chế của bốn tay tinh anh, xoay người nhảy vọt lên, dựa vào tuyệt chiêu độc môn do Viên Tung đích thân truyền thụ để lấy một địch bốn, cực kỳ vô song.

Sau đó ngay cả quần cũng chẳng kịp kéo, xông về phía cửa như điên.

Cửa kẹt một tiếng bị đẩy ra, một cơn gió lớn tấp thẳng vào mặt.

Bên ngoài có mười mấy gã đàn ông cao lớn thô kệch đang đứng, đều là nhóm đội hữu thân thiết của Hạ Diệu. Bọn họ không biết bên trong xảy ra chuyện gì, chỉ nhất tề dùng ánh mắt bảo vệ chủ nhân để ngó cậu lom lom.

“Cậu Hạ, bọn tôi vì tình yêu của hai người mà xây một lớp thành lũy kiên cố!”

* * *

Lúc Viên Tung trở lại tầng hai của trung tâm huấn luyện, các học viên đã bắt đầu vào bài tập. Viên Tung không nhìn thấy Hạ Diệu, hơn nữa còn phát hiện nhân viên hôm nay thiếu rất nhiều.

Hỏi phó huấn luyện viên: “Sao hôm nay chỉ có từng này người?”

“Bọn họ đều có việc xin nghỉ, nghe nói có một hoạt động đoàn thể quan trọng cần phải tham gia.”

Viên Tung nhíu mày, hoạt động đoàn thể? Sao tôi không biết?

“Hạ Diệu đâu?” Đây mới là vấn đề mà hắn quan tâm.

Phó huấn luyện viên nói: “Hạ Diệu cũng đi theo rồi.”

Viên Tung đưa mắt nhìn xung quanh, phát hiện Viên Như cũng đã biến mất, hỏi phó huấn luyện viên: “Viên Như đi từ bao giờ?”

“Chính là đi cùng bọn Hạ Diệu.”

Viên Tung trong lòng mơ hồ có một loại dự cảm chẳng lành, hắn gọi một cuộc điện thoại cho Viên Như, Viên Như bên kia đang cùng đám học viên cười nói, tiếng ồn ào rất lớn, không nghe thấy tiếng di động kêu.

Viên Tung lại thử gọi cho Hạ Diệu, nhưng phòng Hạ Diệu đang ở không có tín hiệu, di động cứ báo không thể kết nối.

“Địa điểm hoạt động của bọn họ là ở đâu?”

Phó huấn luyện viên có vẻ cũng không rõ lắm, sau đó bèn hỏi một cậu học viên không tham gia, rồi mới thông báo địa chỉ cho Viên Tung.

“Anh ở đây để ý, tôi ra ngoài một chuyến.”

Viên Tung nói xong, mau chóng lái xe rời đi.

Hạ Diệu vào thời khắc này! Cánh tay và cẳng chân đều bị ép buộc trối lại, “hưởng thụ” liệu pháp châm cứu đặc biệt của bác sĩ nam khoa, nói trắng ra là châm kim.

“Thả lỏng chút đi, châm cứu không đau đâu, cậu nhìn xem này, kim châm rất mảnh, đâm vào không có cảm giác gì cả.”

Huyệt vị đầu tiên ở ngón chân, hai cổ chân của Hạ Diệu bị người đề giữ, ngón chân bởi vì khó chịu mà co rút lại còn bị người ta cọ gáy liên tục, ép buộc phải thả lỏng ra. Việc này đối với Hạ Diệu sợ nhột quả thực đúng là một cực hình, ở trước mặt đám ác nhân này lại không thể cười, chỉ có thể cứng rắn nén nhịn, nhịn đến mức đầm đìa mồ hôi.

Kim đầu tiên khó khăn lắm mới cắm lên được, kết quả kim thứ hai còn ở gan bàn chân.

Hạ Diệu quả thực sắp phát điên rồi, trong lòng gào thét như bệnh nhân tâm thần.

Viên Tung kia! ĐM anh mau lặn tới đây cho tôi! Tôi sắp bị em gái anh đùa đến chết rồi!

78. Chương 78 - Chườm Nóng

Lúc Viên Tung đến, Viên Như đang ở trong hành lang tán gẫu rôm rả với đám đội viên.

Một học viên phát hiện ra Viên Tung trước tiên, nụ cười trên mặt lập tức cứng đờ, dùng tay huých huých Viên Như. Âm giọng véo von của Viên Như lập tức im bặt, ánh mắt mọi người đều chuyển từ phía cô nàng về phía Viên Tung, hành lang mới rồi còn huyền ảo âm ỉ lúc này đã rơi vào một mảnh im lặng tử tịch.

Viên Tung mặt không đổi sắc mà quét nhìn bọn họ, lạnh giọng chất vấn: “Ở đây làm gì?”

Cả đám người đang ngồi dưới đất, ngồi chồm hổm, tựa xiêu tựa vẹo... đều tự giác mà đứng thẳng lên tựa lưng vào tường, hai hàng ánh mắt chột dạ khiếp đảm nhìn thẳng vào khuôn mặt thẫm vẩn của Viên Tung.

Đúng lúc này, từ trong phòng loáng thoáng truyền ra một tiếng chửi rửa giận dữ.

Vì điều kiện cách âm tốt, vả lại đám đội viên đều đang rất căng thẳng, nên chẳng người nào nghe ra đó là tiếng của ai. Nhưng Viên Tung thì nghe được rõ ràng minh xác, âm thanh kia khẳng định là tiếng hét của Hạ Diệu.

Viên Tung lập tức đi thẳng tới trước cửa phòng, Viên Như còn định đưa hắc chìa khóa, kết quả Viên Tung đã dùng một cước đá văng cửa. Cánh cửa đập mạnh vào vách tường, rồi lại rầm một tiếng bật ngược trở lại, nắm đấm cửa trực tiếp rơi xuống đất vỡ tan, một vết rạn ngoằn ngoèo hiện ra rõ ràng và dữ tợn trên ván cửa, khiến người ta vô cớ cảm thấy khiếp hãi.

Cảnh tượng trong phòng khiến đồng tử Viên Tung như muốn nứt ra, gân xanh trên trán nổi giãn giật. Mấy tên bảo tiêu đang vây quanh giường đề giữ Hạ Diệu, vừa nhìn thấy Viên Tung, trên mặt bọn họ liền hiện ra nét lo lắng, nhưng vẫn đồng thanh hô một tiếng: “Huấn luyện viên.”

Kết quả, bốn tiếng huấn luyện viên này liền đổi lấy bốn cú đá rắn đanh, bốn cú đá này tuyệt đối không phải trò đùa, nhìn kết cục của cánh cửa ban nãy thì biết. Bốn gã đại hán lù lù bất động, rên cũng không dám rên một tiếng, gắng gượng nín nhịn đến nỗi đầy gân xanh trên cổ, mặt mũi tím ngắt.

Hai tay bác sĩ đều bị dọa đến sợ choáng váng, bác sĩ tâm lý mặt mũi trắng bệnh chuồn ra khỏi cửa. Bác sĩ nam khoa còn cầm trong tay một cây kim châm, tay kia vẫn nắm ngón chân Hạ Diệu chưa kịp buông ra.

Viên Tung túm lấy cổ tay gã, hỏi: “Làm gì hả?”

“Tôi... chữa bệnh...”

Nói xong, trực tiếp bị vặn cổ tay ném ra xa hai thước, lặn xuống đất còn co giật một hồi, cánh tay bị nắm đã hoàn toàn mất đi cảm giác.

Viên Tung trực tiếp dùng tay xé đứt đám băng vải và dây thừng đang trói buộc Hạ Diệu, vốn định công cậu ra, kết quả Hạ Diệu lại lạnh lùng cứng rắn đẩy phắt Viên Tung, xô giày vào rồi giận ngùn ngụt bỏ đi.

Ánh mắt của đám học viên bên ngoài cứ dõi theo Hạ Diệu mãi, tất cả đều mang một vẻ mặt mơ hồ, rốt cuộc đây là xảy ra chuyện gì?

Viên Tung bước ra liền rống một tiếng: “Tất cả rút về hết cho tôi!”

Đám đội viên mới vừa rồi còn phất cờ cổ động, hò hét đồng tâm hiệp lực, bây giờ đã xám xịt cả lũ, nép vào vách tường lùi đi.

Viên Tung túm giắt lấy Viên Như, đôi mắt đỏ sậm trừng nhìn cô nàng.

“Rốt cuộc em làm gì hả?”

Viên Như lúc này cũng mơ hồ rồi, lúng túng bảo: “Chữa bệnh cho anh ấy mà.”

“Cậu ta thì có bệnh gì hả?” Viên Tung gầm lên.

Viên Như đã rất lâu rồi không bị Viên Tung giáo huấn như vậy, trong lòng bỗng cảm thấy ủy khuất.

“Anh hung dữ với em làm gì? Em cũng là vì muốn tốt cho anh ấy thôi! Loại bệnh này cứ kéo dài mãi cũng không phải biện pháp, so với việc để anh ấy suốt ngày khổ luyện cường thân kiện thể, còn chẳng bằng dùng thuốc chữa trị đi.”

Viên Tung lập tức hiểu ra mọi chuyện, trước đây Viên Như đã từng nhắc tới chuyện này với hắn, nhưng lúc ấy hắn cũng không để trong lòng. Vốn tưởng Viên Như cứ thế quên đi, nào ngờ lại xảy ra chuyện thế này.

“Vậy em gọi theo nhiều người như thế là có ý gì?” Viên Tung một bộ vẻ mặt chỉ hận không thể lột da Viên Như, “Em bảo cậu ta sau này phải sống thế nào trong đội?”

“Bọn họ có biết em mang Hạ Diệu tới đây làm gì đâu!!” Viên Như nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, “Anh tưởng em bị ngu à? Em có thể đem chuyện bệnh tật này đi nói khắp nơi được sao?”

“Cậu ta thì có bệnh tật gì hả?” Viên Tung lại dùng khẩu khí như chém đinh chặt sắt để cảnh cáo Viên Như, “Anh nói cho em biết, cậu ta chẳng có bệnh tật gì hết!”

Viên Như không phục, “Làm sao anh biết anh ta không có bệnh?”

Viên Tung hít sâu một hơi, chỉ vào bốn tên bảo tiêu trong phòng, bảo: “Mấy người đem nó về tự kiểm điểm, một tuần không cho ra ngoài, trông chừng thật kỹ cho tôi!”

Sau một tiếng “Vâng” đồng thanh, Viên Tung cất bước rời đi, chẳng buồn đếm xỉa đến tiếng kêu gào ầm ĩ của Viên Như đằng sau.

Tất cả đám học viên “tham gia hoạt động” khi trở về công ty đều bị phạt nặng.

* * *

Buổi tối, Viên Tung làm cho Hạ Diệu một bàn đồ ăn ngon thật lớn, nhưng vẫn không thể xoa dịu trái tim bị tổn thương của cậu. Hạ Diệu ăn xong vẫn phần nộ bất bình mà sa sả.

“Anh thử nói xem sau này tôi còn biết sống ở đây kiểu gì?”

Viên Tung đáp: “Không sao, bọn họ không hiểu rõ tình huống, cũng chỉ là tới để xem náo nhiệt thôi.”

“Loại tình huống ấy còn cần phải hiểu nữa sao? Tôi một thằng đàn ông tự nhiên bị bắt nhốt vào một căn phòng thần bí, sau đó lại có hai tay bác sĩ tiến vào, người sáng suốt đều có thể nhìn ra là chuyện gì chứ?”

Viên Tung kéo Hạ Diệu vào lòng, tay chen vào giữa hai chân cậu, trầm giọng dỗ dành: “Củ cải của chúng ta trông tốt thế này, ai dám nói?”

Hạ Diệu hừ lạnh một tiếng, không nói gì nữa.

Một lúc sau, Hạ Diệu đột nhiên nhúu mày, phát ra tiếng hít thở khó chịu, sau đó túm lấy Viên Tung bảo: “Ê, sao tôi cứ cảm thấy lòng bàn chân mình có chút ngứa?”

“Có phải bị mẫn cảm với mùi kim không?” Viên Tung có chút lo lắng.

Hạ Diệu cười tắt ra, nhìn thấy chỗ bị châm có chút sưng đỏ, dùng tay gãi gãi một chút, cảm thấy vẫn có chút ngứa.

Viên Tung túm tay cậu lại, bảo: “Đừng gãi loạn, tôi xoa cho cậu.”

Nói xong, Viên Tung liền đứng dậy đi đun một bình nước nóng, rót vào chậu, chỉ đổ vào một xú nước lạnh. Sau đó lấy ra một chiếc khăn mặt sạch, nhúng vào chậu nước nóng, vắt khô rồi túm cổ chân Hạ Diệu kéo lại gần.

“Không cần, tôi tự làm được rồi.” Hạ Diệu duỗi tay ra định cầm lấy khăn mặt.

Viên Tung dùng cánh tay và khuỷu tay giữ tay cậu lại, ngữ khí cứng rắn bảo: “Đừng đụng vào, bỏng cậu.”

Hạ Diệu đang định bảo chẳng phải anh cũng dùng tay cầm đó sao? Kết quả một luồng hơi nóng đột nhiên ụp thẳng vào gan bàn chân, hơi nước bốc lên từ kẽ ngón chân. Nóng đến nỗi cậu phải ngoao ngoao kêu lớn, vội vàng dùng tay túm lấy cổ tay Viên Tung.

“Đừng đừng đừng, bỏng mất.”

“Chính là phải nóng mới có hiệu quả.” Viên Tung nói, “Chịu đựng một chút.”

Kết quả, Hạ Diệu vừa mới kịp hoàn hồn, Viên Tung lại thả khăn bông vào nước rồi vắt khô, nhanh chóng áp lên. Hạ Diệu lại kêu gào một trận, theo bản năng dùng tay đẩy cổ tay Viên Tung ra.

Viên Tung ghì thật chặt, cho dù Hạ Diệu có kêu gào thế nào cũng vẫn kiên quyết đắp lên.

Hạ Diệu nhìn tay Viên Tung ngâm vào nước nóng, sau khi vắt khô còn bốc lên hơi nước từ những kẽ ngón tay, cổ họng bỗng nhiên tắc nghẹn một hồi, lúc lâu sau mới mở miệng hỏi: “Bỏng tay không?”

“Trên tay tôi đều là da chết, không quá mẫn cảm với nhiệt độ.” Viên Tung nói xong lại đem khăn vừa được vắt khô đắp vào bàn chân Hạ Diệu.

Hạ Diệu hít mạnh một hơi, lúc sau mới hoãn được khí, cảm phẫn nói: “ĐM còn dám kêu là thầy thuốc Đông y? Tôi thấy rõ ràng là một lũ giang hồ bịp bợm!”

Viên Tung không nói gì.

Hạ Diệu lại bảo: “Tôi bây giờ hối hận đến bầm gan tím ruột rồi đây. Anh thử nói xem, lúc trước sao tôi lại đi bịa cái nguy trang ấy làm gì cơ chứ? Chẳng phải tự chuốc lấy phiền phức vào mình hay sao? Tôi cứ tưởng em gái anh có thể hiểu được ý tôi, nào ngờ cô ta còn xem là thật... Á... nóng...”

Lại tiếp tục nói: “Tôi thực buồn bực, lúc trước anh là vì một cô em gái thiếu tâm nhãn như vậy mà dứt khoát xuất ngũ sao?”

Viên Tung tránh đi vấn đề này, hắt hắt cằm, hỏi: “Có khá hơn chút nào không?”

Hạ Diệu thử cảm nhận một chút, có vẻ không ngứa nữa.

Viên Tung bưng chậu định đi, Hạ Diệu đột nhiên bảo: “Đưa khăn trên tay anh cho tôi mượn một chút.”

Viên Tung đưa khăn cho Hạ Diệu.

Hạ Diệu cười ranh mãnh, trực tiếp đem khăn ủ chân chụp lên mặt Viên Tung. Viên Tung chậm rãi kéo khăn xuống, tựa giận phi giận mà nhìn chằm chằm Hạ Diệu hồi lâu, đúng vào khoảnh khắc Hạ Diệu định bỏ trốn, liền chồm mạnh lên đẩy cậu ngã xuống giường.

“Đừng nháo, đừng nháo, đợi chút đã nào...”

Hạ Diệu rút ra một chiếc khăn ẩm từ ngăn kéo tủ bên cạnh, chậm chậm lau mặt cho Viên Tung. Từ cái trán vuông vức đến mi cốt lạnh ngạnh, rồi tới phần cằm nhọn, cả khuôn mặt như đẻo gọt phân minh được bàn tay Hạ Diệu cẩn thận phác họa lại một lần.

Viên Tung nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Hạ Diệu, nhớ tới lúc cậu bị người ta điên cuồng trói trên giường, trong lòng liền co rút một trận đau đớn. Hắn để lại cổ tay Hạ Diệu, vùi đầu xuống hung hăng hôn.

* * *

Ngày hôm sau, Hạ Diệu tan làm lại tới công ty Viên Tung như thường lệ.

Đám học viên vừa tan, tốp năm tốp ba ra khỏi trường huấn luyện. Mọi người cứ như chưa từng xảy ra chuyện gì, tiếp tục đánh tiếng chào hỏi với Hạ Diệu. Hạ Diệu cũng xuất ra phong độ mà đấng nam nhi nên có, cần đáp lời liền đáp lời, thích đùa liền đùa, hoàn toàn không để bụng.

Vương Sương tới sớm hơn Hạ Diệu một chút, lúc này đang ở trong văn phòng Viên Tung cầu tình thay cho Viên Như.

Hạ Diệu tới cửa phòng làm việc, cách một tấm thủy tinh nhìn thấy Vương Sương, trong lòng không khỏi thầm nghĩ: Cô ta lại tới đây làm gì?

“Cô nàng kia trông thế nào?” Đột nhiên một cậu học viên cất tiếng hỏi.

Hạ Diệu sững sốt trong chốc lát, đáp: “Rất được, trông xinh xắn dễ thương.”

Học viên kia cười khà khà, “Chính là bạn gái mà chúng ta giới thiệu cho Viên tổng đấy.”

Cơ mặt Hạ Diệu nháy mắt chết cứng.

“Bạn gái? Ai nói cho cậu biết?”

Cậu học viên kia sững sốt, “Thì ra cậu chưa biết gì sao? Đây chính là cô bạn gái do em của Viên tổng, cũng chính là... của cậu... haha, tôi không nói rõ đâu, giới thiệu cho hấn đấy. Hôm nay đã đến đây hai chuyến rồi, tôi thấy hai người bọn họ tán gẫu rất hợp.”

Hạ Diệu âm thầm cười lạnh một trận. Khá lắm, ấy thế nhưng thực sự tìm tới một cô.

79. Chương 79 - Cậu Cứ Tha Hồ Mà Ghen Đi

“Kỳ thực Viên Như cũng chỉ có ý tốt, sở dĩ cậu ấy gọi nhiều người đến vậy là vì xuất phát từ một loại ý thức muốn bảo vệ Hạ Diệu thôi. Chứ không phải có ý muốn gây rắc rối cho anh đâu, anh đừng giận cậu ấy nữa.”

Vương Sương dịu dàng khuyên nhủ Viên Tung.

Viên Tung mặt không biểu cảm nói: “Việc này gây ảnh hưởng quá không tốt, nó nhất định phải chịu trách nhiệm.”

“Nhưng em cảm thấy anh trừng phạt cậu ấy có hơi nặng quá.” Giọng điệu Vương Sương rất đau lòng, “Anh cũng biết tính tình của cậu ấy rồi đấy, hoàn toàn là một người không thể ngồi yên, thà anh đánh mắng cậu ấy còn hơn là giam giữ.”

Viên Tung ngữ khí không đổi, “Để nó thu liễm lại một chút cũng tốt.”

“Nhưng mà...”

“Được rồi, việc này cứ quyết vậy đi.” Viên Tung trực tiếp ngắt lời Vương Sương, “Nếu không có việc gì khác, mời em cứ tự nhiên.”

Vương Sương cũng không đánh mất nhuệ khí, Viên Tung có đồng ý thả người hay không đối với cô mà nói đều như nhau. Đồng ý thì chứng minh cô có mị lực, không đồng ý cũng không sao, vừa hay có thể mượn cơ hội này để giao lưu nhiều hơn một chút.

Hạ Diệu ở bên ngoài nhìn như đang thoải mái tản bộ, cửa phòng làm việc đột nhiên vang lên tiếng động, Vương Sương bước ra trước.

Cô đứng ở cửa, khuôn mặt mang theo nụ cười chào tạm biệt Viên Tung.

“Vậy em về trước đây.”

Kỳ thực chỉ là lời nói hình thức, nhưng nghe vào tai Hạ Diệu lại không đơn giản như vậy.

Ánh mắt Vương Sương vừa rời khỏi mặt Viên Tung, liền nhìn thấy Hạ Diệu đang đứng cách đó không xa.

Hữu lễ mỉm cười với cậu một cái.

Hạ Diệu chữi thâm trong lòng: cười cái mọe cô! Đồ phóng đảng... Nhưng trên mặt lại cũng nhếch nhếch khóe miệng với cô.

Viên Tung đi tới rất nhanh, hỏi Hạ Diệu: “Đến đây từ bao giờ? Sao không vào?”

Hạ Diệu trong lòng tức giận. Giả vờ giả vịt cái gì chứ! Chẳng lẽ cách có tấm cửa kính mà anh cũng không nhìn ra bên ngoài được sao? Anh nhìn chăm chăm cô ta quá nhập thần hay giả vờ không phát hiện ra tôi?

Nhưng dần ông đều rất sĩ diện, Hạ Diệu không muốn thể hiện ra sự ghen tuông trong lòng, dù sao thì cậu cũng chưa từng chính miệng thừa nhận thích Viên Tung.

Vì thế, sau vài giây âm trầm mặt mũi, Hạ Diệu lại thần tốc thay đổi thái độ, lộ ra nụ cười trêu chọc nghiêng ngẫm. Thậm chí còn dùng cánh tay ôm lấy cổ Viên Tung, ghé vào tai hắn, dùng ngữ khí của anh em mà trêu chọc: “Tôi nào dám tiến vào làm chậm trễ chuyện tốt của anh?”

Viên Tung khẩu khí lạnh nhạt: “Chỉ là một người bạn của Viên Như.”

“Đừng làm trò! Là một người đàn ông thì cứ thẳng thắn thừa nhận đi, sợ cái gì chứ? Hơn nữa đây là chuyện cực tốt mà! Chẳng phải tôi vẫn luôn nói muốn giới thiệu cho anh một cô bạn gái đấy sao? Bây giờ thì vừa hay rồi, có người thay tôi hao phần tâm này. Mặc dù em gái anh hoàn toàn chẳng có chút nào khiến người ta muốn nhìn thấy, nhưng việc này thì lại làm rất hợp ý tôi! Phải không?”

Cậu vừa cười vừa dấm thùm thụp vào ngực Viên Tung.

Viên Tung cũng không so đo với cậu, trực tiếp hỏi: “Buổi tối muốn ăn gì?”

Hạ Diệu khoát tay thật mạnh, “Hôm nay tâm tình tôi đặc biệt tốt, gì cũng muốn ăn, làm thêm mấy món đi.”

Lúc Viên Tung làm cơm, Hạ Diệu liền nghịch di động của hắn, đột nhiên có một tin nhắn gửi tới. Hạ Diệu vừa thấy là dãy số lạ, bèn mở ra xem ngay, nội dung tin nhắn là: “Em Vương Sương nè, đây là số điện thoại của em, xin anh hãy lưu lại!”

Hạ Diệu vốn không biết Vương Sương chính là bạn thân của Viên Như, đang buồn bực, lại liếc thấy tin nhắn tới qua Viên Như gửi tới: “Anh, giới thiệu cho anh một cô bạn gái, cô ấy tên Vương Sương, là một người mẫu, ngày mai em sẽ dẫn cô ấy tới gặp anh.”

Hạ Diệu hít vào một hơi thật sâu, nhân lúc Viên Tung không ở đây, dùng nắm đấm hung hăng nện thùm thụp xuống gối mười mấy cái. Mẹ kiếp! Còn giả vờ không biết? Còn nói chỉ là một người bạn của Viên Như? Rõ ràng đã đánh tiếng trước rồi!

Lão già dối trá!

Trong lòng đang rửa thắm, điện thoại của Vương Sương đột nhiên lại đánh tới.

Hạ Diệu có trí nhớ cực kỳ tốt, đặc biệt là những thứ mà mình không muốn thấy, vừa nhìn dãy số này liền biết ngay là của người vừa gửi tin nhắn đến, liền trực tiếp đem di động vào phòng bếp.

“Ê, điện thoại của anh.”

Viên Tung nhận lấy.

“À... em là Vương Sương, em muốn cùng anh trao đổi về việc tuyên truyền cho công ty...”

Vì tiếng xào nấu rất ồn, lại là đàm chuyện công việc, nên Viên Tung bèn đẩy nắp nồi canh lại, giảm nhỏ lửa, đi ra ngoài nói chuyện điện thoại.

Hạ Diệu oán thăm: Nói cái gì xấu xa bẩn thỉu? Lại còn phải trốn tránh tôi...

Quay lại nhìn nồi canh đang sôi ùng ục, cậu nhấc vung nồi lên, một mùi thơm lừng xông vào mũi. Hạ Diệu phải hạ quyết tâm thật lớn mới đành lòng bỏ thêm một thìa muối vào nồi.

Viên Tung nghe điện thoại xong, quay về mở vung nồi ra. Một người đầu bếp chân chính căn bản không cần phải nêm, chỉ cần ngửi một chút là biết ngay đồ ăn mặn hay nhạt.

Liếc mắt ra bên ngoài, khoe miệng Viên Tung hiện lên một tia tiểu ý, thằng nhóc nghịch ngợm này...

Thế là Viên Tung đành đổ canh đi, nêm nêm lại một lần nữa, nấu lại một nồi canh thật ngon.

Lúc ăn cơm, Hạ Diệu chưa nêm thử miếng canh nào đã cau mày oán trách.

“Sao canh này anh nấu mặn vậy?”

Viên Tung chẳng nói chẳng rằng, trực tiếp múc một chén uống hết.

Hạ Diệu khiêu khích châm chọc, “Đệt, anh không sợ mặn hỏng cổ ha!”

Viên Tung nhin không được khẽ mỉm cười.

“Đù má anh còn cười!” Một bụng hỏa khí nín nghẹn của Hạ Diệu cuối cùng cũng phun ra, “Lúc nấu cơm không tập trung mà nấu cho tốt đi, lại còn nghe điện thoại! Làm ra cái món này gọi là món gì? Có thể uống được sao?”

Nói xong liền múc một thìa bỏ vào miệng, vốn định làm ra vẻ bị mặn đến nói không nên lời, kết quả vừa nêm lại không thấy mặn, nêm thêm thìa nữa vẫn không thấy mặn. Vén mí mắt lên liếc thấy Viên Tung đang nhìn mình chăm chú, Hạ Diệu liền có chút bực dọc không thể kìm nén, lập tức quăng lại cái thìa vào nồi.

“Toàn vị chấy khét!”

* * *

Buổi tối tắm rửa xong chui vào chăn, tâm tình Hạ Diệu vừa thông thuận được một chút, di động của Viên Tung lại vang lên.

Tiện tay quờ lên xem thử, lại là Vương Sương gọi đến, trong lòng rất khó chịu nha, có thôi đi không hả?

Nhưng lúc đưa cho Viên Tung, cậu vẫn rất thoải mái, “Này, điện thoại của chị nhà anh đấy.”

Viên Tung vừa nghe điện thoại vừa thuận tay thu dọn phòng. Bình thường chỉ cần Hạ Diệu tiến vào ổ chăn rồi, ai cũng dừng hòng lờ được cậu ra. Hôm nay lại không biết thế nào, đột nhiên từ trong chăn chui ra, sầm mặt bĩu môi, ở trong phòng đi tới đi lui, lúc thì nghịch cái này cái kia, khi thì gầy cái này cái nọ. Được một lúc lại trở về giường, không ngừng lăn qua lăn lại, ra sức tìm kiếm cảm giác tồn tại. Sự thực chứng minh, bĩu môi không phải độc quyền của riêng phụ nữ, thằng nhóc to cao tới một thước tám mấy mà bĩu môi lên thì cũng có thể moe chết chúng sinh.

Viên Tung đã định cúp máy từ lâu rồi, nhưng thấy Hạ Diệu để lộ ra vẻ mặt này, trong lòng hoàn toàn không chống đỡ được. Vốn hần đường đường một đấng nam nhi ba mươi tuổi rất khinh thường dùng chiêu này để bắt nạt người ta, nhưng lại không nỡ dập máy, còn muốn nhìn thêm một lúc nữa, nhìn bao nhiêu cũng không thấy đủ, trái tim rắn rỏi của người đàn ông sắt đá quả thực đã hóa thành một bãi bùn.

Cuối cùng cũng cúp điện thoại, Viên Tung ném di động lên bàn làm việc, trực tiếp chui vào ổ chăn xử lý thằng nhóc khiến hần yêu thích đến tận cốt tủy kia.

“Hey, tôi bảo, anh kiểm chế chút đi chứ!” Hạ Diệu thay đổi một vẻ mặt khác, “Người ta đại cô nương nhớ thương anh như thế, anh còn xà nẹo với một thằng con trai như tôi làm gì?”

Vật cứng của Viên Tung dùng sức động một cái lên mông Hạ Diệu, hần nói bằng giọng đùa cợt: “Cậu đều đã chui vào ổ chăn của tôi rồi, tôi không hầu hạ cậu mà thích hợp sao?”

Hạ Diệu bị động đến tê như cả mông, nghiêng răng lè nhèo với Viên Tung, “Mợ, ai cần anh hầu hạ? Cút đến với chị gái xênh kia đi!”

Nói thì nói như vậy, nhưng cánh tay lại còng cứng ngắc trên cổ Viên Tung.

Hai người kích tình một trận triền miên, đột nhiên di động lại vang lên.

Hạ Diệu rống giận một tiếng dưới đáy lòng: Con mẹ lẳng lơ kia, mi còn chưa chịu để yên hả?

Viên Tung trực tiếp tắt điện thoại.

Hạ Diệu trong lòng rõ ràng thích cực kỳ, nhưng vẫn không quên giả vờ giả vệt một phen.

“Tắt máy làm gì? Ngộ nhỡ là chị nhà anh gọi tới, muốn nói chúc anh ngủ ngon, moah moah thì sao?”

Con người đen láy của Viên Tung chăm chú nhìn Hạ Diệu, hỏi: “Muốn nói cái gì?”

“Ngủ ngon, moah moah.”

“Hai chữ sau.”

“Moah moah.”

Viên Tung cười lưu manh, trực tiếp hôn xuống.

Hạ Diệu lúc này mới kịp phản ứng, đệt, cái này mà anh cũng chiếm tiện nghi cho được? Có chút tiền đồ nào không hả?

Hôn một trận xong, Viên Tung mới ngừng lại, bàn tay to lớn phủ lên ót Hạ Diệu, nói: “Kỳ thực cô ấy chỉ là muốn thả Viên Như ra, lẳng nhăng suốt cả ngày hôm nay đều là vì chuyện này.”

Hạ Diệu âm thầm cân nhắc, nếu Viên Tung không thả Viên Như, chỉ e Vương Sương sẽ nhân cơ hội này để tiếp cận với Viên Tung suốt. Nếu bảo Viên Tung thả Viên Như ra, chẳng những có thể bóp chết cái cơ này của cô ả, mà còn có thể tỏ ra mình là người khoan dung độ lượng.

Thế là, Hạ Diệu bèn bảo: “Anh thả cô ta ra đi.”

Viên Tung ngữ khí đặc biệt kiên quyết: “Nó làm ra loại chuyện này, tôi có thể dễ dàng thả vậy sao?”

Hạ Diệu lòng ôm tư tâm, lại đánh chiêu bài chí công vô tư, nói: “Nếu là người khác cầu xin thì thôi chẳng tính, nhưng đây lại là thiện ý của cô nương nhà người ta. Đừng vì chuyện của tôi mà làm hỏng việc tốt của hai người. Vì hạnh phúc cả đời của người anh em, tôi quyết định hi sinh một lần, ngày mai thả Viên Như ra đi.”

Viên Tung trầm mặc.

Hạ Diệu ra đòn sát thủ, “Anh không thả cô ta, từ nay về sau tôi chẳng thèm để ý đến anh nữa.”

“Ngày mai rồi nói.”

* * *

Sáng sớm hôm sau, Hạ Diệu liền nhận được điện thoại của Viên Như, biết cô nàng đã được Viên Tung phóng thích. Thế nhưng buổi tối hết giờ làm, cậu qua chỗ Viên Tung, lại thấy Vương Sương tới nữa, cô ả còn chẳng đi cùng với Viên Như, vẫn trò chuyện riêng với Viên Tung trong phòng làm việc.

Cô ả này định làm gì đây?

Lần này Hạ Diệu không đứng đợi bên ngoài mà trực tiếp đẩy cửa tiến vào.

Viên Tung và Vương Sương đồng thời quay đầu nhìn cậu, Vương Sương mỉm cười với Hạ Diệu.

Hạ Diệu khoát tay thật mạnh, nói giọng sáng khoái.

“Hai người cứ nói chuyện của mình đi, tôi ở đây lên mạng một chút.”

80. Chương 80 - Tu Thân Dưỡng Tính

Vương Sương tiếp tục nói với Viên Tung.

“Đây là một kiểu chương trình hồ sơ thương nghiệp, mặc dù không phải chương trình minh tinh, nhưng cũng nhận được sự quan tâm rất lớn từ phía khán giả. Đặc biệt là danh tiếng trong giới thương nghiệp thì rất tốt, rất nhiều doanh nghiệp nổi tiếng từng lên sóng ở chương trình này, có thể xem là một bằng chứng về địa vị thương nghiệp quyền uy. Đây là một phần giới thiệu về chuyên mục của bọn họ, anh có thể xem thử.”

Vương Sương đưa cho Viên Tung một phần tài liệu.

Hạ Diệu đột nhiên ở bên cạnh lên tiếng, “Cũng cho tôi xem thử đi.”

Có người hưởng ứng đương nhiên Vương Sương rất cao hứng, tài liệu chuẩn bị rất đầy đủ, liền cười đưa cho Hạ Diệu một bản.

Hạ Diệu cầm lên xem thử, trong lòng cười khinh bỉ, chẳng phải chỉ là một kênh tài chính kinh tế ở cổng thông tin trên mạng không quá quen thuộc sao? Chỉ làm như này thì có gì mà đặc biệt. Bản công ty từng lên cả kiểu chương trình talkshow trên đài phát thanh nổi tiếng rồi, còn cần đi làm tuyên truyền ở cái nơi vớ vẩn mà cô giới thiệu ư? Tiếp cận làm quen mà cũng không chọn một cái cho ra hồn nữa!

Viên Tung thì rất hưởng ứng, “Chương trình hồ sơ này tôi từng xem rồi, do bạn bè giới thiệu, cũng không tồi.”

Nghe vậy, Vương Sương cười đến sắp thành sáu đóa hoa, mấy đóa này tỏa hương thơm khắp tứ phía, bất cứ lúc nào cũng có thể lượn tới gần Viên Tung, mái tóc xoăn xinh đẹp hữu ý vô ý mà quệt lên cằm Viên Tung.

“Anh xem, đây đều là một số chương trình talkshow được ghi lại, người này, doanh nghiệp nhà đất nổi tiếng này, còn cả cái này nữa...”

Khuôn mặt Hạ Diệu như bị phủ chụp một tấm lưới màu xám tro, trong lòng sâu kín nhắm một câu: Ánh mắt của tay súng bắn tỉa ấy à, đăm còn dùng để chỉ anh được sao?

Vương hoa hoa vẫn tiến sát lại gần Viên Tung, càng lúc càng gần.

Bên cạnh là một con ong mật đốt người đang vo ve trời lên, “Tôi bảo, rating của chương trình này quá thấp. Với lại tôi từng xem rồi, chủ trương của chuyên mục hồ sơ này không phải là để tuyên truyền đi? Nó chủ yếu là cái nhìn của các doanh nghiệp đối với một số vấn đề kinh tế hiện nay, đối với việc tuyên truyền cho doanh nghiệp thì mức độ quá nhỏ.”

Vương Sương vẫn rất lạc quan, “Rating trên mạng tăng chậm, cần phải có lực kéo của những danh nhân có sức ảnh hưởng, thực hiện một kiểu cộng doanh. Về phần nội dung talkshow của bọn họ mà anh nhắc đến thì đều là một số đề tài ngoài lề thôi, tôi cảm thấy đó cũng là một cách tuyên truyền cho văn hóa của doanh nghiệp. Vả lại, dù sao thì có tuyên truyền so với không tuyên truyền vẫn tốt hơn chứ?”

Hạ Diệu nói, “Như vậy sẽ làm lãng phí thời gian không cần thiết...”

“Nhưng...”

Vương Sương còn chưa kịp nói, Viên Tung ở bên cạnh đã lên tiếng, “Tôi phải xem lại một số kế hoạch gần đây trước đã, nếu không có những hoạt động tuyên truyền khác, tôi có thể cân nhắc một chút.”

Tay Hạ Diệu quơ loạn con chuột trên màn hình một hồi, trong lòng thầm nói: Nên đi về rồi chứ bà chị?

Nào ngờ những việc Vương Sương nói nãy giờ mới chỉ là bước đệm, bây giờ mới chuẩn bị tiến vào nội dung chính. “Ban này Viên Như gọi điện cho em, còn ra sức cảm tạ em, nói cái gì mà nếu không nhờ có em mặt dày mày dạn đến đây làm phiền anh, chắc bây giờ cậu ấy vẫn ở trong nhà đếm gạo dài dài...”

Hạ Diệu quay đầu sang hỏi Viên Tung: “Công ty chúng ta muốn chiêu thêm một nhóm học viên mới phải không?”

Lời của Vương Sương bị đánh gãy giữa chừng, mặc dù có chút xấu hổ, nhưng cô vẫn mỉm cười nghe Viên Tung và Hạ Diệu nói chính sự.

Chờ Viên Tung và Hạ Diệu nói xong, Vương Sương lại tiếp tục: “Em bảo với cậu ấy là, việc này nào có phải công lao của tớ đâu? Rõ ràng là anh cậu thương cậu, không nữa...”

“Nghe nói đặc vệ của Hắc Báo có một kiểu giày đặc chế, bên ngoài bọc sắt tây, khi giao đấu quyết liệt có thể đá ngã hơn mười người một lúc.” Hạ Diệu lại dẫn dắt chủ đề đi xa.

“Nghe nói, còn có bộ tay không đoạt đao, tôi đang định sắm thử...”

Hạ Diệu vẻ ngoài trông như trò chuyện với Viên Tung rất nhiệt tình, kỳ thực vẫn thâm liếc về phía Vương Sương.

Tôi bảo này chị hai, cô có thể tinh ý một chút được không?

Hôm nay Hạ Diệu thật đúng là đụng phải một người không tinh ý, bên này cậu vừa khép miệng, Vương Sương bên kia lại đoạt lời tiếp ngay.

“Chắc chắn anh không thể tưởng tượng được hôm nay Viên Như đi đâu đâu! Cậu ấy đi chợ cơ đấy, nói muốn tự tay làm một bữa cơm chuộc lỗi với anh!” Nói xong liền túm lấy cánh tay Viên Tung, “Em nghe nói anh nấu ăn rất ngon, anh...”

Hạ Diệu gọn gàng ôm cánh tay Viên Tung về, sau đó nhét tài liệu tuyên truyền vào bàn tay đang duỗi tới của Vương Sương, cười nói lời kết thúc.

“Cảm ơn.”

Về mặt Vương Sương trệ cả ra.

Hạ Diệu trực tiếp đứng lên, chìa tay ra với Vương Sương, lại một lần nữa thay Viên Tung biểu đạt niềm cảm kích.

“Cảm ơn.”

Vương Sương không thể không đứng dậy bắt tay Hạ Diệu, sau đó có muốn ngồi xuống nữa cũng chẳng còn mặt mũi nào. Xấu hổ đứng một lát, chỉ có thể không tình nguyện mà nói với Viên Tung: “VẬY em về trước đây, anh nhớ cân nhắc một chút chương trình mà em nói nhé.”

Viên Tung lịch sự đứng dậy tiễn Vương Sương vài bước.

Tới cửa, Vương Sương còn quay đầu lại khen Viên Tung một câu, “Cái áo khoác này của anh thật là đẹp, mặc lên trông đặc biệt có khí chất.”

Đệt, cái đó là do ông đây mua đó! Hạ Diệu thầm rống giận một tiếng trong lòng.

Kết quả, buổi tối lúc Viên Tung đi tắm, Hạ Diệu liền quần quần lại chiếc áo khoác mà hần cởi ra để ở bên ngoài, giấu vào trong túi của mình. Mẹ, khỏi phải mặc áo ông đây mua cho anh để đi dẫn dụ người ta đi!

* * *

Vương Sương vừa đem chuyện tuyên truyền cho công ty của Viên Tung ra nói với người bạn làm truyền thông, người kia liền nóng nảy.

“Cô tưởng chương trình này muốn để ai lên là lên được đấy à? Cô tưởng muốn sắp xếp thế nào thì cứ sắp xếp thế ấy hả? Cho dù cô xuất phát từ lòng tốt, thì cũng phải nói trước với tôi một tiếng đã chứ?”

Vương Sương lí nhí nói: “Tại tôi nhất thời nhanh mồm nhanh miệng nên đáp ứng...”

“Đừng không biết tự lượng sức mà nhận bừa thế chứ.”

Vương Sương đáng thương cầu khẩn, “Dù sao tôi cũng lỡ nói mất rồi, anh thử cân nhắc một chút đi. Bản thân doanh nghiệp kia rất có danh tiếng, cũng xem như là khuếch đại tầm ảnh hưởng cho chương trình của các anh.”

“Càng có danh tiếng thì lại càng khó làm đấy biết không? Phải xây dựng chương trình thế nào? Cô cho rằng cứ tùy tiện hỏi mấy câu là được rồi sao? Trong đó còn đề cập tới bao nhiêu vấn đề mẫn cảm và trình

tự phức tạp cô có hiểu không? Phóng viên chỗ bọn tôi ngày nào cũng phải thay phiên nhau đi nằm vùng, vất vả lắm mới tìm được nhân vật phù hợp, lại chỉ vì một câu nói của cô mà phải đẩy về sau sao?”

“Tôi sợ càng để lâu thì bên kia lại càng thoái chí... Vậy nhanh nhất là tới khi nào thì có thể sắp xếp?”

Người bạn nói bằng ngữ khí cứng ngắc: “Năm sau.”

“Năm sau?” Vương Sương lắc đầu, “Quá muộn đi?”

“Bây giờ đã là cuối tháng 12 rồi, chương trình của năm trước đã sớm được sắp xếp đầy đủ, tôi nói với cô năm sau là khách khí rồi đấy.”

Vương Sương chộp lấy cánh tay người bạn rên rỉ.

“Có làm nũng cũng vô dụng thôi, cô không thể vì chuyện yêu đương mà làm chậm trễ chính sự của tôi chứ! Vả lại, người đàn ông kia tốt tới mức nào? Khiến cô phải thất điên bát đảo đến thế?”

Người bạn đã nói khó nghe như vậy, Vương Sương vẫn một lòng một dạ muốn kiên trì.

“Nếu không thì cứ phái hai người qua bên kia nói chuyện trước đi, coi như là để người ta vững tâm một chút có được không? Không thì tôi thực sự mất mặt lắm, cầu xin anh mà, tùy tiện tìm hai người là được rồi...”

Người bạn chịu không nổi Vương Sương cứ mè nheo mãi, chỉ có thể thở dài một tiếng.

“Tuần sau, tôi kiểm hai phóng viên qua xem thử vậy.”

Hôm sau, Hạ Diệu ngồi giữa người trên ghế trong phòng làm việc, hai chân bắt chéo gác lên bàn làm việc, ánh mắt nhìn thẳng lên trần nhà, ngồi chờ đến suốt hơn mười phút.

Tiểu Huy thấy Hạ Diệu vẻ mặt thanh thoi, cười hỏi: “Nhà sư đây là?”

Hạ Diệu sâu kín phun ra bốn chữ.

“Tu thân dưỡng tính.”

Tiểu Huy phì cười, “Siêu thoát như ngài đây còn cần tu thân dưỡng tính?”

“Tôi rất siêu thoát sao?” Hạ Diệu liếc xéo Tiểu Huy, “Cậu thấy vẻ mặt của tôi hiện giờ, rất lãnh đạm sao?”

Tiểu Huy không chút nghĩ ngợi đáp: “Lãnh đạm! Chẳng phải cậu vẫn luôn lãnh đạm như vậy sao?”

Đúng, tôi rất lãnh đạm, tôi vẫn luôn lãnh đạm như vậy... Hạ Diệu tự kỷ ám thị.

Thu lại hai chân đang gác trên bàn, ánh mắt dịch chuyển tới màn hình máy tính, tùy tiện quơ quơ con chuột mấy cái, bắt tri bắt giác lại ngầy ngẩn cả người. Mười phút nữa lại trôi vèo qua, cảm giác có người lắc lắc tay mình, Hạ Diệu mới phục hồi tinh thần...

“Chỉ là một cửa sổ xác nhận thoát hay không thoát thôi mà, có khó suy xét đến vậy sao?”

Tiểu Huy nói, rồi duỗi tay ra giúp Hạ Diệu nhấn chuột, “Xác nhận”.

Hạ Diệu đột nhiên đứng bật dậy, xách túi trên bàn, đi nhanh ra ngoài.

“Ê, cậu đi đâu đấy?” Tiểu Huy vội vàng hỏi.

Hạ Diệu nói: “Có điện thoại báo tôi nhiệm vụ khẩn cấp.”

Hạ Diệu mới rồi còn tự xưng là lãnh đạm, lúc này đã hùng hổ bỏ đi, đầu không ngoảnh lại.

Nửa tiếng sau, xe Hạ Diệu đã dừng trước cửa một trụ sở báo đài lớn.

Vì trước đó đã gọi điện thông báo, nên có người đặc biệt xuống đón Hạ Diệu đi lên.

Cửa thang máy vừa mở ra, một người đàn ông trạc ba mươi tuổi liền cho Hạ Diệu một cái ôm bự xự, vỗ vỗ lưng cậu hỏi, “Cậu Hạ à, đã lâu không gặp, hôm nay sao lại có thời gian rảnh mà tới đây thế này?”

Nói xong liền quay sang gọi một người tạp vụ: “Nhanh rót một chén nước lại đây.”

“Không cần rót nước đâu.” Hạ Diệu nói, “Tôi chỉ nói vài câu rồi đi thôi.”

Người đàn ông thân thiện nắm tay Hạ Diệu hỏi: “Chuyện gì?”

“Muốn làm tuyên truyền cho công ty của một người bạn.”

“Công ty gì?”

“Công ty vệ sĩ.”

Tia khó xử trong mắt người đàn ông thoáng vụt qua, “Công ty vệ sĩ cũng hay đấy! Chúng tôi chưa làm kiểu chương trình chuyên đề giáo dục an toàn này bao giờ, có thể thử một cái xem sao. Về mặt thời gian, cậu có đề nghị gì không?”

“Nghỉ đông đi, thời kỳ nghỉ đông có rating cao, kết quả tuyên truyền sẽ tốt hơn.” Hạ Diệu nói.

Người đàn ông suy tính trong chốc lát, rồi bật ngón tay cái tách.

“Không thành vấn đề, thời gian đủ dùng, ngày mai tôi sẽ dẫn người sang xem thử.”

Hạ Diệu khách khí nói: “Làm phiền anh rồi.”

“Xem cậu nói gì kìa, chúng ta là ai với ai chứ?”

“Vậy quyết định thế nhé.”

81. Chương 81 - Hắc Là Của Tôi!

Sáng hôm sau, Vương Sương lại ôm theo một đồng tài liệu vô dụng, trang điểm lộng lẫy xinh đẹp đi tới công ty của Viên Tung.

Lúc này các học viên đang ở sân huấn luyện bên ngoài luyện tập động tác phối hợp chuyển đồ vật quan trọng. Gió mạnh cấp 5 cấp 6 thổi vù vù, hỗn hợp đất cát với băng tuyết bị cuốn lên thành vòng, thổi đến không mở nổi mắt. Vương Sương khoác một tấm áo tây mỏng manh và mặc quần leggings bó sát gợi cảm, đứng giữa gió đông bắc rít gào trông có vẻ đặc biệt mỏng manh đáng thương.

Viên Tung ra khẩu lệnh, các học viên bắt đầu khẩn trương bắt chước diễn luyện.

Một nhóm năm sáu nữ học viên đã thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, vội vàng chạy vào nhà huấn luyện, đứng xếp hàng bên cạnh hệ thống sưởi. Vừa hơ hai bàn tay mềm mại đã bị lạnh đến nứt nẻ, vừa sôi nổi nghị luận.

“Sao cô ta lại tới nữa rồi? Thời tiết như này mà còn chạy tới?”

“Thời tiết như này thì đã làm sao? Người ta ăn mặc đẹp dễ mỏng manh thế, cũng dám đứng ở bên ngoài chờ.”

“Nói thật, tôi cảm thấy cô nàng này đặc biệt không thuận mắt, lần đầu nhìn còn thấy tạm tạm, càng nhìn càng không có cảm giác.”

“Hey, nhìn kìa, cô ta đang đi tới.”

Bảy tám đôi mắt cùng đồng loạt hướng ra ngoài cửa sổ.

Vương Sương cuối cùng cũng run lập cập xê dịch đến bên cạnh Viên Tung, căng cổ họng nói: “Lạnh quá!”. Không biết là vì tiếng gió quá lớn nên Viên Tung không nghe thấy, hay vì hắc không để tâm, một học viên vừa làm rơi cái bao, hần liền khua một ngón tay, ngữ khí lạnh lẽo như gió bắc.

“Cậu nhìn cái gì đấy?”

Tiếng quát này chấn động đến nỗi Vương Sương theo bản năng lùi về phía sau hai bước lớn.

Đúng lúc ấy, Thi Thiên Bưu thừa cơ đi qua, choàng lên người Vương Sương một tấm áo bông chế phục dày cộm. Vương Sương quay đầu lại liền thấy một gương mặt hàm hậu tục tằng, trong lòng thét lớn một tiếng mẹ ơi! Nhưng xuất phát từ phép lịch sự, cô nàng vẫn ngại ngùng nói tiếng cảm ơn.

Lúc này, trong nhà huấn luyện có người vỗ đùi, có người giậm chân, có người nện lên lò sưởi, một đám nữ hán cười nghiêng ngả.

“Ha ha ha ha ha ha ha...”

“Cười chết tôi mất thôi, huấn luyện viên Thi làm hay lắm!”

Vương Sương hoàn toàn không thèm để ý tới ánh mắt của mọi người, vẫn đứng bên ngoài chịu đựng như thế, thật vất vả mới chịu đựng được đến lúc nhóm học viên cuối cùng hoàn thành nhiệm vụ của mình. Cứ tưởng có thể cùng Viên Tung đi vào một đoạn, nào ngờ đột nhiên có hai chiếc ô tô đi tới.

Ngay khi liếc thấy logo của đài truyền hình, trái tim Vương Sương đã đập rạo rực, không phải là người mà mình đang mong ngóng đến sớm đây chứ? Cuối cùng khi lộ ra một khuôn mặt, Vương Sương lập tức tỉnh ngộ, không phải, người mà mình tìm tới là của bên báo mạng cơ mà, không phải đài truyền hình!

Cửa xe nhanh chóng mở ra, bốn năm người bước xuống, đi thẳng về phía Viên Tung.

“Chào Viên tổng, chúng tôi là nhân viên công tác của bên đài truyền hình, được người bạn đề cử, chúng tôi muốn mời công ty các anh tham gia một chương trình...”

Nghe đến đây, trong lòng Vương Sương thoáng hồi hộp.

Viên Tung nghe mấy vị nhân viên công tác nói rõ tình huống cụ thể xong, lịch sự chìa tay ra với họ.

“Mời vào nhà ngồi.”

Sau khi vào nhà huấn luyện, những nhân viên công tác này không chậm trễ một giây phút nào. Ngoại trừ phó tổng đạo diễn và Viên Tung vào phòng làm việc bàn chuyện, những nhân viên khác đều bắt đầu khua chiêng gõ mõ mà chuẩn bị. Người quay phim chính cùng phó quay phim thảo luận về việc lựa chọn địa điểm quay, người phụ trách đạo cụ và quản lý viên bàn bạc để đề xuất về phương diện bố trí trang cảnh, người phụ trách trang phục thì đi cùng đám học viên tới phòng thay đồ...

Vương Sương đứng đực ra tại chỗ nhìn người ta, tổ chương trình của đài truyền hình nổi tiếng mới chỉ khảo sát tình huống thôi mà đã phô trương thanh thế như vậy, đột nhiên cảm thấy mình yếu kém muốn chết. Tập tài liệu nội bộ vất vả lắm mới xin được trong tay đột nhiên trở nên thật rẻ mạt, không thể nhét vào túi, chỉ có thể lạng lẽ mà nhét vào thùng rác.

Còn một cô nàng cũng điên cuồng chẳng kém gì Vương Sương, lúc này đang đứng trước cửa đơn vị của Hạ Diệu. Mỗi khi có người tiến vào, lại túm lấy người ta hoặc vỗ vai người ta mà nói: “Phiền đằng ấy giúp tôi tìm Hạ Diệu một chút.”

Cửa phòng làm việc của Hạ Diệu cứ mười mấy phút đồng hồ lại có người gõ.

“Cậu Hạ, bên ngoài có một mỹ nữ tìm cậu.”

“Hạ đại hòa thượng, có một mỹ nữ kêu cậu hoàn tục kia.”

“Yêu nhi, mau ra ngoài xem xem, đại mỹ nữ đến rồi.”

Hạ Diệu chống cự không nổi sự quấy nhiễu thường xuyên như vậy, liền đội gió lạnh đi ra.

“Chuyện gì?”

Viên Như dùng tay hà hơi, khuôn mặt ửng hồng mê người.

“Chuyện hôm đó...”

Hạ Diệu nói thẳng, “Nếu vì chuyện hôm đó thì cô về đi.”

“Em biết phương thức của em có chút thô lỗ, nhưng em cảm thấy đối phó với kiểu người da mặt mỏng như anh, cứ một mực nhân nhượng là vô dụng, khéo léo biểu đạt có thể sẽ tạo thành thương tổn càng lớn cho anh.”

Lý luận của Viên Như rất đúng, nhưng chỉ thích hợp cho anh cô ta áp dụng thôi.

Hạ Diệu cũng không muốn vòng vo với Viên Như thêm nữa, càng lòng vòng thì càng mất thời gian.

“Tôi nói thẳng với cô đi vậy, chuyện bất lực chỉ là một cái cớ do tôi bịa ra, vì muốn được sớm thoát khỏi cô nên tôi mới nói vậy thôi.”

Hạ Diệu vừa nói xong, Viên Như liền ngậy ngẩn cả người, mang trên mặt vẻ không thể tin khi phải chịu đả kích bất ngờ.

Nói thật! Lúc này Hạ Diệu vẫn có chút lòng trắc ẩn, dù sao cô nàng cũng là em gái yêu quý suốt bao năm qua của Viên Tung, huống chi còn là một con nhóc, lời này quả thực có chút tổn thương tới lòng tự tôn của cô nàng.

Viên Như trải qua cơn chấn kinh xong, trong giọng nói vẫn mang theo sự kích động khó có thể tiếp nhận.

“Anh... nói thật sao?”

Hạ Diệu cứng rần ừ một tiếng.

Lúc này Hạ Diệu đã làm tốt công tác chuẩn bị tâm lý, bất luận Viên Như có nổi bão hay khóc nháo thế nào, chỉ cần không làm ra chuyện thái quá, tạm thời có thể nhẫn nhịn, để có được một cái kết thúc cho rõ ràng.

Viên Như tiến lên một bước, đập bộp vào ngực Hạ Diệu.

Sau đó ánh mắt phóng ra tinh quang, nét mặt kinh hãi không thể giấu giếm, tiếng cười bất ngờ không kịp đề phòng vuột ra khỏi miệng.

“Ôi chào má ơi, vậy là anh không có bệnh hả?”

Hạ Diệu: “...”

Đang định quay đầu bỏ chạy, điện thoại của Viên Như đột nhiên vang lên.

“Alo? Vương Sương à!”

Vừa nghe đến hai chữ “Vương Sương”, Hạ Diệu liền tự động đứng lại.

“Cái gì? Có đài truyền hình tới rồi sao? Vậy cậu phải làm thế nào?”

Tiếng của Vương Sương suy yếu vô lực, “Còn có thể làm sao bây giờ? Không làm nữa thôi.”

Viên Như đứng hứng gió nghĩ ngợi một chút, vết nhăn giữa hai hàng lông mày mau chóng bị gió thổi tan.

“Tớ lại cảm thấy đây không phải chuyện gì xấu, cậu thử nghĩ mà xem, cậu chuẩn bị nhiều thứ như vậy, bỏ ra nhiều công sức như thế, kết quả bây giờ lại bị cự tuyệt, chẳng khác nào anh tớ thiếu nợ cậu một phần nhân tình! Anh ấy nợ cậu nhân tình thì sao? Vừa hay cậu có thể nhân cơ hội này mà bảo anh ấy mời cơm cậu chứ sao! Sau đó tớ sẽ thêm mắm dặm muối, bảo là ra hàng thì không đủ thành ý, bắt anh ấy đích thân làm cho cậu một bữa cơm.”

Tiếng Vương Sương ở đầu dây bên kia đột nhiên phấn chấn lên, “Đúng thế, sao tớ lại không nghĩ ra cơ chứ?”

“Chờ cậu tới nhà tớ ăn cơm rồi, tớ sẽ liêu mạng chuốc rượu anh tớ, sau đó hai người liền...” Viên Như lộ ra nụ cười thâm tà, “Không được, tớ phải khẩn trương đi kiếm hai bình rượu mạnh mới được, há há...”

Nói xong liền vội vã lên xe, trước khi đi còn cho Hạ Diệu “thân cường thể kiện” một cái hôn gió, thật sự là song hỉ lâm môn, song hỉ lâm môn nha. Còn lại Hạ Diệu đứng một mình trong gió rét, sắc mặt hệt như bầu trời trên đầu, âm u không thấy một tia nắng.

Viên Như bên này vừa nói xong, Vương Sương bên kia lập tức theo sau Viên Tung ra về đáng thương.

Viên Tung đứng ở cửa sổ nhìn ra bên ngoài, cuồng phong thổi quét tứ phương, biển quảng cáo bên nhà đối diện bị thổi đến lung lay chực đổ. Vì tầm nhìn không tốt, những người lái xe rõ ràng phải thả chậm tốc độ, kính chắn gió trải đầy một tầng cát bụi.

Hạ Diệu vừa tan ca thì nhận được điện thoại của Viên Tung.

“Tối nay đừng tới, gió lớn quá.”

Hạ Diệu siết chặt nắm tay, ngữ khí lạnh lùng nói: “Vốn tôi cũng không định tới, còn cần anh nhắc nhở sao?”

Nói xong trực tiếp cúp điện thoại, trong lòng muôn phần lo lắng khó hiểu.

Buổi tối, hai mẹ con vừa nghe tiếng gió vừa ăn cơm.

Mẹ Hạ bảo: “Ba con Tết năm nay không về nhà.”

Hạ Diệu tâm trí đang treo ngược cành cây, mãi lúc lâu sau mới đáp lại một câu.

“Lại không về nhà à?”

“Nghe nói bên kia có một hoạt động của đoàn khảo sát.”

Hạ Diệu tiếp tục gắp cơm trong bát, một bát cơm ăn hơn mười phút không thấy vơi đi chút nào.

“Chờ cậu tới nhà tớ ăn cơm rồi, tớ sẽ liều mạng chuốc rượu anh tớ, sau đó hai người liền...”

Trong đầu Hạ Diệu đột nhiên hiện lên hình ảnh Viên Tung với Vương Sương trần trụi ôm nhau trên giường, sau đó như bị cái gì lấp nghẹn, một miếng cơm cũng nuốt không trôi.

“Sao con không ăn?” Mẹ Hạ hỏi.

Hạ Diệu chợt đứng dậy, đi lấy quần áo và túi treo trước cửa, vừa đổi giày vừa nói: “Mẹ, con chợt nhớ ra mình để quên một thứ quan trọng ở đơn vị, con phải mau chóng đi lấy về.”

“Cái gì quan trọng mà không lấy ngay không được cơ chứ? Đã trễ thế này rồi mà...”

Mẹ Hạ còn chưa nói dứt câu, Hạ Diệu đã ra khỏi cửa. Bà chỉ có thể ở phía sau gọi với theo một câu: “Lái xe cẩn thận con nhé!”

Lúc này, Viên Tung vừa dọn xong xuôi đồ ăn lên bàn, Vương Sương còn chưa uống chút rượu nào đã đỏ bừng cả mặt.

Viên Như rót đầy chén rượu của Viên Tung, còn chưa kịp mở miệng bảo hân mời Vương Sương một chén, đại yểng bên cạnh đã lên tiếng trước.

“Một lão lưu manh, đặc biệt cao lớn, một nắm thật to, một bảy tám hai.”

Vương Sương cười khúc khích, “Ồi chào, chú yểng này đáng yêu quá.”

Đại yểng tiếp tục, “Một lão lưu manh, đặc biệt cao lớn, một nắm thật to, một bảy tám hai.”

Thế là, bầu không khí vui vẻ nhờ đại yểng “cổ động” bắt đầu. Viên Tung nói không nhiều lắm, chủ yếu là Viên Như với Vương Sương. Nói chuyện bái quái trong giới người mẫu, nói chuyện tình cảm gút mắc trong nhà người ta, sau đấy Viên Như lại bắt đầu kể mấy chuyện hồi nhỏ của Viên Tung, chọc cho Vương Sương cười ha hả.

Đúng lúc bầu không khí đang sôi nổi, từ cửa đột nhiên truyền tới một tiếng động lớn.

Tiếng trò chuyện lập tức im bật.

“Chuyện gì vậy?” Vương Sương hoảng sợ, “Có phải gió thổi tung cửa không?”

Sự thực chứng minh, không chỉ là một cơn gió, mà là một cơn lốc.

Hạ Diệu cuốn theo một thân cát bụi, hùng hổ băng qua phòng khách! Chạy thẳng đến nhà ăn... Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, không nói hai lời, túm mạnh lấy cổ áo Viên Tung, dùng một cổ thần lực lôi hân dậy, kéo đi thẳng về phía cửa.

Viên Như kinh ngạc, vội hỏi một câu: “Này, anh làm gì thế?”

Hạ Diệu đột ngột bùng ra một câu.

“Hắn là của tôi!”

Mấy lời này, thiếu chút nữa dọa Vương Sương tè cả ra quần.

Viên Như vẻ mặt mờ mịt hỏi Vương Sương: “Vừa rồi cậu có nghe anh ta nói gì không?”

“Anh ta nói hắn là của tôi.”

Viên Như nuốt nước miếng, “Không có hai chữ ‘anh rể’?”

“Không... không nghe thấy.”

82. Chương 82 - Tiến Triển Thêm Một Bước

Trans+Editor: pinoneverdie

Xe phóng nhanh trên đường, bên ngoài là tiếng gầm rú của những cơn gió Bắc mùa đông, bên trong xe là tiếng thở gấp có phần không rõ ràng. Trái tim hai người căng thẳng như dây đàn, mỏng manh như sợi chỉ. Chỉ có thể giữ lấy hơi thở của mình, cắn chặt quai hàm, đôi mắt đỏ như máu nhìn thẳng về con đường phía trước, không một chút lơ đãng.

Một cái cây đã bị gió thổi quật ngã, chắn ngay giữa đường, dẫn tới cảnh bế tắc không thể di chuyển tiếp.

Hạ Diệu không thể kiên nhẫn, ngay lập tức bắt đầu quay xe vòng trở lại, dừng ngay tại lối đi vào một khách sạn.

Đi theo con đường này đến bàn lễ tân, Hạ Diệu đại não như trống rỗng, nhưng hai chân lại như đang như đi khinh không, giống như là không phải thuộc về mình. Cửa phòng không biết là đã đẩy vào hay đập ra để vào, đôi chân loạng choạng tiến bước, tiếng đóng cửa vang lên như muốn vỡ ra, Hạ Diệu chà xát ngực, bên trong đã nảy lên một ngọn lửa tình.

Hạ Diệu ép Viên Tung vào tường, dùng một tay nắm sau ót của Viên Tung, một tay kéo cổ áo. Sau đó cắn lấy tai và rồi dọc xuống đến bên trong miệng của hắn một cách tàn bạo, thân dưới của Hạ Diệu liên tục dùng cự vật áp chặt tấn công vào đùi Viên Tung. Hắn bị Hạ Diệu tấn công không thương tiếc, đỡ lấy đầu của Hạ Diệu khuyên nhủ đồng thời cũng là trấn an chính mình

“Được rồi, được rồi, tôi không phải là đang ở chỗ này với cậu sao?”

Cảm xúc của Hạ Diệu bỗng trở nên ổn định một chút, nhưng sự hứng tình lại không hề suy giảm. Bàn tay luồn vào trong quần áo Viên Tung, nắm chặt lấy đầu ngực của anh ta, vòng eo khiêu gợi chuyển động vội vã. Đồng tử của Viên Tung như không thể kiểm soát, bùng cháy lên ngọn lửa thiêu đốt cả những sợi dây thần kinh mẫn cảm, bên trong còn có sự đe dọa, cảnh báo nhưng lại bốn cợt, lúc này bắt đầu phóng thích những cảm xúc đã bị dồn nén quá lâu.

“Anh là của tôi” Hạ Diệu nói.

Viên Tung cuối cùng cũng cởi sạch lớp vải nguy trang để che thân kia, nhẹ nhàng nhưng âm thanh vang vọng nói vào tai Hạ Diệu: “Tôi là của cậu, là ai cũng không thể lấy đi”

Nói xong một bàn tay ôm lấy Hạ Diệu, bước chân thô bạo tàn phá cả sàn nhà yếu ớt, đến cửa phòng tắm thì đột nhiên dừng lại. Sau đó một âm thanh nặng nề vang lên, kèm theo đó là tiếng kêu vang vọng.

Dưới làn hơi nước, cơ thể hai nam nhân quấn lấy nhau, dòng nước ấm chảy ra, nét mặt của hai mỹ nam nhân dần lộ ra vẻ thô tục, hoang dã đầy dục vọng.

Hạ Diệu luồn tay của mình vuốt lấy mái tóc của Viên Tung, rạo rức mong muốn sự sung sướng.

Lưỡi của cậu ta mạnh mẽ trượt dọc một đường xuống cằm rồi sau đó liếm ngược ra sau gáy của Viên Tung, hàm răng nhanh chóng gặm lấy yết hầu cắn từng miếng lúc mạnh lúc nhẹ, cầm lấy chai dầu tắm, nhẹ nhàng luồn sâu vào mái tóc của Viên Tung mà xoa gội. Bọt xà phòng trắng kết thành những mảng bọt lớn như lửa tình trong họ cũng càng dâng lên theo. Nguyên tắc gì? Dèm pha là gì? Lòng tự tôn là gì? Tất cả chúng nó là gì thì cũng mặc kệ! Hạ Diêu chưa từng được hưởng và thưởng thức khoảnh khắc nào như thế này.

Hai đồng tử của Viên Tung như nổi lửa từ đỉnh đầu xuống phía dưới lộ lên gương mặt trụy lạc phóng đảng, đôi mắt của Hạ Diêu cũng bị làn hơi nước ẩm ướt phủ lấy, nửa nhắm nửa mở, quyến rũ như một mảnh lụa lồi kéo trái tim của Viên Tung.

Hơi thở của Viên Tung trở nên nặng nề và hỗn loạn hoàn toàn không thể tự kiểm soát, sinh nhiệt trong người tiếp tục tăng lên bùng cháy khiến não của hắn hiện ra hàng loạt những ý nghĩ hung bạo, xấu xa.

Anh ta cực kì muốn ngoạm chặt lấy Hạ Diêu (ý tác giả là muốn “ăn” Hạ Diêu luôn :3) mà không quan tâm đến hậu quả.

Bàn tay to lớn bắt lấy hai hạt đậu nhỏ trên người Hạ Diêu, thô bạo đi đến vùng ngực, ngực va chạm vào như muốn phát hỏa, không có một chút gì là muốn buông ra.

Hạ Diêu sung sướng trên người Viên Tung, hai chân co giật mạnh mẽ kẹp chặt lấy vòng eo của anh ta. Sau đó đặt tay lên kệ, bóp ra một ít dầu tắm, đặt lên lưng Viên Tung thoa từ trên xuống một cách chậm rãi.

Hạ Diêu cảm thấy bên trong mềm nhũn nhưng nóng rực, Viên Tung một lần nữa bị dày vò bởi những ý nghĩ thô tục. Hắn nhận ra rằng đây chính là người yêu thương của đời mình, hơn ba mươi năm qua chỉ độc nhất lần này hắn mới cảm nhận rõ ràng tình yêu và sự ham muốn tột cùng, tất cả những thứ tuyệt vời như đang rót vào trong cơ thể. Cậu ấy cần được chăm sóc chu đáo, yêu thương nhiều hơn nhưng nhất thiết phải chịu đựng ngọn lửa tình dữ dội thiếu đốt.

“Anh chà cho tôi đi” Hạ Diêu bắt đầu phàn nàn “Tôi chà cho anh như thế này nhiều quá rồi, anh thì ngồi đó bất động, nhìn hệt như một ông chú”.

Viên Tung liếm khoe môi nóng bỏng tỏ vẻ đắc chí, nở một nụ cười rồi bóp ra một ít gel tắm

“Cho cậu rửa mông này”.

Ngay sau đó, Viên Tung dùng bàn tay to lớn cọ xát vào mông của Hạ Diêu, đầu tiên là khéo léo vẽ một đường tròn chuyển động vòng quanh trên đó, tiếp đến dùng tay chộp lấy phần thịt căng tròn mềm mại kia mà xoa bóp nhào nặn, lực nhấn mạnh mẽ nhưng không cứng nhắc.

Hạ Diêu bị kích thích đến sung sướng ghé vào vành tai của Viên Tung mà thốt lên những âm thanh rên rỉ, dùng bàn tay từ trên lưng anh ta trượt dài xuống chà xát mãnh liệt, dọc theo vòng eo, lòng bàn tay không chủ đích nắm vào vật đã cương cứng từ lúc nào, tiểu quái thú đang cương cứng của Viên Tung bắt đầu di chuyển chậm chạp như cầu xin sự kích thích.

“Chà xát mông của cậu như thế này thoải mái chứ?” Viên Tung hỏi.

Hạ Diêu không giấu được cảm xúc của mình, hơi thở nặng nhọc thì thào vào vành tai của Viên Tung.

“Thoải mái...sướng...”

Bàn tay của Viên Tung bắt đầu chuyển hướng trượt vào bên trong kẽ mông, Hạ Diêu dùng cơ mông kẹp chặt lại, hai khối thịt mềm ngăn cản sự chà xát ở bên ngoài đang liên tục chọc phá để tách ra mà ngấm nhìn sâu vào bên trong lớp thịt dày màu hồng nhạt. “Ah...Ah...”

Âm thanh rên rỉ của Hạ Diêu ngày càng lớn, ngón tay của Viên Tung trượt vào bên trong kẽ mông, tần số chuyển động ở vùng mông cũng theo đó mà tăng lên dữ dội. So với sự chống cự thông thường, lần này Hạ Diêu phải dùng chân của cậu ta kẹp chặt vòng eo của Viên Tung như một cái đai sắt. Viên Tung sau đó càng phá vỡ sự chống cự đó một cách vô nhân đạo, vòng eo của hắn ta mạnh mẽ di chuyển chà xát, đáp trả lại sự chống đỡ của Hạ Diêu ngày càng điên cuồng và thô bạo.

Ngón tay Viên Tung cọ xát đẩy nhẹ vào điểm đi đến cửa hậu của Hạ Diêu, Hạ Diêu từ trong cổ rên lên một tiếng nặng nề, biểu hiện mê hoặc này như xâm chiếm hồn của Viên Tung buộc đồng tử của hắn ta rực đỏ

lên.

Viên Tung dùng ngón tay tung hoành trong mật đạo của Hạ Diệu, nắm bắt thời cơ hỏi: “Tôi muốn thao cậu được chứ?”

Một dòng điện khấn trương chạy đến, Hạ Diệu liên tục thốt ra những lời lẽ tục tĩu, điên cuồng cắn vào cổ và má của Viên Tung, hô hấp nặng nhọc hỗn loạn mà rên rỉ: “Thích...thích lắm”

Ngón tay thô bạo của Viên Tung liên tục kích thích hậu môn của Hạ Diệu, buộc những lớp cơ hậu môn ngày càng thắt chặt, mồ hôi vương rã khắp nơi.

“Làm như thế này sướng không nào?”

Hạ Diệu cắn vào vành tai Viên Tung, nước mắt rơi nhưng giọng nói đầy mạnh mẽ: “Mỗi tối tôi luôn tưởng tượng đến cảnh này mà thủ dâm trên giường”

Viên Tung cuối cùng cũng một lần được nhìn thấy Hạ Diệu bày tỏ tâm tình dâm dăng với mình, hận không thể dùng cây gậy của mình đâm vào bên trong, fuck cậu ta đến sống không bằng chết.

Trên tấm ra trải giường trắng sạch, cơ thể hai người trực tiếp lao vào nhau, âu yếm hôn nhau, lỗ thể quyện vào nhau. Đường như tất cả mọi thứ xung quanh đều không tồn tại, chỉ còn lại điều duy nhất là để cho cơ thể tự điên cuồng không kiểm soát.

Viên Tung khẽ nói điều gì đó vào bên tai Hạ Diệu, Hạ Diệu lập tức đỏ ửng đôi tai

“Đừng như vậy mà”

Viên Tung cố tình trêu chọc: “Cậu xấu hổ à?”

Hạ Diệu không nói, Viên Tung lật ngược cậu ta đặt trên người mình. Duỗi thẳng chân ra bật lên một vật giữa hai bắp đùi cứng cáp to khỏe là một cự vật cứng rắn đang dần nén nhô lên căng tràn ra, cứ thế mà tiến thẳng tới mà đặt ở dưới mí mắt của Hạ Diệu.

Viên Tung ngay sau đó nhanh chóng duỗi thẳng háng Hạ Diệu buộc đôi chân dài của cậu phải tách ra, chôn người cậu ta xuống người mình.

Cả hai đang làm ở tư thế 69, mọi hành động vẫn đang diễn ra, sự sung sướng đã làm cho mạch máu của Hạ Diệu như nổ tung, hơi thở trở nên nặng nề.

Viên Tung một hơi ngậm mút cự vật của Hạ Diệu đang kêu gào đói khát sự kích thích.

Thắt lưng Hạ Diệu đột nhiên có một trận co giật run rẩy, ngay lập tức thét lên âm thanh rên rỉ đáng thương:

“A A....đã quá...không thể chịu nổi nữa...”

Phản ứng quá khích này của Hạ Diệu làm vật khổng lồ của Viên Tung thêm một lần nữa cương cứng lên dữ dội, gần như là chọc thủng cả gương mặt của Hạ Diệu. Hạ Diệu cố chịu đựng dùng tay không đặt lên đó, độ cứng làm lòng bàn tay đau nhói. Cậu ta đã thử tìm cách để ngoạm lấy phần dưới của Viên Tung thêm một chút, cùng lúc kích thích Viên Tung ngày thêm dữ dội. Hạ Diệu cảm thấy không thể tận hưởng tiện nghi cho bản thân, bất ngờ dùng lưỡi liếm dọc dương vật của Viên Tung. Bộ phận nổi dôi tông đường cương cứng của Viên Tung bị dồn ép bức bách đến khóc nghẹn.

Hạ Diệu như được thêm động lực, dùng lưỡi làm một chuyển du ngoạn lả lướt đến tận gốc cự vật to lớn của Viên Tung, mặc dù không có một chút kinh nghiệm làm tình kiểu tiếp xúc đụng chạm như thế này, nhưng cũng đã làm cho đồng tử của Viên Tung như tắc nghẽn. Hắn ta dùng lực ngoạm lấy đầu khác của Hạ Diệu, đầu lưỡi đặt ở giữa cái khe nước trên đầu cự vật đưa đẩy qua lại như đang chơi vĩ cầm, cho đến khi cơ thể Hạ Diệu bắt đầu phản kháng, vặn xoắn chuyển động không ngừng, dữ tợn đớp lấy một hơi thở rồi thét lên.

“Ah.....Ah.....”

Một dòng dịch trắng ấm nóng phun vào giữa khoang miệng Viên Tung, lưỡi của hắn ta nhẹ nhàng đưa chất lỏng ấy xuống cổ, tiếp đến nâng mở ra hai cánh mông của Hạ Diệu, không phép tắc mà tiến vào bên trong. Hạ Diệu gào khóc kêu la dữ tợn, hai chân phản kháng kẹp chặt cổ Viên Tung, bắp chân căng cứng co giật,

hậu môn đặt trên ra giường chuyển động xoắn vặn cự tuyệt chống trả, tạo thành âm thanh cầu xin được buông tha.

Viên Tung không hề kiêng nể mà tiếp tục chiến đấu, đôi tay vững vàng giữ chặt cậu ta, đầu lưỡi áp chế, liếm láp hết tất cả ngõ hẻm, nơi nhạy cảm nhất của Hạ Diệu. Sau đó một phát ngậm sâu vào bên trong, dùng đôi môi mỏng phủ lấy, điên cuồng bú mút làm phát ra âm thanh dâm dục.

Hạ Diệu không thể chống đỡ gào lên:

“Ah....Ahhhh....sướng quá...muốn phát điên lên được...liếm nữa...”

Viên Tung cố tình dừng đầu lưỡi đang hoạt động ở dưới lại, miệng của Hạ Diệu sau đó được nâng lên khỏi tấm ra giường, Viên Tung lại dùng miệng chuyển động lêu lổng Cự vật của Viên Tung giờ như con dao găm cắm sâu vào trong mật đạo của Hạ Diệu, hung hãn rút ra cắm vào. Hạ Diệu bị dồn ép liên tục đến thảm thiết.

Viên Tung hoàn toàn mất khả năng tự chủ, ngón tay mang tinh dịch và nước bọt trộn lẫn “Dầu bôi trơn này” rồi đem đến môn trốn cửa mật đạo của Hạ Diệu, trực tiếp dùng cự vật chọc thẳng vào trong.

“Aaaaa.....ahhhh...”

Hạ Diệu khó mà có thể kiềm chế phát ra âm thanh than khóc tru tréo, dẫn đến cái giường bị một trận rung lắc mạnh, một chất đầy trắng đục phụt thẳng lên mặt của Viên Tung và vương lên cả khoe miệng cùng khắp nơi trên tóc của mình.

Dương vật của Viên Tung bị bộ phận riêng tư của Hạ Diệu kẹp chung lại đến phát đau, não bộ từng miếng nổ tung lên hàng loạt ý nghĩ ngông cuồng, khoái lạc. Đùi bị dồn ép đến run rẩy, khó chịu gầm một tiếng, một thứ chất lỏng điên cuồng bắn phụt ra. Hạ Diệu bản thân không hề biết là hắn đã bắn ra vì vẫn còn thấy đau buốt.

Chỉ biết là sau khi bắn, bị “làm nhục” thì nơi đó trở nên như bị xé rách, nứt ra đau đớn vô cùng.

“Lấy ra ngoài!”

Viên Tung chậm chậm rút ra, Hạ Diệu vừa đau vừa xấu hổ xuýt nữa là ngất xỉu đến chết.

Vào lúc này, Hạ Diệu mới hồn nhiên biết được, cậu ta đã thua, thua toàn tập.

Cậu nói “Nếu tôi phải lòng anh, tôi sẽ tự phá vỡ JJ của mình (tự cắt trym của mình)” lời cảnh cáo hay ho này đã bị quăng đi khỏi óc ngay sau đó, hướng mắt nhìn thấy củ cải trắng của bản thân vẫn còn chưa hoàn toàn xiu xuống, trong lòng không hề dễ chịu, nó như thế này mà nở cắt đi sao?

Viên Tung nhìn thấy vẻ mặt của Hạ Diệu biểu tình uất ức, dùng bàn tay to lớn kéo gương mặt Hạ Diệu lên, nói: “Đau hả?”

Hạ Diệu “ah” một tiếng.

“Nếu sau này phải chịu đau như thế này nhiều lần nữa, cậu có chịu được không?”

Hạ Diệu phân trần: “Không chịu được!”

Viên Tung một cơn đau thắt ngực, lấy tay đặt gáy của Hạ Diệu lên tay mình

“Đi ngủ đi”

Hạ Diệu nói: “Lần sau làm tiếp đi”

“Còn làm tiếp?” ánh mắt hung hãn của Viên Tung nhìn thẳng vào Hạ Diệu “Cậu không thể chịu đựng được, tôi làm ở trên được sao?”

“Được”.

83. Chương 83 - Sĩ Khả Sát Bất Khả Nhục (quân tử thà chết không chịu nhục)

Chương 83: Sĩ khả sát bất khả nhục (Quân tử thà chết không chịu nhục)

Tuyên Đại Vũ trốn Vương Tri Thủy đem về, chưa tới hai tiếng đồng hồ, một cú điện thoại gọi đến bảo hắn ta phải trở lại Ma Cao. Để hắn hoàn toàn giải quyết xong những công việc lộn xộn bên đó, cũng phải mất một tuần.

Trước khi đi, Tuyên Đại Vũ giam Vương Tri Thủy trong một căn phòng tối, có đến năm sáu người thay phiên nhau canh gác.

Trong thời gian một tuần, Vương Tri Thủy đã sống trong gian phòng tối tăm, một ngày ba bữa đều có người mang tới. giống hệt như những ngày sống trong tù không hề khác biệt, chỉ khác là căn phòng cực kì thoải mái, được đối đãi tốt hơn, cũng yên tĩnh hơn.

Vào ngày lên đường, Tuyên Đại Vũ luôn “tâm tâm niệm niệm” (ý là lúc nào cũng suy nghĩ trong đầu) về Vương Tri Thủy, một ngày gọi về không biết bao nhiêu cuộc điện thoại, lo sợ tên đó lại trốn thoát được. Mọi việc được xử lý xong xuôi, ngay lập tức đặt một chuyến bay đi nhanh nhất, “mã bắt đình đê” (không ngừng nghỉ) vội vàng quay trở về.

Về tới nơi cũng chẳng để ý mà thay quần áo, trước nhất là phải gọi mấy tên canh giữ Vương Tri Thủy đến tra hỏi tường tận.

“Hắn mấy ngày nay đã ra hình dạng gì rồi? Có giở trò quỷ quái gì không?”

Người canh gác nói: “Không....rất ngoan ngoãn, đến giờ một tiếng kêu la cũng không có”

“Tôi cũng vào bên trong canh giữ hắn ta hai lần, trạng thái tinh thần hắn rất tốt, thậm chí còn hút thuốc. Tôi cũng rất khó hiểu, cậu nói thử xem, nếu như người bình thường bị nhốt trong chỗ như thế này, không người nói chuyện, không có thiết bị liên lạc, liên tục bị canh chừng, sở hử một chút cũng không có, tính ra từ lâu đã thấy ngột ngạt đến phát điên lên rồi chứ. Đằng này hắn lại ngược lại, có thể cùng một con bọ cánh cứng chơi đùa tới cả một buổi chiều”.

Tuyên Đại Vũ trong khi đang thay giày thì quay sang một bên nói: “Cậu hoàn toàn không thể xem hắn ta là một người bình thường, sai quá sai, hắn ta đâu phải là một con người!”

“Bây giờ tôi đi gọi hắn ta tới?” Người canh gác nói.

Tuyên Đại Vũ gật đầu: “Đi đi”.

Vương Tri Thủy đang ngồi bắt chéo chân trên giường “niệm kinh” đột nhiên một ánh sáng chói lóa xẹt đến mí mắt, tiếp cận vào làm mắt của cậu ta nửa nhắm nửa mở. Một người đàn ông hất cằm, vẫy tay ra hiệu cho Vương tri Thủy.

“Anh Đại Vũ quay lại rồi ?” (chị Sài dùng từ Đại Vũ ca ca) Vương Tri Thủy không hỏi thêm.

“Đã về rồi, nhớ thương hắn mấy ngày nay, mau đi thôi”.

Người canh gác áp giải Vương Tri Thủy vào buồng tắm, tắm rửa kì cọ một lần. Sự đen đúa của mấy ngày liền bị giam giữ trong gian phòng chật hẹp tối tăm đều được rửa sạch sẽ, sang láng đẹp để đứng trước Tuyên Đại Vũ. Tuyên Đại Vũ trang phục chỉnh tề sáng sủa ngồi tựa trên ghế salon, trong miệng ngậm một điếu thuốc. Điềm đạm như không dùng tay đưa qua lại, gương mặt của công tử nhà giàu hiện lên vô cùng chuẩn mực. Vương Tri Thủy bị bốn người áp giải đến, nửa nằm nửa quỳ hướng xuống bàn chân của Tuyên Đại Vệ. Một người đàn ông vạm vỡ từ phía sau đến từ từ kéo tóc của cậu ta lên, ép buộc hắn ngẩng mặt lên nhìn Tuyên Đại Vũ.

Tuyên Đại Vũ lướt một ánh nhìn vào Vương Tri Thủy, nhẹ nhàng nói: “So với lúc ta đi người trông mập mạp hơn một chút, tâm tình cũng không hề tệ a!”

Vương Tri Thủy thở một tiếng, nói: “Anh à, anh xài nước hoa gì thế? Thơm quá.”

“Thơm vậy sao?” Tuyên Đại Vũ cười mỉa mai, “Thơm như vậy để lát nữa ta mời một vài anh em tới thủ đêm rồi xịt lên cho, để người được tận hưởng mà ngủ, mùi hương tùy chọn, cả đời không thể quên”

Câu nói này lập tức làm mọi người trong phòng bật cười.

Vương Trì Thủy gương mặt biến sắc, nói: “giống như vậy không thú vị đâu nha”

“Ai giống với người?” Tuyên Đại Vũ ánh mắt tối lại.

Vương Trì Thủy chuyển mắt hướng ra cửa sổ, không thèm nhìn Tuyên Đại Vũ.

Tuyên Đại Vũ dùng bàn tay to lớn nắm lấy cằm của VƯƠNG TRÌ THỦY, mạnh bạo lật gương mặt của hắn quay lại, miệng bốn cợt nói: “Thế nào? Lúc này biết sợ?”

“Tôi không phải sợ.” Vương trì thủy giọng nói trầm thấp, “Tôi chính là cố tình.”

“Ta khinh, người cố tình?” Tuyên Đại Vũ mắt lộ ra vẻ châm chọc, ngẩng đầu đối mặt với đám đàn ông ồn ào nói, “Các người nghe không? Hắn ta lại còn nói bản thân cố tình!”

Nói xong lại đem gương mặt xoay lại, ánh mắt ngoan lệ như đâm vào gương mặt Vương Trì Thủy, “Người làm cho ta đây đối với người chính là thông cảm cho việc hết lần này đến lần khác lừa gạt tài sản của ta, người còn ở đó mà nói được ‘Cố tình’, hai chữ ấy sao?”

Vương Trì Thủy: “Tôi lừa anh là bởi vì tôi thích anh, tôi biết rõ ít tiền đó đối với anh chẳng là cái quái gì cả. Tôi chính là sợ anh quên tôi, tôi chỉ muốn cho anh nhớ đến tôi.”

“Người lập tức rút lại lời nói đi!” Tuyên Đại Vũ trong nháy mắt đem Vương Trì Thủy đẩy qua một bên, “Người thực sự là ác tâm con mẹ nó muốn non”

Bên cạnh một người đàn ông vạm vỡ đột nhiên nói tiếp: “Một lòng ác tâm cùng nhau về chung một nhà mới được”

Người trong cả phòng đều cười ghen.

Tuyên Đại Vũ dùng tay một trận quật ngã những thứ đang ở trên bàn, “Nghiêm túc lại đi”

Vương Trì Thủy nói tiếp: “Tôi mỗi lần ăn trộm tiền của anh cũng là vì để anh đi tìm tôi, nhưng anh lại quá ngu ngốc, mỗi lần tìm đều tìm không ra tôi, cho nên tôi mới nghĩ ra những trò bẩn này. Lần đầu tiên là ở chỗ anh đánh bài, anh suy nghĩ một chút, trên thế giới này nào có chuyện trùng hợp như vậy? Tôi người khác không nhảy lên lại nhảy lên lưng anh cho anh tóm?”

“Tôi bịa chuyện lừa anh, thuận tay lấy đi cái đồng hồ đeo tay của anh, cũng là vì cho anh nhớ kỹ tôi. Sau này tôi trộm rượu trong nhà anh là cố tình sa lưới, anh suy nghĩ một chút, ai đời ăn trộm xong không bỏ đi mà ở lại nhà người bị trộm uống hết sạch rượu?” Suy nghĩ của Tuyên Đại Vũ trong nháy mắt đã xem tin những gì Vương Trì Thủy nói, may mắn là kịp thời quay lại.

“Thật nhắm nhĩ! Người trộm tiền của Hạ Diệu chả lẽ không phải là trộm? Nói như vậy người cũng thích cậu ta?”

Vương Trì Thủy nói: “Tôi trộm của hắn không phải là bởi vì tôi thích hắn, là vì nghĩ đến việc anh thích hắn, trong lòng tôi đổ kị.”

Tuyên Đại Vũ đầu oanh một cái, khắp phòng nhìn cậu ta không rõ vì sao không được tự nhiên, mất nửa ngày mới bình thường lại. Không thể tin lời hắn nói, tên này miệng nói như xe lửa chạy, tin tưởng là mất mát.

Tuyên Đại Vũ thân thể ngã ra sau, lần thứ hai dựa vào sofa trên lưng, ánh mắt kì lạ sâu kín nhưng lại là xem thường Vương Trì Thủy

“Theo lời người nói, ta đem người bắt lại như thế này, coi như là cho người được toại nguyện?”

Vương Trì Thủy vẫn nhìn xung quanh mười mấy người to con lực lưỡng, nói: “Nếu không có mấy người này, thì có thể xem là vậy.”

“Ha ha ha...” Tuyên Đại Vũ cười to vài tiếng, “Không đâu, người nhắm tới ta, những người này cũng là nhắm tới người. Người đều không phải thích đàn ông sao? Mấy anh em ở đây có chuyên môn cao để cho người học hỏi có hơn mười người, người nhìn một cái xem có đủ đồ cho người không?”

Nói xong, mấy vị nam nhân lực lượng đứng bên cạnh liền xoa xoa nắm tay, chậm rãi đi tới.

Vương Trì Thủy sắc mặt chợt biến đổi, vội vàng nói: “Tôi thích đàn ông thật, không lừa anh đâu.”

“Đúng vậy!” Tuyên Đại Vũ vung tay, “Cũng bởi vì người thích đàn ông, ta mới tìm một đám đàn ông thỏa mãn người.”

“Anh hiểu sai ý của tôi rồi.” Vương Trì Thủy chống cự lại hơn mười mấy đôi tay đang đùa giỡn với cậu ta, vội vàng giải thích, “Cũng bởi vì tôi thích nam nhân, cho nên tôi đối với tiểu súc của tôi vô cùng quý trọng, tôi muốn đem nó để dành cho người tôi yêu.”

Tuyên Đại Vũ cười xù một lúc, tôi khinh, người còn có thể đem cái lí do bịp bợm đó hòng lừa ta lần nữa sao?

Vung tay lên, ý bảo hơn mười vị tráng hán nhanh nhẹn mà hành động.

Ba mươi lăm người đàn ông bắt đầu cởi y phục của Vương Trì Thủy, một đám còn lại tới lột sạch quần cậu ta phóng đăng ra một “chú chim”, trong phòng trong nháy mắt tràn đầy mùi hương vị da thịt người.

Cảnh tượng tuyệt mỹ như vậy, há có thể không có mỹ thực làm bạn?

Tuyên Đại Vũ cầm lấy một khay điểm tâm, vừa ăn vừa hăng hái xem náo nhiệt.

Vương Trì Thủy áo bị xé mở, dây lưng bị kéo đứt, đầu tóc bị giật lên đặt dưới đũng quần của gã đàn ông đang từ ở trên đâm xuống. Vương Trì Thủy từ từ nhắm hai mắt cắn chặt hàm răng, chết sống không chịu đi vào khuôn khổ.

“Ma sát thế nào hả?” Tuyên Đại cũng nóng lòng, “Mau chóng đem khúc thịt của các người nhét vào miệng hần, nhanh lên một chút.”

Một gã đến cạy miệng Vương Trì Thủy ra, còn chưa kịp nhét vào, đã bị Vương Trì Thủy bắt được cơ hội cắn một cái. Lúc này hần tru tréo lên như tiếng một con lợn gị giết, một cước đá Vương Trì Thủy ngã xuống đất. Vương Trì Thủy ngã xuống trong nháy mắt, hướng về Tuyên Đại Vũ hô một tiếng.

“Tuyên Đại Vũ tôi thực sự thích anh, lần đầu tiên anh đánh tôi, tôi liền biết tên anh, liền yêu thích anh.”

Tuyên Đại Vũ hoàn toàn thờ ơ, vừa ăn điểm tâm vừa ra lệnh cho một gã tráng kiện gần bên Vương Trì Thủy “Nhanh lên cởi quần lót của hần ra, chờ cái gì?”

Vương Trì Thủy liều mạng giữ chặt quần lót của mình, gồng sức đến đỏ mặt tía tai, vẫn anh dũng reo hò một tiếng.

“Sĩ khả sát bất khả nhục!” (quân tử thà chết không chịu nhục)

Tuyên Đại Vũ bị chọc cho cười ha ha một trận, xem chút nữa là bị sặc đồ ăn trong miệng

Đột nhiên phịch một tiếng, từ trong âm thanh hỗn độn ồn ào phát lên một thứ tiếng khác lạc lõng không hề hai hòa. Mọi chuyện gần như xảy ra trong nháy mắt, toàn bộ các gã đàn ông lực lượng đang kề sát Vương Trì Thủy bỗng nhanh chóng tránh ra.

Tuyên Đại Vũ thấy máu trên mặt đất, lúc này thực sự ghê tởm

Rác rưởi! Chồng trả thật sao?

Vương Trì Thủy quỳ rạp trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, máu từ ốt của cậu ta ở phía dưới chảy ra theo kẽ hở ô gạch trên sàn. Y phục cơ hồ bị xé rách sạch sẽ, chỉ còn lại vài mảnh vải rách trên mông. Bàn tay hần gắng gượng kéo dây thun quần lót lên, cơ thể không chịu được mà co quắp lại.

Tuyên Đại Vũ đi tới, “tiểu tâm dục dục” (cẩn trọng từng lí) bay tới Vương Trì Thủy, phát hiện trán của hần đã loang một vệt máu, người đã rơi vào hôn mê.

Mẹ kiếp... Thế nào mà lại làm thật ?

Ngơ ngẩn mấy giây, ngẩn đầu nhìn mấy gã bên cạnh kêu la

“Còn không nhanh lên phụ một tay, đưa người tới bệnh viện ?”

Hạ Diệu đang ở công ty của Viên Tung giúp những nhân viên truyền thông thực hiện việc dựng thu hình chỗ sân tập, Tuyên Đại Vũ liền điện thoại tới.

“Cậu mấy ngày nay đi làm chuyện gì thế?” Hạ Diệu oán trách, “Gọi điện cho cậu nhiều lần đều không nghe máy .”

Tuyên Đại Vũ dừng một chút, nói: “Cậu qua đây một chuyến, xảy ra chút chuyện rồi.”

Hạ Diệu cúp điện thoại cấp tốc chạy tới bệnh viện.

Tuyên Đại Vũ đang ở cửa thang máy bệnh viện hút thuốc, Hạ Diệu đi tới sốt ruột hỏi: ”Chuyện gì xảy ra a?

Tuyên Đại Vũ đem tình hình nói cho Hạ Diệu, đôi lông mày của Hạ Diệu liền vặn xoắn nhướng lên.

“Tôi phải không tố giác cậu như thế nào đây? Ra sao nếu xảy ra án mạng?”

Tuyên Đại Vũ cũng tức giận, “Tôi nào biết hần xem cái hoa cúc của hần còn quan trọng hơn cả tính mạng chứ?”

Hạ Diệu một trận phiền muộn, sớm biết vậy đã thay Tuyên Đại Vũ đem Vương Trì Thủy cải tạo, không đem hần giao vào tay Tuyên Đại Vũ, như vậy cũng sẽ không đến mức rơi vào kết cục như vậy.

“Vậy hần hiện tại thế nào?”

Tuyên Đại Vũ nói: “Ngày hôm qua đưa tới, ngày hôm nay vừa thoát khỏi nguy hiểm, đã được hộ lý chuyển qua phòng bệnh bình thường.”

“Dẫn tôi đi thăm cậu ta.”

Hai người đi tới phòng bệnh Vương Trì Thủy, đẩy cửa đi vào vừa nhìn không có ai, liền tìm bác sĩ chăm sóc của Vương Trì Thủy, ông ta nói: “Cậu ấy đã đi rồi.”

“Đi?” Tuyên Đại Vũ cả kinh, “Hần không phải còn phải nằm viện trị liệu một thời gian sao?”

“Đúng vậy, chúng tôi cũng nói như vậy, nhưng cậu không chịu nên đã làm thủ tục xuất viện, chúng tôi buộc phải tôn trọng bệnh ý nguyện của người bệnh a!”

Tuyên Đại Vũ vẫn là không cách nào tiếp thu, tài năng công phu gì mà đã có thể bỏ đi không để lại tung tích. Vội vã chạy đến cửa sổ lầu năm hướng mắt ra ngoài quan sát, rất xa thấy Vương Trì Thủy đang đi lên một chiếc xe buýt.

“Nhanh, theo tôi đi xuống phía dưới!”

Thang máy chật kín người, hai người liền chạy thang bộ, lao ra khỏi tòa bệnh viện, chạy tới cửa, xe buýt đã mất bóng.

Tuyên Đại Vũ muốn chạy đến bãi giữ xe, bị Hạ Diệu kéo lại.

“Đừng đuổi theo, cậu không đuổi kịp đâu. Chờ cậu đem xe ra, chiếc xe buýt kia đã tới trạm cuối .”

Tuyên Đại Vũ ômhận giậm chân một cái.

“Mẹ nó, lại để cho hần chạy, nhất định là sợ tôi lại dạy dỗ hần!”

Hạ Diệu đột nhiên mở miệng nói: “Đều không phải, hần chính là thiếu tiền.”

Tuyên Đại Vũ không hiểu ý của Hạ Diệu

Hạ Diệu nói: “Hần thật sự muốn chạy, sao lại không gọi taxi mà đi? Cần chi phải ở đây chờ xe công cộng?”

Tuyên Đại Vũ không nói gì.

Hạ Diệu đột nhiên nhớ tới câu nói của Vương Trì Thủy trước khi chia tay lần trước ” cảm ơn cậu đã tài trợ tiền chữa bệnh.”

Trong lòng sao lại đặc biệt không thoải mái, , rõ ràng là đã đối xử rất tốt với hắn, nhưng hiện tại dường như lại thấy mình đang mắc nợ hắn.

Thở phào một cái, nhìn về phía tuyên Đại Vũ.

“Cậu có dự tính gì không?”

Tuyên Đại Vũ nói: “Tiếp tục tìm hắn.”

“Còn tìm?” Hạ Diệu có chút nhìn không được , “Hắn hiện tại cũng đủ thảm rồi , khoan dung độ lượng một chút, cậu không tha cho hắn, bộ mưu đồ cái gì a?”

Tuyên Đại Vũ im lặng hồi lâu mới nói một câu.

“Tôi chính là muốn làm theo thói quen của mình!”

Hạ Diệu...”

84. Chương 84 - Có Thể Chống Lại Ý Trời

Trans+Edit: Pinoneverdie

Trước Tết một ngày, Hạ Diệu xin phép nghỉ ở đơn vị, đến giúp Viên Tung và những nhân viên trong công ty thực hiện buổi quay hình ngoài trời.

Bởi vì đạo diễn đối với đoạn phim này yêu cầu rất cao về chất lượng, mà những bảo tiêu lại không phải là diễn viên chuyên nghiệp , cho nên một cảnh mà phải quay đi quay lại hơn mười mấy lần. Hạ Diệu bắt đầu làm theo lời đạo diễn vung tay múa chân, vội vàng trước sau. Sau đó có lẽ do không còn kiên nhẫn, tìm một chỗ yên tĩnh nghỉ ngơi hút thuốc, thần sắc lười nhác cẩu thả.

Viên Tung từ đằng xa đi tới, thấy Hạ Diệu không lên tiếng , hỏi: “Bị làm sao vậy?”

Hạ Diệu dùng một cánh tay cuộn vào cổ Viên Tung , đầu tựa ở trên vai hắn, miễn cưỡng nói: “Mệt.”

“Mệt thì quay trở lại xe mà ngủ một lúc đi, buổi trưa làm việc xong tôi đem cậu đưa trở về, buổi chiều cũng không cần tới đây .”

Vừa nghe đến ba từ “Đừng tới đây” , Hạ Diệu lập tức nói: “Tôi không phải thân thể mệt mỏi, ta là tâm tình mệt mỏi”

Viên Tung liếc cậu ta một cái, đùa cợt nói: “Cậu vẫn còn có tâm tình?”

“Hứ! Tôi làm sao lại không có tâm tình?” Hạ Diệu dùng sức ở ngay má của Viên Tung néo một cái thật mạnh, “Tôi từ sáng tới tối đều phải nghĩ ngợi rất nhiều chuyện á!”

Viên Tung dặt tay của Hạ Diệu đem xuống, trầm giọng nhắc nhở: “Đừng có mà làm loạn, bên kia một đám người đang nhìn chằm chằm kia.” , Hạ Diệu cười khúc khích , gì chứ? Còn sợ người khác nhìn thấy à? Sợ hình tượng nghiêm trang, lạnh lùng của anh bị ảnh hưởng sao? Vậy tôi còn sẽ ngắt, tôi cứ bóp cứ xoa cứ bóp bóp bóp đấy. Về mặt của Viên Tung trước sự chứng kiến của mọi người là cảm giác “nhục nhã”, sau đó một tay nắm lấy tay của Hạ Diệu , mắt lộ ra vẻ nghiêm nghị.

“Cậu làm càn nữa, tôi đánh vào mông cậu có tin hay không?”

Hạ Diệu hừ lạnh một tiếng, một lần nữa tựa đầu lệch qua trên vai Viên Tung, chậm rãi thở một hơi.

“Có chuyện giấu ở trong lòng tôi đã mấy ngày nay, thấy không thoải mái.”

Viên Tung hút một điều thuốc, vừa hút vừa không yên tâm nhìn ra phía đằng xa chỗ đang quay phim, chờ Hạ Diệu chủ động mở lời.

Hạ Diệu dừng một lát, không nhanh không chậm đem chuyện bị giam giữ của Vương Trì Thủy nói ra, nói xong liền một trận thở dài thở ngắn, hối hận vì bản thân đã giao người đó vào tay Tuyên Đại Vũ.

Viên Tung nghe xong, thật lâu sau đó mới thản nhiên mở miệng, “Cậu cứ như vậy, cứ thích quan tâm chuyện của người khác?”

Hạ Diệu liếc xéo Viên Tung một cái, nhìn thấy gương mặt lạnh lùng và cơ bắp rắn chắc của hắn, trong lòng cảm thấy vui vui, không nghĩ tới lão già này lại thích ăn dấm chua như vậy, thật mắc cười.

Viên Tung biết rằng Hạ Diệu trong tâm lúc nào cũng gọi hắn là lão già, cho nên nhất định sẽ đem Hạ Diệu ném xuống giường, để hắn nhìn lão tử xem là ta còn bao nhiêu sức trẻ thanh xuân, long tinh hổ mãnh. Hạ Diệu nói tiếp: “Kỳ thực tôi căn bản không phải lo lắng việc Tuyên Đại vũ và tên tiểu tử kia kết thành hận thù, tôi chỉ là bản thân đơn thuần nghĩ rằng việc làm này thật vô nhân đạo, anh biết không? Tôi vẫn cho cậu ta là tên côn đồ, cho là cậu ta chơi bởi lêu lổng chưa bao giờ trưởng thành.

Kết quả tôi hai ngày trước tôi điều tra mới phát hiện, cậu ta lại có nghề nghiệp, hơn nữa còn làm cu li , vào trại giam xong mới từ bỏ mọi thứ . Ai da, trong lòng đúng là không biết phải như thế nào.”

Viên Tung nhàn nhạt nói: “Thương cảm cho người khác cũng đúng nhưng là có nhiều điểm đáng trách.”

Hạ Diệu cũng hiểu được những lời này, dù sao Vương Trì Thủy phạm nhiều tội, làm nhiều chuyện thất đức như vậy , gặp báo ứng cũng phải lẽ, nhưng vẫn cảm thấy lòng ngực không thoải mái.

“Tôi không phải là rất quái đản sao?” Hạ Diệu hỏi, “Tôi hẳn là phải nên khéo léo, sành đời hơn một chút có đúng không?”

Viên Tung nói: “Khéo léo già đời với người khác càng nhanh, thì thời gian lao mình xuống vực cũng nhanh theo.” (câu này trong bản Trung hơi khó hiểu, mình đoán ý chị Sài là vậy)

Hạ Diệu nghe nói như thế trong lòng nhẹ nhõm một xít, mắt nhìn xeo qua nhìn bên trong túi áo của Viên Tung có rất nhiều tiền lẻ, nhất thời hai mắt sáng lên vì cậu ta đã qua hơn mười ngày sinh hoạt chi tiêu thất lưng buộc bụng, cố gắng kiềm mình không đi mượn tiền của bất kì ai . Nếu như trong túi của Viên Tung đích thực là tiền, hẳn cũng không ngại mà động thủ” vì số tiền lẻ đó cũng chẳng đáng là gì.

Hạ Diệu dùng tay len lén đi vòng qua sau lưng của Viên Tung, hướng về phía túi áo trái của hắn.

Viên Tung đang làm gì? Một người sành sỏi trò đời như vậy, có thể để cho Hạ Diệu đem tiền lấy đi? Tưởng tượng quá khéo rồi!

Tay của Hạ Diệu vừa mới đưa tới mép túi áo, đã bị Viên Tung nắm lấy.

“Cưng muốn làm gì?”

Hạ Diệu da mặt dày, “Tặng cho anh một chút tiền.”

“Cậu lại muốn đi mua những thứ đồ ăn như vút đi đó ?”

Hạ Diệu cười mỉa hai tiếng, “Không mua những thứ đó , mua cái gì ăn thật ngon.”

“Tiểu mông nhân!” Viên Tung giọng nói bất thiện, “Lần trước cậu từ trong ngăn kéo của tôi lấy đi hơn mười đồng tiền, mua một đồng thứ đồ hư thối mà đem trở về? Tôi chỉ ăn thử một miếng, còn lại toàn bộ tôi đều vút đi, những thứ đó có thể ăn được hả ?”

“Được!” Hạ Diệu tức giận, “Ở trong mắt anh, dù là hành tây chấm tương ăn đều ngon!”

Viên Tung không để ý tới cậu ta.

Hạ Diệu chưa từ bỏ ý định, tiếp tục ngụy biện.

“Anh biết không? Tôi cũng là bởi vì khi còn bé bị quản nghiêm, không ăn được mấy thứ này, hiện tại mới có thể ăn một cách si mê . Mù quáng cản trở tôi thì tôi chỉ càng phản kháng lại, còn đáp ứng cho tôi thì tôi mới biết đường mà cảm thấy ngán mấy thứ đó”

Viên Tung nghe cậu ta nói ư? Hoàn toàn thờ ơ.

Hạ Diệu còn nói: “Trong miệng không có mùi vị gì cả.” “Tôi cho cậu liếm hai cái chịu không?” Viên Tung giễu giễu nói.

Không cần anh phải nói, tôi đây là tự làm được, Hạ Diệu thừa dịp xung quanh không có ai, đột nhiên ở ngoài miệng Viên Tung dè hôn một cái. Tiếp tục bắt lấy thời cơ Viên Tung nhất thời lơ đãng, trực tiếp tới đánh lén, giật lấy một xấp tiền dày nhét vào trong túi mình.

Nhường lông mi, cười đắc ý, bước tiêu sái đi nhanh hướng thẳng đến siêu thị.

Hạ Diệu đi trong chốc lát, Viên Tung đi đến một cửa hàng nhỏ. Dùng một tờ tiền mua một chai nước khoáng, nhân tiện đổi một đồng tiền lẻ nhét vào túi áo.

Kể từ ngày Hạ Diệu đem Viên Tung từ trong bữa cơm lôi đi, Viên Như tinh thần hoảng hốt chừng mấy ngày.

Ngày hôm nay Vương Sương nhận được một cú điện thoại, nghe xong dừng ngay mọi việc, vội vội vàng vàng tìm Viên Như.

“Bà biết không? Tôi được bạn thân truyền miệng nghe được một tin động trời về anh của bà.”

Viên Như buồn bực, “Là chuyện gì?”

“Tôi không phải là có để cho bạn của tôi xem hình và video của anh bà sao? Cô ấy nhớ rất rõ bộ dáng của anh của bà. Kết quả ngày hôm nay cô ấy trên phố, bỗng nhiên thấy anh bà ở trên đường và một người đàn ông hôn môi. Tôi hỏi cô ấy người nam nhân kia đáng người ra sao, cô ấy nói cô ấy không thấy rõ, lúc đó một trận kích động liền nhanh chóng gọi điện thoại cho tôi.”

Viên Như mặt lộ vẻ vẻ kinh ngạc, lập tức dùng giọng điệu của mình khẳng định: “Không có khả năng, anh tôi không thể làm ra loại chuyện đó, anh ấy chính là như vậy, là một người đàn ông chính thống, làm sao có thể cùng nam nhân...”

“Tôi cũng nghĩ là như vậy, nhưng bạn thân của tôi nói cô ấy nhìn thấy logo công ty anh bà, có vẻ như họ đang ở đầu đường quay chụp.”

Viên Như trong lòng hồi hộp một chút, công ty của Viên Tung gần đây đang chuẩn bị làm truyền thông, trong lòng cô ta đặc biệt nắm rõ.

“Vậy cũng không thể nào là anh ấy.” Viên Như hoàn toàn cự tuyệt tất cả chứng cứ, chỉ tin tưởng trực giác của chính mình, “Hôn môi chỉ lộ nửa khuôn mặt, trong công ty nhiều người đàn ông cao ráo đẹp mã như vậy, bà cũng có thể la nhận lầm.”

Vương Sương trầm mặt, “Bà biết không? Bạn tôi lúc đó khi nói với tôi, đầu của tôi liền một cái như nổ tung. Nam thần trong lòng tôi à, nhiều năm như vậy chỉ duy nhất có một nam thần à, nghìn vạn lần không nên là sự thật!”

Viên Như nắm lấy tay cô ta trấn an nói: “Bà yên tâm, chắc chắn đó không phải là thật.”

“Ừ.” Vương Sương gật đầu, nhưng vẫn muốn nói: “Ngày đó chúng ta cùng nhau ăn cơm, Hạ Diệu đem Viên Tung lôi đi, nói cái gì ‘hắn là của tôi’ sau này bà đã hỏi lại chưa? Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?”

Chuyện này làm lòng Viên Như cực kì khó chịu, cô ta một mực hồi tưởng lại nhiều lần chuyện này, truy tìm nguyên do sự tình bên trong! Suy đoán thâm ý trong câu nói đó. Rốt cục khi cô ta nghĩ đến một manh mối, liền trong lòng như đổ máu, đau đến mức phải che mặt. Cũng không dám ...đoán mò nữa, tự động che giấu sự tình, xem việc này chưa từng xảy ra. “Ngày hôm đó công ty xảy ra chút chuyện, Hạ Diệu mới vội vã kéo anh ấy đi, anh ta lúc đó nói là ‘hắn đi theo tôi’ là tại mình nghe nhầm.”

Vương Sương thở phào một cái, “Thì ra là như vậy, tôi còn tưởng rằng hai người bọn họ... Á mà thôi, không có gì.”

Đã là ngày dương lịch cuối cùng của năm, qua mười hai giờ chính là năm mới , Hạ Diệu không muốn cứ mãi công ty Viên Tung khi ở nhà còn có mẹ, buổi tối liền ngoan ngoãn quay trở về. Bản thân không biết là đã nghiện, suy nghĩ hồi lâu lại quyết định gọi Viên Tung đến.

Hạ Diệu thở hồng hộc xé rách y phục trên người Viên Tung, điệu bộ không thể chờ đợi. Tựa như là bị bỏ đói rất nhiều ngày vậy, kỳ thực đêm trước đó vẫn còn khí thế nói rằng “Sau này không bao giờ ...chơi như vậy nữa, cơ thể này không chịu đựng được” nói thế mà lại.

Rất nhanh, hai người ở trên giường lớn trần truồng ôm nhau, hưởng thụ sự kích thích thân hoan cảm kị. Hạ Diệu đem đầu Viên Tung xuống, đẩy đưa, uốn ngược gắng gượng đưa hạt đậu đỏ cọ sát đến bên miệng hắn.

“Liếm... liếm đi.”

Viên Tung dùng đầu lưỡi phẩy một cái, hàm răng khê cắn, tùy ý dầy vò sủng ái cái điểm nhạy cảm này.

Tay của Hạ Diệu nắm tóc Viên Tung, trong miệng không kềm chế được phát ra tiếng kêu rên nặng nhọc, vòng eo liên tục xoay vặn hướng vào trong quần của Viên Tung cọ sát, ván giường lung lay phát ra âm thanh dâm mỹ vang dội.

Viên Tung cố ý bịt miệng Hạ Diệu, tiến đến bên tai cậu ta nghịch ngợm nói: “Nhỏ giọng một chút, mẹ cậu còn chưa ngủ”

Hạ Diệu được chiều chuộng đến xấu hổ, gương mặt biến sắc đỏ, chân ở nơi riêng tư của Viên Tung đạp một cái, ai biết ? Tôi rõ ràng bình tĩnh kềm chế biết bao? Sau đó nhìn thấy Viên Tung nhìn chằm chằm vào mình, cậu ta chỉ có thể mở miệng để nói xoa dịu tình huống căng thẳng

“Chả sao đâu. Mẹ tôi vào phòng tôi luôn gõ cửa trước.”

Nói bóng gió chi bằng tận tình lại đây đi.

Viên Tung bị Hạ Diệu dùng chân răng cọ sát đến bốc hỏa, một tay đem Hạ Diệu trở mình lật lại, trực tiếp dùng tay đem xuống bụng dưới của Hạ Diệu một cái , khiến cho cái mông cậu ta nhổng lên, lập tức xông tới hung hăng cắn lấy khối thịt mềm mại ấy.

“A...đừng mà...”

Hạ Diệu bị Viên Tung giáo huấn lúc sau không dám nói nữa, lại không nhịn được, chỉ có thể lấy đầu dí vào gối “ô ô” kêu rên. Hai cái tay dùng sức kéo khăn trải giường, mức độ kích thích càng tăng mang lại cảm giác vừa thoải mái vừa uất nghẹn, khóe mắt buộc rơi lệ, cánh mông chuyển động chống cự sự dày vò của Viên Tung, cả người đều nhanh chóng điên loạn.

Hạ Diệu càng như vậy, Viên Tung cắn càng hăng say.

“Ừa? ông tại sao...tại sao trở về?” Bên ngoài đột nhiên truyền đến âm thanh của mẹ Hạ

Hạ Diệu thần kinh căng thẳng, mẹ tôi đang cùng ai nói chuyện?

Mẹ Hạ nói tiếp: “Không phải nói không về nhà sao? Lại về trễ như thế, làm tôi sợ giật cả mình.”

Một người nam nhân thanh âm hùng hậu cười nói: “Đây không phải là muốn cho mẹ con hai người một trận kinh ngạc à?”

Hạ Diệu chột cả kinh, thôi xong! Ba tôi đột nhiên trở về

“Con trai đâu rồi?”

“Đã ngủ, ông đừng quấy rầy nó.”

Hạ Diệu lòng biết rõ tính cách ba của cậu ta, vào nhà chưa bao giờ gõ cửa , hy vọng lời nói của mẹ Hạ hữu dụng, nội tâm lặng lẽ cầu khẩn.

“Tôi tới nhìn nó một cái thôi”

Nói xong liền đẩy cửa ra.

Trong nháy mắt, nói cái gì cũng không kịp, Viên Tung không có một mảnh y phục trên người, cho dù hắn có khả năng tốc độ kinh người nhảy ra khỏi cửa sổ, Hạ Diệu cũng không thể để hắn trần truồng dạo phố giữa mùa đông như vậy được.

Làm sao bây giờ?

Ngàn cân treo sợi tóc, Hạ Diệu chợt dùng chân che Viên Tung lại.

Ánh đèn trong nháy mắt được lão Hạ bật lên, cái đèn lớn chiếu xuống, Hạ Diệu toàn thân lỏa lồ, tay vừa vịn đặt ở giữa hai chân, bộ dạng vô cùng tự nhiên.

Sau đó trong tích tắc đối mặt với lão Hạ, biểu cảm trên gương mặt rõ ràng là đang làm chuyện lén lút đáng xấu hổ.

Lão Hạ không khỏi sửng sốt, cấp tốc đóng cửa lại.

Hoàn toàn không chú ý tới việc trên giường Hạ Diệu còn có người, có lẽ căn bản là không dám liếc nhìn nhiều hơn nữa, liền gấp gấp đi ra. Trong lòng thở dài một tiếng, mẹ bà nó....thật quá xấu hổ mà.

Hạ Diệu vù vù thở hổn hển, tim lão Hạ vẫn còn hoang mang hỗn loạn.

Sau đó dùng cái gối bắt ngờ đánh vào đầu Viên Tung, rồi tự gấp cái gối lại nhét mặt mình vào trong

“A a a... Tôi không còn mặt mũi gặp ba tôi nữa!”

85. Chương 85 - Thêm Một Cái Đầu Não

Trans+Edit: Pinoneverdie

Cả hai vừa mới nằm xuống, điện thoại của Viên Tung lại vang lên

“Ai vậy?” Hạ Diệu hỏi.

Viên Tung cầm điện thoại lên nhìn thoáng qua, nói: “Viên Như.”

Hạ Diệu đem lỗ tai tiến tới nghe trộm.

Trong điện thoại di động, giọng nói của Viên Như nghe yếu đuối và vô cùng lo lắng, thậm chí còn mang theo một tia khóc nức nở, cảm giác như là xảy ra chuyện gì.

“Anh à, anh nhanh trở về đi, em đã xảy ra chuyện.”

Nói xong cấp tốc tắt điện thoại, chờ Viên Tung nói tiếp thì đường dây đã bị ngắt.

Hạ Diệu nghe được rõ ràng, vỗ vai Viên Tung nói: “Còn đứng ngây ra đó làm gì? Nhanh về đi chứ?”

Viên Tung không nói thêm gì nữa, trực tiếp mặc quần áo xong liền đi.

Hạ Diệu cảm thấy bên cạnh thiếu vắng, bản thân liền lấy chân đạp lên người mình, bên trong vẫn còn vương lại hơi ẩm từ cơ thể của Viên Tung, nội tâm sâu kín thở dài một hơi: vốn dĩ ban đầu là có một buổi tối tuyệt hảo, bây giờ như vậy, biết phải gọi là gì đây?

Viên Tung đi tới bên cạnh chiếc xe, mở cửa xe dừng lại trong chốc lát.

Viên Như ngồi bên trong, không biết đã ở đây đợi bao lâu, nói thật lòng, Viên Tung vào giờ khắc này không hề cảm thấy xấu hổ hay chột dạ, cho dù Viên Như ánh mắt đã lúng ta lúng túng, thần sắc bị thương, Viên Tung cũng chỉ là đau lòng một chút. Sau đó thông dong bình tĩnh mở cửa xe ngồi lên, cảm giác bên trong không khí có chút bị đè nén, nên mở hé cửa xe ra, toàn bộ quá trình vẫn trầm mặc.

“Anh không muốn nói cái gì sao?” Viên Như vừa mở miệng nói nước mắt đều rơi xuống.

Viên Tung nhàn nhạt trả lời: “Em muốn anh nói cái gì?”

“Nói anh buổi tối không trở về nhà, thật ra là tối đây thay em biện hộ, giúp em và hấn giải hòa những hiểu lầm”

Viên Tung không nói chuyện.

Viên Như kiên nhẫn đến lúc này khí tức như nổ tung, ức chế thật lâu rốt cục vào giờ khắc này cũng đem những lời tận đáy lòng phát tiết ra.

“Từ đó giờ em vẫn nghĩ mối quan hệ giữa hai người thân mật như vậy là bởi vì em, em là sợi dây ràng buộc trung gian giữa hai người, không có em hai người căn bản không có khả năng đến với nhau. Kết quả hiện tại em mới nhận ra, ngay từ đầu em là một sợi dây thừa mứa nát, hu...hu...hu...” Viên Tung rút ra hai tờ khăn giấy đưa tới.

Viên Như lau nước mắt, rồi lau nước mũi, nói tiếp.

“Em nghe phó tổng huấn luyện viên nói, ông ấy ở công ty làm việc bốn năm, học viên đi một nhóm lại có một nhóm, trong đó có đủ loại bằng hữu thân thích của anh, nhưng từ chưa thấy anh đối xử đặc biệt với một người nào. Anh biết lúc đó em nghe xong cảm thấy hưng phấn thế nào không? Anh của tôi rất cục cựa đồng ý giúp tôi, rốt cục cũng đã hậu đãi người mà tôi thích”

“Sau này anh lại không thường về ăn cơm tối, vốn dĩ em đặc biệt giận chuyện này, nhưng nhìn thấy Môn đại gia, ông ta nói cho em biết Hạ Diệu lúc nào cũng ở công ty ăn cơm chiều, trong lòng em liền nhẹ nhõm. Lúc đó em nghĩ dù bản thân em ăn cơm một mình thấy khó chịu em đều nhịn được, chỉ cần tình cảm huynh đệ của hai người càng thân thiết sâu nặng là tốt rồi.”

“Mặc dù em tìm bác sĩ nam khoa cưỡng ép trị liệu cho Hạ Diệu, biểu hiện của anh lúc giải thoát cho hấn lúc đó, em vẫn chưa từng nghĩ lệch đi. Em còn nghĩ anh là trách em chọn sai cách, sợ bởi vì chuyện này mà khiến cho mối quan hệ của em và Hạ Diệu hoàn toàn thất bại. Thậm chí Hạ Diệu xông vào nhà chúng ta, gỡ trò trước mặt Vương Sương đem anh bỏ đi, nói ra bốn chữ đó, em còn ôm một tia hy vọng, huyền tưởng phía sau còn có từ ”anh vợ“... chỉ là do gió lớn quá nên bị nuốt chữ không nghe thấy”

“Hiện tại, em thực sự rất choáng váng, em sẽ không ngu ngốc nữa, em thế nào mà cứ như con ngu như vậy sao?”

Nói đến đây, Viên Như liền khóc lên, một bên nước mũi một bên nước mắt, khóc rất thê lương.

Viên Tung hút hết một điếu thuốc, dập tàn thuốc, cuối cùng cũng yếu giọng nhưng rõ ràng lên tiếng.

Viên Như tiếng khóc hơi nhỏ một chút, chờ Viên Tung tỏ thái độ.

Viên Tung dừng một chút, nói: “Em mới phát hiện là bản thân ngu ngốc sao?”

“...”

Viên Như đầu tiên là sững sốt, sau đó đó là một trận kịch liệt kêu khóc, theo hướng Viên Tung nhào qua. Ở trên người hấn giăng co một trận, cuối cùng không chống cự nổi trong lòng uất nghẹn, đâm vào ngực Viên Tung thất thanh khóc thét.

Viên Tung dừng một lúc, vẫn là đem bàn tay chạm lên tóc Viên Như, ôm cô ấy, kiên nhẫn chờ cô ấy thôi phát tiết.

“Anh à,... Anh làm như vậy với em... chính là tám đời tổ tông của chúng ta đào mồ sống dậy dù uyên bác tới đâu, cũng không nghĩ ra anh lại giành đàn ông với em á! Anh hơn ba mươi tuổi rồi vẫn độc thân, anh không biết là em chờ đợi người yêu của anh sẽ trông như thế nào sao? Kết quả anh cho em một trận đã kích lớn như vậy. Anh anh anh... thật là ... aaaaaa.....u uu u ...”

Viên Như ở trong lòng ngực của Viên Tung khóc lóc hơn nửa tiếng đồng hồ, rốt cục giùng giảng ngồi dậy, sửa sang lại lọn tóc, lau nước mắt trên mặt, tâm tình miên cưỡng ổn định lại.

“Em vẫn còn không nghĩ ra, anh thế nào lại coi trọng hấn?” Viên Như còn đang tích cực.

Viên Tung mượn một câu của Viên Như nói: “Anh nhìn thấy hấn đầu tiên, liền thích hấn.” Viên Như thần sắc động lại, chưa kịp phản ứng, liền một trận nghiêng răng nghiêng lợi, biết vậy lúc đầu đã không nói như vậy.

“Nhưng em vẫn không hiểu, Hạ Diệu hấn thế nào lại chấp nhận anh? Hấn ta ngay cả một đại mỹ nữ như em thế này nhiều lần lấy lòng đều thờ ơ, dĩ nhiên sẽ đối với anh như thể là mấy gã ”ngũ đại tam thô” (ý nói mấy gã đàn ông thô kệch) ? Anh nói xem, hai luồng thịt trên ngực anh thì không dài lại ít ỏi, đừng quần lại dài ra một khúc thịt, hấn để mắt tới anh thật á?” (bánh bèo so sánh khắp khiêng, con người ra thích xúc xích)

Viên Tung nói: “Thịt của tôi không dài và nhiều ở chỗ đó, nhưng ‘bộ não’ ở chỗ khác lại rất dài” (ý nói đầu khác chẳng ? =)))))

Viên Như vừa một trận như nữ hấn tử rít gào, tiếp tục thở mạnh một hơi, sau đó quay lại biểu cảm không chịu thua

“Anh, em muốn cùng anh cạnh tranh công bằng.”

Viên Tung đặc biệt ung dung vãi ra hai chữ, “Đừng đùa.”

“Anh làm sao sẽ biết em đùa hay không?” Viên Như nhất định phân cao thấp, “Anh có thể bảo đảm hấn đối với anh là động tâm, cũng sẽ không đối với người khác động tâm?”

Viên Tung đầu chuyển hướng qua Viên Như, nói: “Anh sẽ dùng mạng của anh để trói buộc hấn lại.” (chơi may mắn may =))) tiểu Hạ là nguyên nhân gây chia rẽ nội bộ tình anh em ruột thịt nhà người ta)

Nhiệt huyết của một con người rắn rỏi, kêu boong boong như thiết cốt, quân nhân một khi buông ra lời thề, vừa mở miệng chính là khí thế ngất trời, long trời lở đất, cho dù thiên quân vạn mã dẫm đạp, cũng sẽ giữ đúng lời thề suốt đời.

Viên Như không nói, bởi vì cô ta nhìn ra Viên Tung đều không phải đùa giỡn.

“Em lấy cái gì để trói buộc hấn?” Viên Tung vặn hỏi ngược lại, Một gã “ba giây” đã có thể hù dọa em đến khùng hoảng, em còn muốn buộc ai? em có thể đem bản thân buộc lại cũng không tệ.”

Viên Như gương mặt gương chín như trái hồng, cô ta thực sự đã thảm bại.

Lái xe trên đường trở về, Viên Như lại hỏi Viên Tung: “Em đây có thể có dâm ý với hấn?”

“Em nếu như đem tôi cùng đi vào dâm ý đó của em, tôi không ý kiến.” Viên Tung nói.

... Viên Như liếc mắt.

Hạ Diệu phỏng đoán thời gian không sai biệt lắm, Viên Tung hấn là đã về đến nhà, liền gọi điện thoại cho hấn.

“Viên Như không có sao chứ?”

Viên Tung nói: “Không có việc gì, cậu ngủ đi.”

Viên Như vừa nghe thấy tiếng Hạ Diệu, bật người xông lại đến bên trong điện thoại di động ồn ào: “Hạ Diệu ta cho người biết, đừng quần của anh tôi có thể đâm chết một con bò , anh nhá nhìn thử đi, vừa dài vừa...”

“Đã sớm cúp máy.” Viên Tung nói.

Viên Như ôm hận quay mặt chỗ khác, không nhìn phản ứng của Viên Tung nữa.

Sáng sớm hôm sau, Hạ Diệu mới từ gian phòng đi ra, liền thấy Hạ Nhâm Trọng (lão Hạ) ngồi ở phòng khách uống trà sáng. Hạ Diệu thật không thể tự nhiên mà kêu một tiếng ba, sau đó nhìn Hạ Nhâm Trọng nhìn xuống hai vòng, nhanh chóng như con mèo lanh lợi trở về phòng

Trung thiên, người một nhà khó có thể ăn một bữa bữa cơm đoàn viên.

Trong lúc Hạ Diệu đang không thể ngẩng đầu lên được, Hạ Nhâm Trọng cũng luôn muốn nói nhưng lại thôi, cũng may hai người đều né tránh chuyện tối ngày hôm qua không đề cập tới, một bữa cơm ăn coi như hài hòa.

Sau đó, Hạ Nhâm Trọng uống một chút rượu, ánh mắt liên tiếp đặt ở gương mặt cứng rắn của Hạ Diệu. Hạ Diệu biểu tình không ổn.

Hạ Nhâm Trọng nói: “Qua hết hai mươi lăm năm rồi nhỉ? Cũng nên nói đến chuyện người yêu.”

Quả nhiên đã tới... Hạ Diệu bắt đầu thể hiện đủ kiểu cảm biểu cảm.

Mẹ Hạ tiếp lời nói: “Trước giới thiệu một mối, không đến vài ngày lại thất bại.”

“Như vậy cũng không thành a!” Hạ Nhâm Trọng nói, “Đến cái tuổi này rồi nên làm gì đó đi, nghề nghiệp của con cũng rất ổn định, là thời điểm tốt để tìm hiểu một người.”

Hạ Diệu nói: “Không nên nóng nảy, con có rất nhiều anh em đều đang độc thân, hiện tại đều là kết hôn muộn, kết hôn quá sớm dễ chia ly.”

“Ba không buộc con nói chuyện cưới gả.” Hạ Nhâm Trọng nói: “Ba là muốn để con tìm một người bạn gái để cuộc sống của con phong phú một chút, đỡ phải từ sáng đến tối đều chỉ có một mình trải qua.”

Hạ Diệu gấp một miếng đậu hủ vào chén của Hạ Nhâm Trọng “Ba, người ăn đi.”

“Đừng đánh trống lảng với ba.” Hạ Nhâm Trọng nói, “Đừng cho là ta không thấy được anh tối hôm qua giấu cái gì ở trong chăn kia.” (ba Hạ tưởng Hạ Diệu giấu sextoy =))))

Hạ Diệu như bị sét đánh, thân hình chấn động kịch liệt, cơm trong miệng kém phun ra ngoài.

Hạ Nhâm Trọng đuổi theo mà nói thêm một câu, “Sung khí phát ra sẽ lại được nạp lại, vuốt như vậy hoài cũng không phải cách à!”, Hạ Diệu trong lòng như có một tảng đá chột rơi xuống, đập đến đỉnh đầu rồi một mảng khói trắng tản ra. Từ đầu... cậu ta cho rằng... Được rồi, cần phải nạp bao nhiêu khí năng mới có thể cường tráng, bền vững như vậy!

Hạ mẫu sắc mặt cũng thay đổi, dùng cùi chỏ chọc Hạ Nhâm Trọng một cái, “Ông cùng hài nhi nói chuyện này làm gì?”

“Hài nhi? Hắn đều đã lớn bao nhiêu rồi mà còn là hài nhi?”

Hạ Nhâm Trọng lại nói tiếp: “Con cũng đã trưởng thành, có mấy lời là bậc cha mẹ, ba cũng không cần với con vòng vo. Nhắc việc này ba lại phải dùng vật chất để thể hiện ân tình! Ba và mẹ con, đúng không, quanh năm đều ở riêng, điều kiện không cho phép... con còn tự do còn có thể thoải mái lựa chọn, hà tất gì phải làm khổ bản thân?”

“Không chịu nổi được ông.” Mẹ Hạ trực tiếp bưng chén đưa đi.

Còn lại Hạ Diệu và Hạ Nhâm Trọng hai cha con họ, Hạ Nhâm Trọng nói để hiểu hơn.

“Chốc nữa đem thứ đồ đó giao lên đây, đừng nói con không có.”

Hạ Diệu chuyện cho tới bây giờ, cũng chỉ có thể nói một câu.

“Ba, ba thật là một nam nhân tốt.”

Hạ Nhâm Trọng cười ha ha, một ngụm rượu buồn phiền ực xuống.

86. Chương 86 - Đặc Biệt Hiếu Thảo

Trans+Edit: Pinoneverdie

Hạ Diệu vốn là tình hình kinh tế của bản thân đang khó khăn, bởi vì một câu của Hạ Nhâm Trọng “đem giao nộp cái đó lên đây, đừng nói con không có”, Hạ Diệu càng rơi vào hoàn cảnh gian nan. Oán hận mình đã chột dạ thái quá, kỳ thực lúc ấy cứ thẳng thắn nói không có, rằng trong mền chỉ là một ít y phục, Hạ Nhâm Trọng cũng sẽ không sống chết tìm hiểu rõ ràng, dù sao tra ra cũng không có đối chứng.

Bây giờ nói gì cũng đã muộn, chỉ có thể tự đánh vào mặt cho sưng lên, không thể giả vờ tiếp nữa.

Rơi vào đường cùng, Hạ Diệu không thể làm gì khác hơn là đi tìm Tuyên Đại Vũ vay tiền.

Tuyên Đại Vũ thuận miệng hỏi một câu nguyên do vay tiền, Hạ Diệu không một chút do dự liền nói ra. Đương nhiên phần lớn chân tướng sự tình bị cậu ta che giấu, không có nhắc tới Viên Tung, chỉ nói là bản thân đang tuốt súng thì bị ba bắt gặp.

Tuyên Đại Vũ đập diên cuồng vào bàn đắc chí, từ lúc cùng Vương Trì Thủy xung đột, đây là lần đầu tiên Tuyên Đại Vũ cười sảng khoái đến thế.

“Mắc cười đến như vậy sao?” Hạ Diệu phàn nàn.

Tuyên Đại Vũ cười nắc nẻ, “Tôi phải nên nói gì với cậu đây? Cậu nói cậu tuốt súng thì là tuốt súng, đang tuốt súng bị cản trở, vẫn còn ở đó cao giọng được.”

Hạ Diệu một câu tận đáy lòng, “An ủi tôi một chút không được à?”

Tuyên Đại Vũ thu hồi dáng vẻ tươi cười, gương mặt chính tà bất phân.

“Nói đi, cậu lúc đó thực sự cái gì cũng không mặc?”

Hạ Diệu cố gắng thanh thản ừ một tiếng.

”Ba cậu lúc tiến vào, tay cậu lại để ở chỗ đó, hai cái đùi cứ như vậy vô tư thoải mái banh ra thoáng đảng?”

Hạ Diệu lại ừ một tiếng.

“Tay của cậu không phải là đang ở bên trong xoa xoa bóp bóp củ cải trắng một cách hăng say đấy chứ? Không nghịch ngợm ở chỗ khác? Ba cậu lúc bắt gặp cậu, biểu cảm của cậu có phải là đặc biệt dâm dăng? Có đúng là còn chưa kịp rút tay lại?”

Hạ Diệu nóng giận, “Cậu hỏi kĩ như vậy để làm gì?”

Tuyên Đại Vũ hăng hái nhìn Hạ Diệu, nói: “Tôi chính là hiếu kỳ, hắc hắc...”

“Dư hơi.” Hạ Diệu đưa tay chìa ra, “Nhanh chóng cho vay tiền.”

Tuyên Đại Vũ đột nhiên mở miệng hỏi: “Cậu tại sao lại không tìm tên họ Viên...Viên Tung mà mượn hần ta? Cậu không phải là cùng hần quan hệ tốt lắm sao?”

Hạ Diệu và Viên Tung bình thường gặp gỡ đặc biệt bí mật, gần như là hạn chế chạm mặt Tuyên Đại Vũ, hơn nữa dùng đủ loại chiêu trò, biểu hiện ra rằng mối quan hệ giữa hai người chỉ là quan hệ công việc bình thường. Tuyên Đại Vũ đột nhiên nói ra những lời này, khiến Hạ Diệu có chút bất ngờ không kịp đề phòng.

“Ai nói bọn tôi quan hệ tốt?”

“Bành tử nói.” Tuyên Đại Vũ thăm dò, “Hần nói cậu vứt bỏ hai người chúng tôi, chỉ một lòng hướng về ông chú đó.”

Bởi vì trong khoảng thời gian này Hạ Diệu khá lạnh cảm, Bành Trạch mỗi lần muốn chủ động đi tìm Hạ Diệu, Hạ Diệu đều không phải đến công ty Viên Tung tập luyện thì là ở bên cạnh Viên Tung, cho nên bây giờ mới phải phát sinh ra câu nói đùa ấy nhưng dường như lại rất ngậm ngùi.

“Huhm? Cậu tại sao không đi tìm hần ta?” Tuyên Đại Vũ lại hỏi một lần nữa.

Hạ Diệu nghĩ thầm: tôi đặc biệt muốn đi mượn tiền của hần, nhưng làm thế nào mà mở miệng đây? Nói ba tôi đem anh biến thành búp bê tình dục? Tin chắc nói ra sẽ bị hần cười nhạo, không chừng lại gây ra thêm hiểu lầm.

“Tôi với hắn vẫn còn chưa phân cao thấp, việc cá nhân như thế này chỉ có thể cùng cậu mở miệng.” Hạ Diệu hòa nhã với Tuyên Đại Vũ nói.

Tuyên Đại Vũ đối với lý do này có chút hài lòng, nhưng vẫn là không nhịn được cảm khái nói: “Bà ngoại nó, chuyện tốt lành chẳng bao giờ tìm đến tôi, chuyện mượn tiền thì tìm tới tận cửa, mượn bao nhiêu?”

Hạ Diệu nói: “Tôi cũng chưa từng mua qua thứ đó, cũng không biết rõ giá bao nhiêu”

“Hai vạn có đủ hay không?”

“Không nhiều đến như vậy chứ?” Hạ Diệu trừng mắt, “Tôi đến lúc đó cũng không trả nổi đâu!”

Tuyên Đại Vũ liếc mắt nhìn, “Trả con mẹ gì? Chút tiền này tính toán cái gì chứ? Tôi bị tên điểm Vương Trì Thủy (cái này chị Sài dùng từ ‘con điểm’ thiệt à =]]) gạt hai lần, số tiền bị gạt có thể mua đem về cho ba cậu một con người thiệt hưởng hồ chi...”

Hạ Diệu cười khúc khích một trận.

“Nói cậu chính là cuộc sống quá eo hẹp! Cậu lại không bài bạc, tiền kiếm được đều đi đâu rồi? Làm việc nhiều năm như vậy một chút tiền gửi ngân hàng cũng không có? Đến mức muốn mua một con búp bê tình dục cũng phải đi theo người khác mượn tiền?”

“Tôi không gửi ngân hàng chẳng phải là đều tại mẹ tôi sao, tôi bên này rút tiền ra, mẹ tôi bên kia sẽ nhận được vài cái tin nhắn từ ngân hàng, rồi bật dậy gọi điện thoại cho tôi, hỏi tôi dùng tiền làm cái gì, tôi đây không phải sợ mẹ tôi sinh nghi sao?”

Tuyên Đại Vũ thốn thức, “Mẹ cậu quản cậu quá nghiêm rồi.”

“Đó không phải là vì sợ tôi hư hỏng à!” Hạ Diệu thở dài một hơi, “Quên đi, không nói với cậu nữa, tôi phải nhanh đi mua, ba tôi muốn tôi buổi tối về phải đưa cái đó ra.”

Tuyên Đại Vũ cười ha ha, vừa đi theo Hạ Diệu đi ra ngoài vừa nói: “Nếu tôi nói ba cậu căn bản không thấy được trong chỗ có gì, cậu nghĩ xem? Tôi nghĩ ông ấy chính là muốn trêu chọc cậu, muốn từ việc cậu chơi đùa với cái thứ gì đó làm cho cậu hiểu được ông ấy nhiều năm sống bên ngoài khó khăn trong chuyện chăn gối thế nào, sau đó muốn để cậu hiểu thuận ông ấy bằng việc mua con búp bê đó cho ông.” “Hy vọng là vậy.”

Tuyên Đại Vũ còn nói: “Bất quá ba của cậu thật sự là một người đàn ông thuần khiết, giờ còn giữ nhiều ‘tài nguyên chất lượng’ như vậy nên mới có thể nghĩ rằng việc dùng đồ chơi này sẽ không uống phí mà trở thành người đàn ông tuyệt chủng”

“Vậy sao? Tôi cũng muốn như vậy.” Hạ Diệu vẫn còn tự hào.

Tuyên Đại Vũ giúp Hạ Diệu mở cửa xe, cố ý hỏi, “Có cần tôi đi cùng với cậu không? Giúp cậu tư vấn một chút?”

“Cút!”

Hạ Diệu cười mắng một tiếng, đóng cửa xe nghênh ngang mà đi.

Lần đầu đến chỗ bán đồ chơi người lớn, Hạ Diệu tỏ vẻ bản thân như là một chuyên gia trong việc này, hoàn toàn không thể rút rè khấn trương, đỡ phải bị người ta đánh lừa. Bất quá thấy “lâm lang mẫn mẫn” (đủ loại) đồ chơi tình thú lòng hiếu kỳ một chút.

“Có búp bê tình dục không?” (nguyên văn tiếng Trung là “búp bê bơm hơi” nhưng mình dùng từ “búp bê tình dục” luôn cho nó máu =]]])

Ông chủ tiệm là một người hơn bốn mươi tuổi, từ trên xuống dưới quan sát Hạ Diệu một phen, cố gắng nhịn cười: “Người như cậu lại không có bạn gái à?”

Hạ Diệu nói: “Mua cho người khác”.

Ông chủ tiệm lại hỏi: “Cậu muốn cái mông to hay loại bình thường?”

“Cái mông to?” Hạ Diệu vẽ mặt mù tịt.

Ông chủ nói: “Cái mông to chỉ là mô hình của cái mông, vân vân các thứ khác đều ở mặt trên, giá cả hợp lý, dễ mang theo và ẩn dấu, dùng cũng tương đối dễ dàng.”

Hạ Diệu nói: “Ông đem tới một cái cho tôi xem đi.”

Ông chủ từ quầy hàng dưới xuất ra mô hình một “cái mông to” đưa cho Hạ Diệu, Hạ Diệu nhìn không được một trận ác hàn, “Cái...cái..... hai cái vú thế nào mà trực tiếp sinh trưởng ở trên cái mông thế này?”

“Đây không phải là vì tiết kiệm vật liệu sản xuất sao!” ông chủ nói, “Một đoạn từ dưới ngực tới thắt lưng đều không có gì để dùng, giữ lại nó để làm chi?”

Hạ Diệu bạo hãn, vẫn còn tâm tính, cái quỹ này buổi tối dùng xong rồi còn không phải sẽ gặp ác mộng à?

“Anh nếu muốn một cái nửa thân người cũng có thôi, đầy đủ trừ đầu và tứ chi, nhưng hơi đắt một chút.”

Hạ Diệu vừa nghĩ, giá quả Hạ Nhâm Trọng thực sự liếc mắt nhanh vào cái chắn phủ lên Viên Tung, hình thể anh ta lớn như vậy, thì mua một cái nửa thân người đem về cũng không gạt được ông ấy a!

“Quên đi, ông cho tôi xem loại thân hình hoàn chỉnh đi!”

Ông chủ tiệm từ trên ghế đứng lên, hướng vào Hạ Diệu nói: “Vậy cậu đi theo tôi qua đây.”

Hạ Diệu theo ông chủ tiệm đi tới tầng hầm, bên trong bày đủ loại phong cách, các loại tư thế của búp bê tình dục. Hạ Diệu hết sức hoảng hốt khi thấy được có cả búp bê tình dục nam, trong lòng hô lên một tiếng ‘mẹ kiếp’, không phải là dựa theo thân hình của Viên Tung mà nhái lại chứ? Thế nào mà có loại Viên Tung đầy xúc cảm trước mặt mình như vậy? Chẳng lẽ Viên Tung lại là mẫu hình lựa chọn hàng đầu của các chị em “dâm đảng” khi tới đây?

Hạ Diệu đột nhiên nghĩ đến trong công ty còn có nữ học viên, sau đó cậu ta liền ý niệm tà ác.

“Cậu nhìn chăm chăm vào búp bê đàn ông làm gì?” Ông chủ đột nhiên mở miệng.

Hạ Diệu chợt phục hồi tinh thần lại, lúng túng cười cười.

“Không có việc gì, tùy tiện nhìn thôi.”

Ông chủ giới thiệu cho Hạ Diệu, “Cái này tương đối tiện nghi, ba bốn trăm đồng là có thể mua về”

Hạ Diệu vẻ mặt chán ghét, “Cái này quá khó coi, có cái khác không? Tôi dùng tiền mua một cái xấu xí như vậy đem về?”

“Cậu muốn ‘tỉ lệ’ thế nào? Vậy đến bên này xem thử, bất quá loại này thì tương đối đắt, cơ bản đều trên một nghìn. Còn có loại này tốt hơn, cậu xem cái điệu bộ này, đầu ngón tay, đầu ngón chân, đều có thể nhái lại hoàn hảo. Cậu dùng tay sờ xem thử, ngoài ra còn có thể nạp điện tăng cường độ, vuốt ve da để cảm giác không khác gì người thật.”

Hạ Diệu vừa nghĩ, đắt thì đắt một chút, nhưng đem về chính là cho cha ruột dùng, độ thoải mái cao là phải ưu tiên trước nhất.

“Bao nhiêu tiền?”

Ông chủ ngẫm nghĩ chỉ chốc lát, nói: “Giá ít nhất phải ba nghìn năm trăm tệ, tôi khuyến mãi tặng hai người (ý nói Hạ Diệu và con búp bê tình dục) chai dầu bôi trơn và cái máy rung hình quả trứng.”

“Máy rung dùng làm gì?” Hạ Diệu khó hiểu, “Búp bê tình dục sử dụng không phải chỉ cần ve vãn thôi sao?”

Ông chủ cười nói: “Cậu có thể đem máy rung cùng cái món đồ chơi kia cùng nhau nhét vào, bảo đảm khoái chết cậu!”

Được rồi...muốn hay không muốn, Hạ Diệu cũng đành nhận.

Trước khi đi, ông chủ dặn dò: “Thứ này phân bố và bài tiết cũng giống như người bình thường, phải cho nó dùng kem dưỡng da các loại. Còn mỗi lần dùng xong phải nhớ rõ tắm cho nó, nhất là cái bộ phận kia, tránh việc bị nhiễm khuẩn.”

Hạ Diệu oán thăm: tôi còn chưa hầu hạ mẹ tôi như vậy.

Trên đường trở về, điện thoại di động của Hạ Diệu vang lên, vừa nhìn thì hiển thị tên Viên Tung.

“Buổi chiều công ty có một buổi báo cáo tổng kết cuối kì, cậu có thể đến không?”

Hạ Diệu giọng điệu khổ sở: “Việc này... tôi có chút khó chịu, không đi.”

“Làm sao vậy?” Viên Tung hỏi.

Hạ Diệu nói: “Hơi đau đầu, nằm nghỉ một chút sẽ khỏi.”

Nói xong, Hạ Diệu cấp tốc cúp máy.

Thứ này cũng không thể để Viên Tung nhìn thấy, đến lúc đó sẽ diễn ra đủ các loại truy xét, chính là giải quyết sớm chuyện này sẽ càng yên tâm.

87. Chương 87 - Hạ Diệu Cậu Ở Lại

Trans+Edit: Pinoneverdie

Sau khi trở về, Hạ Diệu xuất phát từ hiếu kỳ, dự định cầm búp bê tình dục lên, nhìn xem rốt cuộc nó sẽ trông thế nào.

Vì vậy, Hạ Diệu mở cái rương được niêm phong ra, lấy từ bên trong một túi cao su khô quắp, trước tiên là cầm cái lỗ thổi hơi. Sau đó dùng một ống bơm khí vào bên trong, âm thanh phát ra làm tinh thần thêm hăng hái, rất nhanh “nhào nặn” ra một con búp bê thân hình đầy đặn. Vì để tránh cho bị nổ, Hạ Diệu không dám bơm quá đầy, cảm giác không sai biệt lắm liền đem ống thổi hơi buông xuống.

Sau đó đặt lên giường, tỉ mỉ quan sát một phen.

“Không sai, rất bền.” Hạ Diệu lẩm bẩm.

Ánh mắt chuyển dời đến ngực búp bê, lấy tay đặt ở trên đầu vú hồng hào ngất một cái.

“Uhhh...”

Lại có thể kêu ra âm thanh? Điểm này ông chủ trước đó chưa nói, hoàn toàn nằm ngoài nhận thức của Hạ Diệu. Nhịn không được nên bóp thêm vài cái, cảm giác búp bê kêu rên quả nhiên mê người, sự hài lòng lại tăng lên mấy phần.

Hạ Diệu lại vén váy búp bê lên, nhìn xuống nơi riêng tư.

Nhắc tới đây, bộ vị đó của búp bê được làm rất tinh tế, vốn dĩ lúc đầu, nó là một thứ khô quắp, nhất định là phải ở vị trí này mà “cày bừa” thật nhiều. Đầu óc của Hạ Diệu lại bắt đầu vận động, ánh mắt hạ lưu nhìn chăm chăm, từng cấu tạo đều đặc biệt rất mê người, nhất là y mao (lông ở bộ phận sinh dục), hung hãn cắm sâu bên trong, cảm giác giống như là đang mọc dài ra.

Hạ Diệu cũng là một gã đàn ông huyết khí phương cương, chỉ là bị đầu độc một chút, phản ứng sinh lý bình thường vẫn sẽ xuất hiện. Bất quá xài thử một chút rồi quên đi, hắn cũng không muốn đem lần đầu của mình chôn vùi trong một cái món đồ chơi cao su như vậy.

Nghĩ đến tặng phẩm còn đang trong túi áo, Hạ Diệu nhanh chóng móc ra.

Ba chai dầu bôi trơn, thật đúng là quà tặng không ít... Hạ Diệu không biết tâm lý xuất phát từ cái gì, hiển nhiên bản thân tự cất một chai, còn dư lại hai chai thả ngược vào trong rương. Máy rung cũng có hai cái, một bị Hạ Diệu ném vào trong rương, cái còn lại cầm ở trong tay. Lên mạng tìm hiểu xem vật này sao lại bán chạy như vậy, Hạ Diệu cũng không nhịn được mà muốn thử một phen.

Để xem có giống mọi người tương truyền hay không.

Đề xuống mở công tắc, sau đó cảm giác được sự rung chuyển, trực tiếp nhét vào trong đũng quần.

Tiếp đến, chợt hít một hơi.

Quả thật có chút cảm giác, thể nhưng không thoải mái như mong đợi, còn không bằng chiêu Thiết Sa chưởng của Viên Tung.

Hạ Diệu chính là đang chơi sung sướng gần chết, đột nhiên nghe phía bên ngoài một hồi tiếng thắng xe.

Bởi vì lòng dạ bất minh, cảm giác của Hạ Diệu so với thông thường đặc biệt nhạy cảm hơn rất nhiều, có một chút gió thổi cỏ lay đều khiến tim đập rộn lên. Vợ vàng chạy đến trước cửa sổ ban công hướng ra ngoài nhìn, thấy bằng số xe quen thuộc, nhất thời cả kinh thất sắc. Mẹ kiếp nó, hần lại tới?

Lúc này, Viên Tung đã mang theo nhiều đồ đi vào trong.

Tới Hạ gia vô số lần, đây là lần đầu tiên Viên Tung quang minh chính đại đi vào từ cửa chính.

Mẹ Hạ mở cửa đối mặt Viên Tung, thấy hần phản xạ liền lùi một bước.

“Cậu là...”

Viên Tung cố gắng điều chỉnh biểu cảm gương mặt ôn hòa một chút, “Cháu và Hạ Diệu là bạn thân, nghe nói cậu ta không khỏe, cố ý tới xem cậu ta một chút.”

“Không được khỏe?” Mẹ Hạ vô cùng kinh ngạc, “Mới vừa rồi còn hoạt bát loạn khiêu (náo loạn) mà.”

Viên Tung sắc mặt thay đổi, bất quá không hỏi nhiều, đem đồ dùng đặt xuống kính biểu, tiện thể nói câu “A...dì à..., tân niên may mắn.”

Mẹ Hạ lúc này mới thôi cảnh giác, vẻ mặt tươi cười với Viên Tung nói: “Mau vào đi.”

Lúc này, Hạ Diệu đang ở phòng vợ vàng xả khí con búp bê ra ngoài. Bởi vì thân hình búp bê quá lớn, không xả khí thì đặt ở đâu cũng không ổn.

Kết quả sốt sắn không tìm được lỗ xả khí, gấp đến mức trán đầy mồ hôi.

Trời ơi? Mình vừa từ chỗ nào mà bơm khí vào vậy? A....a....., ở đây, ở đây...

Viên Tung không hổ danh là từng làm qua bộ đội đặc chủng, kỹ thuật ngụy trang bậc nhất, rõ ràng hợp lại hai mắt đã có thể tìm tới phòng của Hạ Diệu, vẫn cứ chờ mẹ Hạ chỉ hướng cho hần.

“Ngay căn phòng kia.”

Mẹ Hạ nói xong, xoay người đi pha trà cho Viên Tung.

Hạ Diệu nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, ngực kêu to cứu mạng. May mà nhà hần gian phòng khá lớn, từ phòng khách đến phòng ngủ còn phải đi một đoạn rất dài, cũng đủ cho cậu ta xả khí từ con búp bê ra, tôi áp tôi đè tôi đè đè..., vì sao lỗ thoát hơi lại nhỏ như vậy? Hần không thể một cước trực tiếp đạp nổ.

Rốt cục, khí thả ra coi như hết, Hạ Diệu cấp tốc đem búp bê tình dục nhét vào trong rương, lấy nắp đóng lại.

Cửa mở.

Không khí phút chốc theo mồ hôi hột của Hạ Diệu mà đọng lại.

Thân hình cao lớn của Viên Tung hầu như lấp khuất toàn bộ cánh cửa, làm Hạ Diệu nhìn không thấy một chút hy vọng chạy thoát. Cậu ta cứ như vậy mặt đỏ tới mang tai, mồ hôi đầm đìa ngồi chồm hổm dưới đất.

“Tôi...”

Hạ Diệu kích động đứng lên, cái điều khiển từ xa của máy rung đang ở đáy quần nằm rơi bên ngoài.

Vô cùng thê thảm!

Bốn chữ này thực sự là vẽ lên trước mặt của Hạ Diệu.

Nếu như hấn không hoảng hốt, thoải mái thừa nhận: “Đây là tôi vừa mới mua được, nào nào nào, tôi cho anh biết rõ cuộc chuyện gì xảy ra, đảm bảo anh vui tới chết,” thì tình hình có lẽ sẽ khá hơn một chút. Nhưng Hạ Diệu hết lần này tới lần khác là một bộ dạng chạy tội biểu hiện của người bị người ta bắt về tuyên án, không thể nào dùng gương mặt này mà nhận tội. Viên Tung yên lặng liếc mắt nhìn Hạ Diệu, không nói gì, xoay người đi.

Nghe sấm xe ma sát bén nhọn đâm trên mặt đất, Hạ Diệu có thể cảm giác được ở trong đó chứa đựng ít nhiều sự nổi giận ngầm ngầm không phát ra.

Ăn hận đập một quyền vào cái rương, Hạ Diệu trong đầu thì tự chửi—— tôi tiêu rồi.

Mẹ Hạ pha trà xong, đi tới phòng Hạ Diệu vừa nhìn, người đâu?

“Đi rồi.” Hạ Diệu nói.

“Nhanh như vậy? Cả nước bọt còn chưa chạm tách đã đi?”

Hạ Diệu không nói chuyện, cổ lết tới ban công hút thuốc.

Nói thật, nếu như vừa rồi Hạ Diệu trực tiếp đuổi theo, thống khoái giải thích một phen, mọi chuyện liền ổn thỏa, nhưng lại biểu hiện cái gương mặt đó không ít lần. Một mặt là bởi vì cậu ta quả thực chẳng làm gì sai, một mặt khác là bởi vì hấn không biết dùng vị trí và thân phận gì để giải thích chuyện này.

Mặc dù Hạ Diệu miệng thì đã chính thừa nhận tầm quan trọng của Viên Tung đối với mình, nhưng hai người vẫn chưa xác định quan hệ. Nói cách khác cả hai người đều trong lòng biết rõ, nhưng người nào cũng chưa cho đối phương biết mức độ. Chỉ là dựa vào cảm giác thân mật mà ở chung cùng một chỗ, muốn thân thiết thì thân thiết, muốn ghen tuông thì ghen tuông, cũng không nghĩ sâu trong đó có ý nghĩa gì to lớn.

Vì vậy Hạ Diệu đã nghĩ : mấy thứ đồ đó không phải là do nhu cầu tạo thành sao? người khác dù nam hay nữ đều có lúc dùng loại đồ chơi này, người ta dùng cũng không sao, anh dựa vào cái gì so đo với tôi?

Đừng nói là không chính thức cùng anh ở cùng một chỗ, dù cho chính thức cùng anh ở cùng một chỗ, lão tử đây cứ dùng thứ đồ chơi này thì thế nào?

Nghĩ như vậy, Hạ Diệu trong lòng thoát đạt, cùng hấn không chấp nhặt! Sẽ một mạch trực tiếp đi tới công ty, sẽ nói những thứ cần nói, sẽ pha trò, tôi không tin anh là một gã không biết xấu hổ, lòng dạ hẹp hòi.

Buổi tối, Hạ Diệu đem con búp bê tình dục “tri kỷ” kia niêm phong lại, đặt vào trên xe Hạ Nhâm Trọng.

“Hiếu kính ngài .”

Hạ Diệu lời nói bất minh, chỉ là cười hắc hắc, tự mình nghĩ rằng phụ tử tương thông (cha con hiểu ý nhau) nên nở một nụ cười gian tà.

Thông thường con trai sẽ thân với mẹ, nên phụ thân đối với con trai lại nghiêm khắc một chút. Nhà của Hạ Diệu lại trái ngược, điển hình của “nghiêm mẫu từ phụ” (mẹ nghiêm khắc ba hiền từ), Hạ Nhâm Trọng đối với Hạ Diệu đặc biệt sủng ái, quan hệ hai cha con vẫn đặc biệt tốt.

Sáng sớm hôm sau, Hạ Nhâm Trọng thu xếp xong đồ đạc, lại phải quay về nơi công tác.

Trước khi đi Hạ Nhâm Trọng hướng về Hạ Diệu nói: “Nếu như lễ mừng năm mới năm sau bố về nhà, con còn không có bạn gái, bố sẽ dùng ít biện pháp đấy .”

Hạ Diệu hắc hắc vui một chút, hoàn toàn không để ở trong lòng.

Hạ Nhâm Trọng đi rồi không bao lâu, Hạ Diệu thì lái xe đi đến công ty Viên Tung.

Sau khi tới nơi, Hạ Diệu giống như không có chuyện gì xảy ra, thoải mái đi vào phòng làm việc của Viên Tung. Từ lúc cậu ta và Viên Tung quan hệ gần gũi, thay đồ cũng không vào phòng thay nữa, trực tiếp ở ngay phòng làm việc Viên Tung liền đem chuyện này làm.

Rõ ràng trang phục huấn luyện đang treo trên tường, Hạ Diệu làm bộ nhìn không thấy, cố ý hỏi Viên Tung : “Này, anh đem quần áo huấn luyện của tôi để chỗ nào ?”

Giọng điệu lạnh lùng như mọi ngày giống như người cầm cái thứ đồ chơi ấy ngày hôm qua không phải cậu ta.

Đáng tiếc, Hạ Diệu chọn sai thời cơ, bây giờ trong con mắt thông dong của Viên Tung đều không phải là không thẹn với lương tâm, chỉ đơn thuần là muốn chuyện cũ qua đi không muốn nhắc tới.

Hạ Diệu đợi nửa ngày không nghe được lời đáp, nhìn lướt qua Viên Tung trầm mặt, lòng hừ lạnh một tiếng, không để ý tới tôi, tôi tự đi tìm.

Bình thường Hạ Diệu thay quần áo đều thay trong buồng, hôm nay hết lần này tới lần khác thay ở bên ngoài, không xem Viên Tung vào đâu, ở một tấm thủy tinh trong suốt đặt bên ngoài kia là thân ảnh của ai đó.

Sau đó, đem áo khoác cởi ra treo lên kệ áo ở sau cửa.

Ba một tiếng, vật gì rớt ra.

Hạ Diệu nhặt lên vừa nhìn, mẹ kiếp, tôi thế nào lại đem cái đồ chơi này mà mang tới đây? Phải nhanh bỏ lại vào trong túi áo.

Sau đó, đem bản thân cởi ra nhả bóng trần truồng, bình thường là cởi một ít mặc một ít, hôm nay đích thị là cởi toàn bộ. Thẳng đến phía sau chột đem rèm che kéo xuống vang lên một âm thanh nặng nề., Hạ Diệu chậm rãi đem quần áo mặc vào. Vốn tưởng rằng quay người lại sẽ nghe được Viên Tung rống giận, kết quả là còn không thêm hé ra một tiếng, đóng chặt khóa môi.

Còn không để ý đến tôi hả? Hạ Diệu tiếp tục tự quyết: “Tôi đi ra ngoài theo bọn họ huấn luyện.”

Bây giờ là thời điểm huấn luyện của kì cuối, từng học viên đều rất ra sức, bởi vì kết quả thành tích sẽ ảnh hưởng giấy chứng nhận đẳng cấp của bọn họ. Hạ Diệu thì không cần lo lắng những thứ này, hần vốn cũng không phải là tham gia tập luyện để trở thành bảo tiêu, sợ dĩ không cần tham gia cuộc thi. Vì vậy không cần bồi luyện nhiều, tự nguyện làm tấm bia “thịt” cho mọi người tập luyện.

“Đến đi!”

Bởi vì Hạ Diệu thân phận có điều cố kỵ, học viên không dám hạ thủ hung bạo, Hạ Diệu trước hết dùng ám chiêu khiêu khích, kích thích lên đối phương dục vọng chiến đấu, lại cam tâm tình nguyện bị người khác ngược đãi.

Trong thời gian ngắn ngủi hơn mười phút đồng hồ, Hạ Diệu không biết bị đập vào điểm yếu, quăng ngã bao nhiêu lần.

Mỗi lần ngã xuống trong lòng đều là những câu nói oán trách, tôi không tin anh không để ý tới tôi.

Rốt cục, thân hình Viên Tung sáng giọng từ phòng làm việc xuất hiện.

Một tiếng “tập hợp”, không đến năm giây, toàn bộ học viên trở về vị trí cũ, đứng thẳng tắp.

Viên Tung mắt sáng như đuốc, bên trong phụt ra ngọn lửa màu đen.

Các học viên tất cả đều khó thở, có một loại cảm giác rằng cái chết đã đến nơi. Chưa từng thấy qua loại ánh mắt này của Viên tổng! Đây như là muốn huyết nhục văng tung tóe, xác chết khắp nơi, điều bộ không muốn chừa một mảnh giáp.

Một lát sau, Viên Tung mở miệng.

“Giải tán.”

Toàn bộ học viên còn chưa chuẩn bị kịp, giải tán? Tôi không nghe lầm chứ? Con mắt liền dò xét, hầu như không ai dám di chuyển.

Viên Tung cứ thế mà tiếp tục nói một câu.

“Hạ Diệu, cậu ở lại.”

88. Chương 88 - Nhóc Con, Cho Cậu Khiêu Khích Đây!

tRaNs+eDiT: Pinoneverdie

(18+)

Không biết các bạn đọc thấy sao chứ mình thấy chị Sài dùng từ ngữ hơi bị “dâm”...ngghi án ai không dâm mà đọc truyện chị Sài xong cũng sẽ trở thành..... =,=

Sân huấn luyện trong nháy mắt bị quét sạch, ngay cả nhân viên quản lý cũng tự giác rút lui, cả một sân lớn chỉ còn lại hai người.

Hạ Diệu đột nhiên cảm giác một trận gió lạnh quét qua mặt.

Viên Tung vẫn còn duy trì điệu bộ lúc ban nãy, hai con ngươi đen đậm trừng mắt nhìn Hạ Diệu, không nói một lời.

Hạ Diệu kiên định lấy can đảm tiếp tục cùng Viên Tung bốn cọt.

“Ồ? Anh rốt cục cũng chịu để ý đến tôi? Tấm lòng thật to lớn làm sao!”

Kỳ thực lúc này, Viên Tung đã thấy được sự sợ hãi từ trong mắt của Hạ Diệu, thâm tâm có chút không đành lòng. Thế nhưng thật sự là không có cách, cơn giận trong người đã đạt tới mức không thể tự tiêu hóa, đau lòng không chịu được, trong nháy mắt bộc phát ra điên cuồng. Chỉ cần vừa nghĩ tới việc Hạ Diệu nghịch ngợm với cái đồ chơi kinh tởm kia, Viên Tung liền muốn kịch liệt thao hấn.

“Anh làm gì? Đừng kéo tôi!”

Hạ Diệu bị Viên Tung dùng một tay nhấn lên vai, trực tiếp khiêng vào căn phòng tối nhỏ. Sau khi đi vào không cho một chút nào phản kháng, hai tay bị bắt chéo siết sau lưng, mặt bị ép hướng vào vách tường huấn luyện.

Hạ Diệu tốt xấu gì cũng là cảnh sát, chuyện mặt bị dán chặt vào tường kiểu này đó giờ toàn là của kẻ phạm tội, cậu ta chịu đựng được ưất ức này?

Trong chớp mắt gương mặt như bị xé rách, hướng vào Viên Tung gào thét.

“Anh nha...thả tay ra!”

Mặt tường này đã chứng kiến không ít người, mỗi người đều là tới đây bị đánh, một gậy xuống phía dưới ba ngày đều không có cách mà ngồi được. Viên Tung quả thực không thể ra tay với Hạ Diệu, khí tức hung hãn tới đâu cũng chỉ vỗ vào khối thịt mềm trên mông của cậu ta. Ở chỗ này dây thần kinh dày đặc, vừa vỗ vào không có cảm giác tàn nhẫn vừa đem lại thỏa mãn mãnh liệt.

Hạ Diệu kêu la một tiếng, trong con ngươi tràn đầy oán hận.

“Anh dựa vào cái gì đánh tôi?”

Viên Tung nói: ”Tôi là người huấn luyện viên của cậu, cậu lợi dụng dùng phương thức tham gia bồi luyện không thích hợp, tôi không nên phạt cậu sao?

Vừa nói vừa ở chỗ đau của Hạ Diệu nhéo một cái, đau đến Hạ Diệu muốn khóc thét.

“Anh đúng là quan báo tư thù!”

Viên Tung xanh mặt chất vấn: “Vậy cậu nói thử một chút xem, tôi báo chính là báo thù gì?”

Hạ Diệu không muốn nói đến chuyện ngày hôm qua, cũng không muốn giải thích, nhất định: dùng sức mà giãy giụa cùng phân cao thấp. Hậu quả chính là bị đụng trúng phần ở dưới, đau đến chửi thề liên tục. Sau đó mắng cũng không mắng nổi, ở đó một mình nói lảm bảm, nhìn rất thương tâm. Viên Tung nhìn cậu ta như vậy, giọng nói không tự chủ mềm nhũn ra.

“Cậu không thể nói với tôi một câu thật tử tế? Cứ phải phát cáu với tôi?”

Hạ Diệu con người nhanh chóng nhìn một cái, đột nhiên một lần nữa tập hợp sức mạnh (như siêu nhân ==]), thừa dịp Viên Tung mềm lòng, lập tức thoát khỏi sự giam giữ của hắn. Tiếp theo một cú xoay người tuyệt đẹp chân hướng đến đập vào ngực Viên Tung, đáng tiếc lại đánh giá thấp khả năng phản vệ của hắn, Viên Tung cấp tốc đỡ một cú đá còn lại.

Hạ Diệu dáng người bẻ nhọn bất thành linh di chuyển, giơ chân lên phía trước đánh lên vào sau vai của Viên Tung, bị Viên Tung trở tay ngăn cản. Cái chân kia còn chưa yên ổn rơi xuống đất, đã bị bàn tay to lớn của Viên Tung nắm kéo giật lên, một lần nữa ngã vào trong lòng Viên Tung.

Không thành tâm nhận sai vẫn còn liên tiếp khiêu khích, mặt của Viên Tung ngày càng đen hơn.

Hạ Diệu cảm giác bản thân đã bị chơi đùa như vậy là quá đủ, trong nháy mắt sử dụng đòn sát thủ.

Ôm chặt cổ Viên Tung, gắt gao không thu tay lại.

Sự thực chứng minh, chiêu này hiệu nghiệm.

Viên Tung chỉ chặn lại một cú, không kéo tay Hạ Diệu xuống nữa, cảm thấy sẽ rất luyến tiếc nếu kéo xuống.

Nơi cái cổ đang cứng đờ kia chính là gò má ấm áp của Hạ Diệu áp vào, ở phía trên dây thần kinh vẫn còn đang gấp gáp rung nảy. Vuốt tóc gáy mềm mại qua một bên đích thị là nhìn thấy gân xanh và huyết quản đang nhô lên, khí thở trong ngực từng điểm từng điểm bị tháo nước, chỉ còn lại lửa cháy tràn lan.

Hạ Diệu cảm giác được Viên Tung bấp thịt buông lỏng, cánh tay đang giam cầm bả vai hắn cũng từ từ buông ra. Hai cái tay liên siết đầu của Viên Tung, yên lặng nhìn chăm chú vào mặt của hắn, lửa nóng từ môi rất nhanh ập tới.

Trực giác của Viên Tung chính là tự đem mình chôn vùi trong biển lửa, ôm Hạ Diệu cuồng hôn một trận, chợt đưa hắn quật lên giường.

”Cậu thật không hổ danh Hạ Diệu, cậu đưa cho tôi bao nhiêu thuốc nghiệm, mới đem tai họa tới biến tôi thành đức hạnh như vậy?”

Viên Tung nói, thô lỗ xé rách quần áo của Hạ Diệu, ở trên người hắn căn nghiêng để lại vô số dấu răng.

Hạ Diệu liên tục dùng chân đạp nhằm móc ra cái “máy rung.” Hoàn toàn là điệu bộ bất chấp hậu quả.

Tay của Viên Tung xẹt qua, đột nhiên lấy ra một cái máy rung khác, đúng lúc Hạ Diệu đang cố với lấy đem tới một cái như vậy.

“Cái mẹ gì vậy? Anh thế nào mà lấy ra chi nữa... ạch...”

Viên Tung trực tiếp đè xuống mở công tắc, đặt ở đầu vú Hạ Diệu bắt đầu mơn trớn.

Hạ Diệu cảm giác một trận điện lưu truyền đến tầng tầng lớp lớp da thịt bên trong, thiêu đốt thần kinh của cậu ta, ngực bắt đầu không chịu được liên run rẩy kích dâm, làm vòng eo cũng vì vậy cũng rung lắc theo, tiếng rên rỉ bất ngờ không kịp tự chủ từ trong miệng trào ra. “Nhột quaaa á...”

Hạ Diệu đặc biệt buồn bực, cùng một vật, vì sao chính hắn dùng lúc đó không có cảm giác gì, đến tay Viên Tung lại có hiệu quả? Chẳng lẽ thủ dâm còn phải xem đối tượng sao?

Viên Tung sau đó đe dọa Hạ Diệu, lão tử ta đây nhất định cho cậu xem tôi có bao nhiêu bản lĩnh.

Máy rung chuyển dời đến bộ lông rập rập của Hạ Diệu, va chạm vào cái đầu mềm của “tiểu Diệu tử”, Hạ Diệu trong nháy mắt một tiếng thất thanh cầu xin tha thứ.

“Đừng Đừng Đừng...”

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng hai cái đùi không ngừng banh ra, dễ dàng cho Viên Tung kích thích những vùng xung quanh thoáng đặng hơn. (dâm bỏ mợ mà bày đặt thanh tao ==])

Viên Tung cố ý dùng khẩu khí bỡn cợt hỏi: “Chân dạng rộng như vậy để làm gì đấy?” (kết câu này của anh Tung quá bá đạo ơi! ==])

Sắc mặt Hạ Diệu rực đỏ, tay siết lấy ngăn cản công việc “mát xa” của Viên Tung , bực tức phải chửi Viên Tung một cách thô tục.

“Anh là đồ thiếu thao!”

Viên Tung rót vào trong tay thứ dầu trơn ướt đưa đến “cửa” của Hạ Diệu tra vào, mạnh mẽ xoa và lau ngay chỗ mật đạo. Máy rung ngay cửa huyết nhảy cảm này bốn phía xoa bóp dày vò, dồn ép đến mức Hạ Diệu phải giãy dụa cầu xin buông tha, muốn ngừng mà không được, cứ như vậy mà đẩy vào bên trong.

Mặc dù đã dùng rất nhiều dầu bôi trơn, Viên Tung vẫn cảm giác lực cản trở khá lớn, nhìn thấy cái thứ đồ chơi này được bao bọc kẹp chặt chuyển động như vậy trong hậu môn Hạ Diệu cảm giác bắt đầu truyền tới cự vật của Viên Tung, chỉ là ngấm lại đã cảm thấy máu huyết trào ra.

“Đau... lấy ra ngoài...”

Hạ Diệu quàng quai liên tục rên rỉ và kêu đau.

Viên Tung ngực vốn là có lửa, căn bản không thể thuận theo Hạ Diệu.

Trong nháy mắt, đau đốn, chua xót, tê dại, căng trướng...” đủ loại cảm giác mới lạ tập kích cậu ta... Viên Tung dùng ngón tay lúc này đang bên ở bên trong không ngừng đưa đẩy, đột nhiên chạm được đến cái “điểm cực hạn”, thích thú trong nháy mắt tăng vọt, như sóng lớn cuộn cuộn lao tới. Hạ Diệu chợt nắm nhéo tằm ra giường, mang theo âm thanh nứt nổ uất nghẹn phát ra từ dưới yếm hầu, cùng bắp đùi run rẩy càng ngày càng mãnh liệt.

“A a... Không chịu nổi...”

Viên Tung đột nhiên đem Hạ Diệu trở mình, nằm xấp ở trên giường, dùng cả người đè lên. Hai cái tay gắt gao đè chặt cánh tay của Hạ Diệu , đáng vẻ cuồng bạo đỉnh đặc nói: “Nếu cậu chê tôi hầu hạ chưa đủ, thì tôi đây sẽ phục vụ cho cậu ‘hàng thật’ ”.

Hạ Diệu mắt trừng lên xem chút phun ra máu, lắc lắc cái cổ liễu mạng phản kháng và cầu xin buông tha

“Không được... Viên Tung... A a...”

“Cây thương” của Viên Tung chỉ mới vừa cương cứng một chút, Hạ Diệu đã đau đến xanh cả mặt, thân thể đau đốn là chuyện nhỏ, quan trọng là ... đau lòng. Bản thân cậu ta hoàn toàn không chuẩn bị tâm lý trước. Viên Tung liền ghé vào trên người Hạ Diệu , để có thể “chân chân thiết thiết” (một cách chân thực) cảm thụ được cái loại lo lắng hoảng sợ cực độ này của Hạ Diệu. Viên Tung cơ thể dựng thẳng, cường chế khép kín hai chân Hạ Diệu, bắt đầu tiến vào kẽ móng của Hạ Diệu liên tục va đập. Lúc đầu còn là thông thả thăm dò, sau đó mỗi một khắc đột nhiên cuồng bạo, hỏa lực toàn bộ khai hỏa, vừa uy mãnh như sư tử ở trên bộ phận mềm mại mơn mớn của Hạ Diệu vừa hung ác mà tàn sát trừng trị.

Hạ Diệu bị ma sát đến mức như bắp đùi như sắp bị thiêu chín, cái móng bị va đập cuồng dại tê tái.

Nói Viên Tung dùng quần có thể đâm chết một con bò quả không sai , Viên Tung còn chưa chính thức xâm nhập, chỉ là một diễn tập cũng đã khiến Hạ Diệu lăn qua lăn lại như gần chết.

Hông của Hạ Diệu quả thực như bị chém đứt , thậm chí tệ hơn là không phải do kích cỡ quá lớn , mà là tần suất quá sinh mãnh . Một đợt tiếp một đợt, Hạ Diệu muốn giở công phu ra lấy hơi thở cũng không được. Luôn cho là Viên Tung lúc nào đó sẽ tạm nghỉ, hần ấy vậy mà lại càng tăng nhanh tốc độ.

Hết lần này tới lần khác máy rung vẫn còn đang nằm trong cơ thể Hạ Diệu , Viên Tung vẫn cứ thế va đập, Hạ Diệu không riêng gì cái móng tê dại, bên trong cũng tê dại theo. Hạ Diệu nước mắt đều bị ép đi ra, âm thanh cầu xin buông tha khàn giọng khóc nứt nở.

Giờ khắc này thật sự hiểu cái gì gọi là bộ đội đặc chủng, cái gì gọi là chân hán tử.

“A a a... cứu mạng a...”

Viên Tung một trận bão táp cuồng phong cố gắng di chuyển ra sau, chợt cầm cự vật rút ra, một dòng nhiệt lưu nóng hồi bắn lên móng Hạ Diệu.

Sau đó, Viên Tung miệng khô khan thở hổn hển, chờ Hạ Diệu lau khô sạch sẽ, liền rút cái máy rung trong cơ thể cậu ta ra. Dem thân thể Hạ Diệu trở mình lật lại, mới phát hiện hắn đã sớm bắn, đũng quần thấm ướt ra giường một mảng lớn.

Hạ Diệu chẳng nói thành lời mà sưng sốt cả buổi trời, liền toát ra một chữ.

“Đau...”

Viên Tung đem hai cái đùi của Hạ Diệu tách ra, phát hiện bắp đùi sưng đỏ một mảng lớn, ngực bị nhéo kéo đến không còn cảm giác.

“Anh đặc biệt chẳng phải là một con gia súc sao?” Hạ Diệu chọt ở trên ngực Viên Tung đập một quyền.

Viên Tung trong giọng nói vẫn như trước mang theo ý tứ muốn tính sổ, “Tôi nếu như là gia súc, hôm nay liền đem cậu làm cho tới bến.”

Hạ Diệu lúc này bất cứ giá nào, phải đem chuyện búp bê tình dục “tiền căn hậu quả” (nguyên nhân trước sau của sự tình) cùng Viên Tung thẳng thắn làm sáng tỏ. Trong tay rút ra tấm ảnh chụp con búp bê tình dục nằm trong xe Hạ Nhâm Trọng làm chứng cứ chỉ vì sợ Viên Tung không tin không phục.

Viên Tung sau khi xem, sắc mặt ngưng trọng, hơn nửa ngày mới mở miệng.

“Vì sao bây giờ mới nói?”

Hạ Diệu mặt lạnh không nói lời nào.

Viên Tung đem gương mặt Hạ Diệu lật sang đối mặt với mình, hỏi: “Cậu là muốn tôi thấy hổ thẹn áy náy và đau lòng đó hả?”

“Phải.”

Viên Tung dùng bàn tay to lớn phủ lên chỗ bắp đùi bị sưng đỏ của Hạ Diệu, ngực thì nhéo, lại nhéo, lại nhéo.

“Buổi chiều lúc huấn luyện đám bọn họ đánh cậu như vậy, có đau không?”

Hạ Diệu hướng vết thương tới Viên Tung, “Không bằng anh làm.”

Viên Tung thân thể cường tráng, lông mi hiện lên một tia không che giấu được đau đớn, bàn tay chạm lên hông Hạ Diệu nhẹ nhàng vuốt ve, đáng đáp sâu não sâu thẳm.

Hạ Diệu thọc Viên Tung một cái, “Anh nếu như trong lòng áy náy, anh để tôi thao một lần đi.”

Viên Tung liếc mắt nhìn Hạ Diệu, nói mơ sáng à?

Hạ Diệu giương môi lên, “Đến đây nào, có làm gì đâu mà xấu hổ a?”

Viên Tung bóp lại cánh tay đang làm loạn của Hạ Diệu, trầm giọng nói: “Đừng làm rộn, nói cho cậu nghe chuyện chính sự.”

“Chuyện gì?”

Viên Tung nhàn nhạt nói rằng: “Tôi phải về quê mừng năm mới.”

Hạ Diệu hỏi: “Khi nào thì đi?”

“Khi kì thi tốt nghiệp của các học viên kết thúc”

Hạ Diệu bấm ngón tay tính toán, thời gian không còn đến hai tuần lễ.

“Vậy anh về quê bao lâu?”

“Một tháng.”

Lòng của Hạ Diệu dường như bị cái gì đó dày xé đôi chút, có lẽ, đoạn tình cảm của hai người đang nồng thắm, xa cách một thời gian như vậy quả thật không dễ dàng.

Viên Tung cảm thấy Hạ Diệu tâm tình ưu tư, bất đắc dĩ giải thích một câu.

“Tôi đã ba năm không trở về, thân thích trong nhà đều nhỏ, cũng nên về thăm một phần của cha mẹ.”

Hạ Diệu buộc phải giọng điệu buông lỏng, “Anh nói những điều này với tôi làm gì? Trở về thì trở về đi, ai mừng năm mới lại không về nhà á!”

Viên Tung ôm Hạ Diệu vào trong ngực, nửa ngày đều không nói chuyện.

89. Chương 89 - Chuyến Khởi Hành Lừa Đảo.

tRANs+eDIt: Pinoneverdie

(Hic....)

Một tuần lễ trôi qua nhanh chóng, Hạ Diệu lãnh được tiền lương và quà khen thưởng cuối năm, chuyện thứ nhất chính là đi đến siêu thị “càn quét”, mua rất nhiều đồ ăn vặt và đặc sản. Lần này cố ý nhìn đồ ăn đóng gói phân định rõ ràng, nếu là những thứ thực phẩm không dinh dưỡng, “rác rưởi” toàn bộ không nên, mua đều là thực phẩm khỏe mạnh giàu dinh dưỡng.

Hạ Diệu là mua chuẩn bị cho Viên Tung, nhìn lại mới thấy chỉ còn mấy ngày nữa là hẳn ta sẽ đi rồi, mua xong để lại trong phòng làm việc của mình tạm cất.

Kết quả, Hạ Diệu hoàn thành nhiệm vụ trở về đột nhiên cảm thấy nhạt miệng, muốn ăn cái gì đó. Ánh mắt nhìn về phía ba túi thực phẩm, thâm nghĩ ăn một ít cũng không sao mà? Vì vậy ở trong bách lựa chọn tùy thích, rốt cục lựa được món nào cũng là món mà Viên Tung thích ăn, bực bội không thêm lấy ra nữa.

Buổi tối, Hạ Diệu tăng ca, cảm giác có chút đói bụng, lười xuống phía dưới xếp hàng mua cơm, lại không muốn ăn đồ ăn bên ngoài.

Làm sao bây giờ?

Được rồi... lại lần nữa móng vuốt hướng về phía ba bách đồ ăn ngon, ta tìm ta tìm này, rốt cục mò lấy được một món. Lấy ra vừa nhìn, Viên Tung nhất định không thích ăn món này! Vậy coi như, tôi thay hẳn giảm bớt một chút gánh nặng.

Ngày thứ hai miệng lại thêm, không thể làm gì khác hơn là lại từ bên trong túi đồ, lựa chọn gấp đôi, ăn sáu phần lại đâm ra ghiền, đem một phần khác ăn tiếp. Điểm tâm sáng là dùng đồ ăn vặt trong bao trực tiếp “thủ tiêu”, bữa trưa lại đem một túi mút trái cây lột da, sau bữa cơm trưa lấy ra hai túi táo gai ngồi nhâm nhi, trước cơm tối vẫn y như vậy miệng không hề ngưng nhai. (thua nó luôn!!!)

Hạ Diệu cứ như vậy mà ăn qua bữa, qua loa ba ngày sau bỗng nhiên phát hiện, đồ ăn thiếu đi một cái túi lớn.

Không được, mình phải nhanh chóng đưa qua..... Hạ Diệu nghĩ, nếu không thì mình ăn không còn cái gì mất.

Viên Tung thấy Hạ Diệu để ở trên bàn hai túi lớn đồ ăn, nhin không được sững sờ.

“Ăn dọc đường.” Hạ Diệu nói.

Viên Tung nở nụ cười, “Ngồi máy bay chỉ mất hơn hai tiếng, mua cho tôi nhiều như vậy?”

” Anh có thể đưa cho cả nhà ăn! Họ không phải sống trong vùng sơn cốc nghèo khổ sao? Muốn mua đồ còn phải đi mấy dặm, món ăn bán lẻ ở cửa hàng chỉ có loại mì sợi, cái gì cũng đều chưa ăn qua.”

Viên Tung kéo tay của Hạ Diệu qua siết chặt, ánh mắt nhu tình nhìn xuống hẳn.

“Tôi nói đó là chuyện khi tôi còn bé, hiện tại đã sớm dời đi nơi khác rồi.”

Viên Tung đều đã quên việc từng kể cho Hạ Diệu về chuyện còn bé sống nghèo khó thế nào, không nghĩ tới Hạ Diệu còn vẫn nhớ. Ummm một cái đến Hạ Diệu, sợ không được tận hưởng loại tâm tình này, Viên Tung dù thu được danh lợi tối cao cũng không đổi được cảm giác thỏa mãn này từ Hạ Diệu. “Haizz.”

Hạ Diệu hơi lộ ra vẻ thất vọng lên tiếng, sớm biết vậy đem tất cả ăn hết!

“Nhưng thực ra cậu mua những món này tôi quả thật chưa từng ăn qua, bọn mình cũng không nhất thiết phải đem bán lại.” Viên Tung nói.

“Thật chứ?” Hạ Diệu trong nháy mắt như được trị hết bệnh, “Còn nhiều lắm này, đem một đồng mang về đi”

Viên Tung hướng theo ánh mắt của Hạ Diệu nhìn sang, vừa tròn bốn cái thùng lớn, được đóng gói “nghiêm nghiêm thật thật” (chặt kín). Bên ngoài chỉ có dầu hào, tất cả còn lại đều là “đặc phẩm”. Viên Tung trước sau đếm đi đếm lại, ... ít nhất ... cũng chừng hai trăm cân.

“Tôi làm sao mang được lên nhĩ?” hỏi Hạ Diệu

Hạ Diệu nói: “Nhất định phải mang lên”

“Một mình?”

“Đúng vậy, không nặng lắm đâu.”

Viên Tung không nói nên lời, dùng tay đặt ở sau ót Hạ Diệu mà đánh một cái, nói: “Cậu như thế nào lại như vậy chứ?”

Hạ Diệu cho rằng Viên Tung thực sự ngại đồ đặc quá nặng, trên đường mang theo không có phương tiện vận chuyển vội vàng nói: “Anh có thể gửi vận chuyển mà, bây giờ quay về tay không thì lại kỳ cục! Nhà của tôi hàng năm đồ Tết chất thành núi, ăn không hết cũng lãng phí, anh lấy về tự một mình ăn cũng được, đưa cho người nhà thân thích được, coi như là một chút thành ý của tôi”

Tiểu Hạ tử đề tiện bạo gan như vậy, Viên Tung nào dám không tuân theo thu lý lẽ?

“Chờ ngày đó anh đi, tôi tiễn anh, tôi có thể giúp anh mang một ít đồ” Hạ Diệu còn nói.

Viên Tung nói: “Không việc gì, tôi tự mang đi được.”

Hạ Diệu không biết nghĩ tới điều gì, môi nở ra một nụ cười tà ác.

“Anh có thể dùng ‘đại vương súng ống’ và ‘Kim Cang vô địch trướng’ của anh, giúp anh vác đồ theo, gia tăng năng suất.”

Viên Tung ở eo Hạ Diệu mà bấm một cái, nói: “Tôi hiện tại chỉ muốn treo cậu lên đó mà vác về quê.”

“Ha ha ha...”

Buổi tối, Hạ Diệu về đến nhà, thấy mẹ Hạ ngây người ngồi đối diện trước một đồng quà tặng, không khỏi tăng tốc bước nhanh về phòng ngủ.

“Nhi tử!”

Bước chân của Hạ Diệu chợt dừng lại, nghiêng đầu về phía mẹ Hạ cười.

“Mẹ, làm sao vậy?”

Mẹ Hạ nói: “Đơn vị của con năm nay không phát quà à?”

“Phát rồi ạ!” Hạ Diệu dùng ngón tay chỉ hướng cho mẹ Hạ, “Không phải đều là ở đây sao?”

“Mẹ chính là nói không phải cái này, mẹ là nói đơn vị của con hàng năm không phải đều tặng thêm vài thứ đồ sao”

” à à, mẹ nói cái đó a” .” Hạ Diệu mập mờ, “Năm nay con bị tịch biên. Có thể là do cấp trên kiểm tra nghiêm ngặt, không được phép có đãi ngộ đặc biệt.” (đồ được tặng đem cho trai hết rồi còn nguy biến =]]), mẹ Hạ vẫn cau mày biểu thị nghi hoặc, “Không đúng, chúng ta năm nay quà tặng ít nhất cũng phải một

thùng, thịt xông khói thế nào lại không có? Chính là mẹ năm ngoái vẫn còn khen loại thịt đó ngon, để tới tháng năm cũng không biến vị, mẹ đặc biệt thích ăn. Con nói thử một chút xem, năm nay thế nào mà cũng chưa có hả?”Hạ Diệu giả bộ hồ đồ, “Không phải năm nào cũng phát đâu mà!”

“Nhưng đồ dùng quả thực ít cái nào giống nhau! Không tặng cái này, cũng phải tặng cái khác chứ”

Hạ Diệu vẫn là câu nói kia, “Chính sách nghiêm, chi tiêu tiết kiệm.”

Mẹ Hạ không nói gì nữa, đứng dậy đi phòng vào khác.

Hạ Diệu thở dài một hơi, “hoả nhân kim tinh” (1 trong 72 phép thần thông của Tôn Ngộ Không) của mẹ Hạ quả thật khủng khiếp, nhiều đồ như vậy mà bà ấy mỗi dạng đồ vật đều nhớ rõ, may là đã bỏ qua chuyện này của mình.

Đẩy cửa ra vừa muốn đi vào, từ căn phòng cách vách đã truyền đến tiếng nói to rõ lãnh lút của mẹ Hạ.

“Hạ Diệu, chú ba của con tặng một gói Trung Nam Hải mà nhỉ?”

Hạ Diệu đột nhiên giật mình, nghe tiếng bước chân của mẹ Hạ đang dần dần, dần dần tiến đến cửa, vội vàng đem biểu tình điều chỉnh làm trạng thái mở mịt.

“Con không biết! Trung Nam Hải gì chứ?”

Mẹ Hạ gấp đến độ hai gò má đỏ ửng, “Mẹ nhớ buổi trưa trước làm cơm, đã tới bỏ vào trong ngăn kéo, mẹ nhớ kỹ càng, mấy tiếng đồng hồ này người giúp việc đều không có ai. Con nói xem, có phải con lén lút trộm đi?”

“Con chưa bao giờ hút loại đó cả, con vẫn chỉ hút loại Ngọc Khê.” Hạ Diệu móc ra bao thuốc lá quơ quơ trước mặt mẹ Hạ, “Hơn nữa, con nghĩ nếu hút thì hút trực tiếp, phải lén trộm luôn nguyên cả bao thuốc cho mẹ sinh nghi à?”

Mẹ Hạ ngẫm lại thấy cũng đúng, con trai nhà mình như thế nào đều biết rõ, Hạ Diệu tuyệt nhiên không làm chuyện loại này.

” Có thể lúc mẹ đi tản bộ buổi chiều đã bị kẻ trộm lấy mất.” Hạ Diệu nói, “Cuối năm tình hình trộm cướp tăng cao, trong cục cảnh sát gần đây đang quan tâm chuyện này, chúng con đang kiểm soát nhiều khu vực”

Mẹ Hạ hận thở hổn hển hai cái, “Thật muốn bằm chặt cái tên súc sinh nào đã ra tay!”

Hạ Diệu nuốt nước bọt, mặt xám ngắt trở về phòng.

Buổi tối, Hạ Diệu một mình nhàm chán, loay hoay với cái mô hình ngôi nhà có con tò he bên trong mà Viên Tung đưa.

Ngày kia Viên Tung phải đi, Hạ Diệu vừa nghĩ hần hơn ba năm không trở về, vì để cho hần tinh thần thoải mái, dự định hai ngày cuối này, buổi tối bất quá sẽ đi quấy rối hần. Hết ngày mai là còn một ngày nữa, sẽ phải tạm biệt người thường xuyên nấu món ngon cho mình, một người thân thủ bậc nhất, tạm biệt người đàn ông vạm vỡ vùng Đông Bắc.

Thật không nỡ mà!

Hạ Diệu ở trong phòng cầm con tò he ra, lấy tay dùng sức nắm lấy, thật cứng cáp. Hiện tại nhìn lại, thấy “tên tiểu tử” đó chỉ mặc duy nhất cái quần lót, lộ dáng đắp phong tình, Hạ Diệu đã không còn cảm thấy khó chịu. Trái lại tự kỷ một mình thưởng thức, càng nhìn càng thấy nó thật đẹp trai tuấn tú.

Viên Tung thì đứng cách cửa sổ không xa ở dưới gốc cây, ánh trăng chiếu nghiêng, bóng của Viên Tung kéo một đường dài trên mặt đất.

Hạ Diệu ngồi dựa song cửa sổ, khoe môi khê nhếch, dáng đắp anh tuấn được Viên Tung thu hết vào đáy mắt.

Hần không biết vẽ, cũng không thích chụp ảnh, chỉ là đơn thuần dùng ánh mắt sắc bén như dao mà khắc vào trong tâm hình ảnh của con người này, giữ gìn nó và vượt qua được 30 năm cô đơn lạnh lẽo.

Một tàn thuốc rơi nhào xuống gốc cây, được gió thổi lên lẳng lặng bị đất cát vùi lấp.

Ngày cuối đã đến, vào buổi chiều, Hạ Diệu đang làm việc liên tục nhìn đồng hồ, một mực nhẫn nại thời gian trôi đi. Mắt thấy điểm đúng giờ tan ca, rốt cục cũng có thể kéo dài thời gian ở cùng Viên Tung, tiện thể ăn một bữa cơm hoàn chỉnh vào cuối năm với hắn. Kết quả một mệnh lệnh đưa xuống, một người bị tình nghi truy tìm nhiều ngày đã hiện thân, yêu cầu cảnh lực ngay lập tức lên đường vây bắt.

Hạ Diệu chỉ đành phải mang theo súng lên xe cảnh sát.

Ở trong tuyết mai phục hơn ba tiếng đồng hồ, mới bắt được tên tội phạm. Lúc này trời đã tối đen, Hạ Diệu trở lại đơn vị, quần áo cũng không kịp thay, đã vội vã lái xe bỏ đi.

Bởi vì ở trong tuyết tổn sức quá lâu, tay của Hạ Diệu như đông cứng, cầm vô lăng mà tay vẫn run bần bật.

Hơn chín giờ, Hạ Diệu rốt cục đã lái xe đến công ty Viên Tung, kết quả cửa lớn đã khóa.

Hạ Diệu cho rằng Viên Tung về nhà thu dọn đồ đạc, lúc này thông suốt gọi điện thoại.

“Anh không đợi tôi! Được lắm, ngày mai tôi không đi tiễn anh, anh đó...đi một mình đi!”

Viên Tung nhìn ra ngoài cửa sổ xe, một mảnh tuyết trắng xóa, nói: “Tôi đã đến quê nhà.”

Hạ Diệu chợt sửng sốt, lúng túng hỏi: “Anh nói cái gì?”

“Hôm nay đã bay rồi.”

Nghe năm chữ đó, Hạ Diệu cả người đều đóng băng, “Nhưng anh rõ ràng nói cho tôi biết là ngày mai!”

“Tôi không muốn để cho cậu tiễn tôi.” Viên Tung nói.

Hạ Diệu kèm chế đã lâu, rốt cục hướng vào trong điện thoại di động nổi giận gầm lên một tiếng.

“Đệt con mẹ nhà ngươi!”

Chợt đưa điện thoại di động xuống chỗ ngồi, Hạ Diệu một cước đạp chân ga liền xông thẳng ra ngoài.

90. Chương 90 - Nỗi Ám Ảnh Hoán Đổi Người

Trans+Edit: Pinoneverdie

Liên tiếp ba ngày, Hạ Diệu chưa từng liên lạc với Viên Tung.

Đến cuối năm, các đại đơn vị đều nghỉ, điện thoại di động của Hạ Diệu mỗi ngày đều nhận được đủ loại tin mời gọi tiệc tùng, tụ tập còn cả yêu cầu liên chính từ cơ quan. Bởi vì chức quyền có hạn, ngày nghỉ của Hạ Diệu rất ngắn, ngày nào có nhiệm vụ khẩn cấp thì phải đợi lệnh bất cứ lúc nào. Hơn nữa hắn đối việc Viên Tung đi không từ già canh cánh trong lòng, cho nên thông báo từ điện thoại di động cũng đã thờ ơ

Tuyên Đại Vũ trực tiếp tìm tới cửa, “Gọi điện thoại cho cậu thế nào mà lại không bắt máy hả?”

Hạ Diệu đặt chân ngồi ở trên giường cắt móng chân, bộ dạng buồn bã ỉu xiu.

“Không có thời gian, mệt mỏi lắm.”

Tuyên Đại Vũ trêu nói: “Chuyên tâm vậy sao?”

“Tôi chính là chẳng muốn đi đâu, một đám người đồ xỉ ngẫu la hét ‘năm nútttt’, ‘sáu núttttt’ là thế nào chứ? Nhất là tên họ Đào, thứ quỷ gì cũng đều có hắn, mỗi lần quay về nhìn thấy, tôi đều muốn đập cho một cái.”

Tuyên Đại Vũ tâm tình hòa hảo nói: “Tôi không rõ hắn, mấy tên đơn độc thường hay tụ tập ấy mà.”

Hạ Diệu biết được ý tứ của Tuyên Đại Vũ, hắn là thấy quan hệ giữa mình và Bành Trạch đang căng thẳng, thừa cơ hội này hòa hoãn một chút.

“Tôi ngày mai có nhiệm vụ.” Hạ Diệu nói.

“Vậy buổi tối đi, chờ cậu tan ca rồi tụ tập.”

Hạ Diệu còn nói: “Tôi tăng ca.”

“Cậu mà cứ như vậy sẽ không tốt đâu!” Tuyên Đại Vũ lấy tay đập vào ót Hạ Diệu, ép buộc cậu ta ngẩng đầu nhìn mình, “Anh em nhân dịp hàn thuyên, uống chút rượu thì thế nào? Có chuyện gì lớn lao đâu? Những chuyện nói không được thì thông qua vài ly rượu mà ‘thống thống khoái khoái’ nói ra được chứ? Cứ như vậy quyết định, tối mai tôi tới đón cậu!”

Hạ Diệu không nói lời nào, cứ thế cầm đầu chuyển qua cắt móng tay.

Tuyên Đại Vũ trực tiếp lấy đồ cắt móng trong tay của Hạ Diệu đoạt lại, “Tôi đã nói với cậu rồi đấy, cậu có nghe không?”

Hạ Diệu thấy Tuyên Đại Vũ phiền toái, dùng bàn chân trần bay đến đập vào mặt Tuyên Đại Vũ

Tuyên Đại Vũ lùi lại phía sau một bước, Hạ Diệu cười ha ha.

“Củ cải trắng to à (ý chỉ Hạ Diệu), tôi thấy cậu chắc là bị ngứa da rồi.”

(Các bạn muốn biết vì sao Tuyên Đại Vũ gọi Hạ Diệu là củ cải trắng cũng như xích mích giữa Hạ Diệu và Bành Trạch thì đọc lại mấy chương trước của chị nguyetcamvan nha ^^) “Đừng làm rộn, đừng làm rộn, ha ha ha...”

Ngày hôm sau, Hạ Diệu đã đi tới nơi, một căn phòng được đặt riêng, chỉ có hắn, Bành Trạch và Tuyên Đại Vũ - ba người.

Ngay từ đầu bầu không khí có chút căng thẳng, Hạ Diệu và Bành Trạch nói cũng không nhiều, chỉ có Tuyên Đại Vũ ở đó nói một mình. Sau đó lại uống mấy ly, khơi mào kể chuyện khi còn bé, vạch trần khuyết điểm của nhau, căn phòng mới dần dần náo nhiệt lên.

“Các cậu còn nhớ rõ chúng ta khi còn bé, có một đứa lúc đi tè thì bị chó dí cắn đứt ‘chym’ chứ? Hai ngày trước tôi đụng mặt hắn, các cậu đoán xem thế nào? Lớn lên trông y như một đại tiểu thư, đặc biệt tươi ngon mọng nước.”

Tuyên Đại Vũ chỉ vào Bành Trạch nói với Hạ Diệu: “Cậu nhìn thấy không? Hắn á không để ý người khác, để ý mỗi dạng người như thế”

Hạ Diệu xem xét Bành Trạch liếc mắt cười theo.

Nút thắt khó chịu giữa hai người nhiều ngày qua cứ như vậy mà nhẹ nhàng gỡ bỏ.

Sau đó Bành Trạch lại uống nhiều, nói: “Khi còn bé tôi nhìn thấy hai cậu ở cùng một chỗ là sẽ bắt đầu bực bội, hai cậu quan hệ quá tốt mà, còn luôn luôn tách tôi ra. Về sau Đại Vũ cậu ra đi, tên yêu quái Hạ Diệu mới dính lấy tôi mà chưa đầy hai năm, cậu lại trở về. Fuck! Kết quả cũng là hai cậu thân nhất.”

“Nói nhảm.” Tuyên Đại Vũ men say tràn đầy, “Tôi đối với tên quỷ đó là tình cảm gì chứ....”

Hạ Diệu cũng cười theo, hoàn toàn là không rõ tình huống mà cười khúc khích.

Bành Trạch lại cùng Tuyên Đại Vũ nói: “Dường như từ lúc cậu đi, tên quỷ đó liền xuất gia. Trước đây đã từng hạnh phúc với một người, mọi người ai nấy đều vui mừng, có thể cùng mỹ nhân đó thành sự, bấy nhiêu cũng đủ cho anh em chúng ta ăn một bữa thịt nướng. Lúc cậu vừa đi, hắc, Tây Môn khánh (nhân vật trong kịch “Võ Tòng sát tẩu”) biến thành Đường Tăng”

Bành Trạch nói ra Tuyên Đại Vũ lại hiểu theo kiểu khác.

Quay cổ Hạ Diệu lại hỏi: “Thật hả? Là bởi vì tôi ra đi sao?”

Hạ Diệu như có như không ừ một tiếng, “Anh vì sao... Không chào một tiếng thì lại bỏ đi chứ...”

Trong đám ba người, Hạ Diệu uống kém nhất, giày đều đã cởi, chân đạp loạn xạ chung quanh, không hiểu sao đạp lên trên đũng quần Tuyên Đại Vũ. Chân cà cà thăm dò, rất mềm mại, vì vậy cứ chọc vào chỗ đó không rời đi.

Tuyên Đại Vũ lồng ngực tựa như con mèo nhỏ quào loạn, cảm thấy say nhưng tinh thần không có say, Hạ Diệu vô ý thừa nhận cùng một loạt cử chỉ vô cùng thân thiết làm đã tính lang sói của hắn bị bại lộ, tay nắm ở hông Hạ Diệu, kề bên tai của hắn nói nhỏ.

“Tôi công cậu đi với tôi được chứ?”

Hạ Diệu say khướt thứ gì cũng không biết, hỏi gì gì cũng ‘ừ’.

Lên xe trước, Bành Trạch vẫn còn vỗ Hạ Diệu nói: “Tôi biết vì sao trong mắt cậu luôn gạt bỏ tránh né tôi, cậu không phải...vì ghét ai đó sao? Là Lý Chân Chân đúng không? Yên tâm, bọn tôi đã sớm kết thúc, tôi với cô ả từ ban đầu đã không thành, ha ha...vì ngại ánh mắt của cậu nên ngay lập tức để cô ta cuốn gói ra đi.” “A...” Hạ Diệu há to mồm, “Tôi khinh...”

Bành Trạch cười hắc hắc, bị tài xế riêng nhét vào xe, rất nhanh thì không còn thấy nữa.

Tuyên Đại Vũ đi xuống bậc tam cấp, tay hướng ra phía sau vỗ một cái

“Nào, lên đi.”

Hạ Diệu trực tiếp nhảy lên phía sau lưng của hắn.

Trên đường, Tuyên Đại Vũ liên tiếp quay đầu nhìn, vạch trần ra thì đây không phải là nỗi ám ảnh bị hoán đổi người lần trước a! Chung quy là vì lo lắng người trên lưng mình đằng sau lại biến thành Vương Trì Thủy, cứ cách vài cái ngã ba là phải xác nhận lại một chút.

“Cậu không phải là mỗi lần uống say đều cần người không nhả ra sao?” Tuyên Đại Vũ nói lầm bầm nói: “Cậu... Cậu cần tôi, cần thì trong lòng tôi mới an lòng.”

Hạ Diệu quả thực tới cần một cái, cần vào lỗ tai Tuyên Đại Vũ.

Tuyên Đại Vũ đau đến kêu ngao lên một tiếng, “Thích quá!”

Kết quả, Hạ Diệu chỉ ngậm một hồi, đột nhiên phát hiện không phải là muốn cắn cái lỗ tai này, hậm hực đem miệng buông lỏng ra, đây là lần đầu tiên cậu ta uống say cần người ít như thế xức.

“Cậu sao lại nhả ra?” Tuyên Đại Vũ đứng lại, rất khấn trương nhìn ra đằng sau, “Cậu không phải biến thành Vương Trì Thủy rồi chứ? Hả?”

Hạ Diệu ngẩng đầu, mờ mịt nhìn Tuyên Đại Vũ.

Tuyên Đại Vũ thở dài một hơi thật mạnh, tốt rồi, tốt rồi, vẫn là tên quỷ của tôi mà.

Ôm trong lòng đủ loại thèm khát mỹ hảo, kèm theo tâm tính tà ác không gì sánh bằng, Tuyên Đại Vũ liên tiếp đắc chí. Kết quả, loại rượu này ngấm chậm, nỗi ám ảnh bị hoán đổi người lần nữa vô tình phủ xuống trên đầu Tuyên Đại Vũ

Hắn đem Hạ Diệu quăng ở trên giường một lúc, sự việc trước đây phẳng phất quay lại, tình cảnh đêm đó đích thực tái hiện, Tuyên Đại Vũ gương mặt cấp tốc từ ôn nhu trở nên dữ tợn.

“Sao lại là người hả?”

Hạ Diệu thì đang ngủ như chết, tôi làm sao có thể quản cậu ai là ai?

“Đứng dậy!” Tuyên Đại Vũ nắm cổ áo của Hạ Diệu đem cậu ta hắn quật dậy, tra hỏi: “Người thế nào lại chạy trên lưng ta?”

Hạ Diệu mơ mơ màng màng mà con nói một câu, “Đều không phải cậu đem tôi công trở về sao?”

Trong lúc vô ý thức lại lần nữa “phối hợp” nhập vai vào vở kịch tự dựng, tiếp tục phần nộ nói: “Ta làm sao mà lại tự nhiên ‘luy tử luy hoạt’ (làm kẻ hầu, nô lệ) công người!”

Hạ Diệu giống như bị Vương Trì Thủy nhập, không nhận được nói: “Tôi xin cậu công tôi sao?”

Nói xong lách qua trên giường, ngủ thiếp đi.

Lịch sử ‘tái diễn’ khiến Tuyên Đại Vũ giận không kềm được nhưng cũng đồng thời mơ hồ hưng phấn, cảnh tượng này không biết trong mộng của hắn xuất hiện qua bao nhiêu lần, bao nhiêu lần hắn muốn báo thù rửa hận, rửa sạch oan khuất. Ngày hôm nay, rốt cục cơ hội viết lại lịch sử cũng đã đến.

Tuyên Đại Vũ một cước đá vào hông Hạ Diệu .

“Tiện nhân!”

Hoa cúc của Hạ Diệu đau một trận, chợt đem mắt mở ra, như một con báo từ trên giường nhảy lên. Mặc dù đang say nhưng cũng không che giấu được thân thủ bất phàm, một bộ tổ hợp quyền, nhị tổ cước pháp liên kích, đem Tuyên Đại Vũ ném lên trên mặt đất, chân đạp liên hồi lên đũng quần của hắn.

Sau đó, khí phách trở lại giường ngủ tiếp.

Tuyên Đại Vũ giận không kềm được từ dưới đất bò dậy, lần này trực tiếp nhào lên trên giường, thừa dịp Hạ Diệu mê man chưa tỉnh quay về phía cậu ta một trận xé rách, nhéo, túm, quất vào mặt, kèm theo đó là dùng lời nói hung bạo công kích.

Hạ Diệu bị đánh thức lúc đáng lẽ là đã ngủ, mặc dù biết người trước mắt là Tuyên Đại Vũ, nhưng lửa lại vừa bùng lên nên cũng không quan tâm. Bị áp trói buộc tứ chi không thể đánh trả, Hạ Diệu liền phát huy công phu cần người khi bị say của mình, xem chút nữa là kéo ra trên vai Tuyên Đại Vũ một miếng thịt lớn, máu đầm dề rất sinh mãnh.

“Người dám cần ta.” Tuyên Đại Vũ bóp cổ Hạ Diệu.

Hạ Diệu nén lại, chợt nắm tóc Tuyên Đại Vũ, giật bung cả gốc.

Hai người từ trên giường quay qua đánh tới xuống dưới giường, từ trong phòng xé rách đến ngoài phòng, đến sau cùng không biết ai là người dừng tay trước . Hạ Diệu vừa khốn vừa khốn đốn, vừa mệt, vừa phiền muộn, bất chước như thế nào mà đến một chỗ mềm mại nằm không nhúc nhích.

Tuyên Đại Vũ thấy Hạ Diệu trên ghế sa lon trong ở phòng khách, lòng thầm nghĩ: bây giờ lão tử tuyệt đối không cho người lấy đi thêm một món khác!

Ở trong phòng tìm tìm kiếm kiếm, rốt cuộc tìm được một sợi dây thừng, đem quần áo Hạ Diệu trực tiếp lột ra, trói gô lại.

Hạ Diệu trong lúc mắng vài câu, nhưng bởi vì Tuyên Đại Vũ uống say lực tay không chặt, buộc lỏng lẻo mà lại không ảnh hưởng giấc ngủ của cậu ta , liền quăng đi.

Tuyên Đại Vũ đem Hạ Diệu trói lại vẫn chưa yên tâm, liền đem cậu ta kéo lên trên giường trong phòng ngủ, tiếp tục còng xích lại. Vừa trói bằng dây thừng, khóa lại ở đầu giường trên lan can, lần này khó lòng mà chạy thoát .

Hạ Diệu ngủ với tư thế không được tự nhiên một giấc đến sáng.

Lúc tỉnh lại muốn trở người, kết quả trở không được, mơ mơ màng màng mở mắt ra, quét một cái vào bộ dạng của mình, khóe mắt thỉnh thoảng rạn nứt.

“Con mẹ nó...”

Tuyên Đại Vũ cũng tỉnh, mắt nhìn thấy đầu tiên chính là Hạ Diệu, bối rối.

Hai người liếc nhau, đều bối rối.

Thân thể Hạ Diệu trần truồng bị trói ở trên giường, trên người loang ra nhiều vết bầm. Tuyên Đại Vũ mặt mũi bầm dập, tóc bị giật thiếu một khối, vết cấn trĩu trĩu trên vai, trên người khắp nơi đều là vết tích “đấu tranh”

Điểm chết người là, tóc Tuyên Đại Vũ bị giật xuống , cuộn từng cuộn rơi lả tả ở trên giường, và trong quần Hạ Diệu có một bộ lông y chang như vậy.

Điều kinh hoàng nhất là “cây hoa cúc” của Hạ Diệu và “quả dưa chuột” của Tuyên Đại Vũ đều cảm nhận được cơn đau sâu sắc.

Lịch sử lại viết thêm một vở kịch vô cùng cầu huyết, Vương Trì Thủy ở “phía sau hậu đài” dưới sự chỉ huy, rõ ràng khiến Tuyên Đại Vũ trong nhà diễn rất sinh động.

Hạ Diệu rốt cục nhìn không được mà một trận bạo hồng.

“Cậu trước tiên đem sợi dây thừng cởi ra cho tôi được hay không chứ hả? ! ! !”

“Tê quá”

“ ... ”

91. Chương 91 - Cậu Á Dem Miệng Giữ Kín Một Chút

Trans+Edit: Pinoneverdie

Hạ Diệu ngồi xuống, thân thể tựa như bị người ta đập nát rất đau nhức.

Trong lòng sâu kín: rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

Trong ấn tượng thì hình như cậu ta và Tuyên Đại Vũ nổi lên tranh chấp cái gì đó, sau đó hai người quay về cùng một chỗ, đón đầu nhau liền.....thành ra chuyện như vậy. Thế nhưng Hạ Diệu không nghĩ ra, cậu ta và Tuyên Đại Vũ có thể xung đột chuyện gì nhỉ? Tuyên Đại Vũ từ nhỏ, cậu ta nói gì hẳn nghe nấy, che chở có thừa, dù là uống say cũng không có lý do tới động thủ!

Dù thực sự muốn động thủ, cũng không đến mức như thế... sao lại làm như vậy? Quần áo cởi hết để làm gì? Lại còn trói buộc! Hơn nữa cột trên đầu giường. Thân người bừa bộn vết tích là thế nào? Là cởi quần áo trước khi động thủ hay là cởi quần áo lúc đang động thủ?

Hạ Diệu không dám nghĩ, càng nghĩ càng hoảng.

Nếu như là trước đây, cậu ta sẽ cho rằng đây là một trò đùa dai, hai nam nhân có khả năng làm gì chứ? Đơn giản là say rượu nên tính khí vui vẻ như trẻ con, chơi trò chơi bất phạm nhân. Thế nhưng từ lúc cùng Viên Tung như vậy, Hạ Diệu bắt đầu tư duy đủ chiều, các tình huống bất khả đều có thể xảy ra.

Huống hồ mấy ngày nay Hạ Diệu vẫn bị áp lực bao vây, tối hôm qua vừa uống một chút rượu, lỡ như hẳn đem Tuyên Đại Vũ trở thành Viên Tung, sau đó “lăn qua lăn lại” (ý là tò te tú tí) cũng không phải không có khả năng!

Dù sao ở trong mắt hẳn Tuyên Đại Vũ không có bất kỳ tội lỗi gì trước đây, tất cả bình thường.

Ngược lại thì chính bản thân mình...

Trên thực tế, suy nghĩ của Tuyên Đại Vũ so với Hạ Diệu còn rắc rối hơn, hướng suy nghĩ ngày càng hỗn độn.

Mình đêm qua rốt cuộc đã làm gì ?

Chỉ còn nhớ lúc rời khỏi quán rượu, Hạ Diệu làm đủ loại cử chỉ thân thiết, sau đó mình liền phấn khích, quyết tâm đem Hạ Diệu công về nhà. Trong lúc trên đường về, mình duy nhất nhớ đến một việc rằng bản thân liên tục kiểm tra xem người phía sau lưng có phải là Hạ Diệu hay không, đến sau cùng xác nhận thì đúng là Hạ Diệu không thể nhầm lẫn.

Sau đó thì sao? Sau khi xác nhận thì chuyện gì xảy ra?

Tuyên Đại Vũ tuyệt đối không thể ngờ, hẳn vất vả công đứng người muốn công trên lưng, lại sau đó vì say mà cho rằng nhận lầm người.

Mọi thứ quá lung tung, Tuyên Đại Vũ thật không thể nghĩ tới.

Trong ánh mắt của hắn chỉ có hiện thực phơi bày, Hạ Diệu bị hắn trói ở trên giường, trên người chung quanh đều là chứng cứ “phạm tội”. Tăng thêm suy đoán, hắn liền biết lần này phạm nhân không thể thoát tội.

Tâm trạng ảo não, mình thế nào lại không thể kiềm chế một chút hả? Không nên vừa lên tới thì liền ngấm nhìn như thế...miệng nặng nhọc.Tội đồ quá lớn!

Thấy Tuyên Đại Vũ tự hối hận vì “hạ thủ quá ác” một lúc lâu, Hạ Diệu đột nhiên mở miệng trước.

“Việc này, chỗ nào cũng mập mờ không rõ, tôi coi như chưa từng xảy ra.”

Tuyên Đại Vũ không khỏi sửng sốt, chưa từng xảy ra?

Hắn vừa suy nghĩ vô số loại hậu quả nghiêm trọng có thể gây ra, kiểu gì cũng nghĩ không ra Hạ Diệu lại nói ra những lời này. Mắt hai bên trái phải đảo liếc, Hạ Diệu không oán giận, không buồn tủi, không thất vọng, không muốn đem mọi chuyện ra tính sổ...

Duy nhất chỉ có một nỗi ưu tư mà nói lên: cậu giữ kín miệng một chút!

Loại phản ứng này nằm ngoài dự liệu của Tuyên Đại Vũ, tâm lý cậu ta có khả năng chịu đựng mạnh như vậy?

“Kỳ thực để người khác biết cũng không có gì, tôi sẽ chịu trách nhiệm với cậu.” Tuyên Đại Vũ nói.

Hạ Diệu bạo hét, “Cút xa tôi ra!” (chị Sài thích cho mấy bạn thụ dùng từ ‘cút’ nhỉ =))

Tuyên Đại Vũ cười hắc hắc, bắt đầu mặc lại quần áo. Hạ Diệu cũng muốn mặc quần áo, kết quả ở trong chăn sờ soạng nửa ngày không mò thấy quần lót, lại đuổi người xuống lục trong hộc tủ, dưới sàng tìm nửa ngày, cũng không phát hiện ra bộ quần áo. Tình huống này lúc bình thường đã sớm người trần truồng ở trong phòng “hoảng du” (ý chỉ tự do phóng đảng), hôm nay tình huống có chút tế nhị, làm trò trước mặt bạn thân bỗng chốc có gì đó không được tự nhiên .

Tuyên Đại Vũ phát hiện Hạ Diệu chậm chạp không nhúc nhích, nhịn không được trêu chọc một câu.

“Vẫn còn đang mân mê gì hả?”

“Mân mê cái thằng cha nhà ngươi!” Hạ Diệu cả giận nói, “Quần áo tìm không thấy!”

Nghe nói như thế, Tuyên Đại Vũ nhanh leo xuống giường tìm quần áo cho Hạ Diệu, đến sau cùng, ở trên ghế sofa tìm được quần áo Hạ Diệu rơi lả tả. Quần lót nằm khoác lên mép ghế sofa, áo khoác rơi thẳng trên mặt đất, cổ áo thun nhàu nát, quần lót mùa thu thì lăn dài về phía trước, vừa nhìn một cái thì không giống như là tự nhiên cởi , mà là bị người khác túm lại quăng xuống đất.

Tuyên Đại Vũ tí nữa là chảy máu mũi, thì ra đã ở nơi này chiến đấu một trận kịch liệt như vậy!

“Tìm không ra?” Hạ Diệu ở phòng ngủ vội vã hỏi.

Tuyên Đại Vũ phục hồi lại tinh thần , nhanh chóng quay hướng đi.

“Tìm ra rồi.” Đưa cho Hạ Diệu.

Hạ Diệu ở trong ánh nhìn soi mói của Tuyên Đại Vũ rất nhanh mặc quần áo vào rồi leo xuống giường, tiện thể rửa mặt, không được mười phút liền xách túi ra đi.

Trở lại đơn vị, Hạ Diệu không nói lời nào, mở máy vi tính trước mặt ra, một trận điên cuồng tìm kiếm trên mạng với nội dung: sáng hôm sau đứng dậy cảm thấy ‘tiểu cú’ bị đau rất, tôi có phải là đã bị ‘hiếp’? (ở đây chị Sài dùng là “có phải tôi đã bị bạo ngược” nhưng mình xài từ ‘hiếp’ luôn cho máu.....klq nhưng mắc cười vãi nổi...làm như gái đồng trinh =)))Cuối cùng, không tìm ra phương pháp kiểm chứng bị ‘bạo cú’, tìm qua tìm lại cuối cùng tìm được một mẫu truyện cười.

Truyện kể rằng có một người nam nhân đi đến một tiệm bách hóa mua vài chai bia Tuyết Hoa, ở trên đường uống nhiều nên say, bị một lão cơ hội ‘xâm phạm’. Ngày thứ hai cũng vừa mua vài chai bia Tuyết Hoa, uống say, lại bị cái lão kia ‘lãng nhục’...Qua vài ngày sau, anh nam nhân lại tiếp tục đến cửa hàng đó mua bia

nhưng lần này lại đổi nhãn hiệu khác, ông chủ hỏi hần thế nào lại không uống Tuyết Hoa? Nam nhân đó lúng túng cười cười: không đối gặt ông, tôi uống bia Tuyết Hoa của ông lỗ đít cứ đau rất chết được.

Hạ Diệu ha ha một trận cười thả cửa, sau đó chẳng biết nghĩ tới điều gì, cấp tốc thu hồi khoe miệng, biểu tình một bộ mặt lang sói.

Bởi vì hần cảm giác “tiểu cú” của mình đang âm ỷ đau. (vẫn nghĩ là mình bị hiếp =]])

Một loại hoang mang không rõ ràng kéo tới, Hạ Diệu lại vào một trang xã hội LGBT (trang web dành cho các bạn lesbian, gay, song tính, chuyển giới), vào mục dành cho Gay, sưu tầm các loại “bạo cú” (quan hệ qua hậu môn) kiểm tra thực hư và tìm phương pháp. Sau đó lại tìm ra thêm một “kinh nghiệm nhân sĩ” cần thận tình tế truyền đạt cho cậu ta.

“Là như vậy, ‘bạo cú’ là một loại quan hệ hạng nặng cần kĩ thuật cao, so với phá hoại bản thân chỉ có hơn chứ không kém. Nhất là đang không có dầu bôi trơn mà cưỡng chế tiến hành, đau đớn là rất kịch liệt, nhất định sẽ chảy máu và bị thương. Tôi đảm bảo cậu trăm phần trăm sẽ nhớ kỹ cảm giác ”tê tâm liệt phế“, cả đời không thể quên. Nếu như anh ngày hôm sau không có dấu hiệu rõ ràng, tám phần mười đích thị là không có bị ‘làm’, nếu như không có dầu bôi trơn trong tình huống đó, không có vết máu và vết thương, trăm phần trăm không có làm.”

Hạ Diệu cảm giác một chút, vết máu và vết thương khẳng định không có, đau cũng không phải đau “tê tâm liệt phế”, mà là cả nguyên cái mông đau nhức. Về phần dầu bôi trơn, khẳng định là không có, hần lại không phải Viên Tung, trang bị dầu bôi trơn làm gì?

Ách...cùng với Viên Tung ta đây mới dùng sao?

Không phải như vậy!

“Kinh nghiệm nhân sĩ” giải thích đồng thời xóa bỏ đi bản khoản của Hạ Diệu, cũng lại cho cậu ta thêm một nỗi ưu phiền, căn bản “bạo cú” là một việc nguy hiểm kinh khủng, phải tận lực hạn chế không để xâm phạm vào .

“Hạ Diệu! !”

Tiểu Huy đột nhiên hoán gọi làm kéo tầm hồn đang trầm tư của Hạ Diệu lại.

“Xem cái gì đấy? Trông nhập thần như thế?” Tiểu Huy đi về hướng Hạ Diệu.

Hạ Diệu vội vàng đóng trang web, “Không có gì.”

Tiểu Huy đưa cho hần một bộ hồ sơ, “Lần trước anh không phải là kêu tôi giúp anh điều tra hoàn cảnh gia đình Vương Trì Thủy sao? Đây, tra được cho anh rồi. Hần còn có tiểu cô, đại cậu, nhị cậu toàn bộ đều trong tờ hồ sơ này, địa chỉ đều giúp cậu tìm thêm ở phía bên trên.”

Hạ Diệu vỗ bờ vai của hần, “Đại tri kỉ! Ngày khác mời cậu ăn cơm!”

“Không cần.”

Hạ Diệu nhìn chằm chằm tờ giấy kia, Lang Phường, huyện Vĩnh Thanh.....Tìm hướng đường đi xe một chút, đi nhanh lắm cũng mất sáu bảy tiếng đồng hồ, cộng thêm thời gian tìm người, mất cũng phải mười tiếng. Ngày mai vừa lúc có một ngày nghỉ, tình hình này, muốn ở lại một ngày đêm phải nhanh chóng quyết định, tối hôm nay phải xuất phát.

Có nên gọi thêm Tuyên Đại Vũ?

Kỳ thực việc này không phải là vì Tuyên Đại Vũ mà thu xếp , là bản thân Hạ Diệu thấy không nên một mình nói rõ. Có lẽ là do thói quen nghề nghiệp, khiến hần mọi việc đều muốn “bào căn vấn đề” (làm rõ tận gốc). Tuy rằng Tuyên Đại Vũ không nói, Hạ Diệu cũng biết hần so với bản thân mình tâm tình còn cấp bách, “tư tiền tướng hậu” (suy đi nghĩ lại), cuối cùng là quyết định gọi Tuyên Đại Vũ.

Nhân cơ hội này mà đem chuyện hiểu lầm tối hôm qua nói rõ ràng.

Ăn xong cơm tối, nghỉ ngơi chưa được ba tiếng, hai người liền mượn một chiếc xe bí mật lên đường.

Trên đường, Tuyên Đại Vũ một mực suy xét, nếu như lần này tới nơi bắt được Vương Trì Thủy, nên xử lý hắn như thế nào? Là “thống thống khoái khoái” (thoải mái) đánh hắn một trận, xóa bỏ ân oán? Hay là đem chuyện xấu của hắn nói cho người nhà hắn ta biết, khiến hắn không ngóc đầu lên được?

Đang nghĩ ngợi, Hạ Diệu bên kia sâu kín kêu một tiếng.

“Đại Vũ a!”

Tuyên Đại Vũ lấy lại tinh thần, nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn Hạ Diệu, “Gì vậy?”

Hạ Diệu lo rằng tài xế ở phía trước có thể nghe thấy, lấy tay vẫy ngoắt Tuyên Đại Vũ, nhỏ giọng nói: “Cậu qua đây.”

Tuyên Đại Vũ đem cái lỗ tai dán tới.

Hạ Diệu hít sâu một hơi, vừa muốn mở miệng, đột nhiên không biết nên nói gì.

Lẽ nào nói với hắn: tôi ngày hôm nay lên mạng tìm kiếm phương pháp kiểm chứng bị “bạo súc”, chứng minh hai ta thực sự là ‘thuần khiết’? Mình không việc gì lại tìm kiếm vấn đề đó để làm chi? Nhất định Tuyên Đại Vũ căn bản không có nghĩ đến chuyện đó? Mình vừa nói như vậy chẳng phải là bại lộ sao?

Tuyên Đại Vũ đợi nửa ngày không thấy Hạ Diệu nói một tiếng, nhin không được giục: “Cậu nói hay chưa á!!!”

“Không việc gì.” Hạ Diệu cười mĩa hai tiếng.

Tuyên Đại Vũ cũng cười, cười và nhéo mặt của Hạ Diệu một cái.

“Bao lớn rồi? Vẫn còn ấu trĩ như thế?.”

Trong chốc lát, Tuyên Đại Vũ lại lâm vào trầm tư, Hạ Diệu lại lên tiếng.

“Đại Vũ a!”

Chờ Tuyên Đại Vũ tiến tới, vẫn là chuyện gì cũng không nói.

Tuyên Đại Vũ ánh mắt quan tâm nhìn Hạ Diệu, “Cậu chưa tỉnh ngủ phải không? Qua đây, nằm sắp trên đùi tôi mà ngủ một lúc.” Nói xong cầm tay Hạ Diệu kéo về, muốn đem hắn ôm chầm lại.

Hạ Diệu nhanh chóng né ra , “Tôi không buồn ngủ.”

Thôi quên đi... Hạ Diệu thầm nghĩ, “tới tới lui lui” cầu nhàu hắn trái lại lại sinh sự, nhìn Tuyên Đại Vũ có vẻ cũng không để ý chuyện đó, thôi thì cứ như vậy đi!

92. Chương 92 - Miễn Tầm!

Trans+Edit: Pinoneverdie

Sáng sớm lúc bảy giờ, xe đã lái đến nơi, tài xế câu hỏi một câu đánh thức hai người đang ngủ mê man.

“Có cụ thể biển số nhà chứ?”

Hạ Diệu mê mê hoặc hoặc trườn vào hàng chữ trên tờ giấy, nhìn kỹ liếc mắt, nói: “Trên này không có viết.”

“Xuống xe hỏi thăm một chút đi!”

Tuyên Đại Vũ nói xong, đuổi người, mở cửa xe nhảy xuống.

Trong thôn hoàn toàn yên tĩnh, ngoại trừ mấy cụ già sáng sớm ở đây tản bộ, ngày nghỉ hầu như những thanh niên trẻ tuổi đều như con mèo ủ trong chăn. Tuyên Đại Vũ ánh mắt chung quanh quan sát một chút, đến sau cùng hướng về một lão bà đi tới.

“Bà bà, phiền bà cho con hỏi một chút...”

Tuyên Đại Vũ còn chưa nói, lão bà bà đã chỉ chỉ cái lỗ tai, ám chỉ bản thân lỗ tai nghe không tốt lắm. Tuyên Đại Vũ không thể làm gì khác hơn là cười gật đầu, không làm cái cây cản đường nhường đường cho lão bà .

Hạ Diệu cản đường một lão trung niên chừng năm mươi tuổi, lễ phép hỏi: “Thúc, cháu muốn hỏi thăm một chút, nhà của Vương Trì Thủy ở đâu ạ?”

“Vương Trì Thủy? Thôn chúng ta có người này sao?” Người đàn ông trung niên đó vẻ mặt mơ hồ.

Hạ Diệu vừa nhìn một chút chỉ, nói: “À, ba hần là Vương Khai Tài, mẹ hần là Lý Xuân Thanh.”

Vừa nghe đến hai cái tên này, người đàn ông trung niên sắc mặt trong nháy mắt thay đổi, đó là một loại ánh mắt cực kì không được tự nhiên, từ trên xuống dưới đánh giá Hạ Diệu.

“Người là ai ? Người tìm bọn họ để làm chi?”

Hạ Diệu giải thích, “Cái này thì... Vương Trì Thủy và cháu là anh em bạn bè.”

Người đàn ông trực tiếp vung tay lên, “Tôi không biết nhà bọn họ!” Nói xong quả quyết lách người.

Tuyên Đại Vũ không dễ dàng tìm được một người tuổi trẻ, vốn cho là nhờ hần nhận biết dùm Vương Trì Thủy, kết quả vừa nhắc tới tên Vương Trì Thủy, người này và người đàn ông trung niên lúc nãy lộ ra cùng một biểu cảm.

“Có người này sao? Chưa nghe nói qua!”

Tuyên Đại Vũ bóng gió một câu, “Mẹ hần tên Lý Xuân Thanh”

Nam thanh niên ha hả cười, cái kiểu cười này không muốn nói nhiều nên cười nhạt, nhanh nhẹn mà xoay người vào sân nhà . Sau đó Hạ Diệu và Tuyên Đại Vũ lại hỏi thêm vài người, kết quả không phải là họ không biết mà là đối với những tên này kiêng kỵ thâm sâu, hình như nhà của Vương Trì Thủy đối với bọn họ mà nói thì là một loại sỉ nhục. “Mẹ nó, con người này vì sao mà lại bị bưng bít đến vậy!” Tuyên Đại Vũ phì nước bọt, “Thực ra là nhà hần đã nuôi ra hần thành cái dạng lai căng tạp chủng gì ấy nhỉ”Hạ Diệu nói: “Nếu không chúng ta đến nhà cậu của hần hỏi thử? Nhà cậu của hần tương đối dễ tìm, cách nơi này một thôn ở phía Bắc.”

“Duyệt, đi thôi!”

Tuyên Đại Vũ và Hạ Diệu đi thật lâu, trên đường đi ngang qua một mảnh vườn trái cây, chính là do cậu của Vương Trì Thủy nhận thầu , hai vợ chồng ở trong một căn nhà trong mảnh vườn.

“Có người không?” Tuyên Đại Vũ gõ cửa.

Một người phụ nữ đang đánh răng đi tới, hỏi: “Anh tìm ai?”

Hạ Diệu dùng giọng điệu tương tác vô song của mình hướng về người đàn bà trung niên hỏi: “Cô là vợ của Vương Trì Thủy ạ?”

Ban đầu, ánh mắt người phụ này vốn ôn hòa , Hạ Diệu vừa nhắc tới, “Vương Trì Thủy” chỉ ba chữ ấy, người phụ nữ này ánh mắt trong nháy mắt lãnh đạm rất nhiều.

“Các người muốn làm gì?”

“Ách...” Hạ Diệu giải thích, “Chúng cháu đến tìm Vương Trì Thủy, không biết nhà bọn họ, nên muốn hỏi cô một chút.”

Người phụ nữ nói: “Nhà của chúng tôi người biết, lại không biết nhà bọn họ?”

“Chúng cháu thật sự không rõ, chúng cháu...”

“Không biết!”

Nhận một tiếng đơn giản nhưng thô bạo, cánh cửa trước mặt Hạ Diệu và Tuyên Đại Vũ đóng “phạch” một cái.

Hạ Diệu sững sờ ở cửa, nửa ngày không hề phục hồi tinh thần lại.

Ngay cả Hạ Diệu soái ca tuần tú cười lên đều khiến già trẻ lớn bé thông thái, lại có thể bị người nhà của hắn giáng chức thành ra như vậy, đủ có thể thấy được mối thù với đối với gia đình Vương Trì Thủy này lớn cỡ nào.

Giờ này khắc này, Hạ Diệu và Tuyên Đại Vũ ý thức được, nhà của Vương Trì Thủy khẳng định có vấn đề, muốn mượn lực lượng thôn dân tìm hắn thật không có quá nhiều khả năng. Cách đơn giản nhất, trực tiếp đến ủy ban thôn.

Đến thôn đại đội, sau đó lấy ra một loạt giấy chứng nhận, cán bộ thôn mới tốt bụng chỉ cho bọn họ một con đường.

Tối gần buổi trưa, hai người mới tìm được nhà Vương Trì Thủy. Kỳ thực bọn họ đã từ nơi này đi lướt qua vô số lần, chẳng qua là không biết mà thôi. Hạ Diệu đơn giản nhìn lướt, chỉ nhìn một cách đơn giản điều kiện trong nhà, nhà này trong thôn coi như là nhà bình thường, cũng không được như vậy là nghèo.

Tuyên Đại Vũ gõ cửa, rất lâu không có người đáp lại.

“Chắc là không có ở nhà.” Hạ Diệu nói.

Hai người ở ngoài cửa đợi hơn một giờ, ai đi ngang qua đều dùng một loại ánh mắt cổ quái nhìn bọn họ, ngay cả một đám con nít đang đùa giỡn chỉ chỉ trỏ trỏ nói xấu sau lưng bọn họ, liên tục cười nham hiểm. Hạ Diệu nhìn không được cùng Vương Trì Thủy bức bách nội tâm vô cùng khó chịu, nếu mà cậu sống trong hoàn cảnh như vậy, đã sớm phát điên!

Một đại thẩm bên hàng xóm thấy không ổn, đi tới hảo tâm nhắc nhở.

“Nhà bọn họ đã chừng mấy ngày không có ai ở, các cậu chờ cũng là chờ vô ích” Hạ Diệu hỏi, “Người đâu cả rồi?”

“Tôi nghe mấy lão bà bên kia tám chuyện, nói là người phụ nữ nhà này đã nằm viện.”

Đại thẩm đó nói “người phụ nữ” hẳn là ám chỉ mẹ của Vương Trì Thủy, Hạ Diệu lập tức hướng vào Tuyên Đại Vũ đem đến một ánh mắt hội ý, tôi đã nói rồi, chắc chắn là có chút nỗi khổ tâm, không phải ai trong những người ở đây đều như vậy.

“Nằm bệnh viện cũng đáng!” vị đại thẩm bồi thêm một câu, “Sớm chết để còn sớm tích đức!”

Ặc... Hạ Diệu khóe miệng co quắp hai cái, người trong cái nhà này rốt cuộc đã làm chuyện thiên lý bất dung gì?

Sau đó Hạ Diệu và Tuyên Đại Vũ mua cho đại thẩm háng tá đồ tết đưa về nhà, mới từ trong miệng thím ta moi được thêm vài thông tin.

Nguyên nhân sâu xa là Lý Xuân Thanh và Vương Khai Tài lúc tuổi còn trẻ chung ban kèn đồng, cũng là gánh hát mướn của địa phương, quê nhà tám hay mười dặm có mai táng đều gọi bọn đến hát. Vương Khai Tài chuyên môn hát thể vai, Lý Xuân Thanh là khiêu vũ thoát y, hơn nữa còn là cỡi trần như nhộng, cái kiểu này qua vùng nông thôn là chuyện “phi lý” là làm bại hoại thuần phong mỹ tục.

“Cô ta thật không biết xấu hổ, thường ở ngoài dụ dỗ, quyến rũ đàn ông, sinh một đứa con trai cũng không biết là của tên tạp chủng nào, hai ba tuổi đã bị cô ta lôi lên đài biểu diễn xiếc ảo thuật. Mẹ chồng cô ta khi còn sống, suốt ngày bị cô ta ngược đãi, cậu cũng không biết có bao nhiêu thương đau?”

“Cậu biết tại sao bà lão ấy chết không? Là thất cổ tự tử ở cửa phòng cháu trai. Đứa bé đó chính là do lão bà ấy chăm sóc dọn phân dọn nước tiểu cho nó tới lớn tầm này, bà ta cũng là người hiểu rõ người cháu này nhất, có bao nhiêu thù oán mà lại có thể đối xử với đứa bé ấy như vậy?”

Hạ Diệu hoàn toàn không có cách nào tưởng tượng, có một ngày sáng sớm hắn tỉnh lại, chứng kiến cảnh tượng người thân nhất treo cổ treo trước cửa phòng, khác nào bóp chết niềm hy vọng trong cuộc sống của hắn.

Đại thẩm còn nói: “Sau này Vương Khai Tài bỏ chạy, Lý Xuân Thanh đổ bệnh, phòng của cô ta còn bốc mùi! Ai u, có đôi khi chúng tôi đi nhẹ qua sân, mùi có thể đem người ta xông tới chết. Đứa bé kia cũng quanh năm không có nhà, mẹ nó bị bệnh hần cũng không trở lại thăm một chút. Nên tôi mới nói Lý Thanh Xuân chính là không còn đáng để sống nữa, báo ứng!”

Đại thẩm nói liên miên, cần nhần, nói rất nhiều, hình như tự rất nhiều năm uất hận, van vừa mở ra liền không khóa lại được. Mãi cho đến khi hoàng hôn phủ xuống, Tuyên Đại Vũ và Hạ Diệu mới mệt mỏi một lòng quay trở về.

Một đoạn đường thật dài luôn trầm mặc, Hạ Diệu rốt cục mở miệng.

“Tôi nghĩ hần khả năng phải là kẻ cắp chuyên nghiệp, cậu nghĩ đi, hần từ nhỏ đã học xiếc ảo thuật, tay chân khẳng định lưu loát.”

Tuyên Đại Vũ sắc mặt thay đổi, giọng nói đã không còn có lực như trước đó.

“Cậu không có nghe đại thẩm đó nói sao? Hần và mẹ hần thù lớn như vậy, trộm tiền không chắc là cho mẹ hần chữa bệnh, nói không chừng là tự cầm tiền đi chơi gái.”

“Chuyện này thì không liên quan đến tôi.” Hạ Diệu chỉ hỏi một câu, “Cậu vẫn còn muốn truy tìm hần sao?”

Tuyên Đại Vũ mặt nghiêm nghị nói: “Nhìn ‘hàng’ mục nội của hần hay chi, miễn tìm!”

Hạ Diệu cuối cùng cũng thở một hơi lớn, sự tình xem như cơ bản hiểu rõ, ngực thổn thức không ngớt nhưng đồng thời buông lỏng xuống. Dù sao thế giới này có nhiều người như vậy, mỗi người cũng sẽ có mỗi loại đau khổ khác nhau, cũng sẽ tự có phương thức bảo vệ chính mình. Tình cảm thì không thể bố thí, việc duy nhất có thể làm là thể hiện một phần tôn trọng đối phương.

Tuyên Đại Vũ dùng một tay ôm cổ Hạ Diệu qua một bên, trong miệng thở ra một làn hơi phà vào cậu ta (miệng có thúì không ???? =]]).

” ‘Không’ - ‘truy’ - ‘tìm’ - ‘hần’ , chuyển qua truy lùng cậu thấy thế nào?”

Hạ Diệu cho hần ăn một quyền, sau đó dùng cùi chỏ gối hết sức đem Tuyên Đại Vũ đực một phát.

“Cút đi đồ con bê!”

Tuyên Đại Vũ cười đến ngã vào trong ghế ngồi, nói: “Tôi phát hiện cậu bây giờ thường hay nói những câu ở vùng Đông Bắc.” (quê của Viên Tung =]])

Hạ Diệu trực tiếp hai mắt nhắm lại, không hề phản ứng với Tuyên Đại Vũ .

Ngày hôm sau, Hạ Diệu ở đơn vị bổ sung lại một ngày giấc, buổi tối nhanh nhẩu về đến nhà. Hí hoáy điện thoại di động một hồi, thấy có cuộc gọi nhỡ, trong miệng như nôn ra vài vị ngọt ngào, mỹ vị gọi một cú điện thoại.

Viên Tung đang ngồi hút thuốc kế bên lò sưởi đặt gần đầu giường ở quê nhà, thấy dây số gọi đến, giữa hai lông mày hiện sắc mặt vui mừng không dễ nhận ra.

“Thế nào mà đột nhiên nhớ tới mà gọi điện thoại cho tôi?”

Hạ Diệu lại cười nói: “Xem anh còn sống không.”

Viên Tung phải một cái tàn thuốc, không nói chuyện.

“Ở nơi đó như thế nào a?” Hạ Diệu hỏi.

Viên Tung chỉ một chữ, “Lạnh”.

Hạ Diệu hừ một tiếng, “Anh nha...cũng biết lạnh!”

“Tôi không lạnh, tôi là sợ cậu không biết tôi lạnh.”

Hạ Diệu trong miệng cười không ngưng nghỉ, nhón nháo nhảy cẫng lên.

Viên Tung cảm giác được Hạ Diệu đích thực là tâm tình chuyển biến, nhin không được hỏi: “Hôm nay sao tâm tình cậu lại tốt thế?”

“Tốt ư?” Hạ Diệu thề thốt phủ nhận, “Tôi vẫn luôn như vậy a!”

“Vừa làm chuyện xấu gì đấy?”

93. Chương 93 - Huynh Muội Tán Gẫu

Trans+Edit: Pinoneverdie

“Tôi thì có thể làm chuyện gì xấu chứ? Hơn nữa, tôi làm chuyện xấu cũng không tới lượt anh quản à!”

“Chớ cậu muốn cho ai quản?” Viên Tung trầm giọng tra hỏi.

Hạ Diệu hắc hắc vui một chút.

“Bản thân tự quất.” (mình cũng éo hiểu, đang sông tự dưng chị xài dùng từ ‘đã kích’, ‘quất’ nên mình giữ nguyên văn... “tâm sâu ý hiểm” gì thì tự các bạn hiểu nha =]] ...có thể ý nói là bản thân sẽ tự đánh mình, tự phạt)

“Thật sự tự quất sao?”

Hạ Diệu xém chút nữa lọt vào bẫy của Viên Tung, may là phản ứng nhanh, trực tiếp bác một câu.

“Tôi lại không làm gì chuyện xấu, tôi quất cái gì?”

Viên Tung cười một tiếng âm trầm, hắc nói như vậy đơn giản chỉ trêu chọc Hạ Diệu một chút, hắc đối với Hạ Diệu đã thật sự yên tâm. Ở trong lòng hắc, Hạ Diệu như một đứa trẻ lấu cá. Làm cho hắc quan tâm cậu ta đến cả những việc đơn giản như là sẽ đi kiếm những đồ ăn “rác rưởi” để ăn hoặc là lén lút ở trong chăn làm chuyện mờ ám. Thật đúng là không thể nghĩ đến những phương diện khác ngoài những thứ này.

“Anh mấy ngày nay làm gì?” Hạ Diệu hỏi.

Viên Tung nói: “Không làm gì, giúp dọn dẹp nhà cửa một chút, sửa sang lại một chút.”

“Sửa sang lại làm gì?” Hạ Diệu đột nhiên khấn trương, “Anh dự định ở lại nơi đó không trở lại hả?”

“Không phải vậy, căn phòng lâu quá không về, không sửa sang thì không có cách nào mà ở. Chỉ là thay một cái vách giấy, trang trí thêm vài ngọn đèn, tinh chỉnh lại cái lò sưởi”

“À...”

Hạ Diệu đột nhiên thở dài một hơi khiến dòng nhiệt lưu trong người Viên Tung bắt đầu khởi động trong, nhin không được mở miệng.

“Nhớ tôi không?”

Hạ Diệu lúc này nằm ngửa ở trên giường, hai chân hướng lên trời, hai cẳng chân thẳng gác lên tường vẽ ra hai đường cong tựa như dòng nước chảy. Nghe được câu hỏi của Viên Tung, tay không tự chủ được mà dấn chặt lên trên đũng quần, lập tức không hiểu vì sao lại khê làm ra một số động tác nào đó. “Tôi nhớ anh làm cái gì chứ?” Hạ Diệu mạnh miệng, “Bên cạnh tôi nhiều bằng hữu như vậy, người nào lại không thể so sánh với anh mà tiếp đãi?”

Viên Tung vừa muốn mở miệng, Viên Như từ bên ngoài vào.

“Lạnh quá lạnh quá.”

Vừa vào nhà liền trực tiếp cởi giày ra, thẳng đến lò sưởi đặt gần đầu giường, dùng sức đem Viên Tung đẩy ra, tự bọc mình bằng một cái áo bông lớn cuộn tròn lại. Dây kéo áo bông một đường thẳng kéo thẳng lên

trên, nhìn cô ta mập mạp như một con gấu, gương mặt chỉ hé ra một chút, bị cơn gió đông phả qua trở nên hồng hào, ngược lại cũng có vài phần khả ái.

Hạ Diệu thấy Viên Tung vẫn không nói chuyện, lại hỏi: “VẬY anh nhớ tôi không?”

“CẬU cứ nói thử đi?” Viên Tung hỏi ngược lại.

Hạ Diệu khẩy khẩy rốn, tự làm nhột bản thân mà bật dậy.

“Tôi nào biết?”

Viên Tung không hề ngần ngại khi có một “nữ hán tử” ngồi kê bên nghe trộm, thẳng thắn ở đó nói: “Cực kì nhớ cậu.”

Bốn chữ này, trong giọng nói khí thở dồn nén nghe rất ổn định, “bình bình đạm đạm” (tử tử), nhưng trên thực tế nội tâm bên trong đang cuộn trào sóng lớn, nồng đậm sâu sắc. Viên Như không biết là nghe những từ đó có suy nghĩ méo mó hay không, đơn thuần là nghe những con chữ mà cảm thụ.

“Ca, anh cho ai gọi điện thoại thế?” Viên Như hỏi.

Viên Tung không để ý tới cô ta, kể tục “bàng nhược vô nhân” (xem như chốn không người) cùng Hạ Diệu trò chuyện.

Viên Như vừa nghĩ liền cho ra được đáp án. Còn có thể là ai? Ngoài nam thần mà cô ta luôn “tâm tâm niệm niệm”. Nghĩ đến đây, liền đầm ngực giậm chân, trong lòng một trận mâu thuẫn chém giết lẫn nhau.

Mẹ kiếp, bây giờ lại đem toàn bộ tiện nghi cho hai người các người chiếm lấy.

Hạ Diệu hướng vào Viên Tung nói: “Ngày đó... Tôi rất tức giận.”

Viên Tung đều có thể tưởng tượng đến dáng vẻ bĩu môi, quệt mồm của Hạ Diệu lúc này, điều đó như đâm thẳng vào tim hần, giọng nói hết cách phải hạ nhiệt xuống ra vẻ ôn nhu.

“Nếu cậu đi tiền tôi, tôi thật sự không tài nào mà nào đi được.”

Viên Như lấy tay vò vạt trước cửa áo bông, một biểu lộ nội tâm đau thất, anh thực sự muốn khiêu khích giới hạn cuối cùng của em hả? Cô ta vẫn cảm thấy Viên Tung chính là siêu phàm thoát tục, căn bản không cách nào tưởng tượng anh trai lại cùng một gã nam nhân luyến ái chuyên tâm nhu tình. Sự thật này hiện tại đang phơi bày rõ ràng ở trước mặt Viên Như, kiểu tình cảm này quả thực đối với quan điểm về cuộc đời hai mươi năm qua của cô ta đúng là rất xấu hổ và có phần nhục nhã.

Vì vậy, cô ta xông tới giật cái điện thoại di động của Viên Tung

“Hạ Diệu, tôi cho anh biết, anh tôi ở bên này có một người là người yêu cũ, anh tôi sợ dĩ không quay về là vì...” Tay của Viên Tung muôn đời vẫn nhanh hơn cái mồm lạnh lâu của Viên Như.

“Anh đã cúp rồi.”

Viên Như hừ lạnh một tiếng, chua chát giọng nói: “Anh vừa nói chuyện điện thoại như một tên gốc ... Đồ gốc!”

Viên Tung không thềm để ý chút nào, trực tiếp dùng ngón tay chỉ một cái, giọng nói lại biến đổi về kiểu lạnh lùng nghiêm nghị.

“Em quay trở về phòng ngủ đi!”

“Em sẽ không đi!” Viên Như tức giận, “Hôm nay em sẽ ở trong phòng ngủ của anh!”

“Tùy em.”

Viên Tung tự mở chặn ra trước bước vào trong.

Viên Như trầm mặt ngồi bên cạnh chỉ chốc lát, hằm hực tự tiến vào, thực sự ôm lấy đồng chặn mềm trên giường. Trực tiếp ở bên cạnh Viên Tung, cởi quần áo ngoài xong liền nằm vào.

Đèn trong phòng đã tắt, Viên Như đợi đã lâu đều không nghe được Viên Tung mắng cô ta, tâm tình không rõ vì sao thay đổi tốt hơn rất nhiều.

“Ca.”

“Ừ?”

“Em muối cùng anh tán gẫu.”

“Nói.”

Viên Như tựa đầu lên một cánh tay, cười híp mắt nhìn Viên Tung, biểu tình một bộ thích thú.

“Anh và Hạ Diệu đã làm loại chuyện đó rồi hả?”

Viên Tung hỏi lại, “Loại nào?”

Viên Như cười hắc hắc, bàn tay đặt ở mém háng cọ tới cọ lui chà xát, “Thì loại này.”

“Không có.” Viên Tung nói.

Viên Như không tin, cô ta nghĩ Viên Tung vì giữ mặt mũi nên không chịu nói, vì vậy mà một trận ngứa ngáy? Vẫn tiếp tục thăm dò, “Hạ Diệu trên người khắp nơi đều trắng lấm hả? Lông tơ thế nào? Em cảm giác da của hắn đặc biệt tốt, có phải lúc vuốt ve đặc biệt trơn láng?”

Viên Tung mấy ngày nay vốn khó ngủ, trước khi ngủ phải thanh tịnh đầu óc, kết quả Viên Như vẫn còn tinh thần mà ngăn cản giấc ngủ của hắn, vô tình trong đầu lập tức vẽ ra những hình dung trước đó, bây giờ trong đầu Viên Tung đầy ắp hình ảnh làn da trơn láng, trắng bóng, nhẵn nhụi của Hạ Diệu, nhìn tựa như một con sâu nằm trong lòng bàn tay.

Viên Như còn nói: “Em thấy mông của Hạ Diệu có lẽ rất săn chắc, rất nhiều đàn ông mặc quần đứng lên mông đều trông không được căng đầy, mông Hạ Diệu thì lại luôn được bó sát ôm chặt. Ai, anh bóp thử phần thịt mông này của hắn rồi chứ? Phần thịt phía sau này có phải rất đã không, tay sờ vào có phải cảm giác rất thích?” (Viên Như! Em quá dâm! Tôi thích thế! =))

Nghe những câu này của Viên Như, Viên Tung hận không thể đem cái mông của Hạ Diệu cắt ra một nửa đem tới đây lúc này.

Viên Như còn định không buông tha, tiếp tục truy vấn, “Ca, lúc Hạ Diệu với anh ở chung với nhau cũng lạnh lùng như vậy sao?” (ý hỏi lúc bên nhau phải nóng bỏng lắm chứ sao lại im lặng lạnh lùng vậy) Kỳ thực, nhớ tới mí mắt ti hí của Hạ Diệu, bản thân hắn không hề ngại trang mà tản ra loại vui mừng dễ chịu, đây chính là “tối chiêu” (chiêu thức tối thượng) mà Viên Tung không thể chống đỡ, cũng là thứ dẫn dắt hắn sâu thẳm nhất.

Rốt cục, quay đầu trở về nhìn Viên Như nói một câu.

“Em là đang bị hứng tình giữa đêm đó à?”

Viên Như phản ứng kịp lúc, hận hận ở trong chăn của Viên Tung đập đập vài cái.

Viên Tung còn nói cô ta hai chữ.

“Đi ngủ!”

Hôm nay là ngày hai mươi bảy tháng chạp, Hạ Nhâm Trọng một lần nữa được trở về nhà ăn Tết. Tuyên Đại Vũ và Bành Trạch hai người ghé tới thăm bác trai, Hạ Nhâm Trọng nhìn thấy hai đứa cháu trai đặc biệt cao hứng, tự mình vào bếp, giữ hai tên đó ở lại ăn cơm.

“Đại Vũ à! Cha mẹ con sống ở bên đó thế nào?” Hạ Nhâm Trọng hỏi.

Tuyên Đại Vũ nói: “Tốt vô cùng, ngày hôm nay vẫn còn gọi điện thoại cho con, bảo con thay bọn họ chúc tết gia đình bác đó.”

“Ha ha...” Hạ Nhâm Trọng một trận cười to vô cùng sáng khoái, “Vậy còn con?”

“Con? Con vẫn luôn như vậy mà!”

“Bác là hỏi con có người yêu chưa?”

Ặc... Tuyên Đại Vũ theo bản năng nhìn Hạ Diệu

Hạ Nhâm Trọng tự dưng thấy buồn cười, “Bác hỏi con mà, con nhìn nó làm gì?”

“À, còn không có ạ, tạm thời chưa thích hợp.”

Hạ Nhâm Trọng đưa ánh mắt nhìn về phía Bành Trạch, “Còn con?”

Bành Trạch cười cười, “Con...đã sớm có.”

Hạ Nhâm Trọng bắt đầu xem nhẹ Hạ Diệu và Tuyên Đại Vũ, “Xem người ta kìa, nhìn đi nhìn lại hai người các con, từ lúc nhỏ, ta đã cảm thấy Bành Trạch tên nhóc này là tinh ranh lạnh lợi nhất”

Hạ Diệu oán thầm: tui con mà đem “bạn trai” của hấn dắt tới đây để xem ba lúc ấy nói xem ai tinh ranh lạnh lợi hơn ai. (chắc mày không có bạn trai mà đi oán thầm người ta =]])

Một bữa cơm ăn rất hoà thuận vui vẻ, Hạ Nhâm Trọng một chút tính khí gia trưởng đều không có, sau đó còn cùng tên họ Bành múa vài quyền, liên tiếp thua nên bị phạt rượu. Hạ Diệu ăn nhanh nhất, hầu như chỉ lừa vài hớp cơm, liền vội vã chạy đến phòng khách, mở ti vi đúng đang chiếu một chương trình văn nghệ tổng hợp.

Tuyên Đại Vũ bưng chén đi tới phòng khách, hỏi Hạ Diệu: “Cậu nhanh như vậy đã ăn xong rồi à?”

Hạ Diệu không chớp mắt nhìn chăm chăm màn hình, gật đầu cho có lệ.

Trên tivi đang chiếu lại toàn bộ quá trình tham gia quay chụp của Hạ Diệu, dĩ nhiên phần chính vẫn là tiết mục tổng nghệ do các bảo tiêu trong công ty Viên Tung thực hiện. Đầu tiên là những hình ảnh tuyên truyền, đại bộ phận cảnh trí đều là ở bên trong công ty mà quay chụp, những cảnh tượng quen thuộc và hình ảnh các học viên xuất hiện trên màn hình, làm Hạ Diệu cảm thấy những thước phim được chiếu lên so với hiện trường lúc quay là hoàn toàn khác nhau.

Hình ảnh những huấn luyện viên nghiêm khắc lại rất yêu mến học viên, khiến cậu ta lập tức chế giễu, vừa thích thú vừa thề thốt rằng bản thân không hề được thiên vị... Điều chính là ở đây mà thân thiết với từng gương mặt quen thuộc này. Hạ Diệu tuy rằng thời gian cùng bọn họ sinh hoạt không nhiều, lại cảm giác mình mình sẽ luôn luôn giữ lại những kỉ niệm tốt đẹp với họ, ngẫm nghĩ tới việc sẽ có những học viên mới vào năm mới bản thân vừa tiếc nuối nhưng cũng lại có chút gì đó hài lòng.

Tuyên Đại Vũ ăn qua loa một chút vừa xong, ngồi xuống kế bên Hạ Diệu cậu ta xem tivi.

Hạ Diệu đột nhiên nín tay áo Tuyên Đại Vũ , hưng phấn mà nói: “Mau nhìn, tôi xuất hiện kìa!”

Tuyên Đại Vũ nói: “Đến mức phải hưng phấn như thế sao? Lần trước có người quen kia hai lần mời cậu đóng quảng cáo lớn cậu đều không đi, giờ này được lên tivi có chút mà thành ra như vậy .”

“Đều không giống.” Hạ Diệu nói.

Trong chốc lát, Viên Tung xuất hiện.

Hạ Diệu không muốn nói, nhìn thấy Viên Tung sờ sờ xuất hiện ở trên màn ảnh, luyện tập nói theo kịch bản vô số lần, Hạ Diệu còn là một chữ cũng không chịu nói.

Trong lòng cảm thấy cô đơn, chưa từng nghĩ những ngày nghỉ Tết lại trải qua gian nan như vậy.

Bonus phân đoạn Chương 94:

“Làm sao bây giờ?” Thi Thiên Bưu hỏi Hạ Diệu, “Có cần gọi điện cho Viên tổng?”

“Không cần!” Hạ Diệu cực kỳ bình tĩnh, “Tiếp tục đánh.” (mạnh dữ =]])

....

.....mùi máu tanh ra tới cửa chính!

94. Chương 94 - Người Vợ Đám

CHƯƠNG 94: NGƯỜI VỢ ĐÁM

Trans+Edit: Pinoneverdie

Hạ Diệu thực sự không thể ngờ tới, việc làm tuyên truyền quảng cáo cho công ty trong dịp nghỉ lễ vừa qua, lập tức mang lại tiếng vang lớn.

Mấy ngày nay đường dây nóng của công ty giống như sắp bị đánh sập, cửa chính bình thường lúc nào cũng có phóng viên và du khách đổ bộ tới. Mấy huấn luyện viên và nhân đã sớm thay nhau quay trở lại công ty trong khi vẫn còn trong kì nghỉ Tết âm lịch, cơ bản giữ được trật tự và bảo đảm an toàn cho công ty.

Bây giờ mới hiểu thế nào là “cây to đón gió”, trong cùng một ngành nghề mà danh tiếng của mình quá cao ắt sẽ mang theo sự đổ ập. Sự chú ý bất đầu tăng nhanh, một số thông tin giả mạo dối trá gây bất lợi cho công ty đang phát tán rất nhanh trên mạng, may mắn tất cả thông tin đó đều không có cơ sở, không thỏa đáng, nên không ảnh hưởng xấu đến công ty. Thế nhưng vẫn còn tồn tại nhiều mối nguy hiểm khiến cho Hạ Diệu năm nay không mấy an tâm.

Viên Tung vừa đi, Hạ Diệu lại là người quen của công ty, so với Viên Tung vẫn là rất chăm chỉ chuyên cần, cơ bản mỗi sự kiện cậu ta đều phải nhúng tay vào tiếp quản. Việc lớn thì là giữ mối quan hệ xã giao và quan tâm cả truyền thông trên mạng, việc nhỏ thì đến phòng làm việc chăm sóc cây cảnh, quan tâm đến cả quá trình nở hoa, tác phong quả thực tưởng chừng như là hai người làm việc chứ không phải một người.

Hơn nữa Hạ Diệu còn là người quyết định, ra lệnh trong công ty, bất luận ai, việc gì không thể tự giải quyết phải tìm đến Viên Tung, đều phải đưa qua cho cậu ta phê duyệt.

Ở cái công ty này, Hạ Diệu tư cách thấp ẹn, thế nhưng tất cả quản lý đều rất nghe lời cậu ta.

Dùng lời của bọn họ nói thì chính là: “Cậu chính là người trong nhà, mọi việc đều do cậu định đoạt, chung quy cậu cũng là em vợ nhà họ Viên”

“Em vợ thì em vợ, chỉ cần các người nghe theo chỉ đạo của tôi, đem tôi là con của hán tôi đều nhận!”

Đầu tháng ba dương lịch, Hạ Diệu cảm thấy bọn họ đều bận rộn, làm việc vất vả ngay cả dịp nghỉ, cố ý mời bọn họ đi du lịch suối nước nóng thư giãn tiêu khiển hai ngày. Tự mình dẫn theo hai con vẹt “Nhi tử” ở trong công ty tản bộ, rất nhàn nhã.

Mới vừa dọn một cành cây ngã xuống đất làm cản đường, điện thoại trong túi Hạ Diệu liền vang lên,

Vừa nhìn thấy cái tên Tuyên Đại Vũ, Hạ Diệu trong lòng có loại cảm giác cực kì mệt mỏi. Kể từ ngày từ nhà Vương Trì Thủy trở về, Tuyên Đại Vũ hành động giống như bị điên loạn, không có việc gì cũng gọi điện thoại cho Hạ Diệu, một ngày ít thì ba bốn cuộc, nhiều thì tận ba mươi bốn cuộc. “Tôi nói chứ, cậu không tìm được Vương Trì Thủy tính sổ, nên cảm thấy không có ai truy lùng nữa. Cậu liền rảnh rồi không có gì làm à?”

“Đúng là có một chút.” Tuyên Đại Vũ cười, “Cậu bây giờ đang làm gì nhỉ?”

Hạ Diệu đá một cục đá ven đường, nói: “Ở công ty bảo tiêu” “Cậu lại đến chỗ đó?” Tuyên Đại Vũ không giải thích được, “Cậu làm sao mà suốt ngày chạy đến chỗ đó? Cậu có cổ phần trong đó à?”

Hạ Diệu nói: “Không có, bởi vì ngày hôm nay nhân viên công tác có việc phải đi ra ngoài, nên tôi ở lại hỗ trợ tiếp quản”

“Dựa vào cái gì mà hỗ trợ?”

Hạ Diệu lừa gạt một tiếng, “Ai u Con mẹ nó! Vương Trì Thủy chạy thế nào mà lại chạy đến bên ngoài cửa nhà cậu rồi kìa”

Tuyên Đại Vũ bắt đầu phản xạ có điều kiện chuyển hướng ngoài cửa sổ.

Hạ Diệu cười ha ha một tiếng, lấy tay cúp máy.

Lúc sau điện thoại di động lại vang lên, Hạ Diệu không nhận, trực tiếp nhét điện thoại vào túi, chỉ còn nghe tiếng con vẹt bì bõm nói hòa cùng tiếng nhạc chuông. Sau đó điện thoại di động vẫn không ngừng vang, hơn nữa còn là vừa dừng lại liền lập tức vang lên tiếp, coi bộ rất khẩn cấp.

Hạ Diệu trong lòng thầm mắng: Tuyên Đại Vũ cậu thật nhảm chán có biết không? Kết quả cầm điện thoại di động lên vừa nhìn, mười mấy người kẻ đó điện thoại đều không phải là dãy số của Tuyên Đại Vũ, mà là nhân viên đang đi nghỉ phép gọi tới.

Hạ Diệu căng thẳng trong lòng, một cuộc nữa lại gọi đến, vội vàng bắt máy

“Này, Hạ Diệu hả? Anh mau tới đây, đã xảy ra chuyện!”

Hạ Diệu chạy tới chỗ mọi người đang nghỉ dưỡng thì mọi chuyện đã hồng hét. Ba mươi bốn người đang cùng một chỗ xé rách lẫn nhau, trong đó đa số là nhân viên bảo tiêu của công ty, cùng một đám tiểu tử không rõ lai lịch ẩu đả. Bên ngoài còn có bảo vệ của khu nghỉ dưỡng, đang ra sức khuyên can...

“Chuyện gì xảy ra?” Hạ Diệu hỏi Thi Thiên Bư lại hỏi.

Thi Thiên Bư tròn mắt đồ ngẫu nói: “Chúng tôi đang ngâm nước nóng rất bình thường, đột nhiên một nhóm người xông vào ”bối lòng tìm vết” theo dết chuyện. Ban đầu chúng tôi vì hình tượng của công ty, nên nói mấy câu khách sáo liền đem những người này đuổi đi, kết quả những người này không chỉ có mắng chửi người mà còn động thủ, chúng tôi đều là đàn ông đi đứng nhanh nhẹn chính tề khí phách, ai chịu nổi khí tức này?”

Hạ Diệu mắt lạnh nhìn chăm chú vào nhóm người kia, hỏi: “Những người này ông biết không?”

“Chỉ biết một người.” Thi Thiên Bư nói.

“Người nào?”

Thi Thiên Bư chỉ trong đám người kia một người nam nhân, nói: “Hắn gọi là Vương Xuyen, là bảo tiêu của công ty Hắc Báo, biệt danh là ‘Hắc tử’.”

Hắc Báo cũng là công ty tư vấn về bảo vệ an ninh, cũng chính là công ty bảo tiêu, từ trước tới nay đều là là đối thủ cạnh tranh rất mạnh của công ty Viên Tung. Công ty này khởi nghiệp sớm, tổng thực lực rất mạnh, những năm trước đây vẫn là cái tên lớn trong nghề, có nhiều nhân tài kiệt xuất. Nhưng gần hai năm liên tiếp bị công ty Viên Tung đoạt lấy danh tiếng, trong lòng oán hận chất chứa đã lâu, cho nên trận ẩu đả này đã muốn sớm diễn ra. Kỳ thực Thi Thiên Bư hiểu mọi chuyện, hiện công ty đang ở trên đầu sóng ngọn gió, nếu thật sự giao đấu, bất kể thắng thua, thua thiệt nhất định là công ty mình.

Thế nhưng lại không có biện pháp, đúng như ông ta nói, bản lĩnh ăn uống nhiều tới đâu ai nuốt trôi khí tức này?

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên một bình rượu bị quăng tới vỡ bên chân Hạ Diệu.

Thi Thiên Bư nổi giận gầm lên một tiếng: “Tao thao con mẹ nhà mày!” Trực tiếp tiến lên đánh điên cuồng một trận.

Hạ Diệu phát hiện, đối phương đa số toàn vật lộn chứ chẳng đánh đấm lại, toàn bộ đều mang dáng vẻ thô bỉ chợ búa. Nói cách khác có nghề bảo tiêu chỉ có vài người, những người còn lại đều là mướn ai đó bổ sung vào. Biết rõ sức tấn công yếu hơn nên liền tiếp khiêu khích, hơn phân nửa đều là đang bị người bên mình đánh.

“Chụp lại nhanh nào!”

Không biết tên bảo an nào hô lên một câu, ngực Hạ Diệu đập lộp bộp một trận, quay đầu nhìn sang. Quả thật có ba bốn phóng viên đứng ở cửa quay chụp, hơn nữa dáng vẻ hình như đã đứng đó rất lâu, hình như đã quay chán chê.

Nhóm người bên công ty Viên Tung luống cuống, rõ ràng quá mà, đây là do bên truyền thông và Hắc Báo câu kết bày mưu, dùng thủ đoạn cạnh tranh bất chính nhằm hại công ty của mình.

Thế cục rơi vào trạng thái giằng co, Hạ Diệu sớm đã lo lắng không dám động thủ, đối phương còn đang chờ rửa khiêu khích không ngừng.

“Làm sao bây giờ?” Thi Thiên Bưu hỏi Hạ Diệu, “Có cần gọi điện cho Viên tổng?”

“Không cần!” Hạ Diệu cực kỳ bình tĩnh, “Tiếp tục đánh.” (mạnh dữ =]])

Thi Thiên Bưu bối rối, “Vẫn còn đánh? Vừa rồi những ký giả kia đã chụp hình, đánh tiếp thì giống như khinh thường bọn họ, bọn họ lại đem tin báo ra càng xấu đi, chúng ta lập tức sẽ...”

Hạ Diệu đứng trước ba mươi mấy người trước mặt, chưa bao giờ dùng khí phách uy mãnh như lần này miệng hét một tiếng.

“Dùng hết sức mà đánh! Có vấn đề gì tôi chịu!”

Mệnh lệnh này vừa được nói ra, mọi sự tha thứ bỏ qua trong lòng lúc này đều đổ nát, tiếng quyền cước cùng tiếng vũ khí liên tiếp vang lên, mùi máu tanh ra tới cửa chính! Đâm đi, đâm thật sâu vào như vậy càng có nhiều ‘chứng cứ’ kích thích sự dỗi khất của của bọn phóng viên. Đáng lẽ chụp xong đã bỏ đi, vừa nhìn những thành viên trong công ty Viên Tung “phối hợp” như vậy, một lần nữa nâng máy móc lên quay chụp.

Hạ Diệu một thân một mình dáng vẻ bệ vệ điên cuồng, bay thẳng đến tên Hắc tử, một quyền quét vào cửa mặt tiền, đâm rụng hai cái răng cửa của hắn. Cơn lốc cuồng cước ập tới, đôi chân bén nhọn đập thẳng vào ngực tên Hắc tử. Xẹt một đường phỏng đoán, đá liên tục văng xa hơn mười thước, trượt dài tới một cái máy quay. Hình như ý định của Hắc tử đã thành công, hắn trông rất hài lòng, thể hiện trước máy quay của phóng viên là sự hung tính tàn bạo của nhân viên công ty Viên Tung.

Cho đến khi Hắc tử bị đánh ngã xuống đất không đứng dậy nổi, mặt dán xuống đất, lông mi chuyển động cườ nham hiểm, Hạ Diệu tài mới dừng tay.

Cục diện cuối cùng cũng được kiểm soát, các phóng viên đang muốn rút lui, đột nhiên một chiếc xe chạy đến chắn ngang đường trước mặt bọn họ.

Cửa sổ xe mở ra, một cái đầu thăm dò lò ra.

“Tìm chỗ uống vài ly nào.”

Đám phóng viên vừa nhìn thì lập tức nhận ra đây là người bên lĩnh vực tuyên truyền, có vài lần giao thiệp, không một chút nào dám chậm trễ, trực tiếp lên xe đi tìm quán rượu.

Hạ Diệu nửa tiếng sau chạy theo tới nơi.

Mấy tên ký giả nhìn thấy Hạ Diệu, toàn bộ biểu tình ra kinh sợ, trong nháy mắt cậu ta cái gì cũng đều hiểu rõ. Đám phóng viên này đều là có bộ phận quyền lực phía sau sai khiến.

Không ngờ, Hạ Diệu lại cười với bọn họ và nói: “Tôi đặc biệt cảm ơn mấy người.”

Đám phóng viên hai mặt nhìn nhau, lạnh hết sống lưng mơ hồ cảm thấy bất an.

Hạ Diệu còn nói: “Ngày hôm nay công ty chúng tôi và công ty bảo an Hắc Báo ở làng du lịch suối nước nóng tổ chức một trận bảo tiêu đối kháng, nguyên căn chỉ là muốn vui đùa giao hữu, không muốn phóng viên tuyên truyền đưa tin, không nghĩ tới các người lại nhiệt tâm như vậy, toàn bộ quá trình đều đem quay lại. Cái này nếu như truyền ra, chẳng phải sẽ tăng cao sĩ khí à!”

Nghe nói như thế, đám phóng viên đều không dám hé môi.

“Ai, các người đều không biết là chúng tôi đều chỉ là đấu giao hữu thôi à?” Hạ Diệu còn nói: “Còn chuyện này nữa, các người có thể đưa những tấm hình lúc này cho tôi xem với được chứ?”

Người tổng phụ trách bộ phận chụp ảnh bên ban tuyên truyền chỉ còn biết đưa cho Hạ Diệu cái túi đựng máy ảnh.

Lục lại tìm được đoạn phim độ nét cao cảnh mình và Hắc tử đánh nhau, ngón tay chỉ cho phóng viên: “Người này chính là nhân viên chủ chốt của công ty Hắc Báo, nhận được nhiều giải thưởng lớn. Tôi ở công ty chúng tôi chỉ ngồi giả đầu tương, thật không nghĩ tới hắn cứ như thế để cho tôi đánh bại. Các người lúc làm bản thảo tin tức nhớ chỉnh sửa gương mặt của tôi đẹp một chút nhé.”

Hạ Diệu vừa chọn được một tấm ảnh, vừa lật xem vừa tán dương: “Các người chụp có góc ảnh thật đẹp a, nhân cực sắc bén, biểu tình ngoan cường, tấm này không tệ, ưu thế áp đảo a...”

Từ quán rượu đi ra, đám phóng viên này mặt thảm thiết xanh biên biếc.

Buổi tối về đến nhà, Hạ Diệu mệt mỏi loay ra cả người, đám người quá mạnh nên hai cái tay đều sưng phù. Viên Tung gọi điện thoại tới, Hạ Diệu chỉ có thể để điện thoại đặt trên đầu gối, mặt trực tiếp dán lên bắt đầu nói

“Mệt mỏi quá.” lầm bầm nói.

Viên Tung hỏi: “Làm cái gì mệt?”

“Đi ra ngoài chơi một ngày đêm.” (móa.....thiệt sợ nó luôn)

“Vậy đi ngủ sớm một chút.”

Hạ Diệu ừ một tiếng, cứ như vậy dán điện thoại di động, gối đầu vào tiếng hít thở của Viên Tung ngủ thiếp đi.

95. Chương 95 - Huynh Đệ Của Anh Hắc Điền Rồi!

CHƯƠNG 95: HUYNH ĐỆ CỦA ANH HẮC ĐIỀN RỒI!

Trans+Edit: Pinoneverdie

Công ty lại tiếp tục bình yên, Hạ Diệu lại có chút nhàm chán, muốn tìm ai đó trò chuyện, lại không muốn đi tìm Tuyên Đại Vũ. Đến sau cùng, nghĩ tới nghĩ lui, hay là đi tìm Bành Trạch, có vẻ như chừng mấy ngày này không thấy hắn, cũng không biết hắn đang bận cái gì.

Chín giờ tối, Hạ Diệu đến nhà Bành Trạch.

Để công việc được thuận tiện, Bành Trạch từ trước đến nay đều ở cách xa cha mẹ. Hạ Diệu và Bành Trạch lúc trước giận dữ nhau riết thành người quen trong nhà. Bành Trạch đặc biệt cho cậu một cái chìa khóa cửa, ra vào tự do, tựa như bản thân mình và cậu ta ở chung một nhà.

Hạ Diệu đi vòng vo nhìn thấy các phòng đều không có người, đến sau cùng nghe được phòng tắm có động tĩnh, liền đi tới.

Cửa phòng tắm không đóng, một bóng lưng một người đàn ông gầy guộc ở trong đang cởi quần áo, chuẩn bị tắm. Hạ Diệu rõ ràng nhìn ra đó không phải là Bành Trạch, vừa muốn lách người bỏ đi, gã này liền đem thân xác quay lại.

“Lão công, anh giúp em một chút đi...”

Lý Chân Chân thấy người trước mặt không phải là Bành Trạch, trong miệng trong nháy mắt ô a, ngón tay dài nhỏ theo bản năng hướng xuống dưới sờ một cái che lại, may là còn có một cái quần lót, tiếp theo liền hướng vào Hạ Diệu la hét.

“Không phải chứ, anh tại sao như vậy a? Vào nhà tại sao không gõ cửa a?”

Hạ Diệu không nói lời nào, mắt chuyển động nhìn chằm chằm hai ống chân mềm mại trắng dài của Lý Chân Chân.

Lý Chân Chân vốn chính là “cong” , bị nam nhân nhìn chăm chăm như thế, nhất định sẽ không được tự nhiên.

“Anh còn đứng đây để làm chi? Đi nhanh lên a!”

Hạ Diệu vẫn không nhúc nhích, ánh mắt ngậy dại ra.

Lý Chân Chân trong ánh mắt nổi bão, “Anh nha nhìn chưa đủ hả?” Nói xong dứt khoát đóng cửa.

Hạ Diệu một tay sít sao bám chặt cửa, Lý Chân Chân giật cửa thế nào cửa đều bất động không đóng lại được. Ánh mắt Hạ Diệu vẫn đuổi theo hai cái đùi của Lý Chân Chân, không chút kiêng kỵ nhìn chăm chú, trong ánh mắt mang theo suy đoán, nghi hoặc và không rõ nguyên nhân sao lại kích động.

Lý Chân Chân hoàn toàn nhìn không thấu suy nghĩ trong lòng Hạ Diệu, chỉ là đơn thuần thấy Hạ Diệu đối với thân thể hắn đùa cợt như vậy có chút nhục nhã.

“Tôi cảnh cáo anh, Bành Trạch mua ít đồ sẽ quay lại ngay, anh lập tức đi lên trên đi. Anh nếu như còn như vậy tôi thì gọi hắn, đến lúc đó đừng nói tôi gây xích mích cho anh em các người trong lúc tình cảm đang hòa hợp, tôi... A! A! A! Anh muốn làm gì?”

Hạ Diệu một cước đá văng ra cửa, không nói hai lời, trực tiếp đem Lý Chân Chân tha kéo đến bên bồn tắm ngồi xuống, ép buộc dạng hai chân của hắn ra cực đại. “Bành Trạch! ! cứu mạng a! ! Mau tới a?!! Huynh đệ của anh hắn điên rồi! ! ...”

Bành Trạch mới từ trong thang máy đi ra, chợt nghe thấy trong phòng truyền ra tiếng Lý Chân Chân kêu cứu, nhanh chóng bật tung cửa, đi thẳng đến phòng tắm. Lý Chân Chân đang bị Hạ Diệu “quấy rối” liều mạng giãy dụa, khuôn mặt nghẹn tím, mà Hạ Diệu còn đang không nghe theo, không buông tha, tiếp tục banh đùi của hắn ra, giống như dã thú “động dục”.

Thấy một màn như vậy, Bành Trạch một trận chấn động thần kinh.

“Không được... yêu quái à, yêu quái, cậu làm gì vậy? Sao lại khiếm nhã như vậy được chứ?”

Hạ Diệu hoàn toàn không nghe thấy Bành Trạch nói, vẫn như cũ động tác hung hãn theo sát đôi chân của Lý Chân Chân không chịu bỏ qua.

Lý Chân Chân dây chằng bên trong đùi xém nữa là bị Hạ Diệu bóp đứt, đau đến gào khóc kêu loạn, tiếng nói gào rú.

“Mẹ nó... Bành Trạch anh ngớ ra đó để làm chi? Đi tới giúp tôi một tay a a a a!”

Bành Trạch lúc này mới phản ứng được, không ngờ Hạ Diệu lại liều mạng, không để ý chút nào đến mặt mũi bằng hữu , một cái tát làm Bành Trạch như văng ra ngoài cửa.

Lý Chân Chân khóc không ra nước mắt: “Bành Trạch... Anh nha có bản lĩnh gì? Sao lại không thể hiện ra chứ!”

“Trong ba bọn tôi hắn là người có thân thủ tốt nhất, tôi và Tuyên Đại Vũ hai người cộng lại cũng đánh không lại hắn!” Bành Trạch ôm Hạ Diệu, đến bên tai nhỏ giọng cầu khẩn, “Tôi nói này Hạ đại ca, Hạ đại gia, ngài chữa cho tôi chút mặt mũi được không? Anh có cái gì không thoải mái cứ tìm ta triệt khí! Tắm thân nhỏ bé yếu ớt của hắn chịu nổi anh ”lăn qua lăn lại” sao?”

Hạ Diệu đột nhiên mở miệng tra hỏi Lý Chân Chân: “Người có phải là đã từng cùng một người đàn ông chat sex?”*

(chị Sài dùng “trần trường tán gẫu”...nên mình dùng là chat sex)

Lý Chân Chân còn chưa lên tiếng, Bành Trạch sắc mặt của liền thay đổi, lời tay của Hạ Diệu ra, lúc này xoay tới bóp trên cổ Lý Chân Chân, giận dữ hỏi: “Em cùng ai chat sex? Em sao lại cùng ai chat sex được vậy chứ?”

“Tôi với ai chat sex?” Lý Chân Chân đỏ mặt tía tai theo sát Hạ Diệu ồn ào, “Anh nói bậy cái gì vậy?”

Hạ Diệu vẫn như cũ ngoan cố truy đòi món nợ cũ, “Tám năm trước, người không phải đã cùng một người đàn ông chat sex?”

Lý Chân Chân kém một chút là muốn điên, “Cái con mẹ tôi, tám năm trước! ! ! Anh lại có thể khôi hài thế sao? Việc tám năm trước tôi bản thân đều không nhớ rõ, mà anh lại biết tôi năm đó cùng người khác chat sex?”

Bành Trạch cũng bị kéo vào, thế nào mà vì chuyện tám năm trước mà lôi ra liều mạng như vậy?

Hạ Diệu một mực chắc chắn, tâm tình không khổng chế được, xúu nữa là động thủ.

“Chính là người, tuyệt đối không sai, người và hần ta đôi chân dài đặc biệt giống nhau.”

Lý Chân Chân nhân cầu như là bị người thọc hai dao, máu đỏ tuôn trào. Bành Trạch bây giờ nhìn không nổi nữa, dùng hết sức toàn thân tha lỗi Hạ Diệu ra, càng không ngừng bên tai hần khuyên bảo: “Yêu quái à anh khẳng định là đã hiểu lầm rồi, hần năm nay hai mươi hai tuổi, tám năm trước chỉ mới mười ba tuổi, lông còn chưa mọc dài nữa mà!!!”

Hạ Diệu vừa giăng co chốc lát, bàn tay buông lỏng, trực tiếp đứng dậy đi.

Bành Trạch muốn đuổi theo để hỏi một chút rốt cuộc chuyện gì xảy ra, kết quả cửa thang máy đã đóng lại.

Lần thứ hai về đến phòng, Lý Chân Chân một bên thì xoa cái đùi lớn bị sưng, một bên cắn răng nghiền lợi lên án, “Đây chính là trong miệng anh nói ”tương môn hổ tử” (ý chỉ đồng môn huynh đệ)? Hạ đại hòa thượng? Bạch Liên Hoa? ... Tôi ngày hôm nay coi như tận mắt chứng kiến, thật rất đứng đắn, rất thanh cao, làm cho người ta nhìn với cặp mắt khác xưa ! ! !”

Bành Trạch trên mặt có chút không nhịn được, trong lòng ảo não đồng thời cũng buồn bực Hạ Diệu thế nào lại khác thường như vậy.

“Anh có phải là gọi cho hần? Có phải là muốn cùng hần cợt nhả tôi?”

Lý Chân Chân rơi nước mắt, “Đúng, tôi ở trong mắt anh chính là thứ lẳng lơ bất thường, nhìn thấy cái gì khoái cảm liền động dục. Anh sao không thử suy nghĩ xem hần là người thế nào? Tôi nếu muốn cảm dỗ hần, tôi có bản lĩnh đó à!? Hơn nữa, anh đi ra ngoài tổng cộng không quá năm phút, tôi có thể trong năm phút đồng hồ nháy mắt một cái câu đáp được một tên trai thẳng? Anh cũng quá đề cao tôi rồi!”

Bành Trạch ngẫm lại cũng đúng là không có khả năng đó, âm thầm lầu bầu nói: “Cậu ta không phải là vì kiểm chế quá lâu sao?”

“Cái gì mà kiểm chế quá lâu!” Lý Chân Chân trong giọng nói tràn đầy ủy khuất, “Hần là thấy tôi không vừa mắt, ý định bôi lông tìm vết. Anh nghe hần nói rồi đó, tám trước tôi cùng một người đàn ông chat sex? ? Đừng nói là tám năm trước; tôi nói cho dù tôi có cùng một người đàn ông chat sex đi chăng nữa thì cần trở gì đến hần hả? Điều đó có lý sao? Rõ ràng là muốn bôi lông tìm vết chính tôi a!”

Bành Trạch ở trên tóc Lý Chân Chân xoa xoa , ôn nhu dụ dỗ nói: “Được rồi được rồi, bữa sau tôi hỏi lại hần chuyện gì xảy ra.”

Hạ Diệu Về đến nhà, ngồi xếp bằng ngồi ở trên giường, chuyện khuất nhục ngày xưa lần nữa tái hiện lại trong đầu (không biết các bạn còn nhớ là chuyện gì không??? =]]), đôi chân đó rõ ràng là y như đôi chân của Lý Chân Chân, trong lòng vẫn là cảm thấy uất ức.

Chuyện này cậu ta chưa từng đề cập qua với bất kì ai, bởi vì cậu ta biết, nói ra cũng là làm cho người khác cười, tuyệt đối sẽ không có người cảm nhận được chuyện này mang đến cho hần một nỗi đau nghiêm trọng thế nào.

Thế nhưng ngày hôm nay, cậu ta đột nhiên đã nghĩ ra một người có thể để cậu ta nói ra sự tình.

Người này nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể là Viên Tung.

Tuy rằng Hạ Diệu cực kỳ không muốn để cho Viên Tung biết chuyện khó nói của bản thân, thế nhưng trong lòng cậu ta quả quyết, nếu như cậu ta đem chuyện này chiêu cáo thiên hạ, duy nhất một người sẽ không cười cậu ta, là Viên Tung.

Hạ Diệu chậm rãi ấn số điện thoại của Viên Tung, tâm tình có chút quẩn quýt.

“Sao?”

Hạ Diệu vừa nghe đến giọng nói trầm ồm của Viên Tung, tất cả khẩn trương và lo lắng đều như không tồn tại, trong lòng trở nên kiên định.

“Tôi muốn nói với anh một chuyện.”

Viên Tung ừ một tiếng.

Hạ Diệu cuối cùng đem chuyện phức tạp tám năm trong lòng cậu ta thổ lộ, trong lúc đó Viên Tung không hề ngắt lời, cũng không có tỏ bất kỳ thái độ gì, chỉ là lắng lắng nghe. Hấn tôn trọng và cảm thông khiến Hạ Diệu đáy sâu tâm tình cảm xúc của cậu ta ngày càng tăng cao, nhân tiện đem chuyện tối hôm nay xảy ra ở nhà Bạch Trạch nói cho Viên Tung nghe.

Nói xong, Hạ Diệu trầm mặc chờ Viên Tung đáp lại và trấn an.

“Hết rồi?” Viên Tung hỏi.

Hạ Diệu tâm tình trầm trọng ừ một tiếng.

Sau đó, Viên Tung nở nụ cười.

Hạ Diệu cho rằng khắp thiên hạ duy nhất không ai là không cười hấn ngoại trừ tên đàn ông này, thật bất hạnh....đã bị trúng chiêu.

Hạ Diệu nghe được tiếng “thanh thanh sở sở” (rõ ràng), tuy rằng không phải là cái loại này là chột cười to lên, nhưng đối với Viên Tung mà nói cũng quá đủ. Hơn nữa lại cười rất nhiều tiếng, Hạ Diệu chưa từng từ trong miệng Viên Tung nghe qua nhiều tiếng cười như vậy .

Hạ Diệu còn chút nữa là đem đập luôn cái điện thoại, sùi măt rít gào ra.

“A a a! ! ! Vì sao anh lại cười liên tục như vậy? Mắc cười lắm sao?” Hạ Diệu trực tiếp đem những phản ứng của người khác cùng Viên Tung huyền tưởng (tưởng tượng) nhập lại, “Các người đều là một đám con nít ranh! Dem sự thống khổ của người khác làm trò cười!!”

Viên Tung cũng là người, cũng có hỉ nộ ái ố, huống hồ việc này nó quả thực...nhịn không được.

Hạ Diệu cứ như vậy nằm lỳ ở trên giường, gương mặt trầm lại tái xanh, triệt để không lên tiếng.

Viên Tung liền ngưng cười, nói: “Cậu không nên chỉ dựa vào thị giác mà suy đoán có đúng là người đó hay không, cậu phải suy nghĩ một chút hành vi của Lý Chân Chân có hay không phù hợp với cái tính cách của người kia. Mỗi người đều có tính cách riêng, cơ bản lớn lên đều giữ được bình tĩnh, tổ chức cũng khác”

Hạ Diệu như cũ không lên tiếng.

“Đừng nằm” Viên Tung nói, “Đứng dậy và gọi video cho tôi, tôi muốn nhìn cậu một chút.”

Hạ Diệu buồn buồn hỏi: “Anh làm sao biết tôi nằm?”

“Chỉ cần nghe tiếng thở của cậu khi nói.”

96. Chương 96 - Kỳ Nghỉ Quá Dài

CHƯƠNG 96: KÌ NGHỈ QUÁ DÀI

Trans+Edit: Pinoneverdie

Viên Tung thông qua cuộc gọi video mà quan sát Hạ Diệu rất tinh tế tỉ mỉ, cũng làm cho oán khí của Hạ Diệu bớt đi vài phần.

“Điện thoại di động của anh có tính năng gọi điện video sao?” Hạ Diệu hỏi.

Viên Tung nói: “Tôi bắt đầu dĩ mượn điện thoại của em gái mình dùng một chút.”

Hạ Diệu đem trong hộp tủ ra một cái gương , chiếu chiếu mặt mình, phát hiện từ quai hàm trở xuống phía dưới vết xanh tím vẫn còn , đó là do ngày hôm trước cùng anh em bảo tiêu giao thủ với bọn Hắc tử để lại. Còn vết cương siết trên cổ là do cổ sức vùng vẫy, đó là chứng cứ do tổ tông sống Tuyên Đại Vũ sau khi say rượu “chơi trò chơi bắt trời” gây ra.

Vì vậy, Hạ Diệu nói: “Tôi không muốn anh dùng điện thoại di động em gái anh.”

“Tôi vừa kiểm tra qua, không có chức năng ghi âm .”

Hạ Diệu nói: “Tôi đây cũng không muốn để anh dùng.”

“Vì sao?” Viên Tung hỏi.

Hạ Diệu suy nghĩ một chút, nói: “Chính là muốn...cho anh nhớ tôi nhiều thêm một chút nữa.”

Mặc dù đối với Hạ Diệu đây là lần đầu tiên cậu ta chẳng hiểu vì sao lại đích thị thể hiện tình cảm, thế nhưng cũng làm cho máu thịt Viên Tung chấn động, cho dù lời này chỉ có một phần chân thật, cũng đủ đâm thẳng vào trái tim rung động của hắn.

“Vậy cậu đem điện thoại dời xuống dưới một chút đi, tôi nhớ ‘thằng em’ của cậu”. Viên Tung nói.

Hạ Diệu khuôn mặt tuấn tú nóng lên, “Cút sang một bên!”

“Sao lại không thể nhìn?” Viên Tung cố ý đùa Hạ Diệu.

Hạ Diệu hừ lạnh một tiếng, ” ‘Thằng em’ của tôi qua một năm ròng rã đã bồi thêm rất nhiều thịt, rất mập, e rằng sẽ làm anh hoảng sợ!”

Viên Tung liếm miệng một cái, tay cúp điện thoại.

Hạ Diệu cho rằng Viên Tung bên kia tín hiệu không tốt, vừa muốn bỏ đi, đột nhiên nhận được một cái thông báo. Mở ra vừa nhìn, đúng là Viên Tung lại gọi video tới, thấy nội dung video, Hạ Diệu mộng như ngồi trên đồng lửa.

Viên Tung gửi cho Hạ Diệu chính là hình ảnh quay lại “thứ đồ vật phong tình” vừa mới cương lên trong quần của hắn, đã đỏ ửng vương lên như một ngọn núi. Hạ Diệu nhìn thấy đột nhiên tim đập nhanh loạn, hormone đàn ông liên tục tiết ra một lượng lớn, a-đrê-na-lin cấp tốc tăng vọt.

“Anh nha....đúng là lưu manh!”

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng lại trở mình ngã xuống giường nằm thưởng thức những hình ảnh đang cầm trong tay, sau đó len lén mò tới một nơi bí mật cất giữ vật riêng tư của bản thân, hai chân khép chặt lại.

Viên Tung cố ý hỏi: “Thấy gì nào?”

Hạ Diệu và Viên Tung cách xa nhau đã mấy ngày không làm mấy chuyện không biết xấu hổ kia ấy vậy mà lúc này vẫn còn giả mù sa mưa rớt rề.“Cái gì cũng không thấy.”

“Thực sự không thấy?” Viên Tung miệng đùa cợt, “Không phải là đang thử gấp đó sao?”

Hạ Diệu mạnh miệng, “Ai thử gấp?”

Viên Tung không buông tha, “Nhanh lên một chút, nói cho tôi biết cậu thấy cái gì.”

Hạ Diệu bị ép buộc, ngượng đến không có đường lui, không mở miệng thì bản thân quá hèn nhát, mở miệng thì thỏa mãn mục đích tà ác của Viên Tung. Nín thở một hơi, rốt cục cũng xấu hổ thốt ra một câu.

“Thấy ‘cây hàng’ to lớn cực đại của anh!”

Nói xong, trực tiếp gấp cái gối lại kẹp đầu vào trong.

Viên Tung nghe rằng nham cười một tiếng, dùng tay cọ cọ chà xát bắp đùi lo tổn của mình.

“Lớn sao? To sao? Cứng rắn lắm sao?” Lại hỏi.

Hạ Diệu không nhịn được nói: “Đây là con ‘chim’ chỉ có ở trên thiên cung, nhân gian một lần chưa chắc được nhìn thấy, được chưa?”

“Muốn tôi dùng cái này thao cậu hả?”

Hạ Diệu cả khuôn mặt bốn bề phồng rộp, con mắt như bốc khói, một tiếng thốt ra từ trong cổ họng.

“Cút đi!” (lại là ‘cút’ =]])

Nói xong lập tức cúp máy, lại đem quần áo lột hết, tứ chi dãn rộng ra, ngã chổng vó trên giường mục đích muốn hạ nhiệt trong người vì bị Viên Tung làm cho xấu hổ đến tức điên. Kết quả càng cố hạ nhiệt nhiệt càng tăng, trở mình mấy vòng, cuối cùng lại đem điện thoại di động gọi đi.

Điện thoại không được một giây đồng hồ thì lập tức được kết nối, Viên Tung đã sớm nghĩ tới việc Hạ Diệu nhịn không được sẽ gọi lại.

Hạ Diệu không nói lời nào, chờ Viên Tung nói, kết quả Viên Tung cũng không nói.

Hạ Diệu nhịn không được ‘huhm’ hai tiếng, ngón tay ở trên gối bấm bấm như đàn dương cầm.

“Bị sao vậy?” Viên Tung biết rõ còn hỏi.

Hạ Diệu vừa huhm hai tiếng, nằm rạp xuống giường cà cà, cặp mông đầy đặn cũng theo đó mà run lên.

“Cậu rốt cuộc muốn làm gì?” Viên Tung vẫn còn không dứt.

Đôi mắt hí tuyệt đẹp của Hạ Diệu lim dim mơ màng, ánh mắt nhìn quanh phong lưu phóng đãng.

“Tôi ở trong chăn nè, một chút quần áo cũng không mặc.”

Viên Tung nói: “Sau đó thì sao?”

Hạ Diệu thẳng thắn thô tục: “Ít tổ về đáng thương ngu ngơ cho tôi, anh nha... cũng đã ‘dựng lên’ rồi chứ gì?”

Viên Tung bỗng thấy rất mắc cười, nhưng khẩu khí vẫn như trước rất trầm ổn.

“Đừng dùng loại khẩu khí này nói chuyện với tôi, tôi không thích nghe.”

Hạ Diệu hừ lạnh một tiếng, “Vậy anh thích nghe cái gì?”

Viên Tung nói: “Tôi thích nghe tiếng cậu nhanh chóng ‘bắn’ ra đó.....cái miệng nhỏ nhắn dễ tiện à!”

Hạ Diệu trong con người “tà quang” (ánh mắt tà đạo) lóe lên, giả bộ rên lên hai tiếng.“... A... Thật là thoải mái... Thật thoải mái... Không được rồi...aaa”

(klq nhưng cái này nó la quá trời tiếng mà =]])

May mà không để camera trong lúc gọi video quay lại, Viên Tung chỉ là tưởng tượng nét mặt của Hạ Diệu lúc bấy giờ, đã kích động muốn từ trong điện thoại lôi hẳn đem qua bên này.

Hạ Diệu đã không kịp đợi, miệng đặt vào điện thoại, hai cái tay bắt đầu hoạt động. Tiếng thở gọi tình và tiếng kêu rên đi qua điện thoại di động truyền đến trong tai Viên Tung, tựa như một luồng sóng điện lưu kích thẳng vào tầng tầng lớp lớp da thịt của hắn.

“Dem máy rung lấy ra dùng nữa.” Viên Tung nói, “Đặt lên núm vú của cậu.”

Hạ Diệu còn đang tích cực bỗng lên tiếng, “Không phải là núm vú.”

“Được được được, không phải.” Viên Tung dụ dỗ nói.

Vừa đặt máy rung xuống lập tức một luồng điện lưu âm thầm chạy tán loạn khắp ngực, vòng eo cũng không thể tự chủ được lay động. Hai chân dãn ra, động tác bàn tay bỗng nhanh hơn, tiếng kêu rên bắt đầu tăng dần, Viên Tung ngực thở gấp nháp nhô không câu nệ, cảm giác tê dại khó nhịn.

“Đổi qua vú bên kia.” Viên Tung nói.

Đầu vú phía bên phải của Hạ Diệu ngày trước bị Tuyên Đại Vũ làm cho rách da, bây giờ còn sưng, không muốn liều lĩnh kích thích, liền gạt Viên Tung nói là đã đổi rồi.

Viên Tung tuy rằng kinh nghiệm không nhiều lắm, nhưng cũng đủ nắm thóp Hạ Diệu, tiết tấu của tiếng rên rĩ rõ ràng không biến hóa chắc chắn là không làm theo lời của mình.

“Lập tức đổi bên.” tiếng mệnh lệnh vang lên rất có uy lực.

Hạ Diệu tay mới vừa chuyển qua, vừa phát ra âm thanh thống khổ nhưng lại vừa rên rĩ hưởng thụ, hạt đậu đỏ sưng tấy bị tần số rung động của máy rung kích thích mang lại cảm giác vừa đau vừa nhột, ảo tưởng đó chính là do Viên Tung đang mút bú cho mình.

“Sướng không hả?” Viên Tung hỏi.

Hạ Diệu ừ một tiếng.

“Có sướng bằng tôi liếm không?”

Hạ Diệu ăn ngay nói thật: “Không bằng.”

“Cậu dùng đầu lưỡi liếm cái máy rung đi, sau đó đặt lên.”

Hạ Diệu nói: “Tôi chẳng hiểu anh muốn gì.”

Ngoài miệng nói như vậy, trong chốc lát thì không chịu nổi, đem cái máy rung lên lên đặt lên mép, thăm dò một chút rồi lè lưỡi ra liếm. Sau đó liền bỏ vào trong miệng ngậm một trận, tiếp đến lấy ra đặt lên trên đầu dương vật mềm mại nhạy cảm. (mấy anh em đọc xong thấy sao? Mình rần rần hết cả người....chị Sài rành mấy cái này quá =]])

“A... Sướng quá...”

Viên Tung tưởng tượng đến nét mặt nhục dục dâm dăng của Hạ Diệu đang liếm láp cái máy rung, toàn thân máu đều sôi trào, tiếng hô hấp ngày càng khó chịu cùng theo đó là động tác tay ở bên dưới nhấp nhô lên xuống luôn hồi, hai đường lông mày sắc bén co lại tạo thành nếp gấp giữa trán, kết thành một hình chữ thập vô cùng quyến rũ. “Đem máy rung chuyển xuống mông đi na na.”

Viên Tung muốn nghe âm thanh dâm dăng của Hạ Diệu khi bị máy rung kích thích hậu môn, muốn Hạ Diệu thốt ra tiếng kêu không thể kiềm chế.

Hạ Diệu nói lầm bầm nói: “Tôi đã đem dời xuống rồi mà a.”

“Vớ vẩn, thực sự đã đem xuống thì cậu sẽ không nói được như vậy, đã sớm phải rên lên một tiếng lớn.”

Cái mông Hạ Diệu đến nay vẫn còn đang đau âm ỉ, cũng không biết Tuyên Đại Vũ dùng bao nhiêu lực, khiến cái mông Hạ Diệu từ ngoài vào trong đều tàn tạ đến như vậy.

Cậu ta thử đem máy rung đến đặt vào, cố nhét vào kẽ mông, cảm giác được thần kinh nơi này một trận đau đốn, quá thống khổ bất ngờ từ trong miệng kêu lên một tiếng không kịp tự chủ.

Viên Tung nghe được có gì đó bất thường, lúc này hỏi: “Bị làm sao vậy? Cậu có đang đem nó thọc vào trong thật không?”

Thọc thẳng cha anh! Hạ Diệu khóc không ra nước mắt, “Cái mông của tôi hai ngày trước bị té nên đau một chút.”

“Vỡ mông rồi sao?”

Hạ Diệu cong miệng, “Có một chút bầm.”

Viên Tung đau lòng nói, “Đau nên thôi đừng làm nữa”

Hạ Diệu lại tiếp tục quay lại chuyện “đại sự” dùng tay kích thích cự vật, trong chốc lát thì không chịu nổi, hướng về Viên Tung ở đầu dây bên kia nói: “Tôi muốn bắn a”

“Chờ tôi một chút.” Viên Tung trong nháy mắt lòng tay đẩy nhanh nhịp độ.

Hai người cùng lúc gầm lên một tiếng nhỏ đầy khiêu gợi, giao thoa va chạm vào nhau một dòng điện lưu hỏa tốc lan tỏa toàn thân, cả người run rẩy hòa vào đó là tiếng thở dốc của hai bên đang cùng nhau cảm nhận sự thỏa mãn.

Hạ Diệu hơi thở dồn nén, ngực chuyển động nhấp nhô, trong miệng vô ý thức “hừ” cái tên của Viên Tung. Viên Tung vừa mới bắn ra xong, nghe được Hạ Diệu gọi hắn, nội tâm như muốn vụn vỡ nát bét ra.

“Anh còn bao nhiêu ngày nữa thì về?” Hạ Diệu hỏi.

Viên Tung đặc biệt không muốn nói ra mấy chữ này “11 ngày.”

11 ngày... Hạ Diệu lẩm bẩm, đem mặt chôn vào trong chăn.

Rất nhiều người đã khai trương vào năm mới, ngày nghỉ của Hạ Diệu cũng đã sớm chấm dứt. Còn không tròn được mười ngày thành thoi, ngoại trừ đêm 30 và mừng một, hầu như đều chôn chân tại công ty Viên Tung.

Hạ Nhâm Trọng hỏi Hạ Diệu: “Còn nhớ rõ vào những ngày cận Tết ba đã nói với con những gì không?”

Hạ Diệu đã sớm vớt những điều đó ra khỏi đầu, “Nói cái gì ạ?”

Hạ Nhâm Trọng thở dài một hơi, “Ba nói chờ ba trở về mừng lễ năm mới, con vẫn chưa có người yêu, ba sẽ áp dụng một ít biện pháp.”

“Dùng biện pháp sao?” Hạ Diệu trực tiếp hỏi.

Hạ Nhâm Trọng chán nản, “Con là đứa một không tiền đồ ! Nói đến chuyện yêu đương còn phải nhờ vào ba của con.”

Hạ Diệu hoàn toàn bị Hạ Nhâm Trọng làm rối trí, hắn cho rằng Hạ Nhâm Trọng nếu nói dùng biện pháp chính là cho cậu ta một hình phạt nghiêm, không nghĩ tới Hạ Nhâm Trọng là muốn nhúng tay vào chuyện tình cảm của hắn.

“Ba đã giúp con tìm một cô gái, nhìn không tệ, có muốn gặp một lần hay không?” Hạ Nhâm Trọng một bộ biểu tình như là đã hiểu rõ tâm ý con trai mình.

Hạ Diệu hoàn toàn không nể tình, “Không gặp.”

Mặt của Hạ Nhâm Trọng trong nháy mắt trầm xuống, “Ba cho con biết, con không muốn gặp cũng phải gặp. Ba đã nhờ lãnh đạo cấp trên của con, xin cho con một tuần nghỉ phép, trong vòng một tuần lễ này chỉ cần chuyên tâm tiếp cận làm quen con nhà người ta, mọi chuyện còn lại không cần quan tâm.”

Hạ Diệu âm trầm mặt, trong nháy mắt lại sáng rõ.

“Ba xin nghỉ cho con?”

Hạ Nhâm Trọng gật đầu.

Bảy ngày... Bảy ngày... Hạ Diệu đếm đếm trên đầu ngón tay, không biết tính toán cái gì.

97. Chương 97 - Đường Về Nhà Chồng Trắc Trở.

CHƯƠNG 97: ĐƯỜNG VỀ NHÀ CHỒNG TRẮC TRỞ.

Trans: Pinoneverdie

Edit: Leo

Sau đó hai ngày, tất cả tinh lực của Hạ Diệu đều dùng để...“làm đẹp”.

Hạ Nhâm Trọng một mực giục cậu ta, “Ba giới thiệu cho con cô gái kia, con thế nào vẫn còn không nhanh liên lạc với người ta?

“Ba không thấy được trên mặt con có thương tích sao?” Hạ Diệu hạ quai hàm xuống bôi lên một ít thuốc mỡ, kiên nhẫn cẩn thận mà vuốt vuốt, ở trước gương nhìn trái nhìn phải, “mạn bất kinh tâm” (thờ ơ) nói, “Lần đầu gặp mặt, phải làm cho gia đình người ta có ấn tượng tốt!”

Hạ Nhâm Trọng cười ha ha, đặt tay lên tóc Hạ Diệu xoa xoa một cái.

“Vết thương này cũng không có gì đáng ngại, con của ba dù mang thương tích cũng là mỹ nam.”

Hạ Diệu hơi lộ ra vẻ bất đắc dĩ, “Con đây không phải là làm cho người ta sợ sao?”

“Bị thương nghiêm trọng không? Để ba xem một chút.” Hạ Nhâm Trọng đem thân thể Hạ Diệu quay lại.

Hạ Diệu chỉ chỉ cho ông ấy thì đúng là trên cổ có một vết do siết chặt cùng phần quai hàm đang dần dần sưng tấy lên.

Hạ Nhâm Trọng lúc này lộ ra biểu tình dở khóc dở cười, “Cái này mà cũng gọi là bị thương? Không cần kính lúp soi thì cũng chẳng tài nào nhìn ra, đối với con nó chẳng là gì, người khác ai lại chú ý được hả?”

“Ba không chú ý nhưng lại có người chú ý.” Có người ánh mắt của hắn còn hơn cả kính lúp.

Nói xong, Hạ Diệu cầm lấy dao cạo râu bắt đầu “bàng nhọc vô nhân” (không thèm quan tâm đến ai xung quanh) mà cạo.

Hạ Nhâm Trọng một bộ biểu tình xem như hết cách quay trở lại phòng khách, và ngồi ở đó xem tivi, mẹ Hạ nói: “Bây giờ con trai ông đã chăm chỉ hơn rồi, một đại tiểu hòa thượng vẫn còn có thể như thế mà làm đẹp.”

Mẹ Hạ liếc Hạ Nhâm Trọng liếc mắt, “Ông lúc còn trẻ quần áo nhăn nhúm vậy mà cũng có thể mặc cả một ngày.”

“Nói vậy, tôi lúc nào lại quá gồ ghề như vậy?” Hạ Nhâm Trọng thà chết không thừa nhận.

Mẹ Hạ hanh cười một tiếng, “Ông không nói mình già sao lại còn bận tâm chuyện con trai mình muốn trẻ trung ra.”

Hạ Nhâm Trọng khiến mẹ Hạ không thể không phản đối ông ta.

“Ông không có nghe người ta nói sao? Nam nhân chỉ khi nào đang yêu hoặc muốn yêu mới chú trọng vào hình thức bên ngoài, cho nên mới nói con trai chúng ta như vậy là chuyện tốt, rõ ràng nó trong chuyện này rất có tâm.”

Hạ Nhâm Trọng nói: “Tôi không phải là ngại nó làm đẹp, tôi là ngại nó làm vậy lại mất thời gian, hơn nữa hai ngày nữa tôi phải đi rồi, đến lúc đó chuyện gì cũng còn không được biết.”

“Ông cứ lo phần việc của ông, có gì tôi gọi cho ông hay tin. Chuyện cha con hai người thành công thì là thành công, thất bại thì là thất bại, ông ở lại nơi này cũng không có ích lợi gì!” Hạ Nhâm Trọng trầm tư một lát, trong ánh mắt tràn ra sắc thái nửa sáng nửa tối, tiến đến mẹ Hạ bên tai “thần thần bí bí”.

“Con trai tôi gần đây thực sự chuyển qua thích làm đẹp thật chứ?”

Mẹ Hạ suy nghĩ một chút, nói: “Hai tháng này thật sự thích làm đẹp, so với hai năm trước sống chết gì cũng không muốn làm đẹp nhiều như vậy. Ngày hôm qua tôi đem quần áo trong hộp tủ của nó ra xem, từng cái từng cái đều là được lựa chọn kĩ càng.”

“Xem ra nó đã thật sự chú trọng việc này!” Hạ Nhâm Trọng giữa chân mày lộ ra sắc mặt vui mừng.

Ngày hôm sau, vừa rạng sáng, Hạ Diệu liền ra khỏi cửa.

Mẹ Hạ ở trong phòng chuẩn bị điễm tâm, Hạ Nhâm Trọng đi vào phòng của Hạ Diệu , vốn muốn cậu rời khỏi giường, kết quả phát hiện Hạ Diệu đã sớm đi mất, trong phòng toát lên một không khí trống trải, sạch sẽ, chỉnh tề.

“Con trai đâu?” Hạ Nhâm Trọng hỏi mẹ Hạ.

Mẹ Hạ nói: “Sáng sớm liền vác một túi lớn ra khỏi cửa, chắc là đi hẹn hò.”

Hạ Nhâm Trọng không giải thích được, “Còn vác theo một túi lớn?”

“Lần đầu gặp mặt không phải nên mang theo một chút quà tặng sao? Ông vẫn cho là thời buổi bây giờ chuyện yêu đương giống chúng ta ngày xưa, ông có một túi gạo, hai túi mì sợi đã có thể cưới tôi về?”

Hạ Nhâm Trọng cười hắc hắc, vác một túi lớn? Xem ra quà cáp không nhỏ à!

Kết quả, mãi cho đến mười giờ tối, Hạ Diệu vẫn chưa về nhà.

Hạ Nhâm Trọng không khỏi lo lắng đứng lên, “Thế nào mà giờ này rồi còn chưa về?”

Mẹ Hạ và Hạ Diệu sống chung với nhau, Hạ Diệu ít bữa lại ngủ qua đêm không về nhà, mẹ Hạ đã sớm quen việc cậu ta về trễ nên không thể trách.

“Chắc là cùng cô gái đó ở trên đường đi dạo, lễ mừng năm mới mấy ngày nay ở các cửa hàng đều không đóng cửa, có một người trẻ trung đi cùng như vậy rất có thể sẽ cùng nhau đi chơi đêm.”

Hạ Nhâm Trọng nói: “Tôi chỉ sợ nó vừa nhìn lên người ta lại không khống chế được bản thân.”

“Ông cũng đem con trai ông suy nghĩ quá tùy tiện.” Mẹ Hạ trừng Hạ Nhâm Trọng liếc mắt, “Hiện tại chỗ ăn chơi nhiều như vậy, thanh niên người thì thích đi KTV (đi karaoke), quán bar các loại, mấy cái đó không phải là đi chơi đêm sao?”

“Nhưng điện thoại di động của nó không gọi được.”

Mẹ Hạ đặc biệt giải thích cho Hạ Diệu, “Nó mỗi ngày vừa đến thời điễm này, điện thoại di động sẽ không gọi được.”

Hạ Nhâm Trọng vẫn đang mơ hồ, có chút không yên lòng.

“Được rồi, tôi sẽ thay ông quan tâm đến việc này của con trai, ông ngày mai không phải cũng phải đi rồi sao? Nhanh chóng sắp xếp đồ đạc của mình đi.”

Giờ này khắc này, Hạ Diệu đang ở tỉnh Hắc Long Giang gian nan đi về phía tuyết rơi miên man mờ mịt trắng xóa.

Thực ra là buổi trưa nay cậu ta vừa xuống máy bay, thế nhưng quê của Viên Tung không không phải là ở tỉnh Cát Nhĩ Tân, nên cần phải ngồi một đoạn thời gian rất dài trên xe khách. Bởi vì trên đường thực sự tuyết rơi rất nhiều, đường xá trơn trượt, Hạ Diệu sợ người lái xe sẽ chạy không an toàn, nên quả đoán đi xe lửa. Kết quả vé xe lửa chỉ có loại xe phổ thông, Hạ Diệu lại phải chịu đựng trên xe lửa thêm ba tiếng đồng hồ, chờ xuống xe lửa thì trời đã tối rồi. Từ trạm xe lửa đi ra, Hạ Diệu vốn định trực tiếp gọi xe taxi chạy đến chỗ thị trấn của Viên Tung, một xíu nữa là sẽ đến nơi. Kết quả vừa hỏi tài xế, lại ra giá hai nghìn tệ, còn nói tuyết quá lớn đường không dễ đi, còn là do là lễ mừng năm mới kiếm tiền không dễ dàng. Hạ Diệu vừa nghĩ hai nghìn tệ đều đặt được một cái vé máy bay, quyết định đến trạm xe buýt.

Tổng cộng vòng vo ba chuyến giao thông công cộng, Hạ Diệu đến thị trấn nhỏ nơi Viên Tung sống.

Khi đó đã hơn tám giờ tối rồi, Hạ Diệu vẫn không dự định gọi Viên Tung lái xe tới đón . Tuy rằng lớp áo khoác vải ka-ki đã rơi phủ đầy áo, ống quần bị bị bùn văng lên tung tóe, keo xịt tạo hình mái tóc cũng đã xẹp, nhưng chỉ nghĩ tới việc làm tên họ Viên ngạc nhiên thế nào liền làm cho lòng dạ cậu như có lửa ấm.

Đến hơn một giờ sau, Hạ Diệu phát hiện mình đã đi tới đi lui tại một chỗ, trong lòng rất cực có chút dao động. Khí trời càng ngày càng lạnh, nhiệt độ đã thấp tới mức giới hạn. Hạ Diệu căn bản không dám dừng lại, chỉ cần đứng lại một chút hai bắp đùi sẽ lập tức đông cứng lại, muốn phỉ một bãi nước miếng ra ngoài, chưa kịp rót xuống đất đã hóa thành băng.

Hạ Diệu há miệng run rẩy dùng ngón tay đông cứng từ trong túi áo lấy điện thoại di động ra, phí nhiều sức ấn xuống một cái, sau đó phát hiện điện thoại di động hết pin.

Không rút lui, đi tiếp!

Hạ Diệu đã bắt chấp cái gì gọi là hình tượng, quần áo trong túi đeo lưng tất cả lôi ra , từng cái từng cái mặc vào trên người, ba lô càng ngày càng nhẹ, thân xác càng ngày càng nặng, đường đi càng ngày càng trắc trở. Đầu rung động kêu vù vù, thở dốc đều khó khăn, thể nhưng phải kiên trì, bởi vì Hạ Diệu từng nghe nói qua ở Hắc Long Giang ngắt ở trên đường thì nhất định sẽ bị đông cứng đến chết.

Con đường càng đi càng lệch, Hạ Diệu trước khi tới nơi lòng nhiệt thành tất cả đều bị hủy diệt, trong lòng dồn hết sức mắng chửi: Chẳng phải nói là đã dời nhà đi chỗ khác rồi sao? Mẹ kiếp...dời một cái dời tới cái chỗ này. Vậy trước kia là ở trong chốn rừng sâu núi thẳm nào chứ?

“Đằng kia, thức...” Hạ Diệu hầu như đem hết toàn lực níu lại một người đàn ông trung niên, “Ngài biết Phòng Cũ thôn ở đâu không?”

“Phòng Cũ thôn a, cứ đi về phía Đông, cách hai thôn, cách đây còn xa lắm.”

Đông... Đông... Hạ Diệu nhắc chân đi về phía tây, lại bị hảo tâm của đại thúc đo lùi trở về.

“Bên kia mới là phía Đông.”

Sau đó Hạ Diệu cuối cùng đã tới thôn của Viên Tung, điều duy nhất may mắn là dân địa phương ở thôn này rất nhiệt tình, Viên Tung ở trong thôn nổi tiếng, chỉ cần vừa nói tới tìm hân, không ai không vui vẻ hỗ trợ, so với lúc đi tìm Vương Trì Thủy đãi ngộ là cách biệt một trời.

Hạ Diệu đi theo đường mà thôn dân chỉ, đi gần đến nhà Viên Tung, lúc này đã hơn mười hai giờ. Hạ Diệu vừa lạnh vừa mệt, vừa đói, cảm giác cả người đều rất nhanh mệt lả, cậu ta hiện tại bất luận mưu tính gì đều cũng đã mất, nào là len lén chuồn vào trốn trong một cái ngăn kéo, cái gì mà cải trang trốn ở một cái giao lộ... Đẹp hết đi! Hiện tại chỉ cần Viên Tung nhanh chóng mở cửa cho mình, cậu ta liền vái ông vái bà.

Viên Tung ở nhà vừa chơi mạt chược xong, bảy tám người trong sân nhà đi ra về, Viên Tung tiễn bọn họ tới cửa.

Hạ Diệu vừa mới quẹo qua, liền thấy một đám người nào đó đi ra.

Thật tốt quá, rốt cục cũng có người, có thể hỏi rõ ràng cụ thể, không cần phải lại đập cửa nhà người ta loạn lên.

Hạ Diệu mất rất nhiều sức mới chạy tới nơi chỗ mấy người này.

“Xin lỗi...xin lỗi đã làm phiền... cho hỏi một chút a...”

Viên Tung xoay người vừa muốn đi vào trong, nghe được thanh âm sau lưng , bước chân ngưng lại.

“Nhà Viên Tung ở đâu ạ?” Hạ Diệu cuối cùng cũng hỏi lên.

Một anh em xoay người, trước cửa miệng huýt sáo, “Viên Tung, có người tìm.”

Hạ Diệu ngực đập lộp bộp một chút, quay đầu nhìn lại từ phía cửa trước.

Ánh mắt của Viên Tung cũng đã ở đó trụ trên người cậu ta đã lâu, Hạ Diệu đã hoàn toàn không thể nhận thức được rõ nữa, vẻ soái ca anh tuấn khó cưỡng hằng ngày của cậu ta hoàn toàn mất ráo, quần trong quần ngoài ba bốn lớp áo quần nhìn như một con gấu to đại ngốc, trên tóc tuyết rơi đầy, duy nhất chỉ còn thấy được gương mặt, đã đỏ ửng lên tựa như bên ngoài mùa đông giá rét đang trồng một cây hồng.

Hạ Diệu như bị tiêm máu gà, điên cuồng xông tới đánh đập, đập đầu gối của Viên Tung bật lên, leo đến trên người của hân, gắt gao cuộn người vào hân, Viên Tung mới tin tưởng giờ khắc này là thật.

Trái tim đột nhiên vỡ ra, tuôn ra máu huyết xông lên tâm trí, Viên Tung gắng gượng mà tận hưởng loại cảm giác hạnh phúc bức bách đến ngắt xỉu này, khắc cốt铭 tâm.

Viên Tung dùng bàn tay to lớn cài nút áo Hạ Diệu, mái tóc đã lạnh như băng, yêu thương đạt tới tột đỉnh.

“Cậu tại sao lại chạy tới đây?”

Hạ Diệu đem bàn tay chôn vào gương mặt và cổ của Viên Tung sưởi ấm, hơn nữa ngày mới chậm chạp, nói: “Mau, mau mang tôi đi WC, mắc không nhịn nổi.”

Viên Tung một bên ôm Hạ Diệu đi vào trong một bên hỏi: “Tại sao không ở trên đường giải quyết cho rồi?”

Hạ Diệu nói xong không gì sánh được hoàn cảnh đáng thương này.

“Thì trông cậy vào cái túi đựng nước tiểu trong người mà giữ ấm!”

98. Chương 98 - Hảo Tiểu Tử

CHƯƠNG 98: HẢO TIỂU TỬ

Trans+Edit: Pinoneverdie

Viên Tung trực tiếp đem Hạ Diệu ôm vào phòng, từ phía sau cửa lòi ra một cái thùng, nói: “Tiểu vào đây”.

Hạ Diệu buồn bực, “Anh không có WC sao?”

“Trong WC không có hệ thống sưởi ấm, cậu cứ ở nơi này mà tiểu”

Hạ Diệu vì quá mắc, cũng không quan tâm nhiều như vậy, vừa run vừa tuột quần. Bởi vì ngón tay bị đông lạnh cứng ngắt, dây kéo quần lại quá chặt, dùng sức kéo mạnh thế nào cũng chẳng ra, đến sau cùng lộ vể mặt cầu xin Viên Tung giúp đỡ.

“Giúp tôi cởi ra, nhanh lên một chút, không nhịn nổi.”

Viên Tung cầm quần Hạ Diệu cởi ra, ngón tay va chạm vào cái mông Hạ Diệu, cảm giác được trên bề mặt đều là mồ hôi, quần lót mùa thu bên trong đều ẩm ướt.

Có lẽ là kiềm nén quá lâu, hoặc có lẽ là bị Viên Tung nhìn chăm chăm, Hạ Diệu nửa ngày trời đều không có động tĩnh.

Viên Tung lấy tay vòng lên phía trên ngắt một chút.

“Xì xì xì..!”

Hạ Diệu tay vịn lấy ‘con chim’, Viên Tung đỡ tay của Hạ Diệu, mắt hai người cùng nhau thấy tiểu tử kia trút nước xuống rất hào phóng.

“Thật sung.” Viên Tung nói.

Hạ Diệu gương mặt trướng hồng, vừa hưởng thụ sự thoải mái đồng thời cũng có một chút lúng túng. Nhất là lúc này Viên Tung đang dùng tay giúp cậu ta siết đầu ‘con chim’ lại mà tiểu, Hạ Diệu cũng không biết đem bản mặt giấu đi đâu.

“Trút bầu tâm sự” xong, Hạ Diệu đem giày vút ra, kéo quần áo ướt sũng ra một trận, nhanh chóng hướng đến cái giường đặt gần lò sưởi, tóm lấy cái ổ chăn mà chui vào bên trong.

“Đừng chui vào chăn trước, qua sấy khô tóc trước đã.”

Hạ Diệu hoàn toàn không nghe hấn, đầy trong đầu đều là lạnh, lạnh, lạnh, chui vào ổ chăn liền đem bản thân cuộn lại như một cái kén, bên trong run rẩy bần bật.

Viên Tung cầm một cái máy sấy tóc đến, bàn tay to lớn đặt lên đầu Hạ Diệu, đem đầu cậu ta vào trong khuỷu tay mình, giúp thổi khô từng điểm từng điểm một trên cái đầu dài của Hạ Diệu. Hạ Diệu cứ như vậy mà cảm thấy đỡ lạnh vùi đầu vào lòng của Viên Tung, mắt nhắm, ngoan ngoãn tuân theo những chuyển động thổi khô tóc của Viên Tung, gương mặt mệt mỏi.

Viên Tung ánh mắt thâm trầm buông xuống nhìn cậu ta, cõi lòng tan nát vụn vỡ khắp nơi không tìm thấy lại được.

“Cậu nói xem đây có phải là trời đang đại hàn (trời rét cực độ), cậu may mắn lắm mới vào được tới trong nhà, khi không chạy đến đây làm gì?”

Hạ Diệu ách từ cổ họng nói: “Tôi cũng không phải là đặc biệt đến thăm anh, tôi là được nghỉ phép nên tới nơi này du ngoạn, tôi mà biết điều kiện thời tiết ở đây kém như vậy tôi đã không tới.” Viên Tung không nói gì, đứng dậy đặt máy sấy xuống.

Hạ Diệu miễn cưỡng đem mí mắt cạy ra một cái khe nhỏ, thấy Viên Tung mới vừa cầm “thùng nước tiểu” đi ra ngoài.

“Cái đó...” Hạ Diệu hơi lộ ra điệu bộ không được tự nhiên nói: “Anh đi đổ nước tiểu cho tôi hả?”

“Tôi không đổ ai đổ?”

Hạ Diệu không nói nữa, gương mặt đỏ hồng dán vào tường, lén lút vui mừng. (thứ bại liệt, có cả người đi đổ nước tiểu dùm =]])

Chờ Viên Tung quay vào nhà, vừa bưng một chậu nước nóng tới.

“Nhiều nước nóng lắm này thật sự rất ấm.”

Hạ Diệu vẫn ở trên giường không nhúc nhích, cậu ta đã cởi quần áo, vừa ấm áp một chút, đánh chết cũng không từ ổ chăn đi ra ngoài.

Viên Tung không thể làm gì khác hơn là nói: “Tôi dùng khăn nóng lau người cho cậu.”

“Không cần.” Hạ Diệu nói.

Viên Tung đem một cái khăn mặt ngâm vào trong nước nóng, vắt khô rồi đem đi tới chỗ Hạ Diệu. Kết quả, chân của Hạ Diệu ở bên trong “đồng đóa tây lủi” (trốn tránh đủ hướng) , thật vất vả mới kịp nắm lấy nhưng làm thế nào cũng không lôi cậu ta ra được... (cái đoạn này chị Sài tinh tế quá....nguyên văn là “làm thế nào cũng không lôi ‘cô ta’ ra được, ý chỉ Hạ Diệu như con đàn bà, nhưng do để thuận mắt đọc nên mình vẫn để là ”cậu ta”)...Viên Tung chỉ cần dùng sức một chút, Hạ Diệu liền gào khóc kêu to, làm cho Viên Tung căn bản không nổi động thủ.

Quên đi, Viên Tung nhìn thấy khăn mặt cũng đã lạnh, trực tiếp ném qua một bên, chui vào chăn.

Hạ Diệu chính là chờ khoảnh khắc này, ổ chăn lại ấm áp, ấm bất quá không bằng lửa nóng trong ngực người nào đó.

Viên Tung không vội vã ôm hân, hai bàn tay to ở trong chăn bắt đầu mở ra, hỏi: “Chân đâu rồi?”

Hạ Diệu nói: “Giấu rồi.”

“Nghe lời, đưa chân qua đây.”

Hạ Diệu ngoan ngoãn đem hai hai cái chân cực lạnh hướng vào lòng bàn tay Viên Tung.

Nhiệt lượng từ lòng bàn tay của Viên Tung không ngừng cuộn cuộn truyền đến trong lòng Hạ Diệu, đi qua “băng thiên tuyết địa”, hai lòng bàn tay của hân chính là ấm áp vô giá.

Viên Tung cảm giác độ ấm trên chân Hạ Diệu còn chưa đủ, dùng tay chà xát cho cậu ta.

Chân của Hạ Diệu dần khôi phục cảm giác, bị Viên Tung cứ thế chà một cái chợt cảm thấy nhột.

“Ha ha ha... Đùng chà nữa... Ha ha...” - ho khan một cái.

Hạ Diệu vừa cười vừa ho khan, gương mặt vừa hồng vừa ấm, tiếng nói trở nên khàn.

Viên Tung lấy tay đặt lên trên trán Hạ Diệu thăm dò một chút, cảm giác nhiệt độ cơ thể cậu ta có chút tăng cao.

“Đang nóng rần lên đúng không? Hay là đi đến phòng khám bệnh chích thuốc ?”Hạ Diệu đập đầu phàn phạch, “Tôi không muốn phiền phức.”

Viên Tung nói: “Tôi gọi bác sĩ tới nhà.”

Hạ Diệu lẩm bẩm, “Tôi bị cảm từ trước đến nay không cần chích thuốc, cũng không uống thuốc, bản thân tự khỏi bệnh.”

Sự thực, Viên Tung vẫn là thường hay để tự nhiên mà khỏi bệnh, không phải vạn lần bắt đắc dĩ tuyệt nhiên không uống thuốc, thế nhưng đang đặt Hạ Diệu trên người lại có lập luận khác hẳn.

Hạ Diệu thấy Viên Tung bộ dạng thẩn thờ, vội ôm lấy cổ của hắn nói: “Ồ chặn bị gió lùa.”

Cánh tay của Viên Tung siết thật chặt, ôm Hạ Diệu, hỏi: “Vẫn còn bị gió lùa vào hả?”

“Ừ, luôn có gió lạnh chui vào.”

Viên Tung biết Hạ Diệu là bị đông lạnh cả tinh thần lẫn sức lực, lòng đau nhói, đem cả người Hạ Diệu đặt xuống, sau đó dùng chăn bao trùm lấy cậu ta, hai cánh tay dùng lực ở bên ngoài mà chặn lại, đem Hạ Diệu mà bưng bít “nghiêm nghiêm thật thật” (chặt kín).

“Còn bị gió lùa vào không?”

Hạ Diệu mơ mơ màng màng lắc đầu, trong nháy mắt ngủ mê man.

Viên Tung hầu như không thể nào ngủ, Hạ Diệu lúc nào cũng vô thức kêu lạnh, rõ ràng khiến nội tâm cứng chắc của Viên Tung không nhận được mà vô cùng lo lắng, sốt ruột lẫn yêu thương. Lăn qua lăn lại đến sau nửa đêm, nhiệt độ trên người Hạ Diệu cuối cùng cũng giảm xuống, bắt đầu chậm rãi xuất mồ hôi, mồ hôi làm làn da của cả hai liên tục dính lại, Hạ Diệu lại bắt đầu thấy nóng liền giãy dụa.

“Nóng... Buông ra...”

Viên Tung không chỉ không buông ra, trái lại càng ôm chặt hơn, ồ ồ nhiệt khí nhào tới lỗ tai Hạ Diệu .

“Nghe lời, ráng một chút, mồ hôi chảy ra đến sáng sớm ngày mai thì tốt rồi.”

Hạ Diệu không động đậy nữa, để sớm khỏe lại, để sáng sớm “thần thanh khí sảng” (đầu óc minh mẫn khỏe khoắn), để chống đỡ lại cây “thiết côn” nóng đỏ giữa hai chân Viên Tung.Hắn nhận.

Sáng sớm hôm sau, Hạ Nhâm Trọng ôm một đồng kỳ vọng tốt đẹp lên máy bay.

Máy bay trước khi cất cánh, điện thoại di động vang lên.

“Hạ thư ký, điện thoại của ngài.”

Hạ Nhâm Trọng cầm lên vừa nhìn, “Bà mối” gọi tới, cái bà mối này, chính là người nhiệt tình đem cô gái kia giới thiệu cho Hạ Diệu đây mà.

“Bà Trần à!” Hạ Nhâm Trọng đầu tiên là một trận sang sảng tiếng cười, “Năm mới thế nào rồi?”

“Rất tốt, còn ông?”

“Tôi cũng tốt vô cùng.”

Bà Trần chần chờ chỉ chốc lát, nói: “Ông Hạ, tôi muốn hỏi ông ít chuyện.”

“Hỏi đi, có lời gì cứ việc nói.”

Bà Trần cười gượng hai tiếng, “Tôi chỉ muốn hỏi ông, chuyện hai đứa nhỏ gặp mặt , lúc nào mới cho... chuyện nó thực hiện?”Hạ Nhâm Trọng nụ cười trên mặt cấp tốc thu hồi, “Bà nói cái gì?”

“Tôi nói khi nào mới cho hai đứa nó gặp mặt? Con gái nhà người ta không yên trong lòng, không biết nhà các ông đang suy tính gì đấy?”

Hạ Nhâm Trọng sững sốt, “Không phải là ngày hôm qua đã gặp mặt rồi sao?”

“Ngày hôm qua? Ngày hôm qua cô ấy còn một mực tìm tôi đây!” Bà Trần giọng điệu đột nhiên cất cao, “nó không phải đã cùng người khác xem mắt rồi chứ? Ông Hạ à! Ông tốt nhất là hỏi cho rõ, con trai ông có phải là đã có đối tượng rồi không....”

Hạ Nhâm Trọng đặt điện thoại xuống, gồng mình từ trong miệng thốt ra ba chữ.

“Hảo tiểu tử.”

Mẹ Hạ bên kia vẫn còn không kịp hiểu chuyện gì, lúc Tuyên Đại Vũ đi tìm Hạ Diệu, trực tiếp cười nói cho hắn biết: “Hạ Diệu của bác đi qua đêm (*), con cũng phải nắm chuyện này một chút chứ.”

“Qua đêm?” Tuyên Đại Vũ giữa hai đường chân mày nhăn lại, “Cùng ai qua đêm?”

Mẹ Hạ nói: “Ba hắn gọi người giới thiệu, ngày hôm qua vừa đi, đến bây giờ còn không trở về.”

(*): chị Sài ý tứ là đi gần gũi làm chuyện thân thiết cùng một cô gái được mai mối, mà mình không có từ nào ngăn gọn để diễn tả nên mình dùng từ “đi qua đêm”.

Tuyên Đại Vũ gương mặt tối lại lái xe rời đi, trong lòng “ngũ vị tạp trần” (cảm xúc lẫn lộn), loại cảm xúc nào cũng có. Quả nhiên Hạ Diệu không xem đêm đó coi ra gì, quả nhiên bản thân mình tự hiểu sai. Tuyên Đại Vũ hẳn căn bản nghĩ không ra Hạ Diệu lại đi tìm phương pháp kiểm chứng ‘bạo lực’, ở trong lòng hắn, Hạ Diệu chính là không có ai dám xâm phạm đến phương diện này.

Sở dĩ Tuyên Đại Vũ chưa bao giờ đem lời trong lòng nói ra, là vì sợ tổn thương tình cảm, mất đi người anh em tốt nhất.

Hút một điếu thuốc, Tuyên Đại Vũ lòng của hắn chậm rãi theo dòng xe cộ trên đường.

Hôm nay cũng không biết chuyện gì xảy ra, con đường này lại bị tắc nghẽn, sau lại hoàn toàn kẹt cứng bất động. Tuyên Đại Vũ đi xuống xe, bị cái gì đó kích động níu kéo hòa vào dòng người qua lại, mới biết được công viên trước mặt có hội chợ.

Tuyên Đại Vũ đã rất nhiều năm không có đi hội chợ ở Bắc Kinh, trong ấn tượng lần cuối cùng đi hội chợ của hắn là lúc thời còn trung học, hắn và Hạ Diệu cùng đi, còn trộm lấy của đoàn kịch một cây cà kheo.

Hồi ức cất trong lòng bỗng ủa về thấy vô cùng cảm khái cùng lưu luyến, Tuyên Đại Vũ “thần xui đất khiến” theo dòng người đi vào.

Thủ nghệ của những nghệ nhân Bắc Kinh quả nhiên vô cùng tỉ mỉ và tinh xảo, đông tây nam bắc món ăn đều đặc sắc, muôn màu muôn vẻ những món đồ trang sức... Tuyên Đại Vũ đi dạo một hồi, mơ hồ nghe được cách đó không xa truyền đến một tiếng nhạc hay, hình như đang diễn văn nghệ, Tuyên Đại Vũ nhắc chân đi tới.

“Thân ái chào khán giả cùng các bằng hữu, xin hãy cho một tràng pháo tay nhiệt liệt chào đón Ma Đậu tiên sinh của chúng ta lên sân khấu. Ma Đậu tiên sinh của chúng ta chính là một nhân vật rất tài ba, anh ta có một đôi tay ma lực, có thể biến ra thứ mà quý vị muốn.”

Lác đác vài tiếng vỗ tay vang lên, một nam nhân trang phục cổ quái đi ra.

Tuyên Đại Vũ đặc biệt chính là đứng ở phía sau, nghe được vài người phía trước bàn tán.

“Trên mặt Ma Đậu tiên sinh này sao lại có một miếng vải thưa vậy?”

Tuyên Đại Vũ ánh mắt tập trung đến gương mặt của gã ảo thuật gia kia.

99. Chương 99 - Tôi Không Thể Mất Một Người

CHƯƠNG 99: TÔI KHÔNG THỂ MẤT MỘT NGƯỜI

Sau đó, Tuyên Đại Vũ bắt đầu không để ý đến ánh mắt khác thường của những người bên cạnh, tự mình chen thẳng về phía trước.

Ma Đậu tiên sinh hai tay trống trơn, ngón tay như đàn dương cầm linh hoạt trên đùa một trận, một bộ bài không biết từ đâu xuất hiện. Tiếp theo ngón tay túm một cái, hơn mười lá bài được mở ra, lại trở tay hất một cái, những lá bài lập tức biến thành kẹo. Khán giả phía dưới đã bắt đầu xôn xao ngạc nhiên, nhiệt tình tranh giành giật kẹo.

Tuyên Đại Vũ bị kẹo rơi va vào giữa trán, tay chớp lấy, được một viên kẹo có nhân chocolate .

Người dẫn chương trình còn nói: “Những người bạn nhỏ không nên chớp mắt, Ma Đậu tiên sinh của chúng ta không chỉ có thể biến ra đồ ăn, mà còn có thể biến ra đồ chơi.”

Theo đó, Ma Đậu tiên sinh vung tay áo , cuộn cuộn không ngừng những con rối bằng nhung từ lòng bàn tay biến ra, ném về phía những phụ huynh đang công hoặc ôm những đứa trẻ con.

Tuyên Đại Vũ lúc này đã đứng ở hàng đầu, quả quyết người trước mắt chính là Vương Trì Thủy. Đứng gần hần như vậy, còn nhìn không ra Vương Trì Thủy làm thế nào từ bộ măng-sét chặt chẽ lại có thể biến ra nhiều món đồ chơi như vậy .

Mà cũng đúng, điều đó cũng quá đổi bình thường, nếu mà hần nhìn ra được, đồng hồ đeo tay cũng không đến mức bị người ta lấy trộm đi.

Vương Trì Thủy quét ánh mắt đến Tuyên Đại Vũ, kích động xem đem toàn bộ đạo cụ chuẩn bị trên người rút hết ra ngoài.

Người dẫn chương trình còn nói: “Các mỹ nữ không nên chớp mắt , Ma Đậu tiên sinh không chỉ đem quà tặng cho các bạn nhỏ, mà còn mang đến cho các quý cô xinh đẹp một bất ngờ lớn hơn.”

Vương Trì Thủy đưa tay về phía cổ áo, trái một cánh, phải một cánh lấy ra trong cổ áo hai cánh hoa hồng, tất cả đều là hoa tươi kiều diễm, còn có thể nhìn thấy bề mặt cánh hoa những giọt nước trong suốt . Vì để màn ảo thuật thêm ngoạn mục, Vương Trì Thủy xoay người lưng hướng về phía khán giả, vẫn như cũ, quyền năng vô cùng kì diệu, từ cổ áo bằng phẳng rút ra một cánh lại thêm một cánh thật nhiều những bông hoa hồng.

Một nữ khán giả bên cạnh Tuyên Đại Vũ kích động cứ lặp đi lặp lại một câu

“Trời ạ! Anh ta thật là lợi hại a! Anh ta là làm sao làm được?”

Tuyên Đại Vũ trong bụng nói thầm: quen tay hay việc, lấy trộm đồ của cô anh còn có thể làm mà.

Người dẫn chương trình hắng giọng một cái, miệng càng dùng thêm nhiều nhiệt tình khoa trương: “Các vị đại ca ở đây cũng nên chú ý! Ma Đậu tiên sinh của chúng tôi cũng chuẩn bị hoa tặng cho các anh, nhưng mà...chỉ có một đóa”

Nói xong, Vương Trì Thủy lại lợi dụng cơ hội làm ra một loạt những động tác vô cùng khoa trương , đến sau cùng chẳng biết từ đâu biến ra một đóa đại cúc. Hướng về phía những khán giả nam đang có chút tránh né, vô tư cắm vào túi áo khoác của Tuyên Đại Vũ. (cúc của em là dành cho anh, thủ tiết ghê gớm =]]])Trong nháy mắt một đám thanh niên la rống hò hét cùng với đó là hàng loạt ánh mắt nhìn không rõ sự tình của các vị lớn tuổi.

Vương Trì Thủy ngồi xổm trước khán đài, “một mực cung kính” cùng vẻ mặt nghiêm túc nắm tay Tuyên Đại Vũ, trước mặt mấy ngàn người nói: “Người anh em, hôm nay anh tới đây đích thực không phải lúc.”

Cái miệng vừa nói ra mấy lời trên trọc lập tức xung quanh cười vang.

Một năm chỉ vừa mới qua, Tuyên Đại Vũ không muốn phá hỏng phần không khí vui tươi này, đổi thành bình thường, đã sớm đi tới phá banh chành.

Một hồi sau khi kết thúc, Vương Trì Thủy chủ động đưa cho Tuyên Đại Vũ một điều thuốc, cà lơ phát phơ theo sát hẳn nói chuyện tào lao. Hình như sự việc lần trước, Vương Trì Thủy liều chết bảo vệ danh dự của bản thân hẳn xem như chỉ là trò đùa, không có một chút nào để trong lòng.

Tuyên Đại Vũ miệng đùa cợt nói: “Khá lắm! Cậu còn có thể ra bên ngoài biến hóa đồ vật? Tôi chỉ nghĩ rằng cậu sẽ chỉ luôn biết thuận tay lấy trộm đồ trong túi người khác.”

(Do lúc này mâu thuẫn giữa cả hai coi như hạ nhiệt nên mình dùng xưng hô “cậu” - “tôi” cho nó “tình” nhé các bạn)

“Để xem lần sau anh có nói được như vậy không.” Vương Trì Thủy không biết xấu hổ cười cười.

Tuyên Đại Vũ hai mắt nhìn vết thương trên trán Vương Trì Thủy còn chưa khỏi hẳn, muốn hỏi cái gì đó mà lại không hỏi ra lời, đến sau cùng lại kéo qua chuyện khác, “Mấy ngày nay chạy đến vùng nào?”

Vương Trì Thủy nói: “Cách đây ít ngày, đi theo đoàn hội chợ.”

“Dự định làm tới khi nào?”

“Làm đến khi hội chợ kết thúc, cái này mà còn hỏi?”

Tuyên Đại Vũ bấm ngón tay tính toán, hồi nhỏ cứ đến rằm tháng giêng, một năm vừa hoàn tất là gia đình mình trong mắt người khác chính là tiêu xài phóng khoáng, náo nhiệt. Bất quá ngẫm lại cũng bình thường, nhưng hoàn cảnh gia đình Vương Trì Thủy như vậy, lễ mừng năm mới chắc là còn không có được.

“Được, rất tốt...” Tuyên Đại Vũ gật đầu, “Năm nay cố phát tài sung túc nhé.”

Vương Trì Thủy quay đầu nhìn lại, “Màn kế tiếp sắp bắt đầu, tôi phải đi trước chuẩn bị.”

Tuyên Đại Vũ không đi, lại đứng đó nhìn Vương Trì Thủy biểu diễn một hồi, đến sau cùng thấy hẳn lại đem tặng một cành hoa cúc, hẳn phát hiện một vị anh em bất hạnh khác nhận được cây hoa cúc có chút thờ ơ, sờ lại túi áo mình, đóa hoa cúc đã không cánh mà bay.

Được lắm, rất giỏi...” Tuyên Đại Vũ trong đầu bái phục cách chọn người biểu diễn của cái gánh hát này, loại này chính là tặng quà cho khán giả xong lại dùng trò ảo thuật ma quỷ để lấy lại đồ đã tặng đi, chắc cũng tiết kiệm cho cả gánh hát cũng được ít nhiều đạo cụ biểu diễn!

Tuyên Đại Vũ cứ tưởng rằng Vương Trì Thủy diễn xong màn này là kết thúc việc, không nghĩ tới diễn một hồi lại thêm một màn nữa, diễn thế không cảm thấy mệt? Tức giận. Diễn xong, “ma thuật sư” lại chạy đến đoàn kịch để diễn vai kẻ lừa gạt, bị mấy người biểu diễn công phu ngoại quốc quyền đâm cước đá. Để tăng hiệu quả biểu diễn, còn phải ngã rơi xuống, người xoay ngang đặc sắc, rõ ràng là trực tiếp ngã xuống đất, càng muốn đứng lên càng lại đánh ngã. Nếu là mấy tháng trước chứng kiến cảnh này, Tuyên Đại Vũ nhất định đặc biệt giải được mối hận, nhưng hiện tại trong lòng lại cảm thấy rất đau.

Tuyên Đại Vũ chính mình cũng không biết vì sao giống như bệnh tâm thần mà đứng tại chỗ “đại lãnh thiên” (trời đại rét) “rúc cổ bưng vai” (ý chỉ lạnh đến rúc cổ co bả vai), cùng một tên “tiểu trộm cắp” hao tổn sức lực xem hẳn diễn từ màn này đến màn khác.

Người thứ ba trong đoàn kịch diễn xong, trời cũng đã gần tối, Tuyên Đại Vũ hướng về Vương Trì Thủy hỏi: “Cậu còn chưa đi?”

Vương Trì Thủy nói: “Còn sớm mà, còn có buổi chiếu phim tối nay.”

Tuyên Đại Vũ nhìn làn môi Vương Trì Thủy bị gió thổi tét mấy lỗ hồng lớn, lại hỏi: “Bọn họ một màn diễn cho cậu bao nhiêu tiền?”

Vương Trì Thủy nói: “Ngày mai nữa thì chừng hai ngàn.”

Tuyên Đại Vũ hất cằm lên, “Như vậy đi, tôi cho cậu hai vạn cậu bồi rượu cho tôi, thấy thế nào?”

“Sớm biết vậy tôi đã nói năm ngàn.” Vương Trì Thủy cười xấu xa.

Quyết định thẳng cha nó như vậy đi, đêm nay nghỉ một lúc.

Tuyên Đại Vũ không đem Vương Trì Thủy đến quán rượu hay hợp đêm, mà là trực tiếp dẫn về đến nhà. Tôm đông lạnh đem bóc vỏ, bóc nhân nhanh chóng biến thành một nồi sủi cao, nhiệt độ của dạ dày ấm như nồng độ của hai ly rượu, lại còn mang lên một đĩa đậu phộng, trông thật giống một bữa cơm gia đình.

Vương Trì Thủy mấy ngày nay chạy ngược chạy xuôi, chưa từng được ăn cơm với dáng vẻ như vậy, lúc này miệng chẹp chẹp ăn đặc biệt ngon, còn không quên nói hai câu đối đáp.

“Tôi còn tưởng rằng được bào ngư hải sâm, đừng nghĩ dùng mấy món này mà mua chuộc được lòng tôi.”

Tuyên Đại Vũ nói: “Cha mẹ tôi sống ở nước ngoài, cậu cũng một thân một mình trôi nổi, hai ta cùng nhau ăn bữa cơm năm mới có gì không tốt sao?”

Vương Trì Thủy dùng đũa một chút, không nói cái gì nữa.

Ăn xong cơm tối, Vương Trì Thủy hướng về Tuyên Đại Vũ nói: “Đoàn hát chúng tôi đang tìm cách tìm chỗ trú ngụ, tối nay đã định trước là không chỗ ở, anh có thể cho tôi ngủ nhờ một đêm?”

Tuyên Đại Vũ nói: “Tùy cậu, chỉ cần cậu đừng ngủ chung phòng với tôi.”

“Tôi rất sợ ngủ một mình.” Vương Trì Thủy được một tác lại muốn tiến một thước.

Tuyên Đại Vũ hừ lạnh một tiếng, “Cậu dùng đầu đập xuống đất còn không sợ, mà lại sợ ngủ một mình?”

“Tôi thực sự sợ mà.” Vương Trì Thủy nói, “Tôi thà rằng ngủ ở đại sảnh bệnh viện, trạm xe lửa, tôi cũng không muốn thuê phòng ngủ một mình.”

Tuyên Đại Vũ chẳng biết thế nào lại nhớ tới bà nội của Vương Trì Thủy.

Vương Trì Thủy còn nói: “Anh nếu không để tôi với anh ngủ chung phòng, tôi sẽ trộm hết đồ của anh.” Tuyên Đại Vũ lộ ra không nhận được biểu tình, “Tôi sợ cậu trộm ‘con cặc’ (*) của tôi lắm, cho nên cứ tự nhiên mà ngủ chung!”

(*): Rất xin lỗi nhưng chị Sài dùng tiếng lóng khiếm nhã để chỉ dương vật “JB” (dick), mình cũng đành phải để nguyên văn để tôn trọng tác giả. Giả tạo vậy thôi chứ mình cũng thích dùng từ ‘con cặc’ lắm. Thô tục nhưng chân thật =]]]

Buổi tối, hai người ngủ cùng một giường, Vương Trì Thủy nằm ở vị trí mà Hạ Diệu từng ngủ qua.

Tuyên Đại Vũ tự bản thân mình đều không thể lý giải, hắn làm sao lại để người khác dẫm đạp lên thân xác quý giá, trốn vào ngõ cụt như thế này? Hắn đã nói với Hạ Diệu rằng sẽ không tìm Vương Trì Thủy nữa nhưng thực sự lại lên đi tìm hắn vài ngày.

Vương Trì Thủy đưa tay đến góc chăn của Tuyên Đại Vũ, miệng nhay nhưa nói: “Đại Vũ ca à, tốt xấu gì anh cũng cho tôi hai vạn, tôi có phải là nên đến phục vụ anh một chút không hả?”

Tuyên Đại Vũ chợt đem cái chân thối của Vương Trì Thủy vứt trở ra.

“Xéo....xéo đi.”

Vương Trì Thủy cười hắc hắc, “Đại Vũ ca, anh nuôi tôi đi! Anh nếu như một tháng cho tôi ba vạn, tôi đảm bảo đem anh hầu hạ thoải mái đến đổ đốn.”

Tuyên Đại Vũ vứt cho Vương Trì Thủy một ánh mắt lạnh đậm miệt thị “Tôi một tháng cho cậu ba vạn? Tôi bị bại nào à?”

“Liếm cặc, ‘lái máy bay’ tôi cũng có thể làm.”

(Tiếp tục xin lỗi nhưng mình thích sự tục tiểu này quá =]])

Tuyên Đại Vũ trong nháy mắt mặt đen lại, “Cậu còn nói nhằm thêm một câu, tôi đánh cậu có tin không?”

Vương Trì Thủy đem mặt giấu ở trong chăn lên hả hê cười rộ.

Tuyên Đại Vũ thấy Vương Trì Thủy chỉ còn để lộ ra vết thương trên trán, quyết định..... nhận.

Kết quả, hai mắt từ từ nhắm lại, không gian vừa yên tĩnh một lúc, Vương Trì Thủy đột nhiên đem chân mền của hắn xốc lên .

‘Tách’ một tiếng.

Tuyên Đại Vũ mắt báo trừng trừng, “Cậu thực sự muốn làm gì?”

Vương Trì Thủy cấp tốc thu hồi điện thoại di động, ánh mắt lén lút thô bỉ chuyển động nhìn vào mặt Tuyên Đại Vũ.

“Chụp anh một tấm trần truồng, tôi giữ lại tự ‘lái máy bay’.”

Tuyên Đại Vũ vừa muốn bão nổi, Vương Trì Thủy vẫn tiếp tục nói: “Đại Vũ ca à, tôi thực sự thích anh, tôi lần trước nói với anh tôi thích anh vì cái tên của anh, nhưng kỳ thực tôi đã thích anh từ trước rồi. Từ nhỏ đến lớn, chưa từng có người nào công tôi trên lưng như vậy, trái tim nhỏ bé của tôi đã được anh mở ra.”

Cũng không biết là gương mặt này của Vương Trì Thủy này đích thực là có tâm tình, hay là hắn đang thao túng nhiễu loạn, không cần biết lòng của hắn sâu thẳm bao nhiêu, trải qua cái miệng của hắn nhất định sẽ trở nên đặc biệt giả dối.

Nhưng lần này lửa giận trong lòng Tuyên Đại Vũ đã bị dập tắt.

“Tôi phát hiện cậu nói chuyện rất hay đấy, nhưng cho đến bây giờ vẫn không thật tâm.” Tuyên Đại Vũ nói.

Vương Trì Thủy cũng nói: “Tôi phát hiện lời nói của anh đặc biệt cay độc, nhưng nội tâm đối với ai cũng đều mềm lòng.”

Chỉ một lời đánh trúng chỗ hiểm của hắn, Tuyên Đại Vũ lại từ trong ngăn kéo lấy ra một xấp tiền, lắc lắc trước mặt Vương Trì Thủy , “Cậu nếu từ giờ trở đi không nói lời nào, tôi cho cậu thêm một vạn.”

Vương Trì Thủy lập tức ngậm miệng.

Lúc đầu Tuyên Đại Vũ sợ hắn tái diễn trò cũ, vẫn cảnh giác không ngủ. Sau cùng lại phát hiện Vương Trì Thủy thực sự đang ngủ, hơn nữa ngủ rất ngon, xoa bóp, đánh đánh đều không tỉnh dậy.

Xem ra hắn thực sự là mệt mỏi...” Tuyên Đại Vũ nghĩ, một ngày diễn hai mươi mấy màn, nhân với hơn mười ngày, có thể không kiệt sức sao?

Bất quá nhìn Vương Trì Thủy “lão lão thật thật” (đàng hoàng tử tế) nằm ngủ kiểu co rút, thật là có vài phần động lòng người.

Sáng sớm hôm sau, Vương Trì Thủy tỉnh lại, phát hiện tử đầu giường có năm cọc tiền.

“Mẹ nó, anh cho nhiều vậy?”

Tuyên Đại Vũ nói: “Ngoài hai vạn kia ra, một vạn là tiền lì xì, một vạn là cho anh chữa lành vết sẹo.”

“Đại ca à anh thế nào mà có nhiều tiền vậy? Nhà của anh làm việc gì đấy?”

“Cậu quản được sao?”

Vương Trì Thủy nói: “Anh phải suy nghĩ kỹ! Tôi đặc biệt là không biết xấu hổ, không biết ngượng, anh thực sự cho tôi tiền, tôi sẽ không báo đáp anh, nói không chừng còn phía sau lưng anh chửi rủa.”

“Tùy người.” Tuyên Đại Vũ mặt lạnh nói, “Nếu cậu còn có chút lương tâm, chớ đem việc này nói là được.”

“Vì sao?”

Tuyên Đại Vũ cả giận nói: “Tôi không thể mất một người!”

Vương Trì Thủy “tiểu tâm dục dục” (cẩn thận) đem tiền nhét vào áo bông, thử hỏi: ”Anh thật không nuôi tôi?

“Cút đi!”

Tuyên Đại Vũ một phát đem Vương Trì Thủy lôi ra ngoài cửa.

Vương Trì Thủy quay đầu về hướng Tuyên Đại cười, vẫn còn phát phát tay chào tạm biệt.

Tuyên Đại Vũ nhìn bóng lưng Vương Trì Thủy đi xa, thầm nghĩ trong lòng: xem như lần này là vì lòng thương người, trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn, từ nay về sau coi như không quen biết.

100. Chương 100 - Hai Gã Đàn Ông Điên Loạn

CHƯƠNG 100: HAI NGƯỜI ĐÀN ÔNG ĐIÊN LOẠN

Trans+Edit: Pinoneverdie

(Cảnh báo: 22+

Các bạn nam trước khi xem nên chuẩn bị khăn giấy, các bạn nữ nên cân nhắc trước khi đọc. Các bạn chưa đủ tuổi vui lòng về làm lại giấy khai sinh thay đổi ngày tháng sinh thành để đủ điều kiện xem chương này. Còn nếu không thì...thôi....coi tiếp đi =]]]))))

Hơn chín giờ sáng, Viên Như tự nhiên thức tỉnh, từ cái gối bên cạnh lôi ra chiếc điện thoại di động, thấy màn hình biểu hiện thời gian, nhin không được sững sốt. Bình thường bảy giờ không dậy nổi ra khỏi giường Viên Tung sẽ liền đập cửa, hôm nay thế nào đã trễ thế này vẫn còn không có động tĩnh?

Viên Như mặc xong quần áo đi ra căn phòng kế bên gõ cửa.

“Anh à, sao còn chưa ra khỏi giường?”

Kỳ thực Viên Tung và Hạ Diệu đã sớm tỉnh, chỉ là ở trong chăn nằm lầy ra không chịu dậy.

Nghe được tiếng Viên Như đập cửa, Viên Tung dùng ngón tay cái ở điểm thái dương của Hạ Diệu ấn một cái, trầm giọng nói: “Thức dậy đi, đại tiểu thư lưỡi biếng cũng đã dậy rồi, cậu còn không biết xấu hổ mà thức dậy sao?”

Hạ Diệu vừa dùng dần lưỡi biếng vừa thưởng thụ ánh mắt như mê hoặc của Viên Tung: tôi không biết xấu hổ, tôi đặc biệt không biết xấu hổ.

Được rồi...vài chục năm qua chưa từng được ngủ thoải mái, Viên Tung ánh mắt chập chờn cứ thế tự phá luật.

Hơn nửa giờ qua đi, Viên Như trang điểm, mặc trang phục hoàn tất, lại đến gõ cửa.

“Anh à, mười giờ rồi, anh vẫn chưa chịu dậy làm cơm?”

Viên Tung ở trên cái mông Hạ Diệu xoa nhẹ một cái, còn nói: “Đứng lên đi, một hồi có người tới nhà hàn thuyên, đến lúc đó nhìn cậu vẫn còn ở trong chăn, trông khó coi không chứ hả?”

“Đến đây hàn thuyên cũng không phải đến lượt tôi, anh đem cái phòng này khóa lại không phải tốt rồi sao?”
Hạ Diệu dùng đầu gối của mình, ngay đùng quần Viên Tung chọc một cái, “Chính anh mới là người cần phải đứng dậy ra khỏi giường, tôi lại không ngăn được anh.”

Viên Tung ánh mắt bốc lửa, hẳn nếu có thể đứng lên đã sớm thức dậy từ lâu. Dán vào mắt hắn chính là làn da trắng mượt cứ lần lần trong đầu, rốt cuộc hiểu rõ vì sao bá quan văn võ đang đợi mà đức vua vẫn không lâm triều, là ai cũng chẳng thể dậy nổi với tên này a!

Vì vậy, trở mình một cái, đến áp trên người của Hạ Diệu.

Viên Như lại ở bên ngoài nói: “Anh à, anh không làm cơm em sẽ đến nhà cậu ba ăn đấy. Buổi chiều em đi lên thị trấn mua ít đồ, buổi tối sẽ là ở lại nhà của lão cô.”

Nói xong, đập cửa một cái, hăm hừ bỏ đi.

Viên Như vừa đi, trong chần cấp tốc đẩy lên một mảnh lửa, hai người ở bên trong dây dưa gặm cắn, chơi đùa rất sôi nổi. Viên Tung cơ hồ bị Hạ Diệu ép siết đến nổi thú tính, Hạ Diệu đành phải dừng lại. “Tôi phải đi tắm trước.”

Viên Tung nói: “Khoan hãy tắm, lạnh như thế lau người là được rồi.”

“Không được.” Hạ Diệu rất kiên trì, “Trên người tôi dính cháo, rất khó chịu.”

Nói xong nhanh chóng đứng dậy mặc quần áo.

Viên Tung không ép được cậu ta, không thể làm gì khác hơn là cũng mặc quần áo rời khỏi giường, trước hết là nấu cho cậu ta ít cơm, cho hắn đầy bụng đã. Hạ Diệu ăn rất nhanh, cũng không biết gấp gáp cái gì. Ăn xong thì lau miệng, theo Viên Tung đi ra cửa.

Trên đường, hầu như ai thấy Viên Tung đều chào hỏi, nên thuận tiện hỏi một câu.

“Đây là ai vậy?”

Hạ Diệu khoác lên bả vai Viên Tung, nói: “Tôi là bạn bè bên ngoài của anh ta.”

“A u, đáng đáp thật là đẹp trai!”

Mỗi lần đến lúc như vậy, Viên Tung chỉ biết ngậm cười, con người chỉ yên lặng nhìn chăm chú vào Hạ Diệu, cảm giác là giống như người khác xem họ như con cháu chung một nhà mà khen ngợi.

Đến nhà tắm công cộng, Hạ Diệu mới biết được Viên Tung vì sao không vui khi cậu ta muốn đi tắm, bởi vì nơi này không có phòng đơn, chỉ có thể cùng người khác tắm chung. Viên Tung và Hạ Diệu dùng chung một cái vòi phun, cố ý vừa tắm vừa che cho hắn.

Hạ Diệu mấy ngày này đều “kìm nén” đến mức quá tàn nhẫn với bản thân, tại nơi công cộng này chính là đang “nhất trụ kinh thiên” (một cây trụ trời, ý chỉ cự vật đang muốn cương lên như cây cột) dù “nhu cầu” có bức bách đều chưa từng lùi bước mà hành xử, đến sau cùng còn bị Viên Tung chê cười.

“Nhìn tiền đồ của cậu kìa.”

Hạ Diệu hừ lạnh một tiếng, thừa dịp người khác không chú ý ở giữa hai chân Viên Tung đem “trụ vật” của hắn nhéo một cái.

“Anh so với tôi cứng cũng không kém”

Hai người đang vui vẻ huyên náo, đột nhiên có người vỗ vai Viên Tung một cái, hảo tâm nhắc nhở.

“Bên kia có hai cái vòi phun đều dùng rất tốt.”

“Tôi biết.” Viên Tung nói, “Tôi giúp cậu ta tắm rửa kỳ cọ.”

Nói xong đem khăn tắm đến chà lưng cho Hạ Diệu, vừa định chà thì phát hiện trên lưng có hai vết lằn mờ nhạt, nếu không nhìn kĩ chắc chắn không nhìn ra.

“Phía sau lưng cậu là bị cái gì vậy ?” Viên Tung hỏi.

Hạ Diệu chột cứng đờ, xong, cả ngày soi gương, đã quên soi phía sau lưng .

“Phía sau lưng tôi làm sao?” Hạ Diệu cố ý giả ngu.

Viên Tung dùng tay vỗ về xoa xoa hai vết lằn đó: “Tự bản thân mình bị thương cũng không biết?”

Hạ Diệu hàm hồ từ ngữ loạn xạ, “Cái đó....chắc là hôm nọ bị té nên không cẩn thận bị cào rách một chút.”

Tuy rằng nhìn qua càng nhìn càng thấy giống vết lằn của dây thừng, nhưng Viên Tung vẫn không có hỏi nhiều, đơn thuần cảnh cáo Hạ Diệu: “Sau này cậu mà một lần nữa không cẩn thận, còn xuất hiện những vết lằn này, tôi sẽ cho cậu những vết còn lớn hơn.” Hạ Diệu vì muốn để chuyện này qua đi, không dám nói thêm gì nữa.

Trên đường trở về, chân của hai người đều theo bản năng mà bước nhanh hơn.

Bước sai chân của Viên Tung vốn đã rất rộng, dù là có gấp gáp tăng tốc cũng không lộ ra vẻ gì là vội vã. Hạ Diệu bình thường thói quen nhàn hạ, lần này đẩy nhanh cước bộ, quả thực tựa như chân đạp trên phong hỏa luân, bị vẻ mặt bất an rối loạn mình bán đứng triệt để.

Sau đó hai người họ giống như “cước bộ tranh đấu”, anh hơn tôi một bước, tôi tiến lên hai bước. Lúc này khoảng cách đến nhà Viên Tung chỉ còn khoảng năm trăm mét, cười lớn một tiếng, bỗng nhanh như điện chạy điên loạn.

Viên Tung trong ý thức một mảnh hoang vu, chỉ còn nhìn thấy thân ảnh mê người của Hạ Diệu ở trong tuyết. Cảm giác phía sau giống như là có một đám lửa đuổi theo hắn, nếu như không nhanh chạy, cả người sẽ bị cháy sặc, hài cốt không còn.

Sân vườn, cửa chính, cửa phòng ngủ....toàn bộ đóng kín.!

Lớp cửa kính dày như một tầng băng tuyết ngăn cản ánh sáng từ bên ngoài, làm loạn trong đồng chấn mền gần lò sưởi, lớp áo bông dày còn chưa kịp cởi ra... Hai người tựa như hai gã đàn ông thôn quê yêu đương vụng trộm, bỏ mặc tất cả cổ kị và ràng buộc, bỏ mặc những gì nguyên thủy nhất, thuần túy nhất, cứ thế mà thể hiện cảm xúc phóng dăng.

Hạ Diệu chưa từng nghe Viên Tung thở dốc loạn nhịp như vậy, rằng môi hòa quyện vào nhau chuyển động lúc thì đùa giỡn dây dưa lúc thì độc tài thô lỗ, đầu lưỡi đi sâu vào cổ họng của Hạ Diệu, hầu như nuốt lấy toàn bộ hô hấp của cậu ta.

Bên ngoài nhiệt độ âm bốn mươi mấy độ C, trong phòng Hạ Diệu và Viên Tung lại đem quần áo xé rách không còn một mảnh. Hôn môi, hôn trớn, chà xát, gặm cắn... Vừa gấp gáp vừa điên loạn ở trên cơ thể trần truồng của đối phương mà thỏa lòng mong nhớ, sóng nhiệt từng đợt từng đợt kéo ập tới, gần như cháy rụi cả lý trí của cả hai.

Hạ Diệu cười lên đuổi Viên Tung, dùng cặp móng khêu gọi của mình lết chậm chậm lên cự vật đang căng trướng của hắn. Hông của Hạ Diệu bị bàn tay to lớn của hắn siết chặt phía trước, hạt đậu đỏ trước ngực bị Viên Tung gặm cắn hung hãn dày vò chỉ còn biết gắng gượng chịu đựng, một tiếng kêu sung sướng ập đến như một trận sóng lớn.

“A a... Sướng quá...Cắn...cắn đi...ngoạm nó...a.a a.”

Viên Tung kéo tóm lấy đầu vú của Hạ Diệu dùng sức cắn, kích thích quá độ, Hạ Diệu liền trực tiếp nắm giắt tóc của Viên Tung, lực chuyển động hông tăng nhanh làm cự vật của Viên Tung dong đưa lắc lư liên hồi. Bộ lông ở xung quanh dương vật khấp vào kẽ móng, làm Hạ Diệu ngứa ngáy nhột nhột mà run rẩy, đè thân xác xuống, kẹp cự vật của Viên Tung vào bụng mình, “nước mắt như suối”.

“Mấy ngày nay muốn được ‘làm’ bao nhiêu lâu rồi?” Viên Tung lớn tiếng hỏi.

Hạ Diệu nói: “Từ lúc anh vừa rời đi là đã muốn ‘làm’... A...”

Viên Tung chợt lấy tay vỗ lên hai cái móng của Hạ Diệu một cái, phần thịt móng run rẩy tung lên khiến tay của hắn tê rần. Quả muốn đem cậu ta dạng bỏ đôi chân phóng tung ra, mạnh mẽ đâm thẳng đi vào bên trong, va đập vào móng hắn đến mức phải kêu cha gọi mẹ. Hạ Diệu trong lòng bức bách khẩn thiết không thua gì Viên Tung, một tay đem Viên Tung đẩy ngã xuống, trực tiếp cười lên cổ của hắn. Đem “quả dưa chuột” đang khóc thét đòi ăn của mình nhét vào miệng Viên Tung, không chút kiêng kỵ mà nẩy lên rút ra đưa vào.

Viên Tung bị bức ép đến mức tròng mắt đỏ ngầu, dùng tay gạt những cọng lông dương vật đang ở bên miệng qua một bên, néo Hạ Diệu lúc này đang điên cuồng như một cái máy khoan.

Cái lỗ nhỏ trên đầu dương vật của Hạ Diệu đang bị cái lưỡi dày cộm đầy mạnh bạo của Viên Tung tự do lộng hành, một dòng điện lưu kích hoạt, hung hãn đánh sập mọi ý chí của cậu ta. Cự vật vì căng cứng đau rất nên rút ra, hai viên bi vẫn bị cái miệng đâm loạn của Viên Tung hoành hành, lại trượt lên trên một chút, “cửa mặt đạo” như ẩn như hiện trong kẽ móng đang xê dịch tới làn môi mỏng nhưng thô bạo của Viên Tung, lúc này tự xoay mình giật bắn người lên kêu lên một tiếng

“A a...” Viên Tung đem đầu lưỡi đầy mị hoặc vươn ra bên ngoài, Hạ Diệu cấp bách không chịu nổi, háng dẹt rộng, mông tách ra, liên tiếp tự dùng “cửa mật đạo” của bản thân kéo lết lên trên cái lưỡi ẩm ướt của Viên Tung. Hai cái tay nắm chặt cái ra giường, thống khổ vừa tê dại khó nhin vừa kêu khóc

“Không được... Quá sướng... đừng mà...”

Nếu là nửa năm trước, Hạ Diệu căn bản không cách nào tưởng tượng hẳn có thể làm ra loại hành động dâm dăng này.

Viên Tung đưa ánh mắt nhìn lên thấy gương mặt phóng dăng không thể kiềm chế của Hạ Diệu, đã tính sôi sục bùng lên! Viên Tung chưa bao giờ tưởng tượng được tình cảnh như thế này lại làm cho hẳn muốn ngừng mà không được. Hình như không hung hăng làm cậu ta một trận, vĩnh viễn không biết “Thần hồn điên đảo” bốn chữ đó viết như thế nào.

Một dòng điện lưu cấp tốc kích tới làm cặp mông của Hạ Diệu bất chấp mà run rẩy điên cuồng, từ xương cụt theo một đường chui ra lỗ cự vật, trong miệng tuôn ra những tiếng gầm thoải mái đến cùng cực, dịch thể trắng đục toàn bộ phun đầy lên mặt Viên Tung.

Trận thổ dốc kịch liệt trôi qua, Hạ Diệu thấy bản thân mình vẫn còn đặt cái mông lên mặt Viên Tung. Trong nháy mắt mang tai ửng đỏ, còn chưa kịp né, đã bị Viên Tung hung hăng đặt lên đùi.

Viên Tung dùng ngón tay quét một bãi dịch trắng đục lúc nãy, cạy cặp mông của Hạ Diệu ra trực tiếp tiến vào.

“A a... Đau...” Hạ Diệu vùng cổ lên, rên rỉ kêu.

Viên Tung sớm bị Hạ Diệu kích thích mà nổ tung thú tính man rợ, cầm hai cánh tay Hạ Diệu bắt chéo sau lưng, chân co lại nâng hông của Hạ Diệu lên, đem mông căng ra tạo thành hai đường vòng cung tròn trịa.

Ngón tay của Viên Tung bị siết chặt trong người Hạ Diệu vô đạo vô lý mà đẩy ra đưa vào, từ chậm đến nhanh, từ cạn tới sâu, từ nhẹ nhàng đến nặng nề, rồi đến cuối cùng là chuyển động bá đạo khắc nghiệt.

Hạ Diệu chỉ vừa mới buông lỏng, thần kinh không kịp giảm xóc lại bị kích thích đến cực điểm, Viên Tung cứ như vậy mà một mình dùng ngón tay to khỏe cho nó tập “hít đất - chống đẩy” ở hậu môn Hạ Diệu, đối với Hạ Diệu bị nghiền ép ở chỗ yếu ớt như vậy chẳng khác nào là việc làm “tàn ác vô nhân đạo”, hơn nữa so với máy rung, bị ngón tay trực tiếp dày vò như thế càng khiến cậu ta xấu hổ không thể chịu được, cực khoái đối với cậu ta mà nói thì đúng là một loại hưởng thụ cũng là một loại cực hình.

“A a a...” Hạ Diệu liên tục giãy dụa, khóc nức nở, đem tiếng cầu xin trong miệng meo meo thành âm thanh lẳng lơ phong tình “Đừng...đừng mà..... sâu quá.....chọc thủng mất...”

Ngón tay Viên Tung bị Hạ Diệu gắt gao “hấp thụ”, liên tiếp tự kích phá vào “điểm cực hạn”

“Không được a a a... kích thích đã quá... sướng chết mất...”

Hạ Diệu gương mặt méo mó, mồ hôi trán chảy cuồn cuộn, cái mông đặt trên đùi Viên Tung liên tục giãy dụa, nghênh đón ngón tay của Viên Tung đang tàn sát bừa bãi.

Con người của Viên Tung máu huyết như phun lên đến tận trời, động tác thô bạo nhưng bao trùm trong đó là dày đặc ý nghĩ - yêu thương nồng nàn, khiến cho Hạ Diệu trực tiếp nhào tới cắn gặm đầu vú của hẳn ta, sau đó lại bắt đầu một trận kích thích hung ác nữa.

“Muốn...muốn bắn... Aaaa...”

Hạ Diệu co giật kêu khóc, khoe mắt hơi nước tràn ngập, cái mông run run ở trên đùi Viên Tung bắn ra, mồ hôi nhầy nhụa.

Viên Tung đã đạt tới ngưỡng điên loạn, đem Hạ Diệu chôn vào góc tường, tách hai chân cậu ta ra, cự vật rắn chắc nóng hổi như cái bàn là đặt ngay cửa mật đạo, hung hãn xâm nhập vào bên trong. Hạ Diệu điên cuồng giãy dụa gặm rú, gặm cắn bả vai của Viên Tung rồi đến cổ, rồi đến hai gò má, Viên Tung âm thanh vừa hùng hồn, vừa nặng nề theo khoang ngực bên trong thốt ra ngoài.

“Tôi muốn thao cậu, con mẹ nó tôi muốn thao cậu.”

Lòng Hạ Diệu như dây đàn đã đứt, chỉ còn lại cảm giác đau buốt theo từng động tác. Hắn không thể làm gì khác hơn vùi đầu hạ xuống nuốt vào trong, cam tâm tình nguyện làm chuyện mà bất kì thằng đàn ông nào làm cũng cảm thấy khuất nhục.

Viên Tung gầm nhẹ một tiếng, hai cái tay siết đầu Hạ Diệu, đưa cự vật thọc vào miệng cậu ta, chọt một trận đẩy đưa ra vào, kích thích Hạ Diệu ô ô kêu la. Lại đem cự vật rút ra, tiếp tục cạy mông Hạ Diệu, dùng “hổ tiên” (‘bạo côn’, ý chỉ dương vật tàn bạo) đâm sừng đỏ miệng hậu môn của cậu ta.

Hạ Diệu sắc mặt bạo hồng, biểu tình ngưng ngừng kích thích Viên Tung liên tiếp thô tục.

“...thằng nhóc được rửa, cái mông bị quất như vậy sướng lắm đúng không?”

Hạ Diệu dùng sức, ôm lấy cổ Viên Tung phóng lời dâm đang lảng lơ

“A a... sướng...”

Vừa bắn ra một phát, Viên Tung xem chút nữa là đem cả người của Hạ Diệu vò nát.

(Hết chương)

101. Chương 101 - Bắt Được “gian Dâm”

CHƯƠNG 101: BẮT ĐƯỢC “GIAN DÂM”

Dịch bản thảo: Pinoneverdie

Chỉnh sửa: Leo

Hạ Diệu ghé vào Viên Tung ngực thở hổn hển, đôi mắt hí nhỏ bé tuyệt đẹp hướng về phía cửa sổ, sâu kín nói: “Trời đã tối rồi.”

Viên Tung dùng hai tay luồn vào dưới nách Hạ Diệu, chọt đưa cậu ta hướng về phía trước mặt mình, chóp mũi chạm vào chóp mũi. Con người đen nháy như phát hỏa, yên lặng nhìn chăm chú vào Hạ Diệu, bên trong có căm giận, có lo lắng, có yêu thương, còn làm cho người khác cảm giác hít thở không thông. Một phát thuốc nổ bùng lên, “súng ống” ở thân dưới căn bản là không muốn gục xuống, trực tiếp nghênh đón thêm một cơn sóng cuồng nhiệt.

Hạ Diệu có chút khơi mào khoe môi, đùa nghịch, ở trên môi Viên Tung “chọc” một cái.

Mỗi lần Viên Tung muốn “thống hạ sát thủ” (gây ra đau đớn tột cùng), Hạ Diệu lại sẽ cùng chiêu đùa giỡn, ngoan hiền, tốt đẹp làm cho người khác mê muội. Giống như chỉ cần làm cậu ta tổn thương một chút, chính là tự đâm vào mình hai nhát dao. Cái loại tư vị này, đích thực là toàn tâm hạnh phúc và cũng là giống như bị hàng ngàn con kiến đục khoét ngứa ngáy đến tận những lớp trùng điệp trong xương tủy, một loại tiêu hồn đầy đọa.

Kỳ thực Viên Tung hiểu rất rõ, hiện tại không có dầu bôi trơn, không có chuẩn bị tâm lý, việc này căn bản không làm được. Nhưng chỉ muốn có được một lần làm cậu ta “tê tâm liệt phế”, hận không thể một lần được làm kẻ vũ phu súc sinh, làm một trận “oanh oanh liệt liệt” giết chóc. Chỉ khi nào Hạ Diệu cho hắn một chút xú hảo tâm, hắn khẳng định đầu tiên làm chính là tự bóp nghẹn chính mình.

Luyến tiếc, thực sự luyến tiếc.

Hạ Diệu cắn vào lỗ tai Viên Tung, giống như một con chuột nhỏ gặm vào dải tai của hắn, rồi ghé vào tai hắn cười haha.

Viên Tung liếc mắt nhìn Hạ Diệu, nói: “Tôi muốn ‘làm thịt’ cậu.”

Hạ Diệu vô tình đem đầu lưỡi trượt đến ngực Viên Tung, ở trên cơ ngực rắn chắc đầy đặn mà mưu đồ ác tâm cắn gặm, ánh mắt tà tính chiếu vào Viên Tung, ánh mắt kia rõ ràng đang nói: anh làm thật hả! Anh làm thật hả!

Ngoại trừ “thiếu thao” ra, Viên Tung vẫn còn thấy được từ trong ánh mắt của Hạ Diệu tràn đầy tín nhiệm.

Ở trong lòng Hạ Diệu, Viên Tung căn bản không có khả năng ép buộc cậu ta làm cái gì, có lẽ là vì Viên Tung đối với cậu ta chính là lúc nào cũng dung túng, nuông chiều, sủng ái vô điều kiện. Ở bên Viên Tung cậu ta có thể càn rỡ mà hân hoan vui sướng, có thể tự do mà giở những trò xỏ lá, vì hắn ta mà không cần lời giải thích nào, thiên lý xa xôi nghìn dặm đi tới đây để phóng thích ra những nỗi lòng khát khao mong nhớ. Viên Tung kiêu ngạo, đối với Hạ Diệu tự bản thân mình lại rất tình cảm, nhưng cũng ở trong lòng yên lặng nói ra một tiếng “Phải quất thôi”

Tay của Hạ Diệu lén đưa xuống dưới, đặt vào bờ mông rắn chắc của Viên Tung bóp một cái, sau đó nửa đùa nửa thật nói: “Tôi cũng muốn thao anh.”

Viên Tung nghĩ: mình nên tức giận không, có nên nổi bão lên không, có nên không?

Hạ Diệu còn nói: ” ‘Thằng em’ của tôi bé hơn của anh, cái mông của anh so với của tôi lại cũng to lớn, anh để tôi ‘làm’ anh, biết đâu như vậy lại rất hài hòa, anh có muốn suy nghĩ một chút không chứ hả ?”

Viên Tung tạm không nổi bão, hỏi trước: “Cậu vì sao lại muốn ‘làm’ tôi?”

Hạ Diệu nói: “Vậy anh vì sao muốn ‘làm’ tôi?”

“Bởi vì tôi thích cậu.”

Hạ Diệu bị ép buộc đến không phản ứng được.

Viên Tung hỏi ngược: “Vậy còn cậu là bởi vì sao? Hả?”

Hạ Diệu cố không tỏ vẻ vui sướng khi nghe câu nói đó của Viên Tung.

Ngọn hỏa diễm trong quần Viên Tung lại được đánh về tươi cười của Hạ Diệu châm đốt, tay siết chặt vòng eo của Hạ Diệu, cự vật đặt sâu vào trong kẽ mông cậu ta, chuyển động bạo tàn tăng lên gấp bội. Nhiều lần đã chạm vào điểm G cực khoái, nhưng Hạ Diệu lại đôi lúc kêu khóc cầu xin buông tha khỏi cái vật đang trượt ra chui vào trong cơ thể mình... Một lần nữa cảm giác sung sướng tiêu hồn cùng sự đau đớn bất mãn lại mâu thuẫn giằng co, Viên Tung đem Hạ Diệu gắt gao trời lại, chỉ có nhịp tim đập quyết liệt hỗ trợ lẫn nhau mới có thể cắt đứt được ý niệm hưng tàn trong đầu.

Vừa bùng phát một trận sướng khoái nhẽ nhại, hai người liền ôm quần lấy nhau run rẩy co giật, say sưa thưởng thức vẻ mặt mê đắm tiêu hồn đang dâng trào của nhau một cách lỗ mãng. Không chỉ không mệt mỏi, mà còn tiếp tục khơi dậy lên thêm một trận vật lộn quần siết lấy nhau.

Xa nhau hơn mười mấy ngày nỗi nhớ và sự dày vò cuối cùng cũng được phát tiết ra, hai người đều mất khống chế, hoàn toàn không biết cái gì gọi là mệt mỏi, cái gì gọi là “biết chừng biết mực”. Mồ hôi trên cơ thể đã thấm ướt tẩm chăn mền, vừa mới giặt sạch lại bị đù các loại vết ố dính bẩn, ở nơi này mà tỏa ra hương vị đàn ông vừa thô tục vừa hoang dã.

Viên Tung một bên điên cuồng hôn gò má của Hạ Diệu, một bên hỏi: “Có đói bụng không?”

Hạ Diệu lê la dùng tay siết dương vật của cả hai lại, hơi thở dồn dập liên tục nói: “Không đói bụng, không đói bụng, muốn ‘làm’ cùng anh.”

Tôi thao... Viên Tung một tay đem Hạ Diệu lật lên giường, tay đặt lên mông cậu ta quất một cái, găm to một tiếng.

“Cậu tại sao lại buông thả như vậy chứ?”

Hạ Diệu giương cổ, thống khổ kêu lên một tiếng rên rỉ, nhưng một giây sau liền dùng thân người cuốn lấy hông của Viên Tung, mặc cho hắn hung hăng dày vò thân xác của bản thân. Gương mặt anh tuần, khiêu gợi một lần nữa lại biểu cảm đủ loại vận vẹo méo mó, sung sướng đến mức bộc phát đủ loại từ ngữ khó nghe, “dâm ngôn đàng ngữ” (từ ngữ tục tiểu dâm đàng), làm đủ thứ động tác thô bỉ khó coi. Hai người quần lấy

nhau triền miên từ lúc hừng đông tới khi nhà nhà người người đã lên đèn, rồi tiếp tục cho đến lúc đèn đóm đều đã lụi tàn.

Lần qua lần lại đến đến sau cùng, Hạ Diệu đã bắn không ra cái gì, cứ như cũ mà vắn vẹo, chà xát, ôm quần lấy Viên Tung. Thân thể hòa quyện vào nhau đập tan mọi quy luật, các giác quan rơi vào trạng thái phần khích cực độ. Viên Tung chỉ cần đụng vào bất kỳ bộ vị nào của Hạ Diệu, cậu ta liền một trận run rẩy co quắp, kích động đến không thể tự ức chế.

Đến sau cùng, Viên Tung đưa nắm tay tới bộ phận nhạy cảm đang sưng đỏ của Hạ Diệu, thô bạo một phen bao bọc lấy. Hạ Diệu gần như phát điên, giãy dụa cầu xin tha thứ, khóe mắt hơi nước dầy đặc, rốt cục phát ra một tiếng hét lớn.

“Viên Tung, tôi muốn anh.”

Viên Tung dùng một cánh tay đem Hạ Diệu ôm vào trong lồng ngực, trái tim trong một khắc ấy như hạnh phúc đến rỉ máu.

Giữa trưa ngày hôm sau, Viên Như phong trần mệt mỏi về đến nhà, cứ tưởng rằng sẽ được ăn một bữa cơm nóng hổi, kết quả, ngay cả nhà vệ sinh cũng không có lấy một chút gì gọi là hơi ấm con người. Oán khí tràn đầy đi tới phòng của Viên Tung, cửa phòng vẫn còn khóa.

Con mẹ tôi, chắc là không ngủ thẳng cẳng tới giờ này luôn chứ?

Vừa muốn gõ cửa, Viên Như đột nhiên loáng thoáng nghe được bên trong có tiếng nói chuyện.

“Được rồi, được rồi, tên nhóc ngang bướng.....”

“Lại cương lên rồi làm sao bây giờ?”

“Cậu là chê cái móng chưa đủ sưng đúng không? Hả?”

“...”

Viên Như dán tai lên cửa nghe xong một hồi, buồn bực: là cùng ai nói chuyện nhỉ?

Đã trễ thế này không ra khỏi giường, mà ngồi lẩm bẩm sao?

Quý mới tin!

Viên Như đầy đầu đều là hai chữ....“gian dâm”, trong lòng còn có mấy phần vui vẻ, anh à anh quả nhiên không nhịn được, anh quả nhiên làm ra loại chuyện này! Đợi em bắt được quả tang liền chụp cho anh hai tấm hình, gửi về cho tên nam thần kia, cậu ta lúc đó còn không vứt bỏ anh!?!

Viên Như quay lại phòng của mình rất lâu, rốt cục lục tìm được một chuỗi chìa khóa, xem ra không khác biệt với ổ khóa phòng của mình lắm. Nhẹ nhàng đút vào ổ, cửa khóa đã được mở, Viên Như nhanh như tia chớp đẩy cửa xông vào.

“Tách” một tiếng.

Từ trong ổ chần lộ ra “dâm cảnh” toàn bộ thu vào trong điện thoại của Viên Như.

Trong hình Hạ Diệu nằm ngửa, cánh tay khư khư ôm quần Viên Tung, Viên Tung ghé vào trên người của hắn, mặt dán tại Hạ Diệu hốc cổ của Hạ Diệu. Hạ Diệu giương cổ lên trên, nửa khuôn mặt viết lên mấy chữ “phóng đảng”, “bất tự chủ”. Đến vén chăn ra một chút, hai người ngực dán chặt vào nhau, cơ ngực khêu gợi như ẩn như hiện.

Viên Như kinh ngạc buông điện thoại xuống, thấy cảnh tượng trước mắt bỗng trở nên ngây dại.

Lúc này hai người nam nhân đã đem đầu hướng về cô ta, Viên Tung vẫn biểu tình trầm ổn lạnh lùng, mà Hạ Diệu vẫn giữ nguyên tư thế quỳn rũ mê hoặc như lúc bị chụp ảnh. Trong ấn tượng của Viên Như trước đây về cậu ta đều đã trở lên lạnh khốc.

Nghe thấy được một chuyện, nhưng trước mắt lại là một chuyện khác.

Trong lòng Viên Như như bị một con ngựa phi nhanh mà dẫm đạp, vì sao lại là hắn? Vì sao lại là nam thân của mình? ! ! ! Hơn nữa thứ làm Viên Như không chịu nổi là cô ta vừa bắt được cảnh Hạ Diệu thần thái tiêu hồn như vậy, bản thân lại kích động muốn chảy cả máu mũi.

Dáng người ướt át bóng bẩy luôn xuất hiện trong giấc mộng dâm tà của cô ta , đang nằm chung giường với anh trai của mình..rõ như ban ngày.

Viên Như bản thân nào đang tranh đấu dữ dội, hai người bọn họ lại không nhanh không chậm đứng dậy mặc quần áo.

Hạ Diệu lúc bước xuống đất, cảm giác dưới móng không phải là hai cái đùi, mà hai cây kẹo hồ lô ngào đường (ý nói hai cái đùi đã bị sưng đỏ lên như kẹo hồ lô hết sau “trận chiến kinh hoàng” ấy). Bước đi tựa như bước chậm trong đám mây, cảm giác đau rất xuyên thấu.

Viên Như vẫn còn lồi cậu ta lại hỏi một cái: “Anh đến đây lúc nào? Tôi thế nào không biết ?”

Hạ Diệu dùng sức tránh qua một bên, cố tự đi tới phòng rửa mặt, dựa vào trên tường chậm rãi đánh răng.

Hám trai vẫn là hám trai, mặc dù lòng tràn đầy đồ kị, nhưng lúc cần hám trai thì vẫn cứ hám trai.

Viên Như thấy Hạ Diệu cả thân người mệt mỏi đang đứng tựa vào tường, ánh mắt chớp chớp hướng ra ngoài cửa sổ, tiêu cự của con mắt trông rất ẻo lả. Rõ ràng đang chọc cô ta muốn phát tiết, nhưng vẫn còn giả vờ một bộ tiểu tình “tôi không lạ gì anh”.

Kỳ thực Hạ Diệu suy nhược quá độ đến đứng không thẳng.

“Hắc, anh thực sự để ý anh ấy?”

Hạ Diệu...”

“Tôi đang nói với anh, anh thế nào không phản ứng với tôi?”

Hạ Diệu...”

“Tôi cho anh biết, tôi đã chụp được cảnh hai người cùng giường cùng chiếu, cẩn thận tôi cho anh phơi bày ra ánh sáng”

“ ... ”

Hạ Diệu rửa mặt hoàn tất, đi tới trước mặt Viên Như , dùng ngón tay ướt nhẹ nhàng gạt lên mặt của Viên Như một cái

Gì cũng không nói, bỏ đi.

Viên Như cắn răng nghiêng lợi, trước đây mà như thế này, bị nam thân đùa giỡn chọc tức như thế, lòng đã phát điên lên rồi. Còn bây giờ gương mặt như con kì đà cắn mũi, quả thực khóc không ra nước mắt!

Người nên tìm cũng đã tìm được, chuyện nên làm cũng đã làm xong, lúc này Hạ Diệu mới cảm thấy nhẹ lòng, thứ thái, cầm điện thoại gọi về cho mẹ.

Quả nhiên điện thoại vừa kết nối thì mẹ Hạ sảng giọng tra hỏi.

“Con đã chạy đi đâu?”

Hạ Diệu nói: “Con ở Hắc Long Giang với một người bạn .”

“Con chạy đến đó làm gì?”

Hạ Diệu nói: “Không có gì cả, được nghỉ phép nên đi du ngoạn.”

“Nhân gia mùa đông đều khứ tam á nghỉ phép, anh vắng Hắc Long Giang bào?”

Hạ Diệu chân chờ chỉ chốc lát, cười hiền nói: “Mẹ à, chờ con trở lại sẽ cùng mẹ nói chuyện này, con ở bên này có chút chuyện muốn làm. Được rồi, con cúp máy trước.”

“Trở về ta sẽ lại tính sổ với con!”

102. Chương 102 - Tiểu Tổ Tông Âm Áp

CHƯƠNG 102: TIỂU TỔ TÔNG ÂM ÁP

Trans+Edit: Pinoneverdie+Leo

Viên Tung làm cho Hạ Diệu một bàn cơm trưa phong phú, lòng heo dồn thịt kiểu Đông Bắc, cá chép chiên xù, thịt giò kho tàu, hương vị xông vào mũi là cơm ngũ thường, sủi cảo Đông Bắc mỏng da dày nhân...

Trên một cái bàn vuông đặt gần lò sưởi, ba người xếp bằng ngồi xuống xung quanh cái bàn.

Hạ Diệu ngồi gần cái lò sưởi nhất, nhìn vào bát lớn, mâm lớn, ăn món ăn Đông Bắc “địa địa đạo đạo” (cầm đầu mà ăn), ước mơ, nguyện vọng nhiều ngày qua rốt cục đã được thực hiện.

Hiện tại nhớ tới việc bản thân đắm đầu vào mùa gió Bắc lạnh buốt, mạo hiểm băng đường, lặn lội ngàn dặm xa trong thời tiết đại hàn, cảm giác vượt qua được chính là rất đáng giá !

“Huhm, ăn ngon quá.”

“Hết sức thơm ngon.”

“Mùi vị chính cống vùng Đông Bắc!”

Hạ Diệu cứ đung tới mỹ thực, tuyệt đối sẽ vứt bỏ hình tượng lạnh lùng cao ngạo, lộ ra vẻ mặt thường dân không học thức, đáng vẻ ngây thơ vui cười.

Viên Như lại bắt đầu hám trai, cô ta không nghĩ ra được lý do nào khác khiến nam thân trong lòng lại tự phá vỡ hình tượng của hấn mà biểu lộ ra bản chất đàn ông thô thiển, nhưng Hạ Diệu dù có phá vỡ hình tượng thế nào đi nữa, đều chỉ làm cô ta càng thêm hối hận vì trước đây chọn anh ruột của mình làm mai mối.

Nhờ mai mối xong, bây giờ không chỉ “hoành đao đoạt ái” (dùng đao cướp tình), mà còn bảo vệ “bà xã” bằng cả tính mạng. Viên Như hai mắt nhìn Hạ Diệu không ngừng, từ phía bên kia một âm thanh trầm nặng vọng tới cảnh báo.

“Em sao không ăn cơm, nhìn cậu ta lâu như vậy làm gì?”

Viên Như liếc mắt, tức giận dùng chiếc đũa đâm vào nồi thịt trước mặt.

Hạ Diệu ném một viên thịt, không ngừng gật đầu.

“Cái này ăn ngon, ăn ngon thật.”

Nói xong gấp lên một viên thịt, liếc mắt nhìn Viên Tung cố tình ám chỉ. Viên Tung kết hợp quá ăn ý, nhanh chóng há miệng, viên thịt đang kẹp giữa đôi đũa của Hạ Diệu vô cùng chính xác mà bay thẳng vào miệng của Viên Tung.

Viên đại mỹ nhân nhìn thấy lòng ngứa ngáy khó chịu, nói: “Tôi cũng muốn ăn một viên.”

“Cô có thể dùng miệng chụp được viên thịt không?” Hạ Diệu nói, “Có thể chụp được thì tôi sẽ gấp.”

Viên Như lòng tin tràn đầy há to mồm.

Hạ Diệu dùng đũa ném viên thịt bay qua, Viên Như nhanh chóng ngã qua trái, lật qua phải, viên thịt chuẩn xác, không hề lầm lẫn.....đập thẳng vào mặt của cô ta.

Viên Như tức giận đến mức gào khóc kêu to.

Viên Tung khoe miệng lộ ra một nụ cười không dễ phát hiện. Hạ Diệu gấp thêm một miếng thịt xông khói nếm nếm, cảm giác mùi vị có chút quen thuộc, hỏi Viên Tung: “Cái này có phải là loại thịt giống như hộp thịt anh làm cho tôi lúc trước?”

Viên Tung gật đầu, vẫn đang ăn.

Viên Như vừa nghe lời này vội vàng gấp một miếng nếm thử, cô ta bình thường không thể nào mà thích ăn thịt xông khói, nhưng cảm giác vị của món thịt xông khói này đặc biệt ngon. Không giống nhà mình tự làm, thịt thường hay bị khô ráp, cũng không giống như mua từ siêu thị thịt có nhiều phụ gia, mà chính là thơm ngon kiểu chính cống, dù sao đi nữa thì ăn đặc biệt rất ngon.

Vì vậy trường trường trợn mắt, vừa ghen cơm mà bắt đầu.

“Anh à, vì sao em chưa từng thấy qua món thịt xông khói này? Anh chắc chắn là tự đem ăn một mình!”

Viên Tung nói: “Chính anh cũng chưa ăn qua, thịt có được đã dành một phần để viếng cha mẹ.”

“Cái gì? Thịt ngon như vậy anh đem đi viếng mồ? Bây giờ chắc chắn là đã bị người khác trộm đi!”

Lúc phụ mẫu qua đời, Viên Như còn chưa lớn, tình cảm đối với cha mẹ, tuyệt nhiên không sâu đậm bằng Viên Tung.

Viên Tung không nói gì, vẫn tiếp tục ăn.

Hạ Diệu vừa mới gấp vào trong chén của Viên Tung hai miếng thịt xông khói, điện thoại di động liền vang lên, vừa nhìn thì hiển thị tên của Tuyên Đại Vũ, nhanh chóng đứng dậy đi ra ngoài.

“Cậu nha chết ở đâu rồi?”

Hạ Diệu vừa nhai cơm, vừa nói: “Ở Đông Bắc.”

“Trời thì đang rét cực độ, tới Đông Bắc làm gì? Ồi chao, cậu nói xem, không phải là đã nhìn trúng cô nào ở Đông Bắc rồi chứ?”

“Không có chuyện đó.”

“...”

Khoảng chừng năm sáu phút sau, Hạ Diệu còn chưa trở lại, sắc mặt Viên Tung có chút khó coi.

“Em ra ngoài đó gọi hần vào đây.” trầm giọng hướng về Viên Như nói.

Viên Như hỏi lại: “Anh sao không tự đi mà gọi?”

“Tôi bảo em đi thì em phải đi!” Viên Tung nghiêm mặt, “Em mau nói với hần, nếu không dùng bữa nữa thì sau này sẽ không có để mà ăn.”

Viên Như không thể làm gì khác hơn là buồn bực nhưng không thể lên tiếng, mở giày ra mang vào.

Đi tới bên ngoài, hướng vào người đang đứng dưới gốc cây hô một tiếng.

“Hạ Diệu, nếu không dùng bữa nữa sau này sẽ không có để mà ăn nữa đâu.”

Tuyên Đại Vũ bên kia nghe được động tĩnh lập tức hỏi: “Có phải là cô ấy đang gọi cậu không đấy?”

“Tôi không thèm nghe cậu nói nữa, tôi phải đi ăn cơm trước.”

Hạ Diệu tranh thủ từng giây, nhanh như gió mà xông trở lại vào trong nhà.

Ăn cơm xong, Hạ Diệu đột nhiên hỏi Viên Tung: “Tôi có cần đến viếng cô chú một chút không? Tốt xấu gì cũng đã tới đây một chuyến, cũng phải tặng vài bó hoa, bái lạy hoặc vân vân những thứ khác?” Viên Tung ở trên đầu Hạ Diệu vỗ một cái, nói: “Lại còn kêu cô với chú sao?”

“Chẳng lẽ còn gọi ba ơ, mẹ ơ?”

Viên Tung bỗng nhiên thấy buồn cười, “Ba mẹ tôi so với ba mẹ cậu tuổi lớn hơn, cậu phải gọi là bác trai bác gái.”

Được rồi... Hạ Diệu nhanh chóng đem gương mặt xoay qua chỗ khác.

Viên Tung dùng ánh mắt ấm áp yên lặng mà nhìn Hạ Diệu một lúc, đột nhiên mở miệng hỏi: “Tôi đem thịt xông khói viếng mồ mã, cậu có giận không?”

“Cái này có cái gì đáng giận?” Hạ Diệu luyên thuyên nói, “Cũng không phải cho người khác, đó là anh cho ba mẹ ruột. Nếu là để cho người khác cầm đi, đó cũng là do ba mẹ anh ăn xong còn thừa lại.”

Hạ Diệu một phen nói như đúng rồi, Viên Tung trong lồng ngực lại nóng hổi.

Trong thôn không có bán hoa tươi, Hạ Diệu liền nghĩ ra đi mua hai bình rượu, một hộp bánh ngọt đi viếng mộ phần cha mẹ của Viên Tung.

So với nghĩa trang dành cho người thân của gia đình Hạ Diệu, thì phần mộ của cha mẹ Viên Tung thì có vẻ hoang vắng, tiêu điều. Ngay đầu thôn mồ mã hỗn loạn khắp nơi, trong thôn ai qua đời đều đem chôn chỗ này.

“Sao anh không đem phần mộ của ba mẹ anh đến Bắc Kinh?” Hạ Diệu nhin không được hỏi.

Viên Tung nói: “Chúng tôi về chuyện này có một tập quán, gốc rễ của cậu cắm ở đâu thì linh hồn của cậu phải rơi về chỗ đó, như vậy sau này mới có thể thoải mái, chết mới thanh thản.” Hạ Diệu có thể lý giải, có một chút giống với những người già đang sinh sống ở địa phương của mình mấy chục năm, trước khi qua đời vẫn mong muốn được chôn ở quê nhà.

Viên Tung còn nói: “Khi còn sống không được hưởng phúc, qua đời vẫn còn như thế mà uất ức. Cha mẹ của tôi câu chữ vụng về, học thức không nhiều nên sau này luôn hy vọng vào đứa con trai là tôi, đến lúc chờ tôi báo hiếu, bọn họ đã đi rồi.”

“Điều này cũng không có thể trách anh!” Hạ Diệu an ủi Viên Tung, “Do ba mẹ anh tuổi đã cao, không thể cứ cường tráng mà sống chung với anh mãi.”

“Ba tôi lúc lâm chung tôi còn rất trẻ, 25 tuổi, ở bộ đội, một lần cuối cùng gặp ông cũng không có.”

Hạ Diệu trong lúc bất chợt nói cái gì đều cũng không nói ra được.

Viên Tung còn nói: “Đứa con trai như tôi có đáng để nuôi nấng?”

Một chén rượu mạnh rưới vào yết hầu, mí mắt của Viên Tung đỏ rực.

Hạ Diệu bỗng dừng mọi thấy mọi thứ có vẻ trầm trọng, hần đoạt lấy chén rượu thứ hai trong tay Viên Tung, ngửa cổ uống vào. Sau đó đặt móng lên mặt tuyết, ngồi bên cạnh Viên Tung. Dùng sức kéo lấy cổ áo Viên Tung, đưa hần ôm vào lồng ngực, lần đầu tiên không có một động thái chống cự, lần thứ hai thì đầu của Viên Tung chột đập vào vai của Hạ Diệu.

Hạ Diệu đặt tay vòng qua sau lưng Viên Tung vỗ một cái, lần đầu tiên dùng giọng điệu trưởng thành cùng hần nói chuyện.

“Anh thay ba mẹ nuôi nấng một đứa em gái, cũng đủ tận hiếu rồi.”

Hơn nữa, đứa em gái này lại còn không biết cầu tiến, cả ngày khắp nơi lêu lổng, luôn luôn tìm kiếm nam nhân... Thật muốn cho bác trai bác gái, đã khuất bao nhiêu năm vẫn còn thấy đau khổ. Sau đó, Viên Tung lại cùng Hạ Diệu nói rất nhiều chuyện trong nhà, hần đối cha mẹ báo hiếu không trọn, hần ẩn sâu nhiều năm hổ thẹn. Hạ Diệu hiện tại đã biết rõ vì sao Viên Tung phải về quê lâu như vậy, kỳ thực hần vẫn là muốn báo đáp phụ mẫu, muốn tận hưởng cảm giác ấm áp gia đình. Dù cho có dẫm lên một bãi tuyết trong sân nhà, chỉ cần người đó là Viên Tung, đều có thể khiến vong linh phụ mẫu hần không còn thấy cô độc.

Viên Tung ở cái trán của Hạ Diệu an ủi một cái, hơi lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

“Vốn dĩ nên mang cậu đến đây vui vẻ một chút, kết quả cho cậu cùng tôi buồn bực cả ngày.”

Hạ Diệu xoay người một góc lớn, “Không sao cả, tôi lại thích nhìn thấy anh phiền muộn, anh phiền muộn một chút, tôi đặc biệt sẽ trở thành tổ tông của anh mà an ủi.”

Được lắm... Viên Tung gật đầu, cậu là tiểu tổ tông ấm áp của lòng tôi.

Ăn cay nuốt đắng đã nhiều, chịu đựng đủ mọi phong ba bão tố, từng trải nhiều loại mỹ nữ lăng lợ, đánh thắng biết bao nhiêu mãnh nam lực lưỡng! Nhưng bây giờ ‘Anh đang là một Viên Tung hoàn toàn khác, đang mang chuyện cạnh tranh cả cuộc đời “móc tim móc phổi” ra kể với tôi, Viên Tung anh là của tôi’.

Đảo mắt một cái đã đến mười lăm tháng Giêng.

Tuyên Đại Vũ mấy ngày sau đó cảm thấy nhàm chán , chính thức đi vào trạng thái muốn phát điên. Hạ Diệu đã chùng mấy ngày không liên lạc, mắt thấy được cảnh vạn người đang sum họp đoàn viên vào ngày rằm, Tuyên Đại Vũ quyết định cấp tốc “độn thổ” mà trối Hạ Diệu lại đem hân trở về.

Thăm dò được địa chỉ, sắp xếp xong đồ đạc, Tuyên Đại Vũ chuẩn bị thẳng đến sân bay.

Kết quả chân trước vừa bước ra, người nào đó đã chân sau bước vào.

“Ê, ê, ê, đi đâu?” Tuyên Đại Vũ nín lại người đang ngang nhiên xông vào cửa.

Vương Trì Thủy nói: “Vào nhà!”

“Cậu không thấy tôi đang chuẩn bị đi sao?”

“Anh đi phần của anh.” Vương Trì Thủy nói, “Tôi một mình đợi cũng không có việc gì, khỏi lo cho tôi.”

“Ai lo cho người?” Tuyên Đại Vũ chán nản, “Người là ai? Đây là nhà của người sao? Người muốn tới thì tới, muốn đi thì đi!”

Vương Trì Thủy tỏ vẻ đương nhiên , “Tôi tới là để cùng anh ăn cơm Tết .”

“Ăn cái gì mà cơm Tết?” Tuyên Đại Vũ hỏi.

Vương Trì Thủy lấy từ trong túi ra một gói bánh nguyên tiêu (bánh trôi nước) quơ quơ, nói: “Tết nguyên tiêu đó! Anh không phải ngay cả hôm nay là mười lăm tháng Giêng cũng không nhớ chứ?”

“Tôi không quên hôm nay là ngày gì, dù vậy tôi cũng không muốn cùng cậu trải qua ngày hôm nay.”

Vương Trì Thủy liếm môi một cái, nói: “Ban đầu, năm sáu ngày trước, anh không phải nói muốn cùng tôi ăn cơm Tết cùng nhau sao?”

“Tôi nói ngày đó muốn ăn cơm cùng nhau, cũng không bảo hôm nay lại tiếp tục!”

“Ngày đó đều được, ngày hôm nay vì sao không được?”

“Ngày đó ăn cơm với nhau rồi, ngày hôm nay vì sao lại muốn ăn nữa?”

“Bởi vì ngày hôm đó đã trôi qua rồi a!”

“ ... ”

103. Chương 103 - Cực Kỳ Đại Phát

CHƯƠNG 103: CỰC KỲ ĐẠI PHÁT

Trans+Edit: Pinoneverdie

Tuyên Đại Vũ bị Vương Trì Thủy làm cho hồ đồ, lúc này táo bạo một tiếng rống.

“Cút đi, yêu ai tìm ai thì biến nhanh đi! Ông nội đây không có rảnh rồi với người.”

Vương Trì Thủy đột nhiên lộ ra biểu tình rất bi thương , “Có người như anh sao? Tôi đây ngay cả biểu diễn ở hội chợ đều đã xin nghỉ không làm nữa, ngày hôm nay phí đi xe tới đây đắt gấp hai lần bình thường, để cùng anh bên nhau tôi tổn thất bao nhiêu chứ hả!!”

Tuyên Đại Vũ sắc mặt thay đổi, tức giận hỏi lại: “Tôi buộc cậu xin nghỉ sao?”

“Không phải...” tay của Vương Trì Thủy trong túi quần vội vã run lên, “Anh xem tôi đây bánh nguyên tiêu (bánh trôi nước) đều đã mua, không ăn thật là đáng tiếc a! Ngày lễ lớn mà chạy lung tung đi đâu chứ hả? Nào nào nào, đến đây...”

Vương Trì Thủy nói xong liền ôm cánh tay Tuyên Đại Vũ, Tuyên Đại Vũ vùng vẫy nửa ngày không bỏ qua, đến sau cùng cũng bị “thôi thôi táng táng” (xô xô đẩy đẩy) ngã nhào vào trong nhà, trùm mặt ngồi xuống.

“Nấu bánh trôi nước đi! Ăn xong nhanh chóng rời đi!”

Vương Trì Thủy thống khoái phản ứng một tiếng, “Chắc rồi!”

Lảo đảo tiến vào nhà bếp, nhìn vào trong nồi nước, thấy vạch nước tới lúc sôi còn mất một khoảng thời gian, Vương Trì Thủy lại trở về phòng khách.

Tuyên Đại Vũ đang hý hoáy cái điện thoại di động, thử gọi điện thoại, vẫn không có người nghe.

Vương Trì Thủy thuận miệng hỏi: “Anh vừa rồi vội vả muốn đi để làm gì?”

“Tìm người.” Tuyên Đại Vũ hơi lộ ra vẻ phiền toái, nói.

Vương Trì Thủy hỏi: “Tìm cảnh sát Hạ sao?”

Tuyên Đại Vũ thần sắc động lại, hỏi lại: “Làm sao cậu biết?”

Vương Trì Thủy hanh cười một tiếng, “Anh không phải là suốt ngày đi theo sau cái mông của cậu ta sao? Một ngày không thấy mặt đã mong nhớ, hai ngày không thấy mặt liền thấy hoảng, ba ngày không thấy mặt đã phát điên, bốn ngày không thấy mặt như muốn nổ banh đình chùa!”

Tuyên Đại Vũ phát hiện Vương Trì Thủy biết đến quá nhiều, nhin không được nheo mắt lại dò xét hẩn.

“Cậu có phải suốt ngày theo dõi tôi?”

“Tôi còn cần phải tới ngày theo dõi anh sao?” Vương Trì Thủy hanh cười một tiếng, “Chỉ cần thấy cách anh nhìn hẩn bằng ánh mắt kia, người sáng suốt một chút là có thể nhìn ra.”

“Tôi nhìn cậu ta bằng ánh mắt gì chứ?” Tuyên Đại Vũ hỏi.

Vương Trì Thủy nói: “Anh đối với hẩn là tâm tư gì, thì chính là nhìn hẩn bằng ánh mắt đó.”

Tuyên Đại Vũ đốt một điếu thuốc, chậm rãi hút vào, giả vờ một bộ biểu tình nghiêm túc đứng đắn nói: “Đừng dùng ánh mắt và quan điểm của một người đồng tính mà trông thử gì cũng giống như bản thân mình cảm nhận, tôi cùng cậu ta chính là mối quan hệ bằng hữu bình thường.” “Như vậy là hay nhất.” Vương Trì Thủy nói, “Vốn hai người cũng không hợp nhau.”

Phun ra một làn khói trắng mơ hồ, Tuyên Đại Vũ vẻ mặt tỏ vẻ không hài lòng.

“Tại sao không hợp?”

“Anh không thỏa mãn được cậu ta.”

Tuyên Đại Vũ trên mặt mây đen bao phủ.

Vương Trì Thủy nói: “Hẩn mong muốn là một ‘khẩu súng’, anh bắt quá cũng chỉ là một cái ‘ống tiêm’, cũng giống như tôi...loại nhị đẳng tàn phế.”

Tuyên Đại Vũ chợt vung điếu thuốc lên, “Tôi chích bông chết cậu!”

Vương Trì Thủy vội vàng né, “Không phải nói là anh em bình thường sao? Tại sao lại nổi giận vậy chứ?”

“Đem bánh trôi nước của cậu đi luộc đi!”

“Ây da, anh không nhắc tôi cũng đã quên.”

Vương Trì Thủy chạy từng bước vào nhà bếp, một phút đồng hồ sau thò đầu ra, “Chuyện là...tôi đã quên không bật lửa.”

Tuyên Đại Vũ “...”

Nấu xong đem bánh trôi nước bưng lên bàn, hai người ngồi chung một chỗ ăn cùng nhau, Tuyên Đại Vũ đối với món vô bổ này không mấy quan tâm, Vương Trì Thủy lại đặc biệt thích ăn, cái này tiếp đến cái kia, mắt thấy chỉ còn hơn phân nửa chén sẽ lại múc thêm tiếp.

“Ngon như vậy sao?” Tuyên Đại Vũ không thể lý giải, “Ngọt như vậy, ăn nhiều không thấy ngán à?”, “Không hề.” Vương Trì Thủy nói, “Tôi từ nhỏ thì thích ăn bánh trôi, lúc ấy đều là bà nội của tôi tự tay làm, bây giờ những thứ này được ăn lại thấy rất ngon.”

Tuyên Đại Vũ sắc mặt thay đổi, miệng muốn nói cái gì cũng không nói ra được .

Vương Trì Thủy còn nói: “Buổi chiều cùng nhau đi ra ngoài chơi nhé.”

“Không đi.” Gọn gàng, dứt khoát.

Vương Trì Thủy thần sắc tiêu điều, “Vậy được rồi, tự tôi đi hưởng ngoạn.”

“Một mình cũng có thể tự đi chơi?”

“Bản thân tự đi chơi một mình có gì mà không thể? Tôi từ nhỏ đến lớn đều là tự mình du ngoạn. Tôi cũng không tin rằng trên con đường rộng lớn có nhiều người như vậy, tất cả đều là có đôi có cặp, sẽ có người nào đó giống như tôi.”

Cũng đúng... Tuyên Đại Vũ tự chế giễu, tôi không phải là cũng tự mình đi dạo trong hội chợ sao? Ai lại không có lúc một lần làm chuyện điên rồ, tự làm hao tổn thần trí, không ốm mà rên?

“Được, buổi chiều tôi cùng cậu đi chơi.” Tuyên Đại Vũ nhanh chóng thay đổi thái độ, “Rạp chiếu phim, câu lạc bộ, hộp đêm tùy cậu chọn, đua xe, đánh bạc, gái gú cũng mặc cho cậu chọn, tôi tới trả tiền.”

Kết quả, đến sau cùng Vương Trì Thủy vẫn là đem Tuyên Đại Vũ dẫn tới hội chợ.

Rằm tháng Giêng, hội chợ người người tấp nập, nửa bước cũng khó mà đi, Tuyên Đại Vũ bị chen lấn xô đẩy như một đứa nhóc. Nhiều lần đều muốn bỏ đi, kết quả thấy đáng dấp Vương Trì Thủy hăng hái tràn trề...lại nhin.“Tôi thì bực bội, cậu thì cả ngày chôn chân ở đây, còn nói là muốn đi dạo đây đó?”

Vương Trì Thủy nói: “Tôi chính là muốn dạo ở nơi này. Tôi ở trên sân khấu quơ tay múa chân nhiều rồi, nguyện vọng lớn nhất chính là đứng ở dưới này xem náo nhiệt. Tôi cũng muốn vỗ tay khen ngược lại người khác, tôi cũng muốn ồn ào la hét, tôi cũng muốn bị trộm đồ, như vậy sướng khoái hơn!”

Tuyên Đại Vũ trong lòng không có tư vị, ngoài miệng còn không nhân từ.

“Trông nghèo kiệt xác mà còn muốn bị người khác trộm đồ!”

Vương Trì Thủy vô tình cười thỏa mãn, đầu vuốt nhọn lại chen chúc vào bên trong dòng người, Tuyên Đại Vũ đang đứng ở bên ngoài, nhìn Vương Trì Thủy ở bên trong huyết sắc, ca tụng cười to, trông không có một chút tiền đồ mà đi giành giật quà tặng với một đám con nít chung quanh.

Trên đường trở về, Tuyên Đại Vũ ném cho Vương Trì Thủy một hộp quà.

“Cái gì á?” Vương Trì Thủy hỏi.

Tuyên Đại Vũ nói: “Tặng cho cậu.”

Vương Trì Thủy vừa nhìn thì ra là cái bật lửa, bên ngoài mạ vàng, mặt trên vẫn còn nạm đá kim cương, trông đặc biệt phi thường khí phách. Bên trong còn có giấy chứng nhận, phiên bản giới hạn toàn thế giới chỉ có 99 cái.

Tuyên Đại Vũ vốn là muốn đưa cho Hạ Diệu, kết quả Hạ Diệu lại cứ như thế mà trốn đông trốn tây, quà tặng lại nằm trong túi áo lạnh lẽo. Nếu không tặng được, thay vì ném vứt xó ở nơi nào đó, chi bằng để Vương Trì Thủy đem đi bán cũng tốt.

“Ít nhất bốn vạn, đem bán vào lúc này giá cả còn có thể nâng lên không ít.”

Tuyên Đại Vũ hảo tâm nhắc nhở, sợ Vương Trì Thủy lúc đem đi bán không hiểu biết lại bị gạt.

“Anh thế nào lại có nhiều tiền vậy chứ?” Vương Trì Thủy lần thứ hai phát sinh cảm khái, “Nhà của anh rất cuộc làm gì?”

Vương Trì Thủy hỏi mãi như vậy, Tuyên Đại Vũ cũng không có gì hay ho mà giấu diếm, thẳng thắn nói:

“Ồ Ma Cao mở sòng bạc.”

Vương Trì Thủy tròn to mắt, nghe thấy cực kì sửng sốt.

“Vậy anh và cảnh sát Hạ đem ra so sánh, người nào nhiều tiền hơn?”

Tuyên Đại Vũ hanh cười một tiếng, “Nhà bọn họ là thuộc loại quý tộc có công với cách mạng, nhà chúng tôi là nạn nhân của chính trị, nói trắng ra là không thể đem dòng tộc trở mình thoát ra khỏi sự suy đồi của xã hội” căn bản cũng không cùng đẳng cấp, có thể đem so sánh sao?

Vương Trì Thủy rất kinh hãi, “Vậy tại sao cảnh sát Hạ trông có vẻ nghèo như vậy?”

Dáng vẻ của Hạ Diệu vì mấy tờ tiền mà trở mặt lúc Vương Trì Thủy bị nhốt trong nhà giam vẫn còn in sâu trong đầu của hắn.

“Có vài thứ không phải là dùng tiền để cân nhắc, không cần xe hơi sang trọng, chỉ cần nhìn dáng người lúc đạp xe của hắn cũng có thể làm cậu phải cúi đầu khom lưng.”

Vương Trì Thủy khoe miệng giật một cái, “Tôi thà rằng cúi đầu khom lưng làm thằng cháu nhà người ta, cũng muốn lái xe hơi.” “Ừ, cậu cũng chẳng đuổi theo kịp mà lái.”

Hạ Diệu lúc này đã ở đầu đường náo nhiệt, cậu ta và Viên Tung đi xem băng đảng và tượng tuyết, ở đây rậm rạp chẳng chịt đều là người và người, hận không thể mỗi người thở ra một ngụm nhiệt khí, đều có thể đem tảng băng lo lớn kia nướng cho tan ra.

Loa phát thanh liên tục báo tin tìm người đi lạc, lúc là con cái nhà ai tìm không ra mẹ, một hồi là ông bà nhà nào đó không tìm ra cháu, lát sau là hai chị em lạc mất nhau, âm thanh gọi đến người nào lại lập tức bu đông hội hợp lại....

Vào lúc này, có một nam nhân tên Viên Tung khí phách bên cạnh quả thực là một ưu thế.

Người có nhiều hơn nữa cũng không sợ, ta có bảo tiêu đẳng cấp tuyệt đỉnh đi theo, không ai chen lấn, không ai va chạm, không ai dẫm đạp. Đúng vậy, ăn cái gì cũng không cần phải gấp gáp, ta có “thiếp thân bảo mẫu” (người bên cạnh bảo vệ săn sóc) đi theo, thân hình cao lớn hơn mọi người...quét mắt một cái là nhìn thấy tất cả mỹ thực đang được bày bán; cánh tay đặc biệt dài hơn người thường đến 10cm, vẫn là người nhanh nhất trả tiền xong đem đồ ăn mang đi.

Sự thực chứng minh, sự hữu dụng của Viên Tung không dừng lại ở đó.

Lễ mừng năm mới hằng năm đều tổ chức loại hình hoạt động vui chơi giải trí truyền thống, ví dụ như ném vòng, thả đèn hoa đăng, vớt cá vàng các loại. Hạ Diệu nhắm đến trò chơi bắn bong bóng, phần thưởng nhân được là một cái gối ôm, nhón chân lên ở bên tai Viên Tung nhẹ giọng nói: “Tôi thấy cái gối ôm đằng kia nhìn như một cái dương vật to lớn vậy.”

Viên Tung khoe miệng hé ra một tia cười, “Đó là cái gối ôm hình nấm.”

“Là dương vật, là dương vật của anh.” Hạ Diệu ý định đùa giỡn Viên Tung.

Viên Tung tà tâm sâu kín quét mắt nhìn cậu ta một cái, thực sự muốn bạo hôn cái miệng phóng đảng này.

Trong chốc lát, hai người đi tới sân trò chơi “Xạ kích khí cầu” (bắn bong bóng), Hạ Diệu hướng vào Viên Tung chỉ một cái.

“Anh quất đi.”

Viên Tung cầm súng lên.

Ông chủ nói: “20 đồng tiền có thể chơi 10 lần, trung bình bắn 5 phát có thể...”

“Bằng bằng bằng bằng...”

Ông chủ một câu lời còn chưa nói hết, quay đầu nhìn lên sững sốt, mười quá bong bóng trong nháy mắt không còn cái nào, chưa kịp nhìn thấy lúc nào bị bắn nổ. Chờ ông ta hoàn hồn lại, Hạ Diệu đều đã đem quà thưởng mang đi.

Trên đường, Hạ Diệu liên tiếp dùng đầu của cái gối ôm hình nấm kia đâm vào kẽ móng ẩn sau lớp quần của Viên Tung, đến sau cùng cậu ta bị Viên Tung xách lưng quần lôi lên nói.

“Cậu có phải bây giờ đang muốn đi nhà xí?” Mắt báo trừng trừng.

Hạ Diệu nhe răng, “Mau thả tôi xuống, bị siết ‘trứng’.”

“Còn phá phách nữa không?”

“Không...không”

Hai người đi tới sân chơi đập chấu, mười mấy cái chấu được đặt chồng lên nhau, người chơi phải dùng túi cát để ném đập vỡ chấu. Đập vỡ được cái chấu trên cao nhất sẽ được phần thưởng lớn nhất, đập vỡ cái chấu cao thứ hai được phần quà giá trị thấp hơn, nếu các chấu bị ngã hết thì một phần thưởng cũng lấy không được. Viên Tung quét liếc mắt liền phát hiện trong đó có mờ ám, cái chấu trên cùng bên trong chứa cát, nặng nhất, cái chấu dưới cùng là nhẹ nhất. Nếu như dùng lực bình thường, ném túi cát vào cái chấu nhẹ mọi thứ vẫn sẽ bất động, ném vào cái chấu nặng trên cùng tất cả chấu sẽ lật đổ, mà điều kiện tiên quyết là phải đập chấu.

Liên tiếp nhìn mười mấy người đều tay không mà ra về, Hạ Diệu đẩy Viên Tung một chút.

“Anh tới đi.”

Viên Tung nhận túi cát, một cổ tay vung ra, đập cái chấu trên cùng rớt xuống vỡ dưới đất, văng xa hai thước, bịch cát bên trong chấu xém nữa là rách bung ra. Viên Tung mà cấu tạo từ cơ thịt ư? Hấn chém sắt như chém bùn! Đập vỡ mấy cái chấu đó chỉ là chuyện vui đùa. Liên tiếp quét sạch sáu tầng chấu xếp chồng cuối cùng, lúc này trong tay vẫn còn túi cát, ông chủ lại nhịn không được.

“Cái kia... Tôi biết ngài là cao thủ, người xem như vậy được không? Tôi tặng thêm cho ngài một phần quà lớn, ngài nhường cơ hội cho người khác chơi một chút được không?”

Hạ Diệu đem chiếc xe hơi đồ chơi vừa thắng được từ trò đập chấu tặng cho một cậu bé nhỏ đang khóc lớn đứng bên cạnh.

Sau đó hai người lại chơi một ít trò chơi khác, chiến lợi phẩm hơn đến cơ hồ nhiều đến mức không cầm nổi được.

Người ta đến đây là để cố gắng thắng phần thưởng, Hạ Diệu là đến nơi này thích cái gì thì cầm mang đi. Người ta tới đây là để tìm vận may, Hạ Diệu chính là tới đây cho mấy ông chủ sạp vận may hoặc xui rủi. Thật nếu để cho Hạ gia gia đây chọn trúng, nhất định sẽ đoạt lấy, nếu như là những món đồ Hạ gia gia đây không xa lạ gì, xem như ông chủ của trò chơi đó gặp đại vận (may mắn lớn).

Có bảo tiêu “gia bảo” đại thần khí đi theo, ngày hôm nay của Hạ Diệu có thể coi là cực kì đại phát (vô cùng phát tài)

Hoàng hôn phủ xuống, băng đảng trong công viên toàn bộ chiếu sáng.

Trước đó vẫn nhìn không ra hình dạng khác chạm trên những tảng băng, lúc này những ngọn đèn trang rớt cục cũng đã làm hiện lên các loại tạo hình, muôn màu muôn vẻ, lung linh lấp lánh, rực rỡ chói lóa, cảm giác cả người như đang đang thông thả phiêu du trong thế giới băng tuyết. Rõ ràng xung quanh đều là người, nhưng thật giống như chỉ có hai người, rõ ràng khắp nơi đều là thanh âm huyền ảo, nhưng không gì sánh được sự yên lặng hài hòa đang diễn ra giữa hai người họ.

Chắc chắn năm sau Hạ Diệu nhớ tới cảnh tượng này, cảm giác sẽ như nằm trong mơ.

Cậu ta vào nửa năm trước hiển nhiên không có bất kì lý do nào để đi cùng với một người đàn ông xa lạ, ở một nơi đất khách xa nhà, giữa công viên băng đảng ăn đồ xiên nướng, ngắm pháo hoa, nói chuyện “thân mật vô gian” (thân thiết không gian dối), lời lẽ thô tục.

“Này cô gái xinh đẹp, chụp cho chúng tôi một tấm hình được không?” Hạ Diệu ngăn cản một người đi đường. Cô gái quay đầu thấy Hạ Diệu, đặc biệt muốn nói: Anh muốn tôi chụp ra sao?

Hạ Diệu đi tới bên người Viên Tung, hơi ngồi xổm người xuống, vỗ vỗ phía sau lưng mình nói: “Lên đi!”

“Làm gì?”

Hạ Diệu nói: “Tôi muốn công anh.”

Viên Tung không nhúc nhích, cuộc đời chưa từng để ai công qua.

“Nhanh lên một chút, bắt đầu rồi kìa!”

Hạ Diệu dùng sức thúc dục, Viên Tung thực sự không ngăn được, liền leo lên lưng Hạ Diệu.

“Tách” một tiếng. Ôm bắp đùi to lớn của một người nam nhân công lên, chụp một tấm hình để trước khi rời khỏi đây có thể đem về làm bằng chứng mà “đổi gặt” bậc phụ huynh đang trông ngóng ở nhà.

104. Chương 104 - Hậu Quả Của Kỳ Nghỉ Đông

CHƯƠNG 104: HẬU QUẢ CỦA KÌ NGHỈ ĐÔNG

Trans+Edit: Pinoneverdie

Ngày hôm sau, từ Cáp Nhĩ Tân quê của Viên Tung trở lại Bắc Kinh, ba người cùng nhau bước trên đường.

Mãi cho đến hơn năm giờ chiều, ba người mới xuống được máy bay, vừa bước xuống đã có người đem hành lý của Viên Tung và Viên Như mang về nhà, Viên Tung cùng Hạ Diệu đi về nhà của cậu ta.

Đến nhà rồi!, Hạ Diệu giật lại cái ba lô đang nằm trong tay Viên Tung, nói: “Được rồi, anh trở về đi, tôi tự đi vào được.”

Viên Tung lo lắng, “Tôi cùng cậu đi vào!!”

“Không được, anh đi nhanh lên.”

Hạ Diệu cũng không biết bận tâm cái gì, chết sống không cho Viên Tung đi vào, cậu ta càng xua đuổi Viên Tung, lòng Viên Tung càng muốn biết rõ nguyên nhân, càng muốn cùng cậu ta vào trong. Đến sau cùng hai người ở cửa chính xô xô đẩy đẩy, mẹ Hạ Diệu đã liền đi tới.

Cửa chính thình lình xuất hiện một thân ảnh nghiêm nghị sáng giọng.

“Hạ Diệu, con bước vào đây!”

Hạ Diệu ngực run lên, không còn để ý tới việc ngăn cản Viên Tung, gương mặt xám xịt vội vàng đi vào.

“A —— Mẹ! Mẹ!”

Hạ Diệu mới vừa vào trong, còn không kịp đứng vững, cái lỗ tai đã rơi vào trong tay mẹ Hạ. Nhéo vặn kéo túm, ba trăm sáu mươi độ xoay tròn, động tác sắc bén dị thường, thủ pháp cực kỳ thành thạo.

Viên Tung trong tay vẫn còn cầm hành lý, mẹ Hạ đột nhiên tập kích bất ngờ khiến hắn muốn giúp cũng không kịp.

Hạ Diệu đau đến một bên kêu to một bên nhỏ giọng cầu xin, “Mẹ à, mẹ, mẹ chừa cho con chút mặt mũi, bạn của con vẫn còn ở đây mà.”

“Cho con mặt mũi? Con đã làm những việc đáng để mẹ chừa mặt mũi lại cho con sao?”

Viên Tung bây giờ nhìn không nổi nữa, nhịn không được đưa tay tới ngăn cản.

Mẹ Hạ nhéo đặc biệt chặt, người bình thường nài ép lôi kéo đều không thể thả tay bà ta ra, Viên Tung cũng không biết dùng cách gì, không thể nào dùng lực, tay của mẹ Hạ đột nhiên nổi lông, cái lỗ tai của Hạ Diệu được Viên Tung giải cứu thành công.

“Dì à, người hãy nghe con nói.” Viên Tung giọng nói trầm ổn giải thích, “Là con bảo Hạ Diệu đi, trong nhà con có một chút mà việc gấp cần tìm cậu ấy hỗ trợ, đáng lẽ con nên nói trước với dì, là lỗi của con.”

Mẹ Hạ không tin, “Có việc gấp thì không thể trước tiên báo cho tôi? Gọi điện thoại một cú mất bao nhiêu thời gian? Cần phải lén lút đi sao? Nó là cố tình chống đối lại chúng tôi, hay là muốn trốn tránh đi xem mắt?”

Đi xem mắt? ...” Viên Tung neho hai mắt lại việc này thế nào mà chưa nói qua với mình?

Mẹ Hạ lại đưa tay ra nhéo lỗ tai Hạ Diệu, kết quả Viên Tung buộc phải đứng nhìn, căn bản không có chỗ để ra tay giải cứu cho cậu ta. “A dì à, thực sự là con bảo cậu ta đi mà. Lúc đó cậu ấy gọi điện thoại nói cho con biết là được phê duyệt thêm mấy ngày nghỉ, bên cạnh con vừa lúc thiếu người hỗ trợ, liền tranh thủ gọi cho cậu ấy, cậu ấy không nói cho dì là vì sợ dì không đáp ứng cho cậu ấy đi.”

Viên Tung giọng nói thành thực, lời nói có độ ổn định, đặc biệt có tính thuyết phục. Mặc dù mẹ Hạ lòng rõ như gương, biết Viên Tung vì Hạ Diệu mà giải vây, thế nhưng nghe xong Viên Tung nói, còn chưa kịp một lần nữa phần nộ.

Hạ Diệu thừa dịp này giở công phu ra nhanh đến mở túi, mang ra cho mẹ Hạ nhiều quà tặng.

“Mẹ à, mẹ xem, mang về cho mẹ loại xúc xích ở Cáp Nhĩ Tân này, là do người nhà của anh ta làm, mùi vị đặc biệt chính tông. Còn có loại thịt xông khói kia nữa, mẹ không phải là vẫn oán giận năm nay không được tặng thịt xông khói sao? Anh ta vừa tự tay làm cho mẹ một mảng thịt lớn...”. Chỉ chỉ Viên Tung, còn nói: “Tuyệt đối không tặng lắm món, không tin mẹ thử một cái?”

Nói xong liền đưa tới mũi của mẹ Hạ, đầu bếp trong nghề xuất chiêu, vừa thử đã biết có đúng hay không.

“Thật sự thịt là do cậu xông ?” Mẹ Hạ nhìn Viên Tung, có chút không tin.

Viên Tung gật đầu.

Hạ Diệu lại dâng tặng thêm nhiều món ngon của lạ, vừa giới thiệu, “Mẹ nhìn này, ở đây còn có sản vật vùng núi Đông Bắc ”thổ sản thổ trường” (ý chỉ loại sản vật vùng núi chính cống từ thiên nhiên, nguyên chất), một nồi thịt chưng cách thủy mùi vị thì ngon khỏi bàn cãi, còn có nhân sâm, lộc nhung....phàm là những món tốt nhất Đông Bắc đều đã đem hết đến đây cho mẹ rồi.”

Thái độ “long trời lở đất” của mẹ Hạ quả nhiên có chút chuyển biến.

“Lần sau muốn đi ra ngoài phải nói sớm, lêu lổng thêm một lần như thế này nữa, mẹ nhéo rút lỗ tai của con ra!”

Hạ Diệu vội vàng gạt đầu đảm bảo, “Dạ!”

Đối phó với mẹ Hạ xong, Viên Tung mới tính rời khỏi, Hạ Diệu tiến hẳn tới cửa.

“Lỗ tai còn đau không?” Viên Tung hỏi.

Hạ Diệu nói: “Không đau, chỉ hơi bị nóng.”

Viên Tung lấy tay nhẹ nhàng vờ về cái lỗ tai của cậu ta an ủi, hỏi: “Cậu lớn như vậy, mẹ cậu vẫn còn động thủ với cậu như vậy sao?”

Hạ Diệu ha hả cười, “Ai? Lão bà bà đó sao, cô đơn quá nên vậy thôi.”

“Dì ấy trước đây vẫn vậy à?”

“Cũng như vậy thôi! Tôi là từ nhỏ bị mẹ đánh mà lớn, còn ba tôi cho tới bây giờ vẫn còn chưa từng một lần đánh tôi.”

“Dì ấy đánh cậu thế nào?”

Hạ Diệu miêu tả đặc biệt sinh động, “Khi còn bé lấy chổi lông gà quét vào cái mông của tôi, lột quần ra quét ‘chát’ ‘chát’ ‘chát’, còn cả xoay tròn mà quét, còn không cho khóc, càng khóc thì càng quét hung bạo hơn.”

(*): tiếng chổi lông gà quét vào mông kêu “chát chát” hay ‘bộp bộp’ nhỉ =]]]

Viên Tung vô phương lý giải, ở trong mắt mọi người mẹ Hạ chính là một thân tấm gương sáng, hiền lương thực đức, phương cách giáo dục thường thiên về chỉ dẫn là nhiều, phê bình góp ý luôn luôn sáng suốt. Hoàn toàn không tưởng tượng nổi dì ấy lại dùng đòn roi, thật không thể tin nổi dì ấy đối với con trai của mình lại có thể động thủ như vậy: “Mẹ cậu sao lại như vậy chứ?”

Câu này của Viên Tung khiến Hạ Diệu bất ngờ, cậu ta chưa từng thấy Viên Tung ưu tư, buồn bã như vậy, đúng phải những kẻ làm người ta oán hận, căm ghét khác, cũng không bắt gặp được biểu tình không hề quen thuộc này của Viên Tung.

“Chuyện này....chuyện này có cái gì đâu? Ai khi còn bé lại không bị đòn? Ba mẹ anh không đánh anh à? Hơn nữa, anh không phải là suốt ngày đánh người sao? Cho nên đừng so đo việc mẹ tôi động thủ với tôi.”

Viên Tung không nói cái gì nữa, sắc mặt như trước vẫn rất khó coi.

“Tôi vào nhà đây.” Hạ Diệu xoay người đi.

Viên Tung nín lại, “Chuyện xem mắt là sao?”

“À...” Hạ Diệu quay mặt lại một chút, nói, “Ba tôi vào dịp Tết tìm cho tôi một cô gái, bắt tôi đến gặp mặt cô ta..”

“Sau đó thì sao?”

Hạ Diệu mở lòng bàn tay lắc lắc “Sau đó không gặp!”

“Có dự định sẽ đi gặp lại?”

Hạ Diệu trong nụ cười lộ ra một chút hư hỏng, “Anh nói thử xem là tôi nên gặp hay không gặp đây chứ?”

Viên Tung hơi cúi người, hạ đầu xuống ngang đầu với Hạ Diệu, ánh mắt nghiêm nghị vô cùng đáng sợ cứ thế mà yên lặng nhìn cậu ta.

“Cậu tự nhìn lại bản thân xem là nên làm gì.”

Sau đó xoay người bước đi.

Hạ Diệu hừ lạnh một tiếng, chuyện này mà còn đe dọa tôi! Tôi chỉ nhìn thấy một mình anh đấy thì làm sao?

Chờ Hạ Diệu vào đến nhà, mẹ Hạ vẫn còn cầm khối thịt xông kia mà ngửi nhiều lần.

“Thơm không?” Hạ Diệu cười hỏi.

“Uhm, thật là thơm.” Mẹ Hạ vẫn có chút không thể tin được, “Đây thật là do tên tiểu tử kia tự làm? Nhìn nó không giống như là làm được đồ ăn cho người khác!”

“Vậy thì mẹ hoàn toàn sai lầm, anh ta không chỉ biết làm cơm, hơn nữa làm tương đối tốt. Mẹ khen món cơm lá sen kia ngon, kỳ thực không phải là đi mua, chính là anh ta tự mình làm.”

Mẹ Hạ lập tức lộ ra thần sắc kinh ngạc, “Thực chứ? Lợi hại như vậy?”

Hạ Diệu liền toát ra một câu ở vùng Đông Bắc, nói “Nhất định!”

“Ấy dà, cái tên đàn ông này không phải là lần trước tới nhà thăm con sao? Không uống lấy một ngụm nước liền bỏ đi, nói cái gì là tổng huấn luyện viên gì đó của con.”

“Đúng đúng đúng, chính là anh ta.”

Vừa nhắc tới chuyện này Hạ Diệu lại vô cùng hứng thú, đem sự tích đã từng đi lính ra sao, gầy dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng huy hoàng như thế nào, cùng các loại gian nan và thành tựu khác của Viên

Tung tất cả đều một phát bùng nổ, miệng kể rất thật tâm, phiến tình mà miêu tả, khiến mẹ Hạ rất là xúc động.

“Tên tiểu tử này thật đúng là không tệ a! Con gái nhà nào gả cho hắn chắc chắn hưởng phúc.”

Hạ Diệu gật đầu không nói.

Mẹ Hạ liếc cậu ta, “Con ngây ngô ra đó làm gì? Mẹ là muốn con học hỏi người ta đấy!”

Hạ Diệu không lên tiếng.

Sau đó vài ngày, Hạ Diệu làm việc bình thường, công việc bắt đầu khẩn trương lu xu bu lên. Thời gian nghỉ đông cười một cái đã trôi qua, thay vào đó là các loại hậu quả của việc nghỉ đông xuất hiện, quả nhiên ăn chơi phóng túng quá độ sẽ trả giá thật đắt, chẳng hạn như mối quan hệ giữa Hạ Diệu và Tuyên Đại Vũ.

Hạ Diệu căn bản không muốn nghĩ tới quá nhiều, nguyên nhân là do anh em bạn bè đang hòa hợp như vậy, nhớ tới những chuyện không đâu vào đâu, nghĩ không ra nên liền dẹp qua một bên. Kết quả sau khi trở về cậu ta chủ động liên hệ Tuyên Đại Vũ, điện thoại vẫn không gọi được, hỏi Bành Trạch hắn cũng nói không biết. Hạ Diệu không thể làm gì khác hơn là hi sinh thời gian nghỉ ngơi, đến nhà Tuyên Đại Vũ gặp hắn.

Kết quả, Tuyên Đại Vũ mắt nhìn thấy Hạ Diệu, mặt liền trầm xuống.

“Đến làm gì?”

Hạ Diệu ngược bốc hỏa, “Tôi tìm cậu đã mấy ngày không thấy? Tôi gọi điện thoại cho cậu, cậu thế nào lại không bắt máy?”

“Tôi cũng đi tìm cậu mấy ngày liền cậu có biết không? Tôi gọi điện thoại cho cậu, cậu có bắt máy sao?”

Hạ Diệu ghen lời, “Tôi mấy ngày nay ở Đông Bắc...”

“Phải phải phải...” Tuyên Đại Vũ không nhịn được xua tay, “Cậu đã nói với tôi là tới Đông Bắc có chuyện, tôi không muốn nghe thêm.”

Hạ Diệu dừng một chút, hơn nửa ngày mới không nể mặt mở miệng.

“Cậu thực sự là đang giận tôi?”

Tuyên Đại Vũ gật đầu, “Lòng tôi đã chết, mất hết can đảm.”

Hạ Diệu cười khúc khích vui một cái, cho rằng Tuyên Đại Vũ vừa đùa giỡn, dùng cánh tay ôm lấy cổ của hắn, cợt nhả nói: “Đến mức như vậy sao? Tôi không phải đã nói chuyện với cậu sao, chẳng phải đã nhận một cuộc gọi của cậu rồi?”

Tuyên Đại Vũ dùng một tay hất cánh tay của Hạ Diệu ra, ánh mắt chăm chú, nói. “Hạ Diệu tôi nói với cậu, tôi đã nhin cậu rất nhiều, chuyện này căn bản không phải là vài cuộc điện thoại, cái này là do thái độ của cậu có vấn đề. Cậu ở trong lòng tôi ý nghĩa rất lớn, tôi ở trong lòng cậu nặng được bao nhiêu cân, tự bản thân cậu ước lượng lại thử xem. Cậu có xem tôi là bằng hữu? Cậu giấu tôi bao nhiêu chuyện? Trong lòng cậu chắc đã rõ ràng!”

Tuyên Đại Vũ thọc tay vào ngực Hạ Diệu, móc ra chìa khóa nhà của mình đã từng đưa cho cậu ta.

Hạ Diệu vừa muốn cất bước tiến vào, cửa trước mặt đã đóng lại một cái “phạch”.

105. Chương 105 - Tôi Phục Cậu Luôn!

CHƯƠNG 105: TÔI PHỤC CẬU LUÔN!

Trans+Edit: Pinoneverdie

(Chương này có rất nhiều đoạn hội thoại dùng ẩn ý, câu chữ ghi vậy nhưng hàm ý lại khác, nên mình đã cố chú thích khá nhiều, hy vọng không làm gián đoạn mạch đọc của các bạn)

Tuyên Đại Vũ trơ mắt nhìn Hạ Diệu một mình lái xe rời đi, xe rời đi nhưng người trong xe cũng còn không hết hy vọng mà quay đầu lại, xuyên qua lớp kính xe, ngược lên nhìn lướt qua, ánh mắt này như đâm vào trong tim Tuyên Đại Vũ.

Đang khó chịu bực bội, xui rủi nữa là Vương Trì Thủy lại tìm tới tận cửa.

“Tuyên thiếu gia, Tuyên đại gia, Tuyên cường hào, Tuyên...”

Cánh cửa mở bật ra, một cơn gió lạnh quạt vào mặt, Vương Trì Thủy sợ đến run lên một cái, sự nhiệt tình huyền ảo lúc này đã im bật.

Tuyên Đại Vũ trầm mặt nhìn về phía hắn, “Cậu đến đây làm gì?”

Vương Trì Thủy nói: “Tôi nghe người ta nói có chỗ bán mỳ chua cay rất ngon, ngày hôm qua ăn một chén thấy không đã, hôm nay lại đi đến chỗ đó mua hai phần, cố ý mang tới cho anh nếm thử.”

Tuyên Đại Vũ muốn đem cánh cửa trực tiếp đóng lại, kết quả Vương Trì Thủy phản ứng kịp lúc nhanh chóng đem bản thân mình chặn lại ở khe cửa.

“Thử một chút đi, nhất định chua cay tuyệt diệu! Anh muốn ăn miễn chuyện này không liên quan, tôi đã xin thêm hai bịch dấm chua để nêm nếm cho hợp khẩu vị!” Nói xong tay lấy ra trong túi đồ hai bịch dấm.

Đụ mẹ mày chứ thử! (*)Tuyên Đại Vũ giận dữ, trong lòng lão tử ta đây chính là đang chua chát, người còn đem đến đây hai bịch dấm!

(*) chị Sài dùng tiếng lóng “MLGB” (motherfucker). Mình muốn giữ nguyên những từ tục tiểu ==]]

“Cút đi!” Dứt khoát hai chữ.

Vương Trì Thủy vẫn còn cọt nhả, “Bị cánh cửa kẹp lại rồi, không có cách nào cút được!”

Tuyên Đại Vũ khí sắc đen tối, trong giọng nói xen lẫn mùi nguy hiểm. “Tôi rất nghiêm túc nói cho cậu biết, tâm tình tôi hôm nay không tốt, cậu nếu là không muốn chuốc họa vào thân, nhanh chóng cút xéo.”

“Chớ bày đặt giả dối, trong lòng của anh hôm nay tốt vô cùng.”

“Tốt con mẹ ngươi!” Tuyên Đại Vũ rống giận ra, “Ngươi thực sự muốn tìm đòn à?”

Vương Trì Thủy lại cầm túi nylon giơ lên, nói, “Tâm tình không tốt nên ăn dấm chua, sẽ được chữa khỏi!”

Bốp!

Tuyên Đại Vũ trực tiếp đem bịch dấm chua ném vào mặt Vương Trì Thủy, vỡ tung, văng hơn phân nửa bịch dấm lên mặt hắn.

Vương Trì Thủy dùng đầu lưỡi ở bên mép liếm liếm, lúng ta lúng túng nói: “Quả thật rất chua.” (câu này chị Sài cho Vương Trì Thủy nói rất thâm nhé!)

Tuyên Đại Vũ thở hổn hển, con ngươi lạnh cứng nhìn chằm chằm vào gương mặt nhếch nhát của Vương Trì Thủy.

Vương Trì Thủy vuốt mặt một cái, xoay người muốn chạy, bị Tuyên Đại Vũ níu lại. “Mẹ nó, sợ ngươi rồi! Cút vào trong này!”

Sau đó, Vương Trì Thủy đi rửa mặt, lau vết bẩn trên quần áo, vờ như mình chưa bị gì, ngồi ở bên cạnh bàn ăn bắt chuyện với Tuyên Đại Vũ: “Qua đây nào! Anh cũng nên thử một miếng!”

Tuyên Đại Vũ căn bản không phản ứng với cậu ta, vẫn còn đắm chìm trong bi ai xót xa.

Vương Trì Thủy chọn một bịch, hút sợi mỳ một cái phát ra cả tiếng kêu, biểu tình nhìn đặc biệt hăng hái. Không biết còn tưởng rằng đang ăn sơn hào hải vị, nhìn lại mới biết đây là một chén mì chua cay. Ăn xong vẫn còn ừ một cái gật đầu tán thưởng, vẻ mặt biểu tình thỏa mãn, sâu sắc muốn kích thích Tuyên Đại Vũ.

“Tôi thì buồn bực, cậu suốt ngày vui vẻ hăng hái à?”

Vương Trì Thủy nói: “Bởi vì mỳ chua cay ăn rất ngon!”

Tuyên Đại Vũ tổn hơi thừa lời, “Ăn no chết cậu đi, đúng là một người không có tim không có phổi!”

Vương Trì Thủy cười hắc hắc, ăn từng ngụm từng ngụm.

Có đôi khi chúng ta muốn ăn cùng nhau, cũng không nhất định là cả hai phải có chung khẩu vị, có lẽ là bởi vì nhìn đối phương ăn ngon miệng, liền không nhịn được muốn thử một miếng. Tuyên Đại Vũ lúc này chính là động lòng, hẳn thực sự muốn biết, đến cuối cùng Vương Trì Thủy hẳn phải ăn bao nhiêu mỳ chua cay thì mới có thể chữa khỏi vết thương lòng sâu sắc và đau đớn của hắn.

Vương Trì Thủy thả vào trong chén của Tuyên Đại Vũ hai bịch dấm chua.

Tuyên Đại Vũ ăn một miếng, chua đến mức xém ngã nhào.

Vị chua này quả thực có thể đem so sánh với nỗi lòng chua chát lúc này của Tuyên Đại Vũ, chua đến mức nước mắt không kiềm chế được mà rơi ra bên ngoài.

Cái gọi là lấy độc trị độc, lấy chua trị chua, một chén mỳ chua cay đều bị Tuyên Đại Vũ xử sạch, nước lèo uống đến một giọt cũng không dư thừa. Cầm chén bỏ xuống, Tuyên Đại Vũ mí mắt đỏ ngầu.

Vương Trì Thủy liếc trộm Tuyên Đại Vũ, ho nhẹ hai tiếng.

“Vì một người nam nhân không xem anh ra gì, đáng phải như vậy sao?”

Tuyên Đại Vũ bị mấy chữ “Không xem anh ra gì” kích động sâu sắc, nhưng gương mặt lại kiên cường không chịu thừa nhận, liền đem chuyện khác “vạch lá tìm sâu” dùng dùng phát hỏa.

“Tôi lập lại lần nữa, tôi với cậu ta là anh em bình thường, miệng của cậu còn tái diễn chuyện này, tôi sẽ băm cậu ra!”

Vương Trì Thủy không một chút để trong lòng, tiếp tục nghĩ ngợi.

“Ày da, tôi yêu thật sâu nặng một thằng đàn ông bị một thằng khác xem không ra gì, còn hất nước dấm lên mặt tôi, tôi biết phải làm sao đây chứ, anh còn ở đó ỳ ỳ khuất cái gì?”

Tuyên Đại Vũ mặt trầm xuống, cả giận nói: “Cậu thì có chuyện gì? Cậu cần rõ chuyện gì chứ?”

“Bất quá nói thật thằng ngốc như anh làm thế khác nào treo cổ lên cây? Hẳn ta khó đối phó như vậy, cho dù anh thực sự đối phó được, cũng không thể cùng hắn làm chuyện đó. Tôi thì lại khác, anh xem, tên anh Đại Vũ, tên tôi Trì Thủy, trời sinh ra tôi chính là để anh bắt giữ, tôi cam nguyện thân phục anh. Cho nên anh quay đầu lại đi, quay đầu về sẽ thấy cả một cây hoa cúc nằm dài chờ anh” Tuyên Đại Vũ hoàn toàn không xem Vương Trì Thủy nói có thật không, thậm chí nghĩ hắn chính là miệng lưỡi xảo ngôn, đem nỗi đau thâm kín của người khác làm trò vui đùa. Vì vậy chợt đứng dậy, sải bước đi tới trước mặt Vương Trì Thủy, nắm cổ áo của hắn, kéo đến trước cửa sổ.

“Cậu còn thêm một câu bần tiện nào, có tin tôi đem cậu từ nơi này ném xuống không?”

Vương Trì Thủy có chút tinh thần bất ổn, sợ đến chân căng run lên, dù vậy vẫn còn kiên trì mở miệng, “Cho tôi nói thêm một câu, thực sự chỉ một câu nữa, nói xong rồi anh quyết định có muốn hay không đem tôi ném xuống.”

Tuyên Đại Vũ xanh mặt chờ Vương Trì Thủy đang tự tìm cái chết.

Vương Trì Thủy lấy lại tinh thần, “thần thần bí bí” tiến đến bên tai Tuyên Đại Vũ lẩm nhẩm nói: “Kỳ thực tôi đã hơn bốn mươi tuổi.”

Tuyên Đại Vũ bất thành linh giật bắn người, ánh mắt kinh ngạc chợt nhìn về phía gương mặt Vương Trì Thủy.

“Phốc” – Vương Trì Thủy bạo cười ra tiếng.

“Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha... Tôi chọc anh đấy...Trông anh phát hoảng kìa.....Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha...”

Tuyên Đại Vũ nhìn Vương Trì Thủy đang cười đến vắn vẹo mặt mày, khoe miệng một trận co quắp, đến sau cùng gượng gượng cười một cái.

“Con mẹ tôi, cậu xuất hiện trên đời này đúng là một cực phẩm...Tôi phục cậu luôn!”

Hạ Diệu từ lúc bị Tuyên Đại Vũ đẩy văng ra ngoài cửa, ở trên đường lái xe không mục đích, ngực đặc biệt bị bóp nghẹn. Tuyên Đại Vũ lần cuối cùng nói ra câu đó vẫn chẳng cảm thấy gì, hiện tại suy nghĩ lại từng chữ từng chữ quả nhiên là tự giết tâm can.

Tôi thế nào mà không xem cậu là bằng hữu?

Có một số việc tôi cố giấu đi, thế nhưng trực tiếp nói ra cho cậu, cậu chấp nhận được sao?

Lái xe một hồi, thì lái đến cửa nhà Bành Trạch .

Hạ Diệu như mọi khi cứ như thế mà rộng cửa bước vào, vòng qua huyền quan, đi tới phòng khách, thấy tình cảnh trước mắt nhìn không được sững sốt.

Sofa vẫn là cái sofa đó, nhưng người ngồi ở trên có chút khác lạ.

Bành Trạch trong tay bưng một phần bánh pudding trái cây đông lạnh, dùng cái muỗng nhỏ múc một phần đưa qua đút vào miệng một cô gái ngồi bên cạnh. Cô gái này quay mặt chỗ khác không chịu , bĩu môi không nhéo: “Em muốn ăn thịt quả, anh múc cho em một miếng thịt quả đi.”

Bành Trạch lúc này mới nhìn đến Hạ Diệu, cười vỗ đùi một cái.

“Hắc, yêu quái à, cậu tới vừa kịp lúc!”

Nữ nhân bên cạnh cũng hướng đến Hạ Diệu cười, sáng khoái hô: “Anh đẹp trai!”

Hạ Diệu nhìn kỹ một chút, cô gái này chính là ngày đó ở câu lạc bộ huyết sáo trên cậu ta, cũng là người mà Bành Trạch một mực theo đuổi.

“Đang muốn giới thiệu cho cậu, Lưu Huyền, bạn gái của tôi.”

Trong lòng Hạ Diệu vốn là đang buồn rầu, sau khi nghe tin này, triệt để sầu não không thể xoa dịu.“Rất tốt, vậy tôi cũng không quấy rầy các người.”

Hạ Diệu quay đầu liền bỏ đi.

Bành Trạch vừa nhìn Hạ Diệu sắc mặt không bình thường, vội vàng đứng dậy đuổi theo.

“Cứ vậy mà đi hả? Cậu đến đây có chuyện gì?”

Hạ Diệu hanh cười một tiếng, “Không có việc gì, nhớ cậu, đến nhìn cậu một cái.”

Nói xong, cửa thang máy đóng lại, Bành Trạch dùng sức ấn nút hai cái, kết quả con số trong thang máy đã nhảy lên vòng vo.

Lưu Huyền cũng đi tới cửa, buồn bực hướng về Bành Trạch hỏi: “Hắn làm sao vậy?”

“Anh cũng không biết, cậu ta gần đây có một chút vấn đề về tâm lý.”

Hạ Diệu vừa xuống lầu, còn chưa lên xe liền thấy cách đó không một dáng người đang chao đảo. Tuy rằng bầu trời tối đen, đèn đường cũng không được sáng, nhưng Lý Chân Chân đáng đi đặc biệt độc đáo, muốn không nhận ra cũng khó.

Nghe được tiếng bước chân, Lý Chân Chân xoay người, thấy mặt của Hạ Diệu , nhìn không được toát ra một tia cười nhạt.

“Anh bây giờ là không phải là đặc biệt vui vẻ?”

Hạ Diệu nhìn Lý Chân Chân mí mắt sưng đỏ, hỏi: “Ta vì sao vui vẻ?”

“Anh vẫn luôn không muốn nhìn thấy mặt tôi sao?”

“Phải, ta đặc biệt không muốn thấy người.” Hạ Diệu miệng mồm không lưu tình chút nào, “Ta chính là nhìn không thuận mắt đáng vẻ ti tiện này của người! Bành Trạch, hắn cùng người khác bên nhau rồi, người không nhìn ra sao? Người còn đang ở nơi này mù quáng? Người chính là đang chờ đến sáng mai, người ta cũng chỉ là rời khỏi giường với người khác, đi đến cửa sổ, nôn nước súc miệng vào người”

“Tôi cam tâm tình nguyện!” Lý Chân Chân mạnh mẽ, ngưng nước mắt, “Hắn cùng ai rời khỏi giường là tự do của hắn, tôi với hắn vốn chính là vui đùa một chút, hắn đã đem tiền cho tôi, không nợ nần gì hắn, trong lòng tôi thanh thản hơn!”

Hạ Diệu nhìn Lý Chân Chân muốn khóc mà không khóc được, lòng có chút chua xót.

“Người vẫn còn có thể thoải mái cần rời ngồi ở đây?”

Lý Chân Chân nói: “Hắn trả thù lao cho nhiều lắm, tôi có phải nên diễn lâu thêm một chút?”

“Được, người diễn đi, diễn cho tốt vào, không chừng hai người bọn họ đứng trên đó cảm thấy hài lòng còn ném xuống cho người hai đồng.”

Lý Chân Chân chợt đưa tay ra ở trên mặt Hạ Diệu đánh tới tấp.

Hạ Diệu nắm lấy cổ tay gầy yếu của cậu ta ngăn lại, khoe miệng hiện một nụ cười cợt nhả

“Người thật có khí phách, muốn đánh người thì nên đánh cái người ở trên kia, ở đây đánh tôi có thể thì có thể dần lòng được sao hả?”

Gương mặt nhỏ nhắn tuấn mỹ của Lý Chân Chân trở nên xanh tím, trong ánh mắt tràn đầy thù hận cùng tức giận

“Tôi chính là muốn đánh anh, nhìn anh tôi cũng không vừa mắt! Thân phận của anh quá ưu việt mà, có người theo đuổi, có người yêu thương, có người lấy lòng thì ngon lắm hả? Đúng là đúng nói chuyện không biết đau thắt lưng! (ý chỉ đứng dạy đời người khác không biết mệt). Ở phương diện tình cảm không ai có thể chiếm giữ lợi ích riêng cho bản thân. Hôm nay anh làm ông nội người này rồi sẽ có ngày làm thằng cháu trai của người khác, đợi tới lúc anh là một thằng tôn tử, để xem lúc đó anh hơn tôi được bao nhiêu.”

Khoan hãy nói, tôi đúng thật đã từng làm thằng cháu trai người khác. Hạ Diệu cười, nhìn chăm chú vào Lý Chân Chân, “Tôi ngồi trước camera chatsex cũng từng làm qua một lần(*), rất đáng tiếc người cũng chưa phải là tên ông nội đó.”

(*) ý chỉ việc bị gạt lúc chatsex trước đây bản thân giống như một thằng “cháu trai” ngu ngơ không biết gì (thường thì mấy đứa con nít hay làm chuyện ngu).

Hạ Diệu hiện tại phát hiện, Viên Tung nói rất đúng, dựa vào tính khí thì rõ ràng Lý Chân Chân phần này không giống gã kia.

“Bất quá hai cái chân của người rất đẹp, người có thể dựa vào nó mà đổi đời, không chừng có thể thực sự trở thành ông nội người khác.”

Hạ Diệu vút cho Lý Chân Chân một biểu tình “Ta đã để mắt tới người” (ý chỉ trông ngon phết với vẻ khinh miệt), lái xe nghênh ngang mà đi.

(HẾT CHƯƠNG)

106. Chương 106 - Cảm Ơn Cậu

CHƯƠNG 106: CẢM ƠN CẬU

Trans+Edit: LEO

Giờ nghỉ trưa ngày hôm sau, Hạ Diệu liền chạy đến cửa hàng bách hóa, chọn một đồng hồ phẩm dưỡng da dành cho nam, định tặng cho Tuyên Đại Vũ, rồi dành vị đại thiếu gia kiêu ngạo đang “vô có” giận dữ.

Kết quả, tiền còn chưa trả xong, điện thoại của Trương Diên liền gọi tới.

“Hạ Diệu, vừa xảy ra chuyện lớn, liên quan tới mấy người vệ sĩ bên công ty mà cậu hay lui tới. Người đã bị áp giải đến phân cục XX, tôi có một người bạn tốt làm việc ở đó, vừa rồi cùng tôi trò chuyện mới biết đến chuyện này. Tôi không dám làm lỡ chuyện, liền nhanh chóng gọi cho cậu một tiếng...”

Hạ Diệu biến sắc, vội vã xách đồ quay trở về.

“Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?” Hạ Diệu hỏi Trương Diên.

Trương Diên chỉ vào màn ảnh máy vi tính, “Cậu xem đi, tin tức trong này cả.”

Hạ Diệu vội vàng ngồi vào vị trí của Trương Diên nhìn kỹ cái tin tức kia, càng xem sắc mặt càng kém. Về cơ bản nội dung là thể hệ bảo tiêu trước đây được đào tạo từ công ty Viên Tung đòi nợ trái pháp luật, sau đó thu huê hồng theo phần trăm, hơn nữa trong quá trình đòi nợ còn sử dụng thuốc nổ gây thương tích cho quần chúng vô tội, tạo ra hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

“Không thể nào!”

Trong lòng Hạ Diệu nắm rõ, từ ngày cậu ta hỗ trợ tiếp quản công ty, các huấn luyện viên không chỉ một lần nhấn mạnh chuyện này. Tuyệt đối không được ký bất kỳ một hợp đồng nào trái pháp luật, cho nhiều tiền hơn cũng nhất định không ký.

Trương Diên cũng ở bên cạnh nói: “Tên nhà báo này cũng quá nhanh tay, vụ việc còn chưa thẩm tra xong, tin tức đều đã phát ra ngoài, nói như đúng rồi, so với cảnh sát còn am tường hơn.”

“Cái này rõ ràng là phỉ báng mà!”

Hạ Diệu không cam lòng, trang báo này đúng là khách quan đưa tin, không có công bố những cá nhân bình luận, nhưng bên trong lại nói bóng gió nhằm hãm hại công ty Viên Tung, rằng huấn luyện bảo tiêu chỉ là chiêu trò, thực chất là một công ty đòi nợ. Còn ám chỉ tuyển nhận học viên là ngụy trang, căn bản không có nội dung huấn luyện, và cố tình tổ chức các buổi huấn luyện bổ túc để thu phí huấn luyện.

Mẹ nó! Hạ Diệu âm mặt đứng dậy, hướng về Trương Diên và tiểu Huy nói: “Tôi phải đến phân cục XX xem một chút, bên này giúp tôi trông coi, có nhiệm vụ khẩn cấp gì thì gọi điện thoại tôi.”

“Được, cậu đi đi.”

Gần tới một giờ chiều, Hạ Diệu mới đến phân cục XX.

Sau khi được trình bày thì vụ việc này xảy ra vào giữa trưa, mà khoảng thời gian tên phóng viên đó gửi bản soạn thảo bài báo đi chưa tới hai tiếng đồng hồ. Người bị tình nghi lần đầu tiên đòi nợ không thành, lòng mang oán hận. Dùng pháo tự chế thành bom đơn giản, cột chặt vào cổng của công ty đang thiếu nợ, kết quả nhân viên đi ngang qua đạp phải, bom nổ lên gây thương tích. Hạ Diệu nhìn thấy người bị tình nghi, hoàn toàn là khuôn mặt xa lạ.

Nói là người trong nội bộ, nhưng thật ra là năm ngoài tham gia vào huấn luyện ở công ty, trong lúc tuyển chọn thì bị đào thải, căn bản không tính là học viên chính thức.

Sở dĩ cái tên kẻ giả này châm chích đưa tin, căn bản là ác ý bôi nhọ.

Nói trắng ra chính là có người bỏ tiền, có người dùng tiền mà làm việc, hết thấy đều là kế hoạch hoàn hảo.

Về việc là do ai bày kế, Hạ Diệu lại không rõ lắm, mưu hại một lần không được chắc chắn lại sẽ trả đũa, công ty Hắc Báo nhất định không nuốt trôi sự việc lần trước. Hơn nữa có thể dùng người bên lĩnh vực truyền thông can thiệp, Hắc Báo nhất định có chống lưng đằng sau, cũng không phải không có khả năng điều động truyền thông làm chuyện mờ ám đem lại lợi ích cho bản thân.

“Cậu yên tâm đi, chuyện này chúng tôi nhất định sẽ tra rõ.”

Hạ Diệu gật đầu, “Phiền cậu nhọc lòng.”

Viên Tung ở bên này cũng là vừa nhận được tin, liên kết sự việc với trận ác đấu ở làng du lịch suối nước nóng lần trước, mọi việc nhìn chung đã được vạch trần.

Trước đó, Viên Tung vẫn không biết trong lúc nghỉ lễ lại xảy ra nhiều chuyện như vậy. Bởi vì công ty bảo vệ Hắc Báo “bối lòng tìm vết” theo dõi chuyện không phải là ngày một ngày hai nên Viên Tung trở lại công ty cũng không tận lực hỏi và kiểm tra. Nếu như không phải tìm tòi những tin tức liên quan, thấy hình ảnh công bố trên mạng, hẳn cũng sẽ chẳng hay biết gì.

Viên Tung không nghĩ tới, Hạ Diệu lại có loại bản lĩnh giấu diếm, qua mặt người khác như thế này.

Tuy rằng hình ảnh trong những bài báo đã được xử lý, nhưng Viên Tung liếc mắt một cái liền nhận ra Hạ Diệu. Có bị thiệt hại hay không tạm thời không bàn, chỉ là nhìn Hạ Diệu biểu tình dữ tợn và động tác liều mạng, cũng đủ để cho Viên Tung không khỏi xót thương, không đành lòng. Cảm giác quả đấm của Hắc tử không phải là đấm vào cậu ta, mà là đấm vào trong ổ tim của mình.

Hạ Diệu vừa tan ca, liền đến phòng làm việc của Viên Tung nghiêm nghị lên tiếng trách khừ.

“Chuyện lớn như vậy vì sao không gọi điện thoại cho tôi?”

Dù cho đứng ở bên ngoài, Hạ Diệu đều có thể bị tiếng gầm của Viên Tung làm cho trái tim chấn động mà run bần bật lên nhưng lại nói đứng ở bên trong là từng huấn luyện viên một đang có mặt, chỉ có Thi Thiên Bư lên tiếng.

“Là anh ta ra lệnh không được gọi cho cậu, nói muốn cho cậu một năm tốt đẹp.”

“Nghe anh ta hay là nghe tôi?”

“Ai..Ai nghe lời ai?!”

“Ầm” một tiếng, không biết thứ gì đổ vỡ.

Tiếng tra hỏi của Viên Tung vang lên lần nữa khiến người khác kinh sợ, “Thì ra lúc tình hình khẩn cấp, cần chỉ thị, các người lại phải nhờ tới cậu ta xuất đầu lộ diện? Các người không biết thân phận của cậu ta rất nhạy cảm sao? Hẳn còn nhỏ không hiểu chuyện không nói đến làm gì, mấy người các người cũng là một đám không có đầu óc sao? Hạ Diệu chưa từng chứng kiến Viên Tung phát hỏa như vậy, thế cho nên cậu ta phải từ phía sau thay Thi Thiên Bư nói đỡ hai câu, đều bởi vì trong lòng lo sợ, không dám mạo muội thẳng tiến đi vào.

Bên trong phòng làm việc chỉ chốc lát rơi vào tĩnh mịch, mọi người rời đi, phải mất một lúc sau, Thi Thiên Bư mới từ bên trong đi ra.

Hạ Diệu thấy Thi Thiên Bư sắc mặt đen sầm, lòng đặc biệt bồn chồn.

Cũng may Thi Thiên Bư bụng dạ rộng rãi, nhìn thấy Hạ Diệu chỉ là bĩu môi, ám chỉ Viên Tung hẳn đang nổi nóng, bảo cậu ta lúc nói chuyện nên kiềm chế một chút, mắt công lại bị mắng vô cơ.

Hạ Diệu đứng bên ngoài một lúc sau, mới nhấc chân đi vào trong.

Viên Tung ngửa người, tựa lưng trên ghế làm việc, mắt hơi híp lại, sắc mặt như trước rất khó coi, thế nhưng tận lực kìm chế. Nghe được tiếng bước chân quen thuộc, Viên Tung cũng không đem mắt mở ra, chỉ là nhàn nhạt hỏi một câu.

“Đến ăn cơm chiều?”

Giọng điệu ôn hòa, bình thản đó khiến lòng của Hạ Diệu nhẹ đi một chút, câu tiếp theo liền lập tức khiến cậu ta khựng trướng.

“Chuyện ở làng du lịch các người sống mái với nhau tôi đã biết.”

Hạ Diệu rùng mình, gương mặt căng cứng không nói nên lời.

Viên Tung chậm rãi mở mắt, yên lặng nhìn chăm chú vào Hạ Diệu, dáng vẻ tươi cười, thâm trầm, ôn hoà hiền hậu.

“Cám ơn cậu.”

Tất cả yêu thương, buồn bực, hổ thẹn đều là tự bản thân Viên Tung lưu lại, chậm rãi nếm từng mùi vị cảm xúc, biểu tình của hắn đối với Hạ Diệu lúc này đơn thuần chính là cảm kích, khắc sâu tận đáy lòng hắn còn là sự xúc động, chân thành tha thiết, yêu thương quan tâm nồng thắm.

Hạ Diệu tưởng rằng Viên Tung sẽ trách cứ, cho rằng Viên Tung sẽ nói những thứ đại loại như “Tôi không mong muốn cậu làm như vậy”, “Cậu không nên gạt tôi”, cũng bởi vì hắn ta là đại nam tử hán lúc gặp hoạn lại để Hạ Diệu đứng ra hy sinh. Kết quả Viên Tung nói ra một câu thành khẩn cảm tạ, ngược lại làm cho Hạ Diệu cảm giác không nề.

Cậu ta thử an ủi Viên Tung.

“Tin tức ngày hôm nay tôi đã xem, điểm đáng ngờ rất nhiều, trăm ngàn chỗ hở, người sáng suốt đều có thể nhìn ra mờ ám. May là chỉ là có trang web công bố, không có lan đến gần nguồn truyền thông chính. Tôi đã mời những bộ ngành liên quan vào can thiệp, nhờ bọn họ mau chóng đem những tin thất thật bác bỏ đi, giảm bớt ảnh hưởng tiêu cực.”

“Tôi đã đến phân cục thụ án, đội trưởng án hình sự nói vụ này nhất định điều tra rõ. Chỉ cần tra được chân tướng, lập tức bắt đơn vị truyền thông xin lỗi, trả lại danh dự mà các anh đã bị tổn thất.”

“Yên tâm, có tôi đây.” Hạ Diệu nói.

Bàn tay to của Viên Tung đặt vào sau ót của Hạ Diệu, một tay đem hắn nhét vào trong lồng ngực.

“Nghe lời, đừng ... dính vào chuyện này nữa, tự tôi có thể giải quyết.”

Hạ Diệu nói: “Việc này đối với tôi mà nói, tựa như anh làm một bữa cơm đơn giản vậy.”

“Tôi không muốn để cậu làm cơm.”

Hạ Diệu không nói cái gì nữa, cậu ta biết Viên Tung trong lòng lo lắng. Nói nhiều hơn nữa cũng vô ích, cũng giống như cậu ta từng vô số lần cảnh cáo Viên Tung... đừng quấy rầy mình nữa, nhưng Viên Tung vẫn cứ mặt dày làm phiền hắn.

Có một số việc, căn bản không cần phải thương lượng.

Hai người vừa hàn thuyên một hồi, Hạ Diệu nhìn lên phát hiện đã không còn sớm, liền hướng về Viên Tung nói: “Tôi còn có việc chưa làm xong, sẽ không ở lại cùng anh ăn cơm.”

“Còn có chuyện gì?” Viên Tung truy vấn.

“Đừng quan tâm, không phải việc của anh đâu.”

Hạ Diệu muốn đem mỹ phẩm dưỡng da đến cho cháu cố đời thứ sáu của hoàng đế Hiên Viên: đồng chí Đại Vũ.

Viên Tung đem Hạ Diệu tiễn tới cửa, dặn dò hắn hai câu, sau đó đưa mắt nhìn cậu ta rời đi.

Hạ Diệu lái xe thẳng đến nhà Tuyên Đại Vũ, trên đường cảm thấy linh kiện nào đó trong ô tô có vấn đề, mở ra đặc biệt không được bình thường. Hạ Diệu tìm một chỗ tương đối rộng rãi và an toàn ở ven đường, dừng xe lại kiểm tra trực trực.

Đột nhiên, bên cạnh đường lớn xuất hiện một bóng người.

Hạ Diệu hí hóp mắt đảo nhìn qua, ánh mắt thoáng chốc bình tĩnh.

Vệ Vương công ty bảo tiêu Hắc Báo—— Hắc tử.

Hắc tử - cái tên quả nhiên hợp với dáng người, da rất đen, thể nhưng đôi mắt lại sáng hơn người thường.

Ngày đó giao thủ, Hạ Diệu vẫn còn đối với người này không có cảm giác gì. Hiện tại khi trời tối, phát hiện người này có con ngươi sáng tựa như mắt mèo, sâu thẳm chiếu sáng, thoạt nhìn sẽ làm cho người khác phải hoảng sợ.

“Ta là nên gọi người bằng Viên công tử? Hay nên gọi người là vợ nhỏ của tên họ Viên?”

Hạ Diệu ánh mắt nghiêm trọng, cái kèm trong tay chợt hướng về phía Hắc tử phóng tới. Hắc tử cấp tốc né tránh, cái kèm từ mặt của hắn xẹt qua, bay thẳng đến bức tường gạch sau lưng, đập vỡ ra một cái lỗ lớn, vụn gạch bay tung tóe.

Hết chương.

107. Chương 107 - Mặt Mây Bầm Dập

CHƯƠNG 107: MẶT MÂY BẦM DẬP

Trans+Edit: Pinoneverdie

Gương mặt Hắc Tử đột nhiên lạnh lẽo, áp suất không khí xung quanh cũng theo đó mà giảm xuống.

Một trận giao chiến không thể tránh khỏi.

Lần trước ở làng du lịch suối nước nóng, Hắc Tử đã để Hạ Diệu đánh cho một trận đến uất ức, làm mất mặt công ty bảo vệ Hắc Báo. Trở lại công ty, hắn đã bị đủ loại trừng phạt và chịu đựng nhiều ánh mắt xa lánh, xua đuổi của mọi người, xem nữa là tự đánh mất chén cơm của mình. Đối với chuyện này Hắc Tử vẫn ghi hận trong lòng, đã sớm âm mưu giành lại khẩu khí.

“Lần trước để cho người đánh, lần này cho người nhìn thấy lợi hại của lão tử ta đây!”

Hắc Tử trang bị hung khí đầy người, ngay cả trên chiếc nhẫn hắn đang đeo cũng có lưỡi dao, đến gần hắn coi như máu đổ. Hạ Diệu thì lại tay không, nhưng khả năng phòng ngự lại tương đối mạnh, không cần biết Hắc Tử tấn công từ hướng nào, đều có thể dựa vào cơ thể linh hoạt của mình mà né tránh.

Vì để tránh phiền phức, hai người di chuyển từ dọc đường đến một chỗ tối.

Trong lúc nhất thời, quyền cước gia tăng, tiếng thở nặng nề cùng những tiếng chửi mắng bắt đầu vang lên từ một con hẻm nhỏ.

Hắc Tử lùi về phía sau hai bước, bất thành linh xuất một cước bay thẳng đến mặt Hạ Diệu. Hạ Diệu bị đập vào gương mặt lật qua một bên, gò má trái bị cú đá nhanh như gió quạt vào gào thét một trận đau nhức, nhưng vẫn gắng dùng một cú đấm rất mạnh đấm thẳng vào ngực tên Hắc Tử. Hắc Tử dùng hai cánh tay bắt chéo trước ngực, nhưng lại không chống đỡ được liên hoàn cước như cuồng phong bão tố của Hạ Diệu, lảo đảo mấy bước rồi ngã lưng vào bức tường phía sau.

Hạ Diệu giữ thế tấn công, đem Hắc Tử đẩy đến góc tường, dùng nắm đấm nhắm vào cái miệng của Hắc Tử - một đấm đỏ máu.

“Cho người chết này, cái miệng ti tiện!”

Ngay lúc Hạ Diệu đang thống khoái mà dạy dỗ tên Hắc Tử, đột nhiên bị một mảng phấn trắng ném vào mắt. Mặc dù Hạ Diệu phản ứng cấp tốc, nhưng trong mắt đã có không ít bột phấn bay vào, trong tầm mắt một mảng trắng đục.

Con mẹ nó, giở trò đánh lén!

Thị lực của Hạ Diệu vốn đã không tốt như Hắc Tử, bị như thế này rõ ràng càng bất lợi, phản ứng trong nháy mắt bị chậm nửa nhịp. Vừa rồi liên tiếp bị đánh thua, Hắc Tử lợi dụng thời cơ này mà phản công, như một con chó dữ hung hăng nhắm vào “bộ phận yếu đuối” của Hạ Diệu “cẩn phốc” một cái.

Hạ Diệu trong lúc xoa xoa “bộ phận kia” bắt đầu lơ đãng, bị Hắc Tử tóm lấy cổ, giằng co một hồi cảm giác Hắc Tử đã mang dao ra hướng vào mặt của Hạ Diệu mài mài mấy đường. Hạ Diệu liều mạng né tránh, siết

cổ tay của Hắc Tử lại cương quyết không buông ra, gân xanh sau ót cương cứng mà nổi lên. “Gái điếm đúng là gái điếm (*), người đến lúc này vẫn muốn bảo vệ gương mặt tròn trịa này!”

(*) ý chỉ Hạ Diệu cứ leo đẹo đi theo Viên Tung và giúp đỡ hắn, nhìn như một đứa vợ bé, một đứa gái điếm.

Hắc Tử đột nhiên một cước đạp vào bắp đùi của Hạ Diệu, trên giày của hắn có “độn khí” (dao giấu trong giày), một cước này đạp xuống lập tức truyền đến âm thanh rạn nứt của xương cốt. Hạ Diệu một tiếng gào thét, đau đớn như đinh thép đâm vào tủy sống, làm cậu ta hít thở không thông, hai cái đùi trong nháy mắt không thể chống đỡ, một chân quỵ xuống làm chân kia cũng không trụ được, ngã ngửa trên mặt đất.

Hắc Tử cười lên ngực Hạ Diệu, dùng con dao mài qua mài lại như đùa giỡn trên gương mặt cậu ta.

“Lão tử ta đây hôm nay phải phá hủy gương mặt này của ngươi!”

Hạ Diệu bị ép bức đến mức phải nổi lửa, tay cầm một mảnh vụn gạch, bất ngờ ném vào mặt của Hắc Tử.

Hắc Tử né không kịp, lỗ tai bị gạch chém toát máu.

“Con mẹ thằng cha nhà mày!”

Ánh mắt Hắc Tử lộ ra vẻ dữ tợn, xách cơ thể Hạ Diệu ném đi, gương mặt đập mạnh vào mặt đất. Sau đó, một tay từ đằng sau bóp lấy cổ, gắt gao ấn xuống, dán chặt gương mặt của Hạ Diệu lên mặt đường, tay còn lại nắm tóc Hạ Diệu dùng sức kéo lê cậu ta dài hơn mười thước.

Mặt của Hạ Diệu tiếp xúc bên dưới đều là gạch đá, đất cát và vụn bột phấn, cảm giác cả khuôn mặt như bị một cái giũa chà sát không ngừng, hơi thở hít vào đều là mùi vị của bùn đất và bụi bặm.

Trò chơi đùa giỡn hành hạ bỗng dừng lại quá sớm, cảm giác áp lực đè nén đau đớn lên hai bắp đùi không còn nữa.

Hắc Tử đang hô to thỏa mãn, đột nhiên cả cơ thể mất đi trọng tâm, bị một lực tấn công khiến người quật một phát văng xa bốn năm thước. Chờ lúc Hắc Tử bật nửa người đứng dậy, đã thấy một bóng người khổng lồ đang gào thét tiến tới, hai con ngươi bùng lên ngọn lửa từ địa ngục, cháy đến mức lục phủ ngũ tạng của hắn đều như đang bốc khói.

Viên Tung vì lo lắng nên đi theo, đường đến nhà Hạ Diệu và nhà Tuyên Đại Vũ chính là giống nhau một đoạn, may mà Hạ Diệu còn đang trên con đường này. Nếu Hạ Diệu chỉ cần đi xa thêm vài cây số nữa, Viên Tung chắc đã không tìm thấy được cậu ta đang bị đánh đập như vậy.

Hắc Tử thật sự hoảng, sau khi nhìn thấy gương mặt đỏ của Viên Tung liền lập tức run sợ.

Viên Tung đột nhiên cầm lấy hai cái tay của Hắc Tử, chậm chạp không có động tĩnh. Hắc Tử sợ hãi liên tục giãy dụa, một trận những tiếng răng rắc, gãy nứt từ ngón tay của Hắc Tử vang lên.

Hắc Tử đột nhiên dùng hô hấp, ánh mắt đại ra nhìn ngón tay của mình, cơ mặt vỡ ra những đường nét xấu xí khó coi.

Mười ngón tay của Hắc Tử, toàn bộ các đốt ngón đều đã bị gãy gập lại, đứt đoạn rất khủng khiếp.

“A —— ” Một trận “tâm tê liệt phế” xuất hiện kèm theo tiếng thét như xé rách yết hầu, “tay đứt ruột đau”, cơn đau đớn như những con sóng dữ đánh sập mọi thứ đè đập kiên cố vững chắc của Hắc Tử. Hắc Tử đau đến lăn lộn co quắp trên mặt đất, nhưng ở một giây sau chợt bị Viên Tung giữ chặt cả chân lại.

“Dừng —— a a —— ”

Viên Tung nện một cú “thép quyền” lên mắt cá chân của Hắc Tử, xương bể vụn. Tiếp theo cầm cổ chân của hắn bẻ ngược lại, liên đới với toàn bộ gân mạch chỗ này hung hăng tàn nhẫn bẻ một phát xoay vòng 360°, toàn bộ cái chân bị lật về một hướng khác. Ngón chân bị lật ra sau, gót chân lại bị xoay lên phía trước, hai cái chân không một chân nào may mắn thoát khỏi.

Sau đó mới thực sự là nhục hình tàn khốc.

Viên Tung gom toàn bộ cơn thịnh nộ giận dữ, như “hùng sư mãnh hổ” hướng về phía Hắc Tử bắt đầu trả nợ máu. Một cơn mưa “quả đấm nghìn cân” cứ như vậy mà đập thẳng vào thân xác của Hắc Tử, từng đấm từng đấm chạm vào da thịt chính là từng tiếng xương cốt vỡ nát vang lên.

Con người của Hắc Tử lồi lên dữ dội, cơ mặt co giật run rẩy. Tiếng gào thê thảm giống như tiếng quỷ khóc vào ban đêm, hù dọa hai người đi đường ngang qua, chân của họ sợ đến mềm nhũn, vội vàng đổi hướng bỏ chạy.

Hạ Diệu vừa nghe loại động tĩnh này lập tức nhận ra người kia là ai, trong thiên hạ có khả năng bức người khác kêu la gào thét kiểu này không ai khác ngoài Viên Tung. Hấn sợ Viên Tung hạ thủ quá nặng lại gây ra chết người, vội vàng hướng về hấn kêu rên một tiếng.

” Anh nhanh qua bên này, tôi không ổn rồi.”

Viên Tung thu bàn tay tàn độc lại mà lòng không cam, chạy nhanh đến chỗ Hạ Diệu.

Hạ Diệu xoa xoa gương mặt, từ dưới đất cố sức mà đứng lên, cảm giác hai cái đùi đau đến không nhúc nhích được. Sau đó được Viên Tung nhắc bồng lên đưa vào trong xe, lập tức chạy đến bệnh viện.

Lúc lái xe, Viên Tung thậm chí không dám liếc mắt nhìn qua, rất sợ vì kích động mà tông vào những chiếc xe trước mặt. Hạ Diệu ngồi kế bên ghế tài xế, trên mặt đầy vết thương, lúc lau mặt cảm giác được sự gồ ghề, lồi lõm, vết máu trải rộng. Khóe mắt bên trái rạn nứt, dẫn đến viền mắt xung quanh tất cả đều sưng lên, muốn mở mắt ra đều phải hết sức gắng gượng.

Thậm chí tệ hơn là vị trí ở hông và xương đùi đau như xát muối, đau đến cơ hồ ngồi không yên, hai cái đùi trượt thẳng xuống. Chỉ có thể lấy cánh tay dùng sức chống lên ghế, giảm bớt áp lực lên phần eo và chân.

Viên Tung nghe được Hạ Diệu khí thở đè nén, nhin không được mở miệng hỏi: “Đau không? Chịu nổi không?”

“Không có gì, anh cứ lái xe đi.”

Hạ Diệu càng không ngừng ngộp khí, hít khí, lại ngộp, lại hít...” vẫn cứ cắn răng không kêu một tiếng.

Chờ Viên Tung lái xe đến bệnh viện, Hạ Diệu tựa như mất hết sức lực, toàn bộ cơ thể từ chỗ ngồi trên xe trượt xuống. Viên Tung rất nhanh, ở bên cạnh cửa xe đem Hạ Diệu ôm xuống, phóng tới khoa cấp cứu. Lúc tẩy trùng vết thương, Viên Tung mới nhìn rõ tình trạng của Hạ Diệu, cả khuôn mặt hoàn toàn thay đổi, sưng tấy so với bình thường là gấp ba ba lần. Đơn giản chỉ có khóe mắt bị thương. Rách tương đối sâu, còn lại đều là trầy xước nhẹ, đứng bên ngoài đếm kĩ có hơn mười vết trầy, từ Hạ đại gia anh tuần hào phóng trở thành Hạ mặt rỗ.

Trong lòng của Viên Tung lúc này ai cũng có thể tưởng tượng được.

Chân của Hạ Diệu sau khi chụp Xquang thì chỉ cần băng bó đơn giản nhưng nằm ở trên giường chưa bao giờ đau như vậy, muốn hoạt động phải dùng sức rất nhiều. Kết quả kiểm tra cho thấy phải ở lại bệnh viện theo dõi mới có thể xuất viện, Viên Tung liền cùng với Hạ Diệu ở trong phòng bệnh nói chuyện phiếm.

“Có phải mặt tôi đã bị phá hủy rồi không chứ hả?” Hạ Diệu hỏi.

Viên Tung hướng vào gương mặt sưng phù mập mạp của Hạ Diệu nhéo một cái, không nói chuyện.

Hạ Diệu nói: “Đem cái gương lại cho tôi xem.”

“Trong phòng bệnh không có gương.” Viên Tung nói.

“Bớt đi!” Hạ Diệu lúc này không đau nữa, tinh khí lại nổi lên, “Anh á.... trong túi lúc nào cũng có một cái gương nhỏ, anh nghĩ rằng tôi không biết?”

Viên Tung không chịu nổi tính nhõng nhẽo này của Hạ Diệu, đành đưa gương cho cậu ta.

Hạ Diệu đem cái gương nhỏ để trước mặt, kết quả dĩ nhiên gương mặt hiện tại của cậu ta không thể nguy trang, một lần nữa phóng cái gương tới, cuối cùng đem cả khuôn mặt thu vào trong, nhưng lại là đem bản thân hù dọa chính mình.

“A...”

Hạ Diệu bị dũa kích sâu sắc, chợt rút cái áo gối phía dưới ra phủ lên mặt.

Viên Tung thấy vậy vội vàng lột xuống, “Muốn làm gì? Mặt mũi này của cậu vẫn còn phải được thoa thuốc lên đây.”

“Không có cách nào mà đi gặp người khác ...” Hạ Diệu khóc lóc thảm thiết, gương mặt sưng lớn càng lộ ra vẻ tức cười, “Đây quả thực là từ Lâm Chí Đình một chút biến thành Quách Đức Cường mà!” (Các bạn tự tìm hiểu hai nhân vật này nha)

Viên Tung vốn tâm tình đang căng thẳng dồn nén, thấy Hạ Diệu như vậy buộc phải xóa ra một tia cười.

Hạ Diệu đẩy Viên Tung một cái, “Đi đi đi, anh đi đi, tôi không cần anh chăm sóc đâu, tôi tự lo...”

“Đừng làm rộn.” Viên Tung dè tay của Hạ Diệu lại, trầm giọng dụ dỗ nói, “Hai ngày nữa hết sưng là tốt rồi.”

“Vậy anh hai ngày nữa trở lại.”

Hai người đang nói chuyện náo nhiệt, y tá gõ cửa bước vào.

“Chào anh, kết quả kiểm tra đã có, gãy xương đùi, cần giải phẫu.”

Hạ Diệu vừa nghe ‘giải phẫu’ lập tức lộ ra biểu tình kháng cự, “Tôi không giải phẫu, tôi muốn vật lý trị liệu.”

“Xét thấy anh gãy xương tương đối nghiêm trọng, vật lý trị liệu đầu khớp xương không dễ dàng tăng trưởng nói lại được, sợ rằng phải tĩnh dưỡng rất nhiều năm, hơn nữa chất lượng sinh hoạt sẽ không đảm bảo, cho nên chúng tôi kiến nghị anh giải phẫu.”

Hạ Diệu nghĩ lại, tĩnh dưỡng cần nằm ở trên giường, trên đùi phải băng vải, không thể vận động mạnh. Mà mình bị thương ở nửa thân dưới, tức là điều trị phục hồi càng khó khăn hơn, thời gian tháo băng sẽ càng lâu.

“Tôi muốn giải phẫu.” Nhanh chóng thay đổi thái độ.

Y tá đem giấy xác nhận đưa cho Hạ Diệu, “Mời anh ký tên lên đây.”

Hạ Diệu ký xong một lúc, y tá nói: “Loại giải phẫu này yêu cầu anh phải ‘sạch da’.”

“Cái gì gọi là ‘sạch da’?” Hạ Diệu vẽ mặt mù tịt.

“Chính là phải cạo sạch hết lông, để tránh bị viêm nhiễm.”

Cạo hết lông, cạo hết lông...Hạ Diệu một bên lầu lầu bấm bấm, một bên quét mắt nhìn bộ lông chân rậm rạp vướng víu của mình, sau đó ánh mắt rất tự nhiên mà tập trung đến giữa hai đùi, hô hấp chợt dừng lại. (hahahaha...bị cạo lông c*)

Hết chương
Lúc tẩy trùng vết thương, Viên Tung mới nhìn rõ tình trạng của Hạ Diệu, cả khuôn mặt hoàn toàn thay đổi, sưng tấy so với bình thường là gấp ba ba lần. Đơn giản chỉ có khóe mắt bị thương. Rách tương đối sâu, còn lại đều là trầy xước nhẹ, đứng bên ngoài đếm kỹ có hơn mười vết trầy, từ Hạ đại gia anh tuần hào phóng trở thành Hạ mặt rỗ.

Trong lòng của Viên Tung lúc này ai cũng có thể tưởng tượng được.

Chân của Hạ Diệu sau khi chụp Xquang thì chỉ cần băng bó đơn giản nhưng nằm ở trên giường chưa bao giờ đau như vậy, muốn hoạt động phải dùng sức rất nhiều. Kết quả kiểm tra cho thấy phải ở lại bệnh viện theo dõi mới có thể xuất viện, Viên Tung liền cùng với Hạ Diệu ở trong phòng bệnh nói chuyện phiếm.

“Có phải mặt tôi đã bị phá hủy rồi không chứ hả?” Hạ Diệu hỏi.

Viên Tung hướng vào gương mặt sưng phù mập mạp của Hạ Diệu nhéo một cái, không nói chuyện.

Hạ Diệu nói: “Đem cái gương lại cho tôi xem.”

“Trong phòng bệnh không có gương.” Viên Tung nói.

“Bớt đi!” Hạ Diệu lúc này không đau nữa, tinh khí lại nổi lên, “Anh á.... trong túi lúc nào cũng có một cái gương nhỏ, anh nghĩ rằng tôi không biết?”

Viên Tung không chịu nổi tính nhõng nhẽo này của Hạ Diệu, đành đưa gương cho cậu ta.

Hạ Diệu đem cái gương nhỏ để trước mặt, kết quả dĩ nhiên gương mặt hiện tại của cậu ta không thể nguy trang, một lần nữa phóng cái gương tối, cuối cùng đem cả khuôn mặt thu vào trong, nhưng lại là đem bản thân hù dọa chính mình.

“A...”

Hạ Diệu bị dả kích sâu sắc, chợt rút cái áo gối phía dưới ra phủ lên mặt.

Viên Tung thấy vậy vội vàng lật xuống, “Muốn làm gì? Mặt mũi này của cậu vẫn còn phải được thoa thuốc lên đấy.”

“Không có cách nào mà đi gặp người khác ...” Hạ Diệu khóc lóc thảm thiết, gương mặt sưng lớn càng lộ ra vẻ tức cười, “Đây quả thực là từ Lâm Chí Dĩnh một chút biến thành Quách Đức Cường mà!” (Các bạn tự tìm hiểu hai nhân vật này nha)

Viên Tung vốn tâm tình đang căng thẳng dồn nén, thấy Hạ Diệu như vậy buộc phải xỏ ra một tia cười.

Hạ Diệu đẩy Viên Tung một cái, “Đi đi đi, anh đi đi, tôi không cần anh chăm sóc đâu, tôi tự lo...”

“Đừng làm rộn.” Viên Tung đè tay của Hạ Diệu lại, trầm giọng dụ dỗ nói, “Hai ngày nữa hết sưng là tốt rồi.”

“Vậy anh hai ngày nữa trở lại.”

Hai người đang nói chuyện náo nhiệt, y tá gõ cửa bước vào.

“Chào anh, kết quả kiểm tra đã có, gãy xương đùi, cần giải phẫu.”

Hạ Diệu vừa nghe ‘giải phẫu’ lập tức lộ ra biểu tình kháng cự, “Tôi không giải phẫu, tôi muốn vật lý trị liệu.”

“Xét thấy anh gãy xương tương đối nghiêm trọng, vật lý trị liệu đầu khớp xương không dễ dàng tăng trưởng nổi lại được, sợ rằng phải tĩnh dưỡng rất nhiều năm, hơn nữa chất lượng sinh hoạt sẽ không đảm bảo, cho nên chúng tôi kiến nghị anh giải phẫu.”

Hạ Diệu nghĩ lại, tĩnh dưỡng cần nằm ở trên giường, trên đùi phải băng vải, không thể vận động mạnh. Mà mình bị thương ở nửa thân dưới, tức là điều trị phục hồi càng khó khăn hơn, thời gian tháo băng sẽ càng lâu.

“Tôi muốn giải phẫu.” Nhanh chóng thay đổi thái độ.

Y tá đem giấy xác nhận đưa cho Hạ Diệu, “Mời anh ký tên lên đây.”

Hạ Diệu ký xong một lúc, y tá nói: “Loại giải phẫu này yêu cầu anh phải ‘sạch da’.”

“Cái gì gọi là ‘sạch da’?” Hạ Diệu vẽ mặt mù tịt.

“Chính là phải cạo sạch hết lông, để tránh bị viêm nhiễm.”

Cạo hết lông, cạo hết lông...Hạ Diệu một bên lầu lầu bấm bấm, một bên quét mắt nhìn bộ lông chân rậm rạp vướng víu của mình, sau đó ánh mắt rất tự nhiên mà tập trung đến giữa hai đùi, hô hấp chợt dừng lại. (hahahaha...bị cạo lông c*)

Hết chương
Lúc tẩy trùng vết thương, Viên Tung mới nhìn rõ tình trạng của Hạ Diệu, cả khuôn mặt hoàn toàn thay đổi, sưng tấy so với bình thường là gấp ba lần. Đơn giản chỉ có khóe mắt bị thương. Rách tương đối sâu, còn lại đều là trầy xước nhẹ, đứng bên ngoài đếm kĩ có hơn mười vết trầy, từ Hạ đại gia anh tuần hào phóng trở thành Hạ mặt rỗ.

Trong lòng của Viên Tung lúc này ai cũng có thể tưởng tượng được.

Chân của Hạ Diệu sau khi chụp Xquang thì chỉ cần băng bó đơn giản nhưng nằm ở trên giường chưa bao giờ đau như vậy, muốn hoạt động phải dùng sức rất nhiều. Kết quả kiểm tra cho thấy phải ở lại bệnh viện theo dõi mới có thể xuất viện, Viên Tung liền cùng với Hạ Diệu ở trong phòng bệnh nói chuyện phiếm.

“Có phải mặt tôi đã bị phá hủy rồi không chứ hả?” Hạ Diệu hỏi.

Viên Tung hướng vào gương mặt sưng phù mập mạp của Hạ Diệu nhéo một cái, không nói chuyện.

Hạ Diệu nói: “Đem cái gương lại cho tôi xem.”

“Trong phòng bệnh không có gương.” Viên Tung nói.

“Bớt đi!” Hạ Diệu lúc này không đau nữa, tinh khí lại nổi lên, “Anh á.... trong túi lúc nào cũng có một cái gương nhỏ, anh nghĩ rằng tôi không biết?”

Viên Tung không chịu nổi tính nhõng nhẽo này của Hạ Diệu, đành đưa gương cho cậu ta.

Hạ Diệu đem cái gương nhỏ để trước mặt, kết quả dĩ nhiên gương mặt hiện tại của cậu ta không thể nguy trang, một lần nữa phóng cái gương tới, cuối cùng đem cả khuôn mặt thu vào trong, nhưng lại là đem bản thân hù dọa chính mình.

“A...”

Hạ Diệu bị đả kích sâu sắc, chợt rút cái áo gối phía dưới ra phủ lên mặt.

Viên Tung thấy vậy vội vàng lật xuống, “Muốn làm gì? Mặt mũi này của cậu vẫn còn phải được thoa thuốc lên đây.”

“Không có cách nào mà đi gặp người khác ...” Hạ Diệu khóc lóc thảm thiết, gương mặt sưng lớn càng lộ ra vẻ tức cười, “Đây quả thực là từ Lâm Chí Dĩnh một chút biến thành Quách Đức Cường mà!” (Các bạn tự tìm hiểu hai nhân vật này nha)

Viên Tung vốn tâm tình đang căng thẳng dồn nén, thấy Hạ Diệu như vậy buộc phải xỏ ra một tia cười.

Hạ Diệu đẩy Viên Tung một cái, “Đi đi đi, anh đi đi, tôi không cần anh chăm sóc đâu, tôi tự lo...”

“Đừng làm rộn.” Viên Tung đè tay của Hạ Diệu lại, trầm giọng dụ dỗ nói, “Hai ngày nữa hết sưng là tốt rồi.”

“Vậy anh hai ngày nữa trở lại.”

Hai người đang nói chuyện náo nhiệt, y tá gõ cửa bước vào.

“Chào anh, kết quả kiểm tra đã có, gãy xương đùi, cần giải phẫu.”

Hạ Diệu vừa nghe ‘giải phẫu’ lập tức lộ ra biểu tình kháng cự, “Tôi không giải phẫu, tôi muốn vật lý trị liệu.”

“Xét thấy anh gãy xương tương đối nghiêm trọng, vật lý trị liệu đầu khớp xương không dễ dàng tăng trưởng nối lại được, sợ rằng phải tĩnh dưỡng rất nhiều năm, hơn nữa chất lượng sinh hoạt sẽ không đảm bảo, cho nên chúng tôi kiến nghị anh giải phẫu.”

Hạ Diệu nghĩ lại, tĩnh dưỡng cần nằm ở trên giường, trên đùi phải băng vải, không thể vận động mạnh. Mà mình bị thương ở nửa thân dưới, tức là điều trị phục hồi càng khó khăn hơn, thời gian tháo băng sẽ càng lâu.

“Tôi muốn giải phẫu.” Nhanh chóng thay đổi thái độ.

Y tá đem giấy xác nhận đưa cho Hạ Diệu, “Mời anh ký tên lên đây.”

Hạ Diệu ký xong một lúc, y tá nói: “Loại giải phẫu này yêu cầu anh phải ‘sạch da’.”

“Cái gì gọi là ‘sạch da’?” Hạ Diệu vẽ mặt mù tịt.

“Chính là phải cạo sạch hết lông, để tránh bị viêm nhiễm.”

Cạo hết lông, cạo hết lông...Hạ Diệu một bên lầu bầu lấm bầm, một bên quét mắt nhìn bộ lông chân rậm rạp vướng víu của mình, sau đó ánh mắt rất tự nhiên mà tập trung đến giữa hai đùi, hô hấp chợt dừng lại. (hahahaha...bị cạo lông c*)

Hết chươngLúc tẩy trùng vết thương, Viên Tung mới nhìn rõ tình trạng của Hạ Diệu, cả khuôn mặt hoàn toàn thay đổi, sưng tấy so với bình thường là gấp ba lần. Đơn giản chỉ có khóe mắt bị thương. Rách tương đối sâu, còn lại đều là trầy xước nhẹ, đứng bên ngoài đếm kỹ có hơn mười vết trầy, từ Hạ đại gia anh tuần hào phóng trở thành Hạ mặt rỗ.

Trong lòng của Viên Tung lúc này ai cũng có thể tưởng tượng được.

Chân của Hạ Diệu sau khi chụp Xquang thì chỉ cần băng bó đơn giản nhưng nằm ở trên giường chưa bao giờ đau như vậy, muốn hoạt động phải dùng sức rất nhiều. Kết quả kiểm tra cho thấy phải ở lại bệnh viện theo dõi mới có thể xuất viện, Viên Tung liền cùng với Hạ Diệu ở trong phòng bệnh nói chuyện phiếm.

“Có phải mặt tôi đã bị phá hủy rồi không chứ hả?” Hạ Diệu hỏi.

Viên Tung hướng vào gương mặt sưng phù mập mạp của Hạ Diệu nhéo một cái, không nói chuyện.

Hạ Diệu nói: “Đem cái gương lại cho tôi xem.”

“Trong phòng bệnh không có gương.” Viên Tung nói.

“Bớt đi!” Hạ Diệu lúc này không đau nữa , tinh khí lại nổi lên, “Anh á.... trong túi lúc nào cũng có một cái gương nhỏ, anh nghĩ rằng tôi không biết?”

Viên Tung không chịu nổi tính nhõng nhẽo này của Hạ Diệu, đành đưa gương cho cậu ta.

Hạ Diệu đem cái gương nhỏ để trước mặt, kết quả dĩ nhiên gương mặt hiện tại của cậu ta không thể ngụy trang, một lần nữa phóng cái gương tới, cuối cùng đem cả khuôn mặt thu vào trong, nhưng lại là đem bản thân hù dọa chính mình.

“A...”

Hạ Diệu bị đả kích sâu sắc, chợt rút cái áo gối phía dưới ra phủ lên mặt.

Viên Tung thấy vậy vội vàng lật xuống, “Muốn làm gì? Mặt mũi này của cậu vẫn còn phải được thoa thuốc lên đây.”

“Không có cách nào mà đi gặp người khác ...” Hạ Diệu khóc lóc thảm thiết, gương mặt sưng lớn càng lộ ra vẻ tức cười, “Đây quả thực là từ Lâm Chí Dĩnh một chút biến thành Quách Đức Cường mà!” (Các bạn tự tìm hiểu hai nhân vật này nha)

Viên Tung vốn tâm tình đang căng thẳng dồn nén, thấy Hạ Diệu như vậy buộc phải xỏ ra một tia cười.

Hạ Diệu đẩy Viên Tung một cái, “Đi đi đi, anh đi đi, tôi không cần anh chăm sóc đâu, tôi tự lo...”

“Đừng làm rộn.” Viên Tung dè tay của Hạ Diệu lại, trầm giọng dụ dỗ nói, “Hai ngày nữa hết sưng là tốt rồi.”

“Vậy anh hai ngày nữa trở lại.”

Hai người đang nói chuyện náo nhiệt, y tá gõ cửa bước vào.

“Chào anh, kết quả kiểm tra đã có, gãy xương đùi, cần giải phẫu.”

Hạ Diệu vừa nghe ‘giải phẫu’ lập tức lộ ra biểu tình kháng cự , “Tôi không giải phẫu, tôi muốn vật lý trị liệu.”

“Xét thấy anh gãy xương tương đối nghiêm trọng, vật lý trị liệu đầu khớp xương không dễ dàng tăng trưởng nối lại được, sợ rằng phải tĩnh dưỡng rất nhiều năm, hơn nữa chất lượng sinh hoạt sẽ không đảm bảo, cho nên chúng tôi kiến nghị anh giải phẫu.”

Hạ Diệu nghĩ lại, tỉnh dưỡng cần nằm ở trên giường, trên đùi phải băng vải, không thể vận động mạnh. Mà mình bị thương ở nửa thân dưới, tức là điều trị phục hồi càng khó khăn hơn, thời gian tháo băng sẽ càng lâu.

“Tôi muốn giải phẫu.” Nhanh chóng thay đổi thái độ.

Y tá đem giấy xác nhận đưa cho Hạ Diệu, “Mời anh ký tên lên đây.”

Hạ Diệu ký xong một lúc, y tá nói: “Loại giải phẫu này yêu cầu anh phải ‘sạch da’.”

“Cái gì gọi là ‘sạch da’?” Hạ Diệu vẽ mặt mù tịt.

“Chính là phải cạo sạch hết lông, để tránh bị viêm nhiễm.”

Cạo hết lông, cạo hết lông...Hạ Diệu một bên lau bầu lẩm bẩm, một bên quét mắt nhìn bộ lông chân rậm rạp vướng víu của mình, sau đó ánh mắt rất tự nhiên mà tập trung đến giữa hai đùi, hô hấp chợt dừng lại. (hahahaha...bị cạo lông c*)

Hết chươngLúc tẩy trùng vết thương, Viên Tung mới nhìn rõ tình trạng của Hạ Diệu, cả khuôn mặt hoàn toàn thay đổi, sưng tấy so với bình thường là gấp ba ba lần. Đơn giản chỉ có khóe mắt bị thương. Rách tương đối sâu, còn lại đều là trầy xước nhẹ, đứng bên ngoài đếm kỹ có hơn mười vết trầy, từ Hạ đại gia anh tuần hào phóng trở thành Hạ mặt rỗ.

Trong lòng của Viên Tung lúc này ai cũng có thể tưởng tượng được.

Chân của Hạ Diệu sau khi chụp Xquang thì chỉ cần băng bó đơn giản nhưng nằm ở trên giường chưa bao giờ đau như vậy, muốn hoạt động phải dùng sức rất nhiều. Kết quả kiểm tra cho thấy phải ở lại bệnh viện theo dõi mới có thể xuất viện, Viên Tung liền cùng với Hạ Diệu ở trong phòng bệnh nói chuyện phiếm.

“Có phải mặt tôi đã bị phá hủy rồi không chứ hả?” Hạ Diệu hỏi.

Viên Tung hướng vào gương mặt sưng phù mập mạp của Hạ Diệu nhéo một cái, không nói chuyện.

Hạ Diệu nói: “Đem cái gương lại cho tôi xem.”

“Trong phòng bệnh không có gương.” Viên Tung nói.

“Bớt đi!” Hạ Diệu lúc này không đau nữa , tinh khí lại nổi lên, “Anh á.... trong túi lúc nào cũng có một cái gương nhỏ, anh nghĩ rằng tôi không biết?”

Viên Tung không chịu nổi tính nhõng nhẽo này của Hạ Diệu, đành đưa gương cho cậu ta.

Hạ Diệu đem cái gương nhỏ để trước mặt, kết quả dĩ nhiên gương mặt hiện tại của cậu ta không thể nguy trang, một lần nữa phóng cái gương tối, cuối cùng đem cả khuôn mặt thu vào trong, nhưng lại là đem bản thân hù dọa chính mình.

“A...”

Hạ Diệu bị đá kích sâu sắc, chợt rút cái áo gối phía dưới ra phủ lên mặt.

Viên Tung thấy vậy vội vàng lật xuống, “Muốn làm gì? Mặt mũi này của cậu vẫn còn phải được thoa thuốc lên đây.”

“Không có cách nào mà đi gặp người khác ...” Hạ Diệu khóc lóc thảm thiết, gương mặt sưng lớn càng lộ ra vẻ tức cười, “Đây quả thực là từ Lâm Chí Dĩnh một chút biến thành Quách Đức Cường mà!” (Các bạn tự tìm hiểu hai nhân vật này nha)

Viên Tung vốn tâm tình đang căng thẳng dồn nén, thấy Hạ Diệu như vậy buộc phải xỏ ra một tia cười.

Hạ Diệu đẩy Viên Tung một cái, “Đi đi đi, anh đi đi, tôi không cần anh chăm sóc đâu, tôi tự lo...”

“Đừng làm rộn.” Viên Tung dè tay của Hạ Diệu lại, trầm giọng dụ dỗ nói, “Hai ngày nữa hết sưng là tốt rồi.”

“Vậy anh hai ngày nữa trở lại.”

Hai người đang nói chuyện náo nhiệt, y tá gõ cửa bước vào.

“Chào anh, kết quả kiểm tra đã có, gãy xương đùi, cần giải phẫu.”

Hạ Diệu vừa nghe ‘giải phẫu’ lập tức lộ ra biểu tình kháng cự, “Tôi không giải phẫu, tôi muốn vật lý trị liệu.”

“Xét thấy anh gãy xương tương đối nghiêm trọng, vật lý trị liệu đầu khớp xương không dễ dàng tăng trưởng nói lại được, sợ rằng phải tĩnh dưỡng rất nhiều năm, hơn nữa chất lượng sinh hoạt sẽ không đảm bảo, cho nên chúng tôi kiến nghị anh giải phẫu.”

Hạ Diệu nghĩ lại, tĩnh dưỡng cần nằm ở trên giường, trên đùi phải băng vải, không thể vận động mạnh. Mà mình bị thương ở nửa thân dưới, tức là điều trị phục hồi càng khó khăn hơn, thời gian tháo băng sẽ càng lâu.

“Tôi muốn giải phẫu.” Nhanh chóng thay đổi thái độ.

Y tá đem giấy xác nhận đưa cho Hạ Diệu, “Mời anh ký tên lên đây.”

Hạ Diệu ký xong một lúc, y tá nói: “Loại giải phẫu này yêu cầu anh phải ‘sạch da’.”

“Cái gì gọi là ‘sạch da’?” Hạ Diệu vẽ mặt mù tịt.

“Chính là phải cạo sạch hết lông, để tránh bị viêm nhiễm.”

Cạo hết lông, cạo hết lông...Hạ Diệu một bên lầu lầu bấm bấm, một bên quét mắt nhìn bộ lông chân rậm rạp vướng víu của mình, sau đó ánh mắt rất tự nhiên mà tập trung đến giữa hai đùi, hô hấp chợt dừng lại. (hahahaha...bị cạo lông c*)

Hết chươngLúc tẩy trùng vết thương, Viên Tung mới nhìn rõ tình trạng của Hạ Diệu, cả khuôn mặt hoàn toàn thay đổi, sững tấy so với bình thường là gấp ba lần. Đơn giản chỉ có khoe mắt bị thương. Rách tương đối sâu, còn lại đều là trầy xước nhẹ, đứng bên ngoài đếm kĩ có hơn mười vết trầy, từ Hạ đại gia anh tuần hào phóng trở thành Hạ mặt rỗ.

Trong lòng của Viên Tung lúc này ai cũng có thể tưởng tượng được.

Chân của Hạ Diệu sau khi chụp Xquang thì chỉ cần băng bó đơn giản nhưng nằm ở trên giường chưa bao giờ đau như vậy, muốn hoạt động phải dùng sức rất nhiều. Kết quả kiểm tra cho thấy phải ở lại bệnh viện theo dõi mới có thể xuất viện, Viên Tung liền cùng với Hạ Diệu ở trong phòng bệnh nói chuyện phiếm.

“Có phải mặt tôi đã bị phá hủy rồi không chứ hả?” Hạ Diệu hỏi.

Viên Tung hướng vào gương mặt sừng phù mập mạp của Hạ Diệu nhéo một cái, không nói chuyện.

Hạ Diệu nói: “Đem cái gương lại cho tôi xem.”

“Trong phòng bệnh không có gương.” Viên Tung nói.

“Bớt đi!” Hạ Diệu lúc này không đau nữa, tinh khí lại nổi lên, “Anh á.... trong túi lúc nào cũng có một cái gương nhỏ, anh nghĩ rằng tôi không biết?”

Viên Tung không chịu nổi tính nhõng nhẽo này của Hạ Diệu, đành đưa gương cho cậu ta.

Hạ Diệu đem cái gương nhỏ để trước mặt, kết quả dĩ nhiên gương mặt hiện tại của cậu ta không thể nguy trang, một lần nữa phóng cái gương tối, cuối cùng đem cả khuôn mặt thu vào trong, nhưng lại là đem bản thân hù dọa chính mình.

“A...”

Hạ Diệu bị đả kích sâu sắc, chợt rút cái áo gối phía dưới ra phủ lên mặt.

Viên Tung thấy vậy vội vàng lột xuống, “Muốn làm gì? Mặt mũi này của cậu vẫn còn phải được thoa thuốc lên đây.”

“Không có cách nào mà đi gặp người khác ...” Hạ Diệu khóc lóc thảm thiết, gương mặt sưng lớn càng lộ ra vẻ tức cười, “Đây quả thực là từ Lâm Chí Dĩnh một chút biến thành Quách Đức Cường mà!” (Các bạn tự tìm hiểu hai nhân vật này nha)

Viên Tung vốn tâm tình đang căng thẳng dồn nén, thấy Hạ Diệu như vậy buộc phải xóa ra một tia cười.

Hạ Diệu đẩy Viên Tung một cái, “Đi đi đi, anh đi đi, tôi không cần anh chăm sóc đâu, tôi tự lo...”

“Đừng làm rộn.” Viên Tung dè tay của Hạ Diệu lại, trầm giọng dụ dỗ nói, “Hai ngày nữa hết sưng là tốt rồi.”

“Vậy anh hai ngày nữa trở lại.”

Hai người đang nói chuyện náo nhiệt, y tá gõ cửa bước vào.

“Chào anh, kết quả kiểm tra đã có, gãy xương đùi, cần giải phẫu.”

Hạ Diệu vừa nghe ‘giải phẫu’ lập tức lộ ra biểu tình kháng cự, “Tôi không giải phẫu, tôi muốn vật lý trị liệu.”

“Xét thấy anh gãy xương tương đối nghiêm trọng, vật lý trị liệu đầu khớp xương không dễ dàng tăng trưởng nói lại được, sợ rằng phải tĩnh dưỡng rất nhiều năm, hơn nữa chất lượng sinh hoạt sẽ không đảm bảo, cho nên chúng tôi kiến nghị anh giải phẫu.”

Hạ Diệu nghĩ lại, tĩnh dưỡng cần nằm ở trên giường, trên đùi phải băng vải, không thể vận động mạnh. Mà mình bị thương ở nửa thân dưới, tức là điều trị phục hồi càng khó khăn hơn, thời gian tháo băng sẽ càng lâu.

“Tôi muốn giải phẫu.” Nhanh chóng thay đổi thái độ.

Y tá đem giấy xác nhận đưa cho Hạ Diệu, “Mời anh ký tên lên đây.”

Hạ Diệu ký xong một lúc, y tá nói: “Loại giải phẫu này yêu cầu anh phải ‘sạch da’.”

“Cái gì gọi là ‘sạch da’?” Hạ Diệu vẻ mặt mù tịt.

“Chính là phải cạo sạch hết lông, để tránh bị viêm nhiễm.”

Cạo hết lông, cạo hết lông...Hạ Diệu một bên lầu bầu lẩm bẩm, một bên quét mắt nhìn bộ lông chân rậm rạp vướng víu của mình, sau đó ánh mắt rất tự nhiên mà tập trung đến giữa hai đùi, hô hấp chợt dừng lại. (hahahaha...bị cạo lông c*)

Hết chươngLúc tẩy trùng vết thương, Viên Tung mới nhìn rõ tình trạng của Hạ Diệu, cả khuôn mặt hoàn toàn thay đổi, sưng tấy so với bình thường là gấp ba lần. Đơn giản chỉ có khoe mắt bị thương. Rách tương đối sâu, còn lại đều là trầy xước nhẹ, đứng bên ngoài đếm kĩ có hơn mười vết trầy, từ Hạ đại gia anh tuần hào phóng trở thành Hạ mặt rỗ.

Trong lòng của Viên Tung lúc này ai cũng có thể tưởng tượng được.

Chân của Hạ Diệu sau khi chụp Xquang thì chỉ cần băng bó đơn giản nhưng nằm ở trên giường chưa bao giờ đau như vậy, muốn hoạt động phải dùng sức rất nhiều. Kết quả kiểm tra cho thấy phải ở lại bệnh viện theo dõi mới có thể xuất viện, Viên Tung liền cùng với Hạ Diệu ở trong phòng bệnh nói chuyện phiếm.

“Có phải mặt tôi đã bị phá hủy rồi không chứ hả?” Hạ Diệu hỏi.

Viên Tung hướng vào gương mặt sưng phù mập mạp của Hạ Diệu nhéo một cái, không nói chuyện.

Hạ Diệu nói: “Đem cái gương lại cho tôi xem.”

“Trong phòng bệnh không có gương.” Viên Tung nói.

“Bớt đi!” Hạ Diệu lúc này không đau nữa, tinh khí lại nổi lên, “Anh á.... trong túi lúc nào cũng có một cái gương nhỏ, anh nghĩ rằng tôi không biết?”

Viên Tung không chịu nổi tính nhõng nhẽo này của Hạ Diệu, đành đưa gương cho cậu ta.

Hạ Diệu đem cái gương nhỏ để trước mặt, kết quả dĩ nhiên gương mặt hiện tại của cậu ta không thể nguy trang, một lần nữa phóng cái gương tối, cuối cùng đem cả khuôn mặt thu vào trong, nhưng lại là đem bản thân hù dọa chính mình.

“A...”

Hạ Diệu bị dả kích sâu sắc, chợt rút cái áo gối phía dưới ra phủ lên mặt.

Viên Tung thấy vậy vội vàng lột xuống, “Muốn làm gì? Mặt mũi này của cậu vẫn còn phải được thoa thuốc lên đây.”

“Không có cách nào mà đi gặp người khác ...” Hạ Diệu khóc lóc thảm thiết, gương mặt sưng lớn càng lộ ra vẻ tức cười, “Đây quả thực là từ Lâm Chí Dĩnh một chút biến thành Quách Đức Cường mà!” (Các bạn tự tìm hiểu hai nhân vật này nha)

Viên Tung vốn tâm tình đang căng thẳng dồn nén, thấy Hạ Diệu như vậy buộc phải xóa ra một tia cười.

Hạ Diệu đẩy Viên Tung một cái, “Đi đi đi, anh đi đi, tôi không cần anh chăm sóc đâu, tôi tự lo...”

“Đừng làm rộn.” Viên Tung dè tay của Hạ Diệu lại, trầm giọng dụ dỗ nói, “Hai ngày nữa hết sưng là tốt rồi.”

“Vậy anh hai ngày nữa trở lại.”

Hai người đang nói chuyện náo nhiệt, y tá gõ cửa bước vào.

“Chào anh, kết quả kiểm tra đã có, gãy xương đùi, cần giải phẫu.”

Hạ Diệu vừa nghe ‘giải phẫu’ lập tức lộ ra biểu tình kháng cự, “Tôi không giải phẫu, tôi muốn vật lý trị liệu.”

“Xét thấy anh gãy xương tương đối nghiêm trọng, vật lý trị liệu đầu khớp xương không dễ dàng tăng trưởng nối lại được, sợ rằng phải tĩnh dưỡng rất nhiều năm, hơn nữa chất lượng sinh hoạt sẽ không đảm bảo, cho nên chúng tôi kiến nghị anh giải phẫu.”

Hạ Diệu nghĩ lại, tĩnh dưỡng cần nằm ở trên giường, trên đùi phải băng vải, không thể vận động mạnh. Mà mình bị thương ở nửa thân dưới, tức là điều trị phục hồi càng khó khăn hơn, thời gian tháo băng sẽ càng lâu.

“Tôi muốn giải phẫu.” Nhanh chóng thay đổi thái độ.

Y tá đem giấy xác nhận đưa cho Hạ Diệu, “Mời anh ký tên lên đây.”

Hạ Diệu ký xong một lúc, y tá nói: “Loại giải phẫu này yêu cầu anh phải ‘sạch da’.”

“Cái gì gọi là ‘sạch da’?” Hạ Diệu vẽ mặt mù tịt.

“Chính là phải cạo sạch hết lông, để tránh bị viêm nhiễm.”

Cạo hết lông, cạo hết lông...Hạ Diệu một bên lầu bầu lẩm bẩm, một bên quét mắt nhìn bộ lông chân rậm rạp vướng víu của mình, sau đó ánh mắt rất tự nhiên mà tập trung đến giữa hai đùi, hô hấp chợt dừng lại. (hahahaha...bị cạo lông c*)

Hết chương

108. Chương 108 - Trứng Trọc Lốc Không Có Lông

CHƯƠNG 108: TRỨNG TRỌC LỐC KHÔNG CÓ LÔNG

Trans+Edit: Pinoneverdie

“Phiền toái như vậy á...không nên giải phẫu, có lẽ nên làm vật lý trị liệu thôi!”

Y tá hươ hươ tờ giấy kí xác nhận trong tay, “Thế nhưng anh đã ký tên rồi.”

Gương mặt sưng phù mập mạp của Hạ Diệu tỏ vẻ khốn cùng, đàn ông mà bộ phận ở dưới không có lấy một chút lông thì còn được gọi là đàn ông sao? Hơn nữa, cái gọi là “làm sạch da” này là do ai thực hiện? Không lẽ là bảo một nữ y tá đến đây cạo lông đó chứ?

Y tá nhìn ra lo lắng trong lòng Hạ Diệu, nói: “Việc làm ‘sạch da’ này là do chính người thân trong nhà thực hiện, đây là dụng cụ cạo lông. Đã được khử trùng rồi, xin yên tâm sử dụng.”

Nói xong, y tá bỏ dụng cụ cạo lông xuống, đi ra khỏi phòng bệnh.

Viên Tung đem cái túi đã được khử trùng mở ra, từ bên trong chảy ra nhũ dịch và dao cạo lông, đem chặn xoắn lên, đến cởi quần Hạ Diệu.

“Ấy, anh muốn làm gì?” Hạ Diệu vội vàng siết tay Viên Tung lại, mặt lộ ra vẻ sợ hãi, “Tôi không cần anh cạo, tự tôi làm, anh anh anh...Anh tránh sang một bên!”

Viên Tung giận mà không giận, biểu tình quan tâm chăm sóc Hạ Diệu, “Cậu làm sao tự cạo được? Cậu ngồi đây cũng khó khăn, mắt thì sưng lên mở không ra, cạo hỏng thì biết làm sao?”

“Anh dịu tôi, tôi có thể ngồi dậy!” Hạ Diệu vẫn cứng đầu.

Viên Tung miệng đùa cợt hỏi: “Tôi dịu cậu? Sau đó chăm chăm nhìn cậu tự cạo lông?”

Hạ Diệu thần sắc động lại, thế nào lại để hắn nhìn mình làm cái việc bôi bác này?

“Không phải, anh giúp tôi ngồi dậy xong thì đi ra ngoài, tôi tự làm chuyện này.”

Viên Tung hoàn toàn không phản ứng với cái lý lẽ của cậu ta, không nói nhiều mà đến lột quần của Hạ Diệu ra.

“Đừng mà, tôi không cần anh cạo, tôi tự làm được, anh rút đi cho tôi, ai u... A a...”

Hạ Diệu cuống cuống phản kháng làm động đến hai cái chân đang bị thương, lúc này nghe răng nhếch miệng liên tục kêu đau.

Viên Tung mặt trầm xuống, khẩu khí bất thiện, mắng: “Kêu la cái gì? Kêu la nữa cái mặt sẽ lại sưng to lên thêm! Ngồi yên mà đợi! Ngay cả liếm tôi đều đã liếm qua cho cậu, còn sợ tôi cạo dùm cho?”

Hạ Diệu ngậm miệng, trong lòng lăm lăm bầm bầm.

Cạo lông và làm chuyện đó về căn bản sao lại giống nhau được chứ? Người khác nếu có cạo cũng là cạo vì tính chất công việc, anh cạo lông chính là có ác ý tà niệm, anh đó nha, trong đầu anh chắc chắn là nghĩ tới cái chuyện kia! Anh chính là mang trong đầu tâm lý biến thái!

Kỳ thực trong lòng Viên Tung chính là mong muốn cạo cho nhanh để Hạ Diệu còn được làm giải phẫu, căn bản không nghĩ tới cái chuyện tà tâm. Hạ Diệu nửa thân dưới cần phải được cạo sạch sẽ, hai chân bị tách ra ở hai tư thế khác nhau, đã không còn có thể cử động. Bởi vì chỉ cần cử động một chút là lập tức đau nhói, cho nên Hạ Diệu chỉ có thể ngoan ngoãn mặc cho Viên Tung hành xử.

Viên Tung trước tiên dùng khăn ướt lau thân dưới cho Hạ Diệu, lau từ rốn xuống bên ngoài kẽ mông, Hạ Diệu bị nhột nhẹn không được cười khanh khách, mà cười thì lại liên lụy làm cơ mặt đau điếng. Đến sau cùng thực sự không nhẹn được, cười lên mà đẩy tay của Viên Tung ra.

“Anh trực tiếp cạo đi, khỏi lau.”

Viên Tung quả thực phục Hạ Diệu, dù gì cũng là gãy xương mà vẫn còn có tâm tình tiêu khiển vui đùa như vậy.

Lau khô được một lúc, Viên Tung xoa nhũ dịch lên bộ lông phía trên của Hạ Diệu, chà xát tạo ra bọt, cầm dao từ từ hạ xuống, cạo rất cẩn thận.

Mặt của Hạ Diệu như bị thiêu cháy một lúc.

“Lông vẫn còn cứng quá.” Viên Tung cố ý quét ánh mắt đến Hạ Diệu.

Hạ Diệu làm bộ không nghe được, mí mắt đảo nhìn lên chỗ khác.

Viên Tung khoe miệng mỉm cười, tiếp tục dùng dao cạo cẩn thận loại bỏ bộ lông đi, cạo sạch sẽ bộ vị này xong còn lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve một cái, nhả nhụi mềm mại, Hạ Diệu xấu hổ lấy tay nắm vạt mu bàn tay của Viên Tung ném qua một bên.

Phần lớn bộ lông đã được loại bỏ sạch sẽ, Viên Tung hạ dao cạo xuống phía dưới một chút, bắt đầu cạo những vùng lông mềm còn lại.

Hạ Diệu cảm giác quá trình này dài đằng đẵng, nhất là cạo ở những vùng da mẫn cảm gây ngứa ngáy trên da rất lâu không hết. Hạ Diệu vẫn thử dời sự chú ý của mình qua việc khác, nhưng càng muốn lãng đi, trong đầu lại càng chú ý. Con người đi dạo vòng quanh đến sau cùng vẫn quay về cảnh cũ, tình cảnh này, càng xem càng cảm thấy nhục dục.

Viên Tung phải cố gắng tránh cho dao cạo cắt phạm vào cơ quan sinh dục của Hạ Diệu, cho nên tay hấn một mực cố ý che chở. Kết quả lòng bàn tay cứ thế bao bọc ôm lấy những vật ở bên trong đột nhiên có chút không an phận, dằng dấp như đang muốn tấn công chui ra ngoài.

Viên Tung đưa ánh mắt dò xét về phía Hạ Diệu, “Cậu.....sao lại không biết ý tứ là gì vậy chứ?”

Gương mặt sưng phù mập mạp của Hạ Diệu lộ ra vẻ khó xử, đáng điệu thơ ngây, cùng với mí mắt sưng lên vì đọng máu, nhìn như một con gấu phát dục, trong nháy mắt bị làm cho “dừng đứng” đâm chột lung tung.

Viên Tung cười Hạ Diệu, nhéo một cái vào “manh vật” (thứ đồ vật đang manh động) của cậu ta, đành hoảng một chút coi!

Rốt cục, tất cả lông đều được loại bỏ sạch sẽ, Viên Tung vẫn còn ghé đầu vào giữa hai chân Hạ Diệu, ngấm nhìn cái thứ đồ vật phong tình lẳng lơ kia, lúc này không có bộ lông che chắn càng làm lộ ra một cái dương vật sạch sẽ, nhìn không được cho nên đang lúc lau chùi chột hên lên một cái.

“Mẹ nó... Anh làm cái gì đó hả? ...”

Hạ Diệu đã bị hành động biến thái của Viên Tung bức đến không còn mặt mũi, hai mắt nhắm lại cứ như vậy nằm lì ra. Sau khi được làm giải phẫu, Hạ Diệu liền nằm ở trên giường không nhúc nhích.

Lúc này đã là đêm khuya, rất nhiều phòng bệnh ở tòa nhà khu nội trú đèn đều đã tắt tối sầm, bình ổn lại, Hạ Diệu có chút lười nhác. Ánh mắt chậm chạp dời về phía cửa sổ, dường như bây giờ mới tự ý thức được mình đã trải qua ở đây rất nhiều ngày, các loại phiền phức và bất tiện đều đã tìm tới cửa, đơn vị, ba mẹ, bằng hữu đều đến thăm và gọi hỏi đủ chuyện.

“Này, Viên Tung.” Hạ Diệu kêu một tiếng.

Viên Tung chẳng biết đang trầm tư cái gì, nghe được tiếng Hạ Diệu gọi mới đưa ánh mắt dời qua.

“Làm sao vậy?”

Hạ Diệu nói: “Tôi nghĩ tạm thời không nên đem chuyện này nói cho mẹ tôi biết.”

“Chuyện lớn như vậy cậu giấu diếm được sao?” Viên Tung hỏi.

Hạ Diệu nói: “Trước tiên che giấu hai ba ngày chắc sẽ không sao chứ? Tôi đã nói rằng mình đã nhận nhiệm vụ ở ngoại tỉnh, sau đó sẽ nhờ đồng nghiệp giúp tôi nói dối một phen. Tôi nghĩ ... ít nhất ... phải đợi khi vết thương trên mặt của tôi lành lặn một chút mới nói cho mẹ biết, chẳng phải là do tôi sợ mẹ tôi không chịu nổi sao?”

“Cậu sợ dì ấy không chịu nổi chẳng lẽ không sợ tôi đây không chịu nổi hả? Cậu cứ như vậy mà đành lòng làm tôi hoảng?” Viên Tung phẫn nộ trừng mắt Hạ Diệu, “Có cần phải cùng hấn ta ẩu đả như vậy sao? Nếu như lúc đó cậu bỏ chạy, cũng không đến mức có kết cục như thế này!”

Hạ Diệu tức giận bất bình, “Hắn vốn đánh không lại tôi, tôi xuyết nữa là tóm được hắn rồi, ai ngờ tên tiểu tử đó giở trò đánh lên hèn hạ! Hắn ném bột phấn vào mặt tôi, mẹ nó!”

“Tôi đã nói với cậu bao nhiêu lần, cuộc sống và việc đánh đấm phải tách biệt rõ ràng, cậu không nên đem mấy màn đánh nhau vật lộn xem được ở đâu đó mà áp dụng vào cuộc sống. Điều kiện tiên quyết là bảo vệ chính mình, cậu dùng nhiều chiêu phòng thân phản kháng thì không nói làm gì, hắn đánh lên hại người là chuyện thất đức, cậu còn muốn cùng hắn so đo cái gì là đạo lý và chính nghĩa?”

“Biết rồi.” Hạ Diệu không nhịn được lên tiếng.

Viên Tung nhìn thấy Hạ Diệu đang bị mình quở trách, trong lòng tự nhéo đau một cái, gương mặt không thể nào nói lên nỗi khổ sở. Hạ Diệu là vì Viên Tung mà bị thương, nếu như không phải là một lòng muốn giúp hắn, căn bản sẽ không tự dón ép bản thân vào con đường này.

“Tôi mệt quá à.” Hạ Diệu nói.

Viên Tung nắm lấy tay của Hạ Diệu, “Ngủ đi.”

Bên cạnh vẫn còn một cái giường trống, Viên Tung lại không qua bên đó nằm, cứ như vậy siết tay của Hạ Diệu mà ngồi bên cạnh. Cho tới bây giờ, cảnh tượng Hạ Diệu bị người khác kéo lết gương mặt xuống mặt đất vẫn còn làm cho Viên Tung sợ hãi, vì vậy rất sợ vừa thả tay ra, cậu ta sẽ biến mất.

Hạ Diệu rất nhanh đi vào giấc ngủ, ban đêm nhiều lần muốn xoay người, mà mỗi lần vì quá đau trở mình không được lại tỉnh giấc. Mỗi lần tỉnh lại đều có người đang nắm tay cậu ta, đột nhiên cũng cảm giác không còn quá khó chịu đau nhức.

Sáng sớm hôm sau, Hạ Diệu tỉnh lại chuyện thứ nhất phải làm là từ dưới gối đầu lấy ra cái gương nhỏ soi mặt.

“Này, anh có cảm giác mặt tôi đã xẹp nhỏ lại chưa?” hỏi Viên Tung.

Viên Tung quét mắt nhìn cậu ta một cái, “VẬY cậu nghĩ rằng cái gương sẽ tự động phóng lớn lên hả?”

Hạ Diệu chợt đem cái gương nhỏ trong tay ném vào Viên Tung, Viên Tung hai ngón tay bay tới kẹp lấy, nhìn Hạ Diệu một cái, cười và đặt cái gương lại vào tay cậu ta, tiện thể chọc vào gương mặt béo phì sưng phù đó một cái.

“Được rồi, anh có thể quay về nhà tôi một chuyến, giúp tôi đem cái gối ôm hình dương vật to lớn mang tới đây được không?” Hạ Diệu hỏi. (con lạy bố, bố Hạ Diệu =.)

Viên Tung buồn bực, “Cậu cần nó để làm gì?”

“Buổi tối ngủ thì ôm!” Hạ Diệu nói.

Viên Tung tiến đến Hạ Diệu, không coi cậu ta vào đâu, hỏi: “Tôi thì ở sẵn trước mặt cậu, cậu cần phải ôm nó để làm chi?”

“Của anh cứng lắm, không mềm mại như nó.”

Viên Tung đột nhiên lộ ra một nụ cười nam tính, đùa cợt nói: “Cậu nghĩ đi đâu vậy? Tôi chỉ nói là tôi đang đứng sẵn trước mặt cậu thôi mà, có ai nhắc đến cái chuyện đó đâu?”

Trên mặt Hạ Diệu lộ ra biểu tình quần bách khổn cùng của một con đại gấu trúc quý hiếm trước mặt Viên Tung, rõ ràng bản thân đã từng ngậm cái dương vật của hắn, bây giờ bày đặt chỉ vào Viên Tung “giả khuôn giả thức” (giả dối) bài xích mà nói: “Đừng giở trò lưu manh!”

Viên Tung cố ý trêu Hạ Diệu, “Tôi thì có thể cùng ‘cái trứng’ trọc lốc không có lông như cậu làm trò lưu manh gì chứ?”

Hạ Diệu phản ứng kịp, trong nháy mắt trở mặt, “Anh đó nha...có phải muốn tìm đòn?”

Viên Tung sợ Hạ Diệu náo loạn lại liên lụy đến vết thương, liền khôi phục vẻ nghiêm nghị, “Còn có cái gì muốn đem đến nữa không?”

“Dem con vệt trên ban công phòng của tôi đưa vào ban công phòng của mẹ tôi, miễn sao để mẹ tôi đừng quên cho nó ăn là được.”

Viên Tung vừa muốn đi ra ngoài, Hạ Diệu lại gọi hắn trở lại.

“Chuyện là, còn có một số đồ, anh giúp tôi đem đóng mỹ phẩm dưỡng da ở trong xe mang lên đây.”

Viên Tung vô cùng kinh ngạc, “Mặt mũi của cậu mỗi ngày đều phải bôi thuốc, còn cần phải dùng mấy cái đó sao?”

Hạ Diệu hàm hồ loạn ngữ, “Tôi là sợ để ở trong xe sẽ bị lấy mất...Anh giúp tôi mang lên đi mà.”

Viên Tung chỉ xem như Hạ Diệu thích đom đóm, cũng không nghĩ nhiều, nhân lúc có bác sĩ và y tá ở đây chăm sóc, tranh thủ bước ra khỏi cửa.

Hết chương

109. Chương 109 - Mắt To Mắt Nhỏ

CHƯƠNG 109: MẮT TO MẮT NHỎ

Trans+Edit: Pinoneverdie

Qua vài ngày, vết sưng phù trên mặt Hạ Diệu giảm đi rất nhiều, máu ứ đọng và những vết thương nhỏ cũng mờ dần. Nhưng vết sẹo ngay khóe mắt tương đối nặng, dẫn đến hai mắt nhìn rất là bất đối xứng. Xương bị gãy phục hồi rất nhanh, hai ngày nay đã có thể xuống giường thực hiện những chuyển động đơn giản, lúc này mới lục tung điện thoại gọi thông báo cho người nhà và bạn bè.

Hai ngày nay, Hạ Diệu nhiều lần soi gương, một ngày đếm không biết soi bao nhiêu lần, dẫn đến việc sau cùng cậu ta tự nhìn mặt của mình đến hoa mắt. Hoàn toàn không nhớ nổi gương mặt của mình trước đây dài thế nào, cũng không biết gương mặt này đã phục hồi tới mức độ nào.

Hạ Diệu thọt Viên Tung, “Anh nghĩ mặt của tôi sẽ hoàn toàn bình phục sao?”

Kỳ thực Viên Tung thoát nhìn, căn bản cũng không có khác biệt bao nhiêu, nhiều lắm thì chỉ có những tý vết nhỏ. Hơn nữa Viên Tung lại còn rất thích loại này tý vết này, nhất là khi nhìn thấy gương mặt sưng phù của Hạ Diệu cười lên khiến cái cảm bị độn, thoát nhìn đặc biệt hoan hỷ.

“Không khác gì lắm.” Viên Tung nói.

Hạ Diệu lại hỏi “Không khác lắm là khác bao nhiêu chứ hả?”

“Cơ bản không có gì khác nhau.”

Hạ Diệu có vẻ sung sướng, nhe răng nhếch miệng cười đắc ý. Thừa dịp Viên Tung đang khom lưng thu dọn đồ đạc chột ở trên cái mông rắn chắc của hắn vỗ một cái. Một cái vỗ này tới có chút bất ngờ, Viên Tung rùng mình, quay đầu kinh ngạc nhìn sang Hạ Diệu, Hạ Diệu chính là nhìn hắn chăm chú cười cười.

Viên Tung buồn cười, “Làm gì đấy?”

Hạ Diệu như trước cười híp mắt, bên mắt sưng to, bên mắt lại nhỏ trông rất hài hước.

“Không có gì, đột nhiên cảm thấy anh đặc biệt đáng yêu.” Nói xong lại vỗ vào mông Viên Tung hai cái, ha ha cười gian hai tiếng, “Anh thế nào lại đáng yêu lạ thường vậy chứ?”

Viên Tung “bất động thanh sắc” (thất thần), trong người đã sớm say mê lạc lối, con người sắt đá cũng không chịu được lời khen ngợi mà mềm lòng, huống chi là khen đến tận tim can. Mặc dù chỉ là những lời khen khích lệ, cũng đủ khiến Viên Tung say mê ngắt ngay một trận.

“Bang bang phanh!” Tiếng đập cửa vang lên.

Viên Tung đi mở cửa, thấy mẹ Hạ, nhất thời lộ ra hòa khí, dáng vẻ tươi cười.

“A dì...dì tới rồi.”

Mẹ Hạ cười với Viên Tung một cái, lập tức vội vã đi vào phòng bệnh, may mà thấy Hạ Diệu không có gì đáng ngại, tảng đá trong ngực trong nháy mắt buông xuống, nhưng cũng không nhin được mà vừa oán giận vừa yêu thương.

“Con đây...cái thằng bé này... mẹ nói con có cái gì tốt? Mở cửa xe bước ra vẫn còn không tập trung chú ý một chút!”Sợ mẹ Hạ suy nghĩ nhiều, cũng vì để cho Viên Tung cởi bỏ “tội danh ” , Hạ Diệu chỉ nói với mẹ Hạ là bản thân tự gây ra tai nạn giao thông, những người khác cũng là nói như vậy, hơn nữa không cho phép Viên Tung nói sự tình thực tế.

Hạ Diệu nói: “Thật ra lúc đó con cũng không còn cách, do quá bất ngờ.”

“Được rồi, không có chuyện gì lớn là được rồi.” Mẹ Hạ thở dài.

Hạ Diệu hướng về Viên Tung nháy mắt ra dấu, ám chỉ hãy quay về coi quản công ty, nơi này có mẹ cậu ta chăm sóc là được rồi. Viên Tung vốn là có một đồng chuyện lớn cần làm, thấy Hạ Diệu ứng biến với mình như vậy cũng thấy an tâm, lúc này lập tức dọn đồ lách người rời đi.

Viên Tung mới từ trong phòng bệnh đi ra không được vài bước, liền thấy một bóng dáng khác từ trong thang máy bước ra.

Viên Như toàn thân phủ một cái áo ba-đờ-xuy màu sắc, tay cầm hoa tươi, duy trì toàn bộ dáng vẻ, nghiêng người tiến thẳng đến phòng bệnh của Hạ Diệu, chính là dáng vẻ nữ vương thuần chất.

“Em tới đây làm gì?” Viên Tung mặt lạnh hỏi.

Viên Như nói “Em đến xem hán! Thăm bệnh không được sao?”

Viên Tung ngược lại không phải là chú ý việc Viên Như đi thăm bệnh, mà là cảnh báo cách nói chuyện của Viên Như.

“Tôi nói với em, em một hồi đến phòng bệnh thăm cậu ta, không được nhìn vào gương mặt của cậu ta chỉ chỉ trỏ trỏ, nhất là không được đề cập đến chuyện mắt to mắt nhỏ, có nghe thấy không?” Viên Tung mặt lạnh tuyên bố tử lệnh.

Viên Như bị ánh mắt sát thủ của Viên Tung uy hiếp, vội vàng gật đầu đảm bảo.

Không được nói chuyện về con mắt..Không được nói chuyện về con mắt ... Viên Như nhiều lần tự nhắc nhở mình cùng những câu nói tào lao khác, cuối cùng đến phòng bệnh của Hạ Diệu mở cửa ra.

“A dì...dì mạnh khỏe ạ!”

Thấy mẹ Hạ, Viên Như lễ phép ân cần thăm hỏi.

Mẹ Hạ liếc mắt nhìn Viên Như chăm chú, lòng không khỏi cảm thán, cô gái này quá đẹp. Bất quá không nói trắng ra những điều đó được, chỉ có thể cười bắt chuyện rồi mời cô ta ngồi, nhận hoa tươi và cắm ở trong bình hoa.

Viên Như sau khi ngồi xuống, chuyện thứ nhất, theo bản năng chính là nhìn chằm chằm vào con mắt của Hạ Diệu . Trong lòng ghen cười, mẹ ơi... Thật đúng là mắt to mắt nhỏ! Kỳ thực Viên Tung nếu như không nhắc nhở cô ta, cô ta khả năng sẽ không nhìn ra, bởi vì đôi mắt không cân xứng đó của Hạ Diệu chỉ xuất hiện rõ khi cậu ta cười, quả đoán rằng Hạ Diệu sẽ không đối với Viên Như mà nở nụ cười nào.

Mẹ Hạ ở bên cạnh hỏi Viên Như: “Con cũng là người Bắc Kinh sao?”

“Không phải ạ, con chuyển tới Bắc Kinh chỉ hơn mười năm, quê nhà là ở Đông Bắc.”

“Đông Bắc” ... Mẹ Hạ trong lòng đột nhiên dấy lên một ngọn lửa, có loại dự cảm quỷ dị trong đáy lòng bốc lên.

“Chỗ nào Đông Bắc ?” Mẹ Hạ lại hỏi.

Viên Như nói “Hắc Long Giang ạ!”

Dự cảm của mẹ Hạ lại mãnh liệt hơn, đạt tới đỉnh điểm khi Viên Như trần thuật thêm một câu: “Người nam nhân mới vừa rời đi, anh ấy là anh trai của con.”

Mẹ Hạ hình như trong nháy mắt hiểu ra tại sao Hạ Diệu trong dịp lễ lớn lại chạy đến Đông Bắc, điểm mấu chốt còn là chúng nó trông có vẻ thân thiết như vậy. Thêm vào đó Hạ Diệu cùng Viên Tung cứ giấu giấu điểm điểm sự tình lúc ở Đông Bắc, tựa hồ bà ta cũng tìm được lý do thích hợp.

Nghĩ như vậy, mẹ Hạ nhìn không được cùng Viên Như hàn huyên vài câu.

Hạ Diệu vẫn không tham gia vào cuộc nói chuyện có phần “khác thường” giữa hai người họ. Hai cái tay thỉnh thoảng đưa đến khoe mắt khoa tay múa chân ra dấu một chút, luôn luôn có loại cảm giác có gì đó không đúng.

Viên Như nhìn lên thấy thời gian trôi qua cũng lâu, đứng dậy tạm biệt mẹ Hạ.

“Dì à, con phải đi về rồi.”

“Trên đường đi cẩn thận một chút nhé.”

Vừa đi tới cửa, đúng lúc một người y tá gõ cửa, thuận tay đưa cho Viên Như một tờ giấy kiểm tra sức khỏe.

“Buổi chiều nay làm kiểm tra độ sưng phù của mắt.”

Mẹ Hạ ở phía sau hỏi: “Đây là cái gì ?”

Viên Như nhất thời buột miệng, “Y tá nói làm kiểm tra độ sưng phù đôi mắt.” Nói xong lập tức ý thức được mình đã nói hớ, muốn đính chính cũng đã muộn.

Mẹ Hạ dùng âm lượng so với Viên Như còn lớn hơn gấp mười lần, hỏi lại:

“Kiểm tra độ sưng phù mắt?”

Mặt của Hạ Diệu có chút biến sắc.

“Cái gì mà kiểm tra độ sưng phù mắt?” Mẹ Hạ vừa nói vừa nhìn sang Hạ Diệu, vùng xung quanh lông mày trong nháy mắt nhíu lại, “Ôi, con không nói ta còn không nhìn ra, thật đúng là mắt bên to bên nhỏ, chuyện gì xảy ra?”

Mặt của Hạ Diệu có vài phần khó coi.

Mẹ Hạ vừa muốn đến kiểm tra Hạ Diệu một chút, Viên Như ngay lập tức níu bà ta lại, nói bên tai “Dì à, dì đừng nói hấn mắt lớn mắt nhỏ, hấn không thích như vậy.”

Mẹ Hạ trong nháy mắt lộ ra dáng tươi cười, vội vàng gạt đầu.

” Sẽ không nhắc lại, sẽ không nhắc lại.”

Kỳ thực Viên Như không nói câu nhắc nhở đó, Hạ Diệu cũng không hoài nghi Viên Tung, vì chuyện bị mất to mắt nhỏ chỉ có mình Viên Tung biết. Chắc chắn trước khi Viên Như vào đây hai người họ đã gặp nhau. Nghĩ tới điều này càng làm mặt của Hạ Diệu thêm khó chịu.

Viên Như về mặt lúng túng đi ra ngoài, không ngừng phi phi phi (chửi trong miệng),,, mình vừa mở miệng, tại sao lại dễ dàng nói hớ như vậy chứ? Đang nghĩ ngợi, đột nhiên thấy một thân ảnh vội vã tiến thẳng về phía phòng bệnh của Hạ Diệu.

Tuyên Đại Vũ vừa nhìn ra bảng tên bệnh nhân treo trước phòng, liền thấy trước cửa một đại mỹ nữ.

Viên Như bình tĩnh nhìn Tuyên Đại Vũ, hỏi, “Anh là đến tìm Hạ Diệu sao?”

Tuyên Đại Vũ liếc mắt trên dưới quan sát Viên Như, thoáng cái thì biết được thân phận của cô ta. Bởi vì Bành Trạch và hấn có đề cập tới cô ta vài lần, hấn cũng xem qua ảnh chụp, người bình thường một khi đã xem ai là cái đing trong mắt thường đáng dấp kẻ đó đều nhớ rõ trong lòng

“Phải!”. Rất lạnh lùng trả lời.

Nhưng Viên Như lại rất nhiệt tâm, lôi cánh tay Tuyên Đại Vũ lại nói, “Tôi nói anh nghe, đi vào trong nhất định không được nhìn vào mặt hắc mà chỉ chỉ trở trở, không được nhắc đến chuyện mắt bên lớn mắt bên nhỏ.”

Tuyên Đại Vũ đối với những lời nói này không màng tới, đơn thuần chỉ là cảm thấy không hài lòng khi Viên Như dùng thân phận gì của cô ta mà nhắc nhở, cảnh báo mình phải nên thế nào.

“Tôi nói với cậu ta cái gì, trò chuyện cái gì, phải đến lượt cô quản?”

Viên Như lập tức trở mặt “Có người không biết thế nào là phép tắc lịch sự như anh à? Tôi hảo tâm nhắc nhở anh,,,”

“Dùng - không - được!” (ý nói mấy lời nhắc nhở đó căn bản tôi không cần dùng tới)

Cứng rắn đem Viên Như đẩy ra, khéo léo đẩy cửa đi vào, cánh cửa đóng sầm lại vang lên một tiếng.

“Đây là cái tên nào chứ,,,” Viên Như hùng hống hổ hổ bỏ đi.

Tuyên Đại Vũ sau khi đi vào, mẹ Hạ cười và chào hỏi hắc hắc, “Đại Vũ tớ rồi à!”

Hạ Diệu thấy Tuyên Đại Vũ trong lòng nhất thời trở nên tiến thoái lưỡng nan, Tuyên Đại Vũ nhìn thấy cậu ta tâm tình lại trái ngược, chỉ cần nhìn Hạ Diệu trên đùi băng vải, trên mặt bị thương, hay chỉ cần thấy cậu ta cùng ra giường trắng, bao gối trắng và đồng phục bệnh nhân, trong lòng đều đau đớn không nỡ truy cứu chuyện cũ.

“Mẹ, mẹ giúp con đi đổi quần áo sạch ở phía dưới nhé.” Hạ Diệu cố ý mời mẹ Hạ rời đi.

Mẹ Hạ đi rồi, Tuyên Đại Vũ đi tới trước giường bệnh của Hạ Diệu ngồi xuống, bình tĩnh nhìn hắc hắc, không nói một lời.

Hạ Diệu là người đầu tiên phá vỡ không khí ngột ngạt, tiếp tục dùng giọng điệu trêu chọc Tuyên Đại Vũ nói “Cậu không phải là muốn dứt khoát với tôi sao? Cậu không phải là chịu không nổi tôi sao? Còn đến thăm tôi làm gì?”

Tuyên Đại Vũ vẫn như trước mà mạnh miệng, “Tôi là muốn nhìn cậu xem đã nhận được bao nhiêu báo ứng rồi.”

Hạ Diệu cũng không ngại, dùng ánh mắt và giọng điệu đùa giỡn cứ thế trò chuyện với Tuyên Đại Vũ.

Tuyên Đại Vũ rõ ràng là yêu thương nhưng miệng lại dùng biểu tình chua chát, “Có người tận tâm nói cho tôi biết đừng có mà nhắc đến chuyện cậu bị mất to mất nhỏ, cậu đã đem bản thân mình làm thành mất to mất nhỏ rồi mà còn sợ người khác nhắc tới?”

Gương mặt đỏ của Hạ Diệu trong nháy mắt tái xanh.

Trước đó cậu ta chỉ nói chuyện với Viên Tung, sau đó nghe Viên Như lỡ miệng tiết lộ, rồi bây giờ tới Tuyên Đại Vũ, cậu ta rốt cục xác định Viên Tung quả thực đã làm cái chuyện đê tiện đó. (Ý nói Viên Tung là đầu xỏ đi rêu rao chuyện đôi mắt bị lệch của cậu ta)

110. Chương 110 - Giải Trừ Tâm Bệnh

CHƯƠNG 110: GIẢI TRỪ TÂM BỆNH

Trans+Edit: LEO

Mà cậu ta cũng quả thực là bị một con mắt to một con mắt nhỏ.

Nhưng để cho cậu ta vô cùng tức giận và đau lòng, không phải là chuyện này, mà là cái người được cậu ta khen “đáng yêu lạ thường” vào sáng sớm nay.

Sự thực chứng minh, Tuyên Đại Vũ so với Viên Tung quan sát tinh tế hơn.

“Cậu thử nhìn lại cậu xem đức hạnh bao nhiêu! Mắt thì coi như một lớn một nhỏ không bàn đến, hai bên cánh mũi trái phải còn có một vết xanh xanh tím tím, nhìn hết như vết tàn nhang. Mũi cũng sưng lên, nhân trung đều ngắn một đoạn, hai cái quai hàm cũng không tương xứng.”

Hạ Diệu “...”

Tuyên Đại Vũ tiếp tục quyết sống chết “Tôi ngày hôm nay hay tới xem cậu buồn cười thế nào, cho cậu bày đặt tôi ngày muốn chăm sóc sắc đẹp này, bây giờ trên mặt chỗ nào cũng được trang điểm.”

“Còn có một việc đáng cười hơn cậu muốn xem không?”

Hạ Diệu đột nhiên hỏi.

“Xem, vì sao lại không nên xem?”

Hạ Diệu từ trong ngăn kéo cổ sức lấy ra bộ sản phẩm dưỡng da kia, ném vào Tuyên Đại Vũ.

“Đây là cái gì?” Tuyên Đại Vũ hỏi.

Tuyên Đại Vũ không lên tiếng, trong tay đùa nghịch bộ mỹ phẩm dưỡng da, tâm tình có chút phức tạp. Thấy Hạ Diệu đang nhìn chăm chăm vào mình, thực là tránh né không được, mới gắng gượng mở miệng.

“Tặng tôi cái thứ này để làm gì?”

“Để làm gì?” Hạ Diệu tức giận nói “Đem mà trét lên tường!”

Tuyên Đại Vũ lại lần nữa im lặng.

“Cậu nghĩ xem là để làm gì? Chẳng phải để dỗ dành xin lỗi một thằng ‘cháu trai’ nói tôi không xem hán ra gì, nói tôi đối với hán thái độ có vấn đề. Tôi vì để chứng minh hán ở trong lòng tôi có trọng lượng, giữa trưa không ăn cơm chạy đi mua cho hán mỹ phẩm dưỡng da, buổi tối tan ca, lo xong việc của đám ký giả liền đem qua cho hán, kết quả xe ở trên đường xảy ra vấn đề tai nạn....Quên đi, không cần ép buộc người ta nhận quà như vậy, lãng phí tình cảm.”

Hạ Diệu vừa nói như vậy, Tuyên Đại Vũ trong nháy mắt cảm giác mình không thể nhận ra một điều gì đó đã thay đổi khiến bản thân không kịp để ý tới.

Hán và Hạ Diệu là bạn thân hồi phổ thông, lúc ấy cảm tình chính là thuần túy tự nhiên. Nếu như chủ quan mà yêu cầu cao hơn, thì không phải là tình cảm anh em sâu nặng mà là ái tình, ngấm lại Hạ Diệu và Bành Trạch trong lúc đó, hơn hai mươi năm tình cảm, bình thường cũng chỉ là lâu lâu vài cuộc điện thoại thôi sao? Còn hán, nói cho cùng, bản thân chính là muốn độc chiếm Hạ Diệu, muốn vượt ra khỏi giới hạn của tình cảm anh em bạn bè, là loại tình cảm biến thái.

Hạ Diệu nhìn Tuyên Đại Vũ không lên tiếng, cố ý hỏi “Cậu không phải là đến chế giễu tôi sao? Thế nào lại nói ít như vậy hả?” Vừa nghe lời này, Tuyên Đại Vũ nở nụ cười, chỉ có điều không phải là vì câu nói đó của Hạ Diệu mà cười, mà là một loại lúng túng, lo lắng, phải ứng với tình huống mà bắt mình cười.

“Không phải, yêu quái à, cậu hãy nghe tôi nói, tôi thực ra là...”

“Cậu nói đi!” Hạ Diệu đốt một điếu thuốc, hanh cười nói, “Trong lòng tôi rõ như gương, cậu đó nha ngoài mặt thì hay nổi giận như mấy lão già, nội tâm thì lại giống như mấy bà cô bán đồ ăn ngoài chợ, không có nhiều mưu tính.”

Tuyên Đại Vũ quyết định đem những chuyện ghen khuất ở trong lòng hán nhiều ngày qua trút ra ngoài, hạo hạo nói:

“Vậy nói về đêm hôm đó đi.”

Hạ Diệu vẽ mặt vui vẻ bị cắt đứt, “Đêm hôm đó?”

“Thì ngày đó hai ta đều uống say, tôi đem cậu công đến nhà của tôi, sau đó sáng ngày hôm sau tôi và cậu như vậy...” Tuyên Đại Vũ khoa tay múa chân rồi lại buộc chặt động tác điệu bộ lúng túng.

Ánh mắt Hạ Diệu trong chốc lát quét về phía cánh cửa, gương mặt vô cùng lo lắng, lộ vẻ mặt bình tĩnh.

“Không phải nói là không đề cập tới chuyện buổi tối đó rồi sao, cậu thế nào vẫn còn không dứt ?”

Tuyên Đại Vũ lông mày vờn một cái: “Không phải cậu nói với tôi rằng cậu muốn mọi chuyện cứ thoải mái mà nói ra sao?”

“Cậu như vậy mới là làm tôi không thoải mái ...” Hạ Diệu nhỏ giọng lầm bầm.

“Cậu nói cái gì?”

“À, không có gì.” Hạ Diệu chìa chìa ra cửa, “Cậu đi đóng cửa lại.”

Tuyên Đại Vũ vừa đi vừa nghĩ, cậu ta còn sợ người khác nghe thấy sao? Xem ra quả thật là có chuyện rồi.

Vừa đóng cửa, lòng của Hạ Diệu nhẹ hơn rất nhiều.

“Cậu nói đi, muốn nói cái gì thì thẳng thắn nói ra.”

Tuyên Đại Vũ chần chờ chỉ chốc lát, mở miệng hỏi: “Về đêm hôm đó, cậu có ý kiến gì không?”

“Ý kiến?” Hạ Diệu khước miệng giật một cái, “Ý kiến của tôi không phải là đã cùng cậu nói rồi sao? Chỉ cần cậu đừng đem việc này nói ra, tôi coi như chưa từng có.”

“Không phải là ý này.” Tuyên Đại Vũ có chút ngôn ngữ hỗn loạn, “Tôi là nói cậu đối với đêm hôm đó. . . về bản chất thực sự. . . Có ý kiến gì không? Cậu đã từng tìm hiểu kĩ qua bao giờ chưa?”

Nói là tìm hiểu thì Hạ Diệu thật đúng là có tìm hiểu thật, so với Tuyên Đại Vũ thì còn kĩ càng sâu xa hơn, “kinh nghiệm nhân sĩ” đến nay vẫn còn là “bạn tốt” của cậu ta, lâu lâu lại nhờ hần ta thỉnh giáo cho hai câu.

“Không có, tôi tìm hiểu sâu xa chuyện đó làm gì?” - chết không thừa nhận.

Tuyên Đại Vũ nhìn ra biểu tình che che giấu giấu của Hạ Diệu, lại liên tưởng đến việc Hạ Diệu nhiều lần nhắc cậu ta có nhiều điều không thể nói với mình, trong đầu suy nghĩ ra được vài tia “chân tướng”.

“Nói cách khác, đêm hôm đó kỳ thực hai chúng ta. . .”

“Không có!” Hạ Diệu kiên quyết phủ nhận. Tuyên Đại Vũ buồn bực “Cậu tại sao khẳng định như vậy?”

“Bởi vì tôi không có say.”

Tuyên Đại Vũ cả kinh, “Cậu không có say? Vậy cậu cam tâm tình nguyện để tôi trối ?”

“...”

Giờ này khắc này, Hạ Diệu phản ứng đầu tiên không phải là lập tức giải thích, mà là theo bản năng là bịt mồm lại, sau đó tới quay đầu nhe răng cả giận nói “Cậu sao lại nói nhảm cái gì vậy, ai cam tâm tình nguyện cho cậu trối?”

“Cậu không say ư, là cam tâm tình nguyện chịu trối hay là bị tôi ép buộc? Nếu quả thật là do tôi ép trối cậu, vậy cậu sáng ngày hôm sau hỏi tôi câu hỏi đó làm gì? Hơn nữa, tôi cũng không thể ép trối cậu, cậu chỉ cần một tay là có thể đem tôi quật ngã.”

Hạ Diệu cảm giác càng dây dưa càng rối loạn, chỉ bằng một lần huych toẹt ra, loại trừ hậu hoạn về sau.

“Kỳ thực, tôi đã sớm muốn cùng cậu nói chuyện này, nhưng do không thể mở miệng được. Sau đêm hôm đó, tôi đã tìm và hỏi một người. . . thật sự muốn biết là có làm ra cái loại chuyện đó hay không, cần có nhiều dấu hiệu cụ thể, sau đó hần giảng dạy và nói với tôi rất nhiều, rồi bản thân tôi đối chiếu lại một cái thì...không có bị gì cả, rất bình thường, cái gì cũng không có phát sinh, mọi chuyện chỉ là một trò đùa thôi!”

Tuyên Đại Vũ vẫn còn chưa từ bỏ ý định “Cậu tìm ai hỏi, hỏi cái gì?”

Hạ Diệu liền “quỷ quỷ túy túy” (lén lút) liếc về phía cánh cửa, sau đó tiếp tục nói: “Hỏi một ”kinh nghiệm nhân sĩ“, thì hỏi hần. . .chuyện này á, vẫn còn phải để tôi nói rõ sao chứ?”

Tuyên Đại Vũ buồn cười, “Cậu thực sự đã tìm cách giác ngộ cái phương diện ấy rồi sao?”

“Tôi đây không phải là do Bành Trạch cho lây bệnh sao!” Hạ Diệu tìm cho bản thân một cái cớ hoàn mỹ.

Tuyên Đại Vũ nghi vấn, “Lời hần nói chuẩn sao?”

“Chuẩn á! Đặc biệt chuẩn!” Hạ Diệu vẽ mặt biểu tình rất tin tưởng không nghi ngờ , ”Tôi cho anh xem trang cá nhân của hần, xem này — mười triệu người bị ngắt cục đến mức tàn tạ đã tìm tới hần! Nhiều kinh nghiệm lắm à! Có đúng không nào?”

“Mẹ nó, cái thằng khốn ‘kinh nghiệm nhân sĩ’ đó. . . quả thực quá lắm mồm...” Tuyên Đại Vũ nhỏ giọng lẩm bầm.

Hạ Diệu nghe không rõ, “Cậu nói cái gì?”

“Không có gì, cậu đã hỏi rõ rồi, vậy xem như không có gì .” Tuyên Đại Vũ hơi lộ ra vẻ thất vọng.

Hạ Diệu nhin không được hỏi, “Tôi tại sao cứ cảm thấy tâm tình của cậu có chút bất thường?”

Ở trong lòng Hạ Diệu, cảm giác Tuyên Đại Vũ nghe xong đáng lẽ phải thở dài một hơi nhẹ nhõm , kết quả ngược lại là thể hiện đủ loại cảm xúc không thể tiêu tan.

“A,,,” là như vậy. . .” Tuyên Đại Vũ gãi đầu ỉu xiu nói, “Tôi chính là sợ bản thân mình làm chuyện có lỗi với cậu không đúng sao?Nếu đúng vậy. . . tôi phải bồi thường bù đắp cho cậu chứ...”

“Không không không!” Hạ Diệu vô cùng khách khí , “Cậu đối với tôi là quá tốt rồi .”

“Ha ha ha ha. . .” Tuyên Đại Vũ cười đến mức lúng túng không gì sánh được, “Nếu như vậy, việc này cũng không cần phải canh cánh trong lòng nữa, tùy tiện đem ra nói nữa cũng không sao, Hạ tiểu yêu xem chút nữa là để lão tử tôi đây bạo cục ! Ha ha ha ha. . .”Con mẹ anh! Hạ Diệu hoảng sợ liếc mắt ra cửa, sau đó mạnh bịt miệng Tuyên Đại Vũ lại.

“Con mẹ cậu, đừng nói bậy nữa được không?”

Tuyên Đại Vũ hoàn toàn không biết Hạ Diệu trong lòng vẫn còn bận tâm chuyện đó, vừa nhìn cậu ta có loại phản này, cho rằng Hạ Diệu chính là sợ xấu hổ, là sợ người khác nói ra nói vào, điều này lại càng chọc cho Tuyên Đại Vũ thêm hứng thú.

“Tại sao không thể nói chứ ? Hãy da, tôi cứ nói, tiểu cục của Hạ tiểu yêu xem chút không giữ được, tiểu cục của Hạ tiểu yêu xem chút không giữ được, tiểu cục của Hạ tiểu yêu xem chút không giữ được,...”

Con mẹ nhà cậu, Hạ Diệu quả thực muốn phát điên rồi, sớm biết rằng miệng của Tuyên Đại Vũ thú vị như vậy, đã không cùng hần nói chuyện.

“Cậu câm miệng lại cho tôi! ” Hạ Diệu bóp yết hầu của Tuyên Đại Vũ lại, “Tôi không đùa giỡn với cậu, việc này không được lấy ra nói càn rỡ nữa, nghe chưa?”

“Tại sao?” Tuyên Đại Vũ chăm chăm nhìn Hạ Diệu.

Hạ Diệu liếc mắt ra cửa, không nói chuyện.

Tuyên Đại Vũ phát hiện Hạ Diệu luôn luôn lén lút, lực chú ý không tập trung, lòng nghi hoặc, “Cậu rốt cuộc sợ ai nghe?”

“Không có ai hết!”

Hạ Diệu đốt một điếu thuốc ổn định tâm tình.

Tuyên Đại Vũ đoạt lấy điếu thuốc từ tay Hạ Diệu rồi đút vào trong miệng mình, sắc mặt đùa giỡn nhốn nháo trở nên ngưng trọng.

“Cậu có phải là cùng với con nha đó thành sự rồi?”

“Nha đầu đó?”

“Cậu nói thử xem ai? Người mới vừa rời đi đó.” Tuyên Đại Vũ đích thị ám chỉ Viên Như.

Hạ Diệu kỳ thực rất muốn nói thật lòng, thế nhưng nghĩ đến việc Tuyên Đại Vũ đã đi mấy năm, bản thân hẳn đã nếm đủ loại mùi vị ly tán, chia ly với những người tri kỷ, thật tình không dám mạo hiểm. Hơn nữa Tuyên Đại Vũ và Viên Tung quan hệ hai người họ cũng không thân thiết, để bản thân mình có thể đủ tự tin mà nói ra quả thực rất khó, vào lúc này, mấu chốt chính là phải giải quyết vấn đề đang xảy ra trước mắt.

“Cũng tốt lắm, so với chuẩn mực thì cô ta cũng không xê xích gì nhiều.” Hạ đưa ra câu trả lời mập mờ, sao cũng được.

Lòng ngực Tuyên Đại Vũ đập lộp bộp một chút, quả thực là một trận rầu rĩ, nhưng bản thân không mong muốn nông nổi hồ đồ. Dù sao Hạ Diệu cũng là một người đàn ông thuần chất (chất con mẹ tôi chứ chất, thụ lời ra =]]], hấn và nữ nhân ở cùng nhau cũng là “thiên kinh địa nghĩa” (lẽ hiển nhiên), Tuyên Đại Vũ sớm đã có chuẩn bị tâm lý. Hạ Diệu thẳng thắn nói ra như thế, hấn ngược lại có thể buông xuống tảng đá trong lòng, không cần phải mỗi ngày “nghĩ thần nghĩ quỷ”.

Cùng lắm ngực vẫn có chút chua xót.

“Cái gì gọi là không xê xích nhiều?” hỏi Hạ Diệu.

Hạ Diệu mặt dày nói “Chính là. . . cần phải dạy dỗ lại.”

“Vậy thì nhanh lên bóp chết ả đi!” Tuyên Đại Vũ nói; “Nha đầu kia toàn thân đầy mùi dâm dăng, anh của ả cũng không phải thứ tốt gì.”

Hạ Diệu tỏ vẻ nghe không lọt tai, “Cậu sao lại đem anh của cô ta xen vào?”

Tuyên Đại Vũ giận, “Tôi nhắc đến anh của cô ta cậu đều không thích nghe, cậu đối với cô ta có bao nhiêu cảm tình?”

“Dù sao cậu cũng đừng đem chuyện đêm hôm đó nói ra là được rồi, lòng của chúng ta chỉ cách nhau một cánh cửa sổ bằng giấy dễ dàng mở ra, nếu cậu cứ nói càn rỡ nữa, cửa sổ kia liền biến thành thép tấm, triệt để không thể mở.”

Mặc dù Tuyên Đại Vũ cực kì không vui, nhưng Hạ Diệu nói đều nói đến như vậy, hấn chỉ biết cố mà tích cực.

“Được, không đề cập nữa.”

Hạ Diệu rốt cục thở dài một hơi, cuối cùng cũng giải trừ được một tâm bệnh.

“Vậy cậu cầm đồ đạc này đi nhanh lên đi!”

Tuyên Đại Vũ lại nhìn mỹ phẩm dưỡng da trong tay, lộ ra nụ cười không hảo ý, “Cậu tặng tôi cái này, không phải là sợ tôi sẽ nói ra chuyện đêm đó xem nữa bị tôi bạo cú đó chứ?”

“Cậu đã nói không đề cập nữa sao! Mẹ nó” Hạ Diệu tức giận bốc hỏa.

Tuyên Đại Vũ về mặt dê tiện cười, “À À À, tôi đã quên tôi đã quên, không đề cập tới không đề cập tới.”

“Cút cút cút!”

Hạ Diệu chột nằm xuống giường, đem bản thân giấu ở trong chăn tức giận thở hồng hộc.

Tuyên Đại Vũ dùng tay ấn vào đầu Hạ Diệu, trong lòng hấn muộn phiền, giận dữ, vui buồn lẫn lộn, tâm tình phức tạp, rời đi.

HẾT CHƯƠNG

111. Chương 111 - Trả Thù

CHƯƠNG 111: TRẢ THÙ

Trans+Edit: LEO

Trên xa lộ, một chiếc xe jeep chở súng ống, thuốc súng cùng các loại vũ khí được bí mật chế tạo đang chạy rất bình ổn.

Trên xe có bốn người, tài xế là một người lái dày dạn kinh nghiệm tên Tử Cơ, còn người đàn ông ngồi kế bên ghế tài xế, đeo kính râm là tổng đốc công ty bảo vệ Hắc Báo, nhân xưng “Báo Đen”. Ngồi phía sau là hai người bảo tiêu có làn da đen nhám, nhìn như hai bức tượng đài tưởng niệm, mặt không thay đổi, lắng nghe hai người phía trên nói chuyện phiếm.

“Hắc Tử hơn phân nửa là đã tàn phế, còn giữ lại sao?” Tài xế hỏi.

Báo Đen bất động thanh sắc mà hút thuốc, kẹp điếu thuốc trên tay gân nổi chằng chịt, trên mặt nhìn không ra tâm tình gì.

Tài xế còn nói, “Hắc Tử cũng quá sai lầm, cháu nội của Hạ Vệ Đông cũng dám động, nói hấn chán sống đều không quá lời.”

Báo Đen dập tàn thuốc, đột nhiên hăng hái đùa giỡn.

“Người đã gặp qua Hạ Diệu sao?”

“Anh muốn nói đến cháu trai Hạ Vệ Đông?”

Báo Đen gật đầu.

“Thế nào mà lại chưa thấy qua? Lần trước trên báo mạng đăng ảnh chụp không phải là hấn sao?”

“Ảnh chụp đã qua xử lý.” Báo Đen hỏi, “Bản thân người đã gặp qua chưa?”

Tử Cơ suy nghĩ nửa ngày, nói, “Có một lần đại đội hình cảnh của hấn có đến chỗ của tôi thực hiện nhiệm vụ gì đấy, hình như trong đó có hấn. Đã quên ai chỉ cho tôi biết, tôi thì ở phía xa nhìn lướt qua, không nhìn kỹ.”

“Lần sau người nhìn kỹ một chút thì sẽ biết.”

Tài xế liếc mắt nhìn Báo Đen, hanh cười nói: “Có đẹp trai không?”

Báo Đen một bên vuốt vuốt râu, một bên mạn bất kinh tâm nói, “Bọn cảnh sát không phải là hàng năm đều có cuộc thi đấu võ sao? Ta là khán giả nhiệt tâm, một trận chưa từng bỏ qua.”

Tài xế đột nhiên nhớ tới cái gì, “Phải rồi, tôi nhớ ra anh đã từng đề cập chuyện này với tôi, nói lúc ấy có một tên cảnh sát bị võ sĩ người nước ngoài hôn một cái . . . đừng nói Hạ Diệu là hấn ta đấy?”

Báo Đen cho tên tài xế một nụ cười mờ mịt.

Tên tài xế vỗ mạnh xuống tay lái.

“Chuyện này thật là thú vị!”

Vừa rút tay về đặt trở lại lên vô lăng, còn chưa kịp ổn định, đột nhiên một bóng đen đập vào tầm mắt. Tên tài xế phản xạ có điều kiện lập tức phanh xe, kết quả phanh dưới chân còn chưa kịp đạp, đã vội đóng kính chắn gió lại.

Viên Tung đơn thương độc mã hướng về phía chiếc xe jeep đang chạy, điên cuồng xông tới, chẳng những không bị lực tông của xe jeep đánh bay, trái lại dùng cơ thể đột phá cực hạn của mình nhảy lên đầu xe, lực chân hướng vào tấm kính chắn gió. ‘Xoảng’ một tiếng.

Viên Tung đem kính chắn gió đập vỡ nát, cả người lọt vào bên trong buồng xe, hai bắp đùi như hai cột thép cưỡi thẳng lên bả vai của tên tài xế. Gồng sức đập thẳng vào mặt hấn, lực đâm cực đại làm tên tài xế lập tức bất tỉnh nhân sự.

Ô tô sắp tông vào hàng rào trên đường, Viên Tung nhanh chóng đạp phanh, chưa từng nhảy ra khỏi xe.

Người bên trong xe ngã trái ngã phải, Báo Đen tròn mắt nổi máu đỏ, hấn nào nghĩ tới Viên Tung sẽ ở trên xa lộ một mình cướp xe, chẳng lẽ hấn đặc biệt không còn muốn sống?

Viên Tung thừa dịp Báo Đen chưa ổn định tinh thần, bay lên một cước đạp vào dây đai đựng súng đeo bên hông của hấn.

May là Báo Đen chịu đựng được, một cước này không thể đạp vỡ quả thận bên sườn.

Viên Tung nhân cơ hội đạp một lực thật mạnh bay thẳng xuống ghế ngồi phía sau, hai tên bảo tiêu da đen ngồi đằng sau phản ứng nhanh chóng xuất quyền chống đỡ. Quả đấm nặng như quả tạ trong môn “ném tạ xa mười thước” đâm vào ngực Viên Tung, quyền xuất ra làm các đốt ngón tay chấn động nhưng lại không khiến Viên Tung rút lui dù chỉ một giây phút nào.

Hai tên da đen cùng lúc tấn công, Viên Tung liền nắm lấy cổ của bọn chúng, một lực thật mạnh đem hai cái đầu đập vào nhau, một trận thạch phá thiên kinh.

Bình!

“Hai tòa hắc sơn” cứ như vậy mà lật nhào ngã xuống, não ở trong đầu như đã bị đung đưa dạo chơi ở chỗ nào đó rồi, dạ dày một trận co quắp, oa một tiếng ỏi ra ngoài.

Báo Đen lúc cầm súng ra, nòng súng đã bị đạp méo trước đó. Lúc này hấn trừng mắt, hai hàm răng cắn chặt xém nữa là bể nát, người cả gan dám làm ra chuyện này sao? Một mình người làm ra chuyện này sao?

Viên Tung từ phía sau bay tới lôi cổ Báo Đen kéo lại, lúc này bên trong buồng xe, trận vật lộn giống như khói thuốc súng nổi lên bốn phía, hỏa diễm tung tóe.

Cánh tay cứng như cốt thép của Báo Đen hướng vào ngực viên Tung nắm vặn, lại bị một chưởng của Viên Tung bổ ra. Cơ thể Báo Đen bị khống chế, toàn bộ cái đầu bị nhét vào cái vô lăng, chỉ còn lại hai con người nổi máu đỏ rực là có thể chuyển động.

Viên Tung chỉ là một câu nói hung ác, nện lên mặt Báo Đen.

“Động tới một ngón tay hải tử nhà tôi (*), tôi quyết máu nhuộm công ty bảo vệ Hắc Báo của các người.”

(*) ý chỉ Hạ Diệu.

Một cước đạp mở cửa xe bước ra, động tác nhanh chóng cởi bỏ chiếc áo khoác đã hỏng, quăng lên mặt đất, tiêu sái rời đi.

Báo Đen cảm giác gầm xe truyền đến tiếng động lạ, một mùi ngạt xộc vào hơi thở, liếc mắt nhìn đồng hàng hóa thuốc súng, súng ống phía sau, trong nháy mắt thở gấp hai cái, cổ họng khô khan.

“Xe sắp nổ, nhanh chạy!”

Hai người bảo tiêu da đen tung cửa sau thoát ra trước, lúc này cái đầu của Báo Đen vẫn còn bị kẹt trong cái vô lăng, liều mạng cạy mở, móng tay bị toát ra một bãi máu, vẫn không thể thoát ra được. “A – ”

Báo Đen nổi giận gầm lên một tiếng, con người như bức đến ứa máu, hai chân hung hăng liên tục đạp vào cái ghế trên xe làm thân xe một trận đung đưa rung lắc.

Đột nhiên cảm giác được nhiệt độ trở nên khác thường, đồng tử của Báo Đen nổi lên, máu chảy đầm đề gắt gao vặn bóp cái vô lăng đang kẹp đầu của mình, liều mạng vùng vẫy. Xương gò má bị ép méo mó biến dạng, toàn bộ quai hàm cũng đều bị lệch.

Rốt cục, đầu của Báo Đen cũng được bung ra từ vô lăng, lập tức tông cửa xe bão táp chạy ra ngoài.

Vừa thoát khỏi khu vực nguy hiểm, đột nhiên nhớ tới tên tài xế còn đang bên trong xe, đầu óc nóng rang lên lập tức quay ngược trở lại, phá cửa xe kêu một tiếng lớn, túm lấy tên tài xế lôi ra.

Cùng lúc ấy trong nháy mắt, một tiếng nổ cực đại vang dội bên tai, Báo Đen đẩy tên tài xế ngã nhào nằm xuống.

Hỏa được xen lẫn mùi máu tươi xộc vào trong xoang mũi, Báo Đen trước khi đợi đợt nổ tiếp theo đã nhanh chóng đứng lên, xốc tên tài xế đã bị tạc thương cùng nhau chạy thật xa.

Ầm- Ầm- Ầm

Liên tiếp những tiếng nổ vang dội ập đến lỗ tai, khói đen dày đặc bốc lên giữa không trung, tràn ngập trải dài mấy trăm thước trên đường.

Hỏa hoạn hùng hực thiêu đốt, bên trong xe tài sản bạc triệu, bên ngoài xe là cái áo khoác của Viên Tung, tất cả đều bị cháy sạch không chừa lại tàn tro.

Một cái chân của tên tài xế bị tạc thương, máu thịt văng đầy đất, khiến hai tên da đen vừa đứng lên liền lập tức nôn ói không ngừng.

Báo Đen chúi chúi máu trên mặt, từ trong quần của một tên bảo tiêu da đen lấy ra chiếc điện thoại di động.

“Nhanh, lái hai chiếc xe đến đây, mang thêm ít người đến dọn dẹp hiện trường.”

“Được được, có anh em bị thương tích, đem hai gã bác sĩ tới.”

“Có cần báo cảnh....”

“Báo cảnh sát cái con mẹ gì? Người không biết trong xe ta chứa cái gì sao?”

Cúp điện thoại, một bãi nước bọt lẫn máu phỉ ra trên mặt đất..

Viên Tung, hãy chờ ta.

” ” ”

Viên Tung như không có chuyện gì xảy ra lái xe quay về bệnh viện, trên đường nhận được điện thoại của Viên Như .

“Anh, em nói anh chuyện này, nhưng anh nghìn vạn lần đừng nóng giận nhé!”

Viên Như vừa nói như vậy, Viên Tung đại khái đã đoán được, trầm mặt không tạo ra một tiếng.

“Em thực sự không phải cố ý, em chính là lỡ lời, lúc đó em chỉ muốn nói nhỏ cho mẹ của Hạ Diệu nghe thôi, thoáng cái dì ấy liền đem lời nói của em to tiếng lên. Mà có điều, Hạ Diệu không tức giận. Sau khi em rời khỏi thì có một người nam nhân đến thăm bệnh, em còn cố ý căn dặn hắn đừng nói đến chuyện mắt bị bên to bên nhỏ, hắn lại tuyệt nhiên không cảm kích!”

Viên Tung lúc ở xa lộ chặn đầu xe, cũng chưa hề lộ ra vẻ vội vã như vậy, lập tức biểu tình nổi lửa.

“Tôi nên nói với em gì nữa đây?”

Viên Như ủy khuất nhỏ giọng lầm bầm, “Đều tại anh nhắc nhở em, anh nếu là không nhắc nhở em, em căn bản không chú ý đến mắt của hắn...”

Viên Tung trực tiếp cúp điện thoại, ném điện thoại vào ghế kế bên.

Hạ Diệu đang ngồi ở trên giường bệnh gọi điện thoại, đỏ mặt tía tai một trận ồn ào.

”Tôi bực rồi đấy, vụ án có phức tạp như thế không? Chẳng phải mọi chuyện sáng tỏ rồi sao?

“Tôi cho gây áp lực gì cho các cậu? Tôi kêu các cậu giả tạo chứng cứ? Tôi kêu các cậu nghiêm hình bức cung? Tôi không phải chỉ là thúc giục các cậu nhanh điều tra ra chân tướng sao ?”

“Cần thời gian, cần thời gian gì chứ? Rõ ràng chỉ cần vài tiếng là phá được vụ án rồi! Các cậu tại sao lại lỏng tay như vậy, mấy tin tức dối trá kia đều đã lan truyền ra cả rồi!”

“Được được được, trong điện thoại nói không rõ ràng được, tôi bây giờ sẽ đi tìm các cậu!”

Hạ Diệu kéo hai chân đang bị thương xuống giường, cực nhọc thay xong quần áo, vừa đi tới cửa, liền thấy một thân ảnh cao lớn đạo mạo từ trong thang máy đi ra

Mẹ tôi ơi! Thế nào mà quay lại vào lúc này?

Hạ Diệu vội vàng vàng trở lại leo lên giường, rất nhanh cởi y phục trên người, không kịp mặc bệnh phục, trực tiếp trần truồng tiến vào trong chăn, mưu đồ lừa dối.

Nghe được tiếng đẩy cửa vào, Hạ Diệu trong nháy mắt ngừng thở.

Viên Tung đi vào gian phòng, nhìn thấy chính là cảnh Hạ Diệu dùng chiêu giả chết.

Trên chiếc giường trắng yên ắng, bệnh nhân từ đầu đến chân dùng tấm chăn trắng che đầy chặt kín. Thân thể như một khối sắt cứng ngắc, không chút sốt mẻ, ngực không phập phồng, nhìn không ra được dấu hiệu của người đang sống.

Viên Tung trầm mặc không nói đi tới bên cạnh giường bệnh, mặt mày mỉm cười nhìn chăm chăm gã họ Hạ.

Hạ Diệu liên tục bị ngộp, cùng hơi thở của mình mà tranh đấu.

Kết quả, Viên Tung đối với việc vén cái chăn ra hoàn toàn không hứng thú, trực tiếp đưa tay luồn vào trong chăn, mò tới lòng bàn chân của Hạ Diệu gỡ hai cái.

Một tiếng cười xùy ập tới, trong nháy mắt trò giả chết bại lộ.

Hết chương!

112. Chương 112 - Tâm Trí Không Thể Thoải Mái

CHƯƠNG 112: TÂM TRÍ KHÔNG THỂ THOẢI MÁI

Trans+Edit: LEO

Viên Tung lúc này chỉ mới vén lên mảnh chăn đang che mặt Hạ Diệu, dưới tầm mắt của mình vẫn là gương mặt anh tuấn như lúc trước, chỉ có một ít tỳ vết nhỏ, mà đặc biệt tuyệt đẹp đó chính là đôi mắt gần như chiếu tướng Viên Tung, câu dẫn tâm hồn của hắn ta, nếu quả thật mắt lưu lại tỳ vết, thì đúng là Viên Tung cả đời đau khổ.

Miệng định buông ra ác khí, lại nhìn thấy nét mặt Hạ Diệu chưa khỏi hẳn, trong lòng đành phải bỏ qua.

Hạ Diệu nở một nụ cười tà gian, cánh tay đưa đến trên cổ Viên Tung, dùng sức đem thân thể Viên Tung quật xuống giường, đè lên trên người của mình, một phen đùa giỡn vui vẻ.

Viên Tung trong lòng vô cùng kinh ngạc, ngón tay len vào trong tóc Hạ Diệu, con ngươi nóng chảy dò xét cậu ta.

“Chuyện mắt lớn mắt nhỏ cứ để như vậy sao?”

Hạ Diệu thần sắc động lại, nghĩ tới việc buổi chiều mới cùng Tuyên Đại Vũ giải quyết xong mâu thuẫn, cảm thấy trong lòng thống khoái. Lúc này lộ ra dáng tươi cười, tác phong hào phóng, lấy tay đặt ở sau lưng Viên Tung vỗ vỗ.

“Anh cũng nghĩ tôi kiêu căng ngạo mạn sao, chỉ là gương mặt thôi mà, nghiêm trọng đến mức đó à? Mắt to mắt nhỏ thì đã sao? Cá tính! Thời thượng! Chừa một chút sứt sẹo thì thế nào? Nam tính! Đàn ông! Gương mặt này của tôi dù thực sự bị hủy, tôi cũng sẽ không cau mày lấy một cái!”

Cũng không biết là ai buổi tối lật qua lật lại ngủ không được, vuốt gương mặt than thở.

Viên Tung chính là tự dùng cái “khẩu súng” của mình đem ra mà suy nghĩ, cũng có thể tưởng tượng đến cảnh Hạ Diệu bị người khác chỉ trích vào việc đôi mắt bị lệch kia sẽ như thế nào, gương mặt đó chắc chắn sẽ bị kéo dài ra vì giận dữ. Cậu ta chính là loại hảo sĩ diện, đến lúc đó sẽ tìm đủ mọi thể loại “bối lông tìm vết” mà trả thù cho hả giận.

Cho nên nói cái thái độ chuyển biến này của cậu ta chính là có chút quỷ dị!

Viên Tung vừa suy nghĩ, vừa dần dần đưa tay chuyển xuống đũng quần Hạ Diệu. Từ lúc Hạ Diệu kiêu ngạo trở thành một quả trứng trơn lóc không có lông, Viên Tung đặc biệt cảm thấy sờ mó cậu ta rất thích thú, từ trần trụi nhẵn nhụi sau này lại trở nên có chút kích dâm, mỗi ngày hắn đều dùng tay sờ mó mà cảm thụ.

Kết quả ngày, hôm nay, bên trong tấm chăn lại mò nhưng phát hiện không mò thấy cái quần, mà trực tiếp chạm được cái đùi đang quần băng, lại tiếp tục ở bên trong chăn mò thử một lần nữa, lần này mò trúng ‘tiểu quý’ đang cương cứng mà mọc lên.

“Đừng. . .” Hạ Diệu cảm giác được liền nín tay của Viên Tung lại .

Lúc này, Viên Tung mới đem chăn mền của Hạ Diệu toàn bộ xốc tung lên, nhìn thoáng qua, không khỏi sửng sốt.

Để thuận tiện cho việc quần băng, Hạ Diệu hầu như không có mặc quần lót, chỉ mặc mỗi bộ đồ của bệnh nhân, mà lúc này vì quá gấp nên không kịp mặc vào. Vì thế Viên Tung vừa vén chăn lên, đầu tiên nhìn thấy chính là Hạ Diệu đang trần truồng. “Thế nào mà lại không mặc quần áo?”

Viên Tung hỏi xong, liếc mắt nhìn cái tủ bên cạnh, phía trên đang treo một bộ đồ bệnh nhân vừa cởi ra không bao lâu. Quần áo có nhiều nếp nhăn, ống quần vẫn còn bị cuốn lại, mà Hạ Diệu vốn luôn có thói quen trang phục phải chỉnh tề, nhã nhặn, lịch sự, Viên Tung bây giờ đã hiểu được, cái này hiển nhiên chính là vội vội vàng vàng mà cởi ra .

Về việc tại sao Viên Tung vừa vào cửa đã cởi sạch đồ thì.... “nhân giả kiến nhân; trí giả kiến trí” (mỗi người tự có mỗi lý do để giải thích).

Hạ Diệu đặc biệt giỏi về việc nắm bắt suy nghĩ của Viên Tung, lúc này ôm lấy cái đầu lớn của hắn, giọng nhầy nhụa bên tai nói, “Mặc quần áo vào con cu (*) phía dưới của tôi thấy không được thoải mái á.”

(*) từ lỏng.

Viên Tung ho suyễn một tiếng sau khi nghe điệu bộ lẳng lơ dâm đãng đó, như hổ đói nuốt chửng Hạ Diệu, nhào tới hôn cậu ta tới tấp.

Nhiều ngày không được động chạm da thịt, chỉ một tia lửa có thể biến thành đám cháy, Viên Tung ở trên thân thể mềm mại quyến rũ như tấm vải lụa của Hạ Diệu mà tham lam, cuồng nhiệt nắn bóp, vuốt ve, âu yếm , Hạ Diệu hơi thở hỗn hỗn, trong lòng sôi trào đến mức muốn ngừng mà không được.

Hơn nữa cậu ta phát hiện hôm nay Viên Tung phá lệ mà hành động rất lỗ mãng, một hít một thở đều tràn đầy tâm huyết, mùi đàn ông từ sâu trong lỗ chân lông bắt đầu bung tỏa ra tràn đầy, đó là loại cảm giác vừa quyến rũ vừa hung hãn rất khó dùng lời để diễn tả.

Nam nhân mà ở trong trạng thái “kiềm nén” quá lâu, hoóc-môn đàn ông sẽ lại tiết ra một lượng lớn. Mặt khác, nói nam nhân đi tìm phụ nữ để thỏa mãn ham muốn thì lượng hoóc-môn tiết ra cũng chỉ ở mức bình thường, ở đây một người là quân nhân một người là cảnh sát chẳng phải lại càng tạo ra thêm nhiều hương vị đàn ông sao.

Viên Tung chính là mới từ trong một trận chiến kịch liệt thoát ra , mang theo nhiệt huyết và cảm xúc mãnh liệt tràn đầy, lại gặp Hạ Diệu lúc này trông như tuyết thể giai nhân, làm hắn “hồn khiên mộng nhiều” (*), trầm mê hãm sâu (**).

(*): tâm hồn phiêu bạt, mộng mị nhiều loạn

(**): say mê đắm chìm

Khớp xương ngón tay của Hạ Diệu đặt trên tấm lưng ướt đẫm mồ hôi của Viên Tung mà siết chặt tạo ra những vết lằn đỏ.

“Thoải mái,,, thật là thoải mái,,, a a,,, ”

Viên Tung thở gấp hỏi: “Thế nào mà lại thoải mái?”

“Ngứa,,, nhột..chịu không nổi,,, ”

Viên Tung so với cậu ta còn ngứa ngáy hơn, càng gãi không đúng chỗ ngứa càng ngứa đến phát điên, bạo phát, tay đặt ở vị trí đũng quần Hạ Diệu bao phủ từ gốc tới ngọn “tiểu yêu” cứng rắn kia của cậu ta mà liên tục chuyển động lên xuống không ngừng. Hạ Diệu bắn nhanh một phát, lòng Viên Tung vẫn còn lưu luyến, hận không thể làm chuyện này thật ra trò.

Hạ Diệu so với hắn còn muốn chết lên chết xuống, không được ba giây đã bắn ra, vừa thở dốc hổn hển vừa lên tiếng oán giận: “Một chút cũng không đã nghiền.”

Viên Tung ở trên cầm Hạ Diệu, ngắt một cái, “Cậu nghĩ thế nào mới đã nghiền?”

Hạ Diệu được Viên Tung sủng ái rèn luyện đến bây giờ da mặt càng ngày càng dày, nhất là những lúc ‘có nhu cầu’, sẽ đem hai mươi mấy năm thanh xuân của một nam nhân ra mà “huyết khí phương cương” (*), sẽ đem cái miệng không biết kiềm chế mà biểu tình phóng đảng trụy lạc đến vô cùng nhuần nhuyễn.

(*) (dốc hết máu và sức)

“Chính là vẫn chưa liếm cho tôi!”

Viên Tung cọ xát mài răng, lời gương mặt của Hạ Diệu lại hanh cười một tiếng.

“Tôi dám liếm cho cậu sao, liếm cậu một cái cậu đã liên sung sướng run rẩy co giật lên, hai cái đùi đang bị thương cậu chịu nổi sao?”

Hạ Diệu thà chết không thừa nhận, “Ai run rẩy, tôi khi nào mà lại run rẩy?”

Viên Tung trực tiếp xách hông của Hạ Diệu lên, cúi người xuống hai đầu vú đang cương lên của cậu ta mà ngoạm một phát.

“A . . . A . . . A a . . .”

Toàn bộ phần hông liên đới với cặp mông và ‘quả trứng’ của Hạ Diệu không tự chủ được mà run giật,, khiến cậu ta cảm nhận rõ ràng sự xấu hổ, Viên Tung cứ như vậy mà đặt Hạ Diệu xuống, một biểu tình nhìn ngấm cậu ta say đắm.

Hạ Diệu ưỡn ngực, nghiêm mặt nói: “Tôi vốn là một người rất giỏi khống chế, vừa rồi tôi không có chuẩn bị tâm lý nên mới bắn nhanh như vậy, anh thử lại một lần nữa đi. . .”

Viên Tung thật sự rất kiềm chế để không thử lại chuyện lúc này, và cũng là vì không quen tật xấu này của cậu ta, trực tiếp mặc áo khoác xuống phía dưới mua cơm tối.

Hạ Diệu bộ phận bên dưới vẫn còn vểnh lên, chưa từ bỏ ý định, hướng về Viên Tung rêu rao.

“Đồ keo kiệt bủn xỉn!”

Viên Tung quyết không quan tâm lời oán trách của cậu ta, trực tiếp mở cửa đi ra ngoài.

Hạ Diệu không sợ chết hô một tiếng, “Tôi xem anh chính là thứ không xài được, lão già!”

Viên Tung đã đi ra khỏi cửa hai bước, sau khi nghe Hạ Diệu hô hét, mắt cụp lập tức tuôn ra hung quang (ánh mắt hung bạo), xoay người một cái thật mạnh, đá văng cửa kêu một cái rầm. Nhìn thẳng vào ánh mắt đang hoảng sợ của Hạ Diệu, bất chấp mọi thứ, sải bước điên cuồng bay thẳng lên giường của cậu ta.

“Tôi giỡn mà ,, , tôi thực sự là đùa giỡn ,, , ai ai ai,, không được a,, a a,, chân đang đau,, mẹ nó,, chân muốn gãy rồi này,, ,”

Chờ khi Viên Tung lại bước trở ra cửa, Hạ Diệu đã triệt để đằng hoàng đứng đần, cái chân vẫn còn giữ lại được một chút cảm giác, thất lực giống như đã bị bẻ cong.

Gắng sức từ phía dưới cái gối, móc điện thoại di động ra, vừa nhìn thì thấy rất nhiều tin nhắn chưa đọc.

“Giải quyết xong rồi.”

Hạ Diệu trong nháy mắt cả kinh, giải quyết xong rồi? Mới vừa rồi còn luôn mồm nói vụ án quá phức tạp, công phụ gì mà đánh phá một cái đã khiến mọi chuyện được giải quyết xong? Hạ Diệu đọc được tin tức được gửi tới, chợt vỗ mạnh tấm ra giường, hả giận rất hả giận! Cái này nhất định là báo ứng!

Lúc Viên Tung trở lại, Hạ Diệu ngồi ở trên giường, hai mắt tỏa sáng.

“Anh biết không? Công ty Hắc Báo vừa xảy ra chuyện lớn! Có người nói bọn họ lên vận chuyển thuốc nổ và súng tự chế, đến giữa đường trên xa lộ thì bị tai nạn nên đồng hàng hóa cùng chiếc xe bị nổ tung...hơn nữa còn gây ra thương tích cho nhiều người. Bọn họ bây giờ phải bỏ tiền ra để xoay chuyển chuyện này, mẹ nó, đây đúng là báo ứng a! Ha ha ha ha,,anh đã nghe nói chuyện này chưa?”

Viên Tung cười nhạt, “Chưa nghe, đây không phải là vừa nghe cậu nói sao.”

Hạ Diệu vui mừng.

“Được rồi, ăn cơm trước đi.”

Hạ Diệu nói: “Tôi trước tiên phải đi vệ sinh đã, quay lại sẽ ăn.”

“Cần tôi đi cùng không?” Viên Tung hỏi.

Hạ Diệu chậm rãi từ buồng vệ sinh, lắc lắc tay, “Không cần.”

Viên Tung thừa dịp Hạ Diệu đi nhà vệ sinh, cầm lấy điện thoại di động của cậu ta nhìn thoáng qua, mấy trăm tin nhắn, tất cả đều nhận được trong ngày hôm nay, tin nhắn trước đó đều đã xóa. Những tin nhắn này đến từ rất nhiều nguồn, đều vì một việc mà bàn luận trao đổi, đó chính là chuyện công ty Hắc Báo tung tin giả dối hãm hại công ty Viên Tung.

Hơn nữa, nhật kí cuộc gọi còn hiện lên rất nhiều số điện thoại của những người đến từ nhiều bộ ngành khác nhau, thời gian trao đổi gọi điện cũng mấy tiếng đồng hồ, ít có cuộc nào bị gián đoạn.

Thêm vào đó, Hạ Diệu từ đầu tới cuối chưa từng đề cập qua chuyện ẩu đả với đám người Hắc Tử lần trước, mà thậm chí bản thân Viên Tung sau này cũng chẳng màng đến. Hạ Diệu quả nhiên quá quan tâm lo lắng cho mình.

Ngực tựa như đã nuốt vào một khối chocolate, vừa đắng vừa ngọt.

Hạ Diệu nghiêng người nằm ở trên giường ăn bánh bao, vì tư thế nằm không giống tư thế ngồi nên nuốt xuống không thuận, Viên Tung lại dùng bàn tay to lớn đặt nhẹ lên bụng của cậu ta nuốt nuốt xuống, một bên nuốt một bên day bảo cậu ta.

“Sau này còn lặp lại chuyện này nữa không?”

Hạ Diệu lắc đầu, “Không bao giờ giằng co đánh nhau nữa!”

“Còn dám nói tôi là lão già nữa chứ” Viên Tung hừ lạnh một tiếng, “Mấy lão già bốn năm chục tuổi, thao cậu cũng còn dư sức.”

Hạ Diệu tức nghẹn, đánh Viên Tung một cái, rồi đột nhiên hỏi: “Viên Tung, anh nói xem hai chúng ta như bây giờ,, rốt cuộc là,,đang ‘ở bên nhau’ sao?”

“Cậu cảm thấy thế nào?” Viên Tung hỏi.

Hạ Diệu nói: “Tôi cảm thấy không phải.”

“Vậy cậu nghĩ thế nào mới là ‘ở bên nhau’?”

“Không biết thế nào mới đúng, quay lại thì hiện tại không phải.”

Viên Tung một chút cũng đoán không ra ý tứ của Hạ Diệu, “Cậu rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Hạ Diệu đem chuyện Báo Đen bỏ qua một bên, miệng cố sức nói, “Giả sử hai chúng ta thực sự ở bên nhau, anh sẽ không quan tâm đến những chuyện đã qua của tôi chứ?”

“Cậu từng có quá khứ gì sao?”

Hạ Diệu đầu tiên là sửng sốt, sau đó buồn bực nhìn về phía Viên Tung, “Fuck, anh đó nha người nào lại không có?”

Viên Tung trầm giọng khuyên nhủ, “Đừng suy nghĩ nhiều, ăn thật ngon đã.”

Hạ Diệu nằm xuống tiếp tục nhai bánh bao nhân thịt, chưa được vài miếng lại mở miệng nói, “Nếu như, tôi nói là nếu như, hai ta ở bên nhau, vậy có phải hôm nay mới bắt đầu tính là chính thức bên nhau, những sự việc trước đó xem như không kể đến? Nhất là những chuyện không thể nói rõ được.”

“Tôi và cậu cách suy nghĩ không giống nhau.” Viên Tung cho Hạ Diệu một đòn chí mạng, “Cái thời khắc mà cậu nói câu ‘Hắn là của tôi’ lúc trước chính là khoảnh khắc chúng ta chính thức ở bên nhau. Từ lúc đó về sau này cậu phải chịu trách nhiệm với tôi.”

Hạ Diệu bấm ngón tay tính toán, lúc này tròn tròn mắt.

“Anh tính toán kiểu này là không có khoa học á!”

Viên Tung hí mắt dò xét Hạ Diệu, “Cậu nói cho tôi một chút, cậu xâu chuỗi lại xem hai khoảng thời gian đó ý nghĩa khác nhau chỗ nào?”

“Không,,, tôi chỉ là nói đùa thôi. . .”Hết chương!

113. Chương 113 - Chuyện Không Ngờ Tới

CHƯƠNG 113: CHUYỆN KHÔNG NGỜ TỚI

Trans+Edit: Pinoneverdie

Buổi tối, lúc Viên Tung hầu hạ tắm rửa, xối xối gọi gọi cho Hạ Diệu, phát hiện bộ mỹ phẩm dưỡng da trong ngăn kéo không thấy nữa, thuận miệng hỏi một câu, “Cậu đem bộ mỹ phẩm dưỡng da đi đâu rồi?”

Hạ Diệu mở miệng dối trá, “Đưa cho mẹ tôi đem về nhà rồi.”

Viên Tung không nói gì, bưng chậu rửa mặt đi vào nhà vệ sinh.

Buổi tối, hai người ai nấy đều tự nằm ở một giường khác nhau, khoảng cách hai giường không tới một thước.

Hạ Diệu trước khi ngủ thích làm nhất một việc là rình xem Viên Tung, cậu ta phát hiện thói quen sinh hoạt của Viên Tung và mình không mấy khác nhau. Viên Tung trước khi ngủ rất ít nghịch điện thoại di động, thông thường chỉ nhìn xem có tin nhắn hay cuộc gọi nhớ nào không, kiểm tra xong thì quy quy củ củ đặt ở trong hộc tủ không màng tới nữa.

Hơn nữa tư thế ngủ của Viên Tung cũng rất ngay ngắn, nằm vững vàng thẳng tắp, rất ít khi chuyển tư thế ngã ngửa hoặc tay chân đặt tán loạn trên giường. Chăn cũng đắp rất đàng hoàng, sẽ không cùng ra giường quăn lại một cục như người thường.

Chắc chắn những năm tòng quân ròng rã đã khiến hắn ta cắm sâu trong lòng những quy cách này.

Hạ Diệu nghĩ đến mà không nhịn được, cùng người như hắn ta sinh hoạt chung không phải là sẽ cảm thấy đặc biệt khó chịu một mối hay sao?

Viên Tung chậm rãi đốt một điếu thuốc.

Mắt Hạ Diệu liếc nhìn sang, Viên Tung vừa hút vừa đắp chăn lên bụng, mép chăn sát rìa giường, “bán che bán trần” (nửa thân dưới đắp chăn, nửa ở trên thì không), đường nét bắp thịt đầy đặn cùng những đường gân thô kệch như hoa văn chạm khắc làm hiện lên rất rõ ràng sự quyến rũ đầy khí phách của một người đàn ông. Từ lòng mày chạy xuống cằm rồi đến yết hầu, tất cả liên kết lại tạo thành một đường vòng cung trông như một thanh đao lạnh lùng nghiêm nghị, nhưng thanh đao này lại bị ánh mắt thâm sâu kia làm cho trở nên ôn nhu, khiến tổng thể khuôn mặt hiện lên vô cùng sinh động.

Viên Tung hướng về phía Hạ Diệu nhìn lướt qua, cậu ta lúc này lại đang hí hoáy với cái gối ôm hình nấm.

Hạ Diệu đối diện với “bảo vật minh chứng tình yêu son sắc” của mình không ngừng đùa giỡn, lúc này ở cái ‘đầu lớn’ của gối ôm hình nấm xoa xoa bóp bóp, cái đầu nấm bị mơn trớn thô lỗ, còn thân nấm thì bị Hạ

Diệu dùng tay bóc tuốt cọ xát lên xuống, gối ôm bị co rút rồi lại giãn nở không ngừng. Sau đó, đem đầu lưỡi vươn dài ra, đặt cách cái ‘gối ôm hình dương vật’ chừng vài cm, hướng vào cái đầu mút manh nha liếm láp, ánh mắt bồn chồn, khiêu khích trên đầu.

Viên Tung hút thuốc xong lòng vừa mới ổn định, lại bị một ngọn “quỷ hỏa” công hãm.

Cánh tay mạnh mẽ đưa tới, bàn tay to lớn nắm cái vật áo bệnh nhân của Hạ Diệu, sau đó một tay xách cái gã cân nặng hơn 140kg quật lên giường của mình. Hạ Diệu trong nụ cười lộ ra điệu bộ hư hỏng, lúc này tự vạch trần và vứt bỏ hết tất cả những lớp mặt nạ nguy trang, cứ như thế mà lộ ra bản chất thật sự của đẳng nam nhi, phóng đảng, tràn đầy sinh lực, không thể tự kiềm chế được.

Viên Tung hơi thở nóng hừng hực, từ từ cọ xát vào gò má của Hạ Diệu, “Cậu tại sao lại trở nên như vậy chứ?”

“Thiên - sinh - thì - da.” (Trời sinh ra là đã nghịch ngợm)

Viên Tung phát hiện câu nói này của Hạ Diệu thật sự chuẩn xác, tiếp xúc với cậu ta càng lâu, càng phát hiện con người này rất khó chinh đốn.

Không biết từ lúc nào, thoáng một cái trong lòng lại dâng trào máu huyết, lần này tôi cho cậu một chút sức lực chống đỡ cũng không có.

Lại một lần nữa suy nghĩ trong đầu lại trở tráo “lệch hướng”, bác sĩ đã căn dặn nhiều lần tuyệt đối không được làm chấn động mạnh lên vết thương trên đùi, nhưng bây giờ Viên Tung giống như bị “độc phát công tâm”, cơn nghiện phát tác, lòng tham trời dấy bất chấp hậu quả mà phóng túng truy lạc.

Hai cái đùi của Hạ Diệu bị đôi bàn tay to lớn của Viên Tung giam cầm, duy trì một tư thế, hoàn toàn không thể động đậy. Mỗi lần Hạ Diệu kích động, theo bản năng mà giãy dụa, muốn dùng chân kẹp lấy cổ của Viên Tung, đều bị Viên Tung dùng lực cưỡng chế lại đến hoảng sợ. Loại mùi vị bị ngược đãi này khiến khoái cảm của Hạ Diệu tăng lên gấp mấy lần, bị đối xử tàn bạo mà kêu gào lên những âm thanh vô cùng dâm dăng.

Trong lúc ngón tay của Viên Tung vừa mới rút ra từ trong người Hạ Diệu, Hạ Diệu có loại cảm giác không rõ từ đâu, can đảm nói.

“Chúng ta làm chuyện đó nữa đi.”

Lời này của Hạ Diệu nói lên, không hề hoài nghi hay thắc mắc, thật sự là từ trong khoan miệng của cậu ta thốt khoải đi ra ngoài.

Viên Tung chân mày nhíu lại, yết hầu cuộn cuộn, “Cậu nói cái gì?”

“Cho tôi ‘rung lắc’ dưới thân của anh đi” Hạ Diệu nói năng rất có khí phách.

Viên Tung hừ lạnh một tiếng, “Nhưng hai cái đùi của cậu?”

“Anh thao tôi được mà.”

Nghe nói như thế, Viên Tung bắt đầu có một loại cảm xúc vẩn vơ, thô tục, không thể bình tĩnh, trong lòng vừa xao động vừa tức giận, tâm tình rất phức tạp.

Trầm mặc một lúc thật lâu, Viên Tung bị áp lực trong phòng bức tới mức tận cùng, bộc phát ra một tiếng quát lớn.

“Lúc trước thao thoải mái cậu bày đặt giả vờ không chịu, bây giờ thương tích đầy mình lại cầu xin tôi thao cậu.”

Hạ Diệu không kiềm được toát ra một tia cười, khiến Viên Tung thô bạo mà giáo huấn nửa thân dưới đang bị thương của cậu ta.

Lúc này, Hạ Diệu nửa người đau như bị xe cán qua nghiền nát, đây có lẽ là hình phạt nghiêm ngặt gắt gao vượt ra khỏi giới hạn chịu đựng mà Viên Tung dành cho cậu ta. Hạ Diệu nói sẽ có ngày dùng “gối ôm hình dương vật to lớn” đâm vào mông Viên Tung vài cái, nhưng bây giờ tâm tình lại có chút biến chuyển, trong lời nói xen lẫn nỗi buồn vô cớ cùng chua xót khổ sở. “Tôi thấy là tôi rất hư hỏng.”

“Không sao, có tôi quản cậu.”

...

Một tuần sau, Hạ Diệu xuất viện.

Một tháng sau, công ty của Viên Tung nghênh đón một nhóm học viên mới.

Thời tiết chuyển biến ngày càng ấm, đủ loại phong ba bão tố trong dịp lễ mừng năm mới vừa rồi cũng lặng lẽ trôi đi, công ty Hắc Báo trả đũa thất bại, nhưng lại đem đến cho công ty Viên Tung không ít ảnh hưởng tiêu cực. Mặc dù được làm sáng tỏ như thế nào đi chăng nữa, trong chốc lát những thông tin sai lệch đó không thể tự biến mất được, muốn vãn hồi lại uy tín của công ty ngay tức khắc không phải dễ dàng.

Huống hồ, muốn xây dựng hình ảnh tốt đẹp cho một công ty không hề khó, cái khó là đứng trước “đầu sóng ngọn gió” mà vẫn duy trì được hình ảnh.

Rõ ràng nhất chính là những biểu hiện trong công tác chiêu sinh lúc này.

Các huấn luyện viên cũng gặp phải khó khăn, việc chiêu sinh vào năm ngoái không hề xuất hiện tình huống lạ kỳ như năm nay, số lượng nữ nhân muốn làm bảo tiêu đến đăng kí tăng gấp mấy lần, trong khi lượng nam nhân đến đăng kí lại giảm một nửa.

Đại đa số những cô gái này đều là vì thấy được đoạn quảng cáo tuyên truyền của công ty trên tivi, phát hiện trong tiết mục tổng nghệ các nam nhân trình diễn đều là soái ca tuyệt mỹ nên nháo nhào đến ghi danh. Vì vậy có thể nói những người đến đây có rất nhiều thể loại và mục đích khác nhau mà đăng kí. Có người hoàn toàn chẳng biết gì về công việc bảo tiêu, có người căn cơ tố chất đều tốt, nhưng lại hay khiêu khích với các huấn luyện viên, luôn mang tâm lý đùa giỡn.

Công ty Viên Tung tuyển chọn nữ bảo tiêu có thể so sánh như một cuộc thi hoa hậu.

Ở đây đối với nữ bảo tiêu, tỉ lệ về vóc dáng và tướng mạo yêu cầu cực cao, bởi vì hiện tại rất nhiều nữ minh tinh đều thích chọn một nữ bảo tiêu đi theo bên mình. Hơn nữa, số lượng nữ bảo tiêu hành nghề rất khan hiếm, cho nên so với nam bảo tiêu thì lại sáng giá và nổi bật hơn, hình tượng cá nhân và trình độ cũng tương đối, có thể phù hợp với thân phận và địa vị của những nhân vật công chúng.

Hạ Diệu tự cho rằng mình nhìn người cực chuẩn, cho nên mấy ngày nay chạy tới chạy lui một mực đảm nhiệm việc tuyển chọn.

Nhìn thấy những huấn luyện viên khác đang nghiêm túc, dò xét, tính toán cân nhắc trước một đám những cô gái trẻ tuổi đang mặc áo tắm bikini, Hạ Diệu trong lòng có loại cảm khái sâu sắc, cái này mà là tuyển chọn bảo tiêu? Cái này bản chất chính là chọn phi tần hậu cung cho Viên Tung!

Kế bên có một nhân viên võ lưng Hạ Diệu một cái, đưa cho cậu ta một chén nước trà.

Hai người họ hàn huyên với nhau, câu được câu không.

“Mấy học viên nam xem như không có nhiều hy vọng sao?” Hạ Diệu hỏi.

“Huhm, từ trước tới giờ, chưa từng xuất hiện tình huống này, đều là do mấy cái tin tức cải vã ồn ào gây ra.” Hạ Diệu ánh mắt lướt nhìn lên thân hình của những cô gái đẹp trước mặt, nhàn nhạt nói rằng, “Nữ nhân lại không ít.”

“Đều là vì Viên tổng mà chạy tới đây.”

Hạ Diệu vẻ mặt kiềm hãm, “Làm sao cậu biết?”

“Hắc, anh không nghe người ta bàn chuyện à? Hiện tại ở trên mạng đang truyền đi một thông tin, gọi là thống kê top mười người đàn ông đáng giá nhất kinh đô, trong đó đứng đầu chính là Viên tổng. Nhiều tiền, đa tài, có trình độ, cư xử đúng mực, có khí phách, quan trọng là cha mẹ đều đã mất. Con gái bây giờ đều không phải là không thích chịu áp lực từ cha mẹ chồng hay sao? ”

Hạ Diệu cười nhạt, “Hắn có cái gì gọi là cư xử đúng mực chứ? Không phải cũng chỉ là một gã thích thao đàn ông thôi sao?”

Người nhân viên đó cho rằng Hạ Diệu trong lòng không phục, vội vàng nói thêm một câu, “Với xuất thân và tư chất của cậu thì anh ta không thể sánh bằng, ở trong mắt chúng tôi, thành thật mà nói cậu mới chính là một nam thần a!”

Hạ Diệu rất buồn bực khi người khác nói gì đều đem bối cảnh gia đình của mình đề cập đến, chỉ có điều không thể hiện ra ngoài, đành bưng chén trà đi qua bên khu vực tuyển chọn nam bảo tiêu.

“Chúng tôi đã nói xong, rất rõ ràng, học phí phải thanh toán một lần duy nhất. Chúng tôi không phải là trường học không có cho vay tiền học phí.”

“Tôi có thể đóng trước một nửa được không, số tiền còn lại sẽ thường xuyên ở đây làm công dọn dẹp để bù đắp.”

“Ở đây có gì cho cậu làm? Cơm nước của chúng tôi đều là tự làm tự ăn, cũng chẳng có công việc nào cần cậu dọn dẹp!”

“Nhưng tôi là vì Viên tổng mà chạy tới đây, tôi có một tấm lòng son sắt!”

Mọi người một trận cười vang, đây chính là người nam học viên đầu tiên nói chạy tới đây là vì Viên Tung.

Hạ Diệu buồn bực đi tới, ở giữa đám nam nhân đang ứng tuyển, hỏi, “Có chuyện gì mà ồn ào?”

“Cậu ta tới một nơi đào tạo chất lượng cao như vậy, không đóng nổi học phí, còn nằm ỳ ở đây không chịu rời đi.”

Hạ Diệu nhìn theo hướng mà huấn luyện viên chấm thi đang chỉ thì thấy một người nam nhân, tuy rằng toàn thân hần ta trang phục đều lấm lem bùn đất, nhưng vẫn có thể nhìn ra được hình dạng tuấn lãng, thân thể cốt khoẻ mạnh. Nhất là phía sau vẫn còn đeo một cái túi quần lớn, bên trong chắc là đựng chăn cuộn, xem ra thái độ của hần tương đối kiên định, có cảm giác là đã trải qua một giai đoạn khổ luyện đánh đấm trường kỳ.

Hoa huấn luyện viên còn nói, “Anh đề cao công ty chúng tôi như vậy, cái này đúng là niềm vinh dự cho chúng tôi. Nhưng ở đây không phải là viện mồ côi, không có nghĩa vụ hỗ trợ và giúp đỡ những người không đủ điều kiện, chúng tôi cũng là tuân theo quy định mà làm việc, rất mong cậu đừng làm chúng tôi khó xử được chứ?”

“Các người không thu nhận tôi, sẽ là mối ân hận và tiếc nuối lớn nhất cuộc đời Viên tổng.”

Lời này vừa nói ra, lập tức rước lấy sự cười nhạo của mọi người, còn có người vỗ tay trầm trồ khen ngợi, dĩ nhiên là thái độ đến xem náo nhiệt. Thế nhưng Hạ Diệu lại phát hiện, bất kể những người xung quanh dùng phương thức khích bác công kích gì, tên này vẫn giữ nguyên gương mặt không chút biến sắc, nhân thân kiên nghị, không một chút dao động.

Tới mức bọn họ còn nói hần ta nhưng một gã tâm thần Hạ Diệu cũng không cảm thấy vậy, ngược lại cậu ta lại thấy người này nội tâm vô cùng mạnh mẽ, mang trong lòng ý chí phục thù cao, bất kể là tính nết hay tố chất cơ thể đều mười phần phù hợp với khẩu vị tuyển chọn nhân tài của Viên Tung.

Quan trọng là, tấm lòng của hần đối với Viên Tung chính là cảm mến, kính phục hết sức chân thành không gì có thể rung chuyển. Giữ hần lại chỗ này, có thể dùng sức ảnh hưởng của hần đàn áp được đám nữ nhân bon chen nháo nhào kia.

Vì vậy, Hạ Diệu tiến lên phía trước, hỏi, “Tên gì?”

“Điền Nghiêm Kỳ.”

“Tuổi?”

“22.”

“Trước đó làm gì?”

“Tham gia quân ngũ, vừa xuất ngũ.”

Hạ Diệu gật đầu, xoay người, mặt đối diện với huấn luyện viên chấm thi nói: “Hắn thiếu phân nửa học phí tôi sẽ trả cho hắn, người này....tuyển.”

...

HẾT CHƯƠNG!

114. Chương 114 - Một Con Sói Đến Từ Phương Bắc

CHƯƠNG 114: MỘT CON SÓI ĐẾN TỪ PHƯƠNG BẮC

Trans+Edit: Pinoneverdie

Điền Nghiêm Kỳ đem hành lý trên người bỏ xuống đất, hướng về phía Hạ Diệu chạy tới tỏ lòng biết ơn.

“Cám ơn anh, cảnh sát Hạ.”

Hạ Diệu sửng sốt, “Làm sao cậu biết tôi là cảnh sát? Có người nói cho cậu biết?”

“Không có, tôi trước đó có tìm hiểu sơ bộ về công ty. Ở đây mỗi một huấn luyện viên tên gì, bao nhiêu tuổi, có sở trường gì đặc biệt tôi đều biết, còn có những học viên ưu tú của các khóa trước tôi đều đã nghe qua.”

Cái này mà gọi là tìm hiểu sơ bộ? Hạ Diệu oán thầm: cái này đặc biệt giống như nội gián nằm vùng!

Điền Nghiêm Kỳ còn nói: “Cảnh sát Hạ à, tiền tôi sẽ nhanh chóng trả lại cho anh .”

Hạ Diệu ở trên bả vai hắn vỗ một cái, hào phóng trả lời: “Không cần gấp, cậu nhanh đi kiểm tra sức khỏe đi đã.”

Điền Nghiêm Kỳ gật đầu, xoay người đi đến phòng kiểm tra sức khỏe.

Hạ Diệu đến chỗ triệu tập thí sinh ứng tuyển, nhìn xuống hồ sơ cá nhân của Điền Nghiêm Kỳ, mặt giấy quả thực ghi rõ mới vừa xuất ngũ, trước khi nộp đơn ứng tuyển không làm qua công việc gì, khả năng là một tên nội gián nằm vùng là rất thấp.

Huống hồ đâu có một tên nội gián nào lại ăn nói cao giọng như vậy? Vừa tới liền đem những chuyện trong lòng nói ra hết?

Nghĩ như vậy, Hạ Diệu liền ném đi lo lắng.

Trong chốc lát, Viên Tung đi vào hội trường tuyển sinh. Thật nhiều những người hâm mộ vừa nhìn thấy Viên Tung, tất cả đều như ong vỡ tổ mà tiến lên, chụp ảnh, xin kí tên, tựa như minh tinh đang xuất hiện.

Hạ Diệu có chút khó chịu, mẹ nó! Đến tuyển chọn bảo tiêu mà làm như mình là một ngôi sao lớn không bằng!

Viên Tung rốt cục cũng thoát thân ra khỏi đám người hâm mộ đang vây đuổi chặn đường, đi tới trước mặt Hạ Diệu.

Hạ Diệu hướng về Viên Tung lấp vào trong miệng hắn ta một miếng thuốc, chua chát trêu chọc: “Viên đại thúc, anh hot quá!”

Viên Tung không dùng bật lửa, chỉ trực tiếp dùng đầu lưỡi ngậm lấy miếng thuốc.

“Đốt”

Hạ Diệu nhe răng, “Nói anh hot anh quả nhiên bùng cháy lên! Tự mà đốt!”

Viên Tung cười nắm lấy tay Hạ Diệu, đút vào trong túi quần của mình lấy ra một cái bật lửa, dùng bàn tay của cậu ta bật lên một ngọn lửa đốt điều thuốc. Một làn khói bay lên, một ngum khói ngào tới phất vào mặt Hạ Diệu, lúc này Viên Tung vẫn luyên tiết không bỏ tay Hạ Diệu ra.

“Từ sáng sớm đến bây giờ, cả ngày không tìm ra cậu.” Viên Tung nói.

Hạ Diệu rút tay lại, hạ quai hàm dương dương tự đắc, “Anh xem đi, không ít những đại mỹ nhân muốn tham gia vào đội ngũ của anh, anh lúc này đúng là may mắn thật đó.” Thật ra, Viên Tung đối với những mỹ nữ này thực sự không có cảm giác gì, dù cho có bốc lửa gợi cảm thế nào, hắn nhìn thấy cũng vẫn vậy. Hạ Diệu mới là “đại nam thần” trong lòng hắn, không người nào có thể thay thế.

Hạ Diệu còn nói: “Kỳ thực anh có thể mở nhiều hơn một buổi tuyển chọn bảo tiêu nữ, tuyển nhận học viên gấp đôi, tránh lãng phí nguồn tài nguyên tốt như vậy.”

“Không cần, nữ nhân muốn làm bảo tiêu có đông cũng không cần nhiều như vậy, đào tạo quá số lượng thì chỉ gây ra khó khăn” Viên Tung ánh mắt hơi lộ ra vẻ sầu lo, “Nam bảo tiêu mới là đối tượng đào tạo trọng điểm, chỉ có điều tình hình năm nay, tôi xem qua thì....”

Hạ Diệu đột nhiên vỗ tay một cái, “Được rồi, đã quên nói cho anh một chuyện, có một người là fan hâm mộ của anh được tôi tuyển vào. Là lính vừa xuất ngũ, thân thể tố chất rất tốt, người này cũng rất cơ trí, hơn nữa điểm quan trọng nhất là...”

Hạ Diệu dùng cùi chỏ chọc vào bụng Viên Tung, nhướn lông mày, “Tướng mạo rất đẹp trai.”

Viên Tung một bộ biểu tình không nhúc nhích, “Tôi là một người đàn ông bình thường, cậu nghĩ rằng tôi đối với bất kỳ nam nhân nào cũng đều hứng thú sao?”

Hạ Diệu càng suy nghĩ lời nói này càng thấy có gì đó không đúng, “Ý của anh là tôi biến thái đó hả?”

Viên Tung tiến đến bên tai Hạ Diệu sâu kín nói: “Cậu là một tên biến thái đẹp trai.”

Hạ Diệu tuy rằng từ nhỏ đã được người khen đến lớn, thế nhưng nghe nói như thế lại có một loại cảm giác bay bổng trên trời, cho nên gương mặt tỏ ra đáng vẻ không biết xấu hổ, võ vai Viên Tung cười.

“Không đâu, không đâu....haha”

Viên Tung bất kể là có bao nhiêu buồn sầu, chỉ cần vừa nhìn thấy Hạ Diệu cười thì những chuyện không thông trong lòng đều như bị hai cái má lúm đồng tiền của cậu ta hút sạch đi.

Ôm Hạ Diệu một lúc thật lâu, Viên Tung mới đi ra khỏi phòng làm việc, đích thân tới khu vực tuyển sinh giám sát kiểm tra.

Lúc này việc điền tên những ứng viên vào sổ đăng ký cơ bản cũng đã hoàn tất, toàn bộ chuẩn bị chuyển qua phòng khám sức khỏe.

Viên Tung im lặng không lên tiếng bước vào.

Điền Nghiêm Kỳ một trận kích động, được thần tượng trong lòng nhìn chăm chăm vào mình, còn là lúc mình đang trần truồng, hồi hộp căng thẳng là tất nhiên. Nhưng hắn cố gắng ổn định hơi thở, ngẩng đầu ưỡn ngực, đáng người nghiêm chỉnh mà chấp hành việc kiểm tra.

Viên Tung ở trên cơ bắp đẹp đẽ tràn đầy của Điền Nghiêm Kỳ bóp một cái, cảm nhận độ rắn chắc của hắn.

“Thả lỏng!” Viên Tung nói.

Người bình thường thấy gương mặt này Viên Tung đều thả lỏng không nổi, nói chi là Điền Nghiêm Kỳ đang lúc đối mặt với thần tượng. Hắn cảm giác thân thể đã không thể khống chế, hoàn toàn bị thị giác của Viên Tung chi phối.

Vì vậy, áp lực từ Viên Tung khiến hắn rơi vào tình huống trớ trêu, “củ cải trắng to lớn” của Điền Nghiêm Kỳ ngang nhiên công khai chống lại mệnh lệnh yêu cầu thả lỏng, ở trước mặt nhiều người “dựng đứng lên”. Những người xung quanh đảo mắt nhìn thấy cười khanh khách, và một số người thì thầm với nhau, “Ồi chao, ta nói, ‘tiểu tử’ kia bao lâu rồi chưa khai hỏa vậy ? Chỉ mới như vậy đã dựng lên?”

Viên Tung hoàn toàn không thấy thân dưới Điền Nghiêm Kỳ đang phản ứng, liền chuyển đến những người kế tiếp.

Giờ này khắc này, còn có một người khác cũng quan sát quá trình kiểm tra sức khỏe trong gian phòng có những soái ca đang lỏa thể, đó chính là Viên đại dame nữ. Cô ta hầu như mỗi lần chiêu sinh đều sẽ tới, lợi dụng tìm gặp may mắn, có thể xem xét chọn được một ‘mục tiêu’ nào đó đủ điều kiện với mình.

“Tôi giết, năm nay cả một nhóm người này sao tổ chất sao lại kém như vậy? Một người vừa ý cũng không có.”

Ánh mắt vòng vo di chuyển, Viên Như trong nháy mắt quan sát đến Điền Nghiêm Kỳ.

“Người kia tại sao hạ bộ đang dùng tay che lại to hơn người khác vậy?”

“Thừa lời.” một nhân viên kế bên nói, “Người ta đều là cảm thấy thờ ơ với chuyện cởi đồ kiểm tra, chỉ có hắn là tự bản thân phát ra sinh lực, có thể không to hơn người khác sao?”

Viên Như con mắt chớp chớp, nhìn kỹ một chút... Được rồi, cô ta nghe nói qua có một loại bệnh tên là “hưng phấn tình dục”, chính là cương cứng không thể khống chế. Trông người này rất được, vấn đề là người như thế lại không thể kiềm chế được à!

“Đáng người thật không sai, đáng tiếc...” Viên Như lầu bầu, “Có bệnh bất khả kháng cự, bất quá thì...”

Vì vậy, lựa chọn thay đổi một nhóm rồi lại một nhóm khác, Viên Như ánh mắt rốt cục cũng dừng lại ở một người cơ bắp to lớn đáng người như trụ, vỗ mạnh một cái lên bàn.

“Điều tra người này, chính là hắn!”

Đã qua nhiều lượt sàng lọc tuyển chọn, danh sách một trăm hai mươi nam nhân đăng kí ứng tuyển rốt cục cũng rơi rụng dần. Lúc đầu Điền Nghiêm Kỳ vẫn còn lo lắng khâu kiểm tra sức khỏe không đạt lại sẽ bị đuổi đi, mãi đến khi thấy tên mình trong danh sách trúng tuyển, trong lòng mới chính thức thở phào nhẹ nhõm.

“Nhất định.” Điền Nghiêm Kỳ nói thì liền khom người mở cái túi hành trang ra.

Hạ Diệu vừa nghe Điền Nghiêm Kỳ nói, khẩu âm hình như là ở Đông Bắc, liền thuận miệng hỏi: “Cậu là người ở đâu?”

“Hắc Long Giang.”

Hạ Diệu lau mồ hôi hột, thật là môn đăng hộ đối với Viên Tung mà....

Điền Nghiêm Kỳ đem ra một món đồ rồi lắp ráp lại rất thành thạo, đó là một cái dụng cụ cũ kĩ đến không tài nào đem bán được, nhưng dựng ra trước mắt Hạ Diệu lúc này là một cái dụng cụ huấn luyện.

“Anh xem, là một cái dụng cụ huấn luyện đánh đấm, nhìn thì có thể cũ một chút, nhưng mà chất lượng khẳng định không thành vấn đề, anh có thể thử một lúc.”

Hạ Diệu nghe Điền Nghiêm Kỳ hướng dẫn xong, cảm thụ một ít, trong lòng tấm tắc kinh ngạc. Cậu ta bình thường yêu thích vận động, không có việc gì làm đều đi dạo đến các cửa hàng bán dụng cụ luyện tập, hầu như loại dụng cụ nào cũng đã từng thấy qua, kể cả những món mới vừa ra mắt. Cũng chưa thấy qua loại dụng cụ huấn luyện nào có tính hoàn mỹ như cái này, phù hợp với thực tế của con người khi chiến đấu, khác phục được rất nhiều so với loại khí cụ truyền thống.

“Cậu có thể đem cái này đi xin bản quyền được đấy!” Hạ Diệu nhìn không được cảm thán.

“Tôi chính là bình thường không có gì để làm, từ lúc xuất ngũ tới nay cũng không tìm được công việc thích hợp.”

Hạ Diệu mắt lộ ra vẻ khâm phục, “Sản phẩm kỹ thuật này của cậu có thể trực tiếp đem đến sở nghiên cứu, còn hơn vào đây làm bảo tiêu, chẳng phải nhân tài không được trọng dụng?!”

“Tôi nào có khả năng đó? Tôi thì chỉ có bằng trung học, tốt nghiệp xong không được hai năm liền đi lính.”

Hạ Diệu lại lau mồ hôi lạnh, quả thực giống với hoàn cảnh của Viên Tung...

Nhìn Hạ Diệu thích thú mà sử dụng cái dụng cụ huấn luyện không muốn buông tay, Điền Nghiêm Kỳ nói: “Anh thích thì tôi đưa cho anh.”

Hạ Diệu vội vàng xua tay, “Cậu tốn nhiều tâm huyết như vậy, sao có thể tặng không? Như vậy đi, tiền học phí cậu không cần trả cho tôi, cái dụng cụ huấn luyện này coi như tôi mua.”

Điền Nghiêm Kỳ đặc biệt kiên trì, “Tiền thì tôi cứ như cũ sẽ trả lại, còn dụng cụ huấn luyện này tôi cho anh.”

“Tùy cậu.”

Hạ Diệu lại nghĩ thầm: đến lúc đó tôi sẽ không nhận tiền của cậu.

Điền Nghiêm Kỳ còn nói: “Là anh đã dẫn tôi vào để đến bên cạnh Viên tổng, ân tình lớn như vậy, tặng anh cái dụng cụ huấn luyện này có đáng gì chứ.”

Hạ Diệu dừng tay một chút, thế nào mà lại có chút không dám nhận.....

HẾT CHƯƠNG

115. Chương 115 - Viên Đại Tiểu Thư Đáng Thương

CHƯƠNG 115: VIÊN ĐẠI TIỂU THƯ ĐÁNG THƯƠNG

Trans+Edit: Pinoneverdie

Chia sẻ đầu chương: Mình sẽ giữ nguyên những từ thô tục được dịch ra từ bản gốc, các bạn nhớ cân nhắc khi đọc. Mà truyện này hay là do nó tục các bạn à! Mô Phật!

“Cậu xem cô gái này thế nào?” Tuyên Đại Vũ cho Vương Trì Thủy xem ảnh chụp của Viên Như.

Vương Trì Thủy qua loa nhìn lướt, gật đầu: “Thật xinh đẹp á!”

“Đẹp cái con cặc!” Tuyên Đại Vũ không khỏi phát hỏa với Vương Trì Thủy, “Cậu dùng con mắt gì để nhìn vậy? Cái này cũng có thể gọi là đẹp? Một thân dâm dục. Cậu xem này, cặp vú cực đại, vừa nhìn là thấy lồi lên, còn có cái mông to, không biết đã để cho bao nhiêu thằng ‘làm’ qua, mẹ nó, nghĩ tới con cặc của tôi liền cảm thấy ghê tởm cô ta.”

Vương Trì Thủy chớp mắt mấy cái, “Rồi sao nữa?”

Tuyên Đại Vũ sắc mặt thay đổi, hình như cực kỳ không vui mở miệng.

“Thì... Cô ta cùng Hạ Diệu ở bên nhau.”

Vương Trì Thủy cười khúc khích vui một cái.

“Cười thằng cha cậu!” Tuyên Đại Vũ hung hăng vỗ vào trán Vương Trì Thủy một cái.

Trán của Vương Trì Thủy vết thương chưa lành hẳn, lại bị vỗ như thế nhất thời đau đến nhe răng.

Tuyên Đại Vũ hơi không được tự nhiên hỏi: “Trán của cậu còn chưa lành à?”

“Nhanh.”

“Để tôi xem một chút.”

Tuyên Đại Vũ đột nhiên đem Vương Trì Thủy kéo đến trước người, lấy tay vén tóc mái của cậu ta lên, cẩn thận nhìn một chút thấy mức độ liền sẹo không như mình đã nghĩ, nhin không được nhúu mày oán giận.

“Không phải là cho cậu tiền để chữa lành sẹo rồi sao? Thế nào vẫn còn cái này đức hạnh hả?”

Vương Trì Thủy cố ý dời đi sự chú ý của Tuyên Đại Vũ.

“Tôi cứ có cảm giác khả năng Hạ Diệu thích anh trai của cô gái này khá lớn á ! Cậu ta có thể là dùng cô gái này làm lá chắn thôi.”

Tuyên Đại Vũ thần kinh căng thẳng, “Làm sao cậu biết?”

“Nếu là tôi, thì tôi thích anh của cô ta.”

“Mẹ nó!” Tuyên Đại Vũ vỗ bàn một cái, “Cậu cho là bản chất ai cũng giống cậu à?”

Vương Trì Thủy cười hắc hắc, khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn mỹ tiến đến gần gương mặt Tuyên Đại Vũ , âm dương quái khí hỏi: “Anh ghen hả?”

“Ai ghen chứ?” Tuyên Đại Vũ gương mặt cứng rắn không chịu thừa nhận, “Ta là sợ Hạ Diệu chịu tổn thất, cậu ta đó nha một chút mưu trí cũng không có, cô ta vừa nhìn chính là thứ lừa lọc, ta là sợ Hạ Diệu để cho cô ta lừa.”

“Àaaa...” Vương Trì Thủy âm cuối kéo ra rất dài.

Tuyên Đại Vũ trở lại chuyện chính, “Cho nên tôi để cậu đến đây là giúp tôi làm gián điệp, tôi luôn cảm thấy nữ nhân này sinh hoạt cá nhân không đúng đắn. Mấy ngày tiếp theo cậu làm việc cho tôi, hai mươi bốn tiếng đồng hồ theo dõi cô ta liên tục, một ngày cô ta có bất kì ‘hạnh kiểm xấu’ gì, cậu lập tức báo cho tôi biết. Tiền lương tôi trả cậu gấp 10 lần mức lương bình thường, cậu thấy sao?” Vương Trì Thủy đương nhiên chấp nhận, việc nhẹ lương cao ai không muốn làm?

“Anh muốn nuôi tôi thì cứ nói thẳng, không cần mượn cớ trả thù lao như thế này đâu...” Vương Trì Thủy vẻ mặt dễ dàng tươi cười.

Tuyên Đại Vũ vung bàn tay lên, “Miệng của cậu còn một lần ăn nói ti tiện như vậy, tôi tát cậu cậu tin không?”

Vương Trì Thủy vọt thẳng tới cửa, cười chào.

“Đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ.”

Tuyên Đại Vũ nhìn thấy vết sẹo trên cái trán của Vương Trì Thủy trông như một con sâu, cậu ta cười lộ lên nhiều nếp nhăn, lòng tự dưng mềm nhũn, trực tiếp ném cho cậu ta một túi giấy, bên trong chứa năm nghìn đồng.

“Trước tiên ứng trước cho cậu, nhanh chóng chữa lành vết sẹo nhìn muốn nôn trên trán đi đã!”

Vương Trì Thủy nhìn lướt qua bên trong túi tiền, sâu kín nói: “Cầm tiền của người mình yêu đi giúp hắn giải quyết tình địch, tiền này kiếm được thật sự quá tốt xa đó mà!”

Nói xong, không đợi Tuyên Đại Vũ mở miệng, liền nhanh như chớp lách người bỏ đi .

Tuyên Đại Vũ đứng ở trên lầu thấy Vương Trì Thủy vừa đi trên đường vừa cầm tiền điệu bộ đắc ý, lòng không nhịn được: mẹ nó, cái tên tiểu tử đần độn này tại sao càng nhìn càng thuận mắt vậy nhỉ?”

Từ lúc mối quan hệ giữa Hạ Diệu và Viên Tung bị Viên Như phát hiện, Viên Như liền cam tâm tình nguyện làm kẻ đi rửa tội. Mỗi ngày quấy rầy làm phiền Hạ Diệu và Viên Tung không chán, biểu hiện nhiều nhất là những lúc đang trên bàn ăn cơm, hầu như ăn rất nhiều cơm. Hơn nữa, mỗi bữa đều phải uống rượu, uống xong là hết đủ điều, chưa từng ngừng nghỉ.

Ngày hôm nay, lỗi tai rất cục cũng được thanh tĩnh, bởi vì Viên Như đã tìm được đối tượng mà cô ta ngưỡng mộ trong lòng, vội vàng vui vẻ đi ra ngoài.

Hạ Diệu tâm tình rất tốt, trước khi đi tìm Viên Tung, cố ý đi siêu thị tỉ mỉ vì hắn mà chọn lựa một món quà.

Viên Tung đang ở nhà bếp phô diễn kỹ thuật cắt rau vô cùng kì diệu, Hạ Diệu liền từ phía sau hắn nhào tới, ôm lấy bờ vai của đại nam nhân Viên Tung , ghé vào lỗ tai của hắn ta nói lời nhu tình đường mật.

“Lão già à, tặng anh một món quà.”

Đối với việc Hạ Diệu thỉnh thoảng lại ‘nghiện chồng’ mà làm ra những hành động bất ngờ Viên Tung đã sớm nhận ra nhưng không thể trách, điều hắn quan tâm hơn chính là Hạ Diệu nói đến “món quà” .

Từ lúc học viên mới vào công ty huấn luyện tới nay, Hạ Diệu có đủ loại bạn bè. Bình thường nhiệm vụ công tác bên cục cảnh sát đã nặng nhọc, còn muốn chen thời gian tranh thủ tới đây, dùng thân phận đại diện các huấn luyện viên giúp Viên Tung “gánh vác”. Nếu thực sự có ngày tới không được , cũng phải tìm người tiện đường mang nhiều đồ dùng quà tặng tới.

Hạ Diệu đem hộp quà đặt vào trong tay Viên Tung, miệng thần bí : “Mở ra nhìn đi.”

Viên Tung cầm lên nặng trịch, xem ra là một món quà lớn.Sau khi mở ra tầng tầng lớp lớp giấy gói, thấy bên trong là một con dao.

Đừng tưởng rằng Hạ Diệu là đùa dai, cậu ta là thật tâm muốn an ủi Viên Tung mỗi ngày đều không ngại cực khổ mà nấu cơm cho mình.

“Tôi thấy anh dùng con dao thái đồ ăn không được tốt lắm, liền một lần nữa đi chọn đồ cho anh, mẹ tôi nói cho tôi biết thương hiệu của loại dao này rất tốt, tôi cố ý chọn mua cho anh đó.”

Sự thật là, căn bản đây không phải là dao thái cắt, mà là một con dao chặt xương. Cái này do Hạ Diệu cho tới bây giờ chưa làm cơm qua lần nào, căn bản không phân biệt được rõ được sự khác nhau giữa các loại dao, cho rằng dao nào cũng đều là dao.

“Nhanh thử xem dùng tốt không!” Hạ Diệu không thể đợi được.

Viên Tung đem con dao đang cầm trong tay bỏ xuống, cầm con dao chặt xương mà Hạ Diệu mới mua lên. Hạ Diệu sốt ruột chờ đợi, đột nhiên một cánh tay đem Hạ Diệu lôi tới, điệu bộ muốn đem cậu ta đặt lên trên tấm thớt.

“Tôi nhớ kỹ người nào đó nói nếu mà để mất tới tôi thì sẽ tự cắt cu, tôi chờ được mấy tháng rồi cũng không có động tĩnh, xem ra để cho cậu tự giác là không trông cậy nổi, không bằng để tôi thay cậu thanh toán ‘cái cọc’ này.”

Mẹ tôi ơi, anh còn nhớ rõ việc này hả? Hạ Diệu thấy Viên Tung đảo con dao xuống đũng quần của mình, vội vàng la hét phủ nhận.

“Ai để mất tới anh? Tôi chẳng thích anh chỗ nào hết!”

Viên Tung không để ý một chút nào đến phản kháng của Hạ Diệu, vẫn như trước dùng con dao dạo lướt ở đũng quần của cậu ta, giả bộ chuẩn bị cắt.

“Hôm nay nhà bếp vừa lúc thiếu củ cải trắng, nhanh cắt xuống để tôi còn có thể tiếp tục nấu đồ ăn.”

Hạ Diệu mặc dù biết thủ pháp của Viên Tung rất chuẩn sẽ không dễ để xảy ra tai nạn mà cắt trúng, nhưng tâm lý căng thẳng quả thật chịu không nổi! Dao này nếu có chút nào lệch khỏi quỹ đạo chính là hủy hoại cả đời người . Dưới tình thế cấp bách lách người lấy tấm thớt che đũng quần lại, đập vào cự vật trong quần Viên Tung lấy trớn bật người, leo lên vai hắn, tiếp theo một cú lộn người tuyệt đẹp, hai chân vững vàng chạm đất.

Kỳ thực Viên Tung cũng không phải là thật sự muốn trêu đùa Hạ Diệu, mà chính là muốn cho cậu ta leo lên người mình một chút, mỗi lần leo đều cảm giác giống như ‘hài tử’ đáng yêu của mình đang muốn đùa nghịch với mình vậy, lòng đặc biệt có cảm giác thỏa mãn.

“Muốn ăn cái gì?” Viên Tung hỏi.

Hạ Diệu không chút nghĩ ngợi liền nói: “Khoai tây sợi nhúng dấm.”

“ ... ”

Viên Tung lặng lẽ cầm dao lên.

Rót cục cũng có thể ăn một bữa cơm yên tĩnh, Hạ Diệu hận không thể mang theo đèn cầy, rót hai ly rượu đỏ, ăn mừng khoảnh khắc thế giới chỉ còn lại hai người hiem hoi như vậy.

Lúc ăn cơm, Viên Tung ánh mắt có thâm ý nhìn quét qua Hạ Diệu.

“Tôi nghe nói Điền Nghiêm Kỳ tặng một cái dụng cụ tập luyện, là do cậu ta tự mình làm.”

Hạ Diệu vẻ mặt kiềm hãm, sau đó giải thích: “À, tôi không phải là giúp cậu ta ứng tiền học phí sao? Trong lòng cậu ta áy náy, nên đưa tôi một cái dụng cụ tập luyện để trả nợ.”

Mặt của Viên Tung trầm xuống, “Mới gặp mặt lần đầu đã giúp người ta ứng tiền học phí?”

Hạ Diệu vừa nghe lời này liền tức giận, mẹ nó, anh đó nha vẫn còn muốn cùng tôi nói chuyện thể diện?

“Tôi là thấy cậu yêu thích cái dụng cụ đó như mạng sống mới bỏ tiền ra như vậy.”

Viên Tung còn nói: “Cái dụng cụ luyện tập đó như thế nào sao không lấy ra cho tôi xem?”

“Không lấy ra, rất tệ, tôi sợ anh xem xong nói tôi ngốc, dùng hơn một vạn để đổi lấy cái dụng cụ phế nát.”

Hạ Diệu hạ thấp dụng cụ của người khác tặng, tự bản thân không khỏi tức giận, nhưng Viên Tung đối với món đồ đó của Điền Nghiêm Kỳ có gì mà hứng thú như vậy. Còn Viên Tung trầm mặt là bởi vì Hạ Diệu cứ cất cất giấu giấu, rõ ràng món đồ đó xài tốt, nhưng cố nói không xài được, cố ý không để cho mình xem là có mưu tính gì.

Hai người lúc này hoàn toàn xem Điền Nghiêm Kỳ là kẻ địch, tâm tư vẩn vẩn như nhau mà ngồi ăn cơm.

Nhưng thực ra chuyện này cũng không ngăn được lòng nhiệt thành của Hạ Diệu đối với thức ăn ngon, nhất là khi không có kì đà cản mũi cùng cậu ta tranh giành đồ ăn, được ăn như vậy gọi là thoải mái, được ăn như vậy gọi là sung sướng! Trong lúc ăn hăng hái, điện thoại của Viên Tung liền vang lên.

“Anh, anh mau tới, có người định ăn hiếp em! A a a! Chúng đập trứng gà trên đầu em...”

Tiếng kêu la của Viên Như đặc biệt to, Hạ Diệu nghe được “nhất thanh nhị sở” (rõ ràng), lúc đó lòng bực bội muốn bẻ gãy cả đôi đũa. Con mẹ nó, không thể dành cho tôi đây một chút lòng thành sao? Thật tốt mới có một bữa cơm cùng nhau cũng không để cho tôi được ăn yên tĩnh.

Viên Tung đặt đũa xuống nói: “Cậu tiếp tục ăn, tôi đi xem.”

Tuy rằng Hạ Diệu không định gặp Viên Như, nhưng Viên Như dù sao cũng là em gái Viên Tung. Em gái Viên Tung xảy ra chuyện, cậu ta còn có thể nuốt trôi?

“Tôi cùng đi với anh.”

Hạ Diệu đem thức ăn đổ vào trong một cái hộp, bưng ở trên xe mà ăn, vừa ăn vừa nhin không được mà oán giận.

“Anh xem anh kia, bên cạnh anh lúc nào cũng có một người không hiểu chuyện, tối ngày quấy rầy anh. Anh xem tôi phước phần bao nhiêu! Bên cạnh tôi mỗi người đều là ”thông tình đạt lý“, chưa bao giờ làm phiền tôi!”

HẾT CHƯƠNG!!!

Hạ Diệu ngày càng dễ thương! Đỉnh chính lại là Hạ Diệu chỉ nặng 70kg thôi nha! Ahihi

116. Chương 116 - Một trò hề

CHƯƠNG 116: MỘT TRÒ HỀ

Trans+Edit: Pinoneverdie

(Cảnh báo đầu chương: có cái gì đó đã bắt đầu rồi !!!)

Chuyện là như vậy.

Viên Như lần trước ở trong phòng kiểm tra sức khỏe nam bảo tiêu thì thấy được một đại nam tử hán cơ bắp, liền liên tiếp bày trò tấn công người này. Thế nhưng nội tâm người này tương đối cứng rắn, tuy rằng đã động tâm nhưng nghe đồn đại rằng Viên Như là một cô gái không tốt, nên cứ thế mà dè dặt mong muốn trong lòng. Rốt cục sau đó Viên Như một trận khóc lóc than thở, nội tâm cứng rắn của người này cũng vì vậy mà bị phá hủy, chấp nhận quen với Viên đại tiểu thư.

Hai người tay nắm tay dạo phố, ngây thơ ngọt ngào cảm giác thật giống như một mối tình đầu.

Viên Như trang phục khiêm tốn, kín đáo, trang điểm nhẹ nhàng tú lệ, phong cách xa hoa truy lạc đã không còn nữa, quyết tâm đi vào nếp sinh hoạt bình dân. Thỉnh thoảng bị người kia hôn một cái, trong nháy mắt thể hiện vẻ nữ sinh e thẹn. Làm điệu bộ giống như là chưa bao giờ ham muốn “con chim to” trong đũng quần của đàn ông, hoặc giống như khái niệm về “con chim to” là chưa từng biết đến.

Trong lúc đang đắm chìm trong hạnh phúc với gã cơ bắp kia, một tiếng tức giận mắng chửi trong nháy mắt làm cô ta tỉnh mộng.

“Viên Như, cô là đồ đê tiện!”

Viên Như rung mình, thần sắc hốt hoảng nhìn chung quanh tìm kiếm. Xung quanh đông đúc, nhiều người qua lại, thấy không rõ rốt cục ai là người đang mắng cô ta.

Có phải là tôi đối với mối quan hệ này ôm quá nhiều hy vọng, trong lòng căng thẳng như một cung tên đang cương dây, nên đã nghe nhầm? ... Viên Như đang nghĩ ngợi, đột nhiên một tiếng mắng lại truyền đến.

“Viên Như, cô là một con đàn bà lăng lợ, ăn trong bát nhìn trong nồi !”

Lần này Viên Như nghe rõ ràng, gã cơ bắp kế bên cũng nghe rõ ràng. Bởi vì hắn và Viên Như vừa tiến tới với nhau, lòng vẫn còn tồn tại những điều do dự, không có đem toàn bộ cảm tình trao cho nhau. Cho nên khi hắn nghe đến mấy câu mắng chửi này, phản ứng đầu tiên không phải là tức giận, mà là đem ánh mắt phức tạp nhìn hoặc nhìn về phía Viên Như.

Viên Như viên mắt lập tức chứa đầy nước mắt, bên ngoài thì điệu bộ tổn thương vì bị người ta mắng, còn trong lòng tức tối mà mắng chửi: Con mẹ nó! Tên cháu trai nào miệng hèn hạ như vậy?

Thấy vẻ mặt của Viên Như biểu tình ủy khuất, gã cơ bắp rốt cục tượng nghĩa mở miệng. “Là ai? Có bản lĩnh bước ra đây mà nói!”

Vương Trì Thủy trốn ở một khối đá lớn, bên cạnh có một giỏ thực phẩm, bên trong có trứng gà, rau dập nát, đậu hũ hư thối cùng các loại đồ ăn thừa thải khác, vẻ mặt trộm cười liếc đôi “gian phu dâm phụ” cách đó không xa.

Thật lâu sau đó, không nghe được phản ứng, kẻ cơ bắp còn tốt bụng nói lời an ủi dễ dàng, “Có vài người chính là rồi rãnh buồn chán không có gì làm, đừng để ý đến hắn, chúng ta đi thôi.” Vương Trì Thủy mở miệng lần nữa, tức giận mắng: “Cô đó nha rõ ràng cùng cảnh sát Hạ bên nhau say đắm, còn câu dẫn nam nhân khác, cô làm vậy ...chẳng phải để cho cảnh sát Hạ quá thất vọng hay sao?”

Nghe nói như thế, kẻ cơ bắp trong nháy mắt không bình tĩnh.

“Cảnh sát Hạ ? Hạ Diệu sao? Là người đại diện của các huấn luyện viên?”

Vương Trì Thủy còn nói: “Người anh em à, tôi xem cậu là một người đàn ông tốt bụng, mới hảo tâm nhắc nhở của cậu! Con nha đầu kia không có thứ gì tốt, hai ngày trước vẫn còn cùng cảnh sát Hạ ”khanh khanh ta ta” (yêu đương), hôm nay thì đi bên cạnh người!”

Viên Như vẻ mặt oan uổng, mẹ nó! Nếu mà tôi cùng Hạ Diệu bên nhau thật, tôi đây bị chửi ra sao nào cũng chịu.

“Ai cùng Hạ Diệu ở bên nhau?” Viên Như không màng đến hình tượng mà lớn tiếng, “Người đem lời nói rõ ra một chút đi !!”

Vương Trì Thủy vừa lên đến một vị trí khác, tiếp tục càn rỡ.

“Cảnh sát Hạ tự bản thân mình thừa nhận điều đó, tôi là anh em của hắn, tôi chính là không quen cách cô đối xử với cảnh sát Hạ, mới thay anh ta ra ngoài đòi lại chính nghĩa.”

Hắc...bồn cô nương đây tức giận thật rồi đấy!

Viên Như cuối cùng không kiềm được bản tính nóng nảy, mắng lên, “Người nếu là đàn ông thì bước ra đây nói chuyện! Núp trong bóng tối thì là không bằng một cái dương vật.”

Ba kỷ! (tiếng cầu nhàu mắng chửi liên tục)

Một cái trứng gà vô tư nện thẳng vào gương mặt thanh tú của Viên Như, trong nháy mắt không thể cam chịu, bộc phát ra tính nết của một người đàn bà chanh chua, một tiếng rống giận dữ.

“Thằng nào, người cút ra đây cho ta! Có bản lĩnh cút ra đây!”

Sau đó, hai ba cái trứng gà liên tiếp đập tới, tiếp đó là việc Viên Tung nhận được cú điện thoại kia.

Kể cơ bắp còn có chút khí phách đàn ông, lúc đầu vẫn còn một bên nói giúp cho Viên Như một bên chống đỡ hàng loạt quả trứng gà được Vương Trì Thủy ném ra tứ phía từ căn cứ của hắn. Sau lại là rau củ dập nát cùng đậu hủ thổi rửa ném lên một lượt, loại này đỡ không được nữa, trực tiếp bỏ mặc Viên Như hướng về phía Vương Trì Thủy sải bước xông tới.

Vương Trì Thủy trong nháy mắt bị bại lộ, ném tung mọi thứ bỏ chạy.

Vương Trì Thủy chạy phía trước, hai cái “thùng rác di động” ở phía sau điên cuồng đuổi theo. Bấy giờ, gã cơ bắp lúc này không còn dùng được, hắn ta chạy một hồi lại không muốn chạy nữa, đến sau cùng để cho Viên Như chạy vượt lên.

Viên Như và hắn chạy song song cùng lúc, nhìn hắn ta chạy không ra bước chân, bộ dạng thở hổn hển vô cùng ngu xuẩn, nhện không được mở miệng hỏi: “Anh là do treo trên người quá nhiều cơ bắp, nặng nề quá nên bây giờ mới chạy chậm như vậy đấy à?”

Gã cơ bắp nghe xong lão đảo ngã nhào xuống đất.

Sau đó Tuyên Đại Vũ chạy đến chi viện cho Vương Trì Thủy, mà Hạ Diệu và Viên Tung cũng kịp lúc chạy tới, còn gã cơ bắp thì đã bị vứt lại xa mấy con đường. Vào giây phút này, còn lại năm người, một loại tề tụ quỷ dị xuất hiện trên phố. (căng quá) Đầu tiên là Viên Như thấy Viên Tung, nước mắt trong chớp mắt vỡ bờ, làm điệu bộ muốn nhào qua Viên Tung, lại bị Viên Tung dùng một tay đè lên chỗ sạch sẽ duy nhất trên bộ trang phục cản lại, đẩy ra cách xa hơn nửa thước.

“Em tránh xa tôi ra một chút!”

Viên Như khóc càng dữ dội, đưa ánh mắt hướng qua hướng Vương Trì Thủy, “Chính là hắn...”

Lời còn chưa nói hết lại lại quét ánh mắt qua một người dù chỉ mới gặp qua một lần nhưng ấn tượng tồi tệ, xấu xa về hắn ta không hề phai mờ - Tuyên Đại Vũ, lúc này phẫn nộ một tiếng, “Tại sao lại là anh hả? Anh thế nào lại làm khó dễ tôi?”

Sau đó Hạ Diệu hết sức không hiểu chuyện gì xảy ra, nhìn chăm chăm vào Vương Trì Thủy và Tuyên Đại Vũ, “Không phải là...hai người các cậu liên kết với nhau đấy chứ?”

“Tôi trước đây không phải đã nói việc này rồi sao.” Tuyên Đại Vũ nắm vai Hạ Diệu, chỉ vào Viên Như lảng mạ, “Tôi đã nói với cậu rồi, nữ nhân này không có thứ gì tốt, cô ta bắt cá hay tay, cùng lúc hẹn hò với cậu và người đàn ông khác!”

Hạ Diệu đột nhiên ý thức được cái gì đó, điên cuồng nuốt một ngụm nước bọt, ngực kêu một tiếng ‘bà ngoại ơi’, thật không nên nói lung tung mà! Loại chuyện này thì tôi làm sao mà giải thích đây?

Viên Như lại hướng về Tuyên Đại Vũ ồn ào, “Cái gì gọi là bắn cá hai tay? Tôi cùng anh ta căn bản không có ở bên nhau, còn cần phải bắt con cá là anh ta sao?”

Tuyên Đại Vũ vẫn còn một câu, “Không bên nhau nhưng chẳng là phải là cũng đã tám chín phần rồi sao?”

“Tám chín? Nhiều hơn con số 0 cũng không có. Anh ta rõ ràng là cùng với anh trai của tôi...”

Hạ Diệu đột nhiên cắt đứt lời Viên Như, mở miệng cùng Tuyên Đại Vũ nói: “Tôi đã gạt cậu.”

Tuyên Đại Vũ nhìn Hạ Diệu, trong ánh mắt hẩn lúc này nhuộm dần vài phần khí lạnh, “Cậu nói cái gì?”

“Tôi lừa gạt cậu”. Hạ Diệu lặp lại một lần nữa.

Cuối cùng là Viên Tung, một tiếng rống sang bằng tất cả, toàn bộ người trên phố đang ồn ào cũng vì hoảng sợ mà im bật hết.

“Rốt cục chuyện gì xảy ra?”

Hạ Diệu một câu đều nói không nên lời, Viên Như thay hẩn đem những điều cần nói về sự việc vừa rồi nói lên.

Viên Tung biết được đó là một sự hiểu lầm, nhưng mà Tuyên Đại Vũ lại vì giúp Hạ Diệu mà xuất đầu lộ diện, sai khiến người khác ném đồ dơ bẩn rác rưởi lên người em gái của hẩn, không thể nhịn được, một quyền quét thẳng tới.

Hạ Diệu muốn kéo Viên Tung lại nhưng đã quá muộn.

Đúng lúc này, Vương Trì Thủy đột nhiên xuất hiện thần kì, thần tốc nhảy lên trước người Tuyên Đại Vũ, thay hẩn lãnh một quyền.

Quả đấm của Viên Tung là ai cũng đều biết lực mạnh bao nhiêu, nói là hơn một nghìn cân gì đó đập vào lưng Vương Trì Thủy cũng không quá đáng. Gương mặt của Vương Trì Thủy lúc đó lập tức tím ngắt, sự đau buốt tốt cùng giấu ở trong người đau đến không còn sức để kêu la một tiếng. Tuyên Đại Vũ sững sốt, còn Hạ Diệu trong lúc nhất thời chưa thể phản ứng kịp.

Chờ cậu ta phản ứng được, Vương Trì Thủy đã bị thâm ngắt đi, mà Viên Tung còn tàn bạo, lạnh lùng hơn tiếp tục đánh, Hạ Diệu ôm cổ hẩn, liều chết túm hẩn ta lại.

Vương Trì Thủy mềm nhũn ở trên người Tuyên Đại Vũ, được Tuyên Đại Vũ công lên.

Hạ Diệu vội vã, “Muốn nằm viện chung với nhau hả?”

“XÉO!”

Một chữ này, đối với cuộc đời Tuyên Đại Vũ là lời nói nặng nhất mà Hạ Diệu đã từng nói với hẩn.

Hạ Diệu lúc đó thì bối rối, chết đứng tại chỗ không hề nhúc nhích.

Tuyên Đại Vũ công Vương Trì Thủy rời đi, Viên Như gương mặt thực sự không còn một chút cảm xúc đứng trên đường, đành lên xe về trước, cả con đường chỉ còn lại Hạ Diệu và Viên Tung hai người họ.

“Tôi lúc đó cứ như vậy thuận miệng nói ra, tôi cũng không muốn xảy ra chuyện như vậy...” Hạ Diệu không thể không lo lắng mà giải thích.

Viên Tung chỉ hỏi hẩn một câu, “Vì sao không nói với hẩn ta sự thật?”

“Nói sự thật cái gì?” Hạ Diệu vặn lòng mày, “Chẳng lẽ nói tôi với anh là đang ở bên nhau sao?”

Ánh mắt Viên Tung lạnh lùng cứng rắn, trần trụi, thẳng thắn nói ra lời trong tim của mình: “Không nên nói như vậy sao?”

Hạ Diệu đột nhiên lòng ngổn ngang mà tuôn ra một câu, “Tôi với anh... cũng không phải chính thức ở bên nhau”

Gương mặt của Viên Tung bị màn đêm nhuộm thành màu mực.

Hắn vẫn cho là trước đây Hạ Diệu nói những lời này là đùa giỡn, là do cậu ta da mặt mỏng không chịu thừa nhận. Ngày hôm nay hắn rốt cục ở trong con người Hạ Diệu thấy được tâm tình chân thật nhất trần trụi nhất của cậu ta, kỳ thực đáy lòng của hắn vẫn không cam lòng. Cậu ta chính là muốn muốn làm gì thì làm, là do bản thân mình muốn chiếm lấy cậu ta, cậu ta luôn cự tuyệt việc giao phó bản thân cho mình yêu thương chăm sóc, cậu ta cho tới bây giờ đều không phải là thuộc về mình .

Viên Tung ánh mắt ướt đỏ nhìn chằm chằm Hạ Diệu ba bốn phút trôi qua.

Hạ Diệu lúc đầu còn dám cùng Viên Tung đối diện, sau đó lại đột nhiên mềm nhũn.

“Đi thôi, có việc gì chúng ta trở về rồi hãy nói.”

Hạ Diệu giả bộ lôi Viên Tung một cái, Viên Tung không nhúc nhích.

Sau đó, hắn từ trong túi áo móc ra mấy trăm đồng vứt vào trong tay Hạ Diệu.

Hạ Diệu ngây ngẩn cả người, “Anh có ý gì?”

Viên Tung vốn định trực tiếp quay đầu rời đi, để Hạ Diệu một mình ở lại. Nhưng lòng của hắn tàn độc không nỡ. Hạ Diệu hơi ngốc nghếch trong việc đi đứng trên đường một mình, cho nên Viên Tung mới đưa hắn tiền để đi xe taxi.

“Viên Tung, anh là một thằng khốn!” Hạ Diệu nổi giận gầm lên một tiếng.

Viên Tung sải bước đi đến chiếc xe, không quay đầu lại.

Lão tử tôi đây yêu cậu hơn cả mạng sống, cũng nên khốn nạn với cậu một lần!

Hạ Diệu một mình cô đơn đứng ở đầu đường, ánh mắt vẫn dõi theo bóng chiếc xe đã khuất đi từ rất lâu, đứng sững sốt hơn mười phút đồng hồ. Cậu ta thế nào cũng không tin, Viên Tung dĩ nhiên bỏ rơi cậu ta một mình.

Tiếng bánh xe lăn trên đường phổ lạnh lùng nghiền nát trái tim, Hạ Diệu bất ngờ không kịp đề phòng mà nếm được mùi vị đau đớn trong lòng.

Cậu ta không đón xe, bước chân cứng đờ mò mẫm tìm đường trở về nhà.

...

Tuyên Đại Vũ lúc này đang công Vương Trì Thủy đứng ở trên đường đón xe, hắn vốn là lái xe tối, kết quả vì sốt ruột xuống xe chỉ viện cho Tuyên Đại Vũ, đem xe đỗ sai nơi quy định, bị cảnh sát giao thông dùng xe nâng lôi đi.

Wương Trì Thủy cơn đau vừa vơi, liền như lấy lại máu tỉnh táo trở lại, ghé vào thân người Tuyên Đại Vũ hỏi : “Có cảm động không? Khoảnh khắc vừa rồi anh có cảm động không?”

“Cậu có phải là không cần đi bệnh viện nữa?” Tuyên Đại Vũ giả vờ như muốn đem Vương Trì Thủy từ trên lưng ném xuống đất.

Wương Trì Thủy vội vàng ghì chặt cái cổ của Tuyên Đại Vũ, đầu lệch qua vai hắn giả vờ trọng thương.

Tuyên Đại Vũ công Vương Trì Thủy, trong đầu vẫn như cũ, chính là tràn ắp hình ảnh của Hạ Diệu.

“Cậu nói xem, Hạ Diệu tại sao muốn gạt tôi?”

Wương Trì Thủy sâu kín nói: “Tôi không phải là đã nói cho anh biết rồi sao? Hắn kỳ thực thích anh trai của Viên Như, Viên Như chỉ là một bức bình phong.”

“Tôi là đặc biệt nói chuyện nghiêm túc với cậu!” Tuyên Đại Vũ phẫn nộ quát một tiếng.

Wương Trì Thủy không lên tiếng .

Tuyên Đại Vũ giọng nói đột nhiên mềm nhũn ra, lộ ra một biểu tình không khỏi chua xót.

“Cậu ta có phải là cảm nhận được tâm tư của tôi đối với cậu ta, nên cứ như vậy mà muốn tôi chết tâm?”

Wương Trì Thủy giáo huấn, lần này đi theo ý tứ của Tuyên Đại Vũ nói.

“Đúng, hắn chính là không muốn gặp anh, chính là muốn anh nên giữ khoảng cách với hắn.”

Tuyên Đại Vũ lại hô lên một tiếng, “Tôi ném cậu xuống sông cậu tin không?”

Vương Trì Thủy triệt để ngậm miệng.

HẾT CHƯƠNG!

117. Chương 117 - Tôi Thật Ngốc

CHƯƠNG 117: TÔI THẬT NGỐC

Trans+Edit: Pinoneverdie

Viên Tung ở trên đường lái xe, Viên Như ngồi bên cạnh ríu rít khóc lóc.

“Chuyện này gọi là gì đây chứ? Em như vậy mà vẫn còn bị người ta ăn hiếp trêu chọc. Anh, em cho anh biết, em đây hết thấy trứng gà, rau cải hư thối đều là vì anh mà hứng chịu, anh phải đền bù cho em!”

“Được lắm, anh à, cái gã toàn cơ bắp đi cùng em, anh sớm đuổi hắn đi, hắn nha, đánh rắm cũng không làm được, huhu...”

Lái xe nửa đường đột nhiên ngừng.

Tiếng khóc của Viên Như theo một cước đạp phanh của Viên Tung mà ngưng lại, không hiểu chuyện gì xảy ra: “Làm sao vậy, anh?”

“Em tự lái xe trở về đi.”

“Này...”

Viên Như còn muốn nói điều gì, Viên Tung đã sai bước mà đi.

Chờ Viên Tung trở lại con phố mà hắn đã bỏ lại Hạ Diệu lúc nãy, Hạ Diệu đã đi hơn mười mấy phút, mùi hơi thở quen thuộc vẫn còn phảng phất đâu đây. Hắn từ đầu tới cuối đều lo lắng, luôn nghĩ rằng tính cách Hạ Diệu nóng nảy ngang bướng như thế, chắc chắn sẽ không đón xe về nhà.

Viên Tung tính toán liền tìm cách đuổi theo.

Hạ Diệu một mình ở trên đường đi lang mang không mục đích, du du dăng dăng mà đi hơn mười phút, đi không được 500m. Thỉnh thoảng liếc mắt nhìn trạm xe, rồi lâu lâu lại đứng ở một cái góc xó nào đó lặng lẽ hút một điếu thuốc, đảo mắt nhìn thấy một chiếc taxi trống người, tay vẫn cố chấp không vung lên gọi lại, đập tàn thuốc, tiếp tục hướng về một phía mà không rõ sẽ dẫn đến nơi nào...

Viên Tung không lộ diện, chỉ là đi theo cậu ta, cùng cậu ta đi vô số con hẻm rồi lại vòng vèo đủ hướng.

Vào lúc này, Viên Tung hình như thấy được trời đã bắt đầu rơi tuyết, nhiệt độ chuyển lạnh dần, Hạ Diệu một mình lưng đeo ba lô, hai chân bị lún vào trong tuyết gian nan đi về trước, bất lực tìm kiếm đường về nhà.

Chỉ là chân của cậu ta là vì mình mà bị gãy, cậu ta đi được một đoạn dài thì tư thế đi đứng lại thay đổi, chỉ muốn cậu ta nghỉ một chút rồi lại tiếp tục.

Nhưng Viên Tung hình như không kiềm được định bước tới, vừa đúng lúc Hạ Diệu cầm điện thoại di động lên.

Viên Tung và Hạ Diệu bước chân dừng lại .

Viên Tung chờ Hạ Diệu gọi điện, lúc này, chỉ cần cái điện thoại trong túi quần của mình vang lên, dù cho cậu ta không nói câu nào, Viên Tung cũng sẽ lập tức xông đến, công cậu ta trên lưng đi hết quãng đường còn lại. Nhưng từ đầu tới cuối, cái điện thoại trong túi không một chút động tĩnh, mà Hạ Diệu cứ nhiều lần cầm điện thoại của cậu ta giơ lên rồi lại bỏ xuống, gọi lần đầu không người nghe, gọi nữa thì âm thanh bận, gọi lại lần cuối thì là tắt máy,...

Cậu ta cứ ở đó gọi đi gọi lại, kiên nhẫn mà gọi cho Tuyên Đại Vũ.

Cậu ta sốt ruột, buồn bực đều là vì Tuyên Đại Vũ không phản ứng với cậu ta, chưa một phút nào suy nghĩ đến việc làm sao để trở về nhà.

Lòng của Viên Tung như rơi vào hố sâu băng giá.

Hắn không phải là thánh nhân, cũng không phải vị thần sức mạnh, hắn chỉ là một nam nhân bình thường, cũng có người khiến hắn yêu mà mất đi nguyên tắc, đánh mất đi lẽ phải của bản thân. Nhưng cũng vì một hành động nhỏ của người đó mà khiến hắn tan nát cõi lòng.

Viên Tung đi theo Hạ Diệu ba bốn tiếng đồng hồ, đi tới khi trên đường không còn một chiếc xe nào chạy ngang qua, đến khi Hạ Diệu đã khắp khiêng không có cách nào khác đành phải dừng ở một trạm nghỉ để xoa dịu đôi chân, đi tới khi tìm hắn như bị dao cắt, đôi mắt ướt đỏ.

Cuối cùng, Hạ Diệu cũng mơ mơ hồ hồ mà tìm được đến nhà.

Viên Tung đứng ở bên ngoài cửa sổ nhà Hạ Diệu, nhìn vào phòng ngủ đang sáng đèn của cậu ra, một cái dụng cụ tập luyện thể lực kết cấu rất đặc biệt dựng đứng hiên hách trong góc phòng của Hạ Diệu. Hạ Diệu về đến nhà, cái gì cũng mặc kệ, chuyện thứ nhất là ôm cái dụng cụ đó mà xuất quyền tung cước, điên cuồng mà phát tiết nội tâm buồn khổ.

Đồ vứt đi, đồ rác rưởi, cái này mà đáng để gọi là thứ để tập luyện sao? Một chút cũng không sử dụng được... Hạ Diệu lừa dối bản thân mà hạ thấp giá trị của cái dụng cụ tập luyện kia, tức giận với nó, nhưng sau đó lại khó che giấu sự hứng thú, yêu thích đến mức không thể buông tay mà phải lau chùi.

Con người của Viên Tung như bị người khác thọc hai dao, đổ sầm như máu.

Hắn lui về sau hai bước, đi ngang qua một cái biển quảng cáo đã bị vứt, trực tiếp đem mảng thủy tinh trên đó một quyền chọc thủng bể nát.

Rầm một tiếng vang dội.

Hạ Diệu nghe được động tĩnh, rất nhanh chạy đến phía trước cửa sổ, gương mặt dán vào tấm kính nhìn ra ngoài, một bóng người cũng không có, chỉ có Viên Tung sai bước rồi đi rất nhanh để lại một mảnh bụi đường.

“Tắt đèn đi! Ngủ đi! Ngủ ngon nhé! Nhanh nhanh nhanh...” giọng nói trong trẻo vui tươi của tiểu liêu ca (con vệt) kêu bên tai Hạ Diệu.

Hạ Diệu phát hiện nước trong lồng tre của tiểu liêu ca không đủ, muốn cho nó thêm ít nước, kết quả lúc vừa xoay người, đột nhiên cảm giác hai cái đùi như bị nghìn cân cự thạch đè xuống, đi một bước cũng phải dùng hết sức. Hạ Diệu chăm sóc con vệt xong, đóng cửa tắt đèn, sự mệt mỏi quá lớn khiến cậu ta vừa nằm lên giường liền âm thầm đi vào giấc ngủ.

Lúc Viên Tung trở lại công ty đã là ba giờ sáng, cửa chính công ty không đóng lại, vẫn mở rộng thoáng đảng như lúc hắn rời đi. Còn đang lúc nghi hoặc người gác cổng đã khinh suất thì một dáng người xuất hiện trong bóng tối khiến ánh mắt của Viên Tung lập tức biến đổi.

Điền Nghiêm Kỳ không biết đã đứng ở đó bao lâu, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cổng, thân hình thẳng tắp như từng bách.

Thấy Viên Tung, Điền Nghiêm Kỳ sắc mặt cứng nhắc bỗng nhu hòa.

“Viên tổng mạnh khỏe”

Viên Tung thu hai mắt lại, yên lặng nhìn chăm chú vào hắn, “Anh tại sao đứng đây?”

“Tôi ăn cơm xong liền đi tản bộ, vừa lúc thấy ngài lái xe đi ra ngoài. Lúc tôi tản bộ trở về, thấy bác gác cổng muốn khóa cửa. Tôi nhìn thấy xe của ngài còn chưa quay về, đèn làm việc trong phòng ngài vẫn sáng, nên nói với bác gác cổng đợi thêm một chút. Sau đó bác ấy thực sự buồn ngủ không chịu nổi, tôi đành để ông ấy đi vào, còn tôi ở đây giữ cổng chờ ngài.”

Điền Nghiêm Kỳ ở trong kí túc xá của công ty, cách tòa nhà trung tâm không quá một trăm thước, hẳn mỗi ngày buổi tối cơm nước xong đều sẽ đi tới đây một chút.

Viên Tung nhàn nhạt trả lời: “Đều đồng lứa với nhau, đừng dùng từ ‘ngài’.”

“Vâng.” Điền Nghiêm Kỳ theo thói quen đáp lại.

Lúc Viên Tung đi trở về phòng làm việc, bỗng hướng về Điền Nghiêm Kỳ cảnh cáo một câu.

“Sau này cậu nếu nhìn thấy tôi đêm khuya không về, đừng ngu xuẩn mà giữ cổng như thế nữa, bất kì mặt tường nào tôi cũng có thể leo qua mà vào bên trong.”

Điền Nghiêm Kỳ vẻ mặt lo lắng, “Thế nhưng trên tường có mảnh vụn thủy tinh và còi báo động.”

Viên Tung cho cậu ta một câu, khiến cậu ta triệt để bái phục mà không dám có thêm ý định kháng cự nào.

“Tôi leo vào trong căn bản không có đụng vào tường.”

Điền Nghiêm Kỳ lúc này lộ ra dáng tươi cười, giọng điệu khí phách, một tiếng trả lời.

“Vâng!”

Viên Tung vẫn giữ gương mặt đó với Điền Nghiêm Kỳ, nhưng khi xoay người quay lưng đi, sắc mặt lại trầm xuống, trong đầu xuất hiện cảnh Hạ Diệu tìm tòi sờ mó, vô cùng thích thú đến mức không thể buông tay món đồ mà Điền Nghiêm Kỳ tặng cậu ta, cảnh tượng ấy khiến Viên Tung không thể quên được. Hắn đi tới nhà bếp cách đó khá xa, gương mặt nghiêm nghị thu dọn đồ ăn thừa đầy trên bàn, ánh mắt thẳng tắp quét về phía con dao chặt xương.

Chợt cầm con dao lên, hung hăng bổ về phía tấm thớt đang treo trên tủ gác-măng-giê, chém vào một nhát rất sâu, lưỡi dao đã cắm vào trong thớt. Sau đó, Viên Tung lái xe trở về nhà.

Hạ Diệu ngủ không tới hai tiếng liền tỉnh, sau khi tỉnh lại ngực bị một trận đè nén, trong đầu vẫn còn nghĩ đến chuyện Tuyên Đại Vũ mắng cậu ta cút đi và hình ảnh Viên Tung nhét tiền vào tay mình, cầm điện thoại đi động lên nhìn thoáng qua, Tuyên Đại Vũ vẫn kiên quyết không phản hồi.

Sau khi rửa mặt qua loa một cái, tinh thần Hạ Diệu khá hơn một chút, rồi hướng về cái dụng cụ tập luyện thể lực đâm đá điên cuồng, cơ thể nóng dần lên, trong lòng cũng thống khoái rất nhiều.

Kỳ thực chuyện cũng không quá lớn... em gái ruột của ai mà bị người ta lăng mạ sỉ nhục như vậy lại không nổi nóng? Thêm nữa, về chuyện tình cảm, cậu ta còn thiếu Viên Tung một câu trả lời thỏa đáng. Sự chịu đựng của đàn ông là có giới hạn. Đối lại là mình, Hạ Diệu khẳng định cũng sẽ không kiên nhẫn mà chờ câu trả lời lâu như vậy.

Nghĩ như thế, Hạ Diệu quyết định chủ động đi tìm Viên Tung, điều bộ mềm mại một chút, cho dù với cái tính khí của Viên Tung thế nào khẳng định cũng sẽ khiến hắn bớt giận.

Nhìn đồng hồ, còn vài tiếng nữa là tới giờ đi làm, Hạ Diệu liền lái xe chạy về phía công ty của Viên Tung trước.

Lúc này các học viên vẫn chưa rời giường, đầu bếp của công ty thì đã dậy rồi, thấy cảnh tượng cái thớt bị chặt chém nhện không được sững sờ.

“Cái này...đây là chuyện gì vậy chứ?”

Dùng sức rút ra một chút, dao dính cứng ngắt, căn bản không rút ra được.

Đi ra khỏi nhà bếp đi gọi vài người đến, “Mau đến giúp.”

Kết quả, bốn năm người thử sức, ai cũng rút không ra, dao cắm sâu vào bên trong không có dấu hiệu buông lỏng, sau đó hai ba người siết cán dao, vẫn như trước bất động.

“Mẹ nó, là ai bổ xuống vậy chứ? Chắc cũng tương đương loài trâu bò! Chẳng lẽ muốn buộc tôi đổi tấm thớt với cái gạch-măng-giê mới luôn sao?”

Điền Nghiêm Kỳ cũng sớm đến, đi vào sân huấn luyện, vừa muốn vào phòng thay quần áo, mơ hồ nghe được nhà bếp bên kia truyền đến tiếng đêm ... hai ... ba...rút, không khỏi nhấc chân đi tới.

“Một, hai, ba, rút, a a a...” Vẫn là không nhúc nhích.

Điền Nghiêm Kỳ tò mò nhìn bên trong phòng bếp, thấy cảnh tượng bốn năm người bâu vào một chỗ, hỏi: “Các người ở đây làm gì vậy?”

Không ai lên tiếng.

Điền Nghiêm Kỳ từ lúc vào công ty, mối quan hệ với mọi người vẫn không được tốt lắm. Lúc này bọn họ tất cả đều đang bận rộn rút dao, lại càng không để ý tới hắn.

“Tránh qua một chút, để tôi!” Điền Nghiêm Kỳ nói.

Những người khác đang mệt sức, mặt đỏ tới mang tai, thở hổn hển. Mấy đại nam nhân ở đây tất cả đều tỏ ra vẻ mặt khinh bỉ nhìn vào hắn, “Để cho người? Bọn ta bốn người cũng chưa làm nó nhúc nhích được, người có khả năng rút ra?”

Điền Nghiêm Kỳ không nói nhiều mà đẩy mọi người xung quanh qua một bên, cố tự đi lên phía trước, khớp xương ngón tay cầm lấy cán dao, trong ánh mắt lóe lên vẻ sắc bén. Bất ngờ bùng lực, chỉ nghe một âm thanh răng rắc vang lên, kèm theo ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Điền Nghiêm Kỳ vô cùng mạnh mẽ đem con dao này rút ra. Sau đó, đặt ở trên tấm thớt, một câu không nói bỏ đi.

Lúc Hạ Diệu lái xe đến đây, công ty vẫn là không có được vài người, sân huấn luyện xà đơn bên cạnh chỉ thấy được thân ảnh hoạt bát của Điền Nghiêm Kỳ. Hắn mãi mãi vẫn là người đầu tiên đến tập luyện vào buổi sáng, thực hiện nhiều động tác vòng quanh uốn éo sau đó dùng bụng uốn quanh một cái trên cái xà đơn, cùng lúc nhắm vào chướng ngại vật phía trước. Nhiều lần nhảy lên rồi lộn người trở lại, cố gắng không đụng vào chướng ngại vật, nhưng đều thất bại.

Hạ Diệu cũng đang trên đường đi tới, Điền Nghiêm Kỳ từ phía xa cùng cậu ta lên tiếng chào hỏi.

“A, cảnh sát Hạ!”

Hạ Diệu quay đầu nhìn về phía hắn, cười hân huyên một tiếng, “Sớm như vậy à!”

Điền Nghiêm Kỳ gật đầu, sau đó tiếp tục bay lên rồi lại lộn xuống, làm không biết mệt.

Hạ Diệu đi vào sân huấn luyện, thấy phòng làm việc của Viên Tung còn chưa mở cửa, liền theo thói quen đi về phía nhà bếp, nhìn xem đã có món thịt bữa sáng hay chưa.

Đầu bếp đang thái rau xanh và dưa muối trên tấm thớt mới, Hạ Diệu đi tới chào hỏi.

“Lý ca, vội vàng vậy!”

Đầu bếp cười với Hạ Diệu gật đầu, tiếp tục cắt thái.

Hạ Diệu cầm con dao chặt xương đã bị bỏ xó một bên, chủ động đưa đến tay của đầu bếp.

“Anh sao không dùng con dao này? Đây là dao mới, đặc biệt tốt.”

Đầu bếp cười khúc khích, “Đây là dao chặt xương, sao có thể dùng để thái cắt được?”

Hạ Diệu sửng sốt.

Đầu bếp cắt thái xong, lau mồ hôi một cái rồi chỉ vào con dao đang ở trên tay Hạ Diệu nói rằng: “Con dao này thật làm tôi giận đến chết, sáng sớm nay, cũng không biết thằng nhóc nào cầm con dao này sâu vào trong tấm thớt, làm thế nào cũng không rút ra được. May mà có tiểu Điền đại lực sĩ giúp tôi rút ra, nếu không sáng sớm hôm nay, bữa cơm này đều không kịp ăn.”

Hạ Diệu đem dao chặt xương giơ lên trước mắt cẩn thận nhìn một chút, lúc này mới phát hiện lưỡi dao đã bị mẻ, vết nứt rạn mơ hồ xuất hiện trên dao, quả nhiên là đã bị làm hỏng.

Hạ Diệu lấy một con dao khác ở kệ liếc một cái, hình dáng tuy là không khác biệt lắm, nhưng con dao của cậu ta đúng là con dao chặt xương.

Nhớ tới cảnh đêm qua Viên Tung cầm dao chặt xương mà cắt đầu hủ, Hạ Diệu nhin không được cười lên một tiếng, cười đến trong lòng đau nhói. Tôi thật ngốc! Mua một con dao thừa thải đem về còn xấu xa khoe khoang.

Đầu bếp thấy Hạ Diệu cầm dao đi ra ngoài, nhin không được nói một câu.

“Ôi chao, cầm dao theo làm gì? Dao này không còn cách để sửa lại đâu.”

“Không sửa, là ném.”

...

Hết chương!

118. Chương 118 - Khủng Hoảng Tứ Phía

CHƯƠNG 118: KHỦNG HOẢNG TỨ PHÍA

Trans+Edit: Pinoneverdie

Hơn một tuần lễ chiến tranh lạnh, Hạ Diệu dần trở nên vô tri vô giác, sống một ngày bằng một năm.

Sáng sớm năm giờ, Hạ Diệu đã bị giọng hót của tiểu liêu ca đánh thức.

“Bầu trời muốn mưa, sấm chớp! Trời mưa phải mang dù, sấm chớp...”

Hạ Diệu mặc quần áo đi tới trước cửa sổ, bên ngoài mưa to tầm tã, khắp nơi đều ngập nước. Hạ Diệu cũng không còn buồn ngủ, sau khi rửa mặt, mặc chế phục (*) vào thì liền ra cửa.

(*): đồng phục bắt buộc của cảnh sát

Sáng sớm bảy giờ là giờ cao điểm học sinh đi học, lối đi bộ để vào trong trường học đã ngập hơn 30 cm, xe lao ngang qua đường, nước dâng lên tầng tầng cuộn sóng. Có vài em học sinh ở trong nước lảo đảo như sắp ngã sắp xuống, muốn băng qua đường để vào cổng trường là muôn vàn cản trở.

Hạ Diệu đem xe dừng sát ở ven đường, nhanh chóng leo xuống hỗ trợ.

Viên Tung từ nhà đến công ty cũng phải đi qua con đường này. Cần gạt nước màu đen ở trên kính chắn gió không ngừng đung đưa. Viên Tung loáng thoáng thấy một thân ảnh quen thuộc, nhưng lại không xác định có đúng Hạ Diệu hay không. Bởi vì Hạ Diệu chưa từng dậy quá sớm như thế, mà cái này một chút cũng không phải nhiệm vụ chức trách của Hạ Diệu.

Cho đến khi Viên Tung thấy dáng vẻ và bước đi giống như là đã bị cảm lạnh của Hạ Diệu, mới xác thực người này đúng là cậu ta.

Hạ Diệu không có bất kỳ vật dụng che mưa nào, cứ như vậy một thân ướt đẫm, đứng ở lối đi bộ tới tới lui lui như con thoi. Ôm một đứa bé hộ tống an toàn qua bên kia đường, lại quay trở lại bế một cậu học sinh khác, qua qua lại lại hơn một trăm chuyến, ôm tới ôm lui hơn năm mươi mấy người.

Đã quên mất là lần thứ bao nhiêu, Hạ Diệu gương mặt mệt mỏi hơi thở khò khè, đột nhiên quét mắt nhìn thấy bóng xe quen thuộc.

Trái tim chợt run lên, vừa lúc muốn chạy đến, bỗng một người phụ nữ ở đằng sau nói.

“Chuyện là.... còn có hai đứa nhóc nữa!!”

Hạ Diệu bởi vì sốt ruột, ôm hai đứa nhóc băng qua đường xông thẳng về phía trước. Đến khi chân của hai đứa nó vũng vàng rơi xuống đất, Hạ Diệu mới liếc mắt hướng về chiếc xe đỏ mà chạy tới như điên.

Lòng bàn chân làm bắn lên vô số bọt nước, bắn lên ống quần cũng không quan tâm, mãi đến khi đôi giày dẫm lên vết bánh xe đã bị nước cuốn trôi, xe đã sớm lái đi mất.

Hạ Diệu ngậy người trong chốc lát, xoay người trở về xe của mình.

...

Trong sân huấn luyện rộng lớn, hơn mấy chục học viên đang mạo hiểm vác túi nặng chạy cự li dài trong mưa to gió lớn.

Đã qua hơn mười ngày huấn luyện căn bản, trước kia có hơn một trăm hai mươi học viên nhưng đào thải hơn phân nửa, chỉ còn lại có hơn năm mươi người may mắn vượt qua. Sau đó hơn mười ngày huấn luyện tàn khốc, tiếp tục đào thải gần một nửa, cuối chỉ còn lại ba mươi người học viên chính thức. Điền Nghiêm Kỳ bất kể là bộ môn gì trong khi huấn luyện đều là có sự ổn định nhất, cơ hồ là không có lỗi gì nghiêm trọng.

Biểu hiện xuất sắc của hắn ta so với những học viên đạt trình độ giỏi của những năm trước rõ ràng là đứng nhất, thêm nữa đây lại là học viên mới, người này đúng là ngàn năm có một. Rất nhiều hạng mục ngay cả huấn luyện viên đều không đạt được tiêu chuẩn. Cái này đúng là bù đắp lại cho việc tuyển sinh không thuận lợi năm nay, ít nhất vẫn không cần dùng đến thuốc trợ tim.

Mưa rơi càng ngày càng lớn, rất nhiều thứ trong túi nặng đều là những vật dụng thấm nước, vì thế vác càng ngày càng nặng.

Rất nhiều học viên kiên trì không nổi đều đã tự động bỏ cuộc, những người còn lại thì cũng chỉ chạy như rùa bò tiến về phía trước. Không những thế còn luôn phải bạo hổng để tự cổ vũ bản thân, nhưng không được mấy phút cũng bỏ cuộc mà té ngã.

Chỉ có Điền Nghiêm Kỳ là cắn răng kiên trì, nhịp độ và tiết tấu trong lúc chạy vẫn y như cũ, túi nặng trên người thấm nước mưa đã nặng tới gần một trăm kí, mỗi chu kì bàn chân nhấc lên rồi hạ xuống đều là sống chết mà chống lại trọng lực của Trái Đất.

Rốt cục, phó tổng huấn luyện viên từ trạm quan sát hô lên một thông báo, Điền Nghiêm Kỳ vượt mặt người về nhì hơn tám vòng, chính thức lập kỉ lục mới.

Viên Tung nhìn lướt qua đồng hồ tính giờ, im lặng không lên tiếng.

Phó tổng huấn luyện viên bên cạnh thổn thức không ngớt.

“Cái thành tích này so với thành tích huấn luyện tốt nhất của năm ngoái sắp xỉ mười một phút đồng hồ, hơn nữa còn là chạy trong điều kiện mưa to, tiểu tử này thật không đơn giản!”

Không ngờ, Viên Tung không có chút mừng may hứng thú nào.

“So với tiêu chuẩn còn kém xa.”

Phó tổng huấn luyện viên sững sốt, “Anh là đang đối chiếu tiêu chuẩn với những người đã tốt nghiệp, hiện tại vừa mới bắt đầu huấn luyện, tiềm năng cậu ta còn rất lớn!”

Viên Tung nhàn nhạt trả lời: “Dù là một gã lính già, thành tích này cũng không xứng.”

“Nhưng hôm nay là do thời tiết cản trở cậu ta phát huy! Nếu như hôm nay là ngày nắng, tôi bảo đảm cậu ta có thể đạt được tiêu chuẩn.”

“Tôi xây dựng ra tiêu chuẩn chính là không có điều kiện tiên quyết, không lựa chọn trước các yếu tố nguy hiểm hay điều kiện thời tiết mà thiết lập.”

Phó tổng huấn luyện viên còn muốn thay Điền Nghiêm Kỳ nói đỡ vài câu, đáng tiếc là Viên Tung đã đi rồi.

Hơn ba mươi người đội mưa ở trong sân huấn luyện nghe lệnh.

“Thử thách ngày hôm nay, không ai đạt yêu cầu.” Viên Tung mặt lạnh nhìn quét mọi người.

Lời này vừa nói ra, ánh mắt mọi người đều không hện trước mà cùng quét về phía Điền Nghiêm Kỳ, có người kinh ngạc, có người hả hê, có người thốt thức không ngớt... Ngay cả những huấn luyện viên nghiêm khắc đang đứng xung quanh cũng thay cậu ta mà uất ức. Điền Nghiêm Kỳ ngược lại sắc mặt bình thản, gò má tuấn lãng bị nước mưa cọ rửa hiện ra đường cong cứng cỏi, một biểu tình hết mực tiếp nhận lời khiển trách, không hề tỏ vẻ bất mãn.

“Toàn bộ bị phạt!”

Ra lệnh một tiếng, toàn bộ học viên phân tán ra xếp hàng, đứng thẳng, tiếp nhận roi côn từ các huấn luyện viên, tiếng kêu rên bên tai liên tục không dứt.

Điền Nghiêm Kỳ đơn độc rời khỏi hàng, hẳn thật bất hạnh khi nhận đòn từ tổng huấn luyện viên Viên Tung, một chọi một.

Ba!(tiếng gậy đánh vào mông)

Một cơn này đánh xuống, đập tan những giọt nước thấm trong quần mà rơi xuống đất, bấp thịch như bị rách toác ra.

Điền Nghiêm Kỳ không rên một tiếng.

Hắn chưa bao giờ đem loại nghiêm khắc này trở thành sự khó dễ, trái lại cảm thấy bản thân được thiên vị nhiều hơn và rất coi trọng điều này, Viên Tung không phải ai cũng trực tiếp ra tay đánh, một khi hắn đã ra tay đánh, mỗi cái gậy đập lên đều rất đáng giá, người bị đánh chắc chắn là hợp ý với hắn.

Cho nên cho dù cái mông bị đánh rất đau, nhưng trong lòng lại sinh ra vị ngọt.

Buổi tối, tất cả mọi người rời khỏi sân huấn luyện, chỉ có một mình Điền Nghiêm Kỳ là không đi.

Ánh mắt của Viên Tung nhìn quanh phòng thấy rất nhiều thứ lặt vặt cảm thấy ngạc nhiên và cổ quái, những thứ này đều là do Hạ Diệu trước đó nhờ người mang tới đây, rất nhiều thứ không nằm trong phạm vi hiểu biết của hắn. Ví dụ như cái chai đựng “nước mắt”. (cái này cũng nằm ngoài phạm vi hiểu biết của mình =]] chẳng biết là cái gì)

Bang bang phanh!

Tiếng đập cửa cắt đứt dòng suy nghĩ của Viên Tung, đáy lòng hắn đẩy ra một sự rung động lạ kì, ngay khoảnh khắc cánh cửa mở ra, thần kinh đã đạt tới sự căng thẳng cực hạn.

Rốt cục, trong phút chốc gương mặt của Điền Nghiêm Kỳ xuất hiện, chợt cơ mặt thả lỏng.

“Viên tổng, tôi có mấy cái dụng cụ kỹ thuật muốn thỉnh giáo anh, xin hỏi anh có thời gian không?”

Viên Tung nhàn nhạt trả lời: “Tôi có thời gian, nhưng người gác cổng muốn nghỉ ngơi.”

“Không quan trọng!” Điền Nghiêm Kỳ cao giọng trả lời, “Tôi đã chào hỏi bác gác cổng, nói với ông ấy đúng giờ cứ việc đóng cửa. Tôi hiện tại đã có thể leo qua tường mà không va chạm vào mảnh vụn thủy tinh và còi báo động!”

“Được thôi.” hai chữ xác nhận.

...

Hạ Diệu tăng ca buổi tối xong đã hơn chín giờ tối, bên ngoài vẫn còn mưa. Cậu ta yên lặng nhìn mấy chiếc xe đang chạy ngang qua cửa, đột nhiên nhớ tới cảnh tượng ở trên đường sáng nay, cậu ta tin chắc mình không nhìn lầm, khẳng định đó chính là xe của Viên Tung, hơn nữa cậu ta xác định Viên Tung cũng là nhìn thấy mình mới dừng xe lại.

Nghĩ như vậy, Hạ Diệu đột nhiên có loại dũng khí muốn đi tìm Viên Tung một lần nữa.

Hơn mười giờ, Hạ Diệu đến công ty của Viên Tung, cửa chính khóa chặt, đèn ở phòng bảo vệ đã tắt. Hạ Diệu thử gõ cửa một cái, bởi vì tiếng mưa rơi quá lớn, người gác cổng không nghe được, cho nên đợi thật lâu cũng không có người mở cửa. Hạ Diệu thử gọi điện thoại cho Viên Tung, cũng không có người nghe.

Quên đi, có lẽ là nên về nhà ngủ.

Xe của Hạ Diệu đang ở một con hẻm có thể nhìn xuyên qua ngoại viện của công ty, lúc này cậu ta vừa quẹo dự định đi về, đột nhiên quét mắt nhìn vào phòng huấn luyện đèn vẫn sáng. Những căn phòng kế bên phòng làm việc của Viên Tung đèn cũng còn sáng.

Hạ Diệu một cước phanh lại, đưa đầu sát vào cửa xe, nhìn qua lớp kính tới phòng huấn luyện thấy đung đưa hai bóng người.

Bởi vì màn mưa che phủ, khoảng cách lại xa, Hạ Diệu chỉ biết một người là Viên Tung, một người khác hoàn toàn không nhận ra.

Hạ Diệu ngẩn ngơ nhìn hai người họ thật lâu, mãi đến khi trời tạnh mưa, chờ đến lúc mưa hết hẳn, một bóng người leo từ trong tường đi ra, động tác nhanh nhạy hướng về phía ký túc xá của công ty chạy thật nhanh.

Ký túc xá của công ty hiện tại chỉ cho học viên mới ở, mà học viên có thể trực tiếp leo tường thoát qua, lại còn không đụng đến những mảnh thủy tinh chống trộm, mặc dù Hạ Diệu không muốn thừa nhận, nhưng chỉ có thể là Điền Nghiêm Kỳ.

Ban đêm ban khuya không đi ra từ cửa chính, leo tường chạy ra ngoài, đừng nói với tôi đây là sở thích cá nhân?

Hạ Diệu mệt mỏi thả cái đầu nặng nề đập vào ghế tựa phía sau.

Không muốn khóc, không muốn mắng chửi, cũng không muốn đánh người...toàn bộ tâm tình hứng thú theo kênh dẫn nước mà trôi tụt mất hết.

Viên Tung trở lại phòng làm việc mới nhìn đến cuộc điện thoại lỡ, chờ khi hắn gọi lại, bên kia lại không có người nghe.

Ba ngày sau, công ty của Viên Tung tổ chức một bữa tiệc chào đón học viên mới.

Hạ Diệu cũng được mời tham gia, không có chút nào bị ép buộc hoặc không tình nguyện, rất sớm đã tới hội trường nhỏ của công ty, cùng với học viên mới cười cười nói nói. Thậm chí có người xếp cậu ta và Viên Tung ngồi chung một chỗ, cậu ta cũng không ngần ngại chút nào, thoải mái ngồi chờ buổi lễ bắt đầu.

Viên Tung đến sau, đi cùng những người khác, thấy vị trí của mình ngồi kế Hạ Diệu, ánh mắt chợt thay đổi, cũng không nói gì, trực tiếp ngồi xuống.

Hạ Diệu cùng phó tổng huấn luyện viên bên cạnh nói chuyện đùa giỡn, tâm tình thoát nhìn rất tốt.

Đại tiệc chính thức bắt đầu, người dẫn chương trình phát biểu khai mạc, Viên Tung cũng có một bài phát biểu.

Người khác vỗ tay Hạ Diệu cũng vỗ tay, người khác trầm trồ khen ngợi Hạ Diệu cũng trầm trồ khen ngợi, người khác hướng về Viên Tung cười, Hạ Diệu cũng cười híp mắt với hắn.

Thế mà khi Viên Tung ngồi trở lại vị trí, Hạ Diệu cấp tốc thu hồi tất cả biểu tình.

Từng màn biểu diễn đặc sắc nối tiếp nhau diễn ra, rất nhiều nữ bảo tiêu bản thân từng là người mẫu và diễn viên nghiệp dư, thậm chí ca hát cũng tương đương với những người chuyên nghiệp, những động tác nhảy múa hết sức nóng bỏng. Các soái ca đẹp trai tung các thế võ với những kỹ xảo được nhiều người tán thưởng.

Hạ Diệu vẫn im lặng không lên tiếng mà quan sát, cho đến khi người dẫn chương trình giới thiệu đến tiết mục múa của Điền Nghiêm Kỳ, khán giả tất cả đều nhón nháo, Hạ Diệu mới có một chút sôi động trở lại.

“Cái gì? Điền Nghiêm sẽ múa? Cơ thể của hắn so với sắt thép còn cứng hơn cơ mà?”

“Chẳng phải chuyện này sẽ rất khôi hài hay sao?”

“Chớ nói nhiều, xem trò hay đã.”

“...”

Điền Nghiêm Kỳ giống như là “hạc giữa bầy gà”, bình thường luôn bị coi là huênh hoang khoác lác, liêu lĩnh mà làm bừa, rất khó hòa nhập vào tập thể và cùng họ kết nối. Rất nhiều người đều là vì muốn xem náo nhiệt nên chăm chú quan sát Điền Nghiêm Kỳ biểu diễn, thậm chí còn dự định trước là sẽ vỗ tay một trận.

Một tiếng nhạc hùng hồn vang lên, Điền Nghiêm Kỳ thực hiện một động tác có độ khó cao tiến lên sân khấu, một khoảnh khắc tuyệt đẹp.

Điền Nghiêm Kỳ múa đúng chất của quân đội, chủ đề là “Người lính và cây súng”, đem hình ảnh người lính và cây súng hòa quyện lại nồng đượm mà tung ra những động tác nhảy múa rất thâm tình. Một thân quần áo bó sát người làm hiện lên những đường nét vô cùng gợi cảm, bước chân nhảy múa vô cùng mạnh mẽ, đem tính cương dương và tính âm nhu của một người đàn ông hòa quyện lại vô cùng nhuần nhuyễn mà biểu hiện ra ngoài.

Điều quan trọng là, hẳn lựa chọn bản phối nhạc chính là bài ‘quân đội ca’ của đại đội Viên Tung ngày trước.

Cả đời này Viên Tung cũng không thể quên đi giai điệu.

Hạ Diệu ngồi kế bên nhìn lướt qua, Viên Tung tâm tình không rõ, ngón tay ở trên đùi đánh nhịp.

Tiếng nhạc ngưng hẳn, một trận bùng nổ tiếng vỗ tay vang lên.

Điền Nghiêm Kỳ vẫn không xuống sân khấu, mà cầm lấy microphone từ trong tay người dẫn chương trình.

“Tôi nghe nói cảnh sát Hạ cũng biết nhảy..”

Lời vừa nói ra, toàn bộ hội trường trong nháy mắt ngạc nhiên trầm trồ.

Ai lại không muốn xem Hạ Diệu nhảy nhót?

Nơi này nữ học viên mỗi ngày con mắt đều ngóng trông Hạ Diệu, vừa nghe thấy cậu ta sẽ khiêu vũ liền lập tức như tiêm máu gà. Có vài người cùng Hạ Diệu nói nói mấy câu thăm hỏi, càng nói càng khích cậu ta trình diễn.

Hạ Diệu lắc lắc tay, “Tôi coi như quên đi, không lên đâu, xấu hổ lắm.”

Điền Nghiêm Kỳ như trước kích động bầu không khí, “Nhưng tôi nghe nói cảnh sát Hạ, một hiệp sĩ đường phố nhưng lại nhảy khá giỏi, mọi người có muốn biết một chút về tài năng của anh ấy không?”

Nói thật, chuyện Hạ Diệu biết nhảy, ngay cả Viên Tung cũng không biết.

HẾT CHƯƠNG!

119. Chương 119 - Cảnh Giới Phóng Đãng

CHƯƠNG 119: CẢNH GIỚI PHÓNG ĐĂNG

Trans+Edit: Pinoneverdie+LEO

Thấy các học viên nhiệt tình như vậy, Hạ Diệu cũng không muốn làm mất hứng phần của mọi người. Vì vậy trước mặt mấy trăm người đang hoan hô reo hò, sắc mặt ung dung đứng lên.

Bởi vì Hạ Diệu ngồi ở phía đường biên bên phải của Viên Tung, cho nên cậu ta muốn đi đến sàn nhảy, phải từ bên cạnh Viên Tung đi vòng qua.

Viên Tung đưa đôi chân dài và to khỏe ra chặn lối đi duy nhất để lên sân khấu, bắp đùi của Hạ Diệu căn bản tìm không được khe hở để chui ra. Mà Viên Tung lại trông có vẻ sẽ không đứng dậy tránh đường, Hạ Diệu chỉ có thể chủ động mở miệng.

“Làm phiền ngài nhường đường một chút được chứ?”

Gương mặt Viên Tung lạnh lùng cứng rắn vẫn không nhúc nhích, thân hình như một ngọn núi, hoàn toàn không có khả năng vượt qua.

“Mong ngài mau thu chân lại được chứ?” Hạ Diệu mở miệng lần nữa.

Viên Tung bỏ hai cái đùi ra, vẫn như hai cái cột thép bất động, một là cậu cứ dẫm lên mà đi, còn không thì tử tế ngồi xuống cho tôi.

Hạ Diệu từ trong mắt Viên Tung thấy được lệnh cấm, không biết là sợ tôi làm bể chương trình, hay là sợ “đệ tử” tôi đây làm mất mặt anh.

Nói chung nghĩ đến đây, Hạ Diệu liền có loại huyết mạch tuôn trào, một phen kích động điên cuồng.

Vì vậy, chân của Hạ Diệu nhảy lên trên mép lưng ghế, trực tiếp từ sau cổ Viên Tung nhảy qua đi thẳng ra hành lang đi bộ. Giữa tiếng vỗ tay như “núi hô biển gọi”, bước chân vững vàng sải rộng tiến về sân khấu.

Căn bản không cần thay đổi quần áo, giản đơn tinh tế một chiếc áo thun, quần jean, mũ lưỡi trai đội ngược. Ánh đèn vừa chiếu lên người, một loại hào quang chói mắt xuất hiện, cậu ta giống một ngôi sao tới mười phần.

Một giai điệu hip-hop vang lên, cơ thể và các đốt xương trong người Hạ Diệu chỉ nháy mắt được thức tỉnh. Không quá vội, không quá độ, rồi đột nhiên bước nhảy trở nên mạnh mẽ làm chấn động khán giả.

Uốn người, di chuyển, vờn quanh, rung lắc.....Động tác tiếp nối liên tục như nước chảy mây trôi, rất lưu loát; vặn eo, xoay hông, bước lướt, đánh hông... Từ trong khung xương của cơ thể phát ra sự gợi cảm cuồng dã như một ngọn lửa trong lòng mọi người.

Ngay cả Viên Tung gương mặt nghiêm nghị, lúc này cũng âm thầm hút một điếu thuốc, ánh mắt phức tạp quan sát con người đang tỏa sáng trên sân khấu.

Quần jean của Hạ Diệu lúc uốn éo mới lộ ra việc lưng quần phía sau rất thấp, nhất là khi hông lắc quá mạnh, cái eo bất ngờ bị lộ ra lấm tấm mồ hôi, lại bị ánh đèn xung quanh chiếu rọi khắp phía, làm phơi bày ra làn da nhẵn mịn hấp dẫn.

Tiếng khán giả ồn ào nháo nhào lên đều là bị Hạ Diệu kích thích, càng ngày càng mãnh liệt. Các loại ca ngợi bắt đầu kèm theo những từ ngữ thô tục, một ít lão già cũng đột nhiên hưng phấn mạnh bạo! Viên Tung ngoài miệng như trước ngậm điếu thuốc, tàn thuốc đã dài gần nửa ngón tay, lại hồn nhiên chẳng biết điều gì đang xảy ra. Con người đen láy bị màn khói thuốc che phủ, tâm tình không rõ ràng.

Tiếng nhạc càng ngày càng sôi, ẩn chứa tâm hồn, sự gợi cảm, sự rung động, âm nhạc và tiết tấu hòa hợp làm cho người khác điên cuồng không kiềm chế được. Diêm dúa lừng lờ nhưng không thấp kém, gợi cảm nhưng không mất tính khí cương dương. Làm cho mọi người đối với sinh hoạt cá nhân của Hạ Diệu không khỏi tò mò, cảm giác cậu ta nhất định bình thường là sinh hoạt trong sân nhảy, trừ ăn cơm và đi ngủ ra còn lại chính là nhảy nhót, mới có thể ngẫu hứng thể hiện làm người khác rung động như vậy.

Thực tế, Hạ Diệu từng có một thời gian sinh hoạt như vậy, thời còn rất trẻ, không tiết chế mà ăn chơi phóng túng. Khi đó hư thói lêu lổng, sau này vì phát hiện bản thân quá biến chất nên mới vứt bỏ cách sống như thế.

Thế nhưng niềm đam mê nhảy múa vẫn cứ thế mà không thay đổi, thỉnh thoảng sẽ thả lỏng nhảy vài điệu thư giãn gân cốt. Hơn nữa thời gian dài tập thể hình và tham gia huấn luyện, thân thể phối hợp với nhảy múa rất có ích lợi, khiến bước nhảy của Hạ Diệu nhìn rất có lực.

Âm nhạc tự dừng ngừng lại, Hạ Diệu xoay người, lưng hướng về phía khán giả.

Nhạc lại một lần nữa vang lên, mang theo một loại tê dại xuyên thấu trái tim khán giả. Hạ Diệu thân thể cuộn cuộn sóng lắc lư uốn lượn, nửa ngời chồm hóm rồi lại đứng lên, cái hông rắn chắc khêu gợi làm hàng loạt những động tác chuyển động nóng bỏng, khán giả hét lên những tiếng chói tai kích động.

Hạ Diệu ngoái đầu nhìn lại cười, khoe miệng kiểu cách câu dẫn, quay về hướng Viên Tung.

Không khí của hội trường đã đạt đến mức độ không thể khống chế nổi, rất nhiều người đứng lên vỗ tay ủng hộ. Một đám mỹ nữ thậm chí điên cuồng mà hướng phía trước chen chúc, xem chút nữa là leo lên sân khấu vì Hạ Diệu mà cầu xé lẫn nhau.

Chỉ có Viên Tung, một người gương mặt vẫn âm trầm u ám, ngồi vững ở vị trí của mình, tàn thuốc rơi lạc đầy đất.

Nhạc điệu vẫn còn chưa kết thúc, Hạ Diệu liền giơ tay xin dừng, cầm lấy microphone thở dốc hổn hển mà nói: “Chỉ tới đây thôi.”

“Thêm một đoạn nữa đi!”

“Vẫn còn chưa có xem đã nghiền mà!”

“Hay quá, đang sung mà!”

“...”

Hạ Diệu hướng về đám người đang ầm ĩ, vẻ mặt áy náy, “Không được, không nhảy nữa, lần sau nhé.”

Mọi người vẫn là chưa thỏa mãn.

Lúc Hạ Diệu đi xuống, bên dưới một trận điên cuồng những tiếng vỗ tay, trong đó âm thanh vỗ tay to nhất chính là của Điền Nghiêm Kỳ.

Hạ Diệu từ bên cạnh hần luồng đi qua, Điền Nghiêm Kỳ nhin không được thở dài nói: “Thật quá đã.”

“Vẫn không so được với cậu.” Hạ Diệu giả vờ khiêm tốn, “Cậu chính là có vũ đạo rất chuyên nghiệp, tôi đây chỉ là nhảy bừa.” Điền Nghiêm Kỳ thấy then, “Vũ đạo chuyên nghiệp kiểu như tôi cũng không có người tung hô như vậy.”

Hạ Diệu trong lòng cười nhạt: người còn có thể khiến cái người có vẻ mặt u ám kia hứng thú, ngón tay còn đánh nhịp cùng những chuyển động của người. Ta đây thất lưng rung lắc muốn gãy đôi, người ta cũng không thêm đảo mắt nhìn tới.

Rõ ràng bài múa người lính và cây súng, trong mắt Viên Tung là sự yêu thích không ngừng.

Chỉ có một điều khiến Hạ Diệu bất ngờ là, lần này Viên Tung chủ động đứng dậy nhường đường, để Hạ Diệu ngồi về vị trí của mình.

Chương trình biểu diễn vẫn còn tiếp tục, nhưng dư vị từ màn biểu diễn bốc lửa của Hạ Diệu vẫn còn, rất nhiều người một mực đòi giao lưu, hội trường kêu loạn một trận, dẫn đến những người biểu diễn tiếp theo cũng không biết nên biểu diễn ra sao.

Hạ Diệu lúc đi xuống ngồi lại ghế vẫn còn nhớ hình ảnh mình nhảy nhót lúc nãy, mà bây giờ tiết mục cuối cùng đã diễn xong cũng chẳng nhận ra. Thấy các học viên tốp năm tốp ba đi về, Hạ Diệu cũng muốn đứng lên, lại bị bàn tay to lớn bên cạnh đè lại.

Lòng của Hạ Diệu bất thành linh run lên, miễn cưỡng ổn định tâm tình hướng về Viên Tung hỏi: “Có việc gì thế?”

Viên Tung không nói lời nào, ánh mắt cọ xát vào gương mặt Hạ Diệu.

Hạ Diệu cố gắng tránh né ánh mắt đó, cậu ta muốn giãy dụa, nhưng hoàn toàn chống không lại lực tay của Viên Tung. Hắn muốn mắng chửi, thế nhưng xung quanh đều là người, mà cậu ta lại vừa mới trở thành nhân vật tiêu điểm trong đêm, chỉ có thể yên lặng chịu đựng.

“Cảnh sát Hạ, Viên Tổng, hai người tại sao còn chưa đi?” Điền Nghiêm Kỳ hỏi nhiều.

Hạ Diệu miễn cưỡng ổn định giọng nói, “Có chút việc cần nói.”

Sau khi Điền Nghiêm Kỳ bỏ đi, toàn bộ hội trường trở nên trống vắng, Hạ Diệu như là đã nhấn nạy đến cực hạn, trong nháy mắt hướng về Viên Tung hô lên một tiếng.

“Anh thực sự muốn làm gì?”

Viên Tung một lực mạnh đem Hạ Diệu kéo đứng lên, trực tiếp vác lên vai. Hạ Diệu nổi xông thiên đánh đấm loạn xạ, Viên Tung mặt không thay đổi hướng về phòng làm việc của mình mà sải bước.

“Viên Tung, anh đó nha thả tôi xuống! Anh nếu như là một người đàn ông thì cứ thẳng thắn nói chuyện! Hành hạ tôi như thế anh thoải mái sao?”

Điền Nghiêm Kỳ trong nhà vệ sinh, đi ra liền đụng phải cảnh tượng này, trong nháy mắt sửng sốt, đây là thế nào?

Viên Tung đem Hạ Diệu khiêng đến phòng làm việc, cánh tay thô lỗ hất một cái.

Hạ Diệu ngã xuống vai đụng trúng tường, gân xanh sau ót nổi lên.

“Anh rốt cuộc muốn làm gì?” Hạ Diệu nóng giận.

Viên Tung so với cậu ta còn nóng giận cuồng bạo hơn, toàn bộ ngọn lửa tức giận kiềm nén lúc này vào thời khắc này hừng hực dấy lên. Hắn đem hai tay của Hạ Diệu siết chặt ra đằng sau, ngực dán vào tường, khổng chế cậu ra trong một không gian chật hẹp.

“Đem đoạn còn dư lúc này nhảy hết cho tôi xem.” Viên Tung đột nhiên mở miệng.

Hạ Diệu tức giận thở hổn hển, “Anh dựa vào cái gì để tôi nhảy cho anh xem?”

Viên Tung ánh mắt chìm xuống, giọng nói đùa cợt.

“Cậu có thể trước mặt nhiều người, cùng họ làm những động tác lăng lơ đó, thì không thể làm cho tôi xem sao?”

Hạ Diệu con người đồ đậm, “Tôi cùng ai lăng lơ?”

“Nhanh lên một chút, xoay người đứng lên.” Viên Tung bình thản che dấu tâm tình mãnh liệt.

Toàn thân Hạ Diệu, bắp thịt đều bị siết chặt gắt gao, trên mặt lộ ra vẻ ngang bướng.

Ba! (âm thanh)

Một cái tát quất vào mông Hạ Diệu vang lên, đánh đến mức con mắt Hạ Diệu rục đỏ.

“Anh dựa vào cái gì đánh tôi? Cút đi!”

Viên Tung đánh Hạ Diệu và đánh người khác hoàn toàn là dùng hai lực khác nhau, đánh người khác mục đích khiến họ “đau” là chủ yếu, còn đánh Hạ Diệu là để cậu ta “tê dại” là chính.

“Nhảy!” một chữ ra lệnh.

Hạ Diệu nắm chặt hai nắm tay, ánh mắt thù hận nhìn về phía bức tường trước mặt, sau đó một lần nữa đem con mắt đen láy nhìn Viên Tung.

Ba ba ba ba... (tiếng đánh)

Liên tiếp ba ba cái tát quất vào mông của Hạ Diệu, đau đớn xen lẫn tê dại khó có thể nói bằng miệng, nổi giận mắng khóc nức nở, loại cảm xúc này không nói ra cũng hiểu được.

“Cút đi... đồ khốn...”

Viên Tung thu tay lại, đem thân thể cường tráng hung hăng dán vào Hạ Diệu, đem cả người cậu ta kiềm hãm trên mặt tường. Giam cầm vòng eo của Hạ Diệu, cự vật kiềm nén quá lâu trong quần chột chạm vào kẽ mông của cậu ta.

“Lắc mông!”

Hạ Diệu hô hấp rối loạn, vẫn cứ không làm theo lời Viên Tung.

Viên Tung liền đem cự vật nhét vào rãnh quần ngay kẽ mông của cậu ta, vải quần bọc cự vật của người này và vải quần bao lấy cái mông của người kia liên tiếp dán chặt vào nhau. Cái háng liên tục đụng đưa qua lại, khiến cự vật của Viên Tung, cách hai lớp vải, được mông của Hạ Diệu cọ xát không ngừng.

HẾT CHƯƠNG!

120. Chương 120 - Cảm Giác Đã Sai Chỗ

CHƯƠNG 120: CẢM GIÁC ĐÃ SAI CHỖ

Trans+Edit: Pinoneverdie

Tư thế bị giam cầm đó mang theo cảm giác kích thích cuộn trào mãnh liệt, khiến Hạ Diệu chống đỡ không nổi, một dòng điện lưu xuất hiện từ xương cột chạy dọc theo đường cột sống lưng, ngứa ngáy như kiến bò, thần kinh rối loạn yếu ớt. Hạ Diệu da đầu tê dại, từng cơn choáng váng ập tới làm cho cậu ta càng không thể kháng cự, ý chí chống đối sự tàn bạo của Viên Tung đã đứng bên bờ sụp đổ.

“Anh. . . Tên khốn. . .” yết hầu của Hạ Diệu không khống chế được mà chuyển động.

Tay của Viên Tung đột nhiên từ vạt áo thun của Hạ Diệu luồn vào trong, ở trên đầu vú mẫn cảm của cậu ta mà bóp nắn kéo dãn.

Hạ Diệu bị sờ mó đụng chạm, lập tức giận dữ giãy dụa, dùng sức kéo đôi tay hung ác của Viên Tung ra, nhưng phản kháng không thành lại khiến Viên Tung ra tay bóp nhéo mạnh hơn, lớp da non mềm mại cơ hồ bị cọ xát tàn phá, cảm giác đau ngứa thấu xương. Hạ Diệu dùng nắm tay quật ra đằng sau tóm lấy tóc Viên Tung, chiến đấu tới cùng quyết không đầu hàng.

Viên Tung lại đem đầu của mình vùi vào trong áo Hạ Diệu, đầu lưỡi thấm ướt những giọt mồ hôi trên cái eo trắng mịn trơn nhẵn kia.

Xúc cảm quen thuộc một lần nữa tập kích vào trung ương thần kinh, khiến cậu ta không thể chịu đựng, trong kí ức bỗng hiện lên rất nhiều những hình ảnh ân ái hoan lạc, có quá nhiều khoái cảm cực hạn khó nói bằng lời. Mà đầu lưỡi của Viên Tung chính là chìa khóa làm thức tỉnh những kí ức này, đem cánh cửa phòng vệ trong lòng Hạ Diệu thoải mái mở ra, bá đạo đi vào bên trong giày vò điên loạn.

Nội tâm cứng rắn mãnh liệt của Hạ Diệu trong phút chốc sụp đổ, vòng eo bắt đầu vặn vẹo uốn éo, phối hợp nhịp nhàng với đầu lưỡi của Viên Tung.

Viên Tung từ trong đồng tử tuôn ra máu đỏ, hần nhớ tới cảnh Hạ Diệu ở trên sân khấu thác loạn múa may trước mặt bao nhiêu người, máu huyết lại càng sôi trào khi nghĩ tới những ánh mắt suông dã thô tục của bọn họ lúc nhìn cậu ta trình diễn, hai dòng cảm xúc đó hòa lại trở thành một cơn thịnh nộ, dứt khoát một lần tàn sát.

Đột nhiên, hông của Hạ Diệu truyền đến một trận đau nhức. Viên Tung trực tiếp đem dây thắt lưng của Hạ Diệu kéo ra, thô lỗ tuột chiếc quần jean của cậu ta xuống phía dưới.

“Cậu không phải là thích mặc quần thắt lưng thấp sao? Không phải là thích câu dẫn ánh mắt mọi người nhìn vào cái mông to của cậu sao? Tôi đây giúp cậu kéo thấp xuống hơn nữa, cho cậu lộ hàng một trận sung sướng.”

Sự khuất nhục cực độ làm cho Hạ Diệu một lần nữa vùng vẫy kịch liệt, kết quả lại khơi dậy thú tính cuồng dã của Viên Tung. Hắn giam cầm hai cái cổ tay của Hạ Diệu ở phía sau, siết chặt như muốn bẻ gãy, quần còn chưa kịp kéo phuyt ma tuya đã bị tuột xuống, nút quần từ trên xuống dưới từng cái bị giật đứt, tiếng áo quần bị xé rách vang lên dâm loạn phiến tình.

Làn da bên trong quần bỗng mát lạnh, gân xanh trên mu bàn tay Hạ Diệu trong nháy mắt nhô ra, mặt hung bạo đỏ ửng.

“Mẹ nó. . . Biến thái. . .” Viên Tung đem quần và cả quần lót của Hạ Diệu cùng lúc kéo xuống, nhưng không trực tiếp cởi sạch sẽ, mà là cởi đến bắp đùi thì dừng lại, chỉ đem toàn bộ cái mông to tròn rần chắc lộ ra. Cũng bởi vì như vậy, mới làm cho Hạ Diệu cảm nhận được khoái cảm nhục dục thấp hèn.

“Tiếp tục lắc mông!”

Một cái tát hung hăng quất vào mông Hạ Diệu, để lại trên đó một dấu bàn tay đỏ ửng.

Hạ Diệu thống khổ rên rỉ, điều này hoàn toàn vượt qua phạm vi chịu đựng của cậu ta, đừng nói bây giờ là đang cùng Viên Tung chiến tranh lạnh, cho dù là cùng hẳn bình thường bên nhau âu yếm, cũng không cảm thấy được sự kích thích dâm dục như lúc này. Chỉ là đôi lúc ngấm lại thấy cái mông trần trụi của mình ở trước mặt một người đàn ông xoay xoay vặn vẹo, Hạ Diệu chính là cảm thấy con người bạo liệt, trong lòng ghê tởm, khuất nhục khó nhịn.

Viên Tung nếu phát ra mệnh lệnh này, Hạ Diệu chỉ có thể phục tùng.

Viên Tung cúi người ngồi xổm xuống, đem ý đồ chống đối của Hạ Diệu dập tắt, không cần nói nhiều mà trực tiếp cắn vào cặp mông kia. Cắn gặm từ bên ngoài vào đến bên trong, cắn nhẹ nhàng đến mạnh bạo, cắn thừa thốt là lướt đến chằng chịt thô tục không ngừng. Hạ Diệu bị khống chế nhưng lại liên tục tê sướng run rẩy, Viên Tung lè lưỡi ra liếm dọc theo kẽ mông, tới tới lui lui, nhưng vẫn chưa vội xâm nhập vào những nếp thịt sâu trong đó.

Hạ Diệu bị trêu đùa kích thích đến mức hô hấp nóng hổi, tiếng mắng chửi xen lẫn sự run rẩy. Cho nên sau cùng, thần kinh vững chắc như cây tùng cũng từng đợt mà sụp đổ, muốn mắng cũng mắng không được, âm thanh bắt đầu biến thành tiếng cầu xin tha thứ đứt quãng.

“Không được. . . Đừng mà. . . A a. . . Tôi van anh. . .”

Viên Tung biết Hạ Diệu muốn điều gì, liền lợi dụng “điểm yếu trên cơ thể” này mà đánh sập tâm lý phòng vệ của cậu ta, thỏa mãn thú tính dâm dục hạ lưu của chính mình.

“Muốn tôi liếm lỗ đít cho cậu thì phải lắc mông xoay hông trước mặt tôi!” Viên Tung thô tục ra lệnh, “Ồ trên sân khấu xoay lắc uốn éo thế nào thì lập tức làm lại y như vậy cho tôi!”

Hạ Diệu bị ép buộc, cổ vung lên thách thức, mạch máu trên cổ ngang dọc đan xen, yết hầu chuyển động cuộn cuộn, co rút rồi lại phình trương ra.

Viên Tung dùng lực rất mạnh, đầu lưỡi bắt đầu liếm quét lớp da xung quanh cửa hậu môn, thỉnh thoảng liếm lấp những nếp gấp bên ngoài của ‘cái lỗ nhỏ’, ồ ồ nhiệt khí từng đợt phả vào ‘cửa mật đạo’ đang co rút giãn nở, đầu lưỡi mang theo sự ẩm ướt, cứ lần quần ở vị trí này mà liếm, đảo tới đảo lui vòng quanh vô cùng kích thích.

Hạ Diệu cuối cùng không kiềm được, cái mông trần trụi bắt đầu ở trước tầm mắt của Viên Tung chậm rãi xoay chuyển trêu đùa, cứ có được một cú xoay mông sẽ được Viên Tung liếm một cái, xoay càng nhanh càng được hầu hạ sung sướng. Hạ Diệu cảm giác mình như một ‘nam sủng dâm tiện’, như một con chó vẫy đuôi cầu xin chủ nhân sủng ái.

Lửa trong lồng ngực Viên Tung càng đốt càng cháy rực, vung một cái tát vào mông Hạ Diệu.

“Chưa đủ dâm dục! Xoay lắc thêm đi, đem cái điệu bộ phóng đảng vặn uốn lúc đứng trên sân khấu diễn cho tôi xem!” Những động tác đó khi có lớp quần che đậy thì được gọi là gợi cảm cuồng dã, thế nhưng khi lớp vải vóc được lột xuống, thì hoàn toàn biến thành dâm đảng. Hạ Diệu căn bản không thể ở trước mặt một người thể hiện những động tác như vậy, nhưng chỉ cần ngấm lại một chút đã cảm thấy bùng nổ sự kích dục trong người.

Viên Tung càng nhìn cặp mông chuyển động, lực của đầu lưỡi muốn xâm nhập vào ‘cửa mật đạo’ càng mạnh, bàn tay gồng gượng của cậu ta đã sớm buông lỏng, sự cọ xát đã khiến dâm dịch bắt đầu rỉ ra ở cái lỗ nhỏ trên dương vật, cái tát không chút lưu tình đem cặp mông kia quất một phát đỏ ửng nóng hổi. . . đau ngứa tê dại, điện lưu tán loạn, trong nháy mắt Viên Tung đem lớp quần của Hạ Diệu tuột xuống sạch sẽ.

Hạ Diệu được vứt bỏ lớp vải che thân, phơi bày toàn bộ thân dưới, phần thịt mông trần truồng bị bóp chặt bồng run lên một cái, Viên Tung buông lời dâm đảng, lời nói ra vô cùng nhuần nhuyễn.

“Nảy thêm nữa!” Viên Tung bộc phát dục vọng, càng tát âm thanh càng lớn.

Hạ Diệu mang theo tiếng khóc nức nở rên rỉ cầu xin, tiếng kêu phóng đăng từ trong cửa miệng không tự chủ được bất ngờ tuôn ra ngoài.

“Viên Tung. . . liếm sâu thêm một chút. . . A a. . . Muốn. . .”

Điền Nghiêm Kỳ nghe thấy âm thanh lạ nên chạy đến, bởi vì đi gấp, mơ hồ không nghe rõ là âm thanh gì. Chỉ khi nghe thấy tiếng tát, mới cho là hai người họ đang tranh cãi khắc khải, liền trực tiếp đặt tay lên khung cửa.

Viên Tung mặc dù không mở hoàn toàn cửa phòng làm việc, nhưng chỉ cần một khe nhỏ cũng đủ để Điền Nghiêm Kỳ thấy rõ cảnh tượng đang xảy ra trong phòng. Lúc này ngực chấn động, tim xém nữa là đập hai trăm nhịp một phút, may mà còn chưa kịp đẩy cửa ra, không trực tiếp xông vào, nếu không hiểu lầm có thể sẽ rất lớn.

Điền Nghiêm Kỳ vội vàng đem người dán lên vách tường, cố gắng ôn hòa lại hô hấp .

Một cảnh này làm cho thần kinh của Điền Nghiêm Kỳ một trận kích động, liên tục tái hiện lại trong đầu không tài nào xóa đi được. Biểu tình vừa rồi của Viên Tung đã bóp giết nhận thức của hắn một cách dã man.

Đó là biểu tình hạ lưu dâm hèn nguyên thủy nhất của một người đàn ông, một loại biểu tình sa vào sắc dục, thú tính cuồng phát thấp kém hèn hạ, khiến Điền Nghiêm Kỳ cảm nhận người này và Viên Tổng nghiêm nghị lạnh lùng là hai con người hoàn toàn khác nhau.

Thần tượng trong lòng sụp đổ, nhưng không làm cho Điền Nghiêm Kỳ có cảm giác tan vỡ nào, trái lại càng khiến trong lòng hắn dâng lên một loại cảm giác quái dị. Trước đây Viên Tung ở trong lòng hắn tựa như một pho tượng thần, chỉ có thể cúng bái kính ngưỡng, hiện tại anh ta trở thành một nam nhân đang động dục, vô cùng sinh động. Sự thô tục, thấp hèn đó không hề làm mất đi mị lực hấp dẫn của Viên Tung trong lòng hắn, trái lại khiến bản thân hắn tự phát ra chút mùi vị nam nhân.

Điền Nghiêm Kỳ sử dĩ nghĩ như thế, là bởi vì hắn cũng muốn được Viên Tung giày vò lẫn nhục.

Nghe bên trong phát ra tiếng phiến tình buông thả cực hạn, lời nói bần thiêu dâm đăng, thân dưới của Điền Nghiêm Kỳ cũng xấu hổ mà dựng lên cứng ngắt.

Hạ Diệu dường như nghe được động tĩnh ngay cửa, hơi lộ ra vẻ hoảng hốt cảnh cáo Viên Tung một tiếng, “Hình như có người!”

Viên Tung chỉ là nhàn nhạt nhìn lướt qua cửa, liền tiếp tục dùng ngón tay ở trong kẽ móng Hạ Diệu mà mân mê.

“Đừng. . .”

Hạ Diệu dù trong lòng lo lắng sợ ai đó phát hiện, nhưng nín không được phải phát ra tiếng, lại tiếp tục bị Viên Tung dùng lực ngón tay hung ác, một phen cắm vào hậu môn.

“La lên cho tôi nghe! La lớn lên một chút!”

Hạ Diệu không cầm được, miệng vỡ ra tiếng rên rỉ .

“Chọc vào đi. . . Nhanh. . . Thật sướng quá. . .”

Viên Tung làm Hạ Diệu thần chí mê loạn, càng ép buộc cậu ta thực hiện những động tác lắc móng khiêu gợi trên sân khấu lúc này, bắt cậu ta ngồi chồm hổm hất cái móng lên.

Hạ Diệu không tuân theo, Viên Tung lần nữa nổi tính tàn bạo, đánh cái móng sưng tấy, ngón tay liên tục móc bối cạo xát bên trong vô cùng đau rát.

Hạ Diệu vì muốn được thỏa mãn nhu cầu chỉ có thể vứt bỏ thể diện, đem cái móng trần trụi đưa xuống phía dưới lắc lư đung đưa, dí đuôi theo ngón tay của Viên Tung. Rốt cục cũng ngồi chồm hổm, điều khiển dẫn lối cho ngón tay của Viên Tung tìm đến tuyến tiền liệt của bản thân mà đâm vào đó, thọc ra thọc vào liên hồi, lúc này cặp móng rung động kêu thành tiếng, lại bị Viên Tung đang phát điên, lấy ngón tay đâm thật

“Lão tử tôi đây là muốn tìm cậu để thoải mái, là muốn thao cậu!”

Viên Tung nói xong liền đem hai cánh tay của Hạ Diệu gờ qua khỏi đầu mà siết chặt lại, sức nặng toàn thân đè trên người cậu ta. Hạ Diệu càng giãy dụa, ánh mắt Viên Tung càng hung ác dữ tợn.

“Cút sang một bên... Aa... Viên Tung tôi thao cả nhà anh...” Hạ Diệu rống giận khàn cả giọng.

Viên Tung hoàn toàn không để ý đến phản ứng của cậu ta, cự vật hùng khởi của Viên Tung đã sớm đè nát rãnh móng yếu ớt đang cố chống cự của Hạ Diệu, “răng nanh” hung ác đã ở trên mặt và cổ của cậu ta thỏa thích gặm cắn, giống như một con mãnh hổ cuồng dã thô bạo đang săn mồi.

Hạ Diệu lại một lần nữa nhanh chóng cảm nhận được mùi vị bị Viên Tung hành hạ, cơ thể và tâm trí lại đầu đá nhau, ý muốn của bản thân và thực tế lại tiếp tục tương phản, khiến trong lòng Hạ Diệu vốn đang là một công trình vững chắc trong nháy mắt bị sụp đổ.

“Lúc muốn thỏa mãn mới tìm tới tôi, vậy lúc vứt bỏ tôi một mình trên đường thì sao hả?”

Viên Tung đang hành xử thì bị câu nói đó tác động, “Tôi không nên đem cậu vứt đi? Cậu xứng đáng để tôi mang cậu về sao?”

“Phải, tôi không xứng đáng, tôi rất ghê tởm! Bất kể là có chuyện gì tôi cũng đều che giấu, không có can đảm mà nói ra cho người khác biết! Còn có một số người! Há miệng ra là cứ chạy tới tìm Viên Tung nhà người! Tôi quen anh một năm, vào phòng làm việc của anh vẫn còn có chút không tự nhiên, người ta mới quen biết anh vài ngày thì đã can đảm ban đêm ban khuya ở lại với anh! Tôi không bằng người ta, tôi chính là cái loại trứng thối, không đem vứt đi thì ngồi chờ làm cái gì?” Con người của Viên Tung dần chìm xuống, cầm cánh tay của Hạ Diệu nắm thật chặt.

“Cậu có ý gì?”

Hạ Diệu trong lòng càng ngày càng kích động, “Anh nói tôi có ý gì? Ai từ trong bức tường công ty của anh nhảy ra ngoài trong lòng anh chẳng lẽ không rõ?”

Không ngờ, Viên Tung không những không thỏa hiệp nhượng bộ, ngược lại con người càng trở nên sắc bén hung bạo, bàn tay to lớn đặt ở phần thịt sưng đỏ trên cái mông Hạ Diệu hung hãn bóp siết.

“Cậu chính là có thói quen làm ‘ác nhân cáo trạng’ (*) sao?” Viên Tung hỏi lại.

(*) làm chuyện xấu còn đánh trống kêu oan

Hạ Diệu vừa tức vừa đau, nghe răng trợn mắt hướng về Viên Tung cắn một cái, lại bị Viên Tung dùng cổ tay bóp chặt yết hầu.

“Mới vừa quen biết người ta ngày đầu tiên đã liền đóng học phí dùm, cái món đồ đó rõ ràng xài rất tốt vậy mà cứ giấu riêng một mình không cho ai xem. Cậu không phải là cùng hẩn câu dẫn nhau sao, hẩn làm sao biết cậu biết nhảy? Hẩn là muốn cùng tôi thỉnh giáo, tôi giữ hẩn lại vào ban đêm chính là tận tình giúp đỡ, chẳng lẽ còn muốn tôi phải làm phiền người gác cổng bắt ông ta giữ cổng cho đến khi bọn tôi về?”

“A –” Hạ Diệu bị siết yết hầu, ngọt ngọt gượng sức rống giận, “Tôi thao bà ngoại anh – ai mới là ‘ác nhân cáo trạng’ trước chứ? ! Fuck ”

Bàn tay to lớn của Viên Tung dùng một lực mạnh bóp chặt gò má của Hạ Diệu, hầu như muốn đem xương gò má của cậu ta bóp nát.

“Cậu mắng tôi thêm một câu nữa xem, tôi cắn rút cái miệng nhỏ bé ti tiện này của cậu.”

Hạ Diệu cố ý lên án, “Người hẩn ta thích rõ ràng là anh mới đúng! Người ta muốn tặng tôi dụng cụ tập luyện, lẽ nào tôi bởi vì ghen tuông mà không nhận lấy? Người ta muốn mời tôi lên nhảy nhót, lẽ nào tôi giả vờ tôn nghiêm không dám đứng lên trình diễn?”

Viên Tung hoàn toàn không để ý đến phản kháng của Hạ Diệu, đem tay vào tóc cậu ta, thô lỗ cưỡng hôn. Giống như là muốn chiếm đoạt hết toàn bộ lời lẽ của Hạ Diệu, liếm diên cuồng, hôn như sắp tắt thở. Kỳ thực trong lòng hẩn cũng không phải là không hề dao động, chỉ là quá mê mê thưởng thức cái mùi vị này của Hạ Diệu, đã không thể kiềm chế mà nhào tới xâm chiếm.

Mùi máu tươi xộc vào mũi, Hạ Diệu cắn xé môi của Viên Tung, thống khổ nhìn hấn.

“Tôi thừa nhận là tôi ghen tỵ, tôi cứ thấy mọi thứ trên người của hấn chính là phù hợp với khẩu vị của anh, con mẹ nó, tôi thấy có rất nhiều nguy cơ đánh mất anh ! Anh cũng làm tôi không thể lý giải được, hấn ở cùng với anh làm cái gì mà sau đó lại trèo tường đi ra, tôi khó chịu chẳng biết nên làm thế nào mới tốt, còn anh chắc là có cảm giác thành tựu lắm chứ gì?”

Viên Tung như trước không trả lời, mùi máu tươi thấm đẫm đôi môi mỏng, một lần nữa phủ lấp miệng của Hạ Diệu, máu và nước bọt hai mùi vị này hòa quyện lại khuấy động ‘long trời lở đất’ trong khoang miệng. Hạ Diệu lúc đầu vẫn còn cố ý phản kháng, lúc sau lại không nói lời nào, sức lực chống cự dần mất đi, oán hận tràn đầy trong lòng hóa thành hương vị nồng nàn ủy khuất. Một vị mặn chát lẫn vào trong miệng, Viên Tung ngực chấn động mạnh.

Hạ Diệu đột nhiên có chút ghen ngào, “Tôi thừa nhận tôi thích anh, tôi thừa nhận hai ta là đang ở bên nhau, tôi thừa nhận tôi sợ anh bị người khác quyến rũ đi mất. Cho nên ngày hôm nay, tôi ăn nói khép nép, ‘gọi dạ bảo vâng’ mà khẩn cầu anh, xin anh đừng rời bỏ tôi, thái độ này anh đã hài lòng chưa?”

Những lời này của Hạ Diệu dường như chính là lời trong tận đáy lòng của cậu ta, bây giờ mới nói ra ngoài được, đến sau cùng không kiềm được nấc lên một tiếng khóc, tâm tình hoàn toàn không khống chế nổi. Sợ Viên Tung thấy cậu ta khóc nhé nhác sẽ lại trêu cậu ta không có tiền đồ, Hạ Diệu đang nằm liền lấy cánh tay vòng lên cổ của Viên Tung, kéo hấn ta xuống, đầu đặt sau bả vai của hấn, thất thanh khóc rống.

“Anh không phải nói là...không ép tôi sao? ...” Hạ Diệu gắt gao nắm giắt tóc Viên Tung.

Lời nói đảm bảo đó vào nửa năm trước tựa như cây thương ở trong lòng Viên Tung đâm một vũng máu, phun ra ngoài sẽ mất mạng.

Hạ Diệu khóc không thành tiếng, “Anh không phải là... nói... không cần... bất kỳ... định nghĩa gì sao...”

Toàn bộ nỗi khổ tâm và uất nghẹn chôn sâu trong lòng Viên Tung đều đã bị nước mắt và lời oán trách của Hạ Diệu xua tan đi, bàn tay của hấn nâng niu đỡ cái đầu của Hạ Diệu lên, ôm cậu ta ngồi dậy, đặt ở trên đùi ôn nhu dỗ dành. Hạ Diệu lấy tay chạm vào vết sẹo nơi khóe mắt vẫn còn chưa lành, lau nước mắt một cái, mỗi một giọt nước mắt đều giống như một con dao đâm vào tim của Viên Tung.

So với cảnh Hạ Diệu vượt đường ngàn dặm đứng giữa trời đại tuyết nhảy lên người hấn và khoảnh khắc bế cậu ta với đôi chân đã bị gãy từ trong xe đi ra...loại tư vị này chính là càng làm cho Viên Tung không thể nào chống đỡ được nữa.

“Nghe lời, đừng khóc, mắt cậu vốn đã không được to, khóc nữa thì càng không thể nhìn thấy đường.”

Hạ Diệu ngao lên khóc thét một tiếng, quay về ngực Viên Tung đâm một phát, sau đó lại tiếp tục ghé vào ổ vai của Viên Tung, nhõng nhẽo hai tiếng, rốt cuộc những chuyện uất ức trong lòng cũng đã phát tiết ra, lòng cảm thấy nhẹ nhõm viên mãn.

Cảm giác như là rất nhanh được hồi sinh.

“Anh đó nha đêm hôm đó thật không có cùng hấn làm chuyện gì không? Tôi là tôi không tin đâu đấy!”

Viên Tung đành chịu, “Tôi nếu muốn làm chuyện gì với hấn, còn khiến hấn phải leo tường đi ra ngoài sao?”

Hạ Diệu ngẫm lại cũng đúng, cậu ta mỗi lần cùng Viên Tung làm xong chuyện này, đều trực tiếp ngủ lại qua đêm. Nghĩ như vậy trong lòng cảm thấy thoải mái, cánh tay ôm lấy cổ của Viên Tung, túm lấy quạt ngã xuống giường, một chân vắt ngang qua hông của Viên Tung, trầm ngâm nhìn chăm chú vào hấn.

Viên Tung nắm bắt vẻ mặt của Hạ Diệu, trầm giọng hỏi: “Lần này là thực sự quen nhau?”

Hạ Diệu gật đầu.

“Cậu động lòng với tôi rồi, vậy con cu của cậu phải tính làm sao đây? Cậu tự cắt hay để tôi cắt?” Viên Tung vừa nói vừa hướng xuống đũng quần của Hạ Diệu. Hạ Diệu vội vàng né tránh, uốn mặt cười đùa, “Đừng làm rộn, đừng làm rộn mà...”

Viên Tung móc ‘củ cải trắng to lớn’ của Hạ Diệu ra, đặt ở trong lòng bàn tay rồi ước lượng, sau đó dùng hai đầu ngón tay búng vào thật mạnh.

Hạ Diệu bị đau, vội vàng dùng tay bảo vệ ‘bảo bối’.

“Anh làm gì vậy chứ?”

Viên Tung cười nham hiểm một tiếng, “Dù sao cũng phải có chút biện pháp trừng phạt, mới chỉ búng có hai cái.”

Hai cái đùi Hạ Diệu bị cưỡng chế banh ra, bị ép buộc ‘tham dự’ một trò chơi nho nhỏ—‘búng đầu chim’. Vừa đau vừa nhột, rốt cục xin Viên Tung thả cậu ta ra, sau đó liền thở hổn hển đánh sát vào người Viên Tung

“Có chuyện phải làm.”

Viên Tung thu hai mắt lại, “Làm chuyện gì?”

Hạ Diệu đột nhiên nhảy xuống giường, lục tung tìm kiếm, cuối cùng cũng mò ra được một chai dầu bôi trơn.

Hạ tiểu yêu lúc khí phách quả thật là vô cùng khí phách, bình thường làm đủ trò dây dưa đưa đẩy. Hôm nay đột nhiên âm thầm không nói, trực tiếp đổ dầu bôi trơn ra tự trét vào ‘cửa mặt đạo’, một câu thừa thãi cũng không thêm nói, xốc dương vật của Viên Tung lên, trực tiếp ngồi xuống ẩn sâu vào trong cơ thể.

Sau đó gương mặt liền hóa thành màu tím, nhưng không lên tiếng, đau cũng không lên tiếng.

Viên Tung trong một lúc sung sướng bản thân họ gì cũng không biết, trong đầu thì một câu thô tục, ‘nó khít chặt đã quá!’ Nắm tay đập xuống giường rung động, nhưng thực sự là không thể liều mạng mà bỏ mặc sự đau đớn sống chết của Hạ Diệu.

Hạ Diệu bị gãy xương đùi đến bây giờ đã hai tháng, bác sĩ căn dặn trong vòng ba tháng không nên vận động quá mạnh, chỉ kém một tháng nữa là có thể triệt để bình phục. Viên Tung nghĩ rằng, nếu thật sự muốn làm chuyện này, hai cái khớp xương đùi của cậu ta còn có thể khép lại được sao?

Hạ Diệu chịu đựng cơn đau, hạ móng xuống sâu thêm một tấc, tiếng cơ thể bị xé rách truyền tới bên tai Viên Tung rất rõ ràng.

Viên Tung nhanh chóng rút dương vật ra, thấy máu của Hạ Diệu, lúc này mặt đen lại.

“Cậu có phải là một tên ngu ngốc không vậy?”

Hạ Diệu đem mặt đập vào tấm ra giường, cảm giác có chút mất mặt.

Lúc Viên Tung bôi thuốc cho Hạ Diệu, thấy cái móng to tròn của cậu ta còn một chút sưng đỏ, hỏi: “Cái móng bị đánh có đau không?”

“Thừa lời!” Hạ Diệu tức giận.

Viên Tung nói: “Lần tới tái phạm nữa, tôi sẽ còn đánh cậu.”

Hạ Diệu đột nhiên bĩu môi, lòng của Viên Tung trong nháy mắt mềm ra như nước, bàn tay to lớn đặt vào phía sau ót của cậu ta xoa xoa dỗ dành.

“Được, được rồi, sẽ không đánh cậu.”

Trước khi ngủ, Hạ Diệu nhịn không được cảm khái nói: “Hai ta xa nhau trong khoảng thời gian vừa rồi, lưng của tôi bị ngứa không biết tìm ai để mà gãi nữa đó.”

Viên Tung luồn tay vào bên trong lớp áo ngủ của Hạ Diệu, cường độ mạnh yếu, tiết tấu nhanh chậm đều là chiều theo ý muốn của cậu ta mà gãi.

Hạ Diệu rất nhanh thì chìm vào giấc ngủ, nhiều ngày trôi qua đây là giấc ngủ nhẹ nhàng nhất.

Ngày hôm sau, Hạ Diệu đi tới công ty Viên Tung, các học viên đã tan lớp, chỉ có Điền Nghiêm Kỳ là còn đang ở phòng huấn luyện đầm đầm đá đá. Thấy Hạ Diệu tới, Điền Nghiêm Kỳ cũng không có chút nào là không được tự nhiên, trực tiếp nhiệt tình chào hỏi.

“Cảnh sát Hạ! Anh tới rồi à!”

Điền Nghiêm Kỳ che giấu như thế nào đi nữa, cũng không gạt được việc Hạ Diệu biết chắc chắn hắn ta đã thấy chuyện tối qua.

“Chuyện là...đêm qua...” Hạ Diệu muốn nhắc lại.

Điền Nghiêm Kỳ so với Hạ Diệu có vẻ bình thản hơn, nở một nụ cười hư hỏng, thế nhưng hoàn toàn không có ác ý.

“Tôi thấy hết rồi.”

Hạ Diệu, “Ách...”

”Yên tâm đi, tôi tuyệt đối sẽ không nói lung tung. !

Điền Nghiêm Kỳ vừa nói như vậy, Hạ Diệu nghĩ lại thấy bản thân mình lòng dạ quá hẹp hòi, còn nghi ngờ cậu ta vô căn cứ, tay đặt trên vai Điền Nghiêm Kỳ vỗ một cái, hai người nhìn nhau cười, mâu thuẫn trong nháy mắt được hóa giải.

Hết chương!

122. Chương 122 - Anh Chớ Ép Tôi Dùng Biện Pháp Mạnh

CHƯƠNG 122: ANH CHỚ ÉP TÔI DÙNG BIỆN PHÁP MẠNH

Trans+Edit: Leo

Mấy ngày nay, Tuyên Đại Vũ luôn đúng giờ đúng giấc đưa đón Vương Trì Thủy đến bệnh viện trị liệu.

Ngoại trừ bị một quyền của Viên Tung đâm cho mềm người, toàn thân bầm tím, vết sẹo dai dẳng chưa chịu lành trên trán của Vương Trì Thủy rốt cục cũng chính thức được trị liệu. Tuyên Đại Vũ đã nhận ra, chỉ cần đưa tiền cho các tên cháu trai này, hắn tuyệt đối sẽ không móc ra dùng. Thay vì đem số tiền kia như nước tát đi, chi bằng trực tiếp dẫn hắn đến đây chữa trị, sớm xóa bỏ nỗi canh cánh trong lòng.

Nhưng mà, mỗi lần Tuyên Đại Vũ dẫn Vương Trì Thủy đi bệnh viện, Vương Trì Thủy cứ lải nhải trong miệng, mặt nhăn nhó không chịu đi, hình như hắn ta và bệnh viện có thù oán.

Buổi chiều thứ sáu, Tuyên Đại Vũ như thường lệ đi đón Vương Trì Thủy đến bệnh viện, kết quả Vương Trì Thủy đổi ý lấy xe máy bỏ đi, Tuyên Đại Vũ tức giận đến dùng sức ở trong điện thoại di động mắng chửi. Vốn tưởng rằng Vương Trì Thủy là không thích đi bệnh viện, cố ý dùng chiêu này trốn tránh, kết quả Tuyên Đại Vũ đuổi theo mới phát hiện, Vương Trì Thủy đang đi giao hàng chuyển phát nhanh!

“Xin chào, cho hỏi ngài phải là Lưu Tư Vũ không? Phiên ngài xuống lầu nhận hàng chuyển phát nhanh.”

Vương Trì Thủy bỏ điện thoại di động xuống, quét mắt qua một cái thấy Tuyên Đại Vũ gương mặt đang ầm ầm sát khí.

“Ôi. . . anh đúng là đuổi theo kịp?”

Tuyên Đại Vũ giận dữ không thể tử tế, “Con mẹ nó cậu chạy đi đâu? Bác sĩ không phải là bảo cậu phải nghỉ ngơi thật tốt vài ngày sao?”

“Tôi là đang nghỉ ngơi đây!” Vương Trì Thủy nháy mắt mấy cái, ” đi giao hàng bằng xe máy không phải là cũng giống như đang hóng gió? Gọi điện thoại không phải là cùng nhau nói chuyện tán gẫu? Lại không phải mất chi phí gì!”

Nói xong, cái người tên Lưu Tư Vũ xuống nhận hàng, Vương Trì Thủy bảo ông ta ký tên lên bì hàng, sau đó ký vào một tờ biên nhận, cuối cùng là đưa món hàng cho ông ấy.

Lưu Tư Vũ đi rồi, Tuyên Đại Vũ hỏa khí ào ào lồi Tuyên Đại Vũ vào xe.

“Nhanh chóng đi với tôi đến bệnh viện.”

Vương Trì Thủy dùng sức giãy dụa, “Tôi vẫn còn có mấy người nữa chưa giao hàng xong á!”

“Giao cái gì mà giao?” Tuyên Đại Vũ không nhịn được, “Tôi không nhiều thời gian, một lát nữa còn có việc quan trọng cần làm, nhanh lên một chút, đừng chậm trễ thời gian của tôi.”

Vương Trì Thủy vẫn như trước cợt nhả, một bộ dạng không vội vã gấp gáp.

“Nếu không thì anh đưa tiền viện phí cho tôi đi, bản thân tôi sẽ tự đi, không làm phiền anh nữa.”

Tuyên Đại Vũ âm ỉ, “Tôi còn không biết cậu sao, tiền này đưa cho cậu chẳng khác nào ném đi!”

“Công việc này không giống những việc khác, đâu có thể tạm thời xin nghỉ không giao hàng. Những người được giao hàng đâu phải ai cũng có thể chờ mình hoài, còn có vài món thôi, hơn nữa đều là ở xung quanh đây, đi bộ một cái cũng có thể giao tới nơi. Cho nên anh để tôi giao cho xong đã, hai mươi phút nhé, không thì mười phút. . .” Giả vờ đáng yêu, khoa tay múa chân.“Cậu bớt giở trò rở tiền đi!” Tuyên Đại Vũ sắc mặt thay đổi, “Được rồi, leo lên xe của tôi, xe tôi chạy nhanh hơn.”

Vương Trì Thủy phát sầu mà chỉ chỉ cái xe giao hàng, “Còn chiếc xe máy thì sao?”

“Trước tiên cứ để ở đây, chờ khám bệnh xong quay lại lấy, yên tâm đi, cái xe phế liệu này không ai thèm trộm đâu!”,Tuyên Đại Vũ bắt đầu chở một đồng đồ cùng Vương Trì Thủy giao hàng qua qua lại lại như một con thoi, mỗi lần tới giao, mọi người đều đặc biệt kinh ngạc tự nhìn không ra Vương Trì Thủy, mới đầu năm đã có người hộ tống đi giao hàng! Lại phải nói ở Bắc Kinh không nhìn kiểu xe mà chỉ cần nhìn bảng số xe là biết ngay hàng xịn hay hàng chợ, mọi người cảm thán nói: Mẹ tôi ơi! Là biển số xe ở kinh đô mà đến giao hàng cho dân mọn chúng tôi, thực sự là không chịu nổi mà!

Giao chuyển hàng xong, trên đường đi bệnh viện, Tuyên Đại Vũ rốt cục nhịn không được mở miệng.

“Tôi cũng cho cậu không ít tiền? Theo lý mà nói cậu cũng không thiếu, thế nào mà vẫn còn suốt ngày tự giây vò bản thân?”

“Tiền tài không phải là khiến người ta lười biếng à!” Vương Trì Thủy nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, “Toàn bộ phú hào ở Trung Hoa này, có ai ở nhà ngồi không lại giàu?”

“Bớt tìm lí do biện hộ cho bản thân đi, tôi là hỏi số tiền kia đi đâu rồi? Cũng không gặp cậu đi trăng hoa . . .”

Vương Trì Thủy vô tư thoải mái mà nói: “Để dành rồi!”

“Cậu để dành tiền làm gì?”

Cười khúc khích vui một chút, “Giữ lại nuôi trai đẹp!”

Tuyên Đại Vũ vừa nhìn biểu tình của Vương Trì Thủy liền hần không nói thật, nhưng nghĩ tới có lẽ là do có nỗi niềm khó nói, cũng không tiếp tục hỏi.

Lúc đến bệnh viện, Vương Trì Thủy đi vào kiểm tra thay thuốc, Tuyên Đại Vũ ngồi ở bên cạnh nghịch điện thoại di động.

Đột nhiên, điện thoại di động Tuyên Đại Vũ vang lên.

Vương Trì Thủy so với Tuyên Đại Vũ còn kích động hơn, nắm tay dầm vào giường bệnh, hỏi: “Bao nhiêu cuộc điện thoại rồi?”

“351 cuộc”

Vương Trì Thủy nói: “Còn ít quá.”

Chuyện là như vậy, đêm đó sau khi phát sinh mâu thuẫn, Vương Trì Thủy thừa dịp Tuyên Đại Vũ đang tức giận, cố tình nói cho hắn ta một chủ ý. Nhất định phải đợi cho đến khi Hạ Diệu gọi đủ 499 cuộc điện thoại, Tuyên Đại Vũ mới có thể bắt máy, bằng không thì coi như là một thằng không có tiền đồ!

Tuyên Đại Vũ thấy buổi tối hôm đó Hạ Diệu đang lúc hoang mang liền gọi hơn 100 cuộc điện thoại, thậm chí nghĩ cứ cái đà này nếu mà gọi 999 cuộc cũng dư sức, không đến vài ngày sẽ xong. Kết quả, cuộc sống hối hả cứ thế trôi đi, Hạ Diệu gọi điện càng ngày càng ít, từ mười mấy cuộc biến thành mấy cuộc một ngày, ngày hôm nay tới bây giờ mới chỉ có một cuộc.

Cứ tiến độ như vậy, sang năm cũng gọi không xong a!

Vì vậy Tuyên Đại Vũ không thể nhẫn nại thêm, hai ngày nay ý tứ cứ vòng vo: “Cậu nói xem, khả năng này có thể xảy ra không?” Tuyên Đại Vũ hỏi Vương Trì Thủy, “Chính là việc có lẽ nào con nha đầu đó và Hạ Diệu đúng là có tình cảm nhau nhưng cô ta bắt cả hai tay, lại một mực không thừa nhận. Kết quả ngày đó chúng ta bắt được cô ta và nam nhân khác yêu đương vụng trộm, Hạ Diệu cũng bắt gặp được, cảm thấy mất mặt, nên mới nói rằng cậu ta gạt tôi?”

Vương Trì Thủy sắc bén trấn tĩnh hắn ta, “Nếu như anh là cô ta, anh có thể vứt bỏ một người hoàn mỹ như Hạ Diệu mà cặp kè với thằng khác sao?”

Được rồi. . . Tuyên Đại Vũ trong nháy mắt dẹp bỏ khả năng này.

“Vậy cậu suy đoán cho tôi xem, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Vương Trì Thủy hắng giọng, thăm dò: “Cái đó thì. . . Nếu tôi cứ muốn nói Hạ Diệu là cùng với anh trai của Viên Như ở bên nhau, anh sẽ đánh tôi sao?”

Hoàn toàn không áp lực mà trả lời, “Sẽ đánh.”

“Vậy suy đoán lúc này của anh chắc là đúng rồi đấy” Vương Trì Thủy mở to mắt nói không thật tâm.

Tuyên Đại Vũ đang rầu rĩ, đột nhiên điện thoại di động lại vang lên .

“Mẹ nó, số lạ, định mệnh nó ngày nào cũng gọi đến quấy rầy, dẹp..quên đi. . .”

Vương Trì Thủy với lấy lướt nhìn, “Cái này mà là số điện thoại xa lạ gì? Đây không phải là Viên Như sao? Đừng nói cho tôi nghe là anh đã quên cô ta rồi nhé?”

Tuyên Đại Vũ sắc mặt thay đổi, vì để tránh việc nhìn thấy lại bức mình, hắn đã xóa số điện thoại của Viên Như. Nhưng nghe Vương Trì Thủy vừa nói như vậy, Tuyên Đại Vũ mới chấp nhận bắt máy.

“Bất kể anh đang ở cái phòng bệnh nào, bây giờ lập tức rút ra cửa chính bệnh viện cho tôi, bà cô tôi đây đứng đó chờ anh!”

Tuyên Đại Vũ hai ngày nay không về nhà, bình thường suốt đêm đánh bài ở một cái quán rượu hoặc câu lạc bộ rồi ngủ qua đêm ở đó, không chỉ có Hạ Diệu đang tìm hắn, Viên Như cũng một mực truy tìm.

Viên Như lúc này biến sắc, không nói hai lời bước tới tới cửa bệnh viện.

Tuyên Đại Vũ sáp vào trước mặt Viên Như, ánh mắt kiêu ngạo đánh giá cô ta, không hề ngần ngại.

“Có việc gì?”

“Dư hơi!” Viên Như vừa nhìn vẻ mặt của Tuyên Đại Vũ , “Anh là thái độ gì? Ném trứng gà đầy mình của tôi mà vẫn cứ thế không biết gì sao?”

“Con mắt nào của cô thấy tôi ném?” Tuyên Đại Vũ hỏi lại.

Viên Như sặc, “Anh không ném, nhưng bằng hữu anh ném!”

“Đúng, là hắn ném vào cô, hắn không phải là đã nằm viện luôn rồi sao?” Tuyên Đại Vũ hời hợt nói.

Viên Như lại bị Tuyên Đại Vũ chặn họng không thể nói thêm lời nào, chỉ số thông minh của hai người họ kẻ tám lạng người nửa cân, khả năng ăn nói chua ngoa của Tuyên Đại Vũ chỉ có thể đem so sánh với lời lẽ sắc bén của Viên Như.

“Hơn nữa, tôi ném trứng vào cô là sai sao? Cô nói cô không cùng Hạ Diệu ở bên nhau, có chứng cứ gì?”

Viên Như tức giận giậm chân, “Hạ Diệu là chính miệng thừa nhận, vẫn còn muốn chứng cứ gì?”

Tuyên Đại Vũ càn quấy, “Hắn chính mồm thừa nhận thì sẽ không có ẩn tình gì sao? Nếu như cô là người yêu của tôi, cô làm trò cấm sừng tôi trước mặt bạn hữu, tôi cũng sẽ nói rằng tôi với cô không ở bên nhau trước mặt hắn, đúng không?”

“Con mẹ nó cái rắm chứ đúng!” Viên Như tức giận phản bác.

Tuyên Đại Vũ còn nói ngu ngốc “Hai người không bên nhau, Hạ Diệu sao lại phải cứ lui tới công ty huấn luyện? Hai người không bên nhau, Hạ Diệu có gì vào dịp lễ năm mới phải giúp đỡ anh trai cô quán xuyến công ty, lo trước lo sau? Hai người không ở bên nhau, Hạ Diệu mùa đông khắc nghiệt chạy đến Cáp Nhĩ Tân làm gì?”

Viên Như tức giận đến rung người, “Anh chó ép tôi phải dùng biện pháp mạnh!”

Cô đừng nói với tôi là Hạ Diệu quả thật theo đuổi cô, là bản thân cô không thích cậu ta, nên cố ý tìm nam nhân khác làm cậu ta đau lòng. Cô nếu muốn nói như vậy, tôi sẽ càng đập nhiều quả trứng gà vào người của cô.

“Anh chó ép tôi phải dùng biện pháp mạnh!”

“Bối mới nói, chuyện gì cũng sẽ có kết cục riêng của nó, bản thân cô nên im lặng mà chấp nhận đi.”

“Anh chó ép tôi phải dùng biện pháp mạnh!”

“Con gà dù cho có đi bên cạnh loài rồng như thế nào đi nữa cũng không trở thành phượng hoàng được.”

“ . . . ”

A —— ba giây sau, Viên Như rút cục bạo phát.

“Được, lão bà bà tôi là con gà, nhưng hôm nay con gà này sẽ đánh cho anh tỉnh ra, đồ con rồng ngu xuẩn.”

Nói xong từ trong túi lấy điện thoại di động ra, vuốt màn hình qua lại, rút cục lật tới tấm ảnh giường chiếu của Hạ Diệu và Viên Tung. Kích động gờ lên trước mặt Tuyên Đại Vũ.

“Tự mà nhìn!”

Tuyên Đại Vũ chỉ là qua loa nhìn lướt qua, liền lập tức lộ ra vẻ khinh bỉ

“Cô cho tôi xem tấm hình dơ bẩn này làm gì?”

“Anh nhìn kĩ một chút đi, xem người trong ảnh là ai!”

“ . . . ”

HẾT CHƯƠNG!

123. Chương 123 - Màn Kịch Chua Xót

CHƯƠNG 123: MÀN KỊCH CHUA XỐT

Trans+Edit: Pinoneverdie

Tuyên Đại Vũ sau khi ra ngoài liền không thấy đâu nữa, Vương Trì Thủy đã sớm khám bệnh xong mà đứng ngoài cổng chờ, đợi hơn một tiếng đồng hồ cũng không thấy Tuyên Đại Vũ trở về, gọi điện thoại hân cũng không bắt máy, rơi vào đường cùng chỉ có thể tự đi về chỗ chiếc xe giao hàng của mình.

Tuyên Đại Vũ lúc này “ngập đầu tai ương”, trong lòng tan vỡ, hầu như đã quên Vương Trì Thủy vẫn còn đang khám bệnh, vội lái xe thẳng đến nhà Bành Trạch . Trong đầu chỉ có một ý nghĩ, Hạ đại bảo bối trong lòng mình, cuối cùng phải đối xử với hân ra sao đây.

Bành Trạch lúc này đang cùng Lưu Huyền chơi trò chơi tình thú, Lưu Huyền thân người trần truồng nằm ở trên giường, tại những bộ vị nhạy cảm của cơ thể đều đặt lên đó chocolate, bánh ga-tô, kẹo và một ít những món mỹ thực khác, tất cả đều là cho Bành Trạch một mình hưởng thụ. Mỗi lần ăn xong một món, đều phải liếm sạch vết thức ăn còn thừa trên làn da, làm Lưu Huyền nhiều lần tê dại mà thở gấp.

Vốn dĩ đang chơi đùa rất hăng hái , kết quả Bành Trạch vì quá tham lam. Mới ăn được tới phần bánh trên rốn liền no bụng.

“Đại bảo bối, anh ăn cái bánh gato đang ở thân dưới của tôi đi!” Lưu Huyền thần sắc khiêu khích mà nhìn Bành Trạch.

Bành Trạch không muốn để cho Lưu Huyền biết bản thân không thể ăn nổi nữa, cho nên kiên trì cúi người xuống, hít sâu một hơi, cắn lên cái bánh gato socola đặt trên bộ lông sinh dục của cô ta.

Bành Trạch vốn là đã ăn đủ ngán, vậy mà vẫn còn một món có khẩu vị nặng như vậy, đột nhiên xuất hiện loại cảm giác buồn nôn. Không muốn đang lúc mấu chốt lại phá hủy hưng phấn của bạn gái, Bành Trạch trước hết đem bánh ga-tô chocolate để qua một bên .

“Cái này lớn quá, thực sự ăn không vô nữa.”

Lưu Huyền cặp mắt đào hoa, cười híp mắt, “Anh chẳng phải là rất nóng lòng sao?”

Bành Trạch miễn cưỡng ứng phó mà cười cười.

“Vậy hãy nhanh đem miếng bánh chocolate còn lại trên ‘chíp bông’(*) của tôi liếm cho sạch đi chứ, tôi không muốn một hồi nữa anh bắn ra, mấy thứ chất nhờn trộn lẫn với nhau nhớp nháp lắm á.”

(*) lông bộ phận sinh dục

Bành Trạch trong lòng một trận phản ứng ngược, nhưng nét mặt giả bộ rất cam tâm tình nguyện, đặc biệt hưởng thụ mà đi làm chuyện này.

Thế nhưng hân đã đánh giá quá cao sức chịu đựng của mình, môi vừa dán lên mẫu bánh, còn không liếm được hai cái, các loại bánh ngọt trong dạ dày đột nhiên ‘làm mưa làm gió’. Bành Trạch thật sự là gồng không nổi nữa, chợt nhảy lên bay thẳng đến nhà vệ sinh.

Ói một trận “ngất trời sụp đất”, nước mắt đều trào ra ngoài.

Sau đó đi súc miệng, vội vội vàng vàng đi tới, thấy Lưu Huyền đã bắt đầu chuẩn bị mặc quần áo vào , gấp rút đi tới dụ dỗ: “Bảo bối à em hãy nghe anh nói, anh không thích ăn đồ ngọt, ăn nhiều thì buồn nôn.”Lưu Huyền lòng tự trọng đặc biệt cao, bất kể Bành Trạch giải thích thế nào cũng không nghe.

Bành Trạch ở phương diện này rất có kinh nghiệm, nữ nhân này khi nổi giận, phương pháp dụ dỗ tốt nhất chính là hung hăng mà liếm cho cô ta. Dem cô ta liếm khô, liếm sạch đồ ngọt trên người, ngay lập tức, tức giận cái gì đều tiêu mất.

Kết quả, màn đạo đầu đã làm xong, người cũng đã dỗ dành được, Bành Trạch lại không “cứng” lên nổi .

Lưu Huyền coi như có chút tấm lòng bao dung, cho rằng Bành Trạch nôn nóng lắm rồi, chủ động dùng tay “tuốt súng” cho hân.

Bành Trạch dần dần đạt tới trạng thái kích thích, trong miệng không tự chủ được toát ra câu nói thường hay dùng để trêu chọc Lý Chân Chân.

“Nhìn cái dáng người phóng đảng của em kìa...”

Lưu Huyền trong nháy mắt ngừng tay, mặt lộ ra vẻ bất mãn.

“Tôi không phải là đã nói với anh rồi sao? Tôi đáng ghét đàn ông lúc làm tình buông lời tục tĩu, tôi thấy đó chính là một loại hạ thấp phụ nữ, tôi thấy không được tôn trọng.”

“Được được được... Không nói.” Bành Trạch thỏa hiệp.

Thật vất vả “cứng” lên, kết quả vừa đụng đến đôi chân của Lưu Huyền, Bành Trạch bệnh cũ lại tái phát. Hắn luôn cảm thấy đôi chân của Lưu Huyền chính là thiếu độ dài và gợi cảm, nhất là cảm giác lúc sờ tay chạm vào, đặc biệt chán.

Đây đều là do Lý Chân Chân đã tạo thành bóng ma quá lớn trong lòng Bành Trạch .

Để tận lực khắc chế, Bành Trạch ôn nhu hướng vào Lưu Huyền nói: “Bảo bối, anh chơi tư thế quỳ được không? Anh đẩy từ sau lưng đi tới.”

Lưu Huyền đổi tư thế thành nằm úp, Bành Trạch ở bên trong kẽ móng của cô ta cọ cọ vài cái, hai cái tay vừa nhấn một cái ở cặp móng mềm mại của cô ta , còn chưa bắt đầu ‘cái đó’ đã mềm nhũn.

Lưu Huyền đã sớm không nhịn được, đợi nửa ngày không thấy động tĩnh, mới vừa quay đầu lại, thấy Bành Trạch lại đang tự ‘tuốt’.

“Bành Trạch anh thật giỏi, từ lúc hai ta quen nhau đã thử qua chuyện này bao nhiêu lần rồi? Một lần hai lần coi như không tính tới, mẹ nó, nhiều lần mà lần nào cũng đứt dây sên! Anh đúng là nhìn tôi cũng không nổi đúng không? Nhìn tôi cũng không nổi thì ngay từ đầu sao không sớm lật kèo, ai có thể cùng anh ‘luyện tập’ mấy cái chuyện này mãi chứ?”

Lúc này nói cái gì đều vô dụng, trực tiếp mặc quần áo rời đi.

Thất bại, Bành Trạch trong lòng âm ỉ oán hận Lý Chân Chân, hận công phu trên giường của cậu ta quá sung mãn mê người, làm bản thân mình “khẩu vị ăn uống” trở nên kén chọn. Từ lúc Bành Trạch và Lưu Huyền ở bên nhau, hắn và Lý Chân Chân đoạn tuyệt liên hệ, là do bản thân chỉ sợ lúc nào đó suy nghĩ thay đổi sẽ tìm đến cậu ta. Kết quả sợ điều gì sẽ gặp điều đó, đôi chân trắng mịn mơn của Lý Chân Chân tựa như một sợi dây thừng trói buộc nửa thân dưới của Bành Trạch.

Đang nghĩ ngợi, chuông cửa đột nhiên vang lên.

Bành Trạch đem cái quần xách lên, đi tới mở cửa. Lý Chân Chân lộ ra gương mặt giả vờ ung dung xuất hiện trước mặt Bành Trạch, vẫn là cách ăn mặc như trước, mặt mày mỉm cười, khe nhếch khóe môi tràn đầy phong tình.

“E hèm, vớ, đồ lót của anh tôi đã giặt sạch, mang tới trả cho anh.”

Trong lòng của Bành Trạch đột nhiên bốc lên một ngọn lửa, chợt đem Lý Chân Chân trói vào trong ngực, không chế mọi loại phản cự, không nói nhiều mà kéo cậu ta đi về phòng ngủ.

Lúc Tuyên Đại Vũ đến nhà Bành Trạch, cửa lớn rộng mở, hắn nghe được trong phòng ngủ có động tĩnh, trực tiếp đi tới.

“Lão công... A a a...Anh làm tôi thật là thoải mái...”

“Ai là lão công của cậu ... Cậu là một thằng tiểu biểu tử thiếu bị thao...”

“A a a...”

Chứng kiến cảnh tượng này Tuyên Đại Vũ ót nổi gân xanh, Bành Trạch đang cùng với một người ở trên giường chiến đấu kịch liệt, Tuyên Đại Vũ thấy “thanh thanh sở sở”, cũng nghe được “thanh thanh sở sở” (*), thất lưng, mông, tiếng rên chính là của một người đàn ông khác.

(*) rõ ràng

Cái gì mà liệt dương? Cái gì mà bất lực? Đến lúc gặp Lý Chân Chân bệnh tình gì cũng biến mất.

Bành Trạch lâu lắm rồi không phóng dăng, khí thể đàn ông bùng bùng như vậy, ‘làm’ rất là hăng say, từng tiếng âm thanh va đập đều làm cho Tuyên Đại Vũ như chết đứng.

Được lắm! Tuyên Đại Vũ ôm hận cắn răng, con người như muốn nứt ra, các người từng người từng người một đều quả thật rất dũng khí.

Nói xong, một cái bắt chuyện cũng không thêm, một lần nữa tông cửa nhà Bành Trạch xông ra ngoài. Lái xe thẳng đến câu lạc bộ, chén sạch hơn một lít rượu, uống xong say như chết.

Từ lúc Hạ Diệu và Điền Nghiêm Kỳ gỡ bỏ hiềm khích, quan hệ của hai người càng ngày càng tốt. Trước đây Hạ Diệu giúp hắn đóng học phí, cho nên trong lòng bây giờ không có ngại ngùng, liền trực tiếp mở miệng nhờ hắn giúp mình trông coi Viên Tung, ngăn cản đám nữ nhân trong công ty thừa cơ hội chiếm tiện nghi.

Điều này đối với Điền Nghiêm Kỳ mà nói, đương nhiên là một phần thưởng hậu đãi.

“Viên Tung buổi trưa có thói quen ngủ trưa, cậu giúp tôi canh chừng một chút, đừng để người khác đến quấy rầy anh ấy.” Hạ Diệu cố ý căn dặn.

Điền Nghiêm Kỳ mất lộ ra vẻ hâm mộ, “Anh thật là yêu thương Viên Tổng quá đấy!”

“Cái chuyện này thì...” Hạ Diệu vẽn môi cười, “Tôi là người đàn ông của anh ta mà!”

Vì vậy, Điền Nghiêm Kỳ mỗi ngày làm xong nhiệm vụ huấn luyện đều tận lực “vì Hạ Diệu mà phụng sự”, một người mà phân đôi sức ra để làm việc. Giữ cửa cho Viên Tung lúc hắn ngủ, hỗ trợ Viên Tung lúc hắn giảng dạy, phụ tá cho Viên Tung khi hắn đi ra khỏi cửa, tiếp thực cho Viên Tung trong lúc hắn đang ăn cơm....

Dẫn đến việc trong suốt thời gian dài, nhiều lời đồn đại nhắm nhí bắt đầu truyền ra từ trong công ty.

Các học viên đều đem chuyện Điền Nghiêm Kỳ thăm men Viên Tung ra làm đề tài bàn tán lúc rảnh rỗi.

Về sau, những lời lẽ nhắm nhí này cuối cùng cũng lọt vào lỗ tai Hạ Diệu, nhưng Hạ Diệu vẫn còn đặc biệt muốn nói xin lỗi Điền Nghiêm Kỳ.

“Quả nhiên là để cho cậu bị đồn đãi oan ức, thực sự xin lỗi cậu.”

Điền Nghiêm Kỳ ngay lập tức xua tay, “So với chuyện anh giúp tôi đóng học phí, chuyện đồn đãi vặt vãnh này không đáng là bao. Anh chính là quý nhân trong cuộc đời của tôi, nếu không có anh tôi đã không thể ở bên cạnh chăm sóc Viên Tổng.”

Hạ Diệu cười ha ha, “Cậu nhìn cậu kia, nói chuyện giống như là mấy lời đồn cậu với Viên Tung là sự thật vậy.”

Điền Nghiêm Kỳ “bình chân như vại” cùng hòa theo cười lớn.

Ngày hôm nay, lúc kết thúc giờ huấn luyện, Điền Nghiêm Kỳ vẫn như trước ở lại sân huấn luyện không chịu đi, hiên ngang đứng trước cửa phòng làm việc của Viên Tung. Đảm nhiệm giữ cửa. Lén lút từ trong tay cầm ra một cái gương nhỏ, điều chỉnh góc độ phù hợp để tạo điều kiện phản xạ tốt, đem toàn bộ hình ảnh của Viên Tung ở sau lưng lấp vào trong gương, thỏa thích thưởng thức.

Vị trí cầm cái gương nhỏ của Điền Nghiêm Kỳ tương đối kín đáo, cho dù đứng ở bên cạnh hắn cũng đều không có khả năng phát hiện.

Nhưng khoảnh khắc Viên Tung thấy Điền Nghiêm Kỳ cầm cái gương nhỏ kia, ngón tay như con cọp mài móng cào cào trên bàn làm việc, giằng co cào qua cào lại, trầm giọng thét ra lệnh.

“Bước vào đây!”

Điền Nghiêm Kỳ cấp tốc thu hồi cái gương nhỏ, vững bước đi vào phòng làm việc của Viên Tung, ánh mắt nhấp nháy.

Viên Tung cũng không nói, cứ như vậy yên lặng nhìn hắn, Điền Nghiêm Kỳ tuy có chột dạ, nhưng cũng không tỏ thái độ, không sợ hãi mà nhìn ngược lại Viên Tung. Hai người nhìn nhau một lúc lâu, Điền Nghiêm Kỳ suy sụp, rốt cục không kiềm được mở miệng trước.

“Viên Tổng, tôi có thể nói một câu?”

“Nói.”

“Từ lúc bắt gặp anh và cảnh sát Hạ... Tôi chỉ cần nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh lại đột nhiên thấy không tự nhiên, rõ ràng lúc đó anh chẳng nghiêm nghị như vậy...” Càng nói thanh âm càng nhỏ, cảm giác này chính là có chút đùa giỡn nhưng cũng không thể tạo ra không khí bình thường được, “Xin Viên Tổng hãy tạo dựng lại lòng tin và uy tín trong lòng tôi!” .

Viên Tung chính là lưỡi đứng lên, chợt rút cây gậy trong tay ra, trực tiếp ở trên mông của Điền Nghiêm Kỳ ra tay hung hãn, cũng đủ để Điền Nghiêm Kỳ đau đến cắn răng cắn lưỡi.

Mặc dù như vậy, Điền Nghiêm Kỳ trong lòng lại trở nên thoải mái.

Lúc Hạ Diệu đi tới, đúng lúc thấy Điền Nghiêm Kỳ từ trong phòng làm việc của Viên Tung đi ra, thống khổ xoa cái mông.

“Làm sao vậy?” Hạ Diệu hỏi.

Điền Nghiêm Kỳ nói: “Bị Viên Tổng đánh.”

“Vì sao đánh cậu?”

“Đại khái là chê tôi đứng ở bên ngoài chướng mắt á.”

Hạ Diệu ở trên vai Điền Nghiêm Kỳ nặng nề mà vỗ một cái, uy phong凛冽.

“Cậu chờ đi, đại ca đây báo thù cho cậu!”

Kết quả, mới vừa bước vào phòng cái mông của bản thân đã bị trúng chiêu, Viên Tung chỉ dùng tay để đánh, độ mạnh của cú đánh so với một cơn lốc này đánh Điền Nghiêm Kỳ rõ ràng nhẹ hơn, nhưng Hạ Diệu vẫn là kêu to gào thét. Sau đó thì phát hiện ra điều gì đó sai sai, nên nhanh chóng thay đổi giọng điệu. Mặc dù là đang bị Viên Tung đánh nhưng âm thanh từ trong cuống họng vang lên lại giống như lời thề đêm trăng rằm, nghe trái ngược với thực tế.

“Cú đánh này là trả thù cho cậu đó tiểu Điền!”

HẾT CHƯƠNG!

124. Chương 124 - Quần Lót Bị Mất

CHƯƠNG 124: QUẦN LÓT BỊ MẤT

Trans+Edit: Pinoneverdie

Điền Nghiêm Kỳ mới vừa đi ít phút, Hạ Diệu đã nghe thấy nhếch miệng hừ hừ , âm mưu trả thù, đá vào mông của Viên Tung vài cú. Lại bị Viên Tung lao tới nắm lấy cái chân đang manh động, thuận thế nâng lên, bế lấy cái mông cậu ta.

Hạ Diệu dùng đôi chân mạnh mẽ quán lấy cái hông của Viên Tung, giả vờ giận dữ ném ánh mắt dò xét vào mặt hắn.

“Sao anh đánh tôi?”

Viên Tung trong nháy mắt trút bỏ đi vẻ mặt nghiêm nghị lúc này, khóe môi đùa cợt, rất có hàm ý mà tuôn ra ba từ.

“Yêu thích cậu.”

Hạ Diệu ầm ừ, “Anh đó nha, yêu thích tôi mà vẫn còn dùng lực mạnh như vậy?”

“Là tôi nhìn không quen cái đầu ngu ngốc của cậu.”

Viên Tung trong miệng lặp lại “Chính là nhìn không quen.”

“Tôi ngu?” Hạ Diệu không hề tự suy ngẫm lại, “Đơn vị lãnh đạo hôm nay còn mới vừa khen tôi, nói vụ án giết người ở căn phòng cho thuê số 509 nếu không có tôi phát hiện ra manh mối mấu chốt, sẽ trở thành vụ án tồn đọng không thể giải quyết. Nói toàn bộ chỉ số thông minh toàn đại đội của tôi cũng không tốt bằng một mình tôi... Phốc... Anh muốn làm gì...”

Hạ Diệu đang khoe khoang hăng hái, Viên Tung bỗng nhiên đem bàn tay to lớn lên trên hông cậu ta, vốn chỉ là ôn nhu phỉ phỉ một chút vào chỗ đau, không ý tứ gì khác. Kết quả Hạ Diệu lại miễn cảm quá mức, vừa cười vừa lên án Viên Tung.

“Tôi nói anh rồi đó nha, đừng để tôi bắt kính với người già.”

Viên Tung không che giấu được tâm tư của mình ở trước mặt Hạ Diệu, vừa nghe đến cái chữ “già”, gương mặt trở nên âm u.

Lão tử tôi đây tuổi còn trẻ, sức lực cường tráng, đang trong giai đoạn phong độ đầy biết chưa?

Đây cũng là một trong những cách chọc ghẹo Viên Tung mà Hạ Diệu thích nhất, nhìn thấy Viên Tung mặt đen lại mà trong lòng mỹ mãn, cảm giác được hình như Viên Tung chuẩn bị nổi xung thiên liên tự động đứng dậy, môi mỏng dán vào màng tai của hắn, cười một cái thật nham hiểm.

Viên Tung tựa như bị người ta đổ mê dược vào trong người, quả muốn đem Hạ Diệu xé toác ra mà nuốt vào trong bụng.

Hạ Diệu bị Viên Tung quật qua quật lại lập tức chịu không được nữa, vội vàng xin đầu hàng.

“Đừng làm rộn, đừng làm rộn...Nói cho anh nghe chuyện chính sự này.”

Viên Tung ngừng tay, “Nói.”

“Tôi muốn hiểu kính cho mẹ tôi.”

“Muốn hiểu kính như thế nào?” Viên Tung hỏi.

Hạ Diệu nói: “Chính là....muốn làm cho mẹ tôi bữa cơm, thế nhưng tay nghề không khéo, muốn nhờ đỡ anh.”

Nói trắng ra chính là mẹ con hai người họ muốn Viên đầu bếp làm cho một bữa cơm gia đình.

Viên Tung vui vẻ đồng ý.Hai người cùng đi siêu thị mua thức ăn, lúc đi vào một kệ hàng, Viên Tung cố ý lấy ra một chai sữa, hỏi Hạ Diệu: “Loại sữa này uống qua chưa?”

Hạ Diệu liếc mắt nhìn kỹ, lắc đầu, “Dường như chưa uống qua.”

“Viên Như luôn khen rằng uống rất ngon, cậu có thể ném thử.”

Hạ Diệu dương dương tự đắc, “Vậy bỏ vào giỏ đi.”

Kỳ thực Viên Như mỗi lần mua sữa về nhà, uống trước mặt Viên Tung, Viên Tung đều sẽ mắng cho một câu... lớn như vậy vẫn còn bú sữa mẹ? Kết quả Hạ Diệu tuổi tác chỉ thua mình vài tuổi, lại đi mua cho cậu ta cả một thùng.

Trên đường, Hạ Diệu mở nắp ném thử một chai, không ngừng gật đầu khen ngon.

“Vị sữa rất tinh khiết, anh thử một ngụm đi.”

Nói xong đem chai sữa đưa tới bên mép Viên Tung, kết quả lại che mặt của hắn khiến hắn không lái xe được, cuối cùng chỉ có thể gấp gấp thắng xe lại. Hạ Diệu bị lực thắng xe làm cho rung tay, khiến Viên Tung bị nửa chai sữa hắt vào cánh tay và mu bàn tay.

Hạ Diệu tất nhiên cảm thấy sữa ngon như vậy rơi ra ngoài thì uống phí, cho nên cúi đầu xuống, trực tiếp ở trên mu bàn tay của Viên Tung hút hút liếm liếm, khiến cho Viên Tung trong lòng tê dại.

“Ồng gòc, cậu không thấy bẩn à?”

Hạ Diệu không che giấu chút nào, “Cái này nếu bị vấy vào trên tay tôi, tôi cũng sẽ liếm thôi.”

Nói bóng gió một hồi, ý tứ chính là giữa hai ta rốt cục chẳng cần phân biệt tay của tôi hay tay của anh.

“Lần sau có lẽ nên hắt sữa vào đầu vú của anh, như vậy liếm càng đã hơn.” Hạ Diệu cười xấu xa.

Sau đó đặc biệt thể hiện tính cách đàn ông mà dùng khăn ướt giúp Viên Tung lau sạch vết sữa vấy bẩn, động tác cẩn thận, nhẫn nại, lau từng khe hở giữa các ngón tay, mãi cho tới khi vuốt không thấy dính nữa mới ngừng lại.

Dáng vẻ Hạ Diệu lúc đang ôn nhu săn sóc mình quả thực mê mẩn chết người, khiến Viên Tung trong nháy mắt nghĩ rằng hạnh phúc lớn nhất cuộc đời không gì bằng khoảnh khắc này.

Lúc Viên Tung làm cơm, mẹ Hạ cố ý đến nhà bếp nhìn thoáng qua.

“Có cần dì phụ một tay không?”

Một bên hỏi, một bên lại lấy tay bóc vào mâm đựng nho khô mà ăn, không hề có ý hỗ trợ.

Viên Tung nói: “Không cần, dì cứ đi nghỉ ngơi đi.”

“Mẹ à, không cần mẹ ở đây đâu, có con rồi.” Hạ Diệu cùng mẹ Hạ đứng bên nhau “giả mù sa mưa” tiếp thêm một câu.

Viên Tung thấy dáng vẻ Hạ Diệu làm việc nửa vờ, cứ cầm cầm sờ sờ, vừa cắt đồ ăn vừa lải nhải trong miệng, trực tiếp ầm lên: “Đi đi đi, đi qua chỗ khác đợi, đừng khiến tôi loạn thêm.”

Hạ Diệu đi rồi, Viên Tung đi tìm dao cắt thái, đột nhiên quét mắt thấy một con dao bị giấu trong góc. Đây là con dao chặt xương mà Hạ Diệu đã tặng Viên Tung, lúc đó Hạ Diệu trong cơn tức giận muốn ném, nhưng chung quy không vứt bỏ được, đành dùng giấy và băng keo quấn lại thật chặt để ở trong nhà. Viên Tung hiện tại đã hết giận, lại nhìn thấy con dao này bị hắt làm hư, nghĩ đến biểu tình đau khổ trước đó của Hạ Diệu, trong lồng ngực một trận bồng rập, nên âm thầm đem con dao này mang trở về.

Hạ Diệu và mẹ Hạ ngồi chung một chỗ xem ti vi, mẹ Hạ thuận miệng hỏi.

“Cậu ta có phải là được rất nhiều nữ nhi yêu thích không chứ?”

Hạ Diệu miệng nói không thật với lòng, “Ai lại thích một gã già cú để như anh ta?”

Mẹ Hạ sâu kín nói: “Mẹ lúc còn trẻ đã luôn muốn gã cho một người đàn ông giống cậu ta, kết quả cuối cùng vẫn là theo ba của con, ước muốn và hiện thực luôn luôn không giống nhau, vừa nhìn thấy cậu ta mẹ liền ước gì mình trẻ lại thêm hai mươi tuổi nữa thì tốt quá.”

Nói xong, mẹ Hạ còn có chút tiếc nuối mà nở một nụ cười, Hạ Diệu chưa từng thấy qua dáng vẻ tươi cười ngượng ngùng trên mặt của mẹ Hạ như vậy. Hình như là cảm thấy không được vui khi mẹ của mình ngay trước mặt con trai lại nói những lời đó, nhưng cũng không giấu được nỗi niềm trong lòng, đặc biệt rất muốn tìm hiểu những cảm giác rung động, sôi sục không muốn người khác biết của phụ nữ trung niên sẽ như thế nào.

Hạ Diệu khước miệng hắt lên một cái, “Đó là do ý muốn của mẹ thôi, con gái bây giờ chẳng phải đều chỉ thích đi tìm mỹ nam thôi à?”

“Vậy sao con đến bây giờ vẫn còn đơn thân?” Mẹ Hạ hỏi lại.

“Con không thuộc loại mỹ nam, con và Viên Tung là chung một hệ, bọn con có cái gì khác nhau?”

Mẹ Hạ không có ý làm Hạ Diệu xấu hổ, kỳ thực bà ta đặc biệt muốn nói: thực sự khác nhau rất lớn.

Lúc ăn cơm, mẹ Hạ cố ý hỏi Viên Tung: “Có bạn gái rồi chứ hả?”

Viên Tung thành thật trả lời, “Dạ không có.”

“Vậy dì giới thiệu cho con một người thấy thế nào? Con gái một người đồng nghiệp của dì thật là không tệ đấy, dáng dấp đẹp, tính tình lại đáng yêu, dì cảm giác được hai đứa con đặc biệt hợp với nhau đấy.”

Viên Tung vẫn còn không nói gì, Hạ Diệu ở một bên lên tiếng.

“Mẹ, mẹ quan tâm cái chuyện vợ vẫn này làm gì?”

Mẹ Hạ liếc mắt nhìn cậu ta, “Con không có, còn không muốn người ta có à?”

Hạ Diệu trong lòng có lửa nhưng không dám hướng về phía mẹ Hạ mà phun ra, âm thầm hung hăng giẫm lên chân Viên Tung một cước.

Lúc ăn cơm, uống trà xong thấy trời đã khuya, mẹ Hạ liền giữ Viên Tung ở lại ngủ.

Vào phòng ngủ của Hạ Diệu, Viên Tung mới chính thức cùng cái dụng cụ tập luyện thể lực “trong truyền thuyết” đối mặt với nhau, híp mắt quan sát một phen, trong lòng hơi có chút kinh ngạc. Hắn bình thường cũng thích mân mê mấy thứ này, hiện tại nhìn thấy, không thể không thừa nhận đôi bàn tay của người làm ra thứ này có không ít công phu.

“Có thể dùng.” Khách quan đánh giá.

Hạ Diệu tuy rằng đã cùng Điền Nghiêm Kỳ vứt bỏ hiểu lầm, thế nhưng nghe Viên Tung, một người không dễ gì khen người khác lại mở miệng khen một câu, trong lòng vẫn còn có chút chua xót. Hạ Diệu không muốn thấy Viên Tung khen người khác, nhưng cuối cùng cậu ta cũng đã thấy điều đó!

“Tốt như vậy sao?”

Viên Tung hừ nói, “Thử một trận sẽ biết.”

Nói xong liền tung một quyền đem đồng linh kiện đó đập bể nát.

“Mẹ nó, anh dùng lực mạnh như vậy để làm gì?” Gương mặt tiếc của.

Viên Tung trầm giọng trả lời: “Cậu không phải là nghi ngờ về chất lượng của nó sao? Tôi đúng lúc cho cậu yên tâm kiểm chứng.”

“Định mệnh ——! ! !”

Buổi tối, Viên Tung đột nhiên hướng về Hạ Diệu nói: “Tôi dạo gần đây hay bị mất quần lót. ”

Hạ Diệu mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên, “Quần lót mà cũng để mất? Là anh làm mất hay để quên chỗ nào đó hả?”

Ngón tay thô ráp của Viên Tung đặt lên gương mặt của Hạ Diệu cọ cọ, giọng nói đầy ý tứ: “Tôi mỗi lần giặt xong đều đặt ở cùng một chỗ, hơn nữa không phải là ngày nào cũng mất, là cách hai ngày mất một cái.”

“Người ta trộm quần lót của một lão già như anh làm gì? Hơn nữa, ngoại trừ tôi ra ai còn có thể đi vào phòng ngủ của anh? Chẳng lẽ là tôi lấy trộm? Không phải chứ!”

Viên Tung ngón tay cào lên đôi môi mỏng của Hạ Diệu, lại hỏi: “Cậu làm sao dám chắc như vậy?”

“Ách...”

Hạ Diệu vẻ mặt bị kiềm hãm, đang không biết nói cái gì, điện thoại di động đột nhiên vang lên.

Vừa nhìn thấy Tuyên Đại Vũ gọi tới, mặt mày Hạ Diệu lộ ra vẻ vui mừng, nhưng phải đè nén lại không dám để Viên Tung nhìn ra.

“Này?”

Tuyên Đại Vũ say khướt mà hanh cười, tiếp theo một trận bạo rống trong điện thoại vang lên.

“Hạ Diệu, cậu giấu diếm đủ chưa, cậu thực sự phải để tôi trách mắng cậu từng việc từng việc một sao.”

Hạ Diệu còn chưa kịp nói, điện thoại đã cúp.

Vừa muốn đứng dậy mặc quần áo, lại bị một lực mạnh mẽ của Viên Tung níu lại.

“Đi làm gì?” Viên Tung sắc mặt có chút âm trầm.

Hạ Diệu lo lắng mà nói: “Tôi nghe tâm tình Đại Vũ có chút không ổn, tôi nghĩ là nên ghé qua nhìn cậu ta một chút.”

“Cậu đi đâu mà nhìn? Cậu bây giờ ngay cả hắn ở đâu cũng không biết.”

“Tôi sợ hắn gặp chuyện chẳng lành.”

“Hắn là một nam nhân hơn hai mươi tuổi có thể xảy ra chuyện gì?” Viên Tung giọng nói đột nhiên cứng rắn, “Cậu nếu dám rời khỏi cái giường này, đêm nay người gặp chuyện không may chính là cậu!” - một câu duy nhất.

Hạ Diệu đón lấy ánh mắt uy hiếp của Viên Tung, ý muốn chống đối bắt đầu sụp đổ.

“Không trấn áp được cậu có đúng hay không?” Viên Tung lấy cùi chỏ hung hăng thọc vào lồng ngực Hạ Diệu, “Nghe lời tôi cứ đợi đi, có việc gì sáng sớm ngày mai giải quyết!”

Hạ Diệu vốn là bị sự việc của Tuyên Đại Vũ và Viên Như làm cho hổ thẹn trong lòng, lại bị Viên Tung đe dọa như vậy, trong lòng không muốn sợ cũng không được.

“Được rồi, biết rồi.”

Viên Tung bá đạo đem Hạ Diệu giữ chặt vào trong lòng, đừng nói là bỏ đi, muốn đổi tư thế ngủ cũng không được.

HẾT CHƯƠNG!

125. Chương 125 - Cậu Đêm Qua Đã Hiện Nguyên Hình?

CHƯƠNG 125: CẬU ĐÊM QUA ĐÃ HIỆN NGUYÊN HÌNH?

Trans+Edit: Pinoneverdie

Lúc Vương Trì Thủy tìm được chiếc xe giao hàng, lần nữa gọi cho Tuyên Đại Vũ, không ngờ lại kết nối được.

“Vẫn không chịu dứt khoát sao? Tôi đã nói với cậu... đừng theo tôi giải thích... vô dụng...”

Vương Trì Thủy chợt nghe ra Tuyên Đại Vũ đã say, vội hỏi: “Anh đang ở đâu? Tôi tới đón anh!”

“Tôi cần cậu tới đón tôi sao? Tôi chính là chết ở cái câu lạc bộ này... cũng đáng đời... A há... tôi đáng đời... đáng đời... đáng...”

Vương Trì Thủy vừa nghe ba chữ “câu lạc bộ” trong nháy mắt nhớ tới nơi mà hắn đã quen Tuyên Đại Vũ lúc trước. Không nói hai lời, đề máy xe trực tiếp chạy đi.

Phía trước mặt là một mảng sương lớn, tuy nói đã là tháng năm, nhưng nhiệt độ buổi tối vẫn còn rất lạnh. Vương Trì Thủy lúc buổi trưa đi ra ngoài ăn mặc phong phanh, lúc này nhiệt độ xuống thấp, vù vù gió lạnh rót vào trong lớp áo sơ mi, rúc cổ nhún vai, lạnh cóng như một tên hài tử.

Thôi thì cứ đơn giản nghĩ rằng mùa đông đến thì ai mà lại không lạnh, Vương Trì Thủy đến cuối cùng tìm được Tuyên Đại Vũ.

Lần này đổi thành cậu ta công Tuyên Đại Vũ, tuy rằng dáng người cậu ta gầy thấp, thể nhưng từng làm qua nhiều công việc nặng nhọc, nên vẫn có chút gọi là cơ bắp. Hơn nữa Tuyên Đại Vũ đầu cúi ở trên vai Vương Trì Thủy, khiến Vương Trì Thủy có loại cảm giác không rõ ràng, được công hắn ta chính là thành tựu của mình.

Bởi vậy, Vương Trì Thủy đột nhiên muốn tận hưởng cảm giác phiền tình một chút, đầu tiên không đem Tuyên Đại Vũ công về chiếc xe giao hàng, mà là tiếp tục đi về phía trước, từng bước nặng nề đi bên nhau trên con đường duyên phận này, muốn lưu lại thật nhiều kỉ niệm đẹp.

Đáng tiếc, Vương Trì Thủy đánh giá quá cao thể lực của bản thân.

Đi chưa tới hai dặm, Vương Trì Thủy bắt đầu ba bước nghỉ một bước, ngũ bộ dừng lại. Cẩn rằng đi mấy trăm thước, liền bắt đầu thở hổn hển loạn nhịp, lưng lay lắc lắc. Nhìn lại bản thân đã từng vượt qua nhiều

loại gian khổ, cố chấp dốc cả niềm tin và nghị lực, cứng rắn mà chống giữ thêm hai trăm thước, ý chí, sức lực không hề thay đổi. Lại nói tình yêu đích thực mà không thể liều mạng mà công nhau đi được trăm thước, tình yêu đó cũng như vút đi.

Trách được ai?

Tiếp tục đi ... ít nhất ...phải đi thêm mười mấy chặng đường nữa, căn bản không khả năng hoàn thành, trở về đường cũ? Chẳng phải rõ ràng chỉ mới công có một đoạn ngắn thôi sao?

Đang nghĩ ngợi, Tuyên Đại Vũ đột nhiên ở trên vai Vương Trì Thủy lầu bầu một câu.

“Lần trước dĩ nhiên đem cậu nhận lầm...” Tuyên Đại Vũ rốt cục nhớ tới việc Hạ Diệu bị nhận nhầm vai lúc trước, “Dĩ nhiên đem cậu nhận thức thành cái thằng cháu nội Vương Trì Thủy kia...”Cơ mặt của Vương Trì Thủy co quắp một trận, con mẹ nó! Đại ca tôi đây vốn là đang không còn sức, anh muốn tôi ném anh ra ngoài đường sao chứ?

Suy nghĩ một chút, Vương Trì Thủy hạ bả vai xuống, Tuyên Đại Vũ trực tiếp từ trên người cậu ta trượt xuống phía dưới, nằm ngang ngửa ở vỉa hè.

Vương Trì Thủy ngồi bên cạnh hắn, vù vù thổi hỗn hển, cảm phần trừng mắt nhìn Tuyên Đại Vũ một lúc, lúc sau vẫn là đem Tuyên Đại Vũ lôi đến trên lưng, quyết định quay trở lại chiếc xe giao hàng.

Đường quay lại càng thêm gian nan, Vương Trì Thủy một chút đều không lạnh, những giọt mồ hôi đều vèo vèo tuôn ra. Lúc này không phiền tình cũng không lãng mạn gì nữa, ngưng công, liền trực tiếp đem Tuyên Đại Vũ hất xuống trên mặt đất, nghỉ một lúc lại tiếp tục công, sau đó vai cũng không nâng lên được nữa , trực tiếp luồng tay vào hai cái nách của Tuyên Đại Vũ lôi đi.

Loay hoay đủ chuyện hơn một tiếng đồng hồ, mới đem Tuyên Đại Vũ đẩy lên xe giao hàng.

Vương Trì Thủy không khỏi ở trong lòng mắng chửi: đồ phá hoại, anh chả được điểm gì tốt, trực tiếp đem anh quăng lên xe thể này chẳng phải tốt hơn công anh vật vờ hay sao?

Vương Trì Thủy thấy rằng bây giờ đi mượn phòng ngủ so với đi về nhà Tuyên Đại Vũ vẫn là tốt hơn, nhưng Vương Trì Thủy vì để tiết kiệm một chút tiền, nên đem Tuyên Đại Vũ kéo đến chỗ ở của mình, một trang trại nuôi gà nuôi heo.

Nằm ở trên giường, Tuyên Đại Vũ vẫn còn niệm niệm lẩm bẩm.

“Tôi còn trẻ mà... cứ như vậy mà đem mai táng sao... Tôi mấy năm nay chính là vẫn cô đơn ... lòng vẫn còn nhớ mãi năm mười bảy tuổi... Hạ tiểu yêu à... cậu vẫn luôn là anh em của tôi...”

Vương Trì Thủy tận tình nhìn hắn, “Anh đúng là loại tự yêu tự khổ.”

“Hắn ta có cái gì tốt hả? ! ! !”

Tuyên Đại Vũ đột nhiên bạo phát giọng oang oang vang lên khiến Vương Trì Thủy xuyt nửa là đứt hơi thở.

“Không phải chứ... anh đừng dọa người có được hay không?” Vương Trì Thủy vuốt vuốt ngực.

Tuyên Đại Vũ chợt xoay người, đem Vương Trì Thủy đặt ở dưới thân, lớn giọng, liên tục rống giận.

“Cậu thích hắn sao? ! Cậu sao không nói đi? ! ! Hắn rốt cuộc tốt cái gì a a a a a? ! ! !”

Vương Trì Thủy nuốt nước bọt, nhìn vào trong ánh mắt đe dọa của Tuyên Đại Vũ, vẫn như trước mà nói lời ngay thẳng, gương mặt hơi phỉếm hồng, “Anh nếu thật sự muốn tôi nói, tôi đây sẽ nói, tôi cảm thấy toàn bộ nữ nhân và Gay đều sẽ đối với hắn mà động tâm.”

“Vô lý! Hơn ba mươi tuổi chưa từng có người yêu, vẫn còn được xem là nam nhân vạn người mê?”

Vương Trì Thủy yếu ớt, “Động tâm và được theo đuổi là hai chuyện khác nhau, loại nam nhân này không có được trong tay chính là vì hắn ta rất khó چرا đồ.”

Tuyên Đại Vũ vẫn còn đem Vương Trì Thủy trở thành Hạ Diệu, tâm tình kích động siết cổ áo của cậu ta, tra hỏi: “Vậy sao cậu lại có thể cùng với hắn?”Vương Trì Thủy nhập vai thành Hạ Diệu : “Bởi vì tôi cũng

là dạng khó ưa cảm, hai chúng tôi là tương hỗ cho nhau, hiểu nhau, giúp cho đối phương giảm bớt gánh nặng, anh hiểu chưa?”

“Đột mẹ mày chứ hiểu!” (*)

“Á...”

(*) chị Sài dùng từ lóng MLGB = mother fucker.

Tuyên Đại Vũ dùng lực mạnh siết cổ tay của Vương Trì Thủy, chợt hướng về gương mặt của cậu ta mà gặm cắn.

“Lão tử tôi đây thao chết cậu... để cho cậu bị nam nhân quất tới mờ mắt...”

Vương Trì Thủy đột nhiên nhớ tới vở kịch múa rối gỗ kinh điển của Kiều đoàn, nam chính uống say đều sẽ nhận lầm người, sau đó kẻ thứ ba thừa cơ hội này giả dạng làm nữ chính, ngày hôm sau quần lấy nam chính yêu cầu hắn chịu trách nhiệm. Nếu Tuyên Đại Vũ đã nhận lầm, chỉ bằng tương kế tựu kế, tuy rằng Vương Trì Thủy đối với Tuyên Đại Vũ không được xem là mê đắm cuồng dại, nhưng dục vọng trong người tất nhiên phải có.

Nghĩ đến sau này sẽ được ăn sung mặc sướng vì Tuyên Đại Vũ sẽ chịu trách nhiệm, Vương Trì Thủy tự nghĩ rằng bản thân đã giữ gìn bảo vệ “tiểu cúc” suốt hơn mười năm quả thật xứng đáng.

Kết quả, quần áo đều đã cởi, bầu không khí cũng nhuộm đậm mùi phong tình, Tuyên Đại Vũ tự dưng tỉnh táo nhận ra Vương Trì Thủy.

” *lầm bầm cái gì đó*... Vương Trì Thủy...đúng không?”

Vương Trì Thủy hận đến cắn răng, lúc vác anh trên lưng anh không đem tôi nhận ra, mắng chửi anh anh cũng không nhận ra, định mệnh nó bây giờ tự dưng nhận ra tôi!!!!

Tiếp tục chơi trò “hình ảnh thể thân”, trong phút chốc ánh mắt trở nên sắc bén, quai hàm thu nhỏ, thần sắc ngạo nghễ, quét mắt nhìn Tuyên Đại Vũ, hừ nói: “Anh đó nha nhìn rõ ràng đi, tôi là Hạ Diệu!”

“Là giả, cậu giả vờ, tôi nói cho cậu biết,tôi đem Hạ tiểu yêu nhận thức thành cậu, nhưng sẽ không đem cậu nhận thức thành Hạ tiểu yêu.”

“Vì sao?”

“Bởi vì cậu không có ‘thiết bị phần cứng’ như cậu ta.”

Vương Trì Thủy ôm hận vì tổn hơi thừa lời, được lắm! Coi thường tôi sao? anh chờ đó...

Lúc Tuyên Đại Vũ ngủ mê, Vương Trì Thủy len lén đẩy cửa đi ra ngoài, lúc này đã là nửa đêm, chủ cho thuê nhà đã ngủ say. Vương Trì Thủy nhanh tay quen việc mà mò tới cái chuồng gà, trong nháy mắt bắt được một con gà mái, sau đó vịn cổ nó, đem đến bức tường ngoài cửa phòng mà hành sự.

“Xin lỗi nhé, ai biểu nhân gian đặt cho người cái tiện danh ‘thiên nhân cưỡi, vạn người thao’ (*), chỉ có thể dùng máu của người để mở đường hạnh phúc cho ta...”

(*) ý nói máu gà hỗ trợ chuyện chăn gối.

Nói xong chợt một dao cắt cổ con gà, kết quả vì thiếu dũng khí ra tay, con gà không những không chết mà còn dùng sức kêu rên.

Chủ cho thuê nhà đèn phòng ngủ đột nhiên sáng, Vương Trì Thủy cuống cuống, vội vàng theo cửa sổ nhảy vào trong phòng.Kết quả con gà mái chợt từ trong lồng ngực lao ra ngoài, ngang nhiên nhảy lên giường, ở trên người Tuyên Đại Vũ liều mạng đập cánh phình phịch, máu gà chảy lênh láng dưới sàn, lông gà bay toát loạn.

Tuyên Đại Vũ trong nháy mắt thức dậy, không khỏi sợ hết hồn.

“Chuyện gì vậy? Ở đâu ra con gà vậy chứ?”

Vương Trì Thủy “trên nhảy dưới la” mà chụp bắt, thật vất vả bắt được, một dao bổ xuống đứt luôn cái đầu của con gà.

Tuyên Đại Vũ vừa mới bị ồn ào làm tỉnh giấc, một lát sau lại lặn ra ngủ tiếp.

Sau đó Vương Trì Thủy thấm máu gà vào ngón tay, ở trong “nụ hoa cúc” của chính mình thọc sâu vào hai cái, tiếp theo trét một ít máu gà lên dương vật của Tuyên Đại Vũ. Trên giường thì không cần thiết, con gà mái trước khi chết đã vậy không ít máu lên giường.

Chỉ là nguyên một phòng toàn là lông gà...thật là làm cho người khác nhức đầu.

Vương Trì Thủy bận rộn đến hơn nửa đêm, đem lông gà thanh lý sạch sẽ, đem vết máu trên đất lau khô, kể cả việc đem ném xác con gà đã chết vào cái chuồng chó của căn nhà kế bên cũng đã làm, chứng cứ toàn bộ tiêu hủy.

Sau đó, thở hồng hộc, quay về nằm bên người Tuyên Đại Vũ .

Vừa muốn nhắm mắt lại, kết quả điện thoại di động Tuyên Đại Vũ vang lên, Vương Trì Thủy lấy tới vừa nhìn, là Hạ Diệu len lén gửi đến một tin nhắn, hỏi Tuyên Đại Vũ hiện tại ở đâu.

Vương Trì Thủy đầu óc khê động dậy, đem địa chỉ nói cho Hạ Diệu.

Viên Tung vừa rời đi, Hạ Diệu liền không kịp chờ đợi, hướng về địa chỉ nhà thuê của Vương Trì Thủy mà chạy tới.

Hơn một tiếng đồng hồ mới tìm tới nơi, lúc Hạ Diệu đẩy cửa đi vào, ông chủ cho thuê nhà đang đứng ở bên cạnh chuồng gà mắng: “Con chó nhà nào tại sao lại gặm một con gà của chúng tôi tha đi?”

Kỳ thực lời này là cố ý mắng cho người ở căn nhà kế bên nghe.

Hạ Diệu lịch sự hỏi: “Vương Trì Thủy ở chỗ này à?”

Chủ cho thuê nhà vẫn còn đắm chìm trong nỗi bi thương mất mát con gà, nghe hỏi như vậy chỉ có thể chỉ hướng cho Hạ Diệu cho có lệ , liền tiếp tục trầm mặt “chỉ gà mắng chó”.

Hạ Diệu gõ cửa một cái, Vương Trì Thủy làm bộ không nghe, Tuyên Đại Vũ thì ngủ như chết chìm chết nổi. Hạ Diệu thấy cửa không có khóa, liền dùng sức đẩy cửa vào.

Thấy cảnh tượng bên trong phòng, Hạ Diệu như bị sét đánh.

Trên giường vết máu loang rộng, hiện trường gây án quá hung tàn, trong “cây hoa cúc” của Vương Trì Thủy máu chảy ứ đọng lan sang phần thịt mông, dương vật của Tuyên Đại Vũ còn kinh khủng hơn, quả thực là chảy sạch máu ra ngoài! Đối với Hạ Diệu, vụ án này dù có đại trình thám hay tâm phúc đại đội hình cảnh, cũng không thể phá án.

Tuyên Đại Vũ cảm giác được một khối không khí dị thường, trong nháy mắt tỉnh dậy, mắt đảo ra ngoài giường, không thể không ngừng thở. Vừa mới nhìn thấy vẻ mặt ngây người ra của Hạ Diệu, đầu oanh một cái nổ tung.

“Cái này... Chuyện gì xảy ra?”

Hạ Diệu thể nào cũng không nghĩ được, việc này sao lại có thể xảy ra trên người Tuyên Đại Vũ và Vương Trì Thủy?

“Tối ngày giấu giếm người khác chính là cậu! Con mẹ nó cậu mới là người khiến cho tôi nhìn cậu bằng cặp mắt khác!”

Hạ Diệu nói xong lời này quay đầu bước đi, mẹ nó, nguyên đêm không ngủ được, sáng sớm đến đây liền thấy cảnh tượng này!

Hạ Diệu đi được mấy phút, Tuyên Đại Vũ mới hồi phục tinh thần trở lại, mắt quét nhìn dưới thân, rồi nhìn cái mông Vương Trì Thủy, chứng cứ làm chuyện độc ác phơi ra đầy giường, lúc này nhân chứng vật chứng đều có, hoàn toàn không thể chống chế.

Lấy tay thử vỗ Vương Trì Thủy một cái .

Vương Trì Thủy khó khăn mở mắt ra, giả vờ suy nhược nói: “Đừng đụng tôi, tôi toàn thân đều... đau...”

Tuyên Đại Vũ đang lúc ảo não rầu rĩ, đột nhiên liếc mắt thấy cọng lông gà kề bên cái gối.

“Ồ đâu ra lông gà?”

Vương Trì Thủy trong lòng lộp bộp, thế nào mà còn “có cá lọt lưới”?

Tuyên Đại Vũ quay đầu nhìn về phía Vương Trì Thủy, ánh mắt nghi hoặc, yên lặng nhìn chăm chú vào cậu ta, tim của Vương Trì Thủy ngừng đập. Mãi cho tới khi áp suất không khí trong phòng hạ xuống đạt tới mức con số âm, Tuyên Đại Vũ mới mở miệng.

“Cậu đêm qua đã hiện nguyên hình?”

Vương Trì Thủy, “...”

HẾT CHƯƠNG!

126. Chương 126 - Quân Lót Bị Rộng

CHƯƠNG 126: QUÂN LÓT BỊ RỘNG

Trans+Edit: Pinoneverdie

“Cái gì? Cậu nói Đại Vũ và cái tên tiểu tử trộm tiền của hắn chung giường?” Bành Trạch nghe được Hạ Diệu kể lại trong nháy mắt bị hóa đá.

Hạ Diệu nặng nề thở dài một hơi, xem ra Bành Trạch đối với việc này cũng là không hề nhận ra. Chỉ có điều ngẫm lại cũng đúng, cậu ta mới là thân thiết với Tuyên Đại Vũ hơn, hiện tại chính bản thân cũng rơi vào trong màn sương mù rối rắm, đừng nói chỉ tới Bành Trạch.

“Ai da, hai ngày trước tôi còn canh cánh chuyện Tuyên Đại Vũ thông đồng với Vương Trì Thủy hạ nhục Viên Như, tôi cứ gọi hỏi thì cậu ta chính là không bắt mảy. Kết quả không ngờ cậu ta lại có khẩu vị nặng như vậy, hiện tại triệt để không cần hỏi, cái gì cũng đều hiểu cả rồi.”

Bành Trạch thốn thức, “Đại Vũ này miệng bưng bít kín thật.”

Hạ Diệu trầm tư chỉ chốc lát, nhàn nhạt nói: “Cảnh tượng lúc đó chính là trông giống như một trận cường bức, đặc biệt tanh mùi máu.”

“Có nhiều máu không?” Bành Trạch hiếu kỳ.

Vừa nhắc tới việc này Hạ Diệu trong nháy mắt muốn che miệng, nhưng đơn giản mà nghĩ lại....tự động đem cảnh tượng lúc đó cẩn thận mà miêu tả, Bành Trạch sau khi nghe xong hai mắt đều dựng thẳng.

“Không đến mức đó chứ? Tôi và Lý Chân Chân dùng ”súng ” chiến đấu nhiều lần như vậy, mùi vị nặng hơn cũng từng thử qua rất nhiều, cũng không xuất hiện loại cảnh tượng này. . .” Nói xong, Bành Trạch như là nhớ ra cái gì đó, ngay lập tức cầm đoán cái miệng, “À, tôi đã quên cậu từng không muốn gặp tôi vì chuyện giữa tôi và Chân Chân, được được được, không đề cập nữa.”

Thái độ của Hạ Diệu nhanh chóng thay đổi, trong nháy mắt nắm tay của Bành Trạch, mắt lộ ra vẻ khẩn cấp.

“Cậu nói đi, cần kè một chút.”

Bành Trạch buồn bực cười cười, “Cậu thế nào đột nhiên đối với việc này lại tò mò?”

“Không phải đâu. . . thấy cậu và Đại Vũ hai người các cậu đều làm ra cái chuyện đó, đột nhiên cảm thấy đặc biệt quan tâm thôi.” Hạ Diệu bây giờ còn chưa có cách mà thản nhiên thừa nhận mình và Viên Tung có quan hệ.

Vừa nói đến hai chữ “quan tâm”, Bành Trạch hơi rầu rĩ một chút, bình thường là cố ý quên Lý Chân Chân, nhưng vừa nhắc tới lại khó có thể che giấu nội tâm xúc động.

“Tôi cùng Chân Chân lần đầu tiên là ở nhà cậu ta, bình thường bọn tôi hay hôn nhẹ, sờ mó, thỉnh thoảng dùng miệng để đạt cực khoái. Sau đó uống một chút rượu, nói như thế nào đây, rồi đến cái phần quan trọng tôi liền ”lên“. Tôi không biết đó có phải lần đầu tiên của cậu ta không, quay lại thì thấy đỏ mặt, chỉ có điều đối với chuyện cậu vừa kể thì làm gì có máu tanh kiểu như vậy. Sau này cậu ta nói với tôi đó là lần đầu của cậu ta và vân vân các thứ, tôi thì không quan tâm, cậu ta lằng lở như vậy chắc chắn không chỉ làm chuyện đó với một mình tôi.” Hạ Diệu điệu bộ như có điều suy nghĩ.

Bành Trạch lại hỏi: “Cậu nói xem. . . Có đúng hay không việc hai người cùng nhau ở một chỗ trong thời gian dài sẽ có cảm tình?”

“Nhảm nhí.” Hạ Diệu sâu kín, “Cậu nuôi con mèo con chó thời gian dài cũng chính là không nở bỏ nó đi, huống chi là con người.”

Hạ Diệu buồn bực quan sát, “Mà sao cậu lại hỏi như vậy?”

“À. . . Không có gì, tôi đang suy nghĩ, Đại Vũ có phải là bị tên trộm Vương Trì Thủy đeo bám riết thành quen, sau đó thì sản sinh tình cảm?”

Hạ Diệu toát mồ hôi, “Đẹp đi! Cảm tình còn có thể nảy sinh bằng cách như vậy?”

Bành Trạch vừa suy nghĩ một chút, đưa ra một suy đoán hợp lý nhất, “Tôi nghĩ Đại Vũ trả thù Vương Trì Thủy có khả năng tương đối cao, cậu nghĩ đi...cậu ta trộm đồ của Đại Vũ nhiều lần như vậy, cho nên Đại Vũ cơ bản không chỉ là bắt cậu ta về, mà còn lợi dụng cậu ta giúp bản thân làm chuyện càn rỡ để được thoả mãn, cường bạo Vương Trì Thủy, cái này không phải là một cách trả thù sao?”

“Đại Vũ không phải là loại người như thế.” Hạ Diệu đối với nhân phẩm của Đại Vũ là không hề hoài nghi, “Kỳ thực cậu ta là người có đầu óc và bụng dạ tốt nhất trong ba chúng ta, tôi nghĩ cậu ta và Vương Trì Thủy khả năng quan hệ đồng tính tương đối cao.”

“Quan hệ đồng tính với một kẻ trộm tiền của mình? Sau đó vẫn còn cùng hắn lên giường? Cậu ta là tâm tính tốt hay là thiếu đầu óc vậy chứ?”

Hạ Diệu nghĩ đến chuyện băng quơ gì đó cũng không tranh cãi bàn luận chuyện này nữa.

“Cậu uống trước đi, tôi đi nhà vệ sinh.”

Bành Trạch đứng dậy, “Tôi cùng đi với cậu.”

Hai người tiểu ở hai bồn tiểu song song nhau, Bành Trạch giải quyết xong trước, một bên kéo quần một bên vô tư hướng về người bên cạnh nhìn lướt qua, trong nháy mắt lộ ra biểu tình kinh ngạc .

“Yêu quái à, cái quần lót này của cậu hơi rộng đó!”

“Rộng sao?” Hạ Diệu ra vẻ ngạc nhiên, “Không phải là rất vừa vặn à? Cậu xem...bên mép và đường viền đều bao lại rất kín.”

Kín sao? Rõ ràng là “tùng tùng khoa khoa” (lỏng lẻo). . . Bành Trạch không nói trắng ra, bởi vì hắn biết có một số người đàn ông thích mặc loại quần lót có size rộng hơn một chút để hưởng thụ cảm giác giống như là đang không mặc gì, rất phóng khoáng.

Sau đó, hai người hàn huyên một hồi, Bành Trạch vẫn còn đang dùng sức mà cảm khái.

“Thật thế không nghĩ tới, loại sự tình này lại có thể phát sinh ở trên người Đại Vũ, nếu cậu nói hắn thích cậu thì tôi vẫn còn tin được, dù sao cũng nhiều năm như vậy. . . Đúng không? . . . Anh em thân thiết đến thế mà....”

“Cái gì mà đúng không?” Hạ Diệu miệng như chém đinh chặt sắt , “Đại Vũ và tôi thuần túy là anh em tốt, không được phép làm vậy bản !”

“Được được được, tôi biết cậu kiêng kỵ , chuyện này không đề cập nữa.”

Hạ Diệu nhận thấy Bành Trạch một mực hiểu sai ý tứ thực sự ở trong lòng mình, cảm thấy khó chịu không thể nhịn, vì vậy quyết định đem sự tình ra nói, coi như là bất ngờ phát tiết.“Bành tử, tôi yêu...”

Vừa nghe lời này, Bành Trạch trong nháy mắt lộ ra biểu tình kinh ngạc, chấn động so với khi nghe được Tuyên Đại Vũ và Vương Trì Thủy lên giường còn nhân cấp lũy thừa cao hơn.

“Nhanh như vậy sao? Cũng không thấy cậu có dấu hiệu gì! Với ai hả? Có phải là cái cô gái đó không?”

“Là anh của cô ta ”

“Gi?”

“Anh cô ta.” Hạ Diệu đặc biệt khó khăn phun ra ba chữ này.

Cơ mặt của Bành Trạch co lại chết cứng, một lúc sau mới suy sụp hoàn toàn.

“Cậu đừng đùa tôi à! Cậu có đối tượng là nữ nhân để tìm hiểu đã không dễ dàng, vẫn còn cùng nam nhân. . .”

“Là thật.”

Mặt của Bành Trạch cứng ngắt.

Ước chừng sưng sốt tầm mười mấy giây, Bành Trạch mới hung hăng nện một quyền lên bàn cơm.

“Cậu đó nha...làm hòa thượng nhiều năm như vậy, chỉ vì đi nhặt cục xà bông mà trở thành như thế à!?” (*)

(*) ai không biết sự tích “nhặt cục xà bông” vui lòng lên youtube search nha ==))

Hạ Diệu hồ đồ, “Ý gì?”

“Ngay cả điều này cũng không biết?” Bành Trạch quả thực muốn phát điên, “Cậu không biết là nghiêm túc hả?”

Hạ Diệu không thèm đếm xỉa , “Tôi đã nói với cậu chuyện gì không nghiêm túc? Chẳng lẽ, cậu cùng Đại Vũ đều như vậy, tôi đây mà bình thường thì không phải là bị hai cậu cô lập sao?”

Một lúc sau, Hạ Diệu liếc Bành Trạch, “Cậu làm chuyện đó nhiều không?”

Vừa nhắc tới cái này, Bành Trạch ngay lập tức hỏi ngược: “Hai người các người. . . chuyện đó đã làm chưa?”

“Không hẳn là đã làm.” Hạ Diệu ở trước gương dựng thẳng cổ áo.

“Tôi nói với cậu, nghìn vạn lần không thể ‘nằm dưới’ mà chịu thua thiệt, ba người chúng ta chính là khỏe khoắn, sinh lực tràn đầy, dù cho hẳn ta có cường tráng thế nào cậu cũng phải chế ngự hẳn.”

Hạ Diệu “khí định thần nhân” nói: “Yên tâm đi, đang vì phương diện này mà nỗ lực.”

Bành Trạch như trước thở dài, “Ai da, hôm nay nhiều tin tức nhức đầu quá, tôi phải hảo hảo mà xả một chút.”

Sau khi trở về từ nhà Bành Trạch, Hạ Diệu đến quầy bán quần lót mua cho Viên Tung mấy cái.

“Anh không phải nói quần lót của anh bị người ta trộm sao? Tôi vừa mua cho anh mấy cái mới .”

Viên Tung đang hưởng thụ loại tình cảm ấm áp quan tâm này của Hạ tiểu yêu , đột nhiên phát hiện cậu ta mua quần lót toàn bộ là cỡ nhỏ.

“Đây chẳng phải là cỡ quần của cậu? Tôi ăn mặc có chút chật.”

Hạ Diệu gương mặt xệ dài, “Hai ta bình thường không phải là mặc cỡ sao?”

Viên Tung xem kỹ, ánh mắt nhìn về phía Hạ Diệu: “Cậu chắc chứ?”

Hạ Diệu đẩy đưa thao túng Viên Tung, “Anh thử đi! Cái này co giãn ra cũng lớn lắm, cỡ hông lớn hơn nữa đều có thể mặc.” Viên Tung miễn cưỡng mà mặc vào, nhưng thật tâm chính là ép người, cái hông bị siết chặt một chút coi như không nói, vấn đề là “phần ở phía trước” thực sự bị bóp ngạt muốn điên.

“Thôi thì cậu lấy về tự mặc đi.” Viên Tung nói.

Hạ Diệu trong ánh mắt buồn bực, “Bản thân tôi có đủ quần lót để mặc rồi! Anh nếu là không ăn mặc, anh đó nha sau này vẫn còn bị mất quần lót!”

“Tôi mất quần lót và mặc việc cái này có quan hệ gì?”

Hạ Diệu ghen lời vì hai chuyện quả thực chẳng liên quan, trong chốc lát làm ra vẻ sành sỏi mà lạc đề, “Loại quần lót này lúc đầu mặc vào sẽ thấy hơi chật, mặc một chút thì sẽ giãn ra, anh cứ chịu đựng mà mặc đi!”

Viên Tung đã bị Hạ Diệu cưỡng chế, chỉ cần người này bấu mỗi một cái, dù là quần bằng sắt thép Viên Tung cũng phải mặc.

Đã là giữa trưa, các học viên có thời gian được nghỉ ngơi, Hạ Diệu thừa dịp này đem dụng cụ tập luyện thể lực qua cho Điền Nghiêm Kỳ sửa chữa lại.

Lúc cậu ta vừa đến thì thấy Điền Nghiêm Kỳ đang dọn dẹp căn phòng của Viên Tung, Hạ Diệu một bên cởi áo khoác một bên hỏi: “Sạch như vậy rồi còn cần dọn dẹp?”

“Ồ bộ đội quen nếp sống, có chứng tự ép buộc.”

Hạ Diệu nghe xong liền hiểu, Viên Tung cũng có tật xấu này, vì hấn mà cậu ta cũng chịu khổ không ít, nhất là ở việc xếp chăn, cả ngày bị Viên Tung quở trách, đột nhiên quét mắt nhìn qua, cái chăn và tấm nệm trên giường được gấp lại gọn gàng trông như hai miếng đậu hũ.

“Cái này. . .” Hạ Diệu một bộ vẻ mặt kinh ngạc.

Điền Nghiêm Kỳ có chút không có ý tứ, “Tôi thấy chăn và nệm xếp hơi không ổn, cho nên có tới điều chỉnh lại chút ít, sẵn tiện dọn dẹp lại, anh yên tâm, tôi trước đó đã rửa tay sạch sẽ rồi.”

Hạ Diệu ngược lại, vấn đề không phải là quan tâm tay sạch sẽ không sạch sẽ, hấn quan tâm làm sao Điền Nghiêm Kỳ có thể đem chăn nệm xếp gọn và đẹp như vậy?

“Anh sẽ không tạt nước vào trong chăn của tôi đó chứ?” Hạ Diệu nghe nói trong bộ đội bình thường hay làm như vậy.

Điền Nghiêm Kỳ vội vàng xua tay, “Không không không, tuyệt đối không có.”

Hạ Diệu chạm tay vào thử dò xét một chút, đặc biệt khô ráo, trong lòng âm thầm lú lẫm: loại chăn và nệm nặng như thế này mà cũng có thể gấp như vậy, cũng quá trâu bò! Cảnh này nếu để cho Viên Tung thấy được, sau đó ta còn mặt mũi gì chứ? !

Dọn dẹp xong gian phòng, Điền Nghiêm Kỳ bắt đầu sửa chữa dụng cụ luyện tập thể lực.

Ban đầu Hạ Diệu vẫn nghi ngờ dụng cụ này là do tự tay Điền Nghiêm Kỳ làm ra, nhưng vừa nhìn thấy hấn lấy ra một túi đồ nghề, ngồi phân loại các dụng cụ trong đó, trong nháy mắt bỏ đi loại ý nghĩ này.

Điền Nghiêm Kỳ sửa chữa rất nghiêm túc, các ngón tay đặt ở các góc của dụng cụ tập thể lực mà thao tác, nhìn rất thành thạo, linh hoạt và tinh xảo, Hạ Diệu đáy lòng âm thầm bội phục.

“Cậu sao vẫn dùng loại vật liệu này để sửa?” Hạ Diệu nhìn không được nhắc nhở, “Lại bị đánh bể nát ra thì làm sao?”

“Vấn đề không phải là vật liệu, là do cấu tạo lúc trước có vấn đề, tôi cải biến vị trí lại, lần này bảo đảm sẽ không bể nát nữa.”

“Anh chắc chứ?” Hạ Diệu hỏi.

Điền Nghiêm Kỳ miệng nói đầy tự tin, “Tôi chắc chắn.”

Lúc sửa chữa xong, Điền Nghiêm Kỳ đến nhà vệ sinh rửa tay, sẵn tiện đi tè một chút. Hạ Diệu cũng đứng tiểu kế bên, nước tiểu đang lúc chảy hăng hái, một âm thanh sát bên tai vang lên.

“Cảnh sát Hạ, quần lót của anh có phải là nên thay cái mới rồi không ? Tôi cứ cảm thấy nó hơi lỏng?”

Hạ Diệu sâu kín, “Không phải chứ? Không phải là vẫn chặt và ôm gọn sao?”

“Anh có phải là mua cỡ lớn nhất không đấy? Tôi cứ có cảm giác cái quần lót này là cỡ của Viên Tổng mặc á!”

“Nhảm nhí!” Hạ Diệu tâm tình không rõ vì sao kích động, “Anh ta mặc quần lót còn nhỏ hơn của tôi một cỡ, không tin cậu đi mà xem.”

Điền Nghiêm Kỳ có chút xấu hổ, “Tôi khi không đi nhìn quần lót Viên Tổng làm gì?”

“Là vì. . .”

Hết chương!

127. Chương 127 - Kẻ Trộm Đi Bắt Phạm Nhân

CHƯƠNG 127: KẺ TRỘM ĐI BẮT PHẠM NHÂN

Trans+Edit: Pinoneverdie

Hạ Diệu không biết từ lúc nào lại hình thành thói quen ăn mặc rất cổ quái. Lúc ở chỗ của Viên Tung qua đêm cảm thấy đồ lót của hắn ta mình mặc rất vừa nên cứ thế lên đem về mặc.

Tối nay Viên Tung phải đi gặp một người bạn, Hạ Diệu về nhà tắm rửa xong lại đem quần lót “lai lịch bắt mình” mặc vào. Lúc này mới nhận ra đúng là cái quần lót này hơi rộng thật.

Kết quả, đang chuẩn bị lên giường nghỉ ngơi, tiếng nói của Viên Tung đột nhiên ở bên ngoài vang lên.

“Cháu đến tìm Hạ Diệu nói ít chuyện.”

Mẹ Hạ nói: “Nó ở trong phòng ngủ đấy, cứ vào mà trực tiếp đi tìm.”

Hạ Diệu trong nháy mắt hoảng loạn, thế nào mà lại đột nhiên tập kích vào giờ này? Dem máy vi tính ném qua một bên, trong nháy mắt chui vào chăn, đem bản thân trùm lại kín bít, chỉ lộ ra cái đầu.

“Sớm như vậy đã ngủ?” Viên Tung hỏi.

Hạ Diệu ừ một tiếng, “Không biết vì sao nữa, hôm nay đặc biệt buồn ngủ. Ờ? Anh không phải là đi gặp bạn hữu sao? Tại sao lại chạy tới nơi này?”

“Đã gặp rồi.” Viên Tung nói, “Hắn đang kinh doanh một tiệm bán quần áo, tôi xem phong cách có vẻ thích hợp với cậu, liền chọn cho cậu vài bộ, cậu thử xem hợp không.”

Tha cho tôi đi, đại ca... Hạ Diệu trong lòng nói thầm .

Gần đây Viên Tung cũng không biết là bị bệnh hay trúng tà thuật gì, đặc biệt rảnh rỗi, không có việc gì thì cứ đi đến các cửa hàng bán quần áo mua cho cậu ta hai ba bộ. Hơn nữa phong cách của những bộ trang phục này đều là dành cho những vũ công chuyên nghiệp, mỗi lần Hạ Diệu thử xong, Viên Tung còn bắt cậu ta xoay một vòng, rất phiền.

“Tôi mệt rồi, mai hãy nói.” Hạ Diệu giọng nói quyết chết quyết sống.

Viên Tung nhiệt huyết không giảm, điệu bộ như muốn đem Hạ Diệu kéo lên, nhưng cậu ta lập tức tự ngồi dậy, dùng tay lấy chăn đắp nửa thân dưới, chặn lại thật chặt, chỉ lộ ra nửa thân trên trần trụi.

“Tôi sẽ thử quần áo, nhưng thực sự là lười xuống giường.”

Nói xong, Hạ Diệu miễn cưỡng duỗi cánh tay ra, mặc kệ Viên Tung đem một cái áo bó sát vào người cậu ta.

Lúc mặc xong, vẻ mặt thờ ơ, quét mắt nhìn Viên Tung, hỏi: “Được chưa?”

“Không mặc quần nhìn không ra hiệu quả.”

“Tôi thực sự không muốn mặc...” Hạ Diệu điệu bộ muốn cắm đầu vào trong chăn.

Viên Tung nói: “Không sao cả, cậu cứ việc nằm đó, tôi mặc cho cậu.”

Vừa nhìn thấy Viên Tung đang manh nha hành động, cậu ta nhanh chóng cản đôi tay của Viên Tung lại. Cuối cùng đành phải cầm lấy cái quần, sau đó đem vào ổ chăn, ở bên trong len lén thay.

Viên Tung miệng đùa cợt nói: “Lúc lên giường cởi quần áo cho cậu, cậu đều thống khoái, lúc mặc quần áo cho, cậu lại e lệ?” Hạ Diệu âm thầm liếc hắt, “Tôi đây là vì thấy lạnh.”

Sau khi đem hai ống quần mặc vào, Hạ Diệu bắt đầu cố sức mà kéo quần lên, tôi kéo, tôi kéo, tôi kéo, kéo một chút nữa... Ồ hay? Sao chỉ có thể kéo tới đây? Hạ Diệu sờ cái lưng quần một cái, trợn tròn mắt, mẹ nó quả nhiên là quần thất lưng thấp!

Quần lót đang mặc là của Viên Tung, đó là loại quần lót có lưng quần cao, mà cái quần dài đang mặc lại là loại thất lưng thấp... “phong cách” lúc này ai cũng có thể tưởng tượng được.

“Còn chưa mặc xong?” Viên Tung muốn vén chăn lên.

Hạ Diệu lập tức che lại, “Mặc xong rồi.”

May là lưng áo đủ dài, giúp Hạ Diệu che được phần quần lót bị lòi ra, đứng trên mặt đất hoàn toàn nhìn không ra có gì bất thường.

Chiếc áo bó sát người, cơ ngực hiện lên rất căng đầy, chiếc quần ôm gọn làm ẩn hiện hai cái háng rất quyến rũ cùng với đó là đôi chân hoàn mỹ.

“Anh tại sao lại mua cho tôi cái quần thất lưng thấp như vậy?” Hạ Diệu nhin không được oán giận.

Viên Tung nói: “Cậu không phải là thích quần thất lưng thấp sao? Quần lót cũng phải mặc thấp thất lưng.”

Bình thường mặc quần lót đúng là thấp hơn thất lưng, nhưng hôm nay chính là không phải !

“Ngay cả mua cho quần lót cho tôi cũng mua thấp hơn thất lưng.” Viên Tung bổ sung thêm một câu.

Vừa nghe Viên Tung nói như vậy, đôi mắt hí của Hạ Diệu lập tức cháy lên tà khí, lấy tay kéo mở khóa quần của Viên Tung xuống, nhìn thấy cái quần lót cỡ nhỏ đang đem cự vật của Viên Tung trói buộc gắt gao, trong lòng phẫn khích. Nhìn thấy cự vật hùng phong ẩn hiện, tính háo sắc nổi lên , nhin không được đưa tay luồng vào bên trong, len lén kéo bộ lông sinh dục của Viên Tung lòi ra ngoài.

Bản thân thực ra đang chơi đùa rất vui vẻ, không ngờ Viên Tung cũng giở trò tương tự.

Đợi lúc Hạ Diệu nhận ra, lưng áo đã bị vén lên, muốn chống cự cũng đã muộn, phần quần lót bị lòi ra đã bị phát hiện.

“Làm gì đấy?” Hạ Diệu nhanh chóng đẩy tay của Viên Tung ra.

Viên Tung thu hai mắt lại, “Cậu hôm nay tại sao mặc quần lót thất lưng cao?”

Hạ Diệu giả vờ thoải mái mà cười, “Bắt anh mặc quần lót thất lưng thấp cũng đâu có nghĩa tôi không được mặc quần lót thất lưng cao?”

Viên Tung không nói lời nào, nhìn chăm chăm vào Hạ Diệu, đem cậu ta trói vào trong lồng ngực mà dò xét.

“Được rồi!” Hạ Diệu lên tiếng lừa gạt, “Tôi muốn nói chuyện với anh! Tôi hoài nghi người trộm quần lót của anh là tiểu Điền, ngày hôm qua lúc tôi đến công ty, tiểu Điền đang dọn dẹp phòng của anh, tôi thấy cậu ta

ngay cả trên giường của anh đều động đến. Anh không phải là bình thường đem quần lót đã giặt xong để ở dưới cái gối sao? Cho nên khả năng cậu ta trộm quần lót của anh là rất lớn!”

Viên Tung đột nhiên dùng đầu gối húc một cái vào bụng của Hạ Diệu, Hạ Diệu lão đảo té ngã xuống, Viên Tung thuận thế đè lên người cậu ta. “Thật vậy sao?”

Viên Tung một bên hỏi, một bên cưỡng chế mà lột cái quần dài của Hạ Diệu.

May mà Hạ Diệu kiên quyết giữ cái quần lót bên trong lại, dùng hết mọi ý chí và sức lực, tuyệt đối không để bị tuột ra cùng với cái quần dài.

Quần không có, Hạ Diệu chỉ có thể đẩy Viên Tung ra, chạy đến mà trốn vào trong chăn.

“Tôi đã nói với anh, tôi hôm nay thực sự rất mệt mỏi, không có hứng thú với anh làm chuyện này.”

“Tôi không muốn làm gì hết, chỉ muốn nhìn cái quần lót của cậu một chút.”

Nói đến đây, Hạ Diệu dù dằn dặt như thế nào đi nữa cũng nhận thức được Viên Tung đã nhìn thấy được điều bất minh, che che giấu giấu trái lại lộ ra vẻ “trong lòng có quỷ”, chỉ bằng cứ giả vờ thoải mái thừa nhận.

“Anh không nói tôi cũng không phát hiện, quả nhiên là mặc lộn...” Hạ Diệu trợn mắt nói dối,

“Kiểu dáng, chủng loại quần lót của hai ta đều giống nhau, tôi chắc là vì vậy mà mặc lộn.”

“Một cái thắt lưng cao, một cái thắt lưng thấp, một cỡ lớn, một cỡ nhỏ thì lộn thế nào, cậu nói thật một chút, tại sao lại có chuyện này?”

Hạ Diệu bị Viên Tung chặn họng không thể kháng cự, vì vậy tung đòn phủ đầu, gương mặt cấp tốc trầm xuống.

“Mặc lộn quần lót của anh một lần thì có sao đâu chứ? Đồ hẹp hòi!”

Viên Tung lấy tay đặt ở ót Hạ Diệu mà gõ một cái, giễu giễu nói: “Ngài mặc lộn quần lót của tôi mà lại lộn đến bảy tám cái?”

“Mấy cái quần lót khác mà anh bị mất căn bản không phải do tôi trộm đâu nhé, có phải tiểu Điền ở trước mặt anh nói gì đó gây ly gián không? Tiểu tử này thật nham hiểm, rõ ràng là đối tốt với hần vậy mà.”

Trong lòng Viên Tung bây giờ không nghĩ gì khác, liền muốn đem cái tên miệng lưỡi này đè ra mà nhai xương khớp của cậu ta.

“Đợi tôi đi lục soát mới chịu thừa nhận?”

Hạ Diệu diễn trò không nổi nữa, lại bắt đầu “già mồm lần ắt lẽ phải”.

“Tôi với anh lấy quần lót của nhau mặc thì thế nào? Đây không phải là chứng minh hai ta quan hệ thân mật sao? Toàn bộ Trung Hoa này bao nhiêu cặp tình nhân có thể đổi quần lót cho nhau mà mặc? Hơn nữa, đây không phải là ăn mặc rất vừa sao, nó nếu không vừa tôi cũng đã không mặc!”

Viên Tung hai lông mày thu lại cất giấu sự hứng thú, “Thực sự vừa sao?”

Hạ Diệu hùng hồn “Vừa!”

“Cậu ngồi dậy.” Viên Tung nói.

Hạ Diệu chột dạ, “Để làm gì?”

Viên Tung không nói nhiều mà đem Hạ Diệu kéo lên, mạnh mẽ quan sát nơi riêng tư của cậu ta.

“Nhìn cái gì? Đây không phải là rất vừa sao?”

Hạ Diệu khép chân lại, cái quần lót rộng rãi miễn cưỡng thắt ở hông không rơi xuống. Nhưng thật ra, điểm chết người là nằm ở mép cái quần lót, bởi vì Viên Tung so với Hạ Diệu bắp đùi trắng kiện hơn, mép quần thường bị giãn rộng hơn. Cho nên người khác mặc vào không vừa, bẹn háng sẽ lộ ra hết.

“Cậu đem hai cái đùi tách ra, ngồi xếp bằng lại.”

Hạ Diệu căn bản không muốn nghe theo, thế nhưng bị ánh mắt chất vấn của Viên Tung thiêu đốt, Hạ Diệu lại không muốn bị hấn khinh thường, chỉ có thể thoải mái mà đem hai cái đùi tách xa nhau ra.

Kết quả hai chân vừa mở ra, bẹn háng lập tức “trong sáng mà rộng mở”, “cảnh xuân” bên trong lớp quần lót hiện lên nhìn không xót cái gì.

Viên Tung không hề vương bận, từ mép quần lót ở ngay háng luồn tay vào bên trong, ở trên “hai viên bi” trần truồng của Hạ Diệu hung hăng búng một cái, cố ý làm xấu mặt cậu ta, “Lộ nguyên một bộ ‘trứng’ ra như thế này là cho ai xem?”

Hạ Diệu bị đau, xấu hổ và giận dữ phần nộ quát một tiếng, “Lép trứng thì sao? Đem hàng tỷ tỷ tôn tử của tôi phá hủy thì tôi biết làm sao đây chứ? Bộ phận nổi dãi nói giống quý tộc như vậy anh bồi thường nổi không?”

“Hóa ra ngài là thuộc dòng quý tộc, tôi đây là dân đen? Ngài đáng giá như vậy, phải chăng tôi đây nên cường bức ngài một chút?”

Hạ Diệu muốn cười nhưng nhẹn.

Viên Tung hỏi lại Hạ Diệu, “Hiện tại cậu nói cho tôi nghe một chút đi, cái quần lót này mặc trên người cậu thật sự vừa sao?”

Hạ Diệu vẫn còn giữ giọng điệu như cũ, sự ngang bướng bành trưởng, quả thực nghịch thiên nghịch địa.

“Vừa! Một chút cũng không lỏng lẻo, một chút cũng không rộng.”

Được, Viên Tung gật đầu, có vẻ hứng thú, trầm giọng mở miệng.

“Vậy cậu nhảy thử một đoạn đi.”

Hạ Diệu chợt hít một hơi, quần lót còn chưa kịp nhảy đã bị rút xuống vì rộng, trong lúc hoảng loạn đành ứng biến chỉ vào cái dụng cụ luyện tập thể lực cách đó không xa: “Tiểu Điền giúp tôi sửa xong rồi đấy, anh thử lại một chút, hấn nói lần này bảo đảm sẽ không vỡ.”

Bây giờ còn vẫn còn muốn nhắc tới cái tên tiểu Điền ... Viên Tung nhân thần không hề lay chuyển một chút nào.

“Mặc cái quần lót lên và nhảy.”

Hạ Diệu, “...”

Tuyên Đại Vũ và Vương Trì Thủy ngồi trên bàn đàm phán.

Tuyên Đại Vũ đem một xấp tiền để trước mặt Vương Trì Thủy, nói: “Đây là tiền bù đắp tổn thương vật chất lẫn tinh thần cho cậu, cậu nghĩ dưỡng ít ngày, nhận lấy đi, chuyện ngày đó coi như xóa bỏ.”

Wương Trì Thủy nói: “Tôi không cần tiền của anh, tôi chỉ muốn anh đối với tôi có trách nhiệm.”

Tuyên Đại Vũ dương dương tự đắc, “Cậu không phải được nhận tiền rồi sao? Chuyện này tôi cho cậu một trăm vạn, tuyệt đối đủ bù đắp cho cậu, nhiều hơn nữa tôi không thể đưa.”

“Tôi không cần tiền của anh, tôi chỉ muốn anh có trách nhiệm với tôi.”

“Nhưng tôi nói cho cậu biết, cậu có muốn lấy hay không lấy số tiền này, tôi cũng sẽ không đối với cậu chịu bất kì trách nhiệm gì.”

Wương Trì Thủy bình tĩnh mà nói: “Anh phải chịu!”

“Cậu đừng để tôi chà đạp mặt mũi của cậu, cậu dù sao cũng không phải đàn bà, tôi trả cậu một phần ân tình như vậy là đủ lắm rồi! Tôi nếu không đưa tiền cho cậu, cậu có thể làm gì tôi? Cậu dám đi rêu rao ngoài phố, nói Tuyên Đại Vũ tôi đây cưỡng gian cậu sao?”

“Tôi dám.”

Tuyên Đại Vũ trong lòng một trận co quắp, mẹ nó, việc này cậu ta thật đúng là dám làm!

“Cho dù cậu đi rêu rao, cho dù cậu đi đến cảnh sát báo án, có người sẽ tin cậu sao?”

“Có.”

“Cậu chính là có tiền án, ai tin cậu?” Tuyên đọc rống giận.

Vương Trì Thủy “khí định thần nhàn” phun ra ba chữ.

“Cảnh sát Hạ.”

“...”

HẾT CHƯƠNG!

128. Chương 128 - Làm Hòa

CHƯƠNG 128: LÀM HÒA

Trans+Edit: Pinoneverdie

Vương Trì Thủy quả thực triệt để bám lấy Tuyên Đại Vũ.

Về sau này, Tuyên Đại Vũ kiên quyết buổi tối không về nhà ngủ, nhưng cho dù hắn có trốn ở cái xó nào, Vương Trì Thủy đều có thể đem hắn đào lên tìm thấy.

Tuyên Đại Vũ nhất quyết cứng rắn, trực tiếp đi đến câu lạc bộ dành cho giới thượng lưu để bàn một thương vụ. Nơi này toàn bộ không gian riêng tư được giấu bí mật, thiết bị quan sát theo dõi tiên tiến, tất cả những người không liên quan đều không có khả năng bước vào.

Tuyên Đại Vũ cùng một vị giám đốc điện ảnh truyền hình đang đàm phán chuyện đầu tư phim ảnh, trò chuyện đang ăn ý, điện thoại di động vang lên, vừa nhìn thì là Vương Trì Thủy gọi tới, Tuyên Đại Vũ trực tiếp cúp máy.

Kết quả, trong chốc lát điện thoại di động lại rung.

“Xin lỗi.”

Tuyên Đại Vũ lịch sự lên tiếng, đi ra bên ngoài, lúc bắt máy định mắng hai câu, bên kia đột nhiên cúp.

Sau đó nhìn thấy bốn năm người bảo vệ hướng về cửa chính chạy tới.

Tuyên Đại Vũ thử gọi lại, không có người nghe, trong lòng mơ hồ có loại dự cảm bất tường, hai chân không tự chủ được đuổi theo đám người bảo vệ.

Khoảng cách từ chỗ Tuyên Đại Vũ đang bàn bạc chạy đến cửa chính tầm hai trăm mét, Vương Trì Thủy đang khàn cả giọng mà gào thét.

Kỳ thực cậu ta ngay từ đầu không muốn gây náo loạn, nói đúng hơn là muốn đi vào tìm người, kết quả mấy tên bảo vệ căn bản không thèm để ý đến cậu ta. Vương Trì Thủy dù có đứt tiền hay dâng thuốc lá cũng hoàn toàn vô dụng. Đây là nơi phải có thân phận đáng tin cậy mới cho vào, dù có đập lên một núi tiền ở bên ngoài, không có địa vị xã hội tuyệt đối vào không được.

Vương Trì Thủy nhẹ giọng, “Vậy các người có thể giúp tôi vào trong gọi anh ta chứ?”

“Xin lỗi, chúng tôi không phụ trách chuyển lời, không thể vì bất cứ lý do hay cách thức gì mà làm gián đoạn lúc khách hàng đang đàm phán.”

Sau đó Vương Trì Thủy nóng giận, đây rõ ràng không phải là coi thường người khác sao? Vì vậy mà bắt đầu ở cửa bát nháo. Bảo vệ và lực lượng an ninh nơi này cho phép điều dân làm cần? Không nói hai lời trực tiếp động thủ, cho nên một hồi thì dẫn tới xung đột.

Tuyên Đại Vũ lúc đi tới cửa, một đám bảo an đang bao vây tấn công Vương Trì Thủy, quyền đâm cước đá, mỗi người một cú.

Hắn sững sờ, giật mình đứng ở đó, trong lòng như là bị vật gì ngất nhéo.

“Tuyên tiên sinh, xin lỗi ảnh hưởng đến tâm tình bàn chuyện của ngài, bên ngoài trời lạnh, mời ngài trở về phòng.” Thanh âm ngọt ngào của một nhân viên phục vụ đứng bên cạnh nhắc nhở.

Được, cho cậu bị đánh một trận nhớ đời... Tuyên Đại Vũ nghĩ như vậy, liền quả quyết xoay người đi vào trong.“Ba – ” (tiếng đánh)

Tuyên Đại Vũ màng tai như bị xé rách, cước bộ chợt dừng lại.

Vương Trì Thủy bị đâm một cú.

Trong một khắc đó, Tuyên Đại Vũ chẳng biết ở đâu nổi lên lửa giận, đang sải bước đi nhanh liền quay đầu lại xông ra ngoài.

“Ai cho phép các ngươi ra tay đánh người?”

Phàm là người ở nơi này mà ra mặt, vị nào không phải là đại gia? Những người bảo vệ này trong nháy mắt lúng túng, vội vàng hoảng hốt mà đem Vương Trì Thủy đỡ lên.

“Người này là bạn tôi có biết không? !” Tuyên Đại Vũ giận rống lên một tiếng.

Bảo vệ và lực lượng an ninh toàn bộ cúi đầu khom lưng, mãi cho tới khi Tuyên Đại Vũ đem Vương Trì Thủy kéo lên xe, mới dám đứng thẳng.

Tuyên Đại Vũ quay trở lại vào phòng đàm phán, lấy lý do trong nhà có việc cần giải quyết nên từ chối tiếp tục bàn bạc. Chờ lúc hắn trở lại, Vương Trì Thủy đã tự trấn an, cơ thể giống như là chưa bị gì mà ngồi ở trong xe, dùng ánh mắt mỹ miều liếc Tuyên Đại Vũ.

Tuyên Đại Vũ vừa lên xe liền rống một trận, “Cậu đến đây gây rối cái gì chứ?”

“Tôi lo lắng cho anh.”

“Tôi cần cậu quan tâm? Cậu không tới tìm tôi, tôi đặc biệt là chuyện gì cũng ko có vấn đề!”

Vừa mắng xong, Tuyên Đại Vũ liền lục tìm trong xe hộp y tế dự phòng, từ bên trong lấy ra bông gòn và nước khử trùng vớt cho Vương Trì Thủy, “Nhanh lên! Cậu khử trùng vết thương trên mặt đi, không có gì lại tự tìm đòn!”

Trên đường, Vương Trì Thủy tò mò hỏi thăm, “Anh vừa đi bàn bạc chuyện gì?”

Tuyên Đại Vũ “mạn bất kinh tâm” (thờ ơ) nói: “Tôi muốn đầu tư một bộ phim.”

Vương Trì Thủy ánh mắt rực sáng, “Anh có thể mời tôi diễn một vai á!”

Tuyên Đại Vũ đầu tiên là cười nhạt, sau đó chậm rãi đưa mắt dời về phía Vương Trì Thủy, đúng!...việc này cậu ta quả thật là có khả năng!

Về đến nhà, tắm rửa, trầm tĩnh lại, Tuyên Đại Vũ thở dài, mở lời.

“Tất cả là vì nhờ cậu giúp tôi!” Không hiểu vì sao quay qua Vương Trì Thủy rống một tiếng.

Vương Trì Thủy đang chơi máy vi tính, nghe nói như thế trong nháy mắt hoàn hồn, ngẩng đầu nhìn Tuyên Đại Vũ.

“Tôi làm sao chứ?”

Tuyên Đại Vũ tức giận nói: “Ban đầu chính là do Hạ tiểu yêu gạt tôi, tôi bày ra một thế trận chiến tranh lạnh, đang chiếm thế thượng phong . Kết quả hai chúng ta làm trò ”lăn qua lăn lại“, tôi lại biến thành ”ác nhân cáo trạng“, ưu thế trong nháy mắt chuyển thành yếu thế, cậu nói xem không nên trách cậu?”

“Làm hòa đi!” Vương Trì Thủy nghĩ thoáng qua, “Anh hãy cùng cậu ta nói thật mọi chuyện.”

“Nói cái gì mà thật?”

Vương Trì Thủy xoa xoa hai lòng bàn tay, “Thì nói hai ta là ở bên nhau chứ gì nữa, chuyện này có cái gì to tát đâu?”

“Ai ở bên nhau với cậu?” Tuyên Đại Vũ trong cơn giận dữ.Vương Trì Thủy mặt dày nói: “Tôi vẫn luôn đang cùng anh nói lời yêu thương á!”

Tuyên Đại Vũ hơi xém chút là thở không được nữa, nghĩ rằng mắng chửi loại người như thế này thật lãng phí nước bọt, gật đầu dứt khoát thừa nhận, “Được, được, thì coi như hai ta đã từng ở bên nhau, nhưng bây giờ tôi muốn chia tay thì sao chứ?”

“Tôi không đồng ý!”

Tuyên Đại Vũ, “... ! !”

Đến sau cùng, Tuyên Đại Vũ vẫn là đi gặp Hạ Diệu.

Hai người họ không biết đã bao lâu không có được trạng thái “tâm bình khí hòa” mà ngồi chung một chỗ nói chuyện, Tuyên Đại Vũ cảm nhận Hạ Diệu khó có thể bỏ qua. Thế nhưng không có cách nào, mới đem tình cảm thân thiết giữa hai người ra mà nói lời thật lòng.

“Kỳ thực tôi và Vương Trì Thủy không có gì, tôi uống quá say, mà trời cũng đã khuya, cậu ta vừa lúc đến đón tôi trở về, sau đó...” Tuyên Đại Vũ dừng một chút, “Sau đó chính là sáng ngày hôm sau cậu nhìn thấy cảnh như vậy.”

Hạ Diệu hơn nửa ngày mới mở miệng, “Tôi chỉ là buồn bực, cậu thế nào lại tái diễn loại chuyện này?”

“Cái gì gọi là tái diễn chứ?”

Hạ Diệu phải đành nhắc lại chuyện xưa , “Cậu đã quên? Lần trước hai ta đều uống say, tôi ở tại nhà cậu, lúc đó cũng không phải là chuyện giống như vậy sao?”

“À...” Tuyên Đại Vũ bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Tôi đang muốn giải thích với cậu việc này.”

Hạ Diệu cầm ly nước uống.

“Tôi ngày đó tôi uống say, tôi đem cậu nhận lầm thành Vương Trì Thủy, cho nên mới ngược đãi cậu. Kỳ thực hai ta cũng không có ‘lầm’, chính là đánh nhau một trận!”

Nước trong miệng Hạ Diệu xém chút là phun ra ngoài.

“Sao cậu không nói sớm!? Việc này luôn làm tôi sợ hãi, luôn là một áp lực đè nén trong lòng tôi! Thật tốt quá, thật tốt quá, bây giờ không cần lật lại vụ án để điều tra nữa, tôi triệt để ‘an toàn’ !”

Hạ Diệu hình như thả lỏng hơi thở một chút.

“Vậy hôm đó cậu uống say, ở nhà của Vương Trì Thủy, cậu đem cậu nhận lầm thành người nào?” Hạ Diệu lại hỏi.

Tuyên Đại Vũ thực sự muốn nói “nhận lầm thành cậu” thế nhưng trong ấn tượng về đêm hôm đó có chút mê muội không rõ nên đành bẻ sang chuyện khác.

“Tôi nói với cậu chuyện này, cậu đừng nói cho người khác biết.” Tuyên Đại Vũ thần thần bí bí.

Hạ Diệu không khỏi nheo mắt lại, thần sắc khẩn trương nhìn chăm chăm Tuyên Đại Vũ.

Tuyên Đại Vũ nghiêm chỉnh nói: “Tôi hoài nghi Vương Trì Thủy không phải là người, cậu ta là một con gà thành tinh.”

Hạ Diệu đầu tiên là sững sốt, sau đó bộc phát ra tiếng cười rung chuyển đất trời.

“Ha ha ha ha ha ha ha ha ha... Chuyện này nếu cậu kêu tôi nói cho người khác biết tôi cũng sẽ không nói... Qúa sức tưởng tượng... Kê tình... Ha ha ha ha ha ha...”

“Cậu khoan hãy cười!” Tuyên Đại Vũ biểu tình cấp thiết, “Cậu nghe tôi nói hết đã.”

Hạ Diệu cương quyết ngừng cười, tiếp tục nghe Tuyên Đại Vũ giải bày.

“Đêm hôm đó đặc biệt quý dị, tôi ngủ mơ mơ màng màng, thấy một con gà bay đến trên giường của tôi, ở kế bên gối nằm của tôi nhảy nhảy. Sau đó Vương Trì Thủy cũng tự dưng nhảy nhót giống vậy, con gà đi đến đâu Vương Trì Thủy đi tới đó, đến sau cùng con gà và hấn lẫn lộn nhập lại thành một thể. Cậu suy đoán xem? Con gà kia tìm không thấy nữa.”

“Cậu có phải là nằm mơ hay không?” Hạ Diệu hỏi.

Tuyên Đại Vũ mặt lộ vẻ thận trọng, “Tôi ban đầu cũng cho rằng như thế, nhưng sáng ngày hôm sau lại thấy bên cạnh cái gối có một cọng lông gà. Tôi chính là nghĩ rằng đêm đó cậu ta đã hiện nguyên hình!”

Hạ Diệu không thể kiềm nén, xõa ra biểu tình tức cười không nhịn được.

“Tôi nói với cậu nghiêm túc!” Tuyên Đại Vũ tổn hơi thừa lời, “Cậu ta chính là có chút tà quái, chẳng hạn như mấy ngày nay, cậu ta ban ngày bình thường vẫn đi làm, buổi tối bất kể tôi chạy đến cái góc xó xỉnh xa xôi hẻo lánh nào, cậu ta đều có thể truy tìm ra! Cậu nói xem cậu ta có phải là có Thiên Nhân?”

“Ý của cậu là Nhị Lang Thần đầu thai thành con gà vui vẻ?”

Nói xong, Hạ Diệu một trận cười như điên.

Tuyên Đại Vũ không thể làm gì khác hơn là ngậm miệng, chuyện này quả thực nói sẽ không ai tin, chỉ có điều đã lâu rồi mới thấy Hạ Diệu có dáng vẻ tươi cười như vậy, oán khí trong lòng tiêu tán hơn phân nửa.

Đợi cho Hạ Diệu tâm tình ổn định lại, Tuyên Đại Vũ mới thử mở miệng.

“Còn cậu? Cậu cùng hấn ta là thật sao?”

Hạ Diệu gật đầu.

Tuyên Đại Vũ “tim đau thắt” cũng may là sớm đoán được từ trước nên cũng có chút phòng bị, lúc này gắng gượng chống đỡ nỗi đau. Chỉ là trong lòng không phục, hấn và Hạ Diệu tình cảm nhiều năm như vậy, thế nào lại bại trong tay một gã chỉ mới xuất hiện?

Lần này Tuyên Đại Vũ không hỏi Viên Tung tốt chỗ nào, trực tiếp hỏi bản thân mình chỗ nào không tốt, dù chết cũng phải chết cho thống khoái.

“Cậu vì sao không thích tôi?”

Hạ Diệu vô cùng kinh ngạc, “Cậu hỏi cái này là sao chứ?”

“Mặc kệ đi, chính là muốn hỏi một chút.”

Hạ Diệu cận trọng suy nghĩ một chút, nói: “Tôi chính là cảm thấy, hai ta từ nhỏ đã bên nhau một thời gian quá dài, thực sự quá quen thuộc, tôi ngay cả việc cậu mặc quần lót dương vật bị lệch qua một bên cũng biết rõ, căn bản là giữa tôi với cậu chà không ra lửa.”

Tuyên Đại Vũ không nghĩ tới, bản thân ném đủ mùi vị chua ngọt cay đắng trong đoạn tình cảm này, đến sau cùng lại bị ghen ghét chỉ vì “trái dưa leo” của mình đã bị cậu ta nắm quá rõ.

HẾT CHƯƠNG!

129. Chương 129 - Bị Dọa Đến Tè Ra Quần

CHƯƠNG 129: BỊ DỌA ĐẾN TÈ RA QUẦN

Trans+Edit: Pinoneverdie

Tan học, các học viên kéo bè kéo cánh ra bên ngoài ăn uống, trong phòng ăn chỉ còn lác đác vài người.

Điền Nghiêm Kỳ đến tủ kính lấy hai cái bánh bao và một chén cháo loãng miễn phí trong bếp, hầu như mỗi ngày đều không thay đổi khẩu phần. Vừa đi vừa bùng chén cháo uống ực ực, lúc uống xong, khí phách đem cái chén đặt trên bàn cơm. Còn bánh bao thì vừa đi vừa ăn, thông thường còn chưa đi tới sân huấn luyện thì đã ăn xong.

Viên Tung đi ra ngoài mua đồ, Điền Nghiêm Kỳ vào phòng làm việc của hắn, cảm giác gian phòng có chút ẩm, thuận tay mở máy điều hòa không khí. Kết quả máy điều hòa vận hành không tốt, đôi lúc phát ra âm thanh rất quái lạ.

Điền Nghiêm Kỳ đem túi công cụ của mình đến, đập lên ghế treo lên kiểm tra một chút, không phát hiện có vấn đề gì. Lúc này mới mở cửa sổ, trực tiếp nhảy ra bên ngoài kiểm tra cái quạt thông gió, kết quả phát hiện trực trặc.

Vì vậy, lại từ cửa sổ nhảy vào bên trong phòng, lấy ra những dụng cụ cần thiết, trực tiếp vắt ở trên lưng. Độ cao bốn tầng lầu đối với cậu ta mà nói giống như là “vô không”, bỏ vào chui ra nhanh nhẹn thành thạo, việc sửa chữa không một chút trở ngại.

Hạ Diệu vừa từ trên xe bước xuống, quét mắt nhìn lên liền thấy thân ảnh của Điền Nghiêm Kỳ đang ở trên tầng lầu phòng làm việc của Viên Tung.

“Cậu ta làm cái gì vậy?” hỏi một nữ học viên đang tản bộ.

Nữ học viên nói: “Chắc là đang muốn sửa cái gì cho Viên Tổng rồi.”

“Đây không phải là việc của thợ sửa chữa sao?”

“Thợ sửa chữa cũng phải ăn chứ nhỉ!”

Hạ Diệu buồn bực, “Cậu ta không cần ăn cơm?”

“Cậu ta?” Nữ học viên che miệng cười, “Mỗi buổi tối bỏ vào bụng hai cái bánh bao thì no rồi.”

Hạ Diệu nheo mắt nhìn về hướng Điền Nghiêm Kỳ rồi lại nhìn sang nữ học viên, nhin không được lâu bầu nói: “Thế nào mà ngay cả một cái dụng cụ bảo hộ an toàn lao động cũng không có? Cái này nếu ngã xuống thì làm sao bây giờ?”

“Với thân thủ của cậu ta, có thể ngã xuống mới là chuyện lạ. Cậu ta bình thường luôn xen vào việc của người khác, luôn muốn thể hiện khả năng của bản thân. Chúng tôi mỗi ngày đều trông cho cậu ta ngã xuống, ngã xuống tàn phế, sau đó sẽ không còn người chuyên gây áp lực thành tích huấn luyện cho chúng tôi nữa, ha ha ha... Mà cũng không đúng, bản thân cậu ta cũng mong cho ngã xuống, cậu ta nếu tàn phế, Viên Tổng còn không nuôi cậu ta cả đời?”

Hạ Diệu sắc mặt thay đổi, xoay người bỏ đi.

“Ôi, tiểu Hạ à anh đi đâu vậy?” Nữ học viên quả nhiên còn chưa nói xong với Hạ Diệu.

Hạ Diệu âm mặt trở lại trên xe, nữ học viên vẫn còn đuổi theo hỏi: “Tiểu Hạ, anh có WeChat (*) không?”

“Không có.”(*) WeChat: phần mềm nhắn tin gọi điện rất nổi tiếng bên Trung Quốc.

Lạnh lùng tuôn ra một câu, Hạ Diệu lái xe đi ra khỏi cửa chính.

Cậu ta vừa mới đi, Viên Tung lại vừa lúc quay trở về.

Vào phòng làm việc, thấy cửa sổ bị mở toanh, bên ngoài thì một trận âm thanh “đình đình đang đang”, Viên Tung thừa biết là Điền Nghiêm Kỳ đang sửa cái gì đó. Im lặng không lên tiếng mà đi tới, thấy trên mặt đất có một túi công cụ, ngồi xổm xuống lấy chạm vào, thấy một con dao rất lạ nằm trong túi, cầm ra xem thật tỉ mỉ.

Điền Nghiêm Kỳ cũng vừa sửa xong, dáng người mạnh mẽ linh hoạt ở ngay cửa sổ bắt đầu chuyển động. Cũng không cúi đầu liếc mắt nhìn xem bên trong phòng có người hay không, kết quả lúc phát hiện ra gương mặt của Viên Tung, đôi chân đã nhanh chóng phóng tới.

“A —— Viên Tổng, mau tránh ra!”

Viên Tung phản ứng nhanh chóng chuyển động cơ thể đứng dậy, cánh tay dài vươn tới đem Điền Nghiêm Kỳ đang mất trọng tâm ôm vào lòng, nhìn rất phi thường.

Điền Nghiêm Kỳ đầu nện vào ngực Viên Tung, lúc ngửa lên thì một hơi thở khí phách hùng hồn nhanh chóng phà vào mặt. Cách ánh mắt của Điền Nghiêm Kỳ vài centimet chính là cái cổ cứng rắn của Viên Tung, mỗi một lỗ chân lông đều thấm ra bên ngoài khí chất đàn ông đầy mị lực.

Điền Nghiêm Kỳ nhìn vào cơ thể và đôi môi mỏng của Viên Tung khiến hấn đỏ mặt tới mang tai, đã từng nhìn qua nơi riêng tư của ‘ai đó’ rồi, cũng đã từng tưởng tượng đến cảnh ‘ai đó’ ở chỗ riêng tư của mình mà tàn sát. Điền Nghiêm Kỳ a-đrê-na-lin cấp tốc tăng vọt, Viên Tung dùng lực ôm lấy, khiến hấn phần khởi đến mê muội dù cho chỉ là mấy giây ít ỏi, làm cho nội tâm và các giác quan của hấn chịu đựng một cơn chấn động dữ dội.

Đúng lúc này, nhân viên quản lý đẩy cửa đi vào, bắt được cảnh Viên Tung vừa mới buông Điền Nghiêm Kỳ ra trong nháy mắt.

Hắng giọng một cái, “Viên Tổng, đây là đồ dùng mà ngài muốn, tôi để ở đây cho ngài.”

Viên Tung gật đầu.

Nhân viên quản lý sau khi ra ngoài, lén cười vui vài cái, vừa lúc bị Hạ Diệu mua đồ về bắt gặp.

“Chuyện gì cao hứng như thế? Tăng tiền lương à?”

Nhân viên quản lý lắc đầu, một tay che khuôn mặt, môi dán đến bên tai Hạ Diệu.

“Cậu đoán tôi vừa mới nhìn thấy cái gì?”

Hạ Diệu lắc đầu.

“Thấy tên tiểu tử Điền Nghiêm Kỳ và Viên Tổng ôm nhau.”

Hạ Diệu thần sắc động lại, rất nhanh tỏ vẻ thờ ơ, nhú mày, “Đùa giỡn gì vậy chứ?”

“Tôi không biết, quay lại mà nói thì lúc tôi đi vào thấy hai người bọn họ mới vừa buông nhau ra.”

Hạ Diệu không nói cái gì nữa.

Điền Nghiêm Kỳ vừa đẩy cửa đi ra, vừa lúc thấy nhân viên quản lý thần thần bí bí cùng Hạ Diệu nói cái gì đó, lúc này cũng đoán được tám chín phần. Vì vậy không đợi Hạ Diệu hỏi trước, trực tiếp đem việc xảy ra lúc này thẳng thắn mà nói. “Lúc này nhân viên quản lý cùng anh nói đến chuyện tôi và Viên Tổng ôm nhau đúng không?”

Hạ Diệu lúc đầu trong lòng vẫn còn căng thẳng, vừa nghe giọng của Điền Nghiêm Kỳ, trong nháy mắt trầm tĩnh lại.

“Đúng vậy!”

Điền Nghiêm Kỳ cười cười, “Đúng là có chuyện như vậy, tôi không phải mới vừa sửa cái quạt điều hòa cho Viên Tổng sao? Lúc nhảy vào trong, anh ấy đang ngồi ghế chôm hồm trên mặt đất, tôi cũng không chú ý mà nhìn, liền trực tiếp bay đến trên người anh ấy, ha ha ha ...”

Hạ Diệu cũng nhe răng cười một cái, hoàn toàn không ngại ngùng, thậm chí lấy cùi chỏ đặt ở ngực Diên Nghiêm Kỳ thọc một cái, cố ý hỏi: “Lòng ngực ‘thằng vợ’ nhà tôi có phải đặc biệt ấm áp? Đặc biệt khiến cậu mê đắm?” (*)

(*) chị Sài dùng từ “vợ” nhưng mình chuyển thành ‘thằng vợ’ cho nó hợp một chút.

Diên Nghiêm Kỳ trái lại ngượng ngùng, “Anh nói đi đâu vậy?”

Hạ Diệu nhìn hấn ta bằng nửa con mắt, miệng không có hảo ý: “Cậu lúc đó tim không đập rộn lên đấy chứ?”

“Không có!”

Diên Nghiêm Kỳ vẻ mặt chính khí, căn bản là không thể nghi ngờ.

Hạ Diệu không hề chọc hấn, đem túi thực phẩm trong tay đưa cho hấn, hai cái bọc lớn thức ăn đều là vừa đi ra ngoài mua về.

“Lần trước cậu không phải nói loại bánh bao tôi đưa cho cậu ăn rất ngon sao? Lần này tôi lại từ tiệm bánh đó mua về một ít. Đây, cái này còn có lapis xướng, thịt vò, đậu rang... bên trong túi này là hoa quả, tôi không biết cậu thích ăn cái gì, liền chọn bữa cho cậu mấy thứ.”

Diên Nghiêm Kỳ vừa mừng vừa lo, “Anh mua cho tôi nhiều đồ ăn vậy ư?”

“Cậu dọn dẹp cái này đến sửa chữa cái kia cho Viên Tung, việc vất vả từ trong ra ngoài đều do cậu hỗ trợ giúp đỡ, tôi nói thế nào cũng phải bồi dưỡng cậu một chút à! Đâu thể cho không ai cái gì đúng không nào?”

Diên Nghiêm Kỳ sáng khoái cười, “Vậy tôi đây không khách khí.”

Hạ Diệu đưa đồ cho hấn, còn vỗ vào bả vai, cười ha hả nhìn theo bóng dáng hấn đi xa.

Sau đó mặt trầm xuống, một cước đá văng cửa phòng làm việc của Viên Tung, hung thần ác sát mà xông vào.

“Viên Tung, anh đó nha quả nhiên ôm hấn! ! ! Anh quả nhiên ôm hấn! ! ! ...”

Ba ba ba —— ù ù —— Vèo vèo vèo —— đang đang đang —— các loại âm thanh hỗn tạp đổ vỡ đánh phá phát ra từ cơn nộ xích của Hạ Diệu vô cùng kịch liệt, nghe như âm thanh từ trong ca khúc “Gia đình lục đục”, nhưng cuối cùng, kẻ ‘bạo nhân’ cũng đã bị Viên Tung áp chế, đè chặt lên đùi. Lúc này chỉ đành phải ngậm ngùi đổi sang bài hát “Lòng chua xót”.

“Anh chính là chưa từng ôm tôi kiểu như vậy!”

Viên Tung giơ cằm Hạ Diệu lên hỏi: “Tôi ôm cậu còn chưa đủ nhiều? Cậu còn muốn tôi phải ôm như thế nào nữa?”

Hạ Diệu nghiêm mặt không nói lời nào.

“Bữa trước là ai múa thoát y không muốn cho tôi ôm ôm cọ cọ?” Viên Tung giễu giễu nói.

Hạ Diệu trong nháy mắt bùng nổ, “Ai múa thoát y?”

“Cậu nhảy một bên, quần lót rơi một bên, không phải là múa thoát y?”

Hạ Diệu cắn răng, “Là bởi vì quần bị lỏng chứ bộ!”

“Hiện tại đã chịu thừa nhận quần lót lỏng?”

“A —— lão già tôi quyết sống chết với anh!”

Viên Tung lái xe chở Hạ Diệu nhà mình, ngoại trừ lần trước tới đây đem Viên Tung bắt đi, Hạ Diệu vẫn là lần đầu tiên chính thức đến thăm. Căn nhà hơn một trăm thước vuông, tuy rằng so với nhà của Hạ Diệu nhỏ hơn mấy lần, thế nhưng lễ lối quy tắc sắp xếp đồ đạc rất khoa học, lắp đặt thiết bị tinh giản, cảm giác đặc biệt rộng rãi thoáng đãng.

“Cậu xem tivi trước đi, tôi đi làm cơm.” Viên Tung nói.

Hạ Diệu đi dạo khắp nơi trong nhà. Trước tiên là đẩy cửa một căn phòng, thấy bên trong là các loại áp-phích nam nhânỏa thể, cơ bắp. Không cần phải nói, đây nhất định là căn phòng của Viên Như, không nói hai lời thì lập tức đóng lại.

Sau đó vừa vào căn phòng của Viên Tung, phòng làm việc của anh ta so với phòng ngủ chẳng khác gì mấy.

Đang lúc ngồi trên giường, đột nhiên thấy trên cái tủ đầu giường có một khung hình, bên trong là hình của mình. Hạ Diệu cũng không biết Viên Tung lúc nào lại làm cái này, trong khung hình là tấm ảnh mình mặc đồng phục cảnh sát đang cười kiêu đặc biệt ngu ngốc.

Trong lòng không rõ tư vị.

Nếu Viên Tung dán đầy ảnh những vị anh hùng hào kiệt khí phách hơn người trên tường, cậu ta có thể sẽ không cảm động. Nhưng hiện ra trước mắt là một khung hình tự làm bằng tay vô cùng tỉ mỉ, bên trong có hình của mình, quy củ mà đặt đầu giường, mới khiến cho Hạ Diệu cảm nhận được rằng Viên Tung là chân chính đem mình đặt ở trong lòng.

Cảm khái qua đi, Hạ Diệu đứng dậy xoay người đi đến tủ quần áo của Viên Tung, đem quần áo bên trong từng cái từng cái lấy ra thử. Quần áo từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài cũng chỉ một kiểu cách, dù là nằng hề chói chang thảng sáu, vẫn chính là không tha bộ áo ba đồ xuy.

Ngay từ đầu Viên Tung cho rằng Hạ Diệu trộm quần lót của hắn chính là một trò đùa dai, hoặc muốn tìm đến một loại cảm giác mê mẩn muốn chiếm thượng phong. Sau đó lại phát hiện không phải là như vậy, Hạ Diệu quả thật là có loại sở thích cổ quái này. Cậu ta thích mặc y phục của người khác, y phục của mình không có gì lạ lắm mới mẻ, chỉ cần y phục mặc ở trên cơ thể người khác, cậu ta ngay lập tức muốn đoạt lấy.

Hạ Diệu đến sau cùng mặc bộ cái áo ba lỗ của Viên Tung, bởi vì không to lớn như Viên Tung, cho nên cổ áo hình trái tim bị biến thành hình chữ V. Lộ ra bờ ngực trắng trẻo căng mịn, rãnh ngực như ẩn như hiện, nhìn rất phóng dăng.

Bên trên mặc áo của Viên Tung, bên dưới mặc quần lót của Viên Tung, mép quần lỏng lẻo đung đưa, đặc biệt tiêu sái dâm tình.

Sau đó, Hạ Diệu xoay người mở ngăn kéo của Viên Tung.

Mở ra ngăn thứ nhất, Hạ Diệu trong nháy mắt như bị bao vây trong lô-cốt.

Nguyên một ngăn kéo toàn là dầu bôi trơn!

Đủ loại nhãn hiệu, đủ loại mùi vị, xuất xứ từ đủ loại quốc gia...

Mở ngăn kéo thứ hai, Hạ Diệu xem chút là té đập mông trên mặt đất.

Trong ngăn kéo toàn là thuốc!

Thuốc bôi bên ngoài, thuốc uống, thuốc giảm đau, giảm nhiệt, toàn bộ là để “trị” hoa cúc.

Hạ Diệu bị dọa đến tè ra quần.

HẾT CHƯƠNG!

130. Chương 130 - Chính Là Tự Tin Như Vậy

CHƯƠNG 130: CHÍNH LÀ TỰ TIN NHƯ VẬY.

Trans+Edit: Pinoneverdie

Viên Tung đang áp thịt vịt, đột nhiên một chai dầu bôi trơn xuất hiện trước mặt.

Chân mày hơi nhún lại, dáng cười mịt mờ, ánh mắt phóng khoáng. Tay tiếp tục quơ quơ cái chảo, thừa dịp đang lúc định nêm gia vị, nâng tay bàn tay đang cầm chai dầu bôi trơn của Hạ Diệu lên mà cắn một cái.

“Cho tôi nhìn cái này để làm gì?”

Hạ Diệu dùng khuỷu tay ôm lấy cổ của Viên Tung, giọng điệu âm tà ngờ vực: “Chuẩn bị không ít nhĩ!”

Viên Tung một bên động tác thành thạo mà bật bếp nấu nướng, một bên ung dung hướng về Hạ Diệu nói: “Tôi là sợ thiếu dùng.”

“Nhiều như vậy còn không đủ dùng?” Hạ Diệu xém chút là đem đầu Viên Tung ấn vào trong nồi, “Anh là dùng để bôi trơn hay là dùng để uống? Chất đầy một ngăn kéo như vậy, uống cũng phải uống tới nửa năm mới hết.”

Bàn tay đang cầm chảo của Viên Tung chợt dừng lại, quay đầu quăng cho Hạ Diệu một ánh mắt cợt nhả.

“Nếu không thì đem bỏ vào thức ăn? Cho cậu thẩm giọng hoặc đỡ bị khô miệng.”

Nói năng khí phách - một câu đáp trả, “Cút đi !”

Viên Tung đổ rau vào nồi, thêm vào trong một ít nguyên liệu nấu nướng khác.

“Dưới giường còn vài thùng nữa.”

“Gi?”

“Những thứ trong ngăn kéo đều là do tôi lấy từ trong thùng ra.”

Hạ Diệu trông mắt xém chút rơi ra ngoài.

“Đại ca, anh đừng làm tôi sợ.”

Viên Tung quét mắt nhìn Hạ Diệu thâm nghĩ, cậu tưởng rằng tôi đang đùa giỡn sao?

Hạ Diệu ngậy người chỉ chốc lát, chợt sặc ra một tiếng rống.

“Dầu bôi trơn đó có hạn sử dụng chỉ một năm! ! ! Hơn nữa đắt như vậy! ! ! Anh đó nha bình thường tiếc ăn tiếc mặc, sao lại đành lòng đem tiền lãng phí như vậy chứ?”

“Không lãng phí.” Viên Tung gằn từng chữ nói, “Bảo đảm trong vòng một năm sẽ đem toàn bộ dùng hết.”

Ánh mắt khí phách nghiêm nghị, khóe môi chuyển động trầm ổn bình tĩnh, tàn nhẫn ném cho Hạ Diệu một lời thề bảo đảm kiểu như: lão tử tôi đây “tích trữ năng lượng” hơn ba mươi năm chẳng lẽ không giải quyết được vài thùng dầu bôi trơn?

Hạ Diệu mới vừa rồi còn ở cổ của Viên Tung ngang ngược, lúc này đột nhiên mềm mỏng nhỏ nhẹ, miễn cưỡng rũ người xuống cổ áo của Viên Tung. Đầu cũng cúi xuống dựa vào đằng sau cái cổ, cả người mềm như trái mướp dựa vào lưng của Viên Tung.

“Hai ngày trước tôi đi bệnh viện tái khám, bác sĩ nói đôi chân của tôi khớp xương phát triển bị lệch, đời này đều không lành được.”

Viên Tung sâu kín quay về hỏi một câu, “Cô ta chưa nói rằng bụng dạ của cậu cũng phát triển sai lệch sao?”

“Thao!” Hạ Diệu lập tức vung tay, ở trên cái móng của Viên Tung mà xuất ra liên hoàn đâm.

Một quyền kia đối với người thường có lẽ đã lặn ra ngắt xiu, nhưng đối với Viên Tung tựa như xoa bóp giác hơi. Viên Tung như trước đứng ổn định trước tấm thớt, đang thống khoái mà cắt rau.

Hạ Diệu quét mắt nhìn thấy con dao Viên Tung đang cầm trong tay, đột nhiên cảm thấy nhìn có chút quen mắt, cán dao và vết chạm khắc trên dao đều rất quen thuộc, có điều lưỡi dao đã mỏng hơn. Hạ Diệu nhớ rõ ràng, lần trước cậu đi siêu thị chọn dao, đã thấy qua con dao này.

“Anh mua phải dao giả rồi” Nhịn không được nói.

Viên Tung nói: “Đây là cái cậu tặng tôi.”

Hạ Diệu ghen lời, tôi tặng anh? Tôi không phải là để con dao đó ở nhà sao? Thì ra là... từ lúc mình và Viên Tung làm lành, đã không còn để tâm đến con dao này, không biết Viên Tung lúc nào lại cầm về đây.

Thế nhưng... con dao đó không phải đã hỏng rồi sao?

“Anh không phải là đổi lưỡi dao mới rồi chứ?” Hạ Diệu vì tâm ý của Viên Tung mà len lén cảm động.

Không ngờ rằng, còn có điều khiến cậu ta cảm động hơn.

“Lưỡi dao không đổi, chỉ là mài lại một chút, hiện tại cầm ở trên tay nhẹ nhàng hơn nhiều.” Viên Tung nói.

Hạ Diệu không dám tin, cầm lấy nhìn liếc qua, quả nhiên trên lưỡi dao vẫn còn vết tích mới mài, không có con dao mới nào mà lại sáng loáng như vậy. Chỗ hỏng lúc trước trên thân dao đã được mài đi, tổng thể con dao ngắn đi một đoạn, lưỡi dao sắc bén như lúc ban đầu.

Trái tim Hạ Diệu run lấy bầy, cái này chắc phải bỏ ra rất nhiều công phu mới sửa lại được á? Cậu ta nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

Sau đó cũng không nói lời nào, cứ như vậy đứng từ phía sau ôm Viên Tung, cái cảm lao lực mà cà cà ở trên bả vai của hắn, im lặng không lên tiếng nhìn hắn làm cơm.

Viên Tung chê cười cậu ta, “Tôi không phải là chỉ bế người ta một chút thôi sao? Trông cậu ghen tuông kìa.”

Hạ Diệu hừ một tiếng, không nói chuyện.

Viên Tung sợ khói dầu sẽ bám vào cậu ta, liền nói: “Đi, đến phòng của cậu nhìn một chút.”

“Phòng của tôi?” Hạ Diệu vô cùng kinh ngạc.

Viên Tung nói: “Cậu cứ đi xem ắt sẽ biết!”

Hạ Diệu lúc đi vẫn còn đang suy nghĩ, nhiều lắm là Viên Tung dọn ra một cái phòng cho mình ở lại, như vậy trên danh nghĩa đã là phòng của cậu ta. Kết quả lúc cậu ta đẩy cửa đi vào, mới phát hiện cái này thực sự chính là một gian phòng.

Thiết bị lắp đặt trong đều là theo phong cách của cậu ta, dụng cụ gia dụng cũng đều là kiểu cậu ta thích, độ mềm của chiếc nệm vô cùng thích thú, vải vóc trên giường cậu ta cũng thích,...

Mở tủ quần áo ra, treo bên trong là bộ đồ cậu ta thích; đi vào nhà vệ sinh, đồ dùng cá nhân cũng đều là nhãn hiệu mà cậu ta ưa dùng, thật chính tề mà sắp đặt....Viên Tung muốn dành nơi này hoàn toàn là để cho cậu ta tung hoành đùa giỡn, mỗi một ngõ ngách đều muốn có dấu vết của cậu ta.

Hạ Diệu ngồi ở trên giường, yếu ớt thở dài một hơi.

Đây chính là nơi muốn ép tôi cùng anh sử dụng cho hết mấy thùng dầu bôi trơn đó hả?

Viên Như sớm bị Viên Tung đuổi đi, tối ở lại ngủ ở nhà người bạn. Vì vậy trong nhà chính là để cho hai quý ông tùy thích nô đùa.

Viên Tung nằm ngửa trên cái giường lớn của Hạ Diệu, Hạ Diệu nhào lộn qua nhào lộn lại trên người Viên Tung, cứ mỗi lần đổi hướng là cái đầu sẽ đập lên “đũng quần” của Viên Tung một cái.

Mỗi một lần bàn chân chạm đất, con tiểu liêu ca sẽ liền kêu một tiếng “Tốt!”.

Cái tiếng “Tốt” này nghe tựa như một bà lão Bắc Kinh đang nghe hát tuồng, ở dưới ghế khán giả tung hô khen ngợi, rõ ràng giống như là đang bị chọc cười.

Cứ như vậy, tiểu liêu ca như đang lồng tiếng phim hành động “Bốp bốp bốp bốp”, thỉnh thoảng còn xen kẽ một đoạn tiếng cười “quát quát quát”.

Hạ Diệu cứ như thế qua lại lặn qua lặn lại, kỳ thực chính là đang chọc cười con tiểu liêu ca.

Viên Tung ánh mắt nhấp nháy mà quét mắt vào cậu ta, miệng đùa cợt nói: “Tôi cứ có cảm giác đầu khớp xương của cậu không có vẻ gì là phát triển sai lệch?”

Hạ Diệu đầu tiên là tạm ngừng động tác lại, sau đó cười hắc hắc hai tiếng.

“Anh đối với tôi có trách nhiệm, tôi cũng phải đối với anh mà chịu trách nhiệm.”

Viên Tung hoàn toàn không hiểu tên hài tử này nói cái gì, vì vậy đang lúc đầu của Hạ Diệu chuẩn bị một lần nữa đập vào “đũng quần” của mình, một tay bắt lấy cậu ta, dùng sức dán chặt vào trong lồng ngực.

“Cậu nói rõ cho tôi một chút, cậu dùng cách gì để chịu trách nhiệm với tôi?”

Hạ Diệu thở hổn hển nói: “Rèn luyện cơ thể á! Tôi đem thân thể rèn luyện tốt như vậy cũng không phải là để mang lại hạnh phúc cho anh sao! Anh xem anh đều đã đem dầu bôi trơn, thuốc và vân vân các thứ chuẩn bị đầy đủ, cho nên tôi phải liên tục bảo trì cơ thể ở trạng thái tốt nhất.”

Viên Tung càng nghe những lời này càng không thông, hắn cũng không cho rằng Hạ Diệu phí sức như vậy chỉ là vì để “dâng hiến”, không một người nam nhân nào lại làm vậy. Hơn nữa, bị “bạo súc” cũng không cần phải bán sức như thế!

“Cậu đem lời nói rõ một chút đi.” Viên Tung nhìn chăm chăm Hạ Diệu.

“Tôi nói vậy còn chưa rõ ràng sao? Chờ tôi hai ngày nữa đi bệnh viện tái khám, nếu như không có vấn đề gì hai ta có thể đem ‘chuyện này’ làm một lần hoành tráng. Anh một lần tôi một lần, bản thân anh thì không lo lắng gì rồi, tôi đây không phải là vì sợ bản thân không thỏa mãn được anh sao? Cho nên cần phải luyện tập.”

Viên Tung thu hai mắt lại, “Cậu một lần tôi một lần?”

“Không phải sao? Lẽ nào để anh quất một mình? Không phải chứ, nếu vậy nguyên một cây dương vật của tôi giữ lại dùng làm gì? Tôi chẳng phải nói với anh rồi sao, tôi không để anh chiếm hết tiện nghi đâu, nếu không tôi để anh mặc quần lót chặt như vậy làm gì? Chính là muốn kiềm hãm nhu cầu của anh lại!”

Viên Tung trong lòng nhe răng cười, được, Hạ tiểu yêu, tới ngày đó tôi cho cậu biết cảm giác muốn chết là như thế nào.

Hạ Diệu nhìn Viên Tung ánh mắt bất thường, vội vàng bổ sung một câu, “Đương nhiên, tôi có thể cho anh ‘tối’ trước.”

Viên Tung sáng khoái đáp ứng, nghiêm túc nói.

“Nếu như lúc tôi làm cậu xong, cậu còn có thể đứng lên được, lão già tôi đây cam tâm tình nguyện quỳ xuống cho cậu thao.”

Hạ Diệu bị Viên Tung kích thích dục vọng chiến đấu, lồng ngực nhiệt huyết sôi trào, lúc này cùng hắn đối kích một quyền.

“Đây chính là do anh nói!”

“Đúng, tôi nói.”

Viên Tung gương mặt như đang quảng cáo bản thân – chính là tự tin như vậy!

Sau đó, Hạ Diệu vọt vào nhà tắm, tắm rửa xong liền tựa ở trên vai Viên Tung nghịch điện thoại di động.

“Đại thúc” thỉnh thoảng cũng sẽ hiểu tâm tính “tiểu hài tử”, nhất là lúc cậu ta như vậy, cũng sẽ nhin không được xoa bóp cho cậu ta.

Viên Tung dùng sức ôm Hạ Diệu, hai bàn tay to nắm lấy tay của cậu ta, mạnh mẽ giật lấy cái điện thoại của cậu ta đặt xuống.

Trước khi ngủ, Hạ Diệu cùng Viên Tung nói chuyện: “Cuối tuần anh đi theo tôi đến ăn một bữa cơm với đám bạn nhé.”

“Lại là Tuyên Đại Vũ?” Nhắc tới người này gương mặt lại tối sầm.

Hạ Diệu nói: “Tôi đã nói rõ với cậu ta, cậu ta thì tính khí như vậy, mà anh với tôi lại đang quen nhau, dù sao cũng phải thử tiếp nhận bạn hữu của tôi chứ.”

Hiện tại hiểu lầm đêm hôm đó giữa Hạ Diệu và Tuyên Đại Vũ đã gỡ được nút thắt, cậu ta đã can đảm hơn, nóng lòng muốn đem người đàn ông của mình ra khoe khoang.

Đến lúc đó sẽ vỗ bàn một cái, nhìn vẻ mặt của các cậu xem thế nào.

Viên Tung không nói gì, rốt cuộc cũng đồng ý.

HẾT CHƯƠNG!

131. Chương 131 - Bảo Đảm Không Bạc Đãi Cậu

CHƯƠNG 131: BẢO ĐẢM KHÔNG BẠC ĐÃI CẬU

Trans+Edit: Pin0neverdie

Từ lần trước sau khi Lưu Huyền nổi giận ở nhà Bành Trạch, hai người họ vẫn còn chiến tranh lạnh.

Bành Trạch cũng từng ăn nói nhỏ nhẹ mà giải thích, cũng đã đi cầu xin nhưng Lưu Huyền nhất quyết không chịu tha thứ. Bành Trạch tốt xấu gì cũng là một quý công tử, chưa từng nhận khí tức từ người nào lâu như vậy, Lưu Huyền lại làm giá quá cao, hẳn cũng có chút tiêu hóa không được.

Cho nên mấy ngày này tâm tình Bành Trạch cực kỳ kém nên cứ hay chạy tới Lý Chân Chân phát tiết.

“Anh sao lại tới đây?” Lý Chân Chân đã chuẩn bị ngủ.

Bành Trạch không nói hai lời, đem cậu ta kéo lên trên giường liền bắt nháo cởi quần cậu ta ra.

Lý Chân Chân đang lúc hưng phấn đột nhiên nghĩ tới việc Bành Trạch cứ buồn bực là tới tìm mình làm chuyện này, mỗi lần đều mang tính chất cưỡng ép, trong lòng cậu ta có thể không giận sao?

“Bành Trạch anh có ý gì? Tôi không phải đã nói rõ là sau này không quan hệ nữa sao?” Lý Chân Chân đẩy Bành Trạch.

Bành Trạch hoàn toàn không để ý tới phản kháng của cậu ta, trực tiếp đưa tay lên bóp đùi trắng nõn của Lý Chân Chân, giống như là đói khát mà sờ mó, vuốt ve, tìm kiếm, mắt híp lại tận hưởng, thở dốc hồng hộc.

“Mẹ nó, thật trơn láng quá...”

Lý Chân Chân tuy để hân mê mẫn ngắt nhéo tung hoành khắp vùng thắt lưng nhưng nét mặt vẫn nghiêm nghị không chịu khuất tùng.

“Anh có bạn gái sao không đi mà làm cô ta? Suốt ngày theo tôi lăn lộn trên giường là ý gì?”

Bành Trạch khẩu thị tâm phi, “Cô ta nếu để cho tôi làm, tôi còn đến tìm cậu sao?” Nói xong đem hai cái đầu gối của Lý Chân Chân tách ra, quăng cho cậu ta một xấp tiền.

Lý Chân Chân bị xem thường hóa thành tức giận, “Cầm đồng tiền dơ bẩn của anh nhanh chóng cút đi!”

“Ôi, cậu lại bắt đầu thanh cao sao ...” Bành Trạch dùng một ngón tay trực tiếp thọc vào, ở bên trong “đường hầm” chật hẹp đó mà rút ra chui vào như con thoi, “Cậu mỗi lần ra phố mua sắm là xài thẻ của thằng nào? Cậu một thân đồ hiệu là ở đâu ra? Bán thân đủ xài rồi bây giờ giờ trở thuần khiết trước mặt tôi, trước đây người nào muốn hôn một cái cũng phải thò tay ra đòi tiền?”

Lý Chân Chân trước đây đích thật là vì tiền, lúc còn nhỏ đã là một đứa lém lỉnh, lớn lên lại đẹp trai, ai lại không từng một lòng hư vinh? Nhưng sau này lại cũng không biết vì sao lại sa vào bẫy tình, cảm tình càng vui đùa càng chân thực, việc cần tiền mà đem lại thoải mái cho người khác càng ngày càng ít.

Bành Trạch vẫn còn sờ mó động chạm, Lý Chân Chân lại không thể chịu được nữa, hôm nay lời nói của hắn chính là quá đáng, đem cái thứ đang cứng lên của Bành Trạch liều mạng đập một cái. Bành Trạch một cái tát vào cái mũi nhỏ của Lý Chân Chân. Lý Chân Chân như trước không chịu đi vào khuôn khổ, khóe mắt hơi nước dầy đặc.

Bành Trạch đột nhiên mềm nhũn, nằm ở kế bên tai Lý Chân Chân, sâu kín nói: “Tôi thực sự rất nhớ cậu...”

Lý Chân Chân còn chưa kịp phân biệt ra được những lời này có thể đáng tin được bao nhiêu, thì bỗng có một dị vật bất chấp xông vào trong cơ thể. Mang một dòng điện lưu dê mê như ma túy đánh thẳng vào lớp vỏ đại não, lý trí bị chia cắt thành từng mảnh không thể gom lại.

Một “bữa tiệc lớn” trôi qua, Bành Trạch bắt đầu uống sạch loại dịch thể có mùi vị ‘không minh bạch’ này.

Lý Chân Chân mỗi lần bắn xong, đều sẽ có một lúc trở nên mơ màng, không ham muốn gì nữa, không mắng chửi, ánh mắt phiêu diêu mê đắm, dị thường mà an lành. Mỗi khi thấy cậu ta chu cái miệng ra mê man hưởng thụ, lòng của Bành Trạch đều không rõ vì sao lại buông lỏng.

Điện thoại của Hạ Diệu trùng hợp lúc này gọi tới, nói về chuyện anh em gặp mặt cùng nhau ăn bữa cơm.

Lúc này Bành Trạch vừa mới “ăn một bữa sướng miệng”, liền gọi điện cho Lưu Huyền, kết quả...cô ta lại cố tình cúp máy.

“Thực sự chịu không nổi cô!”

Bành Trạch oán giận một tiếng, trực tiếp đi từ ban công vào bên trong phòng, tay đặt ở đôi chân của Lý Chân Chân vuốt một cái, nói thẳng: “Tối mai có bữa cơm họp mặt anh em.”

“Nói tôi nghe làm gì?” bộ dạng của Lý Chân Chân hoàn toàn không hứng thú.

Bành Trạch nói: “Người ta đều dắt theo người yêu, tôi đến một mình thì không được, mất mặt lắm! Con à kia không vui vẻ đi cùng, cậu thay cô ta tới góp mặt, náo nhiệt một bữa.”

Nghe được ba chữ “thay cô ta”, Lý Chân Chân con người trở nên lạnh nhạt.

“Không đi.” Dứt khoát hai chữ.

Bành Trạch nói: “Cậu không phải thường nói là Hạ tiểu yêu hay khinh thường cậu vì cậu để đàn ông ‘làm’ sao? Lần này cậu ta cũng dẫn theo nam nhân tới, cậu có thể thừa cơ hội này đối diện với cậu ta mà rửa nhục.”

“Hắn có nam nhân?” Lý Chân Chân thu hai mắt lại, “Anh nói Viên Tung sao?”

Bành Trạch vô cùng kinh ngạc, “Làm sao cậu biết?”

Lý Chân Chân hanh cười một tiếng, “Anh nghĩ là có một mình tôi không biết chuyện? Hắn đã theo đuổi Hạ Diệu rất lâu rồi, cũng chỉ có hai kẻ gốc gác các anh mới nghĩ rằng Hạ Diệu để ý em gái của hắn ta. Tôi lấy ánh mắt đảo qua một cái, liền nhìn ra ai mới là chủ nhân thực sự.”

“Được rồi, ngày mai hắn cũng tới đấy.”

Lý Chân Chân lập tức đổi giọng, “Tôi sẽ đi!”

Lúc Hạ Diệu gọi điện thoại cho Tuyên Đại Vũ, Tuyên Đại Vũ đang ở trong nhà vệ sinh, Vương Trì Thủy trực tiếp bắt điện thoại.

“Buổi tối cùng nhau ăn một bữa cơm, có rảnh rồi không?”

Hạ Diệu nghe thanh âm có chút không thích hợp, liền hỏi: “Anh không phải là Tuyên Đại Vũ?” Vương Trì Thủy dùng một loại giọng điệu xác định chủ quyền, đắc ý nói: “Đại Vũ nhà tôi đã đi vệ sinh rồi.”

Hạ Diệu oán thăm: không phải nói là uống say làm chuyện xằng bậy, không làm gì quá sao? Tại sao lại đến ở cùng nhau?

“Chuyện đó...cảnh sát Hạ à tôi cũng có thể cùng đi?” Vương Trì Thủy hỏi.

Hạ Diệu cố ý chọc hắn, “Tất nhiên rồi, nhân tiện đem số tiền cậu lấy của tôi mang đến trả lại cho tôi.”

Vương Trì Thủy cười gượng hai tiếng, “Tôi coi như đó là tiền mừng của anh.”

“Tiền mừng cho ai?” Hạ Diệu hỏi.

Vương Trì Thủy vô tư thoải mái mà nói: “Tôi và Đại Vũ á! Tôi coi như số tiền tôi lấy của anh là một chút lễ anh mừng cho mối lương duyên của chúng tôi.”

Vương Trì Thủy còn nói: “Mà này cảnh sát Hạ...anh nói như vậy có chút không phải đạo, Đại Vũ nhà tôi tặng anh nhiều đồ như vậy? Anh không biết xấu hổ mà còn theo tôi đòi tiền sao...”

“Tiền của cậu ta là của cậu ta, tiền của người là của người, người chính là không biết xấu hổ!”

“Anh không biết xấu hổ theo tôi đòi tiền thì tôi cũng không biết xấu hổ mà xem tiền của Đại Vũ cũng là tiền của tôi.”

Rốt cục bị Hạ Diệu cười mắng một tiếng.

“Thằng cháu trai!”

Vương Trì Thủy hắc hắc vui một chút, “Tôi sẽ nói lại với Đại Vũ sau.”

Một lát sau, Tuyên Đại Vũ từ phòng vệ sinh đi ra, Vương Trì Thủy hướng về hắn nói: “Cảnh sát Hạ nói tối hôm nay cùng nhau ăn một bữa cơm, hắn muốn đem nam nhân trong lòng hắn giới thiệu cho chúng ta!”

Tuyên Đại Vũ tự động bỏ qua hai chữ “chúng ta”, chỉ quan tâm đến năm chữ “nam nhân trong lòng hắn”.

“Không đi.”

Vương Trì Thủy nói: “Tôi đã đồng ý rồi!”

“Ai cho phép cậu đồng ý?” Tuyên Đại Vũ nổi giận.

Vương Trì Thủy yếu giọng, “Thế nhưng đã lỡ đồng ý rồi, anh nếu như đổi ý nói không đi, anh sẽ giống như một gã thua cuộc không đứng dậy nổi.”

Tuyên Đại Vũ nghiêng răng nghiêng lợi, quả muốn đánh Vương Trì Thủy một trận.

“Chuyện này...cảnh sát Hạ nói rằng tôi cũng nên đi cùng.”

Tuyên Đại Vũ lại rống lên, “Cậu đi làm gì? Có chuyện gì cần cậu sao?”

“Giúp anh giữ thể diện á!” Vương Trì Thủy đặc biệt tự tin.

Tuyên Đại Vũ vẽ mặt đen lại, “Cậu là đi giữ thể diện cho tôi hay đi làm xấu mặt tôi?”

“Nói cho cùng, cảnh sát Hạ là có mời tôi, anh có thể không đi, thế nhưng anh không thể ngăn cản tôi đi.”

Tuyên Đại Vũ gật đầu, “Con cặc! Cậu đi hay không mặc kệ cậu, nói đến cùng hai ta cũng không có quan hệ gì, đến lúc đó tôi coi như không biết cậu.”

Vương Trì Thủy không nói gì, nhanh như chớp chạy vào phòng thay quần áo, lôi ra bộ quần áo rất “phong cách”. Mấy bộ quần áo này của cậu ta từng bị Tuyên Đại Vũ ném ra ngoài đường nhiều lần nhưng đều tự đi nhặt lại, từng cái từng cái mặc lên người. Ngược đãi thị giác của bản thân còn chưa đủ, vẫn còn muốn phóng ra ngoài ‘hấp diêm thị giác’ của Tuyên Đại Vũ: “Tôi đây một thân trông thế nào? Đủ nổi bật chưa?”

Tuyên Đại Vũ quả thực không thể nào nhìn thẳng vào cậu ta, “Chưa đủ nổi bật, mặc thêm đi”

Trong chốc lát lại một thân sắc sỡ phóng ra như ngựa, xuất hiện.

“Cậu nhớ tránh xa tôi ra một chút.”

“Tôi phối khăn quàng cổ này thế nào?”

“Anh xem đôi giày này của tôi đi, chính là mua ở phố Cổ Lâu, ba mươi tệ một đôi, còn là hàng hiệu đấy, kiểu dáng này thật đẹp!”

“...”

Lỗ tai và con mắt chịu đủ mọi kiểu ngược đãi dài đến nửa giờ sau, Tuyên Đại Vũ rốt cục bạo phát, xách cổ áo Vương Trì Thủy lôi ra ngoài. Vương Trì Thủy cho rằng Tuyên Đại Vũ muốn đem cậu ta vứt đi, gắt gao ôm cánh tay Tuyên Đại Vũ không buông.

Kết quả, Tuyên Đại Vũ chỉ là đem cậu ta nhét vào trong xe, bản thân cũng tự mở cửa và ngồi vào trong.

“Đi đâu chứ?” Vương Trì Thủy hỏi.

Tuyên Đại Vũ xanh mặt nói: Đưa cậu đến chỗ bán quần áo nào nhìn ra cho giống người một chút.”

Vương Trì Thủy thấy hạnh phúc tiếp tục đom đóm, “Anh không phải nói rằng anh là anh, tôi là tôi, đến lúc đó làm bộ không biết sao? Vậy anh vẫn còn quan tâm hình tượng của tôi làm gì chứ?”

“Bản thân tôi không muốn nhìn thấy cậu mà buồn nôn không được sao? ! ! !”

Vương Trì Thủy mặt dày mà hắc hắc cười.

Hạ Diệu gần đây nhận được nhiều tin tốt đẹp, đầu tiên là cùng Tuyên Đại Vũ giải quyết hiểu lầm, tiếp đến là ở phương diện cảm tình lại được bạn bè tán thành, ngay sau đó liền nhận được một tin tức tốt, cảnh hàm của cậu ta được thăng bậc.

Hạ Diệu lái xe ở trên đường, mọi chuyện tốt đẹp khiến đôi chân của cậu ta không ngừng hưng phấn đập nhịp.

Tôi gần đây tại sao lại thuận lợi thế nhỉ? Tôi thế nào lại gặp nhiều may mắn vậy? Ông trời tự dừng lại đối tốt với tôi thế?

Trong lòng có một loại cảm giác ‘mọi người đều buồn chỉ có tôi là sung sướng’.

Lúc Viên Tung từ sân huấn luyện đi ra, Hạ Diệu vừa kịp lái xe tới cổng.

Cửa xe mở ra, một thân chế phục anh tuấn sáng chói đập vào mi mắt, cảnh hàm rạng rỡ lấp lánh, phản chiếu tỏa sáng lên nét mặt của Hạ Diệu, gương mặt phóng khoáng kiêu ngạo.

Hạ Diệu bước đến trước mặt Viên Tung, đứng vững vàng, khoe miệng chuyển động.

“Cảnh hàm bậc nhất, dựa vào thực lực mà được thăng cấp.”

Viên Tung trong lòng thay cậu ta tự hào, nhưng ngoài miệng vẫn như cũ vô thưởng vô phạt mà nhạo báng cái cảnh hàm.

“Đồ chợ à.”

Hạ Diệu giả vờ mà thở dài, “Hay da, cuộc sống mà cứ như thế này thì quả thực không còn thú vị nữa, chuyện gì cũng như ý thuận lợi, không cho tôi một chút thất bại nào cả. Tôi nói anh nghe, hiện tại tôi đang muốn anh hãy cường bạo tôi, để tôi cảm nhận được nỗi đau khổ tằm tối của kiếp nhân sinh đó mà.”

Hạ Diệu ở trong mắt mọi người thái độ làm việc khiêm tốn, chuyện gì cũng không để lộ ra ngoài, thế nhưng để đắc ý đến mức trông ngu ngốc như vậy thì chỉ có thể đứng trước mặt Viên Tung. Vì vậy cậu ta đang có chuyện vui, mới thừa dịp này mà đùa giỡn một chút.

“Anh muốn thao tôi chứ gì ?! Nào, đến đây, làm cho tôi cảm thấy đau khổ một chút!” Hạ Diệu cười tà ác.

Viên Tung nghiêng đầu liếc mắt vào Hạ Diệu, “Cậu là sợ tôi bắt lực nên mới kích động tôi như vậy sao?”

Hạ Diệu tiếp tục đùa giỡn, “Nói về cái này, tôi thật là có chút lo lắng cho anh, anh có làm được không vậy? Không được thì đổi lại cho tôi ‘tỏa sáng’ trước đi, đến lúc đó anh đỡ phải quỳ xuống để tôi thao.”

Bàn tay to lớn của Viên Tung úp lên trên ót Hạ Diệu, một tay kéo cậu ta lại trước người, chóp mũi chĩa vào chóp mũi.

“Bảo đảm sẽ không bạc đãi cậu.”

HẾT CHƯƠNG!

132. Chương 132 - Sáu Quý Ông Tề Tụ

CHƯƠNG 132: SÁU QUÝ ÔNG TỀ TỤ

Trans+Edit: Pinoneverdie

Tuyên Đại Vũ một mạch mua cho Vương Trì Thủy vài bộ quần áo, lúc cậu ta thay xong khí chất và phong độ hoàn toàn thay đổi.

Xe dừng lại ở quán rượu đã hẹn trước đó, Vương Trì Thủy đi xuống trước. Tuyên Đại Vũ đem quần áo cũ của cậu ta nhồi nhét vào một túi nylon, thừa dịp Vương Trì Thủy đang quan sát tiệm rượu, liền nhanh chóng đi đến thùng rác. Kết quả, vẫn bị “thiên nhãn” của Vương Trì Thủy bắt gặp, tay mắt lạnh lẽo mà ngăn cản.

“Quần áo này còn rất tốt, đừng ném đi!”

Tuyên Đại Vũ mặt lạnh hỏi: “Giữ nó lại để làm gì? Nhiều quần áo như vậy còn chưa đủ cho cậu mặc sao?”

Vương Trì Thủy áp úng nửa ngày không nói nên lời.

“Tôi nói... cậu ngay cả quần áo cũ cũng muốn đem bán chứ?” Tuyên Đại Vũ trừng mắt nhìn Vương Trì Thủy.

Vương Trì Thủy vội vàng xua tay, “Anh tặng đồ cho tôi tới bây giờ tôi đều không đem bán, anh xem, cái bật lửa này, tôi ngày hôm nay vẫn còn mang theo bên mình.” Nói xong, từ trong túi lấy ra huơ huơ.

Tuyên Đại Vũ hơi lộ ra vẻ bất ngờ, hẳn cho rằng cái bật lửa này đã sớm hóa thành nhân dân tệ.

“Còn những bộ quần áo cũ này đều là do tôi trước đây cần răng tích góp mà mua lại, mỗi một món đều có ý nghĩa khắc cốt ghi tâm, đồ này không bao nhiêu tiền thế nhưng rất đáng trân trọng, anh vạn ngàn lần đừng ném nó đi...”

Lời còn chưa nói hết, nhìn thấy một chiếc xe từ đằng xa, trong nháy mắt toàn bộ quần áo được cậu ta xem như bảo bối bị ném bay tứ tung lên chín tầng mây, vội vàng chạy tới nơi chiếc xe đang đậu.

Hạ Diệu vừa xuống xe, còn chưa kịp đứng vững, “một sinh vật bất minh” đã liền nhào tới.

“Đại thần thánh, cho tôi xin chữ kí của anh đi!”

Vương Trì Thủy sớm đã chuẩn bị một tờ giấy dát vàng lấp lánh và một cây bút được chạm khắc tinh tế đến trước mặt Viên Tung.

Viên Tung lạnh lùng nhìn xuống cậu ta, mặt không biểu cảm.

“Đại thần thánh, tôi rất sùng bái anh, lần trước anh đánh tôi mềm người, khắp nơi bầm tím tôi đều không tiếc nuối.”

“Đại thần thánh à, ngày đó chính một sự hiểu lầm.”

“Đậu hũ ném trên người em gái anh nhưng thổi ở trong lòng tôi á!”

Hạ Diệu ban đầu còn tưởng là thằng cháu trai nào lai lịch không rõ ràng, trông cách ăn mặc rất chỉnh chu. Kết quả vừa nhìn thì ra là Vương Trì Thủy. Lúc này cười lạnh một tiếng, trêu nói: “Người này bị bạo cú một lần, khí chất lập tức thay đổi, ăn mặc cũng không còn quê mùa, dáng vẻ không còn thấp hèn, một thân toát ra vẻ thượng lưu à!”

Vương Trì Thủy cười ha ha, “đại ngôn bất tàm” (dông dạc) nói: “Đúng, hôm nay tôi chính là trở thành giàu có.” Vừa nói xong, liền thấy Viên Tung đang ngậm một miếng thuốc chuẩn bị hút, không nói hai lời, trực

tiếp lấy ra cái bật lửa sang trọng kia, vô cùng ân cần niềm nở mà đốt lửa cho Viên Tung, ánh sáng phát ra từ mẫu kim loại đó lấp lánh chiếu lên mặt Viên Tung vô cùng tuyệt mỹ.

Hạ Diệu nắm lấy cổ tay Vương Trì Thủy, “Cái bật lửa chất quá!”

“Đại Vũ ca tặng tôi.”

Hạ Diệu đoạt lấy để thưởng thức một phen, trong nháy mắt cho rằng cái bật lửa này là của cậu ta, yêu thích không buông tay mà đem đùa nghịch thật lâu. Tuy rằng cậu ta đối với Tuyên Đại Vũ không phải là loại tình cảm đó, nhưng khó có thể nén lòng ghen tỵ.

“Toàn cầu chỉ có 99 cái.” Vương Trì Thủy xấu xa đắc ý, “Anh muốn mua cũng mua không được.”

“Cậu cút vào cho tôi!”. Tuyên Đại Vũ đi tới từ đằng sau, trên cái mông của Vương Trì Thủy đá một cước, Vương Trì Thủy chỉ còn có thể ôm mông mà đi vào. Cậu ta một bên là chạy vào trong, một bên chưa từ bỏ ý định mà quay đầu lại kêu to.

“Đại thần thánh à, lát nữa chụp với tôi tám hình nhé.”

“...”

Bốn người tới trước ngồi xuống an vị, bởi vì giai đoạn trước đó xảy ra quá nhiều chuyện hiểu lầm, cho nên bầu không khí có chút ngưng ngững. Người nào nói cũng không nhiều, vẫn là Vương Trì Thủy thẳng thắn thoải mái khiến cuộc gặp gỡ không bế tắc.

“Đại thần à, tôi nghe nói bảo tiêu của công ty anh bình thường sẽ có những thương hiệu lớn hoặc đại minh tinh thuê đúng không?”

“Đại Vũ bây giờ chuẩn bị đầu tư một bộ phim, tôi chuẩn bị diễn vai nam chính. Giả sử trong tương lai thành công vang dội, đang lúc làm đại minh tinh, tôi có thể thuê bảo tiêu bên công ty của anh chứ?”

“...”

Tuyên Đại Vũ quay đầu gầm nhẹ một tiếng, “Cậu là chưa từng gặp qua bậc cha chú à?”

Vương Trì Thủy ưỡn ngực: “Bậc cha chú thì gặp qua rồi nhưng cha chú của bậc cha chú thì chưa.”

Rốt cục, Bành Trạch sau nhiều lần gọi điện thúc giục cuối cùng cũng đẩy cửa bước vào, đi theo sau hắn là một “sinh vật dị thường” chói mắt khác, lắc hông tiến bước.

Hạ Diệu vô cùng kinh ngạc, “Cậu không phải nói mang theo Lưu Huyền sao? Thế nào lại đổi người rồi?”

“Chúng ta ở đây đều là đàn ông, tôi mang theo một ả nha đầu chỉ làm thêm mất hứng, cùng là đàn ông với nhau nói chuyện sẽ thú vị hơn!” Nói xong lời Lý Chân Chân tìm một chỗ ngồi xuống.

Viên Tung ngồi đối diện Lý Chân Chân. Lý Chân Chân sau khi ngồi xuống, nhãn cầu không thể rời khỏi Viên Tung. Nhìn thấy hắn một thân chỉnh trang toát ra khí phách hào hùng, cổ tay của hắn thì đang đeo một chiếc đồng hồ của quân đội. Thỉnh thoảng bị Viên Tung liếc mắt nhìn lại, hai lúm đồng tiền của cậu ta lại như ẩn như hiện.

Bành Trạch hỏi cậu ta, “Cậu uống cái gì?”

Nửa ngày không nghe Lý Chân Chân đáp lại.

Quay đầu nhìn qua, Lý Chân Chân nhãn thần phiêu lãng nhìn vào người đối diện, tâm hồn lơ lửng.

“Cậu nhìn cái gì vậy chứ?” mặt của Bành Trạch đột nhiên chìm xuống. Lý Chân Chân lúc này mới đem ánh mắt dời trở về, tiện tay ở cái menu chỉ đại một món.

Hạ Diệu chính thức giới thiệu cho mọi người, “Đây là Viên Tung, cái kia... ờ...anh ta gần như là ‘chung nhà’ với tôi.”

Viên Tung cố ý lơ đãng cái chức vị này, giơ một ly rượu lên uống, xem như là cùng mọi người chào hỏi.

Sau đó Hạ Diệu giới thiệu từng người từng người cho Viên Tung, bắt đầu từ Bành Trạch, “Đây là người tôi hay nói với anh, Bành Trạch, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, chưa từng xa nhau quá lâu, vài ngày không liên lạc liền nhớ thương.”

Viên Tung cùng hần chạm cốc, “Sau này liên lạc với nhiều nhau thêm một chút.”

Bành Trạch đầu tiên là sững sốt, sau đó liền vội vàng gật đầu cười .

“Đây là Lý Chân Chân, cậu ta...”

Lý Chân Chân trực tiếp cắt đứt lời Hạ Diệu tự giới thiệu, “Tôi 22 tuổi, sinh viên năm thứ ba đại học, bình thường cũng làm người mẫu, đây là cách liên lạc với tôi.”

Nói xong, dùng ngón tay thon dài kẹp lấy một tờ giấy phẳng phát mùi hương, chậm rãi cắm vào bên trong túi áo Viên Tung.

Hạ Diệu tuy rằng không quen nhìn cách phô diễn đó của Lý Chân Chân, nhưng đang lúc bằng hữu cùng nhau náo nhiệt, cũng nghiêm chỉnh lại, không biểu lộ ra quá rõ ràng. Không nói gì, trực tiếp đem ánh mắt hướng qua Tuyên Đại Vũ.

“Người này tôi cũng không cần giới thiệu nhỉ? Từ nhỏ cùng nhau mặc một cái quần yếm mà lớn lên.”

Vương Trì Thủy ở bên cạnh bồi thêm một câu, “Đúng, ngay cả việc anh ta lúc mặc quần lót dương vật bị méo sang một bên cảnh sát Hạ cũng biết.”

Sắc mặt của Viên Tung trở nên rất là “thân thiện” .

Tuyên Đại Vũ nâng chén, ánh mắt kiêu ngạo nhìn thẳng Viên Tung.

“Nếu anh dám đối xử không tốt với Hạ tiểu yêu, tôi liều mạng với anh.”

Căn bản lời nói này đặc biệt nghiêm túc, khí phách bao trùm, kết quả kể bên truyền đến một tiếng chụp ảnh “Tách” , đem bầu không khí hùng hồn phá hủy.

Tuyên Đại Vũ âm tà nhìn qua, Vương Trì Thủy chính là bởi vì lên chụp ảnh Viên Tung, bị phát hiện nên bây giờ đang cười hiền giả ngu.

“Tôi sao không giết chết cậu đi nhỉ?!” Tuyên Đại Vũ hận đến nghiến nát cả răng.

Vương Trì Thủy cũng tự giới thiệu rất cá tính, trực tiếp vung tay lên mặt bàn...bốn cái điện thoại di động của Hạ Diệu, Tuyên Đại Vũ, Bành Trạch, Lý Chân Chân xếp thẳng thành một hàng.

Mọi người đều cả kinh, mới vừa rồi còn bấm bấm nhấn tin gọi điện, từ lúc nào bị trộm đi? Trong đồng điện thoại này duy nhất chỉ không có của Viên Tung, Vương Trì Thủy không phải là không lên trộm của hần, mà căn bản là trộm không được.

Thức ăn dọn ra từng món lên bàn, tiếng cụng chén vang lên, trong phòng càng ngày càng náo nhiệt.

Vương Trì Thủy uống hăng nhất, liên tục chạy vào WC, chạy đến lần thứ ba, một âm thanh từ sau lưng vọng tới:“Tôi ra giá mười vạn mua lại cái bật lửa của cậu.”

Vương Trì Thủy vừa nghiêng đầu nhìn lại, nam thần hiện lên trong mắt sáng chói tựa kim quang, lấp lánh vạn trượng, xém chút nữa là tặng không cái bật lửa cho người ta.

“Cái này là do Đại Vũ tặng tôi, không thể bán.” còn có một chút khí phách.

“Tôi lấy đồng hồ đeo tay đổi với cậu thấy thế nào?”

Đồng hồ đeo tay của Viên Tung khẳng định giá trị có thể đem sánh ngang tầm với cái bật lửa trong tay Vương Trì Thủy, quan trọng hơn hết là nó được đích thân nam thần mang qua đổi, so với kí tên, chụp ảnh chung và vân vân các thứ khác còn hấp dẫn người ta hơn. Nói không chừng sau này Viên Tung có sức ảnh hưởng lớn trong xã hội, thứ này càng giá trị hơn nữa.

Nhưng thực sự mà nói, lúc Vương Trì Thủy buông lời cự tuyệt Viên Tung, cậu ta tiếc nuối giống như tự dùng súng chia vào đầu của bản thân.

“Nghìn vàng không đổi.”

Xui rủi là ngày hôm nay coi như gặp phải cao thủ, đứng cách Viên Tung một thước xa, cái bật lửa trong túi không cánh mà bay. May là cậu ta cũng đủ nhạy cảm, phút chốc liền nhận ra, lập tức nín tay áo Viên Tung.

“Trả bật lửa cho tôi!”

Viên Tung khước miệng lộ ra một nụ cười không dễ phát hiện, “Phản ứng của cậu vẫn còn rất nhanh.”

Hất một cái, cái bật lửa từ trong lòng bàn tay bay ra ngoài, vẽ trên không trung một đường cong tuyệt đẹp, vô tư bay lọt vào trong túi áo Vương Trì Thủy đập một cái vào ngực, đập mạnh đến mức tim của cậu ta kêu lên bang bang bang.

Lại một lần nữa đắm ngực giậm chân tức tối.

Lúc Viên Tung trở lại bên trong phòng, Hạ Diệu vẫn còn đang khoe khoang rằng mình gặp may mắn thế nào, mọi chuyện thuận lợi ra sao, mọi người trong phòng rước lấy một trận ‘pháo nổ’.

“Cậu vẫn còn thuận lợi may mắn cái gì chứ? Cậu xem lại khoe mắt của cậu đi, đến bây giờ còn không khỏi hẳn!” Tuyên Đại Vũ nói.

Hạ Diệu chẳng hề để ý, gần đây nhiều chuyện tốt như vậy cũng đã sớm đem mấy chuyện nhỏ này bỏ qua một bên không quan tâm nữa.

“Chỉ có điều những vết lằn trên cổ và vai đã triệt để không nhìn thấy nữa.” Tuyên Đại Vũ còn nói.

Viên Tung lỗ tai đặc biệt nhạy, thoáng cái liền nghe được những lời này, hỏi Hạ Diệu: “Vết lằn gì?”

Tuyên Đại Vũ đột nhiên vui một chút, “Nhắc tới chuyện này, thực sự rất ngu ngốc, nói ra anh đừng...”

“Tôi có một việc còn ngu ngốc và nực cười hơn này!” Hạ Diệu đột nhiên cắt lời.

Tất cả mọi người đưa ánh mắt chuyển hướng về cậu ta.

Hạ Diệu bắt đầu lừa dối, “Tuần trước tiểu Huy trong đội của tôi đi khám bệnh trĩ, y tá đưa cho hắn một cây tăm bông, kêu hắn thọc vào bên trong hoa cúc rồi lấy ra đem làm xét nghiệm, thằng cháu trai này nửa ngày trong phòng vệ sinh không đi ra. Sau cùng có một người cũng đi kiểm tra giống hắn thấy hắn vẫn còn trong đó liền hỏi, anh vẫn chưa lấy ra à? Tiểu Huy hắn nói cần phải lấy ra sao? Lúc lấy ra thì chỉ cảm trên tay cái tăm, phần bông gòn đã lọt thỏm ở bên trong.”

Mọi người chột cười, Lý Chân Chân cũng góp vui.

“Cái này thì có cái gì đâu chứ? Tôi đã từng nghe qua chuyện còn ngu ngốc hơn.”

Vừa nhìn thấy Viên Tung chuyển sự chú ý qua qua Lý Chân Chân, Hạ Diệu mới thở dài một hơi, loại sự tình này còn chưa phải lúc nói với hắn thật thỏa đáng.

“Tôi không phải là một admin có nhiều người theo dõi trên một diễn đàn đồng tính hay sao? Ngày đó có một trai thẳng tìm tôi hỏi kinh nghiệm, hỏi tôi làm thế nào phán đoán bản thân có đúng hay không đã bị bạo súc? Hắn nói khuya ngày hôm trước cùng anh em uống rượu xong, sáng sớm hôm sau thức dậy thấy bị cởi hết quần áo còn bị trói gô ở trên giường, lỗ đánh rắm đặc biệt đau...”

Hạ Diệu ban đầu vẫn chính là nghe rất hăng hái, sau đó càng nghe càng thấy có gì đó sai sai, một luồng khí lạnh bắt đầu chạy dọc xương sống.

“Cậu đợi đã!” Tuyên Đại Vũ cắt đứt lời Lý Chân Chân, đem mặt chuyển hướng qua Hạ Diệu, “Sao tôi cứ cảm giác cậu ta đang nói chuyện của chúng ta vậy? Cái gã ‘kinh nghiệm nhân sĩ’ kia không phải là Lý Chân Chân chứ?”

Hạ Diệu mắt nhìn thấy mặt của Viên Tung lúc này đã bắt đầu biến sắc, vội vàng chột dạ đẩy đẩy Tuyên Đại Vũ.

“Cậu nói nhầm gì vậy? Cái gì mà ‘kinh nghiệm nhân sĩ’ a? Làm gì trùng hợp như vậy được....”

Tuyên Đại Vũ vẫn còn chưa từ bỏ ý định, chuyển hướng qua Lý Chân Chân, “Nick name của cậu là gì?”

Lý Chân Chân nháy mắt mấy cái, “Nghìn người ngắt hoa cúc”

Mặt của Hạ Diệu trong nháy mắt thì tái mét.

Tuyên Đại Vũ vỗ bàn một cái, “Không phải là cậu ta sao!? Cậu đã quên? Cậu vẫn còn nói nick name này còn có nghìn lượt theo dõi, ha ha ha...”

“Không phải là thật chứ?!” Lý Chân Chân kinh hô một tiếng dường như hiểu ra.

Tuyên Đại Vũ trêu chọc Lý Chân Chân, “Hóa ra cậu chính là vị cao nhân đó! Hạ tiểu yêu đã cho tôi xem qua đoạn chat giữa hai người các cậu, cậu phân tích cho cậu ta cách chứng minh bản thân không bị bạo cốc quả thật rất chi tiết và kinh điển.”

Con người của Viên Tung hình như đã đổ ra một biển máu.

Hạ Diệu tròn mắt, cậu ta thế nào cũng không nghĩ tới, sóng to gió lớn đều đã vượt qua rồi, cuối cùng lại bị “lật thuyền trong mơng”!

“Ai da, Hạ tiểu yêu và Viên Tung bỏ đi đâu rồi?” Bành Trạch buồn bực.

Bốn người mặt nhìn nhau, tất cả đều vẻ mặt ngạc nhiên, mới vừa rồi còn ngồi đây nói chuyện thật vui, thế nào mà nháy mắt một cái đã biến đi đâu?

Vương Trì Thủy còn đang hóng, “Sau đó thì sao?”

Lý Chân Chân nói: “Sau đó cậu ta kể lại cho tôi nghe, thì ra là bị Tuyên Đại Vũ đập một cước vào mông...”

“Ha ha ha...”

HẾT CHƯƠNG!

133. Chương 133 - Không Trượt Một Phút

CHƯƠNG 133: KHÔNG TRƯỢT MỘT PHÚT

18-22+

Trans+Edit: Pinoneverdie

Nhanh như một tia chớp, Viên Tung liền đem Hạ Diệu nhét vào trong xe.

Ô tô ở trên đường chạy như bão táp, phóng nhanh điên loạn. Bên ngoài xe, gió gào thét chém vào cửa sổ như móng vuốt của loài cạp đang muốn cào nát tấm kính thủy tinh. Thân xe lao nhanh, linh hoạt mà rẽ trái quẹo phải, Hạ Diệu bị xóc nảy ngã nghiêng không thể mở miệng nói chuyện, nhịp tim cùng với tốc độ của xe cấp tốc tăng vọt.

Mặt của Viên Tung như biến thành màu sắt nung, gân xanh trên cổ nổi lên chằng chịt, hiện lên những đường nét hoang dã và dữ tợn. Yết hầu chuyển động như đang có thiên quân vạn mã giẫm đạp trong lồng ngực. Tiếng gào thét đang kiềm nén bên trong, chỉ cần hạ quai hàm xuống liền lập tức tuôn trào ra ngoài.

Mỗi một cái lỗ chân lông trên người Hạ Diệu đều trào ra mồ hôi hột, nhiệt lượng trong người không ngừng tăng vọt xém chút là ép bức cậu ta đến phát điên.

Rốt cục, ô tô chạy đến một con đường lớn, Hạ Diệu liền mở miệng.

“Kỳ thực đó là một sự hiểu lầm, ngày đó bọn tôi uống quá nhiều, cậu ta nhận lầm tôi thành Vương Trì Thủy, kết quả là vừa đánh nhau vừa trối tôi lại, căn bản không cùng cậu ta làm chuyện gì khác nữa!”

“Cho nên tôi vẫn không nói cho anh biết vì nghĩ rằng không cần thiết, bản chất chỉ là một việc hiểu làm mà thôi!”

“Việc này phát sinh trong giai đoạn nghỉ lễ mừng năm mới, lúc đó hai chúng tôi thực chất chẳng làm gì cả.”

“Chuyện nhỏ nhặt mà đúng không? Nếu cậu ta không đề cập tới tôi cũng đã quên đi.”

“...”

Hạ Diệu càng nói tiếng nói càng ngậm chặt, càng ngậm chặt trong lòng càng hoảng, càng hoảng lại càng không hiểu vì sao cảm thấy hồi hận! Việc này nếu như đem ra nói sớm với Viên Tung một chút thì sẽ tốt biết bao nhiêu! Sẽ không đến mức xảy ra những chuyện như vậy!

Có đôi khi, chủ động và bị động chỉ là thái độ của mình dành cho một vấn đề, nhưng kết quả lại là tương quan khá xa. Chủ động thì cùng lắm là tổn nước bọt một chút để giải thích mọi chuyện, nhưng bị động thì lại làm cho người ta hiểu sai, cắt nghĩa méo mó.

Đột nhiên xe quẹo vào một ngã rẽ lớn, Hạ Diệu bị mất trọng tâm, ngã lên đùi Viên Tung. Bàn tay theo bản năng muốn cầm lấy thứ gì đó để ổn định tư thế, kết quả nín cái này cầm cái kia, lại nắm trúng đũng quần của Viên Tung. Độ cứng kinh người, cứng như muốn đem tay của Hạ Diệu thọc một lỗ thật lớn

“Anh...” Hạ Diệu cảm giác không an toàn, bắt đầu nắm chặt cái quần của mình, nhắc nhở, “Tôi còn chưa đi bệnh viện tái khám.”

Mãi cho đến lúc bánh xe dừng lại ở trước cửa nhà, Viên Tung mới đáp lời Hạ Diệu, nói.

“Không cần thiết, tôi nhìn thấy thân thể của cậu xương cốt đủ bền chắc.”

Nói xong, căn bản không để cho Hạ Diệu có cơ hội mở cửa tẩu thoát, trực tiếp dùng một cánh tay siết lấy hông của cậu ta, một phát vác cậu ta lên vai khiêng ra ngoài. Tiếng đế giày của Viên Tung dậm vào mặt đất kêu lên khiếp người, đầu của Hạ Diệu bị trút xuống dưới bắt đầu sung huyết, trong mắt đều là Hỏa Tinh tử (những đốm lửa nhỏ), lửa chỉ cần cháy lan ra một chút nữa là đem toàn cơ thể của cậu ta nổ tung.

Bam — A!!!

Sợi dây nịt của quần đội quắt lên giường vang lên rung động đáng sợ. Hai cổ tay của Hạ Diệu bị trói vào tay vịn của chiếc giường lớn, tư thế nằm sắp bị Viên Tung cười lên người, hoàn toàn không thể động đậy.

Viên Tung từ cổ áo của Hạ Diệu bắt đầu xé rách quần áo của cậu ta, còn xé sạch lớp áo lót bên trong, khoang miệng mở rộng, hàm răng tiến tới vừa liếm vừa cắn. Từ sau cổ đến vòng eo rồi đến đầu mút xương cụt, xanh xanh tím tím nhiều dấu vết gặm cắn xuất hiện trên lưng Hạ Diệu như vẽ ra những đường nét nhục dục khiêu gợi.

Hạ Diệu rất dễ bị kích thích, đang lúc cái quần bị thô lỗ xé rách, cái mộng chỉ còn được bao bọc bởi một lớp vải quần lót. Đột nhiên chỉ muốn Viên Tung phát điên lên dùng cự vật nhanh chóng đâm thủng cái quần lót này mà tiến vào bên trong, dâm cảnh này tưởng tượng đến thật quá điên loạn mê người, một mặt thì cảm thấy rất khuất nhục nhưng một mặt lại muốn chiếm lấy toàn bộ sự chú ý của Viên Tung vào mình.

“Thằng đi !”

Viên Tung quất một cú tát vào cái mộng phóng dăng của Hạ Diệu

Hạ Diệu thắm đôn, nhẹn không được kêu lên một tiếng đau đớn.

Viên Tung trong miệng thì thô lỗ nhục mạ, trong con ngươi thì hiện lên nỗi căm phẫn đến tận cùng. Chiếc quần lót bị xé rách phong phanh mơ hồ có thể thấy được làn da trắng mịn bên trong. Phần thịt mộng căng tròn hiện lên tuyệt mỹ, đem hai cánh mộng ép lại khiến đường rãnh mộng lúc ẩn lúc hiện lại càng mê người hơn nữa.

Tuy rằng đã thưởng thức cặp mộng này vô số lần, nhưng lần này tâm tình hoàn toàn khác.

Hình ảnh tưởng tượng lại chỉ có thể nhìn, chỉ có thể tư tưởng, thậm chí nhìn cũng không thể nhìn tỉ mỉ, muốn cũng không thể nghĩ đến quá nhiều, rất sợ không kiểm soát được mà gây ra mê loạn tâm trí. Cái gì

mà hạ lưu? Ta đây chính là không chút kiêng kỵ mà đùa nghịch cho thật dã, hận trước đó không thể cắn nát móng cậu ta ra, trực tiếp đem ‘cái cọc’ trong quần mà đóng vào.

“Cái móng trông rất phóng dăng!”

Viên Tung dùng bàn tay to lớn lỗ măng mà xoa nắn phần thịt móng nằm bên trong lớp quần lót đã rách nát nhăn nhúm. Một lần nữa xé toạc ra, giống như đói khát mà cắn lên, hàm răng tận tình mà hưởng thụ phần thịt trắng mịn co dãn đầy khoái lạc. Đến sau cùng, đôi bàn tay to lớn lại bóp siết lấy hông Hạ Diệu, ép buộc cậu ta chuyển động theo cổ tay của mình, đong đưa xoay lắc qua trái qua phải khiến cái móng làm ra hàng loạt động tác dâm dăng.

Khuôn mặt tuần tú của Hạ Diệu đỏ bừng, gương mặt chôn ở trong chăn ướt nỏ.

“A... đừng khốn nạn như vậy... Muốn làm trực tiếp mà làm...”

Nhưng Viên Tung lại muốn làm cho cậu ta nóng người trước đã, giống như bắt được con mồi nhưng chưa vội ăn thịt. Hắn lao tới móng của Hạ Diệu, dùng sức nhấc móng cậu ta chống móng lên trời, đem hai cái đùi của cậu ta banh ra một góc thật lớn, cửa hậu môn hoàn toàn bị bại lộ, tiếp tục dùng tay siết lấy hông cậu ta bắt buộc cậu ta lắc móng. “Cái eo thật sự mềm mại, lão tử tôi đây liền thích xem cậu lắc móng!”

“Miệng mật đạo” hồng nhạt nở ra rồi co lại, chuyển động xoay vòng mê hoặc trước mắt Viên Tung, cặp móng dâm mỹ sáng bóng hiện lên, chuyển động không lẽ lối quy củ. Bản thân Hạ Diệu cũng biết rằng mình đã bị kích thích, dương vật ở đằng trước đã cương cứng như một khúc côn, cứ như thế mà từng lên từng xuống nhịp nhàng, phối hợp với những động tác xoay lắc khiêu gợi phía sau.

Viên Tung từ khoảng trống giữa hai cái háng Hạ Diệu, ở đằng sau luồng tay lên phía trước, nắm lấy dương vật của cậu ta, thô bạo bóp lấy.

“A a... A... sướng quá... muốn bắn...”

Viên Tung đúng lúc này cấp tốc rút tay về, mở một chai dầu bôi trơn, hướng về cửa hậu môn của Hạ Diệu bôi trét lên.

Hạ Diệu đã đứng sát bên biên giới bùng phát, không cần biết là loại kích thích gì... đối với cậu ta mà nói đều là sự khao khát cầu xin được thỏa mãn, cho nên một ngón tay của Viên Tung gần như không tốn sức mà thọc vào rất dễ dàng.

Nhưng đến ngón thứ hai cũng hết sức chú ý, ngón tay của Viên Tung vốn to và cứng hơn người bình thường. Các đốt ngón tay nhô ra đang bị lớp thịt hậu môn của Hạ Diệu chèn ép, ngón tay liên tục bới móc bên trong khiến cậu ta đau đến không thể ngừng run rẩy.

“Nhẹ một chút ... Chậm một chút... A...”

Viên Tung thô lỗ hỏi lại: “Lúc cậu bị người khác trói gô lại sao không kêu nhẹ một chút đi?”

“Tôi nói đó chỉ là một sự hiểu lầm... A a a... đừng... Ách...”

Viên Tung đột nhiên lồng ngực tức giận, tăng tốc độ thọc ngón tay vào hậu môn lên cực đại, lực ma sát của đợt này chồng lên đợt kia đánh úp vào điểm G của Hạ Diệu, bức cậu ta phải dâng lên một đợt “triều cường”.

Hạ Diệu rên rỉ co quắp, lỗ hậu môn vẫn còn co rút kẹp chặt ngón tay của Viên Tung. Cự vật dưới chân Viên Tung lúc này đã tê rần, thú tính đã man bên trong “cây đại thụ” đã vượt qua mức cho phép.... Cũng không nhận được nữa, hai cái tay hung hăng bóp cặp móng của Hạ Diệu banh ra, thô bạo mà xâm nhập vào bên trong.

Lần này, không đâm vào “nửa cây” như những lần trước mà sẽ vào hẳn “nguyên một cây”.

Lửa nóng lập tức dồn ép Viên Tung, trong nháy mắt cảm giác tiêu hồn mê đắm đã đánh sập tâm trí hắn. Thỏa mãn được dục vọng chất chứa trong lòng quá lâu, những tiếng gầm lỗ măng thô tục từ sâu bên trong lồng ngực tuôn ra không thể kiểm soát. Hạ Diệu chưa từng nghe Viên Tung nói những lời lẽ thô bỉ hạ lưu như vậy, nhưng đó là những tiếng kêu thoải mái, những tiếng kêu khiêu gợi đầy mị hoặc, là tiếng kêu sung

sướng của một người đàn ông đang động dục, cho nên dù đau thế nào Hạ Diệu vẫn ngậm chặt miệng không hề lên tiếng kêu la.

Sau đó quả thực càng đâm càng sâu, càng sâu càng thống khổ, muốn tiến vào thêm một tấc thì phải đổ thêm nhiều bôi trơn, chẳng mấy chốc đã hết nửa chai.

Hạ Diệu giờ khắc này đã lãnh giáo được sự lợi hại của lão Viên. Lĩnh ngộ được đau đớn biết bao nhiêu!

Gân xanh sau ót nổi lên như những ống thoát nước, hầu như ở những chỗ xung huyết đều muốn đem da đầu nổ tung. Độ cứng, độ đau đớn này, nếu không thử một lần sẽ mãi mãi không bao giờ biết được “huyền thoại” mà người ta vẫn đồn đại về nó là như thế nào. Sau khi đi vào được ‘nửa cây’, Viên Tung mới phát hiện, Hạ Diệu từ đầu tới cuối chưa từng kêu la một tiếng.

Nhịn không được đem mặt của cậu ta xoay lại, lớn tiếng hỏi: “Đau không?”

Hạ Diệu đỏ mồm hôi mà lác đầu.

Giờ khắc này, lòng của Viên Tung như mơ hồ loạn nhịp, sự tự hào của một người đàn ông đang thao vợ và tư vị hạnh phúc đang từng lớp từng lớp quần lấy hần ta. Hai cánh tay liên hạ xuống vòng qua ôm lấy ngực của Hạ Diệu, không kiềm hãm được, miệng tuôn trào...

“Vợ à...”

Hạ Diệu chính là không nhịn nổi khoảnh khắc nhu tình kiểu này của Viên Tung, trong lòng ngứa ngáy, đặc biệt muốn nói với hắn: tới đi lão già! Tôi chấp anh! Không cần kiêng nể, dẹp cánh tay qua mà quất đi chứ!

Kết quả còn chưa kịp nói, Viên Tung đã mở miệng trước.

“Tôi sẽ đem ba mươi năm tích trữ toàn bộ trút xuống người của cậu, tôi sẽ hưng hân mà....THAO CẬU !”

Ách... Hạ Diệu liền đổi ý, “Viên tiên sinh à tôi vừa mới bắn một đợt, anh để tôi... A aaa...”. dầu bôi trơn trong bình toàn bộ đổ ra, nguyên một ‘khúc cây rực lửa’ đâm thẳng vào bên trong, xem chút là thọt tới rốn Hạ Diệu. Tiếp theo, Viên Tung bắt đầu chậm rãi chuyển động, từ cạn đến sâu, không chỉ đưa đẩy ra vào vô cùng thành thạo mà còn có thể chơi một phát lút cán.

Cảm thấy việc ‘thông ống’ đã không còn tồn sức, Viên Tung dùng mãnh dùng lực húc vào mông Hạ Diệu liên tục. Hạ Diệu cảm giác được một trận hỏa diễm đang từ cửa mật đạo thiêu đốt toàn bộ ngõ ngách đường ruột bên trong, lúc cháy đến “điểm G” liền lập tức bùng nổ những tiếng kêu sung sướng.

Cảm giác này so với cái cảnh tượng bị đâm tới “kêu cha gọi mẹ”, “máu me dầm dề” là hoàn toàn khác một trời một vực.

Ngoại trừ lúc đầu hơi đau bụng, Hạ Diệu bây giờ đã nhận thức được sự thoải mái đang từng bước trở thành tê dại như giăng xé, như muốn nổ tung ra từng mảnh.

Một loại cảm giác nói không rõ, thực sự không nói rõ được, sướng đến tận những mối nối khớp xương, làm toàn thân rã rời. Ấy vậy mà Viên Tung lại tiếp tục nắc thêm mấy cú va đập, Hạ Diệu không kiềm được nữa, tiếng kêu rên kèm theo tiếng khóc nức nở vang lên chấn động không gian.

“A... sướng quá... phê quáaa...”

Nghe thấy âm thanh đó, trong con ngươi của Viên Tung hiện lên vô số tia hưng hân, hai cánh tay từ phía trên hạ xuống siết chặt lấy Hạ Diệu, dứt khoát thao một lần thật tử tế. Cự vật cứng như cốt thép nằm ở bên trong ‘lối đi bộ’ của Hạ Diệu thô bạo mà xuyên ra xuyên vào như con thoi, tựa như một cỗ máy cơ khí liên tục khoan đục không có cách nào để dừng lại, truy sát cái mông đang liều mạng chạy trốn của Hạ Diệu.

Dòng điện lưu nóng bỏng không ngừng chạy tán loạn trong cơ thể Hạ Diệu, cháy sạch lục phủ ngũ tạng đang âm ỉ kích động của cậu ta, khoái cảm quá mãnh mẽ, từng sợi tóc của Hạ Diệu cũng nhanh chóng bị đốt cháy.

“A a a... sướng chết đi được... dụ tôi nữa đi... Ô...”

Bộ mặt vạm vỡ méo mó của Hạ Diệu cũng giống như cảm giác phê người của Viên Tung lúc này, hắn điên cuồng hôn lấy đôi môi Hạ Diệu, trực tiếp đem những tiếng la dâm đang tục tĩu đó nuốt vào trong bụng, cự

vật phía dưới tiếp tục chui ra thọc vào, càng thao càng mãnh liệt. “Phập phập phập” âm hưởng dâm dục vang lên như xuyên thủng sàn nhà, phá tung nóc nhà, đánh sập một tầng lầu. Nam nhân mà nghe được liền phát sốt, nữ nhân mà nghe được liền chảy nước ướt luôn quần lót. Đột mẹ nó ai đang bị quất vậy?

Viên Tung dùng một tay kiềm hãm cái hông của Hạ Diệu lại, tay còn lại nâng mông cậu ta lên, điều chỉnh thành tư thế quỳ sấp. Tiếp theo, hai đầu gối quỳ xuống, đặt mông của Hạ Diệu áp sát vào hạ bộ của mình, lần thứ hai thô bạo mà xâm nhập.

“Thằng đi làng lơ, lỗ dít đặc biệt siết chặt ...”

Viên Tung kích động đến mức xoắn ra một câu thô tục, thêm một lần nữa xuyên thẳng vào “đường hầm” chật chội. Cái giường lớn bị vờn đến rung rinh, chân giường bị cào sát xuống sàn phát ra tiếng kêu ken két chói tai, sàn nhà cũng không gánh nổi sức nặng mà rung lên, xem chút nữa là cái đèn treo ở lầu hai đã rớt xuống bể nát.

Hạ Diệu tuy cảm thấy tư thế này rất nhọc nhằn đối với một thằng đàn ông, nhưng thực sự không thể cưỡng lại, liền chống mông lên, tự giác đẩy mông thụt về phía sau làm dương vật của Viên Tung bị ấn vào sâu thêm một khúc, ‘điểm G’ bị kích thích sướng đến mức rung giật cả cơ thể. Lúc đầu vẫn còn giùng giàng không chịu khuất phục, lúc sau lại đem cái mông vênh lên càng cao, nghênh hợp với lực đẩy của Viên Tung.

“A a... đừng thao nữa ... không chịu nổi...”

Viên Tung miệng đùa cợt chế giễu, nói: “Không cho thao nữa mà vẫn còn đem dương vật của tôi kẹp chặt như vậy? Hử?”

Nói xong liền làm thêm một trận mãnh liệt, bàn tay to búng vào cặp mông của Hạ Diệu, thưởng thức cảm giác dương vật được lỗ hậu môn nhiều lần nuốt vào nhả ra đến mê người, hưởng thụ tư vị đem ‘súng trường’ cứng cỏi của quân nhân chui vào ‘mật đạo’ mềm mại của cảnh sát, vô cùng thỏa mãn!

“Không được rồi... Bắn... Ách... Ách...”

Hạ Diệu vùng vẫy cổ tay làm sợi dây nịt càng siết chặt thêm những vết lằn, cái eo bất chấp mọi thứ mà rung chuyển, phía dưới tiết ra một đồng dịch hỗn loạn nhộn nhạp. Còn chưa kịp lấy lại nhịp thở, đã bị Viên Tung cưỡi trối cổ tay, dùng cánh tay dài đem cậu ta lật một vòng đặt trên đùi của mình.

“Trước hết để cho tôi nghỉ một lát đã...” Hạ Diệu cầu xin.

Viên Tung chịu cho cậu ta nghỉ ngơi? ‘Cự thú’ vừa ly khai khỏi ‘huyết động’ không hề xuống phong độ, thế nào cũng phải tiếp tục mà chiếm tiện nghi. Bàn tay to trực tiếp bóp siết hông của Hạ Diệu, dùng lực nhấn cậu ta ngồi xuống trên đùi mình, ép lỗ hậu môn phải chậm rãi nuốt chửng cự vật của hắn ta.

Trong quá trình này, gương mặt của hai người họ cùng nhau vặn vẹo, hưởng thụ cảm giác giao cấu cực kì hưng phấn.

“Có phải là đã tới lúc cậu nên nhún một chút rồi không?” Viên Tung hỏi.

Hạ Diệu quay mặt chỗ khác, “Chưa từng làm việc này.”

“Ông đây dạy cho cậu, vừa học sẽ biết liền.”

Nói xong liền dùng hai tay mở rộng hai chân của Hạ Diệu ra, cái mông của cậu ta ngay lập tức bị va đập liên tục, rất cuồng dã và điên loạn. ‘Phập phập phập’, đỉnh mông của Hạ Diệu chấn động, hai chân run lẩy bẩy, tiếng rên rỉ vang lên cao vút. Chịu không nổi kích thích quá mạnh liều mạng muốn trốn thoát, nhưng lại bị Viên Tung hung hăng kiềm hãm hai cái háng lại, càng cố giãy giụa bị thao càng hung ác. “Đừng... đừng mà... tôi tự nhún...tôi tự nhún...” Hạ Diệu khóc lóc cầu xin.

Viên Tung lúc này mới buông tay ra, Hạ Diệu đã bắt đầu tự động đi tìm cảm giác kích thích, lòng bàn chân cậu ta trụ trên giường, lấy lực chống đỡ cơ thể lên làm tư thế ngồi chồm hổm, bắt đầu chuyển động cái mông nhấp nhô lên xuống, nuốt chửng vật cứng ở giữa hai háng của Viên Tung.

Lúc này Viên Tung phát ra những tiếng gầm không thể khống chế được, gương mặt cũng méo mó vặn vẹo, nhìn thì giống như đang chịu thống khổ cực lớn nhưng thực ra là đang tận hưởng cảm giác làm tình sung sướng.

Tiếng kêu rên khiêu gợi của ‘đàn ông thuần khiết’ rõ ràng khác xa với những gã đã nhiều lần phong tình. Hạ Diệu thích xem nhất là cảnh tượng Viên Tung bị cậu ta câu dẫn đến thất điên bát đảo. Cái eo cứ thế mà tùy tiện chuyển động, hai cái tay đưa đến bờ ngực Viên Tung mạnh mẽ nắn bóp, cái hông đang ngậm chặt cự vật của hắn đang hành sự phát ra âm thanh “phập phập” hết sức dâm mỹ.

“Lão tử tôi thao chết cậu!”

Rống lên một tiếng ‘khí thế ngất trời’, Viên Tung một tay đem Hạ Diệu lật xuống, gắt gao ôm siết tấm lưng cậu ta trong lồng ngực. Sau đó khê nâng cái hông lên, đem cự vật trắng kiện đút vào ‘huyệt đạo’ làm một trận cuồng thao dữ tợn, tần số va đập trùng kích, ép bức Hạ Diệu không nhận được liều mạng khóc thét.

“A a a a a...”

Viên Tung liếm hơi nước ngay khoeo mắt của Hạ Diệu, giọng nỉ non: “Vợ lẳng lơ...vợ ti tiện...”

“Không được... Lại tới nữa rồi... Ách ”

Trong khoảnh khắc cơ mặt Hạ Diệu đang co rút, đột nhiên Viên Tung kéo cậu ta ngồi dậy, cùng cậu ta thưởng thức dâm cảnh cự vật đang phun chất dịch. Sau đó dùng ngón tay thô ráp quệt một bãi tinh dịch đút vào trong miệng Hạ Diệu. Hoàn toàn không để cho cậu ta có thời gian để thở, lỗ hậu môn một lần nữa nghênh đón thêm một trận ‘mưa rền gió dữ’.

Lúc đầu, Hạ Diệu không muốn ngậm ngón tay đang dính tinh trùng, thế nhưng lỗ hậu môn phía dưới được làm quá sướng, đầu lưỡi đột nhiên bị ép buộc, bắt đầu liếm toàn bộ chất dịch đang được thọc vào trong họng.

Viên Tung ngón tay phía trên thì được liếm, dương vật phía dưới thì được ‘bao trùm’...quả thực thoải mái bạo thiên.

Hạ Diệu mười ngón tay nắm chặt, ánh mắt ửng đỏ, lỗ hậu môn bị công phá tàn nhẫn, tần suất và lực độ của những cú nắc đã vượt ra khỏi giới hạn chịu đựng của cậu ta, làm cho cậu ta liên tiếp cầu xin tha thứ.

“Còn dám một mình đi uống rượu với người khác?” Viên Tung tra hỏi.

Hạ Diệu nói không ra hơi, “Không... Không dám nữa...”

Lại một trận cuồng thao ập tới, đẩy sự áp bức lên cực hạn, ép Hạ Diệu đến mức “dục tiên dục tử”.

“Còn dám cùng người khác ở qua đêm?”

Hạ Diệu tan vỡ mà kêu khóc một tiếng.

“Không dám...”

Sau đó, Viên Tung trực tiếp dùng hai cánh tay luồn dưới khớp đầu gối Hạ Diệu, đặt tay của cậu ta lên vai mình, trực tiếp bế cậu ta lên tạo thành tư thế quan hệ kiểu đứng vô cùng vững trãi. Một chàng trai cao hơn một mét tám, bị Viên Tung dùng lực cánh tay nhấc lên khỏi mặt đất không hề khó khăn, lỗ hậu môn lơ lửng giữa không trung, phối hợp với vật cứng hung hãn phía dưới cùng nhau đưa đẩy. Tư thế làm tình kiểu này toàn bộ trọng tâm dốc thẳng xuống phần hông, khiến điểm nhạy cảm giờ đây là đang hứng chịu siêu cường kích thích, Hạ Diệu thực sự không thể chịu đựng nổi nữa, mười ngón chân toàn bộ co quắp, ngón tay thì ở tấm lưng của Viên Tung cào xé rách nát, xúc cảm đã chuyển sang mức độ điên loạn.

“Là ai đang thao cậu?” Viên Tung to tiếng tra hỏi.

“Là Viên... Tung...”. Hạ Diệu gần như đem vai của Viên Tung cắn ra máu.

“Cậu là vợ của ai?”

“Của anh...”

Câu trả lời mang lại cảm giác thỏa mãn tột đỉnh đem ý chí của Viên Tung toàn bộ sụp đổ, cánh tay nổi gân xanh, thân dưới nghênh đón một trận bạo động hung tàn nhất thiên hạ. Cả hai người đều mất khống chế cùng nhau kêu la dữ dội, một dòng dịch nhầy bóng rất bắn thẳng vào trong cơ thể Hạ Diệu.

“AAAA – ”

~~ Hạ Diệu nằm sải lai ở trên giường, ánh mắt đã tan rã, toàn bộ nửa thân dưới đều không phải là của mình.

Viên Tung cố ý chọc cậu ta, “Cậu chẳng phải là cũng muốn ‘làm’ tôi một phát sao?”

Hạ Diệu “thân tàn chí kiên” (thân tàn nhưng ý chí kiên cường) mà chống hai tay xuống, nhiều lần thử đứng lên thách thức Viên Tung, cuối cùng đều xụi lơ quay về trên giường, sau đó lại rất nhanh nắm tay lại dùng lực đứng lên, nhưng vẫn là té ngã, cảnh này mà nhìn thấy thì hết sức chua xót.

Viên Tung không chọc cậu ta nữa, ghé vào trên người cậu ta chia sẻ cảm xúc sau khi “động phòng”.

“Sướng rồi phải không?” Viên Tung hỏi

Hạ Diệu gật đầu.

Viên Tung lại hỏi: “Muốn một lần nữa không?”

Hạ Diệu lắc đầu.

“Tôi còn chưa thao đủ mà.” Viên Tung nhe răng cười.

Hạ Diệu vẽ mặt cầu xin, “Phía dưới rất đau.”

Viên Tung đau lòng, ở trên mặt của Hạ Diệu hôn một cái, ôn nhu hỏi: “Chỗ nào đau?”

“Anh nói thử xem?” Hạ Diệu sâu kín.

Viên Tung cứ hỏi: “Lỗ đít đau lắm hả?”

Hạ Diệu gương mặt nghiêm nghị không nói lời nào.

“Để tôi xem một chút, xem bị tôi thao thành dạng gì rồi.”

Hạ Diệu vội đẩy Viên Tung ra, “Đừng....Anh đó nha đừng đụng vào tôi...”

Tách hai chân Hạ Diệu ra, thấy ‘miệng huyết’ của cậu ta đã sưng đỏ, ‘dâm mỵ uế vật’ dính đầy xung quanh. Hạ Diệu bị Viên Tung nhìn thấy chỗ riêng tư ngượng không chịu nổi, trong lòng căng thẳng cho nên cơ hậu môn đột nhiên co rút, ép tinh dịch của Viên Tung từ sâu bên trong hậu môn trào ra ngoài, cứ như vậy tràn trề mà diễn một màn “trào tinh” dâm mỵ trước mặt Viên Tung.

Không nằm ngoài dự đoán, Viên Tung lại xách súng ra trận, lần này trực tiếp một phát súng làm Hạ Diệu hôn mê.

Viên Tung lại nằm lên trên ngực Hạ Diệu, ‘ăn’ đầu vú của cậu ta, nhào nặn ‘củ cải trắng’ của cậu ta, đang lúc Hạ Diệu nửa tỉnh nửa mê, đem cự vật cứng rắn chôn sâu vào cơ thể cậu ta, bất chấp cả việc Hạ Diệu đang ngứa xiu mê man mà làm thêm một trận bạo tàn. Cố gắng mà đánh thức cậu ta tỉnh dậy.

Hạ Diệu đau ngứa chua xót tê dại lẫn lộn, bức rức khó chịu muốn tan vỡ, cảm giác thoải mái như điên dại. Không biết từ lúc nào một dòng điện lưu ở trong đầu oanh tạc ra, hiện lên trước mắt một mảng ánh sáng trắng đục mơ hồ, choáng váng như sắp chết, sau cùng rơi lại vào trạng thái hôn mê. Tiếp theo chẳng biết tỉnh lại lúc nào, phát hiện mình vẫn còn đang bị thao...

Cứ như vậy, cảm giác từ trên thiên đường rơi xuống địa ngục liên tục lập đi lập lại, lúc tỉnh lúc mê, cho đến khi triệt để bất tỉnh nhân sự.

“Bảo đảm sẽ không bạc đãi cậu!”

Bảy chữ này tựa như bảy ‘phát súng’ trong đống quân của quân nhân bắn ra, không trượt một phát!

HẾT CHƯƠNG!

134. Chương 134 - Giá Quá Mắc

CHƯƠNG 134: GIÁ QUÁ MẮC

Trans+Edit: Pinoneverdie

Giữa trưa ngày hôm sau, Hạ Diệu mơ màng tỉnh lại.

Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu chính là: tôi còn sống?

Đôi mắt hí nhỏ đẹp nhìn vòng vòng xung quanh, cảm thấy ngực bị đè nặng, sau ót của mình thì đang dán vào một cái yếm hầu. Hướng tầm mắt đi lên, chính là nhìn thấy gương mặt Viên Tung đang ngủ rất ngon lành trầm ổn, nhìn giống như một con dã thú trong rừng rậm đang ngủ đông, đến lúc nào đó sẽ tỉnh dậy, phần nộ mà vương móng vuốt nhào về phía mình.

Hạ Diệu lúc này mới phát hiện, cậu ta tối hôm qua là ghé vào trên người Viên Tung mà ngủ.

Nhìn đồng hồ, dĩ nhiên là đã trễ từ lâu, ngày hôm nay lại là ngày phải đi làm, chuyện Viên Tổng trễ giờ làm trong lòng mọi người xác suất chính là bằng 0. Chỉ có điều mọi việc đều có những trường hợp đặc biệt, Viên Tung là vì không đành lòng để Hạ Diệu nằm trên giường một mình mà bỏ đi trong khi cậu ta lại đang đau và mệt mỏi như vậy.

Hạ Diệu nếu như biết Viên Tung có loại khổ tâm này, nhất định sẽ cảm động mà nói một câu: “Anh tối qua làm ít đi hai hiệp chẳng phải tốt rồi sao?”, Hạ Diệu cố sức mà nén giọng.

Viên Tung mí mắt hơi mở, bàn tay to lớn sờ lên cái ót của Hạ Diệu.

“Tỉnh rồi à?”

Hạ Diệu cố sức nhếch môi, “Uhm!”

“Đau không?” Viên Tung hỏi.

Hạ Diệu lộ ra một nụ cười mềm mại, “Cảm giác không có chỗ nào đặc biệt đau cả, chính là đau tán loạn khắp nơi.”

Cảnh giới cao nhất của “Đệ nhất sủng ông” không phải là khiến cho cây hoa cúc đau, mà là cho cậu ta toàn thân đều đau đến mức quên đi nỗi đau rất của cây hoa cúc.

“Đêm qua xin lỗi anh...” Hạ Diệu hướng về Viên Tung lộ ra một nụ cười mang đầy hương vị đàn ông, “Tối qua để anh mệt mỏi mất sức rồi, tôi lại không hầu hạ được gì cho anh.”

Viên Tung vốn tưởng rằng Hạ Diệu khi tỉnh lại sẽ ủy khuất giận dữ mà mắng người, không nghĩ tới cậu ta sẽ biểu tình như vậy. Không những không bắt hấn chịu tội, mà còn dùng sức tươi cười với hắn, đây chẳng phải là muốn hắn say đắm đến ngực chết nội tâm bên trong hay sao?”

“Sao cứ cười mãi thế?” nhìn không được quan sát gương mặt của Hạ Diệu, hỏi.

Hạ Diệu lại cười, “Bởi vì bây giờ chỉ có ngũ quan trên mặt tôi là có thể chuyển động, các bộ vị còn lại bị anh làm đều đã như phế đi.”

Phải biết rằng câu nói đó đối với một người đàn ông như Viên Tung mà nói thì như là một kiểu kích thích, cảm giác bùng phát tâm tính tương đương với ăn một hộp pháo hoa.

Hạ Diệu còn nói: “Cây đại dương vật của anh ‘làm’ giỏi quá!”

Viên Tung hai mắt bốc lửa, nói , “Cậu là không muốn sống nữa sao?” “Tôi hiện tại cả người vẫn còn như đang bị thiêu đốt, ổ ngực đặc biệt nóng, đây đúng là bị tình yêu mãnh liệt của anh nung chảy...” Hạ Diệu không dứt .

Ban đầu Viên Tung vẫn còn hoài nghi không biết Hạ Diệu nói có thật không, trái tim loạn nhịp đập thành thịch một trận, sau đó Hạ Diệu càng nói càng lang mang, Viên Tung cảm giác có gì đó không đúng. Bàn tay to lớn luồn vào bên trong lớp áo của cậu ta chạm thử, lập tức dừng tay sững sờ.

Trời đất, hóa ra là nóng như vậy! ... ít nhất ... ba mươi chín độ trở lên ! Thì ra là đang nói mơ sáng.

Đây mà là tình yêu thiêu đốt cái gì chứ!

Viên Tung nhanh chóng gọi điện thoại cho bác sĩ tới, tiêm một mũi thuốc, Hạ Diệu mơ màng ngủ.

Bởi vì thân thể tổn hại quá nhiều, Hạ Diệu lúc ngủ còn mơ thấy quỷ, con quỷ này chính là Viên Tung, trong mộng vẫn còn đang dùng sức mà thao cậu ta. Cố gắng giùng giàng thì liền tỉnh lại, trong chốc lát lại mê ngủ, lại nằm mơ thấy bị thao.

Lúc này, Viên Tung vẫn chăm sóc Hạ Diệu mà không chịu đến công ty, nhìn cậu ta lúc ngủ đầu đổ đầy mồ hôi, trong miệng thì cứ lầm bầm nói mê sáng, lông mày vặn vẹo, răng cắn chặt môi, trong lòng hấn chột một trận đau xót, sau này cũng không dám hành hạ cậu ta như thế nữa.

Hạ Diệu rốt cục cũng hạ sốt, cũng khôi phục được một ít sức lực, không kịp chờ đợi mà làm một cái tổng kết cho “đêm động phòng” tối qua.

“Ba mươi hai năm tuổi đời của anh...tích trữ chừng ấy năm quả không uống phí.”

Viên Tung làm cơm thật ngon, từng muỗng từng muỗng đút cho Hạ Diệu đang nằm ở trên giường.

Hạ Diệu hỏi hần: “Em gái của anh đâu? Từ đêm qua đến bây giờ vẫn không thấy cô ta.”

“Chắc là chạy rong ở đâu rồi.”

Hạ Diệu nói: “Anh quản cô ta một chút, con gái trong nhà, lăn lộn riết ngoài đường thế nào cũng gặp chuyện.”

“Có người quản nó rồi, đừng lo.” Viên Tung nói.

Hạ Diệu không nói gì nữa, cong môi lên dùng sức hút lấy muỗng cháo trứng gà.

Đang ăn, chuông cửa đột nhiên vang lên.

“Tôi đi xem.” Viên Tung đứng dậy đi ra cửa.

Mở cửa, thấy Điền Nghiêm Kỳ mang theo hai hộp điểm tâm đứng ở bên ngoài.

Viên Tung buồn bực, “Sao cậu lại tới đây?”

“Tôi nghe nói anh bị bệnh.”

Lỗ tai của Hạ Diệu đặc biệt nhạy, vừa nghe tiếng nói của Điền Nghiêm Kỳ , chẳng biết lấy ở đâu ra một sức mạnh ghê gớm, bật người ngồi dậy.

Viên Tung một bên mang đồ của Điền Nghiêm Kỳ vào trong phòng, một bên giải thích: “Tôi không bị bệnh, là ‘tiểu yêu tử’ hơi nóng sốt một chút.”

Điền Nghiêm Kỳ lúc đầu còn không phản ứng kịp, không biết ‘tiểu yêu tử’ trong miệng Viên Tung vừa nói là ám chỉ người nào, sau đó suy nghĩ một chút liền hiểu ra. Đây là lần đầu tiên cậu ta nghe Viên Tung gọi người khác bằng biệt danh. Cảm giác nghe được lời nói đó thốt ra từ miệng người đàn ông này rất khó chịu và bức rức trong người, đặc biệt đổ kỵ. Có một điều nực cười là cũng câu nói trên nhưng khi lọt vào lỗ tai Hạ Diệu lại trở nên khác hẳn, cái gì mà ‘trái thận nhỏ’ ?

Đi tới phòng ngủ, Điền Nghiêm Kỳ ân cần hỏi Hạ Diệu: “Anh bị bệnh sao?”

“Không!” Hạ Diệu xua tay, “Tôi đây không phải là rất khỏe sao?”

Điền Nghiêm Kỳ nhìn thấy bên trong cổ áo của Hạ Diệu hiện lên một vết bầm tím, nhất thời hiểu ra mọi chuyện. Trong lòng chua chát nhưng đồng thời cũng nhin không được mà tưởng tượng đến hàng loạt cảnh tượng mây mưa dâm mỹ của hai người bọn họ đêm qua, ảo tưởng đến các loại biểu hiện dưng mãnh cường hần của Viên Tung, nếu không sẽ không để lại nhiều vết bầm như vậy.

Hạ Diệu thấy trong mắt Điền Nghiêm Kỳ có tà quang, không khỏi một trận cười lúng túng.

“Chuyện là... Tôi chính là lười đi làm, mới giả vờ nói với đơn vị là mình đang bị sốt nên xin nghỉ.”

Viên Tung hoàn toàn không để ý mà ở trước mặt học viên làm chuyện xấu hổ, tiếp tục bưng chén cháo đút cho Hạ Diệu.

Điền Nghiêm Kỳ cố ý trêu chọc Hạ Diệu, “Không bệnh mà vẫn còn dùng cháo à?”

Hạ Diệu vui tươi hơn hở mà nói: “Anh ta là như vậy đấy, lúc nào cũng đùa giỡn kiểu này, thật là chịu không nổi. Thấy tôi lười không muốn đi làm, anh ta lại tiếp tục đê tiện mà trêu chọc tôi, cho rằng tôi bị bệnh thật nên cung phụng cho tôi vậy đấy, đuổi anh ta tránh xa tôi ra thế nào cũng không được.”

Điền Nghiêm Kỳ còn chưa lên tiếng, con đại liêu ca của Viên Tung ở trên ban công đã kêu lên .

“Xin chào! Xin chào!”

Điền Nghiêm Kỳ đặc biệt thích con chim này, bình thường ở công ty cậu ta luôn cho nó ăn. Một lúc sau, đại liêu ca cũng nhận ra cậu ta, mỗi lần thấy cậu ta lại nói đặc biệt nhiều. Nghe được đại liêu ca kêu to, Điền Nghiêm Kỳ không tự chủ được mà đi lại gần nó.

Hạ Diệu mới vừa rồi còn biểu tình thản nhiên như không có chuyện gì, thấy Điền Nghiêm Kỳ di chuyển đến con đại liêu ca trong nháy mắt mặt biến sắc, ngũ quan méo mó, nhe răng nhếch miệng, lúc này liêu mạng ngồi bật dậy trượt một phát khiến cái mông đập vào sàn nhà đau buốt.

Điền Nghiêm Kỳ hướng về đại liêu ca huyết sáo, kêu: “Tiểu Hắc!”

Đại liêu ca dùng sức rít lớn một tiếng.

“Tôi thao chết cậu!”

Ách... Điền Nghiêm Kỳ gương mặt tái xanh

Bên trong căn phòng, Hạ Diệu trong lúc này mơ hồ có loại dự cảm bất thường. Quả nhiên, trong chốc lát, con tiểu liêu ca bên cạnh kêu lên .

“A... a... Thật là sướng...”

Đại liêu ca còn nói: “Ti tiện vợ !”

“A...a...!” Tiểu liêu ca đáp một tiếng dòn tan.

Nghìn vạn lần dừng nghĩ hai con chim thần thánh này nói nhảm, ai bảo hai người họ treo lồng của chúng nó chung với nhau ở trong phòng vào tối qua. Tiểu liêu ca bình thường đều là học theo giọng của Hạ Diệu, đối với âm thanh của Hạ Diệu đặc biệt mẫn cảm, rất tự giác học theo những gì cậu ta nói tối qua, ngay cả giọng điệu cũng giống y chang. Đại liêu ca bình thường là học theo lời Viên Tung, vẫn thường hay ở phòng làm việc của hắn mà tập nói, âm thanh phát ra nghe giống như giọng của Viên Tung phiên bản chim yến. Hạ Diệu vừa ổn định lại, vừa nghe những lời này kém tí nữa là toàn thân co quắp không thể trở về giường.

Điền Nghiêm Kỳ nín cười đi tới, Hạ Diệu biểu tình đau buốt còn chưa kịp thu lại. Điền Nghiêm Kỳ nhìn cậu ta chăm chăm, thấy Hạ Diệu đang bưng bít cái mông.

“Cái mông của tôi...a u ...”

Điền Nghiêm Kỳ đã từng trải qua cảm giác bị đánh đến đau đớn rất nhiều lần, nhưng bị hạ thủ thành bộ dạng giống Hạ Diệu lúc này thì...

Trước khi đi, Điền Nghiêm Kỳ nhìn chăm chăm Viên Tung rất lâu, ánh mắt nhấp nháy.

“Nhìn tôi như vậy làm gì?” Viên Tung trầm giọng mở miệng.

Điền Nghiêm Kỳ khước miệng lộ ra nụ cười ý tứ không rõ ràng, lắc đầu, “Không có gì.”

Chờ Viên Tung về đến phòng, Hạ Diệu mới nhớ tới một việc.

“Cậu ta vừa tới liền hỏi anh có bệnh hay không, cũng chính là vì cậu ta đặc biệt muốn đến thăm anh, đâu có biết tôi có ở đây. Một mình cậu ta chạy đến tìm anh...không có mục đích khác?”

Viên Tung hỏi lại: “Cậu nghĩ hắn có mục đích gì?”

Hạ Diệu ánh mắt nghiêm khắc, “Cái này phải hỏi anh mới đúng.”

Kỳ thực Hạ Diệu cũng không phải là hoài nghi Điền Nghiêm Kỳ có ý gì, cậu ta chỉ là muốn bới lông tìm vết, trong lòng cảm thấy bất công. Tôi cùng Tuyên Đại Vũ uống say không biết gì ngủ chung với nhau, anh không hỏi rõ tình huống liền đem tôi biến thành cái đức hạnh này. Tôi đây cũng có thể hoài nghi anh, dùng chuyện của Điền Nghiêm Kỳ mà trả thù anh.

Kết quả, Viên Tung trả lời một câu, cắt đứt mọi suy nghĩ.

“Cậu cũng có thể thao tôi.”

Hạ Diệu cơ thể chấn động, dường như nói là thao Viên Tung, từ trên giường đứng lên cũng không có sức.

“Anh nha đừng ép tôi á!” trừng mắt nhìn Viên Tung.

Viên Tung từng bước một tới gần Hạ Diệu, “Làm liền đi.”

“Anh đó nha tránh xa tôi ra một chút!” Hạ Diệu chỉ ngón tay thẳng vào Viên Tung, “Anh qua đây tôi chính là dám thao anh đấy!”

Mắt thấy Viên Tung muốn đi đến trước mặt mình, Hạ Diệu trong nháy mắt sử dụng tuyệt chiêu —— Càn Khôn Đại Na Di. (là môn nội công tâm pháp của Minh Giáo, có thể chuyển dời đồ vật – trong câu này ý chỉ Hạ Diệu đánh trống lảng sang chuyện khác).

“Con mẹ tôi ơi! Mấy chai dầu bôi trơn trong sọt rác không phải là hôm qua xài đó chứ?”

Viên Tung nhích đôi lông mày rậm lên một cái, “Chứ cậu nghĩ thế nào?”

Hạ Diệu vừa nhìn qua loa, ... ít nhất ...có ba bốn chai, cậu ta hiện tại đã biết rõ Viên Tung vì sao can đảm nói trong một năm đảm bảo xài hết. Cứ cái tốc độ này, không đến một tháng liền đem mấy cái thùng dầu bôi trơn này ‘giết sạch’.

Hỏi Viên Tung: “Bao nhiêu tiền một chai?”

Viên Tung mua đều là hàng nhập khẩu, giá cả chắc chắn sẽ không thấp.

“Có loại hơn năm trăm tệ một chai, có loại hơn bảy trăm tệ.”

Hạ Diệu căn bản lúc đầu là lấy chuyện này ra đổi chủ đề, kết quả vừa nghe xong toàn thân cứng ngắt.

Bình quân là hơn sáu trăm tệ một chai, đem qua đã dùng bốn chai rồi, không ngờ như thế mà đã mất gần ba ngàn tệ. Giả sử một tuần chỉ làm một lần, vị chỉ một tháng bốn lần, chính là mất một vạn hai trăm tệ một cách ngu ngốc. Mà nhìn Viên Tung thử xem, hắn ta mà làm một tuần một lần ư?! Bởi vậy, một tháng ‘tỏa sáng’ chính là mất mấy vạn.

Vấn đề là không đi chơi gái, cũng không có cảm giác kích thích với ai khác, đặc biệt mua về chỉ dùng để thao vợ, tiền này tốn quá lãng phí mà!

Hạ Diệu quả thực muốn cầm mấy chai dầu bôi trơn, chua xót mà nói, “Dùng hơn bảy trăm để mua một chai dầu bôi trơn, hắc ~ thật đúng là không làm cho cái lỗ đánh rắm của tôi thất vọng”

“Giá quá mắc.” Hạ Diệu vội vàng nói, “Làm một lần tốn kém mấy ngàn, ai mà muốn làm chứ? ! Hai người cùng nhau kiếm tiền cũng không đủ phục vụ chuyện ‘súng đạn!’”

Nói xong, vèo một cái chui về ổ chăn.

Buổi tối, Hạ Diệu lần nữa cầm điện thoại truy cập vào phần mềm trò chuyện, phát hiện nick của “Kinh nghiệm nhân sĩ” đang sáng. Nghĩ đến việc người đó đích thị là Lý Chân Chân, trong lòng vẫn còn nén giận, tại sao ngày đó tìm kiếm nửa ngày trời cuối cùng lại là hắn.

Đang nghĩ ngợi, Lý Chân Chân gửi cho Hạ Diệu biểu tượng mặt cười.

Nghe người ngắt hoa cúc: - cảm giác thế nào? -

Khuất Nguyên (nick của Hạ Diệu): - bình thường -

Nghìn người ngắt hoa cúc: - anh ta dừng mãi mãi đúng không? Thao anh đặc biệt sáng khoái? -

Khuất Nguyên: - thích thì cậu đi mà thử -

Nghìn người ngắt hoa cúc: - *biểu tượng chảy nước miếng*, ước gì được như vậy. -

Khuất Nguyên: - đồ dê tiện! -

Nghìn người ngắt hoa cúc: - anh hỏi anh ta một chút, xem có muốn thao tôi không, nếu muốn thì để tôi chạy tới. -

Khuất Nguyên: - *biểu tượng hanh cười*, còn cần tới anh ta, tôi đây cũng dư sức thao cậu đến thối nát!”

Nghìn người ngắt hoa cúc: - *tắm tắc*... Tốt vậy sao? Nghe đâu anh nhanh ‘xong việc’ lắm mà nhỉ?”

Khuất Nguyên: - Cút đi, đồ con bê! -

HẾT CHƯƠNG!

135. Chương 135 - Tự Hắc Đế

CHƯƠNG 135: TỰ HẮC ĐẾ

Trans+ Edit: Pinoneverdie

Hạ Diệu nằm một cái thì nằm tới gần một tuần lễ, lúc trở lại đơn vị làm việc cảm giác như là mấy đời rồi chưa tới chỗ này.

Tiểu Huy nói: “Nói cho cậu biết một chuyện tốt.”

Hạ Diệu vừa được thăng cảnh hàm, phút chốc nghĩ không ra còn có chuyện gì có thể tốt hơn.

“Công ty bảo vệ Hắc Báo gần đây vừa phạm tội, hơn nữa còn là chạm trán đến bộ ngành của chúng ta, ngày hôm qua vừa bị tóm và áp giải, tôi cùng Điền Tử trực tiếp thẩm tra chuyện này.”

Con mắt của Hạ Diệu phóng ra hào quang, lập tức đem ghế đến ngồi kế bên Tiểu Huy.

“Chuyện rốt cục là sao?”

Tiểu Huy vỗ đùi, “Chuyện này đó à....có hai gã điên bên Hắc Báo lái xe phạm luật, đã vậy còn ẩu đả với cảnh sát giao thông, làm hỏng một xe cảnh sát, cậu nói xem đây không phải là tự đi tìm đường chết?”

Hạ Diệu nhin không được, gương mặt có chút hả hê, công ty Hắc Báo không ngờ lại nuôi dưỡng hai tên ‘cực phẩm’ này.

Trương Điền còn nói: “Chính là rắc rối này tiếp nối rắc rối khác, vụ án lén vận chuyển súng ống đạn được vào dịp Tết vừa qua còn chưa xử lý hoàn tất, chuyện nhờ báo chí theo dõi chuyện ảnh hưởng công ty Viên Tung giải quyết chưa xong, giờ lại đến vụ án này, tôi chính là thay tên thủ lĩnh của công ty Hắc Báo đứng ngồi không yên đây.”

“Anh còn thay hần quan tâm lo lắng sao?” Tiểu Huy hanh cười một tiếng, “Người ta còn có tâm trạng thoải mái đi qua Hàn Quốc phẫu thuật thẩm mỹ kia !”

“Phẫu thuật thẩm mỹ?” Hạ Diệu khóe miệng kéo xệ.

Vừa nhắc tới việc này, Trương Điền đột nhiên khởi sắc, “Công ty Hắc Báo chẳng phải lúc vận chuyển súng ống đạn được gặp sự cố nên oanh tạc một vụ nổ lớn ở trên đường sao? Kết quả khiến gương mặt của gã thủ lĩnh bị tạc biến dạng, cho nên hần phải qua Hàn Quốc để chỉnh sửa lại gương mặt, cậu đoán xem sẽ trông như thế nào? Chính là phải chỉnh sao cho giống Ngô Ngạn Tổ, so với trước đây không biết sẽ đẹp trai hơn

bao nhiêu lần, nữ bảo tiêu bên công ty bọn họ cũng sẽ phát cuồng lên cho mà xem! Hắn ta được gọi là đại nạn không chết tất có phúc lúc cuối đời!”

Tôi thao... Hạ Diệu oán thầm: một trận tai họa giáng xuống như vậy mà vẫn có thể để hắn sống thêm một mùa xuân nữa.

Trương Điền còn nói: “Bên Hàn Quốc thực sự phẫu thuật thẩm mỹ thần kì vậy sao nhỉ? Nếu thần kì như vậy, tôi cũng sẽ dùng một khối tiền qua bên đó, tôi cứ thấy trên mặt tôi không được tự nhiên...”

Hạ Diệu trầm mặt, không biết đang suy nghĩ gì.

Một lát sau, cậu ta lại hỏi Tiểu Huy: “Hai cậu thẩm tra vụ này xong chưa?”

“Đã sớm xong, giao lại cho sở rồi, thái độ nhận tội vẫn tỉnh bơ, tôi thao!”

Hạ Diệu không giải thích được, “Nhận tội mà vẫn vui vẻ sao?” “Cậu đi vào dạo một vòng thì sẽ biết thái độ của hai tên này đối với cậu ra sao!”

Hạ Diệu tò mò đi vào phòng thẩm vấn, kết quả vừa đẩy cửa, gã bị tình nghi ở bên trong đang lên tiếng: “Tôi đã đánh cảnh sát, tôi đập xe cảnh sát, tôi là người của công ty bảo vệ Hắc Báo, có bản lĩnh thì các người đem tôi lên báo đi!”

Hạ Diệu không thể không nghi hoặc, đây là người công ty Hắc Báo sao? Lại không giống với đám loi nhoi chế thuốc nổ đi đòi nợ lần trước, người này là một tên thượng đẳng.

Hạ Diệu hí hóp mắt đánh giá người này, người này cũng đánh giá cậu ta.

“Người là cảnh sát Hạ sao?” kẻ bị tình nghi mở miệng trước.

Hạ Diệu mặt không thay đổi gật đầu.

“Chính là đang trông mong người.” Kẻ bị tình nghi đột nhiên mở miệng cười, “Lão đại của chúng tôi khiến tôi đến đây để chuyển lời cho người, hắn là vì người mà kích động đến điên cuồng.”

Hạ Diệu vẻ mặt đen lại, “Hắn còn có thể tới đây gặp người?”

“Không thể!”

“Vậy hắn thế nào kêu người chuyển lời?”

Kẻ bị tình nghi nói: “Trước khi tôi phạm tội hắn đã căn dặn trước, một ngày nào đó tôi vào được trong đây, nghìn vạn lần chớ quên giúp hắn chuyển đạt những lời này.”

“Ý của người là, hắn ngay từ đầu đã biết người sẽ phạm trọng tội?”

Kẻ bị tình nghi thẳng thắn mà nói: “Chính là hắn sai tôi làm như vậy, hắn nói ngày mà tôi phạm tội, công ty Hắc Báo bị bôi nhọ, người nhất định đặc biệt vui vẻ, đây là một chút thành ý nho nhỏ mà hắn muốn dành cho người.”

Hạ Diệu: “...”

Hạ Diệu sau khi ra ngoài, nhin không được, cùng Tiểu Huy nói chuyện, “Đã bàn giao lại chưa? Rõ ràng một câu nói thật cũng không có.”

“Không có lời nào là thật ư?” Tiểu Huy hỏi.

Hạ Diệu chắc như đinh đóng cột: “Hắn căn bản cũng có thể không phải là người của công ty Hắc Báo.”

Vừa nghe lời này, Tiểu Huy lập tức đưa cho Hạ Diệu một bộ tài liệu.

Hạ Diệu vừa nhìn liền tròn tròn mắt, hai người này không những là người của công ty bảo vệ Hắc Báo, mà còn là ở cấp cao.

Chuyện gì xảy ra?

Hạ Diệu nhin không được lại hỏi: “Bọn họ thế nào lại tự nhận tội?”

“Chính là thằng thần mà nhận tội! Giọng nói đặc biệt càn rỡ, bọn tôi cũng chẳng hiểu vì sao! Vẫn là tự bản thân bọn họ cho rằng đã làm điều sai trái, yêu cầu bọn tôi phải xử lý nghiêm theo pháp luật!”

Trương Điền còn nói: “Tôi đoán những vị cấp cao trong công ty của họ có mâu thuẫn, hai kẻ này chính là vì trả thù.”

Tiểu Huy hướng về Hạ Diệu nháy mắt mấy cái, “Đây không phải là đã quá hợp lý?”

Hạ Diệu khoe miệng hiện lên một nụ cười hài lòng.

“Nếu quả thật là như vậy, rất tốt.” Tan ca, trên đường đến công ty Viên Tung, Hạ Diệu trong lòng mỹ mãn! Cậu ta bây giờ cùng với Viên Tung chính là đồng dạ đồng lòng, mong muốn công ty Hắc Báo gặp chuyện không may. Nghĩ đến hai kẻ đàn độn kia làm mất danh tiếng của Hắc Báo, Hạ Diệu liền không nhịn được mà vui mừng. Không ngờ Hắc Báo lại nuôi dưỡng hai con lang sói “tốt” như vậy trong nhà! Báo Đen thực sự là một tên thủ lĩnh tài ba!

Đang nghĩ ngợi, đèn đỏ sáng, vừa nhìn thì thấy hơn hai phút nữa mới chuyển sang đèn xanh, liền trút giận lên cái xe.

Hạ cửa kính xe xuống định hít thở chút không khí, đột nhiên quét mắt một cái, nhận ra một thân ảnh trông rất quen thuộc ngồi trong chiếc xe dừng kế bên.

Tôi thao con mẹ nó, đây không phải là Ngô Ngạn Tổ sao?

Đang nghĩ ngợi xem có nên xuống xin chữ ký hay không, không ngờ mắt lại nhìn thấy logo công ty bảo vệ Hắc Báo dán trên thân xe, rung mình một trận. Thì ra là sự thật, quả thực đi phẫu thuật cho giống Ngô Ngạn Tổ!

Hạ Diệu tuy rằng căm thù người này cực độ, thế nhưng phải công nhận rằng hắn rất quyết đoán. Nếu Viên Tung bị tạc mất đi nửa gương mặt...anh ta chắc cũng không đi phẫu thuật thẩm mỹ như cái gã này.

Chỉ là trùng hợp mà gặp nhau tại đây?

Đang nghĩ ngợi, cửa sổ chiếc xe bên cạnh mở ra, Báo Đen nhưng gương mặt Ngạn Tổ chuyển hướng nhìn Hạ Diệu.

“Cảnh sát Hạ, tìm một chỗ tâm sự được chứ?”

Đèn giao thông đang còn năm giây đếm ngược sẽ chuyển sang đèn xanh, Hạ Diệu đầu vào đẩy nổ máy xe, lạnh lùng trả lời một câu.

“Đừng tìm đến tôi, vô dụng.”

Nói xong, một cước đạp ga, còn quay lại nhìn Báo Đen qua tấm kính cửa sổ mà có chút hả hê.

Đáng đời! Ta chính là để cho người trong lòng thấy bất an, cắn rứt, người dù có quỳ trên mặt đất dập đầu vái lạy lão tử, lão tử đây cũng chính là phỉ nhổ vào các người!

Kết quả, cái đoạn đường này đèn giao thông đặc biệt nhiều, Hạ Diệu chạy một hồi lại phải dừng.

Hạ cửa kính xuống, vẫn là Báo Đen gương mặt Ngạn Tổ.

“Cảnh sát Hạ à, tôi là fan cứng của cậu đấy.”

Hạ Diệu hừ lạnh một tiếng, “Người là fan hâm mộ của ai thì cũng chẳng liên quan gì đến việc chung của xã hội.”

Nói xong lại một chân đạp ga bỏ đi, trong lòng còn đang đắc ý, fan hâm mộ gì chứ...ta còn không biết rõ người sao?

Tôi thao! Tại sao lại vượt đèn đỏ rồi? Hạ Diệu không thể làm gì khác hơn là một lần nữa dừng xe lại.

Kế bên lại lên tiếng, “Ta không phải là muốn thay bọn họ cầu xin, ta là muốn nói cho người cậu biết, hãy trừng trị hai tên đó nghiêm một chút.”

“Muốn mượn dao giết người?” Hạ Diệu cười nhạt, “Ta không giúp được lời đề nghị này của người, chuyện này, hai gã đó làm gì thì sẽ bị xử lý thích đáng. Nhưng thật ra mà nói, mấy lời khai của hai tên này cũng có ích đấy, ta giúp người cung cấp cho truyền thông một thông tin nóng sốt.”

“Không cần.” Báo Đen đem một tờ báo cuộn tròn lại ném qua cửa sổ, lọt vào bên trong xe Hạ Diệu, “Đã lên báo rồi.”

Hạ Diệu nhìn lướt qua tiêu đề, không khỏi sửng sốt.

Lúc này chiếc xe phía sau đã bấm còi inh ỏi, Hạ Diệu không thể làm gì khác hơn là lái xe chạy trước đã, sau đó tìm một chỗ dừng lại rồi mới tường tận đọc tờ báo đó.

Kết quả đúng như lời Báo Đen nói, bài báo lên án công ty bảo vệ Hắc Báo đã đăng.

Xe của Báo Đen cũng ngừng lại bên cạnh sau đó, hắn đặt khuỷu tay lên cửa xe, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm vào Hạ Diệu.

“Người có ý gì?” Hạ Diệu ánh mắt bén nhọn quét mắt nhìn hắn.

“Hai người trợ thủ đó của tôi không nói gì với cậu sao? Tôi là điên cuồng vì cậu, tôi làm như vậy là muốn cho cậu cười thật vui, hy vọng cậu thích nó.”

“Người bị tạc nổ gương mặt, hay là bị tạc nổ não vậy?” Hạ Diệu trợn mắt.

Báo Đen thản nhiên cười, “Cậu biết vì sao nhiều năm như vậy tôi vẫn độc thân?”

“Người độc thân hay không liên quan gì đến ta?”

Báo Đen nói: “Bởi vì mỗi lần người tôi yêu mở lời nói yêu tôi trước, tôi lập tức không yêu người đó nữa. Đại khái là vậy! Tôi không có cách tiếp thu người như vậy.”

Báo Đen không nói gì nữa, trực tiếp lái xe đi.

Chỉ có điều, Hạ Diệu cũng không cho rằng sự tình trong miệng Báo Đen nói là đơn giản như vậy, hắn tìm đến mình rốt cục là có ý gì?

Đem tờ báo nhét vào túi xách, vừa muốn khởi động ô tô, lại thấy một thân ảnh quen thuộc. Đã chừng mấy ngày Viên đại tiểu thư không có lộ diện, đang từ một chiếc trong xe đi ra cùng ba bốn nam nhân, vừa nói vừa cười đi vào một quán rượu.

Hơn nữa, mấy gã nam nhân này Hạ Diệu một người cũng không nhận ra.

Hạ Diệu không nói hai lời, trực tiếp từ trong xe nhảy ra ngoài, từ thật xa hét lớn một tiếng.

“Viên Như!”

Viên Như quay đầu thấy Hạ Diệu, nhin không được sửng sốt.

“Anh thế nào lại ở đây?”

Hạ Diệu đi tới, ánh mắt nhìn chăm chăm Viên Như, hỏi: “Cô đến đây làm gì?”

“Đi vào uống rượu nói chuyện phiếm!” Viên Như vô tư thoải mái mà nói.

Hạ Diệu im lặng không lên tiếng, ánh mắt dời qua mấy tên nam nhân nhìn lướt qua, rồi lại đưa ánh mắt đến mặt của Viên Như.

“Những người này là ai?”

“Bạn bè mới của tôi.”

Hạ Diệu giận, “Mới quen biết liền theo người ta đi uống rượu?”

“Không sao cả, chúng tôi đều đã chat online với nhau hơn nửa năm rồi!”

Hạ Diệu không nói hai lời, liền lôi Viên Như đi, giọng nói lạnh lùng cứng rắn.

“Theo tôi quay về.”

Viên Như còn không chịu tuân theo, “Anh làm gì thế hả?”

Mấy gã đàn ông nhìn thấy tình hình như vậy liền xông tới, một người trong đó còn chặn đường trước mặt Hạ Diệu không cho đi, đưa đưa đẩy đẩy khiêu khích cậu ta.

“Cậu là ai? Muốn xen vào việc của người khác sao?”

HẾT CHƯƠNG!

136. Chương 136 - Tránh Xa Người Này Ra

CHƯƠNG 136: TRÁNH XA NGƯỜI NÀY RA

Trans+Edit: Pinoneverdie

Hai con mắt của Hạ Diệu nhìn xuống cổ áo đang bị tên nam nhân kia nắm chặt, lạnh lùng nói: “Đem bàn tay chó của ngươi bỏ ra!”

Tên này trông cũng thuộc dạng công tử, chưa từng nghe những lời sỉ vả như vậy, lúc này tức giận hướng vào mặt Hạ Diệu hươ quyền.

Hạ Diệu không hề chớp mắt, cầm lấy cánh tay người này nâng lên, một quyền cứng rắn đâm thẳng vào nách hắn ta. Gã này ngao hét một tiếng thảm thiết, lại bị Hạ Diệu một cước bay lên đá văng xa hơn hai thước.

Sau đó nắm tóc một gã khác, lôi đầu của hắn áp tới trước ngực mình, hung hãn dùng đầu gối từ phía dưới húc thẳng vào mặt hắn ta, máu mũi tràn lan đầy đất. Tiếp theo một tên khác, từ phía sau siết hai tay hai chân của hắn nâng lên, trực tiếp đem thân thể của tên này ở giữa không trung xoay nửa vòng lớn, hướng tới vĩa hè một phát ném đi, trong chớp mắt, nằm sấp lại giữa đường đi bộ.

Còn lại một tên, lúc đầu còn hươ tay múa chân định xuất quyền, kết quả nhìn thế trận lúc này đáng sợ quá cũng không dám tiến lên.

“Cút đi xa một chút!” Hạ Diệu rống một tiếng.

Viên Như cũng bị chấn động thần kinh, vội vàng cản Hạ Diệu.

“Đừng như vậy, họ đều là bằng hữu tôi.”

Hạ Diệu giọng nói bất thiện, “Quay về trên xe.”

“Tôi đi theo bọn họ...”

“Tôi bảo là cô quay về trên xe!” Hạ Diệu mắt hổ uy trừng.

Viên Như da đầu đều đã tê rần, trước đây chưa từng nghĩ “uy nghiêm” hai chữ này sẽ xuất hiện trên người Hạ Diệu, hiện tại nhận ra mình quả thật đánh giá thấp sự bộc phát của anh ta.

Mà cũng đúng, có thể đem anh trai của cô ta biến thành một con chó trung thành, tất nhiên không phải là hạng người đơn giản.

Viên Như phần nộ giậm chân trên mặt đất đi đến chiếc xe của Hạ Diệu. Hạ Diệu sau cùng ném cho những gã nam nhân kia một ánh mắt cảnh cáo, bước chân vững vàng đi nhanh trở lại trên xe, chỗ Viên muội tử đi về.

Trên đường, Hạ Diệu vẫn âm mặt, bên trong xe bầu không khí có chút áp lực.

Viên Như đã từng vô số lần huỷ hoại đến cảnh cô ta cùng nam nhân khác đi chơi vui vẻ với nhau để chọc giận Hạ Diệu, sau đó bị Hạ Diệu khí phách cướp đi. Ngày hôm nay cuối cùng cảnh này cũng trở thành

hiện thực, nhưng nam thần trong lòng lại xuất hiện với thân phận là “chị dâu”! Quả thật là làm cho lòng người chua xót mà !

Lái xe hơn phân nửa đoạn đường, Hạ Diệu mới trầm giọng mở miệng.

“Anh của cô bố trí hai người bảo vệ đi theo bên cô dâu?”

Viên Như giọng nói che giấu: “Người ta cũng phải về nhà ăn ngủ chứ!”

“Đưa số điện thoại hai người đó cho tôi.” Hạ Diệu nói. Viên Như cố ắp ứng không chịu.

Hạ Diệu hai mắt như tên lửa, “Cô nếu là không muốn tôi đem việc này nói cho anh của cô biết, thì nhanh nhẹn mà đem số điện thoại giao ra đây.”

Viên Như không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn đem số điện thoại nói cho Hạ Diệu.

Hai mươi phút sau, Hạ Diệu đem Viên Như đưa vào trong nhà, hai người bảo tiêu đi theo cô ta cũng đến đứng ở dưới lầu. Hạ Diệu trực tiếp đem Viên Như đẩy qua bọn họ, liên tục mà cảnh cáo: tuyệt đối không để Viên Như rời khỏi nhà nửa bước.

Sau đó mới an tâm mà đến công ty tìm Viên Tung.

Lúc này trời đã tối, Viên Tung và Điền Nghiêm Kỳ còn đang ở bãi bắn để luyện súng.

Bắn súng trong bóng tối chính là càng tăng thêm tính kích thích và khiêu chiến hơn rất nhiều, thân ảnh Viên Tung dưới ánh trăng dùng súng bắn vô cùng tàn khốc, khiến Điền Nghiêm Kỳ không nhận được nghĩ rằng Viên Tung mà ở trên giường đã chiến thì tư thế làm tình sẽ anh dũng hào hùng như thế nào nữa.

Vì vậy, Điền Nghiêm Kỳ biểu hiện hôm nay cực kém.

Viên Tung nói: “Tâm cũng cậu không tĩnh.”

Điền Nghiêm Kỳ trầm nghĩ: có anh ở đây tâm của tôi căn bản tôi không thể tĩnh.

“Vâng!” âm thanh thừa nhận phát ra ngắn ngủi nhưng hữu lực.

Trên đường trở về, Viên Tung đột nhiên mở miệng nói: “Cậu tặng ‘tiểu yêu tử’ của tôi dụng cụ luyện tập thể lực....lại bị tôi đập bể!”

“A?”

Điền Nghiêm Kỳ chột cả kinh, nhưng lúc ánh mắt quét trên mặt của Viên Tung, mới phát hiện khóe môi của Viên Tung hàm ý một nụ cười vui vẻ.

Mặc dù chỉ là thoáng qua, cũng đủ khiến Điền Nghiêm Kỳ tim đập rộn lên, Viên Tung quả nhiên cùng mình đùa giỡn?

“Sửa chữa lại cũng không tệ.” Viên Tung nói.

Có thể nhận được lời khen của Viên Tung, đối với Điền Nghiêm Kỳ mà nói chính là một loại vinh quang to lớn.

“Viên Tổng, tôi có thể đề nghị một chuyện với anh không?”

“Nói.”

Điền Nghiêm Kỳ dừng một chút, không nhanh không chậm nói: “Tôi nghĩ công ty chúng ta có thể tổ chức một ít hoạt động mở rộng, thí dụ như thử nghiệm một trận thi đấu bắn súng. Thu hút những người có đam mê với môn bắn súng tới ghi danh tham dự, chúng ta phụ trách huấn luyện và lo chỗ ăn chỗ ngủ cho họ, ít ngày lại tổ chức một trận thi đấu xạ kích, có thể xây dựng giải thưởng, cũng có thể tặng cho từng người tham dự một tờ giấy chứng nhận.”

Mặt của Viên Tung trong bóng đêm tản ra khí lạnh sâu kín, tâm tình bất minh.

Điền Nghiêm Kỳ tựa hồ đã cảm nhận được thái độ của Viên Tung, tuy có chút thất vọng nhưng cũng là hợp tình hợp lý.

Viên Tung vẫn là chú trọng vào chất lượng đào tạo cho nên tài chính kèch xù của công ty đều đầu tư vào thiết bị tân tiến và tiền lương của các huấn luyện viên, đây cũng là nguyên nhân vì sao mặc dù là một công ty kiếm tiền hàng đầu nhưng tài chính lại không bằng công ty Hắc Báo. Chuyện đổ tiền ra làm một chương trình thi đấu như vậy quả thực khó thực thi. Điền Nghiêm Kỳ kính nể phẩm chất của Viên Tung, cũng yêu thương sự nghiêm nghị của hắn. Nhưng công ty vẫn còn có thể phát triển rộng mở, cứ dẫm chân tại chỗ thật là đáng tiếc.

“Tôi đã nói mà không suy nghĩ, anh coi như tôi chưa nói gì đi.” Điền Nghiêm Kỳ vừa nói thêm một câu.

Kết quả nằm ngoài dự liệu của hắn, Viên Tung ấy vậy mà nói rằng.

“Tôi có thể suy tính một chút.”

Gương mặt tuấn lãng của Điền Nghiêm Kỳ khó che giấu được sự vui mừng, hắn trăm triệu lần không thể nghĩ tới, Viên Tung sẽ đối với chuyện này mà gật đầu suy nghĩ.

Viên Tung còn nói: “Cậu có thể thử lên kế hoạch dự kiến, nếu như bày ra được những phương án khả thi, việc này toàn bộ giao cho cậu lo liệu.”

Điền Nghiêm Kỳ “thụ sủng nhược kinh” (vừa mừng vừa lo).

“Tôi sao?”

Viên Tung gật đầu.

Điền Nghiêm Kỳ trong nháy mắt lập tức dựng thẳng người, hướng về Viên Tung kính chào theo nghi thức quân đội.

“Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!”

...

Lúc Viên Tung trở lại phòng làm việc, Hạ Diệu cũng đã vừa vào trong không bao lâu, lại đang ở trong tủ quần áo ‘quỷ quỷ túy túy’ (lén lút vụng trộm) làm cái gì đó. Viên Tung yên lặng không một tiếng động mà đi tới, bàn tay to lớn đặt lên hông của Hạ Diệu mà mân mê bóp một cái thật mạnh.

Hạ Diệu cảm thấy bị đau, thân hình sắc bén nhanh chóng di chuyển, bay đến người của Viên Tung.

Viên Tung thuận thế đem nâng Hạ Diệu lên mà ôm lấy, bế cậu ta lơ lửng giữa không trung, cười nham hiểm, nhào nặn cái hông to tròn của cậu ta.

“Vừa mới lén lút lục lọi gì đấy?”

Hạ Diệu nói: “Không lục lọi gì cả, chỉ nhìn nhìn ngắm ngắm thôi.”

“Nhìn ngắm? Nhìn xem bộ nào ưng ý thì đem đồ của tôi về mặc có đúng không?”

Hạ Diệu dùng cánh tay vòng ở cổ của Viên Tung, hanh cười nói: “Giữa hai chúng ta còn phân biệt ai là ai hả?”

Viên Tung yên lặng nhìn Hạ Diệu một lúc, ngón tay to đặt ở cái quần lót thắt lưng thấp của cậu ta, cố gắng mà luồn vào trong, mơ hồ mò được tới cái rãnh hông, trong nháy mắt làm càng ở nơi đó, con người ngất lên một tầng huyết sắc.

Hạ Diệu vội vàng nắm lấy tay hắn, nói: “Tôi trước tiên cho anh xem cái này.”

Nói xong, cố sức đẩy Viên Tung ra, từ trên người hắn nhảy xuống, đem tờ báo trong túi xách lôi ra.

Viên Tung chỉ là đơn giản nhìn lướt qua liền nói: “Cái tin tức này tôi xem rồi.”

“Anh cảm thấy sao?”

Viên Tung nói: “Rõ ràng là cổ tình bày trò.”

Hạ Diệu hỏi tới đây trong lòng buồn bực, “Công ty bảo vệ Hắc Báo xảy ra tai nạn nổ xe vận chuyển trên xa lộ thực sự là chuyện ngoài ý muốn?” “Ý của cậu việc này là do tôi làm sao?” Viên Tung phẩy tờ báo một cái

“Không, việc này không phải là anh... Tôi là hỏi chuyện kia.”

Viên Tung thẳng thắn mà thừa nhận, “Không phải là ngoài ý muốn.”

Lòng của Hạ Diệu như là bị vật gì hung hăng đập một cái, tuy rằng cậu ta không có hồi ký cảnh tượng của ngày đó, nhưng cậu ta vẫn có thể tưởng tượng đến việc Viên Tung mạo hiểm như thế nào.

“Cậu thế nào đột nhiên lại hỏi chuyện này?” Viên Tung hỏi Hạ Diệu.

Hạ Diệu liền đem chuyện ngày hôm nay gặp Báo Đen kể cho Viên Tung.

Kết quả, Viên Tung không hề quan tâm đến những tình tiết khác mà xoay quanh mãi một câu hỏi.

“Hắn thế nào mà lại trở thành người hâm mộ của cậu?”

Hạ Diệu vận lòng máy, “Tôi còn đang buồn bực chuyện đó đây!”

Viên Tung ánh mắt âm trầm nhìn chăm chú vào Hạ Diệu, hỏi: “Cậu có đúng hay không trước đây đã tham gia vũ hội nào đó, bị hắn để ý?”

“Tôi lúc nào tham gia vũ hội ?” Hạ Diệu bị thái độ chất vấn của Viên làm cho cực kỳ khó chịu, “Tôi từ trước đến nay chẳng bao giờ làm những chuyện đó. Trừ phi là bị phụ mẫu ép buộc từ chối không được, mới ra nhảy múa xã giao bình thường!”

Viên Tung vẫn còn vặn hỏi, “Cậu không tham gia các loại hoạt động này sao lại biết nhảy?”

“Tôi nhảy được cũng không phải là từ những chỗ này!”

“Vậy là cậu từ đâu mà học?”

Hạ Diệu vén tay áo, “Hắc, Viên Tung, anh bây giờ có chịu chuyển đề tài không?”

Viên Tung mặc kệ cậu ta, dù có bị cậu ta cắn chết thì vấn đề này cũng chịu không buông bỏ, muốn Hạ Diệu nói ra lý do tại sao biết nhảy.

Sau đó Hạ Diệu cắn một rồi, trở mặt, phát tiết.

“Viên Tung anh đó nha...chờ đi!”

Hạ Diệu bực bội mà đi vào phòng ngủ náo loạn, cậu ta đánh không lại Viên Tung, chửi cũng cỡ nào cũng trơ ra, nhưng có một cách có thể trị được hắn. Đó chính là đem chăn mền chiếu gối của hắn xốc tung lên thành một bãi hỗn loạn, đem chiếc chăn đang được gấp đẹp như “một khối đậu hủ” trở thành “một ổ bánh mì” và “một quả dưa chuột thối”.

Viên Tung bị chứng tự ép buộc gọn gàng trị hoài không hết, trên giường mà có một nếp nhăn cũng sẽ như lấy mạng của hắn.

Hạ Diệu trực tiếp đem chăn ném lung tung dưới đất.

Viên Tung ánh mắt trở nên phần nộ uy hiếp Hạ Diệu, “Cậu quả nhiên tài cán!”

Hạ Diệu vẫn là đem chăn ra gối quăng vứt tán loạn, vẫn còn ở phía trên đạp lên hai đạp.

Một giây sau, cả người bị quật xuống giường, bị Viên Tung cưỡi lên, muốn làm loạn cũng không được nữa.

“A... Đừng nhéo vào thịt... Ách... Đau... Tôi sai rồi...”

Buổi tối, hai người cùng nhau ở trong bồn tắm. Đốt nến sáp mùi hoa cỏ ấm áp, rót hai ly rượu năm 82 thơm ngon, cởi bỏ lớp đạo đức giả dối bên ngoài, khiêm tốn lộ ra bộ mặt thật bên trong, hai người đàn ông ôm nhau trong bồn tắm không kiêng kỵ, không phân biệt tốt xấu, thỏa thích hưởng thụ cuộc sống vợ chồng có chút sa đọa.

Hạ Diệu đem chuyện Báo Đen nói với cậu ta rằng vì sao hắn đến giờ vẫn độc thân kể cho Viên Tung nghe, nói xong liền cười một trận phóng túng, “Anh nói xem hắn có đúng hay không đàn độn?”

“Tôi xem cậu mới là ngu ngốc!” Viên Tung ở trên cái hông trắng mịn của Hạ Diệu mân mê vô vể, “Hắn đã ly hôn một lần. Gã này trong miệng không có một câu nói thật, tâm thuật bất chính, sau này ít tiếp xúc với hắn một chút.”

Hạ Diệu thật tò mò, “Hắn rốt cuộc là bao nhiêu tuổi?”

“Ba mươi bốn.” Viên Tung nói.

Hạ Diệu đem đầu lưỡi đã thấm mùi rượu ở trên đôi môi của Viên Tung liếm một cái, lại hỏi: “Tôi vẫn còn nhớ chẳng phải anh nói công ty Hắc Báo đã lịch sử hoạt động trên ba mươi bốn năm sao?”

“Bởi vì hắn căn bản không phải là người sáng lập, công ty bảo vệ Hắc Báo là do chú của hắn cùng một người bạn đồng sáng lập, là do hắn kế thừa của Lão Nhân Tổng, hắn chỉ mới tiếp nhận công ty không được năm năm.”

Hạ Diệu hạnh cười một tiếng, “Trách không được mấy năm nay công ty bảo vệ Hắc Báo xuống dốc như vậy.”

Viên Tung tay nắm lấy cằm của Hạ Diệu, một lần nữa cảnh báo.

“Tóm lại cậu cứ tránh xa người này ra.”

“Biết rồi...”

Hạ Diệu sâu kín nói xong, trong miệng ngậm một ngụm rượu đỏ, trực tiếp phủ lấp đôi môi của Viên Tung. Độ cay nồng càng làm tăng thêm sự kích thích, khiến Viên Tung hô hấp hỗn loạn, trực tiếp nắm tóc Hạ Diệu, đè cậu ta xuống sàn.

...

HẾT CHƯƠNG!

137. Chương 137 - Tiêu Chuẩn

CHƯƠNG 137: TIÊU CHUẨN

Trans+Edit: Pinoneverdie

Sau khi tắm rửa xong, Hạ quần một cái khăn tắm ngang hông, ở trên giường loay hoay nghịch điện thoại di động nằm yên để Viên Tung sấy tóc.

Cũng giống như mọi người, Hạ Diệu mỗi buổi tối trước khi ngủ đều lên mạng xã hội kiểm tra trạng thái hoạt động của bạn bè, mà “kinh nghiệm nhân sĩ” Lý Chân Chân gần đây chính là đối tượng mà cậu ta đặc biệt quan tâm. Cậu ta hai ngày trước vẫn còn lên đây đăng trạng thái vui vẻ và hạnh phúc, ngày hôm nay lại biểu tình nhân sinh u ám, nhận ra cuộc đời chỉ là hư ảo.

Khuất Nguyên: - ‘khai mông’ lão sư, ngài bị làm sao vậy?-

Nghìn người ngắt hoa cúc: - kinh nguyệt tới -

Khuất Nguyên: ...

Nghìn người ngắt hoa cúc: - có cần tôi dạy anh cách mà ‘anh em bạn gái’ dùng băng vệ sinh ra sao không?

-

Khuất Nguyên: - thôi khỏi, không có dư tiền, bỏ tiền ra mua dầu bôi trơn đã khiến tôi phải bớt ăn bớt mặc

-

Nghìn người ngắt hoa cúc: - dầu bôi trơn có thể tự chế đấy! Mua dầu bôi trơn bên ngoài nhiều chất hóa học có hại lắm, còn không bằng tự làm. Tôi vẫn luôn tự mình pha chế, trăm phần trăm chiết xuất từ thiên nhiên, vừa bôi trơn được mà vừa dưỡng ‘tiểu cúc’ được luôn, một trăm đồng bạc làm được nguyên một xô -

Khuất Nguyên: - một xô ? ? -Hạ Diệu bất thành linh linh run lên, trong lòng có loại cảm giác bồn chồn muốn biết.

Nghìn người ngắt hoa cúc: - mẹ kiếp, rõ ràng pha chế ra nhiều như vậy, cuối cùng vẫn đem toàn bộ đổ đi! -

Khuất Nguyên: - vì sao đổ đi? -

Nghìn người ngắt hoa cúc: - không cần đến còn giữ lại làm gì? -

Khuất Nguyên: - cậu ngày hôm qua không phải là vẫn còn đặc ý với tôi, nói Bành Tử không bỏ rơi cậu nữa sao? -

Nghìn người ngắt hoa cúc: - ... ngày hôm nay Lưu Huyền tìm tới rồi, sau đó Bành Trạch anh ta liền hí hửng cùng cô ta đi với nhau, anh nói xem nam nhân chẳng phải là quá dễ tiện sao? -

Khuất Nguyên: - cậu cũng là đàn ông, tự nhìn lại xem có đúng vậy không?-

Trôi qua bảy tám phút đồng hồ, đợi mãi Lý Chân Chân không trả lời, Hạ Diệu trong lòng có chút không đành lòng, liền chủ động nhả lại.

Khuất Nguyên: - giận hả? -

Nghìn người ngắt hoa cúc: - không có, tôi hiện tại là tâm đã hóa gỗ, dây thần kinh phản hồi có chút bất động.”

Khuất Nguyên: - ày dà, cậu là nhân sĩ nghìn người muốn ngắt hoa cúc mà, sợ gì chứ -

Nghìn người ngắt hoa cúc: - giả sử bây giờ có một người đến ngắt, tôi ngay lập tức có thể bình tĩnh, vấn đề là không ai tới ngắt á! Như vậy đi, tôi thương lượng với anh chuyện này, anh đem Viên Tung cho tôi mượn vài ngày, chờ vết thương lòng của tôi lành lại tôi sẽ đem trả. Nếu không thì xài chung cũng được, tôi không ngại làm bé dâu, anh hỏi anh ta một chút xem chịu không?Khuất Nguyên: - được, tôi giúp cậu hỏi một chút -

Nghìn người ngắt hoa cúc: - ấy? Anh thực sự đi hỏi hả? Cái nhìn của anh ta đối với tôi không được tự nhiên. -

Khuất Nguyên: - đừng lo, tôi không đùa đâu -

Nghìn người ngắt hoa cúc: - ... thì do tôi nhìn không quen cái điệu bộ này của anh -

Khuất Nguyên: - cậu không muốn nữa sao? Không muốn nữa à? -

Nghìn người ngắt hoa cúc: - đáng khinh -

Khuất Nguyên: - như vậy đi, tôi có thể giúp cậu tư vấn cách thu phục đàn ông, ngày mai Hạ lão sư tôi đây mở lớp, hai giờ rưỡi chiều nhập học, địa điểm giảng bài ở quán cà phê ngã tư phố, học phí là một xô dầu bôi trơn, tối hay không tùy cậu. -

Hạ Diệu đặt điện thoại di động xuống, khoe miệng lên lên nở một nụ cười.

Viên Tung quét mắt nhìn thấy nụ cười này của Hạ Diệu, trông cậu ta vui như chó vẫy đuôi mừng chủ vậy, trong lòng có chút khó chịu ngứa ngáy. Trong nháy mắt con người trầm xuống, đi đến đè lên người Hạ Diệu, bàn tay to lớn chợt xâm nhập vào bộ ngực của cậu ta. Bốn đầu ngón tay to lớn thô ráp nắm lấy hai đầu vú của Hạ Diệu mà chà xát ngắt nhéo.

“Ư ư ư...”

Nụ cười trên mặt Hạ Diệu lập tức bị thay thế thành vẻ mặt thống khổ, cái eo giống như bị điện giật rung động, bụng dưới bị Viên Tung đè lên cũng đã tê rần.

Viên Tung ồ ồ khí tức đến bên tai Hạ Diệu, hỏi: “Cậu nhìn cái gì mà cười mỹ mãn như vậy?”

Hạ Diệu đột nhiên nhớ ra gì đó, xoay mặt hướng về Viên Tung, đôi mắt hí tuyệt đẹp làm Viên Tung xao động, thần kinh bất an.

“Anh còn nhớ ngày đó chúng ta cùng nhau ăn cơm, Bành Trạch dẫn tới một tiểu nam nhân không?”

Viên Tung thu hai mắt lại, “Cậu muốn nói tới cái người đem chuyện cậu và Tuyên Đại Vũ qua đêm với nhau phanh phui ra?”

“A... Đừng cần mà...” Hạ Diệu bị Viên Tung cắn vào đầu ngực, “Ai hỏi anh chuyện này chứ? Tôi muốn hỏi là anh đối với cậu ta có còn ấn tượng gì không?”

Viên Tung miễn cưỡng: “Có ấn tượng, làm sao?”

“Anh cảm thấy đáng đáp cậu ta ta thế nào?”

Viên Tung khách quan đánh giá, “Không có một chút nam tính.”

“Tôi không bàn đến khí chất của cậu ta, chỉ nói về tướng mạo, đủ đáng yêu không?”

Viên Tung híp mắt suy nghĩ, con người nhìn vào Hạ Diệu, sâu kín nói: “Đủ đáng yêu con mẹ tôi, đáng yêu là phải giống như cậu.”

“Tránh sang một bên... vậy tôi hỏi anh, nếu như cậu ta muốn làm bé của anh, anh chịu không?”

Viên Tung nghiêm trang nói: “Nếu như hấn nguyện ý, tôi không ý kiến.”

A - ! ! !

Hạ Diệu trong lòng điên cuồng gào thét một tiếng: làm tổn hại thể xác tôi nhiều như vậy, quả nhiên anh vẫn còn động tâm với người khác. “Anh cảm thấy là một mình tôi không đủ cho anh thao sao?” Hạ Diệu tức giận đến mức thô tục.

Viên Tung thẳng thắn mà nói: “Hiện tại mà nói thì....đúng vậy.”

Hạ Diệu hai mắt xung huyết.

Bàn tay to lớn của Viên Tung bóp siết lấy hai bên hông của Hạ Diệu, trong chốc lát liền đem ánh mắt hung dữ của Hạ Diệu đập tan.

“Thực ra khẩu vị của cậu vẫn còn phải thử nghiệm...” Viên Tung nói, “Ai biết được sau này là cậu không đủ cho tôi thao hay là tôi thao không đủ đáp ứng cho cậu?”

Hạ Diệu mè nheo, hôn vào môi Viên Tung, vẫn còn có ý thăm dò, “Hai cái chân của Lý Chân Chân vừa dài vừa trắng mịn, quyến rũ lắm á!”

“Không bằng Vương Trì Thủy”

Lời nói đó của Viên Tung trong nháy mắt làm chấn động Hạ Diệu, cậu ta và Vương Trì Thủy biết nhau lâu như vậy cũng chưa từng để ý đến ngoại hình của Vương Trì Thủy. Tạm thời không nói đến đôi chân của Vương Trì Thủy thực sự là có đẹp hay không, Viên Tung mới gặp cậu ta có hai lần, thế nào mà có thể liếc mắt một cái đã nhìn ra ưu điểm của cậu ta?

“Anh quả nhiên là quan sát để ý đến người khác!”

“Còn cần phải quan sát để ý sao?” Viên Tung sớm đã luyện được hoả nhãn kim tinh, “Liếc mắt là có thể nhìn ra.”

Hạ Diệu nhe răng, “Tôi không thấy như vậy”

Viên Tung nhàn nhạt nói rằng: “Đó là bởi vì cậu quá chú ý đến phong độ và quần áo bên ngoài của một người, cho nên mới lơ là những thứ khác. Nếu như chỉ nói riêng về tướng mạo và vóc người, Lý Chân Chân so với Vương Trì Thủy còn kém một mảng lớn.”

“Điền Nghiêm Kỳ? Điền Nghiêm Kỳ so với Vương Trì Thủy?”

Viên Tung sắc mặt thay đổi, “Hỏi hấn làm gì?”

“Hiếu kỳ, muốn hỏi một chút.” Hạ Diệu ánh mắt như thiêu đốt Viên Tung.

Viên Tung nói: “Căn bản không phải là cùng một loại, không thể so sánh.”

“Anh không cần so sánh khí chất và cơ thể, đơn thuần chỉ bàn đến tướng mạo.” Hạ Diệu đối với thâm mỹ của Viên Tung đặc biệt hiếu kỳ.

Viên Tung nói: “Vẫn là Vương Trì Thủy.”

Hạ Diệu trong lòng ghen tuông cuộn cuộn, mẹ nó! Thì ra cái loại tiểu tử lang thang bụi đời mới là chân ái trong lòng anh!!! Vương Trì Thủy không hổ danh là “kê tinh” đầu thai chuyển thế!

Hạ Diệu trước đây vẫn cho là Viên Tung chỉ nhìn về cậu ta, sẽ không mảy may nhìn ai khác, ngày hôm nay mới phát hiện, quả nhiên trong lòng của người này tâm địa gian tà! Chỉ dùng cái dương vật to dài để suy nghĩ và đánh giá, quả thật là quá uổng phí khi gửi gắm niềm tin cho hắn!

“Tôi đây và Vương Trì Thủy?” - giọng điệu nặng nề.

Viên Tung nói: “Không thể so sánh.”

“Không cần đối chiếu khí chất và cơ thể, đơn thuần chỉ bàn về tướng mạo! ! !”

Hạ Diệu dù có cương quyết như thế nào, Viên Tung vẫn khẳng khái, “Tôi không có cách nào để nhận xét.”

Hạ Diệu gương mặt liền đen lại, “Anh muốn nói là tôi không đẹp bằng hắn chứ gì? Cứ nói thẳng ra đi.”

Viên Tung trầm mặc, một lát mới mở miệng.

“Tôi không có cách để nhận xét cậu.”

Hạ Diệu nóng nảy, “Nhất mũi nhì mắt, thế nào mà không nhận xét được?”

“Bởi vì ở trong lòng tôi cậu chính là tiêu chuẩn.” Viên Tung nhàn nhạt nói, “Tôi chỉ có thể đem cậu làm tiêu chuẩn để so với người khác, không có cách nào để đem người khác so với cậu.”

Hạ Diệu hơi thở gấp gấp chợt thư giãn trở lại, sau đó nở một nụ cười giận dữ, hai cái tay đặt ở gò má của Viên Tung kéo hắn ta lại gần dùng sức hôn một ngụm thật lớn.

“Anh là đồ xấu xa! Ha ha ha ha...”

Viên Tung một tay lật cơ thể Hạ Diệu nằm sấp ở trên giường, cự vật trong quần di chuyển cọ xát lên chiếc khăn tắm đang trùm cái mông của Hạ Diệu. Hạ Diệu lắc lắc cái mông nghênh hợp với chuyển động của Viên Tung, kết quả chờ thật lâu chưa thấy Viên Tung đem khăn tắm xóc lên.

Hạ Diệu so với hắn còn cấp bách hơn, tự bản thân mình muốn vứt cái khăn tắm đi, lại bị Viên Tung ngăn lại.

“Cậu kéo khăn xuống từ từ thôi.” nói xong tiếp tục cọ xát dương vật vào kẽ mông Hạ Diệu.

Hạ Diệu ban ngày thì là một cảnh sát uy nghiêm chính trực, đến lúc cùng Viên Tung lên giường cậu ta trở thành một ‘con tiểu yêu’ lẳng lơ tùy tiện, khăn tắm che đây không lẩn át được sự dâm đãng phong tình tràn đầy.

“Đã kéo xuống rồi, anh còn không tiến đến?”

Viên Tung thở gấp ở bên tai Hạ Diệu rừ rừ nói “Cậu khép mông chắc như vậy... Tôi nhìn không thấy được ‘hồng tâm’...”

“Định mệnh... A...”

Ngày hôm sau, “Kinh nghiệm nhân sĩ” Lý Chân Chân cúi đầu, đích thân đến dự lớp học của Hạ lão sư thánh giáo .

Hạ Diệu bắt đầu buổi học, “Cậu nếu muốn trói buộc một người nam nhân, cậu phải chọn một điểm thích hợp.”

“Cái gì điểm thích hợp?”

“Là lợi ích thực tế.”

Lý Chân Chân mắt phượng khơi mào, “Lợi ích thực tế?”

“Đúng, cái gọi là lợi ích thực tế chính là giữa hai vật ngang giá, phải có một món đem lại lợi ích nhiều hơn cho hẳn.”

HẾT CHƯƠNG!

138. Chương 138 - Nội Bộ Lục Đục

CHƯƠNG 138: NỘI BỘ LỤC ĐỤC

Trans+Edit: Pinoneverdie

Lý Chân Chân không rõ, “Nếu anh nói như vậy, tôi hẳn là so với cô ta càng đem lại lợi ích thực tế nhiều hơn! Bành Trạch đối với tôi tốt một phần, tôi sẽ đối tốt với anh ta mười phần. Hẳn đối với Lưu Huyền tốt một phần, Lưu Huyền chắc chắn sẽ đòi thêm chín phần còn lại, vậy anh xem ai đem lại lợi ích hơn ai?”

“Đó không phải là lợi ích thực tế, những thứ cậu làm cho hẳn rất rẻ mạt!” Hạ Diệu không lưu tình chút nào.

Lý Chân Chân cầm “học phí” muốn bỏ đi, Hạ Diệu vội vàng ngăn cản, bắt đầu giảng bài. Tận tình khuyên bảo mà nói: “Cậu không hiểu rõ ý của tôi, ý của tôi là muốn nói dùng một số tiền để mua được món đồ mắc hơn số tiền cậu đang có, đó mới gọi lợi ích thực tế. Nói thí dụ như cũng là một bao gạo, cái này chào giá 100, cái kia chào giá 200, mà trong tay cậu có 150 tệ, cậu nghĩ xem cầm 150 tệ mua được bao gạo 200 tệ hay 100 tệ là lợi hơn?”

“Đương nhiên là bao gạo 200 tệ.” Lý Chân Chân nói.

Hạ Diệu vỗ bàn một cái, “Cái này không là đã được rồi sao?”

“Được rồi? Được cái gì” Lý Chân Chân hồ đồ, “Anh rốt cuộc muốn nói cái gì vậy?”

Hạ Diệu nói: “Cậu phải trở thành bao gạo 200 tệ! Chỉ có như vậy, hẳn mới sẽ vui đầu vào cậu - một người đáng giá hơn.”

Lý Chân Chân nghe ra chút manh mối, “Ý của anh là, tôi phải làm giá giống như anh?”

“Ai làm giá chứ?” Hạ Diệu lông mi vờn một cái, “Tôi đây là hàng thật đúng giá!”

“Xỉa...” Lý Chân Chân liếc mắt.

Hạ Diệu lừa gạt một câu, “Cậu còn muốn nghe không? Không thì có thể rời đi.” “Mà thôi quên chuyện đó đi, nhìn cậu tầm thường và không có ai theo đuổi như vậy, tôi coi như thương hại cậu.” Hạ Diệu tiếp lời. Hạ Diệu chỉ vào Lý Chân Chân nói: “Cậu xem lại cậu một chút, cậu chính là địa vị và phẩm chất thấp kém, đi phía trước không thể ngẩng đầu, đi phía sau là xách dép cho người khác. Cậu phải đem bản thân tu luyện thành một con hồ ly quý tộc”

“Tôi thật không rõ, hồ ly tinh thế nào mà trở thành quý tộc được?”

Hạ Diệu giương ngón tay lên, “Nói như vậy nhé, đàn ông chịu bỏ tiền mua nhà mua xe cho vợ bé, chưa chắc sẽ vì vợ lớn mà mua, cậu nói xem lúc này vợ lớn và vợ bé ai quý tộc ai rẻ mạt? Nữ nhân nói hồ ly tinh là ti tiện bởi vì các nàng không làm hồ ly tinh được nên tức tối, nam nhân nói hồ ly tinh ti tiện là để lấy lòng mấy cô vợ, chứng minh mình ngay thẳng không vùng trộm. Cậu cũng là nam nhân, tâm tư này cậu còn không hiểu?”

Kể từ ngày hôm qua khi cùng Viên Tung một phen “trò chuyện”, Hạ Diệu càng kết luận đàn ông là dùng ‘vật cứng’ ở nửa thân dưới mà suy nghĩ chứ không phải bằng cái não, không một chút sai lầm.

Hạ Diệu vừa nói như vậy, Lý Chân Chân lại tò mò.

“Thế Viên Tung mang lại lợi ích thực tế gì cho anh? Tôi thấy anh ta như muốn tặng không bản thân cho anh.” Hạ Diệu cười đến khí phách, “Đúng là tặng không, nhưng không phải là ‘tặng phẩm’, mà là ‘cống phẩm’. Lợi ích thực tế của anh ta không nằm ở chỗ tôi cầm bao nhiêu tiền để đi mua, mà là người khác có bao nhiêu tiền cũng không mua được.”

Lý Chân Chân đỏ kị phải tâm phục khẩu phục.

“VẬY anh nói rõ một chút, tôi tu luyện thế nào để trở thành một con hồ ly tinh quý tộc?”

Hạ Diệu trầm tư một lát, gần từng chữ nói: “Cậu phải biến cậu thành một món hàng xa xỉ không thể thay thế, khiến hần không thể thu phục được, lúc này hần mới sẽ vì cậu mà hạ mình.”

Lý Chân Chân hiểu ra, không khỏi cảm khái, “Trước đây nhìn anh trông có vẻ ngu ngốc, chỉ nghĩ rằng anh câu dẫn Viên Tung cũng chỉ vì thể xác, không nghĩ tới bên trong còn có chút mưu tính.”

Hạ Diệu kỳ thực đặc biệt muốn nói: tôi đây mưu tính cũng là vì một xô dầu bôi trơn của cậu mới gắng gượng tới đây thôi.

Lý Chân Chân đem một chai dầu bôi trơn nhỏ đưa tới trước mặt Hạ Diệu .

“Anh ngửi một cái, có phải có mùi hoa quế?”

Hạ Diệu lấy tới ngửi một cái, thật là có chút thoang thoảng hương thơm, rất tự nhiên tươi mát, ngửi rất thoải mái. Rót ra một chút bôi quét lên mu bàn tay, cảm giác trơn nhẵn một chút cũng không thua cái loại nhập khẩu đắt tiền kia.

“Thật là do cậu làm?” Hạ Diệu có chút không dám tin, “Cậu không có chuyện làm hay sao mà còn làm mấy thứ này?”

“Không làm thì biết sao bây giờ? Bành Trạch cho tới bây giờ đều không chuẩn bị gì cả, mỗi lần làm đều là trực tiếp thượng tôn, tôi là một thằng sinh viên tiền đâu ra mà mua mấy loại cao cấp? Hàng tốt tôi lại không dám dùng, chỉ có thể tự mình làm.”

Hạ Diệu vừa nghe những lời này gương mặt lập tức trầm xuống.

“Cậu đem toàn bộ thành phẩm mang hết qua cho tôi!”

“Để làm gì?” Lý Chân Chân bị ánh mắt của Hạ Diệu đe dọa.

Hạ Diệu nói: “Nhớ kỹ lời tôi nói với cậu, đừng dễ dàng mà chịu sự uy hiếp, hãy trở thành một con hồ ly cao quý! Quyết không thể đem bản thân mình giao cho cho một gã đàn ông ngay cả dầu bôi trơn cũng không chịu mua cho cậu!”

Lý Chân Chân khoe miệng kéo xệ, “Nhưng đã có người chịu vì anh mà mua dầu bôi trơn rồi, anh còn muốn lấy của tôi làm gì?”

Hạ Diệu lời nói vang vọng, “Tôi đem qua cho hần dùng!”

Lý Chân Chân “...”

Lúc Hạ Diệu lái xe đến công ty Viên Tung trời đã tối đen như mực, bình thường giờ này trong công ty chỉ có thể nghe tiếng chim hót ếch gọi. Ngày hôm nay cũng không biết vì sao xe mới vừa chạy tới cửa chính đã nghe tiếng huyền não của một đám người.

Đã trễ thế này còn chưa tan học?

Từ trên xe bước xuống, Hạ Diệu lắng nghe theo nơi phát ra âm thanh, mơ hồ là từ bãi tập bắn bên kia truyền tới.

Ngày hôm qua lúc Điện Nghiêm Kỳ cùng Viên Tung nói ra kiến nghị, ngày hôm nay liền thử đưa vào hoạt động, chủ yếu đều là mời tới nhân viên và bạn hữu nội bộ trong công ty, cùng nhau tại đây thi bắn súng, uống rượu trò chuyện, cũng như mượn cơ hội này giảm bớt áp lực mấy ngày huấn luyện sắp tới. Lúc Hạ Diệu

đi tới, đám người kia đang tổ chức tiệc nướng. Riêng bãi tập bắn bốn phía đều đang dựng lên những cái lều cỏ.

Hiện tại đã khá khuya, rất nhiều học viên vẫn còn nằm ở trên cỏ uống rượu ca hát, ồn ào náo nhiệt, âm nhạc vang lên rất vui vẻ. Hạ Diệu tùy tiện tìm một chỗ ngồi, dùng răng cắn khui nắp một chai bia, ực một cái uống hết nửa chai, la to một tiếng thống khoái. Ngồi bên cạnh Hạ Diệu là một chàng trai trạc tuổi cậu ta, bình thường không nói nhiều, hôm nay đại khái là do uống vài chai, thần kinh có chút phấn khởi, nên cùng Hạ Diệu tán gẫu.

“Hôm nay có hoạt động gì à?” Hạ Diệu hỏi, “Đây quả nhiên là lần đầu tiên cho phép các cậu ở lại nơi này náo nhiệt!”

Chàng trai đó cười hắc hắc, “Đây đều là do Điền Nghiêm Kỳ yêu sách!”

Hạ Diệu đem nửa chai bia còn lại uống sạch, ợ bia, một bên nhìn vào giữa bãi cỏ, nơi có những cô gái đang nhảy múa, một bên mạn bất kinh tâm mà nói, “Cậu ta làm sao yêu sách được?”

“Hắn cùng Viên Tổng nói muốn tổ chức một buổi ngoại khóa gì đấy? Thứ bảy cuối tuần rảnh rang, mời một số người yêu thích bộ môn bắn súng đến đây thi đấu, thuận tiện sẽ vui chơi, biểu diễn những tiết mục khuấy động. Chi phí bỏ ra cho một người tham dự thì tốn khoảng....” Chàng trai đó gơ hai ngón tay lên.

Hạ Diệu lông mày nhướn lên, “Hai ngàn?”

Chàng trai gật đầu, “Hơn nữa là hai ngàn tệ một ngày một người, mà không biết tổ chức bao nhiêu buổi nữa.”

Bỏ tiền ta nhiều như vậy ... Hạ Diệu trong lòng không khỏi chấn động, cậu ta biết rõ Viên Tung hoàn toàn không dễ ụng thuận chuyện này. Sử dụng đạn thật để huấn luyện là một điều quan trọng trong việc đào tạo, cuối tuần còn muốn gia tăng ngoại khóa, đem khối tiền này làm một hoạt động thi đấu giải trí, thực sự không phù hợp với tính tình của Viên Tung!

“Anh ta đồng ý sao?” Hạ Diệu cắn khui một chai bia nữa.

Chàng trai nói: “Đồng ý rồi!”

Hạ Diệu buồn bực, “Anh ta cứ vậy mà chấp nhận?”

“Anh nhìn kĩ một chút, đây không phải là đang dựng mọi thứ lên sao...” chàng trai chĩa chĩa khắp sân, lại chỉ đến Điền Nghiêm Kỳ cách đó không xa, trêu nói, “Bình thường những huấn luyện viên đề nghị Viên Tổng cho bọn tôi nghỉ một thêm hai phút, Viên Tổng cũng không đồng ý, tiểu Điền người ta chỉ nói một câu, liền cho chúng tôi hân một ngày giải trí thoải mái, quả nhiên quan hệ không bình thường à!”

Hạ Diệu uống một ngụm bia, đáng vẻ buồn bực.

Viên Tung đang hướng về cậu ta mà đi tới.

Vốn dĩ Viên Tung không muốn tham dự loại hoạt động hò hét âm ỉ này, kết quả vừa nhìn thấy Hạ Diệu, gắng gượng buộc phải đi ra khỏi phòng làm việc, rất sợ ‘thằng vợ hư hỏng’ lại bị mọi người lôi kéo nhảy múa điên loạn như lần trước.

Kết quả, người bị ngăn lại chính là Viên Tung.

“Viên Tổng, ngài cho chúng tôi xem tài nghệ bắn súng được chứ?”

“Mỗi lần đi học không phải là đều làm mẫu cho các cậu sao? Vẫn còn muốn xem cái gì?”

“Đi học và hiện tại không giống nhau, đi học mục đích chính là giảng dạy, bây giờ chính là thưởng thức. Hơn nữa Viên Tổng mỗi lần đều chỉ bắn hai phát súng làm mẫu, bọn tôi vẫn còn nghiên...muốn được xem tiếp.”

Một đám người ồn ào, lôi kéo Viên Tung không cho đi. Viên Tung không thể làm gì khác hơn là cầm súng lên, nhắm ngay tám bia ngắm đang lác lác trên cành cây quế.

‘Đùng’ một phát súng, trúng ngay chính giữa hồng tâm.

Mọi người cùng kêu lên kinh hô. Lại có người bắt đầu ồn ào, “Tiểu Điền cũng tới thử đi!”

“Đúng đây, cùng Viên Tổng so găng một chút, xem kỹ thuật bắn của người nào chuẩn hơn.”

Điền Nghiêm Kỳ tiếp súng trong tay Viên Tung, Hạ Diệu trong nháy mắt ngừng thở, đạn từ họng súng bay ra. Vô tư cắm vào ngay chính giữa bia ngắm, cũng chính là bay xuyên qua vết đạn của Viên Tung đã bắn trước đó.

“Oa...”

Một trận ồn ào kích động vang lên.

Tám bia trong bóng tối dần hiện lên hồng tâm, quả nhiên ngay chính giữa là hai vết đạn tạo thành một hình trái tim, mỗi người bắn một nửa.

Mọi người cùng nhau kêu la hô to, liễu mạng ồn ào.

“Lộ rồi nha, lộ rồi nha, là đang ở bên nhau, đang ở bên nhau...”

Điền Nghiêm Kỳ bình thường bị ai châm chọc khiêu khích đều chính là mặt không đổi sắc, hôm nay gương mặt lại ngượng ngùng đỏ thắm.

Hạ Diệu yên lặng nhìn hẩn...

Mẹ nó, tôi đây mất cả buổi chiều kêu người khác hãy trở thành hồ ly tinh, kết quả bây giờ chuyện của bản thân chính là đang rơi vào trạng thái ‘nội bộ lục đục’!

HẾT CHƯƠNG!

139. Chương 139 - Cái Gì Gọi Là Trời Sinh Một Đôi

CHƯƠNG 139: CÁI GÌ GỌI LÀ TRỜI SINH MỘT ĐÔI

Trans+Edit: Pinoneverdie

Đám người kia sau khi náo loạn xong, Điền Nghiêm Kỳ như trút được gánh nặng đi tới chỗ Hạ Diệu.

“Bọn họ chỉ là muốn xem náo nhiệt thôi, bọn họ biết rõ hai chúng tôi không có gì mới dám nhào nhào trên ghẹo như thế. Tám bia bắn vốn đã bị Tùng Lợi và Lưu Hiểu hai cái tên này đục hình trái tim trước đó rồi, kết quả bắn thế mà lại trúng, mới để cho tôi và Viên Tổng rơi vào tình huống khó xử như vậy.”

Hạ Diệu vẻ mặt hoàn toàn không ngại ngùng, tay vỗ vỗ vào bãi cỏ bên cạnh.

“Ngồi xuống đây!”

Điền Nghiêm Kỳ sau khi ngồi xuống, hai người cùng nhau uống sạch hai chai bia.

Hạ Diệu cùng hẩn cung chai, vô tư thoải mái mà nói: “Cậu giải thích với tôi cái gì chứ? Còn sợ tôi giận cậu à? Cậu cũng nghĩ rằng tôi để bụng những chuyện này?! Muốn nói lời khách khí thì người nói phải là tôi, tôi để cậu phải gánh nhiều thiệt thòi oan ức, khiến cậu bị người khác gọi là hồ ly đám đuôi, là một thằng cọt nhả, ủy khuất cho cậu quá rồi.”

Điền Nghiêm Kỳ sáng khoái cười, “Nếu như là vì Viên Tổng, toàn thân tôi toát ra vẻ lẳng lơ cọt nhả cũng đáng mà, tôi chính là ngay cả chút đáng vẻ cũng không có!”

“Ha ha ha...” Hạ Diệu uống ừng ực một ngụm lớn, chỉ vào mặt của Điền Nghiêm Kỳ nói: “Cậu là đang ghen tỵ với tôi đây à? Còn là ghen tỵ với tôi sao? Ghen tỵ với tôi?”

“Tất nhiên là ghen tỵ rồi!” Điền Nghiêm Kỳ thẳng thắn mà thừa nhận, “Nếu không tin anh bảo Viên Tổng tuyên bố hai người đang yêu nhau đi, xem người nào không ghen tỵ với anh?”

Hạ Diệu híp mắt đánh giá Điền Nghiêm Kỳ: “Nhưng lúc ghép đôi cậu và Viên Tung, không nhìn ra bọn họ có chút gì ghen tỵ với cậu.”

“Bởi vì trong lòng bọn họ đều biết, biết rằng Viên Tổng không có khả năng thích tôi.”

“Vì sao không có khả năng thích cậu?”

“Bởi vì tôi không đủ tư cách.”

Điền Nghiêm Kỳ nói như vậy, nhưng Hạ Diệu nhìn vào mắt hắn lại cảm thấy đó hoàn toàn không phải là loại tự hạ thấp bản thân, hắn ta rõ ràng rất lý trí và tỉnh táo khi nói câu này. Mục đích không phải là để nịnh bợ Hạ Diệu mà là hiện lên một loại ý chí rằng tôi sẽ phấn đấu tới cùng.

Có đôi khi, cồn cay có tác dụng như thuốc phiện, cũng có thể làm cho lòng của người ta càng thêm tỉnh táo. Ít nhất Hạ Diệu triệt để xác nhận một việc, Điền Nghiêm Kỳ ái mộ Viên Tung, không biết lòng ái mộ và tình yêu ranh giới cách xa bao nhiêu nhưng Điền Nghiêm Kỳ rõ ràng là đang hướng về cái gọi là ‘tư cách’ này mà tiến tới.

Cảm giác “nguy cơ” ập tới dồn dập, hơn nữa còn là một loại nguy cơ có nguồn năng lượng mãnh liệt, đây là loại bề ngoài thì không tranh giành nhưng bên trong lại là âm thầm tranh đấu, làm ra hàng loạt những âm mưu, thủ đoạn nho nhỏ. Phía sau những biểu hiện trông có vẻ là rất tẻ lại chính là cả một sự tính toán vô cùng tinh vi nhằm đánh lạc hướng. Hạ Diệu lại không hề thể hiện cảm giác biệt khuất, trái lại như uống máu gà mà nhiệt tình mười phần. Tay vỗ lên vai Điền Nghiêm Kỳ, cố gắng nói, “Đừng nói như vậy, chuyện tình cảm không phải là đủ tư cách hay không đủ tư cách, chỉ có hợp hay không hợp thôi.”

Nói bóng gió, lão tử đây chính là sẽ chống mắt lên xem cậu chứng minh cậu và Viên Tung cái gì gọi là trời sinh một đôi!

Điền Nghiêm Kỳ cười hắc hắc, cùng Hạ Diệu cụng chai, “Nói một hồi cứ tưởng như là nói thật thế? Nào, uống thôi!”

Hạ Diệu gương mặt có vẻ hơi say, nằm thẳng ở trên bãi cỏ, tóc cắm vào rễ cỏ chẳng chặt, ngực thở phập phồng không quy cách đặc biệt mê người. Điền Nghiêm Kỳ chỉ là nhìn lướt qua liền có loại cảm giác như tìm đập rợn lên, mới hiểu vì sao Viên Tung lại có thể đối với cậu ta động tâm.

Viên Tung tiếp bạn bè và nhân viên ở bên kia xong, lúc đi đến bên Hạ Diệu, Hạ Diệu đã nửa tỉnh nửa say.

“Hai người còn uống không ít?” Viên Tung mặt hướng về mấy vỏ chai bia nằm đầy đất, nói.

Điền Nghiêm Kỳ: “Tôi không uống bao nhiêu, hầu như đều là do anh ta uống, lúc tôi đang nói chuyện với anh ta, anh ta liền uống liên tục bốn năm chai.”

Viên Tung nhân thần thay đổi, không nói gì, dùng thân thủ đỡ Hạ Diệu dậy.

“Đi, theo tôi đi về phòng ngủ.”

Hạ Diệu ưỡm ờ hai tiếng, vẫn không nhúc nhích.

Viên Tung trực tiếp dùng một lực mạnh đem Hạ Diệu kéo lên trên vai, dốc đầu ngược xuống, vác cậu ta đến phòng làm việc. Nửa đường, Hạ Diệu ở sau lưng Viên Tung vỗ một cái, nói: “Đừng khiêng tôi kiểu này, mấy thứ trong bụng tôi trào ra ngoài hết.” Vì vậy, Viên Tung đem cậu ta ẵm ngang trước người.

Hạ Diệu dùng tay ôm lấy cổ của Viên Tung, hiên ngang nói: “Tôi là ‘khuất nguyên’ (*), anh là đại ‘Tung’ tử (**), tôi chính là ‘ăn thịt’ anh! !”

(*) Khuất Nguyên: căn bản, nguyên căn là đi khuất phục người khác.

(**) đại “Tung” tử: chữ “Tung” của Hạ Diệu lúc này mang hàm ý phóng túng, lẳng lơ, ý chỉ Viên Tung là một tên phóng túng.

Viên Tung cảm thấy buồn cười, cánh tay vừa nhấc lên liền không xem lời nói của cậu ta ra gì, cúi đầu xuống ở trong miệng của cậu ta hôn một cái.

Dòng nước ẩm áp từ vòi phun dội vào bộ ngực của Hạ Diệu, cổ và đôi gò má như bị hung khói đỏ hồng, chất cồn trong cơ thể bắt đầu từ trong lỗ chân lông thoát ra ngoài. Men say công phá toàn bộ hệ thống thần kinh của Hạ Diệu, sức lực đã sớm mất sạch.

Hạ Diệu nhô răng nanh ra, chạy đến trên người của Viên Tung gặm nhấm. Viên Tung vẫn còn nhớ như in trong lòng rằng Hạ Diệu có thói quen uống say sẽ cắn người khác. Lần trước đã bị cậu ta cắn cái lỗ tai đến chảy máu trên suốt chặng đường dài về công ty. Hiện tại cậu ta cứ cắn cắn gặm gặm trên người mình....lỗ như cắn tới dương vật thì....

Hạ Diệu vẫn còn mơ mơ màng màng như đoán được ý nghĩ của Viên Tung. Nếu Viên Tung can đảm ‘tham chiến’, Hạ Diệu sẵn sàng biến mong muốn của Viên Tung trở thành hiện thực. Một tiếng cười lẳng lơ vang lên, khiến bàn tay của Viên Tung đang gọi đầu cho Hạ Diệu bỗng hơi dừng lại. Hàm răng của Hạ Diệu bắt đầu ở yết hầu của Viên Tung gặm cắn, tiếp đến là liếm dọc rãnh ngực sâu thẳm rắn chắc quyến rũ của hắn ta, sau đó sang bằng cơ bụng tám múi dựng lên như hình chữ “phong” (*), xuống thêm một chút nữa là bộ lông bụng bị nước làm ướt nhẹp hiện lên sáng bóng, cuối cùng là một loại cảm xúc dâng trào ập lên cự vật.

(*) chữ “phong” : “ ”

Viên Tung sốt ruột, bàn tay luồn trong mái tóc ướt nhẹp của Hạ Diệu định lấy ra, Hạ Diệu lại đột nhiên ngừng lại.

“Tôi nhớ ra rồi, ngày hôm nay Lý Chân Chân mới cho tôi một chai dầu bôi trơn.”

Nói xong, thần kinh có chút xao động, không nhanh không chậm đem chai dầu bôi trơn từ trong túi áo ra, đổ vào lòng bàn tay một ít, bôi lên cự vật của Viên Tung.

Cảm giác ẩm ướt dễ chịu, hơn nữa lại còn được lòng bàn tay của Hạ Diệu nắm chặt chà xát, con người của Viên Tung trong nháy mắt hóa đỏ rực.

Lúc Hạ Diệu thoa xong, đưa mũi đến cự vật của Viên Tung ngửi một cái, một mùi hoa quế thoang thoảng bay ra, nhất thời nội tâm bài xích từ sâu trong lòng biến thành lòng hảo cảm, nhịn không được tiếp tục ngửi thật lâu.

Cự vật của Viên Tung được hơi thở ẩm áp của Hạ Diệu nhiều lần tạt vào lớp da mỏng bên ngoài, cảm giác ngứa ngáy tựa như đang được vô số những sợi chỉ se se khấp khểnh vào làn da nhạy cảm. Hạ Diệu lại không chút kiêng kỵ, liên tục hít ngửi cái bộ phận riêng tư của giống đực, biểu tình say sưa ngây ngất. Hành động này của Hạ Diệu trong mắt Viên Tung chính là cột nhà phóng đảng lẳng lơ đến tột cùng, hai cái chân như đinh thép của hắn ta tuy đã cố gắng gượng nhưng cũng không thể chống lại mà rung giật liên tục.

Bỗng nhiên, Hạ Diệu ở giữa hai háng của Viên Tung, nhắm vào những sợi dây thần kinh dày đặt của cự vật...cắn một cái. Trong nháy mắt, khoái cảm cùng sự thô bạo ở ngay ‘tiểu phúc tử’ bắt đầu bùng nổ.

Trước đây cái lỗ tai chịu “ngược đãi” như thế nào thì bây giờ cự vật bị hành hạ y như vậy. Hàm răng của Hạ Diệu cắn lúc nhẹ lúc mạnh, lúc nhanh lúc chậm, tê tê dại dại mà công kích vào từng sợi dây thần kinh yếu ớt của Viên Tung.

Hạ Diệu thích nghe những tiếng rên rỉ nặng nề của Viên Tung, thích nhìn thấy gương mặt vì tê sướng mà trở nên méo mó của hắn, thích hắn ta lúc không khống chế được liền nắm đầu tóc của mình giật thật mạnh. Mỗi lần như thế này, Hạ Diệu liền dùng mảnh răng nanh sắc bén đâm vào lỗ tiểu của Viên Tung, lại còn dùng ánh mắt câu hồn khiêu khích hắn.

“Aaaa- ”

Viên Tung phát ra tiếng hô to như dã thú, cái mông đầy bắp thịt rắn chắc co quắp mất kiểm soát.

Hạ Diệu tiếp tục cắn, phát điên lên mà cắn.

Viên Tung đồng tử như đỏ máu, bàn tay to lớn đặt vào gò má cậu ta định kéo cậu ta lên thao một trận....nhưng Hạ Diệu lại không chịu nhả ra, hàm răng cứ ngấu nghiến, càng cắn càng cuồng dã.

Viên Tung rơi vào đường cùng chỉ có thể lên tiếng khẩn cầu, “Bảo bối à... cậu trước tiên nói lỏng miệng ra một chút được không?” Hạ Diệu lúc này mới chịu nhả miệng ra, một giây sau đã bị Viên Tung thô lỗ dán chặt vào tường, giờ một chân của cậu ta lên, bắt đầu trét dầu bôi trơn ẩm ướt, bị Viên Tung ép nhét cự vật to cứng vào trong ‘mật đạo’.

“Aaa...”

Hạ Diệu vùng cổ lên, ngón chân co quắp.

Viên Tung một bên hung hăng đâm sâu vào trong, một bên lớn tiếng bên tai Hạ Diệu: “Đau không?”

Hạ Diệu tiếng khóc nức nở, rên rỉ.

“Đau... To quá... Cứng quá...”

Viên Tung thao ngày càng thô bạo, toàn bộ chiều dài của dương vật không đơn thuần chỉ là rút ra thọc vào mà là hung hãn va đập.

“Đã lỡ muốn làm cậu đau rồi làm sao bây giờ?”

Nói xong câu phát biểu bạo phát đó, Hạ Diệu bắt đầu “chiến đấu” với Viên Tung.

Phập phập phập....

Cái eo của Hạ Diệu co quắp, phần thịt mông đang cuồng chiến, một bên rên rỉ một bên điêu bãi cái mông. Thậm chí lúc Viên Tung đang sắp không thể khống chế, lại cố tình ép chặt cái mông và cơ hậu môn lại khiến hắn ta càng tê dại điên loạn.

Viên Tung quả thực như bị ép điên lên mà đâm thọc vào hậu môn cậu ta cuồng dã, độ va đập cực mạnh khiến người khiến cậu ta la lên những tiếng kinh hô. Hắn đem thân thể Hạ Diệu lật lại, thô tục gặm cắn cậu ta.

“Con mẹ nó tại sao tôi lại thích thao cậu như vậy chứ?” Bàn tay to lớn của Viên Tung siết cổ của Hạ Diệu, tâm tình hưng phấn cực độ khó có thể kiểm soát, “Cậu đem tâm hồn nhỏ bé của tôi câu dẫn đi chỗ nào rồi hả???”

Tay của Hạ Diệu ôm lấy cổ của Viên Tung, điêu bãi vòng eo khiến cái mông liên tục nuốt lấy cự vật của hắn. Gương mặt bắt đầu méo mó, những tiếng kêu rên tiêu hồn bắt đầu vang vọng, cứ mỗi tiếng rên vang lên là một dòng dịch thể nóng ẩm được bắn ra. Tiếp theo liền gất gao cần vai của Viên Tung, cần đến chảy ra máu.

“Nghỉ việc đi... Không được bước ra khỏi cửa...” Viên Tung một bên cuồng thao một bên thô tục nói những chuyện điên khùng, “Sau này tôi sẽ nhốt cậu lại... để một mình tôi cưng chiều, để một mình tôi thao... Kệ mẹ tên nào cũng đừng hòng tơ tưởng tới cậu...”

Một dòng dịch trắng đục sền sệt hòa lẫn với máu bắn vào trong cơ thể Hạ Diệu.

Trong nháy mắt, Viên Tung như sa vào cõi chết vì sung sướng.

Cuối tuần, Tuyên Đại Vũ với tư cách là chế tác đến để tuyển chọn diễn viên. Hắn cùng với đạo diễn bàn luận, nam chính thứ nhất cơ bản là đã được nội bộ bên trong tuyển xong, do một diễn viên nổi tiếng đảm nhiệm, lần này casting chủ yếu là nam chính thứ hai.

Tuyên Đại Vũ dẫn theo Vương Trì Thủy. Trên đường, Vương Trì Thủy khó nén tâm tình kích động.

“Vì sao không chọn toàn bộ là diễn viên mới? Vì sao không thể casting vai nam chính thứ nhất?”

Tuyên Đại Vũ một bên hút thuốc, một bên mạn bất kinh tâm trả lời: “Đạo diễn không hẳn là có quyền đổi diễn viên, các nhà đầu tư cũng không dám mạo hiểm chuyện, có người nổi tiếng đóng trong phim sẽ an toàn hơn.”

Chân tướng của sự thật là: Tuyên Đại Vũ là người chọn kịch bản, chủ yếu là nói về tình cảm giữa hai cậu học sinh, trong đó hình tượng nam chính thứ nhất là hình ảnh của Tuyên Đại Vũ năm đó. Tuyên Đại Vũ

sợ Vương Trì Thủy lúc thử vai được đạo diễn chọn đóng vai chính thứ nhất, như vậy chẳng khác nào Tuyên Đại Vũ tự đem hình tượng của bản thân phá hủy.

“Diễn cho tốt vào.” Tuyên Đại Vũ vỗ vào chân Vương Trì Thủy, “Nói không chừng cậu có thể trở một Vương Bảo Cường thứ hai.” (*)

(*)Vương Bảo Cường: diễn viên hài của màn ảnh Trung Quốc

“Xíaaa...” Vương Trì Thủy điệu bộ khinh thường, “Vương Bảo Cường nào có đẹp trai như tôi? Hắn lẫn lộn đến chết cũng chỉ là một ngôi sao, còn tôi chính là một ngôi sao tài năng, là thần tượng của mọi người.”

Tuyên Đại Vũ xém chút là đem đầu lọc thuốc lá nhét vào trong miệng Vương Trì Thủy.

Xe chạy một lúc liền tới nơi, Vương Trì Thủy nhìn không được hỏi một câu tận đáy lòng.

“Anh vì sao đồng ý cho tôi tới thử vai?”

Tuyên Đại Vũ nghiêng đầu liếc mắt nhìn cậu ta.

“Bởi vì tôi muốn cho cậu được người khác đánh giá đúng thực lực.”

Vương Trì Thủy “...”

Đến lúc lên thử vai, Tuyên Đại Vũ cùng thành viên tổ đạo diễn vừa đi vừa thảo luận tiêu chí và chủ đề casting. Vương Trì Thủy cũng giống như những người khác đang đứng xếp hàng đợi tới lượt mình.

Đứng xếp hàng trước Vương Trì Thủy là một đám học sinh trung học, còn phía sau thì đứng là những diễn viên quần áo chỉnh tề. Người ta đều mang theo hồ sơ lý lịch về quá trình làm việc của bản thân, chỉ có Vương Trì Thủy là bàn tay trần, gương mặt thì lộ ra vẻ lừa đảo khó tin.

Dàn người đến casting đang hồi hộp lo lắng đứng bên ngoài, đột nhiên thân ảnh quen thuộc đập vào mi mắt.

“Trương Thần Đông, thật là anh sao?” Vương Trì Thủy đột nhiên từ trong đám người đang xếp hàng nhảy ra, chột nhào tới, hào hứng nói, “Tôi siêu thích anh diễn trong bộ phim Phá quán tử phá suất, tôi xem đi xem lại không dưới mười lần, không nghĩ tới việc anh cũng tới thử vai, anh ký tên cho tôi nha!”

Người trợ lý của Trương Thần Đông đẩy Vương Trì Thủy ra, đặc biệt khinh người: “Không biết ý tứ à, chúng tôi đang bận việc, phải đi vào trong trước, đạo diễn đang hối thúc.”

“À...” Vương Trì Thủy hơi lộ ra vẻ thất vọng.

Người diễn viên này tên là Trương Thần Đông, anh ta cùng với người trợ lý đi thẳng vào trong theo lối VIP, trong nháy mắt khiến cho mọi người bàn tán, một vài thanh niên trẻ tuổi cùng nhân viên ở đây nói nhao nhao lên.

“Dựa vào cái gì mà hắn ta được vào trước? Chúng tôi đều đã đợi nửa ngày.”

“Trời ạ, không phải nói cơ hội là chia đều cho mọi người sao?”

“Một diễn viên hạng ba thì giỏi lắm sao?”

“...”

Kết quả, lúc Vương Trì Thủy muốn quay lại vị trí lúc nãy trong hàng, căn bản người khác đã chiếm lấy vị trí đó. Bởi vì số lượng người tham gia quá lớn, cơ hội khó có được, ai cũng muốn cướp vị trí để đi vào trước, Vương Trì Thủy chỉ có thể ỉu xiu mà đứng cuối hàng.

“Mọi người hãy ổn định, sau đây chúng tôi sẽ mở phong bì đựng chủ đề casting ngày hôm nay!”

“Với đạo cụ là một con gà, hãy cùng nam chính thứ nhất diễn một đoạn tình tiết đồng tính.”

HẾT CHƯƠNG!

140. Chương 140 - Phong Tỏa Huyết Cười

CHƯƠNG 140: PHONG TỎA HUYỆT CƯỜI

Trans+Edit: Pinoneverdie

—

Toàn bộ mọi người đang ở trong hội trường đột nhiên nghe được một tiếng cười rất lớn phát ra từ Vương Trì Thủy, ý thức được những ánh mắt khác thường đang nhìn về phía mình, Vương Trì Thủy mới len lén đem miệng che lại.

- Cái này chính là đem chuyện của tôi ra làm chủ đề, đây chính là bản chất của tôi, cần gì mà phải diễn xuất cơ chứ! Vẫn còn phải tuyển chọn sao? Rõ ràng vai nam chính thứ hai này là của tôi. haha -

Những người đến thử vai đều khẩn trương và nghiêm túc, có người đã bắt đầu tìm người bên cạnh để luyện tập cùng, chỉ có Vương Trì Thủy một mình thảnh thơi mà đi dạo khắp hội trường casting. Lúc thì nhìn áp-phích quảng cáo, lúc thì soi mói những hoa văn chạm khắc trên vách tường, lúc thì đến nghe trộm người khác nói chuyện, sau đó bị người ta liếc khinh bỉ mới len lén trở về vị trí.

Trương Thần Đông, người mang theo trợ lý đi vào lối VIP là người đầu tiên thử vai. Diễn chung với anh ta là một diễn viên thần tượng, người được chọn làm vai nam chính thứ nhất, nghệ danh Tử Đằng, tất cả những người hôm nay đến thử vai đều sẽ diễn chung với anh ta. Hai người họ đơn giản trao đổi ánh mắt với nhau, bắt đầu diễn xuất.

Hai người nam nhân tay nắm tay đi tới cái lồng gà bên cạnh, Tử Đằng dùng ánh mắt cứng chịu nhìn Trương Thần Đông.

“Còn nhớ rõ khi còn bé chúng ta có một con gà ở trong sân không?”

Trương Thần Đông ôn nhu cười, “Thế nào lại không nhớ rõ? Anh vẫn còn đem chân con gà đó găng sức mà bẻ gãy!”

Tuyên Đại Vũ trong lòng chấn động, bởi vì ... chuyện này thực sự đã từng xảy ra giữa Hạ Diệu và hắn ta. Dễ dàng nhận ra rằng, Trương Thần Đông trăm phương nghìn kế thăm dò về Tuyên Đại Vũ cho nên mới có khả năng đoán được chủ đề, diễn xuất hôm nay chính là đòn tâm lý muốn lấy lòng Tuyên Đại Vũ và nhà sản xuất. Quả nhiên là một người rất hữu tâm!

Trương Thần Đông nói tiếp: “Kỳ thực, tôi nghĩ nhân chi sơ tính bản ác, khi còn bé chúng ta sẽ đem sâu bọ chơi đùa giết chết chúng nó, trưởng thành lại không làm chuyện nhẫn tâm như vậy nữa. Nhưng lúc anh đem chân con gà bẻ gãy đi, tôi lại không thấy anh tàn nhẫn...ngược lại cảm thấy anh rất đàn ông.”

Tử Đằng ôn nhu hỏi: “Thế nào mà lại rất đàn ông?”

“Khí phách, cao ngạo, có sức thống trị, đem lại cảm giác an toàn.”

Tử Đằng cười ha ha một tiếng, làm bộ muốn ôm Trương Thần Đông vào trong ngực, lại bị Trương Thần Đông ngượng ngùng đẩy ra.

“Anh làm gì thế?”

Tử Đằng nói: “Kể từ lúc đó cậu đã thềm mền tôi đúng không?”

Đạo diễn bên ngoài ra vẻ kiên nhẫn, nhưng kỳ thực trong lòng oán thầm: chỉ vì bẻ gãy một cái chân của con gà mà yêu nhau sao? Lão tử tôi đây khi còn bé đem vô số con kiến ngâm vô trong nước cũng không có ai thèm theo đuổi tôi! Vớ vẩn! Tuyên Đại Vũ lại không cho rằng như vậy, hắn đang xem cảnh diễn này rất nhập tâm. Trương Thần Đông diễn vai Hạ Diệu rất giống, diễn đạt rất tốt mối quan hệ giữa hai người bọn họ.

Nếu như trước đây Hạ Diệu cũng vì việc bẻ gãy chân gà mà yêu mình....thì mọi chuyện đến bây giờ đã mỹ mãn rồi. Phim ảnh không phải là dùng để bù đắp những khiếm khuyết của đời sống thực tại hay sao?

Trương Thần Đông diễn xong, sáu người tiếp theo tiến vào, cũng không quá kỳ vọng gì những người này, không phải là do vẻ ngoài xấu xí mà là do cách diễn xuất làm tổ đạo diễn cứ ngồi ngáp ngáp dài.

Cuối cùng có một nam nhân môi hồng răng trắng, tuấn tú cao lớn đi vào. Điều quan trọng là người này mặt mỉm cười, nhìn có chút tự tin, có loại cảm xúc giống trông giống Hạ Diệu.

Tuyên Đại Vũ trạng thái mệt mỏi trong nháy mắt bình tĩnh, ánh mắt tập trung vào trên người đàn ông này.

“Có thể bắt đầu rồi!” Nhân viên công tác ra dấu tay.

Người nam nhân này gương mặt đang điềm tĩnh đột nhiên tràn ra những tiếng cười như chuông như điên, cái cổ thụt ra sau rồi đẩy ra trước, hai bàn tay nắm lại một bên giơ cao một bên hạ thấp (động tác giống chicken dance á các bạn).

“Gà trống đẻ trứng, gà trống lái máy bay, ầu da!”

Lại đổi qua chiều khác, động tác và tư thế vẫn y như cũ.

“Gà trống đẻ trứng, gà trống lái máy bay, ầu da!”

Tuyên Đại Vũ xem chút là phun một ngụm máu ra ngoài.

Màn sau đó, chàng trai này mới đúng là một “cực phẩm” hiếm gặp trên thế gian, trực tiếp đem cái miệng của con gà áp vào đũng quần của mình, vừa cẩn thận vừa chậm rãi cọ xát chà chà. Ánh mắt câu dẫn nhìn vào tổ đạo diễn, trong miệng thở dốc ‘a a a’

Từng người trong tổ đạo diễn đỡ lấy cái trán.

Đột nhiên Tử Đằng ở một bên dùng khẩu khí lạnh lùng, “Cậu làm cái quái gì vậy?”

Nam nhân cực phẩm này la lên “A” một tiếng kinh người, vội vàng đem con gà giấu phía sau lưng, vẻ mặt xấu hổ, tiếp tục diễn sâu.

“Thê thảm rồi... Bị phát hiện rồi làm sao bây giờ?” tự lâu bầu trong miệng một lúc sau mới đưa ánh mắt hướng về Tử Đằng, “Chồng à, anh nghe em giải thích, em không phải là oán anh không thỏa mãn được em, em chỉ...”

Nhân viên công tác ở đây bây giờ nhìn không nổi nữa, ánh mắt của đạo diễn ngằm ra hiệu “CẮT”.

Hơn bốn tiếng đồng hồ trôi qua rất nhanh, tổ đạo diễn đã rơi vào trạng thái mệt mỏi, những người tiến vào thử vai lúc này đều là không nổi tiếng. Trừ phi là diễn xuất đặc biệt tốt, nếu không thì tổ đạo diễn cũng chẳng màn để ý tới.

“Còn bao nhiêu người?” Đạo diễn bảo nhân viên công tác thống kê lại.

Nhân viên công tác tra nhìn một chút, nói: “Còn hai người.”

“Nhìn sơ lược lý lịch, nếu như không có gì quá xuất sắc, ngày hôm nay chỉ tới đây thôi.”

Tuyên Đại Vũ không muốn cho Vương Trì Thủy ‘đi cửa sau’, hấn chính là muốn nhìn Vương Trì Thủy làm sao diễn với con gà này. Về phần được chọn hay không được chọn, đành vào nhờ vào tạo hóa của Vương Trì Thủy. Tuyên Đại Vũ cũng không muốn vì có quan hệ quen biết với cậu ta mà tuyển một người không phù hợp vào làm hồng phim, cũng không có ý định tạo thêm cơ hội nào khác cho ai, làm như vậy chính là làm khó dễ cho đạo diễn. Trong chốc lát, nhân viên công tác tiến đến, đem lý lịch sơ lược đưa cho đạo diễn.

“À À, người này là học sinh trường Bắc Ảnh, được lão sư Vương Diễm Hương giới thiệu tới đây, tôi đã biết rồi... một người còn lại?” Đạo diễn hỏi nhân viên công tác.

Nhân viên công tác nháy mắt mấy cái nói: “Người kia nói hấn không có lý lịch sơ lược.”

“À, vậy thì khỏi cho hấn lên diễn, người này diễn xong thì chúng ta rút.”

Tuyên Đại Vũ muốn nói cái gì, thế nhưng không nói ra.

Mấy giây qua đi, người đó cũng lên sân diễn.

Người này vẻ mặt phách lối, nhìn chăm chăm Tử Đằng.

“Anh xem cái kia là cái gì vậy?”

Tử Đằng hơi lộ ra một mỗi, nói: “Một con gà!”

“Không, đó không phải là gà, nó là đại diện cho chúng sinh yếu thế.”

“À.”

“Anh nghĩ nó sẽ đẻ ra cái gì?”

“Thì đẻ ra trứng!”

“Không, không phải là trứng, là đẻ ra sự cô đơn tĩnh mịch trong cõi nhân sinh.”

“...”

Đạo diễn không nhịn được phát tay một cái, “Được rồi, được rồi, hôm nay chỉ tới đây thôi, kết thúc công việc!”

Khẩu lệnh vừa hô, một tiếng phá cửa liên vang lên .

Nhân viên công tác đi mở cửa, thấy Vương Trì Thủy đang vung một quả dấm, nhìn không được phần nộ quát: “Làm cái gì đấy?”

“Tôi còn chưa diễn.” Vương Trì Thủy vội vã nói.

Nhân viên công tác không nhịn được, “Casting đã kết thúc rồi, lần sau có cơ hội rồi hãy tới !”

“Không được a, trang phục tôi đều đã chuẩn bị xong, để tôi đi vào thử một chút đi mà, để tôi đi vào...”

Nhân viên công tác đang định đóng cửa, Vương Trì Thủy như điên lên mà chen người vào trong. Đến sau cùng chỉ chen vào được một cái bắp đùi, vũng vàng cắm ở trong khe cửa, đập thế nào đều đập không ra.

Thời điểm này, Tuyên Đại Vũ càng không muốn thừa nhận hần quen biết Vương Trì Thủy, bay thẳng đến chỗ nhân viên công tác vung tay lên, ý bảo hần nhanh chóng đem Vương Trì Thủy đuổi ra ngoài.

“Chờ một chút! !” Đạo diễn nhìn vào cái đùi đang chặn cánh cửa của Vương Trì Thủy, đột ngột lên tiếng.

Nhân viên công tác cứng đờ.

Đạo diễn như uống máu gà, bỗng dưng phấn khích, “Anh để cậu ta vào đi! !”

Vương Trì Thủy vừa tiến đến, từng người trong tổ đạo diễn không nhìn thấy gì ngoài nhìn thấy cái đùi cực đẹp của Vương Trì Thủy. Đừng nói đến bọn họ, ngay cả Tuyên Đại Vũ quen biết cậu ta lâu như vậy, bây giờ cũng có chút ngẩn ngơ.

Nói thật, Tuyên Đại Vũ có thể nào cũng chưa từng ngắm nhìn đôi chân của Vương Trì Thủy. Mặc dù lần trước Vương Trì Thủy toàn thân trần truồng nằm bên cạnh hần, hần cũng chỉ chú ý tới cái mông dầm máu của cậu ta, chẳng thèm nhìn xuống thêm một chút nữa. Thế nhưng hiện tại, Vương Trì Thủy nửa thân trên mặc áo ba lỗ, nửa thân dưới mặc quần đùi lộ ra đôi chân thon dài trắng nõn, những đường cong xinh đẹp lợi thế hơn người bắt đầu hiện ra.

Các anh quay phim đứng bên cạnh cũng kinh ngạc, đôi chân đẹp như vậy thật khiến cho người ta phụt máu mũi.

Hoàn toàn không cần thể hiện nhiều, dựa vào cái chân này là đã có thể chiếm thế thượng phong.

Vương Trì Thủy hỏi thử đạo diễn: “Cái kia... Tôi có thể bắt đầu chưa?”

Đạo diễn gật đầu.

Nhân viên công tác cùng tất cả mọi người đều trở về vị trí cũ, không chớp mắt nhìn chăm chăm Vương Trì Thủy.

Vương Trì Thủy đưa ánh mắt chuyển hướng sang Tử Đằng, cậu ta từng mê đắm người đàn ông nổi tiếng này, bây giờ phải kiềm chế tâm tính nổi loạn muốn ký tên chụp hình chung với anh ta lại, lễ phép hỏi ý kiến của anh ta.

“Có thể cùng anh diễn một màn không?” Giọng nói bức thiết cầu xin.

“Đương nhiên.” Tử Đằng thông dong lạnh nhạt, nói: “Tôi chính là đến đây là để làm chuyện này, dù cho cậu có chọn tình huống và vai diễn thế nào, tôi đều sẽ toàn lực phối hợp.”

Nói bóng gió, cậu nếu như không làm trò hề ở đây như gã lúc nãy, tôi có thể giúp cậu hoàn thành màn diễn, thậm chí để cậu diễn chính cũng không có vấn đề gì.

Không ngờ, Vương Trì Thủy chỉ ra một yêu cầu.

“Anh chỉ cần ngủ hôn mê không biết gì là được.”

Tử Đằng, “...”

Ngay sau đó, toàn bộ nhân lực trong tổ đạo diễn cũng Tuyên Đại Vũ cùng nhau quan sát Vương Trì Thủy, cậu ta đem toàn bộ diễn biến đêm hôm đó tái hiện lại. Không có một câu thoại, chỉ toàn bằng động tác và thần thái, cảnh tượng được diễn lại thật sự không thể tưởng tượng, chấn động lòng người.

Đạo diễn trong nháy mắt bừng tỉnh, đập bàn tán dương.

“Ha ha ha ha ha ha ha ha...”

Tuyên Đại Vũ biểu tình nghiêm túc giằng co một hồi lâu, rốt cục nhìn qua thấy đạo diễn đang ngã ngửa ngã nghiêng.

“Vương Đạo, cậu xem kìa...”

“Ha ha ha ha ha ha ha ha...”

Tuyên Đại Vũ đỡ cái trán, “Tôi thấy rằng, cậu ta diễn đoạn này có chút khoa trương, thực sự không phù hợp với duy mỹ điện ảnh của chúng ta, cho nên...” ’

“Ha ha ha ha ha ha ha ha...”

Tuyên Đại Vũ lại đưa ánh mắt chuyển hướng sang đạo diễn Lôi, “Tử Đằng, người này này khẳng định không thành vấn đề, thế nhưng nam chính thứ hai...”

“Nào nào, ta nói riêng với cậu một chút.” đạo diễn Lôi đem miệng tiến đến bên tai Tuyên Đại Vũ , “Cái vai mà Tử Đằng đang diễn trông ngu như cặc vậy, nằm yên như chết ha ha ha ha...”

Tuyên Đại Vũ mặt đen lại.

Sau đó, tập thể tổ đạo diễn ngồi lại thảo luận xem vai nam chính thứ hai cuối cùng là sẽ do ai đảm nhiệm, đạo diễn Lôi và bộ phận quay hình đều đề nghị giao cho Vương Trì Thủy, kết quả gặp phải sự phản đối của Tuyên Đại Vũ.

“Cậu ta diễn muốn buồn nôn.”

Đạo diễn gật đầu, “Đúng là có buồn nôn!”

“Tôi thấy cách diễn của cậu ta rất nghiệp dư, nhất là ở biểu cảm gương mặt, vô cùng khoa trương. Hoàn toàn không giống như là đang đóng phim, ngược lại chính là diễn xiếc ảo thuật .”

Đạo diễn lại gật đầu, “Hành động đúng là nghiệp dư á!”

”Hơn nữa tôi còn thấy bản chất của người này có chút vấn đề, làm việc chung với cậu ta sẽ mang đến rất nhiều phiền toái! ’

Đạo diễn vẫn còn gật đầu, “Bản chất quả thực cũng không được tốt lắm a!”

Tuyên Đại Vũ trán nổi gân xanh, “Vậy ông thế nào vẫn còn chọn cậu ta?”

“Tôi chọn trúng hai cái chân của cậu ta!” Đạo diễn nói.

Tuyên Đại Vũ ghen lời, một lần nữa nhìn đạo diễn và những người khác, toàn bộ là một bộ biểu tình ngầm ngầm đồng ý.

Chúng tôi ngay từ đầu liền chọn trúng hai cái đuôi của cậu ta, diễn xuất sau này chỉ là xem náo nhiệt mà thôi.

A a a a – ! ! ! !Tuyên Đại Vũ ở sâu trong nội tâm phát sinh tiếng gào thét điên loạn: mấy người nếu ngay từ đầu chọn trúng đôi chân của hắn, vậy còn để hắn đến đây diễn một màn muốn buồn nôn này làm gì ???!

Trên đường trở về, Tuyên Đại Vũ vẫn âm u trầm mặt.

Vương Trì Thủy lúc đó vì để được chọn đã bất chấp mà diễn, bây giờ suy nghĩ một chút liền hối hận, đây không phải là tự tố cáo bản thân sao? Cái đề thi này chắc chắn là do Tuyên Đại Vũ bày ra, mục đích chính là bắt mình tái hiện lại chuyện đêm hôm đó, chứng minh là mình nói dối.

Rốt cục, bầu không khí đè nén bị Tuyên Đại Vũ một câu câu phá vỡ.

“Tình tiết cậu diễn lúc này là lấy ở đâu ra?”

Vương Trì Thủy cảm giác mình như đang chạy tới tuyệt lộ.

“Có phải là ám chỉ đêm hôm đó không? ! !”

Lòng của Vương Trì Thủy trong nháy mắt rơi xuống đáy cốc.

Tuyên Đại Vũ dùng tay hung hăng vặn cầm của Vương Trì Thủy, ánh mắt đe dọa nhìn cậu ta.

“Cố ý bôi nhọ danh dự của tôi đúng không? Cái vai diễn mà tên Tử Đằng diễn là tôi đúng không?”

Vương Trì Thủy sắp đụng vào chân tường đột nhiên tìm được lối thoát.

“Cố ý bóp méo sự thật, ám chỉ tôi như phế vật. Cậu mượn nhân vật để nhục mạ tôi chứ gì? Còn cố ý dùng phương thức châm chọc nói tôi không chịu trách nhiệm với cậu, cậu muốn ép tôi phải tuân theo lời của cậu à?”

Vương Trì Thủy nghe đến bối rối.

Tuyên Đại Vũ còn nói: “Mọi chuyện chỉ là do tôi uống say, tôi tưởng cậu là Hạ Diệu, tất cả là chuyện ngoài ý muốn. Cậu có cần dựng lên một màn máu me như vậy để sỉ nhục tôi như vậy không?!”

“ ... ”

Uống phải thuốc độc, trúng một phát đạn, sau đó từ 20 tầng lầu té xuống, giữa không trung còn bị sét đánh một cái, vẫn còn sống sót, tuyệt đối chỉ có một mình Vương Trì Thủy.

Vương Trì Thủy ngay lập tức phong tỏa huyệt cười.

HẾT CHƯƠNG!

141. Chương 141 - Tình Huống Bất Ngờ

CHƯƠNG 141: TÌNH HUỐNG BẤT NGỜ

Trans+Edit: Pinoneverdie

Sau đó vài ngày, bộ phim bước vào giai đoạn quay thử.

Vai nam chính thứ nhất lựa chọn quả thực không lầm, nam chính thứ hai thì đang vân phân giữa hai người là Vương Trì Thủy và Trương Thần Đông. Cuối cùng phải để hai người họ quay thử rồi mới quyết định sẽ giao vai này cho ai.

Ngày đầu tiên quay thử, Vương Trì Thủy sau khi thay y phục xong Tuyên Đại Vũ hai mắt đều dựng thẳng. Có đôi lúc không muốn thừa nhận cũng không được, hình tượng của Vương Trì Thủy được dựng lên đã vượt xa cả mong đợi. Lúc cậu ta mặc vào bộ quần áo học sinh, đột nhiên trông giống hệt phiên bản của Hạ Diệu hồi trung học. Vương Trì Thủy bản thân da dẻ thì trắng trẻo, tướng mạo cũng coi như là tuấn mỹ thanh tú, sự khác biệt so với Hạ Diệu không quá lớn, kiểu này cậu ta đi ra ngoài nhận mình là Hạ Diệu lúc nhỏ người ta vẫn tin.

Chờ lúc vừa bấm máy, Vương Trì Thủy lại càng làm cho Tuyên Đại Vũ thêm cả kinh. Tuy rằng kịch bản đúng là dựa theo một cuốn tiểu thuyết được biên soạn lại, nhân vật chính cũng không phải Tuyên Đại Vũ và Hạ Diệu, thế nhưng Tuyên Đại Vũ trong đầu đã tự động đem hai nhân vật đó thay thành hắn ta và Hạ Diệu. Vương Trì Thủy chính là bắt được loại tâm lý này Tuyên Đại Vũ, cậu ta đối với tính cách của nhân vật này nắm rõ trong lòng bàn tay khiến cho Tuyên Đại Vũ không muốn xem tiếp cũng không được.

Ngoài việc thể hiện được tính cách cao ngạo, tự tin của Hạ Diệu, Vương Trì Thủy vẫn là diễn xuất có chút côn đồ và hư hỏng. Mà loại côn đồ hư hỏng này cũng chính là tính cách lúc trước của Hạ Diệu thời còn là học sinh, tất cả đang được Vương Trì Thủy diễn xuất rất chân thật. Vì vậy Tuyên Đại Vũ mỗi lần nhìn thấy đều có loại cảm giác rung động, cảm giác Vương Trì Thủy bây giờ càng lúc càng giống với Hạ Diệu ngày đó trong lòng hắn, dẫn đến thái độ của hắn đối với Vương Trì Thủy đã dần tốt hơn.

Ngày hôm nay, sau khi được một tổ quay phim quay một phân đoạn, phân đoạn còn lại được một tổ quay phim khác đến quay, thực hiện xong là có thể ra về.

Kết quả, ngay lúc Vương Trì Thủy lòng tin đang tràn đầy, chuẩn bị thêm một cảnh quay, điện thoại di động đột nhiên vang lên.

Lúc nhận điện thoại, sắc mặt của Vương Trì Thủy thay đổi, cùng thợ trang điểm nói mấy câu lịch sự, vội vã đi ra ngoài nghe điện thoại.

“Anh rốt cuộc muốn làm gì?” Vương Trì Thủy sắc mặt như không thể âm hàn hơn được nữa.

“Mẹ của cậu đang nguy kịch.”

Vương Trì Thủy gân xanh trên trán nổi lên, mặt méo mó.

“Bà ta sống hay chết đều không quan hệ với tôi, làm phiền anh đừng gọi điện cho tôi nữa.”

“Chúng tôi chỉ là phụ trách nhắc cho cậu thôi, mẹ cậu nói muốn nhìn thấy cậu.”

Vương Trì Thủy hít sâu một hơi, nhàn nhạt trả lời: “Tôi hiện tại có việc, không đi được.” “Mẹ cậu thật sự là đang rất nguy kịch.”

Vương Trì Thủy bạo phát đập điện thoại di động, vừa định đi nhanh quay về phòng trang điểm, đột nhiên dừng lại ở cửa ân hận dậm chân, siết chặt nắm tay, hai mắt dầm ướt đỏ hoe bỏ chạy ra khỏi phim trường.

Nửa tiếng sau, thợ trang điểm khắp nơi đi tìm Vương Trì Thủy đều không thấy, vội vã báo cho đạo diễn.

“Cái gì? Không hiểu vì sao tìm không thấy? Có phải là đang đi nhà xí không?”

Thợ trang điểm lắc đầu, “Tôi đã đi vào tìm anh ta, không có ở bên trong.”

Đạo diễn bảo nhân viên công tác gọi điện thoại cho Vương Trì Thủy, kết quả không có người bắt máy.

Tuyên Đại Vũ đi tới, hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

Đạo diễn Lôi nóng nảy, “Tiểu Vương đột nhiên không thấy tăm hơi, à đúng rồi, hai cậu quen biết nhau, cậu giúp gọi hỏi một chút, xem cậu ta rốt cuộc đã chạy đi đâu?”

Tuyên Đại Vũ cầm điện thoại lên.

Đạo diễn đứng kế bên tiếp tục cầu nhàu, “Cậu nói một chút xem, mọi thứ đều đã chuẩn bị xong, chỉ thiếu một mình cậu ta ... Đây không phải là khiến tôi sốt ruột sao? Còn nói muốn đuổi kịp tiến độ, chỉ mới thể này thôi đã trễ nửa ngày không xong việc, không thể để cho chúng ta nhiều người như vậy chờ một mình cậu ta..”

Tuyên Đại Vũ gọi nửa ngày không ai nhận máy, bản thân cũng đi ra ngoài tìm một vòng, vẫn còn cố ý nhìn khắp bốn phía xem có con gà nào đang đi lung tung không (ý nói Vương Trì Thủy hiện nguyên hình biến thành con gà nên mọi người không nhận ra). Mãi cho tới khi xác định Vương Trì Thủy đã mất tích, Tuyên Đại Vũ mới nén giận không phát tiết mà quay trở lại.

“Đạo diễn, thành thật xin lỗi, cậu ta tạm thời có chút việc gấp.” Tuyên Đại Vũ nói.

Gương mặt của đạo diễn đen lại, “Có việc gấp? Có việc gấp thế nào lại không nói trước một tiếng? Công tác chuẩn bị nhiều như vậy, cậu ta cứ như thế bỏ đi, chúng tôi tổn thất biết bao nhiêu....”

Tuyên Đại Vũ sắc mặt cũng có chút bất hảo, trực tiếp cắt lời.

“Toàn bộ tổn thất do tôi chịu, ông gấp gấp làm gì?”

Đạo diễn còn không buông tha, “Cái này không chỉ là vấn đề tiền bạc, mà còn là vấn đề về thái độ. Lúc đầu tôi còn tưởng cậu giới thiệu bạn hữu đến đây sẽ rất tuyệt hảo, đem tất cả tâm huyết đều đặt trên người hắn. Rất nhiều cảnh còn chưa được quay, lỡ sau này cậu ta cứ bặt một cái là bỏ đi như vậy thì ai chịu cho thấu?”

Tuyên Đại Vũ một bên nghe đạo diễn quở trách, một bên im lặng không lên tiếng mà hút thuốc, trong lòng sớm đem Vương Trì Thủy bóp chết mấy trăm lần. Cậu tại sao lại có thể ném gánh nặng cho tôi, tôi sẽ không tin cậu nữa!

Vương Trì Thủy vội vã chạy đến bệnh viện, lúc đến phòng cấp cứu liền ngăn một bác sĩ lại.

“Tôi là con trai của Lý Xuân Thanh.” Vương Trì Thủy mỗi lần nói ra câu này, đều muốn tự cắn lưỡi. Bác sĩ nói cho Vương Trì Thủy nghe về tình trạng hiện tại.

“Ban đầu tình trạng của mẹ cậu đang phục hồi rất tốt, có hi vọng rằng vài ngày sau có thể xuất viện. Kết quả cô ta không nghe lời nhân viên y tế cảnh báo, lén hút thuốc và uống rượu, dẫn đến việc vết thương chưa kịp kín miệng đã bị nhiễm trùng nặng và thối rửa...”

Bác sĩ vẫn nói rất nhiều nhưng Vương Trì Thủy hầu như chẳng nghe thấy gì, chỉ nghe thấy việc yêu cầu đóng trước tám vạn tiền viện phí.

“Nếu như không đóng?”

Bác sĩ xin lỗi cười trừ, “Nếu không đóng thì có thể lập tức xuất viện.”

Vương Trì Thủy còn nói, “Ý của tôi là nếu như không tiếp tục trị liệu?”

“Không đến vài ngày, bệnh nhân khả năng sẽ không chịu đựng được nữa, hơn nữa loại bệnh này hậu quả về sau sẽ rất thống khổ.”

Bác sĩ đang nói, Lý Xuân Thanh đang nằm trên giường đẩy từ trong phòng cấp cứu đi ra đến kế bên người Vương Trì Thủy. Vương Trì Thủy thậm chí ngay cả nhìn cũng không muốn liếc nhìn bà ta một cái, mắt nhìn ngoài cửa sổ.

Thật lâu sau, Lý Xuân Thanh mới cố sức mà mở miệng nói.

“Mày phải cho tao tiền chữa bệnh.”

Vương Trì Thủy cắn răng chịu đựng, cố mà không dùng lực bóp chết bà ta, vẫn quay đầu về cửa sổ, giọng điệu cay nghiệt.

“Bà dựa vào cái gì bảo tôi chữa bệnh cho bà?”

Lý Xuân Thanh thống khổ từ trong miệng nói ra, “Bởi vì mày là con của tao.”

“Tôi là con trai của bà, hiện tại bà mới nhận tôi là con trai của bà...” Vương Trì Thủy ôm nỗi hận cắn răng, “Vậy còn lúc bà lên giường với mấy gã đàn ông đó thì sao? Lúc bà bức tử bà nội tôi? Lúc bà nghiện thuốc hoang phí tiền bạc?”

Lý Xuân Thanh thờ ơ đối với những lời tra hỏi đầy oán giận của Vương Trì Thủy, chỉ biết mình bị bệnh đau đớn hành hạ đến không thể chịu đựng, sẽ dùng mọi cách để có tiền mà giảm bớt nỗi thống khổ.

“Tôi muốn có phòng bệnh cao cấp, tôi muốn có hộ lý chuyên nghiệp, tôi muốn có người hầu hạ.” Lý Xuân Thanh cầm lấy ra giường, nói.

Wong Trì Thủy quả thực muốn vùng tới một cái tát, “Bà sao lại không bị xe tông chết đi?”

“Tôi biết mà cậu được một thằng nhà giàu.”

Lời nói của Lý Xuân Thanh lúc này, nghe không ra được một chút gì gọi là sự lo lắng đau lòng của một người mẹ khi thằng con trai của mình là gay, trái lại còn rất vui vẻ và cảm thấy may mắn, cảm giác như muốn nhanh chóng đem hài tử ra rao bán.

“Mày tới xin tiền thằng đó đi.” Lý Xuân Thanh nói.

Wong Trì Thủy cất bước ra đi. Nhân viên y tế ở phía sau vội vàng nhắc nhở, “Bệnh nhân cấp cứu không thể không có người thân chăm sóc.”

Lý Xuân Thanh nói: “Lúc xưa ai cũng muốn sinh con trai, tôi lại muốn sinh con gái, sinh con gái để sau này nó lớn còn có thể thay tôi hành nghề, để tôi sớm được nghỉ ngơi một chút. Nhưng bởi vì mày là con trai, cho nên tôi mới phải tiếp tục đi làm gái dẫn đến thân tàn ma dại như vậy. Mày dù thế nào cũng phải lo tiền cho tôi trị liệu, dù cho có đập nồi bán sắt cũng phải chữa bệnh cho tôi.” Vương Trì Thủy trực tiếp bước ra khỏi cửa.

Lý Xuân Thanh kêu la lên một tiếng đau đớn từ trong cổ họng nghe như tiếng một lưỡi dao đang bổ xuống, “Mày nếu không chữa trị cho tôi, tôi dù có chết cũng sẽ giày vò hành hạ bà nội của mày ở dưới âm tào địa phủ ... A... Đau chết mất... không muốn sống nữa...”

Tất cả mọi người xung quanh đều không hiểu chuyện mà chỉ chỉ trỏ trỏ Vương Trì Thủy, nói cậu ta thế nào ngay cả thân mẫu cũng không thèm quan tâm? Vương Trì Thủy ánh mắt thảo phạt, cứng rắn thẳng lưng bước ra khỏi toà nhà bệnh viện.

Viên Tung đang thúc giục các học viên luyện tập, điện thoại từ chỗ phòng bảo vệ gọi tới.

“Viên Tổng, có người tên gọi Vương Trì Thủy muốn gặp ngài.”

Viên Tung nói: “Để cậu ta vào.”

Năm phút sau, Vương Trì Thủy một thân “hí phục” (trang phục đóng phim) tiến vào bên trong, trên đường đi các học viên liền trêu chọc Điền Nghiêm Kỳ, “Tiểu Điền nhanh cản người ta lại kia! Có một cậu học sinh dễ thương tiến vào phòng làm việc của Viên Tổng, hai cái đùi đặc biệt trắng muốt.”

Điền Nghiêm Kỳ đối với những lời trêu chọc này hoàn toàn thờ ơ, tiếp tục vui đùa luyện tập khắc khổ, mấy ngày nữa chính là đến cuộc thi “Bảo tiêu toàn năng”, cuộc thi đấu nghiệp vụ rất quan trọng, chỉ có học viên cấp độ một mới có thể đi tham gia, cậu ta là người duy nhất được Viên Tung phê chuẩn cho đi thi, đối với cơ hội hiếm có này đặc biệt quý trọng.

Lúc Vương Trì Thủy đi vào phòng làm việc của Viên Tung, vẫn là vẻ mặt cà lơ phớt phơ.

“Đại thần thánh à, anh đang bận sao?”

Viên Tung vén mí mắt lên nhìn Vương Trì Thủy, Vương Trì Thủy tay nắm cằm, con ngươi đảo qua đảo lại nhìn Viên Tung, nhìn không ra một chút gì gọi là ưu sầu.

“Tôi có chuyện gì?” Viên Tung hỏi.

Wong Trì Thủy nói: “Lần trước... Anh không phải nói muốn mua cái bật lửa của tôi sao?”

Viên Tung vô cùng kinh ngạc, “Thế nào lại đột nhiên muốn bán?”

“Gần đây kinh tế có chút eo hẹp.” Vương Trì Thủy hắc hắc cười.

Viên Tung nói: “Nhưng tôi nói cho cậu biết, cậu bán cho tôi, cũng đừng mong có thể chuộc về.”

Vương Trì Thủy trong lòng đập lộp bộp một chút, trên mặt vẫn như cũ mang theo nụ cười không đứng đắn.

“Xem anh nói kìa, tôi đem bán cho anh, làm sao có thể đòi chuộc lại được chứ?”

Trong lòng thầm nghĩ: cùng lắm thì chờ lúc anh đưa cho cảnh sát Hạ, tôi đến trộm của anh ta.

Viên Tung trực tiếp nói một câu, “Cậu nếu là dám đến ăn trộm lại từ ‘tiểu yêu tử’, tôi liền cắt lấy bộ phận đáng giá ngàn vàng của cậu.”

Vương Trì Thủy đột nhiên giật mình, ngay cả suy nghĩ của mình hẳn đều có thể nhận ra?

Viên Tung trực tiếp gọi điện cho nhân viên kế toán, bảo bọn họ thanh toán cho Vương Trì Thủy 10 vạn tệ. Lúc Vương Trì Thủy từ phòng làm việc của Viên Tung đi ra, Điền Nghiêm Kỳ vừa lúc định đi vào.

Hai người đi ngang qua nhau, Điền Nghiêm Kỳ lơ đãng quét mắt liếc Vương Trì Thủy một cái. Vương Trì Thủy cảm thấy nồng nặc địch ý.

Điền Nghiêm Kỳ sau khi đi vào còn chưa kịp nói một câu, Viên Tung liền trầm mặt hướng về hắn nhắc nhở.

“Điện thoại di động của cậu đã mất.”

Điền Nghiêm Kỳ sờ soạng túi quần, quả nhiên vô ích, nhất thời kinh ngạc.

“Ồ hay, lúc này trước khi vào tôi còn dùng đến nó, thế nào một lát sau lại mất?”

Viên Tung nói: “Thiếu tính nhạy bén, quay trở lại tiếp tục luyện tập.”

Điền Nghiêm Kỳ phẫn nộ mà đi ra ngoài.

Vương Trì Thủy sau đó mới đem điện thoại di động của Điền Nghiêm Kỳ móc ra.

Trong lòng âm thầm lẩm bẩm: cảnh sát Hạ, người đàn ông của anh giúp tôi một đại ân, tôi cũng sẽ giúp anh một ân tình.

Vì vậy dùng điện thoại của Điền Nghiêm Kỳ gọi cho Hạ Diệu.

“Này? Tiểu Điền? Chuyện gì thế?” tiếng nói của Hạ Diệu truyền đến.

“Cảnh sát Hạ, tôi thích Viên Tổng, anh ta sớm muộn gì cũng là của tôi.” Vương Trì Thủy giả giọng Điền Nghiêm Kỳ nói.

“Hữu ý nhắc nhở” xong, nhanh chóng đem thẻ sim điện thoại rút ra, cái điện thoại di động này chính thức đổi chủ.

Lúc Vương Trì Thủy giải quyết xong chuyện cá nhân, cậu ta vội vã chạy tới phim trường, lúc này người đã sớm đi - khắp nơi trống vắng.

Vương Trì Thủy đảo mắt một hồi chợt nhìn thấy một bóng người. Cậu ta kinh ngạc nhìn Tuyên Đại Vũ, “Anh... Anh sao còn ở đây?”

“Cậu nguyên một buổi chiều chết đi đâu?”

Vương Trì Thủy muốn nói nhưng lại thôi.

Tuyên Đại Vũ nộ trùng cậu ta nửa ngày, đột nhiên mở miệng nói: “Ngày mai còn một cơ hội cuối cùng, quay xong, vai diễn này sẽ là của cậu!”

Vương Trì Thủy kinh ngạc nhìn Tuyên Đại Vũ, còn có cơ hội? Làm sao có thể?

“Anh không bận tâm tôi là gánh nặng của anh?”

Tuyên Đại Vũ mặt lạnh nói: “Sớm đã quen kiểu cách của cậu!”

Vương Trì Thủy cảm động, chợt nhảy lên đến người Tuyên Đại Vũ, gắt gao ôm siết hắn ta không buông tha.

“Cậu nhanh chóng leo xuống cho tôi, tôi đếm tới ba...”

Hết chương!

142. Chương 142 - Gọi Cứu Binh

CHƯƠNG 142: GỌI CỨU BINH

Trans+Edit: Pinoneverdie

Sau khi tham dự một bữa tiệc, Bành Trạch cùng Lưu Huyền đi dạo chợ đêm.

“Sao lại mang giày cao gót?” Bành Trạch buồn bực, “Em trước đây đi dạo phố không phải đều mang dép lê sao?”

Lưu Huyền cười hì hì, “Vì để cho đôi chân trông hấp dẫn á!”

“Thật hiếm khi à!” Bành Trạch nhéo nhéo cái mũi của Lưu Huyền một cái, “Vẫn còn biết điệu đàn nhỉ?”

Lưu Huyền nghiêng đầu qua dựa vào bả vai của Bành Trạch, giọng ngọt ngào nói: “Điệu một chút thì cục cưng của em càng thích mà đúng không?”

Hai người đi vào khu thương mại, đi đến kệ hàng bán kính râm, Lưu Huyền chọn một cái đeo vào thử thuận miệng hướng về Bành Trạch hỏi: “Lão công, anh thấy kiểu dáng của cái kính này thế nào?”

Bành Trạch nghe được hai chữ “lão công” trong nháy mắt có chút giật mình, nhưng rất nhanh liền tỉnh táo lại.

“Cũng không tệ lắm, đúng không?” Lưu Huyền lại hỏi.

Bành Trạch không thèm nhìn lấy, ánh mắt có chút lơ lửng, có lệ mà gật đầu một cái.

“Có phải rất hợp thời trang không?” Lưu Huyền còn tiếp tục hỏi.

Bành Trạch lúng ta lúng túng mà ừ một tiếng.

Lưu Huyền đeo cặp kính mát này lên, ánh mắt ở bên trong lớp kính đen nhìn Bành Trạch, cố ý đâm vào ngực hắn ta một cái, giọng điệu chua chát nhạo báng nói: “Hắc, kiểu dáng này chẳng phải nhìn giống như già trước tuổi sao chứ?”

Cách chỗ hai người bọn họ không xa là kệ hàng nước hoa, Lý Chân Chân đi cùng một người nam nhân. Cậu ta ăn mặc bảnh bao hợp mốt, ánh mắt sâu thẳm quyến rũ. Lúc đầu Bành Trạch vẫn còn không dám chắc, kết quả sau khi nghe Lưu Huyền nói mới xác định người thanh niên kia chính là Lý Chân Chân.

“Ai u, cái này không phải là cố ý sao?” Lưu Huyền cười chế giễu, “Cố ý cho anh ghen chứ gì?”

Bành Trạch nắm tay Lưu Huyền, nói một câu “Tôi việc gì mà phải ăn giấm chua?”, sau đó trực tiếp lôi cô ta đến quầy tính tiền.

“Xin hỏi anh trả bằng tiền mặt hay là cà thẻ?” nhân viên thu ngân hỏi.

Bành Trạch không cần suy nghĩ liền nói, “Cà thẻ.”

Nói xong ánh mắt nhìn khắp bốn phía, lại lơ đãng mà nhìn vào bóng lưng của Lý Chân Chân.

“Mặt mã không đúng, vui lòng thử lại.”

“Mặt mã không đúng, vui lòng thử lại.”

Liên tiếp sai hai lần, Bành Trạch sau khi mơ mơ màng màng cuối cùng mới có thể nhập chính xác mật khẩu. Sau đó cố gắng không để ý tới thân ảnh khiến hắn mất tập trung nữa, liền dẫn Lưu Huyền vào một quán ăn kiểu Âu trong khu thương mại để ăn khuya.

“Hắc, trước đây làm bộ muốn làm bạn hữu sau đó câu dẫn nhau, là chủ ý của người nào a?” Lưu Huyền không có hảo ý, hỏi. Bành Trạch lộ ra giọng điệu hơi mệt mỏi: “Anh.”

Lưu Huyền hào hứng, “Vậy anh làm sao câu được Lý Chân Chân?”

“Từ online.”

“À À, em nhớ ra rồi. . .” Lưu Huyền đột nhiên cười, “Tên tài khoản mạng xã hội của hắn hình như là ‘Nghìn người ngắt hoa cúc’! Hắn có phải là ‘đi khách’ nên mới dùng cái tên này?”

“Anh không biết.” Bành Trạch sắc mặt có chút đen tối, “Bọn anh biết nhau thông qua trang web giới thiệu bạn bè, anh căn bản không biết cậu ta có cái tài khoản đó.”

”À

~” Lưu Huyền kéo dài âm cuối mà lên tiếng.

Ánh mắt của Bành Trạch vẫn cứ luôn thẫn thờ từ nãy tới giờ, món ăn trên bàn căn bản không hề được hắn động tới. Lưu Huyền âm thầm quan sát, cố ý thăm dò: “Mà này. . . Anh có cảm giác chuyện lúc nãy thật quá trùng hợp không? Bắc Kinh nhiều chợ đêm và khu thương mại như vậy, thế nào lại gặp mặt ngay chỗ này?”

“Em cứ việc ăn cơm đi!” giọng nói của Bành Trạch đột nhiên có chút bất hảo.

Lưu Huyền: “Đại bảo bối à, anh là trai thẳng thật chứ?”

“Nhắm nhí!” mặt của Bành Trạch chợt tuôn ra âm khí.

Lưu Huyền chu mỏ, “Chỉ đùa một chút thôi mà. . .”

Cơm ăn không được vài hớp, Bành Trạch lại hướng về Lưu Huyền nói: “Anh đi ra ngoài hút thuốc”. Lưu Huyền thì đang nghịch điện thoại di động, mạn bất kinh tâm gạt đầu.

Bành Trạch sau khi đi ra, đốt một điếu thuốc ngậm lên miệng, bắt đầu đi dạo các tầng lầu của khu thương mại, lại nhớ đến bóng dáng của hai người đàn ông đi bên nhau lúc nãy. Mặc dù chắc chắn Lý Chân Chân là cố ý làm như vậy nhưng nội tâm lại nén giận bên trong, cảm giác giống như là nếu không đâm vỡ mặt tên tiểu lăng lợ Lý Chân Chân thì trong lòng không thoải mái được.

Rốt cục, ở ngay cửa nhà vệ sinh của khu thương mại, Bành Trạch thấy Lý Chân Chân từ bên trong bước ra, nhưng chỉ có một mình cậu ta, gã nam nhân đi cùng không thấy đâu nữa.

“Ồ hay, anh sao lại ở đây?” Lý Chân Chân bộ mặt kinh ngạc.

Bành Trạch trái lại rất trầm tĩnh “Cậu cố ý đúng không?”

Lý Chân Chân vung hai tay ra, đôi mắt thu lại.

“What?”

Bành Trạch vừa nhìn thấy vẻ mặt cột nhũ của Lý Chân Chân trong lòng liền cảm thấy ngứa ngáy, nhin không được, giọng nói cay nghiệt.

“Thằng lúc nãy là thằng đàn nào, hắn trả cậu bao nhiêu tiền?”

Lý Chân Chân giữ vững biểu cảm, “What?”

Bành Trạch hừ lạnh một tiếng, “Nói đi, giá bao nhiêu tiền? Đại ca đây trả gấp đôi.”

“What?”

Bành Trạch nổi giận, “Lý Chân Chân cậu bớt giả vờ ngu ngốc đi! Cậu cho rằng Bành Trạch tôi là một thằng ngu à? Định giở trò lặc mềm buộc chặt với tôi? Cậu có tìm một nghìn thằng đàn ông làm trò lăng

lơ trước mặt tôi, cũng chỉ làm tôi thấy buồn nôn mà thôi.” Đây là lần đầu tiên Bành Trạch đối với Lý Chân Chân nói nghiêm túc và nặng lời như vậy, hẳn tưởng rằng Lý Chân Chân sẽ bị hạ nhục mà nổi giận hoặc là sẽ dùng từ ngữ sắc bén quay lại bài xích hẳn. Ngược lại là một biểu tình không thêm đếm xỉa nhìn Bành Trạch, thái độ này giống như là đang nói: anh đỏ mặt tía tai như vậy để làm gì chứ?

Bành Trạch siết chặt nắm tay, trong nụ cười lộ ra sự tức giận.

“Lý Chân Chân, cậu càng bình tĩnh như vậy, càng chứng minh trong lòng cậu có mờ ám! Tâm địa gian xảo còn dám lượn lờ xung quanh tôi? Tôi một đầu ngón tay cũng có thể vứt cậu ra khỏi cuộc sống của tôi.”

Đang nói, đột nhiên thân ảnh một người đàn ông lạ mặt xuất hiện trong tầm mắt của Bành Trạch. Người đàn ông này vóc người to lớn, đường cong cơ thể quyến rũ, ánh mắt sắc bén, nhìn sơ có vẻ giống như là một tên bảo tiêu. Điều này khiến Bành Trạch không tự chủ được liền nghĩ đến Viên Tung, nghĩ đến bữa cơm gặp mặt tối hôm đó, Lý Chân Chân đối với Viên Tung câu câu đáp đáp.

“Nghe điện thoại sao lâu vậy?” Lý Chân Chân liếc mắt oán trách tên nam nhân.

Nam nhân này khoác tay lên người Lý Chân Chân, cười cười không nói chuyện.

Sau đó hai người họ xoay người đi về cửa thang máy, hoàn toàn không đếm xỉa đến Bành Trạch ở sau lưng.

Vào thang máy, Lý Chân Chân mới đưa ánh mắt nhìn đến chỗ Bành Trạch, giơ cánh tay lên hô to một tiếng.

“Hắc, tôi đi trước nha!”

Cửa thang máy gần đóng lại, Bành Trạch mơ hồ thấy tên đàn ông đó quay đầu hướng về Lý Chân Chân nói nói cái gì đó, nhìn khẩu hình miệng thì rõ ràng là đang hỏi người bên ngoài là ai. Chờ lúc Bành Trạch muốn xông tới, cửa thang máy đã đóng lại.

Đúng lúc này, điện thoại di động của Bành Trạch vang lên.

“Anh hút thuốc ở cái chỗ nào vậy?” tiếng nói của Lưu Huyền.

Bành Trạch giọng điệu cứng rắn, “Đang quay lại.”

. . .

Ngày hôm sau, Bành Trạch mượn tài khoản mạng xã hội của một người bạn, tất nhiên là lấy thân phận xa lạ mà kết bạn với tài khoản của Lý Chân Chân.

Từ trước tới giờ Bành Trạch không quan tâm đến hoạt động của Lý Chân Chân trên mạng xã hội, cho rằng tên này toàn đăng những trạng thái kiểu ‘không bệnh mà rên’, hoàn toàn không có gì để tìm hiểu. Hiện tại không biết phải nói sao, đột nhiên lại bắt đầu hứng thú, từng cái từng cái trạng thái của cậu ta đều đem ra đọc thật kĩ. Kéo xuống lịch sử đăng tải trước đó, kéo đến giai đoạn lúc hắn và Lý Chân Chân đang ở trong mối quan hệ ‘mập mờ không rõ’, cậu ta đã đăng rất nhiều hình ảnh cả hai chụp chung với nhau, nhìn rất hạnh phúc và vui vẻ, lòng của Bành Trạch lúc này có loại cảm xúc không thể nói thành lời.

Mấy ngày nay, hoạt động của Lý Chân Chân trên mạng xã hội tất cả đều là về người nam nhân kia, nội dung trạng thái cơ bản đều giống nhau. Chỉ bất quá là cập nhật nhiều lần, mỗi tấm ảnh đăng lên càng ngày càng sống động, càng ân ái. Hơn nữa điều đáng giận hơn là không chỉ đang quen một gã mà hình như là còn cặp kè với một tên khác. Toàn bộ trạng thái, hình ảnh đều như muốn tuyên bố: Bành Trạch! Anh chỉ là một gã qua đường của tôi.

Bành Trạch bản thân đang rối trí, đột nhiên một khung chat hiện lên.

Nghìn người ngắt hoa cúc: - tại sao kết bạn với tôi? -

Mao chủ tịch khen tôi căn bã: - thấy hình của cậu, liền thích cậu -

Nghìn người ngắt hoa cúc: - tôi có bạn trai rồi -

Mao chủ tịch khen tôi căn bã: - là người nào? -

Nghìn người ngắt hoa cúc: - anh không phải là nhìn thấy ảnh tôi đăng lên rồi sao? Tôi có đăng lên đấy -

Mao chủ tịch khen tôi cận bã: - . . . cậu đang đâu chỉ có một người -

Nghìn người ngắt hoa cúc: - *sending a picture* là người trong tấm ảnh này, những tấm khác đều là chụp chung với bạn hữu thôi -

Mao chủ tịch khen tôi cận bã: - trông cậu lằng lơ như vậy, có nhiều hơn một thằng bạn trai cũng đâu cần phải ngại -

Nghìn người ngắt hoa cúc: - đồ không có ý tứ, tôi không phải loại đó -

Mao chủ tịch khen tôi cận bã: - cậu chính là đồ dễ tiện -

Nghìn người ngắt hoa cúc: - fuck! Anh bị cái quái gì vậy? -

Mãi cho tới khi Bành Trạch thoát nick, hắn mới vững tin Lý Chân Chân không nhận ra hắn, mà những lời Lý Chân Chân nói đều có vẻ rất thật, cũng không phải là cố ý nói cho người nào nghe.

Sau đó vài ngày, Bành Trạch thuê một người có nghiệp vụ để theo dõi Lý Chân Chân. Lý Chân Chân như trước, vẫn cùng người nam nhân kia sánh bước bên nhau. Hơn nữa Bành Trạch còn tiếp tục gửi tin nhắn cho Lý Chân Chân, kết quả cậu ta không hề dùng giọng điệu đùa giỡn để trả lời mà là dùng giọng điệu sòng phẳng dứt khoát mà hồi đáp hắn ta.

Bành Trạch uất nghẹn trong ngực càng lấp càng sâu, rốt cục sự nhẫn nại đã chính thức đạt tới đỉnh điểm. Trưa hôm nay hắn và bằng hữu uống rượu với nhau, uống có chút cao hứng, a-đrê-na-lin liền tăng vọt, ‘nửa thân dưới’ cương lên không thu lại được, lập tức không tự chủ mà chạy vội tới tìm Lý Chân Chân .

Đạp vài cước thật mạnh, cửa nhà của Lý Chân Chân mới bị bật tung ra.

Đạp vào con người đang say khướt của Bành Trạch lúc này chính là đôi chân dài đang được cái quần ôm bó chặt lại của Lý Chân Chân, nhìn đặc biệt mê người, nhất là cái mông tròn đang vểnh lên, ngay cả vết lằn của quần lót cũng không có, rõ ràng bên trong đang mặc quần lót lọt khe, đặc biệt trơn mượt.

Bành Trạch kéo cổ áo Lý Chân Chân, lôi cậu ta đến trước ngực, miệng giễu giễu nói: “Cậu nha có đúng hay không đang chờ tôi tới?”

Lý Chân Chân ánh mắt hồ ly rực lên nhìn Bành Trạch, lạnh lùng nói: “Buông tay ra.”

“Bớt giả vờ đi!” Bành Trạch trực tiếp hôn lên.

Kết quả, miệng còn chưa đụng được tới mặt của Lý Chân Chân đã bị người nào đó dùng một lực mạnh ném ra phía cánh cửa, cái lưng nặng nề đập lên tường.

Bành Trạch thấy rõ gương mặt người này, điên cuồng nhào tới, trực tiếp cùng người nam nhân kia hỗn chiến.

Nói là hỗn chiến, chi bằng nói là đến chịu đòn cho rồi, nam nhân này bản thân chính là con nhà võ, thu phục Bành Trạch dễ như đang chơi đùa.

Sau đó Bành Trạch gọi cứu binh tới, Hạ Diệu - “Đệ nhất cảnh sát Trung Hoa ” khí thế ngất trời, kết quả Hạ Diệu không đánh được hai cái đã bị tên nam nhân này quật ngã xuống đất, trước khi rời đi vẫn còn cố làm ra vẻ mà hướng về phía cánh cửa kêu lên.

“Người chờ đi!”

Nói vậy nhưng Hạ Diệu không ngừng đưa ánh mắt về phía Lý Chân Chân trong lòng âm thầm cổ vũ cậu ta, Lý Chân Chân! Cố lên! Cố lên!.

.....

HẾT CHƯƠNG!

143. Chương 143 - Cảm Ơn “đại Tẩu”

CHƯƠNG 143: CẢM ƠN “ĐẠI TẨU”

Trans+Edit: Pinoneverdie

Trên đường trở về, Hạ Diệu một bên an ủi tâm tình kích động của Bành Trạch, một bên tự dằn kích chính mình: vì một xô dầu bôi trơn người liền bán đứng bằng hữu, Hạ Diệu người không sợ gặp báo ứng sao?

Đang nghĩ ngợi, điện thoại di động đột nhiên vang lên.

“Hạ Diệu, nhanh tới cứu tôi, a...”

Âm thanh của Viên Như từ đầu bên kia điện thoại vọng tới, kèm theo tiếng huyên náo của một đám người. Hạ Diệu tim đập lộp bộp, vội hỏi Viên Như ở đâu, Viên Như vội vàng vàng nói địa chỉ, tín hiệu sau đó liền bị cắt đứt.

“Làm sao vậy?” Bành Trạch ở bên cạnh hỏi.

Hạ Diệu vô cùng lo lắng, nói: “Bành tử, cậu tự đón xe về đi, tôi đây có chút việc gấp!”

Nói xong, căn bản không cho Bành Trạch thời gian phản ứng, trực tiếp đem hắn ta đẩy ra ngoài xe. Bành Trạch hồ to.

“Tôi trên người không có đồng nào”.

Hạ Diệu một bên bẻ lái một bên ném ra ngoài cửa sổ 200 tệ, ô tô rất nhanh mất bóng.

Bành Trạch nhặt tiền lên, toàn thân toát ra dáng vẻ xui xẻo đứng giữa đường lớn hùng hùng hổ hổ.

“Mẹ nó... người không muốn gặp chó mà...” (ý chỉ Bạch Trạch cho rằng Hạ Diệu xem mình giống một con chó không đáng để nhìn)

Lúc Hạ Diệu chạy tới nơi, hai nhóm người đang chiến đấu kịch liệt, một nhóm sáu gã cơ bắp thì đang xô xô đẩy đẩy muốn đem Viên Như nhốt lên xe. Một nhóm khác thì chỉ có hai người bảo vệ của Viên Như, họ đang bị vũ khí của đối phương làm trọng thương, nửa thân dưới đều thấm đỏ máu, vẫn đang gắt gao chống đỡ không cho đám người kia bắt Viên Như đi.

Rất nhanh, Hạ Diệu đích thân tham chiến. Đối thủ là sáu gã thân hình vạm vỡ, chiêu thức hung ác linh hoạt, một công một thủ, nhìn liền biết có kinh nghiệm đánh đấm hơn người, bọn người này chính là có mưu đồ và chuẩn bị tấn công từ trước.

Kỳ thực, lúc Hạ Diệu nhận được điện thoại từ Viên Như cũng đã đoán được sự tình tám chín phần, về việc người nào chủ mưu, trong lòng cậu ta rõ như kiếng.

Ngày đó cậu ta ở trên đường “vô tình gặp được” Báo Đen, lại trùng hợp thấy Viên Như đi cùng ba bốn gã đàn ông vào quán bar, trong lòng liền bán tín bán nghi mà đề phòng, cho nên căn dặn hai người hộ vệ này nhất định phải trông coi Viên Như kỹ càng. Chỉ có điều Hạ Diệu không nghĩ tới, công ty bảo vệ Hắc Báo đang ở trên đầu sóng ngọn gió của dư luận lại vẫn phách lối mà làm càn.

Viên Như là tự bản thân gây ra sự tình, không dám gọi cho Viên Tung, chỉ có thể tìm Hạ Diệu.

Cô ta bị lôi lên trên xe, quần áo đều bị kéo rách, tóc tai bù xù, liều mạng la hét.

Hạ Diệu dùng cánh tay sắt thép của mình đập tan bức tường phòng thủ do ba tên hán trắng kia dựng lên, can đảm xông tới chiếc xe lôi Viên Như ra ngoài. Những người này đối với Hạ Diệu vẫn có chút cổ kỵ, không dám đánh cậu ta, điều này khiến Hạ Diệu càng thêm khẳng định bọn họ chính là người của Báo Đen. Sau đó một người hộ vệ đã bị đập một gậy vào gáy, không đỡ được cắm đầu ngã xuống đất. Đáng lẽ hai người hộ vệ này hợp sức chống đỡ bốn gã hán trắng kia, miễn cưỡng cũng có thể tạo cơ hội cho Hạ Diệu tẩu thoát cùng Viên Như. Kết quả hai người giờ chỉ còn một, một người thì không thể chống trả nổi.

Bốn người trắng hán đó hướng về Hạ Diệu mà vây bắt truy đuổi, nắm lấy áo của Viên Như ý đồ muốn lôi cô ta ra khỏi lồng ngực của Hạ Diệu. Kết quả Hạ Diệu liền dùng cánh tay quyết tử ôm lấy Viên Như, hoàn toàn không thể lôi cô ta ra, bọn họ không thể làm gì khác hơn là đem cả hai người họ lôi về trên xe.

Hạ Diệu một tay gắt gao bám lấy cửa xe, một tay nắm lấy cánh tay của Viên Như, gương mặt méo mó cùng ba gã lực lưỡng kia giằng co. Mặc dù các ngón tay bám cánh cửa xe đã bị nện mấy cú, gây gộc không biết bao nhiêu đòn quất vào cánh tay - nhất quyết không đầu hàng.

Sau đó có một gã đại khái là không thể nhẫn nại được mà phát điên lên, trực tiếp vung một phát đóng cửa xe lại, trong nháy mắt các ngón tay của Hạ Diệu toàn bộ bị kẹp bởi hai mảnh kim loại. Cứ như vậy, cánh cửa xe liên tục mở ra rồi đập vào ngón tay của Hạ Diệu, cánh tay còn lại đang ôm siết Viên Như cũng nhanh chóng bầm tím, mu bàn tay nổi gân xanh, trong phút chốc máu không lưu thông được trở nên tê cứng lạnh ngắt.

Nhìn thấy Hạ Diệu mỗi một lần bị cánh cửa kẹp chặt, cơ mặt đều co quắp dữ tợn, ngón tay đau đến mức đôi lúc xém buông ra nhưng lại cố gắng tiếp tục bám lấy khung cửa, chỉ không đến một giây sau đó, Viên Như khôn kiềm được gào khóc, vừa khóc vừa tru tréo.

“Anh buông tay ra, anh buông tay ra đi mà...”

Giờ khắc này, Viên Như mới phát hiện, Hạ Diệu “yêu mến” cô ta so với cô ta yêu mến Hạ Diệu sâu sắc hơn rất nhiều.

Cách đó không xa, có một cặp mắt đang từ cửa sổ xe hơi quan sát diễn biến sự việc, vốn hẳn tới đây chỉ là để “giám sát”, cho rằng tấn công Viên Như sẽ ép được lão Viên xuất hiện, nào ngờ “Hạ thần tượng” của hắn lại tới, thế là hắn ta có cơ hội xem được một màn trình diễn đặc sắc.

Tình cảnh này, khiến Báo Đen nhin không được mà cảm khái.

“Kiếp nhân sinh này phải có Hạ Diệu mới hoàn chỉnh được.”

Vừa nói xong, một cảnh tượng ập tới, cơ thể Hạ Diệu bị ném văng xa ba thước, tròng mắt của Báo Đen trong nháy mắt bạo hồng, lập tức nổ máy xe.

“Ta thao, mấy người các người muốn làm ta tổn thọ à?!”

Báo Đen đẩy cửa xuống xe, đột nhiên từ trong đường hẻm lao ra một chiếc xe buýt, quẹo một cái hướng thẳng về phía Hạ Diệu, mà Hạ Diệu lại nằm ở vị trí điểm mù, căn bản tài xế không thể nhìn thấy cậu ta. Báo Đen bằng tốc độ kinh người băng ngang qua vọt tới bên người Hạ Diệu, dùng một tay nhấc cậu ta từ dưới đất lên. trong giây phút đó, bánh xe dường như chút nữa đã cán nát mặt Hạ Diệu, tiếng những sợi tóc bị đứt tựa như tiếng thần chết đang mài răng.

Đều nói là khi thăm mến một người, lúc ôm người đó cảm giác tim sẽ đập rộn lên, Báo Đen ngày hôm nay chính là tim đập kiểu như vậy, tuyệt đối chưa bao giờ trải qua cảm giác này. Nhưng mà, điều càng làm cho tim của hắn đập rộn lên vẫn còn ở phía sau. Hạ Diệu quét mắt nhìn về phía trước, nhìn thấy bên trong chiếc xe đang chạy đi, Viên Như đang bị bốn gã đàn ông xé rách quần áo, nhanh như một tia chớp thoát ra khỏi vòng tay ôm ấp của Báo Đen, như một con sói điên loạn quyết đuổi theo chiếc xe đó.

Tức giận một cước đạp chân ga, Hạ Diệu chính là nghịch thiên chạy hết tốc độ mà rượt theo kịp.

Ai cũng nghĩ không ra, Hạ Diệu cánh tay bị cửa xe tàn sát như vậy, lại có thể phát ra một siêu năng lực cường hãn, nhảy ra khỏi chiếc xe của mình, dùng hai cái tay gắt gao bám lấy kiềng chiếu hậu của chiếc xe bắt cóc Viên Như, chân thì cắm vào tay nắm của cánh cửa xe, thân thể treo ở giữa không trung. Chỉ cần thân xe lay động một cái, trong nháy mắt cậu ta sẽ bị cuốn vào bánh xe đang lăn với vận tốc kinh người bên dưới.

“Tôi thao, tiểu tử này điên rồi sao?!”

Chân của Hạ Diệu bị tuột từ tay nắm cửa trượt xuống kéo lê trên mặt đất, hai cái tay vẫn gắt gao bám lấy kiềng chiếu hậu, mặc cho ô tô đang tàn nhẫn kéo lê cậu ta trên mặt đường.

Báo Đen đuổi theo từ phía sau, ánh mắt cứng đờ nhìn Hạ Diệu, hầu như có chút không dám tin vào mắt mình. Nhìn thấy Hạ Diệu một cánh tay đã tuột khỏi kiềng chiếu hậu, Báo Đen liền cầm điện thoại lên.

“Dừng xe.”

Chiếc xe trước mặt lập tức đạp phanh, sau đó không biết phải làm sao.

Báo Đen nói: “Thả người.”

“Tại sao muốn thả người? Cho dù không có cách để hạ thủ, ... nhưng ít nhất ...còn có thể giữ lại làm con tin.”

Báo Đen đột nhiên nổi bão, một câu rống giận

“Nếu người không thả người, cậu ta chính là không sợ chết dưới bánh xe của người!”

Tài xế trong nháy mắt nghẹn lời, ném điện thoại di động qua ghế kế bên, quay đầu nhìn mấy gã phía sau cứng rắn nói: “Thả người!”

Ra lệnh một tiếng, Viên Như bị ném ra ngoài xe.

Trên đoạn đường tĩnh lặng, chỉ còn lại có Hạ Diệu và Viên Như hai người bọn họ, Hạ Diệu vốn là muốn đánh đòn Viên Như một trận, nhưng vừa nhìn thấy cô ta đang sợ đến run hết cả người, nước mắt rơi cũng rơi không nổi nữa, trong lòng lại mềm nhũn ra.

Cánh tay đem Viên Như ôm vào trong ngực, miệng hơi bất đắc dĩ dỗ dành : “Được rồi, đừng khóc.”

Viên Như khóc nghẹn, nói: “Anh của tôi... mà biết việc này... nhất định sẽ... đánh chết tôi...”

“Anh của cô sẽ không biết đâu.”

Từ lúc Hạ Diệu biết được chuyện vụ nổ xe vận chuyển thuốc súng lần trước là do Viên Tung một tay gây ra, trong lòng luôn sợ hấn ta sẽ lại làm ra chuyện nguy hiểm, cho nên từ nay về sau hạ quyết tâm, hễ là chuyện cậu ta có thể giải quyết , tuyệt đối không để Viên Tung biết chuyện.

“Lần này cho cô một trận nhớ đời? Lần sau còn dám đi ra ngoài với đàn ông?” Hạ Diệu lạnh giọng tra hỏi.

Viên Như khóc lóc lắc đầu, tay ôm lấy vai Hạ Diệu không chịu buông . Hạ Diệu trực tiếp đem Viên Như ôm ngang trước người, ẩm về phía chiếc xe của mình, trên đường đi gặp phải hai người bảo tiêu đang trọng thương, dừng lại hỏi: “Thế nào rồi? Có sao không?”

Người bị thương nhẹ hơn nói: “Tôi vẫn ổn, cậu ta cũng dần tỉnh lại rồi.”

“Được rồi, cùng lên xe đi đến bệnh viện xem một chút đi.”

Đến bệnh viện băng bó xong, Hạ Diệu hướng về hai người bảo tiêu nói: “Hai người tìm cách xin phép Viên Tung nghỉ vài ngày, đợi cho vết thương lặn bớt rồi hãy quay lại, để anh ta khỏi sinh nghi.”

Hai người bảo tiêu nhìn nhau, rồi hướng về Hạ Diệu gật đầu.

Viên Như không bị thương tích gì nhiều, lúc này tắm rửa thay quần áo, hầu như nhìn không ra có gì bất thường chỉ là viền mắt có chút sưng đỏ.

“Vậy còn anh? Cánh tay của anh không sao chứ?” Viên Như hỏi.

Hạ Diệu nói: “Không có gì, đầu khớp xương ngón tay không bị thương , chỉ là có chút sưng mà thôi.”

“Chúng tôi trước tiên đem Viên Như đưa trở về đã”. Một bảo tiêu nói.

Hạ Diệu gật đầu.

Viên Như leo lên xe nhìn Hạ Diệu, định nói gì đó nhưng lại thôi.

Hạ Diệu ánh mắt thu lại, “Cô yên tâm đi, đảm bảo giữ kín mọi chuyện!”

Viên Như đột nhiên nín khóc, mỉm cười, ngọt ngào nói một câu.

“Cám ơn anh, đại tẩu.”

Hạ Diệu một giây trước còn khí phách lăm liết, một giây kế tiếp vì nghe được cách xưng hô đó của Viên Như đôi gò má lập tức phồng hồng ngai ngùng, không được tự nhiên mà hắng giọng một cái, trộm nhìn hai người hộ vệ phía sau, hạ thấp giọng.

“Xưng hô cái kiểu gì vậy? Gọi là tỷ phu biết không? !”

“Đại tẩu, đại tẩu, đại tẩu, đại tẩu...”

Thằng cha nguời ! Hạ Diệu tổn hơi thừa lời, cánh tay vẩy vẩy ra hiệu cho hai người hộ vệ đang bật cười.

“Đi đi đi, đi nhanh mắt công lại kẹt xe.”

Trên đường trở về, Hạ Diệu thỉnh thoảng lại soi mặt vào kính chiếu hậu, nhìn thấy khóe mắt đang sưng đỏ.

Quả thực là tà đạo! Trên mặt nhiều chỗ như vậy lại không đánh, cứ nhắm vào khóe mắt mà đâm, hơn nữa lại là khóe mắt bên kia. Sau khi vết thương lành, hai bên trái phải bên nào cũng có sẹo, tả hữu đối xứng, chẳng phải là muốn ép mình phải đi phẫu thuật thẩm mỹ sao?

...

Lúc này, cuộc thi “Bảo tiêu toàn năng” đang tiến vào giai đoạn cuối.

Đã qua ba ngày thi đấu kịch liệt, lực lượng an ninh, lực lượng y tế, trinh sát theo dõi, xe đặc chủng đều đã chuẩn bị xong. Tổng cộng có 16 bộ môn thi đấu, tất cả đều hồi hộp không đoán được ai sẽ giành giải quán quân “Bảo Tiêu Toàn Năng”.

Có được cái danh hiệu này, mai sau hành nghề có thể nói là một bước lên mây, sẽ trở thành phú thương giàu có, một nhân vật nổi tiếng được nhiều người ngưỡng mộ, giá trị con người và tiền lương cũng sẽ một bước nhảy vọt đến đỉnh cao của “tiêu chuẩn bảo tiêu”

Lúc trước Viên Tung đều mang theo bảy tám bảo tiêu đến tranh giải, lần này chỉ dẫn theo Điền Nghiêm Kỳ. Nhưng một người này đã ẵm 15 hạng nhất trên tổng 16 môn thi. Kỳ thực đến lúc này, giải quán quân đã ‘trần ai lạc định’, còn một môn vật lộn cuối cùng đáng lẽ Điền Nghiêm Kỳ không cần thi, thế nhưng nếu như có thể đoạt được hạng nhất ở môn thi cuối này, hẳn sẽ trở thành người phá kỉ lục.

Trước Điền Nghiêm Kỳ, thành tích tốt nhất đã từng thuộc về Hắc Phong của công ty Hắc Báo, lúc ấy chỉ có 10 bộ môn thi đấu, hẳn thu được 9 môn hạng nhất, 1 môn hạng nhì, môn hẳn đạt hạng nhì là môn vật lộn. Bởi vì hạng mục vật lộn cao thủ nhiều như mây, cho nên ‘kim hàm’ hạng nhất ở môn này so với 9 môn kia giá trị cao hơn rất nhiều.

Vì vậy, Điền Nghiêm Kỳ muốn thử sức một lần.

Suốt một buổi chiều, người ở trên đài đọt này lại tới đọt khác thi đấu vật lộn, cuối Điền Nghiêm Kỳ đột phá vòng vây tiến vào trận chung kết, cùng một cao thủ vật lộn bên công ty bảo vệ Hắc Báo quyết đấu.

Công ty bảo vệ Hắc Báo đang bị ảnh hưởng bởi vô số các loại thông tin tốt xấu, vốn đối với kì thi lần này đã không chuẩn bị chu đáo, chỉ phái tới ba bốn học viên, các hạng mục khác đều đã thua cuộc từ lâu, chỉ còn lại hạng mục vật lộn là may mắn tồn tại.

Vật lộn là sở trường của công ty bảo vệ Hắc Báo, ngay cả Hắc Phong năm đó cũng chính là bại bởi người trong nhà.

Chỉ so sánh về hình thể, Điền Nghiêm Kỳ còn kém đối thủ rất xa. Mặc dù bị quật ngã xuống, mọi người đều cùng nhau kêu lên hô to “Bại nhưng vinh” .

Thế nhưng trong từ điển của Điền Nghiêm Kỳ chưa bao giờ xuất hiện hai chữ “thất bại”.

HẾT CHƯƠNG!

144. Chương 144 - Hạ Tiểu Yêu Trở Mặt

CHƯƠNG 144: HẠ TIỂU YÊU TRỞ MẶT

Trans+Edit: Pinoneverdie

Trong khoảnh khắc này, trên lôi đài dấy lên một màn tinh phong huyết vũ.

Điền Nghiêm Kỳ là tuyển thủ thiên về tốc độ, khả năng phòng thủ xuất chúng, kỹ thuật đả kích hơn người, nhất là ở thể năng và lực tấn công rất mãnh liệt, phong cách mười phần uy lực. Nhưng những thứ này cũng không thể bù đắp được yếu điểm về thể tạng. Từng giây từng phút của trận đấu vẫn đang trôi qua, Điền Nghiêm Kỳ nhiều chỗ bị thương, hào khí bắn ra bốn phía lập tức trở thành “mặt mèo đáng thương”, cái trán đã đổ ra một dòng máu đỏ, hô hấp ngày càng loạn nhịp. Hai mắt đỏ hoe đã rướm rướm lệ khí.

Bị kẹp đầu quật xuống, Điền Nghiêm Kỳ té ngã ở trên lôi đài, bị đối thủ gắt gao áp chế. Ngay những giây phút cuối cùng khi trọng tài vung tay xuống, Điền Nghiêm Kỳ chẳng biết lấy ở đâu ra một thần lực, rống một tiếng hung hãn cao ngất trời, công phá mọi sự ràng buộc, trực tiếp bò dậy. Nhưng đáng tiếc lại bị đối thủ vật ngã. Không biết cậu ta đã bao nhiêu lần cố gắng gượng dậy, dùng hết sức tìm đường sống trên võ đài. Khán giả một số trêu chọc cậu ta, cũng có người cổ vũ khích lệ. Cuối cùng Điền Nghiêm Kỳ tiểu tử này vẫn nhất quyết đứng lên đánh tiếp.

Thậm chí trọng tài cũng phải tán thưởng Điền Nghiêm Kỳ, chưa từng gặp qua một người chịu chơi như vậy ở trên lôi đài.

Khán giả bị kích động liên tục la hét cổ vũ Điền Nghiêm Kỳ, có người còn thay hân mà tự lau mồ hôi của bản thân. Thật ra không ai tin cậu ta sẽ chiến thắng cả, tất cả chỉ là vì ủng hộ tinh thần và nghị lực của cậu ta.

Chỉ có Viên Tung là gương mặt hoàn toàn bình tĩnh, bất động thanh sắc mà thưởng thức cái bật lửa dát vàng.

Điền Nghiêm Kỳ sau khi liên tiếp bị đánh đến trọng thương, đột nhiên bị đối phương dùng cùi chỏ thúc vào đầu, bất ngờ ngã xuống, cái lỗ tai ma sát vào sàn đấu như muốn rớt ra, máu chảy đầm đề. Hiện trường lúc này nhiều tiếng kinh hô vang lên chấn động không gian, ngay cả đối thủ của Điền Nghiêm Kỳ cũng có chút kinh ngạc.

Tất cả mọi người đều nghĩ rằng ngay lập tức phải mang băng ca cấp cứu tới mà khiêng Điền Nghiêm Kỳ đi, trong tích tắc cậu ta đột nhiên lợi dụng lúc đối thủ đang cúi đầu xuống, một phát dùng chiêu chí mạng “Khóa đầu”, trong tích tắc đem đối thủ chế ngự, năm giây đếm ngược không thở một giây.

Tất cả ập tới quá nhanh, hiện trường khán giả chưa rõ chuyện gì xảy ra, trọng tài liền cười một trận thật lớn.

Kết quả người được đưa lên băng ca chính là tuyển thủ hạt giống của công ty bảo vệ Hắc Báo, cơ thể vạm vỡ cơ hồ lấp đầy cái băng ca không có lấy một khoảng trống, đâu có ai nghĩ hân thất bại?

Điền Nghiêm Kỳ hoàn toàn không để ý đến cái lỗ tai đang bị thương, một tiếng rống thẳng lợi vang sông dậy núi.

Hội trường bỗng chốc dấy lên một trận sóng gào thét hò reo. Các huấn luyện viên và một số học viên của công ty Viên Tung nhanh chóng chạy ào lên võ đài, mười mấy người ôm lấy Điền Nghiêm Kỳ tung cậu ta lên rồi hạ xuống, tiếng reo hò vang lên đỉnh tai nhức óc. Điền Nghiêm Kỳ phấn khích kích động không thể diễn tả, cái lỗ tai bị mài trên sàn gần như mất đi một nửa cũng không còn cảm thấy đau, thậm chí còn hướng về khán giả lấy tay gãi vào vết thương tỏ vẻ ngạo nhân.

Mọi người vẫn đang reo hò, Viên Tung ngũ quan kiềm nén cuối cùng cũng bùng nổ. Phóng nhanh lên võ đài gạt mọi người qua một bên trực tiếp ôm lấy Điền Nghiêm Kỳ đang từ trên không rơi xuống, đặt cậu ta vào lòng, thỏa sức khen ngợi cười lớn.

“Thể hiện rất tốt!”

Đây là lần đầu tiên Viên Tung thừa nhận thực lực của Điền Nghiêm Kỳ, Điền Nghiêm Kỳ kích động đến chẳng biết như thế nào lại đưa cánh tay choàng vào cổ Viên Tung, hạ hai gò má của Viên Tung áp xuống mặt của mình hôn một cái.

Viên Tung nhân thần thay đổi, đem Điền Nghiêm Kỳ từ trong ngực đưa qua cho các huấn luyện viên.

“Dẫn cậu ta đi bằng bó”

Sau khi băng bó xong, Viên Tung chở chiến lợi phẩm thắng lợi cùng Điền Nghiêm Kỳ quay trở lại công ty, vừa tới cửa liền nhìn thấy Hạ Diệu cũng vừa tới nơi.

Điền Nghiêm Kỳ bước xuống xe liền hướng về Hạ Diệu, huơ huơ cái cúp trong cầm trong tay, mừng phần phấn khích mà la to một tiếng.

“Cảnh sát Hạ, tôi cầm cúp quán quân.”

Hạ Diệu khoe miệng trong nháy mắt mở ra, cất tiếng cười to.

“Tôi thao! Chắc là chó táp phải ruồi chứ gì?” Cậu ta là thay Viên Tung vui vẻ.

Kết quả, khi Viên Tung nhìn thấy Hạ Diệu, sắc mặt của hắn ta đột nhiên thay đổi. Lúc chứng kiến cái lỗ tai của Điền Nghiêm Kỳ máu chảy tanh nồng như sắp rớt ra, gương mặt vẫn bình tĩnh. Lúc này nhìn thấy gương mặt Hạ Diệu chỉ sưng tấy vài chỗ, ngũ quan lập tức biến dạng.

“Tại sao bị như vậy?” Viên Tung hỏi.

Hạ Diệu hơi lộ ra vẻ gượng gượng, nói: “Lúc thi hành nhiệm vụ không cẩn thận.”

Viên Tung hình như nghe được trong câu nói có điều bất minh, ánh mắt dữ tợn như muốn giết người.

“Chấp hành nhiệm vụ gì? Ai làm?”

“La do tự tôi té ngã.”

Viên Tung đột nhiên ngoan giận nhéo vào cánh tay đang bị thương của Hạ Diệu, vừa yêu thương vừa đau lòng mà giáo huấn: “Tôi đã nói với cậu bao nhiêu lần? Chú ý một chút, phải chú ý một chút đấy biết không, cậu thể nào vẫn còn không nghe lời?”

Hạ Diệu vốn định che giấu cánh tay bị thương, kết quả vẫn bị cặp mắt bén nhọn của Viên Tung phát hiện. Bàn tay đảo một cái, không nói nhiều mà đem tay áo của Hạ Diệu vén lên. Chứng kiến cánh tay máu bị ứ đọng bầm tím, cùng với đó là một mảng lớn những vết sưng đỏ, hai con ngươi của Viên Tung như đổ ra một biển máu.

“Lúc xuống xe gấp quá bị cửa xe kẹp một cái.” Hạ Diệu ăn nói không đến nơi đến chốn lại càng chọc giận Viên Tung. Viên Tung muốn thu lại khẩu khí này cũng không được, một tiếng rống giận không thể kiềm chế tuôn ra.

“Cậu có phải là muốn chọc tức tôi đến chết?!”

Nói xong liền lôi Hạ Diệu lên xe, không cho cãi lời, miệng nói: “Nhất định phải đi bệnh viện kiểm tra cho tôi, tôi cũng muốn nhìn xem cậu thể nào mà lại tự tổn thương bản thân như vậy...” Hạ Diệu một mặt là muốn trốn tránh, không muốn để cho Viên Tung truy cứu ra chân tướng; một mặt khác là đối với thái độ của Viên Tung cực kỳ bất mãn, nhất là xung quanh vẫn còn nhiều người đang nhìn họ, trong lòng bắt đầu nổi lửa.

“Anh dựa vào cái gì mà lớn tiếng với tôi? Tiểu Điền không phải là bị thương so với tôi còn nặng hơn sao?”

Điền Nghiêm Kỳ bởi vì bị thương ở lỗ tai cho nên toàn bộ cái đầu hầu như đều bị băng gạc bọc lại, thoát nhìn chính là thê thảm hơn Hạ Diệu.

Viên Tung tức giận khiển trách, “Cậu có thể so với hắn ta sao?” Vốn dĩ những lời này Viên Tung muốn nhấn mạnh tầm quan trọng của Hạ Diệu trong lòng hắn, kết quả bị lòng tự trọng quá lớn của Hạ Diệu xuyên tạc.

“Phải! Tôi là không thể so sánh với cậu ta, cậu ta bản lĩnh hơn tôi nhiều! Tôi còn thua cả phế vật!” Nói xong, khí tức tuôn ra ào ạt, đi thẳng về chiếc xe của mình, “Anh xem tôi như phế vật, tôi sẽ tránh xa khỏi anh, tôi sẽ tự cút xéo trước mặt anh được chưa?”

Điền Nghiêm Kỳ thấy tình hình này, lôi những người khác đang đứng xung quanh lập tức rút lui khỏi hiện trường.

“Đừng nhìn nữa, chúng ta đi thôi.”

Viên Tung ở phía sau Hạ Diệu phần nộ quát một tiếng, “Cậu trở lại cho tôi!”

Hạ Diệu trực tiếp tiến về phía trước, mắt nhìn theo cánh cửa xe mà đi. Viên Tung trong lòng đột nhiên mềm nhũn, lập tức đuổi theo, một tay ôm lấy Hạ Diệu vào trong lồng ngực, cảm xúc giận mà không giận xen lẫn yêu thương.

”Cậu vẫn không chịu nói cho tôi nghe chuyện gì xảy ra sao?”

Hạ Diệu dùng khuỷu tay thọc vào bụng Viên Tung, vùng vẫy không chịu khuất phục.

“Cút đi, đừng để ý đến tôi!”

Viên Tung gắt gao ôm siết Hạ Diệu, vịn lồng mây nhìn chăm chú vào cậu ta, ánh mắt dè dặt.

“Cậu khiến tôi cảm thấy khó chịu, để tôi nói cậu đôi câu không được à?”

“Không được!” Hạ Diệu ngang bướng, giọng điệu giận dỗi, “Tôi chính là cam tâm tình nguyện làm bản thân bị thương đây, anh quản được sao? Anh sao không đi chăm sóc đệ tử yêu quý của anh đi!”

Nói xong bất chấp việc các học viên đang đứng nhìn bọn họ, quay mặt lại hướng vào Viên Tung một trận quyền đâm cước đá. Sau đó trực tiếp leo lên xe, một cước đạp chân ga xông ra khỏi cửa lớn của công ty.

Ban đầu trước khi tìm đến Viên Tung, cánh tay không có quá nhiều cảm giác, hiện giờ trong lòng một khối uỷ khuất, đau đớn liên kéo đến quấy phá, chuyển tay lái cũng liên đau đến run giật lên.

Đem ô tô dừng lại giữa đường, Hạ Diệu phiền muộn đốt một điếu thuốc. Phả ra một làn khói mù xen lẫn uỷ khuất dày đặc.

Cậu ta liền lấy điện thoại ra truy cập internet, tìm những tin tức về cuộc thi “Bảo tiêu toàn năng”, trong giây lát liền nhìn thấy tấm ảnh chụp lại cảnh Điền Nghiêm Kỳ ôm hôn Viên Tung. Lúc đó Viên Tung bất ngờ, nụ cười trên mặt còn không cởi ra, cứ như vậy “Cười” mà tiếp nhận nụ hôn đầy cảm xúc của Điền Nghiêm Kỳ.

Tâm trạng của Hạ Diệu bây giờ không có cách nào để hình dung được. Vốn dĩ ngày hôm đó nhận được cú điện thoại quái dị của “Điền Nghiêm Kỳ”, trong lòng cậu ta chỉ có chút ngờ vực, trong lòng vẫn ngấm ngấm không phát tiết. Bây giờ thấy tấm hình này, lại liên tưởng đến cú điện thoại kia, “tân thù gia hận cũ”, từng tí từng tí oán khí của Hạ Diệu tích góp thành một kip nổ.

Được! Viên Tung anh giỏi lắm! Hai ta coi như kết thúc!

Một câu cực kỳ đơn giản như lời tuyên thệ, Hạ Diệu tràn đầy tức giận lái xe về nhà.

Mẹ Hạ mở cửa thấy Hạ Diệu, không khỏi kinh ngạc.

“Hôm nay sao lại về sớm như vậy?”

Hạ Diệu qua loa nói một câu có lệ, liền mang túi xách trở về phòng ngủ của mình. Khóa cửa phòng từ bên trong, không để ý chút nào đến vết thương trên người, quay về phía cái dụng cụ tập thể lực làm một trận cuồng đâm loạn đạp. Tưởng tượng đến Điền Nghiêm Kỳ mà giận cá chém thớt, một quyền một cước tung ra đều mang tính hủy diệt.

Một lát sau, mẹ Hạ đến gõ cửa.

“Nhi tử, ăn cơm.”

Hạ Diệu buồn bực trả lời: “Con không muốn ăn.”

Mẹ Hạ ân cần hỏi: “Làm sao vậy? Sao lại không muốn ăn?”

Hạ Diệu không lên tiếng.

Trong chốc lát, mẹ Hạ lại tới gõ cửa.

“Ra đây uống hai viên thuốc trị dạ dày, lập tức sẽ khỏe lại.”

Hạ Diệu vẫn còn không chịu hé răng.

“Con có phải là tâm tình không tốt? Tâm tình không tốt thì đi ra cùng mẹ tâm sự.”

Hạ Diệu như trước không lên tiếng.

Mẹ Hạ trực tiếp đập cửa.

“Không nể mặt sao? Đi ra cho mẹ!”

Hạ Diệu nhăn nhó mấy phút sau, phẫn nộ mà mở cửa đi ra.

HẾT CHƯƠNG!

145. Chương 145 - Bắt Đầu Tính Số

CHƯƠNG 145: BẮT ĐẦU TÍNH SỐ

Trans+Edit: Pinoneverdie

Hai mẹ con ngồi ở bàn ăn, mặt của Hạ Diệu vẫn âm trầm.

“Ăn một miếng cá hổ đi.” Mẹ Hạ gấp vào trong chén của Hạ Diệu. Hạ Diệu rất nhanh gấp trở về trong chén của mẹ Hạ, buồn bực nói: “Không muốn ăn.”

Mẹ Hạ đặt đũa xuống, ánh mắt sắc bén nhìn cậu ta.

“Chê ta làm đồ ăn không ngon có đúng không?”

Hạ Diệu không nhin được nói một câu, “Không phải.”

“Ăn ở bên ngoài nhiều, thay đổi khẩu vị rồi thấy tài nấu nướng của ta không còn tốt nữa?”

“Thật không có mà...” Hạ Diệu hơi lộ ra vẻ bất đắc dĩ đem đôi đũa đặt lại vào trong tay mẹ Hạ, giọng điệu nài nỉ: “Mẹ, mẹ ăn cơm đi.”

Mẹ Hạ hôm nay hết lần này tới lần khác ép buộc Hạ Diệu, lại bỏ đôi đũa xuống bắt đầu nói.

“Hạ Diệu, mẹ hỏi con, con bao lớn rồi?”

Hạ Diệu mặt lạnh nói: “25 !”

“Con còn biết con đã 25 tuổi ? Con xem lại biểu hiện của con lúc này, có đúng hay không càng sống càng co rút bản thân lại?”

Hạ Diệu vẻ mặt hồ đồ, không biết khẩu khí này của mẹ Hạ từ đâu đến.

“Con làm sao chứ?”

“Làm sao?” Mẹ Hạ hanh hanh, “Mẹ nhin con rất lâu rồi, bình thường không nói cho con nghe là muốn giữ cho con chút mặt mũi, hôm nay mẹ sẽ hảo hảo mà nói ra.”

Lúc này, cường lệnh ập tới, Hạ Diệu bỏ đũa ngồi thẳng lưng, mẹ Hạ đem từng chuyện từng chuyện ra quở trách.

“Con càng lớn thì hơi có chút chuyện không hài lòng là cứ mặt nặng mặt nhẹ với mẹ, con muốn làm tổ tông của mẹ luôn à!”

“Như chuyện lúc nãy chẳng hạn, trong lòng con nếu không thoải mái thì cứ thống thống khoái khoái nói ra, không phải như vậy sẽ tốt hơn sao?! Vẫn còn tự đem bản thân nhốt trong phòng, nài nỉ con đi ra ngoài đều không được, đây là cách mà một thằng con trai trưởng thành sẽ làm sao?”

“Một tuần lễ về nhà ăn cơm không được hai bữa, vẫn còn chọn ba chọn bốn, mẹ hầu hạ con không tốt nữa?”

“Con nói một chút, con rút cuộc xảy ra chuyện gì?”

Hạ Diệu không lời chống đỡ.

Còn chuyện gì xảy ra nữa? Được người ta nuông chiều riết trở thành thói quen như vậy chứ sao!

“Ăn cơm đi!” Mẹ Hạ quát một tiếng chói tai, “Cầm chén, ngẩng đầu lên, không được xệ mặt...bao lớn rồi còn bắt mẹ dùng quy củ?”

Hạ Diệu điều chỉnh cơ mặt, ép buộc bản thân nuốt bữa cơm không hợp khẩu vị.

Hai mẹ con đang yên lặng mà ăn cơm, chuông cửa đột nhiên vang lên. Mẹ Hạ đi tới mở cửa.

“Chào dì, con có làm mấy món ăn, vội ghé qua cho dì dùng thử.”

Nghe được tiếng nói của Viên Tung, Hạ Diệu không nói hai lời nhấc chân đi về phòng ngủ. Mẹ Hạ cười cười mời Viên Tung vào nhà, kết quả thấy Hạ Diệu đang muốn lách người bỏ đi, vội gọi cậu ta lại.

“Con định đi đâu?”

Hạ Diệu lạnh lùng trả lời: “Con ăn no rồi!”

“Mới ăn vài hớp đã no rồi? Bằng hữu con tối này, cậu ta vừa tặng một chút quà.” Thấy Hạ Diệu không nhúc nhích, vội vã giục một câu, “Nhanh đi lấy cho bạn của con một bộ chén đĩa! Một chút ý tứ hiếu khách cũng không có.” Nói xong lại đem gương mặt quay về Viên Tung, cười ha hả nói: “Dì vừa giáo huấn nó một trận, đừng bận tâm.”

Viên Tung ánh mắt căng thẳng, “Dì không động thủ chứ?”

“Không có, xem con kìa...”

Mẹ Hạ vội vã đem món ăn thơm ngon ngào ngạt lên bàn, trong lòng không biết vì sao lại tự ngầm nghĩ Viên Tung sao cứ giống như ba của Hạ Diệu, cứ sợ mình ‘ngược đãi’ nhi tử.

Hạ Diệu bất đắc dĩ ngồi lại vào bàn ăn, cố ý tìm một vị trí cách xa Viên Tung, chính là bởi vì không muốn hắt ta gấp đồ ăn cho mình. Kết quả Viên Tung duỗi cánh tay dài ra một cái, ngồi có xa cỡ nào cũng có thể vươn tới, thực sự không cần phải dùng lực, món ăn mà Hạ Diệu thích lập tức được gấp vào trong chén của cậu ta. Hạ Diệu sợ bản thân không cưỡng lại được sự hấp dẫn của đồ ăn, mặt lạnh gắp trở lại.

Kết quả, một màn này lại bị ánh mắt sắc bén của mẹ Hạ phát hiện.

“Chẳng phải mẹ vừa giáo huấn con sao? Người khác gấp đồ ăn cho mình, con dù không thích ăn cũng phải ăn, đây là phép lịch sự!”

Mẹ Hạ đang trong thời kỳ mãn kinh, trước mặt lại có hậu bối đang ngồi, cho nên tính tình cực kỳ khó chịu, liên tục dạy dỗ Hạ Diệu giống như cậu ta còn rất nhỏ vậy.

Hạ Diệu chỉ có thể kiên trì ăn, rõ ràng rất thích loại đồ ăn này nhưng lại giả vờ chán ghét, rất sợ Viên Tung chê cười. Kết quả bị mẹ Hạ trừng mắt, lại phải tỏ ra vui cười, nhưng biểu lộ không quá mức, ăn một bữa cơm so với đi chiến đấu chống giặc ngoại xâm còn mệt mỏi hơn.

“Gấp cho bạn của con một ít đồ ăn đi!” Mẹ Hạ nhắc nhở.

Hạ Diệu trong lòng một cỗ thống hận! Anh tùy tiện để cho người khác hôn, còn bắt tôi gấp đồ ăn cho anh? Tôi thao!

Mẹ Hạ và Viên Tung vừa ăn vừa nói chuyện, Viên Tung thì bất động thanh sắc mà nhìn Hạ Diệu ngồi kế bên.

“Viên Tung, em gái của con làm việc gì?” Mẹ Hạ nhin không được hỏi thăm.

Viên Tung vừa nói vừa dùng tay đặt lên đùi Hạ Diệu ở bên dưới cái bàn.

“Nó làm nghề tự do, thỉnh thoảng ở công ty giúp một chút chuyện vặt, không có công việc gì cụ thể.”

“Là như vậy à...” Mẹ Hạ cố tự lẩm bầm, “Nữ nhi này mà có công việc gì đó ổn định thì quả thực sẽ rất tốt đấy.”

Bàn tay của Viên Tung ở dưới cái bàn, mò đến giữa hai chân của Hạ Diệu, thường thức cái ‘vòi con voi’ đang vươn lên của cậu ta. Tay kia thì vẫn không hề lơ là những đĩa thức ăn, khuôn mặt trầm ổn cùng mẹ Hạ nhiệt tình trò chuyện. “Con định cuối năm cho nha đầu đó du học nước ngoài.” Viên Tung nói.

“Du học?”

Mẹ Hạ kinh ngạc, chợt nghe thấy bên dưới bàn ăn có tiếng đập ‘bạch bạch’, xoay mặt ngược nhìn thì thấy Hạ Diệu đang hướng về Viên Tung vụn mảy trừng mắt, biểu tình bất thiện.

“Hạ Diệu! Con có phải là muốn mẹ đánh đòn một trận mới chịu giữ trật tự?”

Hạ Diệu ôm hận thu chân lại không đập nữa, hạ mi mắt xuống tiếp tục cầm đầu ăn.

Viên Tung không buông tha mà tiếp tục dùng tay ‘tham quan’ đống quần của Hạ Diệu, Hạ Diệu muốn đá đập ‘trứng’ của hắn nhưng ngại mẹ Hạ nên chỉ có thể ngấm ngấm không phát tiết. Huống hồ Viên Tung lại mò ngay chỗ đó, Hạ Diệu rất nhanh lại có cảm giác tê rần, không dám lên tiếng, chỉ có thể dùng sức ở trong lòng mà mắng chửi, trên mặt còn phải làm bộ như không có gì.

Bữa cơm này, Hạ Diệu chính là nuốt tức giận vào trong bụng.

Lúc ăn cơm xong, mẹ Hạ hỏi Viên Tung, “Con đi bằng cái gì tới đây?”

“Là đi tàu điện ngầm.” Viên Tung nói, “Bên kia có một đoạn đường đang thi công, đi xe tới thì phải vòng rất xa, con ngại phiền phức nên ngồi tàu điện ngầm tới.”

Mẹ Hạ khen Viên Tung, “Đúng đấy, đi đường vòng ít nhất phải tốn thêm mười tệ tiền xăng, dĩ nhiên thích đức tính tiết kiệm này của con.”

Mẹ Hạ chẳng qua là không hay biết trong túi áo của hắn ta có cái bật lửa dát vàng, cái mà con trai của bà ta chỉ vừa nói thích hắn liền bỏ ra mấy vạn tệ để mua về.

“Hiện tại mấy giờ rồi?” Mẹ Hạ nhìn đồng hồ, “Hơn mười giờ rồi! Con thấy đấy, ngồi trò chuyện mới có tí đã quên mất nhìn đồng hồ, trễ như thế này tàu điện đã sớm ngưng hoạt động?”

“Con có thể đón taxi về nhà.” Viên Tung nói.

Mẹ Hạ ôn nhu, “Sao lại lãng phí tiền như vậy? Ở lại ngủ chung với Hạ Diệu, cũng đâu phải lần đầu tiên qua đêm ở đây đúng không?”

Hạ Diệu biết Viên Tung là cố ý, mặt xanh tím quay về phòng ngủ. Viên Tung bám theo mà đi vào.

Cửa phòng vừa đóng, Hạ Diệu lồng ngực tích trữ hỏa diễm bỗng ầm ầm bạo phát, vừa mở miệng đã có mùi thuốc súng nồng nặc.

“Cút đi!”

Viên Tung không những không cút, mà còn tiếp tục dán bàn tay vào đống quần của Hạ Diệu.

“Cái này đều đã ngắt đầu dây rồi, còn bảo tôi cút đi?”

“Cái vòi” của Hạ Diệu bị Viên Tung liên tục xoa nắn vuốt ve, đến giờ vẫn cứng ngắt.

Kết quả, câu nói chọc ghẹo này của Viên Tung không những không làm cho không khí bình thường lại, mà còn khiến Hạ Diệu ngượng quá thành giận, một quyền đập vào vai của Viên Tung, miệng ngoan giận.

“Anh bớt tới đây giả bộ đi, Viên Tung tôi cho anh biết, hai ta kết thúc!”

Viên Tung ngực một trận chấn động kịch liệt, ánh mắt sắc bén đóng vào trên mặt Hạ Diệu.

“Cậu nói cái gì?”

Hạ Diệu bàn tay to khí phách vung lên.

“Hai chữ thôi, chia tay!”

Lòng của Viên Tung tựa như bị người ta cắt mất một miếng thịt, biết rằng cậu ta chỉ là giận dữ nói lẫy nhưng trong lòng không thể không đau. Phải biết rằng Viên Tung vì cái chữ “yêu” mà trải qua bao nhiêu gian khổ, tới tận cái tuổi này mới có được, làm sao có thể dễ dàng mà nói ra hai chữ “chia tay”?

“Cậu lặp lại lần nữa!” Viên Tung đột nhiên siết cổ áo Hạ Diệu, áp chặt cậu ta vào góc tường.

Hạ Diệu nhìn thấy ánh mắt này của Viên Tung, lúc này không thể chịu được, kỳ thực đã muốn chùn bước. Lúc đầu chuyện cũng không có gì to tát, chính là vì trong lòng uất nghẹn nên mới ngang ngược mà nói ra câu đó thôi.

Viên Tung cúi đầu xuống rống một tiếng.

“Cậu lặp lại lần nữa!”

Hạ Diệu hé mở mí mắt, ánh mắt yêu hận của cả hai nhìn nhau như những ngọn lửa va chạm kịch liệt, cậu ta một câu cũng không thể mở lời. Một giây sau liền bị Viên Tung kéo đè lên giường, bị bóp siết yết hầu.

“Cậu bây giờ còn dám nói với tôi những lời này, tôi trực tiếp đem đầu của cậu vụn rớt xuống đất cậu tin hay không?”

Hạ Diệu thở hổn hển mấy nhịp, bộ dạng muốn chống cự, hung hăng hướng về đống quần của Viên Tung đạp một cái

“Anh để cho hần hôn anh, tôi tại sao không thể nói những lời này?”

Viên Tung thần sắc động lại, trong phút chốc ngọn hỏa diễm trong lòng Hạ Diệu lại một lần nữa bùng cháy. Lật người lại như một con cá vẩy vùng, liều mạng mà dùng cánh tay đang bị thương xông tới đánh Viên Tung, bộ dạng như muốn sống chết mà chiến đấu với hần.

Viên Tung nỗ lực trấn áp Hạ Diệu, nói: “Tôi có cam tâm tình nguyện đâu?”

“Bớt giả vờ đi! Không cam tâm tình nguyện mà anh lại cười mỉa như vậy sao? Anh phản ứng với hần như vậy chẳng khác nào kêu hần hôn anh?”

“Được, việc này là tôi sai.” Viên Tung gật đầu cam chịu, “Là do tôi không đề phòng!”

Hạ Diệu tiếp tục giận dữ, “Anh cũng thừa biết hần đối với anh có tâm tư gì đúng không?”

“Hần đối với tôi tâm tư gì?” Viên Tung hỏi lại.

Hạ Diệu nói: “Hần gọi điện thoại trực tiếp nói với tôi hần thích anh, nói anh sớm muộn gì cũng sẽ thượng hần.”

“Cú điện thoại đó không phải của hần.” Viên Tung trầm giọng dỗ dành, “Đó là do Vương Trì Thủy trộm điện thoại di động của hần ý định giả mạo, không tin cậu bây giờ gọi cho hần đi, số điện này còn có thể liên lạc được sao?”

Hạ Diệu bán tín bán nghi cầm điện thoại di động lên, quả nhiên nằm ngoài vùng phủ sóng.

Mặc dù như vậy, cũng không giải thích mối hận trong lòng, không có lửa sao có khói, Vương Trì Thủy tại sao trộm điện thoại di động của hần? Thế nào lại gọi cho mình cú điện thoại đó? Vương Trì Thủy cùng Điền Nghiêm Kỳ chỉ gặp nhau một lần, tại sao lại xảy ra sự tình này?”

Hạ Diệu hí hửng suy nghĩ, không biết nhớ tới cái gì, lại đột nhiên đổ ập xuống một trận nộ xích.

“Vương Trì Thủy tại sao lại chạy đến công ty của anh? Hai người câu đáp nhau đúng không?” HẾT CHƯƠNG!

146. Chương 146 - Hiểu Ra Mọi Chuyện

CHƯƠNG 146: HIỂU RA MỌI CHUYỆN

“Cậu đừng có chuyện bé xé ra to được không ?” Viên Tung nắm siết gương mặt của Hạ Diệu, hỏi.

Hạ Diệu hất tay của Viên Tung ra, giọng nói sắc bén.

“Đừng đánh trống lảng, nói mau!”

Viên Tung từ trong túi áo móc ra cái bật lửa, bật ngọn lửa lên, đưa tới xem tí là đốt mi mắt của Hạ Diệu.

“Anh làm gì vậy?” Hạ Diệu vội vàng lui về phía sau.

Viên Tung đem cái bật lửa ném vào người Hạ Diệu, nhàn nhạt nói : “Tôi lúc trước đã muốn mua lại, Vương Tri Thủy không bán. Sau đó cậu ta nghĩ thông suốt, đến tìm tôi bán cái này.”

Hạ Diệu làm bộ nghe không hiểu, “Anh mua cái này làm gì chứ?”

“Tặng cậu.” Thăng thần lưu loát hai chữ.

Viên Tung lần nữa đem Hạ Diệu ấn ngã xuống giường, còn liên tục hươ lửa xung quanh cổ và gương mặt của cậu ta. Bị đốt nóng, Hạ Diệu lại bắt đầu hươ quyền duỗi chân, nói lời thô tục.

“Cút đi, tránh xa tôi ra một chút, bớt lộng hành mà lừa gạt tôi...”

Viên Tung đem cái bật lửa ném qua một bên, dùng cơ thể đè áp Hạ Diệu đang vùng vẫy xuống giường, hai bàn tay to lớn khổng lồ chế cánh tay của cậu ta, không nói nhiều mà hôn hôn liếm liếm lên đôi gò má .

“Cút đi... Ách...”

Hạ Diệu không tuân phục, liên tiếp quay đầu qua trái qua phải tránh né, những vết sẹo trên mặt lúc này hiện lên thật rõ ràng.

Viên Tung vừa nhìn thấy vết thương trên mặt Hạ Diệu, đau lòng quá lại bắt đầu tàn sát bừa bãi, nhin không được trách khừ hai câu.

“Cậu xem lại bản thân cậu một chút, khoe mắt bên kia vừa muốn lành, khoe mắt bên này lại biến thành đứ hạnh như vậy. Vốn gương mặt đang đẹp để tuần lãng, bị cậu lấn qua lấn lại thành cái dạng gì?”

Hạ Diệu vốn là coi trọng hình tượng, nghe Viên Tung nói như vậy lập tức nóng giận.

“Tôi xấu thì mặc kệ tôi, không phải là có một người rất đẹp luôn luôn xuất hiện trước mặt anh sao? Anh đi mà nhìn hần!”

Viên Tung không để ý đến kiêu kháng cự này của Hạ Diệu, trực tiếp đem quần áo của cậu ta cởi sạch, kiểm tra tất cả vết thương lớn nhỏ trên người cậu ta. Hạ Diệu lúc đầu còn đưa đẩy không chịu, sau đó thực sự không lay chuyển được Viên Tung đành để cho hần muốn làm gì thì làm. Quay lại mà nói, anh cũng đã để cho người khác chiếm tiện nghi, tôi đây chính là mặc kệ anh.

Quả nhiên chiêu này mới là nghiêm phạt với Viên Tung, Hạ Diệu không cần nói, chỉ cần nằm yên không đếm xỉa cũng đủ để Viên Tung nhói một trận .

“Cậu nói cho tôi nghe xem cậu có cái gì tốt?” Viên Tung đau lòng vỗ về lên cánh tay đang sưng tấy của Hạ Diệu, ánh mắt yêu hận không rõ ràng quét nhìn cậu ta, “Cậu không đem bản thân coi ra gì, vẫn còn trách tôi hung dữ với cậu? Tôi không nên hung dữ với cậu sao? Cậu đáng phải nhận một bài học.”Hạ Diệu mặt trầm xuống, lắc đầu qua một bên, “Không cần anh phải đau lòng vì tôi.”

Viên Tung lại đem đầu của Hạ Diệu xoay lại, ánh mắt dò xét thiêu đốt con người của cậu ta.

“Cậu nói thật đi, đây thật sự là do lúc cậu thi hành nhiệm vụ không cẩn thận gây ra?”

Hạ Diệu vẫn còn là đang bực bội Viên Tung, kiên định.

Gật đầu, “Phải.”

Viên Tung dùng ngón tay khảy khảy lên đôi môi của Hạ Diệu, nói, “Tôi nếu như phát hiện cậu nói không đúng sự thật, vậy cậu đừng trông mong cái mộng của cậu sẽ lành lặn.”

Hạ Diệu vẫn nghiêm nghị, không khuất phục trước sự uy hiếp của Viên Tung.

Ngón tay của Viên Tung bắt đầu chà xát lên đầu vú đang bị ứ máu bầm của Hạ Diệu. Mỗi lần ngón tay chạm vào, cảm giác tê tê đau nhói xuất hiện khiến Hạ Diệu không thể ngừng run rẩy.

“Cút đi... Đừng đụng vào tôi...”

Viên Tung lại liên tục hết lần này tới lần khác nắm đầu vú của cậu ta kéo lên rồi thả ra như một sợi dây thun đàn hồi, cơ thể Hạ Diệu không khác gì con cá trạch liên tục giãy dụa bên dưới cơ thể của Viên Tung, khuôn mặt tuần tú trong nháy mắt đỏ ửng, giọng điệu từ từ thay đổi thành tiếng mắng chửi.

Viên Tung tiếp tục truy kích, lật Hạ Diệu lại rồi dùng cự vật đặt vào kẽ mộng giữa hai chân của cậu ta, liên tục mài mài cọ xát. Đôi môi thì tấn công lên cổ và gò má đang ra sức chống cự, một tiếng thở dốc ập vào trong lỗ tai của cậu ta.

“Phong tình như thế này vẫn còn muốn né tránh?”

Hạ Diệu nghiêm mặt, “Anh cút đi... môi anh bị người khác hôn rồi thì đừng hôn lên mặt tôi nữa, tôi ngại bẩn...”

Vừa dứt lời, toàn bộ đầu vú bị môi của Viên Tung ngậm chặt, dùng răng nhọn nghiền mài. Cái eo một trận run rẩy đáng sợ. Lúc này, động tác phản kháng từ từ “thăng cấp ngược”, từ quyền đấm cước đá biến thành giật tóc, rồi biến thành dùng răng cắn xé, đến sau cùng dứt khoát dùng đôi chân dài gắt gao cuốn lấy cái hông của Viên Tung, ý đồ “siết chết” hẳn.

Đang lúc Viên Tung đem “của quý” của Hạ Diệu nuốt vào trong miệng, Hạ Diệu liền triệt để đầu hàng. [thứ để dài...=)]]

Viên Tung một bên kiên trì hầu hạ “bảo bối” của Hạ Diệu, một bên đem ngón tay to cứng xâm nhập vào bên trong, thọc điên loạn vào điểm nhạy cảm của cậu ta “Còn muốn bảo tôi cút đi không hả?”

“Không... Không...” Hạ Diệu vội vàng dạng háng ra, cái mộng đã bị nhấc ra khỏi tấm trải giường, “Mau đâm vào đi...”

Bởi vì lo ngại đến vết thương trên người của Hạ Diệu, lần này Viên Tung ‘làm’ cậu ta rất ôn nhu, tất cả tiết tấu đều thực hiện theo nguyện ý của cậu ta. Sướng quá nên nhiều lần cậu ta kẹp hai chân lại cần xin buông tha, có hai lần bắn ra xém chút nữa là bật khóc.

Đều nói rằng khi giận dữ thì cứ dè nhau ra thao chính là phương pháp dễ dành hiệu quả nhất, Hạ Diệu tuyệt đối là tuân theo đạo lý này mà thực nghiệm. Lúc này người ta mới bước vào phòng liền nói “Hai ta kết thúc rồi”, bây giờ sau khi được thỏa mãn sung sướng, nghe Viên Tung kêu đói bụng liền vội vã chạy xuống bếp hâm nóng sủi cảo cho hẳn, ngăn cản thế nào cũng không được. “Ăn ngon không?” Hạ Diệu hỏi.

Viên Tung chép chép miệng, “Mùi vị cũng không tệ lắm, cậu muốn ném thử không?”

Hạ Diệu không nói lời nào, giương mắt lên nhìn.

Viên Tung thấy cậu ta không mở miệng, liền tự nhiên mà ăn tiếp, tốc độ ăn tăng lên gấp đôi.

Hạ công tử cho rằng không cần mở miệng Viên Tung cũng sẽ gấp một đũa đưa vào miệng của cậu ta, ai ngờ người ta ăn hăng hái như vậy, căn bản không để ý tới thái độ của cậu ta.

Vì vậy, Hạ Diệu há miệng thật to.

“A —— ”

Kêu lên một tiếng thật lớn và chờ thật lâu. Viên Tung vẫn là đem sủi cảo nhét vào trong miệng của mình. Hạ Diệu vừa định mắng chửi, đột nhiên đã bị nửa miếng sủi cảo cùng với hương vị răng môi của Viên Tung chặn ngay miệng, Hạ Diệu một hơi đem nửa miếng sủi cảo cắn ra mà nuốt vào.

Hai người cùng nhau nhai, nhìn nhau cười một tiếng.

“Tôi nghĩ thứ tôi vừa ăn không phải là sủi cỏ.” Hạ Diệu nói.

Viên Tung hỏi: “Chứ là cái gì?”

Hạ Diệu nghiêm trang nói: “Là mật ngọt.”

Một câu nói này trong nháy mắt khiến “Viên hôn quân” sững đến mắt sạch phương hướng, cười ha ha hai tiếng, cầm chén sủi cỏ liên tục “đút” cho Hạ Diệu. Nói là nấu cho Viên Tung, kỳ thực Hạ Diệu ăn hơn phân nửa.

Sau khi ăn khuya, Hạ Diệu liên tục hí hoáy đùa nghịch với cái bật lửa, yêu thích không buông tay, tới tới lui lui loay hoay, đến sau cùng bật lửa lên, lôi một nhúm lông trong đũng quần của Viên Tung ra đốt. Tiếp đó hướng về Viên Tung mà cười xấu xa, cười đến mức không nhận ra là con người.

Viên Tung đối với kiểu cách này của Hạ Diệu không thù hằn, mà đây lại là một ưu điểm của Hạ Diệu khiến hắn vừa yêu vừa hận. Bàn tay to lớn siết hai gò má của cậu ta, ánh gấp rút nhìn chăm chăm.

“Cậu nhạy cảm như vậy, có phải là ai sờ mó cậu, cậu đều hưng phấn?”

“Vậy cũng không đúng.” Hạ Diệu ăn ngay nói thật, “Cơ thể này của tôi nếu không tiếp nhận hắn, hắn có muốn thoải mái cũng không được à!”

Nói xong, phát hiện Viên Tung dùng ánh mắt dị thường nhìn chăm chăm vào mình, Hạ Diệu tiếng nói có chút căng thẳng, hỏi thăm dò “Làm sao vậy?”

“Tôi nghĩ rằng tôi cần phải huấn luyện cái cơ thể này của cậu một chút để nó không thể tiếp thu được ai khác nữa”

“Ách...”

Ngày hôm sau, Hạ Diệu trực tiếp đến công ty của Viên Tung tìm Điền Nghiêm Kỳ .

Điền Nghiêm Kỳ đang hướng dẫn cho một học viên mới về kỹ thuật luyện tập, chợt nghe từ cửa truyền đến một tiếng gọi.

“Tiểu Điền, cậu qua đây.”

Điền Nghiêm Kỳ vừa quay đầu, liền nhìn thấy Hạ Diệu đang đứng ở cửa, sắc mặt âm trầm.

“Cậu chờ tôi một chút.” nói với học viên mới, Điền Nghiêm Kỳ chạy đến chỗ Hạ Diệu.

“Tìm tôi có chuyện gì?”

Hạ Diệu dương dương tự đắc, “Tìm một phòng rồi nói chuyện.”

Vào một gian phòng, Hạ Diệu hút một điếu thuốc, một bên hút một bên dùng ánh mắt sắc bén đánh giá Điền Nghiêm Kỳ.

“Biết tôi đến tìm cậu là có chuyện gì chứ?”

Điền Nghiêm Kỳ cũng không cùng Hạ Diệu vòng vo, trực tiếp ăn ngay nói thật.

“Tôi lúc đó hơi kích động, không có ý gì khác.”

Hạ Diệu hung hăng phun ra một ngụm khói thuốc, “Tôi nếu cũng vì kích động mà thượng mẹ của cậu, cậu nghĩ như thế nào?”

Điền Nghiêm Kỳ đối với Hạ Diệu không có thù hằn, dù sao Hạ Diệu đã từng giúp đỡ hắn đóng học phí, hai người bình thường cảm tình cũng rất tốt. Thế nhưng Hạ Diệu nói câu này đối với hắn quả thực rất nặng, khiến Điền Nghiêm Kỳ không nhận được mà trở mặt.

“Anh nói vậy là sao?”

“Tôi nói vậy thì thế nào?” Hạ Diệu một tay vùi đầu điếu thuốc lên mặt bàn, “Ngại tôi nói chuyện khó nghe thì đừng làm chuyện xấu xa. Cậu biết anh ta là ai không mà cậu muốn hôn thì hôn? Bình thường đồn đãi nhốn nháo coi như không tính, loại sự tình này có thể bỏ qua?”

Điền Nghiêm Kỳ trực tiếp từ trong túi lấy ra ví tiền, rút một sấp đưa cho Hạ Diệu.

“Đây là hai vạn mà trước đây anh cho tôi mượn đóng học phí.”

“Bớt tỏ ra cái bộ dạng này đi!” Hạ Diệu trợn mắt, “Tôi là tùy việc mà xem xét, không ghim trong lòng chuyện tiền bạc này của cậu.”

Điền Nghiêm Kỳ cũng không phải loại hay cãi nhãi giải thích, nói thẳng: “Chuyện này là do tôi làm ra, xử trí thế nào tùy anh!”

HẾT CHƯƠNG!

147. Chương 147 - Một Mình Tôi Làm Ba Nghìn Người

CHƯƠNG 147: MỘT MÌNH TÔI LÀM BA NGHÌN NGƯỜI

Trans+Edit: Pinoneverdie+LEO

“Được, coi như cậu cũng can đảm!” Hạ Diệu con ngươi lạnh nhạt nhìn vào người đối diện, “Là đàn ông sẽ không múa mép khua môi, ta thống thống khoái khoái làm một trận!”

Căn phòng trống trải trong nháy mắt nổi lên khói thuốc súng bốn phía. Những cú đấm va chạm kịch liệt, tiếng tung cước vang lên chấn động, bốn mắt nhìn chăm chăm vào nhau bắn ra hàng loạt những tia lửa căm phẫn....

Cuối cùng, Hạ Diệu thua.

Không biết đã trúng bao nhiêu đòn, bị quăng ngã lăn lộn không biết bao nhiêu vòng, nói chung là thua lớn.

Vì vậy, lúc này còn hiên ngang nói rằng “là đàn ông không múa mép khua môi”, lúc này đặt mông ngồi lên tấm đệm mềm, chỉ vào mặt Điền Nghiêm Kỳ bất chấp mặt mũi mà khua môi múa mép.

“Điền Nghiêm Kỳ ta cho người biết, ta chính là đang bị thương, nếu không thì chỉ cần một tay cũng có thể đem người quật ngã. Người thích Viên Tung ta đã sớm biết, trong đầu người có bao nhiêu âm ý với Viên Tung ta cũng biết, nhưng ta không xen vào cũng không quản được. Thế nhưng người lại trắng trợn chiếm tiện nghi trên người anh ta chính là không được phép làm như vậy! Người có bản lĩnh thử cường hôn anh ta lần nữa xem, ta sẽ không tha cho cái miệng của người.”

Điền Nghiêm Kỳ chỉnh trang lại quần áo, ánh mắt yên lặng nhìn chăm chú vào mu bàn tay đang sưng lên của Hạ Diệu, hỏi: “Bàn tay của anh không có sao chứ?”

Hạ Diệu trong ánh mắt trở nên sắc nhọn, vẫn còn tức giận quay về mắng.

“Thao, đánh đấm xong rồi mới hỏi? !”

Điền Nghiêm Kỳ không hé răng.

Hạ Diệu nhìn Điền Nghiêm Kỳ một mực loay hoay bên mớ băng gạc, giọng nói lại thay đổi.

“Tôi nói với cậu, Điền Nghiêm Kỳ, cậu bây giờ nhất cử thành danh, đi đến đâu đều có người nhận ra, tôi hoàn toàn có thể cường lệnh Viên Tung đem cậu đuổi ra khỏi công ty, nhưng vì sao tôi không làm như vậy? Cũng là bởi vì tôi tôn trọng cậu, tôi thật lòng xem cậu là anh em. Cậu nếu là dám theo tôi giở thủ đoạn, tôi tuyệt đối cho cậu chết không có chỗ chôn!”

Điền Nghiêm Kỳ trầm mặc một lát mới nhàn nhạt mở miệng.

“Tôi nếu như thật sự muốn giở trò, đã sớm bỏ thuốc Viên Tổng mà đem anh ta lên giường.”

Hạ Diệu ánh mắt thu lại nhìn vào gương mặt của Điền Nghiêm Kỳ, “Hắc, cậu có đúng là thật sự nghĩ như vậy?”

“Vẫn luôn huyền tượng, chẳng bao giờ dám thử.” Điền Nghiêm Kỳ nói.

Hạ Diệu tức giận đến ngứa cả răng, “Tôi thì bực tức trong lòng, cậu thì lại nói chuyện như một thánh nhân, một hồi tôi trở thành một kẻ không biết khoan dung độ lượng.”

Điền Nghiêm Kỳ cười và ngồi xuống kế bên Hạ Diệu.

“Cút sang một bên!” Hạ Diệu vẽ mặt ghét bỏ, “Đừng lằng vằng trước mặt tôi, mới nói cậu vài câu cậu liền đem tiền trả cho tôi?” Điền Nghiêm Kỳ nhin không được cảm khái, “Cảnh sát Hạ, trong lòng tôi thực sự rất mến mộ anh.”

Hạ Diệu liếc hẩn, “Dùng lời lẽ đó để mong làm vợ bé của tôi à, đừng đùa, hậu cung phi tần của tôi không thiếu, một mình tôi ‘làm’ ba nghìn người!”

Điền Nghiêm Kỳ cười ha ha vài tiếng, tư vị để trong lòng không nói ra.

Thế nào mà lại đụng phải một người khó ứng phó như vậy?

Điền Nghiêm Kỳ thật sự chỉ mong sao Hạ Diệu là loại người bụng dạ hẹp hòi, tính toán chi li, là loại ngụy quân tử, nếu quả thật là như vậy thì hẩn đã dễ dàng ra tay dứt khoát để giải quyết mọi chuyện. Kết quả lại đụng phải một người bụng dạ rộng rãi bao dung, lại đối với hẩn có ân tình, là một hoàn mỹ nam nhân, không phải loại bằng môn tả đạo. Thôi thì coi như mình thua cũng là thua dưới tay một người tốt đẹp như anh ta!

Hạ Diệu thấy Điền Nghiêm Kỳ ánh mắt nhấp nháy, nhin không được nhe răng: “Cậu đó nha vẫn còn dùng thái độ đúng không? !”

Điền Nghiêm Kỳ cười cười không nói chuyện.

Hạ Diệu đột nhiên khoác tay lên bờ vai của hẩn, hỏi: “Cậu ngày đó hôn anh ta bao nhiêu giây?”

“Là một giây!” Điền Nghiêm Kỳ nói, “Sau đó Viên Tổng trực tiếp đem tôi ném cho mấy huấn luyện viên đứng bên cạnh!”

Hạ Diệu không chút khách khí, trực tiếp ném ra một câu.

“Làm rất tốt!”

Điền Nghiêm Kỳ lúc này buồn sâu, chỉ có thể lặng lẽ mà chăm sóc vết thương cho Hạ Diệu.

Hạ Diệu lại hỏi: “Lúc hôn có cảm giác được gì không? Gương mặt của anh ta có mềm mại không?”

“Không mềm.” Điền Nghiêm Kỳ ăn ngay nói thật.

Hạ Diệu nhe răng cười, “Mà hôn kiểu như thế nào nhỉ? Có chạm vào hai cái răng cửa chưa?” [lầy =)]

...

Sau khi cùng Điền Nghiêm Kỳ “kê vai sát cánh” từ trong gian phòng kia đi ra, Điền Nghiêm Kỳ tiếp tục đến chỗ học viên mới đang chờ hẩn lúc này, còn Hạ Diệu hoả tốc chạy ào vào phòng làm việc của Viên Tung.

Trong nháy mắt ngụy trang thành một người đàn ông của công lý, người đàn ông thuần khiết, vừa đi vào liền làm một bài báo cáo siêu ngắn gọn.

“Điền Nghiêm Kỳ đánh tôi!”

Viên Tung vắn lông mày nhìn chăm chú vào cậu ta, “Đánh chỗ nào của cậu?”

Hạ Diệu đem quần xắn lên, vạt áo vén qua một bên, cổ áo mở rộng... Mỗi một chỗ đều là cổ tình để cho Viên Tung nhìn thấy thật rõ.

Viên Tung không nói hai lời, mở rộng cửa bước ra ngoài.

Hạ Diệu vội vàng ôm hẩn ta, dùng hết sức lực toàn thân lôi hẩn lại.

“Anh sao không hỏi rõ nguyên nhân đã liền đi tìm hắc tính sổ?”

“Bất kể vì nguyên nhân gì mà đánh cậu, đều đáng chết!” Viên Tung xanh mặt nói. Hạ Diệu trong lòng kêu lên một tiếng ‘hạnh phúc quá!’ ôm Viên Tung mà sáng khoái cười to.

“Chỉ cần nghe được những lời này của anh là đủ rồi, thật đấy!”

Nghe được câu nói này, Viên Tung liền đưa ánh mắt nhìn về phía Hạ Diệu.

“Cậu có phải là bản thân tự đi tìm đòn?”

Gương mặt hạnh phúc đó của Hạ Diệu vèo một cái liền trở nên lạnh lùng, “Tôi đi tìm đòn? Tôi thao! Anh thử nghe một chút xem hắc ta nói cái gì.” Nói xong liền lấy ra từ trong túi một cái máy ghi âm, bật lên một đoạn hội thoại.

“Bây giờ anh tin hắc thích anh chưa?”

Viên Tung không chú ý đến Điền Nghiêm Kỳ nói cái gì, chỉ nghe được câu nói kia của Hạ Diệu “...hậu cung phi tần của tôi không thiếu, một mình tôi ‘làm’ ba nghìn người!”

”, nhin không được nhe răng cười hai tiếng, một tay nắm siết cặp mông của Hạ Diệu lôi cậu ta về ôm vào trong lòng.

“Cậu nói một chút xem, cậu thể nào mà có thể một mình ‘làm’ ba nghìn người?”

Hạ Diệu muốn cười nhưng kiềm lại.

“Có phải là cậu tham làm quá không?” Viên Tung dán môi đến bên tai Hạ Diệu, nói, “Cậu phô trương tới ba nghìn người, tôi đây ‘ăn’ một mình cậu cũng đủ no, thấy đúng không?”

Hạ Diệu một quyền quét vào bụng Viên Tung, đẩy hắc ta ra xa, cả giận nói: “Anh tập trung vào chuyện trọng tâm đi, tôi trang trọng nhắc nhở anh, sau này giữ một khoảng cách với hắc, có nghe không?”

Viên Tung trầm giọng nói: “Thực ra nếu tôi không giữ một khoảng cách, hắc cũng không tiến tới được”

Hạ Diệu đột nhiên hào hứng, nói nhỏ một câu.

“Nếu như anh không gặp tôi, anh sẽ thích hắc chứ?”

Viên Tung nói thẳng: “Tôi vẫn sẽ như trước, ba mươi hai năm độc thân.”

Hạ Diệu nheo mắt lại, một trận say sưa ngất ngây.

“Anh nói như vậy tôi an tâm rồi.”

Nói xong đi cà nhắc tới gần Viên Tung hôn một cái, nụ hôn đặc biệt dịu dàng, hương vị nhu tình tỏa ra bốn phía, hôn đến mức làm thần trí của Viên Tung phiêu lãng bay lơ lửng trên không trung không chịu rơi xuống.

“Nhưng tôi không yên lòng.” Viên Tung nói.

Hạ Diệu khước miệng giạt một cái, “Anh có gì không yên lòng?”

“Tôi cực kì hoài nghi cậu là một con thỏ dễ dàng bị ‘củ cà rốt’ dụ dỗ bắt đi.”

Hạ Diệu cười khúc khích, “Xem cách anh nói kìa, tôi là người như vậy sao?”

“Cậu không phải sao? Hắc?” Viên Tung vừa nói vừa liếm láp những chỗ đang ‘ngứa’ của Hạ Diệu.

“Ha ha ha... Đừng làm rộn... Ha ha ha...”

Hơn một giờ trưa, Báo Đen đang trong giấc ngủ, đột nhiên một trận âm thanh đập phá vang lên ập vào trong lỗ tai.

Ba chiếc xe không biển số đang ngang ngược trước cổng công ty, bốn năm mươi người từ trên xe bước xuống, trực tiếp phá cửa xông vào.

Lúc này đích thực đang là giờ nghỉ trưa, những người lãnh đạo cấp cao đều đã đi ra ngoài, hầu hết các nhân viên thì đều trở về ký túc xá nghỉ ngơi. Đếm đi đếm lại lực lượng an ninh phòng thủ không tới mười người, đã vậy có đến sáu bảy người trong số đó đang ở phòng trực ban chơi mạt chược....

Bốn, năm mươi người này lúc bước vào, trước tiên là ngắt công tắc điện, dẫn đến việc các thiết bị máy móc đang vận chuyển bị chập mạch mà cháy hỏng. Sau đó đứng ở lầu đại sảnh đánh phá, kính thủy tinh, biển quảng cáo, tranh bích họa tuyệt mỹ....toàn bộ bị đập nát bấy. Tiếp theo xông vào bên trong tầng lầu đại sảnh, đập phá toàn bộ thiết bị máy móc, ngay cả cái điện thoại ở quầy tiếp tân cũng đập nát.

Tình huống ập tới quá đột ngột, công ty bảo vệ Hắc Báo một chút phòng ngự cũng không có. Vài người bảo tiêu cứng nghề phòng thủ bên trong tầng lầu đại sảnh không thể chống đỡ được sự tấn công hung hãn của bốn, năm chục người kia, chỉ có thể trơ mắt nhìn mấy cái đèn treo thủy tinh trị giá mấy triệu bạc bị giật xuống đất nát bét.

Phó tổng quản lý nghe tiếng chạy đến, hướng về phía đám người đang làm loạn lớn giọng kêu dừng tay, kết quả không những là vô dụng mà cổ chân còn bị phích nước nóng nổ tung tạc một lỗ hổng lớn.

“Các người là ai? Dựa vào cái gì tới đây đập phá?”

Phó thủ lĩnh bên này nói: “Chúng tôi là đội đặc chủng của chính phủ.”

“Giấy chứng nhận đâu?” Phó tổng quản lý tức giận tra hỏi.

Phó thủ lĩnh nanh cười một tiếng, “Giấy chứng nhận? Còn chưa cần cầm ra đã dọa chết các người!”

“Bớt có lẽ gạt người khác, còn tiếp tục đập phá, chúng tôi báo cảnh sát!”

“Báo cảnh sát?” Phó thủ lĩnh nanh cười, “Báo đi! Nhanh đi mà báo! Để rồi người xem cảnh sát có dám tới đây quản chuyện này hay không!”

Nói xong, chọt vung tay lên, “Sang bằng nơi này!”

Công ty bảo vệ Hắc Báo từ trước đến nay hành nghề đều hoành hành ngang ngược, ngay cả lúc danh tiếng đang tuột dốc vẫn còn can đảm gây sự đánh cảnh sát, bọn họ có thể chịu được khẩu khí này? Toàn bộ nhân viên ở đây trông mắt đều sững sờ, quyết đứng lên chống trả.

Hạ Diệu một thân đồng phục màu đen, khí phách mười phần mà từ trong đám người nhón nháo luồng qua, đập vỡ mảnh kiếng trên sàn, đi thẳng tới một căn phòng trên lầu sáu.

“Xin lỗi, không có tổng giám đốc chỉ thị, ngài không thể...”

Hạ Diệu vung một tay lên, trực tiếp đem tên “môn thần” vương bộn ném qua một bên, một cước đá văng hai tên bảo vệ giữ cửa, sải bước hào hùng đi vào phòng làm việc của Báo Đen.

Tâm lý của Báo Đen vốn đã được rèn luyện trở nên rất vững vàng, bên ngoài đều đang nhón nháo đánh trống, hấn vẫn như trước nằm trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi.

Mãi cho tới khi một thân hình anh khí ngời ngời xuất hiện, Báo Đen mới đem mí mắt vén lên.

HẾT CHƯƠNG!

148. Chương 148 - Cậu Đố Nha Nhân Thần Thật Tốt!

CHƯƠNG 148: CẬU ĐỐ NHA NHÂN THẦN THẬT TỐT!

Trans+Edit: Pinoneverdie

“Sao lại phô trương như vậy chứ?” Báo Đen giễu giễu nói.

“Lão tử ta tới đây là đập phá chỗ của nhà ngươi!”

Hạ Diệu chẳng hề kiêng nể mà ở trong phòng làm việc của Báo Đen một trận lục soát, đem toàn bộ những món vũ khí của hắn, toàn bộ vật tư, tất cả ném xuống đất đập bể. Những bộ hồ sơ quan trọng của công ty thì đều bị xé nát vụn.

Báo Đen thờ ơ chẳng thêm để tâm, trái lại còn dùng ánh mắt nồng cháy nhìn chăm chú vào dáng vẻ hiên ngang, tư thế oai hùng của Hạ Diệu.

“Thế lực của cậu tốt như vậy, nhất định làm cho người đàn ông của cậu cảm thấy rất thoải mái nhỉ?”

“Đây không phải là chuyện mà ngươi nên quan tâm!”

Nói xong, Hạ Diệu dùng gậy sắt trong tay hung hăng hướng về Báo Đen vung một cú, Báo Đen linh hoạt né tránh, gậy sắt nện lên giường gỗ, bể nát một mảng lớn.

Báo Đen từ trên giường xoay người đứng dậy, hai chân vững vàng đạp trên mặt đất, cánh tay cố sức vung ra một vòng, đem nửa người của Hạ Diệu siết vào trong lòng.

“Cậu muốn đi phẫu thuật thẩm mỹ không?” Báo Đen nhìn chằm chằm vào vết sẹo nơi khóe mắt của Hạ Diệu, nói, “Giới thiệu cho cậu một trung tâm phẫu thuật bên Hàn Quốc, những người nổi tiếng đều tới đây để làm đẹp.”

Hạ Diệu hừ lạnh một tiếng, các đầu ngón tay đâm vào ngực của Báo Đen .

“Bớt che giấu thái độ đi, bên ngoài đập phá tán loạn như vậy, ta cũng không tin ngươi có thể an an ổn ổn mà đứng ở đây cùng ta nói mấy chuyện nhảm nhí dư hơi này.”

Báo Đen đột nhiên bị Hạ Diệu ngắt nhéo vào ngực, tâm tình trở nên kích động. Lại thêm vào đó là đôi mắt hí tuyệt đẹp cùng với khóe miệng nhỏ nhắn của cậu ta liên tục mắng chửi, khiến Báo Đen đột nhiên đổi tâm tính.

“Tôi quả thực là có chút che giấu thái độ, nhưng tôi nghĩ bỏ mấy nghìn vạn thiệt hại của công ty ra mua được cậu mà ‘bắn pháo’ vào người cậu một phát cũng đáng. Cậu nói xem, hay là bây giờ chúng ta đóng cửa lại làm một trận oanh oanh liệt liệt, hợp với phía ngoài đang chiến đấu tinh phong huyết vũ, tư vị này quả thực rất thoải mái à!”

Hạ Diệu trong nháy mắt đen mặt lại, dùng gậy sắt quất vào đùi quần của Báo Đen.

Báo Đen kỳ thực chỉ là muốn chọc ghẹo Hạ Diệu một chút, trước đây không cảm thấy hứng thú với cậu ta, nhưng từ lúc Hạ Diệu thay Viên Như ra mặt, Báo Đen đối với cậu ta nảy sinh sự thích thú mãnh liệt.

Hạ Diệu nhìn thấu tâm tư của Báo Đen, tạm thời ngừng tay mà ném qua một ánh mắt sắc lạnh.

“Đừng tốn tiền uống phí, một ‘phát pháo’ của ngươi không đáng giá mấy nghìn vạn đâu.”

Báo Đen hứng thú nhìn Hạ Diệu, “Làm sao cậu biết?”

“Bởi vì ‘thằng nhỏ’ của ngươi bé tí, không có sức chiến đấu.” Báo Đen cười ha ha, “Cậu làm sao nhìn ra được?”

“Từ ngũ quan trên mặt của ngươi mà nhìn ra được.” Hạ Diệu thẳng thắn mà nói.

Báo Đen lại cười, “Cậu là đang gián tiếp chê bai Ngô Ngạn Tổ đấy à?”

Hạ Diệu hừ lạnh một tiếng, không nói chuyện.

“Cậu sớm muộn gì cũng sẽ thu hồi lại câu nói này.” Báo Đen giọng nói chắc chắn.

Hạ Diệu không rảnh rỗi cùng hắn đùa giỡn, “Ngày đó ngươi bắt cóc Viên Như, chẳng phải bây giờ nên có lời giải thích?”

Báo Đen thở dài, “Hạ công tử, cậu nói xem, cậu là một chàng trai tốt vô cùng, dính vào chuyện của lão họ Viên đó làm gì chứ? Hôm nay tôi cam tâm tình nguyện cho cậu đánh, cùng chỉ là vì để trong lòng cậu thấy thoải mái. Về việc giải thích, cậu đừng phí tâm, cậu có đòi tôi cũng không đưa!”

“Thật không?”

Hạ Diệu vừa nói xong, ngoài cửa liền truyền đến một trận vang dội kịch liệt, sau đó có sáu gã hán trắng bị áp giải vào bên trong. Sáu người này chính là ngày đó có ý đồ xâm phạm Viên Như, lúc này tất cả đều bị trói gô.

“Người nói xem, nếu như ta đem sáu người này treo ở bên ngoài cửa sổ, cho bọn họ một trận tắm nắng thì thấy thế nào?” Hạ Diệu nói.

Báo Đen sắc mặt thay đổi, việc đến đây đập phá hán cũng sẽ không tính toán, công ty bảo vệ Hắc Báo thứ không thiếu chính là tiền. Thế nhưng chuyện làm nhục nhân viên như thế này chính là vượt ra khỏi phạm vi cho phép của hán. Nói cho cùng, mọi người đều biết rõ tính cách của Báo Đen, ưu điểm lớn nhất của hán chính là luôn che chở cho thủ hạ.

“Hạ công tử, làm như vậy có chút không thích hợp.”

“Có cái gì không thích hợp?” Hạ Diệu hừ lạnh một tiếng, “Vừa lúc công ty của các người đang xào xáo ồn ào, thôi thì để cho nhân viên của công ty khác cùng người đi đường qua lại có dịp chiêm ngưỡng một chút phong cách của nhân viên công ty các người.”

Nói xong, chợt vỗ tay một cái.

“Kéo điều phúc xuống!” (*)

(*) điều phúc:

Sau đó, dùng ánh mắt âm hiểm soi mói Báo Đen, trực tiếp đem quần áo sáu tên hán trắng này lột sạch, trần như nhộng mà trói chặt, treo ở ngoài cửa sổ, xếp thành một hàng dọc từ lầu sáu trải dài xuống lầu một, mỗi tên một lầu, dưới chân mỗi người đều gắn một bức điều phúc ghi rõ: “Cưỡng dâm phụ nữ —— hãy nhìn vào bộ mặt thật của sáu người đàn ông này.”

Loại sự tình này nói riêng một chút thì là rất ‘kích thích’, thế nhưng trong ánh mắt của công chúng sự tôn nghiêm của một nam nhân trong nháy mắt đã mất sạch.

Một hai giờ trưa chính là đỉnh điểm của nóng bức, nhưng cảnh tượng sáu nam nhân trần truồng treo trước cửa sổ so với nhiệt lượng của mặt trời càng nóng rực hơn, ánh mắt của mọi người chính là càng nhìn càng hùng hực.

“Lôa thể” trên không đến hơn hai tiếng đồng hồ, chuyện như vậy xảy ra nhưng quả nhiên không có một xe cảnh sát nào chạy tới.

Sau đó đứng ở cửa sổ, nhìn Hạ Diệu lái xe nghênh ngang bỏ đi, khóe miệng của Báo Đen nở ra một nụ cười lạnh nhạt.

Hạ tiểu yêu, cậu thật tuyệt diệu!

...

Sau đó vài ngày, Hạ Diệu lại một lần nữa bước vào thời kì bị người khác bám đuôi, theo đuôi xe của cậu ta không ai khác chính là Báo Đen. Báo Đen so với Viên Tung còn rảnh rỗi hơn, Hạ Diệu xuất hiện chỗ nào, xe của Báo Đen sẽ luôn dừng ở kế bên.

Bởi vậy, Hạ Diệu cũng không dám tùy tiện đi tới chỗ của Viên Tung. Bởi vì Viên Tung nếu một ngày phát hiện Báo Đen xuất hiện trước mặt Hạ Diệu, sẽ bắt đầu nghi ngờ mà truy xét, khả năng chuyện của Viên Như sẽ bị bại lộ. Công ty Viên Tung sắp tới tổ chức chương trình “Một ngày trải nghiệm trong doanh trại” rất hùng hực khí thế, tin tức được tung ra tràn lan trên mạng, Hạ Diệu không muốn để cho Viên Tung bị bất cứ điều gì làm ảnh hưởng.

Tối hôm đó, lúc tan ca, Hạ Diệu cố ý về nhà trước, chờ Báo Đen lái xe bỏ đi mới lái xe đi tìm Viên Tung.

Kết quả đến cửa công ty, Hạ Diệu vừa xuống xe, một tiếng phanh vang lên bên tai.

Hạ Diệu tức giận, “Sao người cứ đi theo ta làm gì?”

Báo Đen đem đầu thò ra ngoài cửa sổ xe, nói: “Cậu đều đã đem chỗ ở của tôi đập phá, tôi không có nhà để về, chỉ có thể nương nhờ vào cậu.”

Hạ Diệu đúng là đang tự tổn hơi thừa lời, biết rằng cùng người như thế này nói lý lẽ cũng không được, cứ thế mà đi vào cửa lớn của công ty. Ở đây có bảo vệ cản hẳn lại, chỉ cần không ai nhận ra hẳn là Báo Đen thì cậu ta coi như yên ổn.

Kết quả có một người đang cầm một đồng hồ từ bên trong bước ra ngoài, thấy Hạ Diệu nên cước bộ dừng lại.

“Cảnh sát Hạ.” Điền Nghiêm Kỳ kêu một tiếng.

Hạ Diệu chợt giật mình, vội vàng điều chỉnh cơ mặt, cố để bản thân trông thật tự nhiên.

“Hôm nay sớm như vậy đã về?”

Điền Nghiêm Kỳ nói: “Ngày mai là cuối tuần, phải khai mạc doanh trại, tôi muốn về sớm một chút để chuẩn bị ít đồ.”

Hạ Diệu vỗ vỗ bờ vai của hắn, “Các cậu vì chương trình ‘Một ngày trải nghiệm doanh trại’ mà làm rất tốt, tiếp tục cố gắng!”

Nói xong bước nhanh ngang qua người Điền Nghiêm Kỳ, trong lòng thở phào một cái thật lớn.

Kết quả, Điền Nghiêm Kỳ ở phía sau hỏi một câu, “Cảnh sát Hạ, anh và lão tổng của công ty bảo vệ Hắc Báo biết nhau sao?”

Hạ Diệu thân hình rùng mình.

“Ách... Không quen!”

Điền Nghiêm Kỳ buồn bực, “Tôi vừa mới nhìn thấy anh và hẳn đứng ở cửa nói chuyện phiếm.”

“Hắn chỉnh sửa gương mặt thành ra như vậy mà cậu cũng nhận ra? Nhân viên công ty của hắn đôi lúc còn hồ đồ không phân biệt được đấy.”

Hạ Diệu bên ngoài thì trêu đùa, bên trong thì oán thăm: tôi thao, cậu đó nha nhân thần thật tốt!

Điền Nghiêm Kỳ nói: “Tôi là nhận ra được biển số xe của hắn.”

“À, như vậy sao...” Hạ Diệu nói, “Hắn chỉ vừa đi ngang qua nơi này, tôi cùng hắn lên tiếng chào hỏi thôi.”

Điền Nghiêm Kỳ một bộ râu rỉ biểu tình, “Cũng quá trùng hợp? Có phải là cố ý nằm vùng ở đây theo dõi chúng ta? Không được, tôi phải nói chuyện này với Viên Tổng, để anh ấy đề phòng một chút.”

Hạ Diệu chợt nín Điền Nghiêm Kỳ lại, nói: “Cậu cứ làm việc của cậu, tôi sẽ nhắc nhở anh ta một chút là được.”

Điền Nghiêm Kỳ gật đầu, “Cảnh sát Hạ, anh nên cẩn thận một chút, tôi nghe nói Báo Đen người này đặc biệt âm hiểm.”

“Được, tôi biết rồi.”

...

Tổng cổ Điền Nghiêm Kỳ xong, Hạ Diệu lại đụng phải Tiền Trình.

Tiền Trình chính là người Hạ Diệu giới thiệu cho Lý Chân Chân để hai người họ đóng kịch gạt Bành Trạch, cũng là người của công ty Viên Tung, lúc này đang cầm theo một túi lớn đồ ăn vặt đi ra ngoài. Thấy Hạ Diệu, không khỏi dừng bước chào hỏi.

“Ồ hay, cậu mang theo nhiều đồ như vậy làm gì?” Hạ Diệu thuận miệng hỏi.

Tiền Trình nói: “Đi tới chỗ của Chân Chân á mà!”

Hạ Diệu trừng mắt nhìn, “Đã trễ thế này còn tới đó?”

“Anh không biết đâu, lần này vị anh em kia quyết bám lấy thật chặt, một ngày không ở nhà Chân Chân qua đêm, khả năng bị vị anh em đó phát hiện sơ hở là rất cao.” Tiền Trình nói.

Hạ Diệu gãi đầu một cái, hơi lộ ra vẻ bối rối: “Việc này đó hả...cậu phải suy nghĩ lại một chút. Nhiệm vụ của cậu là khích tướng cho hai người bọn họ đến bên nhau, chứ không phải là cùng Lý Chân Chân lăn qua lăn lại tới chết. Cho nên á, cậu kích động quá nhẹ cũng không được, quá nặng cũng không tiện, thỉnh thoảng cũng phải nhường cho Bành Trạch một khoảng trống để hắn hành động.”

Tiền Trình gật đầu, “Yên tâm đi, cảnh sát Hạ, tôi biết chừng mực.”

Hạ Diệu ho nhẹ một tiếng, “Cậu chắc chứ... Cậu thật sự có chừng mực sao?”

“Tôi chỉ là sợ bạn của anh nhận ra bọn tôi diễn kịch thôi” Tiền Trình vì bản thân mà biện minh.

“Ấy, trong túi đồ ăn của cậu không phải là còn lại nhiều như vậy sao?” Hạ Diệu chọn hai món nhét vào túi áo, vỗ vai Tiền Trình nói, “Không sai, vẫn còn phải diễn cho sâu vào.”

Kết quả lại tảo mắt liếc Tiền Trình, càng nhìn càng nghĩ hắn quả thực có vấn đề.

HẾT CHƯƠNG!

149. Chương 149 - Thật Sự Lo Lắng!

CHƯƠNG 149: THẬT SỰ LO LẮNG!

Trans+Edit: Pinoneverdie

Hạ Diệu vào phòng làm việc của Viên Tung, thấy hắn đang thu dọn đồ đạc.

“Ngày hôm nay phải về nhà sao?” Hạ Diệu hỏi.

Viên Tung gật đầu, “Chừng mấy ngày nay không về nhà, hai người bảo tiêu kia cũng vừa xin nghỉ phép, để Viên Như một mình ở nhà tôi cũng không yên tâm.”

Hạ Diệu ngẫm lại cũng đúng, cậu ta cũng đã lâu rồi không nhìn thấy Viên Như, không biết trải qua chuyện đã kích lần trước Viên Như hiện tại như thế nào rồi, cũng là lúc nên ghé thăm cô ta.

Lúc đi siêu thị mua thức ăn, Hạ Diệu chỉ vào cần tây nói: “Mua một ít đi, Viên Như thích ăn.”

“Hôm nay thế nào lại còn chú ý đến khẩu vị của nó?” Viên Tung hiếu kỳ.

Hạ Diệu hôm nay dễ ngon dễ ngọt, hạ bút thành văn, “Sau này sẽ là người một nhà mà!”

Viên Tung đối với Hạ Diệu thực sự không có cách, Hạ Diệu cứ mỗi lần nũng nịu là có thể đem tâm hồn hắn câu dẫn đến nơi khác, Viên Tung bản thân phải gồng hết sức mới có thể khống chế, không đem trái tim giao cho cậu ta đi rong chơi khắp nơi.

Về đến nhà, Viên Như đang vừa ăn đồ ăn vặt vừa xem tivi. Trước đây khi Viên Như thấy Hạ Diệu và Viên Tung cùng nhau trở về, thông thường đều là liếc một cái hoặc thể hiện sự bất mãn mà hanh một tiếng, hôm nay chẳng những không bày ra gương mặt nhăn nhó, lại còn đứng lên cười với hai người bọn họ.

“Ca, về rồi hả?”

“Tẩu tử, về rồi hả?”

Hạ Diệu vừa nghe thấy lời này, xém chút là đem đôi giày đá bay.

Viên Tung sắc mặt thay đổi, không nói gì, trực tiếp đi vào nhà bếp. Hạ Diệu đi tới bên cạnh Viên Như, nhỏ giọng nhắc nhở: “Bình thường một chút.”

Viên Như vô cùng kinh ngạc, “Tôi thế nào không bình thường?”

Từ sau vụ việc bắt cóc lần đó, Viên Như đột nhiên nhu thuận, an phận, không lên mạng tìm bạn hoặc đi quán bar nữa, lúc này triệt để thay hình đổi dạng, làm lại con người từ đầu.

“Trở về bản chất nữ lưu manh đi!” Hạ Diệu nói.

Viên Như vẻ mặt thông suốt trưởng thành, “Tôi hiện tại đã không như vậy nữa, tôi đối với nam nhân, đối với cái thế giới xa hoa đã không có hứng thú.”

Hạ Diệu sốt ruột, “Cô thay đổi lớn như vậy anh cô chắc chắn sẽ nghi ngờ, cô giả bộ một chút, quay về tác phong của nữ lưu manh lúc trước đi.”

“Thao!” Viên Như hết lời, “Lúc tôi phóng túng, các người bắt tôi thu liễm, bắt tôi phải thực nữ. Chờ khi tôi thật vất vả thay đổi bản thân thành công, các người lại kêu tôi giả vờ giống như lúc trước là sao!!”

“Được rồi, được rồi, tôi không thèm nghe cô nói nữa...” Hạ Diệu vỗ vỗ vai Viên Như, “Tôi đi nghe điện thoại.” Thấy sổ lạ, Hạ Diệu chần chờ một chút mới bắt máy.

“Alo?”

“Cảnh sát Hạ à...”

Quả nhiên! ! Hạ Diệu một tiếng nộ xịch, “Người có thể thôi làm phiền ta không?”

“Sao vậy? Cậu sợ lão Viên nghe à? Chẳng lẽ gia đình nhà cậu chính là kiểu chồng quản chặt vợ? Thật không giống tính tình của cậu, cậu không phải là không sợ trời không sợ đất sao?”

Hạ Diệu cắn răng nói: “Tôi không phải là sợ, tôi là yêu anh ta!”

Nói xong liền cúp máy. Sau đó đem số điện thoại của Báo Đen đưa vào danh sách đen...điều chỉnh tâm tình lại một chút, trực tiếp đi vào nhà bếp.

“Nào nào, tôi giúp anh cắt rau!” Hạ Diệu trong nháy mắt trở nên đặc biệt ân cần với Viên Tung.

Kết quả có một người so với cậu ta càng tha thiết cắt rau hơn. Thấy Hạ Diệu hăm he muốn giúp Viên Tung, Viên Như lập tức biến thành “thần hộ vệ” của bộ dao thớt.

“Không được, để tôi cắt.”

Hạ Diệu trực tiếp lên tiếng tàn sát, “Cô cắt cái gì mà cắt? Cô xem cô cắt rau kém như vậy sao mà nhai được.”

“Cũng vì làm không tốt nên tôi phải luyện tập cắt thái!”

“Nữ nhân làm cơm là tự hạ thấp giá trị bản thân, nam nhân làm cơm là tăng thêm mị lực! Nào nào nào, đến lượt tôi cắt.”

“Đừng hòng cướp dao, tránh xa tôi xa...đi đi đi chỗ khác...”

“...”

Hai người họ bình thường ngay cả chén đĩa đều lười dọn lên bàn ăn, hôm nay lại vì một con dao mà sống chết tranh đoạt. Viên Tung không nên buồn bực!? Chính là rất buồn bực!

Thấy hai người bọn họ cứ mãi tranh giành, Viên Tung trầm giọng ở bên cạnh thét ra lệnh.

“Dừng lại.”

Hai người đều ngừng tay, ngoan ngoãn chờ Viên Tung lên tiếng.

Viên Tung hướng về hai người bọn họ nhìn lướt qua, ai cũng thể hiện ánh mắt mong mỏi, thế nhưng nếu đem ra so sánh, Hạ Diệu đôi mắt nhỏ như thiên thần liền khiến Viên Tung mềm nhũn. Mặc dù đầu óc lý trí không muốn để cho cậu ta làm chuyện này, nhưng nhìn bộ dạng này của cậu ta, không nhẫn tâm nói lời cự tuyệt

“Được rồi, để Hạ Diệu cắt đi.”

Viên Như chu mỏ, “Anh à... anh bắt công.”

“Đừng làm rộn, đi xem tivi đi.”

Viên Như hầm hừ vừa mới bỏ đi, điện thoại của Hạ Diệu lại vang lên.

Tiếng chiên xào trong nhà bếp rất lớn, Hạ Diệu căn bản không nghe thấy Viên Như gọi cậu ta, cứ như vậy mà từng bước từng bước đảo lật con cá chiên trong chảo.

Viên Như đá văng cửa, lớn tiếng nói: “Hạ Diệu, điện thoại của anh!”

Hạ Diệu bị trượt tay, con cá chuẩn bị đem chiên rớt mạnh xuống chảo dầu, dầu sôi bắn ra khắp nơi. Viên Tung phản ứng cực nhanh mà đem tay của Hạ Diệu bọc lại lôi ra ngoài, toàn bộ dầu nóng đều văng vào trên mu bàn tay của Viên Tung, dứt khoát rút nhanh về phía sau. Mặc dù biết Hạ Diệu không có gì, Viên Tung vẫn là không nhịn được hỏi một câu.

“Có bị bỏng không?”

Hạ Diệu lắc đầu.

Viên Tung dùng tay xoa xoa vào ót của Hạ Diệu để trấn an cậu ta. Chỉ vì lúc Hạ Diệu nghe được hai chữ “điện thoại” bỗng giật mình, bây giờ suy nghĩ lại thì chắc chắn không có gì, đã kéo vài sổ đen rồi thì sợ gì chứ?

“Điện thoại của anh nè!” Viên Như tiếp tục ồn ào, “Số điện thoại gọi đến là 1-3-6-6-6-8-8-8-8, ày da, số điện thoại này đẹp thật!”

Viên Tung trước đây từng nghe qua dãy số này trong chốc lát cũng đã biết người này là ai. Đây mới là số điện thoại thật sự của Báo Đen, số trước đó chẳng qua chỉ là số dự phòng. Báo Đen biết Hạ Diệu sẽ kéo sổ của mình vào sổ đen, mới đem cái số kia làm thử nghiệm trước.

“Đã cúp.” Viên Như nói.

Hạ Diệu hoàn toàn không biết số điện thoại đó là của Báo Đen, cho rằng đây là số từ các công ty quảng cáo gọi tới, trực tiếp phát tay một cái hướng về Viên Như nói: “Điện thoại quấy rầy, cứ việc không tiếp.”

Viên Tung trong lòng nảy sinh bức bối, lại nhớ tới trước đó Hạ Diệu kể rằng Báo Đen ái mộ cậu ta, khiến cho lòng của Viên Tung lại càng sôi sục. Lúc ấy hẳn chính là nhắc nhở Hạ Diệu tránh xa tên này ra, kết quả hiện tại Báo Đen lại không hề kiêng nể mà gọi điện thoại cho Hạ Diệu, bất kể là ai dùng cái số này gọi tới, cũng làm cho Viên Tung khó chịu cực độ.

“Cậu nhìn xem, tôi cho cậu phụ giúp nấu nướng một chút cậu lại phá hỏng mọi thứ.” Viên Tung khẩu khí bỗng thay đổi.

Hạ Diệu nóng nảy cũng không vừa, vừa nghe lời này trực tiếp đem cái chảo chiên cá đặt qua một bên.

“Tôi không thềm nữa, anh tự mà làm!”

Nói xong, khí tức ào ạt mà đi ra khỏi nhà bếp, tiến tới phòng khách cùng Viên Như xem tivi.

Viên Như nhỏ giọng hướng về Hạ Diệu nói: “Tôi vừa nhìn trúng một người nam nhân.”

Hạ Diệu liếc cô ta, “Cô không phải nói cô đổi tính rồi sao? Thế nào vẫn còn cái đức hạnh này?”

“Lần này là thật tình yêu thích, người đàn ông này so với những người tôi thích trước đó không giống nhau, anh ta rất chừng mực và thực tế, vừa nhìn liền muốn làm vợ của anh ta.”

Hạ Diệu cười nhạt, thật sự là lời nói của Viên Như không có độ tin cậy cao, lời như vậy cô ta không biết đã nói bao nhiêu lần.

Viên Như thấy Hạ Diệu không tin, liền lấy điện thoại di động ra cho cậu ta nhìn ảnh chụp.

“Anh xem, chính là người nam nhân này, có phải vừa nhìn liền có cảm giác muốn dựa dẫm?”

Hạ Diệu chỉ là tùy tiện thoáng nhìn, ánh mắt đột nhiên ở trong tấm hình mà dừng đứng. Tội sao! Đây không phải là Tiên Trình sao? Ngay lập tức nắm lấy tay của Viên Như, nói: “Tôi nói cho cô nghe, cô trước

mắt cứ tìm một người khác đi, người đàn ông này hẳn gần đây không rảnh rồi nói chuyện yêu đương với cô đâu, chờ hẳn hoàn thành công việc thì cô hãy đến quấy rầy hẳn.”

“Tôi vất vả lắm mới chọn trúng người này.” Viên Như không hiểu được, “Nói chuyện yêu thương nhưng sẽ không làm lỡ việc huấn luyện, hơn nữa chương trình học của hẳn cũng sắp hoàn thành, qua một thời gian ngắn nữa thì triệt để rảnh rồi.”

“Vậy cô phải chờ hẳn rảnh rồi hơn cả triệt để rảnh rồi.”

Viên Như có cảm giác cấp bách, “Chờ khi đó hẳn bị người ta đoạt đi rồi.”

“Cô yên tâm, có người giúp cô khóa chốt hẳn rồi, chạy không thoát được đâu.”

“...”

Quả nhiên, không có hai người vương bận, Viên Tung rất nhanh thì làm xong thức ăn. Lúc ăn cơm, Hạ Diệu thầm quét nhìn Viên Tung mấy lần, phát hiện mặt của hẳn vẫn trầm lặng. Trong lòng nhịn không được lắm bầm, không phải là vì cái chảo chiên cá bị văng dầu nóng chứ? Sau đó thấy trên mu bàn tay của Viên Tung có chấm đỏ phồng, trong lòng hình như hiểu cái gì.

Ăn cơm xong, Hạ Diệu không nói hai lời liền tiến ra cửa. Viên Tung cho là cậu ta cáu kỉnh, ở phía sau hét lớn một tiếng.

“Hạ Diệu, cậu đi đâu?”

Hạ Diệu cũng không quay đầu lại, rời đi.

Ngay lúc Viên Tung trong lòng vô cùng lo lắng, Hạ Diệu đột nhiên quay trở về, bùng phát thở hổn hển kéo Viên Tung đi về phòng ngủ, trước tiên là dùng nước muối sinh lý tẩy trùng vết thương cho hẳn, sau đó từ trong túi áo móc ra thuốc mỡ trị phỏng, dùng miếng bông nhỏ chấm chấm thoa thoa cho Viên Tung.

Lòng của Viên Tung đột nhiên mềm nhũn ra, khiến khẩu khí lúc này cũng ôn nhu hơn rất nhiều.

“Tiểu yêu tử à, tôi hỏi cậu, cậu và Báo Đen gần đây có lui tới sao?”

Hạ Diệu lập tức phủ nhận, “Tôi cùng hẳn có cái gì mà lui tới? Tránh xa hẳn còn không kịp, huống hồ hẳn và anh chính là kẻ địch, tôi có thể cùng hẳn qua lại sao?”

“Vậy là tốt rồi.” Viên Tung một lần nữa nhấn mạnh, “Cứ tránh xa người này ra một chút.”

“Đừng nói nữa, tôi đã biết rồi.”

Hai người ‘lăn qua lăn lại’ đến rạng sáng, Hạ Diệu mới mơ màng mà ngủ, Viên Tung lúc này đi lên sân thượng gọi điện cho hai người hộ vệ tinh nhuệ của hẳn.

“Bắt đầu từ ngày mai, hai mươi bốn tiếng đồng hồ theo dõi Hạ Diệu, có tình huống gì lập tức báo lại.”

Trở về trong chăn, Viên Tung đem khuôn mặt tuần tú của Hạ Diệu tỉ mỉ quan sát thật lâu.

Thật sự lo lắng!

HẾT CHƯƠNG!

150. Chương 150 - Gọi!

CHƯƠNG 150: GỌI!

Trans+Edit: Pinoneverdie

—

Ngày hôm sau, Hạ Diệu bị Bành Trạch gọi điện rủ rê đến nhà của hắn ta.

“Tối đây nào, cùng anh em uống đôi ba ly.” Bành Trạch hướng về Hạ Diệu vẫy vẫy.

Hạ Diệu ngồi đối diện Bành Trạch, nhìn sắc mặt hắn không tốt lắm, bản thân biết rất rõ chuyện gì xảy ra, càng muốn cắt sâu thêm vết sẹo của hắn.

“Lại uống rượu? Lần trước nếu không uống nhiều chẳng phải đã có thể dễ dàng đánh thắng gã kia rồi sao?”

Nhắc tới việc này Bành Trạch khí tức ập đến, không muốn chửi cũng phải chửi, “Đều tại vì Lý Chân Chân, cái tên tiểu ti tiện, nếu không phải là vì cậu ta, tôi không đến mức khó chịu trong người như vậy.”

Hạ Diệu không khách khí nói: “Cậu lại đổ lỗi ? Hai người bọn thật đẹp đôi, chính là cậu không nên quấy rối người ta. Nếu là có người đập cửa nhà cậu nói rằng hắn muốn lên giường với bạn gái cậu, cậu không xông lên mà đập hắn à?”

“Hai người bọn họ có thể so với bọn tôi? Hai người bọn họ chính là kiểu ‘trao bao’, quan hệ vì tiền, cho nên mới vài ngày đã cặp kè. Tôi theo đuổi Lưu Huyền bao lâu? Hai chúng tôi mới là loại tình cảm nồng thắm”

Hạ Diệu hạnh cười một tiếng, “Tình cảm nồng thắm? Nói tôi nghe xem.”

Bành Trạch vốn định nói gì đó, kết quả vừa mở miệng, đột nhiên phát hiện không có gì có thể nói.

“Nói đi, tại sao không nói?” Hạ Diệu cố ý hỏi.

Bành Trạch ngửa cổ uống vài hớp rượu, đặt chén rượu xuống, yết hầu một trận cay xé.

“Không nói, không có hứng.”

”Tại sao lại không có hứng ? Trước đây không phải là cậu nhất quyết theo đuổi cô ta sao?”

Bành Trạch thở dài, “Lúc đó quả thực nhìn trúng nha đầu này, cho rằng những cô gái tôi từng tiếp xúc không ai giống cô ta, trông rất phóng túng, tính tình vừa thẳng thắn vừa sáng khoái. Sau đó lúc quen nhau phát hiện không phải là như vậy, lòng dạ hẹp hòi, già mồm, lập dị....đúng là sợ điều gì sẽ gặp điều đó.”

“Cậu chính là đang đem tiêu chuẩn của một nam nhân mà áp đặt lên Lưu Huyền, bởi vì cậu trước đây cùng Lý Chân Chân dính vào mối quan hệ không rõ ràng, nên cứ có thói quen muốn ở cùng nam nhân, tư duy cũng bắt đầu thay đổi. Cậu suy nghĩ một chút, chẳng phải những cô gái trước đây cậu quen cũng đều vì lý do này mà chia tay hay sao?”

Bành Trạch không thừa nhận, “Lý Chân Chân căn bản cậu ta cũng không hẳn là đàn ông, tôi thì bị ảnh hưởng gì từ cậu ta chứ?”

“Cậu ta chính vì như vậy nên hiểu những gì đàn ông muốn và đáp ứng được những thứ đàn ông cần, nữ nhân bình thường căn bản không có đặc tính này.” Hạ Diệu nói.

Bành Trạch ngẫm lại cũng đúng, mặc dù hắn vẫn không muốn thừa nhận trên người Lý Chân Chân đúng là có mị lực của nam nhân. “Chân Chân nhìn thì có vẻ giống một đứa già mồm, nhưng thực ra cậu ta rất dễ dỗ dành, lúc nổi giận cũng chỉ là cáu kỉnh, chưa bao giờ thật sự trở mặt với tôi. Hơn nữa cậu ta thật biết chăm sóc người khác, nhìn tay chân cậu ta ốm yếu nhỏ con vậy chứ cũng rất khỏe khoắn. Nhiều lần tôi uống say không còn biết gì, đều là do cậu ta đem tôi ẵm lên giường, việc này Lưu Huyền khẳng định không làm được.”

Mới vừa nãy nói đến Lưu Huyền, Bành Trạch liền muốn dẹp qua một bên, lúc này nhắc tới Lý Chân Chân, lại có chút nói không ngớt lời.

“Quan trọng nhất là cậu ta đặc biệt u mê tôi, bọn tôi bất kể là giận dữ cãi nhau đến thế nào, chỉ cần tôi cần cậu ta, cậu ta chắc chắn sẽ vì tôi mà kêu gì làm đó. Có mấy lời tôi không có cách mà cùng Lưu Huyền tâm sự, thế nhưng tôi đều có thể thoải mái nói với cậu ta, dù cho chuyện có khó nghe hoặc ác tâm cậu ta cũng đều yên lặng nghe tôi nói.”

“Tôi nói cậu ta ti tiện, nhưng kỳ thực căn bản không muốn tổn thương cậu ta, chính là vì tôi yêu thích cậu ta vì cậu ta hiếm lạ, tôi cho rằng người này là của riêng mình, ai cũng không được cướp đi. Tôi cứ xã giao

, cứ bạn bè, cứ làm gì thì làm, chỉ cần mỗi ngày về nhà được sờ cậu ta, ôm cậu ta một cái, trong lòng tôi liền thỏa mãn.”

Hạ Diệu thầm nghĩ trong lòng: cậu thật sự đáng bị trừng trị!

Bành Trạch tiếp tục cảm khái, “Kỳ thực tôi sớm biết cậu ta vì tôi mà làm những gì. Có một thời gian lúc tôi và Lưu Huyền bên nhau, cậu ta mỗi ngày đều ở dưới lầu đi qua đi lại. Có đôi khi tôi cũng muốn nói đôi câu với cậu ta rằng hãy từ bỏ tôi đi! Khi đó tôi cứ ngóng trông, cứ mong đợi cậu ta có thể đi cùng một người đàn ông khác, kết quả bây giờ thật sự cậu ta đã cùng người khác hạnh phúc, ôi a...”

Bành Trạch ngửa lưng tựa vào ghế salon, con người có chút ứt đỏ, ưu buồn mà hút một điếu thuốc.

“Cậu biết chỗ nào của cậu ta luôn khiến tôi nhớ thương không?”

Hạ Diệu biết rõ đáp án, nhưng vẫn giả vờ không biết: “Chỗ nào?”

Bành Trạch phun ra một ngụm khói.

“Đôi chân.”

Hạ Diệu nói: “Chứ không phải là công phu trên giường?”

“Cũng có thể nói như vậy.”

Hạ Diệu tính háo sắc nổi lên, tò mò hỏi thăm, “Đôi chân lợi hại như vậy sao?”

Bành Trạch lên tiếng, về chuyện này vô cùng tường tận.

“Công phu trên giường của cậu ta thật đúng là không phải tầm thường, tôi thua là thua ở điểm này. Lúc nằm trên giường, cơ thể cậu ta lảng mẫn, cảm giác trơn mượt không có điểm dừng. Cậu ta dám làm những tư thế người khác không dám làm, nói những câu người khác không dám nói. sau đó liền một trận oanh oanh liệt liệt, thống thống khoái khoái. Xong việc vẫn còn len lén lau nước mắt, đáng vẻ đáng yêu rung động lòng người khỏi phải bàn”

Khuôn mặt tuần tú Hạ Diệu phỉếm hồng, “Nghe cậu khen cậu ta, tôi đặc biệt muốn thử một phen.”

“Tôi một chút cũng không khoa trương.” Bành Trạch nói, “Tiểu thư đài các tôi cũng từng ngủ qua, thế nhưng so với khi cùng cậu ta làm bằng miệng, quả thực sung sướng không bằng. Bản thân cậu ta cũng là nam nhân nên cũng có tính cường lực, nắm bắt rõ phương thức làm thế nào để khiêu khích sự hưng phấn của tôi. Hai cái đùi thì mềm mại, để tôi thao cở nào cũng chịu được, nữ nhân tuyệt đối không giữ được tiết tấu như cậu ta.” Đối với điểm này, Hạ Diệu rất tin tưởng không nghi ngờ, nếu không có bản lãnh kia cậu ta cũng không thể làm được dầu bôi trơn tốt như vậy. Không có dầu bôi trơn tốt như vậy, Hạ Diệu cũng sẽ không một mực mà giúp cậu ta.

Bành Trạch lại cảm khái, “Tôi chỉ vừa nghĩ đến việc cậu ta và nam nhân khác lên giường, bị nam nhân khác thao, tôi thực sự...khó chịu đến chết tâm.”

Thấy đáng vẻ động tình đến thương tâm của Bành Trạch, Hạ Diệu trong lòng lại có chút không đành lòng.

“Yêu quái à, tôi muốn nói một chuyện với cậu.”

Hạ Diệu gật đầu, “Cậu nói đi.”

Bành Trạch ánh mắt trở nên có chút ngưng trọng.

“Tôi đã điều tra rồi, gã nam nhân đang cùng với Lý Chân Chân bên nhau đích thị là người của công ty Viên Tung.”

Thức ăn trong miệng Hạ Diệu xém chút sắc ra ngoài. Đây là lúc vạch trần mọi chuyện sao chứ?

Kết quả, Bành Trạch buông ra một câu nói: “Cho nên tôi lo lắng cậu.”

Ách... Hạ Diệu hồ đồ, chuyện gì vậy?

“Lo lắng cho tôi?”

Bành Trạch vẽ mặt nghiêm nghị nói: “Tôi hoài nghi Lý Chân Chân nhìn trúng Viên Tung, cho nên tìm một người không khác với Viên Tung lắm để luyện tay, chờ khi luyện được rồi sẽ qua cầu rút ván với gã đó, chính thức câu đáp Viên Tung.”

Hạ Diệu ho nhẹ một tiếng, “Cậu ta không dã tâm lớn như vậy chứ?”

“Cậu nói vậy cũng không đúng, gã đàn ông nhà cậu chính là khí phách điển hình, còn cậu ta lẳng lơ như vậy, đến lúc đó thực sự làm một màn với Viên Tung, chẳng phải là đem gã đàn ông nhà cậu sướng đến chết hay sao?”

Hạ Diệu miễn cưỡng tại hồ (dừng dừng), trong lòng lại âm thầm nói: cậu ta muốn đối phó với cậu, lại có thể đối phó với gã đàn ông nhà tôi được sao? Tôi đây không phải là khoe khoang, ngoại trừ tôi ra không ai có thể làm hắn ta sướng đến chết!

Cơm nước no nê, Hạ Diệu rất phấn khởi, lại trở mình đi tới tủ quần áo của Bành Trạch.

“Tôi xem xem có bộ nào tốt không, lật lật lật!” Lật ra một cái quần lót lọt khe của nam.

“Nói, ở đâu ra?” Hạ Diệu như đốt mi mắt nhìn Bành Trạch.

Bành Trạch bị rượu hưng phấn hai gò má, hiện lên một tia cười tà, “Còn có thể ở đâu ra? Lý Chân Chân tiểu ti tiện mua cho tôi, tôi vẫn chưa mặc qua.”

“Cậu không sợ Lưu Huyền thấy à?”

“Cô ta nhìn thấy thì thế nào? Tôi sẽ nói là bản thân tự mua.”

Hiện nay mặc quần lót khe đã sớm không còn là đặc quyền của phụ nữ và gay nữa, rất nhiều nam nhân cũng thích mặc kiểu quần lót này. Hạ Diệu nghe nói loại quần này so với quần lót tam giác hoặc quần boxer (*) đều thoải mái hơn rất nhiều, hơn nữa là đặc biệt mát mẻ, vẫn luôn muốn mặc thử. Hôm nay uống một chút rượu, đột nhiên hăng hái ập tới.

“Tôi mặc thử được không?” hỏi Bành Trạch.

Bành Trạch nói: “Thử đi, tôi chưa từng mặc qua.”

Hạ Diệu liền cầm cái quần lót lọt khe hướng về nhà vệ sinh.

Bành Trạch nhắc nhở, “Cậu không sợ Viên Tung biết à?”

“Tôi đang ở nhà của cậu, anh ta làm sao biết được?”

“Cũng là vì...” Bành Trạch bĩ ổi cười một cái, “Nhanh mặc thử, để tôi xem cậu mặc có đẹp không?”

Đối diện căn hộ của Bành Trạch là một quán rượu, giờ này khắc này, cùng tầng với tầng nhà của Bành Trạch, đang có hai người đàn ông dùng ống nhòm mà quan sát mọi động thái diễn ra trong phòng, cẩn thận mà đề phòng bất kỳ sự cố phát sinh nào.

“Cậu ta tiến vào nhà vệ sinh.” người đàn ông 1 nói với người đàn ông 2.

Người đàn ông 2 nói: “Quan sát cẩn thận một chút, Viên Tổng nói không thể để xảy ra bất kỳ sơ sẩy nào.”

“Cậu ta đi ra rồi” người đàn ông 1 tiếp tục nói, “Ách... cậu ta hình như đang ‘trơn tuột’ mà đi ra.”

Người đàn ông 1 đưa ống nhòm cho người đàn ông 2, hắn ta nhìn vào nhện không được nuốt nước bọt.

Hạ Diệu thay quần lót khe xong, cứ như vậy vô tư thoải mái mà đi ra.

Trong phút chốc ánh mắt mơ màng vì say rượu của Bành Trạch trở nên sáng như mắt chó. Vốn tưởng rằng loại quần này mặc ở trên người Hạ Diệu trông sẽ rất không phù hợp, thế nhưng hiệu quả phát huy trên người cậu ta nằm ngoài dự liệu của Bành Trạch.

Hạ Diệu mặc quần lót khe và Lý Chân Chân mặc quần lót khe cảm giác hoàn toàn không giống nhau. Lý Chân Chân mặc vào chỉ là phóng đảng, Hạ Diệu mặc vào lại hiện lên dáng vẻ của một người mẫu đồ lót nam, rất cuồng dã. Bộ phận ở phía trước được bao bọc đầy đặn, hai sợi dây quần lót ở phía sau thì phân

tách mà nâng hai cánh mông tròn trịa rắn chắc lên, hơn nữa lại còn rất trắng trẻo, chỉ có thể dùng hai từ “gợi cảm” để miêu tả!

Bành Trạch nói: “Gã đàn ông nhà cậu mà thấy chắc sẽ phát điên lên mất.”

Hạ Diệu hừ nói: “Tôi sẽ không để anh ta thấy.”

Hai người đàn ông ở tầng lầu đối diện đang rầu rĩ.

“Việc này có nên báo với Viên Tổng?”

“Cái này... không được tính là tình huống đặc biệt”

“Còn không đặc biệt? Cái này là... là cái dạng gì rồi...”

“Ý của người là, gọi điện thoại?”

Một trận bàn bạc đắn đo vất vả, quyết định...

“Gọi!”

HẾT CHƯƠNG!

151. Chương 151 - Đại Thần Thánh Từ Trên Trời Giáng Xuống!

CHƯƠNG 151: ĐẠI THẦN THÁNH TỪ TRÊN TRỜI GIÁNG XUỐNG!

Trans+Edit: Pinoneverdie

Màn đêm sâu thẳm bao trùm, doanh trại bên ngoài vẫn đang hoan ca nhảy múa, nhiệt khí sôi trào.

Người dẫn chương trình giới thiệu đến một tiết mục tiếp theo, Điền Nghiêm Kỳ cùng với một đám người cùng nhau huyết sáo hò reo cổ vũ. Đột nhiên có một người võ lên vai, quay đầu nhìn lại thì ra là người anh em ngủ ở giường trên chung phòng với hắn.

“Hôm nay cậu lại không quay về ngủ à?” Bạn cùng phòng hỏi.

Gương mặt tuần lãng của Điền Nghiêm Kỳ đỏ ửng vì nhiệt huyết đang hùng hực, “Không về, tùy tiện tìm một cái lều trống nào đó trên bãi cỏ ngủ là được, ngủ bên ngoài mát mẻ hơn.”

“Cậu không sợ muỗi sao?” Bạn cùng phòng buồn bực.

Điền Nghiêm Kỳ vén tay áo lên phô bày cánh tay trơn bóng, cảm giác bản thân rất ưu việt mà nói: “Tôi máu khổ, trời sinh không hấp dẫn loài muỗi, chỉ cần bên cạnh tôi có người, tôi tuyệt đối sẽ không bị chích.”

“Tôi thao!” Bạn cùng phòng chửi bới một tiếng, “Ngồi với cậu quả nhiên xui xẻo! Tôi chỉ vừa mới ngồi có một chút đã bị chích ba đốt thật to, hóa ra là do cậu đem muỗi xua qua bên chỗ của tôi.”

Điền Nghiêm Kỳ chỉ cười không nói, liền cầm một cây quạt hương bồ (*) , tại chỗ ngồi của mình dùng sức mà quạt. Người ngồi bên cạnh hắn chính là Viên Tung, Điền Nghiêm Kỳ nhất cử lưỡng tiện, vừa quạt để bản thân được mát mẻ, vừa giúp Viên Tung đuổi muỗi.

(*) quạt hương bồ:

Bạn cùng phòng còn nói: “Tôi nghe nói có một nhân vật nổi tiếng chọn trúng cậu, muốn thuê cậu làm bảo vệ riêng cho người đó, ra giá trên trăm vạn. Được đấy, còn nói sẽ không bắt đái cậu, đến lúc đó cũng đừng quên anh em nhé!”

Điền Nghiêm Kỳ như là không nghe thấy, tiếp tục vỗ tay cổ vũ tiết mục kế tiếp.

Bạn cùng phòng chưa từ bỏ ý định mà tiếp tục bát quái, “Cậu có định ký hợp đồng không?”

Điền Nghiêm Kỳ như trước không trả lời, ngồi xem tiết mục đang diễn ra rất hăng hái.

Một vị anh em ngồi kế bên kéo người bạn cùng phòng đó sát lại gần, ghé vào lỗ tai hẩn nhỏ giọng: “Cậu có quá ngu ngốc không vậy? Trước mặt Viên Tổng lại nói chuyện này! Cậu không biết hiện tại Điền Nghiêm Kỳ đang là ‘tám bảng hiệu sống’ của công ty sao? Hẩn đi rồi Viên Tổng không phải là khóc đến chết à?”

“Ách... Tôi quên mất chuyện này.”

Cho nên nhanh chóng đứng dậy muốn rời đi, nhưng lại hướng về Điền Nghiêm Kỳ xác định một chút, “Cậu thật sự là không quay về túc xá?”

Vị anh em kia lôi người bạn cùng phòng bỏ đi thật nhanh, “Tôi nói cậu có phải là thiếu đầu óc không hả? Hẩn chịu quay về ký túc xá với cậu sao? Hẩn đó nha...vừa nhìn là biết muốn cùng Viên Tổng ngủ chung một lều.” “Ha ha ha...đúng là nhờ có cậu nhắc nhở.”

Lúc người bạn cùng phòng bỏ đi, Điền Nghiêm Kỳ đem cây quạt hương bồ bỏ xuống trên mặt đất, quay đầu nhìn về phía Viên Tung.

“Hắc, Viên Tổng này, hỏi anh chuyện này nhé!”

Viên Tung nhàn nhạt trả lời: “Nói.”

Điền Nghiêm Kỳ gần thật chặt giọng nói, hơi lộ ra vẻ khẩn trương, “Anh muốn tôi đi khỏi công ty sao?”

Viên Tung vừa muốn trả lời, điện thoại di động liền vang lên.

Điền Nghiêm Kỳ không thể làm gì khác hơn là lại cầm lấy quạt hương bồ tiếp tục quạt.

“Cậu nói cái gì?” Viên Tung hai hàng lông mày siết lại.

Vừa nhìn thấy biểu tình biến hóa dữ dội này của Viên Tung, Điền Nghiêm Kỳ liền biết chắc chuyện này nhất định liên quan đến Hạ Diệu. Xem ra lần này là hỏi không ra đáp án, Điền Nghiêm Kỳ biết điều mà nhắc cái mông rời đi, cùng các học viên khác thả đèn Khổng Minh.

Hoạt động ở trên sân cỏ quá ồn ào hỗn loạn, Viên Tung trong vòng hai giây lách người rời xa khỏi chỗ này hơn mười thước.

“Chuyện là... Cảnh sát Hạ ở nhà bạn của cậu ta mặc quần lót lọt khe khoe đáng.”

Viên Tung lúc này nghe rõ từng lời, gương mặt cứng như một khối sắt.

Sau khi cúp điện thoại, hai gã đàn ông đang bí mật theo dõi Hạ Diệu bắt đầu khắc khẩu.

“Tôi đã nói rồi, chuyện này không có gì để gọi là tình huống đặc biệt, đã không đặc biệt thì anh gọi điện cho Viên Tổng làm gì?. Anh không nghe thấy sao? Viên Tổng đang buồn phiền vì chúng ta đã làm chuyện thừa thãi. Tất cả đều do anh!”

“Không phải là anh bảo tôi gọi sao?”

“Tôi kêu anh gọi thì anh liền gọi à? Bản thân anh không có một chút ý kiến kiên định sao?”

“Tôi chẳng phải là vì sợ người bạn kia của cậu ta có ý đồ bất chính?”

“Hai người đàn ông có thể có ý đồ gì bất chính?”

“Vậy anh nói xem hiện tại nên thế nào? Điện thoại cũng đã lỡ gọi rồi!”

“Có thể làm gì nữa? Tiếp tục theo dõi!”

“Mẹ nó, tôi xem trước, tôi xem trước, trước hết để tôi xem đã!”

“Anh tránh sang một bên cho tôi, anh chẳng phải đã nhìn quá nhiều rồi sao?”

“Tôi vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy nam nhân mặc quần lót lọt khe... Anh khoan hãy nói, thực sự rất tuyệt diệu! Ngày mai tôi cũng sẽ đi mua hai cái mặc thử, tôi mà mặc vào tuyệt đối so với cậu ta còn ra hình ra dáng hơn!”

“...”

Bành Trạch thấy Hạ Diệu mặc quần lót phóng túng như vậy, nhìn đã mắt quá cho nên hôm nay quyết định ‘mở hầu bao’, đem toàn bộ “hàng hóa cá nhân” với đủ loại màu sắc kiểu dáng cho Hạ Diệu tha hồ lựa chọn mà mặc thử.

Nào là màu dạ quang, loại màu lóe sáng, màu hào quang huyền ảo, hình thêu hoa các thể loại ...

Hạ Diệu nhìn không được mà cảm khái, “Cuộc sống vợ chồng của hai người các cậu trước đây quá sức là đậm đặc, không trách được Lưu Huyền vì sao không thỏa mãn được cậu.” “Mau mau, mặc thử cái này đi.”

Bành Trạch chọn cho Hạ Diệu một cái quần lót khe chất liệu tơ tằm với họa tiết báo vằn.

Hạ Diệu vốn đã có sở thích mặc quần áo của người khác, hiện giờ lại có người dung túng cho cậu ta như vậy, trong nháy mắt không thể kiềm chế, càng thử càng sung, càng thử càng không cảm thấy kiêng dè.

Hôm nay lão đàn ông nhà tôi không có ở đây, lão tử tôi phóng túng một trận!

Hạ Diệu thay xong vừa bước ra, còn chưa đi đến bên cạnh Bành Trạch, Bành Trạch đã té ngã xuống giường, dùng hai bàn tay che mặt lại, một bộ biểu tình không muốn nhìn.

“Con mẹ thằng cha nhà cậu Hạ Diệu, cậu thực sự rất là...”

Lớp vải tơ tằm cực phẩm, mỏng như cánh ve, khiến toàn bộ ‘cảnh xuân’ bên trong hiện lên vô cùng sinh động; thiết kế của phần vải hình chữ U bao bọc lấy tinh hoàn mỏng đến mức có thể nhìn xuyên qua, khiến nguyên một ‘khối lập thể’ được nâng lên đầy đặn sung mãn; lại thêm phần thắt lưng thấp lơ lửng càng khiến thị lực của người nhìn trở nên cường đại, thực sự rất gọi dục.

Tự bản thân Hạ Diệu cũng có chút không dám nhìn, “Chẳng phải mặc cái loại này có chút mắc cỡ sao? Mẹ nó, phía sau thì mặc cũng giống như là không mặc, phía trước lại còn xuyên thấu”.

“Ý cậu nói là thâm tà phóng đảng đúng không nào?” Bành Trạch hai nắm tay siết chặt, giả bộ dương nanh múa vuốt nhào tới Hạ Diệu, “Tôi thực sự là muốn đem hai cái mông to tròn của cậu cắt bỏ đi!”

Hạ Diệu bắt đắc dĩ mà lắc đầu, “Nói thật, loại đồ này tôi vẫn không thể tiếp nhận, đùa giỡn mặc một chút thì tạm được, chứ thực sự mặc? Thôi đi...”

“Nhưng tôi là người thích sạch sẽ, quần lót bị người khác mặc rồi tôi sẽ không mặc lại nữa.” Bành Trạch cố ý hù dọa, “Nếu không cậu đem đi đi? Cậu không lấy đi thì những cái quần lót này cũng đều đem bỏ.”

“Lấy đi? Lấy đi mặc cho ai nhìn?”

“Cho Viên Tung á! Tôi bảo đảm hần sau khi xem cậu mặc, đời này trong mắt sẽ không thèm nhìn người khác.”

Hạ Diệu cười khúc khích, “Thôi dẹp cậu đi! Cho ai nhìn cũng không thể cho anh ta nhìn!”

“Vì sao không thể cho hần nhìn?” Bành Trạch cười xấu xa, “Sợ hần thao cậu đến tàn phế à?”

“Cút cút cút đi...” Hạ Diệu mặt trầm xuống, “Lão tử tôi nằm trên làm giỏi lắm biết không?”

Nói xong câu đó, bản thân cũng có chút ngượng miệng.

Một lát sau, Hạ Diệu còn nói: “Bành Trạch à, tôi sao cứ có cảm giác có ai đó đang từ bên ngoài nhìn vào chúng ta?”

Bành Trạch nhìn không được, đảo mắt ra cửa sổ.

“Ai u tôi thao, rèm cửa sổ không kéo lại, cậu chờ tôi một lát.”

Hai người đàn ông ở tầng lầu đối diện cũng hô theo một tiếng “Tôi thao” .

Người đàn ông 1 nói: “Làm sao bây giờ? Rèm cửa sổ đều kéo lại hết rồi !”

Người kia nói: “Tình huống này không ổn, hung án sẽ có thể sẽ phát sinh.”

“Tôi nhiệt liệt kiến nghị chúng ta nên trực tiếp leo đến cửa sổ tầng nhà của bọn họ tìm hiểu tường tận.”

“Lầu mấy á?”

“Lầu bốn, đối với chúng ta mà nói cũng không là vấn đề gì.”

“Cho dù có nguy hiểm, vì sứ mệnh quang vinh mà Viên Tổng ban cho, liều mạng!”

“ ... ”

Vì vậy, hai nam nhân này từ quán rượu mà đi ra ngoài, dứt khoát leo lên tầng lầu đối diện.

Lầu một, lầu hai, lầu ba, bốn lầu...

Thật vất vả leo đến trước cửa sổ lầu bốn, trong lòng cảm thấy may mắn khi cửa sổ đang mở rộng, chỉ cần vén rèm ra một chút thì OK .

Cho nên, tôi vén, tôi vén, tôi len lén vén...

“Ách, tôi hình như thấy xe của Viên Tổng phía dưới kia.”

“Gì? Không phải đâu!”

Hai người họ cùng nhau đưa ánh mắt xuống mặt đất, một chiếc xe phong thái mười phần quyền uy cấp tốc phanh lại, tiếng lốp xe ma sát trên mặt đường kêu lên tiếng ken két điếc tai vang vọng lên tận lầu bốn.

“Làm sao bây giờ?”

“Còn có thể làm sao? Nhanh nhảy xuống!”

Vì vậy, hai đại tinh nhuệ hộ vệ diễn một màn như kỹ xảo điện ảnh, không màn đến bất kể chướng ngại vật gì, từ trên lầu bốn cấp tốc rơi xuống, hai chân giữ nguyên tư thế chuyên nghiệp, dùng lực mà ngênh đón mặt đất.

“A ——!”

Hai người này nhảy chính là nhảy không chạm đất, một người rớt trên mui xe một người rớt trên đầu xe. Bởi vì trọng tâm bất ổn, cả hai người từ trên thân xe lao đảo mà bước xuống.

Sau đó, một chiếc xe khác lại xuất hiện. Cửa sổ xe hạ xuống, một cái đầu dò xét thò ra.

Báo Đen giờ phút này đã thực sự biến thành con ‘báo săn’ chân chính. Tháo kính râm xuống, lộ ra vẻ mặt của Ngô Ngạn Tổ, đáng tươi cười.

“Hạ Diệu, để xem cậu làm được gì tôi.”

Hạ Diệu đến giờ vẫn đang mặc cái quần lót lọt khe ở trong phòng lác lư, đột nhiên xuất hiện loại giác quan thứ sáu khiến cậu ta đứng ngồi không yên.

“Tôi thế nào vẫn cảm thấy có người nhìn trộm bọn mình?”

Bành Trạch cười ha hả nói: “Cậu chính là cái kiểu bản thân tự tạo ra tâm lý, sợ người khác nhìn thấy cho nên mới có loại ảo giác này .”

“Tôi cũng không phải là sợ người khác nhìn, tôi chỉ là sợ Viên Tung.”

“Cậu không phải nói là hần ta đang bận bịu cái gì gọi là một ngày trải nghiệm doanh trại sao? Làm sao có thể phân thân đến nơi này tìm cậu? Hơn nữa, không lẽ cậu xui đến vậy? Lần đầu cùng anh em làm trò cợt nhả liền bị Viên Tung bắt được? Nếu vậy cậu cũng đem hần biến thành thần....thần...”

Ầm một tiếng, cửa lớn bị đá văng, đại thần thánh đã thực sự từ trên trời giáng xuống!

Bành Trạch nhất thời cứng đờ hết thân thể. Trong nháy mắt, hần thậm chí muốn bùng ra một mâm đựng trái cây, thầu thượng hai phần bánh ngọt, dâng lên một nén nhang, dùng sức mà đập đầu vái lạy hai cái!

HẾT CHƯƠNG!

152. Chương 152 - Nam Nhân Không Có Gì Tốt

CHƯƠNG 152: NAM NHÂN KHÔNG CÓ GÌ TỐT

Trans+Edit: Pinoneverdie

Lúc Hạ Diệu nhìn thấy Viên Tung, đã không thể dùng từ “sợ” để hình dung mà phải dùng từ “khiếp sợ”.

“Anh... Anh thực sự tới đây?”

Hạ Diệu cũng không biết vì sao, lúc làm trò trước mặt Bành Trạch vẫn còn thoải mái, bây giờ đối diện với ‘lão công’ của mình thì bắt đầu rụt rè lo lắng. Đầu tiên là lấy tay che phía trước, sau đó phát hiện phía sau mới là chỗ cần che, vì vậy một tay bưng bít phía trước, một tay bưng bít phía sau, kết quả vẫn là không che được cái gì.

Sau đó Hạ Diệu liền núp sau lưng Bành Trạch, mà Bành Trạch thấy sắc mặt của Viên Tung đáng sợ quá nên lập tức quay trở lại trốn sau lưng Hạ Diệu, hai người họ tựa như kiến bò trên chảo nóng, ở trong phòng liên tục đảo vị trí cho nhau.

“Quần áo của cậu hình như ở nhà vệ sinh, tôi đi lấy giúp cậu.” Bành Trạch nhanh chóng lách người chuẩn đi.

Trong phòng chỉ còn lại Hạ Diệu đang đối diện với con người đồ ngẫu của Viên Tung.

“Chuyện là... lúc nãy ăn cơm tôi làm vấy bẩn khắp người, liền đem quần áo dơ cởi ra thay... chỉ là cởi ra thay một chút...” Hạ Diệu co quắp giải thích.

Sau đó, Bành Trạch liền đem quần áo của Hạ Diệu ra đưa cho cậu ta. Vô cùng sạch sẽ! Đừng nói là “vấy bẩn khắp người”, ngay cả một giọt dầu mỡ cũng không thấy. Hạ Diệu như giấu dao nhọn trong ánh mắt, hướng về Bành Trạch ghim một cái - tôi thao cả nhà cậu, cậu thật đúng là hảo huynh đệ, tôi giúp Lý Chân Chân chinh đốn cậu quả nhiên là chinh đốn đúng người đúng tội!

“Người anh em cậu hay thật! Nhanh như vậy đã giặt sạch dùm tôi.” Nói xong ngay cả bản thân cũng cảm thấy không thể lừa gạt người khác bằng câu này!

Sau đó còn diễn một màn rất sâu, đem quần áo mà Bành Trạch mới đưa đặt lên mũi ngửi ngửi tỏ vẻ “quần áo giặt xong thật thơm”. Đột nhiên không biết vì sao ngửi mùi quần áo của bản thân lại khiến ‘hạ bộ’ biểu tình mà dựng lên, lúc phát hiện ra thì mọi thứ đã bị bại lộ trong lớp vải quần lót tơ tằm xuyên thấu.

Viên Tung chỉ là nhìn lướt qua hiện trường, da đầu tựa như bị lửa thiêu rụi.

“Mà này... Bành Trạch... máy giặt nhà cậu thật lợi hại, quần áo giặt xong khiến cậu ta vừa ngửi liền ‘lên’, tôi sau này cũng muốn mua một cái.”

Hạ Diệu lúc này phát hiện đóng kịch vô ích, ánh mắt có chút kinh sợ, đi sang một bên túm tay của Viên Tung, còn không ngừng dùng ánh mắt ám chỉ hắn: có việc gì chúng ta về nhà mới tính sổ, ở đây có anh em của tôi phải chừa cho tôi chút mặt mũi, xin anh, xin anh đấy...

Viên Tung khàn giọng, nói: “Trước tiên mặc quần áo vào.”

Hạ Diệu nghe không rõ, hỏi lại một lần nữa, “Anh nói cái gì?”

“Tôi bảo cậu trước tiên mặc quần áo vào!” Viên Tung rất cục rống lên.

Hạ Diệu cơ bụng chột rút lại một cái, lập tức tuân phục nói: “À À... tôi sẽ mặc.” Bởi vì việc đổi lại quần lót thực sự quá phiền toái, Hạ Diệu liền đem cái quần jeans trực tiếp chồng vào cái quần lót khe xuyên thấu đang mặc, kết quả vì gấp gáp mặc vào nên bị vướng, vì vậy lại phải cởi ra mặc lại một lần nữa....

Viên Tung chán ghét kiểu cách này của cậu ta, trực tiếp cởi chiếc áo khoác rộng lớn của bản thân mà trùm Hạ Diệu lại, trông như một cái bao tải mà vác cậu ta lên vai. Lại tiếp tục gom đồng quần áo vương vãi của cậu ta, trực tiếp bước ra khỏi cửa bỏ đi. Vừa đi tới cửa, đột nhiên lại nhớ tới cái gì, một lần nữa quay ngược về phòng, đem đồng quần lót lọt khe mà Hạ Diệu đã mặc thử toàn bộ mang đi.

“Trời ơi, anh lấy quần lót của người ta đem đi làm chứ?” Hạ Diệu ồn ào.

Viên Tung nói: “Chẳng lẽ đem quần lót cậu đã mặc qua để lại ở nhà người khác?”

“Anh làm sao biết tôi đã mặc thử qua hết?” Hạ Diệu hỏi.

“Thừa lời!” Viên Tung thô lỗ tiếng rống, “Tôi sau khi nhận cuộc điện thoại đó liền chạy tới chỗ này, tới giờ đã hơn nửa tiếng đồng hồ, cậu không ở đây thay thay đổi quần lót thì còn có thể làm gì?”

Hạ Diệu cười gượng hai tiếng, “Anh quá tỉnh ranh mà.”

Viên Tung gương mặt đều ghen tím.

“Vậy anh có đoán được hay không là do tôi biết anh sẽ tới đây cho nên mới cố tình mặc quần lót này để cho anh ngạc nhiên á?” Hạ Diệu lại sử dụng chiêu thức đường mật dỗ ngọt.

Đáng tiếc, đã không có hiệu quả.

Lần này Viên Tung sử dụng tâm hồn của một ả đàn bà mà bắt đầu tỏ ra thấu hiểu đạo lý của kiếp nhân sinh rằng: lời nói của nam nhân càng ngon ngọt càng không đáng tin, nghìn vạn lần không thể tin lời hoa ngôn xảo ngữ của nam nhân, nam nhân không có cái gì tốt!

Ô tô lại một lần nữa ở trên đường phóng nhanh như bão tố, mỗi một lần xuất hiện loại tình huống này, Hạ Diệu thừa biết rằng lúc trở về sẽ tránh không khỏi một bữa no nê món “Báng súng chưng thịt”.

Lén nhìn xuống đồng quần của Viên Tung, phát hiện đang cương cứng lên một khối, Hạ Diệu trong lòng hanh cười một tiếng.

Còn bày đặt giả vờ mặt lạnh với tôi, anh không phải cũng đã bị kích thích rồi sao?

Hạ Diệu chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, cùng lắm thì quay về để mặc cho hắn cuồng thao một trận, nếu bị thao chịu không được nữa thì cũng có thể lăn ra ngủ một giấc.

Vì vậy, Hạ Diệu vận công thu khí, dự định tận dụng tầm mười phút nữa sẽ về đến nhà mà cố gắng trấn tĩnh tinh thần, dùng sách lược vẹn toàn mà tìm ra cách giảm bớt mức độ “trừng phạt thể xác” của Viên Tung, biến nguy thành an.

Đáng tiếc, cậu ta đánh giá quá cao sự nhẫn nại của Viên Tung. Cậu ta đã quên rằng Viên Tung không chỉ thấy được cậu ta ở trong nhà Bành Trạch mặc quần lót lọt khe, mà đến giờ vẫn còn mặc trong người không chịu thay ra. Cậu ta đã quên mất Viên Tung cũng là một nam nhân bình thường, mặc quần lót lọt khe xuất hiện trước mặt hắn khác nào bắt thẳng chồng của mình uống ‘xuân dược’ rồi van xin hắn thao. Ô tô chạy đến một chỗ không đèn đường, không người lui tới, Viên Tung một cước thắng xe dừng lại ở giữa đường.

Hạ Diệu đang hý hoáy định một lần nữa mặc lại y phục, đột nhiên xe thắng gấp dẫn đến thân thể cậu ta một trận lay động, quần áo trong tay cứ như thế mà rơi ra.

“Tại sao dừng xe?” Hạ Diệu kinh ngạc nhìn Viên Tung.

Bàn tay to lớn của Viên Tung siết chặt ngay hông của Hạ Diệu, một tay ấn ghế dựa bật xuống, đè cậu ta ra trên xe. Đèn xe toàn bộ tắt lụi, bốn phía một mảnh đen kịt, chỉ còn nghe được bên trong buồng xe tiếng thở dốc hồng hộc.

“Anh muốn làm cái gì? Chơi trên xe sao?”

“Vĩnh mộng lên nào.”

“Gì chứ... đừng cản... ặc...nhột quá...”

Viên Tung đem Hạ Diệu đặt tại chỗ ngồi, đem cái mông của cậu ta nhổng lên thật cao, liên tục kéo thả hai sợi dây thun quần lót lọt khe khiến cái mông của Hạ Diệu bị quất vào chất chất, sau đó ngón tay liền mài mài cọ cọ bên trong kẽ mông của cậu ta. Bên trong xe thì diễn ra hàng loạt động tác hạ lưu, lại lo sợ bên ngoài xe sẽ có người phát hiện. Cảm giác đang làm tình mà cứ thấp thỏm sợ người khác nhìn mò nhìn trộm, bầu không khí này quả thực hấp dẫn kịch tính hơn bao giờ hết. Điều này khiến thân thể của Hạ Diệu cảm nhận sự kích thích gia tăng gấp mấy lần, cặp mông một mực run rẩy.

“A a... Thoải mái chết được...đừng... Viên Tung...sướng quá”

Viên Tung quả thực tựa như một con mãnh thú bị bỏ đói mấy ngày mà ăn ngấu ăn nghiến Hạ Diệu, ở trên cặp mông khiêu gợi điên cuồng của cậu ta mà liếm liếm cắn cắn, dùng đầu lưỡi vén sợi dây quần lót qua một bên, trực tiếp xông vào sâu bên trong, ‘mật đạo’ chịu không nổi kích thích liền co rút liên tục. Hạ Diệu bị ép quỳ trên ghế trong không gian chật hẹp, bị tay của Viên Tung gắt gao nhéo ngắt vào hông, không kiềm được mà phát ra tiếng rên rỉ thống khổ cao vút.

Quần lót khe vẫn chưa cởi ra, Viên Tung dùng cự vật trực tiếp lách hai sợi dây thun quần đang cản đường đi vào lỗ hậu môn qua một bên, tiến thẳng vào bên trong cơ thể của Hạ Diệu.

Hạ Diệu vì chịu không nổi, định kêu khóc một tiếng, rất nhanh lại bị động tác như ‘mưa rền gió dữ’ ở bên dưới của Viên Tung nuốt lấy hô hấp.

Ghế xe hơi vững chắc kiên cố như vậy cũng không thể chống cự nổi thế trận cuồng đại đang diễn ra lúc này, thân xe một trận rung chuyển kịch liệt, bánh xe như bị lực đẩy của Viên Tung từ bên trong đẩy lặn vài centimet, tiếng ma sát của lốp bánh xe cạ lên mặt đường vang lên dầm dề. Tiếng rên rỉ từ bên trong như xuyên thấu ra ngoài khiến cái lỗ tai của những người qua đường một trận tê tái, lòng ngứa ngáy nhưng không dám nhìn coi, chỉ có thể thăm cảm thán một tiếng ‘ai xấu số như vậy chứ?’ sau đó mới nén sự kích động trong lòng lại mà lách người đi.

Xe của Báo Đen rất nhanh cũng đã đến chỗ này, dừng lại, hạ cửa kính xe xuống, chọt đèn pha xe hơi bật lên.

Ánh sáng tập trung soi rọi hai thân ảnh bên trong xe của Viên Tung, nhưng cũng không thể ép cuộc “chiến đấu kịch liệt” giữa hai người họ dừng lại.

Ngay lập tức, Báo Đen chỉ có thể thưởng thức được “cây súng dài” của Viên Tung, quả nhiên là loại “dao to búa lớn”, khiến những người đàn ông khác cảm thấy xấu hổ. Ngọn đèn vẫn soi rọi, những giọt mồ hôi ở tấm lưng được ánh sáng chiếu vào chớp động như đèn led, lại bị động tác đưa đẩy lỗ măng vẩy ra tung tóe, nhìn tựa như hàng ngàn cây kim châm đang bay tới đâm chọt vào “chỗ đó” của bản thân, nhưng hết lần này tới lần khác gai hoài không hết ngứa chỉ có thể ngắt nhéo trái tim tiếp tục chịu đựng.

Mà thứ Báo Đen muốn nhìn thấy là dáng vẻ và tư thế của ‘người kia’, bất kể dờ tia sáng từ góc độ nào cũng đều không thể bắt được hình ảnh muốn nhìn, luôn luôn bị Viên Tung che lại, vĩnh viễn chỉ nghe được những tiếng hỗn tạp của thân xe rung chuyển hòa hợp với tiếng rên rỉ kêu la, rồi bắt đầu dựng lên một màn huyền tưởng dầm dề trong não. Sau cùng chính là thể nghiệm một loại cảm giác bị ‘bach cốt trảo’ cào cấu vào trái tim vô cùng thống khổ.

Quá trình này không biết giằng co bao lâu, mãi cho đến khi cái trán của Báo Đen đã bắt đầu đổ mồ hôi, gương mặt bắt đầu méo mó, một cước đạp chân ga đem xe vọt đi để lại một chiếc xe khác vẫn đang rung lắc điên cuồng.

Hạ Diệu triệt để sung sướng đến “sạch vốn”, sức cùng lực kiệt mà ngồi phịch lên ghế.

Quần lót lọt khe bị Viên Tung xé nát từng mảnh ném vào bộ lông sinh dục của Hạ Diệu đang dính nhớp nháp những mảng tinh dịch, ba thứ này trộn lại tạo nên cảnh tượng chỉ có thể dùng hai chữ ‘dâm dề’ để hình dung.

Trên đường đã không còn một chiếc xe, một người đi đường cũng không có. Lúc này, Viên Tung mới lái xe hướng về nhà.

Hạ Diệu trước đó nói cái gì mà “..nếu thực sự chịu không nổi thì có thể lăn ra ngủ một chút”, suy nghĩ này hoàn toàn bị Viên Tung bóp chết dưới lớp bánh xe. Bình thường “cây hoa cúc” bị thương, trực tiếp nằm ngủ một giấc thì có thể bình phục gần như không bị gì, hôm nay bị đau xong còn phải ngồi lên ghế xe hơi, trọng tâm dồn xuống ‘hoa cúc’ đau đến mức ngồi không được nằm không xong, chỉ có thể dùng sức mà ở trong xe kêu rên.

Sau đó vài ngày, Viên Tung vì cái tật xấu thích mặc đồ người khác của Hạ Diệu mà triệt để đem toàn bộ những tủ quần áo mà cậu ta có thể bắt gặp khóa lại.

Vì vậy, lúc ở trong phòng làm việc của Viên Tung và lúc ở nhà, mỗi ngày đều sẽ phát sinh một đoạn đối thoại kiểu như vậy.

“Anh giúp tôi mở cửa tủ, tôi muốn thay quần áo.”

“...”

“Chỉ là mở cửa tủ, mở cửa tủ một chút không được sao?”

“...”

“Chuyện nhỏ như vậy có đến mức phải giăng lưới tôi thế này?”

“...”

“Thao, Viên Tung anh nha đừng được đằng chân lên đằng đầu! Anh nếu không mở cho tôi, tôi trực tiếp cạy khóa!”

“...”

Nửa giờ sau đó, sau khi một trận cãi nhai qua đi, Hạ Diệu lại tiếp tục đem đoạn hội thoại trên nói lại từ đầu.

HẾT CHƯƠNG!

153. Chương 153 - Cùng ‘báo Ngạn Tổ’ Nói Lời Ngôn Tình

CHƯƠNG 153: CÙNG ‘BÁO NGẠN TỔ’ NÓI LỜI NGÔN TÌNH

Trans+Edit: Pinoneverdie

Sáng sớm thứ sáu, bầu trời u u ám ám.

Hạ Diệu ngày hôm qua làm nhiệm vụ có chút bị cảm nắng, ối mưa tiêu chảy, liền xin nghỉ một ngày. Được Viên Tung chăm sóc tận tình, ăn xong, uống thuốc liền ngủ thiếp đi. Cảm giác khó chịu kéo dài đến rạng sáng, cứ như vậy mà ngủ rất sâu không có dấu hiệu tỉnh lại.

Viên Tung dùng bông y tế thấm nước khử trùng chấm vào khóe mắt của Hạ Diệu. Cậu ta đang ngủ say, khóe mắt đột nhiên một trận nhột ngứa, nhin không được lấy tay đi gãi đi.

“Đừng nhúc nhích!” Viên Tung dùng lực đè tay của Hạ Diệu xuống. Cậu ta thấy khó chịu, hừ một tiếng: “Anh làm cái gì vậy chứ?”

“Bôi thuốc ngay khóe mắt cho cậu, tôi thấy khoảng hai ngày nữa là có thể lành hẳn rồi.” Viên Tung nói.

“Anh không thể để lát nữa rồi làm sao?” đáng vẻ muốn trở người.

Viên Tung đem nửa thân người đè lên người Hạ Diệu, cường chế không cho cậu ta nhúc nhích, một tay giữ chặt hai gò má, một tay nhẹ nhàng thoa thuốc mỡ ngay khóe mắt.

“Tôi một lát nữa là đi làm, đến lúc đó ai quản cậu?”

Vừa nghe Viên Tung nói phải đi làm, con mắt ngái ngủ của Hạ Diệu liền nửa nhắm nửa mở, từ trong khe mắt hẹp nhìn ra chứng kiến vẻ mặt ôn nhu khác thường của Viên Tung.

“Anh đoán xem tôi thấy được gì từ trong đôi mắt của anh?” Hạ Diệu vừa ngáp vừa hỏi.

Viên Tung lúc thoa xong lại liền lấy tấm bông tiếp tục nhẹ nhàng chấm chấm tản tản để cho thuốc nhanh thấm.

“Thấy cái gì?”

Hạ Diệu lười biếng cười cười, tay kéo cằm Viên Tung xuống, sâu kín nói: “Thấy anh rất hấp dẫn.”

Viên Tung hất nhẹ tay của Hạ Diệu ra, dùng sức đè cậu ta một chút, mang theo một lời cảnh cáo ôn nhu.

“Đừng có mà câu dẫn tôi! Tôi một hồi có lớp dạy!..”

Hạ Diệu hừ lạnh một tiếng, “Viên Tung anh đúng là không biết xấu hổ ! Anh nói xem, tôi câu dẫn anh khi nào? Tôi chẳng phải là nói lời thật lòng sao? Hả? Tôi làm gì anh chứ?” Một bên giả ngơ giả ngáo ép hỏi Viên Tung , một bên lại mò vào bên trong cái quần của hắn.

“Không được nháo!” Viên Tung thái độ thực sự cường ngạnh, “Một hồi tôi thật sự có lớp dạy, đừng làm chậm trễ chính sự của tôi!”

Hạ Diệu nói: “Tôi cũng muốn tới lớp nghe anh giảng bài.”

“Cậu vất vả mới xin nghỉ được một ngày, ngủ thêm một lát đi, buổi trưa tôi sẽ quay lại.” Viên Tung nói xong vỗ vỗ đầu của Hạ Diệu, đắp kín chăn cho cậu ta, sau đó bản thân đi thay quần áo.

Hạ Diệu đảo tròn mắt, quét nhìn thấy kiểu ăn mặc của Viên Tung màu sắc trắng đen xen kẽ hài hòa, áo sơ mi body ôm sát người, đem cả khuôn mặt chèn ép thành anh tuấn tiêu sái, dáng hình cơ thể cường tráng, nhìn không được ho nhẹ hai tiếng.“Ồi chào... Viên Tổng hôm nay ăn mặc soái quá!”

Viên Tung nhìn qua thấy dáng vẻ yêu kiều của Hạ Diệu, yết hầu nhìn không được cuộn cuộn lên xuống hai cái. Tận lực khắc chế dâm niệm đã dồn nén từ tối hôm qua tới giờ, giữa dục vọng và nguyên tắc khó lòng chu toàn, cố gắng duy trì biểu tình bình ổn.

Hạ Diệu đột nhiên đem cái chăn mỏng mà Viên Tung vừa mới đắp cho mình đập ra, trên người chỉ còn mỗi cái quần lót lọt khe mà nằm trên giường lăn qua trái, lộn qua phải.

Trải qua mấy ngày thực nghiệm, Hạ Diệu phát hiện loại quần lót này quả thực mặc rất thoải mái, lại thoáng khí, đặc biệt thích hợp mặc vào mùa hè. Từ ánh mắt của Viên Tung quét qua một góc lớn, hai cái mông tròn bóng của Hạ Diệu đang đung đưa trước mắt của hắn, so với không mặc quần lót thì chẳng khác biệt gì.

Ngón tay đang buộc dây lưng quần của Viên Tung đang đấu tranh quyết liệt, lúc thì cực kì muốn tháo ra mà nhào tới chỗ Hạ Diệu, đang tháo giữa chừng thì buộc bản thân phải thất lại, mu bàn tay gân xanh nổi lên cuộn cuộn. Sau đó, một trận âm thanh hỗn tạp vang lên, tiếng gót chân dậm vào sàn nhà hung bạo tiến về cái giường ngủ. Cái giường bị chấn động kịch liệt, Viên tổng huấn luyện viên vừa mới chính thức từ bỏ nguyên tắc đã tuân thủ hơn mười năm qua.

“Anh không phải nói hôm nay có lớp dạy sao?” Hạ Diệu cố ý hỏi.

Viên Tung ở bên má của Hạ Diệu in lên đó hàng loạt nụ hôn, “Tôi nghĩ rằng tôi nên dạy dỗ cậu trước, để cậu đi vào khuôn khổ”.

...

Lúc Viên Tung đến công ty, lớp học của hắn đã trôi qua được hơn nửa thời gian, vốn tưởng rằng lớp học sẽ lộn xộn nháo nhào, các học viên sẽ tùm ba tùm bầy nói chuyện vui đùa. Rất cuộc mọi chuyện nằm ngoài dự liệu của hắn, lớp học rất trật tự vì đã có người thay hắn “đứng lớp”.

Điền Nghiêm Kỳ dựa theo những yêu cầu thường ngày buộc phải thực hiện trên sân huấn luyện của Viên Tung mà thuyết giảng. Ở đây không chỉ có những học viên mới, những học viên cùng khóa với Điền Nghiêm

Kỳ mà còn có cả những người hơn khóa của hắn. Sáu mươi người không một người vắng mặt, tất cả đều đang ngẩng đầu vểnh tai lên chăm chú, tập trung nín thở mà nghe giảng, không hề tỏ vẻ khiêu khích hay không phối hợp, bầu không khí nghiêm túc so với lúc Viên Tung đứng lớp là không có chênh lệch.

Mà Điền Nghiêm Kỳ cũng không hề lo sợ hay lúng túng, từng lời nói ra đều rất lưu loát ngắn gọn dễ hiểu, trình độ giảng bài không hề thua kém Viên Tung một chút nào.

Nói thật ra, nội dung bài giảng của lớp học này trước đây Viên Tung chưa từng truyền thụ cho Điền Nghiêm Kỳ, thậm chí ngay cả nói sơ qua cũng chưa từng đề cập, càng đừng nói đến việc làm sao hắn có thể đem ra mà giảng bài. Về phần Điền Nghiêm Kỳ làm sao lên tìm hiểu được nội dung tâm huyết hơn bao nhiêu năm nay, Viên Tung thực sự không tài nào biết được.

Thấy Viên Tung đến, Điền Nghiêm Kỳ chạy chậm đến chỗ hắn ta, lập tức đứng thẳng người, kính chào theo nghi thức quân đội.

“Viên Tổng, tôi đã dựa theo yêu cầu của anh, đem phần đầu của nội dung hôm nay giảng giải xong, phần sau xin mời anh tiếp tục.” Một câu nói, đem chuyện Viên Tung đến trễ che giấu đi. Viên Tung hất cằm lên, “Cậu cứ tiếp tục.”

“Phần sau chuẩn bị không đầy đủ.” Điền Nghiêm Kỳ nói.

Viên Tung nói: “Vậy cậu cứ đem hết những gì đã chuẩn bị được mà giảng.”

“Vâng!”

Sự thực chứng minh, Điền Nghiêm Kỳ chỉ nói lời khiêm tốn ở trước mặt Viên Tung, còn lúc ánh mắt chuyển tới toàn bộ các học viên liền hiện lên sự tự tin tràn đầy, không thể cản lại cảm giác ưu việt phát ra từ cậu ta. Lớp học rất nghiêm túc nhưng sự nghiêm túc này lại không làm mất đi tính linh hoạt, hầu như chính là thay Viên Tung truyền lời.

Viên Tung từ đầu đến cuối khoắc tay lại đứng ở một bên, ánh mắt thẳng tắp nhìn Điền Nghiêm Kỳ, tâm tình bất minh.

...

Tan học, Viên Tung trực tiếp trở về nhà.

Điền Nghiêm Kỳ mới vừa ra cửa lớn của công ty, muốn đi tới cửa hàng kim khí đối diện để mua vài món linh kiện, kết quả vừa quét mắt liền nhìn thấy một chiếc xe quen thuộc. Ngày hôm nay rất đặc biệt, Báo Đen không bám đuôi theo dõi Hạ Diệu, mà là liên tục ẩn mình xung quanh công ty, như một con thú săn mồi.

“Tìm một chỗ ngồi tâm sự nào.” Báo Đen nói.

Điền Nghiêm Kỳ đứng lại, “Tìm ta?”

Báo Đen gật đầu, “Chính là cậu.”

Điền Nghiêm Kỳ không một tia sợ hãi, trực tiếp leo lên xe Báo Đen.

Báo Đen trêu chọc hắn, “Khá lắm, can đảm không vừa, thực sự dám bước lên xe?”

“Có cái gì không dám?” Điền Nghiêm Kỳ ánh mắt nhấp nháy, “Luận về bắt cóc, một mình người không đánh thắng được ta, luận về nhan sắc người trông cũng kém hơn ta, ta có cái gì phải kiêng kỵ?”

Báo Đen thật tò mò, “Cậu làm sao biết tôi trông không đẹp hơn cậu?”

“Người không phải là thích cảnh sát Hạ sao?” Điền Nghiêm Kỳ nói.

Báo Đen liếm môi một cái, “Tôi thì thích người thông minh như cậu đấy, đi, dẫn cậu đi tới cung điện của tôi.”

Báo Đen đem công ty bảo vệ Hắc Báo hình dung thành cung điện của hắn một chút cũng không khoa trương, tòa nhà trụ sở chính của công ty bất kể là kiến trúc bên ngoài hay nội thất trang trí bên trong đều so với công ty Viên Tung nguy nga tráng lệ gấp mấy lần, hiện lên bản chất phô trương khuyếch đại.

Điền Nghiêm Kỳ dạo vòng quanh quan sát, khí cụ luyện tập được bố trí rất nhiều, nhưng lại nhìn không thấy một người nào ở đây huấn luyện. Đúng như những lời đồn đãi, công ty bảo vệ Hắc Báo kiếm tiền đều là tiền bất chính, không biết đã lừa gạt bao nhiêu tiền học phí của học viên mà trong thời gian ngắn đã có thể đem khôi phục trùng tu lại toàn bộ công ty như vậy.

“Thế nào?” Báo Đen hỏi Điền Nghiêm Kỳ.

Điền Nghiêm Kỳ nhàn nhạt nói rằng: “Có kỳ danh mà vô kỳ thực.” (hữu danh vô thực)

Báo Đen bỗng thấy buồn cười, “Tôi là một người làm ăn, không phải loại giáo sư nhân cách cao thượng, tôi phải dùng mọi cách để sản nghiệp của tôi càng phát triển. Kiểu quan trọng cái loại danh tiếng hời hợt của Viên Tung thì nghèo suốt đời.” “Nói với ta điều này làm gì?” Điền Nghiêm Kỳ hỏi.

Báo Đen đưa tay khoác lên vai Điền Nghiêm Kỳ, “Cậu đoán thử xem?”

“Muốn ta hợp tác với người?”

Báo Đen hí mắt quan sát, “Hợp tác?”

Điền Nghiêm Kỳ thẳng thắn nói: “Chẳng phải là người muốn ta hợp tác với người gây chia rẽ cảnh sát Hạ và Viên Tung, để giúp người thỏa mãn ý muốn sao?”

Báo Đen cười ha ha, “Cậu là xem phim quá nhiều rồi đấy!”

Điền Nghiêm Kỳ không nói gì.

“Chẳng phải dục vọng của cậu với Viên Tung cũng lớn lắm hay sao?” Báo Đen giễu giễu nói.

“Ta không có khả năng dùng thủ đoạn hèn mạt để tranh giành tình yêu, đối với người ta yêu đó là một loại khinh nhờn.”

Báo Đen không nhịn được liền trêu chọc Điền Nghiêm Kỳ “Không phải chứ... Cậu có thể nói chuyện cho bình thường được không? Rõ ràng là một đại nam hán tử Đông Bắc, miệng lại nói ra những chuyện ngôn tình như vậy!”

Điền Nghiêm Kỳ như trước, mặt không đổi sắc.

“Chỉ có điều, tôi nói cái này nếu cậu đồng ý tôi sẽ giúp cậu hấp dẫn được Viên Tung.” Báo Đen nói.

Điền Nghiêm Kỳ ném ánh mắt vào hắn, “Là chuyện gì?”

“Cậu đi theo tôi.” Báo Đen nói.

Điền Nghiêm Kỳ không rõ, “Đi theo người thì làm sao hấp dẫn được Viên Tung?”

Báo Đen đưa cho Điền Nghiêm Kỳ một điều thuốc, dùng giọng điệu anh em thân thiết mà nói chuyện, “Cậu biết Viên Tung vì sao thích Hạ Diệu mà không thích cậu không?”

“Bởi vì ta không đủ tư cách.” Điền Nghiêm Kỳ đốt điều thuốc.

Báo Đen lại hỏi: “Cậu nói cậu không đủ tư cách?”

Điền Nghiêm Kỳ chần chờ chỉ chốc lát, nói: “Là do bản chất của tôi không phù hợp với anh ấy”

“Cậu có thể dẹp cái kiểu ngôn tình ủy mị đó có được hay không?” Báo Đen ngôn từ sắc bén, “Tôi nói cho cậu biết bởi vì sao, bởi vì cậu thiếu phong cách, không đủ tuyệt diệu, không đủ hấp dẫn.”

Điền Nghiêm Kỳ hút thuốc, không nói lời nào.

Báo Đen cười cười, “Cậu ở bên cạnh hắn ta cứ suốt ngày sợ hắn ta sẽ không trọng dụng cậu, dù cậu có tu luyện thành tinh, mọi thứ toàn tài, hắn ta cũng chẳng thèm để mắt tới cậu. Nam nhân thích là thích một chút cột nhà, một chút lãng lợ, cậu không lẽ điều này cũng không biết?”

Oán khí trong ánh mắt Điền Nghiêm Kỳ đang chôn dấu rất sâu.

“Cậu đừng tỏ ra điệu bộ thanh cao với tôi.” Báo Đen còn nói, “Bản thân cậu vì sao thích Viên Tung chẳng lẽ cậu lại không biết? Đừng có nói là vì hấn khí phách, hấn đàn ông, cậu cũng bởi vì một cây đại dương vật mà thôi!”

Diên Nghiêm Kỳ rốt cục ngượng quá hóa giận, ánh mắt bén nhọn hướng vào Báo Đen.

Báo Đen hanh cười một tiếng, “Nhìn tôi cũng vô dụng thôi, vẻ mặt của cậu bây giờ là đang viết lên trên đó sáu chữ ‘tôi muốn được Viên Tung thao!’”

“Đúng vậy thì sao?” Diên Nghiêm Kỳ hỏi lại.

Báo Đen nói liên tục, “Cho nên tôi mới nói, điều cậu nên làm không phải là đem bản thân trở nên ưu tú hơn, mà là phải làm như thế nào để thay hình đổi dạng. Cậu đứng đó nhìn Viên Tung thao người đàn ông của hấn thì càng ngày càng tủ nhục mà thôi, chỉ khi cậu đi theo tôi, cậu mới có thể nên thật phong cách.”

Diên Nghiêm Kỳ liếc hấn, “Đi theo người phẩu thuật thẩm mỹ sao?”

Báo Đen nói: “Không đến mức phẩu thuật thẩm mỹ, nhưng điệu dáng đom đóm đáng một chút thì lại rất cần thiết. Nói thật, gương mặt tuần láng này của cậu nhìn vào chẳng có chút cảm giác quyến rũ gì cả.”

Diên Nghiêm Kỳ dập tàn thuốc, “Không nói chuyện nghiêm chỉnh thì ta đi.”

“Thật sự không suy nghĩ lại một chút à? Tôi là rất nghiêm túc.” Báo Đen nói.

Diên Nghiêm Kỳ ngữ khí kiên định, “Đừng làm trò.” Nói xong quay lưng bỏ đi

Báo Đen nhìn hấn với thái độ thích thú, “Chúc cậu sớm ngày được thao!”

...

HẾT CHƯƠNG!

154. Chương 154 - Vạch Trần

CHƯƠNG 154: VẠCH TRẦN

Trans+Edit: Pinoneverdie+LEO

Hôm nay là ngày đoàn làm phim bắt đầu bấm máy, nghi lễ cúng tổ nghiệp qua đi, những chiếc xe của đoàn làm phim xếp một hàng dài trước một quán rượu.

Tất cả nhân viên công tác và diễn viên hầu như đều đến rất đông đủ, phòng yến tiệc náo nhiệt tưng bừng, chủ đầu tư phim lên rót rượu vào tháp sâm banh, một tràn vỗ tay reo hò vang lên, sau đó mọi người cùng nhau mời rượu và trò chuyện huyên náo.

Vương Trì Thủy vẫn đang liếc nhìn Tuyên Đại Vũ, một tác cũng không rời mắt, chuyện khác có thể không đề phòng, nhưng việc uống rượu nhất quyết phải đề phòng. Bởi vì cậu ta vẫn nhớ Tuyên Đại Vũ từng nói qua với mình: “Có một số chuyện không thể không nhắc tới, cậu biết vì sao chuyện hiểu lầm của tôi và Hạ Diệu được giải quyết không? Là do lần đó tôi uống say, là do tôi uống say nên tôi mới nhớ ra việc tôi nhận lầm cậu ấy. Lần sau tôi cũng sẽ uống say để nhớ ra xem đêm hôm đó tôi với cậu thực sự đã làm chuyện gì, tôi chính là chờ một ngày nào đó chuyện này được phơi bày!”

Cho nên, Vương Trì Thủy không thể để Tuyên Đại Vũ uống say! Từ Đàng năm lần bảy lượt mời rượu Tuyên Đại Vũ, đều bị Vương Trì Thủy cản lại. Sau đó Trương Thần Đông lại hướng về Tuyên Đại Vũ nói: “Tôi vì vai diễn này mà tổn hao bao nhiêu công sức, cuối cùng vẫn là không lọt vào mắt xanh của Tuyên chế tác, ly rượu này ngài không thể từ chối à!”

Tuyên Đại Vũ sảng khoái cười nói, “Chuyện đó à, là vì...”

“Để tôi, để tôi.” Vương Trì Thủy ở bên cạnh phản ứng giải hòa, “Chuyện này là do tôi, tôi đoạt vai diễn của anh, ly rượu này đáng lý tôi nên mời anh.”

Chợt đoạt lấy ly rượu của Tuyên Đại Vũ uống sạch. Trương Thần Đông liếc mắt bỏ đi.

Trong chốc lát, lại có vài người đi tới chỗ Tuyên Đại Vũ nói chuyện mời rượu.

“Tuyên thiếu gia, cậu xem tôi có tổ chất đóng phim không?”

Tuyên Đại Vũ tao nhã lễ phép đáp lời mỹ nữ, “Có thể.”

“Tuyên thiếu gia sau này có làm phim gì thì nhớ mời tôi à. Tôi không yêu cầu gì quá cao siêu, một vai khách mời thôi cũng được rồi á mà.” Tuyên Đại Vũ cùng cô ta chạm ly, kết quả vừa bưng ly rượu lên mép phát hiện không còn nữa. Vừa nghiêng đầu, ly rượu chẳng biết thế nào lại lọt vào trong tay Vương Trì Thủy.

Sau đó toàn bộ đoàn làm phim phát hiện Vương Trì Thủy đang giúp Tuyên Đại Vũ gánh rượu, dùng mọi chiêu thức để mời Tuyên Đại Vũ vài ly đều bị thất bại, cuối cùng bọn họ bắt đầu đem mục tiêu công kích chuyển sang Vương Trì Thủy.

Chuyên viên đạo cụ quay qua vỗ vai Vương Trì Thủy, nói: “Bên kia có hai người bằng hữu muốn làm quen với cậu, qua đó uống vài ly được chứ?”

Vương Trì Thủy lập tức kéo theo Tuyên Đại Vũ, “Đi với tôi qua bên đó.”

Chuyên viên đạo cụ nói: “Người ta cùng Tuyên thiếu gia uống rồi, chỉ muốn uống với một mình cậu thôi.” Vương Trì Thủy một bộ biểu tình bối rối, “Không được, tôi không thể rời khỏi Tuyên Đại Vũ, anh không biết thôi, anh ta mà uống rượu say liền tự hạ thấp bản thân, ai cũng kêu bằng cha.”

Chuyên viên đạo cụ khóe miệng giật một cái, “Thế cậu thì sao?”

“Tôi mà uống rượu say, thấy ai cũng kêu bằng con trai.” Vương Trì Thủy cười ha ha.

Chuyên viên đạo cụ cũng cười theo, “Vậy tôi đây cùng cậu uống vài ly để xem cậu sẽ ra cái dạng gì.”

Vì vậy chuyên viên đạo cụ bắt đầu rót rượu cho Vương Trì Thủy, trầm nghĩ: tôi đem cậu chuốc say, xem cậu làm thế nào cản Tuyên Đại Vũ uống rượu?

“Nói đi, tên của cậu là do sau này cậu tự đổi lại đúng không?” Chuyên viên đạo cụ tò mò hỏi.

Vương Trì Thủy lại uống thêm một ngụm, “Sau này tự đổi?”

“Đại Vũ Trì Thủy, Đại Vũ Trì Thủy, chẳng phải cậu thấy cái tên Trì Thủy rất hợp với cái tên Đại Vũ của Tuyên thiếu gia cho nên mới quyết định đổi tên?”

“Ha ha ha... Tôi nói anh nghe, tên của bọn tôi thực sự là trùng hợp mà liên kết được với nhau đấy, tên tôi từ trước giờ vẫn là Trì Thủy, anh tin không?”

“Không phải chứ? Chuyện như vậy cũng xảy ra được sao?!”

“Cho nên tôi mới nói đây là duyên phận!”

“Đúng, duyên phận cho nên chúng ta cạn một chén đi!” [tuyệt kĩ chuốc rượu =)))]]

“...”

Đi qua đi lại, ăn uống linh đình, chuyên viên đạo cụ cuối cùng say trước, vỗ vai Vương Trì Thủy, giọng điệu say xin: “Cậu không phải nói là cậu uống hết sẽ nổi loạn lên ai cũng gọi bằng con trai sao? Thử đi nào, thử gọi tôi là con trai xem?”

“Nhưng tôi thật sự không dám.”

“Vậy là sao, cha !!”

“Ách”

“Hahah, anh thực sự rất biết nghe lời đấy.”

“ ... ”

Một lát sau, người trong phòng yến tiệc đều ngã lăn quay, chỉ có Tuyên Đại Vũ và Vương Trì Thủy là còn sức chiến đấu như trước. Tuyên Đại Vũ cơ bản là không uống được vài hớp, Vương Trì Thủy thì uống xong không bao lâu lại phải đi WC, vừa đi ra khỏi lại bị mời uống tiếp.

Mất nhìn tiệc rượu bắt đầu tàn cuộc, rất nhiều người vì quá say nên phải có người dìu ra ngoài, lâu lâu vẫn còn hướng về Tuyên Đại Vũ nói lời tạm biệt, Vương Trì Thủy như trách được một kiếp nạn.

Vì vậy, khi nhìn thấy trong phòng yến hội cũng không còn lại vài người, Vương Trì Thủy an tâm mà đi vào nhà vệ sinh để “thoát nước” .

Lúc quay lại, phát giác Tuyên Đại Vũ đang trước mặt mình uống nguyên một chai rượu.

Trong lòng thầm hô lên một tiếng không ổn, vội hỏi Tuyên Đại Vũ, “Rượu này ai mời anh?”

Nói bóng gió chính là muốn chửi tên cháu trai nào ác như vậy? Tôi mới vừa thoát chết lại bắn vào tôi một phát súng. “Không ai mời tôi, tự tôi muốn uống.” Tuyên Đại Vũ nói.

Wương Trì Thủy nuốt nước bọt.

Tuyên Đại Vũ còn nói: “Tôi muốn uống rượu thật say, lúc này nhiều người quá tôi không muốn uống, giờ này không còn ai tôi liền rất hăng hái .”

Wương Trì Thủy dậm chân lên sàn bực tức, việc sắp thành lại hỏng, lý do này của Tuyên Đại Vũ khó lòng mà phòng bị.

Trên đường trở về, Vương Trì Thủy chỉ có thể trơ mắt nhìn Tuyên Đại Vũ say như điên, bất lực mà xoay chuyển càng khôn.

Về đến nhà, Vương Trì Thủy nhanh chóng muốn đỡ cho Tuyên Đại Vũ đi ngủ, kết quả Tuyên Đại Vũ phần khởi dị thường.

“Ngủ cái gì mà ngủ? Không ngủi thấy một thân tôi toàn mùi rượu à? Mở nước, hầu hạ bốn thiếu gia tắm rửa!”

“Tuyệt!” Vương Trì Thủy vui vẻ mà hầu hạ cho Tuyên Đại Vũ.

Sau đó, Tuyên Đại Vũ cũng không ngại ngần mà làm trò trước mặt Vương Trì Thủy đem quần áo cởi sạch, vô tư thoải mái nằm trong bồn tắm. Vương Trì Thủy thừa cơ hội này mát-xa, chà xát cho Tuyên Đại Vũ, chiếm hết tiện nghi.

“Tuyên Đại Vũ, anh biết tôi là ai không?” Cố ý hỏi.

Tuyên Đại Vũ ánh mắt nửa nhắm nửa mở, giọng điệu nhây nhụa nói: “Wương Trì Thủy!”

Wương Trì Thủy trong lòng không rõ vì sao rất ảm áp, đây là lần đầu Tuyên Đại Vũ uống say lại nhận thức được đây là mình.

“Tôi hát cho anh một bài nha.” Vương Trì Thủy nói.

Tuyên Đại Vũ sâu kín, “Hát đi.”

Vì vậy, Vương Trì Thủy hát lên một khúc hát ru. Kết quả, Tuyên Đại Vũ nghe hát ru càng lúc càng tỉnh.

“Bài đang hát tên là gì? *lắm bằm trong miệng*, sao giống bài hát ru, bốn thiếu gia cũng muốn hát cho người một đoạn.”

“Chờ đã!” Vương Trì Thủy đột nhiên mở miệng hỏi, “Anh muốn hát cho ai nghe?”

“Cho người á!”

“Tôi là ai?”

Tuyên Đại Vũ nghe rằng, “Vương Trì Thủy cái tên tiểu tôn tử!” Sau đó, giọng điệu say xỉn mất kiểm soát, “Sau đây Tuyên Đại Vũ sẽ hát cho cái tên tiểu tôn tử Vương Trì Thủy một bài hát, vỗ tay lớn lên nào!”

Tuy rằng hắn ta là đang vì say mà nói, nhưng cũng làm cho nội tâm Vương Trì Thủy hạnh phúc rất nhiều.

Vì vậy, Tuyên Đại Vũ bắt đầu hăng hái hát lên .

“Tôi trốn ở trong chuồng, chân đạp phải gà con, muốn cho cậu ngạc nhiên. Cậu càng đi càng gần, hắn lên bốn đầu chân, tôi trở tay không kịp, đành lăn tròn quay đi...”

Vương Trì Thủy ban đầu vẫn còn say sưa mà nghe, kết quả càng nghe càng có gì đó không đúng!

“Tôi không nên ở trong ổ, nhìn thấy các người có bao nhiêu ngọt ngào, cứ như vậy tôi cũng hết hy vọng, để tôi mất hết dũng khí! Còn hắn nhất định là kẻ tinh, để trứng cũng chỉ dùng một giây đồng hồ mà thôi, hắn nhất định là kẻ tinh...”

Vương Trì Thủy đúng thật là cơ mặt từ trạng thái thả lỏng đến buộc chặt rồi đến co quắp cũng chỉ diễn ra trong vào giây.

Ai u tôi thao! ! ! ! ! Bài hát này ở đâu ra? Tại sao có thể có loại ca khúc như vậy? ? ?

Ngay lúc lồng ngực của Vương Trì Thủy đang siết chặt vì tức giận, Tuyên Đại Vũ đột nhiên dừng lại làm bầm lều bầu.

“Kẻ tinh... Kẻ tinh là một món đồ thần mã ?”

Vương Trì Thủy trong nháy mắt nói tiếp: “Kẻ tinh không phải là một món đồ, nó là một loại gia vị chiết xuất từ tinh chất thịt của con gà, là hạt nêm đó biết không, dùng để nêm canh, có thịt bò tinh này, sò tinh, nấm tinh này...”

“Nấm tinh?” Tuyên Đại Vũ nháy mắt mấy cái, “Là dương vật tinh đó hả?”

“Ách...” Vương Trì Thủy ngơ ngác gật đầu, “Có thể nói là như vậy.”

“Kẻ tinh là con gà làm từ cái đó luôn hả?” Tuyên Đại Vũ lại hỏi.

Giờ khắc này, Vương Trì Thủy cơ hồ bị sự ngây ngô của Tuyên Đại Vũ làm cho phát điên, nhưng không có cách nào để đổi chủ đề đành tiếp tục nói nhảm với hắn.

“Đúng, kẻ tinh chính là làm từ dương vật.”

Tuyên Đại Vũ đột nhiên cười to, “Vậy cậu chính là làm từ dương vật mà ra hả?”

“...”

Vương Trì Thủy chấp nhận, không quan tâm kẻ tinh được làm từ cái gì nữa, chỉ mong sao có thể mau chóng kết thúc cái đề tài này là được.

Quả nhiên, Vương Trì Thủy gật đầu cho qua, Tuyên Đại Vũ liền không đề cập tới vấn đề này nữa.

Sau đó, hai người cùng nhau nằm trên giường, Tuyên Đại Vũ nhắm mắt lại, tiếng ngáy vừa cất lên, Vương Trì Thủy thở dài một hơi thật mạnh nhẹ nhõm.

Đột nhiên, tiếng ngáy hơi ngừng lại, thay vào đó Tuyên Đại Vũ lại gầm nhẹ.

“Tôi nhớ ra rồi!”

Vương Trì Thủy bỗng giật mình, xem chút từ trên giường lăn xuống.

“Anh... Anh nhớ tới cái gì?”

Tuyên Đại Vũ nói: “Kẻ tinh không phải làm từ dương vật, là làm từ thịt gà.”

Vương Trì Thủy phải nói là thở không ra hơi - bà ngoại nhà anh, hừ chết tôi!

“Cho nên cậu không phải là kẻ tinh, cậu chính là một con người, cậu là con người thì con gà đó ở đâu mà xuất hiện?!”

Ách... Vương Trì Thủy lại thở gấp một trận, không lẽ từ cái chuyện phản khoa học này mà có thể giúp anh nhớ lại mà đem lật tẩy chuyện hôm trước chứ?

Vương Trì Thủy vẫn còn ôm vài phần hy vọng, cho rằng Tuyên Đại Vũ là đang nói mớ. Đột nhiên Tuyên Đại Vũ ngồi dậy, nhìn chăm chăm vào Vương Trì Thủy, bị chất cồn kích thích làm cho ánh mắt trở thành hỏa nhãn kim tinh.

“Vương Trì Thủy, cậu đúng là loại không đơn giản a! Quả nhiên đem máu gà bôi lên dương vật của lão tử tôi đây”

Vương Trì Thủy gương mặt đều tái xanh, ấp úng mà nói: “Cái này không phải là vì để cho anh được tráng dương sao?”

“Bớt ở đây giả vờ giả vịt đi! Lão tử ta đây cuối cùng cũng thông suốt, cậu điên rồi a! Chiều này mà cũng đem ra đùa giỡn? Tôi có phải là nên thực sự bạo cú cậu để báo thù cho kê huynh (con gà bị Vương Trì Thủy cắt cổ để lấy máu)?”

“Nào nào lại đây!” Vương Trì Thủy gương mặt khẩn cấp, “Mau lại gần tôi đây mà trả thù nào!”

Tuyên Đại Vũ gầm nhẹ một tiếng, “Cậu cứ đắc ý đi!” Sau đó vừa ngáp vừa nói thêm một câu, “Cậu chờ đó, sáng sớm ngày mai tôi tính sổ với cậu”

Nói xong, ngã đầu ngủ thật sâu.

...

HẾT CHƯƠNG!

155. Chương 155 - Tuyên Đại Bịp

CHƯƠNG 155: TUYÊN ĐẠI BỊP

Trans+Edit: Pinoneverdie

Làm sao bây giờ?

Hiện tại Tuyên Đại Vũ nhìn giống như là đang ngủ rất ngon, nhưng đó là bởi vì hắn vẫn chưa hoàn toàn tỉnh rượu, sáng sớm ngày mai hắn tỉnh táo trở lại, cách thức trả thù như thế nào thì không có cách để tưởng tượng được.

Vương Trì Thủy nhất định phải tìm ra sách lược ứng phó trước sáng mai.

Che giấu thì che giấu không được, Tuyên Đại Vũ nếu đã nhớ lại thì chính là không thể khiến hắn một đao quên đi, phương cách giải quyết duy nhất chỉ có thể là lấy độc trị độc, dùng hành vi phạm tội che giấu hành vi phạm tội!

Vì vậy, Vương Trì Thủy liền đem đồng phục đóng phin ra mà mặc. Mặc vào bộ đồ học sinh mà Tuyên Đại Vũ thích, một thân nhìn như một đứa học sinh trẻ tuổi, còn đem cả vài cuốn sách đặt ở đầu giường tạo không khí mấy năm về trước lúc còn đi học đọc nhiều sách vở.

Bầu không khí hoàn hảo được dựng lên xong, Vương Trì Thủy vỗ vỗ vai Tuyên Đại Vũ.

“Đại Vũ, Đại Vũ...”

Tuyên Đại Vũ phiền não mà đem mí mắt cạy ra một cái khe nhỏ, chứng kiến một gương mặt trong trẻo đang nhìn mình. Đang mơ mơ màng màng, đột nhiên nhìn ra người trước mắt là ai, chợt từ trong lỗ mũi phát sinh một tiếng hừ, “Hạ tiểu yêu sao?”

Vừa dứt lời, môi đã bị ngăn lại. Vương Trì Thủy xâm nhập vào khoang miệng của Tuyên Đại Vũ cảm giác mê đắm dần tới. Dù không có kĩ năng hôn môi thành thạo nhưng cậu ta vẫn liên tục tấn công, cảm giác tê rần chạy dọc cơ thể. Tuyên Đại Vũ khước mắt hơi mở ra, ngưng mắt nhìn gương mặt đang làm hấn mất trí, hô hấp giữa răng môi thơm mát, thấy xung quanh nào là sách vở giấy tờ, một mực tin rằng đã trở về thời còn đi học.

Tuyên Đại Vũ vừa vòng tay ra ôm lấy tấm lưng của Vương Trì Thủy, Vương Trì Thủy liền mạnh bạo. Trong nháy mắt trút bỏ vẻ ngây ngô, thở hồng hộc mà cởi quần áo của hấn ra.

Tuyên Đại Vũ trời sinh đã có thân thể của một cậu ấm, làn da đẹp vô cùng. Vương Trì Thủy tham luyện mà vuốt ve thật lâu, tựa như đang vuốt ve cặp mông tròn của một tiểu quả phụ, ánh mắt bỉ ổi hạ lưu. Tới lúc đem quần lót của Tuyên Đại Vũ cởi ra, ghé mặt vào tỉ mỉ nhìn ngắm vật cứng trong đũng quần của hấn, từng đợt khí nóng liềm mạng thở ra. Tuyên Đại Vũ ban đầu vẫn có cảm giác, sau đó nhận ra dáng vẻ của người này hình như là Vương Trì Thủy, càng ngày càng không thích hợp, càng ngày càng không đúng, rốt cục đem mắt mở to.

“Cậu làm cái quái gì vậy?”

Vương Trì Thủy không nói hai lời, cấp tốc ghé vào người của Tuyên Đại Vũ, nằm ngửa xuống đặt đôi chân thon dài lên vai hấn, khiến tầm mắt của Tuyên Đại Vũ lúc này chỉ còn thấy được bắp đùi mê người của Vương Trì Thủy.

Một lần nữa hấn lại say.

Tuyên Đại Vũ đưa bàn tay đến trên đùi của Vương Trì Thủy làm một trận vuốt ve. Vương Trì Thủy bị kích thích quá độ, liềm mạng dùng đầu lưỡi liềm trượt dọc hai cái chân của Tuyên Đại Vũ. Cảm giác được Tuyên Đại Vũ vì thoải mái mà run lên, Vương Trì Thủy tiếp tục dời cái lưỡi đi lên phía trên. Rốt cục di chuyển đến “bộ phận nổi dãi” của Tuyên Đại Vũ, kích thích to lớn, độ cứng kinh ngạc, Vương Trì Thủy có chút ngượng ngùng.

Kỳ thực đây là lần đầu tiên Vương Trì Thủy làm chuyện này với người khác. Nhưng bất kể tình cảm của mình giành cho Tuyên Đại Vũ có rõ ràng hay không, bất kể làm xong sẽ có loại hậu quả gì, giờ này khắc này Vương Trì Thủy chính là xác định rõ ràng ba chữ —— tôi nguyện ý.

Vì vậy, Vương Trì Thủy chính thức trở thành “Chiến đấu kê” hạ xuống nuốt lấy hạ bộ của Tuyên Đại Vũ.

Tuyên Đại Vũ sau đó liền một trận thở gấp, bất ngờ “dừng đứng” trong miệng của Vương Trì Thủy, lại nhìn thấy bên dưới một dáng người đang mặc áo học sinh cùng đôi chân trắng mịn kích thích, chợt ôm lấy Vương Trì Thủy ấn đầu cậu ta xuống sát vào gốc dương vật của mình.

Có lẽ là do trước đó đã nín quá lâu không được ‘xả súng’, Tuyên Đại Vũ trong chốc lát liền bắn.

Vương Trì Thủy thấy Tuyên Đại Vũ đang hưng phấn, định nắm bắt cơ hội để hấn ‘khai cúc’ cho mình, vì vậy trực tiếp cởi quần. Kết quả cái miệng vừa mới nhả cây dương vật ra, còn chưa kịp lùi về, đã bị Tuyên Đại Vũ bắn tinh dịch lên đầy mặt.

Lần đầu tiên làm cho người ta lại bị người ta bắn lên mặt, lại không ai lau mặt cho, thật chua xót mà.

Nhưng điều càng làm cho Vương Trì Thủy chua xót chính là...Tuyên Đại Vũ sung sướng bắn ra xong liền lập tức lăn ra ngủ.

“Hắc! Đừng ngủ chứ! Còn chưa làm xong mà!”

Xem ra lần này chỉ có thể tự thân vận động, Vương Trì Thủy nghĩ như vậy, liền đem “súng” của Tuyên Đại Vũ cầm lên. Lúc đầu Tuyên Đại Vũ vẫn còn muốn chống cự, mơ mơ màng màng nói vài câu lảm nhảm trong miệng, sau đó thì không quan tâm nữa, coi như là đang ‘mộng xuân’, để mặc cho Vương Trì Thủy hành sự.

Rất nhanh, ‘khúc côn’ của Tuyên Đại Vũ lại dựng lên, thẳng tắp hướng về phía trước, cương cứng lạ thường.

Vương Trì Thủy vận khí một cái, cái mông di chuyển đến món đồ vật giữa hai háng của Tuyên Đại Vũ.

Một, hai, ba, tới nào!

Ách...

Một trận xé rách da thịt đau đớn kéo tới, cơ thể cậu ta bây giờ như “tiễn rời cung”, nhanh chóng rút dương vật của Tuyên Đại Vũ ra, trong lòng gào khóc thảm thiết.

Lý Chân Chân còn nói làm chuyện này rất cường dã, rất thoải mái. Thoải mái bằng cha nhà người!

Tuyên Đại Vũ cảm giác bị ‘kẹp’ hơi đau một chút, thỉnh thoảng mở mắt, đau đớn chợt thoáng qua, lại ngủ thiếp đi.

Vương Trì Thủy không từ bỏ ý định, tiếp tục thử.

One! Two! Three! come-On! Baby!

A a a a a a...

Vương Trì Thủy đau như muốn chết đi, ngửa cổ hét lên những tiếng kêu gào, càng không ngừng hít thở sâu, nhe răng nhếch miệng, trông rất đáng sợ!

Được rồi... cứ như vậy đi... cứ như vậy đi... Vương Trì Thủy nói với bản thân, đừng nhúc nhích, đừng tìm đường chết, cứ kiên nhẫn đợi một chút đã. Tuyên Đại Vũ đầu tiên là cảm giác được dương vật bị kẹp chặt có chút đau đớn, nhưng lại được Vương Trì Thủy ‘chăm sóc’, loại đau đớn này từ từ tiêu biến, thay vào đó là cảm giác ấm nóng bao trùm.

Vì vậy, “Kê” đã nằm trong “Ổ” nguyên một đêm.

Vương Trì Thủy thống khổ cả đêm, lúc rạng sáng, cố sức mà cầm lấy điện thoại di động của Tuyên Đại Vũ, hy vọng sẽ gặp may mắn, nhìn xem lần này Hạ Diệu có nhắn tin cho Tuyên Đại Vũ giống lần trước không.

Kết quả, chẳng hiểu sao lại có một tin nhắn thật!

“Cậu có nhà không? Ngày mai tôi qua tìm cậu!”

Cảnh sát Hạ, anh quả nhiên là quý nhân của tôi.

Vì vậy, Vương Trì Thủy say sưa mà “nhấp” nguyên một đêm.

Tuyên Đại Vũ lúc tỉnh dậy cũng là lúc giờ nghỉ trưa của Hạ Diệu vừa tới.

Hắn ta sau khi tỉnh lại, nhớ tới tối hôm qua vì say rượu, chân tướng sự việc lần trước bỗng bạo tạc ở trong đầu, trông mắt lập tức sưng đỏ, bộ mặt dữ tợn không gì sánh được.

“Vương Trì Thủy, cậu tỉnh lại cho tôi!”

Vương Trì Thủy lần này quả thực là đã quá mất sức, lúc bị rống dậy điệu bộ vẫn còn mệt lả.

“Làm gì?”

Tuyên Đại Vũ nắm tóc Vương Trì Thủy, nói: “Tôi rất cực đã nhớ lại, cậu đúng là cừ khôi, quả nhiên dùng máu gà tạo dựng hiện trường lừa gạt tình cảm của tôi!”

Vương Trì Thủy ngáp một cái thật lớn, biểu tình nắm chắc phần thắng, không chút hoang mang.

“Lúc này rồi mà cậu vẫn còn muốn chống chế? Hả?” Tuyên Đại Vũ tiếp tục rống to.

Vương Trì Thủy nói: “Tôi không muốn chống chế, đêm hôm đó đúng là giả!”

Tuyên Đại Vũ hung tợn, đang lúc nhe răng ra mà quan sát, phát hiện Vương Trì Thủy không có dấu hiệu hối cải. Dem mắt nhìn kỹ cậu ta, quả nhiên tên cháu trai này đang nở ra một nụ cười.

Vương Trì Thủy ngượng ngùng mà cười, “Thế nhưng đêm qua là thật à!”

Tuyên Đại Vũ hô hấp bị kiềm hãm, giờ này khắc này mới cảm giác được nửa thân dưới hơi khác thường. Lúc này nhận ra hắn và Vương Trì Thủy đang ở trong tư thế không được tự nhiên, bộ phận riêng tư của hai người dần còn dính chặt, “đại gia hỏa” của Tuyên Đại Vũ vẫn còn đang thành thật nằm trong “ổ” của Vương Trì Thủy.

“Thao!” Tuyên Đại Vũ trông như đang muốn rút ra.

Vương Trì Thủy một bên thì gắt gao kẹp lại, một bên cố làm ra vẻ mà hô to.

“Ôi này... anh mau rút ra đi ra chứ...”

Tuyên Đại Vũ lúc này vừa bị kẹp đau vừa cảm thấy tê sướng, vừa tức vừa tiêu hồn mê đắm, mồ hôi đổ nhễ nhại.

“Rốt cuộc chuyện gì xảy ra hả?”

Vương Trì Thủy nói: “Đêm qua anh sau khi biết được chân tướng, muốn thay con gà đã chết mà báo thù tôi, sau đó thực sự cùng tôi ‘động chạm’. Đại Vũ, anh đừng hổ thẹn, tôi thực sự một chút cũng không hối hận!”

“Ai hổ thẹn?” Tuyên Đại Vũ to thở gấp, “Cậu nha đừng cố phân cao thấp với tôi, trước hết để cho tôi rút ra đã.”

Vương Trì Thủy ngượng ngùng mà nói: “Tôi cũng muốn để anh lấy ra, nhưng anh nha cái này của anh to quá!”

Cái này lời khen này khiến ‘phía dưới’ của Tuyên Đại Vũ lại càng phình to hơn.

“Vương Trì Thủy cậu tuyệt đối là cố ý, chuyện này này tuyệt đối có ẩn khúc!”

Vương Trì Thủy mười phần phần khích mà ồn ào, “Có cái gì ẩn khúc? Lỗ hậu môn cũng đã để cho anh làm rồi, anh vẫn còn nói với tôi là ẩn khúc!”

Tuyên Đại Vũ vừa hưởng thụ cảm giác ấm áp dồn chặt, vừa muốn nhanh thoát khỏi tình cảnh này, mà Vương Trì Thủy lại liên tục gắt gao kẹp chặt không muốn dừng, hai người trong lúc đó tiến hành một trận giằng co.

Nghe được tiếng cửa phòng mở, Vương Trì Thủy rốt cục thả ra một ngụm khí lớn.

Tuyên Đại Vũ chợt đem dương vật rút ra.

Cùng lúc đó, Hạ Diệu vừa lúc đẩy cửa mà vào, vô tư nhìn thấy Tuyên Đại Vũ trong nháy mắt rút ra khỏi người Vương Trì Thủy.

Sau đó, cậu ta một lần nữa bị hóa đá ở cửa.

“Tôi có phải là đã đến sớm hơn ba giây?” Hạ Diệu lúng túng sờ mũi một cái.

Tuyên Đại Vũ cấp tốc từ trên giường nhảy ra tới cửa, tay nắm lấy cửa cố giải thích với Hạ Diệu.

“Yêu quái à, cậu hãy nghe tôi nói, chuyện kê tinh lần trước, lão tử tôi rốt cục đã biết rõ ...”

“Tôi cũng biết rồi.” Hạ Diệu cắt đứt lời Tuyên Đại Vũ, “Cậu không nên gọi là Tuyên Đại Vũ, cậu phải gọi là Tuyên Đại Bịp.”

;

Nói xong, Hạ Diệu tiêu sái đi ra ngoài, lúc vòng qua cửa, vẫn còn phát tay một cái hô lên ba tiếng, “Bịp bợm, bịp bợm, bịp bợm a...”

Tuyên Đại Vũ, “...”

Hết chương!

156. Chương 156 - Liên Tục Gặp Trục Trắc

CHƯƠNG 156: LIÊN TỤC GẶP TRỤC TRẮC

Trans+Edit: Pinoneverdie

Tháng tám Bắc Kinh, nhiều cơn mưa bão ập tới. Thông thường, ban ngày bầu trời nghìn dặm không mây, chạng vạng tối thì đột nhiên sấm chớp vang rền, mưa xối xả tầm tã.

Ngày hôm nay cũng không ngoại lệ.

Đến lúc tan tầm, một chiếc xe màu đen chạy đến đậu ở đối diện cửa lớn của cục cảnh sát.

Bên trong tấm kính thủy tinh đang bị mưa tạt xối xả, mơ hồ có thể thấy được hai gương mặt nghiêm nghị lạnh lùng ở bên trong xe. Bốn ánh mắt này sắc bén như dao nhọn, “lưỡi dao” liên tục liếc vào những thân ảnh ra vào cổng cục cảnh sát.

Nhưng mà....hai người họ tạo nên bầu không khí khẩn trương nghiêm túc vậy thôi chứ bên trong lại đang nói chuyện phiếm nhàn hạ.

“Mấy ngày nay thời tiết thật thất thường, chưa từng thấy Bắc Kinh mưa lớn thế này.”

“Đúng vậy, muốn theo dõi cảnh sát Hạ cũng không nhìn thấy rõ...”

“Anh cần nhìn rõ cảnh sát Hạ làm gì?”

“Chuyện đó...ý của tôi là trời mưa xuống sẽ cản trở tầm nhìn, ảnh hưởng đến việc quan sát những mối nguy hiểm tiềm tàng ẩn nấp xung quanh cảnh sát Hạ. Ví dụ như trên người cậu ta có vật gì bằng kim loại thì sẽ dễ bị sét đánh, dễ giầy trơn quá sẽ dễ bị trượt ngã các thể loại.”

“...”

“Tôi phát hiện ra lâu ngày như vậy thực sự đã phát sinh tình cảm, tôi mỗi ngày đều sớm chiều chung sống với cảnh sát Hạ, không rời nửa bước, làm sao không phát sinh cảm tình thương mến được chứ?”

“Anh đẹp đi! Anh khi nào lại cùng cảnh sát Hạ sớm chiều chung sống? Viên Tổng đã căn dặn rõ ràng là tuyệt đối không được bại lộ thân phận trước mặt cảnh sát Hạ, anh đứng gần sát bên cậu ta còn chưa có cơ hội, ở đâu ra mà sớm chiều chung sống?”

“... thì...trao đổi ánh mắt với nhau không phải là tiếp xúc với nhau à?”

“Anh khi nào lại cùng cậu ta trao đổi ánh mắt? Anh nếu là cùng cảnh sát Hạ trao đổi ánh mắt, chẳng phải là để cậu ta phát hiện ra anh đang theo dõi cậu ta?”

“Được được được, tôi không cùng anh tranh luận những thứ này nữa.”

“Mà nói điều này một chút, anh nói xem vì sao mấy ngày nay Viên Tổng luôn đích thân tới chỗ này?”

“Đại khái chắc là bởi vì trời mưa, sợ chúng ta bị bắt lợi theo dõi không được tốt, cho nên đích thân ra tay?”

“Trước đây nguy hiểm hơn, chúng ta cũng là tự hoàn thành nhiệm vụ, chưa từng thấy Viên Tổng nhọc lòng quan tâm như vậy?”

“Cái này... Chẳng lẽ là vì tiểu Điền... cho nên Viên Tổng đã nâng tiêu chuẩn của một bảo tiêu chuyên nghiệp lên, không còn tin nhiệm chúng ta?”

“Không đúng.”

“Mà anh nói xem hôm nay Viên Tổng có tới không?”

“Ngày hôm nay chắc chắn sẽ không tới, anh không nghe nói sao? Công ty của chúng ta muốn thành lập một quỹ từ thiện, tối hôm nay có một bữa tiệc quan trọng để mọi người gặp mặt thương thảo chuyện này.” “Thì ra là vậy, sao chuyện nhỏ như vậy cũng lôi nhau ra tiệc tùng nhỉ, cũng sẽ không...”

“Ách... Tôi hình như thấy xe của Viên Tổng .”

“ ... ”

Hạ Diệu và Tiểu Huy vừa nói vừa cười từ chính văn phòng đi tới, thấy Viên Tung đậu xe ở bên ngoài, lúc này tiểu Huy mới mở miệng than phiền.

“Đầu thai quả thật là một công việc đòi hỏi nhiều kỹ thuật.” Tiểu Huy không khỏi cảm khái, “Tôi đây ngay cả dù còn chưa từng mang theo, xe đưa đón cậu thì dừng ngay cửa chính dưới bậc tam cấp.”

Hạ Diệu cười cười, đem chìa khóa xe vứt cho Tiểu Huy, “Đừng đi xe buýt, lái xe của tôi trở về đi.”

“Ui chao! Vậy tôi đây kéo Trương Diên đi cùng.” (Vote cặp Trương Diên - tiểu Huy =))))

Hạ Diệu không trực tiếp lên xe, che dù đi tới cửa kính xe, gõ một cái.

Viên Tung làm bộ không nghe thấy, gò má tỏ ra ngông cuồng.

“Ban này đồng nghiệp của tôi vừa khen ‘gia đình nhỏ’ của chúng ta thật thân thiết đấy.”

Mặt lạnh như diêm vương nhìn Hạ Diệu, “Đừng lảm nhảm, nhanh lên xe.”

Hạ Diệu hanh cười một tiếng, “Chúng ta như vậy rồi mà anh vẫn còn ngượng à.”

Sau khi lên xe, Viên Tung chậm chạp không chịu khởi động máy, Hạ Diệu không hiểu vì sao cũng không bận tâm, liền đem điện thoại di động ra nghịch. Chờ lúc nổ máy, mặt của Viên Tung đột nhiên liền trầm xuống.

Lúc chạy xe trên đoạn đường này, Hạ Diệu bất kể là nói cái gì với Viên Tung, nét mặt của hắn vẫn là nhất quyết không thay đổi. Sau đó Hạ Diệu hình như phát hiện được vấn đề nằm ở chỗ nào. Lúc bình thường, Viên Tung mỗi lần vượt qua mưa bão để tới đón Hạ Diệu, Hạ Diệu khi lên xe sẽ biểu hiện một chút “thành ý” mà hôn hắn ta một cái, hôm nay lại lơ là quên mất. Vừa nghĩ ngợi xong vội vàng hôn bù, Viên Tung liền thay đổi sắc mặt, trong nháy mắt màn mưa trở thành một màn nhu tình. Bên ngoài xe thì phong vũ lôi điện, bên trong xe lại tràn đầy sự hạnh phúc đơn giản giữa hai người đàn ông đang yêu nhau.

Một người hết sức tập trung mà lái xe, một người thì ngồi nghịch điện thoại di động, thỉnh thoảng bật lên một đoạn nhạc, đọc một đoạn rap, khiến không khí bên trong xe luôn nhộn nhịp.

Ngay lúc xe quẹo vào một ngã rẽ, đi hết đoạn này là sẽ tới nhà, điện thoại của Hạ Diệu đột nhiên vang lên.

“Có nhiệm vụ khẩn cấp, tôi phải quay lại một chuyến, anh về làm cơm trước đi, tôi đón xe đi rồi quay lại.”

“Đừng nóng vội, tôi lái xe đưa cậu đi.” Viên Tung nói.

Đến lúc tới nơi, đã có hai chiếc xe cảnh sát đậu ở đó, Hạ Diệu bảo Viên Tung đem xe đậu xa chỗ này một chút, mặc một bộ áo mưa liền chạy ra ngoài.

Một chiếc xe khác cũng vừa lái tới, không cần Viên Tung dẫn dò, hai người bảo tiêu tinh nhuệ ngồi bên trong lập tức bước ra khỏi xe đi theo Hạ Diệu.

Mặc dù biết hai người bọn họ sẽ rất cẩn trọng, nhưng Viên Tung vẫn xuống xe đi tới một chỗ cách đó cũng khá xa, lặng lẽ quan sát hiện trường bên đó. Trong miệng hắn tuy là không đề cập tới, nhưng nguyên tắc trong lòng thì cực kỳ lớn, mặc dù muốn Hạ Diệu luôn luôn được an toàn nhưng cũng phải tôn trọng nghiệp vụ và tôn trọng khả năng của cậu ta, công và tư phân minh. Lúc Hạ Diệu đang công tác thì cậu ta có bị mưa tạt thế nào, Viên Tung đều sẽ không nhúng tay vào, nhưng nếu là những lúc sinh hoạt bình thường, tuyệt đối không để Hạ Diệu bị dính một giọt nước mưa.

Hạ Diệu chạy đến hiện trường ẩu đả, cùng những cảnh sát khác giữ trật tự, cách ly hiện trường.

Hiện trường lúc này chính là một đám người đang đánh đấm và chửi bới. Sau khi cảnh sát tìm hiểu, thì ra là công nhân và lực lượng an ninh lao vào ẩu đả nhau, nguyên nhân là do chủ thầu không trả lương thỏa đáng cho công nhân.

Dù cho cảnh sát đã xuất hiện, hiện trường hỗn loạn cũng không vì thế mà giảm xuống, nhân viên an ninh ỷ thế hiếp người, điên cuồng ngang ngược, đông đảo công nhân đều phần nộ, liều mạng phản kháng, mâu thuẫn càng ngày càng nghiêm trọng.

Gậy sắt, côn gỗ, gạch vụn, chai lọ thủy tinh văng tứ phía. Có vài cảnh sát đã bị thương, chỉ có Hạ Diệu là đứng ra ngăn cản nhiều nhất lại không bị thương chút nào. Nhiều lần cảm giác rằng viên gạch chắc chắn sẽ đập vào mặt của mình, không hiểu sao thì lại may mắn tránh khỏi. Trời mưa thì lớn, cục diện lại hỗn loạn, Hạ Diệu không để ý nhìn tới xem ai đã ra tay giúp đỡ.

Rốt cục, sau đó có một nhóm cảnh sát tới viện trợ, mọi chuyện đều đã được kiểm soát.

Hai nhóm người lao vào tham chiến tổng số hơn bảy tám chục người, trong đó chủ yếu là đám nhân viên an ninh. Rất nhiều cảnh sát đều là do bọn họ đã thương, lúc bị áp giải lên xe cảnh sát còn hướng về đám người công nhân nói lời thô tục.

Trong lúc đám tôn tử này đang nhốn nháo, Hạ Diệu vô tình nghe được có người nhắc tới “Công ty bảo vệ Hắc Báo”. Sau đó đến quan sát tư thái và tác phong của những người này, cảm thấy rằng đại đa số... à không là toàn bộ bọn họ đều là bảo vệ đến từ công ty Hắc Báo.

Bảy tám chục người toàn bộ bị áp lên xe cảnh sát, giải về cục.

Đại đội trưởng phái vài người leo lên xe tiếp tục phụ trách vụ này, trong đó không có Hạ Diệu. Leo lên xe còn có Tiểu Huy, lúc này đội phó của bọn họ đang chửi cha mắng mẹ, khí tức hung hăng. Vừa ngồi vào trong xe, đóng cửa ngăn cách với bên ngoài, lập tức trút ra oán khí.

“Người tôi ướt nhẹp, trong giày đều là bùn đất, cậu nhìn này, nhìn đi...”

Lúc này trời đã tối đen, bên ngoài lại mưa lớn như vậy, căn bản không thể nhìn thấy những gì đang diễn ra ở bên trong xe hơi. Viên Tung liền đem quần áo trên người Hạ Diệu toàn bộ cởi ra, trước tiên dùng nước ấm thấm vào khăn lông, lau người cho Hạ Diệu một lần, rồi lại tiếp tục dùng khăn lông khô lau cho cậu ta thêm một lần nữa. Hạ Diệu thấy quần áo của Viên Tung cũng ẩm ướt, nhin không được hỏi: “Anh làm gì mà cũng bị ướt hết vậy?”

“Lúc nãy cậu vội vàng chui vào trong xe, vậy nước làm ướt quần áo của tôi.” Viên Tung nói.

Hạ Diệu bóp lại cánh tay đang chuyển động của Viên Tung, hỏi: “Biết đám người gây chuyện lúc nãy là ở đâu ra không?”

“Ở đâu ra?”

“Công ty bảo vệ Hắc Báo!” Hạ Diệu vừa vui một chút, “Người nói xem bọn họ có phải là phá quán tử phá suất?” (*)

(*) phá quán tử phá suất: đại khái ý nghĩa trong tình huống này là cùi rồi không sợ lở. chứ giải thích ra thì phải dùng tới 42 từ tương đương hơn 300 chữ cái lận =))

Nhưng Viên Tung lại không lạc quan như vậy, không những thế, tâm tình vẫn còn bao phủ lên một tầng sương mù nhìn không rõ.

Hạ Diệu hào hứng nói: “Bọn họ gây náo loạn hết chuyện này tới chuyện khác, quả nhiên là không còn muốn hành nghề nữa mà.”

Vừa nói xong, bên ngoài đột nhiên có một ánh đèn xe chiếu thẳng vào trong xe bọn họ, Viên Tung lập tức dùng cơ thể che chắn Hạ Diệu lúc này đang trần truồng lại.

Hạ Diệu nhin không được mắng: “Tên cháu trai nào rọi đèn về chúng ta vậy?”

Viên Tung gương mặt âm trầm, động tác đang lau tóc cho Hạ Diệu đột nhiên thô lỗ. Đầu của Hạ Diệu xém chút nữa là bị Viên Tung vặn rút ra khỏi cổ, cậu ta nhin không được hét lên: “Nhẹ tay một chút không được hả? Bằng không anh đưa khăn cho tôi, tôi tự lau!”

Viên Tung ném khăn vào mặt Hạ Diệu.

“Thì ra là cậu dẫn dắt người ta đến đây!”

Hạ Diệu cảm tức, “Tôi làm gì mà dẫn dắt người đến đây?”

Viên Tung không nói lời nào, trực tiếp ngồi vào chỗ tài xế, khởi động máy.

Hạ Diệu không buông tha mà truy vấn.

“Viên Tung anh đó nha đem lời nói rõ một chút, tôi rốt cuộc thế nào dẫn người tới ? Tôi dẫn người nào tới?”

“Anh đó nha vẫn còn tưởng rằng Báo Đen mền mộ tôi, muốn làm tôi vui nên mới kêu người của hắn đến gây sự , tiếp tục làm giảm danh tiếng của công ty Hắc Báo?”

“Hắn đâu phải thằng ngu!”

“Chuyện công ty bọn họ thì có liên quan gì đến tôi chứ?”

“Viên Tung, tôi đang nói chuyện với anh!”

” *Nói lắm bầm*...anh không tự tin giữ được tôi sao?.”

“Ách...”

Ô tô đột nhiên vấp phải một cái ổ gà, Hạ Diệu xém nữa là té nhào khỏi ghế.

Viên Tung từ kính chiếu hậu trong xe quét mắt nhìn thấy dáng vẻ đang bị mất trọng tâm của Hạ Diệu, đặc biệt muốn tát hai cái vào cái mông trần truồng của cậu ta.

HẾT CHƯƠNG!

157. Chương 157 - Thổ Hào Chân Chính

CHƯƠNG 157: THỔ HÀO CHÂN CHÍNH

Trans+Edit: Pinoneverdie

Về đến nhà, thấy cửa đã khóa, Hạ Diệu ra vẻ khấn trương.

“Viên Như còn chưa quay về nhà?”

Viên Tung nói: “Tôi cho nó tham gia một lớp đào tạo, bị quản lý chặt chẽ, không có lý do gì đặc biệt thì không được rời khỏi đó.”

“Anh thật sự muốn để cô ta du học à?” Hạ Diệu hỏi lại.

“Muốn ra nước ngoài hay không trước tiên phải học một ít kiến thức và kỹ năng, đầu óc của nó chẳng phải lúc nào cũng là hình ảnh nam nhân thôi sao?” , nói xong ngắt vào tay Hạ Diệu, “Giống y chang cậu”

Hạ Diệu biện minh đem tay của Viên Tung hất ra, nhe răng tròng mắt, “Ai giống cô ta chứ?”

“Không nói nữa, tôi đi nấu cơm.”

“Tôi đi chung với anh.”

Hai người họ lúc trên đường về nhà, liên tục tám chuyện, về đến nhà lại vẫn như vậy mà nói không ngừng. Hiện tại Hạ Diệu cũng có thể giúp Viên Tung một tay, đôi khi là rửa rau, đôi khi gọt vỏ dưa leo, ngày hôm nay còn có thể nấu canh.

“Ném thử xem mặn hay nhạt.” Hạ Diệu múc một muỗng đưa tới bên mép của Viên Tung.

Viên Tung vừa thổi vừa hỏi: “Sao cậu không tự mà ném?”

Hỏi xong húp một ngụm, ánh mắt miễn cưỡng, “Nêm nêm không tệ, mùi vị rất hợp.”

Hạ Diệu hắc hắc vui một chút, “Tôi chỉ là muốn nghe anh khen tôi một cái.”

Sau khi nấu nướng xong, Viên Tung đem cơm nước dọn lên bàn, còn Hạ Diệu đến ban công cho hai con tiểu liêu ca ăn trước.

Vừa đi đến ban công, hai con tiểu hắc điểu ở trong lồng tre liền bưng tỉnh.

“Nhớ ta không?”

“Nhớ ta không?”

“...”

Từ trong cuống họng của hai con tiểu liêu ca liên tục phát ra câu hỏi đó, Hạ Diệu trước tiên là bỏ thức ăn vào trong lồng tre, sau đó lần lượt trả lời câu hỏi cho từng con.

“Nhớ người.”

“Cũng nhớ người luôn.”

Ăn cơm xong, tắm rửa xong, lại đến giờ bát nháo của Hạ tiểu yêu.

Viên Tung rõ ràng là nín tiểu này giờ nên thực sự muốn đi tiểu, Hạ Diệu lại không cho hắn đi, nhanh nhẩu nhảy vào người Viên Tung, hai cái chân dùng sức kẹp hông, cái mông thì cọ sát vào “tiểu phúc” của hắn, dùng sức mà chặn nước tiểu lại. Viên Tung chỉ còn cách đeo theo cái tên yêu nghiệt này mà đi vào nhà vệ sinh.

Hạ Diệu nghe “tiếng nước chảy” dưới thân của Viên Tung, ác tâm mà trêu ghẹo đôi môi và lỗ tai của hắn, mỗi lần cậu ta trêu ghẹo là dòng nước tiểu sẽ tạm ngừng lại sau đó mới chảy ra tiếp. Vì vậy, si mê mà thưởng thức cái loại tiết tấu bị đứt quãng này, tựa như đang làm nhạc trưởng chỉ huy một dàn nhạc. Cắn một cái ngay lỗ tai, hôn một cái ngay cánh môi liền nghe “âm thanh phía dưới” thỉnh thoảng chảy xiết, thỉnh thoảng nhỏ giọt. Thưởng thức cảnh này xong liền ở bên tai Viên Tung cười khanh khách. “Khi nào để tôi ‘làm’ anh một lần?”

Lại đến lượt Viên Tung bày ra ngữ khí.

“Tôi tại sao phải nhường cậu ‘làm’?”

Hạ Diệu nóng nảy, “Trước đó chúng ta không phải đã nói rồi sao? Anh thử trước, sau đó đến lượt tôi thử, rồi mới tìm ra phương thức hiệu quả nhất cho hai chúng ta.”

“Cậu không cần thử.” Viên Tung bá đạo, “Hiện tại đã là phương thức tốt nhất.”

Hạ Diệu không nghe theo, ở ngay “đũng quần” của Viên Tung đập một cái

“Được được được...” Viên Tung dùng sức khống chế cơ thể Hạ Diệu lại mà nói, “Chúng ta đang là âu yếm bên nhau, khung cảnh xung quanh lại đẹp thế này, tạm thời không nên động tay động chân mà đánh đập, nào lại đây.”

“Thao!” Hạ Diệu dùng sức giật tóc Viên Tung, “Anh nha không phải là đàn ông!”

Viên Tung đem Hạ Diệu đẩy ngã lên giường, đè chặt lên người cậu ta.

“Tôi tình nguyện làm đàn bà mà thao cậu cả đời.”

“Đừng mà...aa”

Ngay lúc công ty bảo vệ Hắc Báo đang ở trong trạng thái rối loạn không lối thoát, công ty của Viên Tung trái lại phát triển không ngừng. Dù loại chương trình, chính sách được thực hiện, công ty thu về một khối tài chính lớn cho nên quyết định thành lập một quỹ từ thiện, giúp đỡ những binh lính xuất ngũ bị thương, tàn phế, lớn tuổi,...

Khi đó lại phải có một tổ quản lý tiền ký quỹ, ngoại trừ việc công ty tự rót vốn vào, nhân viên công tác và các học viên cũng nguyện ý mà quyên tặng một ít, sức lan tỏa của quỹ từ thiện này ngày càng rộng.

Hạ Diệu vốn là thuộc dạng “tổng tài phụ nhân”, việc bỏ tiền vào quỹ này ắt không thể thiếu.

Cho nên bình thường ở trước mặt mẹ Hạ nói cũng không dám nói đến chuyện tiền bạc, hôm nay rốt cục mười phần phần khích mà hỏi một chút.

“Mẹ, con hai năm qua làm được bao nhiêu tiền?”

Mẹ Hạ trong lòng đột nhiên căng thẳng, “Con hỏi cái này làm gì?”

“Mặc kệ, chính là hỏi một chút.”

Mẹ Hạ đem sổ tiết kiệm tới, hai mắt xem xét, nhàn nhạt trả lời: “Không nhiều cũng không ít, vẫn là chưa tới hai mươi vạn.”

“Ít như vậy?” Hạ Diệu nhíu mày, “Cộng thêm tiền lì xì thì sao?”

“Cũng chỉ được năm mươi vạn.”

Hạ Diệu hỏi: “Con tổng cộng chỉ có năm mươi vạn?”

Hỏi cũng không thêm hỏi muốn dùng tiền để làm gì, mẹ Hạ trực tiếp nhả ra ba chữ.

“Không được xài.”

Hạ Diệu mềm giọng nài nỉ, “Mẹ, con cũng không phải dùng tiền này mà ăn chơi, con là muốn quyên tặng cho quỹ từ thiện, là chuyện tốt đó mẹ.”

Mẹ Hạ quét mắt nhìn Hạ Diệu, “Không động đất, không sóng thần, con quyên nhiều tiền như vậy để làm gì?”

“Mặc kệ đi mà, cứ coi như tích đức!” “Ông của con không nhận lương hưu của nhà nước một đồng, ba của con mỗi tháng tiền lương đều phải trích ra một phần để đóng quỹ từ thiện theo quy định, tổ tông ba đời đều đã thay con tích đức, vẫn còn phải cần tới con quan tâm việc này?”

Hạ Diệu không thể làm gì khác hơn là ăn ngay nói thật, “Mẹ, thật ra chuyện là như vậy, công ty Viên Tung bọn họ muốn thành lập một quỹ từ thiện, con cùng anh ta quan hệ tốt như vậy, không có thành ý thì không ổn, đúng không?”

Nói đến Viên Tung, sắc mặt của mẹ Hạ dễ chịu đi một chút.

“Thực sự là vì chuyện này, không phải là vì chuyện khác?”

Hạ Diệu giơ tay thề, “Con xin thề, tuyệt đối là để ủng hộ sự nghiệp làm từ thiện của bằng hữu.”

Mẹ Hạ thay đổi khẩu khí, “Viên Tung đối xử với con và với mẹ quả thật không tệ, không có gì quan trọng vẫn luôn đến thăm nhà chúng ta...”

“Đặc biệt là hay nấu ăn cho mẹ ăn nữa.” Hạ Diệu sử dụng đòn sát thủ.

Mẹ Hạ quét mắt nhìn cậu ta một cái, “Mẹ không phải là vì vài bữa cơm của nó, mẹ là vì cảm nhận được nhân phẩm của nó tốt, chính chắn tử tế, bây giờ còn gây quỹ từ thiện, quả nhiên có lòng thương người.”

Hạ Diệu cuồng nhiệt gật đầu.

“Như vậy đi, tiền ít như vậy cũng không tiện ra tay, con cầm sổ tiết kiệm này, mẹ sẽ cho con thêm hai mươi vạn.”

Hạ Diệu một trận chân chừ, ánh mắt nhìn chăm chăm vào sổ tiết kiệm và tiền mừng tuổi đang ở trong tay mẹ Hạ.

“Mẹ, mẹ xem, mẹ cho hai mươi vạn cũng là cho, năm mươi vạn cũng là cho, vì sao không hào phóng một chút mà cho hẳn năm mươi vạn nữa? Mẹ giấu lại đi, năm ngoái lúc con chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm, nếu không có Viên Tung giúp con đỡ một viên đạn, con hiện tại đã sớm xuống đất mà nằm, sinh mạng con trai của mẹ không đáng giá hơn năm mươi vạn sao?”

“Nhưng chuyện nó bắn chết người cũng là do cậu của con giải quyết, nếu không nó chẳng phải đã chịu án phạt?” Mẹ Hạ nhắc nhở.

Hạ Diệu ánh mắt đột nhiên cường ngạnh, “Cho con hai mươi vạn cũng được, đến lúc đó con coi như công bố thiên hạ, nói đây là tiền của tôi và mẫu thân của tôi cùng nhau quyên góp.”

“Lôi mẹ vào làm gì?”

Hạ Diệu nói: “Mẹ có thể không đưa thêm tiền, nhưng con không thể không giúp mẹ ghi tên vào danh sách góp quỹ, Hạ đại phu nhân chỉ góp hai mươi vạn.”

Mẹ Hạ có chút kéo xệ gương mặt, suy nghĩ một lúc lại hạ giọng

“Được rồi được rồi, sổ tiết kiệm, tiền lì xì và một tờ chi phiếu này của mẹ con cứ đem đi.”

Hạ Diệu kích động nhào đến hôn lên má mẹ Hạ một cái, thậm chí liên tục khen: “Mẹ, mẹ thực sự rất trẻ đẹp á.”

Mẹ Hạ đã rất lâu rồi không được nhi tử hôn má, dáng vẻ thùy mị ngại ngùng hiện lên một chút trên gương mặt, giọng nói không tự chủ được bắt đầu ôn nhu.

“Lần trước Viên Tung mang đến món thịt kia thật ngon, bảo nó rảnh rồi thì lại làm thêm một phần.”

“Không thành vấn đề, không thành vấn đề.” Sau khi ra khỏi cửa, Hạ Diệu lại gọi điện thoại cho Bành Trạch và Tuyên Đại Vũ.

Hai người này so với Hạ Diệu thì tiền của xài thoải mái hơn, chỉ có điều hai người này đều có gút mắc với Viên Tung. Một người thì hoài nghi Lý Chân Chân thăm mếu Viên Tung, trở nên không hài lòng với hắn, người còn lại cũng không cần nói, vẫn xem Viên Tung là tình địch.

“Ba mươi vạn?” Hạ Diệu ồn ào với Bành Trạch, “Cậu không biết xấu hổ sao? Mua quần lót lọt khe thì được, đến lúc cần tiền của cậu thì lại giả bộ nghèo đúng không?”

“Quần lọt khe là do Chân Chân mua, tôi thật không có nhiều tiền đâu, cậu nên tìm Đại Vũ đi, cậu ta mới thật sự là thổ hào!”

Hạ Diệu mặc cả, “Không có ba mươi vạn gì hết, ít nhất phải năm mươi vạn.”

Bành Trạch kì kèo nữa cũng vô dụng, chỉ có thể gật đầu chấp thuận.

Kết quả sau đó Hạ Diệu gọi cho Tuyên Đại Vũ, đối phương thẳng thắn nói một câu.

“Không đưa! Đừng trông cậy vào tôi mà mong đưa cho hắn một xu!”

Hoàn toàn không thể thương lượng, trực tiếp đem điện thoại cúp.

Hạ Diệu đành phải thôi.

Bởi vì sợ rằng Viên Tung sẽ không nhận tiền của mình, lúc Hạ Diệu đem tiền của cậu ta và Bành Trạch tới góp quỹ, hoàn toàn là lấy danh nghĩa của Bành Trạch mà đóng.

Nghi thức thành lập quỹ từ thiện chính thức bắt đầu, người chủ trì cầm trong tay danh sách những người đã tham gia đóng góp, đọc tên từng người một.

Sau khi đọc đến tên Bành Trạch góp một trăm vạn, đột nhiên dừng một chút, nói: “Có một nhà hảo tâm hôm nay không có mặt, nhưng giúp cho quỹ từ thiện của chúng ta một khoản rất lớn, anh ta là bạn tốt của cảnh sát Hạ, ngài Tuyên Đại Vũ, hai trăm vạn.”

Khán giả bên dưới vang lên một tràng vỗ tay nhiệt liệt, Hạ Diệu kinh ngạc tới choáng váng.

Lúc này mới phát hiện có một tin nhắn ngắn từ Tuyên Đại Vũ gửi tới.

“Thao, lão tử tôi đây đem tiền tích góp hơn một năm nay đều cống nạp cho cậu!”

Hạ Diệu gửi tin nhắn lại: “Coi số tiền mà cậu đóng góp kìa.”

“Tôi là cố ý.”

Hạ Diệu một bên cười ha ha, một bên cảm động không thôi.

“Sau đây chúng tôi xin công bố người quyên tặng số tiền lớn nhất trong ngày hôm nay, quý vị nghĩ sẽ là ai?”

Khách quý ở đây liền bàn tán xôn xao, bởi vì cứ tưởng rằng người góp tiền nhiều nhất đã được nêu tên rồi, Viên Tung lại không được tính vào danh sách này, còn có thể là ai nhỉ? Ngay cả Hạ Diệu cũng tò mò, cậu ta cho rằng Tuyên Đại Vũ đã là tiền quyên tiền nhiều nhất, không nghĩ tới có người còn chi mạnh tay hơn. Người này không phải là đại thổ hào thì cũng là vì ái mộ Viên Tung cực hạn.

“Người đó là....tiểu Điền.....năm trăm vạn!”

Lời này vừa nói ra, hội trường trong nháy mắt ồ lên.

“Điền Nghiêm Kỳ, không phải chứ? Ngày hôm qua ta còn nhìn thấy hắn ngồi ở căn tin ăn bánh mì mà!”

“Đúng đấy, hắn làm sao có nhiều tiền như vậy được?”

“Không phải là vì muốn gây tiếng vang cho nên chơi nổi chứ?”

Chính Hạ Diệu cũng khiếp sợ mười phần, ngồi bên cạnh cậu ta là một lãnh đạo cấp cao của công ty Viên Tung, nghe nói như thế nhin không được, cảm khái nói: “Tiểu tử này đây nghĩa khí à! Viên Tổng vừa cho hắn tiền, hắn lại đem hết ra quyên góp, một xu cũng không giữ lại.”

Hạ Diệu bất thành linh quay đầu nhìn qua, ánh mắt như lưỡi câu móc vào gương mặt của vị lãnh đạo này.

“Anh nói cái gì? Viên Tung cho hắn tiền?”

“Cậu không biết à?” Vị lãnh đạo hời hợt nói, “Viên Tổng vì muốn giữ hắn ở lại công ty, ra giá năm trăm vạn chẵn, thật là làm cho chúng tôi đổ kị à! Chỉ có điều, hắn cũng xứng đáng với cái giá này, trong khoảng thời gian này công ty kiếm tiền hơn phân nửa đều là do công lao của hắn, sau này chắc chắn sẽ còn hữu ích...”

HẾT CHƯƠNG!

158. Chương 158 - Đứng Núi Này Trông Núi Nọ

CHƯƠNG 158: ĐỨNG NÚI NÀY TRÔNG NÚI NỌ

Trans+Edit: Pinoneverdie

Vị lãnh đạo đó lại nói thêm điều gì nữa nhưng Hạ Diệu lại không bỏ vào tai.

Nghi thức làm lễ qua đi, tiệc rượu chính thức bắt đầu, Hạ Diệu lúc này có chút thần thờ, tâm hồn treo lơ lửng.

Cậu ta cùng mấy vị lãnh đạo của những công ty khác ngồi chung, Viên Tung thì đi tới bàn tiếp tân để mời rượu, chờ lúc quay lại, phát hiện chén bát của Hạ Diệu trống trơn, hầu như là không ăn cái gì.

“Làm sao vậy?” Viên Tung hỏi Hạ Diệu, “Thức ăn không hợp khẩu vị sao? Trước tiên cứ ăn lót dạ đã, về nhà tôi sẽ nấu riêng cho cậu vài món.”

Hạ Diệu không nói chuyện, cầm lấy đôi đũa gấp thức ăn.

Sau đó, mọi người trong bàn cùng nhau nói chuyện, đề tài xoay quanh con số năm trăm vạn của tiểu Điền.

Viên Tung cơ bản không tham gia, tất cả lực chú ý đều dồn vào trên người Hạ Diệu. Hắn gấp một món cho cậu ta, cậu ta liền nuốt ực vào họng, thế nhưng ánh mắt vẫn luôn là lơ lửng, vị giác trông cũng không được ngon miệng.

Hạ Diệu ra sức chịu đựng, cố gắng không nghe thấy những gì mà mọi người trong bàn ăn đang bàn tán.

Chốc lát nhìn thấy không ai ăn thức ăn, Điền Nghiêm Kỳ xoay cái bàn xoay, đem thức ăn ngon chuyển tới trước mặt của Viên Tung. Chi tiết này không ai phát hiện, nếu như không phải là đang ở trong giai đoạn nhạy cảm, Hạ Diệu cũng sẽ không thể nhận ra. Ánh mắt của cậu ta một mực theo dõi ngón tay của Điền Nghiêm Kỳ đang chuyển động, âm thầm, yên lặng không tạo ra tiếng, cứ như vậy lặng lẽ mà nín nhịn nửa giờ. Rốt cục đang lúc mọi người vui vẻ cười ha hả, Điền Nghiêm Kỳ lại theo bản năng đem thức ăn ngon chuyển tới trước mặt Viên Tung, Hạ Diệu bạo phát.

Đặt đôi đũa xuống bàn, không nói hai lời trực tiếp đem túi đeo rời đi.

Mặt của Viên Tung trong nháy mắt biến sắc, bỏ mặc mấy trăm người đang náo nhiệt tham dự tiệc rượu, nhanh chóng đuổi theo.

Mọi người trên bàn cơm ngơ ngác nhìn nhau, Điền Nghiêm Kỳ sắc mặt lo lắng.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Cảnh sát Hạ sao lại đột nhiên bỏ đi?”

“Không biết nữa, chẳng lẽ vừa rồi tôi nói điều gì làm cậu ta ghim trong lòng?”

“Cậu ta sẽ không cho rằng tôi khen tiểu Điền mà chọc cậu ta đã không thèm quyền tiền đấy chứ?”

Điền Nghiêm Kỳ lập tức chen vào một câu, “Đừng nói bừa, cảnh sát Hạ tuyệt đối không phải là người như ông nói, hưởng hồ bằng hữu của anh ta đã quyền tiền rất nhiều!”

Lúc Hạ Diệu đi tới bên cạnh chiếc xe ô tô, Viên Tung mới níu cậu ta lại. Hạ Diệu giãy dụa không được, hung hăng một quyền hướng vào gò má của Viên Tung.

Viên Tung không né, khóe miệng sưng đỏ.

Hạ Diệu thấy khóe miệng của Viên Tung rướm máu, lập tức chột dạ không còn tức giận nữa, lại nhịn không được mà đau lòng. Viên Tung bất chấp nhân viên an ninh và khách khứa đang đứng đông đúc xung quanh, cường ngạnh đem Hạ Diệu kéo vào trong lòng. Hạ Diệu ủy khuất, rốt cục vỡ òa.

“Anh cứ như vậy mà luyến tiếc hần không để hần đi sao?”

Viên Tung biết Hạ Diệu là bởi vì chuyện năm trăm vạn kia. Số tiền đó là do Viên Tung mới vừa đưa cho Điền Nghiêm Kỳ vào hôm qua, sự tình gấp rút nên chưa kịp nói cho Hạ Diệu biết, hần không nghĩ rằng Điền Nghiêm Kỳ đột nhiên lại bùng ra dùng để quyền góp, thật sự trở tay không kịp.

“Không phải là tôi lưu luyến hần, tôi chỉ là không thể giữ hần lại mà không làm gì cho hần.”

Hạ Diệu vẫn như trước, gương mặt cứng rắn nghiêm nghị không thềm nghe lời giải thích.

Viên Tung yên lặng nhìn chăm chú vào con người của Hạ Diệu, nói: “Tôi chỉ dùng năm trăm vạn đó cùng hần phân định rõ mối quan hệ giữa bọn tôi.”

“Tôi muốn hần ra đi.” Hạ Diệu nhìn đáp trả Viên Tung, “Nếu là để phân định rõ mối quan hệ, vì sao không dùng năm trăm vạn đó bảo hần ra đi?”

“Tôi tại sao phải đem năm trăm vạn bảo hần đi? Tôi dùng tiền giữ hần lại là vì tôi muốn hần cống hiến sức lực cho công ty, bởi vì cái gì mà tôi phải dùng tiền bảo hần đi? Tôi thiếu tiền hần sao? Tôi cùng hần từng có qua lại cái gì với nhau? Tôi nếu muốn đuổi hần đi, chỉ cần một câu nói!”

“Nếu đơn giản như vậy, anh bảo hần đi đi.”

Viên Tung không nói hai lời, xoay người hướng vào bên trong chỗ tiệc rượu, cước bộ không một chút do dự.

Hạ Diệu rất nhanh đuổi theo, một trận quyền đâm cước đá ngăn cản Viên Tung.

“Viên Tung anh là thằng khốn kiếp! Anh biết tôi không thể đưa anh năm trăm vạn, anh biết tôi không đành lòng đuổi hần đi! Anh chính là cố tình không hiểu ý của tôi.”

Viên Tung dùng sức siết lấy cơ thể đang giãy dụa của Hạ Diệu, một câu nói như chém đinh chặt sắt mà nện xuống.

“Nếu như trong lòng cậu không đành lòng, tôi sẵn sàng bỏ ra mười triệu để hần rời đi.”

“Anh cần bản không hề biết người tôi không đành lòng là ai, người tôi không đành lòng là anh! Không phải là hần!” mí mắt Hạ Diệu ướt đỏ gào thét một tiếng.

Viên Tung gắt gao kéo Hạ Diệu vào trong lòng, nội tâm bị nhéo ngất đau nhói.

“Tôi sẽ tận lực khiến hần đối với tôi hết hy vọng.”

Hạ Diệu nghe nói như thế, tâm tình mới thoáng hòa hoãn một ít, nhưng ánh mắt vẫn Bén nhọn nhìn chăm chú vào Viên Tung.

“Nếu như anh liếc nhìn hần một cái, tôi sẽ rời xa anh một ngày.”

Viên Tung hỏi lại, “Vậy nếu như cậu liếc nhìn người khác thì sao?”

Hạ Diệu nói: “Vậy anh cũng có thể rời xa tôi một ngày.”

Viên Tung ăn ngay nói thật, “Nếu là như vậy tôi không chịu đựng nổi đâu.”

Hạ Diệu nện một quyền vào ngực Viên Tung, nín khóc mà mỉm cười. “Cái dương vật nhà anh! Vẫn còn nói tôi không ngoan, anh mới là gã hư hỏng!”

Viên Tung vừa nhìn thấy Hạ Diệu cười, giống như là mới xuống địa ngục rồi đột nhiên lại bay lên thiên đường. Kỳ thực Hạ Diệu cần bản không cần dùng sự uy hiếp nào với Viên Tung, chỉ cần mặt của cậu ta trầm xuống, đối với Viên Tung đã đòn đả kích chí mạng.

Hạ Diệu khởi sắc, lại hướng về Viên Tung một trận quở trách.

“Lần sau có cho ai tiền nhớ phải thương lượng với tôi một chút. Chuyện này là sao chứ? Vừa ra tay đã liền đưa năm trăm vạn, là năm trăm vạn đó, lần sau còn như vậy nữa không hả?”

Viên Tung nói: “Chẳng phải hần cũng đã đưa lại rồi sao?”

“Nhưng tiền đó cũng đã từng nằm trong tay hần rồi, như vậy cũng không được!”

“...”

Buổi tối về đến nhà, ngâm mình trong bồn tắm, Hạ Diệu còn đang ghim trong lòng.

“Hần quyền góp năm trăm vạn ...năm trăm vạn lận...”

Hạ Diệu hiện tại cũng không dám nói mình đã góp năm mươi vạn. Mặc dù có tiền lương và tiền mừng tuổi, nhưng bình thường cũng không dám xài tiền bấy bọ, mua một con búp bê tình dục còn phải đi vay tiền. Bây giờ giống như là đang bị năm trăm vạn kia bóp nghẹt, chỉ có thể ngồi lặng lẽ trong bồn tắm nghịch nước.

“Nói đi, anh có chút nào cảm động không? Một chút cũng phải nói.” Hạ Diệu đặt ngón tay lên đầu vú của Viên Tung đùa nghịch.

Viên Tung thẳng thắn mà thừa nhận, “Đương nhiên cảm động, lẽ thường tình.”

Hạ Diệu xị mặt.

Viên Tung nói: “Cậu lại càng khiến tôi cảm động hơn.”

“Tôi thế nào làm cho anh cảm động? Tôi cái gì cũng không làm được.”

Viên Tung dùng bàn tay to lớn cọ cọ vào khóe miệng của Hạ Diệu, vẻ mặt ôn nhu hiếm thấy.

“Cậu ra sức vận động mọi người quyền góp, giúp tôi cũng cố sự nghiệp, tôi không nên cảm động sao?”

Viên Tung lời nói này thật không quá lời, ở trong lòng hần, Hạ Diệu chỉ cần quan tâm giúp đỡ hần một chút xiu cũng đều làm hần nhân sự cảm động lên rất nhiều lần. Nói như thái độ lúc này của Hạ Diệu, cũng đã khiến hần thương yêu đến mức đem cậu ta hôn từ trên trán xuống đến đầu ngón chân, ngay cả bộ lông sinh dục đang lênh bênh trong nước của cậu ta cũng không bỏ qua, yêu thương đến tận cùng.

Hạ Diệu gần đây tâm trạng thoải mái hể hê, hôm nay lại đến gặp Lý Chân Chân.

“Cái này...tôi mới điều chế ra được .” Lý Chân Chân nói.

Hạ Diệu cầm lấy một cái lọ nhỏ nhìn một chút, hỏi: “Cái gì đây?”

Lý Chân Chân nói: “Dầu mê hồn, vừa có thể dùng để bôi trơn, lại có thể tăng độ nhạy cảm của làn da, lấy về dùng đi, bảo đảm khoái chết anh!”

Hạ Diệu cười nhạt, “Có khoa trương không vậy?”

“Tôi đã tự mình trải nghiệm .” Lý Chân Chân nói, “Ngày đó tôi thử một chút, tôi xoa vào, dâm dăng dăng trào tới mức tôi cũng không dám nhìn bản thân mình.”

“Cái này chẳng phải bị pháp luật cấm sao?” Hạ Diệu hỏi.

Lý Chân Chân liếc mắt, “Quản được à?”

Hạ Diệu hiểu kỳ, “Món này ai cũng dùng được hả?”

“Tôi bảo đảm, đàn ông trâu bò cỡ nào cũng chịu không nổi!”

Hạ Diệu nghe xong khóe mắt lập tức cong lên, tà quang bắn ra bốn phía, níu đôi tay của Lý Chân Chân nói lời tình ý sâu xa.

“Con trai của bố thật hiểu chuyện.”

Chỉ có điều Hạ Diệu đối với việc làm này của Lý Chân Chân có chút tò mò , “Cậu chế ra cái này để làm gì? Không phải là chỉ để tặng cho tôi?”

Lý Chân Chân cười khan hai tiếng, ánh mắt hồ ly hướng về Hạ Diệu.

“Cái này đó à... Tôi muốn nói chuyện với anh.”

Hạ Diệu vừa nhìn dáng vẻ tươi cười của Lý Chân Chân liền có loại dự cảm bất thường, đặt chai dầu mê hồn xuống mà nhìn cậu ta.

“Nói đi.”

Lý Chân Chân hắng giọng một cái: “Tôi hình như thật sự thích Tiền Trình .”

Mặt của Hạ Diệu tái mét.

“Cậu nói hình như cái gì?”

“Tôi hình như có chút thích Tiền Trình.”

“Cậu không phải là muốn chôn tôi xuống hố đó chứ?”

Lý Chân Chân nuốt nước bọt, nói: “Tôi thấy đây cũng không phải là chuyện xấu đúng không? Bởi vậy, tôi thẳng thắn mà thay đổi, Bành Trạch cũng không còn là nỗi khó lòng của tôi nữa, đúng không?”

“Cậu chỉ là thay đổi, nhưng tôi là té xuống hố đấy! !” Hạ Diệu trừng mắt.

Lý Chân Chân tận tâm nói: “Tôi sẽ không nói với Bành Trạch chuyện anh bán đứng hắn.”

“Không phải là bán đứng hay không bán đứng, Bành tử là anh em của tôi, tôi không thể nhìn anh em của tôi đau khổ được! ... Tôi hỏi cậu, cậu và Tiền Trình đã lên giường chưa?”

Lý Chân Chân lắc đầu, “Không có, anh ta có vẻ đối với chuyện này không quá hứng thú.”

Hạ Diệu nhớ tới lần trước thấy Tiền Trình ân cần mà tặng đồ ăn vặt cho Lý Chân Chân, nhin không được hoài nghi, “Tôi nghĩ hắn thật sự để ý cậu.”

“Để ý thì có để ý, nhưng chỉ đơn thuần là đối xử rất tốt với tôi, như kiểu ca ca đối với đệ đệ thôi, không có tư tưởng gì khác. Tôi cũng nói bóng nói gió qua, cũng thử câu dẫn, nhưng anh ta vẫn là không hiểu ra.”

“Cậu chỉ câu dẫn quái gì?” Hạ Diệu hơi tức điên lên.

Lý Chân Chân đem cái lọ nhỏ nhỏ từ chỗ Hạ Diệu cầm lên, nói: “Sở dĩ tôi nghiên cứu chế tạo ra loại dầu bôi này là vì để...”

Hạ Diệu một tay đoạt lại chai dầu mê hồn đó, cảnh cáo: “Cậu dám dùng trên người Tiền Trình thử xem!”

“Tôi vẫn là không dám dùng, nếu không tôi tặng anh làm gì? Ở nhà tôi còn có một chai được tính còn mạnh hơn.”

Hạ Diệu mười phần kích động, một tiếng rống, “Tịch thu!”

Lý Chân Chân không nói, tròn mắt bay vèo vèo, cũng không biết là đang suy xét cái gì.

Hạ Diệu nhìn cậu ta chăm chăm, càng nhìn trong lòng càng không an lòng, càng nhìn càng hoảng hốt, giọng nói nhịn không được mềm nhũn ra.

“Chân Chân à, cậu hãy nghe tôi nói, Bành tử là thật lòng với cậu, cậu cũng không thể đứng núi này trông núi nọ! Cậu kiên nhẫn lên đi, tôi sẽ cố vũ cho cậu, cậu ta đã tỉnh ngộ rồi, cậu cho cậu ta thêm một lần cơ hội đi.”

Lý Chân Chân chần chờ trong chốc lát, bắt đầu dĩ mà gạt đầu.

HẾT CHƯƠNG!

159. Chương 159 - Nghìn Vạn Lần Phải Chờ Tôi

CHƯƠNG 159: NGHÌN VẠN LẦN PHẢI CHỜ TÔI

tRANS+eDIT: Pinoneverdie

Nói thật với các bạn là mình định tối nay mới up, mà đọc lại thấy cái chương này nó hài vãi nỗi nên up luôn tạo không khí. =))

Hạ Diệu cùng Lý Chân Chân tạm biệt, trở về công ty của Viên Tung, nôn nóng muốn gặp hần để khoe khoang chiến lợi phẩm của cậu ta – dầu mê hồn.

Kết quả Viên Tung không ở trong phòng làm việc. Hạ Diệu vừa mở túi đeo ra, chai nhựa đựng dầu mê hồn bị tét một lỗ, một chất lỏng trong suốt chảy ra bên ngoài.

Tôi thao...Hạ Diệu vội vàng lấy ra, đem dầu mê hồn tạm thời rót vào trong một cái ly giấy.

Vừa đem túi đeo đến nhà vệ sinh, chợt nghe đến tiếng gõ cửa.

“Mời vào.” Hạ Diệu nói.

“Viên Tổng, tôi muốn xin nghỉ.”

Hạ Diệu vừa nghe thì ra là tiếng của Tiền Trình, đem cái túi ném vào trong chậu, rửa tay một cái rồi đi ra.

Tiền Trình nhìn thấy Hạ Diệu, biểu cảm trên mặt thả lỏng hơn rất nhiều.

“Là anh à?”

Hạ Diệu gạt đầu, “Viên Tung không có ở đây, cậu vì sao xin nghỉ?”

Tiền Trình vốn đã soạn ra một cái cơ hoàn hảo, kết quả lúc này đối diện với Hạ Diệu thì không cần dùng đến nữa, thẳng thắn mà nói: “Tôi thấy ngày hôm nay không có gì quan trọng ở đây, muốn xin nghỉ sớm một chút để đi tìm Chân Chân, thuận tiện ăn cơm tối các kiểu.”

Nếu là trước đây, Hạ Diệu nghe được câu này, nhất định sẽ tán đồng, nhưng ngày hôm nay thái độ thì hoàn toàn khác.

“Chuyện này...nói tốt thì cũng không tốt, xấu thì cũng không xấu, cậu không nên làm lỡ chuyện huấn luyện. Huống hồ mấy ngày nay Bánh Trách cũng không còn quấy rầy Lý Chân Chân, cậu không cần ép buộc bản thân quá như vậy.”

Tiền Trình nói: “Tôi không ép bản thân, tôi cam tâm tình nguyện.”

Hạ Diệu căng thẳng trong lòng, cố tình hiểu sai ý, “Đúng vậy, cậu là cam tâm tình nguyện giúp tôi và bằng hữu của tôi, tôi đối với chuyện này vô cùng cảm kích, song song đó, tôi lại...”

“Không, tôi là cam tâm tình nguyện đối tốt với Lý Chân Chân.” Tiền Trình trực tiếp cắt lời Hạ Diệu.

Hạ Diệu khoe miệng co quắp hai cái, đi tới bên người Tiền Trình, ngẩng đầu, oai hùng nhìn thẳng vào mặt hắn.

“Tôi muốn hỏi cậu một việc, cậu cần phải phải nói thật với tôi.”

Tiền Trình gật đầu, “Anh nói đi.”

“Cậu đối với Lý Chân Chân...rất cuộc là loại cảm tình gì?”

Tiền Trình nói: “Tình huynh đệ!” “Cậu chắc chứ?” Hạ Diệu ánh mắt chất vấn nhìn về phía Tiền Trình, “Tôi cứ cảm nhận loại này, cậu không chỉ xem Lý Chân Chân là anh em, đúng không?”

Tiền Trình nói: “Lúc đầu anh nhờ tôi giúp anh một tay, nói thật lòng là lúc đó tôi không hề nguyện ý, tôi chưa từng trải nghiệm việc yêu mến đàn ông. Sau này tiếp xúc thời gian dài, phát hiện trên người cậu ta có rất nhiều ưu điểm, ví dụ như thông hiểu lòng người, biết ăn nói. Những tính chất này mấy gã bạn của tôi hoàn toàn không có, tôi cảm giác như đã đụng phải một người hợp ý khó gặp.”

Hạ Diệu lại hỏi: “Vậy cậu có dự vọng ở phương diện đó đối với cậu ta không?”

“Phương diện nào?”

Hạ Diệu dùng nhãn thần tà ác quét một vòng trên người Tiền Trình.

Tiền Trình lập tức lộ ra nụ cười bất đắc dĩ, “Anh đang muốn đi đâu hả?”

Tiền Trình vừa nói như vậy, Hạ Diệu trong lòng cảm thấy dễ chịu hơn.

“Tôi đi một chút sẽ quay lại, sau đó sẽ cùng Viên Tổng nói về chuyện xin nghỉ của cậu.”

“À phải rồi!” Hạ Diệu cản Tiền Trình, “Cậu có gì muốn gửi thì đưa cho tôi, tôi định thăm nhà Lý Chân Chân một chuyến.”

Tiền Trình do dự một chút, nói: “Hay quá, vậy anh giúp tôi mang qua cho cậu ấy thứ này.”

Hạ Diệu đem món đồ mà Tiền Trình đưa, không đi tìm Lý Chân Chân, mà là lái xe tới trường học.

Lúc Viên Như nhận được điện thoại của Hạ Diệu, vô cùng phấn khởi chạy ào ra cửa chính, bão táp ôm lấy Hạ Diệu.

“Thật không dễ để gặp người thân mà!”

Hạ Diệu hỏi cô ta, “Ở đây thế nào? Bị dày vò lắm sao?”

“Tốt lắm.” Viên Như nói, “Chương trình học rất thú vị, thú vị nhất là lớp của tôi có nhiều anh soái ca đẹp trai tuần lãng. Tôi nói anh nghe, tôi lại có một mục tiêu.”

Hạ Diệu biến sắc, “Cô không phải nói đã cải tà quy chính, quyết định chọn Tiền Trình là nơi nương tựa sao?”

“Cái gì nơi nương tựa?” Viên Như trong lúc nhất thời không phản ứng kịp, “Cái gì mà nương tựa?”

Tôi giết... Hạ Diệu nhìn không được oán thâm: cùng là do một mẹ sanh ra, sao lại khác biệt lớn như vậy? Một người thì xem người mình yêu còn hơn cả tính mạng, một người thì chẳng xem chuyện tình cảm ra thể thống gì!!”

“À à, nói đến Tiền Trình...” Viên Như vội nói thêm một câu, “Anh không phải nói là hắn ta không được sao? Tôi đành phải đổi người khác.”

Hạ Diệu đột nhiên nắm lấy tay của Viên Như, nói: “Cô đừng thay đổi!”

“Hả?”

Hạ Diệu còn nói: “Chuyện là...tôi đã cùng Tiền Trình nói chuyện, hắn thực ra đối với cô rất có hảo cảm, tôi nghĩ cô hắn là nên hành động đi. Thực sự, loại nam nhân này không dễ tìm.”

Viên Như kinh ngạc nhìn Hạ Diệu, “Tôi cứ có cảm giác anh gần đây so với bệnh nhân tâm thần có chút tương đồng? Một hồi lại thay đổi đủ điều.” Hạ Diệu sờ sờ mũi, “Hả? Có sao?”

Cậu ta bỗng nhớ tới việc Tiền Trình mua cho Lý Chân Chân vài món đồ ăn vặt, liền mang từ trong xe ra đưa cho Viên Như.

“Cái này là Tiền Trình mua cho cô.”

Viên Như hết sức kinh ngạc, “Anh ta mua cho tôi?”

Hạ Diệu mặt dày mà gật đầu, “Hắn nghe nói tôi muốn tới trường học thăm cô, nhờ tôi đem đến cho cô.”

Lời như vậy cũng đủ gạt được trí thông minh của Viên Như. Viên Như mặc dù có chút không tin, nhưng vẫn là hảo hảo mà nhận lấy.

“Thay tôi cảm ơn anh ta.”

“Đừng chỉ cảm ơn!” Hạ Diệu giơ nắm tay lên, “Lúc nên hành động thì nên hành động!”

Viên Như chớp chớp mắt nhìn Hạ Diệu rời đi.

Điền Nghiêm Kỳ đang bận bận bịu bịu trong doanh trại dưới cái nắng ban trưa, đột nhiên nhớ tới chiều nay năm giờ hắn và Viên Tung sẽ phải cùng nhau dự một cuộc họp. Vì vậy lau mồ hôi trên trán một chút, đi nhanh về phòng làm việc của Viên Tung.

Hạ Diệu trước khi đi cũng không khóa cửa, Điền Nghiêm Kỳ trực tiếp đẩy cửa tiến vào. Không thấy Viên Tung, lại cảm thấy khát nước liền cầm lấy cái ly giấy đi rót nước. Kết quả phát hiện “nước” đã có sẵn trong ly, vì vậy cũng không nhìn kỹ, bưng lên uống một ngụm lớn.

Ách... Phi phi phi! (tiếng phun ra)

Đây là cái quái gì vậy? Dem phun ra từ trong miệng một mớ dầu nhờn, miệng bị trét đầy dịch nhớt nháp, Điền Nghiêm Kỳ cấp tốc đi vào nhà vệ sinh súc miệng. Đáng tiếc hắn đã uống một ngụm xuống phía dưới, súc miệng cũng vô ích, mà lúc này ở trong nhà vệ sinh của Viên Tung mà ói ra thì có chút không lịch sự. Nghĩ rằng chắc không phải là thuốc độc, cho nên chỉ uống mấy ngụm nước sạch nhằm pha loãng cái mớ dịch nhờn đó trong dạ dày, sau đó liền đi ra ngoài.

Điền Nghiêm Kỳ mới vừa bước ra, trong chốc lát Viên Tung lại tiến vào. Vào nhà vệ sinh, thấy cái túi đeo bằng da của Hạ Diệu bị dơ, thuận tay cầm lên đem đi rửa cho sạch.

Kết quả lúc đang rửa, cảm giác bàn tay càng rửa càng tỏa nhiệt, càng chà càng nóng, hơn nữa còn là loại nhiệt lượng không bình thường. Viên Tung ban đầu cho rằng thao tác giặt dũ sẽ sinh ra nhiệt ma sát, vì vậy cứ tiếp tục rửa, bàn tay vẫn cứ thấy nóng rang.

Bởi vì phải vội đi ra ngoài, Viên Tung không mở ra xem bên trong túi có gì, trực tiếp rửa xong liền đem ra ban công phơi nắng, xoa tay một chút rồi đi xuống lầu.

Giờ này khắc này, Điền Nghiêm Kỳ đã đem xe đậu ở cửa chính, rốt cục khách không mời lại tìm tới cửa.

“Chàng trai ngôn tình!” Báo Đen trêu tức.

Điền Nghiêm Kỳ vẻ mặt không chút thay đổi, hoàn toàn không để ý tới sự công kích của Báo Đen.

Báo Đen hí hóp mắt tính toán, quan sát Điền Nghiêm Kỳ thật lâu, đột nhiên mở miệng nói: “Mặt của cậu rất đỏ đấy!”

Điền Nghiêm Kỳ cũng cảm thấy gương mặt không rõ vì sao lại nóng lên, ánh mắt theo bản năng quét về phía kính chiếu hậu, phát hiện mặt của mình quả nhiên bị đỏ bất thường. Có phải là do lúc này vừa phơi nắng?

Vì vậy, cảm thấy còn lâu nữa mới tới giờ xuất phát, liền trở lại ký túc xá rửa mặt, cho bản thân hạ nhiệt một chút.

Ngay lúc hần rời đi một lúc, Báo Đen liền đứng ngay cửa xe của Viên Tung làm trò mờ ám. Lúc Điền Nghiêm Kỳ trở về, cố ý kiểm tra xung quanh xe rồi một lần, cũng không phát hiện có cái gì khác thường. Dù sao Báo Đen cũng là lẩn lộn trong nghề lâu năm, luận tư chất so với hần thì lão làng hơn rất nhiều, hần cho rằng Báo Đen sẽ không giở trò thủ đoạn.

Viên Tung đầu tiên là đi đến doanh trại bên kia dạo qua một vòng, đến khi leo vào trong xe, phát hiện không khí cực kì mát mẻ. Điền Nghiêm Kỳ đem điều hòa hạ xuống rất thấp, dù vậy hần vẫn còn đang đổ mồ hôi như tắm.

Viên Tung sau khi lên xe, Điền Nghiêm Kỳ lại muốn đem máy điều hòa chỉnh lại bình thường, kết quả bị Viên Tung ngăn cản.

“Cứ như vậy đi, mát mẻ.”

Điền Nghiêm Kỳ như trút được gánh nặng mà phun ra một ngụm nhiệt khí, nói: “Hôm nay hình như rất nóng.”

“Đúng vậy.”

Viên Tung cảm thấy nóng như hút thuốc cũng không dùng đến bật lửa, mấy ngón tay rửa túi đeo của Hạ Diệu như bốc cháy.

Cửa xe đóng lại, hai người họ bắt đầu lên đường.

Hạ Diệu lúc trở lại công ty Viên Tung, chuyện thứ nhất chính là đi rửa túi xách, phát hiện túi xách đã được đem đi phơi nắng.

“Nhân thần của anh thật tốt mà.” Âm thầm khen Viên Tung hai câu.

Lúc từ nhà vệ sinh đi ra, Hạ Diệu đột nhiên lại nhớ đến cái gì...bề mặt cái túi xách chính là bị “món đồ chơi đó” vậy lên, giả sử Viên Tung lấy tay mà rửa, thế chẳng phải đã chạm vào rồi sao? Đây chẳng phải là...

Thế là vội vàng gọi điện thoại cho Lý Chân Chân hỏi rõ.

“Cái loại dầu mê hồn kia công dụng mạnh thế nào? Giả sử lấy tay chà xát cọ rửa, có phản ứng không?”

Lý Chân Chân nói: “Cái đó chỉ cần nhỏ một giọt, nhẹ nhàng bôi lên một lớp là được rồi, hấp thụ đặc biệt nhanh, làm gì phải đến mức lấy tay chà xát?”

“Không phải chứ...” Hạ Diệu vừa đi ra bàn làm việc vừa nói, “Tôi làm vậy một ít lên túi xách, sau đó Viên Tung giúp tôi rửa sạch, chắc là nước sẽ giúp được gì đó?”

“Thứ này và nước không có tương dung, căn bản không thể pha loãng ra được, cho nên cậu cứ chờ mà hưởng phúc đi...”

Hưởng phúc...hưởng cái thằng cha nhà người chứ phúc...vấn đề là hần hiện tại không ở bên cạnh tôi á!

Hạ Diệu đang lúc gấp rút hỗn loạn, đột nhiên nhìn thấy cái ly giấy lúc này bị thiếu đi một ngụm lớn.

Ách... Không thể nào!

Hạ Diệu xương sống bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

“Tôi hỏi lại cậu, nếu như uống thì sao?”

Lý Chân Chân vừa nghe liền bị sặc, “Uống?...như vậy tôi sợ rằng sẽ thoải mái tạc thiên à, tôi chưa từng uống thử, chỉ có điều uống thuốc vào so với thoa ngoài da thì tác dụng lớn hơn rất nhiều á.”

Hạ Diệu sau khi cúp máy, không nói hai lời liền gọi cho Viên Tung.

“Cái túi xách của tôi có phải là do anh rửa không?”

Bàn tay nóng rang của Viên Tung bắt điện thoại.

“Ngoại trừ tôi còn có thể là ai?”

Hạ Diệu choáng váng, “...thứ ở trong ly không phải cũng là do anh uống?”

“Trong ly ?” Viên Tung ngạc nhiên.

Điền Nghiêm Kỳ ngồi bên cạnh nghe nói như thế, ngay lập tức chen vào một câu.

“Là trong cái ly giấy sao?”

Hạ Diệu vừa nghe tiếng của Điền Nghiêm Kỳ, lại nghe đến hai chữ “ly giấy”, đầu óc liền oanh tạc nổ tung.

Điền Nghiêm Kỳ chủ động thừa nhận, “Là tôi uống, tôi tưởng là nước lọc.”

Môi của Hạ Diệu càng không ngừng run run, run run, lại run run...vừa muốn mở miệng, điện thoại di động đã cúp.

Còn muốn gọi lại, bên kia đột nhiên tắt điện thoại.

Bởi vì điện thoại di động bị áp vào nhiệt lượng quá lớn từ bàn tay Viên Tung, trực tiếp hư nguồn.

Aaa –

Hạ Diệu từ phòng làm việc xông ra, níu lại một người, hỏi: “Viên Tung và Điền Nghiêm Kỳ đi đâu?”

“Đi họp.”

“Đi đâu họp?”

Người kia nói ra địa chỉ, Hạ Diệu trực tiếp từ cửa sổ lầu hai bay ra ngoài, hướng về phía chiếc xe của mình chạy như điên.

Nghìn vạn lần phải chờ tôi a a a a ! ! !

HẾT CHƯƠNG!

160. Chương 160 - Mau Trả “đòn Bánh Tét Bự” Lại Cho Ta

CHƯƠNG 160: MAU TRẢ “ĐÒN BÁNH TẾT BỰ” LẠI CHO TA

Trans+Edit: Pinoneverdie

Bên trong xe, không khí càng ngày càng nóng, mà hết lần này đến lần khác gặp phải những đoạn đường kẹt xe. Tốc độ chạy chậm như rùa bò, gia tốc đốt trong lòng còn nóng hơn bầu không khí hiện tại.

Điền Nghiêm Kỳ lái xe, Viên Tung ngồi ở vị trí kế bên. Lúc này lại gặp phải một cái đèn đỏ, Điền Nghiêm Kỳ trong tích tắc đạp phanh, bỗng dưng chóng mặt choáng váng. “Vật cứng” giữa hai chân như muốn “bùng lên” một cách khác thường. Điền Nghiêm Kỳ siết chặt giọng nói, quét mắt về phía Viên Tung, trong ánh mắt mang theo vài phần tà tính.

“Viên Tổng, hỏi anh một vấn đề.”

Viên Tung vẫn còn đang nhìn chăm chú vào bàn tay của mình, cũng không thèm ngẩng đầu lên mà ừ một tiếng.

“Tôi rất quê mùa sao?”

Kỳ thực, lúc này Viên Tung hẳn là nên trả lời Điền Nghiêm Kỳ một câu rằng: cậu không “quê mùa”, cậu rất “bốc lửa”. Bởi vì mặt của Điền Nghiêm Kỳ lúc này đã đỏ như kim chi, ngũ quan nhìn như rượu vang, trong miệng không ngừng khè ra nhiệt khí.

“Cũng có thể là vậy.” Viên Tung nói.

Điền Nghiêm Kỳ đột nhiên sững sốt, “Cũng có thể? Đó còn chưa chịu gọi là quê mùa?”

Viên Tung hiện tại đã không thèm quan tâm đến cái vấn đề này của Điền Nghiêm Kỳ, bởi vì lòng bàn tay của hắn đang nóng lên, kéo theo toàn thân cũng bắt đầu phát nhiệt, a-đrê-na-lin tăng vọt, đầy ắp trong đầu đều là hình ảnh hai cái móng đang lách lư của Hạ Diệu.

Điền Nghiêm Kỳ so với Viên Tung còn nghiêm trọng hơn, hơi thở càng ngày càng mệt nhọc, tim đập càng lúc càng nhanh.

Vào lúc này, Viên Tung hầu như đã hiểu chuyện gì xảy ra. Chất dịch dính trên túi xách của Hạ Diệu nhất định là có tác dụng kích dục, nếu đã bị vậy ra bên ngoài, khẳng định cậu ta phải tìm chén hoặc ly để tạm thời rót vào. Điền Nghiêm Kỳ lúc này thừa nhận chính hắn đã uống cái thứ trong ly giấy, chắc chắn trong cái ly kia chính là thuốc kích dục.

Lại gặp phải một đoạn đường kẹt xe, muốn nhích nửa bước cũng khó khăn. Điền Nghiêm Kỳ tắt máy xe ô tô, đầu óc hiện tại như bị cháy sạch, cơ bản đã đánh mất lý trí, trong miệng phát sinh những tiếng rên rỉ vô thức.

“Đi bệnh viện.” Viên Tung nói.

Cái lỗ tai của Điền Nghiêm Kỳ đang vang lên những tiếng ù ù, hầu như chỉ có thể nghe được tiếng thở dốc của bản thân, nắm chặt bàn tay đặt trên vô lăng đang phát nhiệt, gần như đã mất đi lực khống chế.

Viên Tung càng nhìn Điền Nghiêm Kỳ, hắn ta “trúng độc” càng nặng, vì vậy dùng bàn tay to lớn siết Điền Nghiêm Kỳ lại, nhân lúc đang kẹt xe đẩy hắn ta ra khỏi vị trí tài xế.

Kết quả, Điền Nghiêm Kỳ trong giây phút va chạm cơ thể với Viên Tung, cảm thấy như vớ được cái phao cứu mạng, ôm chặt lấy, bất kể là chuyện kinh thiên động địa gì cũng không buông tay ra. Lúc này, tình trạng kẹt xe đã giảm bớt, những chiếc xe trước mặt đang thông thả di chuyển, những chiếc phía sau lại bắt đầu bấm còi inh ỏi yêu cầu nhường đường. Viên Tung không thể làm gì khác hơn là trước tiên đem xe khởi động, quẹo đến một con đường khác.

Mà trong quá trình này, Điền Nghiêm Kỳ vẫn cọ tới cọ lui trên người Viên Tung, tiếng kêu rên phiến tình bất ngờ không kịp đề phòng mà từ trong miệng tràn ra, kèm theo những từ ngữ khiêu khích thô tục không kiểm soát.

“Viên Tổng...tôi cũng không biết tôi bị làm sao...” Điền Nghiêm Kỳ đem gương mặt nóng hổi dán vào trên vai của Viên Tung, bàn tay hướng về đũng quần của Viên Tung mà sờ soạn.

Viên Tung một tay cầm lái, một tay gắt gao bóp siết, ngăn cản “móng vuốt điên loạn” của Điền Nghiêm Kỳ. Ai ngờ, lòng bàn tay ấm nóng của Viên Tung lại càng đốt cháy khát vọng trong lòng của Điền Nghiêm Kỳ, tâm tình của hắn thực sự đã không thể khống chế, bắt đầu đem tay của Viên Tung đặt vào đũng quần của bản thân mình mà xoa xoa nắn nắn.

“Viên Tổng, mau cứu tôi, tôi khó chịu quá...”

Viên Tung cố ổn định hô hấp, con ngươi đảo ngẫu hướng về Điền Nghiêm Kỳ mà ra lệnh.

“Khó chịu cũng phải chịu đựng, tôi dẫn cậu đi bệnh viện.”

Điền Nghiêm Kỳ liều mạng lách đầu, mồ hôi đổ đầy trên mặt, lộ ra vẻ lỗ mãng gợi dục.

“Nhịn không được ... Tôi nhịn quá lâu rồi...mỗi buổi tối tôi đều nhungnhớ anh đến phát điên, dùng tay của mình mà tưởng tượng đó là bàn taycủa anh, huyền tưởng đến miệng của anh, cây dương vật của anh...”

Được tính trên bàn tay Viên Tung vẫn là đang khuếch tán, ruột gan nóng hổi đã liên muốn dè ai đó ra thao, đừng nói chỉ lúc này Điền Nghiêm Kỳ còn đang ngồi kế bên “châm ngòi thổi gió”.

Cuối cùng chạy tới một con phố yên tĩnh, Viên Tung đem xe dừng lại,lấy tay đẩy cửa xe.

Kết quả cửa xe căn bản đẩy không ra.

Viên Tung muốn dùng nắm đấm đập cửa, rốt cục bị Điền Nghiêm Kỳ một tay ôm lấy, cả người quăn chặt hấn ta. Không chỉ có như vậy, còn muốn thọc tay vào trong quần Viên Tung, đôi môi mỏng thở hổn hển, mài mài cọ cọ vào vành tai của hấn.

“Tôi muốn nhìn dương vật của anh một chút... Tôi biết nó rất bự...rấtcứng ... Mỗi lần huấn luyện dưới nước...Tôi đều len lén nhìn... Tối vềlại len lén tưởng tượng...”

Viên Tung bị lời nói của Điền Nghiêm Kỳ kích thích làm cho con ngườitrở nên đỏ đậm, hơi thở mạnh bạo như loài trâu, lực phá cửa xe đã suy yếu hơn phân nửa.

Hai người ở chung với nhau bên trong xe càng lâu, tình huống sẽ càng nguy cấp, bởi vì dục vọng trong lòng của Viên Tung đã không thể kiểm soát nổi nữa, hận không thể liếc mắt một cái là có thể thoát khỏi tình cảnh này.

Tình trạng của Điền Nghiêm Kỳ so với hấn còn nghiêm trọng hơn, đấtriệt để đánh mất ý chí, điên cuồng đánh thẳng vào điểm yếu không thểchống cự của Viên Tung“Viên Tổng... Tôi không chịu nổi... Anh thao tôi đi...”

Giờ này khắc này, Hạ Diệu cũng đang bị kẹt xe giữa đường.

Mắt thấy trời sắp tối, nếu như lúc này không đuổi kịp Viên Tung thì sẽ càng khó tìm hơn nữa. Vì vậy Hạ Diệu tìm một chỗ để đậu xe, dùng hai chân thay thế bánh xe, nhào tới lối đi bộ chạy như điên.

Hạ Diệu ước chừng chạy bảy tám dặm cũng không thấy xe của Viên Tung đâu.

Xe đâu? Người đâu?

Cuối cùng cậu ta nhanh chóng đứng khóc than - Anh là “đòn bánh tét bự” của một mình tôi! Anh không được để cho ai ăn hết! -

Ngay sau đó, Hạ Diệu chạy qua sáu con phố, tới lúc muốn tiếp tục đi, trong giây lát phát hiện xe của Báo Đen. Không biết suy nghĩ gì, trong nháy mắt chuyển hướng sang xe của Báo Đen mà chạy tới.

Viên Tung dùng nắm đấm không được chuyển sang dùng chân đạp, mỗi một cước tung ra đều làm cho thân xe rung chuyển kịch liệt.

Báo Đen cách đó không xa, hứng thú quan sát.

Trước đây bị Viên Tung ‘tử tỏa’ (nhốt lại tới chết) trong xe vận chuyển thuốc súng, xem chút nữa là bị oanh tạc mà lên châu trời, thù xưa hôm nay đã có thể báo. Cũng là tình huống ô tô bốc cháy, nhưng cái “lửa” mà Viên Tung đang chịu đựng so với Báo Đen lần trước bùng phát ghê rợn hơn rất nhiều.

Báo Đen thấy con người của Viên Tung đã cháy rực, nhưng lại không chịu diễn “tuồng hay”, trong lòng cảm khái.

Không hổ là Viên lão, sức chịu đựng quả thật tuyệt diệu!

Viên Tung và Điền Nghiêm Kỳ lửa gần rơm còn chưa kịp cháy, “KhuấtNguyên” nhanh như gió từ trên trời giáng xuống.

Yêu tinh! Yêu tinh! Mau trả “đòn bánh tét bự” lại cho ta! ! !

Hạ Diệu hoả tốc phóng tới chiếc xe của Viên Tung! Thấy Điền Nghiêm Kỳđang ôm hấn, con người xem nữa là bắn ra máu.

Hùng hồn rống một tiếng thật dài, một siêu năng lực kì diệu vượt ra khỏi nhận thức của tạo hóa một lần nữa dồn vào trong đôi chân của cậu ta, một cước như trời giáng, cửa xe lập tức bị đá văng.

Viên Tung nhanh chóng bước ra, vội vã ôm lấy Hạ Diệu. Hạ Diệu chưa bao giờ cảm thấy Viên Tung lại yếu mềm khao khát muốn dựa dẫm cậu ta như lần này, lại thấy quần áo của hắn vẫn nguyên vẹn, trong lòng dâng lên vài phần cảm động, lần đầu tiên dùng phong thái của một đại nam nhân mà dễ dàng an ủi Viên Tung.

“Không có gì nữa, ổn rồi, theo tôi về nhà.”

Điền Nghiêm Kỳ làm sao bây giờ?

Nói thật, Hạ Diệu vừa nhìn thấy một màn kia trong lòng vẫn còn có chút tức giận, nhưng dù sao đầu kích dục cũng là do cậu ta mang tới, cậu ta không thể đem Điền Nghiêm Kỳ bỏ mặc ở đây được.

Nghĩ như vậy, Hạ Diệu vội vàng gọi điện thoại cho một người bạn hữu sống ở xung quanh khu vực này, nhờ hắn tới giúp một chút.

“Chúng tôi đi về trước, cậu cứ kiên nhẫn mà nhìn, bằng hữu của tôi sắp tới đón cậu.”

Để Điền Nghiêm Kỳ bên ngoài đợi, Hạ Diệu liền ôm Viên Tung lên xe taxi. Lại một lần nữa ngồi vào xe, người bên cạnh đã đổi thành Hạ Diệu, Viên Tung rũ bỏ mọi lực kiềm chế, trực tiếp đem Hạ Diệu khóa vào trong lòng ngực, dùng ngón tay đang nóng rực thọc vào miệng của cậu ta.

Hạ Diệu không nhịn được kêu lên “A a a”, bị tãi xế phía trước ho vài tiếng nhắc nhở, chỉ có thể ngậm luôn ngón tay của Viên Tung để phòng hắn làm chuyện “ác tâm”.

Đến lúc đi vào trong thang máy, Viên Tung quả thực đã phát điên, xem tí nữa là trong vòng mấy giây đếm ngược làm một vở tuồng “Thang máy mưu sát án”.

Hạ Diệu một mực thử kiểm soát Viên Tung, hơn nữa loại kiểm soát này khiến cậu ta cảm thấy rất có thành tựu, bởi vì bình thường đều là cậu ta mè nheo mà nằm dưới Viên Tung, lần này đổi thành Viên Tung cấp bách mà nhào tới trên người của cậu ta, dùng sức mà mài mài cọ cọ, khiến máu nóng trong người Hạ Diệu tăng vọt.

Loại thuốc này quả nhiên là đồ tốt... Hạ Diệu thầm nghĩ trong lòng: xem ra nhân cơ hội lần này thao Viên Tung sẽ không còn là vấn đề.

Vừa vào cửa, Hạ Diệu lại bị Viên Tung đẩy ép vào góc tường làm một trận giãy vò. Hạ Diệu tiếp tục thể hiện khí phách của một đại nam nhân cùng Viên Tung nói: “Đừng vội mà, đừng vội mà, chúng ta đi lên giường, bảo đảm cho anh thoải mái no đủ.”

Kết quả, lúc leo tới giường, Hạ Diệu liền bị Viên Tung trói buộc.

“Ai u, tôi nói này... Anh trói tôi làm gì vậy?” Hạ Diệu nóng nảy, “Anh trói tôi tôi làm sao hầu hạ cho anh, cung phụng cho anh được hả?”

Giấy dựa phí sức, hai tay bị trói đầu giường, hai chân bị trói cuối giường, nhìn giống như một con heo trắng sữa mặc cho người ta làm thật.

“A...”

Ngón tay nóng hổi của Viên Tung chà xát lên nhũ hoa của Hạ Diệu, Hạ Diệu chột vung cổ lên, cái eo một trận run rẩy.

“Đừng... Tay của anh nóng quá... Ngứa... A a a...”

Làn da của Hạ Diệu được ngón tay đã thấm dầu kích dục của Viên Tung chà xát, sung sướng tăng vọt gấp mấy lần. Âm thanh của cái móng masát vào tấm nệm khiến ngọn lửa trong đũng quần của Viên Tung bùng cháy dữ dội.

“Không... Không muốn không muốn không muốn...aaa”

Ý muốn của Hạ Diệu và cơ thể của cậu ta hoàn toàn tương phản, ngón tay nóng rực của Viên Tung chọt cắm vào trong cơ thể cậu ta.

Cặp mông của Hạ Diệu một trận run giật, “cửa mật đạo” kịch liệt co rút, gào khóc mà bắn ra.

Ngón tay đã làm cho Hạ Diệu sung sướng rên la quá độ khiến thú tính của Viên Tung lập tức bạo phát, ba ngón tay trắng kiện tiến quân thần tốc, ở ngay vách ruột yếu đuối nhảy cảm mà sát tàn sát bừa bãi. Đầu ngón tay nóng hổi hung ác đâm trạc vào điểm G của Hạ Diệu, khiến đôi chân của cậu ta giấy dựa đạp đá, cặp mông bị nhấc lên khỏi tấm nệm mà banh ra thật rộng.

Viên Tung cười đến cổ Hạ Diệu, đem cự vật chôn sâu vào miệng cậu ta, liên tục rút ra cắm vào thô lỗ.

Hạ Diệu kêu la thống khổ nức nở, đang lúc ra sức cùng cây dương vật nhả ra nuốt vào, lại một một trận bạo tạc cực khoái từ hạ bộ của bản thân bắn thẳng lên lưng Viên Tung. Hạ Diệu gương mặt méo mó, hàm răng đang gặm cự vật của Viên Tung bỗng run lên, tiêu hồn rên rỉ.

Viên Tung bị vẻ mặt phiêu lãng tê sướng của Hạ Diệu làm cho kích động, bỗng rống một tiếng, siết cầm của cậu ta tra hỏi.

“Cậu dâm dật hay không dâm dật?”

Hạ Diệu không trả lời.

Ngón tay có điện của Viên Tung hung hãn mà trạc kích vào đột điểm của Hạ Diệu, bất chấp cậu ta giấy dựa kêu khóc như thế nào cũng không tha thứ.

“Tôi hỏi cậu, mang cái thứ đó về nhà, cậu dâm dật hay không dâm dật? Nói?”

Hạ Diệu lại bắn ra một đợt nữa, thân thể run rẩy kịch liệt, ở ngay cự vật to cứng của Viên Tung ngoan cường hít một hơi.

“Tôi dâm dật...”

Viên Tung đem cự vật rút ra khỏi miệng của “thằng vợ dâm dật”, dùng ánh mắt ngọt ngào xen lẫn tức giận nhìn cậu ta, một tiếng “phập! xuyên thẳng vào ”đường hầm” của Hạ Diệu kèm theo những tiếng gầm nhỏ.....cái giường lớn một trận xóc nảy.

...

HẾT CHƯƠNG!

161. Chương 161 - Vì Cậu Mà Buộc Hắn Ra Đi Là Đùa Giỡn?

CHƯƠNG 161: VÌ CẬU MÀ BUỘC HẮN RA ĐI LÀ ĐÙA GIỖN?

Trans+Edit: Pinoneverdie

Lúc Hạ Diệu và Viên Tung rời đi, một mình Điền Nghiêm Kỳ ở trong xe chịu đựng đầy dọa như luyện ngục.

Bạn hữu của Hạ Diệu gọi điện rất nhiều cú cho Điền Nghiêm Kỳ, Điền Nghiêm Kỳ lại đang mê không nghe thấy, trong miệng thì luyên thuyên không biết đang nói cái gì. Ánh mắt tức tức quét ra ngoài cửa sổ, gương mặt cười như không cười của Báo Đen đang dần dần hiện rõ.

Hơn một giờ sau, bằng hữu của Hạ Diệu mới tìm được chỗ của Điền Nghiêm Kỳ. Lúc này trời đã tối đen, bạn hữu của Hạ Diệu đi tới chỗ chiếc xe mà Điền Nghiêm Kỳ đang nằm bên trong, còn chưa kịp đem cửa xe mở ra, cảm giác một cường lực từ phía sau ập vào đầu, sau đó thì cái gì cũng không biết.

Tay của Báo Đen nhẹ nhàng kéo, cửa xe mở ra.

Con người đỏ ngầu của Điền Nghiêm Kỳ lập tức nhìn hấn.

“Thế nào rồi? Tôi tới giúp cậu giải quyết chuyện khẩn cấp được chứ?”

Điền Nghiêm Kỳ dường như đã đem môi cắn ra máu, mỗi một tác da trên cơ thể đều đang kêu gào thèm khát được thỏa mãn, thế nhưng trong tiềm thức vẫn còn nhận ra mình đang giằng giằng với ai. Đời này của Điền Nghiêm Kỳ vẫn chưa từng bắt kì ai ân ái, không thể cứ như vậy tự đem bản thân mình hủy diệt.

Vì vậy Điền Nghiêm Kỳ tự luồng tay vào trong quần, coi như không có aimà bắt đầu “hành sự”.

“Đủ sướng rồi, không cần người.”

Báo Đen đùa cợt một câu, sau đó ngồi vào trong xe, quả thực nắm lấy tay của Điền Nghiêm Kỳ, không cho hấn tự giải quyết, ác tâm mà nhìn Điền Nghiêm Kỳ giãy dụa, thống khổ thở dốc.

“Thế nào? Có cần hay không cần tôi giải quyết cho cậu?”

Trên trán Điền Nghiêm Kỳ mồ hôi hột to như hạt đậu, xâu thành chuỗi mà chảy xuống, con người như lồi ra bên ngoài, trong ánh mắt tràn đầy dục vọng lẫn phần nộ, nhìn vào ánh mắt soi mói của Báo Đen mà thiêu đốt.

Báo Đen lại đem bàn tay luồng vào bên trong lớp quần áo của Điền Nghiêm Kỳ. Vừa va chạm vào da tay của hấn, Điền Nghiêm Kỳ liền một trận run rẩy kịch liệt.

“Thật sự không cần tôi giúp?”

Điền Nghiêm Kỳ cắn chặt hàm răng, khó khăn mà cự tuyệt.

“Một chút cũng không cần.”

Báo Đen hanh cười một tiếng, hấn là người từng trải, đối phó với đứanon nót như Điền Nghiêm Kỳ dễ như trở bàn tay. Chẳng qua là muốn xem tâm tình của cậu ta thế nào, dù sao tình trạng của Điền Nghiêm Kỳ vẫn còn chưa đạt tới mức hưng phấn mà hấn mong đợi.

“Ách...”

Điền Nghiêm Kỳ thống khổ mà vận vẹo hàng lông mày, nơi đứng quần một trận run rẩy, dịch thể đặc sệt nồng nặc vô thức tuôn ra.

Báo Đen hí hai mắt nhìn chăm chú vào Điền Nghiêm Kỳ, trong lòng lắylàm ngạc nhiên, được lắm! Tiểu tử này rất khí phách, khiến ông chú như tôi đây liền nhìn cậu bằng cặp mắt khác. Nếu là Báo Đen tuổi còn trẻ, hấn nhất định không làm được như Điền Nghiêm Kỳ, chuyện thủ dâm trước mặt một gã đàn ông khác là một chuyện ghê tởm. Vì vậy, Báo Đen đưa tay vào trong quần Điền Nghiêm Kỳ.

“A a a —— ”

Điền Nghiêm Kỳ chịu không được liền bắn sạch tất cả ra khỏi cơ thể, tiếng rên rỉ tiêu hồn của cậu ta rốt cục đã đánh thức “lão nhị” của Báo Đen.

“Đừng cố chịu đựng, cũng vô ích thôi!”

Điền Nghiêm Kỳ đem đôi môi cắn rách nát, gần như rơi vào trạng thái hôn mê, nhưng vẫn còn đang gắt gao chịu đựng.

Con người của Báo Đen liếc qua lộ vẻ tàn độc, dùng ngón tay quét mộtbãi tinh dịch của Điền Nghiêm Kỳ vừa mới bắn, thọc vào cơ thể cậu ta. Giữa lúc tiếng hét của Điền Nghiêm Kỳ đang vang vọng, Báo Đen trực tiếp đem hàng rào phòng ngự của cậu ta phá vỡ.

Trong nháy mắt, Điền Nghiêm Kỳ hô to tên của Viên Tung.

Mặc dù Báo Đen đối với Điền Nghiêm Kỳ không có hảo cảm, nhưng nghe đến cái tên này, cảm giác như có loại dục vọng khiêu chiến khuấy phá trong người.

Viên Tung! Ta làm kẻ thù của người nhiều năm như vậy, hôm nay thôi thìgiúp người thanh toán xong việc này.

Đang lúc thưởng thức cảm giác mê mẩn trong quá trình thâm nhập, đột nhiên một đợt dồn chặt hấp thụ “cây gậy” của Báo Đen, khiến hắn bạo rống.

“Tôi thao, thật sự chặt quá!”

Điền Nghiêm Kỳ không biết là quá thoải mái hay là quá tuyệt vọng, đột nhiên tự mình lắc mông dạng háng, ra sức kẹp chặt ấn sâu dương vật của Báo Đen vào cơ thể mình. Quán quân “Bảo tiêu toàn năng” đại tài, người hai thước cao, thể năng tương đương với Viên Tung, hơn nữa lại đang bị được tính của dầu kích dục khổng chế, Điền Nghiêm Kỳ phen này có thể nói là long trời lở đất, gió cuốn mây tan, khí thể tràn đầy.

Ngay cả “thân kinh bách chiến” như Báo Đen, lúc này cũng có chút cầm cự không được.

“Tôi thao... Cậu muốn kẹp chết lão nhị nhà tôi à! !”

“Phải, là muốn ngươi thao đấy, tới đi!”

“Đừng kẹp chặt vậy chứ, tôi thao....đệt mẹ nó, sướng quá!”

“...”

Từ lúc Báo Đen “lấy chồng”, làm tình xong cũng sẽ không vui sướng thỏa mãn như lúc này. Điền Nghiêm Kỳ quả thật khỏe mạnh! Cái loại công phu “vô sự tự thông” (*) này của cậu ta, khiến Báo Đen rất ấn tượng.

(*) vô sự tự thông: không học cũng biết.

Nhiệt lượng trên người Điền Nghiêm Kỳ bắt đầu tiêu tan, nhân thần hưng phấn kích tình lúc này giờ đã trở nên dờ dẩn mệt mỏi.

“Tiểu Điền nhi, sướng không?” tay của Báo Đen kéo cái cằm của Điền Nghiêm Kỳ lên.

Điền Nghiêm Kỳ nghiêng đầu hờ hững nhìn thẳng ra ngoài cửa sổ.

Báo Đen khẽ cười một tiếng, đem một cái máy quay phim đến trước mặt Điền Nghiêm Kỳ.

“Cậu đã không còn sự lựa chọn nào khác.”

Điền Nghiêm Kỳ ánh mắt rực đỏ nhìn thấy vẻ mặt tiêu hồn dâm đãng của bản thân trong đoạn video đó, tưởng tượng đến lúc chiếu đoạn này lên màn hình chính của đại sảnh công ty, toàn bộ nhân viên công tác và cả Viên Tung sẽ kinh ngạc mà nhìn hắn bằng ánh mắt khinh miệt. “Hoặc là bị mọi người phỉ nhổ, hoặc là đi theo tôi gây dựng sự nghiệp.”

“...”

Ngày hôm sau, Điền Nghiêm Kỳ đem xe lái về công ty.

Hạ Diệu thấy cửa xe mấp méo, nhớ tới Báo Đen ngày hôm qua cũng xuất hiện ở bên cạnh xe của Điền Nghiêm Kỳ và Viên Tung, trong nháy mắt hiểu được chuyện gì đã xảy ra, dụng sức hung hăng ở trên mũi xe đạp một quyền.

“Tôi đây nhất định sẽ sang bằng sào huyệt của Hắc Báo! !”

Nếu là bình thường, Điền Nghiêm Kỳ nghe xong lời này, nhất định sẽ nhiệt huyết sôi trào, gia nhập vào chiến đội của Hạ Diệu. Thế nhưng ngày hôm nay, thần sắc của hắn đặc biệt hững hờ.

“Cảnh sát Hạ, tôi phải đi.”

Hạ Diệu thần sắc ngưng lại, ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Điền Nghiêm Kỳ.

“Cậu nói cái gì?”

Điền Nghiêm Kỳ nói: “Tôi phải rời khỏi công ty này.”

Hai hàng lông mày của Hạ Diệu dựng đứng lên, ánh mắt vừa lo lắng vừa dò xét.

“Cậu...cậu có ý gì?”

Điền Nghiêm Kỳ nói: “Cám ơn anh đã chiếu cố tôi trong thời gian dài như vậy, anh là người duy nhất trong công ty thật lòng xem tôi là anh em, đáng tiếc tôi phải đứng ở hàng ngũ khác.”

Hạ Diệu vội vã hỏi: “Cậu là bởi vì chuyện ngày hôm qua sao? Tôi đặc biệt chưa từng tính toán với cậu cái gì cả. Đó là do bản thân tôi mang về đầu kích dục, tôi chịu thiệt thì tôi nhận, tôi đáng đời!”

Điền Nghiêm Kỳ cười cười vỗ vai Hạ Diệu.

“Đặc biệt yêu mến tính cách của anh, thật đấy.”

Nói xong, Điền Nghiêm Kỳ mặc kệ tâm trạng bàng hoàng của Hạ Diệu, vội bước nhanh về ký túc xá.

Chỉ trong vòng một buổi tối, Điền Nghiêm Kỳ lại đi đến phòng làm việc của Viên Tung, cảnh thì còn nhưng người đã sớm đổi thay.

“Tôi không muốn nghe anh bảo tôi rút đi, cho nên chủ động tới chào từ giả.”

Viên Tung ánh mắt phức tạp, thẳng tắp nhìn về phía Điền Nghiêm Kỳ.

Điền Nghiêm Kỳ đột nhiên cười, “Chuyện đã xảy ra tới mức này, anh vẫn nhìn tôi chằm chằm, tôi vẫn như cũ có một loại cảm giác tim đập rộn lên.”

Viên Tung không nói lời nào.

“Tôi rèn dền sách không nhiều, thế nhưng tôi vẫn nhớ lão sư đã từng nói qua một câu nói, nhắm vào mục tiêu không bằng rèn luyện bản thân, muốn một bước lên mây bản thân phải toàn tài. Mà tôi lại nhảy lên mây mãi không tới, chỉ có thể rớt xuống cho tan xương nát thịt.”

Điền Nghiêm Kỳ nói tiếp: “Anh biết vì sao tôi không đứng trước mặt anh để bày tỏ tấm lòng không? Bởi vì tôi biết: một ngày nào đó tôi lên tiếng nói ra, tôi sẽ phải cuốn xéo khỏi nơi này.”

“Thế nhưng tôi không có gì tiếc nuối, cứ như vậy mà ra đi, trong lòng trái lại rất thống khoái.”

“Được rồi, tôi không cãi nhau nữa, đến sau cùng tôi vẫn muốn lưu lại trong anh một ấn tượng tốt đẹp.” Điền Nghiêm Kỳ hướng về Viên Tung chào theo kiểu quân đội, quay đầu rời đi.

Cũng không biết là ai đã nghe được Điền Nghiêm Kỳ và Hạ Diệu nói chuyện, tin tức Điền Nghiêm Kỳ ra đi nhanh chóng khuếch tán. Ngay lúc Điền Nghiêm Kỳ còn chưa bước ra cửa lớn công ty nửa bước, rất nhiều người đã biết được thông tin.

“Tiểu Điền à! Anh tại sao phải đi?”

Điền Nghiêm Kỳ vẫn toát ra hình tượng ngay thẳng ngạo nghễ, khóe miệng tỏ ra đáng tươi cười khí phách.

“Bởi vì tôi muốn qua bên công ty bảo vệ Hắc Báo, bên đó ra giá mười triệu.”

Điền Nghiêm Kỳ trong nháy mắt diễn tròn vai đạo đức giả, đại nghịch luân lý, cất bước rời đi.

“Tôi thao, thứ buồn nôn!”

“Chẳng lẽ..trước giờ chỉ là giả vờ?”

“Hóa ra cũng là loại không cưỡng được cám dỗ, còn bày đặt xem năm trăm vạn kia không ra gì!”

“Tôi nguyện rửa hân ra khỏi cửa bị xe đụng chết!”

“...”

Điền Nghiêm Kỳ tiêu sái đi tới cửa công ty, cô độc. Lăn lộn như thế này, nhưng ngay cả một chiếc xe cũng không có, cứ như vậy đi lang thang giữa dòng người qua lại, cuối cùng là leo lên một chiếc xe buýt.

Lời dèm pha vẫn còn âm ỉ sau lưng hắn, Hạ Diệu lập tức một tiếng gầm lên.

“Các người đừng hèn mọn như vậy, nên làm cái gì thì nhanh chóng làm đi!”

Đám người này lập tức giải tán, Hạ Diệu chạy nhanh về phòng làm việc của Viên Tung.

Rầm một tiếng cửa lớn bật ra, Hạ Diệu vội vã phóng tới trước mặt của Viên Tung.

“Anh thực sự để tiểu Điền ra đi?”

Viên Tung bình tĩnh, ánh mắt nhìn chăm chú vào Hạ Diệu, nói: “Không phải là tôi để cho hắn đi, mà là hắn phải đi.”

Hạ Diệu rung mình, siết vai của Viên Tung tra hỏi.

“Vì sao? Cũng bởi vì hắn đã lật bài ngửa với anh?”

Viên Tung không nói chuyện.

Hạ Diệu gắt gao nắm lấy tay của Viên Tung khuyên nhủ: “Anh không thể như vậy được đâu, Điền Nghiêm Kỳ nắm giữ rất nhiều tư liệu của công ty chúng ta, thời gian gần đây rất nhiều kế hoạch quan trọng đều do hắn đảm nhiệm! Anh cứ như vậy để hắn đi, sẽ dễ gây ra nguy cơ rất lớn!”

“Viên Tung, anh không thể thiếu suy nghĩ như vậy được, chuyện có ba lô đâu? Tôi chưa từng già mồm với anh cái gì, anh làm như vậy, người hưởng lợi chính là Báo Đen, anh không nhận ra sao?”

Hạ Diệu nhìn thấy Viên Tung thờ ơ, chợt nhảy lên trên người của hắn, ôm đầu của hắn xuống dùng sức mà hôn môi cầu xin, trong giọng nói lộ ra vẻ lo lắng vô cùng.

“Viên Tung, tôi trước đây nói anh đuổi hắn đi chỉ là đùa giỡn, trong lòng tôi chưa từng muốn như vậy, chút chuyện nhỏ này mà toán cái gì chứ? Tôi một chút cũng không để tâm, thực sự không để tâm.”

“Tôi xin anh, anh tìm hắn quay về đi, ngộ nhỡ hắn đi theo Báo Đen thì anh biết phải làm sao? Đến lúc đó anh phải chịu bao nhiêu tổn thất á!”

“Báo Đen gia nghiệp lớn mạnh, dù công ty của hắn có gặp chuyện gì cũng có thể đứng dậy rất nhanh, nhưng anh nếu như quý ngã sẽ là đòn công kích rất lớn! Anh là từ Bắc Kinh mà đứng vững trên gót chân, công ty của chúng ta chỉ vừa phát triển mạnh, không thể chấp nhận bất kì trùng kích nào!”

“...”

Hạ Diệu đau khổ cầu xin vô số lần, Viên Tung vẫn chỉ cho cậu ta một câu.

“Cậu cho rằng tôi vì cậu mà buộc hắn phải ra đi chỉ là đùa giỡn?”

Nói xong câu này, trong nháy mắt cảm giác như toàn bộ thế giới như không còn một ai.

Hạ Diệu kinh ngạc nhìn chăm chú vào Viên Tung, không biết nhìn bao lâu, cảm xúc trong lòng tăng vọt, rốt cục đem khoảnh khắc yên lặng phát tan, nhào đến cắn lên cổ của Viên Tung, dịch thể tanh mặn chảy ra...uống sạch.

HẾT CHƯƠNG!

162. Chương 162 - Hy Sinh

CHƯƠNG 162: HY SINH

Trans+Edit: Pinoneverdie

Sau đó vài ngày, Hạ Diệu vì để “tiên phát chế nhân”, đặt mình vào thế chủ động, vận dụng mối quan hệ ở khắp nơi mà ngầm ngầm tiêu diệt công ty bảo vệ Hắc Báo.

Đầu tiên là đem toàn bộ những người có liên quan đến tất cả những vụ án trong vòng một năm qua của công ty Báo Đen ra truy xét, sau đó đem toàn bộ những vi phạm trong vòng năm năm qua của họ lôi ra ánh sáng. Tất cả lãnh đạo cấp cao, nhân viên công tác đều bị bắt giữ. Những nhân viên khác không liên quan thì toàn bộ đình công, chỉ còn lác đác vài người là kiên nhẫn trụ lại.

Mỗi ngày đều có hàng loạt các tin tức được công bố lên mạng và báo chí, hình tượng của công ty Báo Đen bị hủy hoại chỉ trong phút chốc. Công ty Hắc Báo nổi tiếng phách lối ngang tàn, gần đây lại bị quá nhiều thông tin xấu được đăng tải, phen này chính là khiến cho lòng người hả dạ, một trận bát quái.

Rất nhiều người đều nói rằng công ty bảo vệ Hắc Báo đã bị một nhân sĩ vạch mặt, rút xương bẻ cốt, về phần người này là ai, mọi người đều đang bàn tán xôn xao. Bởi vì mưu tính của Hạ Diệu là bí mật mà hành động, cho nên không dám nói một chữ với Viên Tung.

Ngày làm việc mới bắt đầu, rất nhiều đơn vị đều đang “khí thế ngất trời”, công việc lu xu bu lên, công ty bảo vệ Hắc Báo cửa chính lại đóng sầm, vắng tanh.

Còi cảnh sát vang lên inh ỏi, hai chiếc xe cảnh sát dừng ở cửa. Mấy ngày gần đây, phó tổng công ty Hắc Báo thần kinh suy nhược, vừa nghe đến còi cảnh sát liền bắt đầu đổ mồ hôi, Báo Đen đã rất lâu rồi không có mặt ở công ty, mọi diễn biến công việc đều là do tên phó tổng đảm trách.

“Công ty bảo vệ Hắc Báo bị tình nghi vi phạm pháp luật, mở trung tâm đào tạo vì mục đích lừa gạt tiền học phí, chế tạo khí giới nằm trong danh sách cấm, mời ngài đi theo chúng tôi đi một chuyến.”

Hạ Diệu mấy ngày này bày mưu nghĩ kế, nhìn công ty bảo vệ Hắc Báo nhiều lần bị tổn thất, tư vị trong lòng không khác biệt, chỉ hai chữ —— thoải mái!

Dám khóa cửa xe nhốt người đàn ông của tôi cùng với một gã nam nhân khác với nhau? Tôi đây khiến cửa lớn công ty bảo vệ Hắc Báo của người triệt để khóa lại.

Buổi trưa vui vẻ ăn một bữa, buổi chiều trở lại phòng làm việc, chợt nghe Tiểu Huy và Trương Điền bàn tán về chuyện của công ty bảo vệ Hắc Báo.

“Ha ha ha... Tôi thấy công ty bảo vệ Hắc Báo lần này coi như tiêu đời.”

“Ấy, đừng nói là công ty bảo vệ Hắc Báo tiêu đời, tôi thấy lão tổng của bọn họ cũng toi rồi.”

Mấy ngày nay, Hạ Diệu không biết nghe bao nhiêu lần những từ như “tiêu đời”, “đại nạn”, “xong hàng” các thể loại, nghe hoài không chán.

“Đang nói cái gì vui vậy?” Hạ Diệu cố ý ghé vào góp vui.

Tiểu Huy chỉ vào trang mạng trong máy vi tính nói: “Đang xem tin tức nói rằng công ty bảo vệ Hắc Báo ngày mai chính thức bị đình chỉ kinh doanh.” “Ha ha ha...” Hạ Diệu cười to sảng khoái, tiện thể khiêm tốn vài câu, “Không nhanh như vậy đâu, những người liên quan đến vụ án chỉ vừa mới bị bắt, ít nhất ... phải thẩm tra một thời gian. Chỉ có điều chuyện sớm hay muộn, bọn họ cũng sẽ nhanh bị xử lý thôi.”

Trương Điền nói: “Vẫn còn phải điều tra sao? Chân tướng bày ra trước mắt, trực tiếp niêm phong.”

“Đúng đấy.” Tiểu Huy cũng nói, “Tai tiếng xấu xa như vậy, giữ lại làm chi?”

Hạ Diệu nói: “Trước tiên đừng vội kết luận, ai biết bọn họ có phải là do có người đứng sau giật dây hay không.”

“Còn có người giật dây gì chứ? Cậu cho rằng chuyện đến mức này còn chưa đủ tuyệt hảo sao?” Trương Điền nói.

“Tôi không phải là làm đúng theo nguyên tắc khi điều tra xét xử sao? Bọn họ nếu thực sự không liên quan đến chuyện này, điều tra sai lệch thì tôi chẳng phải cũng trở thành người xấu xa?” Hạ Diệu nói.

Tiểu Huy cười hắc hắc, trong mắt tà tính.

“Ngay cả clip sex cũng đã đăng tải lên, còn chưa đủ tuyệt hảo?”

Clip sex? Hạ Diệu toàn thân chấn động kịch liệt, chuyện gì chứ?

“Video đều đã bị phơi bày ra rồi, vẫn còn giả bộ với bọn tôi?”

Hạ Diệu theo Tiểu Huy và Trương Điền hướng mắt nhìn về phía màn hình máy vi tính.

Vừa nhìn thấy đoạn video, Hạ Diệu đầu nổ oanh tạc.

Trong đoạn video đó chính là cảnh làm tình của Điền Nghiêm Kỳ và Báo Đen. Mà người tung ra đoạn video này, theo báo chí đề cập thì chính là Điền Nghiêm Kỳ.

Hạ Diệu tỉ mỉ nhìn bài báo đó, đọc từng chữ từng chữ, từng chữ như đâm vào sống lưng của cậu ta.

Tin tức nói rằng: Điền Nghiêm Kỳ đích thị là gián điệp do Báo Đen phái đến công ty Viên Tung, Báo Đen lợi dụng quan hệ của hai người, dụ dỗ Điền Nghiêm Kỳ đánh cắp cơ mật công ty Viên Tung, mưu đồ cạnh tranh bất chính. Mà trước đó không lâu, hai người chia tay, Báo Đen phản bội Điền Nghiêm Kỳ, Điền Nghiêm Kỳ lòng mang oán hận liền đem đoạn video này tung ra, cố ý trả đũa.

Hạ Diệu sửng sốt nhìn chằm chằm màn hình máy vi tính, nửa ngày không nói một câu.

Trương Điền và Tiểu Huy còn ở bên cạnh trêu chọc.

“Tôi thao, khẩu vị nặng thật, buổi trưa lúc ăn cơm tôi xém ới ra.”

“Lần này Báo Đen hoàn toàn không thể đứng dậy được nữa rồi”

“Hạ thiếu gia, anh cho tiểu tử kia bao nhiêu tiền vậy? Hấn dám vì anh mà hy sinh lớn như vậy..”

“...”

Điện thoại di động trong túi quần Hạ Diệu vang lên nhiều lần, cậu ta đều thần thờ không nghe thấy, nếu không nhờ Tiểu Huy đẩy cậu ta một cái, Hạ Diệu còn không biết là có người đang gọi điện.

“Alo?” Hạ Diệu nói.

Người bên kia: “Công ty bảo vệ Hắc Báo chính thức bị niêm phong, những người có liên can trước đó bỏ trốn cũng đã triệt để bắt lại.”Hạ Diệu lúng ta lúng túng mà ừ một tiếng.

“Cái video kia quả thực đến đúng lúc, gom đủ điều kiện đánh sập Hắc Báo.”

Hạ Diệu lại ừ một tiếng.

“Cậu cũng đừng tự ép buộc bản thân quá, quay về mà nói thì bọn họ cũng không thể trở mình được đâu, cứ từ từ mà thẩm tra.”

Nói xong, đối phương cúp máy.

Hạ Diệu nắm chặt điện thoại trong lòng bàn tay, mãi cho tới khi màn hình bị mồ hôi tay làm loang những mảng hơi nước, mới gắng gượng mà gọi cho Điền Nghiêm Kỳ một cú điện thoại.

Bởi vì tin tức một khi được phơi bày, ký giả ở khắp nơi với hàng trăm nghìn cú điện thoại sẽ bắt đầu oanh tạc Điền Nghiêm Kỳ. Thời điểm này, hấn chính là không thể mở máy.

Gọi điện thoại cho Điền Nghiêm Kỳ không được, Hạ Diệu lại cho bằng hữu.

“Ngày đó tôi nhờ cậu giúp một người bạn, rốt cuộc tình huống sau đó thế nào?”

“Cậu đừng nói nữa, tôi hôm đó bị người nào đó đánh hôn mê, ngày hôm nay mới xuất viện.”

Hạ Diệu siết điện thoại di động, giống như người mất hồn mà đi ra khỏi phòng làm việc, bước ra khỏi tòa nhà cục cảnh sát, đi lên một con đường nhỏ, lại rẽ đến một con hẻm vắng, khàn giọng rống lên mấy tiếng. Đến sau cùng, một quyền nện lên trên tường, máu văng khắp nơi.

Cảnh tượng Điền Nghiêm Kỳ và Báo Đen làm tình kịch liệt trong đoạn video đó không ngừng xâm lấn não bộ của Hạ Diệu, mỗi hình ảnh hiện lên lại khiến cậu ta tung ra một quyền vào tường, tự hành hạ bản thân.

Cậu ta vì một lúc sơ sẩy đã hủy hoại cuộc đời của Điền Nghiêm Kỳ. Điền Nghiêm Kỳ hy sinh bản thân chỉ để diệt trừ Báo Đen giúp Viên Tung. Sự hy sinh đó khiến Hạ Diệu tự cảm thấy xấu hổ thấp kém.

Thù đem dạ báo, dùng tôn nghiêm cả đời của một đấng nam nhi ra đánh đổi, đừng nói là Viên Tung sẽ chẳng bao giờ để tâm đến, ngay cả Hạ Diệu, người được Viên Tung sủng ái cũng không dám dứt khoát mà hy sinh như Điền Nghiêm Kỳ.

Mà Hạ Diệu chính là nguyên nhân của màn bi kịch này, cậu ta đã tạo ra cho Viên Tung một khoản nợ ân nghĩa cả đời này không thể trả.

...

Buổi tối, Hạ Diệu không đi tìm Viên Tung, nghĩ tới việc Báo Đen đã xâm phạm Điền Nghiêm Kỳ lại khiến cậu ta thực sự khó thở. Nửa năm qua, luôn luôn làm theo cách nghĩ của bản thân, luôn luôn muốn rong chơi tận hưởng cảm giác vui vẻ, không muốn tức giận cũng không muốn chôn chân tại không gian chật hẹp. Duy chỉ có ngày hôm nay, Hạ Diệu có một loại cảm giác muốn nhốt mình trong nhà cùng mẹ Hạ, cắt đứt mọi liên kết với thế giới bên ngoài.

Viên Tung cũng nhìn thấy cái tin tức kia, cũng đã cùng Hạ Diệu nói chuyện điện thoại, hai người ở trong điện thoại di động nói chuyện cũng tốt đẹp, tâm tình của Hạ Diệu cũng không có gì không bình thường, nhưng Viên Tung vẫn là tìm tới nhà cậu ta.

Hạ Diệu đang đứng ở trên ban công cho con tiểu liêu ca ăn. Viên Tung thì đứng ở bên ngoài ban công, cạnh cửa sổ nhìn cậu ta.

Hạ Diệu mở cửa sổ, đưa bàn tay ra, nắm ngón tay lỏng vào bàn tay của Viên Tung.

“Anh tin tôi không phải cố ý để cậu ta ở lại một mình chứ?” Hạ Diệu hỏi.

Viên Tung nhàn nhạt hai chữ, “Tin tưởng.”

“Tôi đã thấy Báo Đen ở đó, lại không đem Điền Nghiêm Kỳ mang đi.”

Viên Tung nói: “Đây cũng là phần lỗi của tôi, không phải hoàn toàn là do cậu.”

“Cũng bởi vì anh cảm thấy có lỗi, tôi mới càng khó chịu.”

Viên Tung đem bàn tay của Hạ Diệu đưa vào bên trong cửa sổ, vươn đầu vào dùng sức hôn cậu ta một cái.

“Đừng nói lung tung nữa, ngủ đi.”

Hạ Diệu nói: “Tôi hôm nay không muốn ngủ với anh, tôi muốn ngủ một mình.”

“Được, cậu ngủ đi, tôi trở về.”

Mặc dù nói như vậy, Viên Tung vẫn đứng đó, hẳn ta căn bản không thể ngủ mà không có Hạ Diệu bên cạnh.

Hạ Diệu cũng biết Viên Tung vẫn đứng ở bên ngoài cửa sổ không đi. Cậu ta vẫn luôn không ngủ, cứ như vậy chịu đựng đến sau nửa đêm, đứng dậy bước đến trước cửa sổ, lẳng lặng nhìn ra phía ngoài, Viên Tung vẫn đứng chỗ cũ canh chừng cậu ta, dáng vẻ vào một năm trước giống nhau y đúc, một chút biến đổi cũng không có.

Viên Tung cùng cậu ta ánh mắt nhìn nhau, trong một khoảnh khắc khóe miệng Hạ Diệu khẽ cười, Viên Tung vội nhảy vào gian phòng ôm lấy cậu ta.

Hai người ôm nhau mà ngủ.

Trước khi ngủ, Hạ Diệu hỏi Viên Tung: “Anh có phải là nên gửi cậu ta một chút quà thành ý?”

“Tôi sẽ gửi quà, nhưng không liên quan gì đến chuyện ái tình.”

Hạ Diệu rất nhanh thì đi vào ngủ.

Viên Tung phát hiện, ngày hôm nay, trạng thái ngủ của Hạ Diệu rất bất ổn. Bình thường cậu ta luôn ôm chặt lấy cái gối ôm hình dương vật không buông tay, dù Viên Tung có dùng sức kéo ra thế nào cũng không được. Hôm nay, cậu ta lại ném cái gối ôm đó qua một bên mà ôm chặt lấy Viên Tung, thỉnh thoảng hẳn ta muốn trở mình, chỉ cần làm ra một động tác chuyển động nhỏ, Hạ Diệu sẽ càng siết chặt hẳn ta hơn.

...

Báo Đen cũng rất nhanh cũng thấy được cái tin tức chấn động kia, ngồi trước máy vi tính mà hút thuốc.

Một người đẩy cửa đi vào, trong ánh mắt mang theo vẻ sầu lo.

“Mẹ nó, không tìm được tên tiểu tử kia, không biết trốn nơi nào.”

Ánh mắt Báo Đen vẫn dán vào màn hình máy vi tính, tâm tình nhìn không ra tốt hay xấu. Đến sau cùng, đem tàn thuốc dập tắt, cảm khái một câu.

“Tiểu tử này thực sự khiến tôi nhìn hẩn với cặp mắt khác xưa!”

Người đứng bên cạnh mài răng, vẻ mặt thống hận. Báo Đen ngược lại đuổi người, ngáp một cái, sau đó sâu kín tuôn ra một câu.

“Xem ra phải cùng bọn họ chơi một ván cờ thật lớn .”

“Nhưng chúng ta ngay cả quân cờ cũng đã bị mất sạch.”

“Không sao, đổi hẩn một bàn cờ mới, chơi lại từ đầu.”

HẾT CHƯƠNG!

163. Chương 163 - Người Là Người Bị Thần Kinh

CHƯƠNG 163: NGƯỜI LÀ NGƯỜI BỊ THẦN KINH

tRANS+eDIT: Pinoneverdie

Ai cũng không biết Điền Nghiêm Kỳ đang trốn ở đâu, bởi vì hắn đang trốn ở một nơi mà mọi người nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra - phòng làm việc của Báo Đen - nơi đã bị niêm phong.

Mỗi ngày sinh hoạt tại chỗ này như một cơn ác mộng, toàn bộ ngăn kéo xung quanh đều bị khóa chặt, nhìn ngoài cửa sổ là cảnh tượng hoang tàn vỡ nát, dốc sức mà chấp nhận hoàn cảnh này, thôi thì cứ coi như là thành tựu của bản thân.

Ban ngày, Điền Nghiêm Kỳ ra vào trong phòng làm việc của Báo Đen, không ai phát hiện. Nửa đêm thì mang khẩu trang đi ra ngoài, ngày hôm sau đem lương thực quay lại chỗ cũ mà ăn.

Canh ba nửa đêm, hắn theo thường lệ leo tường đi ra, một cú lộn mèo tuyệt đẹp, không hề va chạm vào bất cứ thiết bị báo động nào, nhưng lúc gần chạm đất bỗng nhiên phát hiện một thân ảnh, cơ thể có chút chao đảo.

Viên Tung cao to oai hùng đứng khì phách trong bóng đêm sâu thẳm. Điền Nghiêm Kỳ trong lòng ngổn ngang, mở miệng có chút run rẩy.

“Anh...làm sao anh biết tôi ở đây?”

Viên Tung kéo cổ áo của Điền Nghiêm Kỳ, chợt lôi hắn đến góc tường, ánh mắt thô lỗ quét thẳng vào mặt của hắn, tiếng tra hỏi đậm đặc vị ưu tư.

“Tại sao cậu lại muốn làm như vậy?”

Điền Nghiêm Kỳ lần đầu tiên ở trong ánh mắt Viên Tung của thấy được biểu cảm này, trong lòng có chút chao đảo.

“Tôi cố ý đấy.” Điền Nghiêm Kỳ nói, “Tôi chính là muốn anh hối hận vì đã từ bỏ tôi.”

Viên Tung yết hầu chuyển động cuộn cuộn, ồ ồ khí tức thở ra như làm bỏng mặt của Điền Nghiêm Kỳ.

“Cậu biết cậu làm như vậy phải trả giá như thế nào không?”

Điền Nghiêm Kỳ hanh cười một tiếng, “Nếu như tôi không đem đoạn video đó phơi bày ra ánh sáng, tôi sẽ bị Báo Đen nắm điểm yếu mà uy hiếp tôi cả đời. Tôi tại sao phải để người khác làm tổn thương mình? Không bằng tự bản thân phản kích?”

“Cậu là bởi vì bị hắn ép buộc phải cùng hắn cấu kết trả thù tôi cho nên mới làm như vậy sao?” Viên Tung hỏi.

Điền Nghiêm Kỳ kiên quyết phủ nhận, “Sai rồi, tôi không phải là vì ngăn cản hắn trả thù anh, mà là vì tôi muốn trả thù hắn. Đương nhiên, cũng nhân tiện trả thù anh và cảnh sát Hạ. Quay về mà nói thì cái giá cũng phải trả quá đắt, im lặng mãi cũng chịu không được, chỉ bằng lôi hai người bọn anh vào cuộc trả đũa một lần.”

Viên Tung không vì câu nói này mà loại bỏ được mối bận tâm trong lòng, ngược lại ánh mắt càng thêm sâu muợn.

“Cố ý nói như vậy để thay hai cái tát vào mặt tôi?”

Điền Nghiêm Kỳ lần đầu tiên dùng mười phần phần khích mà nhìn thẳng vào Viên Tung, “Tôi thật sự là nghĩ như vậy đấy, mỗi người khi làm chuyện gì đó cũng đều vì một mục đích cá nhân thôi. Chuyện này chính là có nhiều mục đích, đối với tôi mà nói, làm một việc để cho anh suốt đời nhớ kỹ tôi chính là mục đích lớn nhất. Cũng giống như anh vì muốn làm Hạ Diệu vui vẻ, sẵn sàng vứt một thằng tai họa ngầm như tôi đây ra khỏi công ty, đây không phải là cùng một đạo lý sao?” Viên Tung nói: “Người là người bị thần kinh.”

Điền Nghiêm Kỳ nói: “Bệnh thần kinh so với sống bình thường xem ra lại tốt hơn, sống thản nhiên, sống vô tư như người tâm thần chính là vũ khí trong tay tôi. Tôi cũng không phải là vì hi sinh mới làm những điều như vậy, mà vì tôi sẽ tiếp tục phấn đấu vươn lên. Tôi không cần các người phải cảm thấy hổ thẹn hoặc thương hại tôi.”

“Lên xe.” Viên Tung nói.

Điền Nghiêm Kỳ vẫn còn đang say sưa mà diễn thuyết, nghe nói như thế có chút không phản ứng kịp.

“Anh nói cái gì?”

Viên Tung trầm mặt nói: “Tôi bảo cậu lên xe.”

Điền Nghiêm Kỳ tựa như một bệnh nhân mắc chứng tâm thần phân liệt, một giây trước vẫn còn đang mặt không đổi sắc trình bày về quan điểm cuộc sống của mình, một giây sau bởi vì câu nói của Viên Tung mà trở nên gấp rút.

“Hơn nửa đêm, anh muốn mang tôi đi đâu?”

Viên Tung nói: “Đi sẽ biết.”

Trên đường, Điền Nghiêm Kỳ lại hỏi thăm dò: “Viên Tung, tôi như bây giờ, có một chút nào gọi là phong cách hấp dẫn không?”

“Cậu cũng chỉ giống mấy gã què mùa học đòi phong cách mà thôi.” Viên Tung nói.

Điền Nghiêm Kỳ không ngần ngại mà cười cười. Sau đó lại hỏi: “Vậy anh thích Hạ Diệu ở chỗ nào?”

Viên Tung ăn ngay nói thật, “Không biết.”

Điền Nghiêm Kỳ không hỏi nữa, nhắm mắt lại, tựa lưng vào ghế dựa, hít sâu một hơi.

“Tâm trạng thoải mái cùng anh nói chuyện nhắm nhí, thật tốt.”

Viên Tung đem Điền Nghiêm Kỳ dẫn tới một căn nhà rất mới, diện tích ở đây so với nhà của Viên Tung còn rộng hơn mười mét vuông, thiết bị nội thất còn hoa lệ tinh xảo hơn rất nhiều. Căn nhà này, chính là Viên Tung mua cho Điền Nghiêm Kỳ.

Điền Nghiêm Kỳ lòng đã băng giá một thời gian, rốt cục lại ở trong căn nhà này cảm thấy ấm áp trở lại.

Viên Tung ở trong căn nhà này làm cho hắn một bữa cơm, Điền Nghiêm Kỳ nhiều ngày như vậy đây là lần đầu ăn được một bữa nóng hổi.

“Ăn quá ngon .” Điền Nghiêm Kỳ nói, “Anh cứ như vậy tôi sẽ lún vào anh càng sâu.”

Viên Tung sắc mặt bình thản nói: “Tôi làm như vậy chỉ là muốn nói cho cậu biết, từ nay về sau tôi chính là người thân duy nhất của cậu ở Bắc Kinh này.”

Điền Nghiêm Kỳ giật mình, tuy rằng so với mong muốn trong lòng có chút không khớp, nhưng cũng đã khiến hắn âm áp đủ đầy.

Nhịn không được trêu chọc Viên Tung, “Vì sao không để tôi làm tiểu tam của anh luôn đi? Anh xem, nhà anh cũng đã mua cho tôi, hơn nửa đêm vẫn còn chạy tới làm bữa khuya cho tôi ăn, tất cả điều kiện cần có để trở thành tiểu tam đều đã đủ, được phết!”

(*) tiểu tam: vợ bé

Viên Tung nói: “Tôi đã có tiểu tam rồi.”

Điền Nghiêm Kỳ đôi đũa trong tay chợt dừng lại, trong ánh mắt để lộ ra vẻ không thể tin. “Có rồi? Ai?”

Viên Tung nói: “Hạ Diệu ban ngày là chính thê của tôi, buổi tối là tiểu tam của tôi.”

Điền Nghiêm Kỳ thiếu chút nữa là mắc nghẹn, thật là làm cho người khác ao ước đổ kị mà!

Trước khi đi, Viên Tung hướng về Điền Nghiêm Kỳ nói: “Mấy ngày nay cậu tạm thời đừng ra khỏi cửa, nơi này cũng khá bí mật, tôi phải vài người cho cậu sai vặt. Cậu muốn ăn cái gì, muốn mua gì, trực tiếp nói cho bọn họ là được.”

Điền Nghiêm Kỳ gật đầu.

Viên Tung vừa đi xuống lầu dưới, điện thoại di động liền vang lên.

“Viên Tổng, đám ký giả kia quả thực điên rồi, bọn họ hơn nửa đêm lái xe chạy ra Đông Bắc, tôi thấy chắc là muốn đi tìm tận quê của Điền Nghiêm Kỳ, đây chính là tìm không được không buông tha mà!”

Viên Tung trầm mặt nói: “Lái xe đuổi theo, bất kể phải trả giá thể nào, đem toàn bộ đám phóng viên cản lại.”

“Được, chúng tôi đi ngay.”

“Thêm nữa...” Viên Tung còn nói, “Phải thêm vài người chạy đến nhà của Điền Nghiêm Kỳ, nếu có phóng viên tới thì dùng hết tất cả mọi biện pháp đuổi bọn họ về, tuyệt đối không thể để cho người nhà của Điền Nghiêm Kỳ bị quấy rầy.”

...

Cuối tuần, Hạ Diệu đi tới chỗ quay phim của Tuyên Đại Vũ tham quan.

Cảnh quay đang diễn ra là cảnh đánh nhau, nội dung tình huống rất đơn giản, Tử Đằng diễn vai bị người khác đánh, Vương Trì Thủy diễn vai người giải cứu, một mình cậu ta đánh ngã sáu bảy người.

Đáng tiếc cảnh quay này lại rất khó, Vương Trì Thủy diễn rất không hợp, nhân vật trong kịch bản là người to con khỏe mạnh, Vương Trì Thủy từ ngoài vào trong đều hiện lên vẻ ôn nhu, căn bản không làm được các động tác khó này.

Cho nên từ sáng sớm tới tận buổi trưa, một cảnh này vẫn chưa thực hiện được.

“Cắt...”

Diễn chập vật ngoài nắng một hồi cũng xong, Tuyên Đại Vũ như trút được gánh nặng, đi về phía Hạ Diệu. Vương Trì Thủy sau khi giăng nắng liền lẻo đẻo đi theo.

Hạ Diệu đưa cho Tuyên Đại Vũ một điều thuốc. Tuyên Đại Vũ một bên đốt thuốc, một bên hướng về Vương Trì Thủy nói: “Trước tiên đem ‘hoắc hương chánh khí thủy’ uống đi.”

(*) hoắc hương chánh khí thủy: tên thuốc, có tác dụng hỗ trợ trị những căn bệnh hay gặp vào mùa hè nắng nóng.

“Tôi thao, cái đó khó uống lắm.”

Tuyên Đại Vũ không nhận được nói: “Khó uống cũng phải uống.”

Vương Trì Thủy vừa uống vừa lừa dối bản thân, nói: “Đây là hương vị tình yêu, có đắng cỡ nào cũng là vị ngọt.”

“Yêu cái ‘trứng dái’, tôi là sợ cậu bị cảm nắng, một mình cậu liên lụy toàn bộ đoàn làm phim.” Tuyên Đại Vũ mắng một câu.

Hạ Diệu cầm lấy một chai coca ướp lạnh vừa muốn khui nắp, đã bị Tuyên Đại Vũ đoạt lấy ném cho Vương Trì Thủy: “Cậu còn giúp cậu ta khui nắp? Tự khui đi!”

Hạ Diệu vẻ mặt hắc tuyến, tôi không giúp cậu ta khui nắp, là tôi đang muốn uống mà...

Vương Trì Thủy nhanh chóng khui chai cola, uống ừng ực một ngụm lớn, dùng vị coca để đàn áp cái vị khó nuốt của loại thuốc kia.

Tuyên Đại Vũ vui tươi hơn hớn nhìn Hạ Diệu, hỏi: “Dạo này sao rồi?”

Vương Trì Thủy ở bên cạnh nghe được hai chữ “dạo này”, trong lòng thầm vui sướng, “dạo này”... vậy chứng minh trong khoảng thời gian này bọn họ vẫn không liên lạc với nhau.

Hạ Diệu nói: “Cũng vậy thôi!”

“Tôi sao cứ cảm thấy giọng nói của cậu có chút khàn khàn?”

Hạ Diệu nói: “Do hút thuốc.”

Tuyên Đại Vũ nói: “Thời tiết đang đại hạn, bớt hút thuốc một chút.”

Hạ Diệu cười gật đầu.

Tuyên Đại Vũ lại nói một câu mỗi lần thấy Hạ Diệu.

“Hai người còn chưa chia tay sao?”

Hạ Diệu nhe răng, “Cậu đó nha không thể nói cái gì tốt đẹp một chút được à?”

Tuyên Đại Vũ nói: “Tôi gần đây nghe tin tức, thì là cái chuyện của công ty Hắc Báo, công ty đối đầu với Viên Tung, mấy vụ bê bối liên tục xảy ra, thậm chí ngay cả ‘hình gay’ cũng dám đăng lên.”

Vừa nghe ‘hình gay’, Vương Trì Thủy ngay lập tức bu lại.

“Gì mà ‘hình gay’? Cho tôi xem với.”

Tuyên Đại Vũ oanh cậu ta một cái, “Biến biến biến, lấy tiền trong ví tôi đi mua bữa trưa đi!”

Vương Trì Thủy bĩu môi, từ trong ví tiền của Tuyên Đại Vũ rút ra hai tờ tiền, vừa cầm điện thoại lên mạng đọc tin lá cải vừa đi ra ngoài. Chợt nhìn thấy ảnh chụp Điền Nghiêm Kỳ, nhận không được cả kinh, thế nào lại là hắn?

Hạ Diệu đem chân tướng mọi chuyện nói cho Tuyên Đại Vũ, Tuyên Đại Vũ nghe xong chấn động thần kinh.

“Tiểu tử này thế nào so với Vương Trì Thủy còn biến thái hơn?”

Hạ Diệu cười khở, “Tôi cảm thấy tôi bây giờ như chưa từng tồn tại trên cõi đời này vậy.”

“Hắn ta chỉ mới như vậy cậu đã sầu não, cậu thua chắc.”

Hạ Diệu phì cười không lên tiếng mà hút thuốc.

Tuyên Đại Vũ nói: “Nhanh rút lui đi, chuyện đó này nước đục rồi, cậu khẳng định không phải là đối thủ của hắn. Hãy quay lại sào huyệt của đám huynh đệ thân thiết chúng tôi, nhất định giúp cậu giải tỏa tâm sự.”

“Ba người chúng ta hợp lại, cũng không thể so sánh với việc một mình cậu ỉm áp với ‘con gà’ kia”. Hạ Diệu nói.

Tuyên Đại Vũ thần sắc động lại, liền nhào tới đùa giỡn mà đập đánh Hạ Diệu.

Vương Trì Thủy vừa mua thức ăn trở về, thấy một màn như vậy trong nháy mắt không bình tĩnh, hoảng hốt xông tới dùng một thần lực đem hai người đẩy ra, xem chút là đẩy cảnh sát Hạ té ngã. Tuyên Đại Vũ nghe rằng hung dữ, “Cậu đó nha, lúc diễn xuất cần nhiều sức lắm biết không, vẫn còn ở đó phí sức làm chuyện này à?”

Vương Trì Thủy hừ một tiếng, đem miếng thịt kẹp cắn một cái, trông mắt tròn tròn.

“Tôi thao, loại thịt kẹp này giòn quá! ! ! Đây là loại lần trước anh vẫn khen ngon này! ! ! Mau ném thử...” vừa mới cắn một cái liền quên mất mình đang khó chịu việc Tuyên Đại Vũ đùa giỡn với Hạ Diệu.

Tuyên Đại Vũ cười mắng một tiếng, “Trông cái vẻ đần độn của cậu kia, vì một miếng thịt kẹp mà phải tới mức đó sao?”

Nói xong bản thân cũng ném thử một miếng, trong nháy mắt cũng đem con mắt tròn tròn lên.

“Hắc, cậu khoan hãy nói, cái loại thịt này là chính cống đấy.”

Hạ Diệu chép chép miệng, nhìn hai người họ vì một miếng thịt kẹp mà mừng rỡ hạnh phúc như vậy, ngưỡng mộ biết bao.

“Cậu cũng ăn một miếng đi.” Tuyên Đại Vũ làm bộ muốn đưa cho Hạ Diệu.

Vương Trì Thủy giả bộ ngang ngược mà cản lại, “Không mua phần cho anh ta, người ta có một đại đầu bếp hầu hạ rồi, làm sao có thể thích ăn những món tệ như thế này?”

Sau đó không giả bộ được nữa, lại đem đồ ăn từ trong túi ra, đưa tới trước mặt Hạ Diệu.

“Ăn đi, mua cho anh nữa đây, thực sự rất thơm.”

Hạ Diệu nói: “Các cậu ăn đi, tôi ăn không trôi.”

“Anh trước tiên cứ cắn thử một miếng đã.”

Lúc Hạ Diệu ném thử, bực bội trong lòng không rõ làm sao lại được chữa khỏi, hóa ra đồ ăn ngon lại có ma lực xoa dịu lớn như vậy.

Vương Trì Thủy còn nói: “Cảnh sát Hạ, tôi đã xem cái tin tức kia, tôi lấy thân phận là người có kinh nghiệm nói cho anh biết, thường là khi đã bị kích thích rồi thì nội tâm cường đại chống đỡ không được đâu, sức chiến đấu rất mạnh, chuyện gì đều làm được.”

Hạ Diệu xùy một tiếng trêu chọc: “Nuôi kê tinh cũng làm được đúng không?”

Vương Trì Thủy ngượng ngùng cười, “Cũng có thể nói là như vậy...”

Tuyên Đại Vũ hung hăng liếc cậu ta một cái.

Hạ Diệu đang ăn, miệng đột nhiên ngừng, yên lặng nhìn chăm chăm vào bắp đùi của Vương Trì Thủy. Lần trước nghe Viên Tung khen, hôm nay cuối cùng cũng nhìn thấy, quả nhiên làm ánh mắt của cậu ta trở thành hình viên đạn.

“Cậu... Chân của cậu sao lại trắng như vậy?”

Vương Trì Thủy nuốt nước bọt, “Tôi đây vẫn là giảng nắng nhiều đấy chứ.”

Hạ Diệu bỏ miếng thịt kẹp xuống, chợt siết đôi chân của Vương Trì Thủy, một bộ biểu tình ‘ngàn dao lóc xương’.

“Tám năm trước, không, đã chín năm trước, cậu phải đã từng lên mạng chat sex đúng không? Nói?”

Vương Trì Thủy bị siết chặt đến gào khóc kêu to, miếng thịt kẹp trong tay rớt xuống đất, vội vàng hướng về Tuyên Đại Vũ cầu cứu.

Tuyên Đại Vũ cũng nhìn không được, chỉ có thể dỗ dành Hạ Diệu, “Tôi nói này yêu quái à, cậu có thể bóp siết chỗ khác không? Hai cái đùi này của cậu ta đang rất có giá trị á.”

Thật vất vả không chế được Hạ Diệu, mặt của Hạ Diệu còn đang đỏ như phá lẩu mà chất vẫn.

“Nói mau! Chín năm trước có hay không đã từng chat sex?”

Vương Trì Thủy yếu sức, “Chín năm trước tôi còn không biết máy vi tính là cái quái gì.”

Hạ Diệu thở hổn hển một hồi, lại cầm món thịt kẹp lên, từng ngậm từng ngậm mà ăn. Đang ăn phát hiện Tuyên Đại Vũ và Vương Trì Thủy này giờ vẫn không chịu ăn tiếp, cả hai người họ đều dùng ánh mắt lo lắng nhìn chăm chú vào cậu ta.

“Hai cậu thế nào lại không ăn?” Hạ Diệu hỏi.

Vương Trì Thủy hỏi: “Anh chắc là anh sẽ không bị kích động quá độ đó chứ?”

HẾT CHƯƠNG!

164. Chương 164 - Xé Mở Ngụy Trang

CHƯƠNG 164: XÉ MỞ NGUY TRANG

tRANS+eDIT: Pinoneverdie

Công ty bảo vệ Hắc Báo triệt để đóng cửa.

Một đơn vị kinh doanh hoạt động hơn mười năm, là cái tên đứng đầu trong giới bảo tiêu, rốt cục chôn vùi trong tay Báo Đen. Lãnh đạo cấp cao thì chạy trốn, nhân sĩ tinh nhuệ ở công ty thì liên tục đổi nghề, nhân viên cấp dưới chịu không được cũng cuốn gói ra đi. Thay vào đó, công ty của Viên Tung chính thức nắm giữ cục diện hùng bá thiên hạ.

Tin tốt tới quá đột ngột, dẫn đến người được lợi có chút trở tay không kịp. Mấy ngày nay, công ty phải nâng cao năng suất làm việc, cảm thấy tiềm lực phát triển ở công ty lớn mạnh, rất nhiều nhân sĩ tinh anh đã tìm đến đây để nương tựa, công ty tiến thêm một bước vững vàng.

Lãnh đạo cấp cao tổ chức yến tiệc động viên, chuẩn bị cho một cuộc tuyên truyền quảng bá thế lực.

Mà đã là động viên thì ắt không thể thiếu tiệc rượu.

Lãnh đạo cấp cao cùng nhau tề tựu tại phòng tiệc, mỹ nữ xinh đẹp nườm nượp kéo đến, phòng tiệc lớn huyền ảo tiếng người cười nói, không khí náo nhiệt vui vẻ.

Viên Tung đi vào phòng tiệc, không thèm nhìn đến đám mỹ nữ kia, trực tiếp ngồi vào bàn, cầm lấy một chai rượu, tỉ mỉ quan sát một chút rồi hỏi người quản lý: “Rượu Mao Đài ở đâu ra?”

Người quản lý nói: “Rượu này không phải là tôi dùng tiền mua, là có người cam nguyện bỏ tiền tài trợ.”

“Tôi mặc kệ rượu này là mua hay ai tặng, lập tức dẹp xuống cho tôi, đổi rượu khác.” Viên Tung nói.

Người quản lý gật đầu, “Được, được, chúng tôi lập tức dẹp xuống.”

Hạ Diệu buổi tối tăng ca, lúc lái xe tới nơi thì tiệc rượu đã diễn ra được phân nửa thời gian, cậu ta được nhân viên phục vụ dẫn đến cửa phòng yến tiệc. Lúc này, ánh mắt đột nhiên quét thấy một thân ảnh có chút không hài hòa.

Điền Nghiêm Kỳ dựa lưng vào cửa, miệng hút thuốc, bên cạnh là nhà vệ sinh, cứ mỗi một lần có người từ trong phòng tiệc mở cửa đi ra để vào nhà vệ sinh, hắn liền tranh thủ đưa mắt nhìn vào bên trong phòng tiệc để nhìn ngắm ai đó, sau đó mới trở lại vị trí cũ. Coi như cũng là một cách ‘tham dự tiệc rượu từ xa’, làm hắn cũng thổn thức trong lòng.

Hạ Diệu hỏi nhân viên phục vụ, “Sao không cho hấn vào bên trong?”

nhân viên phục vụ nói: “Không có ý gì cả, chúng tôi chỉ là dựa theo yêu cầu của công ty, đem thư mời đến thì có thể vào, không có thư mời thì phải được người trong nội bộ dẫn vào.”

Hạ Diệu nhắc chân lên hướng về Điện Nghiêm Kỳ. Điện Nghiêm Kỳ cứ nhìn mãi mê, cho tới khi Hạ Diệu đi tới cách hấn chừng năm mét mới chợt nhận ta, cấp tốc lách vào nhà vệ sinh. Kết quả Hạ Diệu tay mắt lạnh lẽo lập tức nhảy tới, một phát nắm vạt áo Điện Nghiêm Kỳ lôi lại.

“Sao lại đứng ở đây?” Hạ Diệu nhìn hấn chăm chăm, “Xem cậu can đảm bao nhiêu!”

Nói xong mạnh mẽ siết vai Điện Nghiêm Kỳ lôi vào trong, “Theo tôi.” Điện Nghiêm Kỳ vùng vẫy một chút, “Như vậy không tốt đâu!”

“Có cái gì không tốt?” Hạ Diệu nói, “Kẻ nào dám nói này nói nọ cậu một câu, tôi vả vào miệng của hấn!”

Nói xong, dẫn Điện Nghiêm Kỳ tiến vào.

Ngay từ lúc đi vào phòng yến tiệc, nhiều người liền lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, nhưng nhìn thấy mặt mũi của Hạ Diệu, ai cũng không tiện nói thêm cái gì. Dù sao chuyện cái video sex gay đó cũng đã khiến công ty Báo Đen bị đóng cửa, hơn nữa quanh đi quẩn lại mà nói, hấn cũng coi như là một đại công thần khiến mọi việc diễn ra mỹ mãn, không có hấn cũng sẽ không có buổi yến tiệc ngày hôm nay.

Sau đó Hạ Diệu liền dẫn Điện Nghiêm Kỳ đi khắp nơi cùng mọi người cạ chén, những người này rất nhanh thì vứt bỏ gút mắt với Điện Nghiêm Kỳ, cùng hấn thân thiện hàn thuyên.

Đang lúc náo nhiệt hỗn loạn, Viên Tung nắm được một giây phút rảnh rỗi mà hỏi Hạ Diệu, “Cậu sao lại mang hấn tới đây?”

Hạ Diệu cố ý đem khuỷu tay khoác lên vai Viên Tung, dùng mắt liếc hấn.

“Hội họp đông đúc như vậy hấn cũng là núp bên ngoài không lộ diện, anh thực sự đem hấn làm tiểu tam mà nuôi nấng chăm sóc đó hả?”

Viên Tung ở trên khối thịt mỡ sần chắc của Hạ Diệu néo một cái, nói: “Cậu đã từng nghe qua có một loại vợ cả chính thất còn lẳng lơ hơn cả tiểu tam chưa?” nói xong cầm lấy cái gương nhỏ để trước mặt Hạ Diệu cho cậu ta tự soi.

Hạ Diệu hầm hừ tức giận mà kéo cái gương xuống, vừa muốn cùng Viên Tung tự do bên nhau, liền thấy ánh mắt của Viên Tung lóe lên ngay cửa ra vào.

Hạ Diệu quay đầu nhìn lại, Vương Trì Thủy một thân quần áo bó sát càn rỡ xuất hiện trong tầm mắt.

Tuyên Đại Vũ là người đóng góp vào quỹ từ thiện số tiền khá lớn, tất nhiên cũng sẽ được nhận thư mời, Vương Trì Thủy là theo chân hấn đến cùng nhau góp vui. Mở cửa đi vào, con người liền đảo nhìn khắp nơi, chờ lúc Tuyên Đại Vũ và Hạ Diệu trò chuyện với nhau, cậu ta trực tiếp chạy đến ngay trước mặt Viên Tung.

“Đại thần thánh à, cạ một ly được chứ?” gương mặt nhỏ bé tuấn tú của Vương Trì Thủy lộ ra vẻ vui mừng.

Khách khứa đứng quan sát nhiều như vậy, Viên Tung phải đành nể mặt, khó lòng mà từ chối.

Vương Trì Thủy nhón chân lên, tiến đến bên tai Viên Tung nói: “Nói cho anh biết một bí mật.”

Viên Tung dùng ánh mắt tà khí liếc cậu ta.

“Chúng tôi quay bộ phim này, kịch bản chính là đem chuyện giữa Tuyên Đại Vũ và Hạ Diệu năm xưa mà dựng lên. Tôi diễn vai này chính là lấy nguyên hình nguyên dạng của Hạ Diệu lúc đó. Tôi thì một chút cũng không bận tâm trong lòng nhưng còn anh thì sao hả?”

Viên Tung lông mày co siết, con ngươi dấy lên màu sát khí đậm đặc.

Vương Trì Thủy cười gian hai tiếng.

“Hắc, định mệnh nhà ngươi. Sơ hở một giây không quan cạ cậu, cậu liền bát nháo, không có tự trọng hả?” Hạ Diệu rống to một tiếng, chợt đem Vương Trì Thủy từ bên cạnh Viên Tung lôi ra. Sau đó Lý Chân Chân

cũng tới, nhưng là đi theo Tiền Trình. Hạ Diệu vừa nhìn thấy Lý Chân Chân và Tiền Trình ở bên nhau, nội tâm có chút không được tự nhiên, nhưng sau đó quét mắt nhìn thấy Bành Trạch cùng Lưu Huyền cũng cùng lúc đi vào, trong lòng đột nhiên lại nhẹ nhõm. Võ vai Lý Chân Chân, ý bảo cậu ta nhìn về phía cánh cửa.

Lý Chân Chân vừa nhìn thấy Bành Trạch và Lưu Huyền, trong lỗ mũi hừ ra khí tức. Bành Trạch vừa nhìn thấy Lý Chân Chân và Tiền Trình đứng sát bên nhau, hai nắm tay không tự chủ được mà siết lại.

Lưu Huyền rất thản nhiên cùng Lý Chân Chân chào hỏi, “Cậu cũng ở đây sao?”

Lý Chân Chân cười trả lời: “Đúng vậy, thôi chúng ta cứ vào trong đã.” Vì vậy, bốn người họ tự tìm một chỗ tương đối ổn định mà ngồi. Tiệc rượu ở đây cũng có cả búp-phê, Bành Trạch và Tiền Trình cùng lúc đi lấy thức ăn. Lý Chân Chân và Lưu Huyền thì ở đó chờ, Lưu Huyền thân thiện cùng Lý Chân Chân “đông xả tây xả”, còn đem chiếc nhẫn mà Bành Trạch mới vừa tặng cho cô ta khoe khoang cho Lý Chân Chân nhìn.

Hai người kia đi lấy thức ăn không hề giao lưu trò chuyện, nhưng lại có chút hợp nhau. Thức ăn được gấp bởi hai người họ quả nhiên không khác biệt lắm, cánh tay của cả hai đều hướng về chung một món mà gấp.

Đem món ngon bưng lên bàn, Lưu Huyền đột nhiên phát hiện không có mấy món là cô ta thích ăn. Mà món ăn Tiền Trình đem về lại không khác lắm so với Bành Trạch.

Bành Trạch cũng không thích ăn mấy thứ này, nhưng vẫn cố gắng mà ăn. Lý Chân Chân ăn món ăn mà Tiền Trình mang đến say sưa đến mức không thèm nhìn hắn ta một cái.

“Anh ăn thử món này đi.” Lý Chân Chân đưa đồ ăn đến bên mép của Tiền Trình.

Bành Trạch gương mặt bóp méo như mặt quỷ.

Sau đó Lưu Huyền tự động đi gấp thức ăn, trên bàn chỉ còn lại ba người. Lý Chân Chân như trước vẫn không êm thấm với Bành Trạch, hơn nữa còn là cố tình không nói chuyện với hắn, ra sức là lấy lòng Tiền Trình.

Bành Trạch đột nhiên xiên một miếng thịt từ trong mâm đồ ăn của bên mình đưa tới miệng Lý Chân Chân, nói: “Ăn.”

Lý Chân Chân ánh mắt kinh ngạc nhìn hắn, “Anh muốn làm gì?”

Bành Trạch đột nhiên dùng giọng điệu ra lệnh rống lên: “Tôi bảo cậu ăn!” . Lý Chân Chân không để ý tới hắn, tiếp tục dút thức ăn cho Tiền Trình.

Bất thành linh một cái, toàn bộ bàn ăn bị ném đi. Chén canh nóng bị hất vào người Lý Chân Chân, Tiền Trình trong nháy mắt ôm lấy cậu ta lùi sang một bên né tránh. Tình huống quá bất ngờ khiến cho phòng yến tiệc đang huyền ảo bỗng im bất, Hạ Diệu vội vàng hướng về bên này chạy tới, hỏi: “Làm sao vậy?”

Bành Trạch sắc mặt tái xanh, không nói một lời.

Hạ Diệu đại khái hiểu được chuyện gì, vội đem Bành Trạch lôi ra ngoài hảo hảo mà khuyên bảo. Sau đó Lưu Huyền cũng đi ra, đứng ở cửa phòng yến tiệc, yên lặng nhìn Bành Trạch.

“Anh nha thật giỏi!”

Nói xong bốn chữ này, trực tiếp xách giỏ rời đi, chỉ còn để lại con người đỏ ngầu của Bành Trạch.

...

Tiệc tàn, Viên Tung dẫn Hạ Diệu tới nhà mình.

Tắm rửa xong nằm ở trên giường, ngón tay của Viên Tung đặt lên đầu vú mỹ miều đang vểnh lên của Hạ Diệu một trận sờ soạn bóp ngắt.

“Sao hôm nay không mặc quần lót lọt khe?”

Hạ Diệu hỏi lại “Tại sao muốn tôi mặc quần lọt khe?”

Viên Tung đem cả người Hạ Diệu khóa chặt vào trong ngực, rù rì vào lỗ tai cậu ta: “Tôi thích.”

Hạ Diệu ở trong lòng ngực của Viên Tung lật mình, ôm chặt lấy hắn, không nói một lời. Viên Tung vội vàng hôn lên đôi gò má trắng mịn của cậu ta, rồi đến cái cổ mượt mà, nhưng trong khoảnh khắc đầu lưỡi bắt đầu trượt xuống, Hạ Diệu bỗng đứng gồng gượng mà dừng lại.

“Tôi ngày hôm nay không có hứng.”

Viên Tung dùng ánh mắt cầu giận nhìn Hạ Diệu, bởi vì Hạ Diệu nói câu này đã nói hơn nửa tháng nay, từ lúc Điền Nghiêm Kỳ gặp chuyện không may tới giờ, lúc nào cũng nói câu này, chẳng bao giờ có ngoại lệ.

“Tôi nghĩ tôi quá tội nghiệt.” Hạ Diệu nói, “Mỗi lần tôi ôm anh, lại nhớ tới đoạn video kia.”

Viên Tung giật tóc Hạ Diệu, bắt chập mà đè cậu ta xuống hôn thật sâu, sau đó nói một câu ‘lòng lang dạ sói’

“Tôi không muốn làm người tốt, tôi chỉ muốn cậu.”

Hạ Diệu ôm Viên Tung, lại bắt đầu dùng trăm ngàn chiêu thức, làm nũng ăn vạ, nhu tình mà cầu xin.

Đến sau cùng, Viên Tung vẫn là bại trong tay Hạ Diệu.

” Thôi thì chúng ta đi ngủ vậy.”

Nhưng Hạ Diệu vẫn là không an lòng mà ngủ, lại leo lên nằm trên người của Viên Tung.

“Cậu như vậy làm sao mà ngủ được? Nghe lời, hảo hảo nằm bên cạnh tôi mà ngủ.”

Hạ Diệu vẫn nằm trên người Viên Tung, không nhúc nhích.

Viên Tung vốn là đối với Hạ Diệu không có lấy một chút sức chống cự, Hạ Diệu vẫn còn hết lần này tới lần khác mè nheo chọc ghẹo hắn, khiến trong lòng Viên Tung thực sự muốn ‘ăn’ cậu ta mà không nỡ. Rốt cục, mềm cứng khuyên bảo gì cũng đã thử, ép buộc hay dụ dỗ gì cũng làm qua, giả vờ kiềm nén cũng thất bại, trực tiếp dùng một lực thật mạnh đem Hạ Diệu cưỡng chế đặt ở dưới thân.

Hạ Diệu đập đá cắn xé, phản kháng kịch liệt. Viên Tung không cho cãi lời, thâm nhập vào cậu ta.

Sau cùng, Viên Tung trong nháy mắt lột sạch quần lót của Hạ Diệu, tiếng kêu khóc tâm tê liệt phế từ trong miệng cậu ta nhanh chóng trào ra ngoài, không thể vãn hồi...

Lòng của Viên Tung ngạnh sinh mà bị thọc một cái lỗ thật lớn.

HẾT CHƯƠNG!

165. Chương 165 - Loại Bỏ Tâm Bệnh

CHƯƠNG 165: LOẠI BỎ TÂM BỆNH

tRANS+eDIT: Pinoneverdie

Tiếng khóc của Hạ Diệu không phải kiểu ủy mị như đàn bà, ngay từ đầu chính là toát lên vẻ cường liệt, cực kỳ bi ai. Lúc đầu còn gồng gượng tỏ vẻ không chịu thua, sau đó lại khó có thể thừa nhận rằng tâm tình đã tan vỡ.

Chính vì vậy, mới càng làm cho Viên Tung yêu thương cậu ta nhiều hơn.

Những nỗi đau, nỗi muộn phiền tích tụ chôn giấu trong lòng Hạ Diệu những ngày qua đều bị bức ra theo tiếng khóc kia, cảm giác khó chịu càng ngày càng nghiêm trọng, càng khóc càng không thể dừng lại. Cậu ta kéo nắm tóc của Viên Tung, gặm cắn gò má của Viên Tung, từng quỳn từng quỳn đập vào ngực Viên Tung, kêu khóc gào thét như một thằng điên.

Viên Tung mặc kệ cậu ta mắng chửi đánh đập, để mặc cho cậu ta khóc mà không thèm dỗ dành, chỉ dùng bàn tay to lớn lau nước mắt cho cậu ta.

Tiếng nấc của Hạ Diệu cứ thế vang lên, đôi gò má bị nước mắt làm ướt nhẹp, cái gối phía dưới cũng bị dòng nước mặn chát thấm thấu. Trong gian phòng ngủ lúc này không còn một tiếng động nào ngoài tiếng khóc của cậu ta, nhưng màu quật cường trong ánh mắt vẫn hiện ra như chưa từng phai nhạt.

Viên Tung thâm trầm nhìn chăm chú vào khóe mắt đang tuôn nước của Hạ Diệu, nhìn một hồi khóe mắt của bản thân cũng rưng rưng ướt đẫm.

Nước mắt của Hạ Diệu vẫn còn đang không kiềm được cứ thế lăn xuống. Viên Tung vốn là không muốn dỗ cậu ta, cứ để cậu ta thống thống khoái khoái mà khóc một lần, nhưng thật sự là nội tâm trong lòng đã không thể chống đỡ được nữa, bàn tay to chụp vào sau gáy của cậu ta, chôn đầu của cậu ta vào ổ vai của mình.

“Đừng khóc nữa, nghe lời.”

Nước mắt của Hạ Diệu làm ướt cả làn da ngay cổ của Viên Tung.

Lòng của Viên Tung bị nước mắt của Hạ Diệu đánh tan rã, mỗi tiếng dỗ dành bây giờ đều mang theo ý tứ cầu khẩn, “Bảo bối à, tôi cũng không muốn khóc theo cậu đâu.”

Hạ Diệu khẽ mở đôi môi mỏng, ngậm một mảng thịt ngay cổ của Viên Tung, nhẹ nhàng mút lấy, tựa như đang hút máu của hắn.

Sau khi cả hai trải qua nỗi dần vật cùng nhau, Hạ Diệu đem mi mắt dầm ướt vén lên, nhẹ nhàng ngẩng đầu nhìn chăm chú vào Viên Tung.

“Tôi như vậy có phải trông rất giống đàn bà không?”

Viên Tung nói: “Phải, rất đáng thương.”

Hạ Diệu cảm giác mình không phải là chảy nước mắt mà là chảy sức lực, bây giờ mí mắt nặng trĩu không nhắc lên nổi, rất nhanh mà đi vào giấc ngủ.

Không biết đã ngủ bao lâu, cảm giác thân thể còn chưa kịp ổn định, đã bị một người lay tỉnh.

Hạ Diệu híp mắt hướng về Viên Tung, hỏi, “Mấy giờ rồi?”

“Bốn giờ.”

Hạ Diệu cau kinh xoa xoa mắt, “Sớm như vậy lay tôi dậy làm gì?” “Mang cậu đi ra ngoài chơi.”

Hạ Diệu một lần nữa ghim đầu vào ổ chăn, “Đừng lộn xộn.”

Kết quả, Viên Tung không có chút nào là đùa giỡn, không nói nhiều mà mặc cho quần áo Hạ Diệu, sau đó kéo cậu ta đến nhà vệ sinh, dùng sức đánh răng rửa mặt cho cậu ta.

Sửa soạn xong, Viên Tung đem Hạ Diệu kéo lên xe moto.

Tiếng xe phân khối lớn nổ vang trời nhưng Hạ Diệu vẫn như đang ở trong mộng, ôm lấy Viên Tung mà ngủ không biết bao lâu, chờ lúc tỉnh lại đã là rạng sáng, mí mắt cạy ra một cái khe nhỏ, ánh mặt trời nhẹ nhàng ở một nơi đồng ruộng bao la ập vào.

Hạ Diệu mè nheo đuổi người ra, xem chút nữa là từ xe moto ngã xuống, lúc này mới phản ứng kịp mà ôm vịn Viên Tung, mắt mở to nhìn phong cảnh xung quanh.

“Anh... Anh làm cái gì vậy?”

Viên Tung trầm ổn giọng nói trả lời: “Mang cậu đi ra giải sầu một chút.”

“Anh có phải điên rồi hay không? Công ty của anh ngày hôm qua vừa mở tiệc mừng quảng bá công ty, ngày hôm nay chính thức đưa vào hoạt động, anh thân là tổng đốc lại đi ra ngoài thông dong hưởng ngoạn.”

“Tôi mặc kệ ngày hôm qua hay là hôm nay, điều quan trọng nhất vẫn là phải làm cho Hạ Tiểu Yêu của tôi cảm thấy thoải mái trong lòng.”

Hạ Diệu lục điện thoại di động trong túi của mình, tìm nửa ngày cũng không tìm được, lại vươn tay ra lục tìm điện thoại của Viên Tung, kết quả cũng không thấy đâu.

“Đừng tìm nữa”, Viên Tung nói, “Tôi để toàn bộ ở nhà.”

Hạ Diệu dùng sức ở trên lưng Viên Tung đâm hai quyền, “Anh thật sự điên rồi, ngộ nhờ có chuyện gấp thì sao?”

“Hiện tại cậu mới là chuyện gấp nhất của tôi.”

“Nhưng tôi cũng phải đi làm, ít nhất phải cho tôi xin nghỉ phép chứ!” Hạ Diệu nói.

Viên Tung bỏ ngoài tai, lái xe càng lúc càng nhanh.

Hạ Diệu ban đầu vẫn còn hùng hăng hổ hống, nói Viên Tung như một thằng điên, đầu óc có vấn đề; sau đó lại bị những cơn gió mát chặn cái miệng lại, bắt đầu hưởng thụ sự yên lặng trên đoạn đường dài; lúc này triệt để không kiểm soát được, la hét sảng khoái.

Hiện tại đã đến cuối tháng chín, phong cảnh trên đường giống hệt như lần đi ra ngoại ô năm ngoái lúc hai người mới quen biết nhau.

Nửa đường dừng chân, Hạ Diệu hỏi Viên Tung: “Nếu như tôi lại kêu anh biến ra đồ ăn, anh có thể biến nữa không?”

“Cậu nói đi, cậu muốn ăn cái gì.”

“Chờ một chút.” Hạ Diệu đi lục soát quần áo của Viên Tung.

Viên Tung phối hợp với cậu ta, cầm quần áo xốc lên, ống tay áo, ống chân quần tất cả vén lên, mặc cho Hạ Diệu kiểm tra. Hạ Diệu kiểm tra xong, xác định không có giấu đồ, trực tiếp chọn một món cực khó.

“Nhục giáp mô.” (*)

(*) nhục giáp mô = bánh mì kẹp thịt.

Vốn chính là nói chơi cho vui, kết quả Viên Tung quả nhiên lại vung tay hai cái trước mặt cậu ta, nói: “Lục túi quần của cậu đi.”

Hạ Diệu sờ một cái, thực sự lấy ra hai phần bánh mì kẹp thịt, lại còn đang nóng hổi.

“Anh sao có thể?”

Hạ Diệu không nghĩ tới một năm trôi qua, bản lĩnh của Viên Tung lại lợi hại hơn rất nhiều.

Kỳ thực Viên Tung đã sớm làm xong món này, đặt ở trong ngăn giữ ấm của cà-men, lúc dừng xe lại nghỉ ngơi liền len lét lấy ra, chờ lúc Hạ Diệu lục soát người của mình, Viên Tung cấp tốc nhét vào túi quần của cậu ta.

Không phải là do bản lĩnh hơn xưa, mà chính là do tình cảm đã sâu đậm hơn rất nhiều.

Hạ Diệu cắn một cái, hai mắt tròn tròn.

“Đây là do anh làm?”

“Còn phải hỏi sao?” , Viên Tung nói, “Sáng sớm bốn giờ tôi có thể đi mua ở đâu?”

Hạ Diệu vẫn còn rất kinh ngạc mà nhìn Viên Tung, “Sao lớp bánh mì này lại giòn như vậy?”

Vì sao giòn như vậy? Nếu như cậu là một đầu bếp, có người suốt ngày cứ lải nhải bên tai cậu rằng Vương Tri Thủy từng mua cho cậu một loại bánh mì kẹp thịt giòn lắm ngon lắm, cậu sẽ không vì điều đó mà rèn luyện tay nghề để làm thật tuyệt hảo món này à?

Lúc Hạ Diệu đang ăn, Viên Tung cũng đem hộp đựng đồ ăn mở ra, tự cầm lấy một phần bánh mì kẹp thịt còn dư lại mà ăn.

Hạ Diệu cố ý lục lục trong hộp đựng thức ăn, phát hiện chỉ có món bánh mì kẹp thịt, Viên Tung không hề đem theo món nào khác nữa.

Hạ Diệu một lần nữa bị khả năng suy đoán tâm tình của Viên Tung thuyết phục, nhin không được hỏi: “Anh làm sao biết tôi sẽ kêu anh biến ra món bánh mì kẹp thịt?”

Viên Tung không nhìn trực diện vào cậu ta để trả lời, mà đem nỗi buồn phiền trong lòng ra nói.

“Trước đây tôi rất muốn giết chết lão bà bán bánh mì kẹp thịt.”

Hạ Diệu sửng sốt, “Vì sao chứ?”

“Bà ta chết đi sẽ không có người bán bánh mì kẹp thịt nữa, không bán nữa cậu cũng sẽ không có dịp mà ăn được, sẽ không vì cảm thấy quá ngon mà suốt ngày lâu bầu bên tai tôi rằng không có người làm cho cậu ăn.”

“Hắc hắc...”

...

Hai người họ lại một lần nữa đi tới bờ sông Hoàng Hà, vẫn ngồi bên nhau vào lúc hoàng hôn, ánh nắng chiều nhẹ soi rọi vào những con sóng gợn trên mặt sông, cuộn cuộn phản chiếu những tia sáng vàng dịu. Vào lúc này có thể đem vết bẩn trong lòng theo con sóng của nước sông Hoàng Hà cuốn trôi đi.

Viên Tung đột nhiên mở miệng nói, “Chỗ này là nơi...”

“Sao?” Hạ Diệu chờ hần nói.

Viên Tung giọng nói trầm trọng: “...là nơi cậu cướp nư hôn đầu của tôi.”

Hạ Diệu cười khúc khích, bước đến leo lên vai Viên Tung.

Hạ Diệu ngồi lên vai Viên Tung, còn Viên Tung đem hai cái đùi của Hạ Diệu cố định trước ngực, hai người cùng nhau ngắm nhìn chiều hoàng hôn buông đã dần phai.

“Năm ngoái vào lúc này, chúng ta nói về chuyện gì nhỉ?” Hạ Diệu hỏi.

Viên Tung hút một điếu thuốc, vừa hút vừa nói: “Nói về chuyện quá khứ của cả hai.”

“Đúng đúng.” Hạ Diệu dùng dương vật mềm cạ cạ vào cổ của Viên Tung, vừa cạ vừa hỏi: “Thế lần này hai chúng ta nói về cái gì?”

“Nói về lúc cậu học trung học đi.” Viên Tung nói.

Hạ Diệu thu hai mắt lại, “Trung học? Lúc học trung học có chuyện gì để nói?”

“Chuyện cậu và Tuyên Đại Vũ.” Viên Tung chính thức tính sổ.

Hạ Diệu thần sắc động lại, “Chuyện của bọn tôi? Bọn tôi có chuyện gì đâu.”

“Không có gì mà lại đem vào phim ảnh sao?”

“Ặc..gì chứ?”

Hạ Diệu vẫn còn đang suy nghĩ, đã bị Viên Tung dùng tay siết lấy cái eo, kéo cậu ta vào lồng ngực, bắt đầu nhéo cái hông như đang cựa gổ.

Hạ Diệu vừa cười vừa cầu xin tha thứ, đôi vợ chồng son ngồi mấp mô trên bãi cát vàng, mọi ưu buồn cứ thế ẩn lui.

Sau đó Viên Tung lại chở Hạ Diệu đi đến một chỗ xa hơn, lúc quay về đã là ngày thứ ba kể từ lúc họ bỏ đi, mặc dù trời không mưa, hai người vẫn ghé vào cái nhà nghỉ kia.

Căn phòng lúc trước hai người họ ngủ chung đã được người khác thuê, Viên Tung ra giá gấp năm lần để đuổi người khách đó đi ra ngoài, lời Hạ Diệu đi vào trong, hồi ức tuyệt đẹp ngày xưa bỗng ủa về.

Một lần nữa, hai người trần truồng ôm nhau, Viên Tung lại không nhẫn nại như năm ngoái, nhưng Hạ Diệu lại giữ vững nguyên tắc, “Không được, tôi là đang nhớ lại những ký ức lúc trước, sao có thể dùng nhục dục để phá hỏng loại cảnh tượng ngây ngô tuyệt đẹp lúc đó được? Anh hẳn là nên đi vào nhà vệ sinh tự an ủi đi, nhanh lên, để cho tôi hảo hảo mà nhớ lại xem đã từng phải chịu nhục vì anh thế nào.”

Nói xong lại cố tình dùng cặp móng trơn bóng cạ xát vào “tiểu phúc” của Viên Tung.

“Nhanh đi đi mà!”

Viên Tung nhe răng, “Hạ tiểu yêu, cậu là quá thể rồi đấy!”

Hạ Diệu cầu khẩn, “Trở về nhà rồi hãy nói nha. Dù sao anh cũng đã nhịn nhiều ngày như vậy, nhịn thêm ngày hôm nay cũng không mất gì. Anh nếu như tối nay nhịn không được, hai chúng ta rất có thể ngày mai sẽ không thể khởi hành sớm mà về nhà.”

Viên Tung lấy tay vỗ vào gáy của Hạ Diệu, “Cậu nói rồi đấy! Về nhà rồi thì không được cự tuyệt tôi nữa.”

Hạ Diệu gật đầu.

Viên Tung đem thân thể hùng tráng lăm liết đi vào nhà vệ sinh. [làm gì ấy nhỉ =))))]

Hạ Diệu trốn ở trong chần lén cười nhẹ, những thứ không thoải mái trong lòng đều bị quét sạch.

HẾT CHƯƠNG!

166. Chương 166 - Biến Cố

CHƯƠNG 166: BIẾN CỐ

tRANS+eDIT: Pinoneverdie

Ngày hôm sau, hơn ba giờ chiều, Viên Tung mới đưa Hạ Diệu về tới nhà.

Điện thoại di động của cả hai đều có rất nhiều tin nhắn và cuộc gọi nhỡ. Của Hạ Diệu thì chỉ đơn giản là một ít câu hỏi “Cậu đi đâu?” “Cậu sao không đi làm?”, còn của Viên Tung thì phức tạp hơn nhiều, vừa mở màn hình lên đã liền xuất hiện hàng loạt tin nhắn, chen chúc nhau mà hiển thị.

Viên Tung còn không kịp nhìn, lại một cuộc điện thoại gọi tới.

“Viên Tổng, anh nhận máy rồi sao, chúng tôi cứ nghĩ là ai bắt cóc anh chứ!” Thi Thiên Bưư vội vã nói.

Viên Tung trầm giọng trả lời, “Tôi cũng không phải lần đầu không đi làm.”

“Nhưng quan trọng bây giờ là thời kỳ nhạy cảm, tình huống đặc biệt nhiều lắm, phải đề phòng từng chút một!”

Viên Tung vừa đi ra ngoài vừa hỏi: “Tình huống gì đặc biệt?”

“Anh trở về tôi sẽ nói kỹ càng.”

Viên Tung cúp điện thoại, hướng về Hạ Diệu nói: “Tôi về trước công ty.”

“Uhm, tôi cũng phải về đơn vị một chuyến.”

Chờ Viên Tung trở lại công ty, mới biết được Thi Thiên Bưư không phải là nói chuyện đùa, hấn bỏ đi bốn ngày nay, quả thực xảy ra nhiều chuyện chấn động không nhỏ. Không phải là tranh cãi trong nội bộ công ty, mà là một vấn đề rất lớn liên quan đến toàn bộ ngành An ninh - Bảo tiêu.

Thiên Bưư đưa cho Viên Tung một sấp tài liệu.

Từ lúc công ty bảo vệ Hắc Báo rời khỏi ngành bảo tiêu, sự hoang mang của những người trong ngành cũng đã dần qua đi, mấy ngày hôm trước còn tốt đẹp không có gì đáng lo ngại, Viên Tung vừa đi hai ngày liền dấy lên một làn sóng tranh cãi quyết liệt. Tin tức vạch trần bộ mặt thật của ngành bảo tiêu không ngừng

hiện lên, cái gì mà lợi dụng việc chiêu sinh để vơ vét tiền của bất chính, thực hiện hành vi kinh doanh bất hợp pháp.

Ngành an ninh Trung Quốc từ trước tới nay vẫn chưa thực sự được tín nhiệm và nội bên trong cũng khá mất lộn xộn và bất nháo, cho nên chuyện như vậy vẫn thường xảy ra ở một số công ty an ninh. Nhưng tình huống lần này chính là ảnh hưởng đến toàn bộ ngành, không còn là chuyện của một cá nhân công ty nào nữa, lần này mũi nhọn dư luận sẽ càng soi mói khùng khiếp hơn.

Không cần hoài nghi, chịu công kích lớn nhất chính là công ty của Viên Tung.

Thi Thiên Bưu còn nói: “Bọn họ còn đưa tin nhắc tới cái gì mà ‘trải nghiệm doanh trại’, ‘quỹ từ thiện’, đây không phải rõ ràng là nhằm vào chúng ta sao?”

Viên Tung sắc mặt ngưng trọng, không nói một lời.

Đột nhiên có người gõ cửa.

“Mời vào.”

Điền Nghiêm Kỳ chậm rãi mở cửa, sải rộng bước chân tiến vào. Thi Thiên Bưu lúc nhìn thấy Điền Nghiêm Kỳ sắc mặt có chút mất tự nhiên, nhưng vẫn cùng hắn lên tiếng chào hỏi rồi lẳng lặng đi ra ngoài.

Điền Nghiêm Kỳ ném cho Viên Tung một bộ tư liệu, đó là thông tin về một công ty bất động sản vừa mới thành lập.

“Công ty bất động sản này là của Báo Đen, hắn đã đổi lại danh tính để đứng tên công ty này.” Điền Nghiêm Kỳ nói.

Viên Tung đơn giản lật lật vài trang, phát hiện thời điểm đăng ký thành lập công ty bất động sản này vừa khớp với khoảng thời gian công ty Hắc Báo bị đóng cửa vào tháng trước.

Điền Nghiêm Kỳ còn nói: “Hiện tại rất nhiều công ty đều chuyển sang đầu tư địa ốc, tôi nghĩ bọn họ đã sớm lên kế hoạch để trở mình. Tháng trước tôi tới công ty Hắc Báo, còn không thấy được vài người xót lại, cứ nghĩ rằng sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ đóng cửa.”

“Cậu muốn nói cái gì?” Viên Tung nhìn chăm chú vào Điền Nghiêm Kỳ.

Điền Nghiêm Kỳ mất lộ ra vẻ hung ác, “Thật không nghĩ tới, chuyện tôi tố giác hắn lại giúp hắn đạt được mưu đồ, nhảy qua kinh doanh thứ khác lợi hại hơn. Hiện tại hắn cũng đã không còn ngại ngần, không hề kiêng kỵ mà trả thù chúng ta. Hắn muốn động thủ là chuyện dễ dàng, xem ra lần này lại là một trận long trời lở đất.”

So với vẻ tức giận của Điền Nghiêm Kỳ, Viên Tung ngược lại rất dửng dưng.

“Chuyện này chẳng có gì to tát.”

Điền Nghiêm Kỳ còn nói: “Viên Tung, tôi có thể xin anh một việc?”

“Nói đi.”

“Chuyện này anh có thể giao cho tôi xử lý được không? Không đích thân thiên tên súc sinh này, tôi cả đời đều sống không cam tâm!”

Viên Tung trực tiếp cự tuyệt, “Chuyện cá nhân của cậu cậu có thể tự giải quyết, đây là chuyện nội bộ công ty của tôi, cậu không thể nhúng tay.”

“Tôi van anh”, Điền Nghiêm Kỳ nắm lấy tay của Viên Tung, hết lời cầu xin, “Bằng khả năng của cá nhân tôi, căn bản không thể chiến thắng mưu kế thâm hiểm của hắn. Tôi không phải là vì muốn góp sức cho công ty, cũng không phải muốn nhân cơ hội này để một lần nữa quay lại, tôi chính là ‘nhất khẩu ác khí’, chính là muốn đưa hắn vào chỗ chết!”

Lúc nói xong những lời cạn đáy lòng, tay của Điền Nghiêm Kỳ một mực run rẩy.

Viên Tung cuối cùng cũng hạ giọng.

“Hành sự cẩn trọng một, có chuyện gì thì cứ sai bảo mấy người tôi đã cử đến cho cậu, không nên để bại lộ thân phận. Cậu bây giờ còn đang ở trên đầu gió đỉnh sóng, đừng bị cuốn thêm nữa.”

Điền Nghiêm Kỳ kích động, lập tức đứng thẳng lưng, lại hướng về Viên Tung kính chào theo nghi thức quân đội giống như mọi khi.

Sau đó hoả tốc tập hợp thân tín lại, đem kế hoạch của bản thân đã tính toán trước đó ra thảo luận, xem ra trận này phải nhanh chóng ra tay.

“Lưu Văn Đào, cậu tập hợp báo chí lại làm một buổi họp báo, nhằm đánh lạc hướng họ sang một vấn đề khác.”

“Bác Lương, hai ngày này cậu cố gắng liên lạc với tất cả các công ty truyền thông, nhất là những công ty tâm phúc, lỡ một ngày xảy ra chuyện, thì có thể trông cậy vào bọn họ.” “Ưu Ưu, cô và tiểu Mẫn hai người đi đến cục truyền thông một chuyến, đem bộ tài liệu này giao cho Lý trưởng phòng. Nhiệm vụ này của hai cô là nặng nhất, cần phải giao thiệp cho tốt vào.”

Tiểu Mẫn vẻ mặt khó xử, “Chúng tôi đã từng đưa tài liệu này rồi, nhưng người bên kia nói không cần.”

“Đó là bởi vì cô đưa cho họ bộ tài liệu do các cô soạn, còn bộ này do đích thân tôi soạn, chỉ cần khiến cho họ liếc mắt nhìn, nhất định sẽ nhận.”

Ưu Ưu và tiểu Mẫn liếc nhau, đều tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Tất cả công tác đều đã an bài xong, Điền Nghiêm Kỳ vung tay lên.

“Tất cả mọi người hãy cố gắng.”

Hạ Diệu cũng đã nhận được tin tức, thế nhưng nhớ tới lời cảnh báo của Viên Tung lúc trước, lại không muốn trực tiếp nhúng tay vào chuyện này. Sau đó không đi đến công ty của Viên Tung mà đến thẳng cục truyền thông.

Lúc cậu ta đến cũng vừa lúc Ưu Ưu và tiểu Mẫn đang ở đây, vẻ mặt buồn rầu ngồi ở lầu đại sảnh.

“Sao các cô lại ở đây?” Hạ Diệu hỏi.

Ưu Ưu nói: “Tôi đến đưa tài liệu, nhưng người ta căn bản không thèm để ý”.

“Phải đó!” Tiểu Mẫn nói, “Người ta chưa muốn xem, chúng tôi gấp rút làm gì? Chẳng phải sẽ giấu đầu lòi đuôi sao?”

Kỳ thực Hạ Diệu tới đây cũng là vì việc này.

“Đưa tài liệu cho tôi xem.”

Tiểu Mẫn đưa cho Hạ Diệu.

Hạ Diệu quét hai mắt, lại nói: “Hai cô theo tôi đi tới đây.”

Có Hạ Diệu, đãi ngộ ngay lập tức khác biệt, trước đó còn dùng sức mà xua đuổi, hiện tại thì dùng cả hai tay dẫn bọn họ vào trong.

Lý trưởng phòng chỉ là quét hai mắt, lập tức gạt đầu tán dương: “Quả nhiên không sai, người của công ty của các cậu làm việc rất nghiêm túc!”

Sau khi mọi chuyện được giải quyết, tiểu Mẫn và Ưu Ưu như trút được gánh nặng mà đi ra ngoài.

Hạ Diệu níu hai cô nàng đó lại, nói ! “Quay về công ty, không được đề cập đến việc tôi đã tới cục truyền thông.”

“Vì sao?” Ưu Ưu thấy khó hiểu.

Tiểu Mẫn lôi cô ta lại, nhỏ giọng nói: “Bây đang là thời kỳ nhạy cảm, chúng ta phải giữ khoảng cách với những người công chức, nhất là thân phận như Hạ thiếu gia, hiểu chưa?”

Ngay lập tức gạt đầu chấp thuận.

“Được rồi, chúng tôi đã biết.”

Trở lại công ty, tiểu Mẫn và Ưu Ưu đi tìm Điền Nghiêm Kỳ, Điền Nghiêm Kỳ thì đúng lúc ở trong phòng làm việc của Viên Tung, hai người họ nhận lúc báo cáo tình hình liên tranh thủ khen ngợi Điền Nghiêm Kỳ.

“Tiểu Điền thật lợi hại, chúng tôi trước đó đi đưa tài liệu nhiều lần đều không được đọc qua, còn tài liệu do tiểu Điền viết bọn họ vừa liếc mắt liền khen tốt.”

“Đúng vậy, Viên Tổng, đưa tiểu Điền quay về công ty đi.”

Điền Nghiêm Kỳ thay Viên Tung mở miệng nói: “Được rồi, không có gì thì đi ra ngoài đi.”

Buổi tối, Hạ Diệu đi về nhà của Viên Tung.

Để cho Viên Tung giảm bớt áp lực, cậu ta không muốn nói quá nhiều, chỉ là đang rảnh rồi giúp hắn nấu ăn, băng quơ khuyen vài câu.

“Chuyện này là thật khó tránh khỏi, anh suy nghĩ một chút, chuyện sữa bột chứa melamine âm ỉ lúc trước chẳng phải cũng đã khiến cả ngành sữa bị liên lụy? Còn vấn đề chất lượng của ngành điện lực nữa, lúc đó chẳng phải một đơn vị bị phanh phui, lập tức thì hai ba đơn vị khác cũng bị phơi bày ra ánh sáng? Truyền thông chỉ làm náo loạn một thời gian thôi, sau này người tiêu dùng vẫn là tiếp tục mua sữa, mua điện rất bình thường đó sao?”

Viên Tung không nói gì, trực tiếp dùng muỗng múc ra một viên thịt nhỏ, đưa tới bên mép Hạ Diệu.

“Ném thử”

Hạ Diệu nhai hai cái, gương mặt lập tức lộ ra vẻ xuýt xoa.

“Tôi thao, ngon quá!”

Vẫn còn dùng đến những lời nói vô dụng kia? Chỉ nghe được một câu khen ngon của Hạ tiểu yêu cũng đủ khiến Viên Tung đủ bỏ mọi muộn phiền.

Tắm rửa xong, bị cấm dục hơn mười ngày, “Viên Lão Súng” và “Hạ Đại Hòa Thượng” lại bắt đầu một trận va chạm cột xát nhầy nhụa.

“Công ty của anh đang bị như vậy, anh còn có tâm tư làm chuyện này?” Hạ Diệu khinh bỉ nhìn Viên Tung.

Viên Tung nói: “Yêu giang sơn không bằng yêu mỹ nhân.”

Vừa muốn đi vào “vấn đề chính”, tiếng gõ cửa dồn dập vang lên.

Viên Tung sắc mặt thay đổi, hướng về Hạ Diệu nói: “Tôi đi mở cửa, ngoan ngoãn nằm ở đây.”

Vừa mở cửa, bảy tám phóng viên đang đứng tụ tập bên ngoài.

“Viên Tổng, có người nói rằng ngài cấu kết với một vị ‘quan nhị đại’, dùng thủ đoạn bất chính với công ty bảo vệ Hắc Báo, xin hỏi ngài đối với chuyện này có ý kiến gì không?”

“Viên Tổng, nghe nói những sự cố gần đây của công ty bảo vệ Hắc Báo đều là do ‘vị quan nhị đại’ kia đứng đằng sau ra tay, xin hỏi thật sự có việc này sao?”

“Viên Tổng, trên những trang mạng online nói rằng ngài và vị quan nhị đại kia rất thân mật, xin hỏi quan hệ giữa hai người là như thế nào?”

“...”

(*) vị quan nhị đại: con ông cháu cha

Hạ Diệu ở bên trong phòng đại khái nghe được nội dung, sau gáy bắt đầu chảy ra mồ hôi lạnh.

Cậu ta đem laptop mở ra, cấp tốc tìm kiếm những thông tin liên quan đến công ty bảo vệ Hắc Báo.

Sau đó, nã bộ một trận nổ tung.

HẾT CHƯƠNG!

167. Chương 167 - Việc Đây Tôi Quyết Định Rồi

CHƯƠNG 167: VIỆC NÀY TÔI QUYẾT ĐỊNH RỒI

tRANS+eDIT: Pinoneverdie

Trong vòng vài tiếng ngắn ngủi, hàng loạt những tin tức liên quan đến Hạ Diệu đang oanh tạc trên internet.

“Theo một nhân sĩ tiết lộ, liên quan đến việc công ty bảo vệ Hắc Báo nhận án tử đều do một vị hình cảnh ‘quan nhị đại’ điều tra xử lý, vị hình cảnh này chính là người đứng ra bảo đảm sự an toàn cho công ty Viên Tung, cũng là người có quan hệ thân mật với Viên Tung.”

(*) quan nhị đại: con ông cháu cha

Trong bài báo liên quan đến vụ án công ty Hắc Báo nêu lên ba điểm đáng ngờ.

“Điểm đáng ngờ thứ nhất: lúc công ty bảo vệ Hắc Báo đang ở đầu sóng ngọn gió của dư luận, làm sao có thể để chuyện hai gã nam nhân cấp cao trong công ty ẩu đả với cảnh sát giao thông xảy ra một cách dễ dàng như vậy?”

“Điểm đáng ngờ thứ hai: căn cứ theo nhân viên XX của cục cảnh sát tiết lộ, bọn họ tiếp nhận vụ việc liên quan đến công ty Hắc Báo, đang lúc lấy lời khai thì liên tục gặp sự không hợp tác. Nhưng vị ‘quan nhị đại’ bí ẩn kia vừa xuất hiện thì người này liền bộc trực mà thừa nhận hành vi phạm tội.”

“Điểm đáng ngờ thứ ba: ký giả điều tra hiểu được, vụ ẩu đả giữa nhân viên bảo vệ Hắc Báo với công nhân của công ty kia là do một vị hình cảnh ra tay đàn áp và bắt giữ, và tất nhiên vị hình cảnh này và vị quan nhị đại kia chính là một.”

Con người của Hạ Diệu dựng lên một tầng huyết quang, cái gì mà thần tượng tôi, cái gì mà fan hâm mộ của tôi... Toàn bộ đều là giả dối! Hạ Diệu trăm triệu lần không nghĩ tới, mối thù trong lòng Báo Đen lớn như vậy, hần nhiên hi sinh công ty bảo vệ Hắc Báo chỉ để phản kích công ty bảo vệ Viên Tung.

Tin tức sau đó càng làm cho tim của Hạ Diệu chấn động kịch liệt hơn.

“Vị ‘quan nhị đại’ kia dẫn theo bốn năm chục người đến công ty bảo vệ Hắc Báo càn quét đập phá, còn đem sáu người nhân viên vô tội trói gô, treo ở cửa sổ cao tầng để người dân vây xem.” Toàn bộ hình ảnh bằng chứng Hạ Diệu đang đập phá đều được đăng lên.

Cùng lúc đó, chuyện sóng gió ở làng du lịch suối nước nóng hồi đầu năm một lần nữa bị lôi ra, hình ảnh lúc đó hiện lên rõ ràng, mà lần này lại là tấm hình chưa được xử lý của Hạ Diệu, nhìn cậu ta không thể sai được.

Phía ngoài thì ký giả liên tục quấy rối, phía trong thì tin tức liên quan đến Hạ Diệu không ngừng nảy sinh.

Lại nhìn thấy một tin khác, Hạ Diệu máu chảy ngược, da đầu suýt nữa nổ tung.

“Có một bạn hữu trên mạng chia sẻ một tấm ảnh chụp được cảnh ‘vị quan nhị thần’ này cùng ‘Viên Hoàn vệ tổng’ có những cử chỉ thân mật. Dân mạng xôn xao bàn tán. Thậm chí người dân ở quận Triều Dương còn phát hiện giữa đêm có một chiếc xe hơi, không biết hai người bên trong đó làm gì mà xe chấn động kịch liệt. Sau này, mới có một tấm ảnh chụp lại được hai người bên trong xe, tuy rằng hình ảnh có hơi mờ nhưng vẫn dễ dàng nhận ra đây là hai người đàn ông, nghi ngờ đây là Viên XX và vị quan nhị đại bí ẩn kia.”(*): Viên Hoàn hoặc Viên XX là cái tên ám chỉ Viên Tung vì báo chí không nêu tên thật.

Đầy ắp trong đầu Hạ Diệu bây giờ chính là hình ảnh lúc Báo Đen theo dõi cậu ta, những ánh mắt mập mờ, những lời nói trêu chọc, căn bản tất cả chỉ là thủ thuật che mắt nhằm đưa mình và Viên Tung vào chỗ chết.

Tin tức tiếp theo thực sự không muốn đọc nữa. Đó là tin tức vạch trần hoàn toàn mối quan hệ của Viên Tung và Hạ Diệu, ngay sau đó là hàng loạt tin chia sẻ từ thiện của Viên Tung.

“Căn cứ theo lời tiết lộ của nhân viên quản lý nhà hàng. Công ty trách nhiệm hữu hạn Viên Hoành đặt tiệc rượu toàn là loại hạng sang giá trên trời. Rượu phải là rượu Mao Đài. Đây là tấm ảnh mà nhân viên phục vụ chụp lại được, mọi người đều đang nghi ngờ về việc quý từ thiện này có thực sự là làm ăn chân chính hay không.”

“Tổng giám đốc công ty bảo vệ Viên Hoành sau khi tổ chức thành công quý từ thiện liền bỏ tiền đầu tư mua hẳn một căn nhà sang trọng xa hoa, điều này càng làm tăng sự hoài nghi về việc tham ô công quỹ.”

“Đứng tên căn nhà này là vị quan nhĩ đại kia. Đây là một căn nhà cao cấp gần nghìn thước vuông. Nội thất bao gồm hồ bơi, rạp chiếu phim cá nhân, phòng tập thể thao, ước tính trị giá hơn trăm triệu nhân dân tệ.”

“...”

Hạ Diệu không kiềm được, thét lên một tiếng tức giận.

Ký giả bên ngoài đột nhiên sôi sục.

“Xin hỏi Viên Tung tiên sinh, âm thanh trong phòng của ngài của ai...”

“Có thể tiết lộ một chút được không?”

“Có phải là vị quan nhĩ đại kia?”

“...”

Ba giây sau đó, toàn bộ đám phóng viên đều quay về không còn một ai.

Hạ Diệu đem bản thân chôn vào trong chăn, tay gắt gao cầm cái laptop.

Lúc này, khoảnh khắc mà Viên Tung muốn cùng Hạ Diệu ‘gắn gũi’ đã trôi qua hơn ba tiếng đồng hồ, tất cả nhiệt tình đều bị dập tắt, khí lạnh từ đầu khớp xương tỏa ra làm buốt giá cả cơ thể.

Viên Tung hướng về Hạ Diệu, “Đưa laptop cho tôi xem.”

Hạ Diệu lắc đầu.

Viên Tung mặc dù này giờ đang rất buồn bực nhưng tuyệt nhiên không trút giận lên Hạ Diệu.

“Nghe lời, đưa cho tôi xem.”

Hạ Diệu nhét vào chăn cất giấu, cuối cùng vẫn bị Viên ép buộc đoạt lại.

Xem xong, Viên Tung bỏ qua hết tất cả những tin tức bôi nhọ kia, trực tiếp hỏi Hạ Diệu, “Cậu dẫn bốn năm mươi người đi đến công ty bảo vệ Hắc Báo đập phá?”

Đã đến lúc này, Hạ Diệu biết rõ không thể tiếp tục giấu diếm được nữa, chỉ có thể gật đầu.

“Vì sao?” Viên Tung hỏi.

Trước tiên không thể nói rõ nguyên nhân là vì trả thù cho Viên Như, rất sợ Viên Tung sẽ nổi xung thiên, cho nên đành phải tiếp tục nói dối: “Tôi nhìn hắc không thuận mắt.”

Viên Tung còn hỏi: “Vì sao không thuận mắt?”

Hạ Diệu phiền não mà trả lời một câu, “Anh đừng hỏi nữa được không? Không thuận mắt chính là không thuận mắt, còn có lý do?”

Nói rồi Viên Tung đột nhiên kéo Hạ Diệu đến trước ngực, hung hăng ôm lấy cậu ta. Hạ Diệu cảm giác được Viên Tung tim đập kịch liệt, bỗng dưng nội tâm đau nhói.

“Không sao cả.” Hạ Diệu trấn an Viên Tung, “Chúng ta là đồng tâm đồng lòng, có việc gì cùng nhau đảm đương, không chuyện gì mà không thể vượt qua. Tôi cũng không vừa đâu, dù trời có sập xuống vẫn luôn có tôi gánh cùng anh.”

Nhưng thực ra, điều Viên Tung thực sự lo lắng, căn bản không phải là cái này.

Hạ Diệu cảm thấy tâm tình của Viên Tung dị thường, vội đẩy hẳn ra hỏi: “Anh sẽ không gạt tôi qua một bên mà một mình đắm đuối chứ?”

Viên Tung trầm giọng hỏi, “Ba mẹ cậu làm sao mà đối phó?”

Hạ Diệu bây giờ mới ý thức tới vấn đề này, sắc mặt có chút trắng bệch.

“Không có gì, tôi trước tiên sẽ viện cớ, thực sự không gạt được thì lật bài ngửa luôn.”

Ánh mắt kiên định của Hạ Diệu khiến Viên Tung lòng như đao cắt.

“Được rồi, trước tiên ngủ đi đã, có việc gì ngày mai nói tiếp.” Viên Tung nói.

Hạ Diệu không hề chớp mắt, dùng sức nắm lấy cánh tay của Viên Tung, nhấn mạnh, “Bây giờ tôi đã toàn tâm toàn ý với anh, anh nếu muốn đá tôi ra khỏi vụ này thì anh không phải là đàn ông.”

Viên Tung gật đầu, “Được, ngủ đi.”

Hạ Diệu vẫn còn ngủ không được, Viên Tung thấy vậy liền gỡ lưng cho cậu ta, gỡ một lúc thì dần chìm sâu vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, Hạ Diệu vừa trở lại đơn vị, đã bị cấp trên gọi đến.

“Mẹ cậu hôm nay tới đi tìm tôi, ba của cậu cũng gọi điện thoại cho tôi, chú của cậu thì bảo cậu nên xin nghỉ phép mấy ngày. Bởi vì chuyện này nói lớn cũng không lớn nhỏ cũng không nhỏ, hiện tại trong xã hội, ‘quan nhị đại’ là một cụm từ rất nhạy cảm. Chỉ có điều chúng tôi đều nhìn thấy trong mắt cậu sự chính trực, tà không thắng chính, chú của cậu tin cậu nên cũng đã ra sức giải quyết vụ này.”

Lúc Hạ Diệu trở lại phòng làm việc, vốn tưởng rằng Tiểu Huy và Trương Diễm sẽ dùng ánh mắt khác thường đánh giá cậu ta, không nghĩ tới hai người họ đều không hề làm như vậy, vẫn còn dùng sức đùa giỡn với.

“Trước đây Viên Tổng cũng không ít lần qua phòng làm việc của chúng ta tặng thức ăn, hóa ra là....hahahaha”

Diễm Nghiêm Kỳ từ lúc trời chưa sáng đã bắt đầu bận việc, liên hệ luật sư ứng phó đám ký giả. Đến buổi chiều cả người mệt nhoài uể oải như một vũng bùn, cổ họng nói không ra hơi.

Sau đó thực sự không chịu nổi áp lực liền hướng về Viên Tung nói: “Loại thời điểm này, che đậy tin xấu căn bản không phải biện pháp. Bên này vừa đẹp xuống bên kia lại nhô ra. Một ba vị bình, một ba lại khởi (một con sóng vừa yên một con khác lại ập tới). Mặc dù chúng ta đã giải quyết xong với bên truyền thông, nhưng vẫn còn mạng xã hội, diễn đàn, những trang truyền thông cá nhân không phải chúng ta bảo bọn cam miệng là cam được.”

Viên Tung kiên quyết, “Về chuyện công ty tôi mặc kệ. Hễ là tin gì liên quan đến Hạ Diệu, tìm cách xóa sạch cho tôi!”

“Nhưng Hạ Diệu và chúng ta chính là đang dính liền nhau trong chuyện này, anh đem cậu ta vứt bỏ qua một bên, chúng ta không thể giải quyết được vấn đề. Tôi cho rằng phương thức tốt nhất lúc này chính là công khai làm sáng tỏ mọi chuyện, chúng ta cứ nói rõ với truyền thông. Chỉ cần có phát ngôn viên đáp lại chuyện này, vấn đề cũng sẽ không nghiêm trọng giống bây giờ.”

“Tôi đồng ý!”

Hạ Diệu không biết lúc nào xông ra, đi tới chỗ Viên Tung và Diễm Nghiêm Kỳ.

“Đừng bận tâm đến chuyện cá nhân của tôi, còn chưa ai đem danh tiếng của lão tử tôi đây phơi bày ra mà!”

Diễm Nghiêm Kỳ cũng ở một bên phụ họa nói, “Đúng vậy, mục đích của bọn họ căn bản không phải nhằm vào cảnh sát Hạ, nếu không đã đem thân phận thật sự của cảnh sát Hạ phơi bày ra ánh sáng từ lâu. Nếu như chúng ta một mực trốn tránh, rất có thể sẽ đánh mất cơ hội để giải quyết chuyện này, tạo thành tổn thất không cách nào挽回.”

Viên Tung vẫn tuôn ra chữ kia, “Xóa!”

Hạ Diệu nóng nảy, “Tôi đứng ra làm sáng tỏ một chút thì đã làm sao? Ảnh hưởng đối với tôi là cực kỳ bé nhỏ! Nếu quả thực tôi lánh đi, công ty của anh sẽ bị ảnh hưởng kinh khủng đến mức nào? Chuyện này nặng nhẹ được mất như thế nào chẳng lẽ anh không rõ?”

Viên Tung mặt không đổi sắc, thái độ kiên quyết.

Hạ Diệu không biết lấy ở đâu ra một ngoan lực, ngay trước mặt Điền Nghiêm Kỳ, một tay lôi Viên Tung ra ngoài cửa.

“Việc này tôi quyết định rồi!”

HẾT CHƯƠNG!

168. Chương 168 - Về Nhà

CHƯƠNG 168: VỀ NHÀ

Trans+Edit: Pinoneverdie

Không ngờ, Hạ Diệu kiên quyết vì chính nghĩa chỉ đổi lấy được một cú tát ngay mũi.

“Nháo cái gì?” Viên Tung nhìn cậu ta chăm chăm.

Hạ Diệu đỏ mặt tía tai ồn ào với Viên Tung, “Tôi nghiêm túc mà nói cho anh nghe, anh đừng có dùng giọng điệu đó nói chuyện với tôi, dù sao xét về thân phận, tôi cũng là chồng của anh đấy biết chứ?”

Trong nháy mắt, toàn bộ tầng lầu lập tức yên tĩnh như chết. Vốn dĩ Hạ Diệu và Viên Tung đang đứng ở trước cửa phòng làm việc, bên trong có rất nhiều nhân viên đang hối hả bận rộn, một câu này vang lên, bầu không khí khẩn trương nhộn nhịp lập tức bị phá vỡ.

Trong khoảnh khắc đó, mọi người đang lúc vội đầu cắm cổ làm việc thì bỗng dừng lại, ngẩng đầu đưa mắt nhìn bốn phía, tất cả đều mang vẻ mặt kinh ngạc.

“Hóa ra việc này là thật hả?”

“Vậy tiểu Điền biết tính sao?”

“Đúng vậy, tiểu Điền làm sao bây giờ?”

Điền Nghiêm Kỳ hơi lộ ra vẻ bối rối nhìn bọn họ, “Làm việc đi, lúc nào rồi còn có tâm tư bàn luận chuyện này?”

Viên Tung lôi Hạ Diệu lên xe, hai người một lần nữa nói chuyện thật nghiêm túc.

Hạ Diệu nói: “Anh có đúng là đang xem tôi là một con đàn bà mà nuôi nấng? Mỗi ngày cho tôi ăn, hầu tôi uống, sau đó để tôi ra thao là xong chuyện?”

“Có cậu mới là khó hầu hạ hơn đàn bà”. Viên Tung đốt thuốc, “Mấy ả đàn bà khác chỉ cần đem ra thao hai cái là xong chuyện, lão tử tôi đây tối nào cũng phải phục vụ cậu ba bốn chập.”

Hạ Diệu cau giận, đỏ mặt nói: “Lúc nào rồi mà anh vẫn còn ở đó nói nhảm với tôi?”

Viên Tung vẫn cứ hút thuốc, tâm tình trong ánh mắt chôn giấu sâu thẳm.

“Anh bây giờ trong bụng là đang xem thường tôi, cho rằng tôi chỉ xứng để anh hàn huyên, nói những chuyện dung tục.” Hạ Diệu nói xong, giọng điệu không khỏi trầm xuống, “Ồ trong lòng anh, tiểu Điền mới là người có thực lực, chỉ có hán mới có thể giúp được cho anh.”

Viên Tung vẩy tàn thuốc, vẫn trầm mặc.

Hạ Diệu tức giận bất bình, “Hắn cũng không phải người của công ty, dựa vào cái gì để hắn chen chân vào? Việc này rõ ràng dính liếu đến tôi, anh vẫn còn dùng sức mà đem tôi đẩy ra?”

Viên Tung vẫn không tỏ thái độ.

Hạ Diệu nóng nảy, “Anh nếu cứ muốn im lặng như vậy, hai ta chia tay đi, anh cứ việc hảo hảo với tiểu Diên.”

Viên Tung đột nhiên đưa tay ra, điều thuốc còn chưa hút hết đã rơi xuống, dùng lực kéo hơn nửa cơ thể Hạ Diệu lại gần, bàn tay cứng như cái kềm nhỏ dính ở trên móng cậu ta bóp siết, đau đến nỗi Hạ Diệu phải gào khóc kêu to, ót nổi gân xanh.

“Chẳng phải tôi đã từng nói với cậu, đừng bao giờ tùy tiện nói ra hai từ ‘chia tay’? ” lớn tiếng tra hỏi.

Hạ Diệu nhe răng nổi giận, “Anh buông tay ra, đau quá...”Viên Tung dùng mắt hổ đe dọa, “Còn nói từ nói nữa không?”

Hạ Diệu không chịu được, lên tiếng cầu xin, “Không nói nữa, mau buông tay ra...”

Lúc Viên Tung buông tay, lại đổi lấy một trận điên cuồng phản kích của Hạ Diệu . Hai người ầm ĩ tranh chấp, sau đó Hạ Diệu bĩu môi một cái, Viên Tung lại đem cậu ta kéo về ôm vào lồng ngực.

Hạ Diệu gièm pha: “Anh biết tôi không phải cố tình làm điều với anh, tôi là sợ một mình anh gánh vác sẽ mệt mỏi tiêu tụy. Có đôi khi được làm việc cho anh chính là niềm vui, là một loại hưởng thụ, có thể giúp Tung lão gia, tôi liền cảm thấy rất tự hào.”

Viên Tung nói: “Tôi nếu như chút chuyện nhỏ này cũng xử lý không được, thì làm sao theo đuổi được cảnh sát Hạ chứ.”

“Tôi biết anh xử lý được, nhưng có nhiều cách xử lý như vậy, anh vì sao không chọn cách dễ dàng hơn? Chuyện khác coi như không nói, nhưng chuyện lần này là dính dáng đến bản thân tôi, tôi không thể khoan tay đứng nhìn. Cái này nếu để cho người khác nghe xong, mặt mũi Hạ công tử của tôi để đâu chứ!”

Viên Tung không chịu nổi cái vẻ mè nheo nhõng nhẽo của Hạ Diệu, đành phải gật đầu đáp ứng.

Hạ Diệu lập tức lộ ra vẻ mặt vui mừng như trúng được gánh nặng, cao hứng mà vung chân.

Viên Tung nghiêng đầu nhìn hắn, “Đâu phải dẫn cậu đi vào kỹ viện, mang cậu ra chiến trường mà vẫn còn cao hứng như thế?”

“Có thể cùng Tung lão gia kẻ vai chiến đấu, chính là vinh quang vô thượng của tôi!”

Viên Tung nhìn Hạ Diệu chí khí bừng bừng, nội tâm ngược lại như là đang bị máy khoan điện thực cho một lỗ thủng lớn, không ngừng trào máu ra bên ngoài.

Hai người ở trong công ty ngồi một lát, điện thoại của Hạ Diệu liền vang lên.

“Về nhà.”

Đơn giản hai chữ, đem tâm tình phấn khích lúc này đập tan.

Hạ Diệu nói với Viên Tung: “Anh và tôi cùng nhau về nhà đi.”

“Sao chứ?” Viên Tung lo âu nhìn Hạ Diệu.

Hạ Diệu nói: “Tôi sợ mẹ tôi đem tôi giam trong nhà.”

Viên Tung gật đầu.

Trên đường trở về, Hạ Diệu ngồi kế bên ghế tài xế, mí mắt một lúc khép rồi lại một lúc mở, gật gù lăm lăm bấm đọc kịch bản sẽ nói trong buổi họp báo công bố sắp tới, đôi môi nhỏ chuyển động rất rung động lòng người.

Viên Tung đi trên đoạn đường này không biết nhìn Hạ Diệu bao nhiêu lần, mãi cho tới khi bánh xe dừng ngay cửa nhà cậu ta. Hồ hấp của Hạ Diệu trở nên khẩn trương lạ kì, sắp nghênh đón cậu ta là một trận bão tố cuồng phong trước đây chưa từng có.

Không ngờ, sau khi mẹ Hạ mở rộng cửa, nhìn thấy Viên Tung và Hạ Diệu đi chung, chỉ sững sốt chốc lát liền để hai người họ đi vào.

Hạ Diệu gắng gượng đỡ lấy từng ngụm không khí, từ tốn cẩn thận tháo giày đi vào nhà.

Sau đó, mẹ Hạ mở miệng: “Viên Tung, con đến phòng sách với dì một chút.” Hạ Diệu sốt ruột, “Mẹ, mẹ muốn làm gì? Có chuyện gì ở trước mặt của nhau mà nói.”

“Không phải chuyện của con.”

Nói xong, mẹ Hạ đi vào trước, Viên Tung cùng Hạ Diệu trao đổi một ánh mắt một lúc rồi cũng đi vào ngay sau đó.

Hạ Diệu ở bên ngoài phòng sách vô cùng lo lắng mà chờ, đợi hơn hai mươi phút, mẹ Hạ và Viên Tung cùng nhau đi ra. Về mặt của hai người đều rất bình tĩnh, hoàn toàn là thái độ hài hòa thoải mái, không có một chút dấu hiệu xích mích.

Hạ Diệu thừa dịp mẹ Hạ đi vào nhà bếp, len lén đem Viên Tung kéo đến một bên hỏi: “Anh đi theo mẹ của tôi nói cái gì?”

Viên Tung nói: “Có gì nói đó.”

Hạ Diệu cả kinh, “Mẹ tôi sẽ... .”

“Tôi chỉ nói là mấy bài báo kia đều là không phải là sự thật, không nói đến chuyện của hai ta.”

Hạ Diệu thở dài một hơi, như vậy cũng tốt, miễn là đừng để mọi chuyện cùng lúc ập tới, nếu không sẽ khó mà ứng phó.

Sau đó Viên Tung lại ở nhà làm cơm, mẹ Hạ và Hạ Diệu hai người ở bên cạnh hỗ trợ.

“Con xin nghỉ phép ở đơn vị.” Hạ Diệu nói.

Mẹ Hạ gật đầu, “Mẹ biết, mẹ đã nhờ cấp trên của con cho con vài ngày nghỉ.”

“Mẹ, mẹ thật là hiểu con, vừa lúc con không có tâm trạng đi làm.”

Mẹ Hạ gượng gạo mà cười cười, tiếp tục rửa rau.

Vẫn như mọi khi, ba người ngồi quây quần bên bàn cơm, vừa ăn cơm vừa nói chuyện phiếm, ai cũng tự giác tránh nói đến những chuyện nhức đầu phiền não mấy ngày qua, một bữa cơm ăn rất hài hòa.

Hạ Diệu cùng mẹ Hạ nói: “Mẹ, sen ở công ty anh ta lại chín rồi, có thể đào lên mà đem về.”

Mẹ Hạ làm như không nghe thấy.

“Mẹ!” Hạ Diệu lại bảo một tiếng.

Mẹ Hạ lúc này mới hoảng hồn, cười nói: “À uhm, lại có món cơm nhồi củ sen ăn rồi.”

Buổi tối, mẹ Hạ vẫn như lúc trước giữ Viên Tung ở lại, Hạ Diệu cùng Viên Tung nằm trên giường ngủ.

Nằm vào trong ổ chăn, Hạ Diệu mới chính thức thở dài một hơi.

“Làm tôi sợ muốn chết, tôi đã nghĩ rằng mẹ tôi sẽ mang dao mà chặt đôi tôi ra!” Hạ Diệu nói.

Viên Tung dùng ngón tay chà xát vào khóe mắt Hạ Diệu, nhàn nhạt trả lời: “Mẹ cậu rất lý trí, những việc nhỏ thường hay la mắng cậu là vì dì ấy thương cậu, muốn nhắc nhở cậu. Lần này xảy ra chuyện lớn, dì ấy cũng sẽ giống bao người khác mà im lặng vì không muốn tạo thêm phiền muộn bức dọc cho cậu.”

Hạ Diệu gật đầu, đột nhiên nhớ tới cái gì, lại đem laptop tới.

“Cậu làm gì?” Viên Tung muốn ngăn cản.

Hạ Diệu đẩy tay của Viên Tung ra, nói: “Không có gì, tôi chỉ muốn lục tìm tổng kết một số tin tức, tránh việc lúc họp báo sẽ nói vạ miệng.”

Sau đó, Hạ Diệu lại bắt đầu luyện tập lại nội dung đã nói trên xe lúc về nhà, một câu nói biến hóa cách trình bày mấy lần, lật qua lật lại mà nói. Cảm giác đã thuận miệng, liền nói cho Viên Tung nghe, để hẳn cho chút ý kiến.

“Chờ tôi tập luyện ổn một chút, hoàn chỉnh mà đọc cho anh nghe một lần, đọc xong tôi sẽ cùng anh ‘bắn pháo’.” Hạ Diệu nói.

Viên Tung hanh cười một tiếng, “Được, tôi chờ cậu.”

Kết quả, Hạ Diệu còn chưa thuộc được một trang liền không cưỡng nổi cơn buồn ngủ, hơn nữa còn ngủ rất ngon lành. Viên Tung đem laptop đặt qua một bên, ở trên mặt Hạ Diệu hôn thật nhiều cái, cậu ta cái gì cũng không còn nhận biết được.

Đột nhiên có một tràng tiếng gõ cửa vang lên trong màng nhĩ của Viên Tung.

Mẹ Hạ đứng ở cửa phòng Hạ Diệu, sắc mặt âm hàn không gì sánh được.

Viên Tung lấy ra từ trong ngăn kéo một cái còng tay, tàn nhẫn mà đem cổ tay của Hạ Diệu còng vào tay vịn đầu giường, trong lúc Hạ Diệu mơ mơ màng màng tỉnh dậy, chợt níu tay của Viên Tung lại. Viên Tung nhanh chóng đem bàn tay của mình gãi gãi lên lưng cậu ta mấy cái, Hạ Diệu một lần nữa ngủ thiếp đi, lòng của Viên Tung trong một khắc đó cực kì run rẩy.

“Còng tay như vậy...” Viên Tung thấp giọng cầu mẹ Hạ, “Như vậy cậu ta có thể xoay người.”

Mẹ Hạ hất cằm, ý bảo Viên Tung cứ việc làm như thế.

Viên Tung đến sau cùng ánh mắt mạnh mẽ liếc nhìn Hạ Diệu, từ trên giường bước xuống đi tới trước mặt mẹ Hạ, về mặt chân thực hùng hồn.

“Dì à, tôi dù có táng gia bại sản, cũng sẽ đem chuyện này của Hạ Diệu xóa sạch sẽ không còn dấu vết.”

Nói xong câu đó, Viên Tung sải bước rời đi.

Sáng ngày hôm sau hơn chín giờ, Hạ Diệu mới tỉnh lại! Mắt mới vừa mở ra liền tìm tìm kiếm kiếm, không thấy Viên Tung đâu. Liền cầm điện thoại di động lên nhìn thời gian, tôi thao! Sao lại không gọi tôi dậy?

Vừa muốn ngồi dậy, kết quả cảm giác cổ tay bị vật gì siết lại, từ từ ngược mắt nhìn lên, con người như nứt ra.

“Viên Tung, anh là tên súc sinh, tôi thao mẹ anh! ! !”

Gào thét một tiếng, Hạ Diệu nhấc cái còng lên định bước đi nhưng vẫn là bị giật ngược lại trên giường.

HẾT CHƯƠNG!

169. Chương 169 - Cuộc Chiến Truyền Thông Bắt Đầu!

CHƯƠNG 169: CUỘC CHIẾN TRUYỀN THÔNG BẮT ĐẦU!

Trans+Edit: Pinoneverdie

“Cái gì?”

Điền Nghiêm Kỳ nhận được mệnh lệnh của Viên Tung, lúc này trợn tròn mắt.

“Làm như vậy... Không phải là tự tìm đường chết sao?”

Trước đây Viên Tung ra lệnh cho Điền Nghiêm Kỳ liên hệ với tổng cục truyền thông tìm cách xóa bỏ các bài đăng, tin tức liên quan đến Hạ Diệu, hẳn ta đã khó chấp nhận. Lần này nếu cứ tiếp tục làm theo chỉ thị, khác nào tự đi vào chỗ chết.

Viên Tung thái độ rất kiên định, “Cứ việc làm như vậy, trước mắt phải dời tâm điểm dư luận sang chuyện khác.”

Điền Nghiêm Kỳ muốn nói gì đó nhưng lại dừng, “Thế nhưng, anh lựa chọn cách này có chút....”

“Làm sao?” Viên Tung lơ đãng, “Vừa có thể dẹp gọn tin xấu của tiểu yêu tử, lại có thể tẩy sạch tội danh cho cậu, không tốt sao?”

“Thế nhưng còn anh? Còn công ty của anh?”

Viên Tung đột nhiên rống to một tiếng, “Đây không phải là điều cậu cần suy tính!”

Điền Nghiêm Kỳ bị ánh mắt uy hiếp của Viên Tung trấn áp, không thể kháng cự, chỉ có thể ngậm ngẫm mà một lòng phục tùng mệnh lệnh, chào theo nghi thức quân đội, sau đó trầm mặc không nói gì mà đi ra ngoài.

Điền Nghiêm Kỳ đem mệnh lệnh truyền xuống, toàn bộ những người bên truyền thông tham gia vụ này một mực biểu tình.

“Cái gì? Muốn chúng ta phối hợp với báo chí đăng tin Viên Tổng và tiểu Điền có gian tình?”

“Đây chẳng phải là gián tiếp chứng minh thông tin vụ Báo Đen và Điền Nghiêm Kỳ có quan hệ lần trước là do bọn tôi tung tin thất thiệt sao?”

“Không đùa chứ?”

“...”

Mặt của Điền Nghiêm Kỳ âm trầm, vung tay ý bảo mọi người hãy bình tĩnh lại.

“Cũng nằm trong kế hoạch cả.”

Bên trong phòng làm việc một trận oán giận và bất mãn.

“Đây chẳng phải là đem chậu phân tự úp lên đầu mình?”

“Đúng đấy, đây là phải cam chịu sao?”

“Vẫn còn cái gì mà nằm trong kế hoạch?”

“...”

Điền Nghiêm Kỳ đột nhiên cầm con dấu đập lên bàn làm việc một phát, một tiếng ‘rầm’ vang dội.

“Im miệng hết đi, không muốn làm thì rút!”

Lời này vừa nói ra, tiếng xôn xao của mọi người đều dừng lại.

Trong vòng hai ngày ngắn ngủi, tin tức về vụ việc giữa công ty bảo vệ ‘Viên Hoành’ và công ty bảo vệ Hắc Báo toàn bộ bị ‘thay máu’, cái biệt danh ‘quan nhị đại’ của Hạ Diệu cũng dần biến mất trong tầm ngắm của dân mạng, thay vào đó là một tin tức chấn động hơn. Căn cứ theo lời một nhân sĩ tiết lộ, tổng giám đốc công ty trách nhiệm hữu hạn cổ vấn an ninh Viên Hoành không phải là sau khi thành lập quỹ từ thiện mới mua căn nhà xa hoa cho vị quan nhị thần bí ẩn kia, mà đã mua từ trước khi chuyện bê bối giữa tổng đốc công ty Hắc Báo và Điền Nghiêm X xảy ra. Có người nghi vấn trong đó tồn tại thủ đoạn cạnh tranh bất chính, những bộ ngành có liên quan vẫn đang tiếp tục điều tra.” “Chuyện kinh thiên động địa! Ngay từ đầu việc Điền Nghiêm X và tổng đốc công ty bảo vệ Hắc Báo có quan hệ tình cảm chỉ là một âm mưu, Điền Nghiêm X chỉ là một vật hy sinh trong cuộc chiến tàn khốc giữa công ty bảo vệ Hắc Báo và công ty bảo vệ Viên Hoành.”

Trong nháy mắt, tin tức về vụ việc của công ty Viên Hoành cần quét các website. Dư luận chính thức chuyển hướng sang công ty Viên Tung.

Công ty của Viên Tung bị áp lực dư luận, đành phải ngừng toàn bộ hoạt động hành nghề. Mỗi ngày đều có rất nhiều ký giả tìm tới cửa. Còn có nhiều trực tiếp tới cửa lớn của công ty đập phá, muốn vì công ty bảo vệ Hắc Báo đòi một câu trả lời hợp lý.

Danh tiếng và hình tượng của công ty mới vừa từng chút dựng lên liền sụp đổ.

Viên Tung hai ngày này không biết vào cục cảnh sát bao nhiêu lần, hình tượng thanh cao vĩ ngạn bị đủ thứ hạng người giả danh làm chuyện xấu mưu đồ bôi nhọ.

Duy nhất có một điểm tốt, Hạ Diệu giữa lúc cục diện chinh phạt khói lửa này vẫn an toàn ẩn lui.

Báo Đen mấy ngày gần đây ru rú trong nhà, mỗi ngày trong phòng làm việc đều để ý đến từng phản ứng nhỏ của dư luận.

“Viên Tung thật quyết đoán a!” Báo Đen nhe răng cười, “Liền đem Hạ Diệu thoát khỏi tầm ngắm của dư luận, đã vậy còn dùng kế lớn như vậy, quả thực là ‘tam quân khóc rống cũng không bằng nước mắt mỹ nhân’”

Người trợ lý bên cạnh cũng biểu tình “Hắn quả thực điên rồi.”

Báo Đen còn nói: “Mũi dùi dư luận làm sao có thể để cho họ dễ dàng cướp đi? Ta tiếp theo sẽ phải làm một trận thật ồn ào rồi đây!”

Người trợ lý thần sắc động lại, “Ngài muốn làm gì? Đây chính là cơ hội tốt để rửa sạch tội danh cho công ty Hắc Báo! Chúng ta vừa lúc có thể dùng sự ủng hộ của dân chúng để khôi phục lại công ty, khôi phục lại sản nghiệp, phải biết rằng ‘lòng dân’ có thể gặp không thể cầu.”

Báo Đen gật đầu, “Được lòng dân được thiên hạ.”

“Đúng như vậy!”

Báo Đen cần rõ, “Thế nhưng so với việc có được thiên hạ, ta lại muốn để cho Viên Tung mất đi hồng nhan thì làm sao đây nhỉ?”

“...”

Toàn bộ đám nhân viên truyền thông của bên Viên Tung đang suốt ngày bất mãn, ngay lúc mây đen bao trùm không tan, đột nhiên có một chuyện lại ập tới.

“Tiểu Điền, nhanh, mau tới đây nhìn.”

Điền Nghiêm Kỳ lúc mở trang tin tức ra nhìn liền tròn mắt.

Ngày hôm qua, chuyện về bức màn đen tối giữa Điền Nghiêm X và tổng đốc công ty Viên Hoành vẫn còn tràn lan đầy rẫy khắp mặt báo, công phá toàn bộ hệ thống báo mạng, ngày hôm nay đã bị tin tức về tổng đốc công ty bảo vệ Hắc Báo, Báo Đen và ‘vị quan nhị đại kia’ thay thế.

Hạ Diệu một lần nữa bị lôi lại vào vòng, hơn nữa lần này còn là một đợt tập kích hung hãn hơn của dư luận.

“Sự thật về nội tình bên trong gây chấn động! Ngay từ đầu không phải là Viên X và Điền XX có gian tình, mà là tên quan nhị đại và tổng đốc công ty Hắc Báo cấu kết, thông đồng làm bậy.” “Liên quan đến vụ việc của Hắc Báo trước kia, người trong nội bộ tiết lộ ba điểm tình nghi.”

“Điểm đáng ngờ thứ nhất: có người nói rằng, quan nhị đại kia đã lén góp tiền vào quỹ từ thiện nhưng không để lại danh tín nhằm lợi dụng vu oan tổng đốc công ty Viên Tung sử dụng tiền không rõ nguồn gốc trong quỹ từ thiện.”

“Điểm đáng ngờ thứ hai: chuyện vị quan nhị đại kia làm mưa làm gió ở công ty Hắc Báo là một màn kịch tình vi. Dùng danh nghĩa của công ty Viên Tung đến đập phá công ty Hắc Báo, mục đích khiến dư luận chĩa mũi dùi vào công ty Viên Tung”

“Điểm đáng ngờ thứ ba: chuyện căn nhà trăm triệu kia không có lửa làm sao có khói! Quả thực điều tra được vị quan nhĩ đại kia đúng là đứng tên căn nhà này, do Báo Đen mua tặng, chứ không phải do bản thân Viên XX của công ty Viên Hoành tham ô.”

“Vì vậy có người suy đoán, tên quan nhĩ đại kia mới là ‘tình nhân’ của tổng đốc công ty Hắc Báo, là kẻ nằm vùng thực sự của công ty Viên Tung”

Đọc xong cái tin tức này, Điền Nghiêm Kỳ liền choáng váng.

Chủ nhiệm ban tuyên truyền bên phía công ty Viên Tung mới xem xong liền vỗ bàn cười to, “Tôi thao, ai tốt như vậy, giúp bọn tôi cởi bỏ tội danh tung tin đồn nhảm?”

Điền Nghiêm Kỳ vẻ mặt hắc tuyến, “Giúp cái gì ? Chúng ta cực khổ lắm mới lôi cảnh sát Hạ ra khỏi dư luận, lại để cho mấy cái tin tức này kéo ngược trở về, công sức lúc trước chẳng phải coi như uổng phí?”

“Bọn tôi không thể lúc nào cũng phải hy sinh bản thân, phải cho bọn tôi con đường để thở chứ?” Đường Văn Tài hanh một tiếng “Quay lại mà nói tôi thấy điều này đối với chúng ta có lợi chứ không có hại, mặc kệ hần ăm ỉ đi.”

Buổi chiều, Đường Văn Tài đi đến công ty bắt động sản một chuyến, trở về lập tức bị Viên Tung gọi.

Không ngoài dự liệu, Viên Tung sấm sét giận dữ, trực tiếp ra lệnh trong vòng một ngày phải dẹp hết tất cả những tin tức mới phát sinh kia.

Đường Văn Tài không hiểu được, “Vì sao? Vì sao phải xoay chuyển tình thế.”

Viên Tung nghiêm mặt quát: “Cái này rõ ràng là Báo Đen giao du cấu kết với kẻ xấu mục đích gây rối, cậu vẫn còn không nhìn ra sao? Tôi hiện tại không nên xoay chuyển tình thế sao? Bằng mọi giá phải đem Hạ Diệu thoát khỏi chuyện này.”

“Bọn họ muốn gây rối thì mặc kệ bọn họ?” Đường Văn Tài không giải thích được, “Viên Tổng anh có đúng hay không bị che mắt rồi?”

Nếu như nhân thần có thể dùng để giết người, Đường Văn Tài đã sớm bị Viên Tung chém cho tám nát.

Chỉ có điều có người trời sinh không sợ chết, lại còn một mực tìm cái chết.

“Viên Tổng, anh làm sao biết cảnh sát Hạ không cùng công ty bảo vệ Hắc Báo thông đồng?”

Hàn khí trong lòng Viên Tung ép siết đôi chân mày, trong giọng nói lộ ra mùi nguy hiểm nồng nặc.

“Cậu nói cho tôi nghe xem, thế nào mà lại thông đồng?”

Đường Văn Tài nói: “Anh nhìn xem, điểm đáng ngờ trên mạng tung ra rất đáng tin, tôi đã hỏi ban quản trị ngân sách của quỹ từ thiện, cảnh sát Hạ quả thực có góp tiền vào, khoảng chừng năm mươi vạn, lại dùng danh nghĩa của bạn hữu để đóng góp.” Toàn thân Viên Tung kịch chấn.

Đường Văn Tài còn nói: “Giả sử trong lòng hần không quỷ, tại sao lại không công bố là mình có góp quỹ? Đây cũng không phải là chuyện gì xấu! Công bố ra người khác cũng đã không châm chọc cậu ta rằng giàu có như vậy lại không góp tiền.”

Viên Tung hoàn toàn không nghe Đường Văn Tài suy luận lảm nhảm, một mực bận tâm về nguồn gốc con số năm mươi vạn của Hạ Diệu.

“Còn nữa, việc cậu ta thông đồng với công ty bảo vệ Hắc Báo quả thực rất đáng hiềm nghi, anh ngẫm lại đi, cậu ta năm lần bảy lượt đi gây chiến với Hắc Báo chẳng phải đều là làm sau lưng của anh? Hần tại sao muốn làm như vậy ? Giả sử thật sự là vì thay chúng ta trút giận, rõ ràng có thể thống khoái mà nói ra mà!”

Viên Tung nhớ tới lần trước hần hỏi Hạ Diệu vì sao đi đến công ty bảo vệ Hắc Báo tìm phiền toái, Hạ Diệu lại biểu tình che che giấu giấu, nhưng hần đối với động cơ của Hạ Diệu không có một tia nghi vấn, chỉ là không rõ Hạ Diệu như thế nào lại cùng Báo Đen kết thù lớn như vậy.

“Hơn nữa, những hành động của cảnh sát Hạ đối với công ty bảo vệ Hắc Báo không có gì thực sự gọi là đả kích, bọn họ tuy rằng đã đóng cửa nhưng vẫn là chuyển sang mở công ty bất động sản sẵn sàng đả kích lại chúng ta.”

Viên Tung đem đồng văn kiện liên quan đến tin tức xấu kia quảng trước mặt Đường Văn Tài, to tiếng tra hỏi: “Khu nhà cao cấp? Cậu giải thích thế nào cho tôi?”

Đường Văn Tài vội vàng chụp lấy bộ văn kiện, dè dặt nói: “Khu nhà cao cấp kia...thật sự là có...”

Viên Tung hai mắt sung huyết, “Cậu nói cái gì?”

“Tôi nói...Tôi vừa đi tới công ty bất động sản một chuyến, quả thực có một căn nhà do cảnh sát Hạ đứng tên, hơn nữa còn là mới mua ...”

Cơ mặt của Viên Tung chợt chết cứng.

“Viên Tổng, quan hệ có thể làm giả, tin tức có thể nói bừa, nhưng tiền bạc là chuyện thật! Anh suy nghĩ một chút, bọn họ thật sự không có quan hệ? Ai có thể có số tiền đó? Là hơn một trăm triệu! Báo Đen hẳn có thể không màng đến danh tiếng, nhưng sẽ không bao giờ làm ăn vụ nào mà chịu lỗ vốn!”

“...”

Đường Văn Tài lo lắng tiều tụy mà trở lại ban truyền thông, thấy Điền Nghiêm Kỳ hướng về hơn mười nhân viên ra lệnh.

“Tiếp tục liên hệ với hệ thống mạng internet , bất kể dùng thủ đoạn nào, phải trả giá bao nhiêu, cũng phải đem nguồn gốc tin tức cắt bỏ.”

Đường Văn Tài vẻ khinh bỉ nhìn Điền Nghiêm Kỳ, “Lại cắt? Lúc này không phải nói mặc kệ rồi sao?”

Điền Nghiêm Kỳ cao hứng nói: “Bây giờ và lúc này không giống nhau.”

Báo Đen bên kia vừa nghe tin, lúc này nảy ra một trận cười nhạt.

“Tới mức phải cắt bỏ nguồn tin sao? Hết thời thật rồi à? !”

“Tôi thấy là Viên Tung đã bị cái tin giả dối kia của anh đánh tan rồi, triệt để không còn ý chí chiến đấu”

Báo Đen nói: “Cắt nguồn tin? Ta đây có thân tín, thêm nữa có nhiều trang báo lá cải như vậy, mạng xã hội cá nhân cũng không thiếu, ta đây sẽ làm cho người thêm một trận oanh tạc.”

Kết quả, bên này Điền Nghiêm Kỳ cũng luông lách vào các diễn đàn và mạng xã hội.

Báo Đen người định làm thế chứ gì? Không phải một mình người nghĩ đến.

Lúc này hạ lệnh, “Tất cả cùng nhau phao tin nhảm trên toàn bộ các diễn đàn và mạng xã hội! Tuồn ra càng nhiều tin kích động, nhảm nhí bất quá càng tốt.”

Mọi người ở đây bắt đầu nhìn nhau, tôi nhìn anh rồi anh nhìn tôi.

Cái này thực sự phát điên rồi sao?

Mặc kệ, chính là muốn chết cũng phải chết thật đẹp!

Vì vậy, toàn bộ các diễn đàn, mạng xã hội bắt đầu bình luận post bài chém giết nhau dữ dội.

“Năm nay là năm của gay, đã vậy còn là hai đại nam nhân đầu xỏ của ngành bảo tiêu, bọn họ diễn ra một tuồng ân oán tình thù thật hấp dẫn.”

“Tin tức chấn động, kỳ thực Viên XX và Báo Ngạn Tổ mới là một đôi!”

“Công ty bảo vệ Hắc Báo và công ty an ninh Viên Hoàn ngu ngốc không phân biệt được ai hơn ai”

“Phẫu thuật thẩm mỹ không còn là đặc quyền của giới giải trí nữa, lấy sự kiện Báo Ngạn Tổ đi phẫu thuật chẳng hạn, đem gương mặt nghệ sĩ áp vào dáng vóc của một phú thương quả thực tuyệt diệu.”

“...”

Báo Đen ban đầu vẫn còn gây xào xáo, sau đó càng ngày càng thấy có gì đó không thích hợp.

Nguồn thông tin xấu đột nhiên biến mất, các bài post, comments mang tính tự do bắt đầu vùng lên mất kiểm soát, sự quan tâm của công chúng đã bị dời đi đủ hướng. Báo Đen bên này điên cuồng giằng co nửa ngày, đến sau cùng phát hiện, tất cả những bài post này đã tràn lan trên các mặt báo, trở thành đề tài nóng hổi.

Mà vụ bê bối này ban đầu chính là tranh chấp về kinh tế, cạnh tranh không lành mạnh, sau cùng lại biến thể thành đủ loại thể loại bát nháo.

Sự thật bên trong vàng thau lẫn lộn, công chúng cũng không thèm phí tâm phí sức với những tin tức không căn cứ nữa.

Chuyện càng lúc càng vui, mọi người đem vụ bê bối này ra làm trò cười tiêu khiển, rồi cuối cùng sự việc bát nháo đông tây này cũng giống như đá chìm đáy biển.

“Mẹ nó, quả nhiên để bọn chúng động thủ trước!” Báo Đen đập bàn.

Người trợ lý ở bên cạnh nghiêng răng nghiêng lợi, “Viên Tung dùng chiêu này quá thâm hiểm.”

“Không phải là hấn dùng chiêu thâm, mà do tùy tùng của hấn xài kế hiểm!” Báo Đen siết chặt nắm tay, “Cái tên ‘nam nhân ngôn tình’ đó thật đúng là có tài, nghiêm nhiên muốn dùng động thái để sỉ vả ta.”

“Ách...” ” trợ lý nhìn Báo Đen mấy ngày nay cũng lao lực lao tâm, tận tình mà hỏi, “Nếu không...tôi đi tìm cho anh vài đại mỹ nhân nhé?”

Báo Đen hanh cười, “Từ lúc ta thao tên ‘nam nhân ngôn tình kia’ đã không còn hứng thú, đặc biệt muốn thao đàn ông!”

“Nếu không...tôi đem hấn đến đây cho ngài.”

Báo Đen liếm môi một cái, cười như không cười.

“Ta không muốn thao hấn, ta chỉ muốn thao Hạ Diệu.”

Người trợ lý không giải thích được, “Vì sao? Mang lại cho ngài cảm giác lạ là tiểu Điền kia, sao ngài lại muốn thao Hạ Diệu?”

”Người suy nghĩ một chút, cái tên tiểu Điền đó ta thao hấn sướng như vậy mà Viên Tung còn chẳng thèm, chẳng phải là thao Hạ Diệu còn sướng hơn gấp mấy lần?”

“Tôi khuyên ngài nên kiềm chế, đây là chuyện rơi đầu đấy.”

“Kiếp người đâu có được mấy lần đã đời.”

“...”

HẾT CHƯƠNG!

170. Chương 170 - Cái Gì Mới Được Gọi Là Chân Ái?

CHƯƠNG 170: CÁI GÌ MỚI ĐƯỢC GỌI LÀ CHÂN ÁI?

Trans+Edit: Pinoneverdie

Hạ Diệu ở nhà bị trói hơn mười ngày, ngoại trừ đi vệ sinh, lúc ăn cơm thì mới được cho phép thoải mái một lúc, thời gian còn lại đều trải qua ở trên giường. Điện thoại di động, máy vi tính các loại toàn bộ không cho đụng tới, đối với chuyện bên ngoài không hề hay biết chút gì.

Tiểu liêu ca cũng thờ ơ, mấy ngày nay vẫn không nghe nó hát nữa, đã thế còn nhiều lần nôn mửa.

Hạ Diệu nói với mẹ Hạ: “Mẹ, con muốn đem tiểu liêu ca đi khám bệnh.”

“Không được.” Mẹ Hạ kiên quyết cự tuyệt.

Hạ Diệu nói: “Nhưng nó vẫn nôn ói.”

“Đó là bởi vì hai ngày trước nó ăn đồ ăn sống, cho uống nước tôi là được rồi.”

“Cũng không được đâu mà.”

Mẹ Hạ không nhin được nói: “Mẹ hiện tại có việc muốn đi ra ngoài, chờ buổi chiều trở về, mẹ sẽ mang nó đi khám.”

Hạ Diệu sốt ruột, “Vẫn còn phải chờ tới buổi chiều? Mẹ nhìn xem nó hiện tại thành ra cái dạng gì? Không thể kéo dài được nữa.”

“Mẹ gọi người đến khám cho nó.”

Hạ Diệu nói: “Nó thấy người lạ sẽ sợ, con không yên tâm.”

Mẹ Hạ cố ý nói nói lầy, “Vậy để cho nó chờ chết đi!”

Hạ Diệu nói một câu còn ác hơn.

“Nếu nó chết, con cũng không muốn sống.”

Mẹ Hạ cắn răng nghiêng lợi nói: “Con xem tiền đồ của con đi! Mẹ bây giờ đem nó làm thịt, xem con có chết được không!?”

Kết quả, mẹ Hạ liền đem lồng chim xuống, tiểu liêu ca bên trong phát sinh tiếng kêu thét khó chịu. Không biết đã làm gì, tiểu liêu ca ói ra một bãi máu.

Hạ Diệu choáng váng, hét lớn một tiếng.

“Mẹ –!”

Mẹ Hạ bàn tay run rẩy, sững sờ đứng ở bên chiếc giường do dự thật lâu, rốt cục cũng bởi vì lòng yêu thương mà hạ giọng.

“Con có thể đi ra ngoài có thể, điện thoại di động không được đem theo, mẹ tìm hai người đi chung với con!”

Hạ Diệu gật đầu.

Vì Hạ Diệu thân thủ cao cường, để đề phòng cậu ta ra tay với hai tên tùy tùng, mẹ Hạ đem tay của Hạ Diệu công lại với nhau, cứ như vậy bị giải lên xe.

Hơn mười ngày qua, lần đầu được đi trên đường phố, mặc dù Hạ Diệu có chút sảng khoái tỉnh táo, nhưng vẫn khó có thể kiềm chế nội tâm kích động. Viên Tung rốt cuộc thế nào? Có vượt qua được khủng hoảng hay không? Tiểu Điền có đúng hay không cả ngày cùng Viên Tung kể vai chiến đấu, hẳn có đúng hay không lại muốn trở về công ty...

Các loại lo lắng xông vào trong đầu, khiến nhịp tim của Hạ Diệu càng lúc càng nhanh.

Đừng có đoán mò ... Bây giờ muốn cũng không được, Hạ Diệu bản thân người không thể xằng bậy, phản kháng lại rất có khả năng gây ra chuyện lớn. Đến lúc đó muốn giúp cũng không giúp được gì, lại còn có thể gây thêm nhiều phiền phức, chịu đựng đi... Có lẽ là thiên ý trên người, ô tô đột nhiên ở nửa đường tắt máy.

Nhịp tim của Hạ Diệu vừa mới hạ xuống một chút đột nhiên lại tăng lên. Một tên tùy tùng bước xuống xe, mỗi nhịp chuyển động của hắn lại càng khiến huyết áp của Hạ Diệu tăng lên tột đỉnh. Trên xe chỉ còn lại tài xế và Hạ Diệu hai người họ.

Hạ Diệu dùng tay với lấy cuộn giấy vệ sinh trong xe, không nghĩ rằng mình sẽ trượt tay khiến cuộn giấy lăn xuống sàn. Tư Hòa đại ca thông cảm tay của Hạ Diệu đang bị công không nhấc đồ được, liền khom

lưng thay cậu ta nhặt lên. Hạ Diệu con người trầm xuống, nắm bắt cơ hội, nhanh chóng dùng củi chỏ động thẳng vào gáy tên tài xế. Tài xế còn chưa kịp kêu một tiếng đã ngất xỉu.

Người ở bên ngoài xe gọi, “Đưa dùm tôi cái kềm để tôi sửa xe.”

Hạ Diệu cầm cái kềm đi xuống, người đó đang khom lưng kiểm tra, cũng không thèm nhìn người đưa kềm cho mình là ai, liền đem tay với tới. Kết quả còn chưa nhận được, đã bị đập một phát, chân mềm nhũn ngã lăn quay trên mặt đất.

Hạ Diệu kích động ngồi vào ghế tài xế, lại nhận ra hai cái tay của mình đang bị còng, không thể điều khiển tay lái. Vì vậy chỉ có thể ném hai người đó vào trong xe rồi khóa lại, vội vàng vàng đón một chiếc taxi.

“Nhanh, đưa tôi tới công ty Viên Tung.” Hạ Diệu nói.

Tài xế taxi cười nói: “Cái công ty đang nằm trong biển lửa dư luận đấy à?”

Hạ Diệu vừa định nói nhiều vài câu, đột nhiên phát hiện chiếc xe này không có đồng hồ tính tiền, nhìn không được hỏi: “Này tài xế anh không có đồng hồ tính tiền sao?”

Tài xế nói: “Không có, tới đây chính là để đón cậu, còn tính tiền cái gì?”

Hạ Diệu kinh ngạc, sau đó mới xoay mặt nhìn tên tài xế, trong lòng thầm hô lên một tiếng không ổn.

Vội vàng nắm mở cửa xe, kết quả phát hiện cửa xe đã bị khóa lại.

Tài xế nói, “Lão tổng chúng tôi muốn mời anh đi uống chén trà.”

Hạ Diệu một cước phi tới đập vào mặt tên tài xế, hấn chọt thẳng xe một cái, cái cổ bị đập xém nữa là không thể xoay được nữa.

Ngay lúc Hạ Diệu đối phó tên tài xế, cửa sau xe đột nhiên bị mở ra, xuất hiện sáu gã trắng hán. Vẫn là sáu người trước đây ý đồ hãm hại Viên Như, bị Hạ Diệu hạ nhục lột đồ đem phơi ngoài nắng, bây giờ đang nở nụ cười có vài phần hung ác.

“Hạ công tử nên kiềm chế một chút, thân phận của ngài cao quý như vậy, hơn nữa tay vẫn còn bị còng, đừng ép chúng tôi phải ra tay mạnh bạo.”

Hạ Diệu biết rõ trốn không thoát, chỉ có thể trầm mặt cùng bọn họ đi một chuyến.

Ô tô chạy đến một bộ khu nhà cao cấp, Hạ Diệu bị sáu tên bảo tiêu dẫn xuống.

Báo Đen đang ở bên cạnh hồ cá cho cá ăn, nghe được tiếng bước chân, đầu liền xoay lại, vẻ mặt khó chịu.

“Ta bảo các người ‘thỉnh’ cậu ta về, là ‘thỉnh’ đấy....không hiểu sao? Thằng khốn nào còng tay cậu ta lại?” Tên cầm đầu nói: “Lúc chúng tôi gặp cảnh sát Hạ, cậu ta đã bị còng trước đó.”

Báo Đen nhìn cổ tay của Hạ Diệu, nhìn không được hanh cười một tiếng.

“Cái này gọi là chủ động giao nộp bản thân đó sao?”

Hạ Diệu âm mặt không nói lời nào.

Báo Đen khách khí, cánh tay bài mở theo kiểu ‘thỉnh’: “Mời Hạ công tử đến tham quan căn nhà mà tôi an bài cho cậu, thấy khu vực này thế nào? Không tệ chứ?”

Hạ Diệu xoay người, “Không có gì thì tôi đi.”

Báo Đen chột nứ cổ áo của Hạ Diệu lôi lại ôm vào trong lòng

“Thật vất vả đem cậu về đây, không ngồi lại một chút sao?”

“Cút đi!” Hạ Diệu phẫn nộ quát một tiếng.

Báo Đen yên lặng nhìn chăm chú vào gò má của Hạ Diệu, nói: “Viên lão súng thế nào lại tốt số thế nhỉ?”

“Người có thể bớt làm chuyện khiến ta buồn nôn không?”

Con người của Báo Đen dần chìm xuống, “Buồn nôn? Hạ công tử, tôi làm gì khiến cậu thấy buồn nôn? Tôi mặc cho cậu tố giác tôi, mặc cho cậu đánh đập tôi, đổi lại tôi mua cho cậu một căn nhà lớn như vậy. Phải nói là Báo Đen tôi đổ máu vì cậu không ít, bấy nhiêu đã đủ mua từ cậu một lần ‘bắn pháo’?”

Hạ Diệu mắt lộ ra vẻ ngoan cường, giọng nói âm hàn không gì sánh được.

“Người dám đụng đến ta một chút, ta khiến người chết cũng không biết vì sao mình chết.”

Báo Đen nở nụ cười, “Tôi đời này phúc phần gì cũng đã trải qua, chỉ thiếu mỗi một lần được thương cậu, hưởng thụ xong tôi chết đi cũng toại nguyện.”

Hạ Diệu bỗng buông lỏng cơ mặt, trong ánh mắt mang theo vẻ gan dạ nghiêm nghị.

“Người cũng chính là mồm mép khoa trương, căn bản không có gan làm.”

Báo Đen nói: “Tôi quả thực không can đảm cưỡng bức cậu, nhưng tôi có can đảm để cho cậu tự nguyện.”

Nói xong, Hạ Diệu bị ép buộc mà được ‘thỉnh’ đến phòng ngủ, hai cái tay vẫn như trước bị trói ngược lên trên tay vịn đầu giường.

“Nào, ném thử đi, là cố ý tìm người đến pha chế cho cậu đấy.”

Báo Đen đem một chén nhỏ đưa tới bên mép Hạ Diệu.

Hạ Diệu nói: “Đừng nói lời vô ích, muốn rót vào miệng tôi thì cứ việc!”

“Tôi thích người thống khoái như cậu đấy.”

Báo Đen nói xong, đem cái chén giao cho hai người bảo tiêu bên cạnh, để mặc họ đem thuốc kích dục rưới vào trong miệng Hạ Diệu, liều thuốc so với Điền Nghiêm Kỳ trước đây còn mạnh hơn gấp hai lần.

Sau đó, Hạ Diệu nằm ở trên giường, điệu bộ chết cứng, không một chút gì nhúc nhích.

Báo Đen cố ý hỏi: “Cùng Viên Tung ở riêng nhiều ngày rồi hả?”

Cái gì mà nhiều ngày? Đã là hơn một tháng, từ lúc Điền Nghiêm Kỳ bị Báo Đen xâm phạm, Hạ Diệu vẫn là “ăn chay niệm phật”, “Tinh lực” tràn đầy không gì sánh được. Nửa tiếng đồng hồ qua đi, thuốc bắt đầu phát huy tác dụng.

Hạ Diệu thân thể bắt đầu nóng lên, tim đập loạn nhịp, trong đầu liên tiếp xuất hiện ảo giác. Thế nhưng cậu ta cố nén không lên tiếng, sau gáy hiện lên tầng tầng mồ hôi mịn, hô hấp càng ngày càng gấp gáp.

Báo Đen thở một hơi nhiệt khí lên mặt Hạ Diệu.

“Nhịn không được rồi sao?”

Chỉ một sự va chạm nhẹ của hơi thở đó lên da mặt cũng đã khiến lòng của Hạ Diệu ngứa ngáy khó nhịn, càng đừng nói sau đó liên tiếp bị khiêu khích.

Giờ này khắc này, Hạ Diệu đã thấu hiểu trước đây Điền Nghiêm Kỳ thống khổ thế nào.

Thời gian trôi đi, sự khó chịu bên trong Hạ Diệu càng ngày càng nghiêm trọng, đã đến mức nằm không được phải liên tiếp lăn qua lăn lại. Ngứa ngáy từ tận trong những khớp xương chui ra bên ngoài, làm cho bản thân không thể trốn tránh, không chỗ che giấu, không thể chống đỡ.

Báo Đen có chút không đành lòng, đưa tay hướng về Hạ Diệu.

“Người cút cho ta ! ! !”

Hạ Diệu hô lên một tiếng này, không kèm được lại rống dài một tiếng thống khổ sau đó, người nhìn thấy cảnh này liền ngứa ngáy, người nghe thấy liền mê say.

Báo Đen hướng về sáu gã hán tráng nói: “Các người đi ra ngoài đi.”

Vốn tưởng rằng thời khắc quyết định đã đến, kết quả Báo Đen lại cùng Hạ Diệu nhịn hơn mười phút.

Hơn mười phút này của Hạ Diệu còn hơn cả việc giãy dụa trong giây phút sinh tử. Cậu ta trước mắt Báo Đen như một miếng thịt tươi ngon, còn Báo Đen là một con dã thú đã nhịn đói nhiều ngày, chỉ cần một giây nữa không được ăn liền tắt thở.

Báo Đen hướng về cái lỗ tai của Hạ Diệu thổi khí, nhẹ giọng hỏi: “Thế nào?”

Hạ Diệu gồng dậy tức giận rống một tiếng, mồ hôi hột lớn như hạt đậu văng lên tới lỗ tai của Báo Đen.

Ánh mắt của Báo Đen liền thay đổi.

Kỳ thực hẳn đối với Hạ Diệu cũng không có ác ý, hẳn cũng là giống Viên Tung đang lúc cảm thấy thiếu thốn, hơi lộ ra vẻ gấp gáp ngượng ngùng mỗi lần nhìn thấy Hạ Diệu. Nhìn cậu ta khó chịu như vậy, Báo Đen cũng có chút không nỡ.

“Cậu yên tâm đi, lúc tôi nói với Viên Tung chuyện hôm nay, nhất định sẽ nhấn mạnh rằng cậu so với Điền Nghiêm Kỳ kiên trì nhẫn nại lâu hơn.”

Hạ Diệu ngoảnh mặt làm ngơ, vẫn nằm đó giùng giàng như một người bị tâm thần, nước mắt và nước mũi tất cả đều không tự chủ được mà trào ra. Thân thể bắt đầu không khống chế được mà run, hàm răng cắn vào nhau phát ra tiếng vang, gân xanh nhô ra đầy sau gáy.

Giờ này khắc này, gương mặt của Hạ Diệu đã không còn tuấn lãng đẹp đẽ nữa, mà trở nên méo mó biến dạng.

Báo Đen trong lòng sinh ra vài phần lo lắng, sau cùng đổi đề tài mà thỏa hiệp.

“Cậu yên tâm đi, tôi sẽ không nói với Viên Tung chuyện này.”, Hạ Diệu con mắt đỏ ngầu, cả người giống như đã trở thành nước, đôi môi từ màu ửng hồng đã biến thành thâm tím. Vẫn như cũ ngậm chặt môi, gân xanh trên cổ kịch liệt run giật.

Báo Đen chờ không nổi nữa, trực tiếp đưa tay tới đung quần của Hạ Diệu. Hạ Diệu thét lên một tiếng như súp đổ, nước bọt từ khóe miệng ồ ồ chảy ra.

Báo Đen vốn tưởng rằng cậu ta đã không nhịn nổi nữa, kết quả Hạ Diệu hội tụ sức lực của toàn thân nhổ ra một chữ

“Cút...”

Báo Đen nóng nảy, trực tiếp luồn tay vào trong quần lót của cậu ta. Trong khoảnh khắc đó, cơ mặt của Hạ Diệu toàn bộ co quắp kịch liệt, cả người đánh mất ý thức. Lại dựa vào bản năng tiếp tục kháng cự, tựa như một con cá đã bị mổ bụng nhưng vẫn cố gắng giãy dụa trên tấm thớt, nhất quyết vì sinh mạng của mình mà chống lại tới cùng.

Máu tươi trong lỗ mũi Hạ Diệu bắt đầu chảy ra không ngừng. Sự hưng tình của Báo Đen cũng bởi vì điều đó lập tức thoái lui, lấy điện thoại lớn tiếng gọi cho đám người bên ngoài.

“Đưa hai người vào đây”

Một người trong đó cầm máu cho Hạ Diệu, loay hoay nửa ngày không làm được gì.

“Đại ca, không cầm máu được!”

“...”

HẾT CHƯƠNG!

171. Chương 171 - Lòng Đau Tựa Dao Cắt

CHƯƠNG 171: LÒNG ĐAU TỰA DAO CẮT

Năm phút sau, người trợ lý dẫn bác sĩ hoả tốc chạy tới.

Vốn tưởng rằng chắc là do ‘làm’ mạnh bạo quá nên bị thương, cho nên người trợ lý vẫn còn cố ý căn dặn bác sĩ cầm thật nhiều thuốc thoa hậu môn, ai ngờ lúc đi vào mới phát hiện chảy máu ở lỗ mũi, khiến trợ lý một phen mở rộng tầm mắt.

“Cái này... Chuyện gì xảy ra?” hỏi Báo Đen.

Báo Đen hùng hù hỏ hỏ, “Tên cháu trai nào pha thuốc?”

Người trợ lý đứng ở một bên không dám nói lời nào.

Bác sĩ rất ngay thẳng mà nói một câu, “Thuốc không thành vấn đề, là do cậu ta gắng gượng quá lâu...”

Báo Đen bực dọc mà hút một điếu thuốc, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Hạ Diệu, rất sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Được bác sĩ điều trị, máu mũi của Hạ Diệu rất nhanh thì dừng lại, bác sĩ lại tiêm cho cậu ta một liều thuốc, Hạ Diệu dần dần ngủ mê man.

Báo Đen lúc này mới cảm khái một câu, “Tôi cho rằng tiểu Điền đã là loại mạnh mẽ khác thường, không nghĩ tới cậu ta so với tiểu Điền nhi còn quật cường hơn, Viên Tung thực sự không phải nuôi người phàm!”

“Được rồi, đem giường chiếu dọn dẹp một chút, sau đó ra ngoài.” Báo Đen nói.

Bác sĩ cố ý căn dặn, “Thuốc uống chỉ vừa mới tiêm, tôi khuyên cậu không nên tiếp tục giằng co.”

“Tôi cũng không còn hăng hái.”

Đem tất cả mọi người đuổi đi, Báo Đen đi tới bên mép giường, nhìn chăm chú Hạ Diệu một lúc lâu. Thấy quần áo của cậu ta vẫn còn dính máu, liền đi đến tủ đồ tìm cho cậu ta một bộ đồ ngủ.

Lúc thay quần áo, Báo Đen rốt cuộc biết được vì sao Viên Tung lấy ở đâu ra động lực để mà “xung quan giân dữ vì hồng nhan”.

Đôi chân thật trắng trẻo! Tựa như mới được vớt ra từ trong một cái bể sữa tươi, toàn thân không có lấy một tý vết. Làn da như vậy không kém gì phụ nữ, cơ thể no đủ rắn chắc, bộ lông đen bóng rậm rạp. Nhất là cái mông to tuyệt đẹp, da mông đàn hồi căng mịn, sờ một cái liền thấu cảm mười phần.

Quả thực chính là một cực phẩm!

Ngón tay thô ráp của Báo Đen nhẹ nhàng cột dây trang phục ngủ cho Hạ Diệu, bản thân cũng tháo giày nằm lên giường, đem Hạ Diệu ôm vào trước ngực, một bên hút thuốc một bên hưởng thụ cảm giác như đang ôm cả thế giới trong tay.

Buổi chiều, lúc công ty đang ở thời điểm bận rộn, Viên Tung đem đáng vẽ bệ vệ, thô bạo từ phòng làm việc đi ra ngoài.

Điền Nghiêm Kỳ vừa lúc muốn tìm hấn, nhìn vẻ này của Viên Tung, nhịn không được hỏi thử.

“Anh định đi đâu?”

Viên Tung nhàn nhạt trả lời: “Đi ra ngoài một chuyến.”

Điền Nghiêm Kỳ vẫn còn muốn hỏi cái gì, Viên Tung đã từ bên cạnh hấn lách đi, cuộn cuộn nổi lên một làn gió lạnh tạt qua mặt. Viên Tung căn cứ theo lời Đường Văn Tài miêu tả, lái xe đến khu căn hộ cao cấp mà Báo Đen mua cho Hạ Diệu. Bởi vì khu nhà này mới mua chừng vài ngày, chưa có thiết lập hệ thống bảo vệ ngay cửa, Viên Tung dễ dàng mà lái xe đi vào, vòng qua bãi cỏ nhân tạo, trực tiếp mà chạy đến trước căn biệt thự.

Bác sĩ và người trợ lý mới vừa đi không bao lâu, còn mấy người hộ vệ kia không dám quấy rầy Báo Đen, đều đã leo lên lầu ba đánh giấc.

Viên Tung trực tiếp sải bước đi vào, bố trí trong phòng khách xa hoa là những tấm ảnh treo tường, tất cả đều là hình ảnh đẹp trai soái ca của Hạ Diệu. Không biết là chụp lúc nào, tư thế đều rất tiêu sái tự nhiên, rõ ràng mà đập vào mắt của Viên Tung.

Cước bộ của hắn tựa như sấm rền nện lên cầu thang. Từ phòng khách ở lầu một đến phòng ngủ và phòng làm việc ở lầu hai. Viên Tung không rõ mục đích, đẩy cửa từng gian phòng mà đi vào, rồi chợt cảm thấy việc làm này giống như một nhiệm vụ rất nặng nề, cứ cách một bức tường gian phòng là phải nhìn thật kỹ.

Căn bản, Viên Tung chỉ là đến quan sát tìm hiểu, cũng không phải là vì tìm người. Vậy mà lúc hắn đẩy cửa phòng ngủ ra, một cảnh “ân ái bất ngờ” cứ thế mà xông vào mắt hắn.

Tựa như bị một viên đạn bắn xuyên qua lồng ngực, long trời lở đất, máu thịt văng tung tóe.

Báo Đen ôm Hạ Diệu ngủ thiếp đi một giấc, lúc này vừa tỉnh, đôi mắt buồn ngủ lim dim mở ra, đột nhiên quét thấy thân thể khí phách của Viên Tung, trái tim chợt chấn động.

Hắn thế nào lại tới đây?

Nếu như bây giờ về mặt của Báo Đen là đặc ý vì đã đạt được mục đích, Viên Tung sẽ cho rằng đây là do hắn cố ý cài bẫy, chờ mình tới chứng kiến. Nhưng biểu tình của Báo Đen hết lần này tới lần khác thể hiện sự luống cuống, bất ngờ, chuẩn bị không kịp, khiến Viên Tung cảm giác như đã bắt được tận tay một đôi gian dân.

Tựa như là bị trời sập xuống đè nát cơ thể, Viên Tung rống lên một tiếng xé nát không gian.

Một tiếng rống này xuyên từ lầu hai lên tới lầu ba, khiến bọn bảo tiêu phải bỏ hết bài trong tay mà chạy xuống.

Hạ Diệu trong giây phút đó liền tỉnh lại, thế nhưng không dám mở mắt. Cậu ta không dám nhìn nét mặt bây giờ của Viên Tung, sợ phải nhìn thấy vẻ đau đớn bị thương này của hắn.

Trong lòng đột nhiên sinh ra cảm giác tuyệt vọng, mọi sự khao khát nhớ nhung Hạ Diệu đều đã bị đánh tan. Viên Tung đã không còn quan tâm đến việc mình có hay không đã lọt vào bẫy của Báo Đen, chỉ biết rằng thời tiết trong thế giới tình cảm của mình đã thay đổi giữ dội.

Viên Tung không nhìn thấy Báo Đen đã làm gì Hạ Diệu, chỉ thấy cái người mà hơn mười ngày qua mình ngày nhớ đêm mong đang nằm trên giường với một gã khác, yên bình mà ngủ ngon lành.

Mà Báo Đen lúc này chính là nhớ đến cảnh tượng bị Viên Tung quật một trận lúc trước trên xe vận chuyển hàng cấm.

Viên Tung đem hình thể tương đương với mình của Báo Đen lôi xuống giường, một quyền quét vào mũi hắn ta. Cái mũi Báo Ngạn Tổ cao chót vót bị đập gãy sập, lớp da giả bên ngoài rơi xuống nát ra như bột phấn. Con ngươi của Báo Đen tươi ra máu, hươ quyền phản kháng. Nhưng mà lúc này cơn giận trong lòng Viên Tung đã khiến hắn mất đi nhân tính, vô phương tiết chế, tàn nhẫn cùng cực. Từng quyền xuất ra như khiến đối phương lòi thịt, một chưởng tung ra là xương gãy. Không cần cố tưởng tượng cảnh chém giết này, chỉ cần nghe được tiếng âm thanh vỡ vụn cũng đủ để cho người khác khiếp sợ.

Sáu tên bảo tiêu như sấm mà tiến vào, lúc này mặt của Báo Đen đã đầy máu, gương mặt vừa mới đi thẩm mỹ cũng đã nát bét.

Quá mức chịu đựng, tên dẫn đầu đám bảo tiêu xông lên, bị Viên Tung dùng chân ghé đập vào gò má, cái lỗ tai cùng những vùng da lân cận vị đâm gổ nạo rách tươm.

Sau đó tất cả xông lên! Đây quả thực không phải là một màn đánh nhau, sáu tên này là đang đùa giỡn với dã thú, sự bạo lực trong nội tâm đau đớn của Viên Tung một lần nữa bùng phát. Sáu người không ngăn được một người, Viên Tung dùng chân thép đá một cú, Báo Đen ói ra máu.

“Viên Tung....con mẹ nhà ngươi....” Báo Đen con người bị máu nhuộm đỏ tung ra ác khí.

Viên Tung lại dùng một chân đạp vào đũng quần Báo Đen, bị một bảo tiêu tiến đến dùng thân thể ngăn cản, trùng chiều này...máu thịt không còn phân biệt được nữa, con người lòi ra như muốn rớt ra khỏi viên mắt.

“Nhanh, trước tiên đem đại ca ra ngoài.”

Sáu gã đàn ông chao đảo mà đem Báo Đen giải thoát khỏi Viên Tung, kéo tha ra khỏi cửa, trong phòng chỉ còn lại Viên Tung và Hạ Diệu hai người bọn họ.

Hai người xa cách bao ngày bây giờ gặp lại, nhưng lại không diễn ra cảnh chạy tới ôm nhau thật chặt như tưởng tượng.

Viên Tung gắt gao nhìn cái chai thuốc đặt ở trên tủ đầu giường, cầm lên ngửi, mùi so với loại thuốc lần trước không khác biệt. Lúc này mới chợt hiểu ra điều gì, bắt đầu kêu gào như tiếng thiên lôi rống, chai thuốc kích dục vỡ tung trên mặt đất, mảnh vỡ thủy tinh bắn lên mặt Hạ Diệu.

Hạ Diệu vẫn cứ nhắm hai mắt, nhưng toàn thân đều rung rẩy.

Viên Tung đem chân xốc lên, thấy Hạ Diệu đang mặc bộ áo ngủ xa lạ bỗng dừng lại một chút, nhưng vẫn là đưa cậu ta ôm thật chặt vào trong ngực. Dùng bàn tay cố định sau gáy của cậu ta, tận lực mà để cậu ta thở thật chậm rãi, sau đó ôm cậu ta đi ra ngoài.

Trở lại trên xe, Hạ Diệu mới đem mắt mở ra.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Hạ Diệu vẫn một mực đợi Viên Tung hỏi vì sao cậu ta lại nằm trên giường của Báo Đen, nhưng Viên Tung cái gì cũng không nói, cứ như vậy mà ôm cậu ta. Mãi cho tới khi Hạ Diệu nhận thức được trời đã gần sập tối.

“Tôi phải trở về, tôi nói với mẹ đưa tiểu liêu ca đi chữa bệnh mới được phép ra ngoài, tôi không quay về, mẹ tôi sẽ nghi ngờ.”

Viên Tung nói: “Tôi chở cậu đi.”

“Không cần, tôi nghĩ rằng hai người tùy tùng đã báo cáo lại, mẹ tôi chắc là đã đứng đó chờ sẵn rồi.”

Nói xong câu đó, Hạ Diệu đi xuống xe.

Không biết là thuốc còn tác dụng hay là do vấn đề gì, Hạ Diệu hai chân lảo đảo, bước chân hoàn toàn không vững. Viên Tung cứ như vậy yên lặng nhìn chăm chú vào cậu ta.

Lúc Hạ Diệu trở lại, hai người tùy tùng kia vẫn còn bất tỉnh! Tiểu liêu ca cũng bất tỉnh theo họ. Hạ Diệu trong lòng chấn động, chợt cầm lồng tre lên, lay lay một trận, tiểu liêu ca một chút phản ứng cũng không có.

Hạ Diệu hô to một tiếng.

“Tỉnh dậy!”

Tiểu liêu ca không phản ứng chút nào.

Hạ Diệu lắc lồng chim hô một tiếng.

“Xin chào!”

Bình thường tiểu liêu ca vẫn hay ở trong lồng tre giả chết, Hạ Diệu thông thường chỉ cần thọc nó một cái nó liền vui vẻ nhảy nhót hoạt bát. Ngày hôm nay Hạ Diệu lại đem ngón tay luồn vào trong, phát hiện tiểu liêu ca đã cứng ngắc.

Hạ Diệu thực sự muốn nói một câu: Mày nha đừng giả bộ với tao nữa, nhưng một chữ cũng nói không nên lời.

Lòng đau tựa dao cắt.

Về đến nhà, mẹ Hạ đã sớm trở về, trầm giọng tra hỏi Hạ Diệu, “Con đi đâu? Tại sao đến bây giờ mới về?”

Hạ Diệu không nói lời nào.

Hai người tùy tùng vừa tỉnh lại không bao lâu, bao che cho Hạ Diệu mà nói với mẹ Hạ: “Ngài đừng trách cứ cậu ta, tiểu liêu ca đã chết.”

Mẹ Hạ trong lòng đau xót, cố gắng nén nhịn không phát ra ngoài.

Hạ Diệu một giọt nước mắt cũng chưa từng rơi.

Cậu ta đem tiểu liêu ca bỏ vào ngôi nhà gỗ có con tò he mà Viên Tung tặng cậu ta lúc trước, cùng với con tò he mặc quần lót kia, vũng vàng mà khóa lại. Sau đó đem ra trước sân nhà chôn cất.

Viên Tung vẫn đứng ở chỗ cũ bên ngoài cửa sổ, lẳng lặng canh chừng cậu ta....

HẾT CHƯƠNG!

172. Chương 172 - Thằng Thẩn Một Lần

CHƯƠNG 172: THẰNG THẢN MỘT LẦN

Trans+Edit: Pinoneverdie

Mẹ Hạ cảm thấy rằng cứ mãi giam Hạ Diệu trong nhà cũng không phải cách, con người mà bị uất nghẹn lâu ngày sẽ sinh bệnh, nhất là lúc này bản thân Hạ Diệu đang có tâm bệnh rất nặng. Trong khi đợi mấy thông tin xấu trên mạng suy yếu dần đi, mẹ Hạ quyết định đưa Hạ Diệu qua chỗ Hạ Nhâm Trọng để ông ấy chăm sóc, nhân tiện để cậu ta giải khuây, điều hòa lại tâm tình.

Trước khi đi, Hạ Diệu nói với mẹ Hạ: “Mẹ, con muốn đi tới chỗ bằng hữu một chuyến.”

“Bằng hữu nào?” Mẹ Hạ hỏi.

Hạ Diệu nói: “Tiểu Điền.”

Mẹ Hạ không biết ai là tiểu Điền, ở trong lòng của bà ta, Hạ Diệu bất kể nói bằng hữu là ai thì cũng là Viên Tung.

“Được, mẹ cùng đi với con.”

Rút kinh nghiệm từ việc hai tên tùy tùng bị đánh ngất lần trước, mẹ Hạ quyết định dù chuyện gì cũng sẽ tự đi chung với cậu ta.

Hạ Diệu hỏi lại: “Có cần thiết không mẹ?”

Hạ Diệu mấy ngày nay tinh thần cực kém, viền mắt quầng đen, nhãn thần vô hồn, sắc mặt rất tẻ, nếu không phải như vậy, mẹ Hạ cũng sẽ không muốn đem cậu đưa đến chỗ Hạ Nhâm Trọng.

“Mẹ nếu là muốn con thật thoải mái mà đi đến chỗ của ba, hãy cho con một ngày tự do.”

Mẹ Hạ trầm mặt không nói một lời.

Hạ Diệu còn nói: “Con không trốn đi đâu được đâu.”

“Được, mẹ cho con một ngày tự do, con cứ việc đi giải quyết những chuyện bực dọc, trước sáu giờ tối phải trở về.”

“Sẽ không cần tới trước sáu giờ.”

Nói xong câu đó, Hạ Diệu liền thay bộ quần áo khác, đi ra cửa.

Điền Nghiêm Kỳ nhận được điện thoại của Hạ Diệu, vội vàng lấy ra nghe.

“Công ty thế nào?” Hạ Diệu hỏi.

Điền Nghiêm Kỳ vô cùng kinh ngạc, “Anh thế nào không hỏi Viên Tung?”

“Tôi chỉ muốn hỏi cậu.”

Điền Nghiêm Kỳ cười cười, nói: “Cơ bản đã vượt qua được dư luận, hiện tại đã tố cáo hẳn ra pháp luật, hẳn thay đổi tên tuổi thì thế nào? Cuối cùng cũng sẽ lòi hẳn ánh sáng để điều tra thật kĩ càng.”

Hạ Diệu gật đầu.

“Có một người tinh nhuệ như cậu ở công ty, tôi rất an tâm.”

“Đừng chê cười tôi.” Điền Nghiêm Kỳ nói, “Tôi không có ý định trở lại, Viên Tung cũng sẽ không cho phép tôi trở lại, tôi chỉ là muốn nhúng tay quản chuyện này mà thôi, dù sao chuyện này cũng liên quan đến mối thù của riêng tôi.”

Hạ Diệu sắc mặt thay đổi, “Vẫn còn chưa thành khẩn mà xin lỗi cậu.”

“Anh không cần thiết xin lỗi, là tôi quá tùy tiện cho nên uống nhầm thuốc trên bàn làm việc của Viên Tung, đây là tự làm tự chịu.” Hạ Diệu nói: “Dẫn tôi đi tới chỗ nhà mới của cậu một chút đi.”

“Nhà mới của tôi?” Điền Nghiêm Kỳ có chút ngạc nhiên.

Hạ Diệu thái độ rất rõ ràng, “Không rảnh sao?”

“À, rảnh chứ.”

Điền Nghiêm Kỳ lái xe dẫn Hạ Diệu đi tới căn nhà Viên Tung mua cho hẳn.

Đẩy cửa đi vào, mắt liền nhìn thấy hai đôi dép nằm đó.

Cũng không sao, những người sống ở đô thị thường chuẩn bị cho mình nhiều hơn một đôi dép... Hạ Diệu nhìn thấy kích cỡ của đôi dép khá lớn, vừa nhìn thì nghĩ đến đây là kích cỡ dép dành cho Viên Tung...không lẽ.....à mà không, mang dép rộng hơn một chút sẽ thoải mái mà.

Căn nhà sạch sẽ ngăn nắp, mặc dù nội thất rất đắt, nhưng nhìn thì lại không quá xa hoa khoa trương, vừa nhìn liền biết Viên Tung đã phải hao tâm tốn trí trực tiếp tham gia vào lắp đặt trang trí như thế nào.

Hạ Diệu tham quan từng phòng từng phòng một, không vội đi vào phòng ngủ, trước tiên đến phòng tập thể thao, bên trong là dụng cụ luyện tập, có rất nhiều món đều là do Điền Nghiêm Kỳ chế tạo, linh kiện đều là do chính hắn mài dũa. Hạ Diệu ở trên bề mặt của mấy món dụng cụ thử một chút, tưởng tượng đến vẻ mặt của Viên Tung đang chơi đùa với mấy thứ này sẽ vui thế nào.

Trong thư phòng đều là sách liên quan đến chế tạo dụng cụ và kinh doanh thương mại, trên bàn làm việc là bộ máy vi tính để bàn, đây là nhãn hiệu máy tính mà Viên Tung thường hay dùng, con chuột có khắc một cái logo chứng nhận hàng đặc phẩm. Bên trong kệ sách vẫn còn kê một quyển an-bum ảnh quá trình phát triển của công ty, hình ảnh các đời học viên hiện lên rõ nét, còn có tấm ảnh được đích thân Viên Tung đặt bút kí tên...

Hạ Diệu quay người lại đi vào nhà bếp.

Tủ đựng chén bát đựng bên trong hai bộ chén bát, chỉ hai bộ chén bát, không nhiều hơn một bộ.

Trưng bày trong tủ lạnh đều là những loại rượu Viên Tung thích uống, hẳn còn sớm đem tới đây một hộp kim chi, vẫn giữ ở đây không nở ăn.

“Muốn uống gì thì cứ lấy từ trong tủ lạnh, tôi sẽ không pha trà cho anh đâu.” Điền Nghiêm Kỳ nói.

Hạ Diệu ừ một tiếng, lại hỏi.

“Có thể xem qua phòng ngủ không?”

Điền Nghiêm Kỳ vô tư thoải mái mà nói: “Đương nhiên là có thể, tôi trước đây tôi thường xuyên ngủ chung với đám học viên ở ký túc, có gì phải ngại chuyện khuê phòng?”

Hạ Diệu đi vào, một cái giường rộng dành cho hai người hiện ra trước mắt, trên giường có hai cái gối cùng một cái mền gấp gọn gàng, ra giường cũng không có lấy một vết nhăn. Đây không phải là ở trong quán

đội, cũng không phải ở trong công ty sao lại cứ tự ép buộc ngăn nắp? Nếu không có người đến đây thường xuyên ngắm nhìn, sao lại phải hà khắc với bản thân như vậy?

Không lẽ thực sự có người nào đó khác sống ở đây?.....

Mở tủ quần áo, một bộ áo ngủ size của Viên Tung bất ngờ rơi vào người Hạ Diệu. Mặc dù đây là áo mới, nhưng trong mắt Hạ Diệu mới cũ gì cũng như nhau, cũng là do một người nào đó mặc. Nhà vệ sinh cũng có một loạt những đồ vật đã từng tồn tại ở đâu đó, rất quen thuộc, ví dụ như bản chải đánh răng, dầu gội đầu, khăn mặt...toàn bộ đều là đôi, muốn người khác nghĩ ở đây chỉ có một người sống quả thực rất khó.

Sau đó, Hạ Diệu nghe được tiếng chim hót ngoài ban công, thông thả bước tới.

Đại liêu ca vừa nhìn thấy Hạ Diệu, lập tức ở trong lồng vui vẻ, ríu rít.

“Xin chào, xin chào, đã lâu không gặp, đã lâu không gặp...”

Bình thường ở trong công ty, Điền Nghiêm Kỳ chính là người chơi đùa với đại liêu ca, cho nó ăn, hiện tại Viên Tung bận rộn không có thời gian chăm sóc, để cho Điền Nghiêm Kỳ nuôi nó cũng có thể hiểu được. Thế nhưng Hạ Diệu phát hiện kể bên lồng chim của đại liêu ca là một lồng chim của con tiểu liêu ca khác. Trước đó, Hạ Diệu vẫn bình tĩnh, nhưng bây giờ nhìn thấy cảnh này, tâm tình đột nhiên có chút kiềm lại không được.

Hai con liêu ca cứ liên tục anh một lời, tôi đáp một lời, cảnh này thực sự làm lòng người bồn chồn.

Điền Nghiêm Kỳ ở bên cạnh giải thích: “Hai ngày trước con đại liêu ca quá ủ rũ, tôi đoán chắc là do nó không có bạn, liền mua một con tiểu liêu ca bầu bạn với nó.”

Hạ Diệu gật đầu.

“Rất tốt.”

Sợ ở lại lâu chốc nữa mình sẽ mất mặt, Hạ Diệu vội vã cáo biệt.

Hạ Diệu đến công ty của Viên Tung, Viên Tung đang cùng ban quản lý đầu tư thương lượng về hạng mục sắp tới.

“Dem mảnh đất này mua lại.” Viên Tung nói.

Ban quản lý đầu tư nhìn thoáng qua, mười phần không giải thích được, mảnh đất này nằm kế bên công ty vừa mới thành lập của Báo Đen, một mảnh nhỏ như vậy so với mảnh đất trù phú bên Báo Đen là hoàn toàn không có giá trị cạnh tranh.

“Vì sao?” ban quản lý đầu tư nói, “Công ty chúng ta thời gian trước kiếm được lợi nhuận không ít, hoàn toàn có thể mua một mảnh lớn, mấy ngàn mẫu đều không thành vấn đề.”

“Cứ mua một mảnh như vậy là được rồi, chúng ta cũng không phải làm địa ốc.” Viên Tung nói.

Ban quản lý hỏi thăm dò: “Công ty chúng ta vì sao không thử chen chân vào lĩnh vực địa ốc? Hiện tại địa ốc đang là miếng mỡ béo hấp dẫn, rất nhiều công ty lớn...”

“Nam nhân làm địa ốc tựa như nữ nhân đang lúc cập kê, làm xong cái này thì không làm được khác.” Viên Tung nói.

Một câu nói, lập tức làm ban quản lý đầu tư câm họng.

Đột nhiên, một tràng tiếng gõ cửa vang lên.

Viên Tung ánh mắt nhìn về phía cửa phòng làm việc, thấy gương mặt đang trưng cường của Hạ Diệu, trái tim đột nhiên chấn động. Trước tiên đuổi ban quản lý đầu tư đi, sau đó đóng cửa lại, đem Hạ Diệu dán vào ván cửa mà hôn điên loạn.

Không biết có phải là do lâu quá không được ‘vận động’, lưỡi của Hạ Diệu đặc biệt cứng nhắc.

“Mẹ cậu sao lại cho cậu đi lung tung vậy?” Viên Tung hỏi. Hạ Diệu nói: “Tôi hai ngày nữa sẽ đi đến chỗ ba của tôi ở mấy ngày, mẹ tôi để tôi đi ra ngoài hóng gió một chút.”

“Đi đến chỗ ba cậu?” Viên Tung nhìn chăm chú vào Hạ Diệu, hình như cực kì không chấp nhận quyết định này, “Nhất định phải đi sao? Bao lâu mới có thể trở về?”

Hạ Diệu đột nhiên nở nụ cười, “Đi và không đi có quan hệ gì sao? Tôi đi hay không đi thì chúng ta cũng không được gặp nhau.”

“Nhưng cậu ở đây, trong lòng tôi thấy dễ dàng hơn.” Viên Tung nói.

Hạ Diệu ánh mắt bén nhọn đâm về phía Viên Tung, “Tôi ở lại đây, chẳng phải sẽ còn nhiều chuyện không mong muốn xảy ra nữa sao?”

Viên Tung cực lực khắc chế những hình ảnh của ngày hôm đó, bởi vì hắn không muốn vào thời điểm này tạo thêm áp lực cho Hạ Diệu. Trên thực tế chuyện này tựa như mụn nhọt trong lòng hắn, bị hắn ép bức mà trở thành một vết sẹo lớn.

Hạ Diệu lúc này lại cố tình đâm trạc vào vết thương của hắn.

“Anh vì sao không hỏi tôi chuyện tôi bị ép thuốc hôm đó?”

Trong con người Viên Tung nhuộm một màu đau đớn, căn bản là một người bình, không thể chịu đựng được ức chế cùng cực.

Hạ Diệu nói: “Bởi vì anh sợ, anh sợ tôi sẽ cho anh biết tôi đã lên giường với hắn, anh sợ tôi không thể chống lại cơn hành thuốc. Bởi vì anh sợ tôi đã bị ‘dơ bẩn’, anh sợ bản thân anh sẽ ghét bỏ tôi, anh từ đầu tới cuối chưa từng muốn cùng tôi làm sáng tỏ mọi chuyện.”

Viên Tung sắc ra một ngụm khí tức, gào thét vào mặt của Hạ Diệu. “Tôi không đề cập tới là bởi vì lòng tôi nở làm cậu đau lòng, tôi cũng là một nam nhân bình thường, tôi không giữ gìn bảo vệ được người mình yêu là điều đáng hổ thẹn của thằng đàn ông, tôi không dám nói ra, tôi cũng chỉ vì không thể chấp nhận một ai khác xâm phạm vào cậu.”

Ngực của Hạ Diệu trào ra máu và nước mắt, Viên Tung, anh thật là ‘tin tưởng’ tôi!

Bế tắc và sững sờ một hồi lâu, Hạ Diệu nhàn nhạt mở miệng.

“Tôi đã ngủ với hắn.”

Trái tim nóng nảy của Viên Tung trong khoảnh khắc kia lập tức bị đóng băng.

“Vì không muốn phải ghét bỏ anh, tôi thẳng thắn một lần, chúng ta chia tay.”

Viên Tung dùng một tay kéo Hạ Diệu đè ngã xuống bàn làm việc, một lực to lớn ập tới làm đồng văn kiện trên bàn bay đầy trên mặt đất, chén trà bị văng vào tường bể nát, laptop rớt xuống trượt dài 10cm.

“Cậu nói cái gì?”

Hạ Diệu không sợ hãi chút nào: “Ngày hôm nay dù anh có vặn đầu tôi rớt xuống đất, tôi cũng sẽ nói cho anh biết: chia tay.”

Tay của Viên Tung hung hăng bóp cổ của Hạ Diệu, mới chỉ dùng một nửa sức lực, mặt của Hạ Diệu liền trắng bệch. Thật sự không khoa trương, Viên Tung hoàn toàn có thể vặn đầu của Hạ Diệu rớt xuống đất.

“Cậu lặp lại lần nữa.”

Hạ Diệu con người như lời ra ngoài, ánh mắt đoạn tuyệt nhìn Viên Tung.

“CHIA —— TAY.”

Viên Tung lại tăng thêm lực, môi của Hạ Diệu bắt đầu co quắp nhưng vẫn giống lúc này, gắng gượng nói ra hai từ

“Chia....tay...”

Giờ khắc này, trong lòng của Viên Tung thực sự muốn giết chết Hạ Diệu, nhưng từng động tác siết cổ cậu ta lại như hàng ngàn con dao cắt xé trong lòng. Máu huyết cạn khô, cõi lòng tan nát, hắn hoàn toàn không hạ thủ được.

Đừng nói là giết, dùng chân đá cậu ta ra khỏi đây hẳn cũng không nhắc lên được.

Hạ Diệu mắt như lồi ra bên ngoài, vẫn còn đang lắp đi lắp lại trong miệng hai từ kia.

Tay của Viên Tung chột từ trên cổ của Hạ Diệu thả ra, chỉ ngón tay hướng ra cửa.

“Cút!”

Cái chữ này đối với Hạ Diệu, lực sát thương tuyệt đối không thua gì hai chữ ‘chia tay’ lúc nãy được phát ra từ miệng cậu ta.

Hạ Diệu gắng gượng nhấc đôi chân như đã phế lên, chao đảo mà đi ra ngoài, đi ra khỏi phòng làm việc, đi ra cửa chính của công ty, đi xa khỏi tầm mắt của Viên Tung.

Nội tâm trống rỗng, không còn biết đau là gì nữa.

...

HẾT CHƯƠNG!

173. Chương 173 - Mất Tích

CHƯƠNG 173: MẤT TÍCH

Trans+Edit: Pinoneverdie

Hạ Diệu ngồi trên máy bay đi về phía Nam.

Bởi vì Hạ Nhâm Trọng có công việc bận rộn, tới đón Hạ Diệu là phi công của ông ta. Phi công chở Hạ Diệu đến chỗ của Hà Nhâm Trọng, mãi cho đến hơn mười giờ tối, Hạ Nhâm Trọng mới về đến nhà.

Hạ Nhâm Trọng lòng nhớ con trai, nhưng vẫn tức giận trong người cho nên vừa nhìn thấy cậu ta liền cầu nhàu.

“Con còn biết đến thăm ba?”

Hạ Diệu nghe được câu này, nổi bần tâm rất cục buông lỏng một ít, trên mặt cũng có dáng vẻ tươi cười.

Hạ Nhâm Trọng một bên thay quần áo một bên hỏi: “Đang ăn cơm sao?”

Hạ Diệu gật đầu, “Dạ, do người giúp việc mang tới.”

Hạ Nhâm Trọng không hiểu sao mà hừ một tiếng, sau đó thì không nói nữa, thay quần áo xong liền xuống nhà bếp, rót cho nhi tử một chén trà

“Ném thử loại trà này đi, tự ba hái.”

Hạ Diệu kinh ngạc cầm lấy, trêu nói: “Ba à, cuộc sống của ba có vẻ rất nhàn hạ nhỉ.”

“Cái gì nhàn hạ? Lúc đi thị sát hái được thôi!”

Hạ Diệu ngửi ngửi, “Thật là thơm.”

Hạ Nhâm Trọng cũng rót cho bản thân một chén, sau đó ngồi đối diện Hạ Diệu, ánh mắt phức tạp thâm trầm nhìn chăm chú vào cậu ta.

Hạ Diệu biết vấn đề chính đã tới, liền ngồi thẳng lưng, một vẻ thành tâm hối cải.

Không ngờ, Hạ Nhâm Trọng lại tự trách bản thân.

“Có phải là do ba cứ ép con nói chuyện yêu đương, ép con tìm bạn gái, tạo cho con áp lực quá lớn, mới dẫn đến tâm lý tình cảm của con trở nên biến thái?”

Hạ Diệu thẳng thắn, “Không phải, trước đó con đã biến thái.”

Hạ Nhâm Trọng mặt đen lại như mực.

Hạ Diệu đột nhiên mở miệng nói: “Ba à, ba đánh con một lần đi, đánh cho con tỉnh ra.”

“Đánh con?”

“Ba đánh đi con tuyệt đối con không trả đòn.”

“Con còn muốn trả đòn?”

Hạ Diệu đột nhiên chạy đến bên người Hạ Nhâm Trọng cạ cạ, dùng sức lôi tay của ông ta vỗ vỗ lên mặt mình, trong miệng không ngừng giục dẩy, “Ba, ba đánh con đi, đánh con đi mà...”

Hạ Nhâm Trọng bị Hạ Diệu lôi lôi kéo kéo, liên tục muốn phản kháng đều không phản kháng được, thở gấp mà nói: “Thằng con trai này của tôi có phải là đang bị bệnh không chứ hả?”

Hạ Diệu rút cục dừng tay.

“Con lúc nhỏ ba cũng không đánh con lấy một lần, hiện tại đánh con làm gì?”

Hạ Diệu triệt để không lên tiếng.

Hạ Nhâm Trọng nhìn thấy Hạ Diệu có vẻ ủ rũ, hừ lạnh một tiếng, “Hiện tại biết sai rồi sao? Nên sớm làm gì đi chứ?” Hạ Diệu giống như là đang muốn tìm đòn roi, lại không sợ chết mà nói một câu thật lòng.

“Con chán chường không phải là vì lỗi lầm của con, mà là vì con đang thất tình.”

Lúc này Hạ Nhâm Trọng thực sự ném nắm đấm hướng vào mặt Hạ Diệu, nhưng nhìn thấy vẻ mặt chán nản đáng thương của cậu ta, nắm đấm chỉ dừng lơ lửng ở không trung.

“Tại sao thất tình?”

Hạ Diệu nói: “Con bị người ta gạt.”

“?”

“Một tên lừa gạt cực kỳ vô sỉ!”

Hạ Nhâm Trọng thở dài một cái, nói: “Ba đã sớm nhìn ra hắn ta không phải người đứng đắn.”

“Ba làm sao nhìn ra được?”

Hạ Diệu thật bất ngờ, bởi vì Viên Tung ai nhìn vào đều cảm thấy hắn ta khí phách lẫy lừng, là một người đàn ông đáng để tin tưởng, chưa từng có ai lại nói hắn ta không đứng đắn.

Hạ Nhâm Trọng nói: “Còn phải nhìn kỹ sao? Ba đảo mắt liếc một cái liền biết!”

“Ba, ba dạy con một chút đi, ba làm thế nào liếc mắt liền phân biệt được thật giả?”

Đối với chuyện này, Hạ Nhâm Trọng có chút đắc ý, không nhanh không chậm truyền thụ kinh nghiệm cho Hạ Diệu.

“Đầu tiên con phải tìm hiểu gia cảnh của hắn, phần lớn hài tử đều thừa hưởng tính cách từ bậc cha mẹ. Con thấy đấy, phụ thân của hắn xấu xa như vậy, con làm sao có thể hy vọng hắn là người tốt?”

Hạ Diệu đối với Hạ Nhâm Trọng kính nể thêm vài phần.

“Ba à ngay cả bối cảnh gia từ thời cha của anh ta cũng biết rõ sao?”

Ngay cả Hạ Diệu cũng chỉ biết về cha mẹ của Viên Tung một chút.

Hạ Nhâm Trọng lại lấy điện thoại di động, mở ra một tấm hình, chậm rãi mà nói.

“Con xem tướng mạo của hấn kìa! Ánh mắt của hấn rất hoa đào, người như thế này ở phương diện tình cảm thường dây dưa không dứt khoát.”

Hạ Diệu vỗ đùi tâm đắc, “Cái này thực sự chuẩn á!”

Hạ Nhâm Trọng còn nói: “Chúng ta nhìn lỗ tai của hấn. Cái lỗ tai như thế này chứng tỏ quan hệ với phụ mẫu không được tốt, sớm chia lìa phụ mẫu.”

Hạ Diệu không thể tin được.

“Nhìn xem, xương gò má của hấn trông rất tà, người như thế này quan hệ với những người xung quanh không tốt.”

Điểm này Hạ Diệu miễn cưỡng đồng ý, Viên Tung tính tình lạnh lùng cứng rắn, trừ phi thật sự có thể cùng hấn sánh vai, bằng không khó trở thành tri kỷ.

Lão Hạ lại nói: “Chúng ta nhìn trán của hấn xem, trán hình chữ M, kiểu này quan hệ với người trong nhà không tốt.”

Hạ Diệu càng nghe càng không thích hợp, quan hệ không tốt? Viên Tung xem Viên Như như máu của bản thân.

“Con xem, xem bờ môi của hấn...”

Hạ Diệu nắm cổ tay của Hạ Nhâm Trọng dừng lại, “Ba đợi một lát.” Cậu ta nhìn vào bức ảnh trong màn hình di động, lúc này mới liếc nhìn Hạ Nhâm Trọng.

“Đây không phải là Ngô Ngạn Tổ sao?”

Hạ Nhâm Trọng nói: “Ba không biết ai là Ngô Ngạn Tổ, tấm hình này ba lấy trên mạng xuống.”

Hạ Diệu lúc này cảm thấy bản thân đã làm chuyện dở hơi, hóa ra hơn nửa ngày trời không đề cập đúng người.

“Hấn chỉnh sửa dung nhan đó! Người ba đang nói là tổng đốc của công ty Hắc Báo, không phải là Viên Tung.”

Hạ Nhâm Trọng tuy rằng đã cùng mẹ Hạ nói chuyện qua điện thoại, nhưng cũng vì lớn tuổi, hơn nữa mẹ Hạ lời nói gấp rút, Hạ Nhâm Trọng cũng nghe không rõ gã nam nhân đó rốt cuộc là ai. Hơn nữa, ngày nào trên mạng cũng có hàng loạt tin bất nháo liên quan đến Hạ Diệu, tổng đốc công ty Hắc Báo và tổng đốc công ty Viên Tung không biết ai là ai.

“Ba cũng xem trên mạng thôi, người có quan hệ với con không phải tên này sao?”

Hạ Diệu quả thực như sư tử Hà Đông mà gào lên, “Ba cũng tin mấy tin trên mạng sao chứ?”

“Thực sự không phải hả?” Hạ Nhâm Trọng vô cùng kinh ngạc, “Vậy mẹ của con sốt xấn lo lắng đem con tới đây làm gì?”

Hạ Diệu cảm giác mình bị bài xích, cậu ta đã hết cách với Hạ Nhâm Trọng, cơ thể buông lơi, ngã đầu vào ghế nhìn lên trần nhà.

Hạ Nhâm Trọng đi tắm.

Hạ Diệu đi vào phòng ngủ lục lọi, cậu ta muốn đi tìm con búp bê tình dục lần trước đã mua cho Hà Nhâm Trọng, trên giường, dưới giường, ngăn tủ đều đã kéo lật nửa ngày, đến sau cùng tìm được một cái rương, mở ra phát hiện thứ bên trong đã bị nổ rách.

Được lắm! Rất uy mãnh! Hạ Diệu âm thầm lú lười, may mà con búp bê này không phải là mẹ mình!

Hạ Nhâm Trọng tắm rửa xong đi ra, vừa vặn nhìn thấy Hạ Diệu đang loay hoay với con búp bê tình dục kia, nhin không được ho nhẹ một tiếng.

Hạ Diệu vội vàng buông xuống.

Hạ Nhâm Trọng nói: “Chất lượng quá kém, thôi phòng nhiều một chút liên nổ tung.”

Hạ Diệu cố nén cười, tâm tình khó chịu đã khá hơn nhiều.

Buổi tối, hai cha con ngủ ở trên một cái giường.

Hạ Diệu hỏi: “Ba, ba có phải là bệnh vực con mà chống đối với mẹ?”

“Lời này ba phải hiểu như thế nào?”

“Ba từ nãy tới giờ vẫn chưa quở trách con.” Hạ Diệu nói.

Hạ Nhâm Trọng nói: “Ba là cảm thấy quá mất mặt vì con, lười nói!”

Kỳ thực Hạ Nhâm Trọng so với mẹ Hạ thấu hiểu Hạ Diệu hơn, ông ta biết Hạ Diệu là có chủ ý riêng nên mới làm vậy, bây giờ nói gì cũng là vô ích.

“Kỳ thực có đôi khi ba cũng đã suy nghĩ cân nhắc, con nói xem, kết hôn có ích lợi gì? Giống như ba, có lão vợ lại không được ở bên cạnh, lại còn không có cách để đi tìm người khác, cuối cùng đem bản thân nhốt lại như một con chó trong chuồng.”

“Hay đấy” Hạ Diệu cũng muốn được như vậy.

Hạ Nhâm Trọng chuyển giọng điệu, “Nhưng bản thân con cũng đừng tự ép bản thân quá, sớm muộn gì cũng sẽ có người tới quản cuộc đời của con, đến lúc đó con muốn tự do cũng không được.”

Hạ Diệu không lên tiếng .

Một lát sau, Hạ Diệu hướng về Hạ Nhâm Trọng nói: “Ba, ba tìm cho con một đối tượng đi.”

Hạ Nhâm Trọng nói: “Lúc này tìm cũng là tìm vô ích, con căn bản không có tâm tình.”

Hiếu con trai không ai ngoài phụ thân.

Hạ Diệu nói lời này vốn là thể hiện nội tâm muốn chịu đòn nhận tội, cậu ta cho là mình không đề cập tới, Hạ Nhâm Trọng cũng sẽ liều chết mà tìm cho cậu ta một nữ nhân để dời đi sự chú ý của cậu ta dành cho Viên Tung. Không nghĩ tới Hạ Nhâm Trọng lại nghiêm nhiên thông suốt như vậy, Hạ Diệu liền muốn ôm ông ta mà kêu to, ‘ba à, ba à, dù chúng ta có đi đến đâu, có ba bên cạnh con, con sẽ không còn sợ gì nữa...’.

Viên Tung bên này không hiểu vì sao mất tích.

Buổi chiều ngày hôm đó sau khi Hạ Diệu từ công ty Viên Tung rời đi, Điền Nghiêm Kỳ nghe được một nhân viên tạp vụ trong công ty kể lại ngày đó Viên Tung đang làm việc ở trong phòng liền đột nhiên nổi giận, vì vậy Điền Nghiêm Kỳ liền đi đến phòng làm việc của hắn. Kết quả lúc đẩy cửa ra, một người cũng không có, mà nhất là căn phòng vốn ngăn nắp sạch sẽ bậc nhất lại trở nên tan hoang, đồ đạc đổ vỡ tứ tung.

Điền Nghiêm Kỳ thấy cảnh này phản ứng đầu tiên là nghĩ đến việc Viên Tung bị mất khống chế, mà có thể để làm cho hắn tâm tình không khống chế được, chỉ có thể là Hạ Diệu chứ không ai khác.

Vì vậy, Điền Nghiêm Kỳ không muốn phiền nhiễu Viên Tung, lúc này lặng lẽ thay hắn thu dọn.

Kết quả, chờ đến ngày hôm sau, Viên Tung như trước không có mặt ở công ty, hỏi ai cũng nói không biết, điện thoại thì không gọi được.

Điền Nghiêm Kỳ sau khi phân tích phán đoán, cho rằng rất có thể Viên Tung đi tìm Báo Đen. Cho nên hắn lại lên vào công ty mới cũng Báo Đen, nhiều lần tìm hiểu thăm dò, phát hiện Báo Đen cũng tự dừng mất tích.

Công ty đang ở trong gian đoạn nguy cơ, Viên Tung lại là một người quan trọng, một ngày nếu không xuất hiện, nhất định lòng dân đại loạn. Vì vậy Điền Nghiêm Kỳ đành phải lạm quyền, lấy thân phận là người đại diện của Viên Tung mà giúp hắn xử lý mọi việc lớn nhỏ. Bình thường nhìn Viên Tung vẻ mặt buông lỏng giải quyết công việc, cho rằng bản thân sẽ dễ dàng mà nhúng tay, ai ngờ sức đầu mẻ trán ba ngày, Điền Nghiêm Kỳ thực sự có chút gánh không nổi nữa.

Nhưng Viên Tung vẫn là một chút tin tức cũng không có, Điền Nghiêm Kỳ dùng đủ loại cách thức, đủ loại phương pháp vẫn là không tìm thấy tung tích. Viên Tung tựa như đã bốc hơi khỏi nhân thế.

Báo Đen cũng vậy.

HẾT CHƯƠNG!

174. Chương 174 - Ách...

CHƯƠNG 174: ÁCH...

Trans+Edit: Pinoneverdie

Seoul, thủ đô Hàn Quốc.

Báo Đen lại vừa đi tìm vị bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ lần trước, là một người có thâm niên trong nghề - Bác sĩ Park. Bác sĩ Park là người có tay nghề cao trong lĩnh vực chỉnh sửa sắc đẹp, đồng thời cũng am tường việc chỉnh hình bất chước gương mặt của các ngôi sao nổi tiếng, đã không ra tay thì thôi, mỗi ca phẫu thuật do ông ta đảm nhiệm đều như sinh ra một đại minh tinh mới.

Một lần nữa nhìn thấy Báo Đen, bác sĩ Park kinh ngạc.

“Tại sao để lại di chứng nghiêm trọng như vậy? Tôi theo nghề đã lâu, cả cuộc đời chưa từng thấy loại hư hỏng nào kinh khủng như thế này!”

Phiên dịch viên tiếng Hàn của Báo Đen hướng về bác sĩ nói: “Bác sĩ ông hiểu lầm rồi, anh ta không phải là bị di chứng sau thẩm mỹ, mà là bị thương rất nghiêm trọng, dẫn đến mặt của anh ta một lần nữa bị hủy.”

Bác sĩ Park lúc này mới dám tiến lại gần Báo Đen, cẩn thận nhìn mặt của hắn một chút, thổn thức không ngớt.

“Vì sao liên tiếp xuất hiện chuyện như vậy? Có thể trước khi lao đầu vào nguy hiểm hãy để cho gương mặt được phục hồi hẳn được hay không? Gương mặt như bây giờ của cậu thật không tốt chút nào, đồng thời cũng là không tôn trọng mà phá hủy kiệt tác của tôi.”

Báo Đen sau khi nghe xong, bảo với người phiên dịch: “Người nói với ông ta, đến phẫu thuật nhiều lần thì chỉ đem lợi cho túi tiền của ông ta, điều này có gì không tốt?”

Kết quả, bác sĩ Park nghe xong liền phản nộ.

“Cách suy nghĩ của người Trung Quốc các người sao lại cá nhân bất thường như vậy? Ở trong mắt các người ai làm việc gì cũng đều là vì lợi ích cá nhân thôi sao? Phẫu thuật thẩm mỹ không chỉ là công việc của tôi, còn là cách sáng tác nghệ thuật của tôi, các người không thể chà đạp tác phẩm nghệ thuật của tôi được, điều đó dù có bao nhiêu tiền cũng không đủ bù đắp.”

Báo Đen vốn là đang phiền não, ai lại đem chuyện phẫu thuật thẩm mỹ ra làm chuyện mua vui? Nếu không phải bất đắc dĩ, ai lại muốn người khác động dao lên mặt mình? Huống hồ đây có phải là chuyện thất đức không chứ? Đến đây sửa mặt đến hai ba lần, ông nghĩ rằng tôi dễ chịu lắm sao?

Kết quả vị bác sĩ này không những không đồng tình thông cảm, mà còn là lải nhải gay gắt, vợ đưa cả nắm xéo xắt người Trung Quốc.

Báo Đen lúc đó liền giận, trực tiếp bảo người phiên dịch phản lại một câu.

“Thằng bần tiện! Người Trung quốc chúng tôi có tiền muốn làm gì thì làm đấy! Nhanh nhẹn mà sửa mặt cho tôi, thằng cháu trai!”

Người phiên dịch toát mồ hôi lạnh, “Cái này...phiên dịch kiểu này coi bộ khó à đại ca.”

Sau đó Báo Đen mạnh mẽ kiên quyết, ép buộc bác sĩ Park phải tiến hành phẫu thuật. Báo Đen dương dương tự đắc, bảo người phiên dịch đem ra một tấm ảnh đưa cho bác sĩ.

“Đây là nam tài tử Trung Quốc —— Kim Thành Võ”

Bác sĩ Park cầm lấy tấm ảnh nhìn qua, lại nhìn gương mặt thẩm hại của Báo Đen, lúc này bày tỏ.

“Đây chẳng phải là quá khó sao? Phẫu thuật thẩm mỹ đâu phải nói muốn chỉnh thành ai thì chỉnh, chúng tôi phải phân tích tỉ lệ gương mặt của cậu, rồi sau đó mới có thể đưa ra phương án hoàn hảo.”

Báo Đen nói: “Tôi bây giờ còn có cái gì gọi là tỉ lệ gương mặt? Toàn bộ nhìn như đồng thịt vụn, ông cứ dựa theo gương mặt của nam tài tử này làm mặt cho tôi rồi muốn tạo thành kiểu gì thì tạo.”

Bác sĩ Park như trước nhũ mày, “Nhưng tôi thấy khá mạo hiểm, rất có khả năng tạo thành kết quả ngoài ý muốn.”

“Tôi thà mạo hiểm chứ không muốn loại ủy khuất này.”

Ký hợp đồng, xong thủ tục!

Sau đó hai ngày, Báo Đen đi vào bệnh viện, tiến hành một loạt những công việc chuẩn bị trước phẫu thuật.

Bác sĩ Park lại xoa tay, bắt đầu ghi chép lại nhật kí phẫu thuật thẩm mỹ cho Báo Đen.

Buổi tối tan việc, bác sĩ Park cùng đồng sự đi ra khỏi bệnh viện.

“Tôi nghe nói anh lại nhận được một ca của người Trung Quốc?” Đồng sự hỏi.

Bác sĩ Park gật đầu, “Đúng vậy, chính là cái tiểu tử thúi kia lần trước xảy ra tai nạn cháy nổ, tôi thật vất vả mới giúp hắn khôi phục được, kết quả hình như lại quay về chỗ gặp tai nạn làm thêm một trận nữa.”

“Trời ạ, hắn làm sao lại...”

“Đúng vậy, tôi như muốn phát điên, đáng ghét!”

“...”

Cùng đồng sự cáo biệt, bác sĩ Park liền lái xe về nhà, trên đường vẫn cân nhắc suy tính phương án chi tiết cho cuộc phẫu thuật của Báo Đen, nên cắt gọt từ chỗ nào? Càng đo gọt càng nát bét; vẫn là hối hận khi nhận ca này.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên đèn xe từ xa rọi tới, xuất hiện hai cái chân dài cứng như cột trời.

Bác sĩ Park khấn cấp một cước phanh xe lại, đầu xe chỉ còn cách người nam nhân đó chừng 20 cm. Bác sĩ Park thò đầu ra mà ồn ào, “Muốn chết à? Đi đứng có biết nhìn xe qua lại không? Thật là! Là nói người đấy, sao còn chưa né ra, tiểu tử thúi!”

Nam nhân này chậm rãi đi từ đầu xe vòng tới cửa sổ xe, đứng vững.

Bác sĩ Park sau khi nhìn thấy gương mặt của hắn, cấp tốc đem cửa sổ xe kéo lên, bắt đầu ngồi ở bên trong máng.

“Cậu muốn làm gì? Cậu đang chứng tỏ sức mạnh sao? Dáng dấp cao to thì rất giỏi sao?”

Bác sĩ Park càng mắng càng không dám nhìn tên nam nhân này, đến sau cùng triệt để túng quẫn, trực tiếp nổ máy xe dự định bỏ chạy. Kết quả tên nam nhân đột nhiên nhảy lên đầu xe, cơ thể to lớn che phủ toàn bộ tấm kính chắn gió.

Bác sĩ Park hoảng sợ cùng cực, cầm điện thoại di động lên muốn gọi điện thoại cầu cứu. Kết quả nam nhân này dùng nắm đấm trực tiếp “xuyên thấu” qua tấm kính chắn gió, đem điện thoại di động đang ở bên tai bác sĩ Park đoạt lấy, ngay trước mặt ông ta bẻ nát lớp vỏ điện thoại, tay không bóp siết màn hình và viên pin vo thành một quả cầu nhỏ.

Bác sĩ Park thất thanh kêu la sợ hãi.

“A a a... Trời ơi! Gặp quỷ rồi sao?”

Sau đó, người nam nhân kia lôi bác sĩ Park qua một bên trực tiếp ngồi vào ghế tài xế, đem xe chạy đi.

Khoảng một tiếng sau, xe chạy tới căn cứ địa của tên nam nhân đó.

Ngọn đèn bật lên soi sáng, vẻ mặt âm u lạnh lùng của Viên Tung hiện lên rõ rệt.

Trong phòng có bốn người, ngoài Viên Tung ra thì còn có một người phiên dịch, hai người còn lại là bảo tiêu nước ngoài.

Bác sĩ Park bị hai người bảo tiêu nước ngoài ‘mời’ ngồi vào ghế.

Viên Tung cái gì cũng không làm, ngồi đối diện với bác sĩ Park, bình thản mà nhìn thẳng vào ông ta.

Bác sĩ Park bị ánh mắt như dao nhọn của Viên Tung lăm trè hơn mười phút, đột nhiên rùng mình, trên ót đều là mồ hôi lạnh, đứng quần hơi ướt.

Rốt cục, Viên Tung lên tiếng.

“Đem hân chĩnh thành Hoàng Bột.”

“Hả?”

Bác sĩ Park miệng hình chữ O, bởi vì ông ta hoàn toàn nghe không hiểu.

Phiên dịch viên đem lời của Viên Tung truyền đạt lại.

Bác sĩ Park vô cùng kinh ngạc, “Ai là Hoàng Bột? Tôi hoàn toàn không biết Hoàng Bột hình dạng thế nào.” Phiên dịch viên đem tấm ảnh đã chuẩn bị trước đó đưa cho bác sĩ Park xem “Chính là người này.”

“Ách.”

Hạ Diệu vừa trở lại Bắc Kinh, Điền Nghiêm Kỳ liền tìm đến tận cửa.

“Viên Tung mất tích.”

Hạ Diệu vén mí mắt nhìn về phía hắn, “Thì sao?”

“Đã không có tung tích hơn năm ngày!” Điền Nghiêm Kỳ sốt ruột.

Năm ngày trước vừa lúc cũng là ngày Hạ Diệu rời khỏi Bắc Kinh.

Hạ Diệu hơi hột nói: “Anh ta mất tích cũng không liên hệ gì với tôi. Hai chúng tôi đã chia tay.”

Điền Nghiêm Kỳ thần sắc ngưng trọng, “Vì sao chia tay?”

“Để cho cậu nhảy vào thế chỗ.” Hạ Diệu nói.

Điền Nghiêm Kỳ hơi lộ ra vẻ nôn nóng: “Anh đừng nhảm nhí nữa! Anh ấy thực sự đã mất tích, công ty hiện đang rối tung hỗn loạn, trước đây bất kể phát sinh bao nhiêu chuyện, anh ta cũng không vứt bỏ xem nhẹ. Hơn nữa Báo Đen cũng không thấy đâu, cậu nói xem có phải hai người họ tìm nhau tính sổ, một là người chết hai là ta chết?”

“Đoán mò chính là cậu đấy!” Hạ Diệu vỗ vỗ vào gáy Điền Nghiêm Kỳ.

Điền Nghiêm Kỳ nghiêm túc dị thường: “Tôi nói đều là thật, hai người bọn họ thực sự cùng nhau mất tích.”

Trong ánh mắt của Hạ Diệu lo lắng thoáng qua rồi biến mất, vẫn như trước rất hời hợt.

“Đây không phải là tốt vô cùng sao? Vừa lúc để cho một mình cậu đại quyền nắm trong tay, hãy làm cho thật tốt nhé hài tử, lúc quay về hãy làm cho anh ta một trận kinh hỷ, tôi thấy cậu rất tốt! Sớm ngày tiến chức! Gặp phải bất cứ phiền phức gì cứ tìm đến đại ca đây, đại ca nhất định tận hết sức lực mà giúp cậu quét sạch những thứ cản trở.”

Nói xong, phịch một tiếng đóng cửa lại.

Điền Nghiêm Kỳ đã đi hơn một tiếng, Hạ Diệu còn không chưa phục hồi lại tinh thần.

Sau đó đi tìm Bành Trạch, nghe được tin Hạ Diệu và Viên Tung chia tay, hắn ta đối với Hạ Diệu biểu thị ý tứ đồng tình sâu sắc.

“Kỳ thực làm như vậy cũng không quá đáng.” Bành Trạch nói, “Cha mẹ cậu bên này cũng có thể giảm bớt áp lực.”

Hạ Diệu gật đầu, còn nói: “Tôi muốn đi Hàn Quốc.”

“Đi Hàn Quốc để làm gì?”

“Phẫu thuật thẩm mỹ.”

Bành Trạch thất kinh, “Cậu còn muốn đi phẫu thuật thẩm mỹ? Cậu còn muốn chỉnh thành cái dạng gì hả?”

“Không phải, chỉ một chút xíu thôi, tôi muốn xóa vết sẹo ngay khóe mắt để trông giống như lúc trước.”

“Không cần phải vậy chứ?” điểm khiếm khuyết này từ lâu đối với Bành Trạch lại là điểm nhấn trên mặt Hạ Diệu.

“Sao lại không? Tôi còn trông cậy vào việc này để có một cuộc sống mới tốt hơn!”

Vừa nghe lời này, Bành Trạch lập tức biểu thị: “Tôi giúp cậu!!”

Hạ Diệu vĩnh viễn cười, thần thái toả sáng.

Bành Trạch đem một hộp đồ ăn tới trước mặt Hạ Diệu, ôn nhu nói: “Đây là trứng cá muối do chú của tôi mới từ bên Nga đem về, bản thân tôi cũng chưa từng ăn, cố ý đem ra cho cậu dùng thử.”

Hạ Diệu đột nhiên trong lòng đau xót, yết hầu có chút tắc nghẹn.

“Bành Tử, tôi muốn nói với cậu một chuyện, cậu phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Bành Trạch gật đầu, “Nói đi.”

“Kỳ thực cái gã đang quen Lý Chân Chân là do tôi tìm cho cậu ta, hai người bọn họ chính là cố tình ở trước mặt cậu diễn trò, để cậu nhìn rõ trái tim mình, sau đó chia tay Lưu Huyền mà trở lại với Lý Chân Chân.”

Mặt của Bành Trạch lập tức biến sắc.

Hạ Diệu nén đau, vừa mới đánh mất người đàn ông của mình, bây giờ lại chuẩn bị ngênh đón cơn bão đánh mất người anh em thân thiết một lần nữa.

“Ha ha ha ha...”

Bành Trạch đột nhiên cười lớn khiến Hạ Diệu choáng váng chấn động, đây không phải là phát điên rồi chứ?

“Thực sự như vậy sao? Hai người bọn họ không phải là thật?” Bành Trạch hưng phấn dụi thường nắm lấy tay của Hạ Diệu, “Cậu không gạt tôi? Hai người bọn họ thật sự không có yêu nhau?”

Hạ Diệu lúng ta lúng túng mà nói: “Lúc ban đầu thì không có, hiện tại thì không biết...”

“Là ý gì?” Bành Trạch sắc mặt căng thẳng.

Hạ Diệu nói: “Hình như Lý Chân Chân đối với Tiền Trình có cảm tình.”

Bành Trạch lúc này tung một cú đấm vào không khí.

“Cái tên tiểu tiện phu...” (tiểu tiện phu - thằng nhóc chồng ti tiện chứ không phải thằng chồng đang tiểu tiện nha)

Nói xong, thu dọn đồ đạc hình như muốn đi đâu.

Hạ Diệu vội vàng níu hấn lại, “Cậu định đi đâu?”

Bành Trạch nói: “Đem cậu ta đoạt về, hại chết cậu ta!”

“...”

HẾT CHƯƠNG!

175. Chương 175 - Anh Ta Tại Sao Cũng Ở Đây?

CHƯƠNG 175: ANH TA TẠI SAO CŨNG Ở ĐÂY?

Trans+Edit: Pinoneverdie

Chuyện bê bối giữa công ty Hắc Báo và công ty Viên Tung cuối cùng cũng hạ nhiệt mà đi vào dĩ vãng, chỉ còn lại một số người rảnh rỗi đem ra nói chuyện phiếm mua vui mà thôi. Công ty bảo vệ Hắc Báo đã vô phương xoay chuyển, cho nên dốc toàn tâm toàn lực vào đầu vào lĩnh vực địa ốc, còn công ty Viên Tung vẫn ở đó mà bá chủ ngành an ninh, nhất từng mảnh vụn lên mà tiếp tục kinh doanh.

Viên Tung đã bỏ đi tới ngày thứ mười, Điền Nghiêm Kỳ rốt cục nhận được một tin từ người thân cận Viên Tung truyền tới.

“Viên Tổng nói anh ta tin tưởng năng lực của cậu, cậu không cần kiêng kỵ e dè, làm rất tốt!”

Từ khi Điền Nghiêm Kỳ nghe được câu này, trong lòng đặc biệt phấn chấn, mỗi ngày đều tăng giờ làm việc, nỗ lực công tác, không chỉ đem công việc của Viên Tung thay hần xử lý, mà còn thực hiện một loạt cải cách, cùng với toàn bộ nhân viên thực hiện trọng trách lớn lao là khôi phục công ty, chí khí bừng bừng, chấp nhận chịu một nhọc.

Thời gian trôi đi, đảo mắt liền đến tháng mười một, ban ngày cũng đã trở lạnh hơn. Viên Tung ngoại trừ một câu nói kia đến giờ vẫn im hơi lặng tiếng, Điền Nghiêm Kỳ đơn thương độc mã mà ngao chiến hơn một tháng, rốt cục phát sinh một tiếng cảm khái.

“Tôi đúng là thằng cháu trai đã quá mệt mỏi mà!”

Buổi chiều, Điền Nghiêm Kỳ đi đến công trường.

Viên Tung bên này kêu nhân viên đi khảo sát địa hình, tòa nhà xây dựng gần công ty mới của Báo Đen đang được xây dựng rất tốt. Tuy rằng nhân viên thi công không có liên quan gì, thế nhưng đã sớm nghe nói công ty Viên Tung và công ty bảo vệ Hắc Báo đối đầu, khó tránh khỏi nói vài câu khó lọt tai.

Nhân viên thi công bên Báo Đen lên tiếng.

“Các người mua mảnh đất nhỏ như vậy làm gì? Định xây nhà vệ sinh công cộng cho bọn ta à?”

Nhân viên thi công bên Báo Đen cười vang.

Nhân viên thi công bên Viên Tung cố gắng nhẫn nhịn không phát tiết, tiếp tục thăm dò đo đạc.

Trong chốc lát nhân viên thi công bên Báo Đen lại bắt đầu bới lông tìm vết.

“Hắc hắc hắc, nói các người nghe này, các người đập lên phần đất của bên bọn ta rồi đấy biết không?”

“Lão đại, đừng chấp nhặt với bọn họ, mảnh đất của bọn họ nhỏ như vậy, chứa cũng chứa được mấy bàn chân? Đập qua mảnh đất của bên chúng ta một chút cũng nên thông cảm cho họ.” “Bên chúng ta dù sao cũng là ‘đại địa chủ’, nên khoan dung độ lượng cho bọn họ một chút.”

“...”

Sau đó người của hai bên liền nhào vô đánh nhau, lúc Điền Nghiêm Kỳ tới nơi, họ đang chiến đấu kịch liệt.

Điền Nghiêm Kỳ vốn là mỗi ngày đều mệt mỏi từ sáng tới tối, đám người kia vẫn còn gây sự, hỏi làm sao không bực mình?

Chạy đến tìm Phụ Thanh Nhân lên tiếng, “Chuyện chó má gì vậy? Sao lại đánh nhau?”

Phụ Thanh Nhân đem chuyện đã xảy ra kể cho Điền Nghiêm Kỳ, Nghiêm Kỳ khi nghe xong cũng uất nghẹn, cũng tích lửa giận, thế nhưng tình hình trước mắt không dám động thủ. Danh tiếng công ty vừa mới phục hồi được chút ít, không thể tùy tiện.

“Tiểu Điền à, cậu nói xem Viên Tổng rốt cuộc nghĩ như thế nào? Hắn tại sao lại muốn mua mảnh đất nhỏ như vậy chứ?”

Điền Nghiêm Kỳ thở dài một cái, nói: “Tôi cũng nghĩ không thông, thế nhưng nếu anh ta đã muốn mua, anh ta tự có đạo lý riêng. Các người tập trung thì công là được, những chuyện khác không cần các người quan tâm.”

Sau khi từ công trường trở về, tâm tình của Điền Nghiêm Kỳ lại càng bị đè nén, thật vất vả giải quyết xong chuyện buổi chiều, cứ tưởng tranh thủ được một lúc mà về nhà nghỉ ngơi lấy hơi vào buổi tối, kết quả chuyện khó chịu lại kéo đến.

Con tiểu liêu ca mà hắn mới mua đã bị con đại liêu ca mổ chết.

Chuyện là như vậy, hai con hắc điểu vốn là tính tình không hợp nhau, bình thường hai cái lồng tre cách nhau một khoảng vẫn luôn rít chí chóe nháo nhào. Điền Nghiêm Kỳ lại đem chúng nó nhốt chung vào một lồng tre, mong chúng nó bồi dưỡng một chút cảm tình.

Kết quả lúc hắn quay lại, dưới đáy lồng tre lông chim rơi lả tả, con tiểu liêu ca kia bị mổ toàn thân đều là máu, ngã chết thẳng cẳng. Chịu đủ loại đả kích, Điền Nghiêm Kỳ quyết định tìm Hạ Diệu một lần nữa, tận tình mà nghe ngóng rốt cuộc chuyện gì xảy ra, vì sao Viên Tung lần này đi ra ngoài lâu như vậy? Hơn nữa một chút tin tức cũng không nhắn nhủ.

Và thế là, Điền Nghiêm Kỳ bị kẹt xe hơn hai tiếng đồng hồ, thật vất vả mới đến được nhà của Hạ Diệu, lại bị thông báo rằng Hạ Diệu cũng mất tích luôn.

“Anh ta đi đâu?” Điền Nghiêm Kỳ hỏi.

Mặc dù chuyện lùm xùm của Hạ Diệu đã không còn, quan hệ tình cảm của Hạ Diệu và Viên Tung cũng đã dứt, nhưng mẹ Hạ vẫn cảnh giác với bất kì người nam nhân nào đến gõ cửa tìm Hạ Diệu, nhất là người đàn ông này chính là một trong những ‘hồng nhan’ được nhắc tới liên tục trong mớ thông tin nước đục vừa qua.

“Không biết.”

Chỉ có ba chữ, mẹ Hạ liền đóng cửa nhốt Điền Nghiêm Kỳ bên ngoài. So với vẻ thống khổ mệt mỏi khó chịu của Điền Nghiêm Kỳ, Hạ Diệu có vẻ bỏ đi rất vui tư thống khoái.

Cậu ta đến Hàn Quốc đã hơn nửa tháng, bởi vì sớm liên hệ được bác sĩ, cho nên rất nhanh thì ca tiểu phẫu này đã được thực hiện thành công. Gương mặt được phục hồi lại đặc biệt tốt đẹp, hơn một tuần lễ liền xóa bay vết sẹo ngay khoe mắt.

Chỉ có điều lúc soi gương có hơi chột dạ, không phải là bởi vì khôi phục không được tốt, mà là bởi vì khôi phục quá tốt cho nên tạo cảm giác có chút yếu khí, có chút gai mắt nhìn không quen.

Trước đây khoe mắt của Hạ Diệu là hẹp và dài, hơi sắc bén, sau khi chỉnh xong khoe mắt, đôi mắt lại trở nên rất phong tình quyến rũ. Nếu là khoe miệng cũng được chỉnh một chút, đảm bảo làm đắm con gái mê ngất là không thành vấn đề.

Thời trung học, chọn học ngoại ngữ là tiếng Hàn, học bảy tám năm, Hạ Diệu bây giờ có thể lưu loát mà trao đổi cũng bác sĩ.

“Có quá buông thả không? Trông có chút không giống người đứng đắn.”

Bác sĩ nói: “Cậu có thể không chế được loại cảm giác buông thả từ trong ánh mắt mà, ánh mắt của cậu ‘phi thường hữu thần’, vừa chính vừa tà, có thể thu phóng tâm mắt thành thạo.”

Hạ Diệu không nói thêm cái gì nữa.

Ngược lại, Báo Đen bên kia giải phẫu phức tạp hơn nhiều, trước trước sau sau tổng cộng bảy lần giải phẫu, mới đem gương mặt bị vỡ nát như ác quỷ của hắn biến thành người bình thường.

Mà Viên Tung lại đang bí mật đóng quân ở nơi này, không nhìn thấy gương mặt Hoàng Bột được ra lò nhất quyết không bỏ qua.

Hai ngày sau, mặt của Báo Đen được tháo băng. Thế nhưng hắn ta vẫn như trước không dám nhìn gương mặt của bản thân do vẫn còn sưng tấy. Báo Đen đem cái gương giơ lên trước mắt nhìn một chút, coi như bỏ qua mấy chỗ bị biến dạng sưng phù, phát hiện gương mặt này so với Kim Thành Vũ khoảng cách khá xa.

Hỏi người trợ lý, “Người nghĩ ta có chút gì giống Kim Thành Vũ chưa?”

Người trợ lý oán thăm trong bụng: cái gì mà giống Kim Thành Vũ? Cả khuôn mặt đều hiện lên vẻ béo mập của gã Hoàng Bột.

Nhưng là vì không dám động chạm thiên lôi, người trợ lý vẫn chưa nhẫn tâm đả kích hắn.

“Có chút chút, mũi trông khá giống.”

Báo Đen vẫn là không tìm được sự đồng cảm, nhịn không được nghi ngờ nói: “Ta cứ có cảm giác con mắt của ta rất nhỏ? So với lúc trước khi chỉnh sửa còn nhỏ hơn. Ta nhớ kỹ mắt của Kim Thành Vũ so với Ngô Ngạn Tổ là lớn hơn nhiều.”

Trợ lý nói: “Ngài bây giờ mắt đang bị sưng, đương nhiên nhìn thấy nhỏ.”

Báo Đen còn nói: “Tôi cứ có cảm giác trên mặt sinh ra nhiều nếp nhăn?” Trợ lý nói: “Đó là bởi vì mặt sưng phù gây ra.”

“Vô lý!” Báo Đen nộ quát một tiếng, “Mặt sưng phù làm sao hiện lên nếp nhăn được! Mặt sưng phù chính là phải xóa đi nếp nhăn.”

Trợ lý tiếp tục xảo ngôn, “Ngài biết đấy, da dẻ trong phút chốc không thể đàn hồi lại lập tức, nhấn một cái liền bị thủng xuống, tôi đoán chừng vài ngày nữa sẽ ổn.”

“Bên cạnh lỗ mũi sao lại có nốt ruồi?” Báo Đen hỏi, “Kim Thành Vũ trên mặt không có nốt ruồi lớn như vậy.”

“Chắc không phải là nốt ruồi đâu, là thịt thừa.”

“...”

Mặt của Hạ Diệu triệt để khôi phục, thấy còn vài ngày nữa là hết hạn xin nghỉ phép, dự định ở Hàn quốc giải sầu một chút. Cậu ta thời trung học đã từng tham gia chương trình trao đổi sinh viên giữa hai nước, cho nên quen biết vài người bạn Hàn Quốc, quyết định cùng một người trong số bọn họ tái ngộ, cùng nhau đi dạo phố.

“Ha ha ha...cậu so với trước kia đẹp trai hẳn ra.” Bằng hữu nói.

Hạ Diệu vươn tới đập một quyền vào ngực người bằng hữu, trêu nói: “Cậu cũng vậy thôi.”

“Cậu lần này tới Hàn quốc làm gì? Chính là nghỉ phép sao?”

Hạ Diệu ăn ngay nói thật, “Phẫu thuật thẩm mỹ.”

Người Hàn đứng là người Hàn, liếc mắt liền nhìn ra Hạ Diệu động chạm dao kéo chỗ nào.

“Khóe mắt của cậu bị gì? Tại sao muốn chỉnh?”

Hạ Diệu nói: “Bị hai lần tổn thương, toàn bộ đều là ở khóe mắt.”

“Ôi trời ơi! Tại sao vậy?”

Hạ Diệu không muốn nhắc lại chuyện thương tâm, liền đem đề tài khác ra dẫn dắt.

“Chúng ta đi lên con phố phía trên dạo một chút.”

“...”

Xe của Viên Tung đậu ngay góc đường, phiên dịch viên mang tấm ảnh do bác sĩ Park gửi tới, đưa cho Viên Tung.

“Anh xem, tấm này mới chụp hôm qua.”

Hiện tại Viên Tung mỗi ngày đều yêu cầu bác sĩ Park đem ảnh chụp quá trình phẫu thuật của Báo Đen đến cho hắn ta, mỗi ngày mỗi ngày góp lại có thể làm một đoạn phim phóng sự cho Báo Đen.

Viên Tung sau khi nhìn xong, đem tấm hình trả lại cho phiên dịch viên.

Phiên dịch viên thấy nhiệm vụ đã xong, liền ở ngoài cửa sổ xe hướng về Viên Tung phất tay một cái.

“Tôi phải đi đây, tôi và bạn hữu có hẹn cùng nhau ăn cơm.”

“Viên Tổng? Viên Tổng?”

“...”

Viên Tổng ngoảnh mặt làm ngơ với phiên dịch viên, ánh mắt tựa như cái móc câu, gắt gao móc vào gương mặt một người đang đi tới

Phiên dịch viên cũng để ý thấy Viên Tung hơi dị thường, xoay mặt nhìn qua.

Ách, đây không phải là cảnh sát Hạ sao?

Chỉ có điều hình như có chỗ nào đó không thích hợp.

Viên Tung giống như là ở xứ người bắt gặp được hình ảnh của Hạ Diệu cách đây một năm, khóe mắt lúc này vẫn còn chưa vì hắn mà tạo ra tỳ vết, long lanh chói mắt. Nhưng lại không hoàn toàn giống, so sánh với trong trí nhớ, liền khiến Viên Tung dấy lên trong lòng một màn tình phong huyết vũ.

Hạ Diệu đi tới cũng chỉ còn cách Viên Tung chừng mười thước.

Con mẹ nó, anh ta tại sao cũng ở đây?

HẾT CHƯƠNG!

176. Chương 176 - Đại Cuộc Đã Định

CHƯƠNG 176: ĐẠI CUỘC ĐÃ ĐỊNH

Trans+Edit: Pinoneverdie

Hạ Diệu làm bộ nhìn không thấy, kéo bạn hữu quẹo sang hướng khác.

“Uả, cậu không phải nói muốn đi lên con phố trên kia sao?” Bằng hữu vô cùng ngạc nhiên

Hạ Diệu hạ giọng nói: “Trước tiên qua con đường bên này đã.”

Kết quả, Hạ Diệu né nửa ngày vẫn là không né được, Viên Tung cùng phiên dịch viên trực tiếp đuổi theo.

“Cảnh sát Hạ, cảnh sát Hạ...”

Hạ Diệu làm bộ không nghe, vẫn còn nắm lấy tay cậu bạn cố ý nhắc nhở rằng cũng nên giả vờ không nghe không biết gì.

Phiên dịch viên kiên nhẫn mà đuổi tới bên cạnh Hạ Diệu, cản đường cậu ta.

“Cảnh sát Hạ, tôi gọi anh sao anh không màng tới?”

Hạ Diệu giả vờ nghe không hiểu tiếng Trung Quốc, dùng tiếng Hàn phối hợp khoa trương biểu tình hỏi một câu.

“Anh đang nói cái gì?”

Phiên dịch viên bị ép dùng tiếng Hàn để trả lời, “Lẽ nào anh không phải là cảnh sát Hạ sao?”

Hạ Diệu nhún nhún vai, “Tôi nghĩ anh nhận lầm người”

“Ách...”

Người bạn bên cạnh Hạ Diệu cũng nói một câu, “Cậu ta là thành phần tri thức xã hội, đâu phải cảnh quan.”

Có lẽ là do hiểu ý, Hạ Diệu cùng người bạn hữu một xướng một họa, phiên dịch viên nhìn lại một lần nữa thấy có vẻ không còn giống Hạ Diệu nữa. Vì vậy phiên dịch viên cụt hứng cho qua, đem tình huống lúc này kể lại cho Viên Tung.

“Người đó căn bản không phải là cảnh sát Hạ, hẳn là người Hàn.”

Viên Tung thu hai mắt lại, “Người Hàn?”

“Phải, nói tiếng Hàn.”

Về việc Hạ Diệu biết nói tiếng Hàn, Viên Tung căn bản không biết, nếu như trước đây biết được, sẽ bắt cậu ta rên rỉ bằng tiếng Hàn lúc lên giường.

Phiên dịch viên còn nói: “Người bạn đi bên cạnh còn nói hẳn căn bản không phải cảnh quan, mà là thành phần tri thức trong xã hội.”

Viên Tung sắc mặt thay đổi, không nói chuyện.

“Sẽ không có ai đi phẫu thuật cho giống cảnh sát Hạ đấy chứ?”

“...”

Hạ Diệu bên này vừa thở dài một hơi, lại bắt đầu không khống chế được mà suy tính trong đầu: hóa ra Viên Tung vẫn luôn núp ở đây, anh ta đến Hàn Quốc làm gì? Hơn nữa còn đợi lâu như vậy, sẽ không phải là vì biết mình ở đây cho nên chạy tới chứ? Chớ có mà tự mình đa tình.....

Sau đó Hạ Diệu đột nhiên nghĩ đến gương mặt bị phá hủy của Báo Đen lúc trước, trong nháy mắt hiểu cái gì.

Quả nhiên tự mình đa tình, thao! Vị bằng hữu thấy Hạ Diệu không ổn, nhin không được hỏi thăm.

“Cậu làm sao vậy? Người lúc này là ai?”

Hạ Diệu phục hồi lại tinh thần, có lệ mà nói: “Chính là một oan gia, tôi rất không ưa hẳn.”

“Thì ra là thế.”

Kết quả, hai người họ vừa muốn tiến vào một cửa tiệm, đã bị người ngay cửa cản lại.

Vẫn là người phiên dịch kia, trong tay cầm ra một bó hoa.

“Chào ngài, lão tổng của tôi vô cùng yêu thích ngài, muốn xin ngài phương thức để liên lạc.”

Hạ Diệu tiếp tục giả vờ, “Xin lỗi, tôi không biết lão tổng của anh là ai.”

“Anh ta tên là Viên Tung, là một người mở công ty, ở Trung Quốc tiếng tăm lừng lẫy.”

“Cái gì kinh doanh công ty tôi đều không có hứng thú, tôi ghét người xa lạ đến gần tôi.”

Nói xong tưởng rằng tên phiên dịch viên sẽ bỏ đi, nhưng ai ngờ hẳn ta không buông tha, trực tiếp đem hoa ném vào trong ngực Hạ Diệu.

“Lão tổng của tôi muốn theo đuổi ngài.”

Hạ Diệu giờ này khắc này đặc biệt muốn nói: cút cút cút xa đi! Anh không phải là có điền tiểu tam rồi sao? Không nhanh chóng cho người ta ngồi lên vị trí chánh thất đi, làm cái con c*c gì mà cứ thông đồng người khác làm phiền tôi?

Nhưng Hạ Diệu vẫn còn chịu nhịn, trả lời một câu, “Xin lỗi, tôi đối với nam nhân không có hứng thú.”

Phiên dịch viên vẫn như trước ngăn Hạ Diệu không cho cậu ta đi, trong miệng ‘phản phản phục phục’ đều là câu nói kia.

“Lão tổng của tôi muốn theo đuổi ngài, lão tổng của tôi muốn theo đuổi ngài...”

Hạ Diệu rốt cục thấy bức bối, cánh tay vung lên đem tên phiên dịch viên đâm văng ra ba bốn thước xa.

Ra tay lực mạnh như vậy, còn dám nói không phải là cảnh quan?

Sau đó phiên dịch viên cầm bó hoa tàn lên, khập khiễng đi tới chiếc xe của Viên Tung

“Viên Tổng, anh đã đoán đúng, thật đúng là cảnh sát Hạ.”

“...”

Trước khi đi một ngày, Hạ Diệu đi bệnh viện tái kiểm tra.

Làm phẫu thuật cho Hạ Diệu là một bác sĩ họ Kim, là làm chung bệnh viện với bác sĩ Park, trình độ kỹ thuật của cả hai ngang tài ngang sức. Nhưng bởi vì phát triển sự nghiệp muộn và gương mặt xấu xí nên tới giờ hào quang danh vọng đều không bằng bác sĩ Park. Trước đây Báo Đen chính là do dự lựa chọn giữa hai vị bác sĩ này, kết quả sau khi thấy gương mặt không được đẹp của bác sĩ Kim, quả đoán nên chọn bác sĩ Park. 2638354

Hạ Diệu cũng buồn bực, bác sĩ Kim đã hành nghề này thì tại sao không tự biết mà đi chỉnh sửa cho bản thân.

Bác sĩ Kim kiểm tra khỏe mắt cho Hạ Diệu, Hạ Diệu không tự chủ được nhìn chăm chăm vào gương mặt xấu xí của ông ta gần trong gang tấc.

Bác sĩ Kim thấy Hạ Diệu nhìn mình bằng ánh mắt lạ thường, hỏi: “Cậu nhìn chăm chăm như thế làm gì?”

Hạ Diệu lúng túng cười cười, vội vàng đưa ánh mắt dời đi. “Không có gì.”

Bác sĩ Kim là một người rất thấu hiểu lòng người, mặc dù biết Hạ Diệu trong lòng nghĩ cái gì, vẫn như trước không thêm bận tâm mà cười cười.

“Có lời gì muốn nói thì cứ nói, không cần lo lắng.”

Hạ Diệu vẫn là không có nói rõ, chỉ là nói ám chỉ một chút.

“Ngài tôn trọng vẻ đẹp tự nhiên sao?”

Bác sĩ Kim cười ha hả rất lớn, “Tôi không cho phép người có trình độ thấp hơn tôi động dao kéo vào mặt tôi. Cho nên đến giờ vẫn chưa tìm được đôi tay quyền năng nào khiến tôi trở nên đẹp hơn”

Hạ Diệu hướng về bác sĩ Kim tán thưởng, bội phục sự tự tin này của ông ta.

“Bác sĩ, ngài hẳn là tiếp nhận không ít người nổi tiếng bên Trung Quốc nhỉ?”

Bác sĩ Kim khiêm tốn nói, “Chỉ là thỉnh thoảng, bác sĩ Park so với ta nhận nhiều ca hơn.”

“Bác sĩ Park?” Hạ Diệu hiểu kỳ, “Chính là bệnh viện tư nhân quảng cáo rằng chỉnh hình giống hệt ngôi sao thần tượng đó sao?”

Bác sĩ Kim gật đầu, “Chính là hẳn, hẳn gần đây có một ca lớn, nhận được cả một khối tiền à.”

“Người nổi tiếng nào vậy?” Hạ Diệu cũng không nhận được mà nhiều chuyện.

Bác sĩ Kim nói: “Cái này chúng tôi cần phải bảo mật thông tin cá nhân của khách hàng.”

Hạ Diệu gật đầu, không hỏi lại nữa.

Cách phòng kiểm tra của Hạ Diệu không xa, Báo Đen với gương mặt sưng tấy đang gào thét với bác sĩ Park.

“Cái này mà giống Kim Thành Vũ? Nhà người biến Kim Thành Vũ thành cái bộ dạng này?”

Bác sĩ Park cẩn trọng mà nói: “Tôi đã sớm nói trước, mặt của cậu không đủ điều kiện để chỉnh, nếu như chỉnh thành Kim Thành Vũ, sẽ gặp phải nguy cơ. Nhưng cậu lúc đó tỏ thái độ: thà chấp nhận phiêu lưu cũng không muốn chịu ủy khuất.”

Báo Đen nổi trận lôi đình, “Tôi mà biết phiêu lưu chấp nhận mạo hiểm để thành ra Hoàng Bột, tôi dù chết cũng sẽ không chỉnh!”

Bác sĩ Park giả bộ nghe không hiểu, “Ai là Hoàng Bột?”

” Bớt giả vờ đi!” Báo Đen trực tiếp kéo cổ áo của bác sĩ Park lại cả giận nói, “Làm gì có chuyện trùng hợp như vậy? Cho dù là sai lầm, độ giống cũng không đến mức đó?”

Bác sĩ Park vẫn như trước, kiên trì thuyết pháp.

“Trước khi phẫu thuật chúng ta đã kí thỏa hiệp, khi xuất viện nếu có sai lầm gì, bác sĩ không không chịu bất cứ trách nhiệm gì. Nhưng bản thân tôi lương tâm không cho phép, quyết định cùng cậu chịu một phần, tiền giải phẫu tôi toàn bộ sẽ đem trả lại.”

Báo Đen híp mắt nộ trừng bác sĩ Park, bởi vì giống Hoàng Bột đến 80%, khiến cho vẻ hung hăng của hắn mất đi, chỉ còn lại vẻ hài hài hoan hỷ.

“Tôi không cần lại tiền giải phẫu, tôi muốn ông chỉnh gương mặt tôi thêm một lần nữa.”

Bác sĩ Park rất rõ ràng mà nói cho Báo Đen, “Gương mặt của cậu bây giờ không thích hợp để phẫu thuật nữa, nói cách khác, mặt của cậu vừa chỉnh xong, nếu như cứ tiếp tục động dao kéo, hỏng hóc sẽ còn nghiêm trọng hơn.”

“...”

Báo Đen vừa muốn gây chuyện, đã bị lực lượng an ninh ‘thỉnh’ ra ngoài. Sau khi ra ngoài, vẫn chưa từ bỏ ý định, lại đi tới phòng của bác sĩ Kim.

Hạ Diệu đang muốn đẩy cửa đi ra ngoài, đột nhiên cánh cửa bị một cổ cường lực khác đập văng, làm cậu ta lảo đảo.

Báo Đen đi vào cấp bách, cũng không cố nhìn xem người ngay cửa là ai, liền lôi phiên dịch viên đến thẳng chỗ bác sĩ Kim.

Hạ Diệu khó chịu mà nhìn về phía người tông cậu ta lúc nãy, ánh mắt bỗng dừng lại.

Hoàng Bột?

Lẽ nào người mà bác sĩ Park tiếp nhận là Hoàng Bột.

Hạ Diệu lần đầu tiên cùng người nổi tiếng đứng gần như vậy, cho nên nhin không được đứng ở cửa nhìn mấy lần.

Quả thực so với trước đó đẹp trai hơn nhiều, nhất là dáng người...Không đúng, phẫu thuật thẩm mỹ cũng không có cách nào cứu vớt dáng người cao lên như vậy! Vậy tại sao lại đột nhiên như “nắm từ đất mọc lên”, cao hơn chừng 20 cm.

Hạ Diệu lại nhìn kỹ một lần nữa, người này rõ ràng vóc dáng của Ngô Ngạn Tổ, nhưng gương mặt lại là của Hoàng Bột.

Báo Đen vừa mở miệng, chân tướng liền bị phanh phui.

“Cái tên cháu trai họ Park kia biến gương mặt của ta thành như vậy, ông xem có thể cứu vãn một chút không?”

Bác sĩ Kim nhìn liếc qua, liền thẳng thắn nói với Báo Đen.

“Không thể.”

Hạ Diệu nhìn thấy cảnh này của Báo Đen quả thực nhin cười không nổi, ra khỏi phòng bệnh đi ra hành lang vừa đi vừa cười, ra khỏi bệnh viện lại tiếp tục cười, đi tới bãi giữ xe, sà cơ thể vào trên mui xe cười tiếp, như người bị bệnh thần kinh như nhau.

Viên Tung đang đứng cách cậu ta tầm mười mấy thước.

Một mặt bởi vì Hạ Diệu sau khi chia tay còn có tâm tư đi phẫu thuật thẩm mỹ khiến hắn ta thấy uất ức, nhưng mặt khác nhìn thấy dáng vẻ tươi cười như mùa xuân của ta, thật là muốn chạy đến ôm thật chặt nếu không sẽ luyến tiếc cả đời.

Tựa như vừa bị một người dùng dao nhỏ đâm vào bụng, vừa nuốt lấy mỹ vị cay đắng, cứ như vậy mà đứng đó hưởng thụ cảm giác tự ngược đãi.

Hạ Diệu đột nhiên cảm giác được một tia mắt đang quan sát mình cách đó không xa, quay đầu lại phát hiện Viên Tung đang lén nhìn cậu ta, thù mới hận cũ hội tụ ngay con người của Hạ Diệu, ánh mắt bất thiện.

Hạ Diệu trong nháy mắt thu hồi dáng tươi cười, mặt lạnh leo lên xe.

HẾT CHƯƠNG!

177. Chương 177 - Vật Về Nguyên Chủ

CHƯƠNG 177: VẬT VỀ NGUYÊN CHỦ

Trans+Edit: Pinoneverdie

Hai ngày sau, Hạ Diệu và Viên Tung cùng lúc trở về nước.

Sau khi nghe được tin Hạ Diệu và Viên Tung chia tay, Vương Trì Thủy liên thân thiết mà quan tâm Hạ Diệu. Hạ Diệu mới từ Hàn quốc trở về, Vương Trì Thủy liền qua thăm, nói là thăm nhưng thực ra là đến nhiều chuyện.

Thấy đôi mắt của Hạ Diệu, lòng của Vương Trì Thủy liền đập lộp bộp. Nhìn thấy đôi mắt phong tình này, lập tức phải tìm cách ngăn chặn Tuyên Đại Vũ và Hạ Diệu, không thể để hai người học gặp nhau được.

“Đôi mắt của anh...” Vương Trì Thủy biết rõ còn hỏi.

Hạ Diệu nói: “Trước đó không phải là bị thương sao? Chữa trị đơn giản một chút.”

Ổ trong mắt của Vương Trì Thủy, cái này mà là đơn giản một chút? Cái này gọi là ‘kéo một sợi tóc động đến cả người’! Lúc trước khoe mắt có tỳ vết cũng đã trông không hề tệ, bây giờ chỉnh sửa xong quả nhiên khí chất tăng lên mấy bậc! Cả người như đang mặc hoàng bào, nhất cử nhất động toát ra vẻ quý tộc phi phàm.

“Nhìn tôi như vậy để làm chi?” Hạ Diệu hỏi.

Vương Trì Thủy cười hắc hắc, “Không có gì.”

Hạ Diệu theo thói quen mà thưởng thức cái bật lửa mạ vàng, đùa nghịch một hồi đột nhiên nhớ tới cái gì, thả tay ném qua Vương Trì Thủy.

Vương Trì Thủy bắt lấy, cái bật lửa ngạnh sinh mà va đập trong lòng bàn tay của cậu ta phát ra một tiếng lớn.

“Cái này, trả lại cậu.”

Vương Trì Thủy thần sắc động lại, “Trả cho tôi?”

Hạ Diệu nói: “Đây không phải là Viên Tung mua lại từ cậu sao?”

Vương Trì Thủy gật đầu, “Đúng vậy, lúc đó tôi đang cần tiền, nên đem bán.”

Hạ Diệu dương dương tự đắc, còn nói: “Hiện tại vật về nguyên chủ.”

Vui sướng ập tới bất ngờ, Vương Trì Thủy “thụ sủng nhược kinh” (vừa mừng vừa lo).

“VẬY CÒN ANH?” hỏi Hạ Diệu.

Hạ Diệu hơi hốt nói: “Tôi giữ lại nó để làm gì?”

“Đây là Đại Vũ tặng tôi, nhưng cũng là thứ đã được Viên Tung tặng cho anh, tình nghĩa sâu nặng như nhau.”

Hạ Diệu sắc mặt thay đổi, vẫn như trước ‘mạn bất tâm kinh’ mà không quan tâm.

“Đại Vũ chọn món lễ vật này hao tổn bao nhiêu tâm tư? Đây là loại tình cảm không phải là có tiền là có thể mua được! Viên Tung thì sao? Nhân cơ hội lợi dụng sơ hở, đem vài tờ tiền liền từ trong tay cậu mua về.”

“Cũng không phải là vài tờ tiền đâu!” Vương Trì Thủy một bộ khoa trương biểu tình, “Anh ta vậy mà chịu bỏ ra mười vạn để mua lại đây.” Hạ Diệu kiên trì nói: “Mười vạn đối với anh ta mà nói căn bản không thành vấn đề.”

“Nhưng cái hôm mà chúng ta ngồi lại hợp mặt uống rượu, anh ta thực sự xuống giọng để muốn mua lại cái bát lửa của tôi, còn đem cả cái đồng hồ quân đội của anh ta ra trao đổi, cái đồng hồ đó....”

“Được rồi!” Hạ Diệu đột nhiên cắt đứt lời Vương Trì Thủy, “Nói trả lại cho cậu là trả lại cho cậu, có cần nói nhảm với tôi nhiều như vậy?”

Vương Trì Thủy nói: “Hiện tại tôi đã có tiền chuộc lại, cho nên tôi đem mười vạn trả lại cho anh.”

“Đừng đưa cho tôi, cũng không phải do tôi trả tiền, cứ đem qua cho Viên Tung.”

Vương Trì Thủy lập tức lộ ra vẻ mặt khiếp sợ, “Tôi cũng không dám đi ném mùi thất bại, quay lại mà nói, anh vẫn là nên tự thân đem trả số tiền này cho anh ta.”

“...” Hạ Diệu đến ngân hàng rút ra mười vạn, không muốn đi tới công ty của Viên Tung, liền đứng chờ ngay một con đường mà mỗi ngày Viên Tung về nhà phải đi ngang qua.

Viên Tung vừa đến trường học thăm Viên Như xong, trên đường lái xe trở về, gương mặt đỏ của Hạ Diệu vẫn cứ lớn vồn trong đầu không tài nào xóa đi được. Kết quả vừa quẹo vào một con đường, liền thấy một dáng người đang dựa lưng vào cột đèn giao thông.

Viên Tung dừng xe lại, hạ cửa kính xe xuống.

Hạ Diệu đem mười vạn đồng tiền quẳng vào nói: “Vương Trì Thủy trả lại cho anh.”

Viên Tung hỏi đều không cần hỏi, nghe thấy cái câu “Vương Trì Thủy trả lại cho anh” liền hiểu được ý tứ bên trong. Chia tay đã hơn một tháng, nội tâm vừa yên ổn được một chút lại bị những lời này làm cho kích động, tâm tình khó chịu bức bối vô phương che giấu thể hiện rõ ở đôi chân mày đang cau lại lạnh lùng, hai mắt như chảy máu trừng Hạ Diệu.

Hạ Diệu có chút không dám nhìn vào ánh mắt của Viên Tung, nhàn nhạt nói một câu: “Tôi đi.”

Vừa nhắc chân muốn rời đi, đột nhiên cọc tiền nhân dân tệ bay đến đập vào lưng Hạ Diệu, cứ như vậy từng cọc từng cọc ném vào cậu ta, ném đến mức Hạ Diệu lông trần đầy tức giận, một bên né người một bên nhin không được nổi bão.

“Con mẹ nó anh muốn làm gì?”

Viên Tung nói: “Cậu cứ giữ lại số tiền này.”

Hạ Diệu trong cơn giận dữ, không chút lưu tình mà cãi lại.

“Tôi giữ lại để làm gì? Cái bát lửa là do hai người các người giao dịch, quan hệ cái rắm gì đến tôi?”

Viên Tung cũng bị lời tuyệt tình của Hạ Diệu làm cho không nhẫn nhịn được mà tức giận.

“Tôi đây có đúng hay không cũng nên đem năm mươi vạn trả lại cậu?”

Hạ Diệu hai mắt đỏ đậm, chợt nhặt mấy cọc tiền lên, tâm tình mất khống chế hướng về mặt của Viên Tung mà ném, vừa ném vừa tức giận mắng chửi: “Đệt mẹ anh Viên Tung! Con mẹ nó anh không phải là người...”

Viên Tung màu mặt trầm xuống, bàn tay to gom lấy xấp tiền, ném tất cả ra ngoài. Dùng hết gân cốt mà ném, tiền bay tung tóe lên đầu cổ của Hạ Diệu. Hạ Diệu hiện tại tựa như một cây thông Noel treo đầy tiền.

Đột nhiên một cơn gió thổi tới, tiền chung quanh bay tán loạn.

Lúc này Hạ Diệu không có cách nào khác đành phải nhặt trở lại. Tất cả tiền đều đã bay tán loạn, khắp nơi đều là tiền, Hạ Diệu nhanh chóng đi kiểm lại, một bên kiểm một bên hướng về trong xe Viên Tung gào rú.

“Anh là một tên súc sinh! Cái này dù gì cũng là tiền!”

Viên Tung không nói gì, trực tiếp lái xe rời đi.

Hạ Diệu đem tiền trên đất từng tờ từng tờ nhặt lên, may là người qua lại trên đường không nhiều lắm, ai đi ngang qua cũng đều là người có tấm lòng tốt, hầu như đều đem tiền trả lại cho Hạ Diệu. Có vài tờ tiền bay vào trong chuồng chó của nhà người ta, Hạ Diệu cũng leo tường đi vào mà lượm, lượm hơn một giờ, mới đem đủ mười vạn quay trở về.

Viên Tung lái xe thẳng đến nhà Điền Nghiêm Kỳ.

Điền Nghiêm Kỳ vừa tắm rửa xong, cả người rã rời như một bãi bùn, mệt đến mức dựa đầu lên ghế salon chờ người ra.

Tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên.

Điền Nghiêm Kỳ kéo bước chân mềm nhũn đi tới cửa, nhìn qua lỗ kính mắt mèo thấy mặt của Viên Tung, trái tim bất thành linh đập mạnh, vội vàng mở cửa ra.

“Anh... Anh đã trở về?”

Kỳ thực Viên Tung đã trở về hai ngày, nhưng vẫn không lộ diện ở công ty, vẫn là đến tìm Điền Nghiêm Kỳ trước, người đã đứng ra lãnh hết tất cả khó khăn trong thời gian qua của công ty.

Viên Tung không nói gì, mặt không thay đổi mà bước vào cửa.

Vốn không muốn thay giày, đột nhiên phát hiện ở cửa có hai đôi dép, nhân thần thay đổi, nên cũng vì vậy mà đổi dép.

“Anh đã đi đâu?” Điền Nghiêm Kỳ nhin không được hỏi.

Viên Tung nhàn nhạt trả lời: “Hàn Quốc.”

“Hàn Quốc? Anh thực sự đi Hàn quốc tìm Báo Đen ?” Điền Nghiêm Kỳ khiếp sợ.

Viên Tung không trả lời hắn, mà là đi quan sát căn nhà.

“Cậu sửa chữa lại?”

Điền Nghiêm Kỳ nói: “Đúng vậy, đến ở không được vài ngày liền trùng tu lại, phong cách lúc trước có chút hoa lệ, không hợp lắm. Tôi lại sửa chữa lại một chút, dựa theo phong cách ưa thích của anh mà trang trí lại, thấy thế nào?”

Viên Tung gật đầu, “Thuận mắt.”

Điền Nghiêm Kỳ lâu như vậy không gặp Viên Tung, đột nhiên cảm thấy hạnh phúc đến choáng váng cả đầu, không biết nên nói cái gì, chỉ biết cười khúc khích.

Gương mặt của Viên Tung lúc này toàn là ‘mùi của nhân dân tộc’, liền hỏi Điền Nghiêm Kỳ: “Nhà vệ sinh ở đâu? Tôi đi rửa mặt.”

Điền Nghiêm Kỳ chỉ hướng cho Viên Tung.

Viên Tung vào nhà vệ sinh hậu, thấy Điền Nghiêm Kỳ vì mình mà chuẩn bị đủ loại đồ dùng rửa mặt, sắc mặt không tránh khỏi có chút thay đổi.

Sau khi ra ngoài, Điền Nghiêm Kỳ hỏi Viên Tung: “Anh đã ăn cơm tối?”

“Vẫn chưa.”

Điền Nghiêm Kỳ nói: “Để tôi làm cho anh tô mì.”

“Đừng phiền toái, trên đường trở về tôi mua gì đó ăn là được.” Viên Tung nói.

Điền Nghiêm Kỳ nói: “Không phiền phức, mì sợi đã có sẵn, kim chi lần trước anh đem qua cho tôi tôi vẫn còn đó, lấy ra trộn trộn một chút là được.”

Viên Tung nghi vấn, “Còn có thể ăn sao? Đã hơn một tháng.”

Đó là lần mà Viên Tung dẫn Điền Nghiêm Kỳ đến đây, thuận tay để lại hộp kim chi ở trong tủ lạnh. Trừ lần này ra thì đó là lần duy nhất hắn ta đặt chân vào căn nhà này.

Điền Nghiêm Kỳ nói: “Kim chi sẽ không bao giờ bị hư, tôi vẫn để ở trong tủ lạnh.”

Viên Tung nhìn lướt qua hai bộ chén đũa trong tủ chén, không nói gì, trực tiếp mà đi tới ban công.

Đại liêu ca cũng thờ ơ, tiếng kêu đã không còn to bằng lúc trước khi Viên Tung bỏ đi. Nhìn thấy Viên Tung, nó vẫn miễn cưỡng vỗ cánh một chút, sau đó lại nghiêng đầu dựa vào vách lồng, yếu ớt đập đầu, chảy nước bọt.

Sau khi Điền Nghiêm Kỳ đem mì sợi bưng lên bàn, đi đến ban công tìm Viên Tung.

Thấy Viên Tung nhìn chằm chằm đại liêu ca, cảm thấy quá xấu hổ mà nói: “Tôi cũng không biết nó bị làm sao, hình như từ lúc anh đi nó cứ như vậy. Tôi cũng đã tìm con yểng khác để làm bạn với nó, nhưng nó đều không hòa hợp được. Tôi đoán nó nhớ con tiểu liêu ca của cảnh sát Hạ, sớm biết vậy lúc cảnh sát Hạ tới đây liền tiện thể để cho anh ta mang đại liêu ca đi, bây giờ muốn đưa cũng không có cách”

Ánh mắt bén nhọn của Viên Tung chợt quét vào mặt của Điền Nghiêm Kỳ.

“Cậu nói Hạ Diệu đã tới nơi này?”

Điền Nghiêm Kỳ gật đầu, “Đúng vậy.”

“Đến đây lúc nào?”

“Lúc hai người vừa chia tay.”

Viên Tung nhớ đến hai đôi dép ngoài cửa, đồ rửa mặt, chén đũa, liêu ca...không nói hai lời, đi nhanh ra cửa.

“Hắc, mì của anh này không ăn sao hả?”

Điền Nghiêm Kỳ vừa nói đến cái chữ “hả”.....Viên Tung đã vọt đến dưới lầu.

HẾT CHƯƠNG!

178. Chương 178 - Cảm Giác Có Nguy Cơ.

CHƯƠNG 178: CẢM GIÁC CÓ NGUY CƠ.

Trans+Edit: Pinoneverdie

Bốn mươi phút sau, Viên Tung lái xe đến cửa nhà Hạ Diệu.

Bóng dáng của mẹ Hạ ở trong nhà đi tới đi lui, Hạ Diệu thì ở trong phòng ngủ kiểm kê lại mười vạn bay tứ tung hồi chiều, trải qua một trận phong ba bão tố, gia đình lại yên bình hài hòa như cũ.

Chỉ là cái lồng chim trên ban công kia đã không còn thấy nữa.

Nhà của Hạ Diệu có ba cái ban công, Viên Tung quan sát từng cái, cũng không phát hiện tiểu liêu ca.

Hắn đứng dưới cây hòe lớn, bỗng đạp lên một phần đất nhô lên, trông có vẻ cũng vừa mới đắp lên gần đây. Đột nhiên hiểu ra điều gì, từ tận đáy lòng sinh sôi một trận đau đớn cực hạn, nhanh chóng thâm nhập khuếch tán, càng ngày càng nghiêm trọng, lòng như bị dao chém giết.

Hắn nhớ tới dáng đi tiêu sái, lanh lợi vui vẻ của Hạ Diệu mỗi lần xách theo tiểu liêu ca đến công ty, nhớ tới dáng vẻ chăm chú của cậu ta mỗi lần đem đậu phộng nhai nát, từng chút từng chút mà đút cho tiểu liêu ca; còn nhớ rõ có mấy lần tiểu liêu ca học nói tục, đôi lúc lỡ miệng nói ra khiến Hạ Diệu ngượng đỏ hết cả mặt, sau đó liền cười haha vui vẻ....

Đó là một con chim cũng đã từng hôn vào ‘chim nhỏ’ của Viên Tung. Cũng là một con chim đã từng học tiếng rên rỉ của Hạ Diệu, mỗi lần đại liêu ca kêu lên “ti tiện vợ” liền lập tức phụ xướng mà kêu rên.

Nhưng hôm nay lại bị Viên Tung dẫm nát dưới chân. Thậm chí ngay cả việc nó ‘ra đi’ lúc nào cũng không biết.

Điều duy nhất mà Viên Tung có thể làm bây giờ là tưởng tượng đến dáng vẻ bi thương của Hạ Diệu khi phải nói lời vĩnh biệt với tiểu liêu ca.

Đột nhiên ập tới một cơn mưa mùa thu, gió cuốn bay lá cây đi khắp phố lớn ngõ nhỏ.

Xe của Viên Tung rất nhanh thì chạy đi, bánh xe bắn lên tầng tầng bọt nước.

Điền Nghiêm Kỳ đã đem tô mì của Viên Tung ăn sạch, vừa mới đặt tô xuống bàn, kết quả Viên Tung một lần nữa đẩy cửa vào.

“Ách... Anh tại sao lại tới nữa?”

Điền Nghiêm Kỳ đứng lên, đuổi theo Viên Tung đang dồn dập cước bộ tiến ra ban công.

Viên Tung đem lồng chim tháo xuống, lôi cổ con đại liêu ca ra.

Đại liêu ca gần đây thể trạng vốn là không tốt, tích tụ thành bệnh, thời tiết lạnh lẽo càng làm lộ ra vẻ chán trường. Viên Tung đưa mắt nhìn nó trong chốc lát, đột nhiên dùng lực bóp siết đại liêu ca.

“Anh muốn làm gì?” Điền Nghiêm Kỳ trợn tròn mắt, vội vàng ngăn cản.

Đã chậm chân...

Viên Tung ở trước mặt Điền Nghiêm Kỳ, trực tiếp bóp chết đại liêu ca.

Lòng của Điền Nghiêm Kỳ như đổ ra máu, hắn quan tâm chăm sóc đại liêu ca một thời gian dài như vậy, khẳng định có tình cảm. Cứ như thế trơ mắt nhìn nó chết, hơn nữa còn là bị bóp chết trong tay Viên Tung, trong lòng nhất định không chấp nhận được: “Vì sao chứ?”

Viên Tung nói: “Nếu tiểu liêu ca đã chết, giữ lại nó để làm gì?”

Điền Nghiêm Kỳ nóng nảy, “Nếu Hạ Diệu chết...lẽ nào anh cũng sẽ cùng chết?”

“Tôi sẽ cùng chết.”

Viên Tung mang con liêu ca bỏ đi bảy tám phút, Điền Nghiêm Kỳ mới phát sinh một tiếng rống.

“Cơn mưa ngày hôm nay thực sự quá lớn mà!”

Hạ Diệu giùng giảng đi đóng cửa sổ, đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc.

Viên Tung ở trong màn mưa tìm được vị trí chôn cất của tiểu liêu ca, dùng tay đào cái “quan tài” lên. Thân thể của tiểu liêu ca đã hư thối từ lâu, chỉ còn lại vài cọng lông chim bên trong mô hình ngôi nhà gỗ kia.

Viên Tung mở cửa ngôi nhà, đem con tò he lấy ra, dùng nước mưa rửa sạch, rồi đặt xác của con đại liên ca vào bên trong.

Hạ Diệu mở cửa sổ, lập tức la hét ồn ào

“Anh ít có đụng vào tiểu liên ca của tôi, cút đi! !”

Không biết có phải là vì mưa lớn nên âm thanh của Hạ Diệu bị lu mờ, Viên Tung vẫn không ngẩng đầu lên nhìn.

Hạ Diệu nóng nảy, sợ đi ra từ cửa chính sẽ quấy nhiễu đến mẹ Hạ, liền nhảy từ cửa sổ đi ra, mặc bộ đồ ngủ chạy thẳng đến chỗ Viên Tung. Liều mạng ở trong cơn mưa to cùng Viên Tung cướp ngôi nhà gỗ lại, đoạt lại không được liền dùng nắm đấm.

Ngôi nhà gỗ nghiêng qua một bên, thi thể của đại liên ca trực tiếp từ bên trong rơi ra ngoài.

Hạ Diệu thần sắc động lại, trong lòng nhói đau. Nhưng vẫn như trước, tàn bạo mà vịn cổ tay của Viên Tung, cả giận nói: “Đừng có mà bỏ vào đây, không phải là cùng chết với nhau thì đừng có mà chôn chung một ổ, lấy ra đi!”

Viên Tung không phản ứng với cậu ta, cố tự đóng cửa ngôi nhà lại.

Sau đó Hạ Diệu lại nhìn thấy con tiểu tò he trong tay Viên Tung, liều mạng muốn cướp lại, nhưng gặp phải sự cự tuyệt của hắn, lúc này dùng nắm đấm hướng vào thân thể đã ướt nhẹp của Viên Tung, tiếng kêu la lỗ mãng ngang ngược.

Viên Tung không nói hai lời, trực tiếp khiêng Hạ Diệu đến trước cửa sổ.

“Anh thả tôi xuống, cút đi thật xa, đừng đụng vào tôi! !”

Viên Tung mở cửa sổ ra, không giống trước đây khiêng Hạ Diệu vào trong, mà là trực tiếp ném toàn thân ướt đầm của cậu ta bay thẳng lên trên giường.

Bay tới cách cái giường chừng năm sáu mét nữa, Hạ Diệu đập người xuống, đầu óc choáng váng. Cái mông đập lên giường, đau đớn từ xương cột chạy thẳng dọc theo xương sống.

Trong lòng quá ủy khuất mà!

Lại từ trên giường nhảy dựng lên, sải nhanh mấy bước đi tới cửa sổ, liều mạng kéo giật cửa sổ ra. Cho đến ngày hôm nay, Viên Tung đóng cửa sổ lại Hạ Diệu vẫn là mở ra không được.

Hạ Diệu đứng ở bên trong cửa sổ gào khóc kêu to.

“Viên Tung, anh bỏ con liên ca thối nát của anh ra cho tôi!” “Tôi cho anh biết, anh dù có chôn vào tôi cũng đào nó ra.”

“... ”

Hạ Diệu nói cái gì cũng đều vô dụng, cơ thể của Viên Tung bị nước mưa đổ vào như đổ bê tông, vô phương phá vỡ, sau đó lại cô đơn một mình đứng ở đó. Tựa như một năm trước, có người muốn tấn công Hạ Diệu vào buổi tối, cũng là mưa lớn như vậy, Viên Tung sợ Hạ Diệu bị dầm mưa, cưỡng chế cậu ta nhốt trong phòng, đơn thương độc mã mà một mình chiến đấu.

Khi đó lòng của Hạ Diệu là không nỡ, còn bây giờ cũng không biết là phải như thế nào.

Tuyên Đại Vũ trước đó vì lo chuyện phim ảnh cho nên đối với chuyện của Hạ Diệu vẫn chưa từng hỏi han đến, lòng vẫn còn đang áy náy. Mấy ngày nay rất cực công việc cũng đã thu xếp gọn , muốn nhân cơ hội đền bù một chút, kết quả còn bị “cắm giắc có nguy cơ” siêu cường của Vương Trì Thủy trối chân lại.

“Cái bật lửa đã trở về.” Vương Trì Thủy lắc lắc trước mặt Tuyên Đại Vũ hai cái.

Tuyên Đại Vũ hời hợt nói: “Vẫn còn chưa đem bán sao?”

“Thao!”

Vương Trì Thủy cái này gọi là phát cứu, ủng phí cho cậu ta vì mất đi cái bật lửa mà ngày nhớ đêm mong, suốt ngày lòng mang áy náy, thậm chí có lúc không dám nhắc tới chuyện này với Tuyên Đại Vũ.

Hóa ra người ta cần bản không phát hiện! Nói không chừng bản thân đã tặng mình cái bật lửa này cũng đã quên.

Tuyên Đại Vũ thấy Vương Trì Thủy đang ở bên cạnh hần giận dữ, đưa tay tới nhéo mặt của cậu ta một chút.

“Da mặt càng ngày càng đen đỏ nha.”

Nói xong, lại muốn gọi điện thoại cho Hạ Diệu.

Vương Trì Thủy dè ngón tay đang bấm số điện thoại của Tuyên Đại Vũ ngăn lại, bắt đầu dờ đi sự chú ý của hắn.

“Tôi ngày hôm trước có tới gặp Hạ Diệu.”

Tuyên Đại Vũ ánh mắt căng thẳng, “Cậu ta thế nào rồi?”

Vương Trì Thủy nói: “Vẫn khỏe, anh không cần phải quan tâm.”

“Vẫn khỏe?” Tuyên Đại Vũ có chút không tin, “Thời gian trước đó nhao nhao bát nháo như vậy, lúc đó tôi muốn gặp cậu ta, mẹ nó! Cậu đều ngăn cản không cho, có thể tốt được sao?”

“Thực sự rất tốt, khí sắc quả thực không tệ.” Vương Trì Thủy một bộ khoa trương biểu tình.

Tuyên Đại Vũ vẫn là không yên lòng, dự định trước tiên gọi cho Bành Trạch hỏi rõ tình hình một chút. Kết quả, số điện thoại của Bành Trạch đã bị Vương Trì Thủy đổi thành một dãy số tào lao, không có cách liên hệ, Tuyên Đại Vũ cũng không để ý.

“Tôi nói mãi, người ta tất cả đều đã thành cặp thành đôi, ai rảnh quan tâm chuyện của anh?”

Vừa nói xong, một tràng tiếng gõ cửa vang lên.

Vương Trì Thủy ngẩng đầu một cái, liền thấy chói mắt, “sát tinh” đang đứng ngay cửa, hào quang sáng ngời. Trong lòng hô lên một tiếng “thôi xong”.

Hạ Diệu trang bị kín mít, người ta vẫn chỉ mới áo len, áo khoác, cậu ta đã mặc tới áo lông, dày và to dài đến đôi chân. Trên đầu đội mũ trùm bằng nhung, trên cổ cũng là khăn choàng bằng nhung, chỉ lộ ra đôi mắt đẹp còn vương một tầng sương, khả ái mười phần.

Lòng của Tuyên Đại Vũ trong nháy mắt biến hóa dữ dội.

Vương Trì Thủy miệng chưa chút: “Làm dáng như vậy không thấy ngượng sao?!”

Hạ Diệu không phải là làm dáng, mà thật sự là cảm thấy lạnh.

“Bị cảm.” Hạ Diệu hướng về Tuyên Đại Vũ nói.

Tuyên Đại Vũ vừa muốn điều chỉnh máy điều hòa không khí, Vương Trì Thủy liền thay hắn làm việc này.

Hạ Diệu đem khăn choàng từng vòng từng vòng cởi xuống, lộ ra gương mặt vô cùng hoàn mỹ, Tuyên Đại Vũ trong lòng run run một cái, nhìn không được hỏi: “Cậu có phải là trông đẹp trai hơn?”

Vừa định nhìn thật kỹ Hạ Diệu, mặt của Hạ Diệu đã bị ‘hai bàn tay chó’ của Vương Trì Thủy nắm lại, sau đó đưa lưng của mình hướng về Tuyên Đại Vũ không cho hắn ta nhìn thấy.

“Đẹp trai sao? Đâu? Để tôi xem.”

Vì vậy, hai cái tay của Vương Trì Thủy đem mặt của Hạ Diệu giữ lại, một hồi xoay qua trái, một hồi xoay qua phải, trái ba vòng phải ba vòng, chuyển qua chuyển lại, chính là không chuyển tới phía của Tuyên Đại Vũ.

“Xong chưa?” Hạ Diệu thấy phiền, “Cậu xem tướng à?”

Vương Trì Thủy cười hắc hắc, bàn tay buông xuống.

Sau đó, Tuyên Đại Vũ lại hỏi Hạ Diệu cái câu hay để ngoài miệng kia.

“Hai người còn chưa chia tay?”

Không ngờ rằng, lúc này khiến Hạ Diệu phải trả lời.

“Chia tay rồi.”

Tuyên Đại Vũ rồi đột nhiên chấn động, kéo theo Vương Trì Thủy cũng chấn động.

“Thực sự chia tay?” Tuyên Đại Vũ hai mắt tròn tròn, “Tôi chỉ là hỏi đùa giỡn.”

Hạ Diệu nói: “Tôi lại không trả lời đùa giỡn.”

Tuyên Đại Vũ còn chưa kịp tiêu hóa những lời này, bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng ồn ào đến kì lạ của Vương Trì Thủy.

“Gi? Hai người chia tay?”

Hạ Diệu nghe thấy âm thanh hoảng hốt của Vương Trì Thủy, phản xạ run tay một cái, nước trà nóng hổi trong nháy mắt vấy lên tay mình.

Nếu như là ở trước đây, Tuyên Đại Vũ đã sớm đập cho Vương Trì Thủy một cú. Lúc này chỉ nộ trường cậu ta một lúc, đến sau cùng lại tuôn ra một câu không có lấy một chút giận dữ.

“Cậu muốn tìm đòn đó hả?”

Hạ Diệu một bên xoa cái tay đang bị nước trà làm phỏng, một bên quở trách Vương Trì Thủy, “Cậu không phải đã sớm biết rồi sao? Còn ở đó nổi máu sống lên ồn ào làm gì?”

“Gi? Cậu đã sớm...”

Tuyên Đại Vũ hỏi còn chưa hỏi xong, Vương Trì Thủy liền giành nói trước: “Chuyện là....tôi không làm phiền hai người nữa, cứ tự nhiên”

Nói xong cấp tốc lách người đóng cửa chuồn đi.

HẾT CHƯƠNG!

179. Chương 179 - Một Chút Giống Con Người Cũng Không Có.

CHƯƠNG 179: MỘT CHÚT GIỐNG CON NGƯỜI CŨNG KHÔNG CÓ.

Trans+Edit: Pinoneverdie

Trong phòng chỉ còn lại Tuyên Đại Vũ và Hạ Diệu hai người họ.

Hạ Diệu dùng một tay khoác lên vai Tuyên Đại Vũ, cả người kéo sát lại người hắn ta, tựa như một miếng bông lớn dán vào người Tuyên Đại Vũ. Đầu nghiêng qua, ánh mắt biến thái câu dẫn nhìn chăm chăm Tuyên Đại Vũ.

Tuyên Đại Vũ tim đập rộn lên, vội vàng dùng tay che ánh mắt của Hạ Diệu.

“Đừng nhìn tôi chăm chăm như thế.”

Hạ Diệu khó hiểu, “Làm sao vậy?”

Tuyên Đại Vũ chợt dạ cười cười, “Không có gì.”

Hạ Diệu hừ lạnh một tiếng, đầu lách qua dựa lên vai Tuyên Đại Vũ không nói lời nào.

Trong chốc lát, Tuyên Đại Vũ lại xoa xoa đầu Hạ Diệu.

“Nói xem, hai người vì sao chia tay.” giọng điệu hào hứng.

Hạ Diệu nghiêng đầu nhìn hẳn, “Còn cao hứng như thế sao?”

“Nói mau!” Tuyên Đại Vũ cấp bách khó nhịn được ‘vui sướng’ trong lòng.

Hạ Diệu miễn cưỡng: “Có cái gì có thể nói?”

Tuyên Đại Vũ thấy Hạ Diệu không nói, tự mình suy đoán một chút.

“Không phải thực sự là do tên Điền Nghiêm Kỳ kia chứ?”

Hạ Diệu không nói chuyện có nghĩa là ngầm thừa nhận.

“Tôi đã nói rồi!” Tuyên Đại Vũ dùng ngón tay chỉ chỗ vào ấn đường của Hạ Diệu, “Tôi nói cái này gọi là cá đi tìm cá, tôm đi tìm tôm! Người ta muốn chính là ‘nước tương Đông Bắc’, một chén tổ yến như cậu dính vào làm gì?”

Hạ Diệu ăn ngay nói thật, “Nước tương Đông Bắc thực sự ngon hơn một chén tổ yến mà.....”

“.....nhất là do Viên Tung tự làm...” những lời này Hạ Diệu chưa kịp nói xong, Tuyên Đại Vũ đã dùng một câu chữ thô tục ở vùng Đông Bắc mắng Hạ Diệu, “Thứ đồ chơi không có tiền đồ! Cứ như vậy mà tiêu đời! Cậu không phải là đang nâng cao chí khí của người khác mà tự hủy diệt uy phong của mình sao?”

“Tôi đây không phải là tự hạ mình, tôi là thực tế mà nói, hẳn quả thực đặc biệt xxx điểm á!” Sau đó đem toàn bộ các loại ưu thế sở trường của Điền Nghiêm Kỳ blab blab cái thứ nói một trận.

Tuyên Đại Vũ cười nhạt, “Có mấy thứ khả năng đó làm sao mà thao được? Viên Tung là tìm đối tượng yêu đương chứ có phải tìm quân vương toàn năng! Tôi nói cậu nghe, nam nhân chính là dễ đánh mất bản thân vì dục vọng, phải ngu ngu ngốc ngốc ngây thơ một chút thì mới có thể đánh thức ham muốn của hẳn.”

Hạ Diệu ôm dựa cánh tay của Tuyên Đại Vũ thật chặt.

Tuyên Đại Vũ cảm giác được Hạ Diệu đang run run, nhin không được hỏi: “Cậu mặc dầy như vậy còn thấy lạnh? Tôi nhớ kỹ năm ngoái cậu bỏ đi ra Đông Bắc còn không thấy cậu cảm lạnh mà.” Hạ Diệu sâu kín nói: “Năm ngoái? Năm ngoái có chỗ cho tôi cọ cọ sưởi ấm, năm nay đi đâu cọ?”

Nói xong buông Tuyên Đại Vũ ra , nằm dài trên ghế sa lon, ánh mắt sâu kín nhìn trần nhà.

Tuyên Đại Vũ nhìn Hạ Diệu đang “thất hồn lạc phách”, nhin không được hỏi: “Cậu có khỏe không đấy?”

Hạ Diệu thở ra một hơi dài, “Không có gì không tốt, tôi đã thành thói quen, ngoại trừ việc dương vật có chút ngứa ngứa.”

Tuyên Đại Vũ, “Nếu không tôi...”

“Dùng cái này!”

Tuyên Đại Vũ lời còn chưa nói hết, Vương Trì Thủy liền nhảy vào, đem một cái sextoy đến trước mặt Hạ Diệu, cười nói: “Tôi lúc độc thân vẫn dùng cái này, sử dụng tuyệt hảo lắm!”

Tuyên Đại Vũ không nhin được xua đuổi Vương Trì Thủy, “Đi đi đi, cậu đó nha xem náo nhiệt cái gì?”

Hạ Diệu bỏ mặc trò đùa dai của Vương Trì Thủy qua một bên, mà cứ tập trung vào câu nói kia không buông tha.

“Cậu bây giờ không độc thân sao?”

Tuyên Đại Vũ cũng liếc Vương Trì Thủy, một bộ biểu tình thà chết không chịu thừa nhận, “Tôi sao lại không biết cậu có đối tượng rồi nhỉ?”

Vương Trì Thủy như là cố tình nói cho Hạ Diệu nghe, ”Đêm qua tên cháu trai nào một mực sờ mó vuốt ve trên đùi tôi?”

Tuyên Đại Vũ quay về bài xích một câu, “Đó là do cậu cứ chui vào trong ổ chăn của tôi, giường tôi nhỏ như vậy, bàn tay vô ý chạm qua đùi cậu cũng là lẽ dĩ nhiên đúng không?”

“Cảnh sát Hạ anh nghe thấy rồi đấy, cái này là lời nói từ một thằng đàn ông sao?” Vương Trì Thủy thỏn thức sục sùi.

Tuyên Đại Vũ giả bộ dùng chân đạp đuổi Vương Trì Thủy, “Còn nói nhảm có tin tôi đánh cậu không?”

Vương Trì Thủy tiến tới, “Anh đánh đi, đánh đi!”

Tuyên Đại Vũ đem Vương Trì Thủy đè xuống ghế sa lon một trận chà đạp.

Hạ Diệu nhìn hai người bọn họ đang nổi nóng với nhau, tình cảm so với ba tháng hè vừa qua coi bộ sâu đậm hơn, sớm chiều chung sống như vậy, khó tránh khỏi tình cảm sẽ phát sinh.

Giống như Viên Tung và Điền Nghiêm Kỳ, không để ý liên tương thích với nhau.

Ngay lúc Tuyên Đại Vũ và Vương Trì Thủy đang giằng co huyên não, Hạ Diệu đột nhiên tuôn ra một tiếng rống.

“Tôi quyết định! ! !”

Tuyên Đại Vũ và Vương Trì Thủy động tác dừng lại, không hẹn trước mà cùng nhìn về phía Hạ Diệu.

Vẻ lo lắng muộn phiền của Hạ Diệu đã bị quét sạch, ánh mắt nhấp nháy mà nhìn hai người bọn họ.

“Sẽ không bao giờ sống như thế này nữa!”

Vương Trì Thủy lúc này lộ ra vẻ như trút được gánh nặng, vỗ vai Hạ Diệu nói: “Anh nên sớm nghĩ như vậy, có cái gì ghê gớm lắm đâu? Một lần nữa đoạt lại tình yêu! Đàn ông mà..phải can đảm lên!” “Cậu sai rồi.” Hạ Diệu kéo cổ áo Vương Trì Thủy lại gần nói, “Tôi muốn sống với hai người, chính thức gia nhập vào ‘chiến đội ổ gà’ của các người.”

Vương Trì Thủy, “Gi? !”

Buổi tối, Hạ Diệu trực tiếp đi về nhà của Tuyên Đại Vũ, vẫn còn dùng đủ loại ‘tranh thủ tình cảm’, dùng giọng điệu của tiểu tam để khiêu khích với vợ cả chính thất.

“Ở lại nhà Đại Vũ có thể dùng đồ dùng được không?”

Chính thất sẽ có phong độ của chính thất, Vương Trì Thủy vung tay lên.

“Tùy tiện dùng!”

Tiểu tam vẫn có sự tự giác của tiểu tam, nhường chiếc giường lại cho Vương Trì Thủy, bản thân mình cùng Tuyên Đại Vũ ngủ trên sofa. Hai người cùng nằm, đôi đầu đôi, cùng nhau nói miên man những chuyện từ nhỏ tới lớn.

Đáng tiếc, Vương Trì Thủy có phong độ nhưng không có khí chất của một chính thất, cách mấy phút liền chạy ra phòng khách kiểm tra một chút.

Đi vào nhà vệ sinh.

“Chuyện là...tôi cần đi vệ sinh, các người cứ nói chuyện đi, tôi không quan tâm đâu!” tiếng nước tiểu vang lên rung trời.

Trong chốc lát lại đi ra, cổ tình nói cực lớn tiếng, “Còn chưa ngủ sao? Ha ha... Hai anh em các người lại trò chuyện hăng say thế?”

Trong chốc lát lại đi ra, nói: “Cảnh sát Hạ anh có phải là chịu thiệt thòi quá không? Đi vào ngủ trên giường một lát đi, tôi ngủ trên ghế sofa một đêm cũng được.”

“Không cần.”

Mười phút sau làm mặt quỷ nhát ma.

“Hừ uuuuuuu!!!! Hai người có sợ không nè?”

“...”

Đến sau cùng không ai phản ứng với cậu ta, Vương Trì Thủy một mình nằm trên giường hát ru.

“Tôi trốn ở trong ổ, chân đạp phải gà con, muốn cho cậu dễ trứng, cậu càng đi càng gần, để lại hai dấu chân, tôi trở tay không kịp, đành ngã người lăn đi...”

Hạ Diệu nín cười giả bộ ngủ.

Đại khái là qua hơn nửa canh giờ, Vương Trì Thủy vẫn còn tiếp tục hát, tiếng hát càng ngày càng đau thương, triền miên xót xa. Hạ Diệu cảm giác bên cạnh có tiếng bước chân, hướng về phía mình càng ngày càng gần, tiếp theo liền có một luồng khí thổi phả vào mặt.

Tuyên Đại Vũ ngồi xổm cạnh ghế sa lon, yên lặng nhìn Hạ Diệu một lúc. Sau đó lại đem chăn đắp lên cho cậu ta, lén lút đi vào phòng ngủ.

Rất nhanh, tiếng hát trong phòng ngủ liền chấm dứt.

Hạ Diệu không biết ngủ bao lâu, lăn một hồi lăn xuống đất, tay theo thói quen hươ hươ xung quanh, đến lúc sờ được cái gì đó thì chính là sàn nhà lạnh lẽo.

Đứng dậy đem chăn đặt lên ghế salon, chậm rãi đi đến cửa phòng ngủ của Tuyên Đại Vũ.

Trong chăn, hai người họ ngủ rất ngon. Tuyên Đại Vũ nghiêm nhiên đem Vương Trì Thủy trở thành một cái gối ôm sống! Cánh tay vòng qua người Vương Trì Thủy, một chân gác lên thân dưới của cậu ta. Thỉnh thoảng còn vuốt vuốt nắn nắn cặp đùi của Vương Trì Thủy, hoàn toàn là vô ý thức nhưng vô cùng thân mật, thói quen này trong cuộc sống tích góp từng ngày, cuối cùng không thể bỏ.

Sáng sớm hôm sau, Tuyên Đại Vũ đi tiểu lúc trời còn chưa sáng, Hạ Diệu đã bỏ đi. Trong cái gạt tàn thuốc có mười mấy cái đầu lọc thuốc...

Tuyên Đại Vũ trong lòng có loại tư vị khó nói.

Một tuần lễ sau, Tuyên Đại Vũ tổ chức tiệc rượu mừng ngày công bố phim.

Bởi vì thân phận của người sản xuất hơi đặc biệt, mặt mũi to lớn, tiệc rượu lần này ngoại trừ mời truyền thông và tổ diễn viên, còn có những ngôi sao tai to mặt lớn đến đây, người mẫu diễn viên chưa nổi tiếng cũng mời đến để trợ oai tạo thế.

Oanh oanh yến yến tề tụ tại đại sảnh, không khí ở đây vô cùng náo nhiệt.

Vương Trì Thủy đột nhiên quét mắt, cảm giác có một thân ảnh quen thuộc, mặc chính trang sừng sừng đứng ở trong đám người hỗn loạn, bên cạnh là hai tên bảo tiêu nghiêm nghị. Mặc dù không ở trong đám người kia vui ngoạn, cũng không giống những người khác đi mời rượu khắp nơi, kéo bè kéo cánh, như vẫn toát lên vẻ khí phách mạnh mẽ thu hút vốn có.

Vương Trì Thủy ngay lập tức nhảy đến, kích động hét lớn một tiếng.

“Đại thần thánh!”

Viên Tung mấy ngày nay không có cạo râu, râu ria cứ thế rậm rạp làm tăng thêm vài phần nam tính. Quay đầu thấy Vương Trì Thủy, khóe miệng cũng thoáng chốc vui vẻ.

“Chúc mừng.”

Vương Trì Thủy cảm xúc vạn lần, cậu ta gửi thiệp mời cho Viên Tung chỉ là gửi cho có lệ, vì căn bản không nghĩ rằng Viên Tung sẽ tới, đã vậy còn dẫn theo nhân viên bảo tiêu của mình. Viên Tung từ trước tới nay không tham gia loại hoạt động vui mua tiêu khiển này, chỗ này giống như chỉ dành cho kỹ nữ hoặc cho mấy gã ăn chơi mà thôi, Vương Trì Thủy không ngờ Viên Tung lại hào hứng đến tham dự!

“Hắc, đại thần thánh à, tôi đang có chuyện phát cẩu đây, anh có thể xem xét cho tôi một bảo tiêu hay không?”

Viên Tung không nói chuyện, người bảo tiêu bên cạnh mở miệng trước.

“Loại chuyện này anh vui lòng hỏi ‘nhị vương gia’ của chúng tôi, Viên Tổng đã thôi tham gia chuyện này.”

“Nhị vương gia?”

(*) Nhị vương gia: người cầm quyền đứng thứ hai (the second manager).

Vương Trì Thủy còn không phản ứng kịp, đại sảnh đột nhiên truyền đến một tiếng hô lớn, Vương Trì Thủy cũng giống như mọi người liếc mắt nhìn, không khỏi kinh hãi sửng sốt.

Hạ Diệu một thân tây phục màu trắng chói lóa, bên trong là chiếc áo sơ mi đen, cùng màu với đôi giày da, vừa hợp mốt vừa cột nhả tiến vào đại sảnh, làm lu mờ hết tất cả các đại minh tinh đang có mặt ở đây. Ngay cả Tử Đằng cũng không nhận được nhe răng, “Tôi thao, đây là ai vậy?”

Người trợ lý bên cạnh nhỏ giọng, nói: “Nghe đâu là bạn hữu của tổng giám đốc sản xuất, con nhà dòng tộc.”

Viên Tung dùng thị lực mười phần chăm chăm nhìn Hạ Diệu, cảm giác như đang muốn lột da xé thịt, rất mãnh liệt.

Hạ Diệu cũng không nhìn hấn cái nào, đầu tiên là ôm Tuyên Đại Vũ một cái, sau đó cùng người quen cùng ly nhiệt tình trò chuyện, khuôn mặt tươi cười dịu dàng. Cứ như vậy di chuyển mời rượu từ nơi này sang nơi khác, cuối cùng tới chỗ của Viên Tung, vẫn không nói câu nào.

Đến sau cùng, Viên Tung mở miệng trước.

“Một chút giống con người cũng không có.”

...

HẾT CHƯƠNG!

180. Chương 180 - Thật Sự Rất Thoải Mái

CHƯƠNG 180: THẬT SỰ RẤT THOẢI MÁI

Trans+Edit: Pinoneverdie

Hạ Diệu đi tới trước mặt Viên Tung, áp sát mặt mình vào mặt hấn, cách nhau khoảng vài cm, ánh mắt tà vệt, không kiêng dè mà đối mặt với Viên Tung.

“Anh nói cho lão tử tôi đây nghe một chút, cái gì gọi là không giống con người?”

“Cậu gọi cái này là giống con người.”

“Tôi có gì không giống?”

Viên Tung không nói, đáp án đều đã hiển thị rõ trên người của Hạ Diệu.

Hạ Diệu dùng tay phải phải lên vạt áo của Viên Tung, hừ lạnh nói: “Có giống con người, mà người khác không cảm thấy được cũng uống phỉ!”

Nói xong, xoay người đem Vương Trì Thủy ôm vào trong ngực, tiêu sái lôi cậu ta hướng về trung tâm đại sảnh nơi có nhiều người đang náo nhiệt.

“U a, đây không phải là Hạ công tử sao?” một người nam nhân mắt nhỏ mũi nhỏ cùng Hạ Diệu chào hỏi.

Hạ Diệu nhìn quen mắt, nhưng vẫn không nhận ra người đó là ai.

“Đào Tam Hiền, cậu đã quên sao? Hai chúng ta cùng câu lạc bộ nhảy mà!”

Nói cái gì chứ? Hạ Diệu sớm đã quên.

Đào Tam Hiền tròn mắt xoay tròn nhìn Hạ Diệu, cười ha hả trên nói: “Tôi nhớ kỹ cậu chưa bao giờ tham gia loại tiệc rượu như thế này mà...” vừa nói vừa nhắm vào cái mông của cậu ta bóp một cái.

Hạ Diệu nói: “Ai nói tôi không tham gia? Là do chưa đụng mặt nhau thôi.”

Đào Tam Hiền cùng Hạ Diệu chạm cốc, lúc uống rượu vẫn còn nhìn xuyên qua cái ly thủy tinh dòm ngó Hạ Diệu.

Nghi thức khai mạc qua đi, tiếp theo là lúc mọi người có thể tự do ăn uống trò chuyện. Âm nhạc sôi động vừa vang lên, vũ công ở trên sân khấu nhiệt tình biểu diễn, khách quý ở dưới vỗ tay tán thưởng.

Đào Tam Hiền nhú mày, hướng về Hạ Diệu nói: “Nhảy một điệu không?”

Hạ Diệu sáng khoái ứng chiến, “Nhảy một điệu.”

Vì vậy hai người hợp diễn một đoạn khiêu vũ, hai nam nhân thân dán vào nhau mà buông ra những động tác va chạm khiêu gợi. Nhất là Hạ Diệu, lúc này cậu ta như vàng sáng hào quang. Nhiệt lượng của hai người họ nhanh chóng tỏa ra bốn phía, cuối cùng thu hút toàn bộ ánh nhìn của sảnh tiệc.

Viên Tung rướn một ngụm rượu mạnh Mexico vào cổ họng, ngọt ngọt cay cay, yết hầu liên tục chuyển động.

Tiếng nhạc dần hạ xuống, Đào Tam Hiền thở dốc, bám vào bên tai Hạ Diệu nhỏ giọng, nói: “Bên kia có ông chú nhìn chăm chăm xem cậu nhảy.”

Hạ Diệu không cần nhìn cũng biết người Đào Tam Hiền nói là ai.

“Người đó chính là Viên Tung?” Đào Tam Hiền biết rõ còn hỏi.

Hạ Diệu chẳng thèm để ý, cổ tình lắc mông, “Đúng vậy, thì làm sao?”

“Nghe nói có nhiều người thích hấn, muốn cùng hấn lên giường.” Hạ Diệu cầm ly chuyển qua, đặt trên bàn.

“Rót đây.”

Đào Tam Hiền rót đầy rượu cho Hạ Diệu, lúc đưa rượu lại cho Hạ Diệu còn cổ tình cạ cạ vào đùi quần của cậu ta, rót cực vắn muốn hỏi, “Chuyện xào xáo trên mạng trước đây về lão tổng công ty bảo vệ, ‘vị quan nhị đại’ kia là cậu đúng không?”

Hạ Diệu suýt tí nữa là cầm cái ly hất vào hấn ta, “Con mẹ nó cái miệng của cậu chưa súc rửa à?”

“Được được được... Tôi giỡn mà.” Đào Tam Hiền vội dõ dành nói, “Tôi cảm thấy cậu đặc biệt rất đẹp trai, thực sự đấy, cùng với mấy gã soái ca là hoàn toàn không giống nhau.”

“Thế nào lại không giống nhau?” Hạ Diệu hỏi.

Đào Tam Hiền vươn tay đến xoa xoa sờ sờ cái hông của Hạ Diệu, kề đến bên tai cậu ta rừ rừ: “Cậu làm người khác muốn thao.”

Hạ Diệu mặt đen lại, “Đi chơi với cái ‘trứng dái’ con mẹ mày đi!”

“Mẹ tôi không có ‘trứng dái’.”

Hạ Diệu vừa định đập vào đùi quần tên cháu trai này một cước, liền nghe được có người hô gọi: “Đào Tam Hiền, có người tìm.”

Viên Tung đứng ở vị trí cách cửa chính không xa, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm Đào Tam Hiền đang đi ra ngoài. Sau đó Viên Tung quay người lại, vọt nhanh đi theo cước bộ của hấn, đột nhiên trong một khoảnh khắc tia chớp, sải nhanh hai bước, dùng một cái ly đã vỡ cầm mũi nhọn thủy tinh vào sau ót của Đào Tam Hiền.

“A —” người phục vụ hét lên một tiếng.

Hạ Diệu chạy đến chỗ phát ra tiếng hét, chứng kiến máu loang đầy đất, Đào Tam Hiền tê liệt toàn thân dựa vào tường, cậu ta trong phút chốc sững sờ đứng chết tại chỗ.

Viên Tung trực tiếp lôi cổ áo Hạ Diệu ra khỏi tiệc rượu.

“Tôi thao, đừng có mà lôi kéo quần áo của tôi!” Hạ Diệu ồn ào.

Viên Tung kéo cổ áo Hạ Diệu lôi đi như một con chó con, kéo từ trong đại sảnh náo nhiệt ấm áp, kéo ra đến đường cái gió lạnh phát phơ, kéo mãi đến bên chiếc xe của hắn, con người đỏ ngầu nộ trùng cậu ta.

“Hạ Diệu, tôi hỏi cậu, cậu rốt cục muốn làm gì?”

“Tôi muốn làm gì?” Hạ Diệu hừ lạnh một tiếng, “Tôi cùng người khác nhảy một bản thì thế nào? Có liên hệ với anh? Tiểu Điền nhà anh chẳng phải đã sưởi ấm chân gối cho anh rồi sao, anh còn tới đây cường ngạnh cái gì với tôi?”

Viên Tung đem Hạ Diệu dán vào trên thân xe quát: “Hai người bọn tôi như thế nào cậu hiểu rõ như gương, cậu biết thừa bọn tôi không có gì với nhau mà còn nói những lời đó là có ý gì? Cậu muốn ăn vạ chọc tức tôi sao?”

Hạ Diệu cố sức mà xoay cái cổ, ánh mắt chua ngoa cào nát mặt Viên Tung.

“Tôi không biết.”

Viên Tung dùng lực cổ tay siết cổ Hạ Diệu thêm một lần nữa, “Cậu tự hỏi lòng, cậu thật sự không biết?”

Hạ Diệu vẫn như trước, kiên trì tuôn ra ba chữ: “Tôi - không - biết”

Viên Tung nhìn chăm chú vào gương mặt cố chấp muốn đoạn tuyệt của Hạ Diệu, cõi lòng tan nát thành từng mảnh vụn.

Bên ngoài vốn đang lạnh, Hạ Diệu lại ăn mặc phong phanh như vậy, còn bị dán chặt vào khung xe bằng thép lạnh lẽo, lạnh đến hàm răng run lên cầm cập. Viên Tung trong lòng phẫn nộ, nhưng không còn cách nào, buồn tủi không vượt qua được yêu thương, cánh tay chuyển qua đem Hạ Diệu ôm vào lòng.

Trong khoảnh khắc đó, Hạ Diệu cùng Viên Tung ngực chạm ngực, nhưng sự đau đớn quen thuộc lại bắt đầu xé rách thần kinh của hắn. Hắn không biết mình muốn đánh người là vì cái gì, cũng không biết khó chịu vì cái gì, chỉ cảm giác được như đang có một cái cây cổ thụ to lớn đâm xuyên vào lồng ngực, khiến Viên Tung lúc ôm cậu ta, ngoại trừ ấm áp còn xen vào đó là cơn đau lòng kịch liệt.

Viên Tung mạnh mẽ đem Hạ Diệu kéo lên xe, cửa xe khóa chặt, trong xe mở điều hòa ấm lên rất lớn.

“Viên Tung, anh thả tôi xuống, tôi không cần hệ thống sưởi ấm của anh!”

Viên Tung đột nhiên đem quần áo của Hạ Diệu tất cả cởi sạch, chỉ còn lại một cái quần lót nhỏ.

Hạ Diệu biết Viên Tung muốn làm gì với cậu ta, vội vàng dùng chân đạp đá.

“Tôi cho anh biết Viên Tung, hai ta đã chia tay, anh đừng làm cho tôi coi thường anh!”

Kết quả, Viên Tung ngạnh sinh mà ném trả một câu.

“Tôi cũng không hứng thú cưỡng bức cậu!”

Hạ Diệu giống như là chó bị đạp đuôi, trong nháy mắt xù lông lên.

“Đúng rồi, anh không có hứng thú, tôi dù sao cũng đã nằm chung giường với thằng khác rồi, anh còn hứng thú gì với tôi? Đầu óc anh bây giờ là xem tôi thành một con điểm!”

Viên Tung con người đỏ mầu, rống một tiếng suýt nữa khiến kính xe vỡ tung.

“Lão tử tôi đây nếu thực sự xem cậu là con điểm đã sớm con mẹ nó thao cậu.”

Hạ Diệu quét mắt vào đống quần đang ‘dị biến’ của Viên Tung, trong lòng có loại cảm giác kịch liệt bốc lên.

“Lão tử tôi nếu xem cậu là con điểm, trước đây lúc cậu nằm chung giường với hắn tôi đã sớm lôi lỗ đít của cậu ra mà kiểm tra! Vẫn còn phải con mẹ nó nghe cậu nói những lời thừa thãi này sao?”

Hạ Diệu trong lòng đập lộp bộp một chút, lòng tự trọng mạnh mẽ lại bắt đầu quấy phá.

“Vậy anh cởi quần áo của tôi làm gì?”

Viên Tung lấy đi quần áo của Hạ Diệu, sau đó mở cửa xe.

“Cậu muốn đi? Đi đi.”

Hạ Diệu toàn thân chỉ còn cái quần lót nhỏ.

“Viên Tung, anh là xúc phạm người khác!”

Viên Tung nói: “Cậu nếu ngại vì còn chưa đủ lộ hàng, tôi đem quần lót của cậu cởi ra luôn, cho cậu triệt để phóng túng buông thả. Đi đi, thế nào lại không đi? Quay lại đó mà tiếp tục làm trò cợt nhả lăng lơ!”

Hạ Diệu đột nhiên không giận nữa, ánh mắt hờ hững nhìn Viên Tung.

“Đây chính là do anh nói...”

“Phịch” một tiếng, Hạ Diệu đem cửa xe mở ra, không chút do dự bước ra ngoài.

Cậu ta hiện tại đã không còn quan tâm đến thể diện, quay lại mà nói....là một thằng đàn ông, bị người ta nhìn thấy cùng lắm là bị cười một trận. Nhưng chỉ có một điều, thực sự rất lạnh! Lúc đó nói mạnh miệng như một lão gia gia, đi hai bước liền lạnh cóng run rẩy như một thằng tôn tử.

Viên Tung đã bị Hạ Diệu làm cho học máu, sống trên đời mấy chục năm, nên trải qua cái gì đều đã từng trải qua, nhưng nhìn thấy cái kiểu cách này của Hạ Diệu đành phải thu lại lời nói.

“Cậu trở lại xe cho tôi!” Viên Tung nộ quát một tiếng.

Hạ Diệu quay đầu lại ồn ào, “Có bản lĩnh thì anh cứ đứng yên đó đừng nhúc nhích!”

Viên Tung sải bước cực đại tiến về phía Hạ Diệu.

Tuyên Đại Vũ cũng đang đứng lúc ra khỏi cửa đi tìm Hạ Diệu, Hạ Diệu vừa nhìn thấy Tuyên Đại Vũ, trong nháy mắt như thấy cứu tinh, trực tiếp nắm lấy cái áo khoác của Tuyên Đại Vũ khoác lên người mình.

“Nhanh, xe của cậu ở đâu?”

Tuyên Đại Vũ vội vàng mở cửa xe cho Hạ Diệu, Hạ Diệu cấp tốc chui vào, rồi đem cửa xe đóng lại, trực tiếp ngăn cách với Viên Tung đang đứng bên ngoài.

“Cậu có thể trước tiên chở tôi về nhà không?”

Tiệc rượu đã gần như kết thúc, chỉ còn lại một nhóm người rảnh rồi đang hát hò ca tụng, Tuyên Đại Vũ thấy nhà của Hạ Diệu cách đây không xa lắm, liền gật đầu đáp ứng.

Lúc xe lái, Tuyên Đại Vũ còn chưa phản ứng kịp chuyện gì xảy ra, hỏi: “Cậu thế này là sao?”

“Có nước nóng không? Trước hết cho tôi uống miếng nước.”

Tuyên Đại Vũ đem bình giữ nhiệt đưa cho Hạ Diệu.

Hạ Diệu uống nước xong, liếc ra bên ngoài một cái, xe của Tuyên Đại Vũ đang chạy chỉ vừa mới cách chỗ Viên Tung đang đứng không xa, sau đó thân ảnh của Viên Tung liền dần dần biến mất khỏi tầm mắt.

Hạ Diệu dồn sức rót thêm một ngụm nước nóng, thanh thần nói: “Thực sự thoải mái quá”

Lại uống một ngụm, rốt cục không run nữa, nói tiếp: “Thực sự thoải mái quá!”

Đến sau cùng đem cái bình giữ nước nóng uống sạch, mở cửa sổ ra, chột ném cái bình nước ra ngoài đường.

Tiếng vỡ tung xông thẳng vào bên trong xe.

“Thực - sự - con mẹ nó - thoải - mái!” Hạ Diệu hét lớn một tiếng.

Tay lái của Tuyên Đại Vũ chột không vững nữa, xém tí là tông vào rãnh cống.

HẾT CHƯƠNG!

Chúc ngủ ngon.

181. Chương 181 - Cười

CHƯƠNG 181: CƯỜI

Trans+Edit: Pinoneverdie

Hạ Diệu và Viên Tung rời khỏi Hàn Quốc hai tuần lễ, Báo Đen mới về nước.

Khoảng thời gian trước đó, hắn đã phải chạy tới các trung tâm phẫu thuật lớn nhỏ khắp Hàn Quốc, bái lạy hơn mười vị bác sĩ lành nghề, tất cả đều bắt lực với gương mặt của hắn. Điều duy nhất có thể làm chính là bảo dưỡng gương mặt sau phẫu thuật tốt, đem kết cấu gương mặt ổn định hơn, trông tự nhiên hơn một chút rồi sau này mới có thể tính tiếp, nhưng cũng chính vì bảo dưỡng như vậy mà hắn càng ngày càng trông giống Hoàng Bột.

Trên đường lái xe trở về, người trợ lý dùng sức mà an ủi Báo Đen.

“Kỳ thực tôi thấy...vẫn có chút giống Kim Thành Võ.”

Báo Đen hỏi lại: “Giống chỗ nào?”

Trợ lý nói lời này thực chất chỉ muốn an ủi, ai ngờ lại bị Báo Đen cắt cổ hỏi ngược lại.

Người trợ lý nhìn chằm chằm vào Báo Đen rất lâu, nhìn tới nhìn lui, tìm tìm kiếm kiếm xem thực sự có chỗ nào giống Kim Thành Võ không, đến sau cùng lúng ta lúng túng tuôn ra bốn chữ.

“Thân hình cao ráo.”

Cũng may Báo Đen bị chuyện này đã kích không nhiều, trong lòng đã quen, chỉ cần không có ai trắng trợn cười vào mặt hắn, hắn có thể dễ dàng tha thứ.

“Không sao.” Báo Đen chậm rãi rút một điếu thuốc ra hút, “Quay lại mà nói so với lúc bị thương nặng trên mặt, hiện tại vẫn còn nhìn ra giống con người. Phẫu thuật thẩm mỹ cũng không cần gấp gáp, chờ gương mặt bình phục hẳn rồi quay lại chỉnh sửa tiếp cũng không muộn.”

Người trợ lý dùng ánh mắt nhạt màu nhìn Báo Đen, trước đây Báo Đen hút thuốc toát lên là vẻ tà mị cuồng quyền, hiện đang hút thuốc lại hiện ra vẻ mặt hài hước pha chút gian xảo rất nực cười của Hoàng Bột. Ý thức được điều này, người trợ lý liền vòng ánh mắt quay lại, nếu không sẽ cười ra mắt.

Một điếu thuốc hút xong, Báo Đen hít mũi, tựa lưng vào ghế xe hơi nghỉ ngơi một lúc.

Báo Đen nhãn thần đặc biệt rất sắc bén, đây là điểm duy nhất hắn không giống Hoàng Bột, chỉ cần hai người họ đối mặt với nhau liền có thể nhận ra ai là ai. Thế nhưng một khi Báo Đen nhắm mắt lại, lập tức đầu lại vào đó, giống nhau như đúc.

Người trợ lý lại liếc trộm Báo Đen, chạy xe ở trên đường có loại cảm giác khó tả được. Thừa lúc Báo Đen nhắm mắt, người trợ lý vội vàng đem khố miệng giơ lên, nhin cười này giờ thực sự rất đau khổ. Càng không dám cười lại càng muốn cười, nếu như sướng quá bật cười thì đã tốt rồi, chỉ sợ cái này là loại không có cách nào khác để bật cười, khố miệng liền co quắp, không kiềm chế được sẽ lập tức mà bạo phát.

Báo Đen ho nhẹ một tiếng, người trợ lý vội vàng đem khố miệng rút trở lại.

Báo Đen nhắm mắt trong chốc lát, lại đem mắt mở ra. Thần kinh của người trợ lý một lần nữa trở nên căng thẳng, cố gắng tạo ra một cuộc nói chuyện để đánh lạc hướng sự chú ý của bản thân vào gương mặt của Báo Đen.

“Chuyện là... Anh nghĩ lần này phẫu thuật thẩm mỹ thất bại là do ngoài ý muốn?”

Báo Đen lại hút một điếu thuốc, tiếp tục tà ác gian xảo.

”Điều này còn phải hỏi sao? Nhất định là Viên lão súng đứng phía sau ghế trò quý, người cho rằng hấn trong khoảng thời gian này bận rộn cái gì?

Người trợ lý ngẫm lại thấy cũng đúng, “Tôi từ công ty bọn họ thăm dò được, nói là Viên Tung vừa bỏ đi hơn một tháng. Trước đây người của công ty họ sợ nhất là nhìn thấy Viên Tung, bây giờ muốn gặp cũng không thấy.”

Báo Đen đem mặt hướng vào người trợ lý, “Hấn không phải đã sớm về nước rồi sao?”

Ai u cha mẹ thánh thần thiên địa ơi, anh đừng nhìn tôi có được không? Nội tâm đang cười như điên loạn của tên trợ lý đang kêu gào âm ỉ, hấn cố gắng đem dòng suy nghĩ của mình dời đi.

“Đúng vậy, nhưng hấn sau khi trở về, bốn năm ngày sau vẫn không lộ diện, tất cả mọi chuyện đều ném cho Điền Nghiêm Kỳ xử trí.”

Báo Đen hạnh cười một tiếng, “Tiểu Điền nhi thật là có chút tài năng.”

Tên trợ lý thấy khoe miệng bị ỉ hèn mọn của Báo Đen nhếch lên, dạ dày lại co quắp muốn bật cười.

Báo Đen còn nói: “Ta cùng Viên lão súng triệt để ghi hận, không phá hủy gương mặt đó của hấn, ta thề sẽ tự chặt đứt hai cánh tay.”

Tên trợ lý đột nhiên cả kinh, cảm thấy sứ mệnh phụng sự của mình to lớn, đã không còn muốn cười trêu Báo Đen nữa. Hấn theo Báo Đen nhiều năm như vậy, tạm thời không luận đến nhân phẩm Báo Đen thế nào, là một thuộc hạ, hấn tuyệt đối không làm trò phản bội. Nhìn thấy đại ca bị ức hiếp như vậy, tên trợ lý khẳng định nuốt không trôi khẩu khí này, cho nên tỏ thái độ.

“Tận hết sức lực phụng sự cho anh!”

Báo Đen dùng tay sờ sờ dưới cằm, nhẹ nhàng vuốt vuốt, “Người nói xem, đem gương mặt của hấn biến thành người nào thì tốt?”

Tài xế không cần suy nghĩ liền trả lời, “Vương Bảo Cường!”

Báo Đen vỗ bấp đùi cười hơn hở, “Đúng, Vương Bảo Cường.”

(*) Vương Bảo Cường:

Tên trợ lý nín nhịn cả một chặng đường, lẫn lộn cả đời, gió to sóng lớn cỡ nào cũng đã từng cắn răng vượt qua, đến sau cùng thua bởi nụ cười rất mắc cười này của Báo Đen. Bây giờ dùng chiêu gì cũng không ổn, cái gì mà trượng nghĩa, nhân đạo ngu ngốc? Bây giờ dù cho có dùng lực cưỡng chế cũng đừng hòng ngăn được tôi, con mẹ nó lão tử tôi thực sự muốn cười. “Ha ha ha ha hắc...”

Nụ cười lúc này thu lại không được, vốn tưởng rằng có thể mượn “Vương Bảo Cường” để cười vào gương mặt Hoàng Bột kia của Báo Đen, kết quả cười hơi quá lố, bị sức phán đoán nhạy bén của Báo Đen phát hiện.

Xe chợt dừng ở ven đường, một trận tiếng la hét bị ai chui từ trong xe đi ra ngoài.

Bởi vì người trợ lý đã sớm thông báo, mọi người khi nhìn thấy Báo Đen không được cười nhạo. Lúc Báo Đen đi về công ty, tất cả nhân viên đều nén cười mà cúi đầu chào, lúc hấn rời đi mới bắt đầu ngả lăn ngả lộn ra mà cười không còn biết ngày biết tháng.

Báo Đen liền vào phòng làm việc, sau đó bên ngoài cửa có hai vị quản lý trẻ đang đưa đưa đẩy đẩy.

“Cậu vào đi!”

“Tôi không muốn đi vào, tôi sợ tôi sẽ cười.”

“Chuyện đến mức này, cậu còn có thể cười được?”

“Cậu không cười được thì cậu vào đi.”

“...”

Phịch một tiếng, một người bị một người kia đẩy vào.

Báo Đen ngẩng đầu một cái, vị quản lý trẻ kia biểu tình nhin cười hiện rõ.

“Chuyện là, công trường bên kia xảy ra chút chuyện.”

Nói xong, chạy nước rút một trăm mét, tốc độ như máy bay lao thẳng vào nhà vệ sinh, tay chống lên tường bắt đầu cười như điên như dại.

Báo Đen lái ô-tô chạy tới công trường.

Chuyện nguyên do là như vậy, Điền Nghiêm Kỳ mấy ngày nay tâm tình cực kém, một mặt là do việc quản lý công ty quá áp lực, liên tiếp gặp chuyện không may. Còn mặt khác là do câu nói “Tôi sẽ cùng chết” ngu ngốc của Viên Tung khiến tâm tình cậu ta càng như có một làn khói mù mịt. Kết quả càng hấp tấp càng dễ sai lầm, công nhân hai bên lại đánh nhau.

Lúc Điền Nghiêm Kỳ chạy đến, lực lượng hai bên đang giằng co, bên này có người bị đánh, bên kia cũng có người trúng chiêu. Thấy Nhị đương gia đến, lực lượng bên này đang lúc nóng nảy liền quy quy củ củ, bởi vì Điền Nghiêm Kỳ nhiều lần dặn dò bọn họ dù có bất kì khiêu khích gì, ‘nhân nhượng cho khỏi phiền toái’ là nguyên tắc căn bản.

“Điền Phó tổng, chúng tôi...”

Cái danh xưng “Điền phó tổng” này là do các công nhân đối với Điền Nghiêm Kỳ kính xưng, tuy rằng vô danh nhưng hữu thực.

Điền Nghiêm Kỳ yên lặng nhìn người trong nhà bị đánh đến máu ứ đọng trên mặt, thần sắc ngưng trọng.

Không ai dám lên tiếng, bởi vì Điền Nghiêm Kỳ một khi đã nổi bão, thủ đoạn hung ác so với Viên Tung không kém là bao.

Kết quả, bị đè nén đến cùng cực, Điền Nghiêm Kỳ đưa ngón tay chỉ về phía đám công nhân bên Báo Đen.

“Đánh bọn chúng.”

Công nhân bên này lộ ra kinh sắc, “Anh nói cái gì?”

Điền Nghiêm Kỳ không thèm lặp lại lần thứ hai, trực tiếp xông lên bắt đầu động thủ.

Trận bão tố này đã nín nhịn quá lâu, một khi đã trút nước xuống thì vô phương thu trăng.

Điền Nghiêm Kỳ như điên loạn ẩu đả với đám công nhân phía đối thủ, cái gì cũng không màng tới, chỉ muốn đấm đánh một trận cho thống khoái. Tâm tình của hắn trực tiếp kích động đến hành động của đám người trong nhà, càng đánh càng kịch liệt, cục diện càng khó có thể khống chế.

Công nhân bên Báo Đen lực lượng đông hơn dù sao vẫn chiếm ưu thế, hơn nữa lực lượng cứu binh không ngừng chạy đến hỗ trợ, khiến bên này càng ngày càng chống đỡ không được.

Ban đầu Điền Nghiêm Kỳ ‘lấy một chọi tám’, nhưng sau đó mười mấy người vây quanh tấn công một mình hắn, một cước một đấm phát ra đều làm hắn không đỡ được.

Lúc Báo Đen chạy tới, mặt của Điền Nghiêm Kỳ đã sưng đến mức không có cách mà nhìn rõ, khóe mắt và khóe miệng đều ứ đọng máu bầm.

Lúc nghe được bên kia hô “lão tổng” đã tới, Điền Nghiêm Kỳ trong lòng có loại cảm giác “phá quán tử phá suất” (lỡ rồi chơi tới bến luôn)

“Chuyện gì xảy ra?” Báo Đen hỏi.

Người công nhân phụ trách bên Báo Đen nói: “Bọn họ gây sự trước, chính là người đang nằm trên mặt đất kia, Nhị đương gia của bọn họ, hắn hướng về chúng ta động thủ.”

Báo Đen chậm rãi rãi bước, đi tới bên người của Điền Nghiêm Kỳ, ngồi xổm xuống nhìn chăm chú vào hắn.

Điền Nghiêm Kỳ thần sắc ngưng trọng, người này là ai? Tại sao lại nhìn có chút quen mắt?

Báo Đen mở miệng nói: “Tiểu Điền nhi, cậu nằm đây làm gì? Cậu không phải là đại quán quân bảo tiêu toàn năng sao? Khí chất này biến đâu mất rồi?”

Điền Nghiêm Kỳ nghe ra được giọng nói của Báo Đen liền kinh hãi sửng sốt, ánh mắt như móc câu nhìn thẳng vào hắn không nói lên lời.

Báo Đen lại dấn vào chỗ đang ứ máu trên mặt Điền Nghiêm Kỳ một phát, giễu giễu nói: “Trùng mắt nhìn tôi có ích lợi gì? Đứng lên tiếp tục đi, tựa như lúc cậu ở trên lôi đài lần đó đấy, khiến đám anh em của tôi mở rộng tầm mắt một chút.”

Kết quả, khích tướng nửa ngày trời, không đem Điền Nghiêm Kỳ tiếp tục đánh dấn, ngược lại còn kích động hắn cười một trận không thể kiểm soát.

Điền Nghiêm Kỳ quả thực cười đến điên rồi, hắn tự cho rằng hắn chính là ‘phá quán tử’ (kẻ phá phách không màng đến điều gì nữa), không ngờ còn có người so với hắn còn ‘phá’ hơn.

Báo Đen lúc này mới ý thức được Điền Nghiêm Kỳ vì sao cười, không buồn bực mà ngược lại châm chọc, “Cười đi, cười cho sướng vào, chờ ngươi trở lại công ty, ngươi liền triệt để không cười được.”

Điền Nghiêm Kỳ ôm bụng tiếp tục cười điên cuồng.

“Ta nói cho ngươi biết, cho dù sau chuyện này ta bị Viên Tung đuổi đi, chỉ cần vừa nghĩ tới gương mặt này của ngươi, ta cũng có thể ngay lập tức bật cười, ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha...”

HẾT CHƯƠNG!

182. Chương 182 - Kỳ Thực Cậu Đã Sớm Hối Hận.

CHƯƠNG 182: KỲ THỰC CẬU ĐÃ SỚM HỐI HẬN.

Trans+Edit: Pinoneverdie

Điền Nghiêm Kỳ cho rằng, liên tiếp phát sinh những chuyện ẩu đả như thế này, thế nào Viên Tung cũng sẽ xử hắn “tử hình”, e rằng cái danh Điền phó tổng chỉ là người ngoài kính xưng, vị trí đó có ngồi ổn hay không kỳ thực chỉ có Điền Nghiêm Kỳ hiểu rõ. Viên Tung đối với hắn chỉ có nghĩa vụ không có tình cảm, để hắn ra đi là chuyện sớm muộn.

Hơn nữa hắn gián tiếp thúc đẩy Hạ Diệu và Viên Tung chia tay, đã vậy còn khiến mối quan hệ sau đó của hai người họ trở nên căng thẳng. Ngày hôm nay lại có thêm chuyện náo loạn như vậy, từ đồn cảnh sát đi ra, Điền Nghiêm Kỳ hầu như đã chắc chắn Viên Tung sẽ đuổi hắn đi.

Nhưng ngược lại với dự liệu của hắn, Viên Tung không những không đuổi hắn đi, đã vậy còn cho hắn danh chính ngôn thuận.

Kính xưng Điền phó tổng đã chính thức được bổ nhiệm.

Nhưng hình như là do lúc Viên Tung bỏ đi hơn một tháng, Điền Nghiêm Kỳ năng nổ hăng say làm việc, sau đó do công tác lao lực và áp lực nặng nề, thân thể và tinh thần của hắn ta càng ngày càng xuống dốc.

Hắn cho rằng Viên Tung lúc quay lại, hai người họ sẽ cùng nhau kề vai chiến đấu, mối quan hệ sẽ càng thân thiết, nhưng kết quả lại tương phản. Viên Tung luôn luôn che giấu bản thân, Điền Nghiêm Kỳ lại bận rộn không thể ngừng tay ngừng chân, thời gian hai người trao đổi với nhau chỉ giảm chứ không tăng.

Mất liếc một cái liền tới tháng mười hai, Điền Nghiêm Kỳ đếm được số lần xuất hiện của Viên Tung chỉ trên đầu ngón tay.

Cuối tháng, Điền Nghiêm Kỳ đến đồn cảnh sát có việc, trùng hợp gặp phải Hạ Diệu cũng tới đây phân cục này tìm bằng hữu, hai người cùng nhau đối mặt.

Hạ Diệu vừa liếc mắt, thần thái so với lần gặp mặt trước đó đã tốt hơn rất nhiều. Ngược lại, Điền Nghiêm Kỳ viền mắt biến thành màu đen, sắc mặt tăm tối, trạng thái tinh thần cũng không khá lắm.

Vừa nhìn thấy Hạ Diệu, Điền Nghiêm Kỳ giọng nói giống như là đang bị phụ tình.

“Tìm một chỗ ngồi nói chuyện.” Điền Nghiêm Kỳ chủ động lên tiếng, “Đã lâu rồi không cùng anh hàn huyên.”

Hạ Diệu chính là không muốn, nhưng vì mặt mũi cũng phải thoải mái cùng hân hỉ nhảm đôi câu.

“Viên Tung mấy ngày nay luôn luôn không muốn gặp ai...” Điền Nghiêm Kỳ nói.

Hạ Diệu rất kinh ngạc, “Thật à?”

Nhưng thực ra cậu ta thường xuyên nhìn thấy Viên Tung, bây giờ từ quán ăn nhỏ cho đến câu lạc bộ lớn đều thấy Viên Tung, ở đâu cũng đều có hân.

Điền Nghiêm Kỳ nhìn chằm chằm Hạ Diệu một lúc, đột nhiên nghĩ đến một loại khả năng, trong lòng đập lộp bộp.

“Hai người các anh hòa hợp rồi?”

Hạ Diệu hỏi lại: “Ai nói cho cậu biết?”

Điền Nghiêm Kỳ nói: “Tôi đoán.” Hạ Diệu biết rõ hân ta là đoán như thế nào, ánh mắt sắc bén bắn xuyên qua.

“Cậu cho rằng tôi chỉ khi hòa hợp được với anh ta thì tâm tình hiện tại của tôi mới tốt được?”

Điền Nghiêm Kỳ quá xấu hổ, “Không phải.”

Hạ Diệu biết rõ còn hỏi, “Hai người các cậu còn chưa chính thức ở bên nhau sao?”

“Làm sao có thể?” Điền Nghiêm Kỳ tự giễu cười cười, “Tôi hiện tại ngay cả người cũng không thấy.”

“Không đến mức đó chứ? Điền Phó tổng...”

Điền Nghiêm Kỳ bị tiếng gọi này kích thích làm cho da đầu tê dại, vội giải thích, “Anh đừng suy nghĩ nhiều, anh ta cho tôi vị trí này đơn thuần chỉ là quan hệ công việc, không liên quan đến tình cảm cá nhân.”

Hạ Diệu như là nói nhiều líu lười, “Có liên quan hay không, liên quan gì đến tôi?”

Điền Nghiêm Kỳ bị thái độ hồ hững của Hạ Diệu kích động trong lòng khó chịu. Nói thật, hân bây giờ vẫn còn hoài niệm lại khoảng thời gian lúc mới quen biết Hạ Diệu và Viên Tung. Hạ Diệu thật tình xem hân là bằng hữu, hân cũng là thật tâm thay Hạ Diệu trông giữ Viên Tung, thỉnh thoảng có chút “tiểu tư tâm”, cũng chỉ là huyền tưởng và ngưỡng mộ.

Lúc ấy ... ít nhất ...còn có thể mỗi ngày nhìn thấy Viên Tung, còn có một người anh em tốt như Hạ Diệu.

Hiện tại có loại cảm giác “độc cô cầu bại”.

“Hạ Diệu, tôi muốn hỏi anh một việc.” Điền Nghiêm Kỳ đột nhiên mở miệng.

Hạ Diệu dương dương tự đắc, “Nói đi.”

“Anh là bởi vì nhìn thấy tôi bày biện trang trí nội thất trong nhà cho nên mới quyết định chia tay Viên Tung?”

Hạ Diệu không nói chuyện.

Điền Nghiêm Kỳ còn nói: “Cách bày biện không liên quan gì đến anh ta, đều là tôi một mực nguyện ý, anh ta xem tôi như người thân, tôi cũng chỉ vì anh ta bày biện sao cho giống một ngôi nhà có hai anh em mà thôi. Kỳ thực những thứ đó anh ta cũng chưa từng dùng qua, cũng không ở lại quá lâu, cho tới bây giờ cũng chỉ ghé qua hai lần, mỗi lần chỉ ngồi một chút rồi đi.”

Hạ Diệu dùng giọng điệu trêu chọc để che giấu nội tâm đang chấn động như sóng thần.

“Cậu nói với tôi những điều này, không sợ bọn tôi thực sự hòa hợp?”

“Hai người bọn anh dù có bất hảo, anh ta cũng không thể ở bên nhau với tôi.” Điền Nghiêm Kỳ giọng nói thản nhiên.

Hạ Diệu buồn bực, “Trong lòng cậu đã rõ như vậy, còn nói ra điều đó làm gì nữa?”

“Tôi nguyện ý.” Điền Nghiêm Kỳ nói.

Hạ Diệu cười xùy một tiếng, gật đầu, vỗ lên vai hấn ta hai cái.

“Được, cậu rất có khí phách, tôi thay cậu tự hào.”

Điền Nghiêm Kỳ không nói nữa.

Hạ Diệu đang gấp thức ăn, đột nhiên mở miệng hướng về Điền Nghiêm Kỳ nói: “Cậu đã si tình như vậy, tôi giúp cậu một chút” Điền Nghiêm Kỳ dừng đũa, “Là ý gì?”

“Mai mới cho cậu và Viên Tung!” Hạ Diệu nói, “Lời của tôi vẫn còn có sức nặng đấy.”

Điền Nghiêm Kỳ buồn bực, “Anh không còn thích anh ta sao?”

Hạ Diệu thật khiêm nhường, “Anh ta yêu mến cậu hơn, so với cậu thì tôi vẫn là thua kém anh em.”

“Mức độ yêu thích và sự nỗ lực theo đuổi không có liên quan, tình yêu là vô giá, không thể đem ra so sánh.” giọng điệu đúng kiểu trai đẹp ngôn tình.

“Thôi đi! Bỏ qua chuyện đó một bên. Tôi đây không thể trực tiếp ra mặt giúp cậu, chỉ có thể đứng đằng sau giật dây thôi.”

Điền Nghiêm Kỳ cầm chén mì húp sạch sẽ, từng ngụm từng ngụm mà húp, sau đó đem cái chén đặt lên bàn.

“Nếu như anh thành tâm muốn giúp tôi, tôi đương nhiên cầu còn không được.”

Hạ Diệu trong lòng được gọi là nghiêng răng nghiêng lợi, có người không biết xấu hổ như cậu sao?

Được! Cậu chờ xem, tôi nhất định sẽ hảo hảo giúp cậu một lần!

Đợt tuyết đầu tiên đã rơi, từ tối đêm qua tới trưa hôm nay vẫn chưa dứt.

Chân của Hạ Diệu dẫm trong tuyết phát ra tiếng kêu phịch phịch, khoác bên ngoài bộ chế phục là lớp áo lông dày và dài, trên đầu đội một cái mũ len nhỏ, chậm rãi từ tòa nhà cảnh sát loi nhoi đi ra khỏi cửa chính.

Mỗi buổi trưa, Hạ Diệu hầu như đều sẽ đến nhà hàng gần phân cục của mình để mua một phần cơm đem về.

Ngày hôm nay cũng muốn làm như vậy, kết quả đi tới cửa nhà hàng, phát hiện nhà hàng không mở cửa.

Trong vòng năm trăm trước vẫn còn khoảng sáu cái nhà hàng là có thể tới mua thức ăn, nhưng chỉ mới vừa nghĩ đến xa như vậy, Hạ Diệu liền lười đi, cứ như vậy cắm chân tại nơi này.

Chưa từ bỏ ý định mà gõ cửa hai cái.

Kết quả, cửa không ai ra mở, trái lại ở bên cạnh không biết ở đâu ra một giọng nhắc nhở rất lạnh nhạt.

“Cậu thiếu đầu óc à? Không thấy thông báo dán trên cửa sao?”

Hạ Diệu lúc này mới chú ý lên cánh cửa.

“Bởi vì sắp tới nhà hàng sẽ lắp đặt hệ thống trang thiết bị mới, việc buôn bán sẽ chuyển từ 11 giờ sáng đến 13 giờ chiều thành 10 giờ sáng đến 12 giờ trưa.”

Đm! Hạ Diệu dùng sức dộng vào cái cửa, cậu ta bình thường là bởi vì không muốn xếp hàng chen lấn, mới cố ý lết tới đây, bây giờ đã quá 12 giờ còn ăn uống gì nữa? Đưa mắt nhìn bốn phía, trong vòng hai trăm thước chỉ có mỗi một tiệm bán bánh ngọt, bữa trưa cũng không thể nào chỉ ăn mỗi bánh ngọt!

Thu hồi lại ánh mắt, mới vung tay một cái, hất làm sao lại hất phải một gương mặt lạnh lùng cứng rắn đang đứng phía sau.

“Y như con gấu.” Viên Tung nói Hạ Diệu.

Hạ Diệu từ cửa kính của nhà hàng nhìn thấy bộ dạng trùm trên trùm dưới nặng nề mập mạp của bản thân, trong lòng lập tức bực dọc, giọng lạnh lùng cãi lại, “Anh nói điều đó có ý nghĩa gì? Tôi dù có thực sự có giống con gấu thì liên quan gì đến anh?”

Viên Tung nói: “Trông rất đáng sợ.”

“Đáng sợ thì anh đừng nhìn! Tôi buộc anh nhìn sao?”

“Tôi không muốn nhìn cậu, là cậu chui vào đôi mắt của tôi.”

Hạ Diệu nhe răng, “Tôi thao, anh đừng có mà quá...”

Chữ còn chưa nói ra hết, Viên Tung đã liều mạng đem một hộp cơm đưa tới trước mặt Hạ Diệu

Hạ Diệu vẽ mặt đề phòng, “Làm gì đấy?”

Viên Tung nói: “Thay nhà hàng làm cơm cho cậu.”

“Không cần.” Hạ Diệu mặt lạnh.

Viên Tung nói: “Cậu không ăn chứng tỏ lòng của cậu vẫn còn có tôi.”

Hạ Diệu nghiêng răng nghiêng lợi, “Tôi thực sự chưa thấy ai không biết xấu hổ như anh, đem hộp cơm đưa trước mặt tôi, đã vậy còn cùng tôi nói lời vô nghĩa, anh...”

Viên Tung mở hộp cơm, mùi thơm bay ra ngoài.

“Được, tôi ăn!” Hạ Diệu lập tức đổi giọng, “Lão tử tôi đây làm rõ ràng gút mắc tình cảm với anh, trong lòng liền thấy thoải mái!”

Đoạt lấy hộp cơm, tìm được một cái ghế dài, ngồi ở đó khai đĩa, cố ý ăn trước mặt Viên Tung.

Làm bộ bên ngoài ăn không được hợp khẩu vị, nhưng trong lòng lại lẩm bẩm thật là ngon quá mà.

Viên Tung hết lần này tới lần khác khiêu khích cậu ta, “Chớ giả bộ, kỳ thực cậu đã sớm hối hận khi nói chia tay với tôi.”

Hạ Diệu đang nhai thì chợt dừng lại, làm bộ không nghe thấy, tiếp tục vùi đầu vào ăn, nhưng thực sự đã có lúc không cảm nhận được mùi vị thức ăn.

Trái tim bang bang đập loạn, thầm nghĩ giả sử lúc này Viên Tung đột nhiên mở miệng nói, “chúng ta quay lại đi” thì việc vừa qua không lẽ cứ thế qua đi? Cái chữ “Cút!” kia không lẽ chỉ nghe xong rồi thôi? Cái tiếng “Điền phó tổng” cũng chỉ là hư danh? Cũng quá rẻ mạt...hắn....

Viên Tung mở miệng lần nữa, huyết áp Hạ Diệu trong nháy mắt tăng vọt.

“Thế nhưng tôi sẽ không nói lời quay lại với cậu, tôi sẽ chờ cậu chủ động mở miệng, tôi khiến cậu lần này phải nhớ suốt đời!”

Hạ Diệu toàn thân máu chảy ngược, cơm đang ngốn trong miệng suýt nữa phun ra ngoài.

“Con mẹ nó ai muốn cùng anh quay lại? Anh bớt mà tự si tình đi!”

HẾT CHƯƠNG!

183. Chương 183 - Con Hươu Tuyết Ngủ Xuân

CHƯƠNG 183: CON HƯƠU TUYẾT NGỦ XUÂN

Trans+Edit: Pinoneverdie

Viên Tung không nói nữa, yên lặng nhìn Hạ Diệu ăn.

Tuy rằng Hạ Diệu tâm tình khó chịu không muốn ăn, nhưng quả thực không nhịn nổi món cơm ngon này, từng ngụm từng ngụm nuốt vào, hoàn toàn bỏ qua ánh mắt nóng bỏng của ai đó đang nhìn cậu ta ở bên cạnh. Viên Tung nhìn Hạ Diệu nhúc nhích đôi môi giữa trời tuyết phủ, trong lòng không khỏi suy nghĩ: mình đã bao lâu rồi không hôn cậu ta?

Tuyết trắng mịn màng, cây cối bị phủ trắng xóa.

Người đi đường ngang qua liếc mắt, ai cũng đều có thể nhìn thấy một người nam nhân đang nhìn chăm chú vào một người nam nhân khác, tình cảm uyên ương sâu sắc ấm áp mặn nồng, đâu ai nghĩ tới bọn họ đã chia tay.

Hạ Diệu một giây trước còn vì câu nói “Tôi sẽ không chủ động nói lời quay lại với cậu” của Viên Tung mà tức giận bất bình, một giây sau cũng không biết nghĩ tới điều gì, giữa chân mày khai mở một hình chữ thập, đuôi lông mày sau đó giật giật.

“Đúng rồi, tôi nhớ đến một việc.”

Viên Tung lúc này mới hồi phục lại tinh thần, hỏi: “Chuyện gì?”

Hạ Diệu đem khuỷu tay khoác lên vai Viên Tung, ánh mắt vô lại câu dẫn hần, “Tiểu Điền bảo tôi giúp hai người các anh nên duyên.”

Viên Tung sắc mặt thay đổi, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó tôi đáp ứng!” Hạ Diệu nói.

Viên Tung động tác cứng rắn, Hạ Diệu nói xong liền bị hần đoạt lại hộp cơm, trầm giọng nói rằng: “Tôi coi như cơm này là cho chó ăn.”

Nói xong đứng dậy đi nhanh đến chiếc xe của mình.

Hạ Diệu thấy Viên Tung tức giận, trong lòng khai hỏa một viên đạn vui cười, không biết xấu hổ mà đuổi theo.

” ‘Đòn bánh tét bự’ à, khoan hãy đi đã, tôi còn chưa nói xong với anh mà!”

Vẫn đuổi theo tới bên cạnh xe của Viên Tung, chặn ngay cửa xe không cho hần bước vào trong, con người xoay vòng vòng nhìn gương mặt lạnh lùng của Viên Tung,

“Thế nào? Suy nghĩ một chút đi chứ, tiểu Điền của chúng ta là người tốt! Vừa thông minh, vừa giỏi dang, thấu hiểu lòng người, là nam nhân toàn tài.”

Viên Tung dùng ánh mắt lạnh lùng còn hơn cả trời đang đổ tuyết nhìn thẳng vào Hạ Diệu, không nói một lời.

Hạ Diệu làm trầm trọng thêm khí tức, “Hôm nay tiểu Điền vẫn còn than thở với tôi, nói là một khoảng thời gian thật dài không thấy anh, anh đi thăm cậu ta một chút, người ta nhớ anh quảng quại lên đó.”

Bàn tay to lớn của Viên Tung thô lỗ lôi kéo Hạ Diệu, “Tránh sang một bên!”

“Làm gì?” Hạ Diệu thần kinh trong nháy mắt bị siết chặt.

Viên Tung nói: “Đi xem hần một chút, không thể để cho mồm miệng của cậu nói này giờ bị uống phí.”

Hạ Diệu liền âm mặt lại không gì ngăn cản được. Vẫn như trước cứng đầu cứng cổ bá chiếm cửa xe, ương nghạnh không chịu thua. “Tôi nói cho anh biết Viên Tung, anh xem lại gương mặt này của anh đi, rõ ràng là

bị tôi ép buộc. Anh phải cao hứng lên biết không? Anh phải thật lòng đặt người ta ở trong tâm trí, không thể cứ cả ngày đi theo tôi lãng phí thời gian. Nói thật, hãy quên tôi đi, cho tiểu Điền người ta một chút cơ hội, người ta cũng không dễ chịu gì đâu.”

Viên Tung đột nhiên nở nụ cười, nắm lấy tay của Hạ Diệu.

Tay của Hạ Diệu bị bàn tay to lớn của Viên Tung bao trùm lấy, ấm áp dị thường, trong lòng cũng một phần nóng rực. Rõ ràng là đang hưởng thụ sung sướng, còn bày đặt giả bộ “nam nam thụ thụ bất thân”.

“Đừng như vậy, Viên Tung, anh làm như vậy sẽ khiến tiểu Điền đau lòng hơn.”

Kết quả, Viên Tung người ta không phải muốn nắm tay Hạ Diệu, mà là đem cậu ta ném qua một bên, tự mở cửa xe.

Hạ Diệu nóng nảy, nhảy lên kéo cổ áo Viên Tung.

“Anh muốn làm gì?”

Viên Tung xoay mặt lại cười cười, “Cậu nói rất có đạo lý, tôi hiện tại thuận lòng nguyện ý đi thăm hắn một chút.”

“Thuận lòng nguyện ý” bốn chữ này nói ra đặc biệt nặng nề.

Hạ Diệu đột nhiên bạo phát, nổi giận mắg: “Viên Tung, anh đó nha, đừng tự chà đạp mặt mũi!”

Viên Tung hỏi lại: “Tôi thế nào lại tự chà đạp mặt mũi? Không phải là cậu bảo tôi đi sao?”

Hạ Diệu không thèm để ý mà quấy nhiễu, chỉ vào mũi của Viên Tung mà mắg.

“Anh là đồ thất đức!”

Xoay người bỏ đi, lại cảm thấy chưa hết giận, từ mặt đường hốt lên một bãi tuyết, vo thành một quả cầu tuyết ném về phía Viên Tung. Viên Tung cũng không thèm né, quả cầu tuyết ung dung nện thẳng vào cổ hắn ta.

“Có bản lĩnh thì bước ra đây đánh tôi, đánh đi!” Hạ tiểu yêu điên loạn khiêu chiến.

Viên Tung căn bản là không phản ứng với cậu ta, dáng vẻ đang muốn bước lên xe.

Hạ Diệu vừa nhìn thấy Viên Tung lại muốn mở cửa xe, trong nháy mắt nóng nảy không kiềm được, từ dưới đất ôm lấy một khối tuyết cực lớn chạy đến ập vào đầu Viên Tung. Khối tuyết từ trên đầu Viên Tung vỡ ra, vụn tuyết rơi lả tả trượt dài trên những đường nét cơ thể, rất mát mẻ!

“Anh đánh tôi đi, có bản lĩnh thì đánh tôi đi!” Hạ Diệu dùng tay chỉ vào bản thân, tiếp tục ồn ào, “Anh cứ thế mà đánh tôi đi, đánh đi!”

Hạ Diệu bị cảm mạo đến bây giờ còn chưa khỏi hẳn, nháo nhào một hồi nước mũi trong suốt lại rỉ ra.

Viên Tung không hạ thủ, nhả ra cho Hạ Diệu năm chữ.

“Con hươu tuyết ngu xuẩn”

Nói xong đem con hươu tuyết yêu nghiệt bắt nháo đẩy qua một bên, leo lên xe, chưa kịp kéo cửa sổ xe lên đã bị ném thêm một quả cầu tuyết vào gò má.

Hạ Diệu nhìn Viên Tung chịu đựng không thèm phản ứng mà lái xe rời đi, trong lòng cảm thấy rất thống khoái! Mấy ngày nay tiết mục giống như thế này diễn ra không ít, mỗi lần ăn hiếp Viên Tung xong, Hạ Diệu lại cảm thấy có loại thành tựu lớn lao. Giả sử thực sự không có cách nào khác để hòa hợp, ăn hiếp hắn ta vài lần cũng không có gì thua thiệt cho bản thân!

Trở lại phòng làm việc, Hạ Diệu thông thả hít thở, suy nghĩ một hồi càng thấy không thích hợp.

Anh ta thực sự bỏ đi? Sẽ không thực sự đi tìm Điền Nghiêm Kỳ chứ?

Hạ Diệu cảm điện thoại di động lên, do dự một hồi, vẫn là gọi cho Điền Nghiêm Kỳ.

“Tiểu Điền đấy à?”

Giọng của Điền Nghiêm Kỳ có vẻ vội vàng, “À, đang xử lý văn kiện, chuyện gì vậy?” vừa nói với Hạ Diệu vừa nói với thư kí: “Đưa cái này qua cho Trương chủ nhiệm, trước tiên chờ một chút, còn cái này nữa.”

Hạ Diệu nói: “Cậu vẫn còn đang bận rộn.”

Điền Nghiêm Kỳ thở mạnh một cái, nói: “Uhm, gấp rút như sắp chết tới nơi, anh chờ tôi chút, alo, Trâu quản lí à...”

Hạ Diệu vừa nghe cục diện của đối phương thế này, xem ra là đang “một mình hăng hái chiến đấu”. Trong lòng thoáng dễ chịu một chút, còn nói: “Ngày hôm nay tôi cùng Viên Tung nói chuyện về cậu.”

“Chuyện của tôi?” đầu óc của Điền Nghiêm Kỳ vẫn còn đang xoay vòng vòng.

“Chính là chuyện tôi đang giúp cho cậu!” Hạ Diệu nói.

Điền Nghiêm Kỳ lúng túng cười cười, “À, vậy anh ta nói như thế nào?”

“Anh ta nói ngày hôm nay sẽ đi gặp cậu.” Hạ Diệu nói.

“Sao? Anh ta tới đây sao? Tôi không thấy à!” Điền Nghiêm Kỳ nói.

Hạ Diệu trong lòng thoáng vui mừng, nhưng vẫn là căn cứ theo tinh thần “chủ nghĩa nhân đạo” mà trấn an một câu.

“Có thể là chưa khởi hành, cậu cứ chờ một chút...”

Nói xong, cúp máy, vẻ mặt mỹ mãn nhìn vào màn hình điện thoại thầm nói một câu.

- Quý ngài bận rộn, khỏi cần chờ, anh ta không đến được đâu! -

Đêm Giáng sinh tới gần, trước cổng trường đại học người ta bày bán quả táo và những mặt hàng phục vụ ngày lễ ngày càng nhiều, Lý Chân Chân nghe nói công ty của Viên Tung ngày trước giáng sinh và ngày giáng sinh đều không cho học viên nghỉ, cho nên dự định sớm ứng tiền lương mà mua một ít quả táo đem đến tặng.

Xe của Bành Trạch đang đậu trước cửa trường đại học! Tuy rằng Bắc Kinh xe sang không thiếu, thế nhưng một chiếc Hummer sáng loáng mà sừng sững đậu ở cửa trường học chính là thu hút nhãn cầu của đông đảo nhiều người xung quanh.

(*) xe Hummer: nhãn hiệu xe hơi vượt địa hình.

Chỉ có ánh mắt của Lý Chân Chân là trực tiếp gạt bỏ chiếc xe kia, khởi bước hướng về trạm tàu điện ngầm cách đó không xa.

Bành Trạch lái xe đuổi theo, ô tô ở trong tuyết dày chạy lên.

“Chân Chân...”

Lý Chân Chân mặt lạnh liếc Bành Trạch, miệng lạnh lùng nói: “Muốn cái gì?”

“Tôi và Lưu Huyền đã chia tay.”

Lý Chân Chân dưới chân vốn đã trơn trượt, nghe xong câu này suýt tí nữa là ngã xuống đất.

“Chia tay? Thật hay giả?”

Bành Trạch dừng xe lại, bàn tay đưa ra ngoài cửa sổ xe, níu cánh tay của Lý Chân Chân lại.

“Là thật, tôi chủ động nói chia tay.”

Lý Chân Chân sắc mặt thay đổi, không nói gì.

Bành Trạch kéo cái khăn quàng cổ của Lý Chân Chân, bàn tay luồn vào bên trong lớp da nhạy cảm ngay cổ của cậu ta, Lý Chân Chân vội vàng đem cổ tay của hấn bóp lại.

“Anh làm gì thế?”

“Cái khăn quàng cổ này nhìn rất tốt, mua ở đâu?”

Lý Chân Chân không nhịn được nói: “Có việc gì không? Nếu không đừng cản đường tôi ra trạm tàu điện.”

“Đã trễ thế này còn đi đâu?” Bành Trạch cố ý hỏi.

Lý Chân Chân hươ hươ cái bóp trong tay, “Đi nhận thù lao để mua áo.”

Bành Trạch giọng nói lộ ra vị chua xót, “Đừng diễn sâu như vậy chứ, tôi đã chia tay rồi, cậu cũng nên chấm dứt với tên kia đi chứ!”

“Anh chia tay thì liên hệ gì đến tôi?” Lý Chân Chân ngón từ sắc bén, “Phải! Ngay từ đầu là bọn tôi diễn kịch, nhưng diễn riết tôi lại cảm thấy rất thật.”

“Thôi dẹp đi!” Bành Trạch vặn lòng mày, “Người ta căn bản xem cậu rất chướng mắt.”

“Làm sao anh biết chướng mắt?” Lý Chân Chân không phục.

Bành Trạch nói: “Người ta đường đường chính chính là một thằng đàn ông, ai nhìn thấy cậu cứ lẻo đẻo theo hẳn sẽ nói cậu là một thằng đĩ nhỏ? Hẳn đối tốt với cậu cũng chỉ vì nể mặt mũi của Hạ tiểu yêu thôi, kỳ thực trong lòng không chừng lúc nào cũng xem cậu là món thịt dơ bẩn.”

“Anh ta xem tôi dơ bẩn thế nào, tôi cũng yêu thích anh ta.” Lý Chân Chân lạnh lùng nói.

Bành Trạch nóng nảy, “Cậu sao lại hèn như vậy?”

Lý Chân Chân bị Bành Trạch siết tay, lúc này dùng sức giãy dụa.

“Anh có việc gì nữa không? Không thì lập tức buông tay!”

Bành Trạch đến sau cùng không lay chuyển được cậu ta, chỉ có thể buông ra.

“Được rồi, được rồi, cậu lên xe đã, nói đi, đi đâu? Tôi chở cậu.”

Lý Chân Chân lạnh lùng nói: “Tôi không ngồi xe của anh.”

“Vậy cậu cũng đừng hòng đi đâu.” Bành Trạch gắt gao siết cánh tay của Lý Chân Chân.

Hai nam sinh cùng lớp lúc này đi ngang qua, kinh ngạc nhìn Lý Chân Chân, “Cậu đứng đây làm gì đấy?”

“À, không có gì.”

Lý Chân Chân chỉ có thể đem vẻ mặt không tình nguyện mà leo lên xe.

HẾT CHƯƠNG!

184. Chương 184 - Vô Tình Gặp Trên Đường

CHƯƠNG 184: VÔ TÌNH GẶP TRÊN ĐƯỜNG

Trans+Edit: Pinoneverdie

Bành Trạch đem xe dừng ở dưới lầu khu ký túc xá công ty Viên Tung, thấy Lý Chân Chân khẩn cấp xuống xe, thật muốn kéo tay lôi trở lại, hướng vào cái móng của cậu ta mà tát hai cái.

Trong chốc lát, Tiền Trình từ ký túc xá đi ra.

Bành Trạch cũng xuống xe, dựa ở cửa xe hút thuốc, nhìn chăm chú vào hai người kia đang nói chuyện cách đó không xa.

Tiền Trình nhìn và cười về phía Lý Chân Chân, “Sao trễ như vậy còn tới?”

“Hai ngày nữa là Giáng sinh, tặng cho anh một ít táo!”

Tiền Trình dùng bàn tay to úp lên đầu Lý Chân Chân xoa xoa. Cách đó không xa, thần kinh của Bành Trạch liên căng thẳng, cũng may Tiền Trình rất nhanh thì bỏ tay xuống.

“Đó là ngày lễ của bên châu Âu mà.” Tiền Trình nói.

Lý Chân Chân quyết miệng, “Lễ bên châu Âu cũng là lễ! Ngày lễ chỉ là cái cớ để đến đây thôi, anh quan tâm ý nghĩa để làm gì? Cầm lấy.”

Tiền Trình nhận táo, há miệng thật lớn, cắn một phát, ăn sạch nửa trái.

Lý Chân Chân sốt ruột, “Khoan đã, còn chưa rửa mà!”

“Rửa làm gì? Lau lau một chút là được.”

Lý Chân Chân tuy rằng đành phải để hân ăn táo không rửa, nhưng vẫn là thích xem vẻ thô lỗ này của Tiền Trình, nhìn hân ta cắn táo mà lòng mình sôi trào nhiệt huyết.

“Đã trễ như vậy rồi, cậu làm sao quay về?” Tiền Trình hỏi.

Lý Chân Chân ánh mắt hồ ly nhìn thẳng vào Tiền Trình, nói: “Tôi căn bản không có ý định trở lại, muốn ở lại phòng ký túc của anh ngủ một đêm.”

Tiền Trình nói: “Tôi không phải ngủ riêng một phòng, trong phòng có nhiều anh em khác nữa.”

“Anh nói bọn họ qua phòng những người khác ngủ một đêm là được.”

Tiền Trình nói: “Cái này không tốt lắm đâu”

Nếu là bạn gái, bảo bọn họ qua phòng khác ngủ vẫn còn “tình hữu khả nguyên”, đằng này lại là một người đàn ông, ai mà chịu đi qua chỗ khác ngủ?

Lý Chân Chân thấy Tiền Trình do dự, lợi dụng thời cơ nói rằng: “Tôi với anh ngủ chung một ổ chăn cũng ổn.”

Vào tháng trước, Tiền Trình và Lý Chân Chân đã từng ngủ chung giường. Lúc đó Lý Chân Chân ở nhà một mình, không muốn Bành Trạch dây dưa đeo bám cho nên có một đêm muốn Tiền Trình ngủ ở lại nhà mình. Tiền Trình cũng quả thực cùng cậu ta ngủ chung, nhưng Lý Chân Chân nội tâm bất chính, tay chân đều “không thành thật”, khiến cho Tiền Trình cảm thấy khó chịu.

Cái này nếu là ở nhà Lý Chân Chân thì cũng tốt rồi, là hai người đàn ông với nhau nhện một chút thì cũng qua đi, còn ở đây là ký túc xá, nếu không xem những người khác ra thế thống gì thì có chút không ổn. Lý Chân Chân thấy Tiền Trình chần chừ, liền dùng vẻ mặt buồn phiền nhìn hân ta.

“Chẳng lẽ anh không muốn gặp tôi? Ngủ cùng ổ chăn thì sao nào?”

Tiền Trình nói: “Tôi chẳng phải là sợ cậu ngủ không được thoải mái sao? Đi, tôi chở cậu quay về trường học.”

Lý Chân Chân không đi, đứng tại chỗ bướng bỉnh.

“Vậy sao trước đây anh không ngại?”

Tiền Trình nói thẳng, “Trước đây cũng có ngại, nhưng Bành Trạch cứ quẩn lấy cậu, tôi dù có ngại cũng đành phải cùng cậu ngủ chung.”

Lý Chân Chân chia về hướng Bành Trạch, “Anh ta hôm nay lại quẩn lấy tôi, anh xem...đều đã đuổi theo tới đây.”

Đáng thương cho Bành Trạch. Trước đây Lý Chân Chân phối hợp với Tiền Trình để khích tướng hân, bây giờ lại dùng hân để khiêu khích Tiền Trình.

Mặt của Tiền Trình một chút liền đen lại, dường như là hướng về phía Bành Trạch mà đi tới, Lý Chân Chân cũng không biết xuất phát từ tâm lý gì, liều mạng ôm lấy Tiền Trình không cho hân đi, rất sợ hân sẽ động thủ.

“Khoan đã, anh bình tĩnh một chút đi mà, anh ta không phải lại đến quấy nhiễu tôi, anh ta...”

Bành Trạch trực tiếp đi tới, đem Lý Chân Chân từ trên người Tiền Trình ngạnh sinh mà “xách” cậu ta xuống, hảo hảo khuyên bảo: “Đi, theo tôi trở về, đừng làm khó người ta, cậu không thấy là hấn không định gặp cậu sao?”

Lý Chân Chân lại bắt đầu giãy dụa, “Anh tránh xa tôi ra một chút”

Bành Trạch mềm mỏng không được liền mạnh bạo, trực tiếp mắng: “Cậu thấy mắt mặt hay không? Người ta không muốn ngủ cùng với cậu, cậu vẫn còn nường nhờ hấn, theo tôi trở về!”

“Anh là ai mà bắt ép tôi trở về?” Lý Chân Chân ý đồ muốn rõ ràng quan hệ với Bành Trạch.

Bành Trạch vẫn còn đứng đó bực dọc, kết quả Tiền Trình vẫn động thủ với hấn trước.

Một quyền quét vào bộ ngực của hấn, suýt tí nữa không thể thở được nữa.

“Buông cậu ta ra!” Tiền Trình giận dữ nói.

Bành Trạch chết không buông tay, con người đồ ngẫu trùng lên nhìn Tiền Trình, Tiền Trình lại một quyền quát xuống, Lý Chân Chân đều đã nghe được tiếng âm thanh khớp xương bị chấn động.

“Tiền Trình, anh đừng như vậy, tôi bảo anh ta buông tay là được.” Lý Chân Chân đưa ánh mắt chuyển hướng về Bành Trạch, “Anh nhanh buông tay ra! Nhanh lên một chút!”

Bành Trạch vẫn còn không buông tay.

Sau đó, Tiền Trình bắt đầu liên tục tung ra những hành động mang tính ẩu đả với Bành Trạch. Bành Trạch liều mạng đánh trả, nhưng vì thực lực có hạn, hấn ta chỉ có thể nằm đó mà bị đánh. Bữa tiệc đau đớn này quả thực đã đủ tàn bạo dã man, Bành Trạch trên mặt vết thương trải rộng, Tiền Trình chỉ cần xuất quyền, Lý Chân Chân cứ thế mà ồn ào la hét. Bành Trạch chính là không thể đỡ được nữa, mu bàn tay đều đã gồng lên thấy lòi xương, nhưng vẫn cắn răng chịu đựng. Giờ khắc này, Lý Chân Chân trong ngực có loại đau đớn xé rách da thịt.

“Đủ rồi! !” quay về phía Tiền Trình nộ hét một tiếng, “Tôi cùng anh ta quay về!”

Nói xong, đỡ Bành Trạch lên xe.

Mãi cho tới khi xe của Bành Trạch khuất khỏi tầm mắt của Tiền Trình, Tiền Trình mới hồi phục lại tinh thần. Sai rồi! Cảnh sát Hạ nói trách nhiệm của mình chính là kích động Bành Trạch, thúc đẩy hai người bọn họ ở bên nhau, mình thế nào lại động thủ?

Trên đường trở về, Lý Chân Chân nhiều lần khuyên Bành Trạch, “Đi bệnh viện”

“Đã trễ thế này còn đi bệnh viện?”

Lý Chân Chân nói: “Có bác sĩ trực đêm.”

“Lười đi.” Bành Trạch nói.

Lý Chân Chân hiểu Bành Trạch muốn gì, đành ở trong xe tìm hộp đồ dùng y tế, lấy ra nước khử trùng và thuốc mỡ, cũng không quá tình nguyện mà bôi cho Bành Trạch.

Bành Trạch đột nhiên cảm khái nói: “Tôi nhớ kỹ trước đây tay của tôi bị lá bài cắt một miếng rất nhỏ, cậu cũng kiên quyết bôi thuốc cho tôi.”

Lý Chân Chân động tác chợt dừng lại, hừ lạnh nói: “Lúc ấy anh vẫn còn chê tôi già mồm lắm điều, nói dằn bặt cá nhân là được, làm gì cần phải bôi thuốc.”

“Phải...” Bành Trạch thở dài, “Bây giờ suy nghĩ lại một chút, lúc ấy thực sự thấy hạnh phúc. Cậu hiện tại bôi thuốc cho tôi giống như là tôi đang thiếu cậu mấy triệu nhân dân tệ ấy.”

Lý Chân Chân cười khúc khích.

Bành Trạch yên lặng nhìn Lý Chân Chân một lúc, giọng điệu ôn nhu, “Chân Chân à...”

Lý Chân Chân đột nhiên kinh hô một tiếng, “Ấy! Anh mau nhìn xem người kia là ai?”

Bành Trạch hanh một tiếng, “Chiêu cũ rồi! Vẫn còn đùa giỡn?”

“Ai đùa với anh, anh tự nhìn đi, đó không phải là Viên Tung sao? Chính xác rồi! Chính là Viên Tung! !” mắt tỏa ánh sáng, vẻ mặt hưng phấn dị thường.

Bành Trạch chỉ có thể theo ánh mắt của Lý Chân Chân mà nhìn sang, quả nhiên thấy được Viên Tung đang ngồi ở trong chiếc xe đối diện. Ngửa ra sau, hai cái chân cứng rắn gác lên vô lăng, hai mắt khép chặt, mặt không biểu cảm, như là đang ngủ.

Bành Trạch không thể không tức giận, mặc dù chỗ Viên Tung đậu xe có đèn đường soi rọi nhưng cách xa như vậy, Lý Chân Chân có thể nhìn một cái liền nhận ra?

Lý Chân Chân hưng phấn, điệu bộ muốn leo xuống xe liền bị Bành Trạch kéo lại.

“Đi đâu?”

Lý Chân Chân nói: “Cùng anh ta lên tiếng chào hỏi!”

“Chào hỏi cái gì? Người ta quen biết nhiều về cậu sao? Còn ở đó cùng người ta chào hỏi.”

Bành Trạch châm chọc thể nào cũng không tiêu diệt được nhiệt tình trong lòng Lý Chân Chân, nhưng ngại vì thuốc còn chưa thoa xong cho hấn, chỉ có thể tiếp tục ở trên mặt Bành mà bận rộn, ánh mắt chăm chú mà thoa, trong miệng thì lầm bầm: “Anh nói xem Viên Tung trẻ thể này còn không về nhà, tới nơi này làm gì?”

Bành Trạch còn chưa lên tiếng, điện thoại của Hạ Diệu liền gọi tới.

“Vừa rồi Tiền Trình gọi điện cho tôi, nói hấn đã đánh cậu, chuyện gì xảy ra?”

Bành Trạch vừa nghe liền nóng nảy, “Đều tại cậu, khi không lại đi tìm một thằng đàn giúp đỡ! Tôi thao, suýt tí nữa là đánh chết tôi! Hấn còn có mặt mũi gọi điện thoại cho cậu?”

Hạ Diệu vội thay Tiền Trình giải thích, “Hấn lúc đó nhất thời sốt ruột không phản ứng kịp.”

Bành Trạch lập tức đưa cái điện thoại qua bên lỗ tai của Lý Chân Chân, nói: “Có nghe thấy không? Người ta chỉ là không phản ứng kịp, không phải thật tâm thật lòng muốn vì cậu mà động thủ.”

Hạ Diệu ở đầu dây bên kia sốt ruột hỏi: “Rốt cuộc đánh cậu thành cái dạng gì rồi? Cậu ở đâu? Tôi đi nhìn cậu một cái.”

“Không cần, không có gì to tát...” đang nói đột nhiên thấy Viên Tung đang ở trong chiếc xe đối diện, lúc này tiếp tục nói: “Tôi nói với cậu một chuyện, cậu đoán xem tôi ở trên đường tình cờ gặp ai?”

“Ai?”

“Viên Tung!” Bành Trạch nói, “Xe của hấn đang ở đối diện xe của bọn tôi, hình như là hấn đang ngủ.”

“Các cậu hiện tại đang ở đâu?”

Bành Trạch nói ra địa điểm, Hạ Diệu nghe xong lòng như vị vật gì bóp siết. Chỗ Viên Tung đậu xe chính là nơi lần trước Hạ Diệu bị người của Báo Đen bắt cóc.

Trước lễ giáng sinh một ngày, Viên Tung rốt cục cũng xuất hiện ở công ty. Điền Nghiêm Kỳ đang cảm thấy vui vẻ vì giáng sinh năm nay có thể nhìn thấy Viên Tung, kết quả Viên Tung mang đến cho hấn một sấp tài liệu cực dày. Trong khoảng thời gian này, Viên Tung hầu như mỗi lần trở về đều như vậy, tiến vào phòng, đưa tài liệu, truyền đạt kiến thức, rồi giao trọng trách cho Điền Nghiêm Kỳ.

Lần này Viên Tung mang tới chính là tài liệu về đất đai.

Bởi vì đây là mảnh đất nằm gần công ty mới của Báo Đen, cho nên Điền Nghiêm Kỳ nhanh chóng lấy lại tinh thần tập trung lắng nghe.

“Hạng mục thi công mảnh đất này do cậu toàn quyền phụ trách.” Viên Tung nói.

“Biết mảnh đất này mua làm gì không?” Viên Tung hỏi tiếp.

Điền Nghiêm Kỳ lắc đầu, đây là điểm hấn vẫn nghĩ không thông, một miếng đất nhỏ như vậy có thể làm được gì?

Viên Tung nói: “Cậu ghé sát vào tôi một chút, tôi nói cho cậu nghe.”

Mười giây sau, phòng làm việc phát ra tiếng kinh hô của Điền Nghiêm Kỳ

“Không phải chứ?”

Tiếng kinh hô qua đi là một trận cười đã đời, trận cười này như gội rửa đi bao mệt mỏi áp lực công việc trong thời gian qua của hấn.

Tuy rằng Viên Tung lần này tới đây không phải là cùng Điền Nghiêm Kỳ nói chuyện tình cảm cá nhân, thế nhưng Điền Nghiêm Kỳ vì để thể hiện lòng biết ơn, vẫn là gửi cho Hạ Diệu một tin nhắn.

Lúc này Hạ Diệu đang trong giờ tan tầm, cũng chưa đọc cái tin nhắn kia, trên tay cầm một trái táo thật lớn đi ra ngoài.

Đi tới bãi đỗ xe, trái phải nhìn quanh, loay hoay hơn mười phút, cuối cùng vẫn là không lên xe. Cuối cùng lại đi đến cửa chính cục cảnh sát, đi qua đi lại, giống như là đang đợi ai đó, hoặc đang tản bộ.

“Cảnh sát Hạ còn chưa về nhà? Hôm nay là giáng sinh, có hẹn với ai sao?”

Hạ Diệu lắc đầu, “Không có, bây giờ liền về nhà.”

“Trái táo lớn trên tay cậu là định tặng ai thế?”

Hạ Diệu cười gượng hai tiếng, “Cái này là người ta tặng tôi, tôi giữ lại tự ăn.”

“Đó là thực sự là trái táo? Ai u đưa cho tôi xem thử nào.”

Hạ Diệu đem quả táo đưa cho đồng sự, người đồng sự không dám tin cầm lấy xem thật kỹ. Ông trời của tôi! Hóa ra là thật. Lấy tay ước lượng một chút, ít nhất cũng phải nặng hơn một kí, có thể nói là “kinh thành đệ nhất táo” phi phàm như Viên Tung ăn cái loại này cũng không hết.

Lúc người đồng sự vẫn còn đang cân trái táo, Hạ Diệu lấy điện thoại nhìn thoáng qua, vừa đúng lúc thấy cái tin nhắn của Điền Nghiêm Kỳ.

“Cảnh sát Hạ cảm ơn anh, Viên Tung ngày hôm nay đã tới tìm tôi!”

Hạ Diệu sau khi xem xong, con người rực đỏ, tôi thao thao thao thao thao thao!

Hóa ra hấn ở đó!

Vào một cái đem quả táo trong tay người đồng nghiệp đoạt lại, nảy sinh sự ác độc mà cắn một miếng thật to.

Sau đó mới mang theo khí tức ồ ạt mà đi tới bãi đậu xe.

Mới vừa đi không được vài bước, liền nghe ở phía sau truyền tới một giọng nam trầm ấm.

“Này, con hươu tuyết ngu xuẩn.”

HẾT CHƯƠNG!

185. Chương 185 - Anh Cứ Chờ Cho Tôi Chết Đi

CHƯƠNG 185: ANH CỨ CHỜ CHO TÔI CHẾT ĐI!

Trans+EditL Pinoneverdie

-0-0-0-0-

Hạ Diệu cước bộ dừng lại, trong lòng không khỏi bùng lên một ngọn lửa muộn, tiếng bước chân phía sau lưng mình càng ngày càng tiến gần không hề kiêng dè. Gương mặt cậu ta càng ngày càng âm trầm, tiếng đế giày dẫm lên tuyết ở phía sau đột nhiên ngừng lại.

“Từ đâu học được kiểu cách của một trái táo lớn ngu xuẩn vậy?”

Nghe được “táo lớn ngu xuẩn” bốn chữ này, Hạ Diệu lửa giận trong lòng rốt cục đạt đến điểm cực hạn, trong nháy mắt khai phá đạn được.

“Ngu xuẩn bà ngoại nhà anh! !”

Vào một cái, đem quả táo lớn đang cầm trong tay hướng vào Viên Tung ném thẳng lên đầu hắn, cũng may đây là Viên Tung, nếu đổi lại là người khác, lực ném và độ chính xác này đều có thể khiến người ta té xỉu tại chỗ.

Viên Tung một tay nhặt trái táo lên, ở ngay chỗ mà Hạ Diệu vừa cắn, cắn một ngụm lớn, đem dấu răng của cậu ta bao trùm lấy, tất cả đem nuốt trôi vào bụng.

“Trái táo này hương vị cũng không tệ lắm, mua ở đâu?” Hỏi Hạ Diệu.

Hạ Diệu vẫn như trước trầm mặt đi về phía trước, làm bộ không nghe thấy.

Viên Tung nín Hạ Diệu lại, học người khác dùng giọng điệu nhạo báng nói: “Hôm nay cảnh sát Hạ tâm tình không tốt lắm! Ai lại chọc ngài?”

“Biết tôi tâm tình không tốt thì tránh xa tôi ra một chút.” Hạ Diệu nói không lưu tình nể mặt chút nào.

Viên Tung lại có thể dễ dàng để cậu ta đi như vậy? Thông thường Hạ Diệu càng chửi hắn, hắn càng bám dính lấy cậu ta chặt hơn. Đến sau cùng Hạ Diệu đã thấy phiền, một quyền đập vào bả vai Viên Tung, Viên Tung cầm trong tay quả táo, ăn cũng ăn không được trọn vẹn. Vốn muốn cùng cậu ta đánh hai chiêu, kết quả phát hiện nét mặt của Hạ Diệu hôm nay rất khó coi.

Viên Tung khóe mắt hiện lên một tầng yêu thương, giọng nói đột nhiên trầm ổn.

“Làm sao vậy?” Ngón tay khẽ vuốt lên ót Hạ Diệu.

Hạ Diệu vẫn không nói, ánh mắt càng ngày càng âm u.

Viên Tung trong lòng dự đoán đủ loại khả năng, trong lòng càng ngày càng không ổn định.

Đầu hơi cúi xuống, ánh mắt đặt song song với mắt Hạ Diệu, trong giọng nói lộ ra vài phần lo lắng.

“Ai ăn hiếp cậu?”

Nghe được câu này, oán khí trong lòng Hạ Diệu về cái tin nhắn của Điền Nghiêm Kỳ không hiểu vì sao được quét sạch, nội tâm trong nháy mắt được chữa khỏi, dùng vẻ mặt thản nhiên thoải mái mà nói.

“Tôi chỉ muốn làm anh lo lắng một chút thôi, hiện tại đã đạt được mục đích, tôi giải quá!”

Lòng của Viên Tung tựa như ngồi trên tàu lượn siêu tốc, giờ này khắc này đặc biệt muốn có nhiều hơn hai cái miệng để la hét. Hạ Diệu thấy mặt của Viên Tung trầm xuống, kiểu cách “con hươu tuyết ngu xuẩn” lại bắt đầu khởi động.

“Anh đánh tôi đi!” Nói xong liền bóp siết cổ tay Viên Tung, nói, “Anh không hạ thủ được chứ gì?”

“Anh mắng tôi đi!” Nói xong cấp tốc tiếp lời, không cho Viên Tung nói: “Anh mở miệng được chứ gì?”

Viên Tung yên lặng nhìn dáng vẻ bát nháo âm ỉ ngu xuẩn của Hạ Diệu, đột nhiên cảm thấy thảnh thơi xa nhau cũng không có gì không tốt, cứ mãi ở cùng với nhau thì những tính cách che giấu bên trong mỗi người không có cơ hội biểu hiện ra ngoài được! Hiện tại cứ điên điên dại dại mắng chửi khiêu khích nhau nhưng thật ra đó là một loại cảm giác rất chân thực và gần gũi, chỉ có điều muốn có được loại cảm giác này, phải lấy sự chia tay ra đánh đổi.

Hạ Diệu ngồi lên mặt tuyết bằng phẳng, Viên Tung ngồi ở bên cạnh cậu ta tiếp tục ăn táo.

Viên Tung hỏi Hạ Diệu: “Trái táo này là cố ý mua cho tôi?”

Quen nhau hơn một năm, Hạ Diệu đã quá hiểu! Phủ nhận chỉ là cách nói trá hình của thừa nhận, ngược lại sẽ khiến Viên Tung đắc ý, chẳng bằng trực tiếp thừa nhận, lấy chỗ mềm nhất trong quả tim hắn ta mà bóp.

“Đúng vậy, người ta tặng cho tôi một hộp quà, bên trong có sáu trái táo, bản thân tôi không thể tham lam ăn một mình, đặc biệt cho anh một trái. Kỳ thực trong lòng tôi vẫn còn nhớ thương anh, vẫn luôn nghĩ đến anh.”

Quả nhiên, lời nói này đối với Viên Tung, so với việc Hạ Diệu không thừa nhận, sự kích động tăng lên gấp mấy lần.

Hạ Diệu vừa nhìn thấy Viên Tung có loại cảm giác nuốt không trôi trái táo, trong nháy mắt cười ha ha.

“Cảm động hả? Trong lòng không đành? Kỳ thực anh đã sớm hối hận, hối hận trước đây đã nói từ ”Cút!” với tôi. Có bản lĩnh thì anh cứ ở đây mà chống cự, không nói lời quay lại với tôi, vẫn còn đợi tôi mở miệng trước? Anh cứ chờ cho tới chết đi!”

Viên Tung thực sự muốn đem quả táo nặng hơn một kí này ăn sạch, sau đó đem cuống táo nhét vào trong “hoa cúc” của Hạ Diệu.

Một lúc lâu, Hạ Diệu vẫn không đợi được phản hồi từ Viên Tung, dáng vẻ tươi cười dần phai đi, âm thanh trong giọng nói chợt trầm xuống

“Anh mỗi buổi tối ngủ ở đâu?”

Viên Tung nói: “Bành Trạch nói cho cậu biết?”

“Anh nhìn thấy Bành Trạch ?” Hạ Diệu kinh ngạc.

Viên Tung yên lặng nhìn Hạ Diệu, “Nếu tôi nói tôi chính là cố ý theo dõi Bành Trạch, sau đó ở trước mặt hắn làm dáng, cậu tin không?”

Hạ Diệu không nói chuyện, kỳ thực trong lòng cậu ta không hề tin.

“Cậu ngay cả chuyện này cũng không tin, tại sao còn có thể tin loại chuyện này dễ dàng xảy ra giữa tôi và Điền Nghiêm Kỳ?”

Hạ Diệu bị câu hỏi sắc bén của Viên Tung khiến cho không thể nào đáp lại, thấy Viên Tung vẫn còn nhìn chăm chăm vào mình, trên mặt có chút không nhịn được, trực tiếp đứng lên, điệu bộ muốn bỏ đi. “Tôi không muốn cùng anh nói lời vô nghĩa, tôi phải về nhà.”

Viên Tung nhìn thấy phía sau cái quần của Hạ Diệu bị tuyết làm ướt một mảng, dùng bàn tay trực tiếp từ lưng quần của cậu ta chùi vào.

Hạ Diệu như là bị điện giật, chợt nhảy lên tránh xa khỏi Viên Tung ba thước, cả giận nói: “Anh bây giờ muốn làm gì?”

Viên Tung nói: “Muốn thử xem cậu có còn mặc quần lót thắt lưng thấp hay không.”

“Còn phải mượn anh thử?”

Nói xong mạnh dạn kéo khóa quần xuống, kéo đến chỗ đỉnh mông xong lại kéo lên.

Viên Tung miệng đùa cợt nói: “Làm như trước đây tôi chưa từng nhìn qua, vẫn còn khóa chặt như vậy?”

Hạ Diệu hừ lạnh một tiếng, “Chẳng phải tôi mới từ Hàn Quốc về sao, tôi đã tân trang ‘cơ khí’ bên trong, bán cũng bán với giá rất đắt.”

Viên Tung hanh cười một tiếng, “Cậu đã đem cái mông chảy xệ chỉnh lại? Chỉnh số đo từ 18cm lên 81cm?”

Gương mặt Hạ Diệu lúc đó tái xanh, vòng ba của tôi mà 18cm? Còn chảy xệ? Anh nói cái quái gì đấy?

“Anh còn tùy tiện cái miệng nữa có tin tôi đánh anh không?” Hạ Diệu nắm cái quần kéo lên thật mạnh.

Viên Tung vẫn như trước, không chút kiêng kỵ nhìn chăm chăm vào cái mông của Hạ Diệu, “Cậu vẫn còn kéo quần lên chặt vậy sao? Rãnh mông đều đã lòi ra rồi.”

Hạ Diệu xông lại định đánh người, lại bị Viên Tung dùng bàn tay to bóp lấy hai khối thịt ngay mông, chỉ là mới bóp chặt một chút, lòng của Hạ Diệu liền đổ ra một biển lửa.

Viên Tung bám vào bên tai Hạ Diệu ôn nhu nói: “Tôi muốn cậu.”

Củi khô bên trong Hạ Diệu lập tức phát hỏa.

Viên Tung lại muốn dùng tay xoa lên mông Hạ Diệu, Hạ Diệu liền hướng vào hai đầu gối của Viên Tung đập một phát, lấy trớn bay lên vòng qua cổ của Viên Tung, sau khi đáp xuống mặt đất, quay lưng rời đi.

Buổi tối về đến nhà, mẹ Hạ đang đang nấu cơm, nghe được cửa phòng mở liền nhô đầu ra.

“Con sao lại về nhà ăn cơm?”

Hạ Diệu vô cùng kinh ngạc, “Con có nói với mẹ là con sẽ ăn ở bên ngoài ăn sao?”

“Tối nay giáng sinh, mẹ thấy trên đường thanh niên người ta ”quần tam tụ ngũ“, cho rằng con cũng sẽ đi chơi ở bên ngoài.”

Hạ Diệu sâu kín thở dài, “Người ta đều là có đôi có cặp đi với nhau, con là một thằng độc thân thì đi tề tụ với ai?”

Mẹ Hạ không nói cái gì nữa, rút cái đầu lại tiếp tục làm cơm.

Buổi tối, hai mẹ con trầm mặc không nói gì cùng nhau ăn cơm, hình như từ lúc chuyện của Hạ Diệu và Viên Tung truyền đến tai mẹ Hạ, mẹ con hai người họ nói chuyện với nhau càng ngày càng ít. Mặc dù Hạ Diệu và Viên Tung đã chia tay, mẹ Hạ cũng đã yên lòng mà để cậu ta đi làm, nhưng sự cảnh giác một ngày nào đó chuyện này sẽ tái diễn là không thể tránh khỏi.

“Con ăn no rồi.” Hạ Diệu đứng dậy muốn đi.

Mẹ Hạ đột nhiên gọi cậu ta lại, “Con đợi đã.”

Hạ Diệu sững sốt.

“Ngày hôm nay, Viên Tung có tới tìm con?”

Hạ Diệu thần sắc căng thẳng, “Mẹ phái người theo dõi con?”

Mẹ Hạ tuôn ra ba chữ ngoan giận.

“Mẹ chỉ đoán.”

Hạ Diệu trong nháy mắt bị nghẹn chết.

Sau đó, mẹ Hạ liền yên lặng nhìn Hạ Diệu, thấy cậu ta đang có vẻ rùng mình liền lên tiếng.

“Nên làm như thế nào, trong lòng con hiểu rõ là được.”

Nói xong, dọn chén đĩa đi vào nhà bếp.

Hạ Diệu thì hậm hực mà trở về phòng ngủ.

Nửa đêm, Hạ Diệu mất ngủ.

Cũng không phải là bởi vì câu nói của mẹ Hạ, mà là vì câu nói kia của Viên Tung. Tay hướng về cặp mông của bản thân sờ lên, dùng sức bóp捏 một cái, đột nhiên cảm thấy có chút chảy xệ mềm nhũn, trong khi trước đây lại rất đàn hồi.

Vì vậy, hơn nửa đêm đứng lên, đi tới cái dụng cụ luyện tập thể dục một trận đầm đá trút giận, giăng co hơn hai giờ.

Vốn tưởng rằng làm bản thân mệt mỏi là có thể dễ dàng đi vào giấc ngủ, ai ngờ nằm dài trên giường tinh thần tỉnh táo không gì sánh được.

Hạ Diệu mới đầu là nằm, sau đó biến thành nằm sấp, chăn bông dày quấn lấy thân thể trần truồng, che giấu tiếng thở dốc bên trong. Hạ Diệu lòng cảm thấy ngứa ngáy, ngứa đến mức phải cọ xát hạ bộ vào tấm ra trải giường, không ngừng tự nâng cái mông lên như muốn nghênh đón cái gì đó một cách vô thức, khiến cái chăn bông liên tục chuyển động mà không biết người bên trong chăn đang làm cái gì.

Sau đó, làm như vậy cũng không hết ngứa, Hạ Diệu vẫn là đem bàn tay luồn vào.

Một dòng điện lưu từ “tiểu phúc” đang được cọ xát chạy tán loạn toàn thân, cảm giác quen thuộc trước đây đã từng có bắt đầu ập tới, thẩm thấu đến ngũ tạng lục phủ, mỗi cơ quan đều đang nhưng nhớ đến một người vẫn thường hay đem lại khoái cảm cho mình.

Quá trình này không biết giăng co bao lâu, mãi cho tới khi cơ thể bên trong chiếc chăn kia một trận co quắp rung động, kèm theo mấy tiếng khóc nức nở rên rỉ, bất ngờ từ trong chăn phát sinh ra một tiếng.

“Ách... Viên Tung...”

Trong một khắc đó, hô hấp liền trở nên ôn hòa, nhưng nội tâm đột nhiên trống rỗng.

HẾT CHƯƠNG!

186. Chương 186 - Không Bao Giờ Chơi Đùa Nữa

CHƯƠNG 186: KHÔNG BAO GIỜ CHƠI ĐÙA NỮA.

Trans+Edit: Pinoneverdie

Cứ mỗi ngày làm xong công việc, Điền Nghiêm Kỳ có cảm giác như mình sắp chết bất đắc kì tử tới nơi.

Lúc này đã hơn chín giờ tối, tòa nhà văn phòng không còn ngọn đèn nào sáng, Điền Nghiêm Kỳ đang chuẩn bị thu dọn đồ đạc trở về nhà, đột nhiên tiếng gõ cửa lại vang lên.

Tim đột nhiên đập nhanh hơn, mang một tia hy vọng xa vời về người đang gõ cửa.

Đáng tiếc, hy vọng xa vời tan vỡ, người gõ cửa là người trong ban điều hành văn kiện.

“Điền Phó tổng, bên kia nói phần văn kiện này phải do tổng giám đốc ký tên.”

Điền Nghiêm Kỳ hất cằm, “Tôi biết rồi, để ở đó đi.”

Sau khi ra khỏi công ty, Điền Nghiêm Kỳ thử gọi điện thoại cho Viên Tung, kết quả vừa gọi thì nhận được thông báo đường dây bận. Từ lúc Điền Nghiêm Kỳ lên chức phó tổng đến nay, dường như chỉ khi Viên Tung muốn gọi cho hắn thì điện thoại mới mở máy, còn không dù Điền Nghiêm Kỳ có gọi lại bao nhiêu lần thì cũng là không liên lạc được.

Điền Nghiêm Kỳ lái xe đến nhà Viên Tung, trước đó hắn cũng đã ghé nhà Viên Tung vài lần, mà lần nào đến vào buổi chiều tối cũng đều là cửa chính đóng chặt, gõ cửa cũng không ai ra mở. Điền Nghiêm Kỳ không biết rằng Viên Tung thực sự không có ở nhà hay là không muốn mở cửa cho hắn.

Lần này Điền Nghiêm Kỳ cũng không ôm quá nhiều hy vọng. Quả nhiên, gõ cửa vẫn không có người ra mở.

Điền Nghiêm Kỳ đang định quay bước đi, chợt bộ đột nhiên dừng lại, hắn nghe được bên trong gian phòng hình như có tiếng nói chuyện, chẳng lẽ là ai đó đang muốn mở cửa? Điền Nghiêm Kỳ lại chờ trong giây lát, bên trong gian phòng thỉnh thoảng lại truyền ra tiếng bước chân dồn dập, nhưng cuối cùng vẫn là không có người mở cửa.

Điền Nghiêm Kỳ đột nhiên nghĩ đến một loại khả năng, ánh mắt nhìn vào ổ khóa, quả nhiên có vết tích bị cạy.

Không ổn rồi, có trộm đột nhập!

Điền Nghiêm Kỳ trực tiếp vặn cửa, cấp tốc lao vào trong.

Cửa sổ rưới vào một trận gió lạnh, kẻ trộm đã tẩu thoát.

Tôi thao!

Điền Nghiêm Kỳ thù hận chửi bới một câu, đều tự trách bản thân mình suy nghĩ quá nhiều, phát hiện quá muộn, kết quả để kẻ trộm trốn thoát.

Điền Nghiêm Kỳ ở trong các gian phòng kiểm tra một chút, không phát hiện có dấu hiệu gì bất thường, khả năng mình đi vào vẫn còn kịp lúc. Đồng thời hắn lại nhận ra căn phòng của Viên Tung có cảm giác ngột ngạt, đó là do một khoảng thời gian dài không thông gió mà ra. Chăn nệm, bàn làm việc, tủ quần áo và hàng loạt các thứ khác đều đang chứng tỏ trong thời gian qua Viên Tung không hề quay trở về nhà.

Thế nhưng Điền Nghiêm Kỳ lại phát hiện trong nhà bếp có một bó rau rất tươi mới. Trong tủ lạnh thì bày ra nhiều nguyên liệu khác, có thứ đã xài một nửa, có thứ còn nguyên vẹn. Vốn dĩ là Viên Tung tới đây chỉ để làm cơm chứ không phải đến ở. Điền Nghiêm Kỳ trầm nghĩ, lần sau nên tới vào giờ cơm sẽ có thể gặp được anh ta.

Điền Nghiêm Kỳ di di chuyển chuyển, cuối cùng chuyển đến phòng của Hạ Diệu. Điền Nghiêm Kỳ tuy là không tiếp xúc quá nhiều với cậu ta, nhưng vừa bước vào căn phòng này liền cảm nhận được phong cách Hạ Diệu rất nồng nặc. Loại phong cách này không phải chỉ là cố tình đem đồ dùng vào xếp đặt là xong, mà từng chi tiết một đều chứng tỏ người trang trí đã phải “dụng tâm lương khổ” đến mức nào.

Sự yêu thương tràn đầy trong căn phòng, nhìn lướt qua liền khiến người khác ghen tị vô cùng.

Nếu như là Điền Nghiêm Kỳ, ngay cả có phát sinh nhiều chuyện hiểu lầm hơn nữa, hắn cũng sẽ không dễ dàng cùng người nam nhân tốt như vậy mà nói lời “chia tay”.

Điền Nghiêm Kỳ mở tủ quần áo, nhin không được liền một trận ngạc nhiên.

Sáu ngăn phía dưới đều treo quần áo của Hạ Diệu, ngăn phía trên là một tầng treo toàn quần lót của cậu ta, tất cả đều dựa theo phong cách và kiểu dáng mà phân loại treo máng, phải nói là treo tràn ngập, có chừng hơn một trăm cái.

Tôi thao, đây không phải là thỉnh thoảng ở nhà mở triển lãm quần lót đó chứ?

Điền Nghiêm Kỳ còn phát hiện những cái quần lót này đều đã được giặt sạch, mùi xà bông thơm còn chưa phai tán. (đem lên mũi hửi hay sao mà biết hay vậy? =.=)

Viên Tung cách vài ngày sẽ đem quần lót Hạ Diệu bỏ vào nồi đun sôi một chút, sau đó đem phơi dưới trời nắng gắt, làm như vậy có tác dụng diệt trùng.

Điền Nghiêm Kỳ đóng tủ quần áo lại, vừa muốn đi ra ngoài, liền phát hiện trên tủ đầu giường trên có một cái túi du lịch màu đen.

Cái túi du lịch này so với phong cách bày trí của căn phòng có chút khác biệt, khó trách Điền Nghiêm Kỳ sẽ nghi ngờ.

Thời gian dài huấn luyện khiến Điền Nghiêm Kỳ có tính cảnh giác tương đối cao, hắn dùng một cái cây làm bằng chất liệu không dẫn điện kéo cái khóa túi du lịch ra, sau đó tiến lại cách khoảng một thước để quan sát.

Bên trong có hơn mười vật thể dạng ống, có thể xác định chính là chất nổ, các ống nổ này được quấn bằng keo lại, hai bên còn có bốn sợi dây điện, mặt trên còn có đồng hồ đếm giờ.

Thấy con số mà đồng hồ đang hiển thị, não của Điền Nghiêm Kỳ lập tức như bị oanh tạc

Năm phút! Bây giờ còn không đến năm phút nữa sẽ nổ!

Lúc này gọi điện thoại báo cảnh sát đã không còn kịp, phương thức tốt nhất chính là lập tức rời khỏi căn phòng này, lập tức rời xa chất nổ. Bởi vì Điền Nghiêm Kỳ nhìn số chất nổ trong túi liền đoán được bán kính sát thương của nó, chỉ cần chạy ra khỏi căn nhà này thì có thể an toàn.

Thế nhưng Điền Nghiêm Kỳ không đi.

Hắn ở bộ đội đã từng được huấn luyện về hỏa dược, ở công ty của Viên Tung cũng đã học qua kỹ năng lắp đặt chất nổ, dỡ bỏ kíp nổ này không thành vấn đề. Thế nhưng lúc diễn tập so với thực tế, thao tác chênh lệch cực lớn, nhất là khi người thiết lập quả bom này lòng dạ độc ác, chỉ cần một chút sơ sẩy không khớp với hệ thống lắp đặt ban đầu liền có thể chết không toàn thay. Điền Nghiêm Kỳ trong đầu liền suy nghĩ, dù chết cũng phải giữ căn nhà này lại cho Viên Tung.

Vì vậy, hắn bắt đầu không màng đến hậu quả mà hành động.

Điền Nghiêm Kỳ quyết định chọn một đoạn dây dẫn, mỗi lần chọn một dây là một lần tham gia ván bài sinh tử, phải kéo đứt những sợi dây dẫn đúng như thứ tự lúc được lắp vào, cảm giác lúc này căng thẳng như sắp nói lời vĩnh biệt nhân thế.

Tổng cộng có tám dây dẫn, Điền Nghiêm Kỳ kéo đứt bốn cây, thời gian chỉ còn lại hơn một phút.

Mặc dù đang là mùa đông khắc nghiệt, quần áo Điền Nghiêm Kỳ lại ướt sũng mồ hôi.

Lại kéo thêm một sợi dây dẫn, đồng hồ đếm giờ vẫn nằm đó tiếp tục đếm ngược, tiếng “tích tắc” vang lên như tiếng bước chân tử thần đang đến gần.

Còn hơn ba mươi giây...

Lòng ngực của Điền Nghiêm Kỳ như muốn nổ tung, con người bên trong như nhuộm một tầng máu.

Không còn nhiều thời gian nữa!

Lại kéo đứt một sợi dây dẫn, tiếng gào thét bên trong nội tâm vang lên bi tráng, rốt cục Điền Nghiêm Kỳ lại tránh được một kiếp, nhưng đồng hồ vẫn đang sáng lên đếm ngược 10...9....8...7....

Kỳ thực lúc này nếu Điền Nghiêm Kỳ lao ra khỏi phòng, vẫn có khả năng sống sót, thế nhưng căn phòng này là do một tay Viên Tung bày biện, nghĩ đến việc từng cái quần lót đều được Viên Tung cẩn thận giặt sạch, Điền Nghiêm Kỳ liều mạng.

“A —— ”

Điền Nghiêm Kỳ co quắp tuôn ra một tiếng gào thét, hai sợi dây dẫn còn lại bị kéo đứt, tiếng đếm ngược của cái đồng hồ tính giờ cũng đã tắt, bom không nổ, hắn lúc này mới thở dài một hơi thật mạnh.

Nhưng mà, ngay lúc hắn ta dự định đem bom đưa đến khu vực an toàn hơn, đột nhiên quả bom truyền đến một âm thanh rung chuyển dị thường.

Điền Nghiêm Kỳ không kịp né, một dịch thể đặc quệt phun ra, trực tiếp bắn vào mặt của hắn.

Axit H₂SO₄!

Trong một khắc kia, Điền Nghiêm Kỳ mới nhận ra, việc gỡ bom ngay từ đầu là một cái bẫy được sắp đặt.

Hạ Diệu tăng ca đến tận khuya mới từ trong đơn vị đi ra, vốn muốn đi tới cửa hàng đối diện mua gói thuốc lá, kết quả đã đóng cửa... Hạ Diệu phát hiện mấy ngày nay các cửa hàng xung quanh phân cực cảnh sát thường xuyên thay đổi thời gian buôn bán, có ngày thì triệt để không mở cửa.

Rõ ràng nhất là cái nhà hàng mà cậu ta vẫn thường lui tới mua cơm, mỗi lần cậu ta đến không nằm trong khoảng thời gian làm việc liền không mua được cơm. Nhưng sau đó sẽ có một hộp cơm đưa tới trước mắt. Viên Tung không chỉ là tự thân đem cơm đến mà đôi lúc còn nhờ người mang đến tận cửa.

Hạ Diệu đứng yên nhìn cửa hàng đã đóng cửa kia một hồi lâu mới leo lên xe trở về nhà.

Chạy ở trên đường, Hạ Diệu cứ nghĩ mãi đến cái địa chỉ mà Bành Trạch đã nói cho cậu ta mấy ngày trước, đó là nơi cậu ta đã mạo hiểm khi tay đang bị còng vẫn cố gắng đánh gục hai tên tùy tùng để đi kiếm Viên Tung, cũng là nơi sinh mạng của tiểu lưu ca chính thức không còn nữa.

Viên Tung vẫn đang một mực ở đó chờ cậu ta.

Hạ Diệu siết vô lăng thật chặt, đột nhiên có sự chuyển biến lớn, đem xe quay đầu lại.

Tư thế của Viên Tung vẫn giống như đêm đó Bành Trạch nhìn thấy hắn, tựa lưng vào ghế ngồi, hai cái chân gác lên vô lăng, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hạ Diệu đem xe dừng lại đối diện với Viên Tung, yên lặng ngóng nhìn hắn một lúc sau, rốt cục bước xuống xe mà đi tới.

Viên Tung mỗi buổi tối đều đóng đô tại chỗ này, nội tâm sâu thẳm bên trong chịu đủ mọi sự “hỗ thẹn” tàn phá.

Hắn hổ thẹn vì ngày đó Hạ Diệu gặp chuyện, hắn lại không ở bên cạnh Hạ Diệu. Đồng thời cũng bởi vì lúc đó công ty đang xảy ra chuyện, nhân viên không đủ để điều hành, lại thêm nhiều chuyện rắc rối của báo chí, hắn ta buộc phải nhốt Hạ Diệu ở nhà, nếu không vì vậy Hạ Diệu đã không bị bắt đi.

Nhiều sai lầm liên tiếp xảy đến, đã khiến cho nỗi đau của Viên Tung cả đời không thể lành lại.

Nếu như thời gian có thể chảy ngược, hắn thà rằng dứt bỏ công ty, dứt bỏ sự nghiệp của hắn, từng giây từng phút mà canh giữ cậu ta.

Nội tâm còn đang miên man tận hưởng nỗi đau, đột nhiên trên cửa sổ xe một trận những tiếng gõ va chạm.

Viên Tung đem mí mắt cạy ra, trái tim đột nhiên chấn động.

Cả khuôn mặt của Hạ Diệu đang dán chặt vào kính xe, ngũ quan đều bị tấm thủy tinh đè ép đến méo mó, nhưng vẫn có thể nhận ra khóe miệng tinh quái vui cười của cậu ta.

Viên Tung đem cửa xe hạ xuống, Hạ Diệu thò đầu vào dò xét.

” ‘Đại bánh tét’ à, ban đêm không về nhà với miêu (tiểu tam), chạy đến đây làm gì hả?”

Viên Tung không nói gì liền từ trong xe vươn tay ra luồn vào nách Hạ Diệu. Ban đầu Hạ Diệu tưởng rằng hắn ta muốn thọt lét mình nên ra sức chống trả. Kết quả cậu ta đã bị kẹp chặt, nửa thân trên lọt vào trong cửa sổ, nửa thân dưới bay lơ lửng giữa không trung. Một đại nam hán cao hơn mét tám cuối cùng bị Viên Tung nhấc lên lôi vào trong từ cửa kính xe, dùng sức ôm lấy cậu ta.

“Tôi thao...”

Hạ Diệu vừa cười vừa mắng một tiếng giận lấy lại khiến Viên Tung hung hăng ôm siết cậu ta vào trong lồng ngực.

Ngọn lửa tình được va chạm kịch liệt, Hạ Diệu nóng lòng hướng về mặt của Viên Tung gặm cắn. Mấy ngày nay toàn cặm cắn cái gối ôm, cọ xát vào cái ra giường, hôm nay cuối cùng cũng có thể tóm được cái cơ thể sống này.

Một trận tiếng thở dốc ồ ồ từ trong xe tràn ra.

Đột nhiên, điện thoại di động của Hạ Diệu vang lên.

Điền Nghiêm Kỳ gọi cho Viên Tung không được, lại phải gọi cho Hạ Diệu.

Hạ Diệu trực tiếp bấm nhận cuộc gọi, cả hai người đồng thời nghe được tiếng kêu cứu, tiếng đứt quãng đang muốn nói rõ cái gì đó của Điền Nghiêm Kỳ.

“Cùng đi với tôi!” Viên Tung hướng về Hạ Diệu nói.

Hạ Diệu nói: “Một mình anh đi đi !”

Viên Tung vẫn còn lồi Hạ Diệu không buông tay, Hạ Diệu đột nhiên nổi giận, kéo cổ áo của Viên Tung gào thét.

“Đừng có mà lải nhải lắm điều, nhanh đi đi”

Nói xong tàn nhẫn gạt Viên Tung ra mà nhảy xuống xe.

Hai chân rơi xuống đất, lòng của Hạ Diệu và bầu trời đại tuyết kia cùng nhau đóng băng .

Viên Tung, món nợ tình cảm của anh với người khác là quá nhiều, Hạ thiếu gia tôi từ đây về sau sẽ không bao giờ....không bao giờ chơi đùa với anh nữa.

HẾT CHƯƠNG!

187. Chương 187 - Biết Vậy Đừng Làm

CHƯƠNG 187: BIẾT VẬY ĐỪNG LÀM

Trans+Edit: Pinoneverdie

Lúc Viên Tung chạy đến cửa nhà, xe cứu thương đã đến, thế nhưng nhân viên y tế nghe nói vụ này liên quan đến chất nổ nguy hiểm, lo ngại không dám đi tới, phải đợi cảnh sát đến làm việc mới chịu vào cứu người.

Viên Tung hoảng tốc xông vào trong, mở rộng cửa nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, con người như vỡ nứt ra.

Mặc dù Điện Nghiêm Kỳ đã kịp thời đem axit H₂SO₄ trên mặt xử lý, nhưng bởi vì lượng tiếp xúc quá rộng, dẫn đến mặt và cổ của hắn bị bỏng một diện tích rất lớn, cả khuôn mặt đã hoàn toàn thay đổi. Không chỉ có như vậy, axit còn lan xuống làm tổn thương cổ họng và lỗ mũi, gọi xong cú điện thoại kia liền ngã xuống đất, hiện tại đã hôn mê bất tỉnh .

Viên Tung cấp tốc ôm lấy Điện Nghiêm Kỳ chạy xuống lầu dưới.

Người được lập tức mang lên xe cấp cứu, Viên Tung ngồi bên cạnh Điện Nghiêm Kỳ. Điện Nghiêm Kỳ lúc này hơi ý thức được, con người đỏ như máu cổ sức mở ra, quét mắt thấy Viên Tung, từ trong cổ họng khó khăn phun ra một chữ.

“Đau...”

Ánh mắt của Viên Tung trở nên đau xót khổ sở, không nói gì, siết chặt tay của Điện Nghiêm Kỳ mãi cho đến khi tới bệnh viện.

“Bệnh nhân cần phải lập tức cấp cứu, ngài là người thân của cậu ta?”

Viên Tung gật đầu, “Phải”

“Vậy làm phiền ngài kí tên vào đây.”

Điện Nghiêm Kỳ bị đẩy đến phòng cấp cứu, còn Viên Tung sau khi làm xong những thủ tục rườm rà, nhắc chân đi đến ngồi bên ngoài phòng cấp cứu, trầm mặc mà hút thuốc. Hắn chưa gọi điện cho người nhà của Điện Nghiêm Kỳ, đã thế này hai lão bối khẳng định đang ngủ, hơn nữa nếu có gọi thì bọn họ cũng không có thể lập tức chạy tới, không nên làm họ lo lắng.

Hạ Diệu từ lúc trên xe của Viên Tung bước xuống, không quay trở về nhà, mà là đi đến nhà Viên Tung.

Viên Tung bởi vì đi gấp, ổ khóa bị cạy vẫn chưa kịp sửa, cửa lớn cứ như vậy mà mở rộng, Hạ Diệu trực tiếp đi vào.

Trong phòng tràn ngập mùi gây ngạt của loại dịch thể ăn mòn kia, thậm chí còn ngửi được mùi thịt tươi, rất nồng nặc. Hạ Diệu sau khi đi vào, ngoại trừ tưởng tượng được cảnh tràng đau đớn của Điền Nghiêm Kỳ, cậu ta còn phát hiện được cái đồng hồ tính giờ của đồng chất nổ trong túi du lịch vẫn còn đang hoạt động.

Hạ Diệu đem kĩ năng được huấn luyện nghiêm chỉnh ra mà dỡ bỏ hệ thống bom nổ kia. Mặc dù quả bom đã được gỡ bỏ các dây dẫn chính vào trước đó, nhưng đối với các sợi dây tĩnh điện nhỏ còn lại, nếu sơ suất cũng có thể gây ra bạo tạc.

Để triệt để giải trừ nguy hiểm, Hạ “tiểu tâm dục dục” (cẩn trọng) đem túi thuốc nổ chuyển qua mảnh đất trống gần nhà bắt đầu đợi cho nó nổ tung. Cho dù đứng cách xa khu vực nguy hiểm đó hơn mấy chục thước, chân của Hạ Diệu vẫn có thể cảm giác được mặt đất cường liệt rung động. Sau đó quay lại, đem cái ổ khóa bị cạy kia tháo xuống, thay vào đó một ổ khóa vừa mới mua.

Giải quyết dọn dẹp xong mọi chuyện, Hạ Diệu lặng lẽ về nhà.

Ca cấp cứu của Điền Nghiêm Kỳ sau một đêm thực hiện ròng rã, sáng ngày hôm sau mới thoát khỏi nguy hiểm.

Bởi vì Điền Nghiêm Kỳ bất ngờ xảy ra sự cố nên công ty Viên Tung lại rơi vào trạng thái tê liệt, Viên Tung chỉ có thể về công ty xử lý trước, sau đó cho hai tên tùy tùng trông coi Điền Nghiêm Kỳ.

Dù vậy, Viên Tung lo lắng đến vết bỏng đau đớn của Điền Nghiêm Kỳ, vả lại hấn ở Bắc Kinh là “vô thân vô cố” (không có người thân), quả thực rất đáng thương, cho nên sau khi giải quyết xong công việc bận rộn, việc đầu tiên làm chính là đến bệnh viện thăm Điền Nghiêm Kỳ.

Cũng bởi vì điều đó, thời gian Viên Tung lẻ đéo theo Hạ Diệu giống lúc trước cũng giảm đi. Hấn cũng thử gọi điện thoại cho Hạ Diệu, thế nhưng Hạ Diệu đem số của hấn kéo vào sổ đen, không thể gọi được.

Đảo mất hơn một tuần lễ trôi qua, nhìn thấy tình trạng của Điền Nghiêm Kỳ có chuyển biến tốt, Viên Tung không nhịn được mà giành chút thời gian đi đến chỗ Hạ Diệu một chuyến.

Hạ Diệu thì đang làm việc ở trong phòng, nhìn qua cửa sổ thì thấy xe của Viên Tung đang đậu ở cửa chính. Thế nhưng người gác cổng ngăn không cho hấn vào.

Hạ Diệu yên lặng nhìn Viên Tung đang ở chỗ đó đàm phán với người gác cổng, “phản phản phục phục” (hết lần này đến lần khác) thương lượng khẩn cầu, vung tay múa chân. Nhưng mà người gác cổng quyết không nhân nhượng, Viên Tung cũng không còn cách nào, mắt thấy thời gian từng giây từng phút trôi qua, công ty còn có một số việc phải xử lý, Viên Tung chỉ có thể bất đắc dĩ mà đem ô tô lái đi.

Viên Tung sau khi lên xe có hơn một phút đồng hồ yên lặng không nổ máy, một phút này lại khiến cho Hạ Diệu lòng như dao cắt.

Đến cuối tuần, Hạ Diệu đi đến bệnh viện thăm Điền Nghiêm Kỳ, lúc cậu ta tới là lúc Viên Tung không có mặt ở đây.

Bởi vì bệnh nhân bị phỏng cần tránh bị lây nhiễm, Hạ Diệu phải thay quần áo cách ly mới được phép đi vào.

Điền Nghiêm Kỳ vẫn đang được cắm ống thở oxy, đầu và cổ bị băng bó như một cái bánh chưng. Nếu như không phải là trên giường bệnh có dán thông tin của bệnh nhân, Hạ Diệu hầu như không nhận ra đây là Điền Nghiêm Kỳ.

Khuôn mặt của Điền Nghiêm Kỳ đều tím đen, hơn nữa những mảng màu này phân bố không đều, rất nhiều chỗ nhô ra, còn nhiều chỗ thì rướm rướm máu, ở cổ có hiện tượng lở loét sưng mủ, khuôn mặt hoàn toàn bị hủy hoại.

Điền Nghiêm Kỳ trước kia tính cách rất mạnh, hầu như có chút động tĩnh là có thể lập tức tỉnh lại, nhưng bây giờ lại thường xuyên mê man, bởi vì tỉnh lại đồng nghĩa với việc tiếp tục chịu đựng đau đớn.

Hạ Diệu đột nhiên nhớ lần đầu tiên mới gặp Điền Nghiêm Kỳ, nhớ đến cái dáng dấp khí phách anh hùng của hắn, một câu “Tôi chính là vì Viên Tổng mà tới đây” nói xong, không kiêu ngạo, không siểm nịnh. Mỗi lần cậu ta nhìn thấy mình, đều luôn giương lên nụ cười tươi tắn tích cực. Mặc dù hắn vẫn mê luyến Viên Tung, nhưng chưa từng làm bất kì chuyện ác tâm nào với Hạ Diệu. Cũng bởi vì như vậy, Điền Nghiêm Kỳ đã ở bên trong đạo đức và lương tâm của Hạ Diệu tìm được chỗ hồng, khiến Hạ Diệu nhẫn tâm không nỡ, hận cũng không đủ dứt khoát.

Giờ này khắc này, Hạ Diệu đặc biệt muốn ích kỷ mà mắng vài câu: không có sự hy sinh của cậu, tôi cũng có thể đem công ty Viên Tung xử lý êm đẹp, cậu là làm chuyện thừa thãi. Tôi và Viên Tung đều có thể an toàn đem đem đồng thuốc nổ kia giải trừ, còn phải cần tới cậu tự mình đa tình sao? Cậu đó nha...định cạnh tranh với tôi tới đâu chứ? Cậu gặp xui rủi là do tự cậu tìm lấy, cậu đáng đời!

Nhưng đối mặt với Điền Nghiêm Kỳ như lúc này, Hạ Diệu một câu đều nói không nên lời. Cậu ta chỉ có thể ở bàn tay của Điền Nghiêm Kỳ dùng lực nắm chặt một chút, sau đó đứng dậy rời đi.

Trung tuần tháng giêng, ngày nghỉ tới gần, các sinh viên của các trường đại học đều đang hân hoan nghênh đón một kì nghỉ thật dài.

Viên Như cũng không ngoại lệ.

Tình trạng của Điền Nghiêm Kỳ hiện tại đã chuyển tốt rất nhiều, những lớp da bị thương đều đang dần dần phục hồi, cũng không còn dùng ống dưỡng dịch để truyền dưỡng chất vào cơ thể nữa, thỉnh thoảng lại có thể được ăn cơm nước do đích thân Viên Tung nấu, tuy rằng ốm đau dần vặt nhưng vẫn là hạnh phúc.

“Ngày hôm nay Viên Như được nghỉ, anh đi đón cô ta đi.” Điền Nghiêm Kỳ nói.

Viên Tung không yên tâm, liếc nhìn Điền Nghiêm Kỳ, “Một mình cậu ổn chứ?”

“Không phải là còn có hai người hầu hạ tôi sao?”

Viên Tung cũng có hơn hai tháng rồi không gặp Viên Như, nói không muốn đón cô ta nhất định là giả, phái người qua đón chung quy cũng không bằng đích thân tới đón, hắn quả thực cũng muốn sớm một chút mà nhìn thấy Viên Như.

“Cậu cứ nghỉ ngơi thật tốt, tôi đi.”

Viên Như nhìn thấy Viên Tung, từ thật xa cấp tốc chạy vội tới, đã lâu không nhiệt tình như vậy, nhảy lên ôm cổ Viên Tung, không để ý ánh mắt của bạn học, dùng sức ở trên mặt hắn hôn chóc chóc hai cái, miệng oán trách làm nũng.

“Ca à, anh mấy ngày nay cũng không tới thăm em!”

Viên Tung dùng tay vuốt về lên tóc của Viên Như, nói: “Công ty có chuyện gấp, không có thời gian trống để đến.”

Viên Như nhìn xung quanh, rồi cố gắng dòm vào trong xe, tìm nửa ngày đều không tìm thấy, đến sau cùng lấy cùi chỏ chọc vào ngực Viên Tung, cười híp mắt nhìn hắn.

“Chị dâu của em thế nào lại không tới?”

Bởi vì từ lúc Viên Tung và Hạ Diệu chia tay, Viên Như vẫn đang ở trường học “bế quan tu luyện”. Trường học thì lại hạn chế sinh viên sử dụng hệ thống liên lạc thông tin, cho nên Viên Như đối với đoạn thời gian trước đây công ty xảy ra chuyện, cũng như tin hai người họ chia tay một chút cũng không biết.

Viên Tung sắc mặt thay đổi, tay xách vali của Viên Như lên.

“Lên xe trước đã.”

Lúc ngồi trên xe, Viên Như vẫn còn ra sức tra hỏi.

“Chị dâu của em vì sao không tới? Anh ta mấy ngày nay bận rộn gì sao? Anh ta vẫn còn ở nhà chúng ta sao? ...”

Viên Tung hơn nửa ngày mới mở miệng nói rằng: “Anh và cậu ta đã chia tay.”

“Chia tay?” Viên Như hình như so với Viên Tung càng không thể chấp nhận sự thật này, “Vì sao chứ?”

Viên Tung không nói lời nào.

Viên Như nín hẩn lại, miệng lưỡi bá đạo vội vàng nói: “Ca à, anh không thể chia tay với anh ta! Cùng ai chia tay cũng được nhưng không thể cùng anh ta chia tay! Em không cần biết là nguyên nhân gì, anh bây giờ lập tức đi cầu anh ta tái hợp lại!”

Viên Tung buồn bực, trước đây Viên Như đều kịch liệt phản đối chuyện của hắn và Hạ Diệu, mặc dù sau đó đã có cái nhìn khác đi, nhưng cũng không tới mức thà chết cũng phải bắt hai người họ một lần nữa ở bên nhau, rốt cuộc là sao?

Đang nghĩ ngợi, Viên Như lại hừ hổng nói một câu.

“Anh ta đối tốt với anh như vậy, anh vẫn còn chia tay với anh ta?”

Viên Tung dùng ánh mắt quét về phía Viên Như, tra hỏi: “Cậu ta đối tốt với anh thế nào?”

Gương mặt lúc này của Viên Như vốn đã không còn có thể che giấu được nữa, hiện tại Viên Tung lại đặc biệt miễn cưỡng, chuyện liên quan đến Hạ Diệu dù có một chút gió thổi cỏ lay đều có thể kích động thần kinh của hắn.

“Nói!” khẩu khí cứng rắn.

Chuyện cho tới bây giờ, Viên Như cũng không cần thiết phải giấu diếm, đã lỡ rồi, cô ta đành thay Hạ Diệu “giải quyết hậu quả”.

“Ca à, anh biết Hạ Diệu vì sao nhiều lần cùng Báo Đen đối đầu vẫn không nói cho anh không?”

Thần kinh của Viên Tung trong phút chốc liền bị siết chặt, đây cũng là điểm mà hắn vẫn nghĩ không thông, nếu như chỉ là vì chuyện Viên Tung và Báo Đen phân tranh trên phương diện làm ăn, Hạ Diệu không nhất thiết phải làm như vậy.

Viên Như hít sâu một hơi, nói: “Bởi vì Báo Đen đã từng ý đồ bắt cóc cưỡng bạo em.”

Viên Tung một cước phanh xe dừng lại.

“Em nói cái gì?”

Viên Như mỗi khi nhớ tới việc này đều phát sợ, “Lúc đó nếu không có anh ta, e rằng bây giờ anh không còn nhìn thấy em nữa. Anh có biết anh ta lúc đó bị thương là vì sao không? Là do em bị bọn họ áp giải lên xe, anh ta vì muốn chiếc xe đó dừng lại, dùng tay bám vào cái kính chiếu hậu, bị tha lôi xa hơn mấy chục thước, thiếu chút nữa mà đã bị bánh xe phía dưới đè nát.”

Đại não của Viên Tung tựa hồ như sẽ không vận hành nữa, đầy ắp trong đầu lúc này toàn là những hình ảnh mà hắn tưởng tượng ra theo lời Viên Như kể.

Viên Như vành mắt lại ướt đẫm, “Là bởi vì em lúc đó bị người ta quyến rũ, mới rước họa vào thân, kỳ thực Hạ Diệu đã nhắc nhở em một lần, em chính là không thèm để ý. Sau đó đã xảy ra chuyện, em không dám nói cho anh biết, chỉ có thể gọi điện thoại cho Hạ Diệu. Hạ Diệu sợ anh biết sẽ làm ra những chuyện quá khích, mới không cho em nói với anh.”

“...”

HẾT CHƯƠNG!

188. Chương 188 - Anh Mãi Là No.1

CHƯƠNG 188: ANH MÃI LÀ NO.1

Trans+Edit: Pinoneverdie

Lúc Viên Tung sát khí hùng hực đi tìm Báo Đen, Báo Đen đã bị bắt vì tội cố ý đả thương người khác.

Về việc lần này cảnh sát vì sao hành động nhanh như vậy, nguyên nhân không nói cũng hiểu được. Cũng giống như mấy lần trước, Hạ Diệu sợ Viên Tung bởi vì chuyện của Điền Nghiêm Kỳ sẽ gây ra những hậu quả không thể vãn hồi, đã sớm cho cảnh sát bắt Báo Đen.

Viên Tung tìm hiểu được thông tin, trực tiếp tìm đến trại giam.

Báo Đen bị cảnh ngục dẫn đến phòng thăm tù nhân, cách một tấm thủy tinh, hai người họ đã lâu không gặp.

Sau khi Viên Tung nói rõ lý do đến đây, Báo Đen nở nụ cười.

“Người cho rằng chỉ có một chuyện cón con như vậy sao? Ta cho người biết, ngày đó ta bỏ thuốc Hạ Diệu, cũng chưa từng ‘làm chuyện đó’ với cậu ta. Người biết vì sao không? Bởi vì cậu sống chết chỉ chấp nhận cây dương vật của một mình nhà người mà thôi! Người biết tình trạng của cậu ta thắm bao nhiêu? Dùng sức ở trên giường cầm cự lần qua lần lại, đến sau cùng ngũ quan đều biến dạng, máu mũi chảy ra không ngừng...”

Báo Đen biết giờ này khắc này, cách tốt nhất để đả kích Viên Tung là chém thêm một dao vào vết thương lòng của hắn, nhìn Viên Tung gương mặt méo mó dữ tợn cũng đủ để cho Báo Đen có cảm giác rất có thành tựu.

“Ta chờ người ra khỏi đây.”

Nói xong câu đó, Viên Tung mang vẻ mặt giận dữ rời đi.

Sau khi rời khỏi trại giam, Viên Tung vội vã chạy về phía phân cục của Hạ Diệu.

Hạ Diệu mới vừa đi ra ngoài không lâu, điện thoại không gọi được.

Viên Tung cùng người gác cổng thương lượng một lần nữa cũng thất bại. Lúc này suy nghĩ chắc phải tùy tiện tìm một ai đó giúp mình chuyển lời liền nhìn thấy Tiểu Huy đang từ cửa hàng đối diện hướng về bên này đi tới.

“Hắc, Viên Tung, anh sao lại ở đây?”

Viên Tung nói: “Giúp tôi chuyển lời với Hạ Diệu, nói rằng...”

“Cậu ta không có ở đơn vị!” Tiểu Huy cắt đứt lời Viên Tung, nói tiếp, “Cậu ta đi ra ngoài rồi.”

Viên Tung thần sắc căng thẳng, “Vậy cậu ta đi đâu?”

“Tôi không rõ lắm, cậu ta buổi chiều mới vừa đi làm đã bị cấp trên gọi, sau đó liền lái xe rời đi, tôi cũng không có hỏi cậu ta đi đâu...nếu không để tôi lên hỏi thăm giúp anh một chút.”

Viên Tung gật đầu.

Năm phút đồng hồ sau, Tiểu Huy chạy xuống.

“Cậu ta đi đến cục thuế vụ để thanh toán hóa đơn.”

Viên Tung không nói hai lời, lái xe thẳng đến cục thuế vụ.

Hạ Diệu lúc này đang bị kẹt xe ở trên đường, đã kẹt hơn nửa tiếng, tâm tình đặc biệt bức dọc. Xe của Hạ Diệu dõng thêm được mấy trăm thước, chạy đến một mảnh đất đang thi công, ừng ừng cơ khí vận chuyển chói tai dị thường, Hạ Diệu đem hệ thống loa trong xe mở nhạc lên, một bên cắt đứt tạp âm phía ngoài một bên điều tiết tâm tình.

Bởi vì Hạ Diệu là đang ngồi trong xe cảnh sát, cho nên đi trên đường đặc biệt hiển hách. Có hai người nhân viên thi công xung quanh đang sốt ruột, nhìn thấy xe cảnh sát của Hạ Diệu, nhân thần liền sáng lên, hoảng tốc xông lại gõ mạnh vào cửa sổ xe của cậu ta.

Hạ Diệu bên trong xe mở nhạc lớn, mắt thì đang thất thần nhìn về phía trước, một lúc sau mới nghe tiếng gõ cửa vang lên.

Hạ kính xe xuống, lẳng lặng nhìn chăm chú vào người công nhân đang đứng bên ngoài.

“Có chuyện gì?”

Nhân công nói: “Đồng chí cảnh sát giúp một tay, chúng tôi có người bị ngã xuống giếng.”

Hạ Diệu buồn bực, “Lực lượng cứu hộ đâu? Các người không gọi điện thoại sao?”

“Đã gọi, đến bây giờ còn chưa ai đến.”

Hạ Diệu thấy tình trạng kẹt xe như thế này, còn lâu chiếc xe của lực lượng cứu hộ mới tới nơi, với lại mùa đông khắc nghiệt, ở dưới đáy giếng hơn một giây liền mất đi một phút sinh mệnh.

Việc này không nên chậm trễ, Hạ Diệu tìm một chỗ đem xe dừng lại, cùng người công nhân kia đi đến hiện trường.

Một cái miệng giếng đường kính tầm một mét, bảy tám người đang vây xung quanh, một sợi dây thừng từ miệng giếng thả xuống, thả chừng hơn hai mươi thước, cũng không thấy dấu hiệu phản hồi.

Bởi vì giếng quá sâu, không ai dám xuống phía dưới.

Hạ Diệu hỏi: “Rơi xuống đã bao lâu?”

Nhân công nói: “Có chừng hai mươi phút.”

Hai mươi phút?... giếng sâu như vậy, ở đáy giếng đều là nước, nước giếng lạnh như vậy khẳng định thể lực của con người không thể chống đỡ được lâu, cho dù sợi dây thừng có đang ở trước mặt cũng không còn sức mà nắm lấy.

“Tôi đi xuống.”

Nói xong, Hạ Diệu đem sợi dây thừng trói chặt vào người, được bảy tám người công nhân kia dùng sức hạ cậu ta từ miệng giếng đi xuống. Thực sự phải xuống đến hơn ba mươi thước sâu, Hạ Diệu mới nhìn thấy người bị ngã xuống giếng kia. Lúc này hắn đã hôn mê, chiếc áo bông của hắn vẫn còn bồng bềnh trên mặt nước.

Hạ Diệu đem một đầu sợi dây khác cột chặt vào cơ thể của người bị ngã xuống giếng, đập một cái vào thành giếng, lại dùng sức giật giật sợi dây đang cột trên người, ý bảo đám nhân công phía trên hãy kéo bọn họ lên.

Nhưng bởi vì chiếc áo bông của người bị ngã xuống giếng bị thấm nước trở nên nặng nề thường, số lượng công nhân ở phía trên thì có hạn, dùng toàn bộ sức đều kéo không lên. Lo lắng nhiệt độ quá thấp, Hạ Diệu lại không thể đem y phục của người đó cởi ra, lại nhìn thấy hô hấp của người bị ngã càng ngày càng đứt quãng, cứu người cấp bách, Hạ Diệu chỉ có thể đem sợi dây thừng của bản thân tháo ra. Lúc này bên cạnh miệng giếng lại có thêm vài người, bọn họ đồng tâm hiệp lực đem người bị ngã xuống giếng kéo lên.

Hạ Diệu dùng chân cố sức mà móc vào thành giếng, cố gắng không nhìn đến nước ở bên dưới, bởi vì chỉ cần rơi xuống nước, một hồi sợi dây thừng kia thả xuống lần nữa, lúc đó rất có khả năng đã bị đông cứng ngắt đi, không có cách nào nắm lấy sợi dây mà đi lên.

Mặc dù có rất nhiều người hợp sức kéo lôi, nhưng bởi vì mặt nước so với mặt đất có độ cao nhất định, tốc độ kéo đặc biệt chậm.

Giếng sâu, oxy ở đây đặc biệt loãng, mặc dù Hạ Diệu có tố chất thân thể rất tốt, nhưng thời gian dài đợi ở chỗ này, đều có loại cảm giác khó thở.

Thời gian trôi đi, loại cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt, trong đầu của Hạ Diệu bây giờ đã vang lên những tiếng ù ù, tầm mắt xuất hiện một mảng trắng mờ không nhìn rõ. Tay chân bám ở thành giếng đột

nhien không còn sức. Ngay lúc người bị ngã xuống giếng chỉ còn cách miệng giếng tầm mười mét, cậu ta liền ngã vào trong nước.

Hạ Diệu ở trong nước giãy dụa, mặc dù biết bơi, nhưng nước lạnh như vậy liền khiến tứ chi co quắp, rất dễ đi vào chuột rút mà chìm xuống.

Cũng may chiếc áo bông của Hạ Diệu là loại ngâm trong nước sẽ nổi lên, điều này cũng góp phần cho cậu ta tiếp tục duy trì thời gian.

Khoảng chừng năm phút sau, người bị ngã đã được kéo lên đến miệng giếng.

“Ách, sao chỉ có một người?”

“Người cảnh sát kia đâu? Sẽ không còn đang ở phía dưới chứ?”

“Anh không phải là đang nói lời vô ích sao? Tất nhiên là đang ở phía dưới rồi.”

“Mau thả dây xuống!”

Hai phút sau, sợi dây mới một lần nữa đáp xuống trước mắt Hạ Diệu .

Đáng tiếc, Hạ Diệu hiện tại đã tiêu hao thể lực quá nghiêm trọng, đừng nói là tự đem sợi dây trói chặt vào cơ thể mình, ngay cả với lấy nó cũng không với được. Ý thức được điều này liền cảm thấy hoảng sợ, liền tiếp xuất hiện ảo giác, luôn cảm thấy bản thân như là đang chạy về phía Đông Bắc vào năm trước, lang thang trên đường tuyết, trời giá rét đông lạnh, đại tuyết vô ngần, đầu mới là nhà của Viên Tung?

Đám công nhân ở phía trên lại một lần nữa gặp tình huống cũ, sợi dây thừng không có phản ứng. Lúc này chỉ có Hạ Diệu can đảm hiến thân đi cứu người công nhân kia, hiện tại không ai dám liều mạng xuống dưới cứu Hạ Diệu. Nhất là khi thân thủ như Hạ Diệu xuống dưới đó còn bị ngất, đám công nhân thực sự là không có cách.

Nhiều lần gọi điện thoại cho lực lượng cứu hộ, bên kia đều là một câu đang trên đường tới, sau đó gọi lại thì thẳng thắn không bắt máy.

Hạ Diệu trước khi ngã xuống nước có đưa điện thoại di động cho đám công nhân bảo quản, bọn họ lúc này mới nhớ tới, trước tiên cứ gọi cho bạn của Hạ Diệu đã, giả sử người đó ở gần đây liền có thể tới giúp.

Lục lợi danh bạ, số điện thoại của Viên Tung hiện lên đầu tiên, Hạ Diệu lưu tên của Viên Tung : “Anh mãi là NO.1”

Xe của Viên Tung cũng bị kẹt trên đường, nghe được điện thoại di động kêu lên, vừa cầm lấy thì nhìn ra số điện thoại của Hạ Diệu, vội vàng bắt máy.

“Xin chào, xin hỏi ngài là người thân của chủ nhân số điện thoại này sao?”

Nghe được một câu này, lòng của Viên Tung liền đập lộp bộp.

“Là tôi, có chuyện gì?”

“Là như vậy, vị cảnh sát này đi ngang qua khu thi công của chúng tôi, ngay lúc có một người công nhân bị ngã xuống giếng sâu, anh ta đi xuống cứu người, đến bây giờ vẫn chưa thể leo lên, lực lượng cứu hộ cũng chưa đến. Nếu anh đang ở gần đây thì có thể đến hỗ trợ một tay?”

Viên Tung đầu óc liền oanh tạc nổ tung.

“Các người đang ở đâu?”

Sau khi đám công nhân báo lại địa chỉ, Viên Tung nhận thấy nơi đó cách chỗ của mình không đến ba cây số, lập tức bỏ xe ở lại, sai bước chạy vội. Gấp đến mức độ hoàn toàn bất chấp, thấy chướng ngại vật cũng không né, thấy vật cản đường liền trực tiếp đẩy tung ra, tổng cộng chưa đến tám phút đã đến nơi, kém người giữ kỉ lục thế giới hơn mười giây.

Chợt nhào tới miệng giếng, thấy một cái giếng sâu mấy chục mét không nhìn thấy đáy, Viên Tung hoảng sợ cực đại, phát ra một tiếng gào thét xé nát tâm can, tiếng kêu này giống như tiếng một con dã thú đang bị bắt giết mà phát sinh, người nghe liền thấy rung sợ dị thường. Hỏa tốc cột sợi dây vào người, chưa từng

kiểm tra xem đã cột chắc hay chưa, Viên Tung liền nhảy vào bên trong giếng, đám nhân công xem tí nữa là bắt hụt sợi dây thừng, hầu như chỉ trong vài giây ngắn ngủi, tiếng va chạm vào mặt nước vang lên.

HẾT CHƯƠNG!

189. Chương 189 - Tình Yêu Trên Bờ Vai

CHƯƠNG 189: TÌNH YÊU TRÊN BỜ VAI.

Trans+Edit: Pinoneverdie

“Tiểu yêu từ, tiểu yêu tử...” Viên Tung lo lắng kêu lên một tiếng.

Hạ Diệu nghe được giọng nói của Viên Tung, trong thoáng chốc nhận thức được xung quanh, nhưng lại không rõ ràng. Lúc chạm được vào bàn tay ấm áp của Viên Tung, mới bắt đầu tự lẩm bẩm: “Cuối cùng cũng tìm được anh rồi.”

Viên Tung cố sức nâng Hạ Diệu lên khỏi mặt nước mà ôm lấy, sau đó dùng dây thừng buộc vào người cậu ta.

Hạ Diệu chạm được nguồn nhiệt, chợt nhào tới ôm chặt lấy Viên Tung, trong miệng sặc ra một tiếng khóc lóc kể lể, “Đại bánh chưng... lạnh quá...lạnh quá...”

Viên Tung khoanh khắc ấy nước mắt lăn trào cuộn cuộn, đôi môi dán vào gương mặt lạnh cứng mà hôn cậu ta, ôn nhu dỗ dành: “Tiểu yêu tử à...nghe lời...cố chịu một chút nữa...sắp được kéo lên rồi.”

Viên Tung mặc dù không muốn thả cậu ta ra khỏi vòng tay của mình, nhưng trước tiên phải trối Hạ Diệu lại để đám công nhân kia kéo lên. Trọng lượng của cả hai là quá nặng, cho dù có miễn cưỡng kéo lên cũng mất thời gian rất lâu mới có thể tới nơi. Vì để cho Hạ Diệu sớm thoát khỏi hiểm cảnh, Viên Tung trước tiên đem sợi dây thừng buộc vào người cậu ta.

Ngay lúc Viên Tung đã buộc chặt sợi dây, Hạ Diệu bất thành linh tinh táo.

“Tôi muốn lên cùng với anh!” hung hăng ôm giữ Viên Tung.

Viên Tung trầm giọng hướng về Hạ Diệu dỗ dành, nói: “Hai người chúng ta trọng lượng quá nặng, cậu đi lên trước, tôi tự mình có thể trèo lên. Chờ khi cậu được kéo đến miệng giếng, tôi cũng đã trèo lên gần tới nơi.”

“Tôi không tin.” Hạ Diệu khóc thút thít, nghẹn lời mà nói, “Vách giếng trơn trượt thế này làm sao mà anh leo?”

Viên Tung đang nói chuyện liền trối kỹ Hạ Diệu lại, vỗ cái mông của cậu ta một cái, miệng giả vờ ung dung: “Cậu đã quên tôi là ai? Đốc đá thẳng đứng hơn thế này tôi đều có thể leo lên, một cái vách giếng có thể làm khó được tôi?”

“Đốc đá có góc cạnh để anh bám vào mà leo, còn vách giếng...” Hạ Diệu còn đang bướng bỉnh.

Viên Tung không thèm để ý đến dáng dấp giãy dụa của Hạ Diệu, trực tiếp gõ một cái vào vách giếng, giật sợi dây, cơ thể Hạ Diệu chậm rãi bay lên.

“Viên Tung... Viên Tung...”

Hạ Diệu mỗi lần bay lên được một thước sẽ kêu tên Viên Tung một lần, mỗi lần kêu hô đều dùng hết sức lực của bản thân. Viên Tung thì đang dùng sức bám vào vách giếng mà leo lên ngay sau cậu ta, nghe được tiếng Hạ Diệu gọi, không hề cảm thấy phiền hà mà đáp lại.

“Đại bánh chưng...anh còn ở đó không?”

Viên Tung thở dốc ra một làn khí thô, trầm giọng đáp: “Vẫn ở đây.”

“Vì sao tiếng nói của anh càng ngày càng xa”

Viên Tung leo đến nửa đường, đoạn này vách giếng trơn tuột dị thường, hơn nữa còn có rêu xanh phủ bám, Viên Tung vừa chạm chân vào xém nữa té ngã. Đi lên ba tấc đều khó khăn hiểm trở, hơn nữa cứ tiến được 10cm lại bị tuột về 30cm, hầu như một bước cũng đều khó thực hiện.“Đại bánh chưng à... Đại bánh chưng...”

Viên Tung dùng hết lực khí toàn thân trả lời, cũng chỉ có thể khiến Hạ Diệu nghe một cách mơ hồ đại khái.

Hạ Diệu đột nhiên hoảng sợ, ý thức càng thêm rõ ràng, càng rõ ràng càng nghĩ đến sẽ như thế nào nếu Viên Tung rơi xuống đáy giếng. Cậu ta bắt đầu vô thức vùng vẫy đôi chân, làm cho tốc độ kéo lên chậm lại, muốn dùng chân đá vào Viên Tung để nhận biết sự tồn tại của hắn, không muốn để Viên Tung một mình dưới đáy giếng, bởi vì cậu ta biết, một khi cậu ta được kéo lên miệng giếng, sẽ không còn ai dám lao xuống cứu Viên Tung.

Kết quả, Hạ Diệu liên tục vùng vẫy, vô tình sợi dây thừng bị cạ vào mảnh đá sắc nhọn bên thành giếng, theo thời gian, cọ xát liên hồi khiến sợi dây thừng đột nhiên đứt đoạn.

“A —— ”

Cơ thể của Hạ Diệu cấp tốc rơi xuống, chợt va đập vào Viên Tung đang leo lên nửa đường. Lực tác động quá lớn khiến thân thể cả hai người họ đều không tự chủ được bắt đầu rớt xuống, lại một lần nữa chìm vào giếng nước.

“Chuyện gì xảy ra?” đám công nhân ở trên miệng giếng một trận kinh ngạc.

“Không biết rõ, hình như dây bị đứt.”

Người bên cạnh sốt ruột nói: “Tìm một sợi khác.”

“Hình như...chỉ còn mỗi sợi đó.”

“Tôi thao, nhanh đi mua một sợi khác!”

“Cửa hàng gần nhất cũng phải đi hơn mười dặm.”

“Vậy thì nhanh kéo lên...nhanh kéo sợi dây lên...tìm một sợi ngắn nữa nối vào...”

Hai người một lần nữa rơi xuống đáy giếng sâu, tình huống của Hạ Diệu lúc này có vẻ nguy hiểm hơn. Nơi đáy giếng tối tăm, Viên Tung không thấy rõ sắc mặt của Hạ Diệu, thế nhưng dựa vào xúc giác, có thể cảm nhận được môi của Hạ Diệu một chút huyết sắc cũng không có.

Mặc dù như vậy, Hạ Diệu cũng chỉ là ảo não không hề hối hận.

“Cậu nói một chút xem... cậu nếu như ngoan ngoãn nghiêm chỉnh, hiện tại đã có thể ném dây thừng xuống để kéo tôi lên .” Viên Tung đau lòng oán giận.

Hạ Diệu cố sức mà nói: “Là sợi dây thừng tự....đứt....không liên quan đến tôi...”

Viên Tung vốn có thể tự mình leo lên, nếu như áo bông của Hạ Diệu không thấm nước, cũng có thể thử khiêng cậu ta từng bước một bám vào vách tường ngoi lên, nhưng vấn đề bây giờ là áo bông của Hạ Diệu đã ngấm rất nhiều nước, vô hình trung trọng lượng gia tăng rất lớn. Mà Hạ Diệu hầu như đã đánh mất khả năng vận động, căn bản không thể phối hợp với hắn.

Ngâm mình trong nước hơn một phút đồng hồ, Hạ Diệu càng rơi vào trạng thái nguy hiểm.

Viên Tung đột nhiên dùng tay đặt vào hông Hạ Diệu, một tay khiêng cậu ta đặt lên bả vai của mình. Bản thân bị trọng lượng của cậu ta đè chìm nửa người xuống, Viên Tung chỉ còn gương mặt và bả vai là nổi trên mặt nước.

“Anh làm gì vậy...” Hạ Diệu kinh ngạc, lại bắt đầu giãy dụa.

Viên Tung lạnh đến mức môi run lên, dùng sức ổn định Hạ Diệu: “Đừng nhúc nhích... Tôi nghe được tiếng bọn họ ném sợi dây xuống, cậu thử với tay ra một chút....xem có với được hay không...” Kỳ thực, lúc này đám công nhân trên miệng giếng chỉ đang nối sợi dây lại, bọn họ vừa tìm được một sợi dây, vẫn còn phải bảo đảm sợi dây này đủ chắc chắn, cho nên hao tổn không ít thời gian.

Thực ra Viên Tung chính là muốn đem Hạ Diệu nâng lên bả vai, để cho cậu ta tách ra khỏi nước giếng lạnh như băng.

“Tôi sờ không tới...” Hạ Diệu nói.

Viên Tung nói: “Vậy cậu đứng lên bả vai của tôi thử lại lần nữa...”

Hạ Diệu lúc đầu không nghĩ Viên Tung cố làm như vậy để làm gì, chỉ là cảm giác đang cố gia tăng khả năng thoát nạn của cả hai, vì vậy dùng hết lực khí toàn thân đứng lên, thân thể tựa vào vách giếng, cố sức mà mò tìm sợi dây.

Lúc này sợi dây đã bắt đầu được thả xuống, thế nhưng độ dài không đủ. Cách Hạ Diệu chỉ có một thước xa, Hạ Diệu nhìn thấy cũng không với tới được, chỉ có thể đứng đó cuống cuồng lên.

Hơn nữa Hạ Diệu thân mặc một cái áo lông ngấm đầy nước siêu nặng, khiến toàn bộ thân thể Viên Tung càng ngày càng chìm vào nước.

Mà Hạ Diệu tuy rằng quần áo ướt đầm, nhưng bởi vì không tiếp xúc với nước lạnh, tình trạng so với Viên Tung khá hơn.

“Đại bánh chưng...anh vẫn còn đang ở đó sao?” Hạ Diệu nhiều lần nói chuyện với Viên Tung, muốn biết sự an toàn của hắn.

Viên Tung trầm giọng trả lời: “Không có gì, tôi chịu được, cậu cứ tiếp tục tìm sợi dây...”

Lúc này trên miệng giếng ai cũng đang nóng nảy, thế nào nữa ngày rồi đều không có động tĩnh? Là do sợi dây không đủ dài hay là họ đã hôn mê rồi? Bây giờ nên kéo sợi dây lên để nối dài ra tiếp hay là cứ để đó đợi khi nào bọn họ tỉnh lại rồi túm lấy?”

Lúc này các công nhân chỉ có thể gửi hy vọng vào lực lượng cứu hộ.

Hạ Diệu tìm tìm kiếm kiếm, đột nhiên ý thức được một việc, giày của cậu ta đã chạm vào mặt nước, mà cậu ta hiện tại đang dẫm trên vai Viên Tung, đây chẳng phải đồng nghĩa với việc....

“A ——” Hạ Diệu phát sinh một tiếng rống cực kỳ bi thương, “Anh bỏ tôi xuống...anh bỏ tôi xuống...”

Viên Tung giả bộ quay về trách mắng: “Ồ ào cái gì? Đứng cho đằng hoàng vào.”

“Không được, tôi không thể để cho anh khiêng tôi, sức nặng đè nén quá lớn.”

Viên Tung gắt gao vặn siết chân của Hạ Diệu, căn bản không cho phép cậu ta hạ người xuống, không cho phép cậu ta bị dính một chút nước lạnh, cứ như vậy liều mạng khiêng cậu ta.

Sau đó, nhận thức của Hạ Diệu lại bắt đầu mơ hồ, để duy trì sự tỉnh táo, cậu ta bắt đầu cùng Viên Tung nói chuyện.

“Đại bánh chưng, anh còn đang chờ tôi nói lời quay lại với anh?”

Viên Tung miệng đã lấp lửng ngang mặt nước, chỉ còn có lỗ mũi để hô hấp, hắn dùng giọng mũi ừ một tiếng.

Chờ lúc Hạ Diệu cố sức nói ra thêm một câu, mũi của Viên Tung đã chìm vào trong nước.

“Viên Tung...Mấy ngày này anh có nhớ tôi không?”

Không nhận được hồi đáp, Hạ Diệu luống cuống, càng không ngừng gọi, “Viên Tung... Viên Tung... Anh nói với tôi một tiếng... Sao anh không nói gì?”

Viên Tung lấy tay đặt ngay mắt cá chân của Hạ Diệu nắm chặt, rốt cuộc đáp lại một tiếng ừ.

Hạ Diệu lúc này mới ý thức được chân của mình đã lún vào nước, tê tâm liệt phế khẩn cầu: “Anh thả tôi xuống đi...anh thả tôi xuống..”

Toàn bộ đầu của Viên Tung đã ngập vào trong vào nước lạnh, vẫn như trước vũng vàng nâng Hạ Diệu lên. Hạ Diệu gào khóc kêu la, thấy Viên Tung không hề có ý thỏa hiệp, chỉ có thể lấy tay cởi áo bông để giảm bớt trọng lượng.

Mùa đông khắc nghiệt mà cởi áo bông so với nhúng mình xuống nước còn dễ mất mạng hơn. Cổ tay của Viên Tung chợt run giật một cái, hết sức đau lòng đành phải hạ nửa thân người của Hạ Diệu xuống đặt cậu ta ngồi lên bả vai của mình, thứ nhất có thể giảm bớt sức nặng để bản thân có thể tiếp tục chống đỡ, thứ hai có thể không chế tay của cậu ta không cho cậu ta cởi áo bông.

Tay của Hạ Diệu bị cổ tay của Viên Tung cô giữ phía dưới. Bàn tay cảm nhận được độ sâu, lúc này biết được mũi miệng của Viên Tung đã chìm hẳn xuống mặt nước lạnh giá.

“Van cầu anh... Anh để cho tôi cởi áo ra...”

Hạ Diệu mệt mỏi mà cầu khẩn, nội tâm giống như là đã bị xé rách, một phút đồng hồ, hai phút, năm phút. Thời gian trôi đi, cơn quặng thắt nội tâm ngày càng gia tăng mãnh liệt, hai tay của Hạ Diệu còn đang bị Viên Tung gắt gao siết chặt, mỗi một tiếng cầu xin vang lên là một lần gia tăng lực bóp vào bàn tay của nhau, đây hiện tại là phương thức giao tiếp duy nhất giữa hai người.

Mười phút trôi qua, hai cái tay của Viên Tung toàn bộ đông cứng.

Hạ Diệu thời gian này đã ngất vô số lần, mỗi lần tỉnh lại, mình vẫn ở trên mặt nước, Viên Tung vẫn ở đáy nước.

Mười lăm phút đồng hồ qua đi, Viên Tung đột nhiên sặc nước, vai một trận rung động.

Một tiếng khóc thét “tâm tê liệt phế” từ trong cuống họng Hạ Diệu tuôn ra.

“Tôi sai rồi... Tôi sai rồi... Hai ta quay lại với nhau đi...”

Vai của Viên Tung chỉ là lung lay một trận rất nhỏ chứ không hề hoảng hốt, triệt để không hoảng hốt, cổ tay giữ tay Hạ Diệu vẫn duy trì lực siết, bất kể Hạ Diệu khóc cầu thế nào, hẳn đều giống như một cái khóa sắt, đặt tay của Hạ Diệu vững vàng phong tỏa ở trước ngực, đem thân thể của cậu ta vững vàng khóa lại trên bờ vai.

Hạ Diệu dùng đầu đập vào vách giếng thất thanh khóc rống, tiếng khóc tan nát cõi lòng từ bên trong nội tâm phát ra, mang theo sự tuyệt vọng làm cho ruột gan đứt từng đoạn một, từng tiếng cầu cứu từ đáy giếng trào lên miệng giếng.

“Đều con mẹ nó là lỗi của tôi...tôi sai rồi... hãy để tôi chết đi...ai đó mau cứu anh ta diiii....”

HẾT CHƯƠNG!

190. Chương 190 - Tiếng Gọi Của Tình Yêu

CHƯƠNG 190: TIẾNG GỌI CỦA TÌNH YÊU

Trans+Edit: Pinoneverdie

Hy vọng sinh tồn bị thời gian trôi qua tàn nhẫn cướp đoạt, Hạ Diệu khóc ngất không biết bao nhiêu lần, lúc tỉnh dậy tiếp tục khóc cho đến khi ngất đi một lần nữa.

Cho tới lúc một khoảnh khắc ập đến, một cường quang ánh sáng đập vào mặt Hạ Diệu.

Hạ Diệu bất thành linh giật mình tỉnh giấc, khóe miệng sứt mẻ hướng về Viên Tung lên tiếng gọi.

“Viên Tung... Nhanh... Mau tỉnh lại... Có người tới cứu chúng ta ! ! !”

Nhưng ngay lúc Hạ Diệu cúi đầu nhìn xuống, nước giếng rõ ràng đã hóa thành màu đỏ, điều này lại khiến nội tâm của cậu ta đỏ vỡ thêm một lần nữa. Tiếng khóc thảm thiết như sóng thần ập tới mãnh liệt, xé rách màng nhĩ của nhân viên cứu hộ.

Nhân viên cứu hộ kiên nhẫn trấn an, “Không có gì, không có gì, bình tĩnh một chút, lập tức sẽ kéo cậu lên.”

“Cứu anh ta trước, cứu anh ta trước...” Hạ Diệu kêu khóc cầu khẩn nhân viên cứu hộ.

Mặc dù như thế, nhân viên cứu hộ vẫn là làm theo cách thức nghiệp vụ của mình, trước tiên đem Hạ Diệu buộc vào sợi dây. Sau đó mới đem Viên Tung từ trong nước lôi ra, lúc kéo còn phải dùng rất nhiều sức, cảm thấy cần phải dùng vật gì thật chắc chắn để cố định đầu sợi dây trên miệng giếng mới may ra, nhưng lập tức không thể lo nghĩ nhiều như vậy được, trực tiếp đem dây thừng buộc trên người Viên Tung, sử dụng động cơ cuốn, kéo Viên Tung ra khỏi giếng.

Lại một vũng máu loang ra tràn ngập trong nước giếng, đem nước giếng nhuộm thành màu đỏ sẫm đáng sợ.

Sau đó, mãi cho tới khi hai người họ được lôi hẳn ra miệng giếng, Hạ Diệu mới phát hiện máu không phải chảy từ mũi Viên Tung, mà là từ chân của hắn. Ngay lúc Viên Tung cảm giác được thể lực của bản thân suýt không thể chống đỡ được nữa, đã tàn nhẫn mà dùng lực từ ngón chân cạy vào vách giếng cứng rắn, mười đầu ngón chân hầu như đều đã bị phá mất, đầu khớp xương gãy vỡ, lớp thịt vụn lúc được nâng lên khỏi giếng cứ thế bị xé toác ra đứt đoạn.

Nhân viên y tế thực hiện hàng loạt các biện pháp sơ cấp cứu cho Viên Tung.

Hạ Diệu thì tê liệt ngã xuống ở bên cạnh hắn, ôm chân của hắn mà lạc giọng khóc rống, vài lần ngất đi được nhân viên y tế đặt lên cáng cứu thương, cùng Viên Tung đưa lên xe cấp cứu.

Toàn bộ cơ thể của Viên Tung ngâm trong nước lạnh hơn nửa tiếng đồng hồ, hơn nữa còn là loại nước giếng băng giá, người bình thường không tử vong ngay lập tức thì cũng sẽ dần dần bị chết rét. Hạ Diệu chỉ là nửa người ngâm vào nước, hiện tại hai chân đều đã đánh mất tri giác. Viên Tung thì đang hôn mê sâu, chỉ còn cách cái chết một đoạn.

Xe cứu thương chạy được nửa đường, Hạ Diệu đã tỉnh lại, đưa tay chậm rãi hướng về Viên Tung. Thế nhưng cậu ta không nín tay của hắn, cũng không thử đặt tay vào ngực của hắn, mà là đưa tay tới chỗ đựng quần của Viên Tung, muốn dùng nhiệt độ trong lòng bàn tay sưởi ấm cho “ổ trứng chim” của hắn. Lúc đầu nhân viên y tế cho rằng Hạ Diệu là vô thức mà làm như vậy, lại đem tay của cậu ta đặt trở về. Kết quả đem về chưa tới ba giây đồng hồ, Hạ Diệu lại chậm rãi đưa tay tới, vẫn như trước không hề ngần ngại, đặc biệt muốn đặt lên đùi quần Viên Tung.

Nhân viên y tế lại càng gạt tay của cậu ta ra đặt trở về.

Hạ Diệu chính là ngoan cố không ngừng tay, cái này nếu là có chút sức lực đã sớm mắng lên : Tôi đang che “con chim” cho thằng chồng tôi, lỗ đầu lạnh quá bị hư luôn thì các người có gánh vác nổi không? Các người đó nha còn muốn cản trở cái gì chứ?

Sau đó nhân viên y tế nhìn thấy Hạ Diệu nhiều lần thực hiện hành động này, đột nhiên hiểu ra cái gì, sắc mặt phiếm hồng, ánh mắt dời đi chỗ khác làm bộ không phát hiện.

Lúc Hạ Diệu và Viên Tung hai người cùng nhau bị đưa đến phòng cấp cứu, mẹ Hạ mới vội vã chạy tới.

Bởi vì phòng cấp cứu không cho người nhà đi vào, mẹ Hạ chỉ có thể đứng bên ngoài chờ. Ban đầu vẫn còn mắng Hạ Diệu không biết nghe lời, lại cùng Viên Tung nhập bọn với nhau vân vân các thứ, sau đó hiểu rằng mọi chuyện dù gì cũng đã qua, đột nhiên ngậm miệng không nói nữa.

Có một loại cảm giác sợ hãi do tâm mà sinh ra.

Mẹ Hạ đời này chưa từng sợ ai, nhưng bây giờ thật sự có chút sợ Viên Tung. Người này cường hãn, tính thần dũng lên rất cao lớn, người khác không thể chỉ trích hắn bất cứ điều gì. Mẹ Hạ cho rằng chỉ cần tìm được một điểm yếu nào đó của Viên Tung liền có thể giành được một chút phần thắng, nhưng mà “hất kim vi chí” (từ đó tới giờ) bà ta vẫn không tìm được điều gì.

Giờ này khắc này, mẹ Hạ chỉ hy vọng Hạ Diệu thật bình an.

Cuộc đời này của bà ta hiện tại chỉ còn lại Hạ Diệu, tuy rằng bạn đời của bà ta là Hạ Nhâm Trọng, nhưng bây giờ sự tồn tại của Hạ Nhâm Trọng cũng chỉ là hình thức hóa, người thực sự chung sống với bà ta chính là đứa hài tử này.

Hạ Diệu và Viên Tung nằm chung một phòng cấp cứu, Hạ Diệu chỉ là bị thương gân cốt, hấp thụ hàn khí nghiêm trọng dẫn đến hôn mê bất tỉnh, hơn nữa thân thể lại cường tráng, không quá ba tiếng liền tỉnh dậy. Bác sĩ vốn muốn đem cậu ta đẩy ra khỏi phòng cấp cứu, kết quả bị Hạ Diệu chết sống không chịu, một tắc cũng không muốn rời Viên Tung.

Viên Tung ngón chân bị tổn thương nghiêm trọng, miệng vết thương bị nhiễm trùng, thân thể thụ hàn, hơn nữa còn gây ra sưng phổi.

Một lúc sau, hai người được đẩy ra cùng nhau, Viên Tung vẫn như trước nằm hôn mê bất tỉnh, Hạ Diệu ánh mắt liên tục câu trứ vào giường của Viên Tung, mãi cho tới khi được đẩy nhanh đến phòng bệnh mới an tâm.

Mẹ Hạ đi theo vào bên trong, nhìn nhi tử hao tổn như vậy, đau xót nói không nên lời, chỉ có thể dùng tính tình ôn hòa thương lượng với Hạ Diệu, “Nhi tử, mẹ vừa rồi cùng bên kia lên tiếng chào hỏi, chúng ta chuyển sang khu bệnh viện dành cho cán bộ cao cấp, điều kiện trị bệnh cũng tốt hơn hẳn.”

Hạ Diệu “nghĩa chánh ngôn từ” mà nói: “Đó là bệnh viện cao cấp dành cho quân đội, con thiếu tư cách.”

“Chúng ta chỉ chuyển phòng sang bên đó một chút là được thôi mà.” Hạ Diệu tuy rằng thân thể suy yếu, nhưng nhân thần vẫn như trước rất kiên định.

“Con không đi, con ở đây.”

Sắc mặt của mẹ Hạ có chút khó coi, “Đây cũng không phải là việc con có thể định đoạt.”

Hạ Diệu nói: “Nếu như mẹ nhìn thấy ngón chân của anh ta, mà vẫn còn cương quyết đẩy con đi sang nơi khác, con đây chỉ có thể nói mẹ là người không có lương tâm và đạo đức.”

“Con...”

“Hoặc là để con chết đi, hoặc là để con ở lại đây.”

Mẹ Hạ còn muốn nói điều gì, bác sĩ phụ trách đã lôi bà ta ra ngoài.

“Cậu ta hiện tại đang sốt cao chưa hạ nhiệt, thân thể rất là suy yếu, tâm tình cũng không ổn định, chúng tôi kiến nghị người nhà nên tôn trọng ý nguyện của người bệnh, cũng chỉ để tạo điều kiện cho bệnh nhân dễ dàng bình phục hơn mà thôi.”

Bác sĩ vừa nói như vậy, mẹ Hạ không thể nói cái gì nữa .

Sau đó mẹ Hạ liền ở lại bệnh viện chăm sóc cho Hạ Diệu, mặc dù có mời hộ lý, nhưng một tắc cũng không muốn rời khỏi bên cạnh cậu ta.

Viên Tung vẫn hôn mê, Hạ Diệu bởi vì lo lắng và sốt ruột quá độ, cũng nằm đấy sốt cao không hạ, nhưng vì muốn là người đầu tiên nhìn thấy Viên Tung tỉnh lại, cậu ta vẫn còn đang khổ cực chống cự. Có đôi khi thực sự chống đỡ không nổi, không được mấy giây dường như liền mê man, không được mấy phút lại giùng giở tỉnh lại, tiếp tục nhìn chăm chăm Viên Tung.

Mẹ Hạ liên tục ở trong phòng bệnh, Hạ Diệu muốn làm gì đều bị ánh mắt của bà ta kiểm soát, trong lòng cậu ta khẳng định không thoải mái, áp lực tinh thần cũng rất lớn. Sau khi nhịn hai ngày, cảm thấy thân thể có loại cảm giác chịu không được.

“Mẹ, nếu không thì tối nay mẹ cứ về nhà mà ngủ, đừng ở chỗ này chăm sóc con nữa.” Hạ Diệu nói.

Mẹ Hạ nhìn cậu ta chăm chăm, “Con lại muốn làm gì?”

Hạ Diệu nói: “Dù mẹ có ở đây con cũng chỉ nằm một đống trên giường.”

“Mẹ ở lại là để hầu hạ con.” Mẹ Hạ nói.

Hạ Diệu nói: “Mẹ hầu hạ con sẽ ổn hơn nam hộ lý sao? Con đã bao lớn rồi còn phải nhờ tới mẹ đổ phân đổ nước tiểu? Con không muốn mẹ tự tìm kiếm vất vả, nếu không mẹ mời hộ lý đến làm gì?”

Mẹ Hạ vẫn còn muốn nói cái gì nhưng không nói ra.

Hạ Diệu còn nói: “Hơn nữa sắc mặt của mẹ khó coi như vậy, trực tiếp ảnh hưởng đến tâm trạng hồi phục của con, con mỗi lần tỉnh lại, vừa nhìn thấy gương mặt này của mẹ, trong lòng con liền thấy khó chịu. Mẹ trở về nhà nghỉ ngơi thật tốt một đêm, chờ trạng thái tinh thần điều chỉnh ổn rồi hãy quay lại.”

Mẹ Hạ xuất phát từ lòng quan tâm đến sức khỏe của nhi tử, vẫn là không tình nguyện đi về nhà, trước khi đi còn cố ý căn dặn nhân viên y tế chăm sóc Hạ Diệu thật kỹ, chỉ cần có tình huống gì đặc biệt phải lập tức gọi điện thoại cho bà ta.

Có điều cái gọi là “tình huống đặc biệt”, mẹ Hạ lại không thể nói rõ, cho nên nhân viên y tế đành phải dựa theo nghiệp vụ của bản thân. Chỉ cần thân thể Hạ Diệu khôi phục bình thường là ổn thỏa, còn việc cậu ta cùng với Viên Tung trao đổi nói chuyện không nằm trong phạm vi trông coi của họ.

Vì vậy, mẹ Hạ đi không được mười phút, Hạ Diệu liền nhảy lên giường Viên Tung.

Đang quan sát dáng dấp khí phách lẫm liệt quen thuộc của Viên Tung, đột nhiên thấy hần phải gắn ống thở oxy, cơ thể yếu ớt nằm trên giường, bản thân khó có thể chấp nhận.

“Nhanh tỉnh lại đi! Mẹ tôi đã đi rồi!” Hạ Diệu nắm lấy gò má của Viên Tung mà nói.

Viên Tung không phản ứng, lớp thịt trên mặt đã buông lỏng hơn bình thường rất nhiều, Hạ Diệu nhìn không được nhéo ngất một hồi, sau đó liền đầm đẩm bóp bóp.

“Tỉnh dậy...tỉnh dậy....tỉnh dậy...” dùng khẩu ngữ địa phương để trêu chọc, “Bọn ta đợi hoa đô cảm tạ, ha ha ha ha...”

Hiện nay chiêu thức của “con hươu tuyết ngu xuẩn” đều đã vô dụng với “đại bánh chưng”, nụ cười trên mặt Hạ Diệu từ từ cứng đờ, cố kiềm nén sự sợ hãi và khó chịu. Lần này đủ nhiệt tình lạc quan mà thay đổi chiêu thức, nằm ở bên tai Viên Tung nhỏ giọng, nói: “Anh nếu như bây giờ tỉnh lại, tôi lập tức giúp anh tháo ống dẫn nước tiểu ra, tự thân dùng tay hứng tiểu cho anh, thế nào?”

Viên Tung nằm đó thờ ơ, cảm tình của Hạ Diệu dù cảm nhận được thế nào cũng không thể chống lại sinh lý cơ thể của con người khi đang hôn mê.

Hạ Diệu không tin chuyện này, đưa tay qua luồng vào bên trong bộ quần áo bệnh nhân của Viên Tung, nhiều lần bóp nắn “con chim to” kia, miệng khiêu khích: “Anh còn không tỉnh lại? Anh còn không tỉnh? ...”

Đột nhiên, hộ lý đẩy cửa đi vào.

“Làm cái gì vậy?” một tiếng la hét.

Hạ Diệu vội vàng đem tay từ trong quần Viên Tung rút ra.

Người nhân viên y tế đang cầm phần cơm tối trong tay, ánh mắt đột nhiên đảo qua thấy Hạ Diệu ngang nhiên ghé sát vào giường bệnh, nhiều lần “ngược đãi” người bệnh nhân kia, nhân viên y tế vội vàng đem chén đĩa đặt xuống mà chạy tới.

Ấy vậy mà hành vi “móc chim người khác” của Hạ Diệu, nhân viên y tế lại không nhìn thấy.

“Anh ta bị sưng phổi mà anh lại tiếp xúc gần gũi? Anh nếu còn như vậy, tôi trực tiếp đem hai người các anh tách ra.”

Hộ lý vừa nói như vậy, Hạ Diệu chỉ có thể quay về giường của mình.

Lúc quay trở lại trên giường, cậu ta mới - a u con mẹ thằng cha nó, mới vừa sờ Viên Tung có hai cái đã bị đuổi về.-

HẾT CHƯƠNG!

191. Chương 191 - Tỉnh Lại

CHƯƠNG 191: TỈNH LẠI

Trans+Edit: wattpad.com/pinoneverdie

Viên Tung hôn mê đến ngày thứ tư, Điền Nghiêm Kỳ mới chạy tới thăm hân.

Tinh thần của Hạ Diệu vốn là cùng với thời gian hôn mê của Viên Tung mà càng ngày càng xuống dốc, lúc này vừa nhìn thấy Điền Nghiêm Kỳ và gương mặt đỏ của hân, tâm tình lại càng khó chịu.

Điền Nghiêm Kỳ vẫn cứ đang khóc, tuy rằng không khóc ra tiếng, thế nhưng rõ ràng là đang biểu hiện ra vẻ thảm thương bi ai, điệu bộ này khiến Hạ Diệu “tiêu hóa không được”.

“Khóc cái gì? Anh ta vẫn chưa chết.”

Điền Nghiêm Kỳ hoàn toàn không cảm cự được, xoay lưng lại với phía Hạ Diệu, vai vẫn nhấp nhô run rẩy.

Hạ Diệu trong lòng cũng không nhẫn tâm, nhưng hiện tại thật sự không thể nhìn nổi kiểu cách phiền tình này.

“Được rồi, khóc xong chưa? Như đàn bà.”

Điền Nghiêm Kỳ nghẹn ngào nói: “Tôi cũng không tin anh không khóc.”

“Tôi khóc tôi cũng không khóc trước mặt người khác!” Hạ Diệu giọng nói không được tự nhiên.

Điền Nghiêm Kỳ xoay người lại, ở trước giường bệnh của Viên Tung, đứng thẳng lưng, nhìn giống như một quân sĩ, đặc biệt trịnh trọng kính chào theo nghi thức quân đội.

Vấn đề là Viên Tung hiện tại đang như vậy, Hạ Diệu thấy kiểu chào này cứ như nghi thức trong tang lễ, trong lòng kêu lên một tiếng đáng ghét.

“Tôi thảo, cậu có cần phải làm như vậy không?”

Điền Nghiêm Kỳ nói: “Tôi như vậy là muốn cho anh ta thêm sức mạnh.”

“Nếu quả thực có hiệu quả thì tôi đã sớm cúi chào giống như vậy, vẫn còn phải cần tới cậu?!”

Đang nói, đột nhiên một giọng nam trầm đặc vang lên.

“Sao cậu lại tới đây?”

Một khắc kia, Hạ Diệu có loại cảm giác như được người khác đưa lên thiên đường xong lập tức đạp cho một phát rớt xuống địa ngục, Viên Tung tỉnh lại! Nhưng anh ta tại sao lúc này lại tỉnh? Cái này giống như Hạ Tử Vi ngóng trông Phúc Nhĩ Khang tỉnh dậy cả một đời, đến sau cùng lại để cho Dung Ma Ma chạy đến “hoành đao đoạt ái” (giết người cướp tình).

Điền Nghiêm Kỳ cũng vô cùng kinh ngạc, “Anh đã tỉnh?”

Hạ Diệu nhìn hai người bọn họ quan tâm lẫn nhau, trong lòng đặc biệt khó chịu, nhưng lại không biết nói làm sao. Vì vậy ra sức nằm trên giường mà trở mình, đem lưng hướng về phía Viên Tung.

Điền Nghiêm Kỳ sợ ảnh hưởng Viên Tung nghỉ ngơi, chỉ nói mấy câu liền đi, trước khi chia tay vẫn cùng Hạ Diệu lên tiếng chào hỏi, Hạ Diệu cũng không phản ứng với cậu ta, Điền Nghiêm Kỳ thấy vậy cũng đành đóng cửa lại rồi đi.

Viên Tung lúc này mới đem cái đầu xoay về hướng Hạ Diệu, trầm giọng hô một câu.

“Tiểu yêu tử...” Hạ Diệu đem lưng hướng về phía của hân, toàn thân oán khí, một chút phản ứng cũng không có.

Tiếng nói của Viên Tung yếu ớt, hơi thở cũng rất kém, nhưng là vì Hạ Diệu, những điều này cũng không thành vấn đề.

“Yêu tử... quay lại để tôi nhìn cậu một chút...”

Mãi cho tới khi bác sĩ đi vào, Hạ Diệu cũng không phản ứng với Viên Tung. Sau đó bác sĩ kiểm tra cho Viên Tung một chút, lại dặn dò hẳn rất nhiều. Ánh mắt của Viên Tung vẫn đặt ở trên người Hạ Diệu, hẳn phát hiện Hạ Diệu hô hấp đặc biệt đều đặn, cậu ta hẳn là ngủ rồi, chắc là vì lo lắng cho mình nên đã mấy ngày nay không chớp mắt, thể xác mệt mỏi rồi!”

Đầu óc chợt thư giãn, ngủ một giấc đến mười hai giờ khuya mới tỉnh dậy.

Viên Tung cũng bởi vì tình trạng sức khỏe, nên cũng vừa thức giấc cùng lúc với Hạ Diệu. Hạ Diệu chậm rãi mở mắt, sau khi tỉnh liền đem cơ thể quay lại, nhìn thẳng vào Viên Tung, vẻ mặt mới ngủ dậy trông rất ngốc.

“Nhanh soi gương xem bộ dạng ngốc nghếch này của cậu.” Viên Tung tỉnh lại liền xoay mặt nhìn Hạ Diệu đang nằm ở giường đối diện.

Hạ Diệu hướng về Viên Tung nhe ra hàm răng trắng, sau đó cái miệng lại cười toe toét ra, càng nói cậu ta ngốc, cậu ta càng tỏ ra ngốc nhiều hơn.

Cơ thể của Viên Tung vẫn còn cảm giác tê liệt, thể lực chưa hoàn toàn khôi phục, nếu không đã đưa bàn tay lao tới chỗ Hạ Diệu, tại sao mới vừa tỉnh dậy đã giương ra điệu bộ đáng yêu như vậy chứ?

Hạ Diệu thu hồi nụ cười trên mặt, yên lặng nhìn Viên Tung.

“Đầu ngón chân của anh bị mất.”

Viên Tung biểu tình ung dung: “Không có cũng không sao, dùng đến nó làm gì?”

“Ngón chân giúp anh đứng thẳng bằng hơn.” Hạ Diệu nói.

Viên Tung nói: “Dù cho có gãy một chân, sự thăng bằng của lão tử tôi đây vẫn đạt chuẩn như bình thường.”

Viên Tung càng nói như vậy, Hạ Diệu càng đau lòng, cậu ta thừa biết rằng Viên Tung chỉ đang cố lừa để trấn an mình, nhưng hiện tại cũng đành phải giả bộ mà chấp nhận bị gạt.

Viên Tung còn nói: “Đi ‘gót sen ba tắc’, đầu ngón chân đều bị bẻ gãy dính vào lòng bàn chân, chẳng phải vẫn có thể bước đi được sao?”

(*) Gót sen ba tắc bà hậu quả của việc đi gót sen ba tắc.

Nguồn ảnh: Google

“Thế nhưng lúc lên giường sẽ thiếu chút hưng phấn á!”

Viên Tung cố ý hỏi: “Thế nào lại thiếu hưng phấn?”

Hạ Diệu không biết xấu hổ mà cười, “Ngộ nhỡ tôi muốn liếm đầu ngón chân cho anh thì sao?”

Nội tâm Viên Tung như muốn bóp nát ‘cặp trứng’ của Hạ Diệu, lúc đầu ngón chân của lão tử tôi còn nguyên vẹn cậu không thèm liếm, hiện tại đầu ngón chân không còn cậu lại ồn ào muốn liếm, chẳng phải đã quá muộn?

“Nếu cậu thực sự muốn liếm, tôi lập tức trang bị ngón chân nhân tạo.”

“Ngón chân nhân tạo liếm không có cảm giác á!” Hạ Diệu nói, “Tôi nghe nói có loại phương pháp đem ngón chân bị gãy nuôi trong dạ dày, nuôi tốt rồi lấy ra. Nếu không như vậy đi, anh đem ngón chân bị gãy đặt trong bụng tôi nuôi một thời gian, nuôi chín rồi tôi sẽ hạ sinh cho anh.”

Kỳ thực lúc Viên Tung dùng ngón chân móc vào vách giếng, đã biết rằng các sẽ không thể giữ lại được, lúc đó chỉ nghĩ đến phản ứng của Hạ Diệu sau khi tỉnh dậy, nhìn thấy ngón chân của mình sẽ như thế nào, chưa từng nghĩ cậu ta lại có tâm trạng nghịch gợm như vậy, quả thực cảm thấy rất ấm lòng.

Hạ Diệu lại hỏi Viên Tung: “Anh lúc hôn mê, tôi đã nói với anh những gì anh có nghe không?”

“Đều nghe thấy.” Viên Tung nói, “Ngay cả lúc cậu hát kiểu Nhị Nhân Chuyển tôi đều nghe được.”

(*) Nhị Nhân Chuyển: là loại hát kịch ở vùng Đông Bắc, gồm đôi nam nữ cùng nhau đối đáp, lời hát đi dỏm vui tươi, mang tính giải trí thoải mái gần gũi. Loại hát kịch này thịnh hành nhất là ở Cát Lâm, Hắc Long Giang và phía Đông Mông Cổ. (nguồn: baike.baidu.com)

Hạ Diệu cười bạo như muốn xé rách tấm trải giường, “Tôi nghe nói người Đông Bắc các anh hát kiểu này rất hay, bây giờ anh chỉ cho tôi một đoạn nhé?”

Chất đàn ông của Viên Tung là cao ngất trời xanh, mấy bài hát kiểu Nhị Nhân Chuyển toàn là mang tính mua vui giải trí làm trò, bây giờ mà hát không phải là tự hạ thấp phẩm giá?

Không hát!

Hạ Diệu hết lần này tới lần khác xấu xa mà đào bới Viên Tung.

“Đừng làm cho tôi coi thường anh à, tôi đây là loại phần tử tri thức, đều đã ngâm cho anh nghe vài câu, bản thân anh là người Đông Bắc lại không dám mở miệng, hợp lẽ sao?” Viên Tung nói: “Cậu phải hát vai cô đào, hai ta hát cùng nhau, tôi sẽ hát.”

Hạ Diệu suy nghĩ một chút, quay lại mà nói lúc Viên Tung hôn mê, cậu ta cũng đã đem mặt mũi thể diện vứt sạch, bây giờ cũng không còn quan tâm nhiều nữa mà hát một đoạn.

“Tháng giêng tới là tân niên mà nha ~ ”

“Đầu năm mừng một một ngày một đêm nha a ”

“Mọi nhà đoàn viên sum vầy nha a ~ ”

“Đồng nhi chúc tết lão già nha a ”

“Cũng không luận nam hay nữ nha a ôi chao ô ô ô ôi chao ô ô a ~ ”

“Đều đem quần áo mới mặc vào nha a ôi chao ô ô ô ô ~ ”

“Đều đem quần áo mới kia mặc vào a ôi chao nha a ~ ”

“ ... ”

Nếu là ở bệnh viện khác thì không thể nào nghe được tiếng bọn họ hát, nhưng bệnh viện này tương đối cao cấp, trong phòng có camera quan sát, còn có thể nghe được âm thanh, lúc này mới cử hai vị bác sĩ trực ban tới.

“Tôi thao, một người sốt cao bốn mươi độ, một người mất đầu ngón chân, còn có tâm tình hát hát Nhị Nhân Chuyển?”

“Tôi cho rằng bọn họ có thể chuyển tới phòng bệnh bình thường.”

“ ... ”

Trong phòng bệnh vẫn như trước, một mảnh hạnh phúc chan hòa. Hạ Diệu đem ngón tay cầu vào ra giường, rầu rĩ nói: “Hôm nay đã là mười ba tháng chạp, còn ít ngày nữa là tới năm mới, năm nay anh vẫn về nhà ăn Tết sao?”

Hạ Diệu nói xong cũng ý thức được mình đã nói sai, Viên Tung như bây giờ, đừng nói về nhà, muốn ăn Tết ở bên ngoài bệnh viện cũng khó.

“Không về.” Viên Tung ngược lại vẫn tỏ ra bình thường.

Hạ Diệu yên lặng nhìn Viên Tung một hồi lâu, lại hỏi: “Cơ thể của anh cảm giác thế nào? Các khớp xương có thể cử động không?”

“Còn một chút tê cứng.” Viên Tung nói.

Hạ Diệu vẻ mặt lo lắng hỏi: “Chỗ nào cũng tê cứng hả?”

Viên Tung nhe răng cười một tiếng, “Có dương vật là không tệ.”

Cái này cũng đều là do công lao của Hạ Diệu đã sưởi ấm cho “chim to”.

Viên Tung nói: “Tôi còn nghe cậu nói nếu như tôi tỉnh dậy, cậu sẽ giúp tôi tháo ống dẫn nước tiểu, trực tiếp hứng nước tiểu cho tôi.”

“Anh nghe lầm không đó?” Hạ Diệu điệu bộ xấu hổ.

Viên Tung nói: “Quên đi.”

“Đừng vậy mà, anh nếu có yêu cầu này, tôi nhất định sẽ không chối từ.”

Kỳ thực Hạ Diệu chỉ muốn kiểm tra xem “công lực” của Viên Tung có bị giảm sút hay không mà thôi.

Cậu ta tìm được một cái chai, lao lực lết đến trước giường Viên Tung, sợ bác sĩ đang dùng camera theo dõi, cho nên lén lút đem “chim to” của Viên Tung nắm lấy, nhắm ngay miệng chai mà nhét vào.

Kết quả nhét không lọt.

Hạ Diệu trêu nói: “Anh nha có phải là dương vật bị ngâm nước nở phình ra không vậy? Sao tôi cứ thấy nó to hơn lúc trước một cỡ.”

Vừa nói nó to hơn, nó quả thực to lên, không chỉ to mà còn bắt đầu cứng.

Hạ Diệu ném ánh mắt tà khí vào Viên Tung, “Anh nha đang hoảng một chút coi!”

Kỳ thực trong lòng cậu ta đặc biệt vui sướng. Thứ nhất là bản thân mình đã có công “hộ giá” sưởi ấm cho “chim to” của Viên Tung, thứ hai là mị lực của mình đối với Viên Tung vẫn còn rất mạnh mẽ. Viên Tung đang bệnh nặng như vậy vẫn còn cương “tiểu phúc” lên vì mình. Ngoài Hạ gia gia tôi đây, ai có thể khiến hần như vậy?

Cậu ta đã quên mất Viên Tung đã nhịn bao nhiêu ngày. Đừng nói đầu ngón chân bị gãy đứt, cho dù không còn cái chân nào, hần cũng không thể nhịn nổi với cái dáng vẻ thao túng nghịch gợm này của Hạ Diệu.

Sau đó Hạ Diệu tìm được một cái chai có đường kính lớn hơn, vừa mới nhét vào trong chốc lát, liền vang đến một trận âm thanh “rào rào”, mức độ hào sảng không hề giảm sút so với trước đây, Hạ Diệu lập tức trêu nói, “Tung gia gia thật uy mãnh à!”

Viên Tung đang đắm chìm trong cảm giác hạnh phúc khi được Hạ Diệu hứng nước tiểu, còn chưa kịp hoảng hồn, nghe thấy lời này lại càng hăng hái “bắn nước” hơn.

Hạ Diệu thò tay lấy khăn ướt.

Viên Tung hỏi : “Cậu dùng cái đó làm gì? Vẩy vẩy mấy cái không phải được rồi sao?”

“Vẩy vẩy mấy cái? Vẩy sẽ vẩy lên giường đã thế còn sẽ vẩy vào tay của tôi.”

Hạ Diệu không để ý thái độ kì quặc của Viên Tung, dùng khăn ướt lau chùi miệng niệu đạo cho hần, tiện thể ở trên đầu dương vật lau một vòng, vì sợ còn chưa sạch lại tiếp tục lau thêm một vòng nữa.

Viên Tung vốn là đang viêm phổi, Hạ Diệu cứ “lăn qua lăn lại” như vậy quả thực là càng không thể đỡ được.

HẾT CHƯƠNG!

192. Chương 192 - Hết Lòng Chăm Sóc

CHƯƠNG 192: HẾT LÒNG CHĂM SÓC

Trans+Edit: wattpad.com/pinoneverdie

“Thôi đủ rồi.” Viên Tung gắng sức mà cảnh cáo một câu.

Hạ Diệu không nghe lời, lau đầu khắc “chim to” xong, lại vén tinh hoàn của hắn lên bóp bóp, rồi chạy đến lỗ hậu môn, đến sau cùng trực tiếp ở trong cái rãnh sâu đó chà chà. Viên Tung thở hổn hển như trâu, con người bốc hỏa, dùng tay cố siết tay Hạ Diệu bắt cậu ta dừng lại. Hạ Diệu chẳng những không dừng, vẫn còn đem móng vuốt đưa đến cặp mông rắn chắc của Viên Tung, xem nó giống như khối bột mì mà nhào nắn.

Lần này cho anh biết tay, lúc trước dám khiến tôi thống khổ, cơ hội báo thù đã tới!

Viên Tung trầm mặt quát lớn, “Cậu không thấy chán à?”

Hạ Diệu đắc ý mà cười, hoàn toàn bất kể hậu quả mà tiếp tục “dằn vặt” Viên Tung.

Viên Tung lao lực mà né tránh, thở hồng hộc mà đe dọa: “Cậu thử bóp tôi một lần nữa xem! Lão tử tôi thao cậu tới khóc tin không?”

“Anh thao đi! Anh bây giờ thao đi!”

Hạ Diệu lại dùng sức nhéo thêm mấy cái, nhéo xong vẫn còn vỗ vào mông hắn.

Lông mi lạnh cứng của Viên Tung lúc này tỏa ra nồng nặc sát khí, đây là đang muốn xào nấu cặp mông tuyệt đẹp của tôi!?

Hạ Diệu vẫn còn không sợ chết mà còn bật thêm lửa, “Anh nếu như thao không được, vậy thì để tôi. Bồn thiếu gia tôi chờ giây phút này lâu lắm rồi, biết tại sao sợi dây thừng đứt không? Đó là tôi cố ý tháo ra, chờ đợi đến lúc anh nằm liệt trên giường không dậy nổi! Ha ha ha ha ha ha...”

Nói xong lại nhào móng vuốt vào Viên Tung, giả bộ thực sự muốn làm cái gì đó với hắn. Kỳ thực Viên Tung biết rõ cậu ta là đang đùa giỡn, nhưng mà giằng co với thằng nhóc này một chút cũng không có gì xấu, dù sao cũng lâu lắm rồi không được nhìn thấy cậu ta lém lỉnh đùa nghịch như vậy.

Viên Tung dù cơ thể có yếu như thế nào vẫn có thể dễ dàng tiêu diệt “tên yêu nghiệt” này, bàn tay to khổng lồ chế cái ót của Hạ Diệu, áp sát lỗ mũi của cậu ta vào bụng mình.

Làn da dính vào nhau trong một khắc kia, ổ ngực của Hạ Diệu lập tức nóng hổi, cũng không còn sức mà vùng vẫy nữa.

Đột nhiên đôi môi mỏng ẩm ướt bắt đầu hoạt động, từ rãnh bụng leo lên rãnh ngực, đến sau cùng dừng lại ở gò má của Viên Tung. Vừa muốn cắn một cái đã bị Viên Tung đẩy ra xa hơn hai mươi centimet.

“Cậu tránh xa tôi ra một chút.”

Viên Tung bắt đầu dĩ phải quát một tiếng lớn, dù sao việc bị viêm phổi không phải là đùa giỡn.

Hạ Diệu nhiệt tình vừa mới nổi lên, bây giờ giống như bị gáo nước lạnh dập tắt.

Vẫn áp sát mặt vào miệng và cổ của Viên Tung cọ xát, cọ đến mức lòng của Viên Tung mềm nhũn đổ sụp, một chút sức lực chống đỡ cũng không có.

“Sao cậu cứ như vậy mà không nghe lời?” Viên Tung nói với Hạ Diệu.

Hạ Diệu nói: “Có nghe lời, là bản thân anh không nhìn ra.” Quả thực, Viên Tung cũng thừa nhận bản thân thỉnh thoảng cũng muốn bị coi thường, ra lệnh với ai họ cũng nghe theo, nhất là Điền Nghiêm Kỳ, nhưng hắn thực sự không thích như vậy thì làm sao bây giờ? Có người mỗi ngày cùng mình đối đầu lại thấy rất tốt. Lúc mình cao hứng cậu ta lại đem đến cho mình một đồng muện phiền, lúc mình mất hứng cậu ta lại bổ thêm cho mình một dao... Cứ như vậy mà càn rỡ biểu diễn cùng nhau, chẳng phải là một cách đối đãi?

“Được rồi được rồi, để cho cậu nằm sấp lên người tôi một chút cũng được, chỉ một chút thôi đấy!”

Viên Tung rút cục hạ giọng, lại còn đeo khẩu trang cho Hạ Diệu, để mặc cậu ta áp sát vào cơ thể mình.

Xa nhau ba tháng, lần đầu tiên thực sự cảm giác được ý nghĩa của việc được ở bên nhau, tâm tình so với ba tháng trước hoàn toàn không giống nhau. Hạ Diệu trong lòng đặc biệt tĩnh lặng, đặc biệt dễ chịu, đại khái là sau khi thập tử nhất sinh, lòng dạ đã rộng lượng hơn, nói chung trong lòng có rất nhiều điều tích cực.

“Anh định thế nào với tiểu Điền?” Hạ Diệu hỏi.

Vấn đề gây quỹ nhiều giữa hai người họ cuối cùng cũng được đem ra bàn đàm phán.

Viên Tung nói: “Nên làm cái gì thì làm thế đó.”

Hạ Diệu hiểu rõ ý tứ của Viên Tung, mặc dù biết Viên Tung sẽ giữ đúng mực, nhưng vẫn là không nhịn được nhắc nhở một câu, “Anh đó nha kiểm chế một chút! Sau này không được dây dưa với hắn, chờ gương mặt kia của hắn tốt lên một chút rồi tính tiếp!”

“Nếu tôi sau này vẫn dây dưa với hắn, cậu chịu được không?”

Hạ Diệu hiện tại hô hấp rất gấp, “Có cái gì không chịu được? Anh cũng xem tôi không có phong độ quá rồi, tôi đã nói với anh, tôi chưa từng xem hắn ra gì, trước đây tôi cũng đã nói chia tay với anh...”

Đang nói đến hai cái chữ đó, quét mắt thấy vẻ mặt của Viên Tung có chút khó coi, lúc này chợt dạ, cười gượng hai tiếng.

“Được rồi, tôi thừa nhận tôi nói nhầm, tôi chính là vì nhất thời thống khoái nên mới ngay thẳng mà nói như vậy.”

Sau đó phát hiện câu kiểm điểm này không có thành ý, Viên Tung vẫn như trước uy nhìn cậu ta chằm chằm, lúc này lại phải hạ mình thêm vài phần.

“Được rồi, là vì anh...sau này tôi không nói như vậy nữa.”

Viên Tung không thèm nghe, nhất quyết không buông tha, “Cậu thề với tôi đi.”

Hạ Diệu nghĩ lại cảm thấy hơi mất mặt, cho nên tỏ vẻ cợt nhả mà nói: “Tôi thề —— sơn vô cạnh, thiên địa hợp, mới dám cùng quân vương cự tuyệt. Anh nếu bất ly bất khí, tôi tắt sinh tử gắn bó.”

(*) bất ly bất khí: không rời xa, không ruồng bỏ.

“Cậu cho tôi thấy một chút nghiêm túc đi!”

Viên tổng huấn luyện viên đem nửa thân người của Hạ Diệu áp sát vào mình, muốn cậu ta trịnh trọng mà nói lời công đạo.

Hạ Diệu hít sâu một hơi, nói: “Sau này tôi còn nói câu chia tay, sẽ để cho Viên lão súng đem tôi nhốt vào lồng sắt, khóa tay khóa chân, dùng roi da đánh đập, trực tiếp để anh ta đem lỗ đít của tôi xé thủng” Viên Tung thâm nghĩ trong lòng: - Lúc này thực lòng sao!? -

“Cậu nói lại lần nữa đi”

“Thao, anh nha thật không biết xấu hổ...”

Hạ Diệu cười cười trách móc, lại bị Viên Tung ấn vào nằm trên ngực.

Viên Tung trầm mặc một lúc lâu, lại hướng về Hạ Diệu nói: “Việc này cũng tại tôi, để cho cậu chịu nhiều ủy khuất.”

Hạ Diệu trong lòng căng thẳng, một lát sau lại ngồi dậy, cầm điện thoại di động gơ đến bên mép Viên Tung.

“Nghe xong liền thích, lặp lại lần nữa, ghi âm lại để sau này phát lên cho toàn bộ công ty nghe cùng.”

Viên Tung mỉm cười, “Sẽ không làm cậu đau lòng nữa.”

Sau đó hai người lại hàn huyên rất nhiều, cùng nhau chia cách lâu như vậy, cho nên nói chính là nói rất nhiều điều. Đêm hôm khuya khoắc, bác sĩ phụ trách đều đã ngủ, tinh thần của Hạ Diệu lại càng ngày càng tốt, vì vậy quyết định lau người cho Viên Tung một chút.

Viên Tung giả bộ kinh ngạc nói: “Bình thường đều phải thao cậ khiến cậ hài lòng mới có loại đái ngộ này, hôm nay là thế nào?”

Bị người ta đâm vào điểm yếu, Hạ Diệu đem ánh mắt sát khí quét vào Viên Tung.

“Anh muốn tôi lau hay không lau?”

“Lau.”

Hạ Diệu đi vào nhà vệ sinh lấy một chậu nước nóng ra, mang khăn lông ra thấm ướt, cẩn thận từ tốn đem cơ thể của Viên Tung lau từ đầu tới chân... Viên Tung từ khi được vớt từ trong nước giếng ra liền đi thẳng vào phòng cấp cứu, sau đó lại chuyển tới phòng bệnh, trên người vẫn còn mùi nước giếng pha máu, bây giờ được lau người như vậy, mức độ thoải mái không cần phải nói nữa.

Hạ Diệu cố ý chuẩn bị hai cái khăn lông, sau khi dùng khăn lông ướt lau xong liền dùng khăn lông khô lau lại một lần nữa, tiếp theo nhanh chóng đắp tấm chăn dày lên người hắn để giữa cảm lạnh.

Viên Tung có thể cảm nhận được nhiệt độ của chiếc khăn lông, tuy rằng hắn rất thoải mái, nhưng tay của Hạ Diệu ngâm vào chậu nước đó nhất định sẽ cảm thấy rất nóng.

Thấy Hạ Diệu còn đang hướng vào bên trong chậu nước nóng, Viên Tung đau lòng nói một câu, “Đừng đặt tay vào nữa.”

Hạ Diệu cho rằng Viên Tung sợ nóng, đặc biệt thể hiện khí phách nam nhân mà dễ dàng hắn, “Không có gì, kiên nhẫn một chút thì sẽ ổn thôi, nước nóng hỗ trợ cường gân hoạt huyết.”

Viên Tung cũng không nói gì, cứ như thế nhìn Hạ Diệu, trong ánh mắt tràn đầy nhu tình.

Hạ Diệu bị nhìn như vậy, đột nhiên toàn thân nổi da gà, bộ mặt giả vờ lạnh như băng.

“Chớ làm nũng với tôi! Tôi không chịu được.”

Kết quả bàn tay to lớn của Viên Tung liền đem cậ ta dán chặt vào lồng ngực.

“Đừng làm rộn...đừng làm rộn...trên người vẫn còn ướt mà.”

Bản thân Hạ Diệu cũng đang sốt cao, sức lực trong phút chốc liền tiêu hao hết, lúc lau người cho Viên Tung xong, cậ ta cũng đã thở hồng hộc, cả người phát nhiệt. Ghim mình vào giường chưa đầy hai phút sau liền ngủ, thường xuyên vô ý thức mà đá cái chăn ra, bị Viên Tung nhắc nhở nhiều lần, đến rạng sáng, nằm bên trong chăn xuất ra một thân mồ hôi, cơn sốt lui dần.

Sáng sớm hôm sau, lúc mẹ Hạ tới đây thăm Hạ Diệu, phát hiện tinh thần của cậ ta đã khá hơn nhiều. Tâm tình đang cởi mở vui vẻ một chút, chợt nghe đến bên tai tiếng bắt chuyện của Viên Tung.

“A dì, ngài đã tới?”

Mẹ Hạ ánh mắt tối sầm lại, thế mới biết Hạ Diệu vì sao mới đó đã khá hơn, hóa ra là vị “Tinh thần trụ trời” này đã tỉnh lại. Chỉ có điều, mẹ Hạ cũng không biểu lộ loại tâm tình này ra bên ngoài, dù sao Viên Tung cũng là ân nhân cứu mạng Hạ Diệu, cũng là ân nhân cứu mạng của nhà họ Hạ, chỉ có thể ẩn nhẫn mà tiếp thu loại phẩm hạnh “bất cóc con trai người ta” này!

(*)Tinh thần trụ trời: tinh thần sức lực mạnh mẽ như cột chống trời

“Phải, con thế nào rồi?” Mẹ Hạ hỏi.

Viên Tung trầm giọng đáp: “Khá hơn ạ.”

Mẹ Hạ không nói cái gì nữa, đem hộp đựng thức ăn mở ra, bên trong là bánh sủi cảo.

Hạ Diệu mỗi ngày tại đây đều phải ăn cơm dinh dưỡng, cơm dinh dưỡng chỉ là những món cố ép cung cấp chất bổ, mùi vị không ngon chút nào. Viên Tung còn tệ hơn, bốn ngày nay đều phải truyền dưỡng dịch, trong bụng một chút đồ ăn cũng không có.

Hạ Diệu chậm rãi ăn, nhai mịn nuốt chậm, mài mài cọ cọ vào răng.

“Tại sao ăn chậm như vậy? Không thể ăn được hả?” Mẹ Hạ hỏi.

Hạ Diệu lắc đầu, “Ăn ngon lắm, sợ ăn một chút thì hết nên luyến tiếc.”

“Con trai ngốc, thiếu thì mẹ làm tiếp cho con!”

Vừa nói xong, mẹ Hạ được bác sĩ gọi ra.

Hạ Diệu vội hướng về Viên Tung kêu lên một tiếng, “Há mồm!”

Viên Tung há mồm ra, một cú ném chuẩn xác, sỏi cỏ bay lọt vào miệng hắn.

“Ngon không?” Hạ Diệu hỏi.

Viên Tung gật đầu, “Ngon.”

Trên thực tế vị giác của hắn còn chưa khôi phục, căn bản ném không ra vị.

“Há mồm.” Hạ Diệu lại ném qua một viên.

Mẹ Hạ đứng ngay cửa, Hạ Diệu cứ như vậy đem sỏi cỏ còn lại trong hộp từng bước từng bước chuẩn xác ném vào trong miệng Viên Tung. Không được một phút, mười bảy mười tám viên sỏi cỏ không còn hiện hình.

Mẹ Hạ trở về nhìn thấy, trong lòng liền hiểu chuyện.

Nhưng vẫn không thể hiểu rõ, hai đứa nó làm sao đút sỏi cỏ cho nhau được nhỉ? Lúc này giật lại cái hộp đựng thức ăn, trầm lặng không nói gì mà rời đi.

HẾT CHƯƠNG!

193. Chương 193 - Đại Tổ Tông

CHƯƠNG 193: ĐẠI TỔ TÔNG

Trans+Edit: wattpad.com/pinoneverdie

Sau đó vài ngày, Viên Tung vẫn là do Hạ Diệu chăm sóc.

Hạ Diệu đường đường là một đại thiếu gia, nhưng mọi chuyện chăm lo ăn uống của Viên Tung đều do cậu ta đảm nhiệm. Những chuyện khác thì coi như không nói, nhưng cái việc lau người tắm rửa cho hắn thực sự là một việc tốn sức. Viên Tung vốn là người thích sạch sẽ, nếu không lau người cho hắn, Hạ Diệu sợ hắn sẽ khó chịu, mà nếu lau thì phải chờ mẹ Hạ đi về nhà, đợi bác sĩ đi nghỉ ngơi, nửa đêm mới có thể đứng lên hành động.

Viên Tung mà cảm động đến rơi nước mắt, cảm ơn một tiếng, Hạ Diệu kiếp sau yêu hắn thêm một lần nữa cũng đáng. Nhưng hắn lại không như vậy, không những không thể hiện một chút ý tứ cảm động, mà còn xem việc sai vặt Hạ Diệu là chuyện đương nhiên, bảo làm cái này đến khác, kiểu cách như là mẹ đẻ của người ta.

Mấy ngày đầu, Hạ Diệu còn rất nhiệt tình, thừa dịp mẹ Hạ về nhà ngủ, chờ đến hai ba giờ sáng, cậu ta bắt đầu đứng dậy.

Pha một chậu nước ấm, chuẩn bị hai cái khăn lông, kiên nhẫn lau người mát xa đấm bóp cho Viên Tung, lật qua lật lại, lau đến từng ngõ ngách, lỗ tai cũng móc ra lau chùi, phải nói là rất cẩn thận tỉ mỉ.

Thái độ hầu hạ cũng rất tốt, cánh tay căng chân đều được nâng lên hạ xuống nhẹ nhàng.

“Lau bên này một chút, ở bên này, có cần tôi chỉ cho cậu cách lau không...”

Thông thường vào những lúc như thế này, Viên Tung đều sẽ chỉ chỉ chỗ chỗ, “hét ngữ hát lục”, còn Hạ Diệu thì nhẩn nhẩn không phát tiết, dù sao gân cốt của Viên Tung bị như vậy là do cậu ta mà ra, nên phải ráng nuốt vào phần khẩu khí này.

Cách đây vài ngày, Viên Tung gây chuyện càng ngày càng nhiều, Hạ Diệu vẫn là nhẩn nhẩn vì bệnh nhân. Có bữa hai hơn giờ khuya, Hạ Diệu đang ngủ say, lại bị một tiếng ho khan của Viên Tung đánh thức.

“Lau người cho tôi.”

Hạ Diệu không nhẹn được, trở mình, lẫu bẫu nói: “Sáng mai rồi tính, anh đâu có ra mồ hôi? Mùa đông đại hàn lau nước nhiều dễ tổn thương nguyên khí...”

Viên Tung làm bộ làm tịch mà thở dài, “Ai da, ngứa ngáy quá, nhưng thôi đành đi ngủ vậy...”

Bà ngoại nhà anh ... Hạ Diệu trong lòng chửi bới một tiếng, từ trên giường lăn lốc bò dậy, lộ ra gương mặt khó chịu đi tới nhà vệ sinh. Trong lòng mang khí tức mà chuẩn bị đầy đủ đồ dùng, nước ấm có, khăn lông cũng xong, dầu tắm dầu xoa bóp mọi thứ không thiếu, nhưng mặt mũi chính là có chút kém sắc, trông mặt một hồi mở một hồi nhắm, đến lúc lau vẫn còn lải nhải khó chịu.

“Anh đem cánh tay kia nâng lên có được hay không? Là cánh tay bên kia! Cái tay bên này lau xong rồi anh vẫn còn gờ lên làm gì, thiếu đầu óc hả?”

Viên Tung không cần dùng nhãn lực cũng có thể nhìn ra vẻ mặt lúc này của Hạ Diệu, ấy vậy còn lên tiếng sai bảo.

“Mới đó mà lau xong rồi sao? Định lừa gạt ai?” “Tôi đều đã lau cho anh ba lần rồi!”

“Tôi đây cơ thể hấp thụ hàn khí nghiêm trọng, lau nước ấm ba lần đều không đủ!”

Hạ Diệu ngấm ngấm mắng chửi trong lòng, mặt đen lại lau cho Viên Tung thêm một lần nữa, cuối cùng bưng chậu nước đi đến nhà vệ sinh.

“Cậu thế nào lại không đem chăn đắp lên cho tôi?” Viên Tung nói.

Hạ Diệu ót nỏ gân xanh, quay đầu phản lại một câu.

“Anh không thể tự mình đắp sao? Cái tay của anh không thể nhúc nhích à?”

Viên Tung nói: “Cậu đắp kín hơn!”

Hạ Diệu rút cục xù lông lên, chỉ vào Viên Tung nói: “Anh đó nha nếu còn làm trò, có tin tôi đem anh cởi sạch rồi ném ra ngoài không?”

Viên Tung giống như là chờ khoảnh khắc phát tiết này của Hạ Diệu, sau đó liền hài lòng mà đi ngủ.

Hạ Diệu đem nước đổ đi, vứt cái chậu xuống đất, khí tức ào ạt mà ra khỏi nhà vệ sinh. Vốn định trực tiếp ghim đầu vào ổ chăn, kết quả trừng mắt nhìn Viên Tung, vẫn là tiến thêm hai bước đến nhét chăn lại cho hắn thật kín, sau đó bản thân mới leo lên giường.

Hai ngày nay, sự kiên trì của Hạ Diệu đã triệt để kiệt quệ, nửa đêm bị gọi dậy, sẽ nằm lỳ trên giường nghịch điện thoại không thèm để ý, lê lét chậm chạp một hồi mới chịu hầu hạ Viên Tung.

“Cậu nhanh lên một chút, tôi đang buồn ngủ.” Viên tổng thống lên tiếng.

Hạ “tiểu người hầu” không nhẹn được hừ nói, “Anh ngủ phần anh, tôi lau phần tôi.”

“Đến lúc đó cậu đánh thức tôi thì làm sao?”

Hạ Diệu nhe răng tròng mắt, “Anh đánh thức tôi được, lại không thể để tôi đánh thức anh?”

“Cậu dán đầu vào gối liền ngủ, tôi bị tỉnh giấc thì không thể ngủ được nữa.”

Hạ Diệu kiềm chế lại kiềm chế, kết quả Viên Tung lại nói nhiều một câu, “Nhanh nhẹn lên, có tính tự giác một chút.”

Rốt cục không kiềm chế nổi nữa, điện thoại di động ném vào tấm chăn, sư tử Hà Đông mà rống lên.

“Bổn lão gia đây không hầu hạ anh! Anh muốn tìm ai hầu hạ thì đi mà tìm.”

Chợt quay lại nằm lên giường, trùm chăn kín hết cả cái đầu, nằm đó nhìn y như cương thi.

Viên Tung cũng không nói gì, cứ như vậy trầm mặc, những tiếng rên rỉ ai oán từ trong miệng bắt đầu phát ra, kỳ thực trong lòng không biết tại sao rất thích thú, liền muốn xem cảnh Hạ Diệu “sinh long hoạt hổ” mà xù lông lên.

Năm phút sau, Hạ Diệu chợt đem chăn từ trên mặt kéo xuống.

“Anh không nên gọi là đại bánh chưng, anh phải gọi là đại tổ tông! !”

Nói xong, bạo phát mà đi đến nhà vệ sinh, đem toàn bộ dụng cụ ra, quay về lau người xoa bóp cho Viên Tung, từng tí từng tí đều rất cẩn thận nghiêm túc.

Vừa lau xong, Viên Tung lại nói: “Tôi muốn đi ị ”

Hạ Diệu nóng nảy, “Ban ngày không phải đã đi rồi sao?”“Cậu sao không nói là năm ngoái tôi cùng đã đi ị rồi luôn đi?”

Hạ Diệu chỉ vào trán của Viên Tung mà mắng, “Anh đó nha tự mà ị ”, sau đó lấy thể mà đem hai cánh tay Viên Tung khoác lên vai mình , công hấn đến nhà vệ sinh. Cứ như vậy, Viên Tung muốn tiểu tiện đều là do đích thân Hạ Diệu hứng, muốn đại tiện đều là do cậu ta công hấn đến nhà xí. Chậm rãi hạ hấn xuống ngồi vào bồn cầu, rồi lại cởi quần cho hấn, ị xong lại giúp hấn kéo quần lên, cuối cùng lại lấy thể công hấn quay trở về giường.

Mặc dù từ giường bệnh công đến bồn cầu chỉ có vài bước chân, Hạ Diệu vẫn cứ thể mà lèm bèm cho được.

“Anh có thể ăn ít lại một chút không? Cứ như vậy tôi công anh rất mệt.”

Viên Tung hết lần này tới lần khác không phối hợp, một đại nam nhân cao hơn mét chín lại không biết xấu hổ, cứ như một con chó con bám vào người Hạ Diệu. Lúc được công thì không dùng lực, lúc ngồi được vào bồn cầu rồi lại dụng sức kéo Hạ Diệu ngồi lên trên đùi của mình.

Hạ Diệu sợ phải đôi chân đang bị thương của Viên Tung, vội vàng đứng lên.

Viên Tung lại ôm lấy cổ của cậu ta không tha.

“Anh nha buông tay ra! Không buông tay tôi làm sao đứng lên?”

Viên Tung chính là không buông tay, không những không buông tay, còn ở đó mà siết hông Hạ Diệu ấn xuống, hông của Hạ Diệu liền đề lên đứng quần hấn ta, cọ sát đến mức bốc cháy toàn thân.

“Anh vẫn còn không chịu ị ?” Nổi giận gầm lên một tiếng.

Viên Tung lúc này mới thu tay lại, nói: “Cậu không cởi quần cho tôi, tôi làm sao ị ?”

Hạ Diệu cởi quần cho Viên Tung, đang cởi giữa chừng đột nhiên nhìn thấy nội cảnh bên trong đang “nhất trụ kinh thiên” (ý chỉ dương vật đã cương lên cứng ngắt), nuốt nước bọt một cái, dùng sức kéo cái quần ra, kéo xong đổ mặt đi ra ngoài.

Hai phút sau, Viên Tung ở bên trong gọi Hạ Diệu.

Hạ Diệu còn đang tranh thủ ngủ, đầu óc mơ màng đi tới cửa.

“Làm gì ?”

“Ị xong.”

“Nhanh vậy?”

” Ị không ra.”

Họ Hạ bắt đầu lên tiếng gầm gừ, lão tử tôi đây sẽ dùng kèm sắt kẹp nát cái lỗ đít ăn ở không đi kiếm chuyện của anh!

Rốt cục, đem Viên Tung cống trở về giường, Hạ Diệu triệt để hoàn thành nhiệm vụ. Tâm mệt mỏi, người mệt mỏi, dán đầu vào gối liền ngủ thiếp đi, trong lúc ngủ hình như cảm giác được có người hôn lên mặt của mình, nhưng lại cho rằng Viên Tung cũng không thể từ trên giường đứng lên, cứ coi như là nằm mơ vậy.

Ngày hôm sau, Viên Như tìm được địa chỉ mà đến thăm Viên Tung.

Nói là đến thăm, kỳ thực chính là đem thêm phiền phức, cô ta chẳng giúp được gì cho Hạ Diệu, ngồi cả ngày ở đó nói chuyện trên trời dưới đất.

Chỉ có điều là do có người đến thăm, Hạ Diệu mới có thể an tâm đi ra ngoài liên hệ với bác sĩ chữa trị ngón chân của Viên Tung.

Từ phòng bệnh đi ra ngoài, Hạ Diệu người nhẹ như chim yến, bước đi như bay. Xem ra cả ngày hầu hạ Viên Tung cũng rất tốt, vận động nhiều một chút, hơn cả làm việc nhà, thể lực khôi phục đặc biệt nhanh.

Bác sĩ thấy Hạ Diệu mang tới tấm phim Xquang tới, lúc này lắc đầu.

“Không cần phải trị liệu nữa.”

Hạ Diệu nóng nảy, “Đều đã như vậy rồi mà không cần trị liệu nữa?”

“Thực ra như vậy cũng tốt, nếu như không làm các loại hoạt động cần nhiều thể lực, thời gian dài sẽ uốn nắn các ngón chân lành lại được. Tôi đề nghị chúng ta không nên tốn quá nhiều chi phí cho việc phục hồi này.”

“Nhưng công việc của anh ta chính là loại hoạt động cần dùng nhiều thể lực, thân thể không thể có tí xú hư hỏng nào!”

Bác sĩ vẽ mặt khổ sở biểu tình, “Tôi giúp cậu liên hệ, quay lại mà nói Trung Hoa hiện nay kỹ thuật cũng rất tốt.”

“Chỉ cần có thể giúp hắn đem đầu ngón chân bình phục, tốn bao nhiêu tiền tôi cũng cam tâm tình nguyện.”

Hạ Diệu trở lại phòng bệnh, vừa lúc nghe được Viên Tung đang cùng Viên Như nói chuyện phiếm.

Viên Như hỏi Viên Tung: “Ca à, mấy ngày nay đều là Hạ Diệu hầu hạ anh sao?”

“Cứ coi là vậy đi”. Viên Tung nói.

Hạ Diệu cước bộ dừng lại, chưa vội tiến vào, ở ngoài cửa oán thầm: cái gì gọi là “cứ coi là vậy đi” ?

Viên Như cũng hỏi: “Cái gì gọi là ‘cứ coi là như vậy đi’ ?”

Viên Tung liếc mắt quét ra cửa, nói: “Cậu ta là loại đại thiếu gia, anh không trông cậy nổi.”

Hạ Diệu trong cơn giận dữ, vừa mắng vừa xông tới.

“Viên Tung tôi thao cả nhà anh! Lão tử tôi mấy ngày nay hầu hạ anh bao nhiêu? Ăn uống, tắm rửa, tiểu tiện, đại tiện, có chỗ nào bạc đãi anh? A a a a – anh lần này phải nói cho rõ ràng !!!!!”

Mắt thấy Hạ Diệu đang nhào tới giường của mình, Viên Tung thân thể linh hoạt lách qua, khiến Hạ Diệu nhào đến ôm lấy một khoảng không, Hạ Diệu còn muốn tóm lấy hắn, Viên Tung cứ như thế từ trên giường nhảy lên chạy thoát. Đúng vậy, Hạ Diệu không nhìn lầm, hắn cứ như thế bay ra khỏi giường, hơn nữa còn chạy cách mình rất xa.

“A a a a – anh dĩ nhiên đã sớm có thể đi đứng, tôi đánh chết anh!”

Hạ Diệu đuổi theo Viên Tung chạy tán loạn khắp phòng bệnh, Viên Tung tuy rằng động tác đã thanh thoát như thường, tuy nhiên thoát nhìn thì bàn chân vẫn là tương đối mất đi tính linh hoạt. Hạ Diệu tuy rằng tức giận, nhưng vẫn là khó nén được sự yêu thương dành cho Viên Tung, đuổi theo vài bước liền không đuổi nữa, đặt mông ngồi trên giường, khép chân lại không thèm để ý đến hắn

HẾT CHƯƠNG!

CHÚC NGỦ NGON !

194. Chương 194 - An Ủi

CHƯƠNG 194: AN ỦI

Trans+Edit: wattpad.com/pinoneverdie

Một luồng lửa giận vẫn còn nung cháy đến tận tối.

Do lúc này còn có người nên không tiện phát tán, chờ Viên Như và những thăm bệnh khác đi hết, Hạ Diệu mới giương ra gương mặt cứng rắn đến tối không gì có thể ngăn lại, gương mặt này quả thực là không dám nhìn.

Viên Tung vẫn còn ở đó mà tiếp tục hơn thua.

“Tiểu yêu tử, đỡ trầm đi nhà cậu.”

“Hạ Diệu, đang nói chuyện với cậu đấy, gọt cho tôi một trái táo.”

“Cậu đem cái móng xoay lại đi, nếu không tôi vươn tay tới tát vào đấy.”

Hạ Diệu biết lúc này mà xù lông lên chỉ càng làm cho cái tên phách lối đó thêm thỏa mãn, phương pháp tốt nhất chính là mặc kệ hắn.

Viên Tung lại ném qua bên giường Hạ Diệu một bịch đậu có mùi rất lạ, “Cái này cậu sẽ thích ăn.”

Hạ Diệu liếc cũng không thèm liếc nhìn một cái.

Sau khi kể sách dùng lời lẽ khích tướng, dùng đồ ăn dụ dỗ liên tục thất bại, Viên Tung rốt cục có chút không bình tĩnh, sải một bước thật rộng tiến đến giường Hạ Diệu, đem nửa thân người đè lên người cậu ta, hai cái cánh tay kẹp chặt đầu cậu ta lại, ánh mắt nhu tình bắt đầu nhìn xuống.

“Giận tôi thật hả?”

Hạ Diệu cơ mặt không chút chuyển động.

Viên Tung ở ngay cổ Hạ Diệu bóp chặt một chút.

“Tôi thương yêu cậu như vậy, cậu bỏ mặc tôi sao?”

Hạ Diệu bị bàn tay cứng như cái kiềm sắt của Viên Tung bóp đến ngạt thở.

Viên Tung thấy Hạ Diệu vẫn không phản ứng với hắn, trực tiếp dùng bàn tay to lớn vỗ lấy, không nói nhiều mà đem cậu ta ôm vào trong lồng ngực. Lúc này nhìn giống như một người phụ thân đang dỗ dành tiểu hài tử vậy, đem Hạ Diệu đặt lên đùi, một cánh tay vòng ra sau lưng, bàn tay thô ráp còn lại nhẹ nhàng vỗ về lên gương mặt của cậu ta.

“Tôi chỉ là đùa giỡn với cậu, chuyện có to tát gì đâu? Không đến nỗi giận như vậy.”

Hạ Diệu rốt cục mở miệng: “Phải rồi, hẳn là chuyện thất đức nào do anh làm đều được xem là đùa giỡn, đều được xem là ”không đến nỗi“. Còn tôi nếu nói sai một câu thì giống như là trời đang sập xuống.”

Viên Tung “...”

“Mỗi lần anh dùng nhu cầu của một thằng đàn ông mà đòi hỏi tôi, tự bản thân tôi phải làm sao cho giống một con đàn bà để hầu hạ anh!!”

Viên Tung “...”

“Anh không biết xấu hổ sao?” Hạ Diệu rốt cục rống lên, “Sống hơn ba mươi năm, anh sống thật chẳng ra gì.”

Viên Tung rõ ràng vẫn một mực mà ôm Hạ Diệu, vẫn nhìn cậu ta chăm chăm, bị vợ quở trách nên bây giờ đang lo lắng sửng sốt. Đến sau cùng thực sự không đỡ được, từ khóe miệng lộ ra một tia cam chịu, thoáng qua rồi biến mất. Hạ Diệu cuối cùng cũng một lần chiếm giữ được vị trí thượng phong khi khẩu chiến với Viên Tung, lúc này không kịp chờ đợi mà tự thưởng cho thành quả thắng lợi của bản thân, liền nắm giắt tóc của Viên Tung rồi giáo huấn.

“Anh nhìn lại xem, tôi đang nói là anh xem lại bản thân anh đấy. *nói lầm bầm*...”

“Tôi không phải là muốn cho cậu hoạt động một chút sao? Nếu cậu không bị bệnh tôi cũng đã không sai bảo cậu.”

Hạ Diệu bĩu môi, “Tôi căn bản không tính toán làm nhiều hay ít việc, tôi là quan tâm bệnh tình của anh. Anh nếu như sớm nói với tôi rằng cơ thể của anh đã hồi phục khá hơn, tôi cũng không đến mức phải lo lắng sốt ruột nhiều ngày qua như vậy!”

Viên Tung yên lặng nhìn Hạ Diệu, không nói lời nào.

Hạ Diệu càng nói càng giận, đến sau cùng vì quá bức dọc, trực tiếp đẩy Viên Tung ra .

“Anh tránh xa tôi ra một chút.”

Viên Tung mạnh mẽ đem Hạ Diệu đè lại, một tay siết lấy cằm của cậu ta, nói: “Cậu bĩu môi với tôi thêm một cái nữa đi, tôi sẽ buông tay.”

“Cút sang một bên.”

Viên Tung đem bàn tay đang siết cằm của Hạ Diệu trực tiếp dờn lên đôi gò má của cậu ta, dùng lực mạnh cô siết, đem hai phần thịt ngay má ép lại, khiến đôi môi bị chu lên.

Hạ Diệu tàn nhẫn giắt tóc của Viên Tung ngược ra phía sau.

Viên Tung nhe răng cười một tiếng, trực tiếp hôn lên đôi môi của cậu ta.

Bàn tay đang giắt tóc Viên Tung của Hạ Diệu dần buông lỏng.

Hai người hôn nhau say đắm đến hơn nửa giờ sau.

Từ lúc nằm viện đến bây giờ không dám hôn hít quá nhiều, Viên Tung điều trị viêm phổi hai ngày, cũng chỉ hôn nhẹ lên mặt của Hạ Diệu. Mãi cho tới khi xác định triệt để khỏe hẳn, mới dám kịch liệt “lăn qua lăn lại” giống lúc này.

Hạ Diệu cũng một thời gian dài không nếm được “mùi vị thịt tươi”, được chiêu đãi một miếng thịt ngon như vậy, cái miệng liền cắn xé không ngừng, đôi môi của Viên Tung đều đã toát máu, đũng quần của hai người họ lúc này cũng đang “toát ra”.

Hai người họ không hoàn toàn nhắm mắt, tất cả đều lim dim nửa nhắm nửa mở mà khiêu khích đối phương.

Lúc ngừng lại, tay của Viên Tung không tự chủ được hướng về khóe mắt của Hạ Diệu vuốt vuốt, trầm giọng nói: “Mắt rất đẹp.”

Hạ Diệu hanh một tiếng, “Chẳng phải anh nói trông một chút cũng không giống con người?”

“Ý của tôi là đẹp đến mức không giống người, hơn cả loài người.” Viên Tung cuối cùng cũng nói ra lời thật lòng.

Hạ Diệu đặc biệt không nhận được lời khen, nghe xong câu đó, lúc này sảng khoái biểu tình, “Thấy anh nói đúng sự thật về dung mạo của tôi như vậy, chuyện anh giả bệnh tôi cũng không thèm so đo với anh, ha ha ha...”

Viên Tung buông Hạ Diệu ra, nói: “Mấy ngày qua sai khiến cậu nhiều như vậy, hôm nay tôi muốn an ủi lại cho cậu.”

“An ủi?” Hạ Diệu con mắt phóng ra tinh quang. Viên Tung nói: “Lau người cho cậu một lần.”

Tinh quang trong con ngươi của Hạ Diệu trong nháy mắt chạy tán loạn, “Là chuyện đó sao?”

“Còn không phải?” Viên Tung cố ý hỏi.

Hạ Diệu đem tứ chi rộng mở, tự ngã chồng vó nằm trên giường.

Thản nhiên nói: “Được rồi, đến đây đi.”

Viên Tung so với Hạ Diệu, việc chăm sóc người khác cẩn thận và tinh tế hơn, trước khi lau mặt cho Hạ Diệu phải vén mái tóc của cậu ta qua một bên, sau khi gương mặt tuần tú hoàn toàn được hiện ra, mới chậm rãi từ bên ngoài lau vào bên trong. Lỗ tai, cằm, sống mũi...lau rất tỉ mỉ, độ mạnh yếu cũng rất vừa vặn êm ái.

Hạ Diệu thẫn vắn Viên Tung, “Anh có đúng hay không thừa dịp lúc tôi ngủ rồi trộm hôn tôi?”

Viên Tung đem khăn lông đưa đến phần đầu, lau một lần nữa.

“Phải, đã hôn.”

Hạ Diệu hỏi một câu đặc biệt ngu ngốc, “Vì sao hôn?”

“Cậu nói xem vì sao hôn?” Viên Tung dùng sức ngắt cái mũi Hạ Diệu một cái, “Nhìn cái dáng cậu nằm rất đáng yêu, liền muốn hôn.”

Hạ Diệu bĩu môi, không nói chuyện.

Một lát sau, Viên Tung lại lau cái cổ của Hạ Diệu, Hạ Diệu vốn là miễn cảm, “ăn chay” nhiều ngày không được đụng chạm cọ xát cơ thể. Viên Tung lau cái cổ xong thì lau xương quai hàm, lau xong thì đến cái cằm, rồi lại quay về lau cái cổ.

“Ha ha ha ha... Đừng lau chỗ này... Ha ha ha...”

Viên Tung dùng sức giữ cố định cái cằm của Hạ Diệu lại, cương chế mà lau cho cậu ta. Sau đó Hạ Diệu chậm rãi thích ứng, lại đổi thành một loại cảm giác ngứa ngáy. Loại ngứa ngáy này từ sâu trong đáy lòng sinh sôi ra bên ngoài, hô hấp mơ hồ trở nên gấp rút.

Viên Tung lại rót thêm nước nóng, tiếp tục đem khăn lông ẩm áp dán vào bộ ngực của Hạ Diệu.

“Đừng... Đừng... A a...”

Viên Tung thực sự dùng khăn lông ẩm lau sát ngực cho Hạ Diệu, ngón tay cái một mực ở trên đầu vú của Hạ Diệu vuốt ve xoa bóp, khiến cho cái eo của cậu ta run rẩy điên loạn, như cá trạch mà vùng vẫy ở trên giường.

Viên Tung dùng ánh mắt cột nhả nhìn cậu ta, “Trông tiền đồ của cậu kìa.”

Hạ Diệu thà chết không thừa nhận, “Anh nói nhầm cái gì vậy?”

Nói xong, bị Viên Tung lột quần.

“Anh định cởi hết ra sao?” Hạ Diệu nóng nảy.

Viên Tung nói: “Lau toàn bộ.”

“Bình thường tôi lau cho anh đều để cái quần lót lại.”

Viên Tung hanh một tiếng, “Tôi đã sớm thấy nó rất vướng víu.”

Hạ Diệu dùng chân che lại, “Anh tắt đèn đi, không thì người theo dõi camera sẽ thấy”

“Tình hình sức khỏe của chúng ta đã khá hơn, ai lại rảnh rỗi ngày đêm nhìn chăm chăm chúng ta?..”

“Tuy là vậy anh cũng phải tắt đèn.” Hạ Diệu kiên quyết.

Kết quả, Viên Tung không tắt đèn, trực tiếp lấy đồ vật che cái camera lại.

“Hả... anh...”

Hạ Diệu cuối cùng vẫn bị Viên Tung lột sạch sẽ, “quả dưa leo lớn” nằm ở giữa hiện lên trắng tấp. Viên Tung nhìn chăm chăm một hồi, Hạ Diệu trong lòng liền “hỏa cấp hỏa liệu”. (khó chịu ngứa ngáy không yên)

Viên Tung lại đem khăn lông ngâm vào trong nước nóng, vắt khô rồi bắt đầu lau chân cho Hạ Diệu.

Ý định ban đầu của Hạ Diệu chính là không cần thiết phải cởi quần lót cho Viên Tung, bởi vì lúc lau người, sẽ bắt chân của hắn dạng ra, lúc này “cảnh xuân” bên trong nhìn không xót cái gì, lộ liễu mười phần, cần gì phải cởi.

Bây giờ đến lượt mình bị lột sạch, để che giấu loại xấu hổ này, Hạ Diệu chỉ có thể nói chuyện phiếm với Viên Tung.

“Anh vì sao không thích tiểu Điền?”

Viên Tung nói thẳng: “Tôi đối với hắn không có dục vọng.”

“Giả sử hắn phẫu thuật thẩm mỹ giống gương mặt của tôi thì sao?”

Hạ Diệu cho rằng Viên Tung sẽ nói - Tôi yêu cậu là vì con người bên trong của cậu, không phải là vì gương mặt này hay thứ gì khác - , kết quả Viên Tung nói: “Nếu chỉnh sửa thật giống gương mặt dâm tà này của cậu, tôi có thể sẽ hài lòng một chút.”

“Thao...”

Ngay sau đó, chiếc khăn lông kia lập tức luồn vào háng của cậu ta, một tiếng chữm mắng lúc nãy trong nháy mắt thay đổi lần điệu.

“A...đừng mà...”

Tay của Viên Tung bắt đầu dời từ háng của Hạ Diệu sang bộ lông sinh dục của cậu ta, ác liệt mà kéo nắm lõi giật, rồi lại dùng sức kéo “quả dưa chuột” ra như kéo sợi dây thun. Sau đó lại dùng cái khăn lông từ lâu đã không kịp đợi kia bao trùm lấy “thằng nhỏ”, chuyển động qua lại vòng vo chà xát liên tục.

“Anh nói xem ai dâm tà...ai?”

Hạ Diệu hỏi lời này chính là tự đâm vào mặt của bản thân, tay của Viên Tung chà xát không được mười cái, “đại dưa leo” của cậu ta đã liên “thông cống” bắn ra một dòng suối dịch nhờn, văng đầy trên tay Viên Tung.

Viên Tung dùng ngón tay quẹt một bãi tinh dịch, trảy trét lên gò má của Hạ Diệu.

“Tôi cũng thấy xấu hổ dùm cậu đấy.”

Hạ Diệu đỏ mặt mắc cỡ, nằm đó mài răng, không kêu một tiếng.

Không được hai giây, tiếng kêu dâm đang phiền tình lại vang lên lần nữa.

“Không cần lau nữa đâu... Tôi van anh.....Viên Tung... A a a a...”

Viên Tung đem cái khăn lông ẩm áp sạch sẽ nhét vào kẽ mông Hạ Diệu, Hạ Diệu điên cuồng kẹp chân cản lại, sau đó lại bị Viên Tung khống chế. Mạnh mẽ đẩy hai chân cậu ta ra, “mật đạo” vô tư thoải mái lộ diện, lại đem khăn lông trùm vào ngón tay, liên tục chà xát lên lên xuống xuống.

HẾT CHƯƠNG!

195. Chương 195 - Chỉ Nguyện Được Sống Trong Cơn Mê Đắm

CHƯƠNG 195: CHỈ NGUYỆN ĐƯỢC SỐNG TRONG CƠN MÊ ĐẮM

Trans+Edit: wattpad.com/pinoneverdie

Hạ Diệu lúc này xấu hổ, cảm giác như mình không còn mặt mũi nữa, nhưng cậu ta hết lần này tới lần khác vừa mềm xuống được chút xíu thì ý chí chiến đấu lại liền sục sôi. Cái chân còn bị Viên Tung gấp lại, đẩy ngược ra đằng trước, nâng cái mông lên, khiến rãnh mông của bản thân lập tức rơi vào tầm mắt của chính mình, nhìn nó bị Viên Tung lấy danh nghĩa là lau để mà dầy vò làm nhục, đầu óc lúc này bị kích thích đến hoa mắt.

Ngón tay của Viên Tung lại bắt đầu tập trung ở “mật miệng” chà xát lộng hành, giống như là muốn đem nết thịt kia nghiền nát.

Mông của Hạ Diệu hung hăng run rẩy, bàn tay kịch liệt muốn đẩy Viên Tung ra, mang theo tiếng rên rỉ nức nở.

“Đừng. . . nhột quá. . . A a a. . .”

Viên Tung đột nhiên đem ngón tay đang bọc cái khăn lông thọc vào bên trong Hạ Diệu, bao nhiêu cảm giác tiêu hồn sung sướng ngày trước lại ủa về tập kích vào đại não của cậu ta, không kiềm được la hét một tiếng, cái eo uốn lên, cái đầu lắc lư điên cuồng.

“Ách. . . Bắn. . . Bắn. . .”

Hạ Diệu hơn ba tháng này đã “nín nhịn” quá nhiều, cho nên bây giờ đang rơi vào trạng thái giống như là trai đồng trinh lần đầu tiên được kích thích, Viên Tung còn chưa làm gì, Hạ Diệu đã bắn ra hai lần.

Viên Tung đem khăn mặt từ trên người Hạ Diệu lấy xuống, trêu chọc một câu.

“Xem ra tôi hầu hạ cậu đủ rồi.”

Nói xong, bưng chậu nước vào nhà vệ sinh.

Hạ Diệu tuy rằng đã đạt được sự sung sướng, nhưng “mật miệng” vẫn còn chưa được “ăn” mà? Mắt nhìn thấy Viên Tung đi vào nhà vệ sinh, giặt lại khăn lông nửa ngày chưa đi ra, trong lòng lên tiếng oán hờn.

Chỉ vậy thôi sao? Bị bọm với tôi à?

À không...nói không chừng là anh ta đang tắm, chuẩn bị cùng mình làm thêm một trận nữa....

Nghĩ như vậy, Hạ Diệu lại bắt đầu xoa tay đất chí.

Kết quả, Viên Tung trở ra, đứng trước mặt Hạ Diệu chỉ chỉ vào đũng quần đang cương cứng lớn của mình, sau đó trực tiếp tự chui vào ổ chăn.

Hạ Diệu nhìn hấn, tôi thao, anh đó nha thật giỏi! Anh giữ lại cái dương vật của anh để làm gì ? Dùng để thao cái chăn hay là thao cái tấm trải giường?!

Trong lòng bực bội, trực tiếp tắt đèn.

Kết quả tắt đèn xong cũng không khá hơn, lẩn qua lẩn lại ngủ không được, nhưng lại không thể chủ động mở miệng đề nghị cái chuyện này, dù sao Viên Tung cũng đang có thương tích trong người, thân thể bất tiện.

Mà lúc này mình cũng đã bắn hai lần, bây giờ đề nghị làm tiếp khác nào không biết xấu hổ tự nhận mình nghiện? Cái dạ dày tham ăn của Hạ Diệu rốt cục không chịu nổi sự yên lặng tĩnh mịch, bắt đầu nói bóng nói gió.

“Chuyện là. . . Buổi chiều lúc tôi rượt anh, anh chạy rất hăng hái! Cái chân không sao chứ?”

Viên Tung nói: “Không sao, chỉ là có chút không linh hoạt.”

“Không linh hoạt như vậy thì có gì đáng lo ngại không?”

“Không có gì đáng ngại, động tác gì cũng có thể làm được.”

Hạ Diệu vừa nghe thấy câu này, lập tức có chút hy vọng, lúc này dùng khẩu khí tà đạo: “Anh có muốn làm động tác gì không?” (câu này thâm lắm nha mấy bạn =))))

Viên Tung nói: “Chạy nhảy, chạy đạp sau, đá chân trước cũng không tệ.”

Hạ Diệu “. . .”

Viên Tung cố ý hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không có gì, chỉ là tùy tiện hỏi một chút.”

Một lát sau, Hạ Diệu đột nhiên lừ gạt một tiếng.

“Tôi nghe được tiếng anh thở hổn hển, anh đó nha...có phải là đang thủ dâm không?”

Viên Tung hơi thở trầm ổn mà nói: “Không có, cả hai tay của tôi đều nằm ở bên ngoài mà.”

“Ít giả bộ đi, chịu không nổi cứ việc nói thẳng, tôi cũng không phải là loại người không biết đạo lý. Anh nếu thực sự có nhu cầu, tôi cũng có thể suy nghĩ một chút.”

Hạ Diệu nói đều đã nói đến mức này, Viên Tung vẫn là nằm bất động.

“Không có gì, cậu tốt nhất ngủ đi, hôm nay để cậu yên giấc một lần.”

Hạ Diệu trong người khởi thuốc súng nổi lên bốn phía, trên mặt mây đen bao phủ, lại bắt đầu châm chọc khiêu khích.

“Khinh, đáng khinh, chưa thấy ai đáng khinh như anh.”

Viên Tung hỏi: “Cậu mắng ai đó?”

“Tôi mắng ai trong lòng anh tự biết.”

Viên Tung liền giả vờ không biết.

Hạ Diệu còn nói: “Tôi thấy cái đó của anh tám mươi phần là bị đông lạnh đến hư luôn rồi, đúng không?”

Viên Tung “. . .”

” ‘Hàng họ’ của lão già đúng là của lão già, biết vậy đã kiếm ai đó trẻ trung hơn.”

Viên Tung “. . .”

Chiêu thức dùng từ “lão già” để chọc hấn cũng đã thất bại, Hạ Diệu rút cục bạo phát, đèn vừa mở, con người phun ra hai ngọn hỏa diễm hướng về ổ chăn của Viên Tung thiêu đốt.

“Anh thao tôi một phát thì anh sẽ chết hả? ! ! !”

Viên Tung cầm cự gương mặt cứng rắn hơn mấy chục phút đồng hồ, cuối cùng chịu không được nữa.

Hạ Diệu so với hấn còn chịu đựng mãnh liệt hơn, mắng xong lập tức bung xả, trực tiếp nhảy lên giường của Viên Tung, vén chăn lên tuột lấy cái quần, banh chân của Viên Tung ra, ngắm nhìn cự vật của hấn một lúc, đột nhiên nhào tới ngậm vào miệng.

Viên Tung gân xanh ngay cổ lộ ra ngoài, tròng mắt giường lên một mảnh huyết hồng.

Hạ Diệu đang ngậm được phân nửa, lại chậm rãi tổng cái thứ trong miệng ra ngoài, sau đó tiếp tục dùng môi mỏng trơn trượt bao trùm lấy lớp da nhạy cảm kia của Viên Tung một lần nữa. “Phốc” một tiếng, vật nằm trong miệng lại tuột ra, lúc này tiện thể lè lưỡi quần lấy bộ lông sinh dục rậm rạp của Viên Tung, sau đó lại chuyển sang liếm gốc dương vật, liếm qua liếm lại, đầu lưỡi chuyển động linh hoạt, cứ thế mà liếm bú mê say. Dòng điện lưu va chạm ngày càng kịch liệt tấn công vào não bộ của Viên Tung, khiến hấn phát sinh ra một tiếng thở dốc hùng hồn. Cự vật của bản thân bị Hạ Diệu làm cho dồn máu phình trương, toát ra hương vị nam nhân tràn đầy cương cường.

Đầu lưỡi của Hạ Diệu trượt tới “cái lỗ nhỏ phun nước” ngay đầu cự vật của Viên Tung, bắt đầu liếm sạch “nước nhầy” đang rỉ ra, vừa liếm vừa liếc mắt lên nhìn hấn. Khóe mắt mị hoặc, dã tính, phóng đảng gợi cảm như muốn nói... - Lão tử tôi đây muốn lột sạch vẻ giả tạo của anh, bắt anh phải lộ ra bộ mặt cuồng vọng thật sự của một người đàn ông - . Liếm láp chưa đã, bắt đầu dùng môi phủ lấp “cái lỗ nhỏ” kia, dùng sức hút sạch “nước nhầy”.

Viên Tung nhin không được hùng tráng rống một tiếng, thịt ngay bắp đùi một mực run rẩy.

Hoàn toàn bị công hãm! Bộ đội đặc chủng thì thế nào? Thủ lĩnh giới bảo tiêu thì thế nào? Toàn bộ linh hồn của Viên Tung đều đã thần phục dưới chân của Hạ Diệu. Không còn quan tâm đến thế gian, chỉ nguyện được sống trong cơn mê đắm này.

Viên Tung vốn là người ăn nói gọn gàng sắc bén, nhưng bây giờ từ ngữ đã bắt đầu rối loạn

“ . . . Nào. . . Nhanh lên một chút. . . ra sức mà bú cho lão công. . . ”

Hạ Diệu không tuân theo, - Tôi phải khiến cho anh trông thật đáng thương - , đầu lưỡi vẫn cứ tiếp tục lê la ngay đầu khấc cự vật của Viên Tung.

Viên Tung ngứa ngáy chịu không được đẩy đầu của Hạ Diệu ấn xuống, khí tức ồ ồ ép buộc Hạ Diệu phải nuốt vào toàn bộ.

“Ngoan ngoan đi vợ à. . .”

Hạ Diệu rốt cục đem cự vật đã đói khát từ rất lâu của Viên Tung nuốt xuống, sau đó liền một trận phun trào cuồng dã, “long trời lở đất”, lực bắn mạnh mẽ khiến toàn bộ “tinh khí” đàn ông của hắn ta bắn thẳng vào miệng Hạ Diệu.

Sung sướng khoái cảm cực đại, nghị lực và ý chí của Viên Tung đã hoàn toàn sụp đổ, trong miệng gặm gừ liên tục, bàn tay nắm chặt động vào giường gây chấn động.

“Nhanh lên. . . quay nửa thân dưới lên đây, muốn chơi đùa với cái mông của cậu. . .”

Hạ Diệu ngoan ngoãn nghe theo, đem nửa thân dưới nằm lên người Viên Tung tạo kiểu 69, đưa cái mông khiêu gợi xông thẳng vào mặt hắn. “Mật miệng” dâm dăng gần trong gang tấc, Viên Tung liền bị kích thích quá độ, lửa trong cự vật lại bùng cháy, một cái tát vào mông Hạ Diệu.

“Cho cậu dâm dăng này. . .”

Hạ Diệu bị đánh, cái miệng đang bao trùm cự vật của Viên Tung ngao lên một tiếng, tiếp theo sau đó bắt đầu cảm thấy khó nhin mà chuyển động cái eo, chắc có lẽ là do mỗi buổi tối đều tự cạo xát vào ra giường, cho nên lúc này cạo xát vào Viên Tung chuyên nghiệp hơn rất nhiều, cái mông cứ từng đợt từng đợt đập vào mặt Viên Tung.

Viên Tung thô lỗ đem cái háng của Hạ Diệu tách ra, khiến “miệng huyết” nằm ở giữa mông hoàn toàn bại lộ trước mắt của hắn, dùng ánh mắt hạ lưu cháy bỏng mà ngắm nhìn thưởng thức, thưởng thức cái lỗ khiến tâm can và thân thể của hắn mỗi đêm đều phải chịu đủ mọi sự tàn phá của dục vọng.

Sau đó, ở ngay “đồn biện” của Hạ Diệu dụng sức nhào nắn, nhiều lần đem kẽ mông tách ra ngắm nhìn, chán rồi thì dùng tay tát vào thịt mông, lực tát rất có tiết tấu và lực đạo.

Cặp mông của Hạ Diệu bị tần suất đánh tát của Viên Tung làm cho run rẩy kịch liệt, trong miệng mơ hồ phát sinh ra những tiếng nước nở không rõ ràng.

“ . . . đau. . . đừng tát nữa. . . ”

Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng cái mông vẫn còn một mực hòa theo sự “ngược đãi” của Viên Tung. “Mật miệng” nhạy cảm vẫn đang tìm kiếm đầu lưỡi của hắn. Rốt cục nhẫn nại không nổi nữa, liền thẳng thân ngồi lên mặt Viên Tung, áp sát cái mông đè lên mặt hắn ta.

Đầu lưỡi của Viên Tung bắt đầu tiến tới, Hạ Diệu la lên những tiếng rên rỉ cao vút, khóc nước nở.

Viên Tung lại càng đem háng của cậu ta banh ra thật rộng, bắt đầu dùng một lực thật lớn ngay đầu lưỡi mà bú liếm.

Cặp mông của Hạ Diệu bị kích thích run rẩy, cái miệng đang ngậm cự vật của Viên Tung liền nhả ra, tay bóp vào bắp đùi của hắn, gương mặt chôn vào bộ lông sinh dục của hắn mà khóc oa oa, giống như là tâm tình hạnh phúc lẫn chua xót nín nhịn bao lâu nay trong phút chốc liền phát tiết.

Viên Tung tùy ý mà “yêu thương cưng chiều” cậu ta. La hét cầu xin thế nào, không chịu nổi thế nào, lăn lộn vùng vẫy thế nào, đầu lưỡi vẫn một mực đi vào trong, khoét vào phần thịt ph mềm mềm kia, dùng lực mà bú mút kêu lên những tiếng “chóc chóc” “chụt chụt”.

Hạ Diệu đưa tay ra nắm giắt tóc Viên Tung, cố sức đẩy hẳn ra, sau đó phát hiện mình đã làm chuyện vô ích, một tiếng cầu xin buông tha liền tan vỡ.

“Viên Tung. . . tôi không chịu nổi. . .”

Viên Tung cũng không chịu nổi, thế nhưng không có dầu bôi trơn, lại lâu như vậy không có làm, dương vật mà cứng lên nhất định làm sẽ đau. Nghĩ như vậy, trực tiếp leo xuống giường, đem Hạ Diệu khiêng lên vai, dùng lực cực mạnh đem cậu ta đi vào nhà vệ sinh.

Không có dầu bôi trơn, chỉ có thể dùng dầu tắm để thay thế.

Viên Tung áp Hạ Diệu nằm xuống sàn, mân mê cái mông, kiên nhẫn “mở rộng” cho cậu ta.

“Hạ thất lưng xuống một chút nữa, tiếp tục vênh cái mông lên.”

“Hạ thấp không nổi nữa.” Hạ Diệu nói.

Bàn tay to lớn của Viên Tung ở trên lưng Hạ Diệu cố sức ấn xuống một cái, khiển trách: “Cậu không nghe lời, tôi bẻ lưng cậu gấp thành góc chín mươi độ, cậu tin hay không?”

Hạ Diệu nghe như vậy, đành phải tiếp tục bẻ cái eo xuống, nhắc cái mông tuyệt đẹp lên, mặc cho Viên Tung thao túng.

Một ngón tay được dầu tắm làm trơn ướt của Viên Tung bắt đầu thọc vào, lâu ngày không được khai thông, lỗ hậu môn của Hạ Diệu lại trở nên chặt cứng như lúc ban đầu. Lúc này ngón tay của Viên Tung đều bị ép đến nóng rát, ngực như lửa đốt, mắt hồ lóe lên thú tính man rợ.

Ngón tay thứ hai đi vào, cái eo của Hạ Diệu sợ đến phát run, liên tục kêu đau.

“Đau. . .”

Viên Tung chồm lên tấm lưng của Hạ Diệu, đầu gác lên vai sau của của ta, nghiêng qua hôn vào làn môi mỏng, tận lực giúp cậu ta thả lỏng.

Đợi cho ba ngón tay rút ra đưa vào được thuận lợi, Viên Tung đột nhiên dùng một cánh tay xốc cái eo của Hạ Diệu lên, xách cậu ta đi tới một nơi.

“Anh định làm gì?” Hạ Diệu kinh ngạc.

Viên Tung chìa chìa vào cái gương.

Hạ Diệu con người trơn tròn, ý thức phản kháng mãnh liệt từ con người bắn ra tứ phía.

“Không được. . . Tuyệt đối không được. . . Anh đừng làm càn. . . A. . .”

HẾT CHƯƠNG

CHÚC NGỦ NGON!

196. Chương 196 - Chiến Tích

CHƯƠNG 196: CHIẾN TÍCH

Trans+Edit: Pinoneverdie

Nguồn: [wattpad.com/pinoneverdie](https://www.wattpad.com/pinoneverdie)

Hạ Diệu bị Viên Tung đặt tại bồn rửa tay ngay trước gương, cái gương bị thân ảnh của hai người nam nhân, một trước một sau lấp đầy. Cơ thể tráng kiện chắc nịch dán chặt vào nhau đến không thể tháo gỡ, phóng ra vẻ đẹp cuồng dã quyến rũ của giống đực.

Viên Tung chậm rãi đem cự vật dút vào, một quá trình mệt nhọc dài đằng đằng bắt đầu diễn ra. Tuy rằng đang rất cấp bách nhưng lại không làm quá nhanh vì luyện tiết loại cảm giác thống khổ tiêu hồn lẫn lộn này, nhất là không thể bỏ qua sắc mặt thay đổi biến hóa khôn lường của Hạ Diệu ở trong gương.

“ . . . A . . . đủ rồi. Đừng thọc sâu thêm nữa. . . . ”

“Thật vậy sao?” Viên Tung cố ý cắn vành tai Hạ Diệu, lớn tiếng, “Nhưng còn chưa thọc tới mà.”

Hạ Diệu kêu lên một tiếng đau đớn, “Tới chỗ nào nữa?”

“Cậu nói xem tới chỗ nào?” Viên Tung chợt xông tới va đập, công kích thẳng vào vị trí điểm G của cậu ta, sau đó đem toàn bộ cây dương vật rút ra, rồi lại tiếp tục hung hăng đâm vào, vẫn là cái vị trí đó, mỗi lần đâm vào một phát lại hỏi một câu, “Cậu nói xem đâm tới chỗ nào? (đâm một phát) Đâm chỗ nào? (đâm một phát) Hử? (đâm một phát)”

Hạ Diệu đã rất lâu không bị kích thích mạnh như vậy, mỗi lần bị húc đều khiến cái eo tê dại, hai chân như nhũn ra, một tiếng gọi cầu xin buông tha vang lên cao vút, sau đó mồ hôi hột tằm tã.

“Biết chỗ nào chưa?” Viên Tung lời lẽ tán tỉnh, “Cậu chính là thích được thao ngay chỗ đó đúng không?”

Vừa nói xong, liền tiếp va đập thô bạo, một dòng điện lưu kích thích bất ngờ ập đến, Hạ Diệu không kịp đề phòng liền rên rỉ kịch liệt. Ánh mắt lơ đãng liếc nhìn cái gương, vừa lúc nhìn thấy gương mặt méo mó vì được thao của bản thân, tự cảm thấy quá ghê tởm, nhanh chóng dời tầm mắt đi chỗ khác.

Viên Tung ở sau lưng Hạ Diệu thông thả chuyển động, hai cánh tay cường tráng vòng lên ôm lấy ngực Hạ Diệu, ngón tay thô ráp chà xát vân vân về đầu vú của cậu ta.

“Nhìn xem hai tiểu núm vú của cậu kia. cứng ngắt rồi. . . . ” Viên Tung cố ý dẫn dắt Hạ Diệu nhìn vào trong gương.

Hạ Diệu không muốn xem nhưng lại không quản lý được đôi mắt của bản thân, vừa nhìn một cái, gương mặt liền đỏ thắm, kháng cự nhưng đồng thời cũng phần khích. Đầu vú càng ngày càng dựng lên sừng sững, nghênh hợp với sự dày vò của Viên Tung.

Viên Tung dấy dưng thật lâu cũng không có “phong phong hỏa hỏa” mà thao, làm Hạ Diệu có chút ngứa ngáy sốt ruột, cặp mông rắn chắc lập tức tự đẩy ngược ra phía sau như đang cầu xin thứ gì đó, cái đầu nghiêng ra sau cắn lấy gò má Viên Tung, âm thanh nài nỉ van lơn: “Làm nhanh lên đi mà. . . . ”

Viên Tung nói: “Cậu nhìn vào gương mà cầu xin, tôi liền thao cho cậu.”

Hạ Diệu không tình nguyện rừ rừ hai tiếng, Viên Tung vì vậy mà tiếp tục câu dẫn cậu ta không chịu thao dứt khoát. Lúc này thực sự không kiềm được, Hạ Diệu liền hướng mắt vào cái gương, đôi mắt tuyệt đẹp ẩn chứa tà dâm ở trong gương nhìn Viên Tung, ánh mắt này như muốn nói rằng Hạ Diệu đã lên cơn nghiện không thể nhịn nổi nữa, rốt cục tan vỡ tuôn trào. “Đừng như vậy nữa. thao mạnh lên đi. . . . Viên Tung. . . . ”

Nói xong, Hạ Diệu nhìn thấy trong gương, mắt cọp của Viên Tung đã phát ra những tia hung hãn, sau đó liền “đào núi lấp biển”, khoái dục dâng lên như sóng thần địa chấn, bất ngờ ập toàn bộ vào thân thể đang mềm nhũn của Hạ Diệu, trong nháy mắt mất khống chế, thắm thiết rên rỉ.

“A a a a Sướng chết được. Không thể. . . không thể nhịn được.”

Viên Tung dùng tay tiếp tục siết hông Hạ Diệu, lại hung mãnh ở trong “đường hành lang” của cậu ta liên tục đưa đẩy vô cùng khắc nghiệt. Hai chân to lớn như cột thép, vững vàng cố định Hạ Diệu mà húc vào thân cậu ta với tần suất cao, “phập phập phập” những tiếng va đập kinh hãi, trùng điệp vang lên không dứt.

Trong gương, thân thể hai người nam nhân phối hợp cùng nhau chuyển động, được nhìn bản thân đang làm tình, thị lực được kích thích cực độ.

Trước đây, khi làm ở tư thế này Hạ Diệu không được nhìn thấy mặt của Viên Tung, hiện tại có thể rõ rõ ràng ràng mà thương thức ngũ quan thô lỗ hạ lưu độc ác của hắn, ánh mắt của bản thân hiện tại thực sự cũng không thể cưỡng chế nổi nữa.

Có thể trực diện nhìn Viên Tung đang sa lầy mất kiểm soát vì mình, bản thân vừa xấu hổ nhục nhã vừa phản kích động mười phần.

Viên Tung điên cuồng ở trên khuôn mặt tuần tú của Hạ Diệu dùng môi mài mài cọ cọ, giọng điệu vừa đùa cợt vừa nồng đượm yêu thương: “Cậu mau nhìn cái dáng vẻ đực rựa lẳng lơ của cậu kia. . .”

Hạ Diệu cố gắng không bận tâm, lại bị Viên Tung làm cho một trận thô bạo, thân xác bị phá nát tơi bời, quay mặt về phía cái gương, lúc này bất ngờ tự thưởng thức dáng vẻ rên rỉ méo mó của bản thân trong vô giác.

Viên Tung còn nói: “Không kiềm chế nổi rồi sao?. . .”

Hạ Diệu còn chưa thoát khỏi sự xấu hổ của bản thân, đột nhiên hai chân bị nâng lên khỏi mặt đất, hai cái háng bị phân tách, nơi riêng tư toàn bộ phơi bày trong gương.

“A. . . Anh muốn làm gì. . . Không được. . . A a a. . .”

Viên Tung trực tiếp bồng Hạ Diệu lên, hai cánh tay luồn vào khuỷu chân của cậu ta rồi kẹp lại, nhìn y hết như tư thế xiết chặt cho con nít, toàn bộ quá trình giao hợp, ngay tại chỗ này, trực tiếp chiếu thẳng vào gương.

“Như vậy để cho cậu nhìn rõ một chút. . .” Viên Tung lớn giọng, nói, “Nhìn rõ cách mà tôi thao thẳng ‘ti tiện vợ’ ”

Nói xong, cự vật từ từ phía dưới hướng lên thâm nhập vào “mật miệng”, “mật miệng” đang thu hẹp lại bị ép buộc giãn ra, dung nạp cái thứ tàn bạo kia.

Cảnh tượng diễn ra quá rõ ràng, khiến khuôn mặt tuần tú của Hạ Diệu bạo hồng, nhân sinh quan của cả đời người từ nay đổ nát.

(*) nhân sinh quan: đại khái là bản ngã, lẽ phải của bản thân, phẩm chất của bản thân.

Viên Tung đánh tan hàng rào phòng ngự của Hạ Diệu, bắt đầu thao một cách đàng hoàng tử tế. “Miệng huyết” một lần nữa bị cưỡng bạo, cặp mông giống như bị điện kích, kịch liệt rung giật, dương vật của Hạ Diệu cũng theo đó lắc qua lắc lại, từng lên từng xuống liên hồi, liền rỉ ra một dòng nước nhầy mỏng như sợi tơ: “Sướng quá. . .sâu hơn nữa. . . đúng rồi. . . A a a. . .”

Hạ Diệu đã hoàn toàn sa đọa vào hoan ái, không còn biết xấu hổ ngượng ngùng là gì nữa, ngẩng đầu lên nhìn vào trong gương, ngũ quan méo mó, toàn bộ những trò dâm dăng của mình đều đang được chính bản thân mình thưởng thức.

Viên Tung cố ý dừng lại ngay lúc Hạ Diệu đang sướng đến bạo phát, bắt đầu cọ cọ lên gò má Hạ Diệu, nói: “Cậu nhún cho chồng hai cái, làm chồng sướng chút đi. . .” Hạ Diệu tim đập loạn xạ, nhìn vào gương tự soi mói bài xích cơ thể trần truồng của bản thân, lúc này cũng vì muốn chăm sóc “bộ vị kia” cho Viên Tung, mở miệng ừ một tiếng đồng ý.

Tinh thần và thân thể bị kích thích cùng một lúc khiến Viên Tung thoải mái đến mất kiểm soát, giọng nói nam tính một mực run rẩy vang lên: “Nhún thêm cái nữa. . .”

Cái mông của Hạ Diệu rất có lực, nghênh hợp vài cái đã kích thích Viên Tung gào rống liên tục. Hắn ta ở trên mặt Hạ Diệu nảy sinh ác độc mà gặm cắn, - đây là người mình yêu, là người này -

Một trận “gió cuốn mây tan” chấn động kịch liệt, Hạ Diệu bắn.

Ngũ quan vặn vẹo, đủ loại “trò hề” dâm dăng tiêu hồn diễn ra trong gương, khiến ánh mắt và nội tâm của cậu ta chịu đủ mọi loại tàn phá.

Sau đó, hai người lại chuyển từ nhà vệ sinh lên trên giường, Hạ Diệu nhảy qua ngồi lên người Viên Tung chiếm thế chủ động. Viên Tung nằm dài ra hưởng thụ, mê muội lún sâu vào lưới dục vọng của Hạ Yêu Tinh đệ nhất vô nhị, vô phương thoát thân.

Hạ Diệu không hổ là một luyện gia tử (ngôn ngữ Bắc Kinh, chỉ người có luyện võ nghệ), sống lưng vô cùng dẻo dai, thao tác nhún rất nhuần nhuyễn, tần suất nhấp lên nhấp xuống rất hữu lực, mỹ nhân mà nhìn thấy vẻ cường lực này của cậu ta chỉ có mà chết ngất.

“Thoải mái. . . sướng quá . . A a a a. . .” Hạ Diệu nhiều lần tự trạc đâm vào điểm nhạy cảm của mình rồi tự rên rỉ.

Viên Tung còn thoải mái hơn, nhiều lần bắt Hạ Diệu lúc thì banh mông ra lúc thì phải kẹp chặt lại, hấn sướng tới mức gầm rú trong miệng.

“Nhún nhanh hơn nữa. . .” Viên Tung ở cái mông của Hạ Diệu tát một cái.

Hạ Diệu nói: “Chỉ như vậy. . .không nhanh hơn được nữa . . .”

Viên Tung lại tát thêm một cái vào mông cậu ta, “Chẳng phải lúc nhảy nhót, lắc mông giỏi lắm sao? Đem cái mông ti tiện đó ra đây.”

“Mô - tơ mông” của Hạ Diệu dù sao cũng không phải là động cơ xe máy cày, “lực cày” so với nữ nhân đã vượt trội hơn rất nhiều, mà Viên Tung là loại vừa liếc mắt với hấn liền khiến hấn phát dục, không biết phải như thế nào mới có thể đáp ứng đủ.

Hạ Diệu ban đầu vẫn còn giả vờ khiêm tốn và nội liễm, kết quả khi đối diện với bờ vực cực khoái, cặp mông như có điện cao thế mà nổ máy động cơ, kèm theo một trận gào rú, đem con người sắt đá lạnh lùng như Viên Tung trở nên thất điên bát đảo, võ tung những tiếng dung tục.

“Bắn. . . Bắn. . . Ách. . .Aaaa”

Viên Tung cùng Hạ Diệu mười ngón tay quần quít vào nhau, cùng cậu ta trao tình âu yếm, rốt cuộc sau bao ngày chờ đợi, cuối cùng cũng đã được đặt chân vào cõi mộng xuân tình. Hạ Diệu lúc này thật sự đã không còn sức, vừa muốn từ trên người Viên Tung leo xuống, đã bị tay của Viên Tung đè lại.

Sau đó một trận chuyển động “tật phong sâu vũ” áp vào nửa thân dưới, Hạ Diệu không kịp né tránh, lại bị ép buộc tham gia thêm một màn quyết đấu, thân thể không chịu nổi mà phát sinh tiếng cầu xin tha thứ đứt đoạn.

“A a a a. . . nhanh quá.....thao nhanh quá.....”

Hông của Hạ Diệu suýt tí nữa đã bị lực đạo kinh hãi của Viên Tung bẻ gãy.

Lúc này, cái gọi là “vỏ quýt dày có móng tay nhọn” chính là một đạo lý, pháp lực của Tiểu yêu tinh phát ra từ cặp mông cũng không thua gì “báng súng vô song” của vị đại thần thánh kia.

Viên Tung đem Hạ Diệu quỳ thao đến ngồi thao, lại từ ngồi thao đến nằm thao, thao đến mức cái mông kia vãi hết cả mồ hôi ra vẫn cứ thao, thao cho tới khi nước mắt giàn dụa ra cũng không chịu ngừng.

“Thực sự không chịu nổi nữa. . . Viên Tung. . . A a. . . không chịu nổi nữa. . .”

Viên Tung vừa hôn khỏa mắt của Hạ Diệu vừa hỏi: “Nói đi, khao khát cây đại dương vật của lão công tôi đây lắm phải không?”

Hạ Diệu vung cánh tay cuốn lấy cổ của Viên Tung, thống khổ khóc một tiếng thừa nhận, “Phải. . .rất khao khát”

Viên Tung nấc nửa thân dưới ngày càng tàn bạo, ngoài miệng lại rất ôn nhu dỗ dành: “Để vợ chịu bao nhiêu ủy khuất. . .hôm nay lão công hảo hảo yêu thương mà bù đắp cho cậu. . .”

Hạ Diệu vì quá xúc động mà kêu lên một tiếng, điên cuồng nắm giết tóc của Viên Tung, một bên cầu xin tha thứ, một bên phản bội bản thân mà nghênh hợp, một bên chịu không nổi, một bên lại tham lam đòi “ăn”.

Hai cánh tay của Viên Tung đè cánh tay của Hạ Diệu xuống, mặt của Hạ Diệu quay qua chỗ nào hấn liền đuổi theo tới đó. Hạ Diệu từ lúc nhìn thấy gương mặt dâm dật của mình trong gương liền bần lòng không muốn để Viên Tung nhìn, nhưng Viên Tung lại cứ thích nhìn.

Né tránh mãi cuối cùng bạo phát, dâm niệm trong đầu oanh tạc phá vỡ rào cản trào ra bên ngoài. Trước đó vẫn còn không muốn Viên Tung nhìn vẻ mặt dâm tà của mình, hiện tại lại chủ động giương bản mặt ra hướng vào mặt Viên Tung, đem gương mặt méo mó vì tê dại phơi bày trước mặt hắn, cố ý buông thả cho hắn nhìn.

Sau khi bắn xong liền hối hận, bởi vì Viên Tung thông thường hề nhìn thấy cậu ta “lên đỉnh”, dục vọng trong người hắn liền bùng phát không thể dứt.

Lúc này đã là sau nửa đêm, Hạ Diệu hầu như đã không còn cái gì để “bắn”, đầu khắc dương vật ẩm ướt sừng sừng, sờ một cái liền đau, kết quả vẫn bị Viên Tung bay qua dùng thân thể cường tráng đè lên giường.

“Không được. . . làm nữa thì đái ra nước tiểu chứ không còn gì để bắn.”

Lời nói này của Hạ Diệu quả thực giống như là đổ thêm dầu vào lửa, cậu ta vốn vẫn nín tiểu, điểm này đã bị Viên Tung nhìn ra, nghĩ xong liền xuống thao Hạ Diệu đến khi cậu ta không kiềm chế được nữa mà đái ra ngoài.

“Đừng. . . Tôi van cầu anh. . . A a. . .” Hạ Diệu đã nửa mê nửa tỉnh, nếu không phải là còn đang ngâm nước tiểu trong người, đã sớm ngủ thiếp đi.

Viên Tung còn đang hưng mãnh mà kích thích điểm G của Hạ Diệu.

Hạ Diệu phản ứng kịch liệt đem cặp mông né tránh, bàn tay nắm lấy dương vật đang muốn đi tề, thống khổ khóc rống. Rồi lại bị Viên Tung lôi bàn tay đó ra, tiếp theo một trận xông tới khiến Hạ Diệu đứng trên bờ vực thất thủ.

“Van cầu anh. . . Viên Tung. . . thực sự muốn đi tiểu. . .”

Viên Tung lại ở phía sau, đưa tay tới phần bụng đái của Hạ Diệu, hưng hăng đè một cái.

Một tiếng “hực” rên rỉ vang lên, một cột nước vọt ra.

Hạ Diệu còn đang muốn leo xuống giường, kết quả lại một trận thô bạo xông tới, vừa tiểu vừa bị thao cùng lúc, khiến “cái van” của cậu ta lại mở mạnh hơn, vòng qua vòng lại cuối cùng tiểu lên hết trên tấm ra giường, thoải mái đến “dục tiên dục tử”, toàn thân kích động phấn chấn.

Đến sau cùng, Viên Tung cũng đem Hạ Diệu ôm vào lòng, Hạ Diệu vẫn còn đang bị dư âm của sự sung sướng cực độ thao túng, toàn thân vẫn run run, kiềm chế đều kiềm chế không được, con mắt vô tiêu cự, cả người như du hồn. Một lúc rất lâu sau đó, Hạ Diệu mới chậm chạp ổn định hơn, thân thể mặc dù hao tổn khủng khiếp, nhưng tâm tình lại rất sáng khoái, tựa như hút thuốc phiện mà trong tích tắc liền vui vẻ yêu đời, không còn muốn thứ gì trên thế gian nữa. Trước đó còn mắng chửi nào là “đồ đáng khinh”, “hàng họ của lão già”, bây giờ được “cho ăn no nê” rồi bắt đầu ca tụng.

“Anh quả thực rất sung mãn. . .lão tử tôi đây không nhìn lầm người. . .” mí mắt vẫn không mở lên, dùng giọng điệu nũng nịu ca ngợi Viên Tung.

Viên Tung vội vàng đổi tấm ra giường.

Hạ Diệu gần như đã sắp ngủ, nhìn thấy Viên Tung đem ra giường xếp lại rồi bỏ vào ngăn kéo, trong nháy mắt đem mí mắt mở ra.

“Anh sao không ném đi? Chúng ta có thể đền tiền lại cho họ...tiền...huhm....” mơ ngủ mà nói.

Viên Tung nói: “Chờ tôi già rồi, tôi có thể đem nó ra nhìn lại, đây chính là chiến tích lúc còn trẻ của tôi.”

Hạ Diệu mơ màng mà xù lông lên, “Thao. . . Anh đó nha, ném cho tôi. . . Ném. . .”

HẾT CHƯƠNG!

197. Chương 197 - Rốt Cục Ai Không Đứng Đắn ?

CHƯƠNG 197: RỐT CỤC AI KHÔNG ĐỨNG ĐẮN ?

Trans+Edit: Pinoneverdie

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

Ngày hôm sau, Hạ Diệu ngủ trọn một ngày.

Mẹ Hạ tới đây hai chuyển, ngồi đợi bảy tám tiếng, Hạ Diệu mi mắt đều chưa hề mở ra. Mẹ Hạ gọi cậu ra dậy ăn thức ăn, cậu ta trở mình, chệp chệp trong miệng, nói: “Một chút cũng không đói.”

Mẹ Hạ nghi hoặc, sờ tay lên trán cậu ta, cũng không thấy nóng!

Lại tỉ mỉ quan sát gương mặt của cậu ta, khí sắc hồng nhuận, nhẹ nhàng yên ắng: lại kiểm tra thân thể cậu ta một chút , xoay người, đập chân, nâng cánh tay... mọi thứ đều bình thường.

Tóm lại chỉ một ngủ – Ngủ!

Thực sự rất quái lạ, mẹ Hạ đem ánh mắt quét về phía Viên Tung, lên tiếng tra hỏi.

“Đêm qua hai người các cậu đã làm gì?”

Viên Tung thực sự muốn công khai mà nói - Mẹ vợ à, người nhìn không ra sao? - , cuối cùng vẫn là: “Cậu ta nghịch phá cả đêm.”

Hạ Diệu tuy rằng đang ngủ, nhưng lỗ tai đặc biệt tinh ý, trong lòng hanh một tiếng: anh nha thật giỏi! Quả nhiên đem trách nhiệm đổ lên trên người tôi! Chỉ có điều, không muốn đổ cũng phải đổ, chung quy so với ăn ngay nói thật, vẫn tốt hơn để mẹ Hạ tức giận phản thiên.

Mẹ Hạ trong lòng rõ như gương, nhưng lại không thể nói ra lời, có lẽ là do đầu óc vẫn hy vọng đó không phải là sự thật , có chút cảm giác tự lừa dối. Tuy vậy, nói lời quở trách cũng không có gì quá đáng.

“Đùa giỡn nghịch phá cái gì chứ? Năm mới sắp đến rồi mà vẫn không cho người khác bớt lo!”

“Rõ ràng là hai ngày nữa có thể xuất viện, bây giờ lại biến thành cái đức hạnh này!”

“Con cứ như vậy, con sẽ sớm hối hận!”

Mẹ Hạ lời nói này, ngoài mặt thì đúng là trách Hạ Diệu, thế nhưng ai nghe được cũng đều biết rằng là đang ám chỉ mắng Viên Tung, đương nhiên Viên Tung ngồi kế bên cũng đã nghe lọt hết vào trong lỗ tai.

Hạ Diệu ngủ thì ngủ, nhưng mẹ Hạ mắng vẫn có thể nghe thấy, mí mắt cạy ra một cái khe nhỏ, nhìn thấy Viên Tung đang bị mẹ Hạ chửi xéo, trong lòng có chút hả hê.

Có bản lĩnh thì anh cãi lại đi! Anh không phải là năng lực đầy mình sao? Anh không phải là cả ngày đều tỏ ra cái vẻ “duy ngã độc tôn” sao ?! Thế nào lại không dám lên tiếng? *Nói làm bằng*....sợ rồi sao? Đáng đời!

“Con rể siêu bán sủng” dù có bá đạo tới đâu, cũng đâu không lại võ mồm với mẹ vợ.

Lúc mẹ Hạ rời đi, Hạ Diệu cũng không tỉnh lại, Viên Tung cũng không đành lòng đánh thức, để mặc cho cậu ta ngủ thẳng đến ngày hôm sau.

Hơn chín giờ sáng, Vương Trì Thủy tới đây thăm Hạ Diệu.

Khi Hạ Diệu vừa nằm viện, Vương Trì Thủy cùng Tuyên Đại Vũ đã tới thăm hai lần, lúc ấy Viên Tung vẫn còn đang hôn mê. Sau đó vì chuyện phim ảnh, Tuyên Đại Vũ và Vương Trì Thủy trở nên bận rộn, dù vậy vẫn điện thoại ân cần thăm hỏi, đôi khi cũng ráng dành chút thời gian để ghé qua.“Anh ta vẫn còn đang ngủ à?” Vương Trì Thủy nhỏ giọng, hướng về Viên Tung hỏi.

Viên Tung gật đầu.

Vương Trì Thủy cẩn thận đem quà thăm bệnh để trên tủ đầu giường, sau đó ngồi bên cạnh Viên Tung.

Viên Tung hạ giọng, hỏi: “Tuyên Đại Vũ không tới sao?”

“Anh ta ra nước ngoài rồi.” Vương Trì Thủy nói, “Hai ngày nữa mới về.”

Viên Tung không hỏi thêm gì nữa.

Vương Trì Thủy từ trong túi xách đem ra một cái DVD đưa cho Viên Tung, nói: “Đây là DVD bộ phim của chúng tôi, có cả cảnh giường chiếu, anh lúc rảnh rỗi có thể xem.”

Viên Tung nói: “Có muốn tôi đến rạp chiếu phim khen cậu vài lời?”

“Không cần, không cần...” Vương Trì Thủy vội vàng xua tay, “Anh lúc rảnh rỗi đến xem là được, lần đầu tiên đóng phim, diễn không được cũng đừng cười tôi. Nói thật, nhân vật soái ca hiển hách này đối với tôi mà nói có chút thử thách, nói như thế nào đây, coi như là kinh nghiệm. Không ai trời sinh ra là diễn tốt, tôi nghĩ tôi sẽ còn tiến bộ trong tương lai...”

Hạ Diệu mơ mơ màng màng nghe được đại khái.

Vương Trì Thủy và Viên Tung lại hàn huyên một lúc, cố ý nói nhỏ tiếng để tránh làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của Hạ Diệu. Có nhiều lần Hạ Diệu động dậy, Vương Trì Thủy cho rằng cậu ta đã tỉnh, kết quả lật người lại thì vẫn cứ đang ngủ.

Vương Trì Thủy nhìn đồng hồ đeo tay, hướng về Viên Tung nói: “Vẫn còn ngủ sao? Nếu không tôi đánh thức cậu ta dậy nhé!”

Viên Tung cảm thấy cũng nên như vậy, liền để mặc Vương Trì Thủy.

Vương Trì Thủy nhỏ giọng gọi Hạ Diệu, một chút phản ứng cũng không có, thế rồi bắt đầu bóp mũi, khiến Hạ Diệu khó chịu vùng tới một cú đánh, cổ tay suýt tí nữa bị gãy. Sau đó liền áp dụng chiêu thức mà cậu ta vẫn thường hay dùng với Tuyên Đại Vũ: lên tiếng ồn ào, kéo chăn, chọc ghẹo mí mắt, rung giường... hoàn toàn không để mắt đến cảm nhận của “người đang chứng kiến”.

Viên Tung rốt cục nhịn không được mở miệng, “Cậu còn dùng nhiều cách rườm rà đó đánh thức cậu ta?.”

“Vậy phải làm sao đánh thức?”

Viên Tung đem Vương Trì Thủy đẩy qua một bên, tự mình dùng tay luồn vào ổ chăn, gãi gãi Hạ Diệu hai cái, bắt đầu lên tiếng: “Tỉnh dậy nào, tỉnh dậy nào, người ta đều đã tới thăm cậu rồi này.”

Vương Trì Thủy lúc này phải nói là ao ước đến đổ kỹ! Tuy rằng giọng nói của Viên Tung vẫn âm âm oai oai, nhưng lỗ tai của Vương Trì Thủy vẫn nghe được trong đó sự ôn nhu dịu dàng! Tuyên Đại Vũ bình thường gọi cậu ta rời giường đều là dùng chân đạp!

Quả nhiên, Hạ Diệu mè nheo cười một cái liền tỉnh dậy.

Sau khi tỉnh dậy, trước tiên là hút một liều thuốc cho tỉnh táo một chút, tinh thần tốt rồi mới đem về mặt tươi cười mà nhìn Vương Trì Thủy.

“Thế nào? Bộ phim bán vé được chứ?”

“Mọi chuyện vẫn cứ vậy thôi!” Vương Trì Thủy khiêm tốn, “Chỉ mới thu về mấy nghìn vạn.” Hạ Diệu cười cười, “Các cậu mới đây đã thu về không ít nhỉ? Bán vé cũng không tệ! Ày da... Bây giờ là người nổi tiếng rồi, tôi có phải là nên đặt cho cậu một nghệ danh?”

Vương Trì Thủy khiêm tốn cười cười: “Không phải đâu, người ta chạy đến rạp phim đều là vì Tử Đằng, tôi chỉ là vai phụ nhỏ bé. Hiện tại có chút hy vọng để được nổi tiếng, thế nhưng so với những bậc tiền bối khác thì tôi còn kém xa, tôi vẫn còn phải học tập rất nhiều. Nói như thế nào đây, tôi nghĩ rằng vừa mới được công chúng biết tới thì nên khiêm nhường một chút, đứng quá cao dễ gây thù hằn, tôi hy vọng vào tương lai trong vòng năm năm tới...”

“Bớt giả tạo, nói lời thật tâm đi!” Hạ Diệu rống một tiếng cắt lời.

Vương Trì Thủy nắm tay đấm vào ngăn tủ một cái , “Thao, lão tử tôi diễn tốt như vậy, lại không ai chú ý tới diễn xuất, toàn bộ chỉ quan tâm đến đôi chân của tôi! Nói tôi là chỉ dựa vào cái đùi! Được, các người hòa nhau khinh thường tôi? Lão tử tôi sẽ cho các người thấy! Từ nay về sau tôi dù có tham gia bất kì hoạt động nào, xuất hiện ở bất kì trường hợp nào đều sẽ mặc quần bó sát! Lão tử tôi sẽ mướn thêm một nhóm băng dẫn chân đẹp đùi đẹp đi theo....”

Vậy mới đúng chứ... cái lỗ tai của Hạ Diệu cuối cùng cũng thấy hài lòng.

“Được rồi, có một món đồ muốn tặng cho anh.”

Hạ Diệu nhìn về phía Vương Trì Thủy, “Là món gì vậy?”

Vương Trì Thủy “thần thần bí bí” đưa cho Hạ Diệu một cái hộp, Hạ Diệu mở ra nhìn, hóa ra chính là cái bật lửa kia.

“Cậu tại sao trả lại ?” Hạ Diệu buồn bực.

Vương Trì Thủy từ trong túi móc ra cái bật lửa khác y như vậy, vừa hươ hươ vừa nói: “Cái của tôi ở đây, cái anh đang cầm là cái mới. Là tôi lần trước dự họp mặt, một đạo diễn đã cùng tôi nói chuyện phiếm, tôi mới phát hiện ông ta cũng có cái bật lửa giống tôi, tôi liền năn nỉ ông ta bán lại, cho nên đối với số tiền lần trước, tôi coi như trọn vẹn nhân tình với anh.”

Hạ Diệu cười cười, dụng quyền mà đấm vào ngực Vương Trì Thủy một cái, “Lương tâm trời dậy à! ? Thật không đơn giản à nha!”

Vương Trì Thủy cười gượng hai tiếng.

Hạ Diệu so với cậu ta thì cười vui vẻ hơn, hơn nữa còn là vô ý vô tứ mà cười, không tự chủ được mà cười, lúc đem hộp quà nhận được bỏ vào trong ngăn kéo vẫn còn đang hí hửng cười, tựa như bị người ta điểm huyệt.

Vương Trì Thủy nhin không được hỏi: “Anh hôm nay thế nào cao hứng như thế?”

Hạ Diệu lúc này mới thu hồi dáng tươi cười, “Có sao? Tôi thật cao hứng sao?”

“Không khác gì người điên lắm.” Vương Trì Thủy nói.

Hạ Diệu hơi lộ ra vẻ lúng túng, vừa cười vừa vỗ vỗ vai Vương Trì Thủy.

“Tôi đây không phải là thay cậu vui vẻ sao?”

“Được rồi.” Hạ Diệu nói tiếp, “Tôi có quen vài bạn hữu bên truyền thông, có thể giúp cậu nói chuyện một chút, giúp cậu nhanh nổi tiếng. Cậu không phải phiền lòng vì người ta không thêm quan tâm đến diễn xuất của cậu sao? Tôi có thể nói với người ta viết một bài về vấn đề này cho cậu...” “Đừng! Làm như vậy không nhanh nổi tiếng được!” Vương Trì Thủy nói, “Anh phải yêu sách với bọn họ viết về cuộc sống đời tư của tôi, đăng lên hàng loạt những chuyện xấu của tôi và nhà sản xuất.”

“Đây khác nào đem Đại Vũ bán đi ?” Hạ Diệu nói.

Vương Trì Thủy “mãn bất tại hồ” (chẳng thêm để tâm) nói: “Anh nghĩ là chỉ có diễn viên mới cần dùng đến chiêu trò hay sao? Nhà sản xuất cũng cần phải dùng chiêu trò nữa đấy! Hơn nữa, anh kêu bọn họ viết về chuyện của tôi và Tuyên Đại Vũ, có thể quét sạch một “đồng cỏ dại” bám theo hắn, đúng không?”

Hạ Diệu nhe răng, “Cậu thật quá thâm hiểm.”

“Ồ trong giới giải trí, phải mặt dày một chút!” Vương Trì Thủy nhướng lông mi.

Hạ Diệu gật đầu, “Tuyên Đại Vũ quả thực không nhìn lầm người.”

Lúc Vương Trì Thủy rời đi, Viên Tung đem laptop bung lên giường, dự định xem bộ phim Vương Trì Thủy đem tới.

Hạ Diệu ngăn cản không cho hắn xem, “Ra ngoài rạp xem thấy thế nào? Chúng ta đi ra ngoài một chút, anh đều đã bao lâu rồi không phơi nắng? Hơn nữa, chân của anh cũng cần được tăng cường luyện tập trở lại.”

Kỳ thực Viên Tung mỗi buổi tối sau khi “hầu hạ” Hạ Diệu xong, đợi cậu ta ngủ thật say, sẽ ra ngoài đi lòng vòng một chút, có đôi khi đi đến nửa đêm, thông thường thì trời gần sáng mới quay về. Không phải là do đã kịp thích ứng với bàn chân bị thương hiện tại, mà là do đường đi trong bệnh viện tương đối ổn định, cho nên hắn mới có thể sải bước nhanh.

Tùy ý mặc đại cái áo bông, hai người cùng nhau đi ra ngoài tản bộ.

Thời tiết dạo gần đây rất tốt, đã lâu rồi khí trời không tốt như vậy. Thân ảnh của hai người sóng bước bên nhau được mặt trời chiếu rọi, cái bóng cứ liên tục chuyển động.

Hạ Diệu nói với Viên Tung: “Tôi đã thay anh liên hệ một bác sĩ giỏi, nghỉ dưỡng một năm, năm sau tôi dẫn anh qua Mỹ điều trị ngón chân.”

“Không cần thiết, tôi đã quen rồi.”

“Không phải là làm ngón chân giả, mà là cấu tạo lại đốt xương, anh có biết kỹ thuật nhân tế bào không? Chính là kỹ thuật đem những thứ đã hư phế trên cơ thể tái tạo phục hồi lại. Bọn họ có thể đem lông, huyết quản, tế bào, hoặc toàn bộ cơ thể khô phục, khiến ngón chân của anh có thể hoàn lại công năng. Chỉ có điều phải tách một phần nhỏ khớp xương của anh ra để làm ”mẫu nuôi cấy“, cũng có thể tách xương của người khác nếu phù hợp.”

Viên Tung nghe Hạ Diệu thuận thực nói ra những từ chuyên môn đó, liền hiểu ra cậu ta đã nhọc lòng thế nào, trong lòng như bị ánh mặt trời kia nướng cháy.

“Tôi không muốn anh tự tách xuất xương của bản thân, tuy rằng bác sĩ nói không có gì đáng ngại, nhưng tôi vẫn cảm thấy trên người anh bộ phận nào cũng đều đáng dùng, thiếu một thứ cũng không được. Cho nên tôi sẽ tuyển chọn những ai có xương cốt tốt để xin phép được tách xương, tuy rằng có thể sẽ có những phản ứng ngược trong quá trình điều trị, nhưng uống thuốc là có thể giảm bớt.”

Viên Tung nói: “Chẳng phải quá lòi thôi sao? Đến lúc đó giải phẫu lại phải nằm viện một thời gian dài, nằm trên giường bệnh thì cũng khác gì phế nhân? Cái này không thể làm, tôi nằm bệnh viện mấy ngày đã thấy không chịu được.”

“Lòi thôi hay phiền phức gì cũng vậy thôi! Anh không có ngón chân mới là phiền phức cả đời.”

Viên Tung nói: “Không có ngón chân, đối với sinh hoạt của tôi cũng không có ảnh hưởng gì to tát.”

“Thế nào không ảnh hưởng?” Hạ Diệu nhe răng, “Lúc ‘bắn súng’ bị ảnh hưởng, có một tư thế anh làm không được.”

Viên Tung quả thực là không biết có động tác gì hắn không thể làm.

“Tư thế đèn treo kiểu Ý!” Hạ Diệu một câu nói trúng.

(*) tư thế đèn treo kiểu Ý

Thụ nằm trên bề lưng ngược ra sau, tay chạm vào mặt đất, Công nằm dưới dùng nửa thân dưới đẩy lên, dụng sức ở chân rất lớn

Viên Tung thần sắc động lại, tiếp theo nhe răng cười hai tiếng, đem mặt đối diện mặt Hạ Diệu, nhìn cậu ta chăm chăm.

“Nhìn tôi như thế làm gì?” Hạ Diệu có chút không được tự nhiên, “Tôi nói có gì sai sao?”

“Thực sự, bây giờ tôi mới nhận ra, yêu cầu và khẩu vị trong sinh hoạt chăn gối của cậu cao như vậy.”

Hạ Diệu lạnh lùng một tiếng, “Anh đừng bị mấy lời khen của tôi làm cho mê muội, ở trong lòng tôi anh chỉ ”bắn súng” được 9 điểm thôi, cần phải tập trung ”bắn” được 100 điểm mới là ổn, anh nên không ngừng cố gắng đi!”

Viên Tung, “...”

Hạ Diệu đi tới đi lui rốt cục phát hiện nội dung câu chuyện đã bị xuyên tạc, nói thế nào lại nói qua mấy chuyện giường chiếu?

Viên Tung lặng lẽ không nói gì, bắt đầu đổi đề tài.

“Cậu biết tại sao phần vai sau lại là điểm yếu của tôi không?”

Hạ Diệu vô tư thoải mái mà nói: “Bởi vì vai sau là vị trí rất dễ bị công kích!”

“Không phải, bởi vì vai sau của tôi đã từng bị súng bắn vào, viên đạn vẫn nằm trong đó, không lấy ra.”

Hạ Diệu kinh ngạc, “Gì? Trong thân thể anh có một viên đạn?”

Kỳ thực Viên Tung nói như vậy là để cho Hạ Diệu biết - Vết thương nhỏ trên người quân nhân không phải là chuyện to tát - , kết quả Hạ Diệu lại nói: “Vậy thì phải chuẩn bị cho anh hai cuộc giải phẫu, chữa lành ngón chân xong sau đó lấy viên đạn ra.”

Viên Tung đành chịu, “Đều đã sinh trưởng ở trong da thịt, không có ảnh hưởng gì, lấy ra để làm chi?”

“Anh không biết đạn ở trong thân thể một thời gian sẽ thay đổi vị trí sao? Tôi đã quên mất có một người quân lính ở quốc gia nào đó, sau khi trúng đạn không lấy viên đạn ra, sau này nó di chuyển tới lỗ mũi, cuối cùng hắt xì một cái, viên đạn liền lọt ra ngoài.”

Hạ Diệu không biết nhận ra cái gì đó, đột nhiên cười đến ngửa tới ngửa lui.

“Anh nói xem có khi nào viên đạn kia một ngày nào đó nhảy qua nằm ở dương vật của anh, sau đó bắn ra? Ha ha ha ha hắc...”

Viên Tung ở bên cạnh sâu kín nói một câu: “Hơn nữa còn là bắn vào trong hậu môn của cậu, triệt để cho cậu chết trong sung sướng.”

Hạ Diệu, “...”

Hai phút sau, Hạ Diệu hướng về Viên Tung đánh tới tấp.

“Thao, anh đó nha nói chuyện khác đi! Tôi nói là anh chuyển sang chuyện khác mà nói, anh đúng là không đứng đắn...”

HẾT CHƯƠNG!

Chúc ngủ ngon!

198. Chương 198 - Khẩu Vị Của Cậu Nặng Như Vậy?

CHƯƠNG 198: KHẨU VỊ CỦA CẬU NẶNG NHƯ VẬY?

Trans+Edit: LYTAA

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

Nói là rủ Viên Tung đi xem bộ phim của Tuyên Đại Vũ, nhưng lại một mực vòng vo đi khắp nơi, cuối cùng lại dẫn Viên Tung quay trở lại bệnh viện.

Lúc hai người họ tới nơi, Lý Chân Chân đã đứng đó. Gương mặt lấm la lấm lét, hai mắt liên tục chuyển động như là đang tìm ai đó.

“Ồ đây làm gì?” Hạ Diệu vỗ lưng của Lý Chân Chân một cái.

Lý Chân Chân đột nhiên giật mình, xoay người lên tiếng trách khư.

“Lần tới anh có thể gọi nhẹ nhàng được không chứ?”

“Chẳng phải là tôi đang cố chào hỏi cậu đó sao?”

Lý Chân Chân không nói gì, ánh mắt oán trách đang nhìn Hạ Diệu, đột nhiên dời sang gương mặt của Viên Tung, lập tức “cảnh xuân xán lạn”, mi phi sắc vũ (mặt mày hơn hớn), giọng nói cũng vòng vo uốn éo nhảy nhua, thay đổi 180 độ.

“Đã trở về rồi hả?”

Viên Tung gật đầu, đi thẳng vào trong.

Cái này nếu như đổi thành bình thường, Hạ Diệu nhìn thấy đã sớm khai miệng mắng Lý Chân Chân một câu kiểu như: Cậu vừa thấy mãnh nam thì “cái hoa cúc” ti tiện của cậu liền giãn nở! Hôm nay cũng không biết là làm sao, lòng dạ đặc biệt rộng rãi, thái độ đặc biệt thân mật, nhìn thấy cũng giả bộ không thấy.

Thế rồi cười cười, đem cánh tay khoác lên vai Lý Chân Chân, ôm cậu ta đi vào bên trong, hỏi han ân cần “Dạo này thế nào? Có nhận được nhiều quà tặng năm mới chưa? Có kế hoạch du ngoạn đâu đó rồi chứ nhỉ?...”

Sự nhiệt tình này “đột như kỳ lai” (quá đột ngột), khiến Lý Chân Chân trở tay không kịp, mọi khi đều bị Hạ Diệu xem thường, lúc này lại có chút nói không ra lời.

Hạ Diệu vừa cười vừa hỏi: “Mà sao lại đến thăm tôi?”

“Đây không phải là nhớ anh sao.” Lý Chân Chân lúc nói lời này, lại liếc mắt nhìn Viên Tung.

Hạ Diệu vẫn như trước, độ lượng mà cười cười, “Coi như cậu có chút lương tâm.”

Chờ lúc Lý Chân Chân đem quà thăm bệnh đặt vào học tủ, Hạ Diệu vẫn còn quay mặt cười với cậu ta.

Lý Chân Chân tóc gáy đều dựng lên, “Anh có thể đừng cười nữa không?”

Hạ Diệu lại không tự chủ được bật cười, ngay cả chính cậu ta cũng không ý thức được.

“Làm sao vậy?”

Lý Chân Chân nói: “Anh ngày hôm nay tâm tình sao lại tốt như vậy?”

Hạ Diệu sờ sờ cằm, đem dáng tươi cười thu liễm một chút.

“Có sao?”

Lý Chân Chân gật đầu, “So với bệnh nhân tâm thần thì không khác lắm.”

Gương mặt đỏ của Hạ Diệu vèo một cái liền lạnh xuống, “Vui vẻ với cậu mà cậu không biết điều, muốn tôi khiến cậu không nhớ mình họ gì không?” Lý Chân Chân không nói chuyện, ánh mắt tự do nhìn xung quanh, tâm hồn lơ đãng.

Ban đầu, Hạ Diệu cho rằng Lý Chân Chân là nhìn lén Viên Tung, kết quả quan sát một hồi phát hiện không phải là, vì vậy bay đến trước mặt Lý Chân Chân huơ huơ, lại khiến cậu ta một trận giật mình.

“Cậu nói thẳng đi, tới đây làm gì?” Hạ Diệu hỏi.

Lý Chân Chân chần chờ hơn nửa ngày mới mở miệng, “Tôi nghe nói Tiền Trình hôm nay tới thăm các anh, thế nào vẫn không thấy anh ta?”

Viên Tung ở một bên nói tiếp: “Hắn vừa gọi điện thoại cho tôi, bảo ngày mai mới đến.”

“Chết tiệt, đến đây uống phí.” Lý Chân Chân không cẩn thận mà nói ra câu này.

Hạ Diệu lãnh đạm u ám mà hỏi: “Cậu là đến thăm tôi?”

“Phải! Phải mà!” Lý Chân Chân vội vàng gật đầu, “Không những thế tôi còn mang đến cho anh một lễ vật.”

“Lễ vật gì? ”

Lý Chân Chân nói: “Đồ chơi tình thú, tôi tự chế.”

“Cậu mau dẹp đi!” Hạ Diệu gương mặt chợt biến sắc, hoảng sợ đến bốc hỏa, “Nếu trước đây cậu không đưa tôi một lọ thuốc, đã không xảy ra những chuyện vừa qua! Đi đi đi, nhanh nhẹn đem hết đồ đạc rời đi!”

“Không phải, anh hãy nghe tôi nói...” Lý Chân Chân không ngừng liên tục giải thích, “Tôi mở một trang bán hàng online, chuyên bán các loại đồ dùng tình thú, tất cả đều là tự tay bào chế, mới một tháng đã kiếm được bốn khối tiền!”

Hạ Diệu hừ lạnh một tiếng, “Cậu cứ tự mà liệu hồn.”

Lý Chân Chân còn nói: “Tôi thấy buôn bán kiểu này, trong vòng một năm, còn chưa tốt nghiệp, tôi đã trở thành triệu phú...”

“Sau đó cậu có thể bao nuôi hết tất cả các gã đàn ông, để họ liên tục thao cậu chứ gì?” Hạ Diệu xấu xa cười một tiếng.

“Anh có đáng ghét quá không chứ?” Lý Chân Chân liếc mắt, “Ý của tôi là chờ tới ngày đó, Bành Trạch có lái xe Hummer đến trường học, ‘con chim’ của tôi cũng sẽ không thèm nhìn hân một cái.”

Hạ Diệu thành tâm cổ vũ Lý Chân Chân, “Hãy làm cho thật tốt nhé, hài tử, cậu rất có tiềm năng.”

“Cho nên tôi ngày hôm nay đến đây, chính là đem mặt hàng bán chạy nhất của tôi, ‘dung dịch bảo hộ hoa cúc’ tặng cho hai người dùng. Cái dung dịch này không những có thể dùng để vệ sinh sát trùng, còn có thể giảm nhiệt và tiêu sưng. Hơn nữa có thể dùng để thâm nhập vào trong thân thể, không hề có tính kích dục, dùng xong cảm thấy rất dễ chịu.”

“Cậu giữ lại bản thân dùng đi.” Hạ Diệu nhét chai dung dịch ngược vào tay của Lý Chân Chân, “Cậu thấy thằng đàn ông nào tới ngày vẫn còn dùng dung dịch rửa mông?”

“Mùa đông lạnh thường tổn thương nguyên khí, dùng cái này dưỡng mông thì thế nào?”

Hạ Diệu nói: “Tôi đã đủ nguyên khí.”

“Có gì mà ngượng ngùng? Người ta bị bệnh trĩ, không phải là mỗi ngày đúng giờ đều thoa thuốc sao? Đúng rồi, cái dung dịch bảo hộ ‘hoa cúc’ này còn có thể trị trĩ.” Hạ Diệu âm mặt, “Tôi không có bị bệnh!”

Lý Chân Chân đang muốn mở miệng, Viên Tung bên cạnh đột nhiên lên tiếng.

“Để dung dịch đó ở lại.”

Hạ Diệu lúc đầu muốn quay qua rống với Viên Tung, đột nhiên lại ý thức được cái gì, cơ mặt căng thẳng trong nháy mắt buông lỏng, hơi hột nói: “Vậy thì cứ để lại đi, giữ lại cho Viên đại thúc dùng.”

Lý Chân Chân ngồi một lát, lại hỏi Viên Tung: “Tiền Trình thực sự nói ngày mai đến thăm anh?”

Viên Tung còn chưa lên tiếng, Hạ Diệu liền đem đầu của Lý Chân Chân hướng vào mặt mình.

“Không phải tôi đã nói...cậu mà có ý với hân...cậu sẽ đem tôi đẩy xuống hố sao?”

Vừa nhắc tới Bành Trạch, Lý Chân Chân lập tức bĩu môi.

“Trước đây anh ta lạnh lùng với tôi, tôi còn cảm thấy anh ta rất có mị lực. Hiện tại anh ta cả ngày đi theo sau cái mông của tôi, tôi thế nào lại không còn cảm giác.”

Lý Chân Chân còn nói, “Tôi chính là đối với anh ta không còn cảm giác, chính là cảm thấy anh ta quá phiền phức, tôi ước gì anh ta gạt bỏ tôi ra khỏi mắt anh ta.”

Hạ Diệu nói: “Đừng nóng nảy, nhanh hành động đi.”

Lý Chân Chân biến sắc, “Anh có ý gì?”

“Hai ngày trước cậu ta tham gia một vũ hội, có một cô nương để ý cậu ta, cậu ta đối với cô nương đó cũng rất hảo cảm, ngày hôm qua vẫn còn ước gì được ăn cơm với nhau.”

Lý Chân Chân gương mặt triệt để tái xanh, suýt tí nữa là đem cái mũ vành trên đầu xé đôi.

“Tôi đi.” mang giỏ xách xông ra cửa.

Hạ Diệu vội vàng ở phía sau hô một câu, “Chúc cậu buôn bán phát đạt nhé!”

Nói xong cười hắc hắc, sao lại quá nghiêm túc vậy chứ, thật là ngây thơ, nói gì cũng tin... Đang cười, đột nhiên phát hiện Viên Tung đang dùng cái laptop xem cái gì đó, sắc mặt tươi cười trong nháy mắt cứng đờ, chợt nhảy nhào tới.

Bộ phim này của Tuyên Đại Vũ, trước khi nằm viện Hạ Diệu đã xem qua, tuy rằng cảm hứng lấy từ một bộ tiểu thuyết, nhưng sau khi cải biên lại thì chính là giống như “tình cảm ngựa tre” giữa cậu ta và Tuyên Đại Vũ. Thực ra giữa họ có chút giao tình, nhưng để thu hút khán giả, bộ phim lại khuếch trương lên thành những cảnh hôn môi, va chạm các kiểu.

Lúc Hạ Diệu nhảy lên đến giường Viên Tung, mặt của Viên Tung đã trầm xuống.

Bởi vì bộ phim cố ý thêm thắt, cảnh đầu tiên chính là cảnh hôn trong nhà vệ sinh ở trường học.

Viên Tung hơi lộ ra ngưng trọng, con người đen đậm hướng về Hạ Diệu, hỏi: “Nụ hôn đầu của cậu là cho Tuyên Đại Vũ?”

“Không phải đâu! Làm sao có thể? Điện ảnh đều là hư cấu!”

“Vậy nụ hôn đầu là cho ai?”

“Một người nước ngoài.” Hạ Diệu ăn ngay nói thật, “Người da đen, hơn một trăm kí...”

Viên Tung cơ mặt một trận co quắp, hình như không thể tiếp thu sự thật này.

“Khẩu vị của cậu nặng như vậy?”

Hạ Diệu chợt ở trên ngực Viên Tung đập một quyền, “Anh nghĩ đi đâu vậy? Đó là do hấn cưỡng ép tôi!”

“Một người nước ngoài khỏe mạnh như vậy cưỡng ép cậu, cũng chỉ hôn cậu một cái?”

“Hấn đánh không lại tôi á!”

“Hấn đánh không lại cậu thế nào cưỡng hôn được cậu?”

“Lúc đó ở trên lôi đài á! Tôi né không kịp!”

“Không tính cái ở trên lôi đài, ai là người đầu tiên hôn cậu, ai dành được nụ hôn đầu của cậu?”, Hạ Diệu càng giải thích càng loạn, đến sau cùng thẳng thắn một câu thừa nhận, “Viên Tung anh đó nha. có phải đàn ông không? Chuyện không đáng gì, anh vẫn còn đối đầu với tôi! Tôi thực sự đã từng hôn Tuyên Đại Vũ thì thế nào? Khi còn bé bọn tôi ngủ cùng một ổ chăn, lẽ nào anh đều phải lôi hết mọi chuyện ra nói sao?”

Viên Tung trầm mặt không nói lời nào, lại đưa ánh mắt chuyển sang màn hình laptop.

Hạ Diệu đặc biệt bắt mắt loại thái độ này của Viên Tung. Vốn định mặt lạnh bỏ mặc hấn, kết quả phát hiện Viên Tung vẫn còn tiếp tục xem phim, đột nhiên bản thân có chút hoảng sợ. Mới xem cảnh hôn mà hấn ta đã trở nên như vậy, xem đến đoạn va chạm cơ thể không biết sẽ như thế nào nữa, chẳng phải lại gây xích mích nữa sao, trời ạ!

Nghĩ như vậy, Hạ Diệu nhào người qua, đem laptop gấp lại.

“Có cái gì để xem? Phim chỉ lái nhãi lăm trò, cùng tôi nói chuyện phiếm đi.”

Viên Tung sắc mặt vẫn như trước, rất khó coi, nhưng giọng nói lại có chút hòa hoãn.

“Trò chuyện cái gì?”

Hạ Diệu suy nghĩ hồi lâu không nghĩ ra cái gì để nói.

Viên Tung lại đem laptop mở ra.

Hạ Diệu một lần nữa gấp lại, vươn cánh tay cuộn vào cổ Viên Tung, bắt đầu dùng chiêu nhu tình dụ dỗ.

“Ai da, thật không muốn về nhà! Muốn ở đây luôn.”

Viên Tung xoay mặt qua nhìn cậu ta, hỏi: “Vì sao?”

Hạ Diệu nói “Chờ lúc chúng ta khỏi bệnh trở về nhà, thì không thể ở cùng với nhau nữa, anh cũng phải công tác, tôi cũng phải đi làm. Mẹ tôi nhất định sẽ quản tôi chặt hơn, buổi tối tan ca bắt buộc phải về nhà đúng giờ.”

Viên Tung trầm giọng an ủi: “Không sao đâu, mẹ cậu nếu đã không cự tuyệt việc chúng ta nằm chung phòng bệnh, chắc cũng sẽ không cứng rắn mà ngăn cản chúng ta gặp mặt.”

“Nhưng như vậy thời gian gặp nhau cũng ít đi.”

Hạ Diệu vừa nói vừa dùng râu cằm cọ cọ vào cổ Viên Tung, toát ra vẻ nhu tình nũng nịu bốn phía, nhưng trong lòng nham hiểm nói: để xem anh còn có tâm tư xem phim hay không!”

Kết quả Viên Tung lại nói: “Việc này tôi tự có biện pháp, cậu đừng quan tâm.”

Sau đó, Viên Tung lại đem laptop mở ra thật rộng.

Thế nhu tình tấn công thất bại.

Bà ngoại nó ! Tôi không tin cái này không thu phục được anh. Hạ Diệu cuối cùng sử dụng tuyệt chiêu cuối, trực tiếp đem chai dung dịch bảo hộ “hoa cúc” giơ lên trước mặt Viên Tung.

“Tôi đi tắm nha.”

Viên Tung không nói hai lời, khoái chí bước xuống giường, nâng lên Hạ Diệu lên đi vào nhà tắm.

Hạ Diệu trong lòng rít gào: anh đó nha, có phải là quá giống một con súc vật phát dục không chứ?

HẾT CHƯƠNG!

199. Chương 199 - Cậu Trốn Đi Đâu?

CHƯƠNG 199: CẬU TRỐN ĐI ĐÂU?

Trans+Edit: Lytaa

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

Hạ Diệu cho rằng đến nhà vệ sinh nhất định sẽ có một màn cùng nhau tắm thật nhu tình, bầu không khí trên đũa lâm ái sẽ bắt đầu, đến lúc đó ai còn nghĩ đến chuyện phim ảnh được?

Kết quả, trong lòng rất muốn mỹ hảo, nhưng Viên Tung rốt cục không mở vòi sen, mà là trực tiếp mở nước pha một chậu nước nóng.

“Anh làm gì thế? Lại lau người hả?” Hạ Diệu hỏi.

“Lau người?” Viên Tung đem chậu nước nóng bỏ xuống đất, trầm mặt đi về phía Hạ Diệu, cánh tay cong lại, trực tiếp ôm kẹp lấy, nhắc cậu ta tới chậu nước.

“Ách, anh làm gì vậy mà? Tôi có thể tự tắm!”

Lời còn chưa nói hết, cơ thể đã cảm nhận được một lực hạ xuống, Viên Tung ngồi xổm, đem Hạ Diệu cưỡng chế đặt trên đùi, sau đó cởi quần cậu ta ra.

Hạ Diệu lúc này mới hiểu được, Viên Tung không phải là tắm cho cậu ta, mà là tắm cái mông.

Một gã đàn ông tự cầm dung dịch tẩy rửa đi rửa mông đã làm quá xấu hổ, càng đừng nói là bị người ta ôm ở trên đùi mà rửa như vậy.

Gương mặt Hạ Diệu đỏ chót giãy dụa, khuỷu tay điên cuồng dộng vào ngực Viên Tung, dùng sức mà mắng.

“Anh cút đi... đừng có mà làm chuyện khó coi...thả ra....”

Viên Tung một cánh tay gắt gao siết Hạ Diệu, mạnh mẽ đem quần của cậu ta kéo đến đầu gối, cánh tay còn lại kéo chân của cậu ta banh ra, làm cho cả cái mông xuất hiện lỗ lỗ trên mặt chậu nước ấm.

“Viên Tung...anh đừng khiến tôi phải nổi giận với anh...”

Vừa nói xong, tay của Viên Tung liền vung nước lên, hướng về nơi riêng tư của Hạ Diệu mà tạt. Cái eo của Hạ Diệu chấn động mạnh, giầy dựa ngày càng hung bạo, nhưng sức siết của Viên Tung người bình thường có thể chống cự? Lại tạt một đợt nước vào nơi riêng tư của cậu ta, tiện thể dùng bàn tay to lớn ở bề mặt chà chà rửa rửa.

Hạ Diệu cái này gọi là bị gãi đến kích thích ngứa ngáy, bắt đầu thấy thoải mái mà thở dốc ồ ồ, trong nháy mắt liền không thể vùng vẫy nổi nữa. Cái eo mềm thả lỏng sụp đổ, hoàn toàn không bị khống chế, ở ngay đầu gối Viên Tung thoải mái rung giật, thực sự khiến hai cái đùi của Viên Tung bị rung theo đến tê tê.

Viên Tung cẩn thận mà chà xát tắm rửa cho dương vật của Hạ Diệu, nhất là tẩy rửa cái lỗ nhỏ kia, dùng ngón tay ẩm ẩm, vừa ướt vừa khô liên tục chà xát vào nó, chọc điên Hạ Diệu khiến cậu ta rên rỉ không ngừng.

“... Đừng... Tôi sắp lên đỉnh... A a...”

Rửa xong phía trước, Viên Tung lại điều chỉnh tư thế một chút, đem hai cái đùi của Hạ Diệu giơ cao lên, cao đến mức hầu như da đùi xém chạm vào miệng. Lại đem đầu gối của mình hạ thấp xuống, khiến hai cái đỉnh mông của Hạ Diệu tiến gần mặt nước hơn, toàn bộ “mật miệng” lộ ra bạo dạng.Sau đó, Viên Tung mới bắt đầu lấy tay vớt một ngụm nước tạt vào trong kẽ mông cậu ta.

“... Thoải mái... Thoải mái quá...”

Đầu gối Hạ Diệu hầu như là thọt tới gương mặt, mà cái quần lót vẫn còn được kéo giãn ngay đầu gối, cho nên cái mũi lúc này vừa ngửi được nhàn nhạt mùi xà phòng thơm mát vừa ngửi được mùi dương vật bám trong quần lót của bản thân, mùi vị hỗn tạp này kích thích hormone của giống đực, khiến Hạ Diệu khí thở ngày càng hỗn loạn khó khăn.

Viên Tung đem chai “dung dịch bảo hộ hoa cúc” ra, đổ lên tay một ít, mát lạnh trơn ướt, bôi trét đầy xung quanh “mật miệng”.

“A a a... Thoải mái chết được...”

Cái mông của Hạ Diệu uốn éo rung động kịch liệt trên mặt nước, “mật miệng” co rút kịch liệt, cái eo không tự chủ được giầy dựa, tiếng rên rỉ tràn đầy, muốn ngừng mà không được, chỉ biết khóc nức nở.

Viên Tung lại dùng ngón tay quét thêm một miếng “dung dịch bảo hộ hoa cúc”, thuận tay tiến vào bên trong “mật đạo”.

Cái eo của Hạ Diệu điên cuồng run rẩy, phần thịt rắn chắc của hai cái mông như là bị điện kích, rung động ở tần số cao.

“Đàng hoàng một chút nào...” Viên Tung cố ý ở trên mông Hạ Diệu đánh một cái, làm văng lên những giọt nước nhục dục nhỏ bé, mắng, “Không được lắc cái mông...”

Nói xong thọc vào càng sâu, ngón tay ở bên trong trên vách hậu môn chậm rãi quét cọ, hành động này tương đương với hành hạ dâm vật người khác.

Hạ Diệu vốn thân thể gân cốt nhạy cảm, có thể chịu được sao? Viên Tung càng bảo cậu ta đàng hoàng, cậu ta càng không thể đàng hoàng, cái mông rung lắc điên cuồng suýt tí nữa là rớt vào chậu nước.

“Cậu còn lắc mông...thử lắc một lần nữa xem..?”

Cái mông lắc nảy rất dữ dội, hoàn toàn là hành vi “nổi giáo cho giặc” (ý chỉ cái mông phản bội lại lý trí của bản thân).

“Không được... Tôi chịu không nổi... A a a...”

Viên Tung cố ý ở phía sau hỏi: “Lão tử tôi rửa lỗ đít cho cậu cảm thấy thế nào? Trông cậu có vẻ thống khổ?”

Hạ Diệu vừa nãy là thống khổ, hiện tại đã sớm không màng tới, đây ắp trong đầu chính là muốn Viên Tung “tắm rửa” cho mình một cách triệt để.

Viên Tung đầu cúi xuống, cắn vào đôi môi của Hạ Diệu, hỏi, “Lão công có thể rửa mông cho cậu không?”

Hạ Diệu không nói chuyện.

Viên Tung dùng sức ở ngón tay xuyên xỏ vào “đường hầm” của cậu ta, răng nhọn vẫn ở bên mép của Hạ Diệu cắn gặm, vừa thô bạo vừa ôn nhu, không ngừng chất vấn: “Lão công có thể rửa mông cho cậu hay không? Hử?”

“Có thể... A a... Đừng thọc nữa ... Muốn bắn...” Ngay lúc Hạ Diệu sắp gặm lên muốn bắn ra ngoài, ngón tay của Viên Tung đột nhiên rút ra, dùng khăn lông lau những chỗ ẩm ướt cho cậu ta một chút. Ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào Hạ Diệu một giây, liền nhẹ nhàng cười hai tiếng, đột nhiên trở nên tràn đầy ôn nhu, kéo quần cho cậu ta lên, ôm trở ra khỏi nhà vệ sinh đi về giường bệnh. Lúc Hạ Diệu bị Viên Tung vút lên giường bệnh, vẫn bám vào Viên Tung không chịu buông.

Đầu óc một bên vừa nghĩ đến chuyện dâm dăng này, một bên nhớ chuyện bộ phim kia, bấm đốt ngón tay tính toán, hôm nay dù thế nào vẫn phải làm một trận.

Vì vậy, xoay người ôm lấy Viên Tung, đem điều thuốc trong miệng Viên Tung rút ra, đập vào trong cái gạt tàn thuốc. Sau đó đem ngón tay của mình nhét vào trong miệng Viên Tung, ở ngay đầu lưỡi của Viên Tung mà ma sát.

Viên Tung cắn một đầu ngón tay của Hạ Diệu, ánh mắt đùa cợt bắn tới.

“Đừng làm vậy...”

Hạ Diệu chưa từ bỏ ý định, đem ngón tay đã dính đầy nước bọt của Viên Tung luồng vào trong đũng quần của hắn, xóc cây đại dương vật lên, bắt đầu trây trét chuyển động nắm vuốt.

Viên Tung cảm thấy rất buồn cười, lấy tay bóp cổ tay của Hạ Diệu lại, giả vờ đứng đắn quát cậu ta.

“Muốn giở trò lưu manh có đúng hay không?”

Hạ Diệu hơi thở nóng rát, nhào tới mặt của Viên Tung, “Đúng!”

Sau đó lại vùi đầu cắn cái yết hầu của Viên Tung không ngừng.

Viên Tung bị cậu ta cắn đến tê dại, hình như đối với hoàn cảnh xung quanh trên thế gian không còn nhận biết được nữa, trong mắt chỉ chứa cái tên nhóc đầy tai họa này. Tay luồng vào tóc của cậu ta, dùng sức đem đầu của cậu ta lên đặt song song với đầu của mình, mặt dán vào mặt, chóp mũi chĩa vào chóp mũi.

“Cậu rốt cuộc muốn làm gì?” Viên Tung hỏi.

Hạ Diệu ánh mắt chứa đầy nhu cầu dục ái vòng vo chuyển động, giọng điệu nhầy nhụa nói: “Cầu sung sướng...”

“Muốn sướng kiểu gì?”

Hạ Diệu dùng đầu lưỡi liếm dọc từ đôi môi của Viên Tung chạy sang mang tai của hắn, đến sau cùng xâm nhập sâu vào trong lỗ tai càn quấy, mẹ neho đùa nghịch một lúc sau, mới nhỏ giọng hướng về Viên Tung nói: “Cầu...được thao...”

Trong lỗ tai Viên Tung tựa như bị rưới vào một chai dầu hỏa, cấp tốc bùng phát đốt cháy toàn thân, thể bất khả kháng. (tình huống không thể đỡ được).

Hạ Diệu cũng không quên mục đích của bản thân, tay động vào ngực Viên Tung, nói: “Anh trước tiên đi vào nhà vệ sinh kiểm thử gì để bôi trơn, mắt công lát nữa đang làm lại phải đi kiểm...”

Viên Tung vừa đi, Hạ Diệu cấp tốc đem cái DVD trong cái laptop ra, một phát bẻ gãy, ném vào trong thùng rác.

Lần này coi như có thể “thanh thanh ỏn ỏn” mà chiến đấu “một mất một còn” với hắn.

Bóng đêm liêu nhân, hai người cuộn vào nhau ân ái trọn đêm dài.

Mãi cho đến sau nửa đêm, Hạ Diệu mới cong miệng lên, phun ra một ngụm khí thoải mái sung sướng, gương mặt chôn vào cái gối mềm đầu giường, vô mưu vô cầu, yên bình mà ngủ thật sâu.

Viên Tung lại đem máy vi tính xách tay mở ra, rút một điều thuốc lá.

Bộ phim này gọi là một mảnh phiến tình, nhân nhạ yêu thương mật ngọt, một trận tình cảm mãnh liệt bắn ra bốn phía. Cảnh tượng hôn môi đầu phim cứ tua đi tua lại trong đầu Viên Tung.

Bàn tay nổi gân xanh của Viên Tung ấn vào nút “Reject” của laptop, kết quả optical drive (ổ đĩa quang) sau khi mở ra, phát hiện bên trong trống không. Viên Tung đưa ánh mắt đảo xuống một cái, bên trong thùng rác có vài mảnh vụn DVD.

Ánh mắt âm hàn đen tối nhìn vào Hạ Diệu.

Hạ Diệu ngủ phải nói là say đắm, khoe miệng vẫn cong lên duy trì kiểu cách câu dẫn, cuốn hút lòng người.

Sáng hôm sau, bác sĩ mới vừa rời đi trong chốc lát, trong phòng bệnh liền truyền đến âm thanh phát ra từ miệng của người nào đó.

“Anh để tôi ngủ thêm một chút...năm phút thôi... Tôi buồn ngủ lắm...”

Theo sát mà la rống, “Tử tế bước xuống giường chịu phạt cho tôi”.

Hạ Diệu bị khổ ép mà đứng ở bên cạnh giường của Viên Tung, bị Viên lão súng ép phạt thụt dầu. Bình thường lúc Hạ Diệu tập thể hình, loại động tác này ngược lại không phải là việc khó gì. Vấn đề là tối qua “lăn qua lăn lại” nguyên một đêm, hiện tại chỉ muốn ngủ, càng nói “hoa cúc” bị ai kia vùi dập bây giờ đang đau rát, mỗi một lần ngồi xổm xuống, “hoa cúc” tựa như bạo tạc.

“Anh dựa vào cái gì giáo huấn tôi? Tôi không làm! ...có bản lĩnh anh thao tôi đi! ...thao chết tôi...” Hạ Diệu ngang ngược.

Viên Tung trực tiếp cầm cái ra giường bị dính nước tiểu bữa trước ra đe dọa, “Cậu có làm hay không?”

Hạ Diệu liền ôm đầu ngồi xổm xuống.

Nhớ đến cảnh sát Hạ oai phong lắm liệt bao nhiêu, anh dừng bắt kẻ phạm tội bao nhiêu, lập công vô số, rốt cục lại rơi vào hoàn cảnh này.

“Phim ảnh đều là giả...là do biên kịch viết vậy viết bạ....”

Viên Tung không đồng cảm một chút nào, khiến hắn tức giận không phải là tính chân thực của bộ phim, mà là Hạ Diệu lần này hết lần khác đều biểu lộ vẻ giấu đầu lòi đuôi.

“Chớ lắm mồm... tôi hảo hảo đếm...”

Hạ Diệu vận lông mày cắn răng, trong miệng tràn đầy oán khí.

“Bảy mươi tám... Bảy mươi chín... Tám mươi...” còn cách con số năm trăm rất xa.

Viên Tung lại dùng dây thắt lưng quất xuống giường, “Cậu đem chân dang rộng ra cho tôi một chút!”

Hạ Diệu đã từng tìm hiểu về tám đời tổ tông của Viên Tung qua một lần, trước đây có người nói với cậu ta, bất kể là tổ tông của hắn có phải là quân sĩ hay không, đều có khuynh hướng dùng cách hành hạ thể xác để phạt vợ. Lúc ấy cậu ta không tin, Viên Tung dám phạt tôi? Lão tử tôi đem súng bắn chết hắn! Kết quả bây giờ bị người ta dùng tám ra giường dính nước tiểu thu phục.

“Một trăm tám mươi tám...thụt không nổi nữa...” Hạ Diệu giả bộ thương tâm.

Cái này nếu như đổi thành Viên Tung của trước kia, thụt dầu không chịu ngồi xuống nữa? Một cước đạp lẫn quay, vĩnh viễn đừng nghĩ tới tha thứ.

Hiện tại lại biến sắc, nói: “Vậy nghỉ một lát rồi làm tiếp.”

Hạ Diệu nghĩ một chút liền muốn ghim mình lên giường, nhìn y như con chó rụng lông.

“Cậu đứng lên cho tôi.”

Viên Tung vung dây thắt lưng hung hăng, nhẹ nhàng ở cái môn của Hạ Diệu quất một phát.

Hạ Diệu hừ nói: “Không đứng dậy nổi.”

Viên Tung vừa muốn đi tới, điện thoại di động của Hạ Diệu liền vang lên.

“Alo, ba?”

“Ba đã tới sân bay, lập tức đến bệnh viện.”

Tay của Hạ Diệu một trận kích động run rẩy, mấy ngày hôm trước luôn luôn sợ Hạ Nhâm Trọng sẽ đến đây, hôm nay phụ thân lại đứng lúc xuất hiện làm cứu tinh. Dem điện thoại di động hướng về phía Viên Tung, gương mặt bức dọc tiến vào trong chăn nằm ngủ như chết.

HẾT CHƯƠNG!

200. Chương 200 - Phản Kích

CHƯƠNG 200: PHẢN KÍCH

Trans+Edit: Lytaa

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

Trong lúc Hạ Diệu đang ngủ, Viên Tung giúp cậu ta lau mồ hôi, thay đổi một bộ đồng phục bệnh nhân khác, lại đem cơ thể cậu ta lật lại, đắp kín chăn, toàn bộ được chăm sóc xong, đột nhiên Hạ Nhâm Trọng từ bên ngoài đẩy cửa vào.

“Nhi tử, nhi tử...”

Hạ Nhâm Trọng gọi hai tiếng không ai đáp lời, thấy Hạ Diệu nằm đó cũng không nhúc nhích, ý thức được cậu ta chắc là đang ngủ. Trước tiên đem hành lý cất gọn, đem áo khoác treo tùy tiện ở chỗ nào đó, hướng về giường bệnh đi tới.

“Ngủ lúc nào?” nhỏ giọng hỏi Viên Tung.

Viên Tung nói: “Ngoại trừ lúc nghe điện thoại của chú, thời gian còn lại đều một mực ngủ say.”

Hạ Nhâm Trọng đứng dậy muốn đi rót nước, Viên Tung đã trực tiếp bưng đến trước mặt ông ta.

“Mời chú uống nước.”

Hạ Nhâm Trọng từ lúc hạ cánh máy bay tới giờ một giọt nước cũng chưa uống, liền vội vã chạy tới, lúc này quá khát, cũng không kịp cùng Viên Tung nói gì, bưng ly nước lên ừng ực uống.

“Có cần con rót thêm một ít nữa?” Viên Tung hỏi.

Hạ Nhâm Trọng lắc lắc tay, đem ly nước đặt xuống, phát sinh tiếng thổ dốc sảng khoái.

“Không cần.”

Viên Tung phát hiện tóc của Hạ Nhâm Trọng vẫn còn rối bời, đại khái là do đi gấp bị gió thổi, quả nhiên tình cảm lớn lao nhất không gì bằng tình cảm cha mẹ dành cho con cái.

Hạ Nhâm Trọng nghỉ ngơi một hồi, lúc này mới quan sát Viên Tung.

“Cậu là...”

Viên Tung cao giọng trả lời: “Con là bạn của cậu ta.”

Hạ Nhâm Trọng đột nhiên ý thức được cái gì, mở to hai mắt.

“Ôi chào, người chính là tên tiểu tử đem con ta từ trong đáy giếng cứu ra?”

Viên Tung gật đầu.

“Ai u, ân nhân à! Đây thật đúng là ân nhân!” Hạ Nhâm Trọng kích động không thôi, cùng Viên Tung nắm tay “Thật không biết nên nói cái gì, Hạ Diệu nhà chú chắc đã phải tích đức nhiều lắm mới có thể được con liều mạng cứu giúp.”

Viên Tung cố gắng bình tĩnh mà nói: “Không có gì đâu ạ, là chuyện nên làm.”

Hạ Nhâm Trọng sau khi nghe câu này, hiện tại vội vàng đưa mắt nhìn sang chân của Viên Tung, thốn thức không ngớt.

“Chân của con...”

Viên Tung còn nói: “Đã quen, đối với sinh hoạt của con ảnh hưởng không lớn.”

Hạ Nhâm Trọng thở dài, nói: “Tiểu tử, con yên tâm đi, tiền thuốc men viện phí toàn bộ do chú phụ trách, mặt khác còn có thể bù đắp cho con một khoản tiền, sau cùng sẽ chữa trị lại đôi chân cho con.” “Không cần, tiền thuốc men đã hoàn tất gần xong, mấy ngày nữa là có thể xuất viện.”

“Ta biết con là người làm ăn, số tiền này không thiếu, cái này chính là một phần tâm ý của gia đình chú, con không cần ngại.”

“Bấy nhiêu tiền không thành vấn đề đâu ạ.”

“...”

Hai người trò chuyện một chút, mẹ Hạ cũng tới nơi, đi tới cửa, cước bộ dừng lại, nhìn thấy Hạ Nhâm Trọng đang siết tay của Viên Tung, hỏi han ân cần, ngôn ngữ thân thiết, rất ôn nhu.

Viên Tung dùng mọi cách đẩy ra, Hạ Nhâm Trọng liền trực tiếp dừng lại, vỗ vai Viên Tung nói: “Tiểu tử, con có thể đưa ra bất kỳ yêu cầu gì, chú nhất định đáp ứng cho con!”

Mẹ Hạ “...”

Viên Tung bên này còn chưa lên tiếng, Hạ Nhâm Trọng đã bị mẹ Hạ túm đi ra.

Hạ Nhâm Trọng đem nếp nhăn ngay tay áo phủi phăng, nhú mày nhìn mẹ Hạ.

“Kéo tôi ra đây làm gì? Không thấy tôi đang thay hài tử nói lời cảm tạ với người ta sao?”

Mẹ Hạ ầm ức, “Tôi nếu không đi vào, ông đều đã đem nhi tử của tôi bán đi.”

“Bán?”

Mẹ Hạ vừa nhìn thấy cái điệu bộ ngơ ngác này của Hạ Nhâm Trọng, một bộ hình dạng hồ đồ, bắt đầu hao tổn khí lực

“Cái người ở bên trong đó, chính là tổng đốc của công ty Viên Tung, là người có quan hệ thân mật với con trai ông đó, biết chưa?”

Hạ Nhâm Trọng thân cọt chấn động, “Bà nói cái gì? Chính là hần?”

Gương mặt đó của mẹ Hạ đã không còn có thể khó coi hơn, trực tiếp nói với Hạ Nhâm Trọng: “Đi đi đi, ông đi đi, ông đem bản thân ông đi chỗ nào khác đi, chuyện ở đây không cần ông quan tâm.”

“Chuyện này cũng không phải tại tôi! Tôi thực sự trước đó cũng chưa nhìn thấy hần ta.”

Mẹ Hạ nói: “Không phải do ông, mẹ con tôi xảy ra chuyện gì cũng không phải do ông, được chưa?”

Hạ Nhâm Trọng lâu như vậy không trở về, nhớ thế thì, biết một mình mẹ Hạ quần gia cực khổ, không dám cùng bà ta cãi nhau. Chỉ có thể trước tiên hảo hảo mà an ủi tâm tình của bà ta, sau đó mới cùng nhau thương lượng đối sách.

Hạ Nhâm Trọng nói, “Chúng ta thiếu người ta một phần ân tình...chuyện này không dễ!”

“Cho nên mới nói...” Mẹ Hạ vành mắt đều đỏ, “Loại khí tức này tôi chịu đủ rồi!”

“Có ý gì? Thăng đó ý thế hiệp người?” Hạ Nhâm Trọng hỏi.

Mẹ Hạ thở dài một hơi, “Nếu thực sự hấn ta là ý thế hiệp người, tôi đã không rầu rĩ như vậy, người ta ngược lại phúc hậu tốt tính! Đối với tôi, đối với nhi tử chưa từng làm chuyện phản nghịch. Ông nhìn thấy không? Chân của hấn đều đã bị như vậy, lúc tôi không có mặt ở đây, nhi tử là do một tay hấn hầu hạ ”thuận thuận thiếp thiếp” (kề cận). Cơm là do hấn bưng đến bưng đi, giường chiếu là hấn thu gom, ngay cả quần lót, vớ tất đều là do hấn tự tay giặt sạch.”Hạ Nhâm Trọng buồn bực, “Vậy bà vẫn còn tức giận cái gì?”

Mẹ Hạ quả thực hết chỗ nói rồi, “Tôi rất cuộc biết được tình cảm của con trai tôi là dành cho người nào!”

“Nhi tử của tôi có tình cảm thật cao quý .”

“Phải rồi, ông thì biết gì?”

“Lời nói này...” Hạ Nhâm Trọng nói, “Tôi ở bên ngoài làm việc nhiều năm như vậy, nếu không đủ tài năng thì có thể đi tới vị trí này sao?”

“Ông tới được vị trí này cũng đều là nhờ hậu thuẫn của ba ông!”

Lời như vậy, nếu là người nam nhân khác nghe xong, lòng tự ái của bản thân sẽ bị làm nhục, trước mặt mọi người mà trở mặt, nhưng Hạ Nhâm Trọng nghe xong vẫn như trước mặt không đổi sắc.

“Ý của bà con trai tôi nhất định sẽ danh vọng vẻ vang?”

Mẹ Hạ “...”

“Được rồi được rồi, nói một hồi tại sao lại nói đến tôi rồi?” Hạ Nhâm Trọng hảo hảo khuyên bảo, “Loại sự tình này cấp bách cũng không được, chờ hai bọn nó khỏe hấn, chúng ta hảo hảo nói chuyện với bọn nó, chuyện tình cảm này phải được làm rõ.”

“Loại sự tình này nếu như làm sáng tỏ là có thể giải quyết, tôi vẫn còn phải mỗi ngày như ngồi lên đồng lửa?” Mẹ Hạ đem hai tay nắm chặt, “Vấn đề là chúng ta hiện tại quá bị động !”

Hạ Nhâm Trọng nói: “Tôi nghĩ rằng, bà nếu muốn giữ thế chủ động, trước tiên phải đem phần nhân tình này trả lại.”

“Thế nào trả? Trước tiên đem nhi tử cho hấn mượn một thời gian, chờ hấn chơi đùa cho đã rồi trả lại cho chúng ta?”

“Bà nghĩ đi đâu vậy?” Hạ Nhâm Trọng nói, “Ý của tôi là chúng ta trước tiên đem đầu ngón chân của hấn chữa trị, bà không thể đối với một người tàn tật mà hạ thủ được.”

Mẹ Hạ suy nghĩ chỉ chốc lát, không nhận được xua xua tay.

“Quên đi, quên đi, việc này trở lại thương lượng sau...”

Nói xong, hai lão phu phụ cùng nhau đi vào.

Bên trong trại giam, Báo Đen lại bị cảnh ngục dẫn đến phòng thăm tù nhân.

Lần này tới thăm hấn là Điền Nghiêm Kỳ.

Báo Đen đầu tiên mắt nhìn thấy Điền Nghiêm Kỳ, suýt tí nữa không phản ứng kịp.

“Sao người lại tới đây?”

Điền Nghiêm Kỳ hừ lạnh một tiếng, “Tôi thế nào lại không thể tới?”

Nói thật, Báo Đen thấy gương mặt này của Điền Nghiêm Kỳ, trong lòng còn có chút không nhẫn tâm.

“Tôi là lần đầu nghe đến việc người bị hại đến thăm kẻ bị tình nghi.”

Điền Nghiêm Kỳ đặc biệt cố sức cười cười, “Nhân sinh u ám, cực kỳ bị thương, đành phải tới đây tìm trên gương mặt của người một chút niềm vui an ủi.”

“Tổ chất của người thật tốt, gương mặt của bản thân đã thành ra như vậy, vẫn còn có gan đến đây tìm ta an ủi.”

Điền Nghiêm Kỳ nói: “Vì sao không dám? Gương mặt tôi của tôi đây quá thảm, người khác liếc nhìn liền không dám nhìn nữa, còn gương mặt này của người, người ta một lần nhìn thấy liền mắc cười đến không thể quên ...Người có đúng là cảm thấy bản thân rất quang vinh? Cho rằng Điền Nghiêm Kỳ tôi đây là một chân hán tử, đại tình thánh, đặc biệt hi sinh vì ái tính, bị người làm ra thế này cảm thấy rất ngạo nghễ?”

Điền Nghiêm Kỳ không nói gì nữa, ánh mắt hờ hững nhìn thẳng vào Báo Đen.

Báo Đen hanh cười một tiếng, “Điền Nghiêm Kỳ à Điền Nghiêm Kỳ, tôi nói cậu có cái gì tốt? Nói cậu tinh ranh! ? Cậu cả ngày lao đầu vào đồng thối nát, nói cậu ngu mới đúng! Người bình thường đều không giống được như cậu. Cậu tựa như con ruồi bay vào nồi lẩu, đem bản thân biến thành món thịt ngon, đâu ngờ rằng người ta chỉ xem cậu là một miếng thịt thối.”

Điền Nghiêm Kỳ “...”

“Cậu nói xem cậu làm như vậy được cái gì? Trước đây gương mặt của cậu vẫn còn có hình có dạng, nhiều lắm thì hơi quê mùa một chút, miễn cưỡng cũng có thể làm “vỏ xe phòng hồ” cho người ta, hiện tại dù có lái “vỏ xe phòng hồ” ra ngoài đường cũng có chút không dám. Vợ chồng người ta có một người bị hủy dung, hai người đã muốn ồn ào ly hôn. Loại này của cậu như muốn vứt đi, vẫn còn trông cậy dùng chiêu này sẽ quần được hần?”

Điền Nghiêm Kỳ, “...”

“Dùng loại ánh mắt này nhìn ta làm gì? Chê ta nói chuyện khó nghe? Làm tổn thương lòng tự ái của cậu? Tôi cho cậu biết, Báo Đen tôi chưa bao giờ chơi trò “hư tình giả ý” với Viên Tung! Tôi có nói gì, cậu cũng sẽ không lọt tai! Đừng nghĩ là chỉnh sửa lại gương mặt, cậu căn bản không phải là phượng hoàng, nhiều nhất chỉ là một con gà đất, bị thiêu đến chết cũng chỉ là món thức ăn bỏ đi.”

Điền Nghiêm Kỳ, “...”

Báo Đen nhìn đồng hồ một chút, còn lại năm phút, thấy Điền Nghiêm Kỳ vẫn còn chăm chăm nhìn hần, nhin không được xuy cười một tiếng.

“Ai da, cậu nói xem cậu từ thật xa chạy tới nơi này, rõ ràng đã bị mắng một trận, ông chú tôi đây trong lòng hơi áy náy! Như vậy đi, còn lại mấy phút, có cái gì khó nghe cứ nói, ông chú tôi đây tuyệt đối không cãi lại.”

Điền Nghiêm Kỳ rốt cục mở miệng, “Chúng tôi đã mua lại mảnh đất kia...”

Báo Đen mạn bất kinh tâm gạt đầu, chờ Điền Nghiêm Kỳ nói tiếp.

“Chính là mảnh đất gần với mảnh đất công ty của người...”

Báo Đen vẫn như trước gạt đầu.

“Đang thi công xây dựng một bãi nghĩa địa.”

“...”

Báo Đen sắc mặt dừng dừng.

Điền Nghiêm Kỳ nhàn nhạt phun ra hai chữ.

“Nghĩa địa.”

Báo Đen gương mặt giãn dữ nhưng không dám nhìn lại.

Điền Nghiêm Kỳ cười cười, “Cục đất đai đã phê chuẩn, không bao lâu có thể hoàn tất. Chúng tôi đầu tư nhân công chỉ trong vòng một tháng, hiệu quả rất nhanh. Chờ khách hàng dọn tới ở trong các khu nhà của các người, sẽ có nhiều người dưới lòng đất trò chuyện với họ.”

Báo Đen “...”

“Đã hết giờ.” Cảnh ngục ở bên cạnh nhắc nhở.

Điền Nghiêm Kỳ đem gương mặt thăm hại không ai dám nhìn dán vào tấm tính thủy tinh phân cách, đến sau cùng nói một câu.

“Chờ công ty các người bắt đầu giao dịch, ta nhất định sẽ mượn một ban kèn đồng đám tang đến giúp các người tuyên truyền tạo thế.”

Cười sáng khoái, đứng dậy rời đi.

HẾT CHƯƠNG!

201. Chương 201 - Thế Nào Lại Là Người ???

CHƯƠNG 201: THẾ NÀO LẠI LÀ NGƯỜI ???

Trans+Edit: Pinoneverdie

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

Buổi tối, Hạ Nhâm Trọng và mẹ Hạ rời đi, trong phòng bệnh chỉ còn lại Hạ Diệu và Viên Tung hai người bọn họ.

Hạ Diệu một mực đi vào nhà vệ sinh gọi điện thoại không dứt, gọi đi, nhận về, Viên Tung đi vào vài chuyến, đều nhìn thấy cậu ta đỏ mặt tía tai mà ồn ào.

Nặng nề lấy một làn hơi, trở về phòng bệnh uống ừng ực một ly nước.

“Cậu cứ làm cái gì vậy?” Viên Tung hỏi.

Hạ Diệu nói: “Hẹn trước với vị bác sĩ bên Mỹ để điều trị chấn thương cho anh!”

“Nhanh như vậy?”

“Không gấp không được, loại chấn thương này có thể kéo dài?” Hạ Diệu đột nhiên nóng nảy.

Viên Tung có vẻ nghi ngờ mà quan sát Hạ Diệu, nói: “Chúng ta không phải đã nói là để sau một tháng nữa sao? Đơn vị của cậu có một đồng công việc, công ty của tôi có vài chuyện cũng chưa xử lý xong, gấp gấp quá dễ mắc sai lầm.”

“Thực sự không thể đợi thêm nữa!” Hạ Diệu vẻ mặt cẩn trọng, “Tôi có loại dự cảm mãnh liệt, ba mẹ tôi nhất định sẽ tìm đem phần nhân tình này trả lại cho anh, sau đó sẽ trở mặt. Tôi phải cảnh bọn họ lại, không thể để cho bọn họ thừa cơ hành động. Chỉ có khi để cho bọn họ cảm thấy thẹn với anh, mắc nợ anh, anh mới có thể giữ được thế chủ động.”

Viên Tung bỗng dưng tức cười, tay nhéo vào mặt của Hạ Diệu, nói: “Ba mẹ cậu thế nào lại có thể nuôi ra một con sói ma mãnh như cậu?”

Hạ Diệu cũng cười mỉa hai tiếng, “Tôi cũng không phải loại lương lẽo lừa gạt gì, tôi chỉ là làm theo đạo lý thôi, ai có lý thì tôi theo.”

“Vậy cậu nói một chút, tôi có đạo lý gì?” Viên Tung hỏi.

“Anh suy nghĩ một chút, nếu không có anh, bọn họ ngay cả nhĩ tử cũng đã đánh mất, còn nói đến cái gì mà sống chết bắt tôi kết hôn? Hơn nữa, anh với tôi thế nào, chẳng lẽ trong lòng mẹ tôi không rõ? Thêm vào đó tôi vẫn thờ phụng một đạo lý, người nếu như là chim, thì lông cánh của anh phải dài phải rộng, ngụ ý thái độ làm người phải chính trực ngay thẳng, phải tuân theo đạo lý.”

Nói xong, bản thân cũng không nhận được, cười ha ha một tiếng, bóp lấy “chim to” của Viên Tung.

Viên Tung sâu kín một câu, “Cậu hiện tại không trách tôi phạt cậu thụt đầu?”

Hạ Diệu đều đem chuyện này quên đi, đột nhiên Viên Tung nhắc lại, mới giương nanh múa vuốt hướng về hắn.

“Phải rồi, nhận đòn đi...”

Viên Tung đùa giỡn ôm lấy Hạ Diệu, nói: “Ngày hôm qua ‘chơi’ cả đêm, ngày hôm nay cũng ngủ không ngon giấc, cậu không mệt hả?”

“Mệttttt...”

Hạ Diệu nói xong liền nằm ngửa ở trên giường lớn, tứ chi mở ra, ánh mắt biếng nhác nhìn trần nhà, lo lắng mà nói: “Ngày hôm nay tôi phải đi ngủ sớm một chút.” “Còn chưa tắm đây.” Viên Tung nói.

Hạ Diệu nói: “Không tắm đâu, mệt rồi.”

“Để tôi lau người cho cậu.”

Hạ Diệu thần kinh căng thẳng, “Lại lau?”

“Cậu ngủ phần cậu, tôi lau phần tôi.”

Viên Tung nói xong lại vào nhà vệ sinh, đem dụng cụ chuẩn bị đầy đủ. Lúc bừng ra Hạ Diệu đã ngủ. Biết cậu ta thực sự mệt mỏi, Viên Tung không đùa giỡn như lần trước, mà là “nhận nhận chân chân” (đàng hoàng) mà lau.

Chỉ có điều, về phương diện lau người, muốn “tốc chiến tốc thắng”, Viên Tung vẫn là đem toàn bộ quần áo của Hạ Diệu cởi ra hết.

“Xin hỏi, cảnh sát Hạ ở phòng bệnh này sao?”

Đột nhiên xông vào thanh âm của một người nam nhân, làm Hạ Diệu giật mình tỉnh giấc, lại nhìn xuống cơ thể của bản thân, trần như nhộng.

Lúc Viên Tung đi vào nhà vệ sinh thay nước, chưa kịp che lại cho Hạ Diệu, cứ như vậy để cơ thể của vợ mình bị bại lộ dưới mí mắt của người đàn ông xa lạ kia.

Người này không gõ cửa liền xông vào, hơn nữa còn nhìn đến nơi riêng tư của Hạ Diệu, trêu chọc một câu, “Không phải chứ...này người anh em, cái này của anh sao nhìn có chút quen mắt à?”

Toàn bộ phòng bệnh bất động.

Nam nhân xa lạ kia đột nhiên cảm giác được sau lưng có một luồng sát khí, vội vàng quay người lại, nhìn thấy Viên Tung trương ra âm sắc kinh người, trong lòng một trận rùng mình, trong tích tắc thu hồi dáng vẻ tươi cười, thành khẩn xin lỗi.

“Cái kia... chỉ là nói giỡn thôi mà...”

Hạ Diệu nóng nảy, “Đùa giỡn? Con mẹ nó người ai?”

“Xin hỏi một câu, anh là cảnh sát Hạ sao?”

Hạ Diệu âm mặt gật đầu, “Là tôi, làm sao?”

“Tôi là người công nhân được anh cứu mạng, đặc biệt tới đây nói lời cảm tạ ! Cảm tạ cảnh sát Hạ anh dũng cứu giúp, cũng cảm tạ cảnh sát Hạ ở dưới đáy giếng, lúc đối mặt với sinh tử tồn vong, đã nhường cơ hội sống sót lại cho tôi, anh mới thật sự là cảnh sát nhân dân, anh mới là...”

“Được rồi được rồi!” Hạ Diệu tức giận xua tay một cái, “Không cần nói nữa.”

Làm hại cậu ta còn tưởng rằng ai tìm tới cửa để đòi nợ nhân tình, vừa mở miệng cứ như vậy “kinh diễm”.

Nếu là tới thăm bệnh, chỉ cần mang theo ít đồ đến nói chuyện là được, cần phải tỏ ra như vậy? Viên Tung trong lòng có chút khó chịu, nhưng cũng không thể hiện ra.

Công nhân huynh đệ để đồ vật xuống, lặng lẽ đứng ở bên giường Hạ Diệu .

Ngày đó dưới giếng tối đen mờ ảo, Hạ Diệu cũng không thấy rõ người này dáng dấp ra sao, hiện tại mới tỉ mỉ quan sát.

Tuổi tác so với Hạ Diệu không khác biệt lắm, dáng dấp đặc biệt có nét của công nhân. Cũng không biết ông trời đã động tay động chân gì với hắn, đem ngũ quan tuyệt mỹ tập trung vào gương mặt của người này. Hốc mắt hơi sâu, nhãn thần phiến tình sáng tỏ tinh quang, dáng vẻ công nhân không che giấu được “phong mang tất lộ” (tài năng sắc sảo được lộ rõ), khiến Hạ Diệu không cách nào tưởng tượng được, cậu ta là người rơi xuống giếng hôm nọ. “Tự giới thiệu về mình một chút, tôi là Hàn Thiên Vương, năm nay 26 tuổi.”

Hạ Diệu oán thăm: cừ thật, người không tỳ vết, tên cũng rất kêu!

Hai mắt tinh nhuệ của Hàn Thiên Vương trong nháy mắt liền nhìn thấu suy nghĩ của Hạ Diệu, mở miệng nói rằng: “Cũng bởi vì tên quá kêu, mệnh chủ không chống được, từ nhỏ đã gặp nhiều tai nạn .”

“Cậu còn tin ba cái này?” Hạ Diệu hanh cười một tiếng.

Hàn Thiên Vương nói: “Tôi không chỉ tin, hơn nữa tôi còn biết xem.”

Hạ Diệu cười nhạt, “Thật hay giả?”

“Cảnh sát Hạ ánh mắt khôn khéo, sắc bén, mũi thẳng, quẻ di là cung phu thê , ngọc chấm đối xứng, hướng chỉ tam tài... Nếu như tôi không đoán sai, mạng của anh, giai ngẫu là một người đàn ông.”

Hạ Diệu trong lòng chấn động, thật sự có tài á!

Chỉ có điều nghĩ lại một chút, bản thân mình trần truồng nằm đây, cậu ta trực tiếp xông tới, sau đó Viên Tung đem sắc mặt hắc ám nhìn cậu ta, rất dễ dàng đoán được.

Nhưng Hạ Diệu nhìn ánh mắt của của cậu ta, thần thần bí bí, hình như thật sự rất đáng tin.

“Vậy cậu bói quẻ thêm một lần nữa, tôi xem có đúng hay không.”

Hàn Thiên Vương nhàn nhạt trả lời: “Cảnh sát Hạ năm nay hai mươi lăm tuổi, gia đình nhất phụ nhất mẫu, phụ thân tính cách ôn hoà hiền hậu trầm ổn, mẫu thân nghiêm túc đoan trang. Trong đời cha chú của cậu, chỉ có phụ thân cậu là huyết mạch duy nhất.”

“Cậu sai rồi, có hai người.” Hạ Diệu nói.

Hàn Thiên Vương mắt cũng không chớp lấy một cái, “Có một người năm đó chết non.”

Hạ Diệu tấm lưng một trận lạnh cả người, những chuyện vặt trong nhà, cậu ta còn chưa kể với chồng cậu ta, càng đừng nói là làm như thế nào mà một tên công nhân lại biết được. Đương nhiên cũng không thể loại trừ lý do người này đã đem toàn bộ sự tình trong nhà mình tìm hiểu rõ ràng, có chuẩn bị mà đến đây.

Hàn Thiên Vương nói tiếp: “Cậu có người huynh đệ tên là Hạ Khách, lúc đi học thầy giáo lúc nào cũng kêu lên trả bài.”

Viên Tung, “...”

Hạ Diệu thực sự muốn dập đầu bái lạy Hàn Thiên Vương , cái này cũng biết? Người anh em chú bác của cậu ta đúng là Hạ Khách, sau đó cũng bởi vì phiền phức vụ trả bài, năm cấp hai đã đem tên đổi lại, loại này chuyện cũ này cũng đem ra nói được sao?”

“Nhanh, Hàn đại thần tiên, mời ngài ngồi, tiếp tục nói đi.”

Hàn Thiên Vương một chút cũng không khách khí, trực tiếp ngồi vào bên cạnh Hạ Diệu, vẻ mặt nghiêm nghị nói: “Cảnh sát Hạ chín năm trước từng có một kiếp, tuy rằng chuyện này không lớn, nhưng đối với anh cả đời ảnh hưởng không nhỏ.”

Hạ Diệu kinh ngạc, chín năm trước? Không phải là chuyện hắc và cái người kia chat sex đấy chứ?”

Lúc này, Hạ Diệu phải tin, bởi vì ... chuyện này cậu ta chỉ nói với Viên Tung, Bành Trạch và Tuyên Đại Vũ. Viên Tung thì không biết gã này, Tuyên Đại Vũ vẫn còn ở nước ngoài, Bành Trạch có chuyện gì cũng đều nói với cậu ta, dù cho Hàn Thiên Vương này có hỏi, Bành Trạch chưa chắc nói cho hắn biết.

“Trước đây tôi chưa bao giờ tin cái này, luôn cảm thấy người mù, coi bói, xem tướng tất cả đều là mông nhàn. Anh vừa nói như vậy, tôi ngược lại có chút tin tưởng, mấy thứ này thật có thể từ trên mặt nhìn ra à?”

Hàn Thiên Vương vĩnh viễn cười, biểu tình “thiên cơ bất khả lộ”.

“Vậy anh nói cho tôi biết, anh là thế nào từ trên mặt tôi nhìn ra chuyện chín năm trước của tôi?”

Hàn Thiên Vương thu hồi nụ cười trên mặt, yên lặng nhìn Hạ Diệu, thật lâu sau đó mới mở miệng.

“Bởi vì chín năm trước, người cùng với cậu chat sex...là tôi.”

Một tia sét nháy ngay đỉnh đầu Hạ Diệu bổ xuống, trong nháy mắt chẻ đôi Hạ Diệu từ đầu xuống mông.

“Anh nói cái gì?”

Hàn Thiên Vương đem quần cởi ra, trực tiếp kéo sạch đến gót chân, lộ ra hai cái chân của “thiên vương” vô cùng tuyệt mỹ.

“Cảnh sát Hạ, kỳ thực tôi mới vừa vào liền nhận ra cậu, vốn định không nói cho cậu biết. Nhưng cậu đã cứu tôi, tôi không đành lòng gạt cậu.”

Hạ Diệu yên lặng nhìn, đây mới được gọi là đôi chân, Lý Chân Chân cùng Vương Trì Thủy nếu đem ra so sánh với hắn cũng chỉ là phù du. Dùng thước đo cũng không thể thẳng như vậy, dùng sơn trắng quét lên cũng không trắng được như thế, vẻ tuyệt mỹ phải nói là ở trên trời, không có ở thế gian, ngay cả Viên Tung đảo mắt liếc nhìn cũng có chút thất thần.

Năm đó thông qua webcam chỉ thoáng nhìn, lần này một lần nữa bị “kinh diễm” (bị kinh ngạc bởi cái gì đó quá đẹp), Hạ Diệu đột nhiên cảm thấy trước đây bị gạt cũng không uổng.

Thế nhưng! ! ! ! Hạ Diệu chợt đem ngón tay kéo ra một cái khoảng trống lớn, nhét đầu vào trong.

“Tôi tại sao con mẹ nó người tôi cứu là người? ! ! ! Thế nào con mẹ nó lại là người!!!!???”

HẾT CHƯƠNG!

Xin lỗi các bạn các chương này là bản thảo không kịp chỉnh sửa nha!

202. Chương 202 - Hàn Đại Thần Tiên

CHƯƠNG 202: HÀN ĐẠI THẦN TIÊN

Trans+Edit: Pinoneverdie

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

Hạ Diệu nội tâm ức chế không thể chịu được nữa, từ trên giường bất thành linh bạo khởi, mãnh mẽ nhào tới người Hàn Thiên Vương cùng nhau ẩu đả. Kết quả cậu ta đã quên nửa thân dưới của bản thân vẫn còn

trụi lủi, phen này đánh toi bởi còn chưa được ba giây đồng hồ, đã bị Viên Tung kéo quay về trong chăn, tiếp theo liền thấy Viên Tung siết cổ Hàn Thiên Vương.

Hạ Diệu tuy rằng thống hận Hàn Thiên Vương, cùng lắm là bẻ chân bẻ tay hắn! Nhưng đổi lại là rơi vào tay Viên Tung sẽ không đơn giản như vậy. Tên này lần trước vất vả lắm mới cứu hắn thoát khỏi giếng, nhưng Viên Tung chính là có thể một tay bóp chết hắn một lần nữa.

“Viên Tung, anh bình tĩnh một chút, đừng làm chuyện thêm nghiêm trọng!”

“Đừng làm hắn tàn phế.”

“Phế bỏ mười người đầu ngón chân của anh chính là tôi không phải là hắn.”

“...”

Cái ót của Hàn Thiên Vương hung hăng đập vào tường, hai tay giơ lên cao, ánh mắt như nhuyền kiếm, không sợ hãi nhìn vào mặt Viên Tung.

“Viên Tung, nam, 33 tuổi, phụ mẫu đã mất, trước đó làm bộ binh, pháo binh, lính trinh sát... Ở bộ đội là ”tay súng thiện xạ“, ”vật lộn bá vương“, tiếng tăm lừng lẫy, năm 2008 chấp hành nhiệm vụ hộ vệ ở nước ngoài bị trúng đạn, đến nay chưa lấy đạn ra...”

Sau đó lại thừa dịp Viên Tung mất tập trung, trong một khắc kia nhào đến bên lỗ tai hắn nói cái gì đó, mặt của Viên Tung nhanh chóng thay đổi biểu cảm, cổ tay đang siết Hàn Thiên Vương nhanh chóng thả ra.

Hạ Diệu bên này vẫn còn tha thiết mà khuyên Viên Tung không nên động thủ, kết quả người ta căn bản không thèm hạ thủ.

Hàn Thiên Vương đem quần kéo lên, tay đặt lên đầu kính chào.

“Cảm tạ ân tình của Tung gia đã không đoạt mạng.”

Vừa ra đến trước cửa, vẫn còn hướng về Hạ Diệu, dáng vẻ lưu manh mà cười nói: “Cảnh sát Hạ, anh so với chín năm trước đẹp trai hẳn ra.”

Tất cả xảy ra quá nhanh, nhanh đến mức Hạ Diệu còn không phản ứng kịp, Hàn Thiên Vương liền an toàn mà chạy ra khỏi tầm mắt của cậu ta.

“Mẹ kiếp, anh cứ như vậy để hắn chạy thoát?” Hạ Diệu không thể hiểu được.

Viên Tung cái gì cũng không giải thích.

Hạ Diệu trong nháy mắt nóng nảy, có thể không nóng nảy sao? Một gã nam nhân có thâm thù đại hận với mình vừa mới kề bên tai Viên Tung nói câu gì đó, lập tức đem Viên Tung hàng phục, việc này nếu là ai cũng phải đặt câu hỏi suy nghĩ.

“Tôi thao, hắn vừa nói gì với anh?”

“Không quan tâm hắn nói cái gì, một câu liền thả người ? !”

“Nói, anh nha có đúng là đã bị hai cái chân của hắn làm cho mê muội?”

“...”

Viên Tung lạnh nhìn Hạ Diệu một lúc lâu mới trầm giọng nói rằng: “Hắn đem mấy cái biệt danh thi hành nhiệm vụ của tôi nói ra.”Hạ Diệu trong lòng đột nhiên ớn lạnh, da gà nổi đầy người, biệt danh của bộ đội đặc chủng lúc chấp hành nhiệm vụ là tuyệt đối bảo mật, cho dù hắn có vong trận, biệt danh cũng tuyệt đối sẽ không được công bố. Một công nhân nho nhỏ như Hàn Thiên Vương, làm sao có thể thăm dò được những tin cơ mật?

Hạ Diệu ban đầu sắc mặt vẫn còn cẩn trọng, tinh thần hoảng hốt, sau đó đột nhiên nghĩ đến cái gì, một lần nữa đứng lên bát nháo.

“Anh đó nha, ít lừa gạt người khác, anh chính là nhìn chăm chăm vào hai cái chân của hắn.”

“Lúc hắn vừa cởi quần, anh đó nha mắt đều dựng thẳng!”

“Thao, anh chết đi lão lưu manh mê sắc!”

“...”

Hạ Diệu nổi lửa nhảy lên người Viên Tung hành hung một trận, Viên Tung cũng không đánh trả, mặc cho Hạ Diệu đem ngọn lửa uất nghẹn trút hết lên người mình. Viên Tung càng như vậy, Hạ Diệu trong lòng càng tức giận, được lắm! Anh lúc này là cam tâm tình nguyện thay tên Hàn Thiên Vương chịu đòn?!

“Được rồi, đừng làm rộn nữa, tắm một cái rồi ngủ đi.” Viên Tung khuyên nhủ.

Hạ Diệu làm sao nuốt được khẩu khí này? Đánh Viên Tung xong trở về giường mặc quần áo, nói cái gì mà nhất định phải lôi cổ cái tên Hàn đại thần tiên thần bí bí kia quay trở lại. Kết quả xuống giường đập phải vũng nước bị vấy ra từ chậu nước nóng lúc nãy Viên Tung dùng để lau người cho cậu ta, thân thể đập vào tủ đầu giường làm một trái táo trên đó lăn xuống đất! Hạ Diệu dùng sức muốn đứng vững nhưng không được, ngay cả Viên Tung muốn đưa tay ra chụp cậu ta cũng đã muộn, cứ như vậy ngã xuống, cái mông động vào trái táo.

“Tôi thao...”

Hạ Diệu lão đảo từ dưới đất bò dậy, ôm nỗi hận mà kèm theo mấy tiếng mắng chửi, nhắc cái mông ra khỏi trái táo.

“Ngã đau lắm hả?” Viên Tung đứng bên cạnh hỏi.

Hạ Diệu lúc này tâm tình nóng giận, trực tiếp cầm trái táo lên ném xuống đất một lần nữa, trái táo vỡ nát, bên trong phóng ra một cây đinh. Cây đinh này vẫn còn ghim trong thịt táo, lúc này văng xuống đất bắt đầu vang lên tiếng kim loại va chạm.

Một hàn khí từ sống lưng Hạ Diệu bắt đầu phóng ra ngoài, trong nháy mắt nội tâm cậu ta trở nên không kiềm chế được, nghĩ lại mà thấy hoảng sợ. Cây đinh này là từ ván giường của Viên Tung rút xuống chia mũi nhọn lên trời, hầu như cũng trong lúc đó, trái táo trên đầu tủ kip lúc rơi xuống đâm vào cây đinh kia.

Nếu không có quả táo đó che chắn, hậu quả không thể tưởng được.

Mà chiều dài cây đinh này vừa khớp phù hợp với độ dày của quả táo, nếu quả táo không đủ dày, chỉ cần lệch một chút, Hạ Diệu có thể đã thụ thương nghiêm trọng.

Mà những quả táo này, đúng lúc là do Hàn Thiên Vương mang tới.

Ý thức được gì đó, Hạ Diệu toàn thân bấp bệch của đều cứng.

Cậu ta là hình cảnh, trước đây tiếp nhận không ít nghi án, trong đó có đủ loại tình huống nguy hiểm, nhưng Hạ Diệu đều chỉ tin tưởng vào những suy luận và chứng cứ. Nhưng ngày hôm nay, việc này quả thật quý dị, phải nói là trùng hợp vừa khớp, lúc này tránh không khỏi sợ hãi. Trong cuộc sống có một số việc chính là như vậy, anh tin thì có, không tin thì không.

“Đừng phá phách nữa, nhanh quay về trong chăn đi.”

Viên Tung một bên nhặt trái táo lên, một bên đem Hạ Diệu lôi trở về ổ chăn của cậu ta.

Cũng không biết có phải là do bị tác động tâm lý hay không, Hạ Diệu chui vào ổ chăn vẫn cảm thấy lạnh ngắt, trùm thế nào vẫn không ấm được.

Viên Tung lúc nhặt xong cũng quay trở về giường, tắt đèn đóng cửa, trong phòng rơi vào một mảnh hắc ám.

Hạ Diệu một thân cao hơn thước tám, vóc người kiện mỹ, lúc này lại như một con cạp chết, đem đầu chui rút trong chăn, cho đến khi tấm chăn không còn khe hở nào, toàn thân bao trùm kín mít.

Một lúc rất lâu sau đó, bên cạnh vang lên một giọng nam sâu kín.

“Sợ đến mức không ngủ được sao?”

Hạ Diệu đầu tiên là một trận giật mình, sau đó ý thức được thì ra là Viên Tung đang nói chuyện, nhịp tim mới bắt đầu hạ xuống.

“Không, thói quen, sợ ánh sáng lúc ngủ.”

Chuyện như vậy cũng nói được, những lúc đèn đuốc trong phòng sáng trưng, còn cả những lúc ban ngày, Hạ Diệu vẫn ngủ rất ngon

Viên Tung cố ý hỏi, “Cậu có đúng là rất sợ không?”

Hạ Diệu chìa cái đầu ra một chút để nói chuyện: “Ai sợ? Tôi làm hình cảnh nhiều năm như vậy, còn có thể bị loại sự tình này làm rung rinh? Anh nghĩ tôi là anh chắc? Một cặp chân đẹp liền khiến anh tìm không ra phương hướng.”

Nói xong, Viên Tung bên kia không tiếng, Hạ Diệu đợi bán quá không nghe được đáp lại, cho rằng Viên Tung cứ như vậy mà ngủ, tự đứng trong lòng nổi lên từng cơn gió lạnh, lúc này bạo dạn mà hỏi một câu.

“Đại bánh chưng, anh ngủ rồi sao?”

Viên Tung nói: “Huhm”.

Anh ta chưa hoàn toàn ngủ, Hạ Diệu cảm thấy bớt sợ hãi hơn một chút, rồi lại trong nháy mắt khẩn trương. Anh ta chỉ đang đi vào giấc ngủ? Vậy mình phải gia tăng tốc độ, không thể để anh ta ngủ trước mình.

Cái này gọi là càng căng thẳng, thì càng không ngủ được, trong chốc lát lại muốn đi tiểu.

Ngay lúc Hạ Diệu đang lò mò đứng dậy trong bóng tối, tiếng cửa sổ chuyển động vang lên, một tiếng “kéttt” rõ ràng là do có người chạm vào điều khiển, nhưng đây là hơn mười tầng lầu a! Đột nhiên một màn cảm giác hoảng sợ khủng hoảng ập xuống đầu Hạ Diệu, ngao một tiếng liền nhảy lên giường Viên Tung.

Kết quả lại càng sợ hãi hơn, trên giường của Viên Tung không có người nằm, Hạ Diệu trong nháy mắt tè ra quần.

“Ai u tôi thao...chuyện gì vậy chứ?”

Cuối cùng, nỗi sợ hãi dần áp đến tận cùng, ngồi trên giường Viên Tung gồng hết sức kêu cứu, khiến Viên Tung đang đứng bên ngoài cửa sổ cười khúc khích.

Chuyện là Viên Tung sợ giấc ngủ của Hạ Diệu bị ảnh hưởng, cố ý đi chân trần xuống giường đóng cửa sổ cho cậu ta, kết quả Hạ Diệu không nghe được tiếng bước chân của Viên Tung, chỉ nghe được đóng cửa sổ, trong đầu lập tức hoang tưởng: Hàn đại thần tiên có phải là đang tới tìm ta? Viên Tung sau khi trở lại ổ chăn, trong nháy mắt ôm gấu gao Hạ Diệu đang hoảng sợ toàn thân.

“Trông cái gọi là can đảm của cậu kìa! Là cảnh sát đấy, có mắt mắt không chứ? Hử?” Ngón tay của Viên Tung luồn vào trong tóc Hạ Diệu, vuốt ra một bàn tay dính đầy mồ hôi.

Hạ Diệu nhin không được thốn thức, nói: “Anh nói xem... hần ta so với Vương Trì Thủy thể nào lại tà môn hơn chứ?”

“Vương Trì Thủy thuần túy chỉ là lừa gạt ăn cắp đồ, còn người ta là thực sự có chút tài năng.”

Hạ Diệu thực sự là lần đầu gặp phải loại sự tình này, “Anh nói xem, hần là thực sự nhìn ra chân tướng hay chỉ là nói chuyện lừa gạt?”

“Cậu nói thử một chuyện nào mà hần ta lừa gạt xem.” Viên Tung nói.

Hạ Diệu vẫn còn bán tín bán nghi, “Thật sự có loại chuyện này sao?”

Viên Tung nhàn nhạt trả lời: “Loại sự tình này, ai cũng không thể nói rõ được, giống như chuyện lúc tôi sáu tuổi, thôn của tôi...”

“Được rồi!” Hạ Diệu trong nháy mắt chặn yết hầu của Viên Tung, “Anh đừng nói nữa, tôi không muốn nghe.”

Viên Tung còn nói: “Có vài người, con mắt được trời sinh ra rất tốt, có thể thấy được mọi chuyện của người khác.”

Hạ Diệu nghĩ đến ánh mắt phát ra tinh quang bốn phía của Hàn Thiên Vương liền lập tức thấy lạnh xương sống, “Đây cũng là quá tốt đấy chứ! Xem tướng cũng không quá thần thánh như thế?”

“Bọn họ chỉ là đối với ‘những chuyện bản’ tương đối miễn cảm.”

Hạ Diệu nhẹ nhàng, “Ý của anh là tôi bản sao?”

“Chuyện chín năm trước chatsex chẳng lẽ không bản?”

Viên Tung nếu không phải là nhìn thấy bộ dạng đáng thương dị thường này của Hạ Diệu, đã sớm một cước đạp cậu ta bay về giường.

Hạ Diệu lo lắng khùng khiếp, thực sự nhớ lại chuyện cũ.

“Anh nói xem, chín năm trước, tôi chẳng phải là chatsex với một con quỷ thần thông sao?”

Viên Tung hừ nói, “Không phải đâu mà.”

“A a a... Anh nói xem Hàn đại thần tiên có quay lại tìm tôi trả thù không?”

Viên Tung không đành lòng hù dọa Hạ Diệu, liền trả lời: “Cậu cứu hẩn một mạng, thù đem dạ báo, hẩn ta cảm tạ cậu vẫn còn không kịp.”

Cũng đúng... Hạ Diệu ngẫm lại trái táo kia, quả thật có chút mà tà quang, xem ra Viên Tung không tùy tiện đánh giá sai người này.

Thế nhưng trái lại cảm thấy đáng tiếc, lúc này sinh sự oán giận Viên Tung, “Anh đó nha, thế nào không thỉnh giáo đại tiên một chút, hỏi xem đoạn nhân duyên này của hai có thể thành hay không?!”

Viên Tung, “...”

Sau đó Hạ Diệu vẫn là ngủ không được, Viên Tung liền đem cậu ta ôm vào người, cánh tay vòng qua, hai chân chồng vào nhau, nghiêm nghiêm thật thật mà kẹp giữ Hạ Diệu lại.

“Được rồi, lúc này hảo hảo mà ngủ đi.”

Hạ Diệu mang cảm giác khó chịu đến sáng sớm, sau khi tỉnh lại còn không quên chuyện tối hôm qua, mắt còn chưa mở đã liền sờ sờ tìm cơ thể của Viên Tung, vẫn còn ở đây, lại híp mắt, con ngươi nhìn về phía tủ đầu giường, bạch tảo không thấy nữa!

Vội vàng núp Viên Tung hỏi: “Hôm qua ai đến phòng bệnh chúng ta anh có nhớ không?”

“Người đến?” Viên Tung giả vờ hồ đồ, “Ai?”

“Cái người công nhân được tôi cứu!”

Viên Tung nói: “Tối đêm qua lau người cho cậu xong cậu liền ngủ, ở đâu ra công nhân?”

Hạ Diệu vừa nghe lời này, óc át đều bị đông lạnh.

Kết quả, không được ba giây đồng hồ, Viên Tung liền từ dưới gầm giường lòi lên bạch tảo.

“Tôi thao thao thao thao...” Hạ Diệu hướng về Viên Tung hành hung.

Viên Tung vội ổn định Hạ Diệu, nói: “Đừng làm rộn, ba mẹ cậu ngày hôm nay đón cậu xuất viện, nhanh dọn dẹp một chút.”

Hạ Diệu đều đem chuyện này quên mất.

Một bên dọn dẹp, một bên vẫn đang suy nghĩ chuyện tối ngày hôm qua, hiện tại trời đã sáng, cần đảm đột nhiên quay về, trong lòng thâm nghĩ: không phải là chỉ là một tên bịp bợm giang hồ? Có cái gì đáng sợ?

Nghĩ như vậy, Hạ Diệu liền đem chuyện này đập tan.

“Được rồi, anh mấy ngày này liên hệ tiểu Điền sao? Hẩn thế nào rồi?” Hạ Diệu hỏi Viên Tung.

Viên Tung nói: “Tôi không liên hệ với hắn, thế nhưng công ty gọi điện thoại cho tôi, nói hắn đã sớm quay trở lại làm việc. Không phải cậu nghĩ rằng trong khoảng thời gian chúng ta nằm viện, công ty cứ thế bình yên?”

Hạ Diệu sắc mặt thay đổi, “Tận tâm làm tròn trách nhiệm như vậy à! Vậy anh nên hảo hảo cảm tạ người ta.”

“Tôi ngày hôm nay quay về công ty chính là vì việc này.” Viên Tung nói.

Hạ Diệu nói: “Bác sĩ không phải nói anh phải ở lại thêm hai ngày mới có thể xuất viện sao?”

“Tôi có thể nằm ở đây tới ngày hôm nay đã là quá giới hạn rồi, cậu đi tôi cũng không muốn ở lại.”

Hạ Diệu muốn nói cái gì nhưng không nói ra, trong lòng đột nhiên trống rỗng, hình như đối với cái phòng bệnh này đã có tình cảm. Nhiều ngày trôi qua như vậy trợ giúp lẫn nhau, đây đó chiếu cố, loại này chính là sớm chiều làm bạn với nhau, vu vơ tâm sự đùa nghịch.

“Được rồi, đừng quan tâm nữa, cậu đã quên có Hàn đại tiên phù hộ chúng ta?” Viên Tung trêu chọc một câu.

Hạ Diệu cười mắng, nện một quyền vào ngực Viên Tung, “Cút đi!”

HẾT CHƯƠNG!

G9

203. Chương 203 - Cắt Đứt Tơ Tình

CHƯƠNG 203: CẮT ĐỨT TỜ TÌNH

Trans+Edit: Pinoneverdie

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

Hôm nay hai mươi chín tháng chạp, nhân viên của công ty Viên Tung cơ bản đều đã được nghỉ, tòa nhà văn phòng chỉ còn lại Điền Nghiêm Kỳ và trợ thủ của hắn, tiểu Phương, vẫn còn ở trong phòng làm việc nói đùa giỡn.

“Hắc Báo bên kia chạy qua chúng ta mấy chuyến, lúc này thật sự đã nổi nóng.”

Điền Nghiêm Kỳ hanh cười một tiếng, “Có thể không tức giận? Cái bãi tha ma này mà thực sự xây xong, nhà cửa của bọn họ còn bán được cho ai? Nếu thật có người mua, giả cả cũng phải hạ xuống như nước chảy.”

Tiểu Phương nhìn có chút hả hê, “Đúng vậy, nói không chừng cũng không đủ nuôi sống đám cháu trai kia !”

“Khiến- hắn - chết.” Điền Nghiêm Kỳ ung dung nhả ra ba chữ này.

Tiểu Phương cười ha ha, “Điền Phó tổng anh thật tài tình, loại chiêu thức cay độc này anh thế nào mà nghĩ ra được.”

“Tôi nào có bản lĩnh kia?” Điền Nghiêm Kỳ cảm khái nói, “Là Viên Tổng nghĩ ra.”

Nói đến Viên Tung, tiểu Phương nhin không được cảm khái, “Tôi cũng không biết bao lâu rồi không thấy Viên Tổng, tôi nhớ kỹ trước đây anh ta ở trong công ty điều hành, tất cả mọi chuyện lớn nhỏ đều hao tâm giải quyết, mỗi một nhóm học viên mới đều tự mình dẫn dắt. Hình như từ hai tháng trước? Là ba tháng trước? Anh ta bắt đầu phải tay từ bỏ chức vị.”

Điền Nghiêm Kỳ mặt không thay đổi trả lời, “Là 113 ngày trước.” Tiểu Phương lại nói thêm một câu, “Đương nhiên, cũng là do anh có bản lĩnh, mới có thể giúp Viên Tổng giải quyết mọi chuyện. Trước đây nếu không có loại tài cán này của anh, Viên Tổng nào dám bỏ đi?”

Điền Nghiêm Kỳ hanh cười một tiếng, “Không trâu bắt chó đi cày, không bản lĩnh cũng sẽ có bản lĩnh.”

Tiểu Phương phát hiện Điền Nghiêm Kỳ dường như cũng không muốn trò chuyện về vấn đề này, liền dời trọng tâm câu chuyện.

“Tiểu Điền... Không, Điền Phó tổng, anh năm nay không quay về ăn Tết à?”

Vừa hỏi xong, quét mắt nhìn thấy vết phồng dãi trên mặt Điền Nghiêm Kỳ, đột nhiên ý thức được bản thân lại nói sai. Gương mặt như vậy, làm sao dám trở lại đối diện với phụ mẫu?

Điền Nghiêm Kỳ ngược lại không để bụng, nhìn tiểu Phương đang lúng túng, chủ động mở miệng giải tỏa bầu không khí.

“Còn cậu? Cậu cũng không trở về?”

Tiểu Phương thuyết: “Tôi đã mua vé tàu chuyến sáng mai, nhà của tôi cũng không xa, ngồi xe khoảng 5 tiếng là tới nơi.”

“Lần này cực khổ cho cậu rồi.” Điền Nghiêm Kỳ nói.

Tiểu Phương vội xua tay, “Chuyện này...nên làm mà.”

Vừa nói xong, điện thoại của Điền Nghiêm Kỳ vang lên.

Nhận điện thoại, không được mười giây đồng hồ, Điền Nghiêm Kỳ cả người đều xơ cứng. Điện thoại di động đang dán vào má liền rơi xuống, trong miệng tự lẩm bẩm: “Công ty đã thay đổi pháp nhân...”Đừng nói hẩn, ngay cả tiểu Phương kể bên đều kinh hãi.

“Cái gì? Pháp nhân thay đổi? Nói cách khác...Viên Tổng đem công ty chuyển nhượng...cho anh?” Lưng của Điền Nghiêm Kỳ hung hăng đập vào ghế làm việc, dựa vào để máu được chậm rãi lưu thông.

Tiểu Phương ở bên cạnh dùng sức mà niệm kinh.

“Làm sao có thể chứ? Công ty này là do Viên Tổng một tay gây dựng, vừa thành lập lúc ấy chỉ có bảy tám người, ở trên đường phố treo một tấm biển quảng cáo nhỏ bé mà mời gọi học viên, suýt tí nữa đóng cửa, lặn lội đến cơ ngơi như ngày hôm nay đều trải qua rất nhiều khó khăn! Tôi mặc dù chỉ gia nhập vào công ty hai năm trước, nhưng mức độ yêu thương và sự trân trọng của Viên Tổng dành cho công ty nhiều như thế nào trong mắt tôi đều thấy rõ, trong sân huấn luyện có một cái tàn thuốc cũng là do anh ta nhặt lên, một hồ đầy củ sen cũng là do một tay anh ta trồng.”

Điền Nghiêm Kỳ trong lòng băng giá, “Phải... Bảy tám năm ròng rã gây dựng lên, phải một cái không còn gì chẳng lẽ không nhúc nhối?”

“Cái này nếu là tôi, nhảy lầu cũng nên, nam nhân sống cả đời này vì tiền đồ thế nào nữa?”

Tiểu Phương đột nhiên ý thức được bây giờ nói lời này không thích hợp, liền tỏ ra đáng vẻ tươi cười hướng về Điền Nghiêm Kỳ, nói: “Được rồi, tôi hẩn là nên chúc mừng anh á! 23 tuổi một bước lên trời, sau này tiền đồ vô lượng à!”

“Chúc mừng ‘cái trứng’ ! ! !”

Điền Nghiêm Kỳ đột nhiên trở mặt, một cước đá văng ghế làm việc, phi nhanh mấy bước đi đến cửa sổ, đưa mặt ra ngoài rống giận ba tiếng, mỗi một tiếng đều có cảm giác xé nát cổ họng.

Viên Tung đang ở bên ngoài, vừa tới không lâu.

Như thường ngày, miệng ngậm yên, sắc mặt bình tĩnh, nhìn không ra bất kỳ tâm tình gì. Sải bước đi qua sân huấn luyện, tựa như đi trong nhà mình, loay hoay hít xà đơn hai ca cái, trông vẫn rất khỏe mạnh rắn chắc. Lại đi tới bãi bắn súng, bắn thử một lần, sau đó đi vào nhà kho, kiểm tra vũ khí xem có mối nguy cơ phát nổ nào không.

Đến sau cùng đi tới gốc cây gần khu ký túc xá, đây cũng là nơi đại liêu ca và tiểu liêu ca từng sống chung, mỗi ngày đều ở chỗ này lủi rủi, huyền não hăng hái.

Điền Nghiêm Kỳ trực tiếp từ cửa sổ lầu ba nhảy xuống, lão đảo hướng về Viên Tung, cấp tốc xông lại.

Hai người đứng dưới tán cây nhìn nhau, Viên Tung lập tức đứng thẳng, hướng về Điền Nghiêm Kỳ kính chào theo nghi thức quân đội.

Đây là lần đầu tiên Viên Tung cúi chào Điền Nghiêm Kỳ, ý tứ bên trong không nói cũng hiểu.

Điền Nghiêm Kỳ tâm tình phút chốc thu lại không được, ngồi chồm hổ xuống đất lặc giọng khóc rống.

“Là đàn ông thì lập tức đứng lên cho tôi!” Viên Tung lớn tiếng quát lên.

Điền Nghiêm Kỳ giờ này khắc này thà rằng để Viên Tung khinh thường mình, cũng không muốn khiến hấn ta cứ như vậy mà bỏ đi.

Viên Tung xoay muốn rời khỏi, Điền Nghiêm Kỳ mạnh bạo nhào qua ôm lấy chân của hấn, kêu khóc: “Tôi con mẹ nó không có mưu cầu mong muốn thứ gì của anh cả! Anh không cần phải làm nhục tôi như vậy! Anh ở lại đây, tôi đi, tôi sẽ đi được chứ?” Viên Tung dùng sức siết cổ áo Điền Nghiêm Kỳ, một tay lôi hấn từ dưới đất đứng dậy.

“Cậu nhìn kỹ đi, công ty này là cả vận mệnh của tôi, tôi có thể đem vận mệnh của mình mà làm nhục cậu?”

Điền Nghiêm Kỳ lệ như suối trào, “Nếu là vận mệnh, anh vì sao nói dứt là dứt? Nếu như chỉ là vì bù đắp cho tôi, tôi cho anh biết tôi không nhận nổi, Điền Nghiêm Kỳ tôi không tham lam đến mức đem gương mặt này đổi lấy cả một công ty!”

Viên Tung ánh mắt đoạn tuyệt, không cho cãi lời.

“Tôi lặp lại lần nữa, tôi đem công ty giao phó cho cậu là vì tôi xem trọng cậu! Nếu như cậu không lãnh phận sự này, chính là đem bản thân đốt thành tro tôi cũng không giao cho một ai khác!”

Điền Nghiêm Kỳ nói: “Tôi không cần anh phải xem trọng tôi, tôi chỉ muốn làm một người chạy việc, mỗi ngày đi theo sau móng của anh. Dù không có tôi anh vẫn có thể phó thác cho người khác.”

“Tôi chính là ngoài cậu ra không thể phó thác cho kẻ nào!”

Viên Tung âm thanh vang dội, nói năng có khí phách.

Nước mắt của Điền Nghiêm Kỳ đột nhiên ngay trong khoảnh khắc đó chảy khô.

“Được rồi, tôi đã biết.”

Viên Tung nhìn dáng dấp đau lòng của Điền Nghiêm Kỳ, giống như cảm giác mà bản thân đã từng trải qua, trong lòng có vài phần hổ thẹn nhưng cũng không hối hận.

Hai người trầm mặc một lúc lâu, tâm tình của Điền Nghiêm Kỳ mới ổn định một chút.

“Cậu là niềm tự hào của tôi.” Viên Tung đột nhiên mở miệng.

Điền Nghiêm Kỳ thần sắc động lại, quay đầu nhìn về phía Viên Tung.

“Anh nói cái gì?”

Viên Tung dùng bàn tay to lớn úp lên trên đỉnh đầu của Điền Nghiêm Kỳ, ngón cái chĩa vào mi tâm của hấn.

“Tôi chưa từng khen cậu, ngày hôm nay ngoại lệ một lần, cậu là niềm tự hào của tôi, không còn kẻ nào đem lại cho tôi cảm giác thành tựu ngoài cậu.”

Điền Nghiêm Kỳ không biết là tuyệt vọng hay cảm động, nỗi đau trong lòng đột nhiên tiêu tan.

“Được, công ty tôi sẽ tiếp quản!”

Viên Tung dùng sức vỗ lên vai Điền Nghiêm Kỳ, “Đây mới là tác phong của người được Viên Tung tôi đây nhìn trúng!”

“Vậy anh sẽ làm sao?” Điền Nghiêm Kỳ hỏi.

Viên Tung sáng khoái cười, “Cậu nghĩ rằng tôi không có công ty đồng nghĩa với táng gia bại sản sao? Nếu thật sự là như vậy, Viên Tung tôi đây nhiều năm qua khác nào làm việc không công không lương?”

“...”

“Công ty có thể cho cậu, mảnh đất kia cậu phải giữ lại cho tôi.”

Điền Nghiêm Kỳ không phản ứng kịp, “Mảnh đất nào?”

Viên Tung nói: “Bãi nghĩa địa.”

“Được, mảnh đất kia là dùng để khổng chế thủ đoạn của Báo Đen, cũng là một loại mang tính dự phòng đối với anh.”

Điền Nghiêm Kỳ nói xong, đột nhiên nhớ tới cái gì, hỏi Viên Tung, “Anh có phải trước đây lúc mua mảnh đất này, đã định đoạt hết rồi?”

“Không thì cậu nghĩ thế nào?”

Điền Nghiêm Kỳ không thể không bội phục, “Kế hoạch của anh thật sâu xa, nhanh như vậy đã tính được đường lui.”

“Cho nên tôi phải cảm ơn cậu, khiến tôi bỏ rơi cái công ty này thành công, tôi nhượng lại công ty cũng không hoàn toàn là vì cậu, một phần cũng là vì dự liệu của tôi. Tôi đã không còn tinh thần và sức lực giống như trước đây, toàn tâm vùi đầu vào cái công ty này, thay vì cứ níu kéo, chỉ bằng giao tất cả cho người có chí lớn và hoài bão như cậu.”

“Anh có ý gì?” Điền Nghiêm Kỳ không rõ, “Anh tại sao không có tinh thần và sức lực?”

“Bởi vì tôi có chuyện quan trọng hơn muốn làm.”

“Chuyện gì?”

“Thu phục mẹ vợ.”

“Ặc...”

Điền Nghiêm Kỳ vẫn còn muốn hỏi cái gì, Viên Tung đã định rời đi. Trước khi chia tay còn “ý vị thâm trường” nhìn Điền Nghiêm Kỳ.

“Tôi đã từng nói công tư phân minh, nhưng lại đem cậu đuổi ra khỏi công ty, tôi nói muốn xem cậu là người thân, nhưng vẫn luôn không quan tâm cậu. Viên Tung tôi xin lỗi cậu, sau này có việc muốn nhờ, đại ca đây cũng có thể vì cậu mà liều mình!”

Nói xong lời này, Viên Tung sải bước ra đi.

Điền Nghiêm Kỳ lặng lẽ nhìn Viên Tung, trong lúc bất chợt nhớ tới cái gì, Viên Tung muốn đối phó với mẹ vợ, tại sao bắt mình phải để lại mảnh đất kia lại cho anh ta?

Nghĩ vậy, cấp tốc truy đuổi theo Viên Tung.

”Này, lời lúc nãy anh vừa nói là có ý gì? Anh là chạy đi chịu chết sao?”

Chờ Điền Nghiêm Kỳ đuổi tới cửa chính, xe của Viên Tung đã sớm mất dạng.

HẾT CHƯƠNG!

204. Chương 204 - Nội Chiến

CHƯƠNG 204: NỘI CHIẾN

Trans+Edit: Pinoneverdie

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

Đầu năm mừng một, từng nhà đoàn viên, trong nhà Hạ Diệu lại vắng tanh. Giống như thông tục vào những năm trước, Hạ gia mỗi lần đến năm mới sẽ tụ họp linh đình một bữa, dòng họ sẽ cùng nhau tụ họp tại phòng khách của ngôi nhà cũ năm xưa. Ngày hôm nay, cũng chỉ có Hạ Nhâm Trọng đến đó, mẹ Hạ kiên quyết ở nhà, Hạ Diệu cũng là hảo hảo ở nhà với bà ta.

“Mẹ, mẹ vì sao không đi?”

Mẹ Hạ mệt mỏi mà nói: “Mẹ ngại ồn ào.”

Kỳ thực Hạ Diệu cũng không thích náo nhiệt, nhất là hai năm gần đây, trưởng bối thấy cậu ta liên hồi chuyện yêu đương. Đến lúc đó nói như thế nào? Chẳng lẽ nói con đã có chồng, bữa khác sẽ dẫn anh ta đến thăm, hách....không dọa chết các người mới lạ!

“Mẹ hiện tại đặc biệt sợ tiếng ồn, mẹ có loại triệu chứng uất ức.”

Hạ Diệu oán thăm: Mẹ sợ tiếng ồn? Mẹ là sợ con nói mẹ không sợ tiếng ồn mới đúng, bình thường lúc quét rác đều phải mở TV, bà con hàng xóm cãi nhau đặc biệt to tiếng, cũng không thấy mẹ quá phiền lòng!

“Mẹ, mẹ đừng suy nghĩ nhiều.” Hạ Diệu gấp thức ăn cho mẹ Hạ.

Mẹ Hạ hừ một tiếng, “Trước đây là mẹ nghĩ đến quá ít, mới để cho con lợi dụng sơ hở.”

Hạ Diệu cầm đầu ăn.

Mẹ Hạ nhìn cậu ta chằm chằm một trận, suy nghĩ kỹ một chút, Hạ Diệu hai ngày này biểu hiện cũng không tệ lắm, hình như là từ lúc xuất viện đến giờ vẫn chưa từng cùng Viên Tung liên lạc. Trở về giúp đỡ mẹ Hạ dọn dẹp cái này, lo liệu cái kia, năm ngoái phụ giúp một chút cũng không có, năm nay vẫn còn phụ một tay nấu sủi cảo, so với cái thằng lông bông như trước đây tốt hơn rất nhiều.

Hơn mười một giờ khuya, Hạ Nhâm Trọng mới từ bên kia trở về, mặt mày hồng hào, say khướt, vừa vào nhà liền hô to tên mẹ Hạ, khiến mẹ Hạ cảm thấy phiền phức, nhìn ông ta chỉ bằng nửa con mắt.

“Nhi tử, nhi tử...”

Hạ Nhâm Trọng hô hai tiếng không ai phản ứng lại, sau đó trực tiếp đẩy cửa phòng tắm của Hạ Diệu ra, đem Hạ Diệu từ trong vò phun mạnh mẽ túm đi, “Ba có chuyện muốn cùng con nói chuyện.”

“Không phải chứ ba. Ba trước tiên để con mặc quần áo vào không được sao?”

“Đi đi đi, nhanh lên.”

Sau đó, Hạ Diệu gấp rút cùng ngồi trên ghế sa lon ở phòng khách cùng Hạ Nhâm Trọng thở dài.

“Nhi tử, ba nói cho con nghe, ba và mẹ của con không phải là người không thông tình đạt lý, tiểu tử kia hẳn đối với con như vậy, chúng ta đều nhìn rõ ở trong mắt. Ba nói là người này nhân phẩm ngay thẳng, tác phong chính phái, có lòng cứu giúp người khó khăn, là một nam nhân tốt điển hình...”

Mẹ Hạ ở một bên nghe được bốc hỏa, “Ông có đúng hay không là nói năng cử chỉ điên rồ? Đừng nói vòng vo khách sáo, nói thẳng vào trọng điểm luôn đi không được sao?” Hạ Nhâm Trọng trừng mắt nhìn mẹ Hạ, “Cho phép bà lên tiếng sao? Không có quy củ.”

Mẹ Hạ nghĩ rằng Hạ Nhâm Trọng một thân toàn mùi cồn cho nên mặc kệ ông ta, âm mặt trở về phòng.

Hạ Nhâm Trọng nói tiếp.

“Ba và mẹ của con không giống nhau, mẹ của con thì tính tình nóng nảy, chuyện gì sau khi phát sinh đều muốn trong phút chốc được giải quyết, không thì ăn ngủ không được. Còn ba là người từng bước từng bước một, đánh đâu thắng đó, tích tiểu thành đại, tích nỏ thành thiên lý. Vấn đề này là tâm bệnh, không phải là vấn đề phẩm hạnh, cho nên một mực dả kích là vô dụng, điều quan trọng là phải dẫn đạo.”

Hạ Diệu vỗ tay tán thưởng, “Ba, con đặc biệt tán thành quan điểm của ba, có vài người liền đem cái chuyện này thành vấn đề đạo đức, nói là phản lại quy luật của xã hội loài người, là đại nghịch bất đạo.”

Mặc dù Hạ Nhâm Trọng trong lòng cũng nghĩ như vậy, nhưng hắn không thể nói ra, nhất là vào lúc nhi tử tán thưởng, càng phải đem bộ mặt anh minh ra diễn tròn vai.

“Đúng không? Cho nên nói chúng ta trước tiên phải có thái độ công bằng. Viên Tung người này có được hay không? Được! Vì sao được? Bởi vì hắn đã cứu con của ba! Chúng ta có nên hoài nghi hắn cứu người vì mục đích? Không nên! Vì sao? Vì đối nhân xử thế chỉ mong được một lời cảm tạ!”

Hạ Diệu tiếp tục gật đầu tán thưởng, “Ba, ba nói thật hay quá, con cảm động đến rớt nước mắt đây này.”

Hạ Nhâm Trọng vì muốn giáo dục cảm hóa, tiếp tục dương dương tự đắc.

“Cho nên, ba vì con! ! Cố tình đưa ra một quyết định khó khăn! ! Con đoán xem là quyết định gì?”

Hạ Diệu cố ý phối hợp cùng Hạ Nhâm Trọng, vắt hết óc suy nghĩ.

“Không gây khó dễ cho anh ta nữa?”

Hạ Nhâm Trọng cười nhạt, “Tiếp tục suy nghĩ.”

Hạ Diệu lộ ra một biểu tình hoảng hốt, “Chẳng lẽ ba muốn thay anh ta thanh toán tiền thuốc men?”

“Dùng sức mà suy nghĩ đi!”

Hạ Diệu khó có thể tin được, nhìn Hạ Nhâm Trọng, “Tiền thuốc men đều đã trả, chẳng lẽ ba định bù đắp thêm tiền cho anh ta?”

Hạ Nhâm Trọng rốt cục không vòng vo nữa, vung tay lên.

“Cái này căn bản cũng không gọi là chuyện gì lớn! Con hãy nghe cho kỹ, ba không chỉ bù đắp cho anh một khoản tiền, hơn nữa còn dự định mời bác sĩ khoa chấn thương chỉnh hình nổi tiếng ở bên Mỹ trị liệu vết thương ở chân cho anh ! !”

Nói xong, biểu tình tự tin thống khoái không hề thu hồi, vẫn chờ Hạ Diệu nhảy cẫng lên hoan hô, khen lớn một tiếng ba của con quá vĩ đại, kết quả cơ mặt đông cứng.

Hạ Diệu thận trọng nói: “Ba, anh ta...anh ta đang ở Mỹ.”

“Con nói cái gì?”

“Buổi tối hôm kia, giấy hẹn phẫu thuật đã làm xong.”

Hạ Nhâm Trọng sắc mặt có chút khó coi, nhưng vẫn như trước chưa từ bỏ ý định mà múa tay múa chân, “Loại phẫu thuật tinh vi này, chủ yếu phải tìm bác sĩ giỏi, ba đã liên lạc vị bác sĩ này giúp cho con...” “Là bác sĩ Nelaon sao?” Hạ Diệu hỏi lại.

Hạ Nhâm Trọng sắc mặt càng khó coi, cảm điện thoại di động lên liền gọi một cuộc quốc tế đến người anh em xa ở bên Mỹ.

“Vương Văn à! Tôi hỏi cậu chuyện này, người bác sĩ tên Nelaon cậu giới thiệu cho tôi, nói là sẽ không nhận thêm ca nào?”

Bên kia Vương Văn kinh ngạc nói: “Ồ? Không phải là con trai của anh tìm tôi trước sao? Sau đó anh lại gọi điện thoại lại cho tôi, tôi tưởng cha con hai người đã thương lượng xong.”

Hạ Nhâm Trọng, “...”

“Ba, lần tới có việc gì ba nên nói sớm, không còn chuyện gì nữa con đi ngủ đây.”

Nói xong, Hạ Diệu vỗ vỗ vai Hạ Nhâm Trọng, ngông nghênh mà đi.

Mẹ Hạ tuy rằng nấp trong phòng ngủ, nhưng thực sự vẫn vĩnh lỗ tai nghe rất rõ, Hạ Nhâm Trọng say nhưng bà ta không say, nghe Hạ Nhâm Trọng cứ thế để nhi tử đi về phòng ngủ, trong lòng bốc hỏa, rất cực không thể nhịn được nữa, đẩy cửa đi ra ngoài.

“Hạ Nhâm Trọng, ông không trở về phòng, còn cắm chân ở đó để làm gì?”

Sau đó, Hạ Diệu lại chạy ra phòng khách, nghe được mẹ Hạ và Hạ Nhâm Trọng ở trong phòng cãi vã.

“Không trông cậy nổi vào ông, ông đầy đầu đều là công việc, căn bản không có cái nhà này!”

“Tại sao không có? Hải tử khi còn bé đem phân và nước tiểu đi đổ không phải là do tôi làm?”

“Ông đừng có trông cậy vào điểm ấy mà cho rằng mình công đức cả đời!”

“...”

Hạ Diệu lặng yên không một tiếng động trở về phòng của mình.

Kỳ thực cậu ta không hẳn là không liên lạc với Viên Tung, mà chỉ liên lạc vào những lúc không nằm trong phạm vi quản lý của mẹ Hạ, không có biện pháp, ai bảo nước Mỹ cách xa Trung Hoa quá làm gì, múi giờ chênh lệch hơn mười hai tiếng. Lo lắng đến tình huống của cả hai, Hạ Diệu chỉ khi đến nửa đêm mới có thể gọi điện.

“Mệt mỏi quá à...”

Hạ Diệu giọng nói mềm nhũn, nằm ở trên giường lăn qua lăn lại.

Viên Tung ôn nhu hỏi lại: “Làm cái gì mà mệt mỏi như vậy.”

“Cái gì cũng làm, đã giúp mẹ tôi mua thức ăn, rửa chén, sắp xếp lại gian phòng, tiếp đãi khách khứa. Loại việc này trông rất lao lực, kỳ thực rất phiền phức...”

Viên Tung vui vẻ một tiếng, “Trông cái kiểu cậu được nuông chiều kìa.”

Hạ Diệu lại hỏi: “Anh bên kia thế nào? Gặp bác sĩ ra sao?”

“Ừ, đã nằm viện, hai ngày này đang ở trong quá trình quyết định phương án phẫu thuật.”

Hạ Diệu lại nói: “Nói bọn họ chậm lại một chút, chờ tôi qua bên đó rồi hãy giải phẫu.”

“Ừ, sẽ chờ cậu.”

Hạ Diệu lại hỏi: “Anh khẳng định có thể thuyết phục được mẹ tôi?”

“Tám chín phần mười.”

Không biết vì sao, hiện tại trong lòng Hạ Diệu đối với Viên Tung là yên tâm một trăm phần trăm, Viên Tung muốn nói tám chín phần mười, vậy khẳng định chính là mười, hẳn là ông thần trong các gã đàn ông! Ai lại không thừa nhận! Viên Tung hỏi Hạ Diệu, “Cậu bây giờ đang làm gì?”

“Gãi chân.” Hạ Diệu cười hắc hắc, “Anh gãi không?”

Viên Tung hừ lạnh một tiếng, “Nhìn tiền đồ của cậu kìa, gãi chân mà hưng phấn vậy sao?”

“Tất nhiên! Thế nào lại không?” Hạ Diệu nói đến là đến, “Ừ... A a... Thoải mái chết được... Ách... Bẩn... Bẩn...”

Viên Tung nơi này đang là ban ngày, bác sĩ đứng ngay bên giường bệnh, có thể chịu được sự khiêu khích của cậu ta như vậy?

“Đừng làm rộn, cạnh tôi có người.”

Hạ Diệu vừa nghe lời này, máu nghịch ngợm càng nổi lên, tiếp tục rên rỉ hát hò.

Viên Tung nhịn không được vừa cười vừa mắng, “Cậu còn cợt nhả với tôi, chờ cậu qua đây tôi thao phế môn của cậu!”

“Bây giờ liền muốn cho anh thao phế...” tiếng nói của “Ti tiện đệ nhất nam nhân” vang lên.

Viên Tung nội tâm mềm nhũn, chỉ có thể ôn nhu dụ dỗ, “Nghe lời, ngủ đi, bên cậu đã mấy giờ rồi?”

Hạ Diệu nhìn đồng hồ một chút, nói: “Trò chuyện thêm năm phút nữa đi... Bây giờ là hai giờ bốn mươi, nói chuyện thêm năm phút là hai giờ bốn mươi lăm, tôi kéo thêm mười lăm phút nữa, tóm lại là ba giờ sẽ ngủ.”

“Xem ra vẫn còn rất tỉnh táo.” Viên Tung hạnh cười một tiếng.

Hạ Diệu không cho phép Viên Tung gác máy, vội vàng nói vào chuyện trọng tâm.

“Chuyện của công ty anh xử lý xong chưa?”

Viên Tung nói: “Đã sớm xử lý xong.”

“Cục diện rối rắm khủng khiếp như vậy, hai người dễ dàng xử lý xong?” Hạ Diệu duy trì thái độ hoài nghi.

Viên Tung nói: “Thu dọn cục diện rối rắm thật vất vả, đẩy qua cho người khác không phải dễ hơn sao?”

Hạ Diệu sắc mặt thay đổi, “Là ý gì?”

“Tôi đem công ty cho tiểu Điền.” Viên Tung nói rất bình tĩnh.

Hạ Diệu nghĩ tới muôn vàn khả năng mà Viên Tung bù đắp cho Điền Nghiêm Kỳ, ví dụ phân tách công ty, để Điền Nghiêm Kỳ tiếp nhận một phần, coi như phân rõ giới hạn giữa hai người; hoặc giả như cho Điền Nghiêm Kỳ một khoản lớn tài chính, để hắn bắt đầu từ số không, sau này hai bên có thể hợp tác với nhau...nhưng chưa từng nghĩ tới Viên Tung dĩ nhiên có thể triệt để như thế, một bước đoạn tuyệt.

“Vì sao không thương lượng với tôi?” Hạ Diệu tâm tình đột nhiên kích động.

Viên Tung lại trầm ổn mà nói: “Sẽ rất lâu có quyết định, thương lượng chỉ toàn bàn ra.”

“Đầu tiên là năm trăm vạn, sau đó là căn nhà, cuối cùng là cả công ty... Con mẹ nó anh không phải là quyết đoán, anh là ngu xuẩn!”

Nói xong cũng không thèm để Viên Tung nói nhiều, trực tiếp tắt điện thoại, trong lòng liên tục trách mắng, ngủ cũng không thêm ngủ, nửa đêm lái xe ra cửa.

Tại cửa chính công ty, lồng đèn đỏ trên cao kia mà năm ngoái Hạ Diệu mang đến vẫn còn đó.

“Bảng hiệu vàng” vẫn như trước, chói mắt, rầm rộ – Công ty trách nhiệm hữu hạn cổ vấn an ninh Viên Tung. Bỏ ra cũng ít nhiều công sức mới có thể đúc lên mấy chữ này, khiến người khác mỗi lần nhìn thấy, cũng không nhịn được giơ ngón tay lên khen thưởng.

Mặc dù Viên Tung lên tiếng phủ nhận, nhưng trong lòng Hạ Diệu cũng đã sớm minh bạch, Viên Tung sở dĩ buông bỏ sự nghiệp về vang này, cũng bởi vì bản thân mình đã từng ở trên phố nói ra ba từ — Tôi không biết.

Hiện tại Viên Tung đã cho cậu ta biết, cái gì gọi là giữ lời hứa, cái gì gọi là cắt da cắt thịt.

Hạ Diệu dùng sức đập phá cửa, la hét ồn ào, cũng không ai mở cửa cho cậu ta.

Con đường quen thuộc, sân chạy sức bền, mặt cỏ, sân huấn luyện...Viên Tung cùng nhân viên cùng nhau đào một cái ao, Viên Tung tự tay cất tĩa cảnh liêu, Viên Tung vì muốn mình no bụng mà nhiều lần ra vào nhà bếp, Viên Tung vì mình mà mở hệ thống sưởi ấm, Viên Tung chuyên đồ dành lúc mình khóc lóc ăn vạ tại chỗ này, còn để mình bát cháo đủ điều trong phòng làm việc của anh ta.....

Nửa đêm, Hạ Diệu siết tay vào nắm cửa, nhớ lại những hình ảnh đó, khóc như một tên ngốc.

Hạ Diệu cả đêm đều chưa về nhà.

Mẹ Hạ lại cùng Hạ Nhâm Trọng ồn ào một trận, ồn ào không phải là bởi vì Hạ Diệu nửa đêm ra ngoài, không biết hành tung, mà là bởi vì Hạ Nhâm Trọng sáng sớm nhận được một cuộc điện thoại, lập tức muốn quay về đơn vị để công tác.

Mẹ Hạ lần đầu tiên tóc tai bù xù bám sát Hạ Nhâm Trọng khắc khổ như vậy.

Hạ Nhâm Trọng nói: “Nếu không bà đi với tôi một chuyến?”

“Tôi đi với ông một chuyến? Hai tử thì làm sao?”

“Để nó đi cùng!”

“Nó có thể đi theo ông sao?”

Đang nói, điện thoại di động của Hạ Nhâm Trọng lại vang lên.

“Bí thư, bọn tôi đang đợi”

Hạ Nhâm Trọng vỗ vỗ vai mẹ Hạ, “Thực sự tôi phải đi, có việc cứ gọi điện.”

Mẹ Hạ nghe xong, phịch một tiếng, cửa nhà đóng chặt.

HẾT CHƯƠNG!

205. Chương 205 - Thừa Dịp Châm Dầu

CHƯƠNG 205: THỪA DỊP CHÂM DẦU

Trans+Edit: Pinoneverdie

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

Mẹ Hạ ở trong phòng khách lo lắng một hồi lâu, sau đó đi gõ cửa phòng ngủ Hạ Diệu, vốn là muốn gọi nhi tử rời giường, kết quả gõ nửa ngày không ai phản ứng, không thể làm gì khác hơn là đẩy cửa mà vào.

Chăn gối Hạ Diệu xếp thật gọn gàng, sáng sớm đã không thấy đâu.

Trong lòng mẹ Hạ tức giận thế nào có thể tưởng tượng được.

Đúng lúc này, chuông cửa lại vang lên.

Mẹ Hạ hướng ra cánh cửa ồn ào một tiếng, “Ông tại sao còn chưa đi?”

Chuông cửa dừng lại chỉ chốc lát, rất nhanh lại vang lên lần nữa.

“Xin lỗi đã làm phiền....”

Mẹ Hạ kéo cửa ra một khắc kia, ánh mắt thu liễm lộ ra kinh hãi, hai người ngay trước mắt xuất hiện thật khó mà tin được.

“Văn Tuệ! ! ! Lưu... Lưu Đình? ?”

Đứng ngoài cửa là hai vị phụ nhân trạc tuổi mẹ Hạ đang cười sang sảng, sau đó nhào tới ôm mẹ Hạ một cái thật lâu, ba chị em thân thiết xa cách mười năm cuối cùng đã được gặp lại.

“Hai người các bà thế nào tới?” Mẹ Hạ cảm giác như là nằm mơ.

Văn Tuệ và Lưu Đình nhìn nhau cười, nói: “Bọn tôi đến thăm bà! !”

Hiện tại đang là dịp lễ Tết, nhất là lúc này mẹ Hạ đang cần người an ủi, đột nhiên bạn hữu lâu năm không gặp thiên lý xa xôi đến đây thăm mình, trong lòng bội cảm ấm áp, nước mắt đều nhanh chảy ra.

“Nào nào nào, trước tiên vào nhà ngồi đã.”

Hai vị phụ nhân kia đi vào Hạ gia, quan sát căn nhà, hí hửng nói: “Nhà của bà thật lớn.”

“Nhà dù có lớn hơn nữa, không có ai ở cũng không có ý nghĩa gì.” Mẹ Hạ thở dài.

Văn Tuệ nghe được trong miệng mẹ Hạ tản ra oán khí, ân cần, hỏi: “Làm sao vậy? Lão tử muội?”

Việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, nhất là trong lúc năm mới, thật vất vả mới có thể cùng bạn hữu lâu năm gặp lại, mẹ Hạ không muốn nói những lời này làm phá hỏng tâm trạng của cả ba người.

“Không có gì, chúng ta đã mười một...hay mười ba năm không gặp nhỉ? Ai da, tròn mười ba năm rồi, mười ba năm trước vẫn còn gặp nhau dự đám cưới của tên lớp trưởng. Ai da, cảm giác giống như là chuyện của ngày hôm qua, nháy mắt một cái lão lớp trưởng đã có hai đứa con học trung học.”

Lưu Đình tiếp lời: “Đúng vậy, lúc ấy con của tôi vẫn còn chạy lòng vòng trong phố, hiện tại đều đã xuất ngoại.”

“Nó không về mừng lễ năm mới à?” Mẹ Hạ thuận miệng vừa hỏi.

Lưu Đình nói: “Nước ngoài chỉ quan trọng lễ Giáng Sinh, thời gian này không phải ngày nghỉ!” “Đúng đúng, tôi quên mất.”

Mẹ Hạ bưng hai chén trà hướng về hai lão tử muội.

Ba người nữ nhân này ở thập niên tám mươi học chung một trường đại học, ở cùng một ký túc xá, như keo sơn gắn bó. Sau khi tốt nghiệp thì “trời Nam biển Bắc”, đều đi xây dựng ước mơ, đến sau cùng lại được gặp nhau.

Văn Tuệ sang nước ngoài đào tạo, gả cho một người nước ngoài, sau đó có biến cố nên ly hôn, trở về về nước, cuộc sống sau đó vẫn đơn chiếc. Lưu Đình sau khi tốt nghiệp phải đi đến vùng duyên hải Đông Nam để mưu sống, sau đó định cư ở Hương Cảng, nhi tử năm ngoái mới xuất ngoại, phu quân cũng là người làm việc ở nước ngoài, tính ra cũng là một người vợ lẻ loi.

Năm tháng như tằm ăn rối, lần này gặp lại mỗi người cùng lắm có thêm vài cọng tóc bạc, vài đường nếp nhăn, nhưng nụ cười thân thiết vẫn như xưa.

Tình cảm chị em động lòng người.

Văn Tuệ quan sát mẹ Hạ, nói: “Ai da, tôi thế nào cứ thấy ngũ quan của bà mấy năm vừa qua già hơn rất nhiều.”

Mẹ Hạ cảm khái nói: “Lao tâm lao lực quản lý nhà cửa.”

“Bà vẫn còn quản lý nhà cửa sao?” Văn Tuệ trề môi, “Trong ba người chúng ta, số mệnh của bà là tốt nhất, có chồng là quân sĩ.”

“Cuộc sống yên bình, nhi tử tuổi trẻ tài cao, bà vẫn còn muốn thế nào chứ?”

Nhà nào cũng có “quyển kinh khó đọc”, mẹ Hạ chỉ là miễn cưỡng cười, không nói cái gì nữa.

Lưu Đình lại bắt đầu nhớ về chuyện năm đó, nhin không được trêu chọc mẹ Hạ.

“Thời còn đi học bà hấp dẫn biết bao! Cơ thể mặc gì cũng đẹp, bất kể bà mặc cái gì, nữ sinh toàn trường đều hòa theo mặc giống vậy. Nói thẳng ra là bà dẫn đầu xu hướng thời trang đấy.”

“Đúng vậy!” Văn Tuệ nói, “Lúc ấy bà theo phong cách tây Âu! Hiện tại thế nào...”

Mẹ Hạ cúi đầu tự nhìn bộ trang phục thậm đến mức không dám nhìn của mình, rồi nhìn lên hai bộ trang phục mới của hai vị lão tử muội, trong lòng không khỏi cảm thấy thua thiệt, không nhớ nổi bao lâu rồi mình không trang điểm ăn diện.

“À, tôi không phải là mới thức dậy sao? Còn chưa kịp chỉnh trang, các bà cứ ngồi đây trò chuyện trước, tôi đi trang điểm lại một chút rồi quay lại.”

Lưu Đình nhìn Văn Tuệ, ngón tay chỉ vào mẹ Hạ, “Nhìn thấy không? Nói cô ta trang điểm cô ta vẫn có tâm trạng trang điểm.”

Kết quả, mẹ Hạ đem cái gương ra soi thử, so với hai vị tử muội kia không kém là bao, cái này vẫn còn là khối người đeo đuổi trên phố à!

Hai vị phu nhân kia vẫn còn mãi nói về tài nghệ của mẹ Hạ lúc còn đi học.

“Bà bây giờ vẫn còn đánh đàn chứ? Còn nhảy múa không? Tôi nhớ kĩ vũ đạo của bà đặc biệt đẹp, đôi khi còn làm cho chúng tôi vài câu thơ.”

“Phải đấy, tôi nhớ lúc đó vì cảm được những bài thơ văn Trung Quốc, về sự khốn khổ của những người đàn bà lấy chồng, bà còn từng thề rằng đời này sẽ không lấy chồng, haaha.” Mẹ Hạ nghe đến đây, không gian năm đó như ùa về, trong lòng vẫn còn rung động.

Tâm tình cảm khái đã qua, lại bất đắc dĩ phải trở về hiện thực.

“Hai bà thế nào lại đến Bắc Kinh ? Sao lại tìm được tới đây?”

Văn Tuệ nói: “Cái này không phải là liên quan đến bà sao?”

“Liên quan tới tôi?” Mẹ Hạ không giải thích được.

Lưu Đình nói: “Đúng vậy! Bà may mắn lắm mới có một đứa con nuôi thuận hiếu như vậy, chịu bao nhiêu khó khăn cách trở mà tìm đến chúng tôi, nói rằng bà mấy ngày này tâm tình không tốt, bảo chúng tôi tâm sự với bà, cùng bà đi dạo.”

“Con nuôi?” Mẹ Hạ càng hồ đồ.

Văn Tuệ nói: “Chính là Viên Tung đấy!”

Mẹ Hạ sắc mặt thay đổi, nhưng ngại vì hai vị lão tỷ muội đang hảo tâm như vậy, không dám biểu lộ ra quá rõ ràng.

“Con nuôi của bà còn nói, muốn đem máy bay riêng mời chúng ta đi LasVegas, tôi hiện tại về hưu cũng rảnh rồi, còn bà cũng nên thả lỏng một chút mà đi một chuyến thật thoải mái!”

“Phải đấy, con nuôi của bà còn rất chu đáo, Visa, hộ chiếu đều giúp chúng ta làm xong, phiên dịch và hướng dẫn du lịch cũng đã an bài cho chúng ta. Ngày hôm nay tôi ở trên xe vẫn cùng Lưu Đình nói, nhìn đáng về con trai nuôi của bà còn thuận hiếu hơn nữ nhi đấy.”

Mẹ Hạ để hai người họ một xướng một họa, không thể thở ra một lời cản ngăn, giả sử Viên Tung chỉ mời một mình bà ta đi sang Mỹ, bà ta nhất quyết từ chối, đằng này còn mời cả mấy người bạn thân của mình theo, nếu cự tuyệt không đi, mối quan hệ chị em tốt đẹp này sẽ có chút sứt mẻ.

“Ôi chao, bà thực sự nên đi ra ngoài thế giới vòng quanh một chuyến, ở trong nhà phiền muộn có ích gì?”

“Tôi những năm trước đây cũng lo lắng quán xuyến nhà cửa, bây giờ hài tử đã lớn khôn, tôi cũng dần trở nên thoải mái với bản thân. Đàn ông bốn năm mươi tuổi đều được đây đó tự do, vì sao phụ nữ không được? Chẳng lẽ tối ngày phòng không gác trống?”

“Đúng vậy, bà cứ làm hết chuyện này đến việc khác trong nhà, mấy lão đàn ông sẽ không coi bà ra gì.”

Những lời này từ lâu trong lòng mẹ Hạ đã muốn nói với Hà Nhâm Trọng, lại thêm lần này hai lão tỷ muội “châm ngòi thổi gió”, chuyến du lịch này xem ra khó có thể từ chối.

Chỉ có điều mẹ Hạ vẫn như trước lo lắng Hạ Diệu, “Tôi phải đem con tôi cùng đi!”

“Ôi, lão tỷ muội của tôi ơi! Bà còn dẫn theo nhi tử làm gì? Chuyến đi này của chúng ta là để tiêu sái khoái hoạt, bà mang theo một tiểu tử vướng tay vướng chân, không phải là làm cho chúng tôi cũng cảm thấy ngột ngạt theo sao?”

“Phải đó, nó đã bao lớn rồi vẫn còn để bà ngày đêm chăm sóc?”

Mẹ Hạ ngẫm lại cũng đúng, người ta đều đi một mình, mang theo nhi tử quả thật không phải đạo. Nghĩ như vậy, liền mở rộng lòng, hào hứng quay về phòng để thu dọn đồ đạc.

Hạ Diệu khi về đến nhà đã hơn mười giờ, vốn tưởng rằng vào cửa sẽ nghênh đón một trận la mắng, kết quả nghênh tiếp cậu ta là nụ cười của hai vị phu nhân kia. Năm mới Tết đến, có vài bà cô bà thím đến nhà chơi là chuyện không có gì lạ, cậu ta vẫn tỏ ra thân thiện. Hiện tại có khách khứa, mẹ Hạ sẽ thu mình lại không quá hung hăng.

Kết quả, tình cảnh hiện tại so với suy nghĩ của cậu ta còn tươi tắn lạc quan hơn.

Mẹ Hạ tinh thần phấn chấn đứng ở trước mặt cậu ta, cười nói: “Nhi tử, mẹ muốn đi du lịch.”

“Du lịch? Đi đâu du lịch?”

Dì Văn Tuệ nói: “Du lịch nước Mỹ.”

“Chờ một chút, ba của con đâu? Mẹ đã nói với ta chưa?”

Mẹ Hạ vô tình, nói: “Ba của con đã sớm bỏ đi!”

“Đi? Chuyện khi nào?”

“Chắc có lẽ là hai tiếng trước...” Mẹ Hạ nói xong lại đem gương mặt chuyển hướng sang Lưu Đình, “Tôi mặc quần áo này thế nào? Có sắc sảo quá không?”

“Một chút cũng không có, tôi còn nghĩ bà phải chọn bộ nào tươi hơn nữa cơ.”

Hạ Diệu hoàn toàn bị ba lão bà bỏ mặt qua một bên, dường như bị tách ra khỏi thế giới.

Chuyện gì xảy ra? ? Đêm qua vẫn cùng ba làm cho túi bụi, sáng sớm ngày hôm nay ba lại bỏ đi, theo lý thuyết, mẹ hẳn là phải rất giận dữ! Thế nào vẫn còn mỹ ý muốn đi du lịch?

“Nhi tử, mẹ giới thiệu với con một chút, đây là dì Văn Tuệ, đây là dì Lưu Đình, họ là bạn học cùng trường của mẹ hồi đại học, bao nhiêu năm trôi qua bây giờ mới gặp lại nhau.”

Hạ Diệu lại một lần nữa lễ phép cùng hai vị phụ nhân kia lên tiếng chào hỏi. Có lần mẹ Hạ đã kể qua cho cậu ta nghe về mối tình thâm ba tỷ muội thân thiết keo sơn, thì ra là hai vị này.

“Mẹ và hai dì là đi du lịch đoàn thể sao?” Hạ Diệu không yên tâm dò xét một chút.

Lưu Đình nói: “Không phải là, bọn dì là đi chuyên cơ, có phiên dịch viên, hướng dẫn viên, bác sĩ, đầu bếp, tùy tùng,...”

Cừ thật! Cái này gọi là quá phô trương! Bạo gan chi một số tiền lớn như vậy chỉ muốn làm mẹ Hạ cười, Hạ Diệu không cần suy nghĩ cũng biết là ai làm, chỉ có điều bây giờ cũng phải phối hợp mà giả bộ hồ đồ.

“Lợi hại như vậy sao? Nếu không cho con đi cùng với?”

Văn Tuệ khả ái hừ một tiếng, “Bọn dì chuyến này đi chỉ dành cho chị em bạn dì, không chấp nhận nam nhân đi cùng, con tốt nhất nên ngoan ngoãn ở nhà!”

Hạ Diệu bĩu môi, các người cứ đi đi, các người vừa tới là tôi đây đã cùng đi theo rồi.

Sáng ngày hôm sau, chuyên cơ đáp đến nước Mỹ, buổi chiều cùng ngày, Hạ Diệu cũng leo lên chuyến bay sang Mỹ.

Hạ Diệu “mã bất đình đề” chạy thẳng đến bệnh viện.

Viên Tung vốn phán đoán Hạ Diệu chiều mai mới đến, kết quả Hạ Diệu đến sớm hơn một ngày, cũng không cùng Viên Tung nói trước. Viên Tung còn đang ngồi nhàn nhạt trên giường bệnh, không có một chút chuẩn bị tâm lý, Hạ Diệu “đại kinh hỉ” liền từ cửa phòng bệnh “phong phong hỏa hỏa” xông vào. Đầu óc chấn động, Hạ Diệu liền nhào đến ôm lấy hắn.

Một phút trước còn sải bước nhanh ở hành lang vô cùng nghiêm trang, phong độ của cảnh sát Hạ tròng đầy, hiện tại tựa như một con rùa rút đầu nhào đến ôm lấy Viên Tung, mè nheo nũng nịu không nheo đủ điều, đầy bụng oán khí.

“Anh phải lấy lại công ty...”

Viên Tung nhiều ngày không thấy Hạ Diệu, vừa lấy tay bóp bóp cổ Hạ Diệu, vừa ôn nhu mắng một câu.

“Đều đã cho người ta rồi, lấy lại chẳng phải quá khó coi?”

“Tôi mặc kệ, quay lại mà nói tôi sẽ không muốn cho!”

Viên Tung con người đen láy, tròng mắt Hạ Diệu, “Vậy cậu nói đi làm sao bây giờ?”

“Anh giúp đỡ hẳn mở công ty, thành lập một công ty chi nhánh của anh không được sao?”

Viên Tung nói: “Cùng tồn tại một công ty, cùng hành chung một nghề, khó tránh khỏi vương vấn quan hệ.”

“Vương vấn quan hệ thì thế nào? Anh cần phải tuyệt tình như vậy?”

Viên Tung không nói lời nào, thẳng tắp nhìn chăm chăm vào Hạ Diệu.

Hạ Diệu cũng nói không ra lời, đầu cúi xuống, gục vào ngực Viên Tung.

HẾT CHƯƠNG!

CHÚC NGỦ NGON!

Còn 10 chương!

206. Chương 206 - Thực Sự Xinh Đẹp Phi Thường

CHƯƠNG 206: THỰC SỰ XINH ĐẸP PHI THƯỜNG

Trans+Edit: Pinoneverdie

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

“Vậy sau này chúng ta trông cậy vào cái gì?”

Viên Tung nói: “Chúng ta không phải là còn có một mảnh đất nghĩa địa sao?”

“Một mảnh đất như vậy dùng làm gì? Đem anh băm ra mà chôn mỗi góc một ít à?”

Viên Tung, “...”

Hạ Diệu biết Viên Tung không phải là muốn phát triển ngành mai táng, dù sao thương nghiệp của Báo Đen đã đầu vào đó, hẳn ta không thể trở mặt nhìn cơ nghiệp bị hủy hoại bởi mảnh đất mai táng kia. Cách duy nhất chính là dùng một khối tiền lớn mua lại mảnh đất nghĩa địa này của Viên Tung, sau đó để mặc Viên Tung gãy dựng lại sự nghiệp từ con số không.

“Anh sau khi trở về rốt cuộc có tính toán gì không?” Hạ Diệu vẻ mặt đầy ưu phiền.

Viên Tung vỗ cặp móng của Hạ Diệu: “Mở quán bar đồng tính, cho cậu đứng đầu danh sách nhân viên tiếp khách thấy thế nào?”

Hạ Diệu nắm lấy cằm của Viên Tung, sâu kín nhìn hẳn.

“Anh nữ đem tôi bán sao?”

Viên Tung bao lấy ngón tay của Hạ Diệu, sâu kín mà nói: “Không bán cậu, chỉ để cậu học một ít kỹ thuật, luyện cho kỹ vào sau đó hầu hạ tôi thật tốt.”

Hạ Diệu nhe răng, “Tôi kỹ thuật không tốt sao?”

“Luận về kỹ thuật, chỉ có thể nói là rất bình thường, cái đáng để khen nhất cũng chính là dựa vào dung mạo của cậu, sau khi phẫu thuật nhìn rất phiến tình, nhìn một cái liền muốn làm. Tạm thời cậu chưa có nhiều chiêu thức, nói tích cực một xíu, người khác chỉ cần nói một cái liền vênh mặt lên nằm sấp, cậu chừng nào mới chịu nghe lời giống như vậy?”

Hạ Diệu chịu đủ đả kích, lúc này không gượng dậy nổi.

Viên Tung vốn tưởng rằng nói xong Hạ Diệu sẽ vùng nắm đấm tới sinh sự, “sinh long hoạt hổ” làm ầm ĩ, kết quả Hạ Diệu vẫn nằm ở ngực của hắn không rên một tiếng, sắc mặt đen tối, ánh mắt lạnh đậm, thờ ơ không lái nhai.

Viên Tung không sợ Hạ Diệu xù lông lên, chỉ sợ Hạ Diệu im lặng như vậy, trong lòng bị nhéo ngắt, nhất thời lúng túng.

“Được, được, tôi chỉ giỡn với cậu mà...”

Viên Tung một bên dụ dỗ một bên đưa tay ra kẹp dưới nách Hạ Diệu, đem cả người của cậu ta nhấc lên tới mặt của mình, dùng môi hôn lên cái miệng của cậu ta, cắn lỗ tai của cậu ta, liếm cậu ta đến nhột ngứa.

“Tôi chính là trêu chọc cậu một chút, không phải là ghét bỏ cậu... Cậu mỗi lần đều hầu hạ tôi rất sáng khoái, tôi chỉ có thể chọn một mình cậu không phải sao? Ai có miệng bốn cột xinh đẹp ‘làm việc’ được như cậu? Cắn nhai hăng say như vậy? Ai có thể có cái miệng đậm dạt như cậu, mỗi lần đều kẹp chặt lão tử tôi đến không chịu nổi, bên trong lại siết ép chặt nóng...” Rốt cục đổi lấy từ Hạ Diệu một tiếng mắng chửi.

“Cút đi...”

Viên Tung lúc này mới dừng miệng, cười cười mà đem Hạ đại tướng bồng ôm lòng lồng ngực.

Sau đó Hạ Diệu tâm tình thả lỏng dần đi, tiếp tục đào sâu vấn đề.

“Nghiêm chỉnh mà nói, anh rốt cuộc có tính toán gì không?”

Viên Tung trầm mặc một lát, nhàn nhạt trả lời: “Có sẽ nói.”

Buổi chiều hôm sau, bác sĩ phụ trách chữa trị ngón chân cho Viên Tung đã chỉ định tiến hành phẫu thuật. Bởi vì vi phẫu dạng này rất khó, yêu cầu sự tinh tế tỉ mỉ rất cao, cho nên giải phẫu tốn một lượng thời gian tương đối dài, từ hai giờ chiều bị đẩy vào phòng giải phẫu, mãi cho đến hơn ba giờ sáng vẫn còn chưa đi ra.

Hạ Diệu đứng một mình ở ngoài phòng giải phẫu, mười mấy tiếng đồng hồ không ăn một miếng cơm, không uống một ngụm nước. Không biết cái gì gọi là đói, cái gì gọi là khát, cái gì gọi là mệt mỏi. Nhân viên y tế hảo tâm khuyên giải an ủi vài lần, Hạ Diệu đều một tác cũng không rời đi.

Mặc dù biết Viên Tung làm giải phẫu ngón chân, không quan hệ đến sự an toàn tính mạng, thất bại cũng bất quá thì hỏng, nhưng không hiểu sao nào bộ cũng cực kỳ lo lắng không yên. Khiến tinh thần của Hạ Diệu liên tục căng thẳng, đến nửa đêm rồi mà vẫn chẳng biết mệt mỏi, ngồi ngay ngắn ở ghế trên, mắt thẳng tắp nhìn vào đèn chỉ thị của phòng giải phẫu.

Không biết đã qua bao lâu, mãi cho tới khi hai chân của Hạ Diệu đã đông lạnh tê rần, cửa phòng giải phẫu mới mở ra.

Bác sĩ mổ chính đi ra, hướng về Hạ Diệu giơ ngón tay biểu thị chữ OK.

Hạ Diệu trong nháy mắt đầy người mồ hôi đều rơi xuống, cảm giác còn hơn cả so với dẫn vợ đi đẻ.

Chờ Viên Tung được đẩy ra, Hạ Diệu ngược lại không tỏ ra gấp gáp như vậy.

Thân duỗi ra điệu bộ biếng nhác, giả bộ ngáp một cái, tay đặt trên trán Viên Tung gõ gõ, giễu giễu nói: “Anh đã ra rồi sao? Tôi còn nghĩ anh đã chết ở bên trong.”

Viên Tung trên người mặc dù bị động dao kéo, nguyên khí bị tổn thương lớn như vậy, nhưng ăn nói vẫn như trước mười phần phần khách.

“Chỉ cần ‘hoa cúc’ vẫn tươi tắn như trước, ‘trái dưa leo’ cũng không dám một mình tàn lụi.”

Hạ Diệu bật cười, mắng theo kiểu người Đông Bắc: “Lặn đi con bê.”

Viên Tung đã bị đẩy rất xa, chân của Hạ Diệu mới bắt đầu run lên lạnh ngắt, khắp khiêng đi theo ở phía sau. Sau đó đi tới cửa phòng bệnh, hai cái bắp chuối bắt đầu run rẩy kịch liệt, hoàn toàn không khống chế được, tựa như bị chuột rút, kéo theo nguyên cả cái chân đều chấn động rung theo.

Hạ Diệu bản thân đều không nghĩ tới, cậu ta sẽ có ngày túng quẫn như thế này.

Bác sĩ sau khi ra ngoài, Hạ Diệu chân vẫn còn run rẩy, đi vào thì sợ Viên Tung cười, không đi vào thì lại không biết tình trạng của hắn thế nào. Đứng ngay cửa “quỷ quỷ túy túy” thò đầu vào bên trong: “Cậu làm cái gì đấy?” Viên Tung nhìn cậu ta.

Hạ Diệu cười hắc hắc, “Chơi trốn tìm với anh.”

Viên Tung lại không phải người ngu, gương mặt lúc này trầm xuống.

“Cậu nếu không đi vào, tôi phải đi tới cửa lôi cậu vào.”

Hạ Diệu không thể làm gì khác hơn là ba bước run lên, hai bước cầm cự mà đi đến, dáng dấp đặc biệt tức cười, bản thân cũng nhin cười không nổi. Không ngượng ngùng, liền cười khan với Viên Tung giải thích, “Chuyện là... vừa nãy ngồi bên ngoài hơi lạnh...”

Viên Tung nhìn cậu ta chằm chằm, nội tâm cũng không biết đau lòng thành dạng gì.

“Cậu qua đây.” Viên Tung vươn cánh tay ra.

Hạ Diệu ương ngạnh không nhúc nhích, “Để làm gì?”

Viên Tung cũng không chờ cậu ta chủ động hạ mình, trực tiếp dùng bàn tay luồn vào sau ót của Hạ Diệu lôi cổ cậu ta té nhào lên giường, cái mông của cậu ta kịp lúc đè lên ngực của mình.

Hạ Diệu cho rằng Viên Tung muốn đánh cậu ta, cấp tốc bảo hộ cái mông.

Kết quả Viên Tung căn bản không có chủ ý đánh mông Hạ Diệu, trực tiếp dùng tay đặt vào bắp chân của cậu ta xoa bóp, giúp cậu ta lưu thông máu huyết, còn nhìn vào bàn tay đang che cái mông của cậu ta mà khàn ra một câu.

“Rất tự giác!”

Hạ Diệu ngượng ngùng đưa tay buông xuống, kết quả vừa lấy ra, Viên Tung liền đánh một cái, một tiếng đánh vang lên, quay đầu cảm tức nhìn Viên Tung, cuối cùng đổi lấy một tiếng cười từ hắn ta. Không biết vì sao, khoe miệng cũng theo Viên Tung mà cười lên, dường như được sống lại lần nữa, thực sự rất vui vì cuộc giải phẫu đã thành công.

Chỉ có điều ngẫm nghĩ lại vẫn còn sợ, trải qua hơn mười mấy tiếng đồng hồ dằn vặt, Hạ Diệu rốt cục hiểu thấu đáo một cái đạo lý.

“Anh đem công ty cho tiểu Điền, quyết sách này quá anh minh rồi.”

Viên Tung hỏi cậu ta, “Vì sao?”

“Mà thôi nghìn vạn lần đừng quan tâm những chuyện này nữa, mấy ngày tiếp theo anh cứ yên tĩnh nghỉ ngơi!”

Nói xong, leo lên cái giường bên kia, cởi xong quần áo liền chui vào chăn, phát hiện Viên Tung vẫn còn nhìn mình chằm chằm.

Hạ Diệu bị hắn nhìn đến hoảng sợ trong lòng, nhin không được hỏi: “Lẽ nào tôi nói sai gì sao?”

Viên Tung chậm rãi từ trong miệng nhả ra bốn chữ.

“Cậu thật đáng yêu.”

“Ặc...” Hạ Diệu khoe miệng giật một cái, “Khi không nói cái này làm gì?”

Nhắm mắt lại vừa muốn nghỉ ngơi, cảm giác mí mắt một trận nóng rực, chậm rãi cạy ra một cái khe nhỏ, quả nhiên phát hiện Viên Tung vẫn còn nhìn mình chằm chằm.

“Anh rốt cuộc muốn làm gì?”

Viên Tung bộ mặt nghiêm nghị, giọng nói trầm thấp, lời nói ra đặc biệt tâm huyết.

“Thực sự... rất đáng yêu.”

Hạ Diệu hai hàng lông mày siết chặt vào nhau, trong lời nói lộ ra phiền toái và xấu hổ. “Thao! Anh có bị bệnh không?”

Nói xong, chân đạp lên giường một cái, bay qua phản ứng với Viên Tung.

...

Lúc mẹ Hạ và đám “tỷ muội đoàn viên” đến nước Mỹ, hình như trong phút chốc được giải phóng, bắt đầu tận hưởng những ngày nghỉ vô cầu vô phúc. Ngắm đủ thứ cảnh đẹp, ăn đủ thứ mỹ thực, lại điên cuồng chạy đến những sạp hàng hiệu, trong nháy mắt tìm được cảm giác mãnh liệt hồi còn trẻ.

Văn Tuệ và Lưu Đình chọn cho mẹ Hạ một món, là một chiếc áo khoác da, mẹ Hạ mặc xong đi ra, thần thái tỏa sáng, vẻ ngoài thanh cao trang nhã lạ thường, trong nháy mắt khiến Văn Tuệ và Lưu Đình tán thưởng không thôi.

“Ôi, mỹ nhân đúng là mỹ nhân, trải qua bao nhiêu năm vẫn là mỹ nhân mà.”

Mẹ Hạ nhiều lần soi gương, do dự bất định.

“Có quá khó coi không chứ?”

“Nào có ?” Văn Tuệ nói, “Rõ ràng phong cách hơn người.”

Lưu Đình cũng ứng hợp mà nói, “Đơn giản mà đẹp, hoa lệ mà không thiếu trầm ổn.”

Mẹ Hạ vừa nhìn giá tiền, nhin không được hít một hơi khí lạnh, Mỹ quốc đúng là Mỹ quốc, hơn ba ngàn đô la, tương đương hai mươi vạn nhân dân tệ. Đối với một người chi tiêu cẩn trọng như mẹ Hạ, thực khó chấp nhận được những con số này.

“Quên đi, nếu là bốn năm vạn tệ tôi còn suy nghĩ lại, cái giá này,...”

Mẹ Hạ còn chưa nói hết, người nhân viên đã đem chiếc áo đi tính tiền, trở về vẫn còn làm ra vẻ mặt khiêm tốn mà xin lỗi mẹ Hạ. “Hạ phu nhân rất xin lỗi, đây là do Viên Tổng giao phó, nếu như ngài trả tiền, chúng tôi sẽ bị trọng phạt, cho nên mong ngài có thể thông cảm cho chúng tôi.”

Mẹ Hạ còn chưa kịp phản ứng, Văn Tuệ và Lưu Đình bên cạnh đã ồn ào.

“Bà vẫn còn không hài lòng, có thằng con nuôi như vậy, trong lòng bà còn điều gì không thông?”

“Ai da... Đừng nói là con nuôi, con ruột của tôi mua cho tôi một bộ quần áo, tôi đã vui tới cười rớt cả răng.”

Sau đó trong lúc đi dạo một vòng, hề là những gì mẹ Hạ mặc thử, dùng thử, thậm chí là nhìn chăm chăm vào món đồ nào, đều bị nhân viên đem đi thanh toán, cái này gọi là biến thành “con rể” hiếu kính.

Lòng hư vinh ai cũng có, mấy vị tỷ muội này đi chung với mẹ Hạ, nhưng vẫn là cố cùng mẹ Hạ phân cao thấp. Mẹ Hạ tuy rằng đáy lòng không tiếp thu Viên Tung, thế nhưng không thể không thừa nhận, Viên Tung đã làm cho bà ta nở mặt nở mày trước hai vị lão tỷ muội kia.

Mua sắm xong lại đi vào một cái SPA sang trọng, trút đi mệt mỏi cả một ngày dài. Tắm rửa thay y phục xong liền có chuyên gia trang điểm đến giúp mẹ Hạ trông thật xinh đẹp, sau đó đi đến một vũ hội.

Buổi vũ hội này có sự tham gia của nhiều người nước ngoài khác nhau, ăn uống linh đình, trò chuyện với nhau thật vui vẻ. Một gã lão soái ca nhìn thấy mẹ Hạ, cước bộ không tự chủ được hướng về phía này đi tới.

Lịch lãm tao nhã cùng mẹ Hạ chạm ly, tán dương: “Quý bà đây, hôm nay nhìn bà đẹp phi thường.”

Mẹ Hạ đã thật lâu không được người ta bắt chuyện làm quen, trong lúc nhất thời có chút câu nệ, bắt quá vẫn là dùng tiếng Anh lên tiếng cảm ơn...

“Có thể nhảy một điệu không?” lão soái ca người nước ngoài lên tiếng mời mọc.

Mẹ Hạ chần chờ một chút, Văn Tuệ và Lưu Đình bên cạnh lập tức ý xấu mà đẩy bà ta một cái.

“Đi thôi, đi thôi, người ta đều đã mời bà rồi.”

Mẹ Hạ dịu dàng cười, “Vây được rồi.”

...

Cùng ở nước Mỹ, mẹ ruột bên kia tận hưởng tiêu sái, Hạ Diệu bên này lại khổ ép nhập vai người hầu.

Chân của Viên Tung mới chỉ vừa được phẫu thuật mười ngày, hiện tại tiến vào thời kỳ dưỡng bệnh. Vốn đã quen với việc không có ngón chân, bây giờ lại tái tạo lại được, tất nhiên sẽ có một chút phản ứng ngược. Đứng dậy bước đi sẽ có cảm giác đau đớn.

Hạ Diệu cứ như vậy, mỗi ngày đều đỡ Viên Tung đi tới đi lui trên sân cỏ ngoài bệnh viện.

“Chậm một chút nữa, như vậy mới ổn.”

“Đúng vậy, cứ như vậy, tôi buông tay nhé.”

“Thử đi hai bước xem sao.”

“...”

Toàn thân mồ hôi mướt mẫm, Hạ Diệu nhin không được cầu nhàu.

“Tôi cũng muốn đi chơi, tôi cũng muốn đi du ngoạn nước Mỹ.”

Viên Tung nói: “Nếu không cậu đi tìm mẹ cậu đi, một mình tôi cũng không thành vấn đề.”

Lời nói thì thiện ý, nhưng nhìn sắc mặt kia, tuyệt nhiên là muốn nói: cậu thử bỏ đi xem?!

Buổi tối tắm rửa xong nằm ở trên giường, chính là thời gian duy nhất trong ngày Hạ Diệu được nghỉ ngơi thả lỏng, đem laptop mở ra, đang cắm đầu vào hăng say, đột nhiên cảm giác bầu không khí bên cạnh ngưng trọng dị thường.

Quay đầu liếc mắt một cái, người nào đó đang dựa vào đầu giường, phòng bệnh cấm hút thuốc, nhưng cứ như vậy ngồi hút, gương mặt cứng rắn như một khối đá.

Hạ Diệu hơi lộ ra vẻ bất đắc dĩ, nhảy qua giường Viên Tung, ngồi lên đùi của hắn, để mặc cho Viên Tung từ phía sau ôm lấy hông của cậu ta, cầm đệm ở trên bả vai của cậu ta, hai người cùng nhau nhìn chăm chú vào màn hình máy vi tính.

Vị Viên tiên sinh khó chịu không cam lòng lúc này trong phút chốc liền hiền hòa.

“Phải rồi, ảnh chụp của mẹ cậu đã được gửi qua.”

Hạ Diệu ánh mắt sáng lên, “Đâu? Tôi xem một chút.”

Viên Tung bảo cậu ta vào hộp thư điện tử của mình, đem ảnh chụp kéo ra.

Hạ Diệu tập trung nhìn vào, ảnh chụp chính là cảnh mẹ Hạ cùng một vị lão soái ca khiêu vũ, mẹ Hạ nổi bật sáng chói đập vào mắt Hạ Diệu, suýt tí nữa không nhận ra được. Theo như cậu ta nhớ lại, mẹ Hạ đã rất lâu rồi không có đánh phấn trang điểm.

Rồi lại nhìn vào ánh mắt rình mò của tên lão soái ca kia, Hạ Diệu đem máy vi tính đặt xuống, ánh mắt sâu kín chuyển hướng sang Viên Tung.

“Như vậy... Thực sự ổn chứ?”

HẾT CHƯƠNG!

207. Chương 207 - Về Nước

CHƯƠNG 207: VỀ NƯỚC

Trans+Edit: Pinoneverdie

Hạ Diệu ở nước Mỹ hầu hạ chính là đã một tháng, mỗi ngày đều ở trong phòng bệnh. Một ngày nào mà không kêu ca cầu nhàu thì cậu ta sẽ chết, gia gia chịu đủ rồi! Gia gia muốn bỏ gánh! Kết quả Viên Tung để cậu ta đi ra ngoài chơi một ngày, thoải mái một chút.

Rốt cục, ngày hôm nay trong phòng bệnh chỉ còn lại Viên Tung, triệt để thanh tĩnh.

Hộ lý của Viên Tung là một người Mỹ gốc Hoa, tiếp xúc một thời gian dài, đương nhiên nhìn ra mối quan hệ giữa hai người họ, mỗi ngày ngoại trừ việc chăm sóc y tế cho Viên Tung, niềm vui duy nhất chính là nhìn hai người bọn họ quan tâm lo lắng cho nhau. Đã quen với việc hai người họ tối ngày bên nhau, hiện tại chỉ có một người, không khỏi nảy sinh cảm giác khác lạ.

Ngày hôm nay không thấy Hạ Diệu, hộ lý cười hỏi: “Cậu ta rốt cục đi ra ngoài rồi sao?”

Viên Tung ừ một tiếng.

Bác sĩ vừa xoa bóp chân cho Viên Tung vừa nói: “Cậu ta đối với anh thật là tốt.”

Viên Tung thân thể cường tráng, mi cốt ngạo nghễ, con người thâm thúy cất giấu nhu tình: nói lời thừa thãi, đó là bạn đời của ta, là vợ của ta, có thể đối với ta không tốt sao?

“Được rồi, anh là thế nào khuyên cậu ta đi?” Hộ lý hiểu kỳ.

Viên Tung nhàn nhạt trả lời: “Dạy dỗ cậu ta hai câu, cậu ta nghe không vui liền bỏ đi.”

“Anh giáo huấn cậu ta?” Bác sĩ trêu chọc Viên Tung, “Anh nỡ sao?”

Viên Tung đối với mình thê tử yêu thương biết bao ấy vậy mà vẫn bày đặt.

“Tôi vì sao phải luyến tiếc?”

“Tôi chỉ thấy cậu ta cả ngày rống giận la hét với anh, vẫn không thấy anh đen mặt lại lần nào.”

Viên Tung nói: “Là vì tôi đang tích tụ.”

“Tích tụ?”

Viên Tung gật đầu, “Tích tụ xong rồi đánh cậu ta một trận thật đã.”

Hộ lý cười ha ha, “Thực sự khó có thể tưởng tượng.”

Kỳ thực Hạ Diệu là chủ động muốn đi, không liên quan gì đến mấy lời khuyên nhủ của Viên Tung. Sáng sớm mặc quần áo tử tế liền đi ra ngoài, cũng không cùng Viên Tung chào hỏi.

Viên Tung đoán cậu ta là giận lấy, cho nên không níu cậu ta lại hỏi tại sao, để mặc cho cậu ta ra ngoài vui vẻ một chút.

Vốn tưởng rằng Hạ Diệu chuyến này thật khó mới có thể đi ra ngoài, chắc chắn buổi tối mới trở về. Kết quả buổi trưa, cửa phòng bệnh liền bị đẩy ra, Hạ Diệu ôm hộp đựng thức ăn đi tới.

“Ném thử, tôi tự mình làm sủi cảo!” Hiên vật quý như nhau mà đưa tới Viên Tung trước mặt.

Viên Tung vốn tưởng rằng Hạ Diệu nói “tự mình làm” chỉ là lấy sủi cảo làm sẵn đông lạnh bỏ vào nồi hấp, không nghĩ tới từ lớp da đến phần nhân là đều là tự tay làm. Về phần làm thế nào đoán được, trực tiếp nhìn hình dạng bánh sủi cảo sẽ biết. Hạ Diệu vốn là muốn đi ra ngoài tiêu khiển, kết quả đi dạo một hồi lại đi đến siêu thị. Trong khoảng này, ăn đồ ăn nhanh đến đồ nguội đã quá đủ, trong đầu bây giờ chỉ nghĩ đến món sủi cảo mỏng da dày nhân. Lại sợ sủi cảo đông lạnh mùi vị không ngon, liền mua nguyên vật liệu, thuê một quầy bếp tự mình làm.

Có lẽ là bị đè nén quá lâu, ngay cả thức ăn kiểu này đều rất hưng phấn.

Viên Tung nhìn thấy từng cái bánh sủi cảo trong hộp đựng thức ăn, khẩu khí vừa trách mắng vừa yêu thương, “Thật vất vả mới có thể ra ngoài thư giãn một chút, sao lại đi làm cái này?”

Hạ Diệu hanh một tiếng, “Tôi nói anh nghe, tôi bây giờ không cần thú tiêu khiển gì cao sang, chỉ cần được tách khỏi anh vài tiếng đồng hồ, tôi liền cảm thấy thoải mái dễ chịu.”

Viên Tung nhéo cái mũi của Hạ Diệu một cái.

Hạ Diệu đau đến muốn bại liệt, mắng hai tiếng rồi vẫn đem khăn lông ẩm đến lau tay cho Viên Tung, thúc giục hắn ăn thử bánh sủi cảo.

“Thế nào?” Hạ Diệu không kịp chờ đợi, “Nói thật à! Đừng có mà giả vờ miễn cưỡng vui cười, gia gia đây sẽ đánh anh.”

Viên Tung ăn thực sự thấy ngon, tuy rằng mùi vị hơi kém một chút, nhưng so với mấy ngày nay ở trong bệnh viện, thức ăn kiểu này đã là mỹ vị, nhất là món do Hạ Diệu lần đầu tự tay làm.

“Chớ khen tốt!” Hạ Diệu làm bộ làm tịch mà cảnh cáo.

Viên Tung thuận theo ý muốn của Hạ Diệu, khách quan nói rằng: “Bánh sủi cảo da hơi dày, thịt mặc dù nhiều nhưng thiếu hương vị, chắc là do không thêm dầu vừng và gừng.”

Hạ Diệu mới vừa rồi còn nhu hòa, trong tích tắc bắt đầu dữ tợn gầm lên, “Con mẹ nó còn nhiều chuyện như vậy?”

“Không phải là cậu bảo tôi nói thật sao?”

Hạ Diệu đỏ mặt tía tai mà giật lại cái hộp thức ăn, “Có ăn hay không? Không ăn trả đây!”

“Ăn.”

Hạ Diệu bởi vì câu nói thật của Viên Tung, thành ra giận hờn nguyên một ngày, vẫn chưa thay đổi sắc với Viên Tung. Ngày hôm sau, rạng sáng đã đi ra ngoài, mua một lọ dầu vừng và một túi bột gừng, tiếp tục làm sủi cảo.

Trong lòng thầm nghĩ: tôi cũng không tin hai thứ này có tác dụng, nhiều hơn một ít gia vị thì có thể ngon hơn sao?

Kết quả, vừa dùng chiếc đũa khuấy khuấy, mùi thịt liền bốc lên.

Nấu chín xong không đợi được nếm thử một cái, bản thân mình cũng phải gật đầu tán thưởng, quả nhiên có thêm gia vị có khác.

Món sủi cảo ngày hôm nay coi bộ rất hài hòa.

Mẹ Hạ sau khi kết thúc thời gian du ngoạn ở nước ngoài, tâm tình so với lúc mới tới không giống nhau, nghĩ đến tâm ý quá lớn của Viên Tung, tất cả đều đã bày tỏ rõ. Viên Tung hiện đang nằm viện điều trị ngay nước Mỹ, không tới thăm thì chính là có chút không phải lẽ.

Vì vậy, trước khi về nước, mẹ Hạ vẫn là tới bệnh viện.

Lúc giữa trưa, Viên Tung đều luôn mở cửa để thông gió. Lúc mẹ Hạ đi tới cửa, vừa lúc thấy Hạ Diệu cùng Viên Tung cùng một chỗ ăn bánh sủi cảo. Trong lòng cũng không lấy làm ngạc nhiên hay hốt hoảng, bà ta đã sớm đoán được Hạ Diệu sẽ tới nơi này. Hai người đàn ông ngồi đối mặt nhau, anh một miếng tôi một miếng mà gấp bánh sủi cảo cho nhau, dáng vẻ không nói cũng biết, hạnh phúc ầm ập tràn đầy.

Mẹ Hạ đã rất lâu rồi không nhìn thấy vẻ mặt này của Hạ Diệu, tựa như một đứa trẻ sáu bảy tuổi, lúc ăn bánh sủi cảo vào miệng liền nhắm nghiền mắt mặt hưởng thụ, ánh mắt giản đơn thuần túy.

Viên Tung nhìn Hạ Diệu ăn ngon như vậy, thuận miệng nói rằng: “Lúc quay trở về sẽ hảo hảo bồi bổ cho cậu.”

Hạ Diệu ừ một tiếng, lại gấp sủi cảo cho Viên Tung.

Hai người không ai để ý đến thân ảnh đang đứng ngoài cửa, tiếp tục câu câu đáp đáp mà trò chuyện.

“Đổi sang phòng bệnh cao cấp khác.” Viên Tung nói, “Loại nào mà có quán rượu cùng khu nghĩ dưỡng kết hợp với phòng bệnh ấy. Không có gì làm còn có thể xem phim, vọc mấy vi tính...”

Hạ Diệu hỏi Viên Tung, “Anh ở đây ở không nổi nữa?”

“Tôi thì không có vấn đề, chính là sợ cậu buồn chán.”

Hạ Diệu nói: “Quên đi, không còn mấy ngày, cũng đã quen rồi.”

Mẹ Hạ không phải là ngày đầu tiên biết Viên Tung, nhưng khái niệm về một Viên Tung là hoang phí thì bà ta không rõ lắm. Trước đây không nghĩ hẳn là người xa hoa dâm dật, từ lúc chứng kiến tiêu chí chọn phòng bệnh và đãi ngộ của hắn dành cho mình, lúc này mới nhận ra.

Nhưng hẳn đối với bà ta thật sự rất tốt, mẹ Hạ ở đây hơn một tháng, khách sạn năm sao, ăn món ăn của đệ nhất đầu bếp, được hòa chung với nhiều người nổi tiếng.

Mặc dù bà ta biết được dụng tâm sâu xa của Viên Tung, nhưng rất nhiều thứ mình hưởng thụ được thì cứ hưởng thụ. Ngoài ra đích thân chống đối nhi tử, ngược lại khiến cả đôi bên đau lòng.

“A di ?”

Viên Tung gọi một tiếng, trong nháy mắt cắt đứt dòng suy nghĩ của mẹ Hạ.

Mẹ Hạ nhàn thần thay đổi, biểu tình ảm đạm mà đi vào.

So với vẻ thông dong của mẹ Hạ, Hạ Diệu lại có loại cảm giác co quắp.

“Cái kia... Mẹ, thật là trùng hợp, lại gặp mẹ ở đây....”

Mẹ Hạ không thềm liếc cậu ta một cái, bay thẳng đến chỗ Viên Tung hỏi: “Đã tốt hơn chưa?”

“Đã khá hơn.” Viên Tung nói.

Hạ Diệu vội vàng đem chén sủi cảo tới trước mặt mẹ Hạ, hào hứng nói: “Mẹ, mẹ ném thử, con tự gói sủi cảo.”

“Không có lộc ăn.” lạnh nhạt tuôn ra bốn chữ.

Hạ Diệu vẫn còn dùng sức mà năn nỉ, “Mẹ, mẹ ném thử đi, ném một miếng thôi.”

Mẹ Hạ giọng nói nghiêm nghị, rống một tiếng, “Con tránh xa mẹ ra một chút.”

Viên Tung sắc mặt rõ ràng thay đổi, trước tiên nhìn lướt qua Hạ Diệu, sau đó cùng mẹ Hạ nói: “Dì đừng rống lên với cậu ấy.”

Tuy rằng Viên Tung giọng nói rất bình thản, không có chút bất kính, nhưng mẹ Hạ vẫn là có chút không thoải mái, trong lòng thầm nghĩ: đây còn con trai của ta hay con trai của người? Bởi vì phải vội quay về mẹ Hạ cũng không ở lại lâu, trước khi đi còn có thâm ý mà liếc mắt nhìn Hạ Diệu.

Hạ Diệu vội vàng đi theo, năn nỉ mẹ Hạ: “Mẹ, mẹ khoan dung vài ngày, anh ta vài hôm nữa mới xuất viện, không ai cùng anh ta bầu bạn....”

Không ngờ, mẹ Hạ căn bản không thềm quan tâm đến ý tứ của Hạ Diệu.

“Con muốn khi nào quay về, có quan hệ tới mẹ sao?”

Hạ Diệu cười nham hiểm, “Thế nào không quan hệ? Con là con trai của mẹ mà!”

“Lúc anh trốn sang đây thì đã không còn là con của tôi.”

Hạ Diệu phản ứng cấp tốc mà nói: “Lúc con tới đã liền gọi điện cho mẹ, nhưng điện thoại của mẹ vẫn là không gọi được.”

Mẹ Hạ vì để chuyển nghĩ dưỡng này thật trọn vẹn, cố ý tắt điện thoại di động, cuối cùng lại bỏ thí Hạ Diệu một chỗ trống để luồng lách.

“Bớt giả bộ với mẹ, con nếu thực sự muốn ở lại đây, tốt nhất là thay ba thay mẹ đem phần nhân tình kia hảo hảo mà trả lại cho hẳn! Về phần những mưu tính trong lòng con, đừng hòng giở trò!”

...

Hai tuần sau, Viên Tung rốt cục được xuất viện.

So với lần xuất viện lần trước rất thương cảm, tiêu điều nhợt nhạt, lần này Hạ Diệu có cảm giác giải thoát, cuối cùng cũng cũng qua hết. Thu dọn hành lý hỏa tốc trở về nước, hai chân dẫm lên mảnh đất kinh đô, tâm tình rộng mở sáng lạn.

Hạ Diệu về nhà trước lên tiếng chào hỏi, sau đó đi tới đơn vị.

Trương Điền điều đến nơi khác, phòng làm việc chỉ còn lại Tiểu Huy.

Tiểu Huy nhìn thấy Hạ Diệu liền hưng hăng ôm lấy, một bên nước mắt một bên nước mũi.

“Đại Điền đã bỏ tôi đi, cậu đó nha cũng không thấy bóng dáng, tôi suốt ngày trong lòng suy sụp buồn bã...”

Hạ Diệu cười cười đẩy Tiểu Huy ra, “Đừng đừng đừng... Tôi bây giờ đã là người của người ta, đừng để sơ hở mà cho lão đàn ông nhà tôi nhìn thấy, anh ta lòng dạ hẹp hòi.”

Hiện tại Hạ Diệu có thể đứng trước mặt đồng sự thừa nhận mối quan hệ với Viên Tung, không có chút nào không tự nhiên.

“Ngón chân của anh ta thế nào rồi?” Tiểu Huy hỏi thăm một câu.

Hạ Diệu lặng yên hanh cười một tiếng, “Đầu ngón chân đã gắn lại được, miễn cưỡng thì cũng được coi là thoát khỏi trạng thái tàn tật, cơ thể con người được xem là chỉnh chu. Hai ngày nay sức khỏe cũng ổn định, không có gì vẫn còn cùng tôi chọc ghẹo...”

Nếu là ở hai năm trước thậm chí là một năm trước, Tiểu Huy đều khó có thể tưởng tượng đại hòa thượng trong miệng có thể nói ra những chuyện này.

“Tôi không cùng cậu nói nữa, tôi phải đi trước, có hẹn với đám anh em.”

Hơn tám giờ tối, ở quán rượu kia, Hạ Diệu, Bành Trạch và Tuyên Đại Vũ cuối cùng cũng gặp mặt.

“Thật không dễ dàng à! Chúng ta đều đã rất lâu rồi mới cùng nhau ăn bữa cơm?” Bành Trạch cảm khái.

Hạ Diệu khoác tay lên vai Tuyên Đại Vũ, khoan thai hỏi: “Đại Vũ à, cậu nhớ tôi không?”

Tuyên Đại Vũ dềnh dặc trả lời một câu, “Cậu không phải là hỏi thừa thãi sao?”

Trong vòng mấy giây, mặt nạ nghiêm nghị bị xé rách, Tuyên Đại Vũ thành linh bạo động, đem Hạ Diệu đè lên ghế dùng răng gặm cắn xé rách, Hạ Diệu gào khóc vừa cười vừa mắng.

“Hắc, hắc, cẩn thận một chút nha!” Bành Trạch ở một bên nhắc nhở, “Tôi chụp được cảnh này rồi gửi qua cho Viên Tung bây giờ!”

Hạ Diệu giả bộ bất chấp, “Muốn gửi thì cứ gửi, để anh ta thiếu vắng tôi vài ngày cũng tốt, lão tử tôi mấy ngày nay cả ngày cùng anh ta ngâm chung một chỗ, thực sự chán ngấy lên được.”

Tuyên Đại Vũ nói vào lỗ tai Hạ Diệu: “Lần trước lúc cậu nằm viện, Vương Trì Thủy vẫn còn nói với tôi, nói cuộc sống vợ chồng của cậu ở trong bệnh viện ‘phong sinh thủy khởi’, ‘hữu tư hữu vị’.”

“Đúng, lúc ấy quả thực không sai, nhưng sau này thì không chịu nổi.”

“Hơn nữa bệnh viện lần trước là vách tường, cách âm đặc biệt tốt, bác sĩ cũng không lui tới nhiều, mười một giờ đêm cứ thế tắt đèn. Còn bệnh viện bên Mỹ kia, phòng bệnh và hành lang chỉ cách nhau bởi một lớp thủy tinh, bác sĩ vẫn còn con mẹ nó mỗi ngày kiểm tra phòng, đôi lúc còn bắt ngờ đột kích, tôi thao!”

...

HẾT CHƯƠNG!

208. Chương 208 - Một Cái Tin Nhắn

CHƯƠNG 208: MỘT CÁI TIN NHẮN.

Trans+Edit: Pinoneverdie

Nguồn: [wattpad.com/pinoneverdie](https://www.wattpad.com/pinoneverdie)

Tuyên Đại Vũ lại cùng Hạ Diệu nói: “Được rồi, tôi nghe nói Viên Tung đem công ty chuyển cho cái tên tiểu tam kia?”

“Đừng nói nữa, nỗi đau của tôi.” Hạ Diệu ánh mắt bi thương.

Tuyên Đại Vũ nghe rằng, “Tôi thao, hóa ra là thật à? Tôi ban đầu còn tưởng rằng đùa giỡn! Hắn đều đã như vậy, cậu vẫn còn cùng hắn đi sang Mỹ chữa bệnh? Cứ coi như là vì cậu mà hắn bị phế mười ngón chân, nhưng cũng không nên vì thế mà không thỏa hiệp với cậu chuyện công ty!”

“Chuyện này không phải là thỏa hiệp hay không thỏa hiệp.” Hạ Diệu giải thích không rõ, “Kỳ thực tiểu Điền lúc nghe xong tin này bản thân hắn cũng không dễ dàng.”

Tuyên Đại Vũ chỉ tiếc “rèn sắt không thành thép”, “Cậu đó nha, chính là tấm lòng quá tốt! Tôi đã sớm biết cậu ở bên cạnh hắn ta sẽ chịu nhiều thiệt hại, cái này giống như dùng bàn tay hất đi một hủ mật táo ngon ngọt.”

Bành Trạch trái lại thật biết an ủi Hạ Diệu, “Dùng tiền không mua được tấm lòng, tôi đã nhìn thấy gương mặt của tên tiểu tử kia, nói thật, cho tôi thêm một trăm cái công ty tôi cũng không muốn mặt mình bị hủy như vậy.”

Hạ Diệu gật đầu, “Hơn nữa tôi cũng không muốn để hắn chỉnh sửa gương mặt, nguy hiểm rất cao.”

“Vậy hắn có tính toán gì không?” Bành Trạch hỏi.

Nhắc tới việc này Hạ Diệu thật có chút giận, “Ai biết hắn muốn làm gì? Hỏi hắn hắn cũng không nói, cứ thần thần bí bí.”

“Không lẽ định buôn bán vũ khí?”

Hạ Diệu nghe rằng, “Đừng nói nữa, nếu như vậy tôi càng không để hắn làm.”

Tuyên Đại Vũ không biết nhớ tới cái gì, bỗng nhiên ở bên cạnh nghe vui một chút.

“Bảo hắn đầu tư vào ngành điện ảnh như tôi đây này, phim nhựa, kịch truyền hình. Không cần trực tiếp đóng phim cũng được, hắn dù sao cũng có chút tên tuổi trong giới bảo tiêu, thân thủ lại tốt, nhất định có thể nổi tiếng, thế nào? Bộ phim mới của tôi vừa lúc thiếu một vai.”

“Cút cút cút đi...” Hạ Diệu giận, “Đừng dẫn dắt tôi, vô dụng!”

Hắn có thể để cho công ty của Viên Tung chảy xuống hố nước đục sao?

Tuyên Đại Vũ chưa chút cười, “ *tắm tắc lú rú*... đừng nói cậu sợ hắn không chịu nổi cảm dỗ nhé?”

Hạ Diệu cười nhạt, “Người trong giới của cậu ả nào cũng bơm vú đầy silicon, gương mặt thì chỉnh sửa, tôi liếc mắt đã muốn không nhận được, hắn chịu nổi sao?”

“Ha ha ha...” Tuyên Đại Vũ xoa xoa mặt của Hạ Diệu.

Hạ Diệu đem cằm đặt trên vai Tuyên Đại Vũ, đầu nghiêng qua nhìn hắn.

“Bà xã của cậu thế nào không tới?”

Tuyên Đại Vũ đầu tiên là sửng sốt, sau đó hướng về Hạ Diệu vừa cười vừa mắng: “Cậu đó nha, cái miệng đừng thú như vậy! Không nên nhắc người này.” Hạ Diệu cũng cười ha ha.

Bành Trạch ở bên cạnh cảm thấy bất minh cho nên hỏi, “Bà xã gì?”

“Cậu dám nói một lần nữa xem?!” Tuyên Đại Vũ nộ trừng hai mắt.

“Tôi thế nào không dám nói? Bành Trạch tôi nói cho cậu nghe, Đại Vũ cậu ta... ĐỪNG...”

Tuyên Đại Vũ bịt kín miệng Hạ Diệu, Hạ Diệu một bên cười một bên đập nháo, Bành Trạch trong lòng hiểu kỳ cực độ, vẫn là bài xích Tuyên Đại Vũ, ba người nháo nhào một hội.

Sau đó Hạ Diệu nhiều chuyện mà hướng về Tuyên Đại Vũ hỏi: “Vương Trì Thủy dạo này thế nào? Lúc tôi ở nước ngoài không có thời gian để ý đến cậu ta, wifi trong bệnh viện lại không quá tốt.”

Tuyên Đại Vũ nói: “Khiến tôi xấu hổ.”

“Cái này mới ra ngoài lẩn lộn vài ngày a? Lại để cậu thấy xấu hổ?”

Tuyên Đại Vũ hừ một tiếng: “Thành thật mà nói, để cậu ta được mọi người biết đến thật không có gì tốt! Vốn chính là thấy cậu ta như một con cóc ghẻ không ai trong xã hội dòm ngó, mới tạo cơ hội cho cậu ta trở thành con cóc vương tử. Sau đó cậu ta cũng chỉ ăn cái gì mà mì chua cay, bánh mì kẹp thịt, tính ba tính bảy đều là những suy tính nghèo nàn, tiền kiếm nhiều hơn cũng không dám xài, còn không bằng làm một tiểu dân chúng bình thường.”

Hạ Diệu giơ ngón tay cái với Tuyên Đại Vũ: “Tôi tán thành.”

Tuyên Đại Vũ thọt Hạ Diệu, ám chỉ cậu ta nhìn Bành Trạch.

Bành Trạch đang dùng điện thoại di động làm cái gì đó, trong hốc mắt dăm tính lóng lánh, rất nhộn nhạo.

Hạ Diệu len lén vòng qua, vèo một cái đoạt cái di động của Bành Trạch.

“Tôi thao!”

Bành Trạch vội vàng cướp lại.

Hạ Diệu thừa dịp nhìn lén hai câu.

“Tiểu dâm huyết của lão bà tôi đây hơi ngứa một chút.”

“Đại dương vật của lão công đang thấm ướt.”

Tôi thao! Hạ Diệu suýt tí nữa ói ra, hần và Viên Tung tình cảm mãnh liệt dù có nói ra dâm ngôn đáng ngừ, cũng không tới mức độ trần tục thấp hèn như vậy. Đang muốn cụng bái Bành Trạch xem đối phương mà hần nhần tin là ai, Bành Trạch liền đoạt cái di động của Hạ Diệu.

“Bành Trạch... Cậu nói xem tôi có thể nói cậu có cái gì tốt...”

Hạ Diệu thị phi với Bành Trạch chưa xong, Bành Trạch bên kia đã “tiên phát chế nhân”.

“Đại Vũ, cậu nói xem nếu tôi dùng điện thoại của Hạ Diệu gửi cho Viên Tung một cái tin nhắn y chang như tin nhắn của tôi, Viên Tung sẽ có phản ứng gì?”

Tuyên Đại Vũ bị rượu huân nóng viền mắt tà hồng tà đỏ, “Tôi cũng thật tò mò.”

“Thao, hai người các cậu đừng làm vậy, trả điện thoại cho tôi, tôi thao cả nhà các cậu... A a a...”

Hạ Diệu liều mạng ngăn cản nhưng chưa từng cản được, điện thoại di động bị hai người bạn hữu khốn kiếp cướp đi, “Tiểu dâm huyết ngứa một chút” mấy chữ này vô tình tiến vào trạng thái đang gửi, Hạ Diệu muốn cướp lại để tắt sóng. Chờ màn hình lóe lên, “Gửi đi thành công”, bốn chữ khiến Hạ Diệu da đầu một trận tê dại.

Bỗng nhiên cảm giác muốn đi chết ập đến.

Trong lòng dùng sức mà cầu khẩn Viên Tung đừng có mà nhìn cái tin này, bởi vì trong hộp thư của Viên Tung mỗi ngày có đến N cái tin nhắn.

Kết quả chưa tới một phút đồng hồ, Viên Tung liền gọi tới.

“Cậu làm cái gì thế?!” giọng nói bình thản ẩn chứa tâm tình mãnh liệt.

Hạ Diệu sắc mặt bạo hồng, “Cái kia... Bành Tử và Đại Vũ mạo danh tôi! Đem điện thoại di động của tôi cầm đi mà gửi tin nhắn như vậy.”

Giải thích một chuỗi dài, đến sau cùng đặt điện thoại di động xuống, mặt đỏ đến bốc khói.

Bành Trạch và Tuyên Đại Vũ hai người họ ở bên cạnh cười ha ha, Hạ Diệu trong nháy mắt bão nổi, lấy một địch hai, đem hai cái tên hài tử ngông cuồng này đánh một trận. Đến sau cùng mỗi cánh tay vòng qua siết cổ một người, đem sự tức giận bất bình ra nhìn bọn họ.

“Hai cậu nói xem trong đám ba người chúng ta, tôi là người có thể lực tốt nhất, đàn ông nhất, thế nào kết quả lại không chiếm được tiện nghi mà ‘nằm dưới’, hai người cái cậu ngược lại là ‘nằm trên’?”

Bành Trạch và Tuyên Đại Vũ tiếp tục cười, Hạ Diệu dùng sức kẹp chặt, đầu của hai người bọn họ đụng vào nhau, sau cùng lại hướng về Hạ Diệu phản kích nhào tới, ba người nhào nhào một hội, hơn nửa ngày mới thở hổn hển mà tách ra.

Tuyên Đại Vũ thọt Hạ Diệu, “Tối hôm nay ngủ với anh em? Cậu dám sao?”

“Tôi thảo, tôi có gì không dám?” Hạ Diệu cười nhạt, “Tôi không phải mới vừa nói sao? Tôi đã sớm ở trên giường Viên Tung cảm thấy phát chán, vừa lúc muốn thay đổi khẩu vị.”

Tuyên Đại Vũ hô to một tiếng, “Cậu nói xem cậu cuối cùng tại sao lại chọn Viên Tung, tôi đây cho tới ngày hôm nay vẫn có chút không cam lòng.”

Hạ Diệu men say lan tỏa, đầu cúi vào vai Tuyên Đại Vũ, miễn cưỡng nói: “Đúng vậy, tôi cũng nghĩ không thông...”

Bành Trạch vẫn còn ở bên cạnh bấm điện thoại di động, cười ngây ngô.

Sau đó không biết qua bao lâu, tiếng gõ cửa vang lên.

Hạ Diệu mở rộng cửa nhìn thấy Lý Chân Chân, lại thấy cậu ta trực tiếp mà đi tới chỗ Bành Trạch kéo hẳn đứng dậy, trong lòng rõ ràng khó chịu méo mó vẫn còn dùng sức mà sỉ vả Lý Chân Chân.

“Tôi nói cậu tới làm gì? Cậu đó nha, cái ‘hoa cúc’ chính là không chịu nổi cô đơn, cậu chính là một tên tiểu phóng túng, cậu tự xử mà giải quyết nhu cầu đi.”

Lý Chân Chân làm bộ không có nghe thấy, kéo Bành Trạch đi ra ngoài, Bành Trạch ôm Lý Chân Chân dùng sức mà hôn, Lý Chân Chân tuy rằng vẫn còn đoan chính, giả bộ không vui, nhưng nhìn bộ dạng kia rõ ràng cậu ta chính là người gửi tin nhắn với Bành Trạch này giờ.

Tuyên Đại Vũ khoác vai Hạ Diệu, nói.

“Đi, đi với tôi.”

Hạ Diệu cười đến có chút mất tự nhiên, “Thực sự đi với cậu?” “Không phải là cậu nói sao? Ở trên giường Viên Tung chán rồi, muốn cùng tôi tìm cảm giác mới mẻ.”

“À, được chứ, đi, đi với cậu!” đặc biệt gượng ép, khẩu khí dửng dưng.

Kết quả Hạ Diệu vừa đi tới cửa, liền thấy xe của Viên Tung đậu ở bên ngoài.

Hạ Diệu mặc dù có chút say, thế nhưng cái tin nhắn được gửi đi lúc này cậu ta chắc chắn không quên, thấy Viên Tung từ trên xe bước xuống, cổ họng lại bắt đầu bốc khói, mắt dán vào người Viên Tung không buông xuống.

Tuyên Đại Vũ cố ý ở bên cạnh hỏi: “Yêu quá à! Cậu vẫn còn muốn đi cùng tôi không?”

“Đi... Đi sao?”

Tuyên Đại Vũ vẫn còn không dứt, “Quyết định nhảy lên! Lên xe đi!”

May mà người tài xế của Tuyên Đại Vũ là người biết điều, nhìn thấy ánh mắt của Viên Tung liền vội vàng lùi Tuyên Đại Vũ lên xe, Tuyên Đại Vũ trước khi đi, nhìn xuyên qua cửa sổ, giương ra cho Hạ Diệu một ánh

mắt trêu chọc. Hạ Diệu thật vất vả mới ở trước mặt anh em lớn tiếng tạo uy, cuối cùng bởi vì khí tràng quá mạnh mẽ của cái người kia, mọi thứ đều sụp đổ.

“Lên xe.” Viên Tung ngược lại rất bình thản.

Hạ Diệu vẫn như trước, nội tâm như bị bạch cốt trảo cào cào, nói không rõ tư vị, đi trên đường liếc trộm Viên Tung vài cái, rốt cục nhịn không được mở miệng: “Cái tin nhắn kia...”

“Thế nào?” Viên Tung hỏi lại.

Hạ Diệu nói: “Là do Đại Vũ và Bành Tử lấy điện thoại của tôi làm loạn.”

Viên Tung cố ý nói, “Nội dung nhớ không rõ, lặp lại lần nữa.”

Hạ Diệu đầu tiên là sững sờ, sau đó toàn thân vươn ra móng vuốt hướng về Viên Tung.

Viên Tung dừng xe, nhìn thấy Hạ Diệu, thú huyết sôi trào, thành linh toát ra một câu.

“Tôi muốn nghe chính miệng cậu nói ra.”

Hạ Diệu then quá thành giận, “Anh đó nha, có quá ác tâm không chứ? Thao, muốn nghe cái loại tâm tình này, anh cứ đi tìm Lý tiểu ti tiện, tôi nói không được...”

Vừa nói xong, Viên Tung bước xuống xe.

Hạ Diệu còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, cánh cửa bên phía cậu ta cũng được mở, Viên Tung bỗng nhiên dùng một lực mạnh lôi Hạ Diệu ra khỏi xe, khiêng cậu ta đi tới chỗ lùm cây khuất bóng, đưa tay không thấy được nắm ngón tay.

“Tôi thao, Viên Tung anh đừng có mà làm chuyện ngu ngốc, trời đang đại hàn.”

“Một lát nữa vận động một chút là hết lạnh.”

Nửa giờ sau, bên trong một góc tối quanh vắng phát ra một tiếng khóc rên cao vút.

“Không được... Ách...”

Tiếp theo chính là một trận thở dốc thắm thì, rồi tiếng bước chân mạnh mẽ dẫm đạp lên mặt đất.

Sau khi lên xe, Hạ Diệu còn chưa hết mê mèm nhũn mà tựa vào ghế ngồi, ánh mắt lười nhác thỏa mãn.

Viên Tung lái xe hướng về nhà Hạ Diệu

Hạ Diệu buồn bực, “Tại sao không đến nhà của anh?”

“Cậu không phải là đang ở bên cạnh tôi sao? Tốt nhất là nên quay về hầu mẹ của cậu.”

Hạ Diệu khảy khảy ngón tay, “Đã trễ thế này, anh cứ ở lại một đêm.”

Hạ Diệu cho rằng Viên Tung là đùa giỡn, kết quả xe của Viên Tung thực sự cố chấp đi về phía nhà của cậu ta, Hạ Diệu còn chưa hết say, tâm tình che giấu không kín đáo, cứ như vậy để lộ ra ngoài.

Viên Tung đậu xe ở ven đường, tuy rằng ở đây cách nhà của Hạ Diệu không quá hai cây số, nhưng cơn hỏa ngục trong lòng Hạ Diệu lại dấy lên không ngớt, muốn Viên Tung quay đầu xe lại.

Kết quả, Viên Tung đem cậu ta cõng trên lưng.

Trước đây lúc chân của Viên Tung còn tốt, có thể cõng Hạ Diệu từ cầu lạc bộ về đến nhà, hiện tại vết thương ở chân chưa lành, chỉ có thể cõng một đoạn đường ngắn như thế này, trong lòng không muốn bỏ qua cảm giác thân mật hạnh phúc như vậy.

Hạ Diệu vẫn như trước, vẻ mặt men say mà dán vào lưng của Viên Tung, miệng gặm cắn vào cái cổ cứng rắn của hắn, ý thức tuy không rõ ràng, nhưng trong lòng cái gì cũng đều sáng tỏ, không nỡ cắn quá mạnh.

Lòng của Viên Tung cũng bị Hạ Diệu cắn đau.

“Mấy ngày này cậu trước tiên phải hảo hảo đối tốt với mẹ cậu.”

“Mẹ cậu càng không chấp nhận, cậu càng phải đối tốt với mẹ nhiều hơn.”

“Không có gì dừng luôn cùng dì già mồm tranh cãi, dì nói cái gì cậu cũng phải nghe lời.”

“Lời của tôi cậu có nghe không?”

Hạ Diệu hơn nửa ngày mới một mà đáp lại một câu, “Nghe rồi.”

Mẹ Hạ vốn nhận được điện thoại của Hạ Diệu, nói tối hôm nay không về, kết quả mở cửa thấy Viên Tung công nhi tử trở về, ánh mắt bị kiểm hãm, nghiêm nhiên chuyện ngoài dự liệu.

Trong lòng lướt qua nhàn nhạt vài phần tình cảm ấm áp, nhưng gương mặt vẫn như trước, nghiêm nghị lạnh lùng.

“Lần tới mà uống say như vậy thì đừng có đưa về nhà, ảnh hưởng tôi nghỉ ngơi!”

Viên Tung không nói gì, đem Hạ Diệu công trở về phòng.

Hạ Diệu nằm dài trên giường vẫn còn không buông tay, bị rượu huân đỏ, con người thẳng tắp mà nhìn chăm chăm Viên Tung.

“Yên tâm đi, lần này tôi nhất định không bỏ rơi cậu một mình.”

Nói xong, Viên Tung ở trên mặt Hạ Diệu néo một cái, mẹ Hạ có bóng gió ám chỉ cảnh cáo cũng vô dụng, thống khoái từ trong phòng ngủ của Hạ Diệu đi ra, trước khi đi vẫn còn hướng về mẹ Hạ nói nhiều một câu.

“Dì à, ngủ ngon.”

HẾT CHƯƠNG!

209. Chương 209 - Theo Đuổi Mẹ Vợ

CHƯƠNG 209: THEO ĐUỔI MẸ VỢ

Trans+Edit: Pinoneverdie

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

Viên Tung thực ra cũng không có rời đi, mà là đem xe lái đến một nơi cách nhà Hạ Diệu khoảng một trăm trước, tầm mắt vẫn là nhìn vào phòng ngủ của mẹ Hạ.

Mẹ Hạ đang chuẩn bị kéo rèm cửa, đột nhiên quét mắt nhìn thấy một chiếc xe. Bà ta nhận thức được đây là xe của Viên Tung, trong lòng oán thâm: biết chắc là cậu sẽ không thống khoái mà bỏ đi, quả nhiên vẫn lấp liếm như mèo!

Vì vậy, nguyên một đêm, mẹ Hạ ngủ vô cùng cảnh giác.

Trong lúc ngủ vẫn liên tục nhìn ra cửa sổ, xe của Viên Tung vẫn đậu ở đó. Còn phần Viên Tung vì sao không có ở trong xe, mẹ Hạ thấy không rõ lắm, chỉ có thể đi xuống lắng tai nghe động tĩnh bên trong phòng của nhi tử, nhưng quả thực không hề có chút tiếng động. Lại lén lút mở cửa phòng của Hạ Diệu ra, thấy Hạ Diệu vẫn đang đang hoàng ngủ trên giường.

Lẽ nào hẳn không phải là phải thừa dịp lợi dụng sơ hở, mà là đang ở bên ngoài gác đêm?

Giả sử mẹ Hạ là nuôi nấng một khuê nữ, có người đàn ông như thế cam tâm tình nguyện ở bên ngoài coi chừng hai mẹ con, mẹ Hạ trong lòng nhất định đặc biệt cảm động. Vấn đề là bà ta nuôi nhi tử, lại còn là một hình cảnh thân thể cường tráng, lại để cho một gã đàn ông khác canh chừng, cần thiết sao?

Cho nên, mẹ Hạ suy nghĩ xe của Viên Tung là bị hỏng, hoặc là đang có mưu tính gì đó.

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng, mẹ Hạ lại một lần nữa nhìn ra cửa sổ, Viên Tung đã đi rồi.

Lúc này Hạ Diệu vẫn chưa rời giường, Viên Tung cũng không nói chuyện gì, cứ như vậy lẳng lẳng rời đi.

Sau đó vài ngày, Hạ Diệu cũng hết sức bình thường, bình thường đến mức mẹ Hạ có chút khó lý giải. Trước đây, mối quan hệ của cậu ta và Viên Tung chưa bại lộ, Hạ Diệu mỗi ngày đều lấy lý do tăng ca để qua đêm không về. Hiện tại mà nói, Hạ Diệu ngược lại rất khiêm nhường, mỗi ngày đúng giờ là về nhà, vẫn còn giúp mẹ Hạ làm việc nhà, trở nên hiếu thuận dị thường.

Mẹ Hạ buổi tối lúc ăn cơm, cố ý hỏi, “Con mấy ngày nay thế nào không đi tìm Viên Tung?”

“Mẹ muốn con đi tìm anh ta?” Hạ Diệu cố ý chọc mẹ Hạ.

Mẹ Hạ liếc mắt cậu ta một cái, “Đang nghiêm chỉnh với con, trong khoảng thời gian này chuyện gì xảy ra?”

Hạ Diệu bị mẹ Hạ hỏi đến không thể hiểu được, “Cái gì gọi là chuyện gì xảy ra? Con thì làm sao?”

Mẹ Hạ đột nhiên có chút không biết nói từ đâu.

“Chính là trong khoảng thời gian này con tại sao lại rất nghe lời? Mỗi ngày đúng giờ về nhà, cũng không gặp gỡ Viên Tung.”

Hạ Diệu bất đắc dĩ, “Con ngoan ngoãn không được sao? Chẳng lẽ con mỗi ngày đều không có nhà, lúc nào cũng đối nghịch với mẹ, mẹ mới cảm thấy thoải mái?” “Con biết mẹ không phải là ý tứ này, con lại muốn nói đi đâu?”

Hạ Diệu đem đôi đũa đặt xuống, “Mẹ, con nói thật lòng, Viên Tung mấy ngày nay đang bề bộn công chuyện, suốt ngày không gặp ai. Con nghĩ anh ta muốn tranh xa con một chút, muốn con dành nhiều thời gian cho mẹ.”

Mẹ Hạ hừ một tiếng, “Hắn có phần hảo tâm này?”

Hạ Diệu không nói cái gì nữa, thế nhưng biểu tình trên mặt không có lấy một chút “hư tình giả ý”, trên thực tế cậu ta trong khoảng thời gian này đối với mẹ Hạ thái độ quả thực thay đổi rất nhiều.

Buổi tối trước khi ngủ, mẹ Hạ lại đem rèm cửa sổ kéo ra, lại thấy chiếc xe kia của Viên Tung.

Mấy ngày này, mẹ Hạ mỗi buổi tối đều sẽ thấy xe của Viên Tung đậu ngay chỗ cũ, nhưng lại chưa thấy Viên Tung bước ra khỏi xe lần nào, càng đừng nói là nhảy cửa sổ leo vào. Ban ngày Hạ Diệu cứ theo lẽ thường đi làm, mọi động thái trong đơn vị đều được mẹ Hạ kiểm soát chặt chẽ, sau khi tan ca đúng giờ quay về nhà, hai người họ cơ bản không có thời gian gặp gỡ.

Bởi vậy, mẹ Hạ có chút tin tưởng Viên Tung, thực sự là chỉ đến gác đêm.

Vì để cho vợ làm bạn với mẫu thân, bù đắp cho mẫu thân, cố ý giảm thiểu thời gian bên vợ, nhưng vẫn là đêm khuya thanh vắng, bởi vì nhớ vợ không chịu nổi, đành phải lẳng lẳng đứng bên ngoài trông ngóng.

Cảnh tượng thật sự rất cảm động!

Nhưng mẹ Hạ lại nghĩ rằng Viên Tung bộ dạng này có chút hiềm nghi, rõ ràng đang ép bà ta nhượng bộ.

Vì vậy vào một buổi tối, mẹ Hạ bị kích động.

Trực tiếp đi tới trước xe của Viên Tung, gõ cửa sổ xe.

“Đi ra ngoài.”

Viên Tung từ trong xe đi ra, thân hình cao lớn vạm vỡ đứng trước mẹ Hạ, ánh trăng chiếu vào càng làm lộ rõ khí thế nam nhân, dáng cười thuần hậu mê người, khiến lòng của mẹ Hạ không kịp chuẩn bị bỗng lộp bộp một chút.

Mẹ Hạ chỉ là dừng lại chỉ chốc lát, liền trở lại chuyện chính.

“Dì đây nói cho cậu biết: cậu đối với Hạ Diệu nhà của dì tất cả dì đều biết rõ, chúng tôi cảm động đến mức không thể báo đáp đủ đây, thế nhưng đối với mối quan hệ của cả hai, thái độ của chúng tôi rất rõ ràng,

không đồng ý chính là không đồng ý, sẽ không bởi vì cậu đứng đây canh chừng hằng đêm mà sẽ gật đầu chấp nhận.”

“Ai nói con tới canh chừng cậu ta?” Viên Tung đột nhiên mở miệng, “Cậu ta là một tên tiểu tử, có gì để canh chừng?”

Mẹ Hạ biến sắc, “Vậy cậu tới đây làm gì?”

“Con là tới canh chừng cho dì.” Viên Tung nói, “Con sợ dì ngủ không ngon giấc.”

Mẹ Hạ cơ mặt co quắp một lúc sau, nửa ngày không nói nên lời.

Viên Tung vẫn dùng ánh mắt thâm trầm ngắm nhìn mẹ Hạ, bên trong tràn đầy chân tình, “Chú Hạ quanh năm ở bên ngoài, để dì một mình ở nhà. Bất kể nữ nhân già hay trẻ đều sẽ có cảm giác thiếu an toàn, nhất là dì lại xinh đẹp như vậy.” Mẹ Hạ nín miệng nửa ngày mới tuôn ra một câu nói.

“Cậu có phải bị bệnh hay không hả?”

Nói xong, toàn thân không chỗ phát tiết, xoay mặt bước đi.

Viên Tung nhìn theo bóng lưng mẹ Hạ, liếm môi cười cười, quả nhiên bản tính của Hạ Diệu toàn bộ là thừa hưởng từ mẹ Hạ.

Sáng sớm hôm sau, mẹ Hạ đi ra cửa, xe của Viên Tung vẫn không rời đi, mà xe của Hạ Diệu đã rời khỏi từ sớm. Mẹ Hạ tức giận đi tới, nhìn vào trong xe thăm dò một chút.

“A dì, tặng ngài.”

Đột nhiên một bó hoa tươi to từ cửa sổ xe vươn ra, giơ lên trước mặt của mẹ Hạ, trên bông hoa vẫn còn treo một sợi dây chuyền tuyệt đẹp.

Mẹ Hạ hừ lạnh một tiếng, “Ít lấy lòng tôi, vô dụng.”

Nói xong, mặt lạnh tiếp tục đi về phía trước.

Kết quả Viên Tung lái xe từ phía sau đuổi theo, chậm rãi đi bên cạnh mẹ Hạ, bó hoa kia vẫn ở trước mặt bà ta, bất kể bà ta có tránh né thế nào, nổi giận thế nào, bông hoa có sợi dây chuyền vẫn đứng đờn hiện lên trước mắt.

“Hắc, trước đây tôi vẫn nghĩ cậu là một đứa bé thật chừng chặc, không ngờ lại mặt dày mày dạn như thế.”

Viên Tung thầm nghĩ: không mặt dày mày dạn thì có thể theo đuổi con trai của dì sao?

Mẹ Hạ tiếp tục đi, Viên Tung vẫn còn đuổi theo, ở chỗ này người qua lại đặc biệt nhiều, người thì tản bộ, người thì dắt con đi chơi, người thì đi mua thức ăn, để bất kỳ người nào nhìn thấy cảnh này đều không tốt.

Sau đó mẹ Hạ triệt để cảm thấy phiền phức, trực tiếp cầm bông hoa kia vút ngược lại vào mặt Viên Tung.

“Đừng để tôi nhìn thấy cậu một lần nào nữa!”

Ngay cả khẩu khí lúc trở mặt, hai mẹ con họ đều giống y hệt nhau, Viên Tung càng ngày càng “ái” mẹ vợ của hắn.

Mẹ Hạ gọi một chiếc xe taxi, một tên tài xế tầm hai mươi tuổi đưa đầu ra hỏi: “Đại tỷ, ngài đi đâu?”

“Cái gì đại tỷ? Tôi đều đã hơn năm mươi tuổi, làm mẹ của cậu đều dư sức.”

Tiểu tử kia một bộ vẻ mặt kinh ngạc, “Ngài lớn tuổi vậy sao? Thực sự không nhìn ra, tôi cho rằng ngài chỉ mới hơn ba mươi.”

Mẹ Hạ từ lúc bên Mỹ du ngoạn trở về, tâm tính không giống trước đây. Trước đây lúc nào cũng đem nhốt mình trong nhà mà phiền muộn, hiện tại đôi lúc liền đi ra ngoài tụ tập một chút, gặp mặt bằng hữu, ăn mặc so với trước đây cũng chăm chút hơn, khí sắc cũng đã khá hơn nhiều, tự nhiên có vẻ trẻ ra.

Nhưng mà tên tiểu tử kia nói quả thật có chút khoa trương, mẹ Hạ nghe nhưng không để ở trong lòng.

Kết quả, tiểu tử kia lại bồi thêm một câu.

“Thực sự, tôi không phải cố ý nịnh ngài vui vẻ, mới vừa nhìn thấy vị minh tinh kia, tôi còn tưởng là ngài...”

Mẹ Hạ, “...”Lái xe đi nửa đường, mẹ Hạ đột nhiên quét mắt nhìn thấy trong kính chiếu hậu trên cổ mình đang đeo một sợi dây chuyền, lúc này thất kinh.

Cái này... Đây không phải là cái treo trên bó hoa của Viên Tung lúc này sao?

Bó hoa đã bị mình vứt lại, sợi giây chuyền làm thế nào chạy lên cổ mình?

Mẹ Hạ dùng sức giật hai cái, không kéo ra được, cái cổ lại bị kéo nổi lên vết hằn đỏ. Cảm giác làm trò kiểu này trước mặt người xa lạ có chút mất mặt, ảnh hưởng hình tượng của mình, mẹ Hạ thà chết không thể tái diễn, tùy tiện mà tiếp tục đeo nó.

Đến thăm mỹ viện, mẹ Hạ bảo tài xế dừng xe lại.

“Chúc mừng ngài đã trở thành hội viên cao cấp của chúng tôi, đây là gói thẩm mỹ trọn đời, mời ngài nhận lấy.”

“Tôi đâu có thẩm mỹ trọn đời bao giờ, các người có lầm không?”

Người nhân viên nói: “Là như vậy, con trai của ngài ngày hôm qua đã giúp ngài làm tấm thẻ thành viên này, bảo chúng tôi lần sau ngài tới thì đưa cho ngài.”

Mẹ Hạ hiểu ra, vừa này là Viên Tung, bây giờ cũng là Viên Tung.

“Thẻ này có thể trả lại?”

Người nhân viên nói: “Rất xin lỗi, thẻ này là không thể trả, chúng tôi có ký kết hợp đồng, nếu như muốn trả, ngài phải đền hợp đồng bằng một ít tiền.”

Người quản lý ở đây là một người rất hòa thuận, trạc tuổi mẹ Hạ, nghe chuyện như vậy đành tới khuyên bảo, “Nhi tử một phen tâm ý, vị phu nhân đây cứ thu nhận lấy, hiện tại nhi tử có lòng như vậy không nhiều lắm. Cậu ta đã ký kết rất nhiều hạng mục, tất cả đều là vì dung mạo tuổi tác của ngài.”

Mẹ Hạ không nói cái gì nữa, trầm mặt đi tới người chăm sóc sắc đẹp.

Người chăm sóc sắc đẹp vừa xoa bóp cho mẹ Hạ vừa khen tấm tắc, “Sợi dây chuyền ngài đeo thật đẹp, đặc biệt rất hợp với màu da.”

Mẹ Hạ lạnh cứng, quay về nói một câu, “Cảm ơn.”

...

Kết quả, sợi dây chuyền tuyệt đẹp này chỉ là bước khởi đầu, sau đó trong một thời gian ngắn, mẹ Hạ thu được từ Viên Tung vô số lễ vật. Hôm nay là một lọ nước hoa, ngày mai là một cái túi da, sau đó lại không biết từ đâu có được một bộ đồ nghề trang điểm... Tất cả đều là những nhãn hiệu mẹ Hạ thích, mẹ Hạ vốn quan trọng hình thức, vẫn là không đem trả lại, mà nếu ném đi thì luyến tiếc.

Không chỉ có như vậy, Viên Tung vẫn còn bất chấp thời tiết mà hầu bà ta, hai mươi bốn tiếng đồng hồ không gián đoạn mà trông coi canh chừng. Bất kể mẹ Hạ đi đâu, đều có xe của Viên Tung đi theo.

Tiếp theo, ánh mắt của Viên Tung vẫn liên tục bám lên người mẹ Hạ, ánh mắt này của hắn, Hạ Diệu đã sớm được lãnh giáo qua, cơ bản không cần quay lại nhìn, hắn từ trong cửa sổ xe nhìn ra cũng đủ để người khác cảm thấy khó chịu.

Cuối tuần, Hạ Diệu sáng sớm đã ra khỏi nhà, mẹ Hạ nghĩ cậu ta nhất định là đi gặp Viên Tung, kết quả cô ta vừa định khóa cửa, quay đầu liền nhìn thấy Viên Tung.

“Cậu tại sao lại tới?”

Mẹ Hạ cũng không biết bây giờ việc nhi tử không còn đi tìm Viên Tung là nên vui hay nên rầu.

Viên Tung không trả lời, hỏi lại mẹ Hạ, “Đi đi đâu sao?”

“Đi mua thức ăn!” không nhịn được mồm.

Viên Tung nói: “Dì lên xe, con chở dì đi!”

Mẹ Hạ nói: “Không cần, tôi tự đón xe.”

“Bên kia đang sửa đường, xe taxi đang kẹt cứng, trong chốc lát không thể tới đây được.”

Mẹ Hạ không tin, quyết định đi bộ đón xe, kết quả ngày hôm nay xe trên đường đặc biệt ít, xe taxi càng không có lấy một chiếc.

“Dì lên xe đi mà.” Viên Tung mở cửa xe ra.

Vẫn bối đều đã mời như thế, mẹ Hạ không thể không cảm kích, không thể làm gì khác hơn là trằm mặt leo lên xe.

Ngày hôm sau, mẹ Hạ trực tiếp cưỡi xe đạp đi mua thức ăn.

Kết quả xe đạp còn chưa đi được mười thước, cảm giác bánh xe một trận lay động, xuống xe kiểm tra, xe bị xì hơi.

“Dì để xe đây, con giúp dì sửa.”

“Vạn năng cô gia” (con rể toàn năng) lại hiện thân, không nói nhiều mà đem xe kéo về, bưng ra chậu nước, rồi bơm bánh xe lên thả vào trong chậu. Trong phút chốc tìm được vị trí bị thủng, lại từ trong xe hơi lấy ra một bộ dụng cụ, cuối cùng khâu và vá xong bánh xe.

Mẹ Hạ âm thầm cảm ơn, bản thân hẳn đi xe hơi, lại có đầy đủ dụng cụ vá xe đạp ở bên trong !!!

Ngày thứ ba, mẹ Hạ trực tiếp bước ra khỏi cửa.

Viên Tung lại đứng ở chỗ đó, hỏi: “Dì đi đâu vậy?”

“Đi mua thức ăn!” Mẹ Hạ cố ý bồi thêm một câu, “Ngày hôm nay không đón xe, trực tiếp tự đi tới đó.”

“Dì không nên tự phiền toái như vậy!”

Nói xong, Viên Tung đem buồng xe phía sau mở ra. Xếp gọn bên trong buồng xe, bày ra rau dưa thịt thà đủ loại, muốn gì cũng có.

HẾT CHƯƠNG !!!

210. Chương 210 - Thật Không Có Phẩm Hạnh

CHƯƠNG 210: THẬT KHÔNG CÓ PHẨM HẠNH

Trans+Edit: Pinoneverdie

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

Hạ Diệu phát hiện, mấy ngày nay mẹ Hạ lại không quản mình.

Trước đây tan ca về nhà trễ một chút đã gọi điện thoại thăm vấn đủ điều. Hiện tại bất kể về nhà sớm hay muộn, có tăng ca hay không, mẹ Hạ hình như không quan tâm. Thậm chí có hai lần Hạ Diệu và đồng sự đi ra ngoài uống rượu, gọi điện thoại cho mẹ Hạ, gọi mấy cuộc mới liên hệ được, mẹ Hạ lại chỉ có lệ ừ hai tiếng.

Những vấn đề còn chưa hết, rõ ràng nhất là những thay đổi về việc kiểm tra phòng ngủ vào buổi tối. Hồi trước mẹ Hạ dù khuya cỡ nào cũng phải ghé vào kiểm tra phòng của nhi tử. Hiện tại có thích ngủ hay không thì mặc kệ, có thích dậy hay không cũng không quan tâm, người ta sáng sớm đã chỉnh chu xinh đẹp mà xuất môn, buổi tối cũng không thèm nhìn Hạ Diệu một cái mà quay trở về phòng ngủ.

Mà nếu như vậy cũng coi như là chuyện tốt, chứng minh sự phòng bị trong lòng mẹ Hạ đối với Hạ Diệu đã không còn, Hạ Diệu có thể muốn làm gì thì làm.

Nhưng vấn đề là Hạ Diệu cũng không có gì để gọi là muốn làm gì thì làm, bởi vì mẹ Hạ đối với cậu ta thả lỏng mấy ngày nay, Viên Tung cũng là “thần long kiến thủ bất kiến vĩ”. Hạ Diệu có đôi khi về nhà rất sớm, mẫu thân không có ở nhà, gọi điện cho Viên Tung cũng một mực bận rộn, bản thân rảnh rỗi đột nhiên cảm thấy lo sợ.

Đột nhiên có chút ngứa da ngứa thịt, tưởng nhớ lại những ngày tháng bị mẹ Hạ quản giáo nghiêm ngặt.

Lại một đêm tăng ca, bận rộn đến hơn chín giờ tối, Hạ Diệu cố ý không gọi điện thoại cho mẹ Hạ, muốn chờ mẹ Hạ gọi cho mình, kết quả đợi đến khi hoàn toàn tan ca vẫn không có động tĩnh.

Tôi giết, đều đã yên lòng với con thành ra dạng gì vậy chứ?

Hạ Diệu lúc về đến nhà, phát hiện mẹ Hạ vẫn còn chưa về. Gọi điện thoại cho bà ta vẫn không ai bắt máy, đang lúc gấp gáp, ngoài cửa truyền đến một trận âm thanh.

Hạ Diệu quay đầu lại, nhìn thấy mẹ Hạ đi thẳng vào trong phòng, giày cao gót động vào sàn nhà vang lên những tiếng lộc cộc thánh thót.

“Mẹ đã đi đâu vậy?” Hạ Diệu hỏi.

Mẹ Hạ nhàn nhạt trở lại: “Cùng một người bạn đi dạo chợ đêm.”

Hạ Diệu nhe răng, xem ra so với con vẫn còn tiêu sái a! Chắc đã không thêm quan tâm đến hôn nhân đại sự của con trai nữa rồi!

Để kiểm cảm giác mình còn tồn tại, Hạ Diệu cố ý nói với mẹ Hạ: “Con cũng mới về không lâu.”

Sau đó vẫn chờ mẹ Hạ hỏi cậu ta đi đâu làm gì, kết quả mẹ Hạ hoàn toàn không có hứng thú lắng nghe, cởi áo khoác ra đi thẳng đến phòng của mình.

Tháo trang sức, rửa mặt, thoa kem dưỡng da.

Hạ Diệu chỉ có cách đứng bên cạnh mà tụng kinh. “Con ngày hôm nay hơn chín giờ mới về đến nhà.” Tận lực nhấn mạnh.

Mẹ Hạ khoan thai hỏi lại: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó...” Hạ Diệu nhe răng, “Sau đó mẹ lại không hỏi con vì sao con lại về trễ?”

Mẹ Hạ điệu bộ đương nhiên, “Con không phải là tăng ca sao?”

Hạ Diệu quả nhiên vì biểu tình chắc chắn của mẹ Hạ làm cho mất hứng, để tìm lại cảm giác thân thiết “nghiêm trọng tử thủ” từ mẹ Hạ, Hạ Diệu tận lực hăng giọng một cái, giả vờ chột dạ biểu tình.

“Kỳ thực...con không tăng ca.”

Mẹ Hạ ở trước gương soi soi rọi rọi, nhìn bên phải một chút, hoàn toàn không phản ứng với Hạ Diệu.

Hạ Diệu lại bày ra một bộ biểu tình “khô đại cừ thâm” (thù lớn), “Mẹ, con nói thật lòng, con vừa đi hẹn hò với Viên Tung. Con trong khoảng thời gian này đã không có thể nhịn nữa, thực sự nhịn không được nữa...”

Không ngờ, mẹ Hạ nhẹ nhàng tuôn ra ba tự, “Tên gốc nào?”

Hạ Diệu thực sự bối rối.

Qua hơn nửa ngày, vẫn đóng vai phản diện ồn ào với mẹ Hạ, “Mẹ, mẹ cứ như vậy mà tin tưởng con? Mẹ không thể hoài nghi con một chút sao?”

Mẹ Hạ rốt cục hạ màn, trên mặt hiện lên một tia giận dữ.

“Con có thể ngưng nhao nhao ‘bảy mồm tám mắt’ được không?”

Hạ Diệu kinh ngạc, còn có thể mắng bằng một câu vùng Đông Bắc?

Mẹ Hạ quét mắt lườm Hạ Diệu, “Nếu không có việc gì, nhanh chóng đi ra khỏi phòng của mẹ.”

Hạ Diệu sắc mặt lại nhu hòa, cứng rắn với mẹ Hạ là vô dụng, Viên Tung đã từng dặn dò cậu ta như vậy, đối đãi với mẹ Hạ cần phải dịu dẽ. Vì thế, hai tay chấp lễ, vẻ mặt tươi cười nhìn mẹ Hạ.

“Mẹ, con van xin mẹ, mẹ mắng con hai câu, mẹ lải nhải với con vài tiếng, mẹ hãy tạo thêm thật nhiều áp lực cho con và Viên Tung, thực sự, con hiện tại sống rất trống rỗng...”

Mẹ Hạ rốt cục tức giận, “Đầu óc con có bệnh à? Cần phải quở trách con hai câu con mới thoải mái đúng không?”

Hạ Diệu gật đầu.

“Đi đi đi, mẹ không rảnh đôi co với con. Hiện tại đã gần mười một giờ, giờ chăm sóc da đã đến, mẹ phải lập tức lên giường ngủ.”

Mẹ Hạ đem Hạ Diệu đẩy tới cửa, “Con tự bản thân tỉnh táo lại đi.”

Nói xong, phịch một tiếng đóng cửa lại .

Giữa trưa ngày hôm sau, mẹ Hạ tự thân mua đồ ăn về nhà, trên đường không có Viên Tung theo đuôi. Mừng thầm trong lòng: tiểu tử này cho tới trưa vẫn chưa từng lộ diện, thật là chuyện khó tin.

Rốt cục có thể đi chợ một buổi yên tĩnh....

Vừa suy nghĩ vừa lấy chìa khóa ra, kết quả vừa cắm vào, còn chưa kịp dính vào ổ khóa, cửa đã mở.

Ặc? Bên trong có người?

Trong nhà bếp bốc lên một mùi thức ăn thơm đến mê mẩn. Mẹ Hạ một đường thẳng chạy chậm tới, thấy thân thể của Viên Tung oai hùng sừng sững đứng bên cạnh cái bếp, cán chảo trong tay chuyển động tiêu sái dị thường, giống như là đang làm cơm ở nhà riêng của mình.

“Cậu vào bằng cách nào? Ai cho cậu vào?”

Viên Tung nói chuyện như đúng rồi, “Vì không muốn khói dầu hung vào mặt của dì cho nên đi vào đây.”

Mẹ Hạ mặt lộ ra vẻ giận, ánh mắt tinh lượng nộ trừng mắt Viên Tung, hơn nửa ngày mới sặc ra tiếng.

“Cậu không thấy rằng cậu là người ngoài sao?”

Viên Tung thật đúng là không xem bản thân là người ngoài, trực tiếp đẩy mẹ Hạ ra khỏi bếp.

“Được rồi, dì cứ ngồi chờ sẽ có đồ ăn ngay.”

“Tôi nói cho cậu biết Viên Tung, cậu chớ làm cái bộ dạng này với tôi! Tôi là người rất sành ăn, còn ở đó bảo tôi ngồi đây chờ cậu, bánh sủi cảo mà lại đem tạt nước lạnh lên?”

Viên Tung hoàn toàn không để ý tới kháng cự của mẹ Hạ, trực tiếp tạt nước lạnh vào bánh sủi cảo.

“Tôi cho cậu biết, cậu làm như vậy tuyệt đối ăn không ngon .” Mẹ Hạ thề có trời đất, “Uổng phí phần nhân thịt bò, tôi chưa từng tạt nước lạnh vào bánh như vậy”

Mười lăm phút sau, bánh sôi , mẹ Hạ ngửi được có chút mùi vị liền thu hồi lời nói.

Cái mâm thức ăn này, bà ta ăn khen ngon không biết bao nhiêu lần, chỉ là nhìn thấy màu sắc và cách bày trí món ăn, cũng đủ để cho người ta thêm thưởng nhỏ dãi ba thước. Thật đáng lòng! Thức ăn mẹ Hạ vừa đi chợ mua về còn chưa kịp làm, đã bị đóng hương vị ngay bàn ăn này làm say mê.

Hạ Diệu bình thường không trở về nhà ăn cơm trưa, ngày hôm nay lại lái xe đã trở về.

Lúc này mẹ Hạ và Viên Tung vừa cơm nước xong, Viên Tung chủ động muốn rửa chén.

Ban đầu mẹ Hạ cứ ngồi ném thức ăn vào miệng đã thấy rất ngượng, Viên Tung lại còn muốn rửa chén, đây không phải là ý định để cho bà ta áy náy sao? Vì vậy nhất định phải giành rửa chén.

“Chén này tuyệt đối không thể để cho cậu rửa, đây không phải là việc của nam nhân!”

Viên Tung lại dùng dáng dấp của một cô gia (con rể), thâm tình ôn nhu, “Tay của dì vừa mới được chăm sóc xong, sao có thể phá hỏng?”

Mẹ Hạ không nghe theo, vẫn muốn giành lấy, kết quả nước trong bồn rửa chén vung xuống đất, mẹ Hạ bị trượt suýt nữa té bầm mặt, may là có cánh tay rắn chắc của Viên Tung đỡ lấy.

Nắm cánh tay Viên Tung liền không thu lại, bởi vì một lão bà thì xương cốt không được như thanh niên, không thể dẻo dai mà trong một lúc có thể đứng dậy vững vàng.

Hạ Diệu vừa bước vào nhà, nghe được dưới bếp có động tĩnh, liền nhảy ào tới tìm hiểu.

Kết quả vừa ló đầu vào, vừa lúc thấy Viên Tung ôm mẹ Hạ.

Hạ Diệu trong lòng lộp bộp, não bộ phút chốc tê tái.

Ai u tôi thao... Đây là tình huống gì? Cái này cái này cái này cái này... Cái này không hợp lý á! Viên Tung tại sao ở đây? Mẹ mình để anh ta tới? Quan trọng nhất là, hai người bọn họ tại sao lại ôm nhau cùng một chỗ? Điều càng khiến Hạ Diệu vô phương giải thích chính là, Viên Tung nếu tới nhà cậu ta, thế nào không nói với cậu ta một tiếng? Lại lên lút tới đây?

Hạ Diệu không biết là xuất phát từ tâm lý gì, không nói tiếng nào liền lách người đi.

Buổi chiều, ngồi ở đơn vị, suy nghĩ một chút, đột nhiên nghĩ đến lần thứ hai Viên Tung đến nhà làm cơm, mẹ Hạ đã từng nói với cậu ta.

“Mẹ lúc còn trẻ đã muốn gả cho một người nam nhân giống như vậy, kết quả cuối cùng vẫn là đi theo ba của con. Ước muốn và thực tế luôn cách xa nhau, vừa nhìn thấy hấn ta mẹ liền ước gì bản thân trẻ hơn hai mươi tuổi.”

Hạ Diệu trong nháy mắt một thân mồ hôi lạnh.

Rất nhanh thì tìm tới Bành Trạch.

“Bành tử à, tôi đây có một việc rất buồn rầu.”

Bành Trạch gật đầu.

“Tôi phát hiện mẹ tôi gần đây có chút không bình thường.” Hạ Diệu nói.

Bành Trạch hỏi: “Thế nào không được bình thường?”

“Trước đây mẹ tôi cơ bản không bước ra khỏi nhà, hiện tại suốt ngày không có nhà. Trước đây đối với quần áo trang phục luôn thờ ơ, hiện tại không hiểu vì sao luôn có tạp chí thời trang. Trước đây luôn la mắng tôi, hiện tại nói gì cũng không nói, hình như đã không còn xem tôi là nhi tử nữa.”

Bành Trạch vừa nghe việc này cũng hiểu được ít nhiều, lúc này cùng Hạ Diệu suy xét.

“Tôi nhớ kỹ mẹ cậu thời gian trước đi Mỹ, có đúng hay không bị văn hóa bên kia ảnh hưởng?”

Hạ Diệu vặn lông mày, “Mới đi hơn một tháng, không đến mức như vậy chứ? Có người ở Mỹ đều giữ được văn hóa cội nguồn, mẹ tôi đều đã sống ở đây chừng này tuổi, sao có thể thay đổi bất thường?”

“Chắc là...” Bành Trạch lại suy nghĩ một chút, “Chẳng lẽ là chuyện của cậu làm cho đi ấy bị đả kích quá lớn, đi ấy muốn làm như vậy để né tránh hiện thực?”

Hạ Diệu chột đập bàn, “Tôi đang muốn nói cái này! Tôi cũng có suy nghĩ giống cậu, sau đó tôi có kiểm chứng, nhưng sự thật không phải như vậy! Có những thứ không thể giả vờ được, trước đây mẹ tôi đặc biệt kiêng kỵ việc tôi nhắc đến Viên Tung, hiện tại hình như đối với người này hoàn toàn miễn dịch.”

“Chuyện gì xảy ra?” Bành Trạch hồ đồ.

Hạ Diệu đem điện thoại di động ra, “Cậu chờ chút, tôi cho cậu xem một tấm hình.”

Hạ Diệu đem tấm hình mà cậu ta chụp mẹ Hạ hai ngày trước đưa qua cho Bành Trạch xem, hấn ta bất ngờ thất kinh.

“Mẹ cậu ăn mặc như vậy... Ba của cậu biết không?”

Hạ Diệu thở dài, “Nếu ông ấy biết, tôi còn hoảng hốt sao?”

Bành Trạch cười khúc khích vui một chút, “Thế nào? Cậu cứ thế mà chụp ảnh mẹ cậu? Như vậy không phải là rất tốt sao? Cậu đến lúc đó có cơ để đôi co, mẹ đã đối với hôn nhân không một lòng, mẹ còn có tư cách gì can thiệp chuyện tình cảm của con?”

“Vấn đề là, đối tượng của mẹ tôi @%#@#@. . .”

“Gi?” Bành Trạch nghe không rõ, “Cậu lặp lại lần nữa.”

Hạ Diệu đem cảnh tượng trưa nay kể lại cho Bành Trạch.

Bành Trạch trong nháy mắt hóa đá.

Hơn nửa ngày mới xoa tay, nói: “Không phải vậy đâu, yêu quái à, tôi cảm thấy việc này khẳng định có hiểu lầm.”

Hạ Diệu sâu kín nói: “Mẹ tôi đều đã mang giày cao gót đi đi lại lại.”

Bành Trạch cũng không biết là nên khóc hay nên cười, “Thực sự, cậu đừng trêu tôi, Viên Tung không đến mức khẩu vị nặng như vậy?”

Hạ Diệu ngẫm lại cũng thấy không có mấy khả năng, nhưng chính là do Viên Tung làm việc này, khiến cậu ta có chút lý giải vô năng.

“Cậu biết không? Mẹ tôi đối với chuyện của tôi và Viên Tung đặc biệt yên lòng, mẹ tôi còn tỏ ra chắc nịch là tôi và Viên Tung không liên lạc với nhau. Vì sao? Chỉ có một khả năng, đó chính là Viên Tung cả ngày đều đi với mẹ tôi! Nếu anh ta vì muốn thuyết phục mẹ Hạ về chuyện của bọn tôi, cho nên bỏ ra không ít công sức, tôi hoàn toàn không ý kiến, vấn đề là anh ta hoàn toàn gạt bỏ tôi qua một bên á? Anh ta bảo rằng tôi với anh ta thời gian này nên ít liên hệ với nhau, hơn nữa còn khuyên tôi nên phụ giúp mẹ tôi, kết quả thì sao? Anh ta mất dạng, mẹ tôi cũng mất dạng, đến sau cùng hai người bọn họ lại lẫn lộn với nhau thành một khối ở trong bếp!”

Bành Trạch lộ vẻ quần quýt, “Quả thật có chút không thể nào nói nổi á!”

Hạ Diệu ánh mắt sâu kín.

“Như vậy đi, cậu quay về thăm dò một chút.” Bành Trạch hướng về Hạ Diệu nói, “Cậu quan sát mẹ cậu, nhìn có phải là thực sự có chuyển biến lớn, nói không chừng chính là hưng phấn nhất thời, là cậu suy nghĩ nhiều.”

Buổi tối, Hạ Diệu Về đến nhà, mẹ Hạ đang ngồi nghỉ ngơi, trong tivi đang chiếu ca nhạc.

Chờ đến một tiết mục, mẹ Hạ dừng động tác trong tay, không chớp mắt nhìn chăm chăm.

“Mấy cái tên tiểu tử này thật là đẹp trai, mẹ gần đây rất mê bọn nó.”

Hạ Diệu xoay mặt nhìn vào tivi, suýt tí nữa là từ trên ghế salon trượt chân té xuống.

“Mẹ thích bọn họ? Bọn họ còn nhỏ hơn con tận tám tuổi.”

Mẹ Hạ một bộ đương nhiên, “Mẹ biết mà, là EXO !”

Ngay cả Hạ Diệu đều không biết tên của cái nhóm nhạc này, ngay cả trẻ tuổi như Hạ Diệu cũng không thêm quan tâm đến cái nhóm nhạc thần tượng này, mẹ Hạ lại nghiêm nhiên biết rõ... Phân tích một hồi, mẹ Hạ đúng là đang muốn hỏi xuân mà!

HẾT CHƯƠNG!

211. Chương 211 - Ghen Tuông Với Cả Ngạch Nương

Event tặng sách Bất Khả Kháng Lực

Xem chi tiết TẠI ĐÂY

CHƯƠNG 211: GHEN TUÔNG VỚI CẢ NGÁCH NƯƠNG

Trans+Edit: Pinoneverdie

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

Hạ Diệu thừa dịp mẹ Hạ đang lúc dọn dẹp thư phòng, len lén đi vào phòng ngủ của bà ta. Bây giờ gọi là phòng ngủ của mẹ Hạ và Hạ Nhâm Trọng đã không còn thích hợp, phải gọi là khuê phòng của mẹ Hạ. Cả phòng vẫn là cái giường lớn dành cho hai người, nhưng gối nằm giờ chỉ còn một.

Gương trang điểm sáng loáng, Hạ Diệu nhìn thấy gương mặt của bản thân có chút xấu xí. Trong khoảng thời gian này ít tiếp xúc với Viên Tung, ngay cả sức lực ăn diện một chút cũng không có, hơn nữa, cả ngày đều phải tăng ca công tác, cả người đầy bụi đất, nhan sắc diện mạo so với mẹ Hạ là khác xa.

Hạ Diệu nhìn thấy trên bàn trang điểm của mẹ Hạ bày ra đủ loại đủ kiểu các dụng cụ, cầm lấy một lọ nước hoa lên ngửi, không biết là do tâm lý gì tác động, Hạ Diệu luôn cảm thấy loại dầu thơm này chính là mùi của Viên Tung hay dùng.

Hơn nữa những đồ trang điểm đều là vừa khai tem không bao lâu, nghiễm nhiên chính là mới mua, sản phẩm cao cấp đủ đầy. Với cái quan điểm chi tiêu tiết kiệm của mẹ Hạ, mẹ Hạ chắc chắn không thể hoang phí mua nhiều bộ dụng cụ trang điểm như vậy, chắc chắn là có người tặng.

Về phần người này là ai... Hạ Diệu tiện tay kéo ngăn tủ ra. Quả nhiên, có một bộ hộp quà còn chưa khai, mặt trên còn dán một tấm stick in hình “đại bánh chưng” của cậu ta.

Dấm chua trong lòng Hạ Diệu đã sủi bọt khí, đều đã có thể đem “trái dưa leo” phía dưới đi ngâm dấm.

Bà ngoại nhà anh! Anh chưa từng mua cho tôi mỹ phẩm dưỡng da! Chưa từng mua cho tôi cái gì giống như vậy! Tuyên Đại Vũ người ta cũng đã từng mua cho tôi! Anh vẫn chưa từng mua!

Nhưng Hạ Diệu nhìn thấy Viên Tung mua cho mẹ Hạ những thứ này, cứ thế nào cảm thấy anh ta có tính toán, anh ta có dụng tâm.

Một người nam nhân đối với một nữ nhân quan tâm bảo vệ như vậy, dụng tâm gì ?!!!

Hạ Diệu rời khỏi bàn trang điểm của mẹ Hạ, lại chuyển sang giường của bà ta lục lọi, đang loay hoay, bất ngờ tìm được một cuốn sổ nhỏ nằm ngay dưới gối.

Cuốn sổ này đã cũ kĩ hơn ba mươi năm trước— là sổ sáng tác thơ!

Hạ Diệu qua loa lật xem một chút, bên trong chỉ có vài nét chữ, hiện tại đều là những bài thơ mới sáng tác gần đây.

Bài thơ đầu tiên— Khát vọng ái tình .

Ái tình vẫn như cũ, sống ở đáy lòng của ta,

Tựa như một ngọn lửa trú ngụ ẩn nấp,

Cũng đã định trước trong đêm khuya vắng vẻ,

Cầu một bàn tay to đến châm ngòi đốt cháy.

Mê hoặc của ái tình thì không cách nào kháng cự, Cái đầu và nội tâm như mất đi tuổi tác,

Đang thở dài cùng loại cảm giác đục chạm,

Trở thành nỗi buồn chán cả cuộc đời.

Vừa nhìn thấy cái đề mục này, Hạ Diệu gục xuống hít một hơi khí lạnh, lão nữ nhân hơn năm mươi tuổi, có chồng có con, vô duyên vô cớ lại “khát vọng ái tình”? Nhìn xuống chút xíu, “bàn tay to” ? Bàn tay to sao? Hạ Diệu đây đều đều là hình ảnh “bàn tay như cái kiềm sắt” của Viên Tung. Khi nhìn đến bốn chữ “mất đi tuổi tác”, đây đều đều là “hồi xuân”, “hồi xuân”.

Còn nữa, vì sao lại có từ “thở dài”, chẳng lẽ là bởi vì không hạnh phúc với ba của mình sao? Vì sao lại có “mê hoặc của ái tình”? Mê hoặc ái tình với ai? Còn cái “đụng chạm” là sao? Không đi ra ngoài có người khác thì làm sao “đụng chạm”?

Hạ Diệu đang suy nghĩ miên man, âm thanh của mẹ Hạ ở ngay cửa vang lên.

Hạ Diệu bỗng một trận kích động, vội vàng đem cuốn sổ nhỏ nhét lại vào dưới gối của mẹ Hạ.

Kết quả mẹ Hạ chỉ là đứng đó hát hò, không có đi vào trong phòng.

Hạ Diệu vừa thở phào một cái, tiếng hát của mẹ Hạ bất ngờ không kịp đề phòng mà truyền vào.

“Tôi không muốn cho rằng tôi đã lớn lên, vì sau khi lớn lên thế giới không còn bông hoa xinh đẹp như tôi. Tôi không muốn nghĩ rằng tôi đã lớn, tôi tình nguyện vĩnh viễn chỉ là một đứa trẻ ngây ngô. Tôi không muốn cho rằng cho đã lớn lên, sau khi lớn lên tôi sẽ mất anh ta. Tôi yêu anh ta, tôi yêu anh ta, yêu người đó nhiều lắm...”

“Không muốn lớn lên”... Hạ Diệu trong lòng run run một cái, bài hát này còn không phù hợp với độ tuổi của con, mẹ lại dám hát! Điều nói rằng thuận miệng hát hò một bài chính là thể hiện ý muốn trong tiềm thức, mà mẹ Hạ vì sao lại học bài hát này? Nguyên nhân sâu xa là gì?

Hạ Diệu không dám suy nghĩ nữa, thừa dịp mẹ Hạ vào nhà vệ sinh, vội vàng vàng từ phòng ngủ của bà ta bỏ chạy.

Trước khi ngủ, Hạ Diệu gọi điện thoại cho Hạ Nhâm Trọng.

“Ba...” giọng điệu đầy nghịch cảnh.

Hạ Nhâm Trọng hình như là muốn ngủ, tiếng nói nghe có chút mệt mỏi rồi.

“Thế nào đột nhiên gọi điện thoại cho ba?”

Hạ Diệu nói: “Nhớ ba, muốn hỏi ba gần đây thế nào.”

“Ba á? Vẫn như vậy, luôn luôn bận rộn không xong việc.”

Hạ Diệu nói: “Ba đừng lúc nào cũng bận rộn, chú ý sức khỏe một chút!”

Phải chú ý mẹ con nhiều hơn nữa... Hạ Diệu trong lòng âm thầm nhắc nhở. Hạ Nhâm Trọng không có một chút ý thức về mối nguy hiểm, ở bên kia điện thoại vẫn cười vui vẻ hai tiếng.

“Miệng ngon ngọt như vậy, lại làm ra chuyện xấu gì?”

Hạ Diệu vừa trải ra giường vừa nói: “Thấy ba lao碌, hỏi thăm ba vài câu, ba liền không chịu nổi sao?”

“Ba không phải là không chịu nổi, ba đây là tư duy quán tính, bị mẹ con quở trách miết nên sinh ra, có chút đề phòng không tưởng.” Hạ Diệu vừa nghe lời này, thần kinh lập tức siết chặt lên.

“Mẹ con lại quở trách ba?”

Hạ Nhâm Trọng nói: “Mấy ngày trước nói chuyện cãi vã, đến giờ vẫn không chịu gọi điện nói chuyện.”

Tôi giết tôi giết, Hạ Diệu trong lòng la hét, ba của con ơi! Ba có thể có một chút lo lắng được không? Ba như thế chính là không có tim không có phổi, vở diễn Giông tố chính là đang diễn ra trong nhà chúng ta đây.

Hạ Nhâm Trọng còn nói: “Từ hồi Tết lúc ba quay lại bên đây, mẹ con vẫn không hòa nhã với ba, bà ta đi ra ngoài nghỉ phép hơn một tháng, ba vẫn không gọi điện thoại được, phải người đến nhà tìm, mới biết được bà ta đi sang Mỹ. Sau đó ba liền oán trách hai câu, mẹ con nóng nảy, nói ba can thiệp vào cuộc sống của bà,

nói ba không thuận theo ý của bà ta. Con nghe xem có hợp lý không? Vợ chồng mà không thể can thiệp, còn gọi là vợ chồng sao?”

Hạ Diệu nặng nề mà gật đầu, “Ba, con đặc biệt tán thành quan điểm của ba.”

“Sau đó ba suy nghĩ lại một chút, mẹ con nói cũng đúng. Có đôi khi ba quá ích kỷ, lại không có cách nào để luôn bên cạnh bà ta, chăm sóc bà ta, còn can thiệp vào cuộc sống của bà ta, quả thật có chút không nên.”

Hạ Diệu vẽ mặt hắc tuyến, trong lòng thực sự không nỡ.

“Ba, ba làm vậy không được gọi là can thiệp, mà gọi là quan tâm, mẹ con là loại mạnh miệng nhẹ dạ, sau này ba cứ gọi điện cho mẹ là tốt rồi.”

Hạ Nhâm Trọng nhin không được cảm khái nói: “Ba gọi cho mẹ con hết sức chuyên cần, mấu chốt là bà ta không nhận máy chuyên cần như vậy á!”

Hạ Diệu trong lòng lộp bộp một chút, “Mẹ con đến bây giờ vẫn không chịu nhận điện thoại của ba?”

“Phải, nhất là đoạn thời gian gần đây, lúc cãi vã gay gắt.”

Thôi xong... Hạ Diệu đặt điện thoại xuống, trong lòng có cái gọi là tuyệt vọng.

Tại sao càng làm rõ chuyện này, chuyện này lại càng tà đạo.

Hạ Diệu mất ngủ.

Buổi tối hai ba giờ, một mình ở trên giường lật qua lật lại, đèn ngủ liên tục bật rồi tắt, tắt rồi bật.

Đúng lúc này, điện thoại di động vang lên.

Trễ như vậy ai gọi ?

Hạ Diệu cầm lên vừa nhìn, là Viên Tung gọi tới.

Trong lòng gào thét một tiếng, con mẹ nó quả thực không dễ dàng à nha! ! ! Nhiều ngày như vậy, bây giờ mới chủ động gọi cho tôi một cú điện thoại?

Hạ Diệu nhận cuộc gọi, gương mặt liền trầm xuống.

“Có chuyện gì?”

Viên Tung hỏi: “Cậu thế nào còn chưa ngủ?”

Hạ Diệu sắc mặt bị kiềm hãm, “Làm sao anh biết tôi còn chưa ngủ?”

Nói xong câu đó, Hạ Diệu bay nhanh ra cửa sổ, kết quả ngoài cửa sổ tối om, căn bản không có bóng dáng của Viên Tung. Sau đó trong lòng oán thăm: hửn ngay cả gọi điện cho mình cũng không có, còn có thể thành thoi chạy xe đến đây? Viên Tung thực ra đang đứng ở một chỗ cách Hạ Diệu khoảng mười thước, xung quanh tia sáng mờ ảo, không có lấy một ngọn đèn đèn đường, cho nên ánh đèn trong phòng Hạ Diệu chính là nguồn sáng duy nhất ở đây. Viên Tung đang gác cánh tay lên bệ cửa sổ xe hơi, ngón tay đang kẹp một điều thuốc, ánh mắt từ trong gốc cây hòe chiếu ra, trực tiếp bắn vào căn phòng Hạ Diệu.

“Ngày mai có rảnh không?” Viên Tung hỏi.

Hạ Diệu đặc biệt muốn nói rảnh, cậu ta và Viên Tung đã đã lâu rồi không bên nhau vài giờ, lửa trong người cháy lên một đồng lớn như muốn thiêu rụi toàn thân. Nhưng nghĩ đến Viên Tung dạo gần đây xa lánh mình, lại còn hình như với mẹ Hạ có “gian tình”, Hạ Diệu âm thầm cắn răng, không thể để anh nhìn thấy mặt tôi dù một chút, tôi sẽ khiến anh chết tâm mà quay về.

“Không rảnh!” hai chữ lạnh lùng cứng rắn lạ thường.

Viên Tung nói: “Sao lại không rảnh? Ngày mai là cuối tuần.”

“Tôi nói không rảnh chính là không rảnh!”

Hạ Diệu ồn ào xong trong lòng lại có chút lấm bầm, ngộ nhờ nói như vậy, Viên Tung tin là thật, cuộc hẹn ngày mai coi như tan thành mây khói? Nhưng bây giờ mà thỏa hiệp mình sẽ trở nên quá bản cùng, không

được, mình phải kiên cường đứng lên, anh đó nha, bỏ mặc tôi hơn nửa tháng, tưởng như thế dễ dàng yêu sách với tôi? Không có cửa!

Viên Tung khẩy tàn thuốc, giọng nói rất cứng rắn.

“Nói chung ngày mai cậu phải đi ra ngoài một lần.”

Hạ Diệu mừng thầm trong lòng, thái độ cường ngạnh đã nhanh chóng biến mất, đương nhiên, trong lòng nghĩ như vậy, nhưng nét mặt không thể biểu hiện ra ngoài. Cậu ta phải tiếp tục gồng lên, khiến Viên Tung biết rằng cơ hội gặp mình lần này là không dễ, anh nên tự mình kiểm điểm.

“Tôi nói không rảnh sẽ là không rảnh!” Hạ Diệu tiếp tục cứng nhắc.

Viên Tung không lãng phí khẩu khí, nói thẳng.

“Ngày mai cùng mẹ cậu đi bệnh viện làm kiểm tra, mẹ cậu dạ dày không tốt lắm, về sau loại chuyện này đừng để tôi nhắc nhở cậu, là nhi tử, một chút nhân lực quan sát mẹ mình cũng không có!”

Hạ Diệu con người dậm lửa suýt tí nữa đem ra đốt luôn căn phòng của mình, tôi thao thao thao thao thao! ! ! Anh nói cái gì? Anh nha dĩ nhiên... A a a a a... Hạ Diệu suýt tí nữa khiến Viên Tung giận điên lên.

“Tôi đang nói chuyện với cậu, cậu không nghe thấy à?” Viên Tung vẫn còn hung hăng với Hạ Diệu.

Mặt của Hạ Diệu kiềm nén đến mức bạo hồng, bạo tính bắt đầu hùng khởi.

“Cứ như vậy đi.” Nói xong lời này, Viên Tung đem điện thoại cúp.

Đúng vậy, hần cúp.

Lúc Hạ Diệu nổi xung thiên lên định mắng người, người ta đã lách đi. Nhiều ngày qua chưa từng liên lạc, liền đối lấy một lời nói lạnh nhạt từ hần, Hạ Diệu trong lòng thật sự băng giá, bị thương mà ghim đầu vào trong chân.

Viên Tung ở bên ngoài gác đêm, một khi chưa nhận được cái gạt đầu của mẹ Hạ, hần ta không dám mạo phạm leo cửa sổ đi vào phòng Hạ Diệu, có trời đất chứng giám, hần vẫn một mình đứng đó làm tròn bổn phận canh giữ.

Nhưng ngày hôm nay, Viên Tung quả thật có chút không nhịn được. Lâu lắm rồi không được “đồng giường cộng chăn”, không được nhìn thấy dáng dấp dâm dăng cọ quây vào ngực mình của Hạ Diệu. Nhất là vừa mới hung hăng với cậu ta hai câu, trong lòng khó tránh khỏi bức rức.

Mẹ Hạ đã nhiều ngày không kiểm tra phòng của nhi tử, theo lý thuyết thì hôm nay cũng không ngoại lệ, cũng không vướng bận, kết quả đột nhiên cảm nhận được tiếng gió thổi ào từ cửa sổ Hạ Diệu, mẹ Hạ đột nhiên mở mắt.

Mẹ Hạ trong lòng hừ lạnh một tiếng, tôi biết cậu sẽ không chịu được mà. Còn nói là canh chừng tôi, ai tin được chứ? Cậu không động tà tâm cậu đã không là họ Viên!

Viên Tung cúi người xuống nhìn ngắm Hạ Diệu, tuy rằng gian phòng đen sẫm một mảnh, nhưng vẫn còn thấy rõ được khoe miệng của cậu ta đang nhếch lên. Viên Tung đột nhiên mỉm một nụ cười không rõ hàm xúc, canh giữ Hạ Diệu rõ ràng là canh giữ một cây củ cải trắng.

Không mắng chửi hai người các người một câu chính là ngủ không được, cậu nói xem cậu có đáng bị chửi không?

Mẹ Hạ khoác một bộ y phục đi ra, đi tới phòng của Hạ Diệu, cấp tốc đẩy cửa mà vào, bước nhanh đến giường của cậu ta. Kết quả chỉ thấy một mình Hạ Diệu ở trên giường, ổ chăn được đắp thật chặt. Lại xoay mặt ra cửa sổ, thấy một bóng lưng vạm vỡ dần dần khuất vào tán cây hòe.

Mẹ Hạ khẽ thở dài một hơi, bản thân quay về phòng ngủ.

Ngày hôm sau, Hạ Diệu dẫn mẹ Hạ đến bệnh viện kiểm tra.

“Làm sao con biết dạ dày của mẹ gần đây không tốt?” Mẹ Hạ biết rõ còn hỏi.

Hạ Diệu đem bộ mặt “chán ghét tình địch”, mặt lạnh nhìn mẹ Hạ.

“Con là con trai mẹ, con không quan tâm mẹ thì ai quan tâm?”

Mẹ Hạ khóe miệng không tự chủ được, sau đó lại hắng giọng một cái, hỏi: “Con buổi trưa có về nhà ăn cơm không?”

“Con không ăn ở nhà thì ăn ở đâu?” Hạ Diệu cảm thấy câu hỏi này của mẹ Hạ có thâm ý khó hiểu.

Mẹ Hạ cũng có chút chột dạ, nhưng rất nhanh che giấu.

“Không, mẹ chỉ là muốn hỏi một chút, tuần trước con không phải là ở bên ngoài ăn sao?”

“Đó là bởi vì có người mời.” Hạ Diệu còn nói, “Ngày hôm nay nếu như không có thời gian làm cơm, con có thể đi mua đồ về ăn.”

Mẹ Hạ đột nhiên mở miệng nói rằng: “Con bảo Viên Tung cũng tới nhà ăn đi.”

Hạ Diệu không kích động, trái lại chỉ kinh ngạc hỏi: “Vì sao gọi anh ta tới?”

Vì sao? Mẹ Hạ thầm nghĩ trong lòng: bởi vì con không mời, hấn cũng tới. Thay vì để con biết trưa nào Viên Tung cũng đến cùng mẹ ăn cơm, chỉ bằng để con mời hấn ta tới sẽ ổn hơn.

Kết quả, nhận được sự khai ân từ mẹ Hạ, Hạ Diệu không những không cảm kích, ngược lại còn âm mặt.

“Không được, không cho anh ta tới! Dựa vào cái gì để anh ta tới?”

Mẹ Hạ thái độ quỵ dị hơn, “Cứ quyết định như cũ!”

Hạ Diệu trợn mắt, thái độ của mẹ Hạ chính là không cho cãi lời.

HẾT CHƯƠNG!

212. Chương 212 - Giống Như Lột Da Heo

Event tặng sách Bất Khả Kháng Lực

Xem chi tiết TẠI ĐÂY

CHƯƠNG 212: GIỐNG NHƯ LỘT DA HEO

Trans+Edit: Pinoneverdie

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

“Vậy mẹ cứ gọi cho anh ta.” Hạ Diệu lui một bước.

“Mẹ gọi cho hấn? Đây không phải là làm điều thừa thãi sao?”

Hạ Diệu bắt tùng khẩu, “Quay lại mà nói con không thể gọi cho anh ta.”

“Con là hài tử cái kiểu gì? Trước đây không cho hấn vào nhà, con trách ta ác độc. Hiện tại thỉnh hấn về, con lại không vui! Không muốn mời thì thôi, dẹp hết đi! Ai u dạ dày của tôi...ngày hôm nay phải hảo hảo kiểm tra mới được,....”

Hạ Diệu quay sang sắc ra một tiếng, “Gọi! Con gọi là được chứ gì?”

Nói xong, cầm điện thoại di động đi tới một chỗ cách đó không xa, không bấm gọi cho Viên Tung, trực tiếp gơ lên bên tai, làm bộ mà giật giật môi mấy cái, gật đầu, liền hướng về mẹ Hạ đi tới.

“Gọi xong rồi hả?”

Đến lúc đó Viên Tung không tới, nói hần không vui lòng mà tới thì được rồi.

Kết quả chờ hai mẹ con trở về nhà, mùi cơm đã chui vào hốc mắt hốc mũi.

Viên Tung dáng vẻ giống như là chủ nhân căn nhà này, mặc một cái tạp dề lớn, từ trong nhà bếp ngông nghênh đi ra. Biểu tình hoàn toàn không có chút sai biệt, trực tiếp chào hỏi mẹ Hạ.

“Đã trở về?”

Cơ mặt của Hạ Diệu trong nháy mắt méo mó biến hình, ánh mắt bắn ra hừng hực liệt hỏa.

“Anh tại sao tới? Con mẹ nó ai cho anh tới?”

Mẹ Hạ giống như bị thần kinh, quét mắt nhìn Hạ Diệu, “Không phải là mẹ kêu con gọi hần tới sao?”

“Con căn bản không có gọi!” Hạ Diệu rít gào.

Mẹ Hạ một trận quần quýt, đi thẳng vào nhà bếp.

“Mẹ đi lấy chén, tiện thể xem hần có có khóa ga kỹ chưa....”

“Đừng giả bộ!” Hạ Diệu lần đầu tiên hướng về mẹ Hạ hét lên, “Anh ta đều đã nấu chín, còn có thể chưa khóa ga kìa?”

Sau đó con rẽ liền ra tay, trực tiếp nắm lấy cổ Hạ Diệu từ đằng sau, lôi tới trước mặt của mẹ Hạ , tức giận hướng về cậu ta mà mắng, “Tại sao nói chuyện với mẹ cậu như vậy? Xin lỗi!”

Tôi thao! Bình dấm chua của Hạ Diệu chính thức bị lật đổ, mất hổ trừng trừng, xông thẳng vào Viên Tung.

“Anh ra mặt giúp ai? À...Con mẹ nó anh mới đến đây vài ngày! Muốn mưu quyền soán vị ! ! Giả bộ con mẹ gì nữa? Con mẹ nó ai mới được lên tiếng ở đây?”

Viên Tung con người trầm xuống, một cái tát đập vào mông Hạ Diệu, tiếng tát vang lên rung trời.

“Cậu dám giả mồm? Nhanh chóng nhận lỗi cho tôi! Xin lỗi! Hôm nay không tự kiểm điểm thì đừng ăn!”Hạ Diệu căn bản trong lòng còn đau hơn cái mông bị tát, ủy khuất trong lòng liền nói ra, cổ họng liền gào rú.

“Không ăn thì không ăn, tôi đặc biệt đã không còn hứng thú ăn mấy bữa cơm ôi thiu của anh!”

Lời này vừa nói ra, mẹ Hạ cũng bắt đầu vén tay áo.

“Tên hài tử này hôm nay có chuyện gì? Có đúng hay không muốn tạo phản?”

Viên Tung vì không muốn mẹ Hạ động thủ, trực tiếp đem Hạ Diệu kéo đến góc tường tự thân đánh cậu ta, những cái tát vẫn chất chất vang lên nhưng vẫn như trước, có tiếng nhưng không có lực, có vài cái thậm chí là tự đánh vào cánh tay mình.

Nhưng mẹ Hạ ở một bên lắng nghe thì chuyện không phải là như vậy, căn bản là muốn tự mình ra tay, nhìn thấy cảnh này lại không nổi. Thực sự dám hạ thủ !? Trong lòng có chút nhéo đau, dù sao cũng là con của mình.

Viên Tung thừa dịp mẹ Hạ đang sững sờ , nhỏ giọng lầm bầm với Hạ Diệu, “Cậu là muốn tìm đòn hả? Tôi đây thật vất vả lăn lộn đến bây giờ, cậu còn muốn phá hỏng!?”

Hạ Diệu trước sau như một vẫn còn căm phẫn, không hề đồng cảm với Viên Tung.

Viên Tung lại giáo huấn cậu ta, “Cậu tại sao lại bướng bỉnh như vậy? Nói cậu hai câu cậu liền không thích nghe?”

Mẹ Hạ có chút nhìn không được, cổ ý ho nhẹ hai tiếng.

“Được rồi được rồi, nó không muốn ăn thì thôi!”

Được rồi? Viên Tung cho rằng “lửa cháy” còn chưa đủ, hần phải đem dướng dáp của một cô gia, ở trước mặt mẹ vợ diễn trò dạy dỗ vợ con. Vì vậy đem Hạ Diệu lôi vào nhà vệ sinh, phịch một tiếng đóng cửa.

Chưa đến năm giây, bên trong truyền đến tiếng tru tréo của Hạ Diệu.

Tiếng kêu bên trong không hề hỗn tạp, mạnh mẽ giòn tan, người thật việc thật! Ban đầu mẹ Hạ vẫn cảm thấy Viên Tung chỉ giả bộ, kết quả nghe tiếng thất thanh vang lên, tất cả hoài nghi đều bị đánh tan.

Viên Tung đem tay của Hạ Diệu ấn vào bồn nước ấm, nước ấm nhưng rất nóng, tiếng la lúc này là do nguyên nhân này.

“Tôi chẳng phải chỉ mới vài ngày không quần cậu? Cậu đã đem da tay làm cho thô ráp đến như vậy! Cậu xem lại một chút, còn mịn màng sao?”

Hạ Diệu mấy ngày này lúc nào cũng tiếp nhận nhiệm vụ, mùa xuân gió lớn, nhiệt độ không khí thấp, tay bị tiếp xúc với không khí bên ngoài quá nhiều, khiến da bị nứt nẻ. Viên Tung cho rằng nhất thiết phải lột lớp tế bào chết này ra khỏi tay của cậu ta.

“Đưa tay vào đi!” Viên Tung lại túm tay của Hạ Diệu.

Hạ Diệu ồn ào, “Nóng, nóng...”

Nóng cũng phải làm, Viên Tung trực tiếp đem tay của Hạ Diệu ấn vào trong bồn nước nóng, Hạ Diệu vừa chạm vào liền rút ra, lại bị Viên Tung bóp ấn ngược trở lại, chạm vào nước nóng lại rút ra, nhiều lần làm như vậy, từng điểm từng điểm được nước nóng vấy lên.

“Cậu làm như vậy căn bản không đem lại hiệu quả, nhúng tay vào mau lên, nhất là mu bàn tay!” Viên Tung ở một bên răn dạy. Hạ Diệu căn bản không thể hạ tay xuống, vẫn là trên mặt nước nóng, nghe răng rắc hấp thụ khí.

Viên Tung nhìn không được, trực tiếp đem Hạ Diệu ấn vào trong nước, dùng bàn tay to của mình chặn lại ở phía trên, Hạ Diệu muốn động đậy cũng không được.

Hạ Diệu bị nóng đến dậm chân gào khóc kêu to, làm cho trái tim mẹ Hạ run lên một cái.

“Viên Tung, cậu mở cửa cho tôi vào!”

Tiếng nói của mẹ Hạ hoàn toàn bị tiếng kêu la của Hạ Diệu khuất lấp.

Hạ Diệu chậm rãi muốn rút lên, Viên Tung lại nắm lấy cổ tay của cậu ta, đặc biệt dùng sức mà chà xát bàn tay cho cậu ta, giống như là đang lột da heo, một chút cũng đều rất nghiêm túc.

“Anh làm nhẹ tay một chút a a...” Hạ Diệu lại bắt đầu ồn ào.

Viên Tung hoàn toàn không quen tật xấu này của cậu ta, lột là phải lột triệt để, bàn tay to nắm chặt tay của Hạ Diệu. Lòng bàn tay, mu bàn tay, đốt ngón tay, kẽ hở ngón tay... từng chỗ từng chỗ được Viên Tung kiên nhẫn cọ cọ chà chà.

Sau đó, lớp da chết bị ngâm mềm, bong ra, làm làn da tươi tắn dần lộ diện. Viên Tung lúc này động tác ôn nhu hơn rất nhiều, nước ấm cũng không còn quá nóng nữa.

Trạng thái căng thẳng của Hạ Diệu rốt cục đã nhẹ nhõm hơn không ít, mắt trực câu nhìn chăm chăm Viên Tung.

“Anh chà tay cho tôi làm gì?”

Viên Tung vừa giúp cậu ta thoa xà phòng thơm vừa nói: “Nhìn không vừa mắt.”

Hạ Diệu trầm mặt phản bác, “Bàn tay của anh không phải là so với tôi vẫn còn thô ráp hơn sao?”

“Tôi với cậu giống nhau?”

“Thế nào không nhau?”

Viên Tung ghé vào tai Hạ Diệu bổ sung thêm một câu: “Ngón tay của tôi nếu bị làm láng mịn, lúc thọc vào ‘hoa cúc’ còn có thể khiến cậu thoải mái sao?”

“Thao đại gia anh! Cút đi! Cút đi! ...”

Hạ Diệu mắng vài tiếng cút, cũng không thực sự đẩy Viên Tung ra, để yên cho hắn chà tay cho mình, da dần dần trắng lên. Bàn tay của hai người chậm chậm quán quýt, nhiệt độ từ lòng bàn tay to đã chuyển lên đầu của Hạ Diệu, ấm áp.

Sau đó, Viên Tung lại đem đầu của Hạ Diệu lật qua, để cậu ta nhìn vào gương.

“Nhìn này, mới có mấy ngày, đã trông không còn giống người giống dạng.”

Hạ Diệu oán thầm: phải rồi ...chỉ có mẹ của tôi là ra hình ra dáng.

Viên Tung nhìn vào gương chỉnh tóc cho Hạ Diệu, đem hai phần tóc vuốt dựng lên.

Hạ Diệu thấy phiền toái gạt tay của Viên Tung ra, soi vào cái gương giương ra vẻ mặt khinh khỉnh.

“Làm kiểu tóc này không phải nhìn rất ngu ngốc sao? Nhìn không khác gì hòa thượng xù lông.”

Viên Tung nhéo một bên lỗ tai của cậu ta, nhìn vào gương mà nói: “Cậu không phải hòa thượng xù lông?”

“Cút đi, đừng nhéo lỗ tai của tôi, đừng nhéo...” Hai người đang đùa vui vẻ, tiếng đập cửa của mẹ Hạ lại vang lên.

“Viên Tung, cậu đã xong chưa?”

Viên Tung lấy cùi chỏ thọt Hạ Diệu, “Xem mẹ Hạ cấp bách kìa!”

Nét mặt của Hạ Diệu không biểu thị cái gì, trong lòng đã sớm đối với mấy ngày nay “nghi thần nghi quỷ” tự ti mặc cảm. Lúc không có người chính là tự tát vào mồm, nghìn vạn lần không thể người khác biết mình đã có những suy nghĩ gì.

Lúc mẹ Hạ mở rộng cửa, nhìn thấy mặt mũi của Hạ Diệu, lại thấy tay của cậu ta sưng lên, cho rằng Viên Tung thực sự trừng trị cậu ta. Ánh mắt giả vờ tức giận nhìn Hạ Diệu một lúc, lại quẳng ánh mắt vào Viên Tung, tư vị trong lòng phức tạp bất minh.

“Được rồi, ăn cơm đi.”

Mấy ngày này Viên Tung hầu hạ cơm nước cho mẹ Hạ đủ đầy, mỗi ngày lại đổi nhiều món ngon, lại có chút bạc đãi Hạ Diệu. Hạ Diệu chùng mấy ngày nay toàn ăn cơm ở căn tin hoặc mua ở bên ngoài, tất nhiên là luôn ngóatic trông một bữa do Viên Tung làm.

Mẹ Hạ thấy nhi tử ăn như hổ đói, trong lòng có chút không phải là tư vị.

Đừng nói Hạ Diệu, chính là mẹ Hạ mấy ngày này cũng đã quen với việc ăn cơm do Viên Tung làm, đến lúc chính bản thân mình làm cơm cũng thấy không ngon.

Ăn cơm xong, lương tâm trời dậy, Hạ Diệu giành rửa chén với mẹ Hạ, Viên Tung một mình ung dung ngồi ở phòng khách, điện thoại di động của Hạ Diệu vang lên, Viên Tung liền cầm lấy.

Vừa nhìn thì là Bành Trạch, không chút nghĩ ngợi liền nhận máy.

“Yêu quái à, tôi nói cậu nghe! Ngày hôm qua sau khi cậu nói chuyện với tôi xong, tôi liền phái người theo dõi Viên Tung. Người kia nói xe của Viên Tung nửa đêm vẫn còn đứng trước nhà của cậu, sau đó hắn thấy Viên Tung xuống xe, nhảy vào cửa sổ nhà cậu, ngay lập tức đèn phòng ngủ liền sáng. Tôi cố ý hỏi hắn là phòng nào, hắn nói hắn nhìn thanh thanh sở sở, đèn sáng ở phòng của mẹ cậu không phải là phòng của cậu... Ai da, yêu quái à! Thực sự cậu đã nói đúng, Viên Tung có lẽ nào đã tâm muốn làm cha dượng của cậu?!”

Viên Tung nghe xong, cơ mặt tất cả cứng ngắt.

Bành Trạch còn nói: “Tôi nghĩ Viên Tung có thể là trong khoảng thời gian này áp lực quá lớn, bị mẹ cậu đẩy thành tâm lý biến thái. Chính là lúc đầu muốn tìm cách thuyết phục mẹ Hạ, đến cuối cùng bị mẹ Hạ thỏa hiệp thành ra như vậy. Yêu quái à, cứ đến đây với bọn tôi, luôn có anh em bao bọc che chở cho cậu...”

Viên Tung nặng nề lên tiếng, “Tôi thay thẳng con trai tôi cảm ơn người.”

“Ách...” ruột của Bành Trạch thiếu chút nữa là từ cổ họng ói ra ngoài.

Viên Tung trực tiếp cúp điện thoại.

Vừa lúc Hạ Diệu vừa rửa chén xong, đi vào phòng khách, thấy sắc mặt của Viên Tung có cái gì đó không đúng.

“Làm sao vậy?”

Viên Tung còn chưa lên tiếng, điện thoại của Hạ Diệu lại vang lên.

Lần này Bành Trạch vẫn còn không chịu rút kinh nghiệm, điện thoại được nhận liền không thèm hỏi ai đang bắt máy.

“Viên ca! Tung gia! Anh hãy nghe tôi nói, kỳ thực cái tên theo dõi kia mắt của hắn có vấn đề, hắn nhìn lầm rồi, đèn sáng không phải là ở phòng mẹ của Hạ Diệu, con mẹ nó, là phòng của ...”

“Cậu nói cái gì đó?” Hạ Diệu cắt lời Bành Trạch.

Bành Trạch một trận thổ mạnh, “Là cậu sao?”

Hạ Diệu trong lúc mơ hồ có loại dự cảm chẳng lành, ánh mắt run rẩy mà nhìn về phía Viên Tung, hướng về trong điện thoại di động hỏi: “Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?”

Bành Trạch đầu đuôi gốc ngọn nói ra.

Hạ Diệu khoe miệng một trận co quắp, “Cậu thực sự là hảo huynh đệ của tôi.”

Điện thoại di động đặt xuống, quay qua cười gượng với Viên Tung một trận, “Chỉ là đùa giỡn, tôi ngày đó cùng cậu ta thuận miệng nói nhảm, tôi nói ngày đó thấy anh cùng mẹ tôi rửa chén, vừa nói vừa cười, quan hệ xem ra rất tốt. Bọn tôi chủ yếu là trêu chọc mẹ tôi, không có ý trêu chọc anh, thì chính là nói mẹ tôi đã từng tuổi này mà phục trang, trang điểm các thứ có phải là có ý gì với mấy tên tiểu tử hay không? Sau đó lại thấy anh hay đi cùng mẹ tôi, nên cứ nghĩ là....Ách, mẹ đi ra đây lúc nào?”

Mẹ Hạ lắng lắng nói: “Con đến thư phòng của mẹ một chuyến.”

Hạ Diệu lập tức đem ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Viên Tung, “Năm ngàn chữ kiểm điểm, từng chữ từng chữ phải xuất phát từ tận trong lòng, toàn bộ phải viết tay, tuyệt đối không được đi photo . Hai trăm cái thụt đầu, cộng thêm năm mươi cái hít đất, sáng sớm năm giờ lập tức xuống giường, chạy mang vật nặng đi bao km nhỉ? Mười km? Mười lăm km? ...anh phải giúp tôi”

Còn chưa thương lượng ra được một điều kiện để Viên Tung giúp mình cầu xin mẹ Hạ, đã bị mẹ Hạ bóp cổ tay lôi vào thư phòng.

“Con vào đây cho mẹ!”

Hạ Diệu tựa như rơi vào thời kì cổ đại, bị Hoàng Thái Hậu hạ lệnh “Chặt đầu bêu chợ” , tay hướng về Viên Tung dùng sức mà vẩy vẩy, “Viên Tung... Cứu tôi... Cứu tôi aaaa...”

Cứu cậu? Viên Tung mài răng, tôi không nhai nát cậu đã là may mắn lắm rồi.

HẾT CHƯƠNG!

213. Chương 212 - Giống Như Lột Da Heo

Event tặng sách Bất Khả Kháng Lực

Xem chi tiết TẠI ĐÂY

CHƯƠNG 212: GIỐNG NHƯ LỘT DA HEO

Trans+Edit: Pinoneverdie

“Vậy mẹ cứ gọi cho anh ta.” Hạ Diệu lui một bước.

“Mẹ gọi cho hần? Đây không phải là làm điều thừa thãi sao?”

Hạ Diệu bắt từng khẩu, “Quay lại mà nói con không thể gọi cho anh ta.”

“Con là hài tử cái kiểu gì? Trước đây không cho hần vào nhà, con trách ta ác độc. Hiện tại thỉnh hần về, con lại không vui! Không muốn mời thì thôi, dẹp hết đi! Ai u dạ dày của tôi...ngày hôm nay phải hảo hảo kiểm tra mới được,....”

Hạ Diệu quay sang sắc ra một tiếng, “Gọi! Con gọi là được chứ gì?”

Nói xong, cầm điện thoại di động đi tới một chỗ cách đó không xa, không bấm gọi cho Viên Tung, trực tiếp giơ lên bên tai, làm bộ mà giật giật môi mấy cái, gật đầu, liền hướng về mẹ Hạ đi tới.

“Gọi xong rồi hả?”

Đến lúc đó Viên Tung không tới, nói hần không vui lòng mà tới thì được rồi.

Kết quả chờ hai mẹ con trở về nhà, mùi cơm đã chui vào hốc mắt hốc mũi.

Viên Tung dáng vẻ giống như là chủ nhân căn nhà này, mặc một cái tạp dề lớn, từ trong nhà bếp ngong nghênh đi ra. Biểu tình hoàn toàn không có chút sai biệt, trực tiếp chào hỏi mẹ Hạ.

“Đã trở về?”

Cơ mặt của Hạ Diệu trong nháy mắt méo mó biến hình, ánh mắt bắn ra hừng hực liệt hỏa.

“Anh tại sao tới? Con mẹ nó ai cho anh tới?”

Mẹ Hạ giống như bị thần kinh, quét mắt nhìn Hạ Diệu, “Không phải là mẹ kêu con gọi hần tới sao?”

“Con căn bản không có gọi!” Hạ Diệu rít gào.

Mẹ Hạ một trận quần quýt, đi thẳng vào nhà bếp.

“Mẹ đi lấy chén, tiện thể xem hần có có khóa ga kỹ chưa....”

“Đừng giả bộ!” Hạ Diệu lần đầu tiên hướng về mẹ Hạ hét lên, “Anh ta đều đã nấu chín, còn có thể chưa khóa ga kìa?”

Sau đó con rẽ liền ra tay, trực tiếp nắm lấy cổ Hạ Diệu từ đằng sau, lôi tới trước mặt của mẹ Hạ, tức giận hướng về cậu ta mà mắng, “Tại sao nói chuyện với mẹ cậu như vậy? Xin lỗi!”

Tôi thao! Bình dấm chua của Hạ Diệu chính thức bị lật đổ, mất hồ trừng trừng, xông thẳng vào Viên Tung.

“Anh ra mặt giúp ai? À...Con mẹ nó anh mới đến đây vài ngày! Muốn mưu quyền oán vị ! ! Giả bộ con mẹ gì nữa? Con mẹ nó ai mới được lên tiếng ở đây?”

Viên Tung con người trầm xuống, một cái tát đập vào mông Hạ Diệu, tiếng tát vang lên rung trời.

“Cậu dám già mồm? Nhanh chóng nhận lỗi cho tôi! Xin lỗi! Hôm nay không tự kiểm điểm thì đừng ăn!”Hạ Diệu căn bản trong lòng còn đau hơn cái mông bị tát, ủy khuất trong lòng liền nói ra, cổ họng liền gào rú.

“Không ăn thì không ăn, tôi đặc biệt đã không còn hứng thú ăn mấy bữa cơm ôi thiu của anh!”

Lời này vừa nói ra, mẹ Hạ cũng bắt đầu vén tay áo.

“Tên hài tử này hôm nay có chuyện gì? Có đúng hay không muốn tạo phản?”

Viên Tung vì không muốn mẹ Hạ động thủ, trực tiếp đem Hạ Diệu kéo đến góc tường tự thân đánh cậu ta, những cái tát vẫn chất chất vang lên nhưng vẫn như trước, có tiếng nhưng không có lực, có vài cái thậm chí là tự đánh vào cánh tay mình.

Nhưng mẹ Hạ ở một bên lắng nghe thì chuyện không phải là như vậy, căn bản là muốn tự mình ra tay, nhìn thấy cảnh này lại không nỡ. Thực sự dám hạ thủ!? Trong lòng có chút nhéo đau, dù sao cũng là con của mình.

Viên Tung thừa dịp mẹ Hạ đang sững sờ, nhỏ giọng lầm bầm với Hạ Diệu, “Cậu là muốn tìm đòn hả? Tôi đây thật vất vả lẫn lộn đến bây giờ, cậu còn muốn phá hỏng!?”

Hạ Diệu trước sau như một vẫn còn căm phẫn, không hề đồng cảm với Viên Tung.

Viên Tung lại giáo huấn cậu ta, “Cậu tại sao lại bướng bỉnh như vậy? Nói cậu hai câu cậu liền không thích nghe?”

Mẹ Hạ có chút nhìn không được, cố ý ho nhẹ hai tiếng.

“Được rồi được rồi, nó không muốn ăn thì thôi!”

Được rồi? Viên Tung cho rằng “lửa cháy” còn chưa đủ, hẳn phải đem dấp dấp của một cô gia, ở trước mặt mẹ vợ diễn trò dạy dỗ vợ con. Vì vậy đem Hạ Diệu lôi vào nhà vệ sinh, phịch một tiếng đóng cửa.

Chưa đến năm giây, bên trong truyền đến tiếng tru tréo của Hạ Diệu.

Tiếng kêu bên trong không hề hỗn tạp, mạnh mẽ giòn tan, người thật việc thật! Ban đầu mẹ Hạ vẫn cảm thấy Viên Tung chỉ giả bộ, kết quả nghe tiếng thất thanh vang lên, tất cả hoài nghi đều bị đánh tan.

Viên Tung đem tay của Hạ Diệu ấn vào bồn nước ấm, nước ấm nhưng rất nóng, tiếng la lúc này là do nguyên nhân này.

“Tôi chẳng phải chỉ mới vài ngày không quản cậu? Cậu đã đem da tay làm cho thô ráp đến như vậy! Cậu xem lại một chút, còn mịn màng sao?”

Hạ Diệu mấy ngày này lúc nào cũng tiếp nhận nhiệm vụ, mùa xuân gió lớn, nhiệt độ không khí thấp, tay bị tiếp xúc với không khí bên ngoài quá nhiều, khiến da bị nứt nẻ. Viên Tung cho rằng nhất thiết phải lột lớp tế bào chết này ra khỏi tay của cậu ta.

“Đưa tay vào đi!” Viên Tung lại túm tay của Hạ Diệu.

Hạ Diệu ồn ào, “Nóng, nóng...”

Nóng cũng phải làm, Viên Tung trực tiếp đem tay của Hạ Diệu ấn vào trong bồn nước nóng, Hạ Diệu vừa chạm vào liền rút ra, lại bị Viên Tung bóp ấn ngược trở lại, chạm vào nước nóng lại rút ra, nhiều lần làm như vậy, từng điểm từng điểm được nước nóng vấy lên.

“Cậu làm như vậy căn bản không đem lại hiệu quả, nhúng tay vào mau lên, nhất là mu bàn tay!” Viên Tung ở một bên răn dạy. Hạ Diệu căn bản không thể hạ tay xuống, vẫn là trên mặt nước nóng, nghe răng hấp thụ khí.

Viên Tung nhìn không được, trực tiếp đem Hạ Diệu ấn vào trong nước, dùng bàn tay to của mình chặn lại ở phía trên, Hạ Diệu muốn động đậy cũng không được.

Hạ Diệu bị nóng đến dậm chân gào khóc kêu to, làm cho trái tim mẹ Hạ run lên một cái.

“Viên Tung, cậu mở cửa cho tôi vào!”

Tiếng nói của mẹ Hạ hoàn toàn bị tiếng kêu la của Hạ Diệu khuất lấp.

Hạ Diệu chậm rãi muốn rút lên, Viên Tung lại nắm lấy cổ tay của cậu ta, đặc biệt dùng sức mà chà xát bàn tay cho cậu ta, giống như là đang lột da heo, một chút cũng đều rất nghiêm túc.

“Anh làm nhẹ tay một chút a a...” Hạ Diệu lại bắt đầu ồn ào.

Viên Tung hoàn toàn không quen tật xấu này của cậu ta, lột là phải lột triệt để, bàn tay to nắm chặt tay của Hạ Diệu. Lòng bàn tay, mu bàn tay, đốt ngón tay, kẽ hở ngón tay... từng chỗ từng chỗ được Viên Tung kiên nhẫn cạo cạo chà chà.

Sau đó, lớp da chết bị ngâm mềm, bong ra, làm làn da tươi tắn dần lộ diện. Viên Tung lúc này động tác ôn nhu hơn rất nhiều, nước ấm cũng không còn quá nóng nữa.

Trạng thái căng thẳng của Hạ Diệu rốt cục đã nhẹ nhõm hơn không ít, mắt trực câu nhìn chăm chăm Viên Tung.

“Anh chà tay cho tôi làm gì?”

Viên Tung vừa giúp cậu ta thoa xà phòng thơm vừa nói: “Nhìn không vừa mắt.”

Hạ Diệu trầm mặt phản bác, “Bàn tay của anh không phải là so với tôi vẫn còn thô ráp hơn sao?”

“Tôi với cậu giống nhau?”

“Thế nào không nhau?”

Viên Tung ghé vào tai Hạ Diệu bổ sung thêm một câu: “Ngón tay của tôi nếu bị làm lảng mịn, lúc thọc vào ‘hoa cúc’ còn có thể khiến cậu thoải mái sao?”

“Thao đại gia anh! Cút đi! Cút đi! ...”

Hạ Diệu mắng vài tiếng cút, cũng không thực sự đẩy Viên Tung ra, để yên cho hắn chà tay cho mình, da dần dần trắng lên. Bàn tay của hai người chậm chậm quấn quýt, nhiệt độ từ lòng bàn tay to đã chuyển lên đầu của Hạ Diệu, ấm áp.

Sau đó, Viên Tung lại đem đầu của Hạ Diệu lật qua, để cậu ta nhìn vào gương.

“Nhìn này, mới có mấy ngày, đã trông không còn giống người giống dạng.”

Hạ Diệu oán thăm: phải rồi ...chỉ có mẹ của tôi là ra hình ra dáng.

Viên Tung nhìn vào gương chỉnh tóc cho Hạ Diệu, đem hai phần tóc vuốt dựng lên.

Hạ Diệu thấy phiền toái gạt tay của Viên Tung ra, soi vào cái gương giương ra vẻ mặt khinh khỉnh.

“Làm kiểu tóc này không phải nhìn rất ngu ngốc sao? Nhìn không khác gì hòa thượng xù lông.”

Viên Tung nhéo một bên lỗ tai của cậu ta, nhìn vào gương mà nói: “Cậu không phải hòa thượng xù lông?”

“Cút đi, đừng nhéo lỗ tai của tôi, đừng nhéo...” Hai người đang luyên thuyên vui vẻ, tiếng đập cửa của mẹ Hạ lại vang lên.

“Viên Tung, cậu đã xong chưa?”

Viên Tung lấy cùi chỏ thọt Hạ Diệu, “Xem mẹ Hạ cấp bách kìa!”

Nét mặt của Hạ Diệu không biểu thị cái gì, trong lòng đã sớm đối với mấy ngày nay “nghi thần nghi quỷ” tự ti mặc cảm. Lúc không có người chính là tự tát vào mồm, nghìn vạn lần không thể người khác biết mình đã có những suy nghĩ gì.

Lúc mẹ Hạ mở rộng cửa, nhìn thấy mặt mũi của Hạ Diệu, lại thấy tay của cậu ta sưng lên, cho rằng Viên Tung thực sự trừng trị cậu ta. Ánh mắt giả vờ tức giận nhìn Hạ Diệu một lúc, lại quăng ánh mắt vào Viên Tung, tư vị trong lòng phức tạp bất minh.

“Được rồi, ăn cơm đi.”

Mấy ngày này Viên Tung hầu hạ cơm nước cho mẹ Hạ đủ đầy, mỗi ngày lại đổi nhiều món ngon, lại có chút bạc đãi Hạ Diệu. Hạ Diệu chùng mấy ngày nay toàn ăn cơm ở căn tin hoặc mua ở bên ngoài, tất nhiên là luôn ngóng trông một bữa do Viên Tung làm.

Mẹ Hạ thấy nhi tử ăn như hổ đói, trong lòng có chút không phải là tư vị.

Đừng nói Hạ Diệu, chính là mẹ Hạ mấy ngày này cũng đã quen với việc ăn cơm do Viên Tung làm, đến lúc chính bản thân mình làm cơm cũng thấy không ngon.

Ăn cơm xong, lương tâm trời dậy, Hạ Diệu giành rửa chén với mẹ Hạ, Viên Tung một mình ung dung ngồi ở phòng khách, điện thoại di động của Hạ Diệu vang lên, Viên Tung liền cầm lấy.

Vừa nhìn thì là Bành Trạch, không chút nghĩ ngợi liền nhận máy.

“Yêu quái à, tôi nói cậu nghe! Ngày hôm qua sau khi cậu nói chuyện với tôi xong, tôi liền phái người theo dõi Viên Tung. Người kia nói xe của Viên Tung nửa đêm vẫn còn đứng trước nhà của cậu, sau đó hắn thấy Viên Tung xuống xe, nhảy vào cửa sổ nhà cậu, ngay lập tức đèn phòng ngủ liền sáng. Tôi cố ý hỏi hắn là phòng nào, hắn nói hắn nhìn thanh thanh sở sở, đèn sáng ở phòng của mẹ cậu không phải là phòng của cậu... Ai da, yêu quái à! Thực sự cậu đã nói đúng, Viên Tung có lẽ nào đã tâm muốn làm cha dượng của cậu?!”

Viên Tung nghe xong, cơ mặt tất cả cứng ngắt.

Bành Trạch còn nói: “Tôi nghĩ Viên Tung có thể là trong khoảng thời gian này áp lực quá lớn, bị mẹ cậu đẩy thành tâm lý biến thái. Chính là lúc đầu muốn tìm cách thuyết phục mẹ Hạ, đến cuối cùng bị mẹ Hạ thỏa hiệp thành ra như vậy. Yêu quái à, cứ đến đây với bọn tôi, luôn có anh em bao bọc che chở cho cậu,...”

Viên Tung nặng nề lên tiếng, “Tôi thay thằng con trai tôi cảm ơn người.”

“Ách...” ruột của Bành Trạch thiếu chút nữa là từ cổ họng ói ra ngoài.

Viên Tung trực tiếp cúp điện thoại.

Vừa lúc Hạ Diệu vừa rửa chén xong, đi vào phòng khách, thấy sắc mặt của Viên Tung có cái gì đó không đúng.

“Làm sao vậy?”

Viên Tung còn chưa lên tiếng, điện thoại của Hạ Diệu lại vang lên.

Lần này Bành Trạch vẫn còn không chịu rút kinh nghiệm, điện thoại được nhận liền không thèm hỏi ai đang bắt máy.

“Viên ca! Tung gia! Anh hãy nghe tôi nói, kỳ thực cái tên theo dõi kia mắt của hắn có vấn đề, hắn nhìn lầm rồi, đèn sáng không phải là ở phòng mẹ của Hạ Diệu, con mẹ nó, là phòng của ...”

“Cậu nói cái gì đó?” Hạ Diệu cắt lời Bành Trạch.

Bành Trạch một trận thổ mạnh, “Là cậu sao?”

Hạ Diệu trong lúc mơ hồ có loại dự cảm chẳng lành, ánh mắt run rẩy mà nhìn về phía Viên Tung, hướng về trong điện thoại di động hỏi: “Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?”

Bành Trạch đầu đuôi gốc ngọn nói ra.

Hạ Diệu khóe miệng một trận co quắp, “Cậu thực sự là hảo huynh đệ của tôi.”

Điện thoại di động đặt xuống, quay qua cười gượng với Viên Tung một trận, “Chỉ là đùa giỡn, tôi ngày đó cùng cậu ta thuận miệng nói nhảm, tôi nói ngày đó thấy anh cùng mẹ tôi rửa chén, vừa nói vừa cười, quan hệ xem ra rất tốt. Bọn tôi chủ yếu là trêu chọc mẹ tôi, không có ý trêu chọc anh, thì chính là nói mẹ tôi đã từng tuổi này mà phục trang, trang điểm các thứ có phải là có ý gì với mấy tên tiểu tử hay không? Sau đó lại thấy anh hay đi cùng mẹ tôi, nên cứ nghĩ là....Ách, mẹ đi ra đây lúc nào?”

Mẹ Hạ lắng lắng nói: “Con đến thư phòng của mẹ một chuyến.”

Hạ Diệu lập tức đem ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Viên Tung, “Năm ngàn chữ kiểm điểm, từng chữ từng chữ phải xuất phát từ tận trong lòng, toàn bộ phải viết tay, tuyệt đối không được đi photo. Hai trăm cái thật dấu, cộng thêm năm mươi cái hít đất, sáng sớm năm giờ lập tức xuống giường, chạy mang vật nặng đi bao km nhỉ? Mười km? Mười lăm km? ...anh phải giúp tôi”

Còn chưa thương lượng ra được một điều kiện để Viên Tung giúp mình cầu xin mẹ Hạ, đã bị mẹ Hạ bóp cổ tay lôi vào thư phòng.

“Con vào đây cho mẹ!”

Hạ Diệu tựa như rơi vào thời kì cổ đại, bị Hoàng Thái Hậu hạ lệnh “Chặt đầu bêu chợ”, tay hướng về Viên Tung dùng sức mà vẫy vẫy, “Viên Tung... Cứu tôi... Cứu tôi aaaa...”

Cứu cậu? Viên Tung mài răng, tôi không nhai nát cậu đã là may mắn lắm rồi.

HẾT CHƯƠNG!

214. Chương 212 - Giống Như Lột Da Heo

Event tặng sách Bất Khả Kháng Lực

Xem chi tiết TẠI ĐÂY

CHƯƠNG 212: GIỐNG NHƯ LỘT DA HEO

Trans+Edit: Pinoneverdie

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

“Vậy mẹ cứ gọi cho anh ta.” Hạ Diệu lui một bước.

“Mẹ gọi cho hần? Đây không phải là làm điều thừa thãi sao?”

Hạ Diệu bắt từng khẩu, “Quay lại mà nói con không thể gọi cho anh ta.”

“Con là hài tử cái kiểu gì? Trước đây không cho hần vào nhà, con trách ta ác độc. Hiện tại thỉnh hần về, con lại không vui! Không muốn mời thì thôi, dẹp hết đi! Ai u dạ dày của tôi...ngày hôm nay phải hảo hảo kiểm tra mới được.....”

Hạ Diệu quay sang sắc ra một tiếng, “Gọi! Con gọi là được chứ gì?”

Nói xong, cầm điện thoại di động đi tới một chỗ cách đó không xa, không bấm gọi cho Viên Tung, trực tiếp giơ lên bên tai, làm bộ mà giật giật môi mấy cái, gật đầu, liền hướng về mẹ Hạ đi tới.

“Gọi xong rồi hả?”

Đến lúc đó Viên Tung không tới, nói hần không vui lòng mà tới thì được rồi.

Kết quả chờ hai mẹ con trở về nhà, mùi cơm đã chui vào hốc mắt hốc mũi.

Viên Tung dáng vẻ giống như là chủ nhân căn nhà này, mặc một cái tạp dề lớn, từ trong nhà bếp ngông nghênh đi ra. Biểu tình hoàn toàn không có chút sai biệt, trực tiếp chào hỏi mẹ Hạ.

“Đã trở về?”

Cơ mặt của Hạ Diệu trong nháy mắt méo mó biến hình, ánh mắt bắn ra hừng hực liệt hỏa.

“Anh tại sao tới? Con mẹ nó ai cho anh tới?”

Mẹ Hạ giống như bị thần kinh, quét mắt nhìn Hạ Diệu, “Không phải là mẹ kêu con gọi hần tới sao?”

“Con cần bản không có gọi!” Hạ Diệu rít gào.

Mẹ Hạ một trận quần quýt, đi thẳng vào nhà bếp.

“Mẹ đi lấy chén, tiện thể xem hần có có khóa ga kỹ chưa....”

“Đừng giả bộ!” Hạ Diệu lần đầu tiên hướng về mẹ Hạ hét lên, “Anh ta đều đã nấu chín, còn có thể chưa khóa ga kỹ?”

Sau đó con rẽ liền ra tay, trực tiếp nắm lấy cổ Hạ Diệu từ đằng sau, lôi tới trước mặt của mẹ Hạ, tức giận hướng về cậu ta mà mắng, “Tại sao nói chuyện với mẹ cậu như vậy? Xin lỗi!”

Tôi thao! Bình dấm chua của Hạ Diệu chính thức bị lật đổ, mắt hỏ trừng trừng, xông thẳng vào Viên Tung.

“Anh ra mặt giúp ai? À...Con mẹ nó anh mới đến đây vài ngày! Muốn mưu quyền oán vị ! ! Giả bộ con mẹ gì nữa? Con mẹ nó ai mới được lên tiếng ở đây?”

Viên Tung con người trầm xuống, một cái tát đập vào mông Hạ Diệu, tiếng tát vang lên rung trời.

“Cậu dám già mồm? Nhanh chóng nhận lỗi cho tôi! Xin lỗi! Hôm nay không tự kiểm điểm thì đừng ăn!”Hạ Diệu cắn bản trong lòng còn đau hơn cái mông bị tát, ủy khuất trong lòng liền nói ra, cổ họng liền gào rú.

“Không ăn thì không ăn, tôi đặc biệt đã không còn hứng thú ăn mấy bữa cơm ôi thiu của anh!”

Lời này vừa nói ra, mẹ Hạ cũng bắt đầu vén tay áo.

“Tên hài tử này hôm nay có chuyện gì? Có đúng hay không muốn tạo phản?”

Viên Tung vì không muốn mẹ Hạ động thủ, trực tiếp đem Hạ Diệu kéo đến góc tường tự thân đánh cậu ta, những cái tát vẫn chất chất vang lên nhưng vẫn như trước, có tiếng nhưng không có lực, có vài cái thậm chí là tự đánh vào cánh tay mình.

Nhưng mẹ Hạ ở một bên lắng nghe thì chuyện không phải là như vậy, căn bản là muốn tự mình ra tay, nhìn thấy cảnh này lại không nỡ. Thực sự dám hạ thủ !? Trong lòng có chút nhéo đau, dù sao cũng là con của mình.

Viên Tung thừa dịp mẹ Hạ đang sững sờ , nhỏ giọng lầm bầm với Hạ Diệu, “Cậu là muốn tìm đòn hả? Tôi đây thật vất vả lăn lộn đến bây giờ, cậu còn muốn phá hỏng!?”

Hạ Diệu trước sau như một vẫn còn căm phẫn, không hề đồng cảm với Viên Tung.

Viên Tung lại giáo huấn cậu ta, “Cậu tại sao lại bướng bỉnh như vậy? Nói cậu hai câu cậu liền không thích nghe?”

Mẹ Hạ có chút nhìn không được, cố ý ho nhẹ hai tiếng.

“Được rồi được rồi, nó không muốn ăn thì thôi!”

Được rồi? Viên Tung cho rằng “lửa cháy” còn chưa đủ, hẳn phải đem dướng dáp của một cô gia, ở trước mặt mẹ vợ diễn trò dạy dỗ vợ con. Vì vậy đem Hạ Diệu lôi vào nhà vệ sinh, phịch một tiếng đóng cửa.

Chưa đến năm giây, bên trong truyền đến tiếng tru tréo của Hạ Diệu.

Tiếng kêu bên trong không hề hỗn tạp, mạnh mẽ giòn tan, người thật việc thật! Ban đầu mẹ Hạ vẫn cảm thấy Viên Tung chỉ giả bộ, kết quả nghe tiếng thất thanh vang lên, tất cả hoài nghi đều bị đánh tan.

Viên Tung đem tay của Hạ Diệu ấn vào bồn nước ấm, nước ấm nhưng rất nóng, tiếng la lúc này là do nguyên nhân này.

“Tôi chẳng phải chỉ mới vài ngày không quản cậu? Cậu đã đem da tay làm cho thô ráp đến như vậy! Cậu xem lại một chút, còn mịn màng sao?”

Hạ Diệu mấy ngày này lúc nào cũng tiếp nhận nhiệm vụ, mùa xuân gió lớn, nhiệt độ không khí thấp, tay bị tiếp xúc với không khí bên ngoài quá nhiều, khiến da bị nứt nẻ. Viên Tung cho rằng nhất thiết phải lột lớp tế bào chết này ra khỏi tay của cậu ta.

“Đưa tay vào đi!” Viên Tung lại túm tay của Hạ Diệu.

Hạ Diệu ồn ào, “Nóng, nóng...”

Nóng cũng phải làm, Viên Tung trực tiếp đem tay của Hạ Diệu ấn vào trong bồn nước nóng, Hạ Diệu vừa chạm vào liền rút ra, lại bị Viên Tung bóp ấn ngược trở lại, chạm vào nước nóng lại rút ra, nhiều lần làm như vậy, từng điểm từng điểm được nước nóng vậy lên.

“Cậu làm như vậy căn bản không đem lại hiệu quả, nhúng tay vào mau lên, nhất là mu bàn tay!” Viên Tung ở một bên răn dạy.Hạ Diệu căn bản không thể hạ tay xuống, vẫn là là trên mặt nước nóng, nghe răng hấp thụ khí.

Viên Tung nhìn không được , trực tiếp đem Hạ Diệu ấn vào trong nước, dùng bàn tay to của mình chặn lại ở phía trên, Hạ Diệu muốn động đây cũng không được.

Hạ Diệu bị nóng đến dậm chân gào khóc kêu to, làm cho trái tim mẹ Hạ run lên một cái.

“Viên Tung, cậu mở cửa cho tôi vào!”

Tiếng nói của mẹ Hạ hoàn toàn bị tiếng kêu la của Hạ Diệu khuất lấp.

Hạ Diệu chậm rãi muốn rút lên, Viên Tung lại nắm lấy cổ tay của cậu ta, đặc biệt dùng sức mà chà xát bàn tay cho cậu ta, giống như là đang lột da heo, một chút cũng đều rất nghiêm túc.

“Anh làm nhẹ tay một chút a a...” Hạ Diệu lại bắt đầu ồ ào.

Viên Tung hoàn toàn không quen tật xấu này của cậu ta, lột là phải lột triệt để, bàn tay to nắm chặt tay của Hạ Diệu. Lòng bàn tay, mu bàn tay, đốt ngón tay, kẽ hở ngón tay... từng chỗ từng chỗ được Viên Tung kiên nhẫn cọ cọ chà chà.

Sau đó, lớp da chết bị ngâm mềm, bong ra, làm làn da tươi tắn dần lộ diện. Viên Tung lúc này động tác ôn nhu hơn rất nhiều, nước ấm cũng không còn quá nóng nữa.

Trạng thái căng thẳng của Hạ Diệu rốt cục đã nhẹ nhõm hơn không ít, mắt trực câu nhìn chăm chăm Viên Tung.

“Anh chà tay cho tôi làm gì?”

Viên Tung vừa giúp cậu ta thoa xà phòng thơm vừa nói: “Nhìn không vừa mắt.”

Hạ Diệu trầm mặt phản bác, “Bàn tay của anh không phải là so với tôi vẫn còn thô ráp hơn sao?”

“Tôi với cậu giống nhau?”

“Thế nào không nhau?”

Viên Tung ghé vào tai Hạ Diệu bổ sung thêm một câu: “Ngón tay của tôi nếu bị làm lảng mịn, lúc thọc vào ‘hoa cúc’ còn có thể khiến cậu thoải mái sao?”

“Thao đại gia anh! Cút đi! Cút đi! ...”

Hạ Diệu mắng vài tiếng cút, cũng không thực sự đẩy Viên Tung ra, để yên cho hắn chà tay cho mình, da dần dần trắng lên. Bàn tay của hai người chậm chậm quần quýt, nhiệt độ từ lòng bàn tay to đã chuyển lên đầu của Hạ Diệu, ấm áp.

Sau đó, Viên Tung lại đem đầu của Hạ Diệu lật qua, để cậu ta nhìn vào gương.

“Nhìn này, mới có mấy ngày, đã trông không còn giống người giống dạng.”

Hạ Diệu oán thăm: phải rồi chỉ có mẹ của tôi là ra hình ra dáng.

Viên Tung nhìn vào gương chỉnh tóc cho Hạ Diệu, đem hai phần tóc vuốt dựng lên.

Hạ Diệu thấy phiền toái gạt tay của Viên Tung ra, soi vào cái gương giương ra vẻ mặt khinh khỉnh.

“Làm kiểu tóc này không phải nhìn rất ngu ngốc sao? Nhìn không khác gì hòa thượng xù lông.”

Viên Tung nhéo một bên lỗ tai của cậu ta, nhìn vào gương mà nói: “Cậu không phải hòa thượng xù lông?”

“Cút đi, đừng nhéo lỗ tai của tôi, đừng nhéo...” Hai người đang luyên thuyên vui vẻ, tiếng đập cửa của mẹ Hạ lại vang lên.

“Viên Tung, cậu đã xong chưa?”

Viên Tung lấy cùi chỏ thọt Hạ Diệu, “Xem mẹ Hạ cấp bách kìa!”

Nét mặt của Hạ Diệu không biểu thị cái gì, trong lòng đã sớm đối với mấy ngày nay “nghỉ thần nghỉ quỷ” tự ti mặc cảm. Lúc không có người chính là tự tát vào mồm, nghìn vạn lần không thể người khác biết mình đã có những suy nghĩ gì.

Lúc mẹ Hạ mở rộng cửa , nhìn thấy mặt mũi của Hạ Diệu, lại thấy tay của cậu ta sưng lên, cho rằng Viên Tung thực sự trừng trị cậu ta. Ánh mắt giả vờ tức giận nhìn Hạ Diệu một lúc, lại quàng ánh mắt vào Viên Tung, tư vị trong lòng phức tạp bất minh.

“Được rồi, ăn cơm đi.”

Mấy ngày này Viên Tung hầu hạ cơm nước cho mẹ Hạ đủ đầy, mỗi ngày lại đổi nhiều món ngon, lại có chút bạc đãi Hạ Diệu. Hạ Diệu chừng mấy ngày nay toàn ăn cơm ở căn tin hoặc mua ở bên ngoài, tất nhiên là luôn ngóatic trông một bữa do Viên Tung làm.

Mẹ Hạ thấy nhi tử ăn như hổ đói, trong lòng có chút không phải là tư vị.

Đừng nói Hạ Diệu , chính là mẹ Hạ mấy ngày này cũng đã quen với việc ăn cơm do Viên Tung làm, đến lúc chính bản thân mình làm cơm cũng thấy không ngon.

Ăn cơm xong, lương tâm trời dậy, Hạ Diệu giành rửa chén với mẹ Hạ, Viên Tung một mình ung dung ngồi ở phòng khách, điện thoại di động của Hạ Diệu vang lên, Viên Tung liền cầm lấy.

Vừa nhìn thì là Bành Trạch, không chút nghĩ ngợi liền nhận máy.

“Yêu quái à, tôi nói cậu nghe! Ngày hôm qua sau khi cậu nói chuyện với tôi xong, tôi liền phái người theo dõi Viên Tung. Người kia nói xe của Viên Tung nửa đêm vẫn còn đứng trước nhà của cậu, sau đó hắn thấy Viên Tung xuống xe, nhảy vào cửa sổ nhà cậu, ngay lập tức đèn phòng ngủ liền sáng. Tôi cố ý hỏi hắn là phòng nào, hắn nói hắn nhìn thanh thanh sở sở, đèn sáng ở phòng của mẹ cậu không phải là phòng của cậu... Ai da, yêu quái à! Thực sự cậu đã nói đúng, Viên Tung có lẽ nào đã tâm muốn làm cha dượng của cậu?!”

Viên Tung nghe xong, cơ mặt tất cả cứng ngất.

Bành Trạch còn nói: “Tôi nghĩ Viên Tung có thể là trong khoảng thời gian này áp lực quá lớn, bị mẹ cậu đẩy thành tâm lý biến thái. Chính là lúc đầu muốn tìm cách thuyết phục mẹ Hạ, đến cuối cùng bị mẹ Hạ thỏa hiệp thành ra như vậy. Yêu quái à, cứ đến đây với bọn tôi, luôn có anh em bao bọc che chở cho cậu,...”

Viên Tung nặng nề lên tiếng, “Tôi thay thẳng con trai tôi cảm ơn người.”

“Ách...” ruột của Bành Trạch thiếu chút nữa là từ cổ họng ói ra ngoài.

Viên Tung trực tiếp cúp điện thoại.

Vừa lúc Hạ Diệu vừa rửa chén xong, đi vào phòng khách, thấy sắc mặt của Viên Tung có cái gì đó không đúng.

“Làm sao vậy?”

Viên Tung còn chưa lên tiếng, điện thoại của Hạ Diệu lại vang lên.

Lần này Bành Trạch vẫn còn không chịu rút kinh nghiệm, điện thoại được nhận liền không thèm hỏi ai đang bắt máy.

“Viên ca! Tung gia! Anh hãy nghe tôi nói, kỳ thực cái tên theo dõi kia mắt của hắn có vấn đề, hắn nhìn lầm rồi, đèn sáng không phải là ở phòng mẹ của Hạ Diệu, con mẹ nó, là phòng của ...”

“Cậu nói cái gì đó?” Hạ Diệu cắt lời Bành Trạch.

Bành Trạch một trận thổ mạnh, “Là cậu sao?”

Hạ Diệu trong lúc mơ hồ có loại dự cảm chẳng lành, ánh mắt run rẩy mà nhìn về phía Viên Tung, hướng về trong điện thoại di động hỏi: “Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?”

Bành Trạch đầu đuôi gốc ngọn nói ra.

Hạ Diệu khóe miệng một trận co quắp, “Cậu thực sự là hảo huynh đệ của tôi.”

Điện thoại di động đặt xuống, quay qua cười gượng với Viên Tung một trận, “Chỉ là đùa giỡn, tôi ngày đó cùng cậu ta thuận miệng nói nhảm, tôi nói ngày đó thấy anh cùng mẹ tôi rửa chén, vừa nói vừa cười, quan

hệ xem ra rất tốt. Bọn tôi chủ yếu là trêu chọc mẹ tôi, không có ý trêu chọc anh, thì chính là nói mẹ tôi đã từng tuổi này mà phục trang, trang điểm các thứ có phải là có ý gì với mấy tên tiểu tử hay không? Sau đó lại thấy anh hay đi cùng mẹ tôi, nên cứ nghĩ là....Ách, mẹ đi ra đây lúc nào?”

Mẹ Hạ lắng lắng nói: “Con đến thư phòng của mẹ một chuyến.”

Hạ Diệu lập tức đem ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Viên Tung, “Năm ngàn chữ kiểm điểm, từng chữ từng chữ phải xuất phát từ tận trong lòng, toàn bộ phải viết tay, tuyệt đối không được đi photo . Hai trăm cái thụt đầu, cộng thêm năm mươi cái hít đất, sáng sớm năm giờ lập tức xuống giường, chạy mang vật nặng đi bao km nhĩ? Mười km? Mười lăm km? ...anh phải giúp tôi”

Còn chưa thương lượng ra được một điều kiện để Viên Tung giúp mình cầu xin mẹ Hạ, đã bị mẹ Hạ bóp cổ tay lôi vào thư phòng.

“Con vào đây cho mẹ!”

Hạ Diệu tựa như rơi vào thời kì cổ đại, bị Hoàng Thái Hậu hạ lệnh “Chặt đầu bêu chợ” , tay hướng về Viên Tung dùng sức mà vẩy vẩy, “Viên Tung... Cứu tôi... Cứu tôi aaaa...”

Cứu cậu? Viên Tung mài răng, tôi không nhai nát cậu đã là may mắn lắm rồi.

HẾT CHƯƠNG!

215. Chương 212 - Giống Như Lột Da Heo

Event tặng sách Bất Khả Kháng Lực

Xem chi tiết TẠI ĐÂY

CHƯƠNG 212: GIỐNG NHƯ LỘT DA HEO

Trans+Edit: Pinoneverdie

Nguồn: [wattpad.com/pinoneverdie](https://www.wattpad.com/pinoneverdie)

“Vậy mẹ cứ gọi cho anh ta.” Hạ Diệu lui một bước.

“Mẹ gọi cho hần? Đây không phải là làm điều thừa thãi sao?”

Hạ Diệu bắt từng khẩu, “Quay lại mà nói con không thể gọi cho anh ta.”

“Con là hài tử cái kiểu gì? Trước đây không cho hần vào nhà, con trách ta ác độc. Hiện tại thỉnh hần về, con lại không vui! Không muốn mời thì thôi, dẹp hết đi! Ai u dạ dày của tôi...ngày hôm nay phải hảo hảo kiểm tra mới được,....”

Hạ Diệu quay sang sắc ra một tiếng, “Gọi! Con gọi là được chứ gì?”

Nói xong, cầm điện thoại di động đi tới một chỗ cách đó không xa, không bấm gọi cho Viên Tung, trực tiếp giơ lên bên tai, làm bộ mà giật giật môi mấy cái, gật đầu, liền hướng về mẹ Hạ đi tới.

“Gọi xong rồi hả?”

Đến lúc đó Viên Tung không tới, nói hần không vui lòng mà tới thì được rồi.

Kết quả chờ hai mẹ con trở về nhà, mùi cơm đã chui vào hốc mắt hốc mũi.

Viên Tung dáng vẻ giống như là chủ nhân căn nhà này, mặc một cái tạp dề lớn, từ trong nhà bếp ngông nghênh đi ra. Biểu tình hoàn toàn không có chút sai biệt, trực tiếp chào hỏi mẹ Hạ.

“Đã trở về?”

Cơ mặt của Hạ Diệu trong nháy mắt méo mó biến hình, ánh mắt bắn ra hừng hực liệt hỏa.

“Anh tại sao tới? Con mẹ nó ai cho anh tới?”

Mẹ Hạ giống như bị thần kinh, quét mắt nhìn Hạ Diệu, “Không phải là mẹ kêu con gọi hán tới sao?”

“Con cần bản không có gọi!” Hạ Diệu rít gào.

Mẹ Hạ một trận quần quýt, đi thẳng vào nhà bếp.

“Mẹ đi lấy chén, tiện thể xem hán có có khóa ga kỹ chưa...”

“Đừng giả bộ!” Hạ Diệu lần đầu tiên hướng về mẹ Hạ hét lên, “Anh ta đều đã nấu chín, còn có thể chưa khóa ga kìa?”

Sau đó con rẽ liền ra tay, trực tiếp nắm lấy cổ Hạ Diệu từ đằng sau, lôi tới trước mặt của mẹ Hạ, tức giận hướng về cậu ta mà mắng, “Tại sao nói chuyện với mẹ cậu như vậy? Xin lỗi!”

Tôi thao! Bình dấm chua của Hạ Diệu chính thức bị lật đổ, mất hổ trừng trừng, xông thẳng vào Viên Tung.

“Anh ra mặt giúp ai? À...Con mẹ nó anh mới đến đây vài ngày! Muốn mưu quyền oán vị ! ! Giả bộ con mẹ gì nữa? Con mẹ nó ai mới được lên tiếng ở đây?”

Viên Tung con người trầm xuống, một cái tát đập vào mông Hạ Diệu, tiếng tát vang lên rung trời.

“Cậu dám giả bộ? Nhanh chóng nhận lỗi cho tôi! Xin lỗi! Hôm nay không tự kiểm điểm thì đừng ăn!” Hạ Diệu cắn bản trong lòng còn đau hơn cái mông bị tát, ủy khuất trong lòng liền nói ra, cổ họng liền gào rú.

“Không ăn thì không ăn, tôi đặc biệt đã không còn hứng thú ăn mấy bữa cơm ôi thiu của anh!”

Lời này vừa nói ra, mẹ Hạ cũng bắt đầu vén tay áo.

“Tên hài tử này hôm nay có chuyện gì? Có đúng hay không muốn tạo phản?”

Viên Tung vì không muốn mẹ Hạ động thủ, trực tiếp đem Hạ Diệu kéo đến góc tường tự thân đánh cậu ta, những cái tát vẫn chất chất vang lên nhưng vẫn như trước, có tiếng nhưng không có lực, có vài cái thậm chí là tự đánh vào cánh tay mình.

Nhưng mẹ Hạ ở một bên lắng nghe thì chuyện không phải là như vậy, căn bản là muốn tự mình ra tay, nhìn thấy cảnh này lại không nở. Thực sự dám hạ thủ !? Trong lòng có chút nhéo đau, dù sao cũng là con của mình.

Viên Tung thừa dịp mẹ Hạ đang sững sờ, nhỏ giọng lầm bầm với Hạ Diệu, “Cậu là muốn tìm đòn hả? Tôi đây thật vất vả lăn lộn đến bây giờ, cậu còn muốn phá hỏng!”

Hạ Diệu trước sau như một vẫn còn cảm phẫn, không hề đồng cảm với Viên Tung.

Viên Tung lại giáo huấn cậu ta, “Cậu tại sao lại bướng bỉnh như vậy? Nói cậu hai câu cậu liền không thích nghe?”

Mẹ Hạ có chút nhìn không được, cổ ý ho nhẹ hai tiếng.

“Được rồi được rồi, nó không muốn ăn thì thôi!”

Được rồi? Viên Tung cho rằng “lửa cháy” còn chưa đủ, hán phải đem dằm dấp của một cô gia, ở trước mặt mẹ vợ diễn trò dạy dỗ vợ con. Vì vậy đem Hạ Diệu lôi vào nhà vệ sinh, phịch một tiếng đóng cửa.

Chưa đến năm giây, bên trong truyền đến tiếng tru tréo của Hạ Diệu.

Tiếng kêu bên trong không hề hỗn tạp, mạnh mẽ giòn tan, người thật việc thật! Ban đầu mẹ Hạ vẫn cảm thấy Viên Tung chỉ giả bộ, kết quả nghe tiếng thất thanh vang lên, tất cả hoài nghi đều bị đánh tan.

Viên Tung đem tay của Hạ Diệu ấn vào bồn nước ấm, nước ấm nhưng rất nóng, tiếng la lúc này là do nguyên nhân này.

“Tôi chẳng phải chỉ mới vài ngày không quản cậu? Cậu đã đem da tay làm cho thô ráp đến như vậy! Cậu xem lại một chút, còn mịn màng sao?”

Hạ Diệu mấy ngày này lúc nào cũng tiếp nhận nhiệm vụ, mùa xuân gió lớn, nhiệt độ không khí thấp, tay bị tiếp xúc với không khí bên ngoài quá nhiều, khiến da bị nứt nẻ. Viên Tung cho rằng nhất thiết phải lột lớp tế bào chết này ra khỏi tay của cậu ta.

“Đưa tay vào đi!” Viên Tung lại túm tay của Hạ Diệu.

Hạ Diệu ồn ào, “Nóng, nóng...”

Nóng cũng phải làm, Viên Tung trực tiếp đem tay của Hạ Diệu ấn vào trong bồn nước nóng, Hạ Diệu vừa chạm vào liền rút ra, lại bị Viên Tung bóp ấn ngược trở lại, chạm vào nước nóng lại rút ra, nhiều lần làm như vậy, từng điểm từng điểm được nước nóng vấy lên.

“Cậu làm như vậy căn bản không đem lại hiệu quả, nhúng tay vào mau lên, nhất là mu bàn tay!” Viên Tung ở một bên răn dạy. Hạ Diệu căn bản không thể hạ tay xuống, vẫn là trên mặt nước nóng, nghe răng rắc hấp thụ khí.

Viên Tung nhìn không được, trực tiếp đem Hạ Diệu ấn vào trong nước, dùng bàn tay to của mình chặn lại ở phía trên, Hạ Diệu muốn động đậy cũng không được.

Hạ Diệu bị nóng đến dậm chân gào khóc kêu to, làm cho trái tim mẹ Hạ run lên một cái.

“Viên Tung, cậu mở cửa cho tôi vào!”

Tiếng nói của mẹ Hạ hoàn toàn bị tiếng kêu la của Hạ Diệu khuất lấp.

Hạ Diệu chậm rãi muốn rút lên, Viên Tung lại nắm lấy cổ tay của cậu ta, đặc biệt dùng sức mà chà xát bàn tay cho cậu ta, giống như là đang lột da heo, một chút cũng đều rất nghiêm túc.

“Anh làm nhẹ tay một chút a a...” Hạ Diệu lại bắt đầu ồn ào.

Viên Tung hoàn toàn không quen tật xấu này của cậu ta, lột là phải lột triệt để, bàn tay to nắm chặt tay của Hạ Diệu. Lòng bàn tay, mu bàn tay, đốt ngón tay, kẽ hở ngón tay... từng chỗ từng chỗ được Viên Tung kiên nhẫn cọ cọ chà chà.

Sau đó, lớp da chết bị ngâm mềm, bong ra, làm làn da tươi tắn dần lộ diện. Viên Tung lúc này động tác ôn nhu hơn rất nhiều, nước ấm cũng không còn quá nóng nữa.

Trạng thái căng thẳng của Hạ Diệu rốt cục đã nhẹ nhõm hơn không ít, mắt trực câu nhìn chăm chăm Viên Tung.

“Anh chà tay cho tôi làm gì?”

Viên Tung vừa giúp cậu ta thoa xà phòng thơm vừa nói: “Nhìn không vừa mắt.”

Hạ Diệu trầm mặt phản bác, “Bàn tay của anh không phải là so với tôi vẫn còn thô ráp hơn sao?”

“Tôi với cậu giống nhau?”

“Thế nào không nhau?”

Viên Tung ghé vào tai Hạ Diệu bổ sung thêm một câu: “Ngón tay của tôi nếu bị làm láng mịn, lúc thọc vào ‘hoa cúc’ còn có thể khiến cậu thoải mái sao?”

“Thao đại gia anh! Cút đi! Cút đi! ...”

Hạ Diệu mắng vài tiếng cút, cũng không thực sự đẩy Viên Tung ra, để yên cho hắn chà tay cho mình, da dần dần trắng lên. Bàn tay của hai người chậm chậm quán quýt, nhiệt độ từ lòng bàn tay to đã chuyển lên đầu của Hạ Diệu, ấm áp.

Sau đó, Viên Tung lại đem đầu của Hạ Diệu lật qua, để cậu ta nhìn vào gương.

“Nhìn này, mới có mấy ngày, đã trông không còn giống người giống dạng.”

Hạ Diệu oán thầm: phải rồi ...chỉ có mẹ của tôi là ra hình ra dáng.

Viên Tung nhìn vào gương chỉnh tóc cho Hạ Diệu, đem hai phần tóc vuốt dựng lên.

Hạ Diệu thấy phiền toái gạt tay của Viên Tung ra, soi vào cái gương giương ra vẻ mặt khinh khỉnh.

“Làm kiểu tóc này không phải nhìn rất ngu ngốc sao? Nhìn không khác gì hòa thượng xù lông.”

Viên Tung nhéo một bên lỗ tai của cậu ta, nhìn vào gương mà nói: “Cậu không phải hòa thượng xù lông?”

“Cút đi, đừng nhéo lỗ tai của tôi, đừng nhéo...” Hai người đang đùa vui vẻ, tiếng đập cửa của mẹ Hạ lại vang lên.

“Viên Tung, cậu đã xong chưa?”

Viên Tung lấy cùi chỏ thọt Hạ Diệu, “Xem mẹ Hạ cấp bách kìa!”

Nét mặt của Hạ Diệu không biểu thị cái gì, trong lòng đã sớm đối với mấy ngày nay “nghi thần nghi quỷ” tự ti mặc cảm. Lúc không có người chính là tự tát vào mồm, nghìn vạn lần không thể người khác biết mình đã có những suy nghĩ gì.

Lúc mẹ Hạ mở rộng cửa, nhìn thấy mặt mũi của Hạ Diệu, lại thấy tay của cậu ta sưng lên, cho rằng Viên Tung thực sự trừng trị cậu ta. Ánh mắt giả vờ tức giận nhìn Hạ Diệu một lúc, lại quàng ánh mắt vào Viên Tung, tư vị trong lòng phức tạp bất minh.

“Được rồi, ăn cơm đi.”

Mấy ngày này Viên Tung hầu hạ cơm nước cho mẹ Hạ đủ đầy, mỗi ngày lại đổi nhiều món ngon, lại có chút bạc đãi Hạ Diệu. Hạ Diệu chùng mấy ngày nay toàn ăn cơm ở căn tin hoặc mua ở bên ngoài, tất nhiên là luôn ngó lơ một bữa do Viên Tung làm.

Mẹ Hạ thấy nhi tử ăn như hổ đói, trong lòng có chút không phải là tư vị.

Đừng nói Hạ Diệu, chính là mẹ Hạ mấy ngày này cũng đã quen với việc ăn cơm do Viên Tung làm, đến lúc chính bản thân mình làm cơm cũng thấy không ngon.

Ăn cơm xong, lương tâm trời dậy, Hạ Diệu giành rửa chén với mẹ Hạ, Viên Tung một mình ung dung ngồi ở phòng khách, điện thoại di động của Hạ Diệu vang lên, Viên Tung liền cầm lấy.

Vừa nhìn thì là Bành Trạch, không chút nghĩ ngợi liền nhận máy.

“Yêu quái à, tôi nói cậu nghe! Ngày hôm qua sau khi cậu nói chuyện với tôi xong, tôi liền phái người theo dõi Viên Tung. Người kia nói xe của Viên Tung nửa đêm vẫn còn đứng trước nhà của cậu, sau đó hắn thấy Viên Tung xuống xe, nhảy vào cửa sổ nhà cậu, ngay lập tức đèn phòng ngủ liền sáng. Tôi cố ý hỏi hắn là phòng nào, hắn nói hắn nhìn thanh thanh sở sở, đèn sáng ở phòng của mẹ cậu không phải là phòng của cậu... Ai da, yêu quái à! Thực sự cậu đã nói đúng, Viên Tung có lẽ nào đã tâm muốn làm cha dượng của cậu?!”

Viên Tung nghe xong, cơ mặt tất cả cứng ngắt.

Bành Trạch còn nói: “Tôi nghĩ Viên Tung có thể là trong khoảng thời gian này áp lực quá lớn, bị mẹ cậu đẩy thành tâm lý biến thái. Chính là lúc đầu muốn tìm cách thuyết phục mẹ Hạ, đến cuối cùng bị mẹ Hạ thỏa hiệp thành ra như vậy. Yêu quái à, cứ đến đây với bọn tôi, luôn có anh em bao bọc che chở cho cậu...”

Viên Tung nặng nề lên tiếng, “Tôi thay thẳng con trai tôi cảm ơn người.”

“Ách...” ruột của Bành Trạch thiếu chút nữa là từ cổ họng ói ra ngoài.

Viên Tung trực tiếp cúp điện thoại.

Vừa lúc Hạ Diệu vừa rửa chén xong, đi vào phòng khách, thấy sắc mặt của Viên Tung có cái gì đó không đúng.

“Làm sao vậy?”

Viên Tung còn chưa lên tiếng, điện thoại của Hạ Diệu lại vang lên.

Lần này Bành Trạch vẫn còn không chịu rút kinh nghiệm, điện thoại được nhận liền không thèm hỏi ai đang bắt máy.

“Viên ca! Tung gia! Anh hãy nghe tôi nói, kỳ thực cái tên theo dõi kia mắt của hắn có vấn đề, hắn nhìn lầm rồi, đèn sáng không phải là ở phòng mẹ của Hạ Diệu, con mẹ nó, là phòng của ...”

“Cậu nói cái gì đó?” Hạ Diệu cắt lời Bành Trạch.

Bành Trạch một trận thở mạnh, “Là cậu sao?”

Hạ Diệu trong lúc mơ hồ có loại dự cảm chẳng lành, ánh mắt run rẩy mà nhìn về phía Viên Tung, hướng về trong điện thoại di động hỏi: “Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?”

Bành Trạch đầu đuôi gốc ngọn nói ra.

Hạ Diệu khoe miệng một trận co quắp, “Cậu thực sự là hảo huynh đệ của tôi.”

Điện thoại di động đặt xuống, quay qua cười gượng với Viên Tung một trận, “Chỉ là đùa giỡn, tôi ngày đó cùng cậu ta thuận miệng nói nhảm, tôi nói ngày đó thấy anh cùng mẹ tôi rửa chén, vừa nói vừa cười, quan hệ xem ra rất tốt. Bọn tôi chủ yếu là trêu chọc mẹ tôi, không có ý trêu chọc anh, thì chính là nói mẹ tôi đã từng tuổi này mà phục trang, trang điểm các thứ có phải là có ý gì với mấy tên tiểu tử hay không? Sau đó lại thấy anh hay đi cùng mẹ tôi, nên cứ nghĩ là....Ách, mẹ đi ra đây lúc nào?”

Mẹ Hạ lẳng lặng nói: “Con đến thư phòng của mẹ một chuyến.”

Hạ Diệu lập tức đem ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Viên Tung, “Năm ngàn chữ kiểm điểm, từng chữ từng chữ phải xuất phát từ tận trong lòng, toàn bộ phải viết tay, tuyệt đối không được đi photo . Hai trăm cái thụt đầu, cộng thêm năm mươi cái hít đất, sáng sớm năm giờ lập tức xuống giường, chạy mang vật nặng đi bao km nhỉ? Mười km? Mười lăm km? ...anh phải giúp tôi”

Còn chưa thương lượng ra được một điều kiện để Viên Tung giúp mình cầu xin mẹ Hạ, đã bị mẹ Hạ bóp cổ tay lôi vào thư phòng.

“Con vào đây cho mẹ!”

Hạ Diệu tựa như rơi vào thời kì cổ đại, bị Hoàng Thái Hậu hạ lệnh “Chặt đầu bêu chợ” , tay hướng về Viên Tung dùng sức mà vẩy vẩy, “Viên Tung... Cứu tôi... Cứu tôi aaaa...”

Cứu cậu? Viên Tung mài răng, tôi không nhai nát cậu đã là may mắn lắm rồi.

HẾT CHƯƠNG!

216. Chương 212 - Giống Như Lột Da Heo

Event tặng sách Bất Khả Kháng Lực

Xem chi tiết TẠI ĐÂY

CHƯƠNG 212: GIỐNG NHƯ LỘT DA HEO

Trans+Edit: Pinoneverdie

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

“Vậy mẹ cứ gọi cho anh ta.” Hạ Diệu lui một bước.

“Mẹ gọi cho hắn? Đây không phải là làm điều thừa thãi sao?”

Hạ Diệu bắt từng khẩu, “Quay lại mà nói con không thể gọi cho anh ta.”

“Con là hài tử cái kiểu gì? Trước đây không cho hấn vào nhà, con trách ta ác độc. Hiện tại thỉnh hấn về, con lại không vui! Không muốn mời thì thôi, dẹp hết đi! Ai u dạ dày của tôi...ngày hôm nay phải hảo hảo kiểm tra mới được,....”

Hạ Diệu quay sang sắc ra một tiếng, “Gọi! Con gọi là được chứ gì?”

Nói xong, cầm điện thoại di động đi tới một chỗ cách đó không xa, không bấm gọi cho Viên Tung, trực tiếp giơ lên bên tai, làm bộ mà giật giật môi mấy cái, gật đầu, liền hướng về mẹ Hạ đi tới.

“Gọi xong rồi hả?”

Đến lúc đó Viên Tung không tới, nói hấn không vui lòng mà tới thì được rồi.

Kết quả chờ hai mẹ con trở về nhà, mùi cơm đã chui vào hốc mắt hốc mũi.

Viên Tung dáng vẻ giống như là chủ nhân căn nhà này, mặc một cái tạp dề lớn, từ trong nhà bếp ngông nghênh đi ra. Biểu tình hoàn toàn không có chút sai biệt, trực tiếp chào hỏi mẹ Hạ.

“Đã trở về?”

Cơ mặt của Hạ Diệu trong nháy mắt méo mó biến hình, ánh mắt bắn ra hừng hực liệt hỏa.

“Anh tại sao tới? Con mẹ nó ai cho anh tới?”

Mẹ Hạ giống như bị thần kinh, quét mắt nhìn Hạ Diệu, “Không phải là mẹ kêu con gọi hấn tới sao?”

“Con căn bản không có gọi!” Hạ Diệu rít gào.

Mẹ Hạ một trận quần quýt, đi thẳng vào nhà bếp.

“Mẹ đi lấy chén, tiện thể xem hấn có có khóa ga kỹ chưa....”

“Đừng giả bộ!” Hạ Diệu lần đầu tiên hướng về mẹ Hạ hét lên, “Anh ta đều đã nấu chín, còn có thể chưa khóa ga kị?”

Sau đó con rẽ liền ra tay, trực tiếp nắm lấy cổ Hạ Diệu từ đằng sau, lôi tới trước mặt của mẹ Hạ , tức giận hướng về cậu ta mà mắng, “Tại sao nói chuyện với mẹ cậu như vậy? Xin lỗi!”

Tôi thao! Bình dấm chua của Hạ Diệu chính thức bị lật đổ, mất hổ trùng trùng, xông thẳng vào Viên Tung.

“Anh ra mặt giúp ai? À...Con mẹ nó anh mới đến đây vài ngày! Muốn mưu quyền oán vị ! ! Giả bộ con mẹ gì nữa? Con mẹ nó ai mới được lên tiếng ở đây?”

Viên Tung con người trầm xuống, một cái tát đập vào mông Hạ Diệu, tiếng tát vang lên rung trời.

“Cậu dám giả mồm? Nhanh chóng nhận lỗi cho tôi! Xin lỗi! Hôm nay không tự kiểm điểm thì đừng ăn!”Hạ Diệu căn bản trong lòng còn đau hơn cái mông bị tát, ủy khuất trong lòng liền nói ra, cổ họng liền gào rú.

“Không ăn thì không ăn, tôi đặc biệt đã không còn hứng thú ăn mấy bữa cơm ôi thiu của anh!”

Lời này vừa nói ra, mẹ Hạ cũng bắt đầu vén tay áo.

“Tên hài tử này hôm nay có chuyện gì? Có đúng hay không muốn tạo phản?”

Viên Tung vì không muốn mẹ Hạ động thủ, trực tiếp đem Hạ Diệu kéo đến góc tường tự thân đánh cậu ta, những cái tát vẫn chất chất vang lên nhưng vẫn như trước, có tiếng nhưng không có lực, có vài cái thậm chí là tự đánh vào cánh tay mình.

Nhưng mẹ Hạ ở một bên lắng nghe thì chuyện không phải là như vậy, căn bản là muốn tự mình ra tay, nhìn thấy cảnh này lại không nổi. Thực sự dám hạ thủ !? Trong lòng có chút nhéo đau, dù sao cũng là con của mình.

Viên Tung thừa dịp mẹ Hạ đang sững sờ , nhỏ giọng lầm bầm với Hạ Diệu, “Cậu là muốn tìm đòn hả? Tôi đây thật vất vả lăn lộn đến bây giờ, cậu còn muốn phá hỏng!”

Hạ Diệu trước sau như một vẫn còn cảm phẫn, không hề đồng cảm với Viên Tung.

Viên Tung lại giáo huấn cậu ta, “Cậu tại sao lại bướng bỉnh như vậy? Nói cậu hai câu cậu liền không thích nghe?”

Mẹ Hạ có chút nhìn không được, cố ý ho nhẹ hai tiếng.

“Được rồi được rồi, nó không muốn ăn thì thôi!”

Được rồi? Viên Tung cho rằng “lửa cháy” còn chưa đủ, hẳn phải đem dấp dấp của một cô gia, ở trước mặt mẹ vợ diễn trò dạy dỗ vợ con. Vì vậy đem Hạ Diệu lôi vào nhà vệ sinh, phịch một tiếng đóng cửa.

Chưa đến năm giây, bên trong truyền đến tiếng tru tréo của Hạ Diệu.

Tiếng kêu bên trong không hề hỗn tạp, mạnh mẽ giòn tan, người thật việc thật! Ban đầu mẹ Hạ vẫn cảm thấy Viên Tung chỉ giả bộ, kết quả nghe tiếng thất thanh vang lên, tất cả hoài nghi đều bị đánh tan.

Viên Tung đem tay của Hạ Diệu ấn vào bồn nước ấm, nước ấm nhưng rất nóng, tiếng la lúc này là do nguyên nhân này.

“Tôi chẳng phải chỉ mới vài ngày không quần cậu? Cậu đã đem da tay làm cho thô ráp đến như vậy! Cậu xem lại một chút, còn mịn màng sao?”

Hạ Diệu mấy ngày này lúc nào cũng tiếp nhận nhiệm vụ, mùa xuân gió lớn, nhiệt độ không khí thấp, tay bị tiếp xúc với không khí bên ngoài quá nhiều, khiến da bị nứt nẻ. Viên Tung cho rằng nhất thiết phải lột lớp tế bào chết này ra khỏi tay của cậu ta.

“Đưa tay vào đi!” Viên Tung lại túm tay của Hạ Diệu.

Hạ Diệu ồn ào, “Nóng, nóng...”

Nóng cũng phải làm, Viên Tung trực tiếp đem tay của Hạ Diệu ấn vào trong bồn nước nóng, Hạ Diệu vừa chạm vào liền rút ra, lại bị Viên Tung bóp ấn ngược trở lại, chạm vào nước nóng lại rút ra, nhiều lần làm như vậy, từng điểm từng điểm được nước nóng vậy lên.

“Cậu làm như vậy căn bản không đem lại hiệu quả, nhúng tay vào mau lên, nhất là mu bàn tay!” Viên Tung ở một bên răn dạy. Hạ Diệu căn bản không thể hạ tay xuống, vẫn là trên mặt nước nóng, nghe răng hấp thụ khí.

Viên Tung nhìn không được, trực tiếp đem Hạ Diệu ấn vào trong nước, dùng bàn tay to của mình chặn lại ở phía trên, Hạ Diệu muốn động đậy cũng không được.

Hạ Diệu bị nóng đến dậm chân gào khóc kêu to, làm cho trái tim mẹ Hạ run lên một cái.

“Viên Tung, cậu mở cửa cho tôi vào!”

Tiếng nói của mẹ Hạ hoàn toàn bị tiếng kêu la của Hạ Diệu khuất lấp.

Hạ Diệu chậm rãi muốn rút lên, Viên Tung lại nắm lấy cổ tay của cậu ta, đặc biệt dùng sức mà chà xát bàn tay cho cậu ta, giống như là đang lột da heo, một chút cũng đều rất nghiêm túc.

“Anh làm nhẹ tay một chút a a...” Hạ Diệu lại bắt đầu ồn ào.

Viên Tung hoàn toàn không quen tật xấu này của cậu ta, lột là phải lột triệt để, bàn tay to nắm chặt tay của Hạ Diệu. Lòng bàn tay, mu bàn tay, đốt ngón tay, kẽ hở ngón tay... từng chỗ từng chỗ được Viên Tung kiên nhẫn cọ cọ chà chà.

Sau đó, lớp da chết bị ngâm mềm, bong ra, làm làn da tươi tắn dần lộ diện. Viên Tung lúc này động tác ôn nhu hơn rất nhiều, nước ấm cũng không còn quá nóng nữa.

Trạng thái căng thẳng của Hạ Diệu rốt cục đã nhẹ nhõm hơn không ít, mắt trực câu nhìn chăm chăm Viên Tung.

“Anh chà tay cho tôi làm gì?”

Viên Tung vừa giúp cậu ta thoa xà phòng thơm vừa nói: “Nhìn không vừa mắt.”

Hạ Diệu trầm mặt phản bác, “Bàn tay của anh không phải là so với tôi vẫn còn thô ráp hơn sao?”

“Tôi với cậu giống nhau?”

“Thế nào không nhau?”

Viên Tung ghé vào tai Hạ Diệu bổ sung thêm một câu: “Ngón tay của tôi nếu bị làm lằng mìn, lúc thọc vào ‘hoa cúc’ còn có thể khiến cậu thoải mái sao?”

“Thao đại gia anh! Cút đi! Cút đi! ...”

Hạ Diệu mắng vài tiếng cút, cũng không thực sự đẩy Viên Tung ra, để yên cho hắn chà tay cho mình, da dần dần trắng lên. Bàn tay của hai người chậm chậm quấn quýt, nhiệt độ từ lòng bàn tay to đã chuyển lên đầu của Hạ Diệu, ấm áp.

Sau đó, Viên Tung lại đem đầu của Hạ Diệu lật qua, để cậu ta nhìn vào gương.

“Nhìn này, mới có mấy ngày, đã trông không còn giống người giống dạng.”

Hạ Diệu oán thầm: phải rồi ...chỉ có mẹ của tôi là ra hình ra dáng.

Viên Tung nhìn vào gương chỉnh tóc cho Hạ Diệu, đem hai phần tóc vuốt dựng lên.

Hạ Diệu thấy phiền toái gạt tay của Viên Tung ra, soi vào cái gương giương ra vẻ mặt khinh khỉnh.

“Làm kiểu tóc này không phải nhìn rất ngu ngốc sao? Nhìn không khác gì hòa thượng xù lông.”

Viên Tung nhéo một bên lỗ tai của cậu ta, nhìn vào gương mà nói: “Cậu không phải hòa thượng xù lông?”

“Cút đi, đừng nhéo lỗ tai của tôi, đừng nhéo...” Hai người đang luyên thuyên vui vẻ, tiếng đập cửa của mẹ Hạ lại vang lên.

“Viên Tung, cậu đã xong chưa?”

Viên Tung lấy cùi chỏ thọt Hạ Diệu, “Xem mẹ Hạ cấp bách kìa!”

Nét mặt của Hạ Diệu không biểu thị cái gì, trong lòng đã sớm đối với mấy ngày nay “nghi thần nghi quỷ” tự ti mặc cảm. Lúc không có người chính là tự tát vào mồm, nghìn vạn lần không thể người khác biết mình đã có những suy nghĩ gì.

Lúc mẹ Hạ mở rộng cửa, nhìn thấy mặt mũi của Hạ Diệu, lại thấy tay của cậu ta sưng lên, cho rằng Viên Tung thực sự trừng trị cậu ta. Ánh mắt giả vờ tức giận nhìn Hạ Diệu một lúc, lại quăng ánh mắt vào Viên Tung, tư vị trong lòng phức tạp bất minh.

“Được rồi, ăn cơm đi.”

Mấy ngày này Viên Tung hầu hạ cơm nước cho mẹ Hạ đủ đầy, mỗi ngày lại đổi nhiều món ngon, lại có chút bạc đãi Hạ Diệu. Hạ Diệu chùng mấy ngày nay toàn ăn cơm ở căn tin hoặc mua ở bên ngoài, tất nhiên là luôn ngóatic trông một bữa do Viên Tung làm.

Mẹ Hạ thấy nhi tử ăn như hổ đói, trong lòng có chút không phải là tư vị.

Đừng nói Hạ Diệu, chính là mẹ Hạ mấy ngày này cũng đã quen với việc ăn cơm do Viên Tung làm, đến lúc chính bản thân mình làm cơm cũng thấy không ngon.

Ăn cơm xong, lương tâm trời dậy, Hạ Diệu giành rửa chén với mẹ Hạ, Viên Tung một mình ung dung ngồi ở phòng khách, điện thoại di động của Hạ Diệu vang lên, Viên Tung liền cầm lấy.

Vừa nhìn thì là Bành Trạch, không chút nghĩ ngợi liền nhận máy.

“Yêu quái à, tôi nói cậu nghe! Ngày hôm qua sau khi cậu nói chuyện với tôi xong, tôi liền phái người theo dõi Viên Tung. Người kia nói xe của Viên Tung nửa đêm vẫn còn đứng trước nhà của cậu, sau đó hắn thấy Viên Tung xuống xe, nhảy vào cửa sổ nhà cậu, ngay lập tức đèn phòng ngủ liền sáng. Tôi cố ý hỏi hắn là phòng nào, hắn nói hắn nhìn thanh thanh sở sở, đèn sáng ở phòng của mẹ cậu không phải là phòng của cậu... Ai da, yêu quái à! Thực sự cậu đã nói đúng, Viên Tung có lẽ nào đã tâm muốn làm cha dượng của cậu?!”

Viên Tung nghe xong, cơ mặt tất cả cứng ngắt.

Bành Trạch còn nói: “Tôi nghĩ Viên Tung có thể là trong khoảng thời gian này áp lực quá lớn, bị mẹ cậu đẩy thành tâm lý biến thái. Chính là lúc đầu muốn tìm cách thuyết phục mẹ Hạ, đến cuối cùng bị mẹ Hạ thỏa hiệp thành ra như vậy. Yêu quái à, cứ đến đây với bọn tôi, luôn có anh em bao bọc che chở cho cậu,...”

Viên Tung nặng nề lên tiếng, “Tôi thay thằng con trai tôi cảm ơn người.”

“Ách...” ruột của Bành Trạch thiếu chút nữa là từ cổ họng ói ra ngoài.

Viên Tung trực tiếp cúp điện thoại.

Vừa lúc Hạ Diệu vừa rửa chén xong, đi vào phòng khách, thấy sắc mặt của Viên Tung có cái gì đó không đúng.

“Làm sao vậy?”

Viên Tung còn chưa lên tiếng, điện thoại của Hạ Diệu lại vang lên.

Lần này Bành Trạch vẫn còn không chịu rút kinh nghiệm, điện thoại được nhận liền không thèm hỏi ai đang bắt máy.

“Viên ca! Tung gia! Anh hãy nghe tôi nói, kỳ thực cái tên theo dõi kia mắt của hắn có vấn đề, hắn nhìn lầm rồi, đèn sáng không phải là ở phòng mẹ của Hạ Diệu, con mẹ nó, là phòng của ...”

“Cậu nói cái gì đó?” Hạ Diệu cắt lời Bành Trạch.

Bành Trạch một trận thổ mạnh, “Là cậu sao?”

Hạ Diệu trong lúc mơ hồ có loại dự cảm chẳng lành, ánh mắt run rẩy mà nhìn về phía Viên Tung, hướng về trong điện thoại di động hỏi: “Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?”

Bành Trạch đầu đuôi gốc ngọn nói ra.

Hạ Diệu khoe miệng một trận co quắp, “Cậu thực sự là hảo huynh đệ của tôi.”

Điện thoại di động đặt xuống, quay qua cười gượng với Viên Tung một trận, “Chỉ là đùa giỡn, tôi ngày đó cùng cậu ta thuận miệng nói nhảm, tôi nói ngày đó thấy anh cùng mẹ tôi rửa chén, vừa nói vừa cười, quan hệ xem ra rất tốt. Bọn tôi chủ yếu là trêu chọc mẹ tôi, không có ý trêu chọc anh, thì chính là nói mẹ tôi đã từng tuổi này mà phục trang, trang điểm các thứ có phải là có ý gì với mấy tên tiểu tử hay không? Sau đó lại thấy anh hay đi cùng mẹ tôi, nên cứ nghĩ là....Ách, mẹ đi ra đây lúc nào?”

Mẹ Hạ lắng lắng nói: “Con đến thư phòng của mẹ một chuyến.”

Hạ Diệu lập tức đem ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Viên Tung, “Năm ngàn chữ kiểm điểm, từng chữ từng chữ phải xuất phát từ tận trong lòng, toàn bộ phải viết tay, tuyệt đối không được đi photo . Hai trăm cái thụt đầu, cộng thêm năm mươi cái hít đất, sáng sớm năm giờ lập tức xuống giường, chạy mang vật nặng đi bao km nhỉ? Mười km? Mười lăm km? ...anh phải giúp tôi”

Còn chưa thương lượng ra được một điều kiện để Viên Tung giúp mình cầu xin mẹ Hạ, đã bị mẹ Hạ bóp cổ tay lôi vào thư phòng.

“Con vào đây cho mẹ!”

Hạ Diệu tựa như rơi vào thời kì cổ đại, bị Hoàng Thái Hậu hạ lệnh “Chặt đầu bêu chợ” , tay hướng về Viên Tung dùng sức mà vẩy vẩy, “Viên Tung... Cứu tôi... Cứu tôi aaaa...”

Cứu cậu? Viên Tung mài răng, tôi không nhai nát cậu đã là may mắn lắm rồi.

HẾT CHƯƠNG!

217. Chương 212 - Giống Như Lột Da Heo

Event tặng sách Bất Khả Kháng Lực

Xem chi tiết TẠI ĐÂY

CHƯƠNG 212: GIỐNG NHƯ LỘT DA HEO

Trans+Edit: Pinoneverdie

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

“Vậy mẹ cứ gọi cho anh ta.” Hạ Diệu lui một bước.

“Mẹ gọi cho hần? Đây không phải là làm điều thừa thãi sao?”

Hạ Diệu bắt tùng khẩu, “Quay lại mà nói con không thể gọi cho anh ta.”

“Con là hài tử cái kiểu gì? Trước đây không cho hần vào nhà, con trách ta ác độc. Hiện tại thỉnh hần về, con lại không vui! Không muốn mời thì thôi, dẹp hết đi! Ai u dạ dày của tôi...ngày hôm nay phải hảo hảo kiểm tra mới được,....”

Hạ Diệu quay sang sắc ra một tiếng, “Gọi! Con gọi là được chứ gì?”

Nói xong, cầm điện thoại di động đi tới một chỗ cách đó không xa, không bấm gọi cho Viên Tung, trực tiếp giơ lên bên tai, làm bộ mà giật giật môi mấy cái, gật đầu, liền hướng về mẹ Hạ đi tới.

“Gọi xong rồi hả?”

Đến lúc đó Viên Tung không tới, nói hần không vui lòng mà tới thì được rồi.

Kết quả chờ hai mẹ con trở về nhà, mùi cơm đã chui vào hốc mắt hốc mũi.

Viên Tung dáng vẻ giống như là chủ nhân căn nhà này, mặc một cái tạp dề lớn, từ trong nhà bếp ngong nghênh đi ra. Biểu tình hoàn toàn không có chút sai biệt, trực tiếp chào hỏi mẹ Hạ.

“Đã trở về?”

Cơ mặt của Hạ Diệu trong nháy mắt méo mó biến hình, ánh mắt bắn ra hừng hực liệt hỏa.

“Anh tại sao tới? Con mẹ nó ai cho anh tới?”

Mẹ Hạ giống như bị thần kinh, quét mắt nhìn Hạ Diệu, “Không phải là mẹ kêu con gọi hần tới sao?”

“Con căn bản không có gọi!” Hạ Diệu rít gào.

Mẹ Hạ một trận quần quýt, đi thẳng vào nhà bếp.

“Mẹ đi lấy chén, tiện thể xem hần có có khóa ga kỹ chưa....”

“Đừng giả bộ!” Hạ Diệu lần đầu tiên hướng về mẹ Hạ hét lên, “Anh ta đều đã nấu chín, còn có thể chưa khóa ga kìa?”

Sau đó con rẽ liền ra tay, trực tiếp nắm lấy cổ Hạ Diệu từ đằng sau, lôi tới trước mặt của mẹ Hạ, tức giận hướng về cậu ta mà mắng, “Tại sao nói chuyện với mẹ cậu như vậy? Xin lỗi!”

Tôi thao! Bình dấm chua của Hạ Diệu chính thức bị lật đổ, mất hỏ trùng trùng, xông thẳng vào Viên Tung.

“Anh ra mặt giúp ai? À...Con mẹ nó anh mới đến đây vài ngày! Muốn mưu quyền oán vị ! ! Giả bộ con mẹ gì nữa? Con mẹ nó ai mới được lên tiếng ở đây?”

Viên Tung con người trầm xuống, một cái tát đập vào mông Hạ Diệu, tiếng tát vang lên rung trời.

“Cậu dám giả mồm? Nhanh chóng nhận lỗi cho tôi! Xin lỗi! Hôm nay không tự kiểm điểm thì đừng ăn!” Hạ Diệu căn bản trong lòng còn đau hơn cái mông bị tát, ủy khuất trong lòng liền nói ra, cổ họng liền gào rú.

“Không ăn thì không ăn, tôi đặc biệt đã không còn hứng thú ăn mấy bữa cơm ôi thiu của anh!”

Lời này vừa nói ra, mẹ Hạ cũng bắt đầu vén tay áo.

“Tên hài tử này hôm nay có chuyện gì? Có đúng hay không muốn tạo phản?”

Viên Tung vì không muốn mẹ Hạ động thủ, trực tiếp đem Hạ Diệu kéo đến góc tường tự thân đánh cậu ta, những cái tát vẫn chất chất vang lên nhưng vẫn như trước, có tiếng nhưng không có lực, có vài cái thậm chí là tự đánh vào cánh tay mình.

Nhưng mẹ Hạ ở một bên lắng nghe thì chuyện không phải là như vậy, căn bản là muốn tự mình ra tay, nhìn thấy cảnh này lại không nỡ. Thực sự dám hạ thủ!? Trong lòng có chút nhéo đau, dù sao cũng là con của mình.

Viên Tung thừa dịp mẹ Hạ đang sững sờ, nhỏ giọng lầm bầm với Hạ Diệu, “Cậu là muốn tìm đòn hả? Tôi đây thật vất vả lăn lộn đến bây giờ, cậu còn muốn phá hỏng!?”

Hạ Diệu trước sau như một vẫn còn căm phẫn, không hề đồng cảm với Viên Tung.

Viên Tung lại giáo huấn cậu ta, “Cậu tại sao lại bướng bỉnh như vậy? Nói cậu hai câu cậu liền không thích nghe?”

Mẹ Hạ có chút nhìn không được, cổ ứ ho nhẹ hai tiếng.

“Được rồi được rồi, nó không muốn ăn thì thôi!”

Được rồi? Viên Tung cho rằng “lửa cháy” còn chưa đủ, hẳn phải đem dấp dáp của một cô gia, ở trước mặt mẹ vợ diễn trò dạy dỗ vợ con. Vì vậy đem Hạ Diệu lôi vào nhà vệ sinh, phịch một tiếng đóng cửa.

Chưa đến năm giây, bên trong truyền đến tiếng tru tréo của Hạ Diệu.

Tiếng kêu bên trong không hề hỗn tạp, mạnh mẽ giòn tan, người thật việc thật! Ban đầu mẹ Hạ vẫn cảm thấy Viên Tung chỉ giả bộ, kết quả nghe tiếng thất thanh vang lên, tất cả hoài nghi đều bị đánh tan.

Viên Tung đem tay của Hạ Diệu ấn vào bồn nước ấm, nước ấm nhưng rất nóng, tiếng la lúc này là do nguyên nhân này.

“Tôi chẳng phải chỉ mới vài ngày không quản cậu? Cậu đã đem da tay làm cho thô ráp đến như vậy! Cậu xem lại một chút, còn mịn màng sao?”

Hạ Diệu mấy ngày này lúc nào cũng tiếp nhận nhiệm vụ, mùa xuân gió lớn, nhiệt độ không khí thấp, tay bị tiếp xúc với không khí bên ngoài quá nhiều, khiến da bị nứt nẻ. Viên Tung cho rằng nhất thiết phải lột lớp tế bào chết này ra khỏi tay của cậu ta.

“Đưa tay vào đi!” Viên Tung lại túm tay của Hạ Diệu.

Hạ Diệu ồn ào, “Nóng, nóng...”

Nóng cũng phải làm, Viên Tung trực tiếp đem tay của Hạ Diệu ấn vào trong bồn nước nóng, Hạ Diệu vừa chạm vào liền rút ra, lại bị Viên Tung bóp ấn ngược trở lại, chạm vào nước nóng lại rút ra, nhiều lần làm như vậy, từng điểm từng điểm được nước nóng vấy lên.

“Cậu làm như vậy căn bản không đem lại hiệu quả, nhúng tay vào mau lên, nhất là mu bàn tay!” Viên Tung ở một bên răn dạy. Hạ Diệu căn bản không thể hạ tay xuống, vẫn là trên mặt nước nóng, nghe răng hấp thụ khí.

Viên Tung nhìn không được, trực tiếp đem Hạ Diệu ấn vào trong nước, dùng bàn tay to của mình chặn lại ở phía trên, Hạ Diệu muốn động đậy cũng không được.

Hạ Diệu bị nóng đến dậm chân gào khóc kêu to, làm cho trái tim mẹ Hạ run lên một cái.

“Viên Tung, cậu mở cửa cho tôi vào!”

Tiếng nói của mẹ Hạ hoàn toàn bị tiếng kêu la của Hạ Diệu khuất lấp.

Hạ Diệu chậm rãi muốn rút lên, Viên Tung lại nắm lấy cổ tay của cậu ta, đặc biệt dùng sức mà chà xát bàn tay cho cậu ta, giống như là đang lột da heo, một chút cũng đều rất nghiêm túc.

“Anh làm nhẹ tay một chút a a...” Hạ Diệu lại bắt đầu ồ ào.

Viên Tung hoàn toàn không quen tật xấu này của cậu ta, lột là phải lột triệt để, bàn tay to nắm chặt tay của Hạ Diệu. Lòng bàn tay, mu bàn tay, đốt ngón tay, kẽ hở ngón tay... từng chỗ từng chỗ được Viên Tung kiên nhẫn cọ cọ chà chà.

Sau đó, lớp da chết bị ngâm mềm, bong ra, làm làn da tươi tắn dần lộ diện. Viên Tung lúc này động tác ôn nhu hơn rất nhiều, nước ấm cũng không còn quá nóng nữa.

Trạng thái căng thẳng của Hạ Diệu rốt cục đã nhẹ nhõm hơn không ít, mắt trực câu nhìn chăm chăm Viên Tung.

“Anh chà tay cho tôi làm gì?”

Viên Tung vừa giúp cậu ta thoa xà phòng thơm vừa nói: “Nhìn không vừa mắt.”

Hạ Diệu trầm mặt phản bác, “Bàn tay của anh không phải là so với tôi vẫn còn thô ráp hơn sao?”

“Tôi với cậu giống nhau?”

“Thế nào không nhau?”

Viên Tung ghé vào tai Hạ Diệu bổ sung thêm một câu: “Ngón tay của tôi nếu bị làm lảng mịn, lúc thọc vào ‘hoa cúc’ còn có thể khiến cậu thoải mái sao?”

“Thao đại gia anh! Cút đi! Cút đi! ...”

Hạ Diệu mắng vài tiếng cút, cũng không thực sự đẩy Viên Tung ra, để yên cho hắn chà tay cho mình, da dần dần trắng lên. Bàn tay của hai người chậm chậm quán quýt, nhiệt độ từ lòng bàn tay to đã chuyển lên đầu của Hạ Diệu, ấm áp.

Sau đó, Viên Tung lại đem đầu của Hạ Diệu lật qua, để cậu ta nhìn vào gương.

“Nhìn này, mới có mấy ngày, đã trông không còn giống người giống dạng.”

Hạ Diệu oán thăm: phải rồi ...chỉ có mẹ của tôi là ra hình ra dáng.

Viên Tung nhìn vào gương chỉnh tóc cho Hạ Diệu, đem hai phần tóc vuốt dựng lên.

Hạ Diệu thấy phiền toái gạt tay của Viên Tung ra, soi vào cái gương giương ra vẻ mặt khinh khỉnh.

“Làm kiểu tóc này không phải nhìn rất ngu ngốc sao? Nhìn không khác gì hòa thượng xù lông.”

Viên Tung nhéo một bên lỗ tai của cậu ta, nhìn vào gương mà nói: “Cậu không phải hòa thượng xù lông?”

“Cút đi, đừng nhéo lỗ tai của tôi, đừng nhéo...” Hai người đang luyện thuyền vui vẻ, tiếng đập cửa của mẹ Hạ lại vang lên.

“Viên Tung, cậu đã xong chưa?”

Viên Tung lấy cùi chỏ thọt Hạ Diệu, “Xem mẹ Hạ cấp bách kìa!”

Nét mặt của Hạ Diệu không biểu thị cái gì, trong lòng đã sớm đổi với mấy ngày nay “nghỉ thần nghỉ quỷ” tự ti mặc cảm. Lúc không có người chính là tự tát vào mồm, nghìn vạn lần không thể người khác biết mình đã có những suy nghĩ gì.

Lúc mẹ Hạ mở rộng cửa, nhìn thấy mặt mũi của Hạ Diệu, lại thấy tay của cậu ta sưng lên, cho rằng Viên Tung thực sự trừng trị cậu ta. Ánh mắt giả vờ tức giận nhìn Hạ Diệu một lúc, lại quăng ánh mắt vào Viên Tung, tư vị trong lòng phức tạp bất minh.

“Được rồi, ăn cơm đi.”

Mấy ngày này Viên Tung hầu hạ cơm nước cho mẹ Hạ đủ đầy, mỗi ngày lại đổi nhiều món ngon, lại có chút bạc đãi Hạ Diệu. Hạ Diệu chừng mấy ngày nay toàn ăn cơm ở căn tin hoặc mua ở bên ngoài, tất nhiên là luôn ngóatic trông một bữa do Viên Tung làm.

Mẹ Hạ thấy nhi tử ăn như hổ đói, trong lòng có chút không phải là tư vị.

Đừng nói Hạ Diệu, chính là mẹ Hạ mấy ngày này cũng đã quen với việc ăn cơm do Viên Tung làm, đến lúc chính bản thân mình làm cơm cũng thấy không ngon.

Ăn cơm xong, lương tâm trời dậy, Hạ Diệu giành rửa chén với mẹ Hạ, Viên Tung một mình ung dung ngồi ở phòng khách, điện thoại di động của Hạ Diệu vang lên, Viên Tung liền cầm lấy.

Vừa nhìn thì là Bành Trạch, không chút nghĩ ngợi liền nhận máy.

“Yêu quái à, tôi nói cậu nghe! Ngày hôm qua sau khi cậu nói chuyện với tôi xong, tôi liền phái người theo dõi Viên Tung. Người kia nói xe của Viên Tung nửa đêm vẫn còn đứng trước nhà của cậu, sau đó hắn thấy Viên Tung xuống xe, nhảy vào cửa sổ nhà cậu, ngay lập tức đèn phòng ngủ liền sáng. Tôi cố ý hỏi hắn là phòng nào, hắn nói hắn nhìn thanh thanh sở sở, đèn sáng ở phòng của mẹ cậu không phải là phòng của cậu... Ai da, yêu quái à! Thực sự cậu đã nói đúng, Viên Tung có lẽ nào đã tâm muốn làm cha dượng của cậu?!”

Viên Tung nghe xong, cơ mặt tất cả cứng ngắt.

Bành Trạch còn nói: “Tôi nghĩ Viên Tung có thể là trong khoảng thời gian này áp lực quá lớn, bị mẹ cậu đẩy thành tâm lý biến thái. Chính là lúc đầu muốn tìm cách thuyết phục mẹ Hạ, đến cuối cùng bị mẹ Hạ thỏa hiệp thành ra như vậy. Yêu quái à, cứ đến đây với bọn tôi, luôn có anh em bao bọc che chở cho cậu,...”

Viên Tung nặng nề lên tiếng, “Tôi thay thẳng con trai tôi cảm ơn người.”

“Ách...” ruột của Bành Trạch thiếu chút nữa là từ cổ họng ói ra ngoài.

Viên Tung trực tiếp cúp điện thoại.

Vừa lúc Hạ Diệu vừa rửa chén xong, đi vào phòng khách, thấy sắc mặt của Viên Tung có cái gì đó không đúng.

“Làm sao vậy?”

Viên Tung còn chưa lên tiếng, điện thoại của Hạ Diệu lại vang lên.

Lần này Bành Trạch vẫn còn không chịu rút kinh nghiệm, điện thoại được nhận liền không thèm hỏi ai đang bắt máy.

“Viên ca! Tung gia! Anh hãy nghe tôi nói, kỳ thực cái tên theo dõi kia mắt của hắn có vấn đề, hắn nhìn lầm rồi, đèn sáng không phải là ở phòng mẹ của Hạ Diệu, con mẹ nó, là phòng của ...”

“Cậu nói cái gì đó?” Hạ Diệu cắt lời Bành Trạch.

Bành Trạch một trận thổ mạnh, “Là cậu sao?”

Hạ Diệu trong lúc mơ hồ có loại dự cảm chẳng lành, ánh mắt run rẩy mà nhìn về phía Viên Tung, hướng về trong điện thoại di động hỏi: “Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?”

Bành Trạch đầu đuôi gốc ngọn nói ra.

Hạ Diệu khóatic miệng một trận co quắp, “Cậu thực sự là hảo huynh đệ của tôi.”

Điện thoại di động đặt xuống, quay qua cười gượng với Viên Tung một trận, “Chỉ là đùa giỡn, tôi ngày đó cùng cậu ta thuận miệng nói nhảm, tôi nói ngày đó thấy anh cùng mẹ tôi rửa chén, vừa nói vừa cười, quan hệ xem ra rất tốt. Bọn tôi chủ yếu là trêu chọc mẹ tôi, không có ý trêu chọc anh, thì chính là nói mẹ tôi đã từng tuổi này mà phục trang, trang điểm các thứ có phải là có ý gì với mấy tên tiểu tử hay không? Sau đó lại thấy anh hay đi cùng mẹ tôi, nên cứ nghĩ là....Ách, mẹ đi ra đây lúc nào?”

Mẹ Hạ lẳng lẳng nói: “Con đến thư phòng của mẹ một chuyến.”

Hạ Diệu lập tức đem ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Viên Tung, “Năm ngàn chữ kiểm điểm, từng chữ từng chữ phải xuất phát từ tận trong lòng, toàn bộ phải viết tay, tuyệt đối không được đi photo . Hai trăm cái thụt đầu, cộng thêm năm mươi cái hít đất, sáng sớm năm giờ lập tức xuống giường, chạy mang vật nặng đi bao km nhỉ? Mười km? Mười lăm km? ...anh phải giúp tôi”

Còn chưa thương lượng ra được một điều kiện để Viên Tung giúp mình cầu xin mẹ Hạ, đã bị mẹ Hạ bóp cổ tay lôi vào thư phòng.

“Con vào đây cho mẹ!”

Hạ Diệu tựa như rơi vào thời kì cổ đại, bị Hoàng Thái Hậu hạ lệnh “Chặt đầu bêu chợ” , tay hướng về Viên Tung dùng sức mà vẩy vẩy, “Viên Tung... Cứu tôi... Cứu tôi aaaa...”

Cứu cậu? Viên Tung mài răng, tôi không nhai nát cậu đã là may mắn lắm rồi.

HẾT CHƯƠNG!

218. Chương 212 - Giống Như Lột Da Heo

Event tặng sách Bất Khả Kháng Lực

Xem chi tiết TẠI ĐÂY

CHƯƠNG 212: GIỐNG NHƯ LỘT DA HEO

Trans+Edit: Pinoneverdie

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

“Vậy mẹ cứ gọi cho anh ta.” Hạ Diệu lui một bước.

“Mẹ gọi cho hần? Đây không phải là làm điều thừa thãi sao?”

Hạ Diệu bắt từng khẩu, “Quay lại mà nói con không thể gọi cho anh ta.”

“Con là hài tử cái kiểu gì? Trước đây không cho hần vào nhà, con trách ta ác độc. Hiện tại thỉnh hần về, con lại không vui! Không muốn mời thì thôi, dẹp hết đi! Ai u dạ dày của tôi...ngày hôm nay phải hảo hảo kiểm tra mới được,.....”

Hạ Diệu quay sang sắc ra một tiếng, “Gọi! Con gọi là được chứ gì?”

Nói xong, cầm điện thoại di động đi tới một chỗ cách đó không xa, không bấm gọi cho Viên Tung, trực tiếp giờ lên bên tai, làm bộ mà giật giật môi mấy cái, gật đầu, liền hướng về mẹ Hạ đi tới.

“Gọi xong rồi hả?”

Đến lúc đó Viên Tung không tới, nói hần không vui lòng mà tới thì được rồi.

Kết quả chờ hai mẹ con trở về nhà, mùi cơm đã chui vào hốc mắt hốc mũi.

Viên Tung dáng vẻ giống như là chủ nhân căn nhà này, mặc một cái tạp dề lớn, từ trong nhà bếp ngông nghênh đi ra. Biểu tình hoàn toàn không có chút sai biệt, trực tiếp chào hỏi mẹ Hạ.

“Đã trở về?”

Cơ mặt của Hạ Diệu trong nháy mắt méo mó biến hình, ánh mắt bắn ra hừng hực liệt hỏa.

“Anh tại sao tới? Con mẹ nó ai cho anh tới?”

Mẹ Hạ giống như bị thần kinh, quét mắt nhìn Hạ Diệu, “Không phải là mẹ kêu con gọi hần tới sao?”

“Con cần bản không có gọi!” Hạ Diệu rít gào.

Mẹ Hạ một trận quần quýt, đi thẳng vào nhà bếp.

“Mẹ đi lấy chén, tiện thể xem hần có có khóa ga kỹ chưa....”

“Đừng giả bộ!” Hạ Diệu lần đầu tiên hướng về mẹ Hạ hét lên, “Anh ta đều đã nấu chín, còn có thể chưa khóa ga kỹ?”

Sau đó con rẽ liền ra tay, trực tiếp nắm lấy cổ Hạ Diệu từ đằng sau, lôi tới trước mặt của mẹ Hạ , tức giận hướng về cậu ta mà mắng, “Tại sao nói chuyện với mẹ cậu như vậy? Xin lỗi!”

Tôi thao! Bình dấm chua của Hạ Diệu chính thức bị lật đổ, mất hồ trừng trừng, xông thẳng vào Viên Tung.

“Anh ra mặt giúp ai? À...Con mẹ nó anh mới đến đây vài ngày! Muốn mưu quyền soán vị ! ! Giả bộ con mẹ gì nữa? Con mẹ nó ai mới được lên tiếng ở đây?”

Viên Tung con người trầm xuống, một cái tát đập vào mông Hạ Diệu, tiếng tát vang lên rung trời.

“Cậu dám giả ốm? Nhanh chóng nhận lỗi cho tôi! Xin lỗi! Hôm nay không tự kiểm điểm thì đừng ăn!” Hạ Diệu cắn bản trong lòng còn đau hơn cái mông bị tát, ủy khuất trong lòng liền nói ra, cổ họng liền gào rú.

“Không ăn thì không ăn, tôi đặc biệt đã không còn hứng thú ăn mấy bữa cơm ôi thiu của anh!”

Lời này vừa nói ra, mẹ Hạ cũng bắt đầu vén tay áo.

“Tên hài tử này hôm nay có chuyện gì? Có đúng hay không muốn tạo phản?”

Viên Tung vì không muốn mẹ Hạ động thủ, trực tiếp đem Hạ Diệu kéo đến góc tường tự thân đánh cậu ta, những cái tát vẫn chất chất vang lên nhưng vẫn như trước, có tiếng nhưng không có lực, có vài cái thậm chí là tự đánh vào cánh tay mình.

Nhưng mẹ Hạ ở một bên lắng nghe thì chuyện không phải là như vậy, cắn bản là muốn tự mình ra tay, nhìn thấy cảnh này lại không nỡ. Thực sự dám hạ thủ !? Trong lòng có chút nhéo đau, dù sao cũng là con của mình.

Viên Tung thừa dịp mẹ Hạ đang sững sờ , nhỏ giọng lầm bầm với Hạ Diệu, “Cậu là muốn tìm đòn hả? Tôi đây thật vất vả lăn lộn đến bây giờ, cậu còn muốn phá hỏng!?”

Hạ Diệu trước sau như một vẫn còn căm phẫn, không hề đồng cảm với Viên Tung.

Viên Tung lại giáo huấn cậu ta, “Cậu tại sao lại bướng bỉnh như vậy? Nói cậu hai câu cậu liền không thích nghe?”

Mẹ Hạ có chút nhìn không được, cổ ý ho nhẹ hai tiếng.

“Được rồi được rồi, nó không muốn ăn thì thôi!”

Được rồi? Viên Tung cho rằng “lửa cháy” còn chưa đủ, hần phải đem dằm dáp của một cô gia, ở trước mặt mẹ vợ diễn trò dạy dỗ vợ con. Vì vậy đem Hạ Diệu lôi vào nhà vệ sinh, phịch một tiếng đóng cửa.

Chưa đến năm giây, bên trong truyền đến tiếng tru tréo của Hạ Diệu.

Tiếng kêu bên trong không hề hỗn tạp, mạnh mẽ giòn tan, người thật việc thật! Ban đầu mẹ Hạ vẫn cảm thấy Viên Tung chỉ giả bộ, kết quả nghe tiếng thất thanh vang lên, tất cả hoài nghi đều bị đánh tan.

Viên Tung đem tay của Hạ Diệu ấn vào bồn nước ấm, nước ấm nhưng rất nóng, tiếng la lúc này là do nguyên nhân này.

“Tôi chẳng phải chỉ mới vài ngày không quần cậu? Cậu đã đem da tay làm cho thô ráp đến như vậy! Cậu xem lại một chút, còn mịn màng sao?”

Hạ Diệu mấy ngày này lúc nào cũng tiếp nhận nhiệm vụ, mùa xuân gió lớn, nhiệt độ không khí thấp, tay bị tiếp xúc với không khí bên ngoài quá nhiều, khiến da bị nứt nẻ. Viên Tung cho rằng nhất thiết phải lột lớp tế bào chết này ra khỏi tay của cậu ta.

“Đưa tay vào đi!” Viên Tung lại túm tay của Hạ Diệu.

Hạ Diệu ồn ào, “Nóng, nóng...”

Nóng cũng phải làm, Viên Tung trực tiếp đem tay của Hạ Diệu ấn vào trong bồn nước nóng, Hạ Diệu vừa chạm vào liền rút ra, lại bị Viên Tung bóp ấn ngược trở lại, chạm vào nước nóng lại rút ra, nhiều lần làm như vậy, từng điểm từng điểm được nước nóng vậy lên.

“Cậu làm như vậy căn bản không đem lại hiệu quả, nhúng tay vào mau lên, nhất là mu bàn tay!” Viên Tung ở một bên răn dạy. Hạ Diệu căn bản không thể hạ tay xuống, vẫn là trên mặt nước nóng, nghe răng hấp thụ khí.

Viên Tung nhìn không được, trực tiếp đem Hạ Diệu ấn vào trong nước, dùng bàn tay to của mình chặn lại ở phía trên, Hạ Diệu muốn động đây cũng không được.

Hạ Diệu bị nóng đến dậm chân gào khóc kêu to, làm cho trái tim mẹ Hạ run lên một cái.

“Viên Tung, cậu mở cửa cho tôi vào!”

Tiếng nói của mẹ Hạ hoàn toàn bị tiếng kêu la của Hạ Diệu khuất lấp.

Hạ Diệu chậm rãi muốn rút lên, Viên Tung lại nắm lấy cổ tay của cậu ta, đặc biệt dùng sức mà chà xát bàn tay cho cậu ta, giống như là đang lột da heo, một chút cũng đều rất nghiêm túc.

“Anh làm nhẹ tay một chút a a...” Hạ Diệu lại bắt đầu ồn ào.

Viên Tung hoàn toàn không quen tật xấu này của cậu ta, lột là phải lột triệt để, bàn tay to nắm chặt tay của Hạ Diệu. Lòng bàn tay, mu bàn tay, đốt ngón tay, kẽ hở ngón tay... từng chỗ từng chỗ được Viên Tung kiên nhẫn cọ cọ chà chà.

Sau đó, lớp da chết bị ngâm mềm, bong ra, làm làn da tươi tắn dần lộ diện. Viên Tung lúc này động tác ôn nhu hơn rất nhiều, nước ấm cũng không còn quá nóng nữa.

Trạng thái căng thẳng của Hạ Diệu rốt cục đã nhẹ nhõm hơn không ít, mắt trực câu nhìn chăm chăm Viên Tung.

“Anh chà tay cho tôi làm gì?”

Viên Tung vừa giúp cậu ta thoa xà phòng thơm vừa nói: “Nhìn không vừa mắt.”

Hạ Diệu trầm mặt phản bác, “Bàn tay của anh không phải là so với tôi vẫn còn thô ráp hơn sao?”

“Tôi với cậu giống nhau?”

“Thế nào không nhau?”

Viên Tung ghé vào tai Hạ Diệu bổ sung thêm một câu: “Ngón tay của tôi nếu bị làm lằng mịn, lúc thọc vào ‘hoa cúc’ còn có thể khiến cậu thoải mái sao?”

“Thao đại gia anh! Cút đi! Cút đi! ...”

Hạ Diệu mắng vài tiếng cút, cũng không thực sự đẩy Viên Tung ra, để yên cho hắn chà tay cho mình, da dần dần trắng lên. Bàn tay của hai người chậm chậm quẩn quýt, nhiệt độ từ lòng bàn tay to đã chuyển lên đầu của Hạ Diệu, ấm áp.

Sau đó, Viên Tung lại đem đầu của Hạ Diệu lật qua, để cậu ta nhìn vào gương.

“Nhìn này, mới có mấy ngày, đã trông không còn giống người giống dạng.”

Hạ Diệu oán thăm: phải rồi chỉ có mẹ của tôi là ra hình ra dáng.

Viên Tung nhìn vào gương chỉnh tóc cho Hạ Diệu, đem hai phần tóc vuốt dựng lên.

Hạ Diệu thấy phiền toái gạt tay của Viên Tung ra, soi vào cái gương giương ra vẻ mặt khinh khỉnh.

“Làm kiểu tóc này không phải nhìn rất ngu ngốc sao? Nhìn không khác gì hòa thượng xù lông.”

Viên Tung nhéo một bên lỗ tai của cậu ta, nhìn vào gương mà nói: “Cậu không phải hòa thượng xù lông?”
“Cút đi, đừng nhéo lỗ tai của tôi, đừng nhéo...” Hai người đang luyện thiền vui vẻ, tiếng đập cửa của mẹ Hạ lại vang lên.

“Viên Tung, cậu đã xong chưa?”

Viên Tung lấy cùi chỏ thọt Hạ Diệu, “Xem mẹ Hạ cấp bách kìa!”

Nét mặt của Hạ Diệu không biểu thị cái gì, trong lòng đã sớm đối với mấy ngày nay “nghi thần nghi quỷ” tự ti mặc cảm. Lúc không có người chính là tự tát vào mồm, nghìn vạn lần không thể người khác biết mình đã có những suy nghĩ gì.

Lúc mẹ Hạ mở rộng cửa, nhìn thấy mặt mũi của Hạ Diệu, lại thấy tay của cậu ta sưng lên, cho rằng Viên Tung thực sự trừng trị cậu ta. Ánh mắt giả vờ tức giận nhìn Hạ Diệu một lúc, lại quăng ánh mắt vào Viên Tung, tư vị trong lòng phức tạp bất minh.

“Được rồi, ăn cơm đi.”

Mấy ngày này Viên Tung hầu hạ cơm nước cho mẹ Hạ đủ đầy, mỗi ngày lại đổi nhiều món ngon, lại có chút bạc đãi Hạ Diệu. Hạ Diệu chững mấy ngày nay toàn ăn cơm ở căn tin hoặc mua ở bên ngoài, tất nhiên là luôn ngóatic trông một bữa do Viên Tung làm.

Mẹ Hạ thấy nhi tử ăn như hổ đói, trong lòng có chút không phải là tư vị.

Đừng nói Hạ Diệu, chính là mẹ Hạ mấy ngày này cũng đã quen với việc ăn cơm do Viên Tung làm, đến lúc chính bản thân mình làm cơm cũng thấy không ngon.

Ăn cơm xong, lương tâm trời dậy, Hạ Diệu giành rửa chén với mẹ Hạ, Viên Tung một mình ung dung ngồi ở phòng khách, điện thoại di động của Hạ Diệu vang lên, Viên Tung liền cầm lấy.

Vừa nhìn thì là Bành Trạch, không chút nghĩ ngợi liền nhận máy.

“Yêu quái à, tôi nói cậu nghe! Ngày hôm qua sau khi cậu nói chuyện với tôi xong, tôi liền phái người theo dõi Viên Tung. Người kia nói xe của Viên Tung nửa đêm vẫn còn đứng trước nhà của cậu, sau đó hắn thấy Viên Tung xuống xe, nhảy vào cửa sổ nhà cậu, ngay lập tức đèn phòng ngủ liền sáng. Tôi cố ý hỏi hắn là phòng nào, hắn nói hắn nhìn thanh thanh sở sở, đèn sáng ở phòng của mẹ cậu không phải là phòng của cậu... Ai da, yêu quái à! Thực sự cậu đã nói đúng, Viên Tung có lẽ nào đã tâm muốn làm cha dượng của cậu?!”

Viên Tung nghe xong, cơ mặt tất cả cứng ngất.

Bành Trạch còn nói: “Tôi nghĩ Viên Tung có thể là trong khoảng thời gian này áp lực quá lớn, bị mẹ cậu đẩy thành tâm lý biến thái. Chính là lúc đầu muốn tìm cách thuyết phục mẹ Hạ, đến cuối cùng bị mẹ Hạ thỏa hiệp thành ra như vậy. Yêu quái à, cứ đến đây với bọn tôi, luôn có anh em bao bọc che chở cho cậu...”

Viên Tung nặng nề lên tiếng, “Tôi thay thẳng con trai tôi cảm ơn người.”

“Ách...” ruột của Bành Trạch thiếu chút nữa là từ cổ họng ói ra ngoài.

Viên Tung trực tiếp cúp điện thoại.

Vừa lúc Hạ Diệu vừa rửa chén xong, đi vào phòng khách, thấy sắc mặt của Viên Tung có cái gì đó không đúng.

“Làm sao vậy?”

Viên Tung còn chưa lên tiếng, điện thoại của Hạ Diệu lại vang lên.

Lần này Bành Trạch vẫn còn không chịu rút kinh nghiệm, điện thoại được nhận liền không thèm hỏi ai đang bắt máy.

“Viên ca! Tung gia! Anh hãy nghe tôi nói, kỳ thực cái tên theo dõi kia mắt của hắn có vấn đề, hắn nhìn lầm rồi, đèn sáng không phải là ở phòng mẹ của Hạ Diệu, con mẹ nó, là phòng của ...”

“Cậu nói cái gì đó?” Hạ Diệu cắt lời Bành Trạch.

Bành Trạch một trận thở mạnh, “Là cậu sao?”

Hạ Diệu trong lúc mơ hồ có loại dự cảm chẳng lành, ánh mắt run rẩy mà nhìn về phía Viên Tung, hướng về trong điện thoại di động hỏi: “Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?”

Bành Trạch đầu đuôi gốc ngọn nói ra.

Hạ Diệu khoe miệng một trận co quắp, “Cậu thực sự là hảo huynh đệ của tôi.”

Điện thoại di động đặt xuống, quay qua cười gượng với Viên Tung một trận, “Chỉ là đùa giỡn, tôi ngày đó cùng cậu ta thuận miệng nói nhảm, tôi nói ngày đó thấy anh cùng mẹ tôi rửa chén, vừa nói vừa cười, quan hệ xem ra rất tốt. Bọn tôi chủ yếu là trêu chọc mẹ tôi, không có ý trêu chọc anh, thì chính là nói mẹ tôi đã từng tuổi này mà phục trang, trang điểm các thứ có phải là có ý gì với mấy tên tiểu tử hay không? Sau đó lại thấy anh hay đi cùng mẹ tôi, nên cứ nghĩ là....Ách, mẹ đi ra đây lúc nào?”

Mẹ Hạ lẳng lặng nói: “Con đến thư phòng của mẹ một chuyến.”

Hạ Diệu lập tức đem ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Viên Tung, “Năm ngàn chữ kiểm điểm, từng chữ từng chữ phải xuất phát từ tận trong lòng, toàn bộ phải viết tay, tuyệt đối không được đi photo . Hai trăm cái thụt đầu, cộng thêm năm mươi cái hít đất, sáng sớm năm giờ lập tức xuống giường, chạy mang vật nặng đi bao km nhỉ? Mười km? Mười lăm km? ...anh phải giúp tôi”

Còn chưa thương lượng ra được một điều kiện để Viên Tung giúp mình cầu xin mẹ Hạ, đã bị mẹ Hạ bóp cổ tay lôi vào thư phòng.

“Con vào đây cho mẹ!”

Hạ Diệu tựa như rơi vào thời kì cổ đại, bị Hoàng Thái Hậu hạ lệnh “Chặt đầu bêu chợ” , tay hướng về Viên Tung dùng sức mà vẩy vẩy, “Viên Tung... Cứu tôi... Cứu tôi aaaa...”

Cứu cậu? Viên Tung mài răng, tôi không nhai nát cậu đã là may mắn lắm rồi.

HẾT CHƯƠNG!

219. Chương 212 - Giống Như Lột Da Heo

Event tặng sách Bất Khả Kháng Lực

Xem chi tiết TẠI ĐÂY

CHƯƠNG 212: GIỐNG NHƯ LỘT DA HEO

Trans+Edit: Pinoneverdie

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

“Vậy mẹ cứ gọi cho anh ta.” Hạ Diệu lui một bước.

“Mẹ gọi cho hắn? Đây không phải là làm điều thừa thãi sao?”

Hạ Diệu bất từng khẩu, “Quay lại mà nói con không thể gọi cho anh ta.”

“Con là hài tử cái kiểu gì? Trước đây không cho hắn vào nhà, con trách ta ác độc. Hiện tại thỉnh hắn về, con lại không vui! Không muốn mời thì thôi, dẹp hết đi! Ai u dạ dày của tôi...ngày hôm nay phải hảo hảo kiểm tra mới được,....”

Hạ Diệu quay sang sắc ra một tiếng, “Gọi! Con gọi là được chứ gì?”

Nói xong, cầm điện thoại di động đi tới một chỗ cách đó không xa, không bấm gọi cho Viên Tung, trực tiếp giơ lên bên tai, làm bộ mà giật giật môi mấy cái, gật đầu, liền hướng về mẹ Hạ đi tới.

“Gọi xong rồi hả?”

Đến lúc đó Viên Tung không tới, nói hần không vui lòng mà tới thì được rồi.

Kết quả chờ hai mẹ con trở về nhà, mùi cơm đã chui vào hốc mắt hốc mũi.

Viên Tung dáng vẻ giống như là chủ nhân căn nhà này, mặc một cái tạp dề lớn, từ trong nhà bếp ngông nghênh đi ra. Biểu tình hoàn toàn không có chút sai biệt, trực tiếp chào hỏi mẹ Hạ.

“Đã trở về?”

Cơ mặt của Hạ Diệu trong nháy mắt méo mó biến hình, ánh mắt bắn ra hừng hực liệt hỏa.

“Anh tại sao tới? Con mẹ nó ai cho anh tới?”

Mẹ Hạ giống như bị thần kinh, quét mắt nhìn Hạ Diệu, “Không phải là mẹ kêu con gọi hần tới sao?”

“Con căn bản không có gọi!” Hạ Diệu rít gào.

Mẹ Hạ một trận quần quýt, đi thẳng vào nhà bếp.

“Mẹ đi lấy chén, tiện thể xem hần có có khóa ga kỹ chưa....”

“Đừng giả bộ!” Hạ Diệu lần đầu tiên hướng về mẹ Hạ hét lên, “Anh ta đều đã nấu chín, còn có thể chưa khóa ga kìa?”

Sau đó con rẽ liền ra tay, trực tiếp nắm lấy cổ Hạ Diệu từ đằng sau, lôi tới trước mặt của mẹ Hạ , tức giận hướng về cậu ta mà mắng, “Tại sao nói chuyện với mẹ cậu như vậy? Xin lỗi!”

Tôi thao! Bình dấm chua của Hạ Diệu chính thức bị lật đổ, mất hỏ trùng trùng, xông thẳng vào Viên Tung.

“Anh ra mặt giúp ai? À...Con mẹ nó anh mới đến đây vài ngày! Muốn mưu quyền oán vị ! ! Giả bộ con mẹ gì nữa? Con mẹ nó ai mới được lên tiếng ở đây?”

Viên Tung con người trầm xuống, một cái tát đập vào mông Hạ Diệu, tiếng tát vang lên rung trời.

“Cậu dám giả mồm? Nhanh chóng nhận lỗi cho tôi! Xin lỗi! Hôm nay không tự kiểm điểm thì đừng ăn!”Hạ Diệu căn bản trong lòng còn đau hơn cái mông bị tát, ủy khuất trong lòng liền nói ra, cổ họng liền gào rú.

“Không ăn thì không ăn, tôi đặc biệt đã không còn hứng thú ăn mấy bữa cơm ôi thiu của anh!”

Lời này vừa nói ra, mẹ Hạ cũng bắt đầu vén tay áo.

“Tên hài tử này hôm nay có chuyện gì? Có đúng hay không muốn tạo phản?”

Viên Tung vì không muốn mẹ Hạ động thủ, trực tiếp đem Hạ Diệu kéo đến góc tường tự thân đánh cậu ta, những cái tát vẫn chất chất vang lên nhưng vẫn như trước, có tiếng nhưng không có lực, có vài cái thậm chí là tự đánh vào cánh tay mình.

Nhưng mẹ Hạ ở một bên lắng nghe thì chuyện không phải là như vậy, căn bản là muốn tự mình ra tay, nhìn thấy cảnh này lại không nỡ. Thực sự dám hạ thủ !? Trong lòng có chút nhéo đau, dù sao cũng là con của mình.

Viên Tung thừa dịp mẹ Hạ đang sững sờ , nhỏ giọng lầm bầm với Hạ Diệu, “Cậu là muốn tìm đòn hả? Tôi đây thật vất vả lăn lộn đến bây giờ, cậu còn muốn phá hỏng!”

Hạ Diệu trước sau như một vẫn còn căm phẫn, không hề đồng cảm với Viên Tung.

Viên Tung lại giáo huấn cậu ta, “Cậu tại sao lại bướng bỉnh như vậy? Nói cậu hai câu cậu liền không thích nghe?”

Mẹ Hạ có chút nhìn không được, cố ý ho nhẹ hai tiếng.

“Được rồi được rồi, nó không muốn ăn thì thôi!”

Được rồi? Viên Tung cho rằng “lửa cháy” còn chưa đủ, hẳn phải đem dấp dấp của một cô gia, ở trước mặt mẹ vợ diễn trò dạy dỗ vợ con. Vì vậy đem Hạ Diệu lôi vào nhà vệ sinh, phịch một tiếng đóng cửa.

Chưa đến năm giây, bên trong truyền đến tiếng tru tréo của Hạ Diệu.

Tiếng kêu bên trong không hề hỗn tạp, mạnh mẽ giòn tan, người thật việc thật! Ban đầu mẹ Hạ vẫn cảm thấy Viên Tung chỉ giả bộ, kết quả nghe tiếng thất thanh vang lên, tất cả hoài nghi đều bị đánh tan.

Viên Tung đem tay của Hạ Diệu ấn vào bồn nước ấm, nước ấm nhưng rất nóng, tiếng la lúc này là do nguyên nhân này.

“Tôi chẳng phải chỉ mới vài ngày không quần cậu? Cậu đã đem da tay làm cho thô ráp đến như vậy! Cậu xem lại một chút, còn mịn màng sao?”

Hạ Diệu mấy ngày này lúc nào cũng tiếp nhận nhiệm vụ, mùa xuân gió lớn, nhiệt độ không khí thấp, tay bị tiếp xúc với không khí bên ngoài quá nhiều, khiến da bị nứt nẻ. Viên Tung cho rằng nhất thiết phải lột lớp tế bào chết này ra khỏi tay của cậu ta.

“Đưa tay vào đi!” Viên Tung lại túm tay của Hạ Diệu.

Hạ Diệu ồn ào, “Nóng, nóng...”

Nóng cũng phải làm, Viên Tung trực tiếp đem tay của Hạ Diệu ấn vào trong bồn nước nóng, Hạ Diệu vừa chạm vào liền rút ra, lại bị Viên Tung bóp ấn ngược trở lại, chạm vào nước nóng lại rút ra, nhiều lần làm như vậy, từng điểm từng điểm được nước nóng vấy lên.

“Cậu làm như vậy căn bản không đem lại hiệu quả, nhúng tay vào mau lên, nhất là mu bàn tay!” Viên Tung ở một bên răn dạy. Hạ Diệu căn bản không thể hạ tay xuống, vẫn là trên mặt nước nóng, nhe răng hấp thụ khí.

Viên Tung nhìn không được, trực tiếp đem Hạ Diệu ấn vào trong nước, dùng bàn tay to của mình chặn lại ở phía trên, Hạ Diệu muốn động đây cũng không được.

Hạ Diệu bị nóng đến dậm chân gào khóc kêu to, làm cho trái tim mẹ Hạ run lên một cái.

“Viên Tung, cậu mở cửa cho tôi vào!”

Tiếng nói của mẹ Hạ hoàn toàn bị tiếng kêu la của Hạ Diệu khuất lấp.

Hạ Diệu chậm rãi muốn rút lên, Viên Tung lại nắm lấy cổ tay của cậu ta, đặc biệt dùng sức mà chà xát bàn tay cho cậu ta, giống như là đang lột da heo, một chút cũng đều rất nghiêm túc.

“Anh làm nhẹ tay một chút a a...” Hạ Diệu lại bắt đầu ồn ào.

Viên Tung hoàn toàn không quen tật xấu này của cậu ta, lột là phải lột triệt để, bàn tay to nắm chặt tay của Hạ Diệu. Lòng bàn tay, mu bàn tay, đốt ngón tay, kẽ hở ngón tay... từng chỗ từng chỗ được Viên Tung kiên nhẫn cọ cọ chà chà.

Sau đó, lớp da chết bị ngâm mềm, bong ra, làm làn da tươi tắn dần lộ diện. Viên Tung lúc này động tác ôn nhu hơn rất nhiều, nước ấm cũng không còn quá nóng nữa.

Trạng thái căng thẳng của Hạ Diệu rốt cục đã nhẹ nhõm hơn không ít, mắt trực câu nhìn chăm chăm Viên Tung.

“Anh chà tay cho tôi làm gì?”

Viên Tung vừa giúp cậu ta thoa xà phòng thơm vừa nói: “Nhìn không vừa mắt.”

Hạ Diệu trầm mặt phản bác, “Bàn tay của anh không phải là so với tôi vẫn còn thô ráp hơn sao?”

“Tôi với cậu giống nhau?”

“Thế nào không nhau?”

Viên Tung ghé vào tai Hạ Diệu bổ sung thêm một câu: “Ngón tay của tôi nếu bị làm lằng mịn, lúc thọc vào ‘hoa cúc’ còn có thể khiến cậu thoải mái sao?”

“Thao đại gia anh! Cút đi! Cút đi! ...”

Hạ Diệu mắng vài tiếng cút, cũng không thực sự đẩy Viên Tung ra, để yên cho hắn chà tay cho mình, da dần dần trắng lên. Bàn tay của hai người chậm chậm quần quýt, nhiệt độ từ lòng bàn tay to đã chuyển lên đầu của Hạ Diệu, ấm áp.

Sau đó, Viên Tung lại đem đầu của Hạ Diệu lật qua, để cậu ta nhìn vào gương.

“Nhìn này, mới có mấy ngày, đã trông không còn giống người giống dạng.”

Hạ Diệu oán thăm: phải rồi ...chỉ có mẹ của tôi là ra hình ra dáng.

Viên Tung nhìn vào gương chỉnh tóc cho Hạ Diệu, đem hai phần tóc vuốt dựng lên.

Hạ Diệu thấy phiền toái gạt tay của Viên Tung ra, soi vào cái gương giương ra vẻ mặt khinh khỉnh.

“Làm kiểu tóc này không phải nhìn rất ngu ngốc sao? Nhìn không khác gì hòa thượng xù lông.”

Viên Tung nhéo một bên lỗ tai của cậu ta, nhìn vào gương mà nói: “Cậu không phải hòa thượng xù lông?”

“Cút đi, đừng nhéo lỗ tai của tôi, đừng nhéo...” Hai người đang luyên thuyên vui vẻ, tiếng đập cửa của mẹ Hạ lại vang lên.

“Viên Tung, cậu đã xong chưa?”

Viên Tung lấy cùi chỏ thọt Hạ Diệu, “Xem mẹ Hạ cấp bách kìa!”

Nét mặt của Hạ Diệu không biểu thị cái gì, trong lòng đã sớm đối với mấy ngày nay “nghi thần nghi quỷ” tự ti mặc cảm. Lúc không có người chính là tự tát vào mồm, nghìn vạn lần không thể người khác biết mình đã có những suy nghĩ gì.

Lúc mẹ Hạ mở rộng cửa, nhìn thấy mặt mũi của Hạ Diệu, lại thấy tay của cậu ta sưng lên, cho rằng Viên Tung thực sự trừng trị cậu ta. Ánh mắt giả vờ tức giận nhìn Hạ Diệu một lúc, lại quăng ánh mắt vào Viên Tung, tư vị trong lòng phức tạp bất minh.

“Được rồi, ăn cơm đi.”

Mấy ngày này Viên Tung hầu hạ cơm nước cho mẹ Hạ đủ đầy, mỗi ngày lại đổi nhiều món ngon, lại có chút bạc đãi Hạ Diệu. Hạ Diệu chùng mấy ngày nay toàn ăn cơm ở căn tin hoặc mua ở bên ngoài, tất nhiên là luôn ngóng trông một bữa do Viên Tung làm.

Mẹ Hạ thấy nhi tử ăn như hổ đói, trong lòng có chút không phải là tư vị.

Đừng nói Hạ Diệu, chính là mẹ Hạ mấy ngày này cũng đã quen với việc ăn cơm do Viên Tung làm, đến lúc chính bản thân mình làm cơm cũng thấy không ngon.

Ăn cơm xong, lương tâm trời đất, Hạ Diệu giành rửa chén với mẹ Hạ, Viên Tung một mình ung dung ngồi ở phòng khách, điện thoại di động của Hạ Diệu vang lên, Viên Tung liền cầm lấy.

Vừa nhìn thì là Bành Trạch, không chút nghĩ ngợi liền nhận máy.

“Yêu quái à, tôi nói cậu nghe! Ngày hôm qua sau khi cậu nói chuyện với tôi xong, tôi liền phái người theo dõi Viên Tung. Người kia nói xe của Viên Tung nửa đêm vẫn còn đứng trước nhà của cậu, sau đó hắn thấy Viên Tung xuống xe, nhảy vào cửa sổ nhà cậu, ngay lập tức đèn phòng ngủ liền sáng. Tôi cố ý hỏi hắn là phòng nào, hắn nói hắn nhìn thanh thanh sở sở, đèn sáng ở phòng của mẹ cậu không phải là phòng của cậu... Ai da, yêu quái à! Thực sự cậu đã nói đúng, Viên Tung có lẽ nào đã tâm muốn làm cha dượng của cậu?!”

Viên Tung nghe xong, cơ mặt tất cả cứng ngắt.

Bành Trạch còn nói: “Tôi nghĩ Viên Tung có thể là trong khoảng thời gian này áp lực quá lớn, bị mẹ cậu đẩy thành tâm lý biến thái. Chính là lúc đầu muốn tìm cách thuyết phục mẹ Hạ, đến cuối cùng bị mẹ Hạ thỏa hiệp thành ra như vậy. Yêu quái à, cứ đến đây với bọn tôi, luôn có anh em bao bọc che chở cho cậu...”

Viên Tung nặng nề lên tiếng, “Tôi thay thẳng con trai tôi cảm ơn người.”

“Ách...” ruột của Bành Trạch thiếu chút nữa là từ cổ họng ói ra ngoài.

Viên Tung trực tiếp cúp điện thoại.

Vừa lúc Hạ Diệu vừa rửa chén xong, đi vào phòng khách, thấy sắc mặt của Viên Tung có cái gì đó không đúng.

“Làm sao vậy?”

Viên Tung còn chưa lên tiếng, điện thoại của Hạ Diệu lại vang lên.

Lần này Bành Trạch vẫn còn không chịu rút kinh nghiệm, điện thoại được nhận liền không thèm hỏi ai đang bắt máy.

“Viên ca! Tung gia! Anh hãy nghe tôi nói, kỳ thực cái tên theo dõi kia mắt của hắn có vấn đề, hắn nhìn lầm rồi, đèn sáng không phải là ở phòng mẹ của Hạ Diệu, con mẹ nó, là phòng của ...”

“Cậu nói cái gì đó?” Hạ Diệu cắt lời Bành Trạch.

Bành Trạch một trận thở mạnh, “Là cậu sao?”

Hạ Diệu trong lúc mơ hồ có loại dự cảm chẳng lành, ánh mắt run rẩy mà nhìn về phía Viên Tung, hướng về trong điện thoại di động hỏi: “Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?”

Bành Trạch đầu đuôi gốc ngọn nói ra.

Hạ Diệu khoe miệng một trận co quắp, “Cậu thực sự là hảo huynh đệ của tôi.”

Điện thoại di động đặt xuống, quay qua cười gượng với Viên Tung một trận, “Chỉ là đùa giỡn, tôi ngày đó cùng cậu ta thuận miệng nói nhảm, tôi nói ngày đó thấy anh cùng mẹ tôi rửa chén, vừa nói vừa cười, quan hệ xem ra rất tốt. Bọn tôi chủ yếu là trêu chọc mẹ tôi, không có ý trêu chọc anh, thì chính là nói mẹ tôi đã từng tuổi này mà phục trang, trang điểm các thứ có phải là có ý gì với mấy tên tiểu tử hay không? Sau đó lại thấy anh hay đi cùng mẹ tôi, nên cứ nghĩ là....Ách, mẹ đi ra đây lúc nào?”

Mẹ Hạ lắng lắng nói: “Con đến thư phòng của mẹ một chuyến.”

Hạ Diệu lập tức đem ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Viên Tung, “Năm ngàn chữ kiểm điểm, từng chữ từng chữ phải xuất phát từ tận trong lòng, toàn bộ phải viết tay, tuyệt đối không được đi photo . Hai trăm cái thụt đầu, cộng thêm năm mươi cái hít đất, sáng sớm năm giờ lập tức xuống giường, chạy mang vật nặng đi bao km nhỉ? Mười km? Mười lăm km? ...anh phải giúp tôi”

Còn chưa thương lượng ra được một điều kiện để Viên Tung giúp mình cầu xin mẹ Hạ, đã bị mẹ Hạ bóp cổ tay lôi vào thư phòng.

“Con vào đây cho mẹ!”

Hạ Diệu tựa như rơi vào thời kì cổ đại, bị Hoàng Thái Hậu hạ lệnh “Chặt đầu bêu chợ” , tay hướng về Viên Tung dùng sức mà vẩy vẩy, “Viên Tung... Cứu tôi... Cứu tôi aaaa...”

Cứu cậu? Viên Tung mài răng, tôi không nhai nát cậu đã là may mắn lắm rồi.

HẾT CHƯƠNG!

220. Chương 213 - Tôi Thấy Vậ Cũng Tốt!

Event tặng sách Bất Khả Kháng Lực

Xem chi tiết TẠI ĐÂY

CHƯƠNG 213: TÔI THẤY VẬ CŨNG TỐT!

Sáng hôm sau buồn bã ỉu xiu mà đi làm, Tiểu Huy nhìn chăm chăm vào tình trạng cái lỗ tai của Hạ Diệu.

“Tung gia quả thực thô lỗ à.”

Hạ Diệu hanh cười một tiếng, “Nếu là anh ta làm thì đã tốt rồi.”

“Ồi chào, được rồi, sao lâu quá không thấy anh ta đến đón cậu, anh ta gần đây bận rộn gì sao?”

Hạ Diệu u oán, đem quá trình mấy ngày nay của Viên Tung kể ra, “Bận rộn đi theo mẹ tôi tham gia tiệc dành cho các lão trung niên rồi.”

“Hưởng thụ tuổi già sớm vậy sao?” Tiểu Huy cười trêu chọc.

Hạ Diệu oán thầm: tính tình trưởng thành già dặn một chút tôi cũng nhin, chỉ cần dương vật của anh ta không già trước tuổi là được. Nhưng từ lúc Viên Tung ở nhà công khai ăn một bữa cơm, anh ta và mẹ đã xem mình thua cả hổ phân, bọn họ ban đầu là đối nghịch gay gắt, bây giờ lại tâm đầu ý hợp mà “ngâm tình”.

Tiểu Huy ở bên cạnh lâu bầu nói: “Tôi phải đi ra ngoài mua gói thuốc lá, giúp tôi trông chừng một chút.”

“Cửa hàng tạp hóa bên ngoài không phải là đang sửa chữa sao?” Hạ Diệu nhắc nhở.

Tiểu Huy vỗ đùi, “Ai u, tôi quên mất. Anh nói xem mấy cái cửa hàng gần đơn vị chúng ta dạo này bị cái gì? Ngày thì mở cửa ngày thì đóng cửa, lúc trước tiệm nào cũng mở, hiện tại chỗ nào cũng đang lấp đặt sửa sang lại, sửa sang cũng phải buôn bán ít nhiều cho người có nhu cầu chứ?”

“Giai đoạn đầu năm, sửa sang lại sẽ mang lại điềm tốt.”

Hạ Diệu nói xong ném cho Tiểu Huy một gói thuốc lá, “Trước tiên hút của tôi đi.”

“Cám ơn nhiều nhé!”

Giờ ăn trưa, Hạ Diệu dự định lái xe đi một vòng, tiện thể tìm một chỗ ăn trưa. Sau khi lái xe ra ngoài, nghe được từ đối diện một trận âm thanh ồn ào leng keng loong coong, liền dừng xe lại ven đường.

Một người công nhân thấy cảnh sát đi tới, không tự chủ được thả tay, bỏ công cụ xuống nhìn cậu ta.

Hạ Diệu chỉ là tùy tiện hỏi thăm, “Giữa đường mà lấp đặt công trình sao?”

“Tôi cũng không rõ lắm, nghe đâu muốn quy hoạch lại lần nữa.”

Hạ Diệu gạt đầu, không hỏi thêm gì, lại bước lên xe đi tiếp.

Đi qua vài con phố, cũng không biết nên ăn cái gì, đến sau cùng vòng qua vòng lại, lái xe đến công ty Viên Tung, cảnh tượng nội bộ công ty tất cả như cũ, bảng hiệu công ty vẫn chưa từng đổi.

Người giữ cổng nhìn thấy xe của Hạ Diệu, tươi cười vẫy vẫy với cậu ta.

“Thế nào lại không đi vào?”

Hạ Diệu vừa muốn xua tay, người giữ cổng lập tức mở rộng cửa ra, Hạ Diệu không thể làm gì khác hơn là đem xe lái vào. Lúc này là đang giờ nghỉ trưa, các học viên tốp năm tốp bảy đi đến căn tin, có vài người nhìn thấy Hạ Diệu nhin không được liền quan sát cậu ta từ đầu đến chân, nhãn thần hoàn toàn là xa lạ tò mò.

Hạ Diệu lúc này mới ý thức được, nhóm học viên năm ngoái đã sớm tốt nghiệp, hiện tại đã thay bằng một nhóm khác.

Phía trên tòa nhà văn phòng giờ đã treo một cái bảng điện tử, trên đó phát ra những hình ảnh các buổi hội nghị, ảnh chụp các buổi tập huấn, các học viên, các đời huấn luyện viên và cũng như tin tức nội bộ trong công ty, so với lúc Viên Tung quản lý, rõ ràng sinh động thời thượng hơn. Điền Nghiêm Kỳ không có trong

tay nhiều nguyên tài nguyên và các mối quan hệ như Viên Tung, nhưng rất quý cậu ta ở chỗ làm việc chu đáo và kỹ lưỡng.

Hạ Diệu vừa vào tòa nhà văn phòng, lại càng hoảng sợ.

Giữa đại sảnh nghiêm nhiên để một bức tượng sáp của Viên Tung đang bắn súng, làm rất giống, không biết còn tưởng là người thật. Lúc Hạ Diệu phục hồi lại tinh thần, không khỏi trầm mắng: tôi thao! Cái tên tiểu Điền này quả thật giống như một con thiêu thân mà!

Hạ Diệu tò mò đi đến sờ sờ hai cái, cái gương mặt tượng sáp này quả nhiên sinh động, khiến Hạ Diệu nhiều ngày qua “không được ăn mặn”, vừa nhìn liền muốn tự tuột quần.

Lại nhìn chăm chăm nhìn một trận, càng xem càng thấy bức tượng này càng quá đẹp trai, ánh mắt của Hạ Diệu không chỉ đơn thuần là đang nhìn, ngược lại trông giống như tự kỷ. Từ mu bàn tay, cái đầu, còn như đang muốn bắt chuyện với mình, nhìn thấy không? Cái tượng sáp này chính là y như khuôn đúc người đàn ông nhà tôi!

Hạ Diệu nhìn xong, nhếch miệng vui cười một chút, đến sau cùng ở trên mặt tượng sáp ngắt một cái.

Kết quả là lần này hỏng việc.

Người quản lý tượng sáp đi tới.

Người nhân viên quản lý tượng sáp này chỉ mới vừa kí hợp đồng làm việc không lâu, căn bản không hề quen biết Hạ Diệu, hẳn ta vừa đi ra liền nhìn thấy cậu ta. Nhìn thấy cậu ta không chỉ ngẩn nhìn mà còn chụp hình, không hề xem người quản lý tượng sáp ra gì, ai lại có gan làm ra chuyện này cơ chứ?

Chụp ảnh lưu niệm hẳn cũng nhin, dù sao Hạ Diệu cũng là cảnh sát, không thể không nể mặt mà răn dạy cậu ta. Nhưng cái này không chỉ chụp mà còn sờ sờ nắm nắm. Biết giá trị chế tạo ra bức tượng này bao nhiêu không? Một mình cậu bồi thường nổi?

“Hắc, hắc, làm cái gì đấy?”

Hạ Diệu quay đầu nhìn sang, nhân viên quản lý tượng sáp quát nộ.

“Đừng đụng vào cái tượng sáp kia, có nghe không?”

Hạ Diệu cười cười rút về tay, “Xin lỗi, tôi thật vô ý!”

Nhân viên quản lý thô lỗ đẩy cậu ta ra, đi tới trước bức tượng cẩn thận mà chùi chùi lau lau, về mặt chán ghét nhìn Hạ Diệu, trong miệng liên tục lầu bầu lầm bầm.

“Cảnh sát bây giờ đều không có ý thức như thế sao?”

Hạ Diệu trong lòng khó chịu, dùng giọng điệu trêu chọc phẫn đòn tên quản lý: “Đến mức như vậy sao, người anh em? Cái này cũng đâu phải làm bằng giấy, đụng hai cái thì không có vấn đề gì đâu!” Nhân viên quản lý sắc mặt càng khó coi, bay thẳng đến chỗ Hạ Diệu mà ồn ào: “Cậu thì biết cái gì? Đây là tổ sư gia công ty của chúng tôi, là người sáng lập công ty, tổng giám đốc của chúng tôi mỗi ngày đều đi qua đây nhìn ngắm, là thứ mà cậu muốn đụng thì đụng sao?”

Tổ sư gia?... Hạ Diệu trong lòng một trận ác hàn, tiểu Điền nhi cậu có bao nhiêu oán hận với Viên Tung? Cậu có đúng hay không mỗi khi đến tiết thanh minh hay rằm cô hồn sẽ đến đây thấp hai nén nhang?

Nhân viên quản lý còn nói: “Cái này không chỉ là tượng sáp, mà còn là một loại tinh thần! Cậu cứ táy máy tay chân, không chỉ là làm dơ tượng sáp, mà còn vấy bẩn vào tinh thần của chúng tôi!”

Không cần phải nói, kiểu cách câu nói này nhất định là do tiểu Điền ban xuống, Hạ Diệu cười nhưng không nói, vốn định trực tiếp rời đi, kết quả nhân viên quản lý lại giận dữ một tiếng.

“Cái tượng này chế tạo ra tính bằng tiền triệu, làm hư rồi cậu bồi thường nổi sao?”

Hạ Diệu giận dữ, lão tử tôi nửa ngày không lên tiếng, ông trách mắng hai câu vẫn còn chưa đủ?

“Tôi không đền được tượng sáp, tôi đền luôn người thật được chưa?”

Nhân viên quản lý sắc mặt cứng đờ, rất nhanh lại lộ ra vẻ khinh khỉnh.

“Tuồng tôi ngu ngốc sao?! Cậu nếu thực sự quen biết Viên Tổng, còn ở đó chụp ảnh chung với bức tượng?”

Vừa nói xong, Thi Thiên Bưu cách đó không xa vội vã đi tới, dùng sức ôm vai Hạ Diệu mà hàn huyên, “Hạ thiếu gia! Cậu đã bao lâu rồi không đến thăm chúng tôi? Còn có Viên Tổng nữa, từ lúc một lần tham gia lễ tốt nghiệp của học viên xong liền không thấy đâu.”

Hạ Diệu mặt lộ ra vẻ ngượng, “Tôi chẳng phải rất bận rộn sao? Chân của Viên Tung thì ông cũng biết rồi đấy...”

Nhân viên quản lý tượng sáp ở bên cạnh kinh ngạc hỏi: “Hai người quen nhau à?”

“Lời thừa thôi!” Thi Thiên Bưu dùng sức vỗ một cái trên vai Hạ Diệu, “Đây là người nhà của Viên Tổng.”

Người nhà?... Nhân viên quản lý mới vừa rồi còn oanh tạc, bây giờ như đạn lép, quay lại cùng Hạ Diệu cười cười làm lành, “Xin lỗi, huynh đệ, tôi không biết cậu quen biết Viên Tổng, tôi...”

Hạ Diệu tỏ ra mình là người thân của “tổ sư gia” phong thái hơn người, vung tay hai cái.

“Không có gì.”

Nhân viên quản lý ngấm ngấm liếc mắt Hạ Diệu, trong lòng oán thầm: người trong nhà mà còn chụp ảnh chung, bị tâm thần phân liệt à?

Hạ Diệu cùng Thi Thiên Bưu hàn huyên vài câu về tình hình gần đây của công ty liền vội vã cáo biệt, đi tới tìm Điền Nghiêm Kỳ.

Điền Nghiêm Kỳ đang ở trong phòng làm việc, vừa ăn cơm vừa xem phim, lúc Hạ Diệu đi vào, đúng lúc thấy Điền Nghiêm Kỳ toét miệng cười to, hình ảnh hồn nhiên vui tươi so với lúc bình thường không mấy khác biệt.

Thấy Hạ Diệu tiến đến, Điền Nghiêm Kỳ không khỏi sửng sốt, vội vàng đem bộ phim tạm dừng.

“Sao anh lại tới đây?” Hạ Diệu ngấm nhìn căn phòng làm việc quen thuộc, ngồi đối diện Điền Nghiêm Kỳ, vui tươi hơn hở mà nói: “Ghé thăm cậu một chút, gần đây thế nào?”

“Tốt vô cùng.”

Nói xong lại tiếp tục mở bộ phim, một bên múc cơm một bên nhếch miệng cười.

Hạ Diệu tiến tới, “Coi phim gì vậy? Cao hứng như thế.”

Điền Nghiêm Kỳ nói: “Bị lạc ở nước Thái.” (phim “Lost in Thailand” á các bạn)

“Tôi giết, cậu nhìn Báo Đen không đủ sao? Còn muốn coi phim?”

Điền Nghiêm Kỳ ha ha cười, “Đúng đấy, tôi vừa nhìn thấy cảnh Hoàng Bột bị đòn trong phim, trong lòng tôi đặc biệt sáng khoái!”

Hạ Diệu tò mò xem thử, mắt nhìn màn hình một lúc, lại quay sang gương mặt của Điền Nghiêm Kỳ nhìn một trận, đến sau cùng trêu nói: “Tôi có cảm giác gương mặt bị bóng này của cậu có chút giống Vương Bảo Cường ấy nhỉ? Nhất là lúc cậu vừa cười.”

“Anh đó nha đừng làm tôi sợ à!” Điền Nghiêm Kỳ trừng mắt Hạ Diệu.

Hạ Diệu cười hắc hắc, lại nghe thấy được một mùi cơm, cúi đầu nhìn hộp cơm của Điền Nghiêm Kỳ, hỏi: “Cậu bây giờ còn ăn đồ ăn trong căn tin?”

“Hiện tại thức ăn trong căn tin khá ngon, không tin anh nếm thử đi.”

Điền Nghiêm Kỳ gấp lên một miếng thịt gà kho đưa lên mép của Hạ Diệu, Hạ Diệu không hề nghĩ ngợi liền cắn một cái

“Anh không ngại ăn chung với tôi à?” Điền Nghiêm Kỳ hỏi.

Hạ Diệu trêu nói: “Ngại thì có ngại, nhưng không chịu nổi đói bụng á!”

Điền Nghiêm Kỳ, “...”

Hạ Diệu nếm thử hai cái, hương vị ngon không thể chê, so với đầu bếp trước đó tiêu chuẩn cao hơn rất nhiều. Vì vậy cũng để cho Điền Nghiêm Kỳ giúp mình kê một phần cơm, nhờ nhân viên tạp vụ mang lên, cùng ngồi ăn với Điền Nghiêm Kỳ.

“Lúc rảnh rồi anh lại đến tham quan kí túc xá dành cho học viên, điều kiện và đãi ngộ so với trước đây tốt hơn rất nhiều.” Điền Nghiêm Kỳ tự hào.

Hạ Diệu gật đầu, “Tôi trước đây không nhìn lầm người, làm rất tốt.”

Điền Nghiêm Kỳ lại nghĩ tới cái gì, hỏi thăm dò: “Viên Tung...vẫn chưa nghĩ ra sẽ làm cái gì sao?”

“Tôi có cảm giác anh ta chưa từng nghĩ tới vấn đề này, để anh nghỉ ngơi một chút cũng tốt, cái gì cũng không nên làm, trông cậy vào tiền bán miếng đất kia cũng có thể tiêu sái cả đời. Cho dù không có việc gì làm, tôi cũng có thể nuôi anh ta, bảo bọc anh ta.”

Hạ Diệu nói thì có vẻ như tùy ý, nhưng từng chữ đều rất khí phách.

Điền Nghiêm Kỳ gật đầu, “Cũng phải.”

Hạ Diệu ăn no, xoa miệng, lại hỏi thăm về chuyện của mảnh đất kia .

“Hiện tại đã bán rồi sao?”

Điền Nghiêm Kỳ nói: “Vẫn chưa, Báo Đen bên kia mỗi ngày đưa người qua đây thương lượng, giá vẫn không thể đàm phán xong. Mảnh đất chưa bán, quyền sử dụng vẫn là của công ty, chỉ khi công ty bán được mảnh đất đó, tiền sẽ nằm trong tay Viên Tung.”

Hạ Diệu hừ lạnh một tiếng: hoá ra là cậu không muốn bán, cái tên tiểu tử này ngày càng âm hiểm à.

“Cơ hội trăm tỷ hần ta ngàn năm có một như vậy, tôi dễ dàng bán đi? Tưởng bỏ ra ít tiền mua lại mảnh đất là xong chuyện? Nằm mơ đi! Tôi không rút cạn đồng tiền cuối cùng của Báo Đen, tôi cũng không phải họ Điền! Tôi từ chối khoản tiền của hần, nhưng tôi cũng phải khiến hần thâm hụt tiền đến gào thét!”

Điền Nghiêm Kỳ vừa nhắc tới Báo Đen, hai mắt phóng ra tinh quang, so với nhắc đến tên của Viên Tung vẫn còn hưng phấn hơn.

“Cậu hận hần đến vậy sao?” Hạ Diệu nhin không được hỏi.

Điền Nghiêm Kỳ kiên quyết phủ quyết, “Tôi một chút cũng không hận hần, thực sự, không nhờ hần, tôi đã sống không được hăng hái như thế này! Hần hiện tại chính là trụ cột tinh thần của tôi, niềm lạc thú duy nhất của tôi hiện tại chính là dầy vò hần, trông thấy hần khó chịu, trong lòng tôi sướng khoái miễn bàn! Tôi ngày nào đó tâm tình không tốt, phải đi tới trước cửa công ty bọn họ hô lớn hai tiếng Hoàng Bột, trong lòng tôi sẽ liền sáng khoái.”

Hạ Diệu, “...”

Điền Nghiêm Kỳ đem tâm tình sục sôi thu lại, nghiêm túc nói: “Anh đừng hiểu lầm, tôi không phải là bị động kinh, cũng không phải tâm lý biến thái, tôi chỉ là cảm thấy thay vì hận một người, không bằng đem hần làm thú tiêu khiển.”

Lời này nói ra ngược lại khiến Hạ Diệu cảm thấy rất có đạo lý, mặc kệ nói như thế nào, nhìn thấy trạng thái hiện tại của Điền Nghiêm Kỳ, Hạ Diệu cũng thay hần vui vẻ, cũng coi như thực sự có thể thở dài một hơi.

“Tôi cảm giác gương mặt của cậu bây giờ so với trước tốt hơn rất nhiều.” Hạ Diệu nói.

Điền Nghiêm Kỳ tự sờ sờ, nói: “Hồi phục cũng không tệ lắm, qua một thời gian ngắn có thể đi Hàn Quốc phẫu thuật lại.”

Vừa nhắc tới sang Hàn quốc phẫu thuật thẩm mỹ, Hạ Diệu rất có kinh nghiệm.

“Tôi quen biết một vị bác sĩ Hàn Quốc giỏi, có chuyên môn chỉnh sửa gương mặt thành người nổi tiếng, cậu nếu có hứng thú, tôi có thể giúp cậu liên hệ.”

Điền Nghiêm Kỳ ánh mắt tà liếc nhìn Hạ Diệu, “Anh sẽ không nói là vị bác sĩ đã phẫu thuật cho Báo Đen đó chứ?”

Hạ Diệu thần sắc động lại, “Một người tương đương với ông ta.”

“Nghìn vạn lần đừng! Đến lúc đó ông ta lại chinh gương mặt tôi thành Vương Bảo Cường!”

Hạ Diệu cười ha ha, “Tôi thấy vậy cũng tốt!”

HẾT CHƯƠNG!

221. Chương 214 - Biến Đi! Biến Ra Đi! Biến Đi

Event tặng sách Bất Khả Kháng Lực

Xem chi tiết TẠI ĐÂY

CHƯƠNG 214: BIẾN ĐI! BIẾN RA ĐI! BIẾN ĐI

Trans+Edit: Pinoneverdie

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

Buổi tối trước ngày sinh nhật của Hạ Diệu, Viên Tung mới dành ra một ngày.

“Buổi tối ăn với tôi.” Viên Tung nói.

Hạ Diệu cười thầm, coi như anh có chút lương tâm, còn nhớ đến ngày này.

Chỉ có điều sinh nhật hằng năm, Hạ Diệu đều ở nhà cùng mẹ Hạ. Bởi vì mẹ Hạ sợ cậu ta ở bên ngoài nhậu nhẹt say xỉn làm càn, cho nên không cho cậu ta đi ra ngoài, chỉ là ở nhà đơn giản làm bữa cơm chúc mừng.

“Tôi sợ mẹ tôi không vui.” Hạ Diệu nói.

Viên Tung nói: “Cậu hỏi mẹ cậu một chút.”

“Như vậy đi, tôi về nhà xem mẹ tôi thế nào, sau đó sẽ đi tìm anh.”

Viên Tung gật đầu, “Tiện thể với mẹ cậu, đêm nay ngủ lại nhà tôi.”

Hạ Diệu trong lòng không còn tiền đồ mà nhảy nhót một chút, nét mặt vẫn còn giả bộ đứng đắn.

“Cái này coi bộ rất khó à, tôi sẽ tận lực.”

Hạ Diệu khi về đến nhà, mẹ Hạ đang nghiêm nhiên ở trong phòng, quà tặng rải đều chung quanh. Hạ Diệu từ trên ghế salon cầm lấy hộp quà được gói tinh mỹ, thầm nghĩ: năm rồi không có làm quà cho mình, năm nay còn có phần tâm này, đêm nay mình không ở nhà với mẹ Hạ coi bộ không có lương tâm.

Đang nghĩ ngợi, cửa phòng ngủ truyền đến một tiếng quát lớn của mẹ Hạ.

“Con mau đem quà của mẹ đặt xuống! Mẹ còn chưa khai quà, con động vào làm gì?”

Tôi thao... Hạ Diệu âm thầm xấu hổ, hóa ra là người ta tặng mẹ, uống công tự mình đa tình.

Hạ Diệu lại vào nhà bếp, lúc này đã hơn sáu giờ, bên trong bếp nửa điểm nhiệt khí cũng không có. Đừng nói là có dấu vết, ngay cả một chút hình dạng của nguyên liệu thức ăn cũng không nhìn thấy.

Xem ra mẹ là chuẩn bị đi ra ngoài ăn... Hạ Diệu thầm nghĩ: mình sẽ giúp dọn dẹp một chút, sau đó cũng sẽ đi ra ngoài ăn với Viên Tung.

Kết quả, vừa cầm lên thêm một món quà khác, đã bị mẹ Hạ một trận quở trách.

“Con đừng có mà phá phách nữa, đồ đó con bỏ xuống ngay!”

Nói xong, mẹ Hạ liền trầm mặt đi tới đem quà tặng dời đi.

Hạ Diệu rút kinh nghiệm, không hề động chạm vào đồ quà tặng, trái lại đứng ở một bên, chờ mẹ Hạ sai phái.

Hạ Diệu ở bên cạnh mẹ Hạ vòng vo mấy vòng, mẹ Hạ ánh mắt phiền toái nhìn cậu ta.

“Tránh xa mẹ ra một chút! Đừng đứng ở chỗ này nữa được hay không?”

“...”

Hạ Diệu một phen đấu tranh tư tưởng kịch liệt, khó khăn mở miệng xin chỉ thị: “Mẹ, con tối nay ra ngoài ăn được không?” Vốn nghĩ rằng với sắc mặt này của mẹ Hạ, bà ta sẽ không vui, kết quả mẹ Hạ không chút suy nghĩ quay lại mà nói: “Con vẫn nghĩ mẹ sẽ làm cơm tối sao? Đi sớm đi.”

Hạ Diệu lại hỏi thăm dò: “Con đi ăn với Viên Tung được chứ?”

Càng ngoài dự liệu, mẹ Hạ trên mặt một mảnh tường vân (tốt đẹp), “Ăn với ai lại không phải là ăn?”

Hạ Diệu đáy lòng ngược lại không thể chịu được, mở miệng nói: “Mẹ thông khoái như vậy, con đều có chút không quen.”

“Mẹ lúc nào lẫn nhai với con? Cho con đi ra ngoài ăn chính là bớt một việc, tự mẹ kiếm gì đó tùy tiện ăn là được, còn hơn ở nhà mẹ phải một mình nấu hai phần cơm!”

Hạ Diệu mặc kệ mẹ Hạ là thật hay giả, nói chung là khó chịu trong lòng.

“Vậy nếu là ăn quá muộn, con có thể không về nhà ngủ?”

Sự thực chứng minh, mẹ Hạ là thật lòng, trực tiếp khoác áo.

“Mẹ cũng đang muốn đem chăn nệm của con giặt dũ, con ở nhà thì không tiện giặt, cứ ra ngoài ngủ một đêm.”

Mẹ Hạ vừa nói như vậy, kinh hỉ trong lòng Hạ Diệu có chút biến vị, cái này chẳng phải hơi quá rồi sao? Đề nghị sinh nhật của hài tử cũng chính là kỉ niệm ngày mẫu thân sinh nặng đẻ đau, mẹ ít nhất của phải tôn trọng “thành quả lao động” của bản thân chứ ???

“Mẹ, ngày hôm nay cũng là ngày đặc biệt, mẹ cũng đừng vất vả quá.” Hạ Diệu giọng điệu tri kỷ khuyên giải an ủi.

Mẹ Hạ vẽ mặt mờ mịt, “Ngày hôm nay có gì đặc biệt?”

Hạ Diệu vung tay, Phải! Hóa ra mẹ đều không nhớ đến ngày này! Sớm biết vậy chỉ cần một cú điện thoại nói trước, còn giở nhiều trò xin xỏ như vậy!

Sau khi đi ra, sự cô đơn buồn tịch của Hạ Diệu trong nháy mắt được trị khỏi, mẹ không xem con coi ra gì, mẹ chính là không xem con ra gì! “Đại bánh chưng” của con sẽ không bao giờ quên ngày sinh nhật của con! Ít nhất cũng sẽ đốt một ngọn nến nhỏ, rót một ly rượu đỏ, chuẩn bị một bữa tiệc thần bí chờ con.

Nghĩ như vậy, trong lòng Hạ Diệu gọi là một trận nhộn nhạo, may mà xe có mui, không thì cậu ta đã sướng đến bay ra ngoài.

“Tối rồi à?”

Lúc Viên Tung mở cửa, biểu tình so với mọi khi mình lui tới không có gì khác nhau.

Hạ Diệu đã sớm tập thành thói quen, người đàn ông của cậu ta làm bao nhiêu chuyện vì mình, đều sẽ giả vờ thông dong, đáng đáp không hề kinh ngạc sợ hãi, yêu thích mà tỏ ra bình tĩnh.

“Cơm nước chuẩn bị xong chưa?” Hạ Diệu hỏi.

Viên Tung nói: “Đã sớm chuẩn bị xong, cậu xem còn món gì muốn ăn không?”

Hạ Diệu vừa nghe, trong lòng không hiểu rõ, bên kia thì quên sinh nhật mình, bên này thì ngay cả cơm nước đều được chuẩn bị xong, thực sự chênh lệch á!

Hào hứng đi vào nhà bếp, thấy một bàn ăn, nhân thần thoáng ảm đạm vài phần. Không có nến, rượu đỏ cũng không có, thôi thì cứ cho là gã đàn ông nhà mình không quan trọng hình thức. Nhưng tốt xấu gì cũng là ngày sinh nhật của mình, trứng gà hồng và chén mì sợi chắc hẳn là phải nên có chứ! “Anh không luộc trứng gà sao?” Hạ Diệu hỏi.

Viên Tung nói: “Cậu phải là không thích ăn trứng gà?”

Hạ Diệu tổn hơi thừa lời, được, tôi coi như anh quan tâm đến khẩu vị của tôi.

“Mì sợi đâu? Vì sao không nấu mì sợi?”

Viên Tung còn nói: “Cậu muốn ăn mì sợi sao? Tôi đi nhào bột.”

“Quên đi!” Hạ Diệu nhân thần hắc ám sâu kín, “Đừng phiền phức, ăn cơm thôi.”

Đem gương mặt âm hai mươi độ C ngồi vào bàn cơm. Không có rượu đỏ để tô đậm bầu không khí, Viên Tung tốt xấu gì cũng lấy ra một chai rượu đế, lão chồng càng uống càng đốt cháy tàn rụi bầu không khí. Nhưng vấn đề là Viên Tung căn bản chưa rót cho Hạ Diệu, chính là bản thân hắn uống đã rồi bắt đầu tự nhiên dùng bữa.

“Uống với tôi một chút!” Viên Tung nói.

Hạ Diệu lạnh nhạt, “Không có hứng thú.”

Viên Tung nghiêm mặt nói: “Vậy cậu cứ thế nhìn tôi uống?”

“Phải, tôi nhìn anh uống!”

Tôi liền khinh anh! Anh khi nào mới quay lại dáng vẻ lúc trước!?

Kết quả, Viên Tung quả thật uống một mình, nhưng lại là vừa uống vừa cùng Hạ Diệu nói chuyện phiếm, hoàn toàn giống như không có gì xảy ra. Hạ Diệu trong lòng còn sót lại một chút hy vọng, mong rằng Viên Tung tâm tình với mình đến một lúc nào đó, đột nhiên biến ra một hộp quà cực lớn, sau đó là một trận cười to sáng khoái.

Kết quả hy vọng đến mức nội tâm đều đã lạnh ngắt, người ta vẫn còn tự mà uống rượu.

Vì vậy, Hạ Diệu bắt đầu bối rối tìm vết.

“Ngày đó tôi đi tới công ty của anh, không đúng, chắc phải gọi là công ty của tình nhân cũ của anh.”

Viên Tung không biết là uống say hay sao, đối với ba chữ “tình nhân cũ” có chút thờ ơ, híp mắt suy nghĩ, nhìn vào con người của Hạ Diệu, hỏi lại: “Sau đó thì sao?”

“Tình nhân cũ của anh coi vậy vẫn nhưng nhớ anh, đặt ở đại sảnh một pho tượng tạc hình dáng của anh, giá tiền lên đến hàng triệu, trông rất sống động.”

Viên Tung không có gì gọi là không được tự nhiên, trái lại vẫn còn cùng Hạ Diệu trêu đùa: “Trong phòng làm việc của hắn ta còn có một con búp bê tình dục hình dáng của tôi, cậu có thấy không?”

Hạ Diệu trong ánh mắt phun ra hai luồng lửa, tay đặt ngay cạnh bàn bóp siết, phát sinh ra những tiếng lộp cộp của đốt xương.

“Anh có tin tôi hất tung bàn ăn này lên không?”

Viên Tung nói thẳng: “Cậu hất không được.”

Hạ Diệu thử một chút, quả thực trước tiên là bất động, sau đó cầm đĩa thức ăn lên định ném, cuối cùng vẫn bị Viên Tung siết cổ tay lại.

Hạ Diệu lửa giận công tâm, suýt tí nữa không thể thở được nữa.

Sau đó ngoan giận mà nhìn chăm chăm Viên Tung một trận, đột nhiên cảm thấy có gì đó là lạ, lại chuyển động khóe môi, bày tay đưa ra sau ót của Viên Tung, nói lầm bầm : “Anh đó nha chộc tôi có đúng hay không?”

Viên Tung nói: “Tất nhiên, tôi chưa từng quay về công ty, làm sao biết trong phòng làm việc của hần có cái gì?”

“Tôi không phải nói việc này, tôi là nói biểu hiện hôm nay của anh, có đúng hay không đang diễn trò?”

Viên Tung vẽ mặt mờ mịt, “Tôi diễn cái gì?”

Hạ Diệu chưa từ bỏ ý định, “Giả bộ! Anh giả bộ!”

“Tôi giả bộ cái gì?” Viên Tung vẽ mặt chính sắc.

Hạ Diệu và Viên Tung nhìn nhau hơn một phút đồng hồ, ban đầu vẫn còn râm rì, một bộ tình thế bất buộc, nhất định phải chộc thùng biểu tình gian dối của anh. Sau đó ánh mắt trêu tức dần mờ đi, cho đến khi mọi hy vọng đều tiêu tan thành mây khói, tất cả đều đã được thay thế bởi sự thất vọng.

Quả nhiên là đã quên! Con mẹ nó ngay cả anh cũng quên!

Hạ Diệu không có cách để trực diện phát hỏa, dù sao hôm nay cũng chỉ là ngày trước sinh nhật, không tính là sinh nhật, có nhiều nơi không quan tâm đến ngày trước sinh nhật lắm, chắc là Viên Tung căn bản không ý thức về việc này. Mặc dù Viên Tung thực sự đã quên, nhưng Hạ Diệu thân là đàn ông, cũng không thể vì vậy mà trở mặt, nói chung bây giờ phải tạm nhịn.

Thế nhưng đang lúc nói về chuyện của Điền Nghiêm Kỳ, Hạ Diệu vẫn bận tâm trong lòng, nhìn thấy bây giờ công ty thuộc về người khác, khó tránh khỏi sẽ vì dự tính mai sau của Viên Tung mà quan tâm.

“Anh rốt cuộc muốn làm cái gì?”

Viên Tung sàu muộn hớp một ly rượu, nói: “Mảnh đất kia xảy ra chút vấn đề.”

Hạ Diệu trong lòng lộp bộp một chút, “Có ý gì?”

“Trước đây lúc giao dịch có nhiều sai sót, hiện tại có người bắt thóp không buông tha, nếu lỡ một ngày chuyện này bị lộ, mảnh đất kia không chỉ không thể lấy lại, công ty của tiểu Điền cũng có thể bị liên lụy.”

Hạ Diệu trong nháy mắt ăn không trôi cơm, mảnh đất này chính là vốn mưu sinh còn lại của Viên Tung, mất đi mảnh đất này khác nào không còn đường lui. Hiện tại đang suy xét thẩm tra lại, ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì, nếu không nửa đời sau coi như tay trắng.

Viên Tung lại uống một ngụm, miệng khí phách mà nói: “Không có gì đâu, chồng của cậu mà cậu còn không rõ sao? Tôi hiện tại nếu đi làm bảo tiêu cho người khác, nuôi cậu cũng dư dả.”

Hạ Diệu hiểu rõ, nhưng vốn đã quen làm tổng giám đốc chỉ huy người khác, xoay một cái liền làm công cho người ta, bất kể kiếm được bao nhiêu tiền, trong lòng cũng không phải là cái tư vị kia!

“Anh trước tiên đừng có gấp, để tôi xem có thể giúp anh khai thông chuyện này không đã.”

Viên Tung không nói chuyện, tiếp tục uống rượu.

Hạ Diệu oán giận nói: “Anh sao không nói sớm với tôi?”

Viên Tung vẫn trầm mặc.

Hạ Diệu sau đó lại nghĩ, với tính tình của Viên Tung , hần chính là uất nghẹn đến chết, cũng sẽ không kêu lên một tiếng khổ . Nếu không uống một chút rượu, sợ rằng hần đã giấu nhem chuyện này.

Nhìn anh khó chịu như vậy, tôi cũng không còn muốn so đo chuyện anh đã quên ngày sinh nhật của tôi.

Hạ Diệu nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng trong lòng vẫn một mực ngoan cường hy vọng. Viên Tung đều đã uống đến ngã trái ngã phải , cậu ta vẫn còn đang huyền tưởng Viên Tung đột nhiên tỉnh thần chấn hưng, hét lớn một tiếng “Tôi chộc cậu thôi”, trong nháy mắt biến ra một món quà.

Sau đó Viên Tung triệt để bất tỉnh nhân sự, Hạ Diệu kéo hắn đi vào phòng ngủ, trong lòng vẫn còn kêu gào: biến đi! biến ra đi! biến đi!....

Ném Viên Tung lên giường, mẹ nó, quả thực không vui mà, hắn ta một mực ngủ thẳng cẳng.

HẾT CHƯƠNG!

222. Chương 215 - Chương Cuối

Event tặng sách Bất Khả Kháng Lực

Xem chi tiết TẠI ĐÂY

CHƯƠNG 215: CHƯƠNG CUỐI

Trans+Edit: Pinoneverdie

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

Hạ Diệu chịu không được mùi rượu đầy trong miệng của Viên Tung, đỡ hắn ngồi dậy một chút, đem kem đánh răng tới bôi cho hắn.

Viên Tung thực sự là uống rất say, một chút cũng không chịu phối hợp, Hạ Diệu vừa chải răng cho hắn hai cái, hắn liền dùng bàn tay to lớn nắm lấy sau cổ của Hạ Diệu, dùng sức ấn cậu ta vào ngực mình, cười gằn mà nhìn Hạ Diệu giãy dụa phịch phịch.

“Đừng con mẹ nó náo loạn! ! Nước vấy ra tùm lum hết rồi!”

Viên Tung hơn nữa ngày mới buông tay, há mồm phối hợp để Hạ Diệu đánh răng cho mình.

“Xoay mặt qua bên kia một chút, há mồm, đúng rồi, cứ như vậy đừng nhúc nhích...”

Hạ Diệu đặc biệt nghiêm túc chà trong chà ngoài hàm răng cho Viên Tung, hai con người chuyển động theo nhịp của cái bàn chải đánh răng. Ánh mắt của Viên Tung nóng rực quan sát cậu ta, chợt nhào đến hôn chóc một cái.

“Tôi thao... Anh nha hôn dính đầy kem đánh răng lên mặt tôi!”

Viên Tung vẫn tiếp tục hôn, mùi rượu hòa lẫn mùi kem đánh răng mà quét đầy lên mặt Hạ Diệu.

“Anh thử làm lại xem, tôi mặc kệ anh... A —— tôi thao cả nhà anh! Anh còn dám cắn tôi, tôi đánh răng cho anh, anh vẫn còn cắn tôi, anh có đúng hay không muốn tạo phản hả ? ?”

Hạ Diệu đỏ mặt tía tai rống giân một trận, Viên Tung vẫn chọc ngoáy cậu ta, quát lớn thế nào cũng đều không làm nên chuyện gì. Đến sau cùng Hạ Diệu dùng sức đem đầu của mình thoát ra khỏi bàn tay của Viên Tung, dùng hết lực khí toàn thân đưa hắn quay về trên giường.

“Đừng làm rộn, nghe lời.” Hạ Diệu lấy tay vuốt vuốt vào đầu của Viên Tung, ôn nhu dụ dỗ nói: “Cục cưng à, phối hợp một chút nào.”

Viên Tung thu hồi ánh mắt nghịch phá, nằm xuống đoan đoan chánh chánh.

Tôi giết... Chiều này đối với đàn ông cứng rắn như Viên Tung cũng dùng được hả ?!!

Viên Tung một lần nữa ngủ đi, Hạ Diệu gọi điện thoại cho Điền Nghiêm Kỳ , hỏi thăm một chút về mảnh đất kia. Quả nhiên thật sự có việc này, không phải là do Viên Tung cố ý bịa đặt , hơn nữa việc này còn có chút khó lòng, không phải đôi câu vài lời là có thể giải quyết.

Hạ Diệu thở dài một hơi.

Hiện tại đã không còn tâm tình mà nghĩ đến ngày sinh nhật, tất cả trong đầu đều nghĩ đến dự định tương lai của Viên Tung, càng nghĩ càng phát sầu, nửa đêm ngồi dậy, ngơ ngác nhìn chăm chú vào mặt của Viên Tung, hút vài điều thuốc, vẫn là không có cách để sáng khoái tinh thần.

Sau đó lại nằm đảo ngược lại, đầu hướng về chân của Viên Tung mà ôm lấy.

Trước đây lúc nằm viện ở nước Mỹ, hai người cũng từng ngủ kiểu này, lúc đó Hạ Diệu sợ Viên Tung vô thức dùng chân mà đạp loạn dẫn đến ảnh hưởng vết thương, lại không muốn cột chân của hắn lại, liền quay đầu lại nằm xuống ôm giữ hai cái chân to khỏe của hắn. Có một buổi tối, Hạ Diệu ngủ trong vô thức, cái đầu của mình gác lên mắt cá chân của Viên Tung lúc nào không biết, cọng tóc chui vào kẽ chân của Viên Tung, và đó cũng là lần đầu tiên ngón chân của Viên Tung có cảm giác sau khi phẫu thuật.

Hiện tại cũng ôm như thế, nhìn thấy Viên Tung tuy rằng đã bình phục, nhưng vẫn là không được tốt như bình thường, lại càng yêu thương hắn không nói nên lời.

Cho rằng có thể một lần vất vả - sung sướng cả đời, kết quả vẫn là thay hắn lao tâm lao lực nhiều như vậy!

Đã thế anh còn quên sinh nhật của tôi!

Hạ Diệu càng nghĩ càng giận, hận không thể đem mấy đầu ngón chân của Viên Tung từng cái từng cái rút ra. Sau đó đem bàn chân của mình nhét vào miệng hắn, rồi lại nhét vào bên trong cổ áo của hắn. Rồi sẽ đem đầu của hắn chôn vào ngực chân cho mình, cứ như vậy chịu đựng lại chịu đựng, rốt cục lẫn lộn đến rạng sáng. (quên ngày sinh của nó thôi mà nó muốn làm vậy đấy!)

Chỉ còn vài tiếng nữa là phải đi làm, thôi đành thức sớm một chút mà sửa soạn.

Mẹ Hạ mỗi sáng sớm đều có thói quen bấm đốt ngón tay tính toán ngày Hạ Nhâm Trọng về nhà. Ngày hôm qua lỡ quên mất thọ nhật của Hạ Diệu, ngày hôm nay cũng không hiểu sao không nhớ ra.”

Hạ Diệu đi xuống nhà vừa lúc thấy mẹ Hạ đang muốn ra ngoài.

Dung nhan trang điểm hoa lệ, túi xách thời trang, dáng vẻ y như đi gặp “người thương”.

“Mẹ, mẹ sớm như vậy đi ra ngoài để làm gì?”

Mẹ Hạ nói: “Đi gặp bằng hữu.”

Hạ Diệu không yên lòng hỏi: “Đi gặp ai? Nam hay nữ?”

“Con quản được sao?”

Hạ Diệu nóng nảy, “Con thế nào không được xen vào a? Mẹ là mẹ của con, con không quyền can quản mẹ, nhưng chung quy vẫn có quyền quan tâm mẹ? Mẹ suốt ngày đi ở bên ngoài, đã vậy còn thần thần bí bí, con không thể không lo lắng sao?”

Hạ Diệu tận tình mà nói một tràng, mẹ Hạ liền hời hợt trả lời một câu.

“Mẹ cả ngày hôm nay đều sẽ ở bên ngoài, có thể đến khuya mới về!”

Nói xong, không thèm để ý Hạ Diệu khuyên can, trực tiếp đón một chiếc xe taxi.

Hạ Diệu nhìn chiếc xe taxi rời đi càng lúc càng xa, tức giận dùng chân đạp thẳng vào tường, xem ra mẹ Hạ không những không nhớ hôm nay sinh nhật mình, đã vậy còn ra vẻ như muốn vứt bỏ ba của mình đi.

Trở lại đơn vị, một câu chúc mừng sinh nhật cũng không nhận được, đã vậy vẫn còn bận khoản chuyện của Viên Tung, muốn nhanh chóng giải quyết xong công việc mà đi ra ngoài tìm cách giúp hắn.

Kết quả, càng mong muốn càng không xảy ra, đến khi đã không màng đến nữa thì bỗng ập đến một trận âm ỉ.

Một trận pháo nổ vang lên trong lỗ tai Hạ Diệu, khiến cậu ta tự dưng thấy phiền.

“Tôi thảo! Tôi chẳng phải nói là không được đốt pháo sao?”

Tiểu Huy nói: “Là tiệm của người ta mới khai trương đang đốt pháo mà.” Hạ Diệu bày đặt tỏ ra vẻ, đốt pháo ồn ào quá ảnh hưởng cậu ta làm việc! Trực tiếp mở cửa sổ hướng ra bên ngoài một trận mắng: “Cái

con c*c! Làm ầm ĩ cái con mẹ gì? Thao! Ta trù các người mở tiệm cũng không buôn bán được, tự mà lập bàn thờ cúng bản thân đi, đám ngu ngốc như c*t !”

Tiểu Huy xì vui một chút, “Anh làm vậy để làm gì? Người ta chọc giận anh? Không thù hằn lớn như vậy chứ?”

“Bọn họ làm phiền bốn thiếu gia! ! !”

Hạ Diệu tiếp tục quay ra ngoài cửa sổ rít gào.

Đm, một cái ngày sinh nhật quá uất nghẹn! Lão tử tôi thấy người nào mắng người đó! Đáng đời các người không gặp may! Thao! Mắng chết các người!

Kết quả, thực sự có người quay về Hạ Diệu đáp trả .

“Có bản lĩnh bước xuống đây mà mắng này!”

Hắc! Ta đây đang bạo phát! Hạ Diệu mang theo côn cảnh sát liền đi ra ngoài.

Tiểu Huy truy đuổi ở phía sau cản lại, “Hắc, đừng kích động như vậy! Không thể ở cửa nhà mình mà gây sự!”

Hạ Diệu hoàn toàn không nghe, hoả tốc lao ra khỏi phòng làm việc, bước đi khí phách mười phần xông thẳng ra cửa.

Đường cái đối diện có hơn mười cái tiệm đồng loạt khai trương, xác pháo rơi xuống nhuộm đỏ mặt đường như tơ lụa , có vài mảnh vụn pháo bay vào mắt khiến Hạ Diệu đau một chút, sau đó trở mắt ra sững sờ tại chỗ.

Quán cơm Đông Bắc, quán món cay Tứ Xuyên, quán cơm bình dân, quán ăn vặt hương vị Bắc Kinh , quán bánh phồng phượng Tây, cửa hàng tiện lợi, quán cà phê, phòng tập thể thao, siêu thị, khách sạn... Toàn bộ những hàng quán mà Hạ Diệu huyền tưởng muốn có ngay trước cửa đơn vị trước đây , hầu như đều đã hiện diện đầy đủ.

Hơn nữa, tất cả các hàng quán, cửa tiệm đều treo bảng hiệu duy nhất hai chữ —— “Ái Diệu” (yêu Hạ Diệu)

Trước cửa mỗi hàng quán đều treo một cái lồng chim, bên trong đều là những con liêu ca màu đen, như là đã được huấn luyện trước đó, thay chữ quán rao hô bốn chữ “Hoan nghênh quý khách” .

Không cần phải nói, con đường này đã bị người kia xin phép, trở thành con đường phục vụ riêng cho Hạ Diệu. Cho dù phải trả giá tốn bao nhiêu tiền, cũng muốn để cho Hạ Diệu ra khỏi cửa cục cảnh sát là có thể ăn những món muốn ăn, mua được những thứ muốn mua , tặng ca về trẻ cũng có thể lựa một chỗ để nghỉ ngơi, bận rộn một mỗi cũng có cái ở ngay tận cửa mà phụng bồi.

Nhìn thấy Viên Tung đều đã sửa sang mấy cửa tiệm thành như vậy, Tiểu Huy đột nhiên vỗ vai Hạ Diệu.

“Hắc, sinh nhật vui vẻ!”

Hạ Diệu thân hình bị kiềm hãm, xoay người lại liền bị Tiểu Huy ném lên người một đồng dây ruy băng.

“Tôi thao...”

Hạ Diệu cười mắng một tiếng, còn chưa kịp đánh trả, đã bị một đám người từ trong chỗ tối lao ra “vây bắt” . Đó là Lý Chân Chân và Vương Trì Thủy đang huyền não vui mừng, suýt tí nữa đem quần áo của Hạ Diệu túm rách, Bành Trạch ở bên cạnh ồn ào tung kim tuyến ruy băng, Tuyên Đại Vũ ngay từ đầu đã tỏ ra thâm trầm, chẳng muốn tham gia cái loại hoạt động ấu trĩ này , sau đó không chống cự nổi não nhiệt, cũng đi tới vui vẻ.Hạ Diệu bị người ta giấu diếm tổ chức sinh nhật, vừa mắng vừa cười, gương mặt đều hồng hào.

“Cảm tình của các người tôi đều biết, sao vẫn còn giấu tôi chứ?”

“Thao! Bình thường rõ ràng là đối tốt với các người!”

“ ... ”

Sau đó từng người từng người đem quà tặng mang lên, Hạ Diệu trong lòng hạnh phúc tràn đầy, trực tiếp từ địa ngục nhảy lên đến thiên đường, cả người chóng mặt, cứ thế nào giống như đang nằm mơ.

Đang vui vẻ, một thanh âm bên tai vang lên.

“Vừa nãy cậu mắng ai ngu như c*t ?”

Hạ Diệu thân cộp như chấn động, quay đầu lộ ra vẻ mặt không đứng đắn, trong nháy mắt nhào lên người của hắn ta cào cào.

“Là đặc biệt mắng anh đấy! Rõ ràng là anh có quan tâm, còn ở đó khiến tôi khó chịu nguyên một đêm không ngủ được! Anh đó nha, khai trương mấy hàng quán như vậy, lại đặc biệt giấu diếm tôi...”

Viên Tung vội ngăn Hạ Diệu, dịu giọng nói: “Tôi hiện tại tốt xấu gì cũng coi như là một bá chủ con đường này, chừa cho tôi chút mặt mũi.”

Hạ Diệu lúc này khởi sắc, rung đùi đắc ý le lưỡi, một trận mĩa mai Viên Tung.

“Vẫn còn giả vờ say rượu với tôi, bày đặt buồn phiền uống rượu, lão tử tôi thừa biết anh chính là giả bộ! Chỉ có anh mới nghĩ ra được cái gì mà mảnh đất kia có sơ suất. Chỉ có anh mới có thể mà hao tâm hao lực mà xây dựng mọi thứ như ngày hôm nay. Kỳ thực tôi đã sớm đoán được, chính là lưỡi vạch trần anh, *nói lầm bầm*...”

“Cũng không biết ngày hôm qua gương mặt của người nào lại khó coi như vậy. Cái gì mà trứng gà của tôi đâu? Mì sợi đâu?...”

“Cút cút cút...”

Hạ Diệu ngượng ngùng, nghiêm mặt vừa cười vừa mắng.

Tuyên Đại Vũ đi tới, hướng về Viên Tung và Hạ Diệu nói: “Đã mời đến vài người bên truyền hình đến quay phim, sẵn tiện quảng bá quán ăn cho hai người.”

Hạ Diệu nói: “Tốt như vậy sao?”

Vương Trì Thủy cũng lại gần nói: “Có cần phỏng vấn thì cứ tìm tôi nha, ở phương diện ăn uống tôi đặc biệt sành sỏi, đã từng cảm nhận được mùi vị của rất nhiều quán ăn nổi tiếng.”

Tuyên Đại Vũ quay đầu quát lớn, “Đi đi đi, cái chuyện gì cũng có mặt cậu hết vậy?”

Bành Trạch nói: “Thôi chúng ta đi vào uống vài chén, nhân tiện mở hàng cho quán cơm!”

“Đồng ý!”

Mọi người cùng nhau đi vào, Hạ Diệu lại ở bên ngoài nhận điện thoại.

“Sinh nhật vui vẻ nhé!” Điền Nghiêm Kỳ nói.

Hạ Diệu nghe rằng, “Cậu đó nha, quả nhiên cùng Viên Tung thông đồng gạt tôi!”

“Tôi hiện tại đang ở Hàn quốc, nghe đâu giá cước quốc tế đang tăng, tôi cúp trước, có gì quay lại nói sau nhé,...tút tut tut...”

Đại gia người, Hạ Diệu suy nghĩ một chút, để hắn chính thành Vương Bảo Cường thì quá ác tâm, vì vậy nhắn tin cho vị bác sĩ thẩm mỹ kia, “Đem hắn chỉnh sửa thành Từ Tranh.”

Từ Tranh:

Sau đó cậu ta tưởng tượng đến cảnh Báo Đen - Hoàng Bột ẩu đả với Điền Nghiêm Kỳ - Từ Tranh, cười xấu xa vài tiếng, vui tươi hơn hớn mà vào tiệm cơm.

Đám bạn chí cốt kia vừa đùa giỡn vừa ăn, đôi lúc đứng lên ăn không khác gì tiệc búp phê, thậm chí có người còn hốt đồ ăn đem về nhà, cảnh tượng này khiến Hạ Diệu khó chịu khôn siết, các người đã đủ chưa vậy?

Sau đó nói chuyện tán gẫu một chút thì lần lượt mọi người đều rời đi, Hạ Diệu cùng Viên Tung ở bên ngoài tản bộ giết thời gian, lúc này lại nhớ đến mẹ Hạ.

Vẫn có chút lo lắng, gọi điện thoại.

“Mẹ đang ở chỗ nào?”

Mẹ Hạ nói xong địa chỉ, Hạ Diệu kinh ngạc.

“Mẹ...mẹ đi tìm ba của con?”

“Chứ con nghĩ mẹ đi gặp ai?”

“Không... Không ai cả.”

Hạ Diệu có chút không phản ứng kịp, “Mẹ thế nào nói đi là đi ? Cũng không lên tiếng nói với con?”

“Trước đây mẹ là lo cho con, mới hi sinh người hạnh phúc để ở nhà trông nom con. Hiện tại từng cái ăn cái mặc của con đều đã có người kia lo lắng, mẹ còn phải hao phí thời gian bên con làm gì nữa?”

Hạ Diệu đã đạt được tiện nghi mà vẫn còn yêu sách, “Nhưng hôm nay là sinh nhật của con! Mẹ trước khi đi phải tặng cho con một món quà chứ?”

“Mẹ tránh xa khỏi con, chính là món quà tặng con!”

“Đừng vậy mà! Mẹ, không có mẹ con sống không nổi!”

“Ít có giả bộ đi! Hiện tại mẹ đều có thể tưởng tượng đến cảnh con nhe răng cười đặc chí.”

Lúc Hạ Diệu đặt điện thoại xuống, quả nhiên đối với Viên Tung nở một nụ cười trắng bóng.

“Thế nào?! Làm thế nào thu phục được mẹ tôi?”

Viên Tung đặc biệt đơn giản trả lời một câu, “Tôi chỉ việc xem dì ấy là mẹ của tôi.”

Hạ Diệu hé miệng vui cười một chút, trong lòng nảy nở một đóa hoa lớn.

====CHÍNH VĂN HOÀN====

Cảm nghĩ sau truyện của Sài Kê Dẫn về Thế Bất Khả Đáng (Tình thế không thể đỡ)

Rất cực cũng đã kết thúc, đầu tiên xin chúc các bạn hữu thân thương năm mới vui vẻ, vạn sự như ý, sau đó sẽ theo thói quen mà nói chuyện tào lao đôi câu.

Quyển này hiện tại được thống kê có tổng cộng có 70 ngàn ký tự, nhưng sau khi thực hiện công tác thống kê, xóa bỏ một số đoạn bình luận cũng như lời dẫn của tác giả thì số lượng ký tự cho thấy chỉ còn lại 40 ngàn tự, so với Nhị nha thượng ấn? ít hơn bốn mươi vạn tự, so với Nghịch tập cũng ít hơn hai mươi mấy vạn tự.

Trong ba quyển, tôi nghĩ rằng sự yêu mến của mọi người dành cho quyển này là ít nhất, quyển này lúc ban đầu chỉ là một đoạn văn, câu cú, văn phong và kết cấu câu chuyện tương đối đơn giản, thiếu độ đặc sắc, tình tiết được xử lý không được suông lắm, tính cách của nhân vật chính cũng không được bồi đắp quá đủ đầy.

Đương nhiên, số lượng từ bị giới hạn là thứ yếu, chủ yếu vẫn là vấn đề của cá nhân tôi. Quyển này tôi thực hiện rất gấp, bởi vì năm sau phải đi công tác, muốn tận dụng thời gian còn lại mấy tháng mà viết thêm một quyển, cho nên sự chu đáo không bằng hai quyển trước. Lúc viết bộ này cũng đang trong trạng thái uể oải, các bạn hữu thân thiết luôn theo dõi tôi sẽ dễ dàng nhận ra điều này, trong một khoảng thời gian dài tinh thần và sức lực của tôi không được tốt.

Hơn nữa trước đó tôi đã bị một số những ảnh hưởng tiêu cực tác động vô cùng nghiêm trọng, lúc đó Nghịch tập đã chịu rất nhiều sự tranh luận, dẫn đến tư duy của tôi bị thu hẹp, viết quyển Thế Bất Khả Đáng này phải cực kì thận trọng, cảm kỳ cái này, lo lắng cái kia, có chút cảm giác không được tự do.

Hiện tại tôi suy nghĩ rõ ràng hơn, mỗi tác giả có phong cách riêng, làm hài lòng tất cả mọi người là chuyện không thể. Mỗi quyển được viết ra, tôi đều dùng cánh tay này mà viết hết mình, nếu viết tốt thì coi như để

các bạn được đọc thống khoái, còn viết không được tốt thì tôi cũng không thể cưỡng cầu các bạn yêu thích nó.

Cho nên so với hai quyển trước, các bạn thân hữu của tôi có lẽ sẽ hơi thất vọng, tôi muốn nói một tiếng xin lỗi, năng lực của tôi có giới hạn, tinh thần cũng có giới hạn, trong khoảng thời gian này tôi sẽ hảo hảo nạp điện, sau đó sẽ tranh thủ để cho các bạn đọc tới nghiệm!

Tôi đã tự kiểm điểm hơn nửa ngày, hiện tại cũng muốn nói vài câu lạc quan tích cực.

Quyển này coi vậy lại được các bạn bình luận dài và khen ngợi nhiều nhất, rất nhiều độc giả đều đã gửi những bình luận có độ dài từ 500 chữ trở lên. Có vài quý vị vì yêu thích còn tặng cho quyển này 100 tệ, còn có một người tặng đến 500 tệ cơ, chỉ có thể nói một câu, bản thân có tài đức gì, không thể báo đáp.

Nói đến kế hoạch sau này, đặt quyển sách này phải thông qua bên CP, các bạn đặt sách sớm nhất cũng phải 4 tháng sau mới có. Cứ đọc và nghiền ngẫm bộ này, còn bộ mới tôi cần một đoạn thời gian rất dài chuẩn bị để dựng lên ý tứ, cũng như sắp xếp các câu văn, đến lúc đó các bạn hữu thân thiết không phải chờ mòn mỏi, tôi cũng không cần phải viết mỏi mòn.

Đến sau cùng còn phải cảm tạ mọi người đã đề cử và ủng hộ. Thế không thể đỡ, để Thế không thể đỡ được đăng kí liên thành, đồng thời tôi cũng nhiệt lòng cất giấu, lưu lại những bình luận của các bạn hữu thân thiết. Rất muốn cảm ơn sự ủng hộ và mua bản chính bộ này của các bạn, các bạn là cơm áo gạo tiền, là phụ mẫu của tôi, một lần nữa cúi đầu chúc mừng năm mới, chúc các bạn năm con Ngựa đại cát đại lợi, vận may ập đến “thế không thể đỡ” !!

223. Chương 216 - Phiên Ngoại 1

Translator : cavoinho07

Nguồn : wattpad.com/283048787

Những cơn mưa đầu tiên của mùa hạ, Vương Trì Thủy cảm thấy một cảm giác sâu trong mình được khơi dậy, ngủ từ trưa cho đến chiều tối. Cùng một giấc mơ xuất hiện đến bảy, tám lần trong mơ thấy bản thân mình cũng thức dậy, đánh răng, rửa mặt, xếp gọn chăn gối. Đến khi tiếng chuông cửa vang lên mới biết bản thân vẫn còn nằm trên giường.

“Ai đó?” Vương Trì Thủy ngủ tới mức mơ hồ nên có chút phản ứng không kịp.

Vội vàng mở cửa ra thấy trước mặt là một người mặc đồ tây, đem theo một cái cặp chứa hồ sơ, đeo kính thoát nhìn rất lịch sự.

“Tôi là Vương Vệ, cậu quên rồi sao?”

Vương Trì Thủy trầm nghĩ ngày 9 tháng 9 là ngày Sơn Đông anh em nên người trước mặt chắc là bạn bè?

“Hi, ai nha?”

Vương Vệ cảm thấy dở khóc dở cười “Tôi là XX Vương Vệ Thị Minh Tinh đại tú biên tập. Cậu nhớ không? Lần trước ở khách sạn Kim Đô ngay bàn ăn ta đã gặp nhau.”

Vương Trì Thủy không nhớ, nhưng nể tình cùng ngành nên cũng mời vào nhà.

“Tôi lần này đến đây chủ yếu muốn mời cậu tham gia vào chương trình của chúng tôi, cậu đã xem chương trình, phải không?”

Vương Trì Thủy vừa ngáp vừa gật đầu, “Có xem một chút.”

”Chương trình minh tinh này nhằm phô diễn tài nghệ mà mọi người ai cũng chưa biết, nó sẽ đưa cậu đến với sự nổi tiếng và tiền tài. Lần trước trong tiệc rượu tôi nghe Tuyên tổng nói rằng cậu biết làm ảo thuật, vì vậy tôi muốn đến hỏi ý kiến của cậu. ”

Vương Trì Thủy chắc chắn là muốn tham gia nhưng vấn đề là Tuyên Đại Vũ sẽ không dễ để người đi như vậy, dù sao cũng không phải khi từ chối một lời mời tốt như vậy, vì vậy Vương Trì Thủy ho nhẹ và nói : “Tôi chỉ biết vài động tác đơn giản, cũng không thể nói là hoàn hảo.”

“Đừng bận tâm, nghệ thuật dân gian gần gũi hơn, thu hẹp khoảng cách giữa ngôi sao và khán giả.”

“Nhưng”

“Cậu đừng vội vàng từ chối tôi.” Vương Vệ mỉm cười “Chúng ta ngồi xuống và trò chuyện một lát.”

“Cũng được, tôi sẽ lấy cho cậu một cốc nước.”

Vương Trì Thủy đi lấy một cốc nước lạnh Vương Vệ cũng bước vào nhà. Vương Vệ xoay người như có như không đụng vào cậu, Vương Trì Thủy lịch sự nói : “Cậu ngồi ghế đi, tôi dọn dẹp đồ đạc này.”

“Được”

Kết quả là Vương Vệ trông khá vui vẻ nhưng vẫn không di chuyển. Vương Trì Thủy nghĩ rằng cậu ta muốn uống một cái gì khác nên hỏi “Cậu có muốn uống trà không?”

“Được, gì cũng được.” Vương Vệ cười cười.

Vương Trì Thủy và Vương Vệ bắt đầu uống cạn tách trà của bản thân , Vương Trì Thủy uống xong tách của mình , Vương Vệ mở lời xin thêm một cốc. Vương Trì Thủy nhận lấy tách từ Vương Vệ, ngay khi ấy tay của hai người chạm vào nhau dù không biết vô tình hay cố ý nhưng Vương Trì Thủy căn bản không quan tâm lắm . “Đây” Vương Trì Thủy nói

Vương Vệ nở nụ cười dịu dàng, “Cảm ơn cậu.”

Nói xong , Vương Vệ bưng ly trà nhấp từng ngụm nhỏ, Vương Trì Thủy mỗi lần thở ra đều chớp mắt, tóc ép hai bên khuôn mặt cậu .

“Tôi đã nhìn thấy cậu làm điều đó, tôi xem đến bảy lần, mỗi lần nhìn thấy có một kinh nghiệm mới.” Vương Vệ nói.

Vương Trì Thủy nghĩ : não hắn ta có vấn đề, phải không? Điều đó không có gì đặc biệt, kinh nghiệm cậu rút ra từ bảy lần xem là ở đâu?

“Thực sự, cậu có đôi chân nhìn không bao giờ chán.” Vương Vệ nói thêm một câu.

Vương Trì Thủy nhìn vô cùng bối rối

” Vương Trì Thủy, thực sự, cậu có đôi chân” Sau đó, hắn xúc động lên.

“Eh eh eh đúng vậy!” Vương Trì Thủy “Thế nào là nó? Chúng ta không phải nói về việc tham gia chương trình sao”

Vương Trì Thủy đã không phản ứng, Vương Vệ ngã người trên ghế sofa. Cơ hội này là quá bất ngờ, không có tính logic tí nào! Vương Trì Thủy thậm chí nghi ngờ bản thân vẫn còn đang ngủ mơ.

“Nói thật với cậu, tôi thích nam nhân” Vương Vệ vừa nói vừa đưa lưỡi của mình xâm chiếm miệng Vương Trì Thủy, “Tôi đã để ý đến cậu trong một thời gian dài nói đi, Tuyên Đại Vũ đã trả cậu bao nhiêu tiền?”

“MLGB , tiền cái đầu người Người điên à?”

Vương Vệ không quan tâm nhanh chóng nhào lên người cậu, tầm nhìn chỉ còn lại hơi nước và Vương Vệ. Vương Vệ nhanh chóng đưa tay lột đi chiếc cà vạt, áo khoác của bản thân rồi đưa tay lột luôn đồ của Vương Trì Thủy chỉ còn lại một chiếc quần nhỏ.

“Chúng ta đang nói chuyện! Ah người đang làm gì thế? Eh eh eh” Vương Trì Thủy xanh mặt, “Dừng lại ngay! Ta sẽ đâm người bất kì chỗ nào với một con dao, ah! Biến! Tránh xa ta ra ”

Người trong nhà đang làm chuyện đại sự, cánh cửa đột nhiên đẩy ra.

Vương Trì Thủy mặt mày xanh hết cả lên, Tuyệt! Tuyên Đại Vũ trở lại, không thể nào, phải không?

Chuyện này chỉ kết thúc anh ta trở lại

Ah! Một ý nghĩ nảy ra như vậy, Vương Trì Thủy run rẩy đẩy Vương Vệ ra nói : “Ta không hứng thú những người như ngươi”

“Ta không quan tâm ngươi thuê ta .Ta, ta cảnh báo ngươi, nếu không có khẩu khí đừng lấy tiền . Ah!”.Vương Vệ không biết có nên khuyên Vương Trì Thủy nghĩ lại hay không thì Vương Trì Thủy thừa cơ đẩy hẳn vào tủ.

Lúc này Tuyên Đại Vũ say rượu vào phòng, một vết ố lớn trên quần, giống như rượu đổ lên. Vương Trì Thủy thở gấp một cái nhìn Tuyên Đại Vũ say rượu hơi thở nhẹ nhàng xuống.

Đối phó với mộtTuyên Đại Vũ say rượu, thế lại tốt.

Không có gì, như trước Tuyên Đại Vũ đi, hỏi: “Ah cậu đi uống ở đâu về thế?”

Tuyên Đại Vũ cho biết: “Hey, có một biên tập muốn lấy lòng tôi, anh ấy cứ liên tục cầu xin tôi để cho cậu trong chương trình của họ, tôi không đồng ý. Họ mời tôi uống rất nhiều rượu,rượu cũng đổ cả lên người tôi, tôi đi thay quần áo đã. ”Sau đó đi về phía tủ quần áo.

Vương Trì Thủy chặn Tuyên Đại Vũ lại và hỏi: “Chương trình gì thế?”

“Tôi nhớ không rõ rõ lắm hình như tên mình tinh đại tú biên tập Vương Vệ,tại sao không kêu nhà thơ Đỗ Phủ ấy?”

Vương Trì Thủy nghiêng răng, nó thực sự là một lời nói dối.

“Đó là biên tập đã đưa tôi về đây.” Tuyên Đại Vũ chỉ vào cửa, “Ah, cậu ta đã đứng đó một lúc lâu, tôi mời cậu ta vào. Cậu ta không đi vào.”

Vương Trì Thủy thấy như tim đập mạnh, mặt mày đen, nếu bị bắt gặp bởi Tuyên Đại Vũ, phải giải thích sao đây, biên tập mình tinh đại tú là kẻ giả mạo. Đụng vào vết thương đang sau người yêu Tuyên Đại Vũ mới làm tổn thương người khác như vậy

Tuyên Đại Vũ vừa nói vừa đi “Tôi đi thay quần áo trước.”

“Chờ đã.” Vương Trì Thủy chặn Tuyên Đại Vũ lại, “Biên tập cho tôi trong chương trình của họ ah?”Tuyên Đại Vũ đã hướng sự chú ý, đứng lại nói chuyện một lúc.

“Ông ấy nói để cho cậu đi đến các chương trình và là chương trình ảo thuật, tôi nói điều đó chỉ mang lại số lượng lớn trứng! với cậu nhiều nhất là nhảy trong đèn thờ, không, chỉ đơn giản là nhảy trên bàn.”

Vương Trì Thủy không muốn nghe điều đó “không phải trên bàn trên như thế nào? Tôi sẽ trở thành ảo thuật gia hàng đầu.”

“Cậu sẽ trở thành một nhà ảo thuật?” Tuyên Đại Vũ nhìn chế nhạo Vương Trì Thủy, “Cậu làm thử cho tôi xem!”

Mắt Vương Trì Thủy nhìn tủ, lấy giọng, “nhìn đây ah! Tôi cho cậu xem một màn ảo thuật lớn trong cuộc sống, như vậy với nó, cậu có thể nghi ngờ một người nào đó ở với tôi trước, và tôi sẽ cho cậu thấy làm thế nào để biến thành biên tập Vương Vệ, cậu đã nhìn thất cậu ấy, chúng tôi đã đi vào phòng, phải không? ”

Tuyên Đại Vũ chế giễu, “cậu đang bị ngu à, tôi lái xe nhìn thấy anh ta rời đi.”

Vương Trì Thủy kiểm soát trong cánh cửa tủ và hét lên, “Thế hãy chứng kiến các phép lạ của thời điểm này !!!” mở cửa tủ, Vương Vệ từ trong bước ra ngoài.

Tuyên Đại Vũ căng mắt nhìn, “Làm thế nào cậu hoán đổi được?”

Vương Trì Thủy cố gắng diễn cho thật giống không lộ ra chút đáng ngờ nào, đặc biệt là với một người tương đối cao như Vương Vệ thì Vương Trì Thủy khá thấp. Nếu Tuyên Đại Vũ không say, anh ta chắc chắn nhận ra nó là giả mạo, may mắn là Tuyên Đại Vũ đã rất say.

Vương Vệ giả bước ra ngoài, không quên mục đích của việc làm này, Vương Trì Thủy vội nói , “Tôi không phải là biên tập, bởi vì cả hai chúng tôi như thế nào, Vương Trì Thủy đã được thực hiện một chiêu như vậy, trong thực tế, nó là gian lận ”

Tuyên Đại Vũ vỗ đùi “, Biên tập ah, cậu không nhận ra? Vương Trì Thủy không thay đổi quần áo, không? Ha ha ha”

224. Chương 217 - Phiên Ngoại 2

Translator : cavoinho07

Nguồn : wattpad.com/283048787

Hạ Diệu ngẩng đầu nhìn Vương Trì Thủy te te đi vào phòng hỏi: ” Này, mày đi đâu vậy?”

“Cảm ơn chúa đi, đầu bếp tới rồi đây” Vương Trì Thủy gian manh cười cười

Hạ Diệu vừa nghe đã biết người kia nghe lén cuộc nói chuyện của mình cùng Viên Tung, bất đắc dĩ mỉm cười đứng dậy nói đùa ” Mày đến để nấu ăn hay đến để ăn chực đây?”

“Đoán đi” Vương Trì Thủy không chút phản ứng mở miệng đáp lại.

Hạ Diệu cùng Viên Tung đều bị cái dáng vẻ này của hắn chọc cho ôm bụng cười, khó khăn lắm mới có thể đứng vững được một chút.

Vương Trì Thủy mặc kệ bọn họ lên cơn, lót tót chạy đến bên Hạ Diệu.

Viên Tung biết Hạ Diệu nhất định không chịu được thiệt thòi liền tự mình đảm nhiệm nghĩa vụ của một “hảo lão công”, đứng dậy đi xuống bếp làm cơm.

Cả căn phòng hiện tại chỉ còn lại hai người, Hạ Diệu cũng không khách khí nữa, ngồi xuống nhìn Vương Trì Thủy bên cạnh mở lời

“Mày không phải đêm hôm đến đây chỉ để đùa chứ hả?”

Vương Trì Thủy thở dài: “Đương nhiên không phải. Tao là bị người ta hại rồi”

“Mày cũng có ngày bị hại á?” Hạ Diệu phấn khích “Làm gì có ai hơn được mày cái khoản hại người Ha Ha Ha”

“Trình độ của tao thì có là gì, cùng lắm chỉ để chọc ghẹo anh em thôi”

Một câu này vừa dứt, mặt mũi Hạ Diệu lạnh tanh ngay tắp lự: “Ý mày nói ai ngu hả thằng kia?”

“Ha ha ha...nghe vậy cũng hiểu à” Vương Trì Thủy đắc ý cười sung sướng.

Hạ Diệu cũng đành bó tay, chĩa ngón giữa thần thánh lên trời rồi nhìn bộ dạng như thiếu muối của người kia cười nói “Mày chết cho nước nó trong hộ tao”

“Đồng chí cứ bình tĩnh, tao đùa thôi, đùa thôi a”

Vương Trì Thủy đưa tay ôm lấy mặt, cười hi hi nhìn Hạ Diệu nói “Lần này tao thực sự cần mày giúp”

Hạ Diệu không chút kiên nhẫn nhìn người kia: “Vậy thì mày phải nói cụ thể chứ. Có biết này giờ tao đợi hết nửa ngày rồi không”.

Vương Trì Thủy lúc này mới đau khổ đem vấn đề nan giải trong lòng ra kể với Hạ Diệu. Thật cẩn thận mà đi từ khái quát đến chi tiết của vấn đề, miêu tả tỉ mỉ không khác gì đang làm thơ viết văn.

Hạ Diệu sau khi nghe xong vô cùng bối rối hỏi lại “Mày không thể tự giải quyết sao? Chuyện này lại muốn tao nhúng tay vào hả?”

“Ây, cái này thật không có đơn giản a. Mày không thấy nó sặc mùi bom đạn sao. Nguy hiểm lắm á”

Hạ Diệu vốn dĩ trước nay không hề tò mò về những người đứng sau Vương Trì Thủy. Đối với Tuyên Đại Vũ và các mối quan hệ của anh ta lại càng không có chút hứng thú nào. Nhưng mà bây giờ xem ra vẫn không khỏi thắc mắc, Tuyên Đại Vũ vì sao cứ luôn cố gắng kiểm soát Vương Trì Thủy. Còn Vương Trì Thủy thì lại một mực lo lắng, rất sợ sẽ khiến Tuyên Đại Vũ hiểu lầm: “Tụi bây? Ý tao là hai đứa bây phát triển tới bước nào rồi?” Đây là câu hỏi mà Hạ Diệu quan tâm nhất.

Vương Trì Thủy đặc biệt không biết xấu hổ, mặt mũi tỉnh rụi thản nhiên nói: “Thì cỡ mày với Viên Tung ấy”

Nói xong còn khuyến mãi cười hề hề mấy tiếng.

Hạ Diệu nhếch mép: “Cụ thể là tới mức độ nào? Sao tao thấy mày có vẻ không vui”

Viên Tung đứng lúc bưng tô mì đi qua, nghe hai người nói đến vấn đề này liền có chút lưu tâm dừng lại nghe.

Hạ - Đói - Meo ngay lập tức bị tô mì chiếu tướng, không đợi Vương Trì Thủy lên tiếng đã tự động trả lời: “Có gì mà không vui đúng không. Thì hai người muốn yêu sao thì yêu cũng được mà. Người trong cuộc quả nhiên là có nhìn cách nào cũng không hiểu hết bằng người trong kẹt đầu”.

Vừa dứt lời tay liền vơ ngay lấy tô mì từ tay Viên Tung ăn từng miếng lớn. Ta ăn này, ăn này, ăn nữa này...

Cái mũi cún của Vương Trì Thủy bị mì tôm đánh thức, nhin không được phải khen một câu “Thiệt thơm quá đi a”

Hạ Diệu trông bộ dạng như cún con bị bỏ đói của người kia mà buồn cười, thích thú chỉ tay vào bếp nói “Bên trong còn nguyên một nồi lớn đấy. Mày tha hồ ăn đi”

“Thôi tao không đói, không ăn đâu”

Hạ Diệu ăn được vài miếng, thành công an ủi phần nào cái bụng nhỏ đói meo mới cảm thấy nhẹ nhõm một chút. Bất quá lúc này nghĩ đến chuyện của tên thiếu muối trước mặt lại có chút không cam tâm, nhỏ giọng hỏi lại

“Hai tụi bây thật sự tốt đến mức đó rồi hả? Tao nhớ lần trước hẹn gặp Tuyên Đại Vũ nói chuyện còn chả giống như đang hẹn hò yêu đương.”

Vương Trì Thủy miễn cưỡng cười cười

“Con người của cậu ta là như vậy đấy. Khẩu xà tâm Phật! Bình thường cũng chả bao giờ phát biểu được cái gì dễ nghe. Cho nên tao mới nói, cậu ta ấy à, không mở miệng mắng mày chính là thích mày, còn hào phóng khen mày hai câu thì đích thị là yêu mày đến chết đi sống lại”

Hạ Diệu trưng ngay một bộ dáng khinh bỉ ra nhìn hấn: “Thật hay giả vậy?”

“Nói chung là tao thấy vậy đó”

Vương Trì Thủy mạnh miệng thừa nhận. Tuy rằng trên thực tế đối với loại chuyện này hấn cũng chỉ dựa vào cảm giác mà phán đoán, nhưng là hấn tuyệt đối tin tưởng cảm giác của bản thân luôn thuộc vào hàng tốt nhất nha.

Hạ Diệu không thèm lý tới hấn, chén xong tô mì lớn trên tay vẫn chưa thấy đủ, te te đứng dậy đi vào bếp múc thêm một tô lớn khác ra ăn.

Vương Trì Thủy nhất thời bị sức ăn của người kia dọa cho kinh ngạc, thầm nghĩ đây là loại bao tử gì vậy? Thông với cái động không đáy của yêu tinh chuột à*

“Này này, còn ăn nữa hả? Buổi tối ăn nhiều như vậy có tiêu hóa hết được không?”

Hạ Diệu thản nhiên vừa ăn vừa phản bác: “Cái gì mà nhiều. Cả ngày làm nhiệm vụ chỉ mới ăn được có mỗi hai tô mì thôi đấy”. Vương Trì Thủy ngạc nhiên “Nhưng đó là ban ngày mà! Ban ngày vận động nhiều! Ban đêm...”

Hạ Diệu ngắt lời: “Ban đêm vận động cũng không ít”

Vương Trì Thủy sắc mặt đại biến, coi như hiểu ý im lặng không nói gì. Khuya như vậy còn mang tiết mục hack não trẻ em ra dọa hấn, con người này thật không có lương tâm a (T^T)

Viên Tung rửa xong chén bát, từ bếp mang theo một cái túi ném vào người Vương Trì Thủy

“Cái gì đây?”

Vương Trì Thủy có chút ngơ ngác nhìn cái túi hỏi.

Viên Tung không để ý đến hấn, cứ thế trực tiếp kéo Hạ Diệu đi thay đôi giày thể thao.

Vương Trì Thủy mở túi ra xem, bên trong tất cả đều là đồ ăn vặt, là bánh do sư phụ làm.

“Cảm ơn cậu” Vương Trì Thủy vui vẻ cười to

Hạ Diệu quay đầu lại nhìn trong lòng không phục. Không phải cậu ích kỉ, chuyện biếu đồ ăn này nọ đúng ra thì không có gì đáng nói, quá ư là bình thường luôn. Vấn đề ở chỗ là Viên Tung này, anh ấy chưa từng chủ động cho ai cái gì, cho dù đối tượng có là Viên Như thì cũng phải tự thân vận động qua lấy. Tại sao với Vương Trì Thủy lại có đãi ngộ tốt như vậy?

Hơn nữa đây cũng không phải lần đầu tiên

Tỉ như cái riu trắng của Vương Trì Thủy là do Viên Tung phát hiện. Vương Trì Thủy mở Show diễn, Viên Tung lại nhiệt tình đi coi. Quả thật càng nghĩ lại càng cảm thấy mối quan hệ giữa hai người này có chút không bình thường.

Vương Trì Thủy đương nhiên không biết trong bụng người nào đó có hủ giấm chua sắp bể, thản nhiên tiến đến chỗ Viên Tung giờ giờ túi đồ ăn lên hỏi

“Đây là ý gì?”

Viên Tung đang bận giúp Hạ Diệu mang giày thể thao hạ giọng nói: “Cái để mòn rồi, tao giúp em ấy thay cái khác”

Vương Trì Thủy thấy vậy liếc mắt nhìn Viên Tung một cái cảm thán. Loại người vận năng lại chu đáo như vậy, phải chi là của mình thì tốt phải biết.

Nhìn, nhìn, lại nhìn rồi nhìn nữa. Nhìn cho đến khi hấn không kìm được mở miệng nói

“Tại sao lại mang giày đến te tua vậy”

Viên Tung vừa nghe thấy, nghiêm túc nhìn nhận đánh giá một chút, quả nhiên không để tâm mà nói hai chân Hạ Diệu có chút so le.

“Anh đừng có nói chân em bị so le” Hạ Diệu đỏ gáy không có chỗ trút, lúc này liền hảo hảo bùng nổ tức giận: “giày này mang biết bao nhiêu lâu rồi. Nói vậy thì anh mua cho em đôi khác đi”

Vương Trì Thủy: “Sao mà không tự mua?”

Hạ Diệu: “Còn không đủ tiền xài nữa là”

Vương Trì Thủy ngơ ngác: “Không đủ tiền xài mà muốn mua thì kêu ba mẹ đưa tiền mua”.

Mặt Hạ Diệu trắng bệch: “Ba mẹ tức giận rồi thì còn tiền nông cái gì nữa. Với cả, anh ấy có thể giúp mà dựng đồ ăn vặt thì mua giày cho tao anh ấy tất nhiên cũng phải mua”. Vương Trì Thủy nghe xong liền đột nhiên cảm thấy có hủ giấm chìm bị đổ, gian manh quay sang hỏi Viên Tung: “Hình như có cái mùi chua chua đâu đây phở hờn?”

Viên Tung nhìn Hạ Diệu cười ẩn ý: “Em nói sao? Giày ai thì mùi chua của người đó hả”

Hạ Diệu phút trước còn dương nanh hùng hổ ra oai, giờ thì rõ ràng đã bị người ta ép cho lùn xuống tận 3 phân, khi này mà có cái hồ để chui xuống thì tốt quá, tốt nhất là chui xuống rồi ở dưới đó luôn.

Cố gắng ép bản thân nhin cười, khó khăn lắm Hạ Diệu mới có thể mở miệng chống chế

“Giày của ai mà không có mùi. Tao từ sáng đã chạy biết bao nhiêu chỗ, tốn biết bao nhiêu công sức. Hồi đó ở công ty Bảo An còn thoải mái không nói, ở đó mà than phiền cái gì”

Vương Trì Thủy lập tức liếc mắt ra hiệu với Viên Tung, mục đích hả? Chính là dìm hàng Hạ Diệu a

Viên Tung quả nhiên rất hợp tác, ngẩn đầu nhìn Hạ Diệu nói: “Nhưng mà giày của em ”chua” hơn của người ta”

Hạ Diệu: “Anh đừng có giả vờ. Làm gì mà thối vậy được”

Viên Tung không nói nhiều lời, trực tiếp cầm chiếc giày dí đến mũi Hạ Diệu cho chủ nhân tự mình thưởng thức.

Hạ Diệu nhảy cẫng lên, nhắm vào người Viên Tung mà hạ cước. Viên Tung cười ha hả bỏ chạy, vừa chạy vừa quay đầu hỏi “Chân em hết so le rồi hả?”

“.....Còn dám chê chân ông thối này”

Hai người một đánh một né, tình cảnh hường phần khỏi phải bàn. Vương Trì Thủy ghen tị đứng một bên, thầm nghĩ phải chi bản thân cũng có một người yêu thương mình như vậy.

Hạ Diệu dường như hiểu tâm tư của hắn, vui vẻ chạy đến bên cạnh nói: “Mày có thấy ai tình tứ kiểu này không? Nếu muốn...hay là tao với mày tình tứ với nhau đi haaaaaa”

Nói xong liền dứt khoát đem giày dí tới mũi người kia.

Vương Trì Thủy còn chưa kịp cảm động câu trước, câu sau đã suýt chút bị bom sinh học trên tay Hạ Diệu knock out.

Bản thân hắn phải vừa chạy vừa chặn, quay bên này, lượn bên kia không ngừng tránh né mùi thối. Thế mà cái tên “tiểu Hạ phi đép” kia cứ liên tục ra sức dí dí, dí tới chừng nào cái mùi đó ám ảnh hắn mới thôi.

Vương Trì Thủy chịu không nổi, hốt hển nhìn Hạ Diệu cầu xin “Đừng giỡn nữa. Chuyện tao nhờ mày, mày quên rồi hả?”

“Nhớ chứ” Hạ Diệu nhắc lại “Nói hết sự thật với Tuyên Đại Vũ chứ gì”

Vương Trì Thủy gật đầu: “Ừ. Mày tuyệt đối phải chú ý đừng để Tuyên Đại Vũ phát hiện tụi mình thông đồng với nhau. À mà cũng đừng tùy tiện để cậu ấy coi chuyện này không đáng kể, nhất thiết phải để cậu ấy coi trọng tao, chú ý đến tao”

“Tao biết rồi” Hạ Diệu không nhần nại gật đầu

Vương Trì Thủy tay cầm túi đồ ăn, nhớ ra một chuyện lại nhìn Hạ Diệu nói: “Phải rồi, nhớ ghi âm lại giúp tao nha. Tao muốn biết thái độ của cậu ấy”

Hạ Diệu mở to mắt chống đối: “Không phải mày với nó yêu nhau đến chết đi sống lại sao? Cần gì tao giúp vụ này nữa”

Vương Trì Thủy không nói, chỉ gật đầu cười cười

Hạ Diệu nhìn bộ dạng cười như thiếu muối của người kia, đành bất đắc dĩ đồng ý nói: “Rồi tao biết rồi”

.....

Chiều thứ hai sau khi tan ca Hạ Diệu liền dành thời gian hẹn Tuyên Đại Vũ ra gặp

“Mày chưa tỉnh ngủ hả?” Hạ Diệu hỏi

Tuyên Đại Vũ đưa tay dụi mắt, có chút uể oải trả lời: “Tối qua uống hơi nhiều, giờ vẫn chưa tỉnh hẳn”

Hạ Diệu gật gù, thừa biết nhưng vẫn mở miệng hỏi: “Vương Trì Thủy đâu? Không đi chung với mày hả?”

Tuyên Đại Vũ mỉm cười: “Ừ. Tại cái người đó là tiểu nhị B”

Hạ Diệu nhếch mép: “Tiểu nhị B, miệng lưỡi sắc bén như vậy, quả nhiên là danh bất hư truyền, biệt danh này cũng thật đáng yêu nha”

Tuyên Đại Vũ: “Tao cảm thấy cậu ấy là con người rất tài giỏi. Mà bớt ý kiến chút đi”

Nói xong câu này Hạ Diệu liền im bặt, hẳn cũng có rành mấy vụ này đâu.

Đang lúc không biết phải tiếp tục vấn đề thế nào thì ngay lúc đó một nam nhân từ hướng cậu đứng đột ngột bước tới

“Trùng hợp vậy Tuyên tổng. Anh cũng ở đây à?”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-bat-kha-dang>